ХРИСТОС ВОСКРЕС!

о. М. Щудло, ЧНІ.

"Безсмертний Христе Боже, хоч Ти зійшов до гробу, все таки розгромив потугу пекла. Воскрес як переможець і заявив жінкам: 'Радуйтеся!' і подав мир Своїм апостолам і запевнив воскресення упалому людському родові!" (Кондак Воскресення).

* * *

СВЯТКУВАННЯ воскресення Спасителя це одне з найрадісніших свят цілого церковного року для тих, що вірять у Христа і люблять Його. Що ж бо може бути більше радісне для християн ніж переконання, що їх Спаситель переміг смерть, Сатану, виєднав для відкуплених людей усі потрібні ласки, щоб жити по-людськи, спасти душу та дістатися до вічного щастя в небі, де повік пробуватимуть серед анголів, прославляючи Пресвяту Тройцю, джерело їхнього вічного щастя? Так, Христове воскресення це наявний і незбитий доказ, що наша віра це не вигадка людей. Це осередок нашої святої віри, бо Спаситель потвердив правди Святої Євангелії Своїм воскресенням. Цього ж не вчинив ніякий філософ, що своєю наукою захоплював своїх учнів і сучасників.

* * *

Славне ж воскресення Спасителя не прийшло Йому задармо. Якщо ми вдумувалися в страсні відправи, то бачили, що це воскресення дорого коштувало Божого Сина. Він згодився, щоб вибраний нарід відкинув Його і змусив римського губернатора Пилата засудити Його на смерть. Крім цього

Христос зазнав гіркости зради від Свого учня і апостола Юди. Врочистий привіт народу Квітної Неділі перетворився для Нього в жахливий крик: "Розіпни, розіпни Його!" По заарештуванні в Страсний Четвер прийшов несправедливий суд, підкуплені свідки, бичування, коронування терням, кепкування вояків, засуд на смерть, болюча дорога на гору Голгофу, розп'яття на публічнім місці, глум жидів і нерозкаяного розбійника, опущення Небесним Отцем і сама смерть перед очима улюбленої Матері Марії і декількох вірних друзів, що не опустили Його в цій страшній хвилині земського життя.

* * *

Страждання минулися і розп'яття скінчилося. Прийшов Великдень для Спасителя. Він випив чашу аж до самого дна, жертвуючи Свої страждання за спасіння всіх людей. Цими стражданнями доказав, як сильно любив і повік любитиме людей, Своїх земських братів і сестер. Саме цим стражданням

всі народи завдячують прощення гріхів і вступ до неба.

Крім цього Спаситель і Собі Самому запевнив вічну славу і як Цар вселенної засів праворуч Отця, звідкіля повік рядитиме долею людства, за яке не завагався страждати і померти на хресті. Розпяття доказало людям, що Він Чоловік, а воскресення виявило, що Він теж Бог, бо тільки Бог може воскреснути з мертвих, бо тільки Він один є Паном життя і смерти.

І саме на правді Христового воскресення стоїть Христова Церква. З цього воскресення вона черпає силу і самопевність, що ніякі вороги не знищать її, бо Христос Бог живе в ній і захищає її. Вона має Його врочисте запевнення, що сила пекла і тих, що співпрацюють з ними, ніколи не потраплять повалити її.

* * *

Через Церкву, святі тайни й уряд священика Христос живе в світі: "Не покину вас сиротами!" Він переміг смерть і гріх, диявола і його агентів. Він полишається з нами аж до кінця світу, щоб провадити нас до вічного щастя посеред щоденних турбот, упадків і страждань.

Хоч Христос вознісся до неба, Він дальше наш Брат і Спаситель. В небі залишається в людській природі, тому є постійним нашим представником і заступником перед Богом Отцем. Своїм воскресенням Він ушляхетнив нашу людську природу та вчинив нас здібними до геройства, як це виказують безчисленні минулі і сьогоднішні мученики, що не лякалися трудів і страждань за Бога і Його славу. Бувши членами Христової Церкви, ми є в постійній злуці з Христом через освятну ласку та уділ в Його Божеському житті. Він помагає людям поневолювати пристрасті, змагати до досконалости й так доходити до вічної слави, яку вислужив нам на хресті.

* * *

Оці речі наповняють радістю всіх тих, що вірять у Христове воскресення і при Його помочі намагаються запевнити собі вічну славу. На вид Христового воскресення наші смутки зміняються в радість, наші слабості видаються нісенітницями, бо надія на вічну славу додає нам відваги все перемагати.

Водночас Христове воскресення пригадує нам, що мусимо проживати з Христом на землі, якщо бажаємо славно з Ним воскреснути в дні Страшного Суду. Треба терпіти недолю цьогочасного життя в такім дусі, як Христос зносив Свої страждання, бо "якщо будемо страждати з Ним", каже Св. Павло, "то й воскреснемо з Ним!" Як страждання прийняті Христом в згоді з Божою волею завели Його до славного воскресення, так і наші страждання запровадять нас до неба, коли будемо приймати їх за прикладом Спасителя і жертвувати Небесному Отцеві.

* * *

Християни дорожать правдою Христового воскресення, бо воно є печаттю їх святої віри. Ніяка інша правда не має такої притягальної сили, як воскресення Спасителя для людей, що страждають на цій долині сліз. Якщо б Христос був не воскрес, каже Св. Павло, то наша віра була б пустою, бо не мала б на собі божеської печаті правдивости. Якщо ж хтось не приймає цієї правди, то він не є дійсним християнином, бо тільки той є християнином, хто приймає Христа. Христос же є сьогодні воскреслим Христом. Хто це заперечує, той відкидає Його.

Не дивниця, що Євангелисти так докладно описують Христове воскресення, бо воно було осередком проповідування Апостолів. Христові апостоли покликувалися на нього, щоб поганському світові доказати правдивість свого проповідування, яке для жидів видавалося згіршенням, а для поган нерозумом-абсурдом.

І саме тому Христове воскресення є осередком великоднього циклю в церковних відправах. Ця правда це ясне сонце, що освічує Церкву та її членів серед темряви світу, поганства, гонень і страждань.

Хто вірить у Христове воскресення, тому все земське не представляє великої вартости. Людська слава це дим для того, хто дивиться на славу свого майбутнього воскресення і блаженної вічности, в яку воскресення заведе його.

Ось тому наша Церква велить співати своїм вірним у дні Христового воскресення: "Христос воскрес із мертвих. Смертю смерть подолав, і тим, що були в гробах, життя дарував!"

* * *

Добре християнське життя, любов до Бога і ближнього, терпеливість і праця ведуть нас до славного воскресення, бо вони вподібняють нас до Христа.

Пристрасть це гейби опона перед нашими очима. Вона не дозволяє бачити свого нерозуму в відповіді. Св. Вернард додає: "Стурбоване гнівом око не годне добре бачити".

Покараю всесвіт за зло, і безбожних за їхню провину. Я спиню бундючність злочинця і впокорю гордість тих, що кохаються в насиллі. Я вчиню людину дорожчою від щирого золота (Іс. 13, 11-12).

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Богдан Лепкий

"Христос воскрес із гробу—"
Кінчім жалобу,
Втираймо сльози з лиць,
І перестаньмо зідхати!
Юди, Каяфи, Пилати,
Упадуть ниць,
І за прикладом Христа
Воскресне правда свята,
Відкине камінь надгробний,
Бо це був тільки знак пробний,
Правда сильніша над все—
Христос Воскресе!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислане марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ НАРОДИ СВІТУ, ВІДКЛАВШИ НАБІК ВЗАЄМНЕ НЕДОВІР'Я, МОГЛИ ЖИТИ МИРНО ТА В ДУСІ СПРАВЕДЛИВОСТИ И ЛЮБОВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць травень благословлене св. Отцем)

ТРИ дні перед своєю смертю Святіший Отець Іван XXIII проказав ці слова: "Жертвую себе як жертву на вівтарі за Церкву, Собор і за мир" (31 травня 1963).

Мир, справедливість і любов були дуже часто предметами промов, апостольських листів і енциклік Вселенських Архиереїв цього сторіччя. На жаль на землі нема спокою, нема справедливости, нема любови. Почавши від першої світової війни 1914 посьогодні ми є свідками нарушень спокою, подоптань справедливости та любови. Замішання, війни, разячі несправедливості, звиродніла ненависть, то кровні сліди, якими багряніє історія останнього півстоліття.

Св. Августин каже: "Мир, це тишина, спокій ладу". Та нема того так бажаного спокою, тишини ладу на земській кулі. А прецінь цього так гаряче жаждe людське серце, цього так дуже вимагає добро кожного народу. З цього бачимо, як фальшивою є теорія дарвінізму, після якої засадою кермуючою людське життя на землі є виживання найбільш пристосованих, найбільш здатних і сильних істот і що спокій є тільки часом передишки між війнами здатніших проти слабших. Така теорія є нерозумна та проти всякої релігії, а також проти самих цілей війни. Ціллю війни є позискання, набуття спокою, караючи наїзників, а привертаючи порядок і справедливість та права, що напасники собі несправедливо привлащують.

Мир у стислім значенні того слова не може існувати, якщо не основується на правдивих засадах спокою. Само розброєння не вистачає до запевнення постійного миру: є це радше введення в період так званої "холодної війни". "Мир, мир, а миру немає" кликав пророк Єремія (6, 14) проти фальшивих пророків миру та проти тих, що старалися приховувати свої злочинні наміри. Чи знайдеться сьогодні хто, що покладав би надії на ті модерні обітниці спокою? Чи можна приміром довіряти договорам большевиків, що, як подають часописи (Свобода, 16 серпня 1963, стор. 2) вони за 40 років підписали 2516 різних договорів і ніодного з них не додержали? Це певна річ, що мир не залежить від економічної або фізичної сили, ані від вищої потуги, ані тоді, коли держава придушить чи знищить індивідуальні права людини; мир не опирається також на тоталітарній формі правительства, ані на тайних договорах поміж державами ані на ненависти, ані тоді, щоб сказати одним словом, коли усунеться Бога та релігію. А якраз це діється сьогодні, що, як каже Папа Іван XXIII в енцикліці "Мати й Учителька", люди ставлять будівлю світового ладу без Бога.

Тож не диво, що сьогодні нема спокою на землі, а той позірний спокій, що є, то карикатура правдивого спокою і не заслуговує на ім'я миру.

Правдивий спокій мусить огрівати життя любов'ю, а коли той спокій наче зимний камінь, то не є спокій. "Спільнота народів", "братерство людей" будуть тільки пустими фразами, словами без смісту, коли вони не опираються на засадах християнської любови. Христова любов має пронизувати всі міжнародні відносини; вона має бути угольним каменем усіх суспільних, економічних і політичних справ. Християнство було й є все вістуном миру. Свята Церква буде його голосити до кінця світу. Надмірна нерівність суспільних і економічних умовин між різними народами зникне, якщо любов буде кермувати всі ті умовини.

Щоб усі народи жили мирно в дусі справедливости й любови, мусить бути взаємне довір'я, щоб усі поступали в світлі правди. Правда, справедливість є тільки одна для всіх держав, усіх народів і для всіх людей. Не може бути інша правда для держави, а інша для одиниць, інша сьогодні, а інша завтра. На жаль сьогодні для багатьох правда є зглядна, залежна від їх ідеології, від їх засад, які вважають корисні для своїх самолюбних цілей, без згляду на справедливі права других чи народів чи одиниць. Комуністичні й другі тоталітарні держави вважають за правду сьогодні це, що вважають за корисне для своєї партії, завтра воно може бути для них і їх партії некорисне й тоді вони не будуть уважати того за правду. Щоб держави вільного світу мали довір'я до комуністичних чи других тоталітарних держав, ті останні мусіли б покинути свою ідеологію, а на її місце поставити правду. А правда для всіх є одна. Цю правду мусять усі прийняти, чи це кому подобається, чи ні. Коли всі дійсно не приймуть найвищих домагань правди, якої першою і найважнішою вимогою є: щоб усі угоди були дотримані й заховувані, то самі основи міжнародного ладу конечно падають.

Ті, що для правди обоятні, як Пилат, вони не спосібні рядити, кермувати тими, що дійсно бажають миру. А найважливішим домаганням правди є, щоб Бога почитали всі сотворіння. Бо якщо люди відкинуть Бога, що є найвищою правдою, то вони знищать саму основу справедливости, ладу й спокою і тим самим стратять саму гідність людини і перейдуть до розбратів, взаємного поборювання, до знищення самих себе.

Сучасний світ так дуже віддалився від правдивого миру. Нема правди, справедливости й любови. На кожнім кроці стрічаємо безоглядний егоїзм, несправедливість і ненависть. Навіть провідники деяких християнських Церков, повні ненависти до Христової Церкви, ширять ту ненависть своїми письмами, щоб не допустити до з'єднання Церков, про яке молився Христос на Тайній Вечері й так сердечно старався Папа Іван XXIII і теперішній Папа Павло VI.

Дійсно треба надзвичайного чуда Божої ласки, щоб усі, що є в проводі зрозуміли це й усунувши свою мильну ідеологію й усі упередження, зачали нове життя в мирі й дусі справедливости та любови. Молімся ревно за ці ласки до Святого Духа

через заступництво Непорочної Діви Марії.

Місійне намірення: Християнське виховання дівчат в Африці.

Червень: Загальне намірення: Щоб релігійні й суспільні питання в позаміських округах розв'язувано згідно з християнськими засадами та суспільним навчанням Церкви.

Місійне: Щоб євангелія Христової любови й справедливости видала багатий плід у Японії.

СВЯТО МАТЕРІ

Свято Матері сьогодні,
То й твоє, Матусю, свято,
Я тобі з душі бажаю
Щастя і добра багато.
Жий, Матусю, довго-довго,
Не хворуй і не журися!
Будь весела і щаслива,
З мене помочі діждися!
Дякую Тобі, Матусю,
За твою любов і труди.
Знай, Твоя маленька доня
Це ніколи не забуде.

ОХ, ПОСВЯТІТЬ ЖЕ ПАСОЧКУ Й МОЮ

Я знаю, там також печуть паски
Нехай із проса, висівок чи дерти
І сторожі колгоспівські—дяки
Відкопують десь ризу перетерту,

І на руїнах храму уночі
Всенічна буде правитись по-Божому,
При саморобній восковій свічі
Герой—дячок посвятить паску кожному:

І знаю я: маскуючись, туди
Прийдуть і вояки із командирами
І крапельки святої води
Їм серце оживлять палкою вірою.

Та й ті, що на піджак уткнули КІМ,
І дехто з тих, що ходять з партквитками,—
В цей день відчують у естві своїм,
Як із душі спадає дикий камінь,

І як тепло по тілі розлилось...
Усі повірять, усі радітимуть,—
Що "заборонений" воскрес Христос
Й між нами ходить з радістю й привітами.

Що там, у їхнім голубім краю
На тих руїнах Він найбільш стоятиме...
Ох, посвятіть же пасочку й мою
У храмі тім, в краю моїм розп'ятому!

Хай буде й з проса чи з кори дерев
Вперемішку із прілою мукою,
Я серцем чутиму: Христос Воскрес
І в рідний край веде нас зі собою.

Михайло Ситник

Набожність до Пресвятої Богородиці

Св. Альфонс Лігорій

Заступництво Пресв. Богородиці морально конечне

Тридентійський Собор заявив, що заступництво Святих корисне для людей, але воно не є конечне. Все таки Св. Тома ставляє оце питання: "Чи треба благати Святих, щоб заступалися за нас?" і позитивно відповідає на нього, бо Боже Провидіння вимагає, щоб люди спасалися за посередництвом Святих, бо вони помагають нам виєднувати собі ласки потрібні до спасіння. "Божий лад у світі", каже Св. Діонісій Ареопагіт, "вимагає, щоб ті, що дальше від Бога, верталися до Нього за посередництвом тих, що близькі Йому. Святі пробувають у батьківщині близько Бога, тому лад Божого Провидіння вимагає, щоб ми наближалися до Нього через них".

Цей сам Святий згодом додає: "Як отримуємо Божі добродійства ради заступництва Святих, так само через Святих маємо наближатися до Бога". Подібно висловлюються інші писателі, особливо продовжатель Турнелього і Сильвій: "Природний закон велить зберігати встановлений Богом лад. Бог же рішив, щоб нижчі сотворіння спасалися, благаючи помочі в вищих".

Якщо ж потребуємо молитов Святих, то куди більше треба звертатися до Пресвятої Богородиці. Її молитви мають перед Богом більшу вартість аніж благання всіх Святих. Св. Тома твердить, що Святі годні спасти багато душ, бо Бог наділив їх обильними ласками. Пречиста ж Діва може спасти всіх людей, бо вислужила собі потрібні до цього ласки: "Кожний Святий має стільки сили, що може спасти багатьох. Він був би безмірно могутній, якщо б мав стільки ласки, щоб могти спасти всіх. Цього ніякий Святий доконати не може, але можуть це вчинити Ісус Христос і Пречиста Діва".

Св. Вернард твердить, що через Матір наближаємося до Сина, як через Сина приходимо до Отця: "Знахідниче ласк", кличе він до Пресвятої Богородиці, "Мати спасіння, ми через тебе наближаємося до Сина, щоб ради тебе прийняв нас Той, хто за твоїм посередництвом прийшов до нас". Саме тому цей Святий каже, що через Марію отримуємо кожну ласку: "Бог віддав Марії всі добра, щоб ми знали, що їй треба завдячувати надію, ласку та спасіння. Вона—рай розкошів. Від неї розходяться Божі пахощі цебто ласки". Він подає оцю рацію на своє твердження: "Така воля Того, хто рішив привести нас до Себе через Марію".

Подібний висновок можна витягнути з усіх текстів Святого Письма, що Церква застосо-

вує до Пресвятої Богородиці. Ось вони: "Хто знайшов мене, той знайшов життя, і він одержить ласку від Господа. Не буде розчарований, хто слухає мене. Не чинитиме зла, хто руководиться мною. Матиме вічне життя, хто належно розуміє моє навчання". Молитва "Радуйся, Царице" підтверджує це навчання. Свята Церква велить нам звати Марію своїм життям і надією: "Радуйся, наше життя і насолодо!"

Ось тому Св. Вернард заохочує нас удаватися до Божої Матері з повним довір'ям, що отримаємо бажані ласки, бо Син не годен нічого відмовити Своїй Матері: "Будьмо певні, як звертаємося до Пречистої Діви Марії, бо Син вислухає Матір". Саме тому він заявив, що Марія це джерело нашої надії. "Діточки", казав цей Святий, "пресвята Богородиця—це духовна драбина грішників до Бога, це джерело мого довір'я і підвалина моєї надії". Й закінчує, заявляючи, що через Марію слід благати бажаних ласк; вона отримує, чого б не попрохала, бо її молитви не зазнають відмови. "Шукаймо ласки, і через Марію шукаймо її", кличе він, "бо вона знаходить, чого шукає. Вона ж не годна стрінутися з відмовою".

Св. Єфрем Сирійський вже передше отак висловився про цю справу: "Пречиста Діво, тільки в тобі наша надія!" Подібно говорить Ільдефонс: "Божа Велич рішила розділяти при помочі Марії всі ласки, що бажає подати людям. Маріе, тобі повірено всі скарби і прикраси ласки". Так само думав Св. Петро Даміян, кажучи: "В твоїх руках знаходяться всі скарби Божого милосердя". Св. Вернардин Сієнський каже: "Ти роздаєш всі ласки, тому наше спасіння в твоїх руках". Подібно думають Св. Іван Дамаскин, Герман, Анзельм, Антонин, Ідіот, і багато інших учених письменників, от хоча б Сенері, Пуоре, Пачучеллі, Крассет, Вега, Мендосса, разом із Олександром Наталієм, що отак пише: "Бог хоче, щоб ми надіялися від Нього всякого добра ради премогутнього заступництва цієї Діви-матері, якщо належно будемо взивати її". Так само пише отець Контенсон, як вияснює Христові слова: "Ось твоя Мати!" Цими словами Спаситель гейби заявив: "Ніхто не буде учасником Моєї Крови, хіба за посередництвом Моєї Матері. Мої Рани—це джерела ласки, але ці ласки дійдуть до вас тільки через Марію. Учню Іване, Я так любитиму тебе, як ти любитимеш Мою Матір!"

Довір'я до заступництва Пресвятої Богородиці

Погляньмо, як треба надіятися на могутність і милосердя Пресвятої Богородиці. Косма Єрусалимський звав заступництво Божої Матері не тільки могутнім, але попросту всемогутнім. "Маріє", кличе він, "твоя поміч всемогутня!" Ришард від Св. Лаврентія пише: "Всемогутній Син вчинив Свою Матір всемогутньою". Божий Син є всемогутнім зо Своєї природи, бо Він Бог. Марія ж всемогутня з Божої ласки, бо вона годна отримати від Бога все, чого попросить.

Чому ж воно так? Тому, що Марія це найвірніше і Богові найлюбіше сотворіння. Ось тому, каже Суарес, Бог любить Марію більше ніж всі інші сотворіння. Св. Бригіта почула, що Христос раз отак відозвався до

Своєї Матері: "Мати, благай, чого хочеш, у Мене, бо твоє прохання не може залишитися невислуханим". Потім Спаситель додав: "Нічого в небі не відмовлю тобі, бо на землі ти нічого не відмовила Мені!"

Марія—це Божа Мати, тому Св. Антонин твердив, що її молитви радше подобають на приказ аніж на прохання, бо це молитви матері. "Молитви Богородиці—це гейби накази, тому мусять бути вислухані". Ось тому Св. Іван Дамаскин отак промовляє до Пресвятої Богородиці: "Госпоже, ти всемогутня, щоб спасати грішників. Тобі не треба рекомендацій перед Богом, бо ти Його Мати". Св. Юрій Нікомедійський твердив, що Христос вділяє Марії, чого б вона не попрохала, бо хоче деяк віддячитися їй за те, що дала Йому людську природу: "Син так виповняє твої прохання гейби сплачував довг".

СТРІЛИСТІ МОЛИТОВКИ

Крім ранішніх і вечірніх молитов Церква заохочує християн часто звертатися до Бога коротенькими "стрілистими" молитовками, які пригадують нам Божу присутність, відновляють ревність, скріпляють у добрім намірі та виєднюють Боже благословення для нашої щоденної праці. Особливо в спокусах треба часто повторяти ці молитовки, щоб відогнати від себе злого духа.

Подаємо деякі стрілисті молитовки, які Церква наділила різними відпустами. Ось вони:

Слава Тобі, Боже наш, слава Тобі. (300 днів).
Господи, помилуй. (12). (300 днів).
Помилуй мене, Господи, помилуй мене. (300 днів).
Господи, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене грішного. (300 днів).
Пресвятая Богородице, спаси нас. (300 днів).
Вічная пам'ять! (3). (300 днів).
Слава Ісусу Христу!—Слава навіки. (300 днів).
Христос воскрес!—Воістину воскрес. (300 днів).
Христос раждається!—Славіте Його. (300 днів).
Христос посреді нас!—І есть і будет. (300 днів).
Ісусе, Маріє, Йосипе! (7 літ).
Господи, спасай нас, бо загибаємо! (500 днів).
Від наглої і несподіваної смерти, хорони нас, Господи. (300 днів).
Мати Неустанної Помочі, молися за нас. (300 днів).
Нехай діється Твоя воля! (500 днів).
Многострадальна Діво, молися за нас. (300 днів).
В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь. (При тім треба перехреститися). (100 днів).
Серце Ісуса, покладаюся на Тебе. (300 днів).
Нехай ім'я Господнє буде благословенне! (500 днів).
Мій Боже, люблю Тебе. (300 днів).
Пресвяте Серце Ісуса, вірю в Твою до мене любов. (300 днів).
Маріє, д'вственна Божа Мати, молися до Ісуса за мене. (300 днів).

ДЕНЬ МАТЕРІ

С. М.

ДВА братчики близнюки ходили до тої самої школи. Одного дня вернулися додому та радісно побігли до матері і одушевлено заявили: "Мамцю, сьогодні в школі ми мали голосування, чия мати найліпша і найкраща. Ти дістала найбільше голосів!"

Мати погласкала своїх синків і усміхнено спиталася: "А скільки голосів я отримала в часі голосування?"

Один із синків відповів: "Аж два! Кожний хлопець і кожна дівчина голосували на свою власну матір, а ми обидва віддали свої голоси на тебе. Тому, що нас була два, ми переголосували всіх інших школярів".

От незаперечний факт. Для кожної нормальної дитини власна мати завжди найкраща, найліпша та наймудріша. Всі інші матері, хоча б які мудрі та добрі, ніколи не дорівняють власній матері!

Нема в світі другої особи, що заступила б власну матір. Жінок на світі є мільйони, але кожен має тільки одну матір. Якщо смерть вирве йому матір, то ніколи не знайде другої.

В 1954 р. я проповідав місію в місті М. в Америці. Прийшла одна жінка та почала скаржитися, що її чоловік, Йосип, більше шанує та любить свою матір ніж її, бо мати дорожча йому ніж жінка.

По кількох днях стрінув я Йосипа. "Пане К.", кажу до нього, "Ваша жінка скаржиться, що Ви більше шануєте та любите матір аніж її!" На це Йосип усміхнувся та відповів: "Отче, не дивуйтеся! Якщо б

моя жінка, не дай Боже, померла, то я годен знайти собі другу та знову мати жінку. Але як мені помре мати, то другої в цілім світі не знайду повік!"

Ніхто в світі не може бути такий дорогий дитині, як мати. Вона так сильно входить у серце людини, що нераз умираючі вояки кличуть у передсмертніх судорогах: "Мати, моя ти мати!"

Чому ж воно так? Чому мати є найдорожчою для кожної людини особою в світі? Бо вона є найбільшою по Бозі добродійкою людства. Заки дитина прийде на світ, мати довгі місяці кормить її своєю власною кров'ю. Якщо ж дитина народиться, то мати стає для неї тим земським анголом, який невпинно в день і вночі чуває над нею, дбає про її здоров'я, хоронить від небезпек, виховує, плекає духовно і фізично, поки дитина не стане людиною, що сама собі потрапить дати в житті раду.

Наша українська приказка каже: **"Мати це термометер родини!"** Ця приказка не висловлює цілої правди про матір. Вона не тільки міряє і виявляє, яка температура панує в родині. Мати водночас витворює і зберігає ту духовну та моральну температуру, в якій проживають чоловік і діти, бо вона є **царицею** дому. Мати куди більше ніж батько надає характер, добрий чи лихий, тому домові, в якім проживають її діти. Це вона своїм теплом, любов'ю та дбайливістю про добро дітей перетворює звичайний дім у родину, в якій панують любов, згода, вирозумілість і почуття одности між всіма членами.

Це добра та розумна мати доконує того "земського" чуда, що по родинах є "одне серце та одна душа". Це вона навчає дивитися на дім, як на осередок родини, в якій кожен член забуває про себе самого, а думає про своїх братів і сестер. Це мати вчить діти говорити: "Це ми! Це наш дім! Це наше добро!" Де нема матері, або де мати не виповняє свого завдання, там кожен живе для себе. Там нема **"Ми"**, але "Я", там нема "Нашого", але "Моє", "Його", чи "Твоє". Там нема дому, там є тільки готель, в якім члени сплять, їдять і живуть, не почуваючись до одности, яка повинна характеризувати кожну родину.

Добра мати це серце родини. Як серце в людськім тілі розділяє кров по цілім організмі, так добра мати вділяє всім членам своєї родини енергії до праці, одушевлення до трудів, потіхи в прикрощах, заохоти до ідеалів. Один славний державний муж мав отакий дивний звичай: по цілоденній праці в уряді, особливо, як треба було розв'язувати важливі державні питання, і як він увечері почувався крайньо змучений і вичерпаний, повернувшись додому, клав втомлену голову на грудях своєї старенької матері і відпочивав. Любов матері відсвіжувала його сили та додавала довір'я, що він зможе як слід виконати працю на другий день.

Любов матері до дітей така сильна, що ніяка злоба та невдячність не потраплять знищити її. Одна легенда каже, що

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., Bishop's Chancery, 30 Shiel St., N. Melbourne, Victoria, Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на що адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

якийсь невдячний син убив свою матір, розрізав її груди, витягнув серце та з цим серцем почав утікати. Біжучи, спотикнувся об камінь і повалився на землю. Серце матері, яке ще стікало свіжою кров'ю, покотилося недалеко від нього. Нараз невдячний син почув голос, що виходив із цього матернього серця: "Сину, чи ти дуже вдарився, як падав?"

Не дивниця, що славні поети і письменники називають матір **найбільшою добродійкою людства!**

Сьогоднішній світ установив "день Матері", щоб ушанувати свої матері за їх саможертви, труди та любов, що вони віддають людству, осолоджуючи його горе та скріпляючи його на дорозі правди та боротьби за кращу майбутність.

Кожна дитина повинна сьогодні обняти свою матір, подякувати їй за добродійства та любов, перепросити за минулорічні прикрості та обіцяти краще поводитися намайбутнє!

Молімся за наші дорогі матері і благаймо Ісуса та Пречисту Діву, найкращу Матір, що світ колинебудь мав, щоб вона вчинила кожну українську матір доброю матір'ю, гідною звватися і носити це найкраще ім'я в людській мові: МАТИ.— Хай живе українська Мати!

Наше добре ім'я

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

КОЛИ Ісус Христос відповів первосвященикові в присутності Високої Ради, то один з присутньої служби вдарив Ісуса, говорячи: **"То так відповідаєш первосвященикові?"** Ісус відповів йому: **"Коли я сказав зле, так свідчи, що зле; коли ж добре, — за що мене б'еш?"** (Іван 18, 22-23).

Коли ми дійсно стараємося вірно виконувати наші обов'язки, ми маємо право до пошани й належної поваги з боку наших ближніх. Цю пошану, що її маємо з боку інших людей, називаємо нашою честю, або нашим добрим ім'ям, або нашою репутацією.

Добре ім'я — це великий скарб. Святе Письмо про це так каже: **"Ліпше добре ім'я за багатство велике"** (Припов. 22,1). І тому ми маємо дорожити нашою репутацією. Ми не маємо легкодушно рискувати нею, і, коли треба, ми повинні боронити її. Передусім ми маємо так поводитися, щоб ми справді заслужили на добру репутацію. Старатись про більшу репутацію ніж ту, на яку ми заслуговуємо, це гріх амбіції.

Одначе репутація, що її маємо поміж людьми, не є найважливішою річчю з усіх. Далеко важнішою річчю є, що Бог думає про нас. Ніхто не може відобрати нам нашої внутрішньої репутації перед Богом. Коли для Божої слави треба втратити нашу репутацію перед людьми, ми маємо пожертвувати її. Ісус Христос сказав: **"Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе задля мене. Радійте та веселіться, бо нагорода ваша велика на небі. Бо так переслідували й пророків, що були перед вами"** (Матей 5, 11-12).

Христос сказав до євреїв: **"Як ви можете вірувати, коли славу один від одного приймаєте, а слави тієї, що від єдиного Бога, не прагнете ви?"** (Іван 5, 44).

Св. Франц Асиський говорив: "Людина є тим, чим вона є перед обличчям Бога, тим і нічим більше!"

1) Чи жиди напевно знали, що Христос воскрес із мертвих? Якщо знали, то чому не повірили в Нього і не покаялися за те, що розп'яли Його?

Жиди напевно знали, що Христос воскрес, бо сторожі, що берегли гріб і були свідками воскресення, сповістили їх про це, але жиди замість повірити очевидцям, підкупили їх, дали їм гроші та звеліли пустити таку чутку: "В ночі учні Його прийшли і вкрали Його Тіло, як ми спали" (Мт. 28, 14).

Чому жиди не повірили в воскресення? Не повірили тому, що не хотіли вірити. Віра це Божий дар, що Бог нікому насильно не накидає. Якщо хтось не хоче вірити, то Бог не буде змушувати його до цього. Хоч Бог бажає спасіння всіх людей, проте нікого не силує йти до неба.

Жиди ж не хотіли вірити в Христа тому, що Він відказався стануги їх політичним лідером проти займанців римлян. Проте не всі жиди відказалися вірити в Христа. Багато з них повірило, як свідчать Дії Апостолів. По промові Св. Петра в дні зшестя Святого Духа 3,000 жидів навернулося на християнство (Дії: 3, 41).

2) Чи Божа Мати знає, як ми молимося до неї? Як вона це знає? Чи вона є всюдиприсутня так само як Бог?

Пречиста Діва Марія не є всюдиприсутня, бо вона не є Богом. Тільки один Бог є всюди. Марія пробуває в небі. Якщо хтось молиться до неї, то Бог виявляє їй його прохання і тоді Марія скріпляє його прохання своїм могутнім заступництвом. Молитви ж Марії дуже могутні в Божих очах тому, що вона є Матір'ю Його Сина Ісуса.

3) Наша дочка вперлася виходити заміж поза католицькою Церквою. Що ми годні вчинити, щоб спинити її від цього заміру? Ми чули, що на вселенським Соборі Соборові Отці мають дозволити на мішані подружжя. Чи це значить, що католики зможуть брати важний шлюб, хоча б вінчалися поза католицькою Церквою?

Треба повчити свою дочку, вказуючи їй на те, що подібний шлюб для католиків є неважний, і тому в очах Церкви і Бога так одружені католики не є дійсно одружені, цебто не є дійсними чоловіками і жінками. Водночас слід звернути їй увагу, що непослух Церкві в цій справі це великий гріх і початок

численних інших гріхів. Подружені поза Церквою католики не мають права до подружих привілеїв, бо не є дійсними жінками або чоловіками.

Не знаємо, що вселенський Собор рішить у цій справі. Якщо він рішить, що шлюби католиків навіть поза католицькою Церквою є важні, то тоді вони будуть важні, бо вселенський Собор має право зміняти церковні закони. Приказ, що католики не можуть взяти важного шлюбу поза католицькою Церквою, це церковний закон. Поки цей закон існує, поти католики мають слухати його.

4) Христос обіцяв дати Святого Духа тим, що благатимуть Його (Лк. 11, 13). Як це треба розуміти? Чи Святий Дух буде особисто і безпосередньо керувати тими, що отримають Його?

Св. Лука каже, що Бог дасть Святого Духа тим, що прохатимуть Його, але це треба так розуміти, що Бог подасть усяку ласку і поміч. Ці дари є дарами Святого Духа, бо через Святого Духа Бог освячує душі та керує ними. Святий Дух не може так керувати душами, щоб вони нехтували законною владою в Церкві, бо Сам Христос заявив: "Хто слухає вас, той слухає Мене"! Святий Дух звичайно провадить душі через Церкву і її провідників.

5) Скільки дітей повинна мати кожна родина?

Число дітей залежить від подругів, від їхнього стану здоров'я, фінансового положення та власного сумління. Родина повинна мати стільки дітей, скільки годна належно виховати. Кожна дитина—це Божий дар і слава батьків. Отож цю справу має рішати кожна родина, бо Церква ніколи не заявила, скільки дітей повинно бути в родині. Це справа самих батьків, яку вони мають рішити згідно з голосом власного сумління.

Проте це рішення не сміє йти проти заборони штучного перепинення народин, яке Церква осудила.

6) Як ми знаємо, котрі книжки в Біблії є дійсно натхнені Святим Духом?

Церква офіційно заявила нам, котрі книги є Богом натхнені. Всі вони є в кожній католицькій Біблії. Церква не вчинила їх Богом натхненими, але тільки авторитетно під проводом Святого Духа заявила християнам, що вони дійсно такі.

7) Чому Папи при виборі змінюють своє ім'я?

В цій справі нема ніякої особливішої рації. Кожен Папа може затримати своє ім'я, якщо хоче. Звичай змінювати імена зачався в 10-ім ст. Перший Папа, що змінив ім'я, це Отавіян, що був вибраний у 955 р. і прийняв ім'я Івана XII.

Отак зачалася традиція змінювати імена. Всі Папи досіль придержувалися її за винятком Папи Адріяна VI голяндця (1522-3) і італійця Маркела II, що був вибраний і помер в 1555 р., панувавши тільки три тижні.

Нема ніякого закону в Церкві, що нововибраний Папа має змінити своє ім'я, тому в майбутності може трапитися, що котрийсь Папа затримає своє давнє ім'я. Папи звичайно заміняють імена і прибирають імена своїх добродіїв Папів, щоб вшанувати їх пам'ять.

8) Як це можливо, що вчені люди не вірять у Бога?

Це неправда, що вчені люди не вірять в Бога, бо маємо дуже багато науковців, що були і є глибоко релігійними людьми і християнами. Це тільки половинчасті науковці і псевдо-інтелігенти чваняться безвірством і атеїзмом.

Наука помагає людині краще пізнати тайни сотвореного світу, а релігія вможливлює краще пізнання його Творця. Правдивий науковець бачить, що світ має розумні закони, які керують ним. Ось тому тяжко зрозуміти, як він годен заперечувати, що якась розумна Істота надала світові ці закони.

Так знання-наука, як релігія намагаються поліпшити світ і людей. Наука старається контролювати сили природи, що окружає нас, а релігія контролює сили в людині. Що більше науковці пізнають світ, то краще бачать його предивний лад і досконалість. Що краще пізнаємо всесвіт, то ясніше бачимо досконалості його Творця. Отак Бог об'являється науковцям через світ, в якому бачимо Його доброту як Батька людства. Без Бога людина не година запевнити миру ані собі самій, ані співжиттю з ближніми. Правдива наука веде до того, щоб краще знати, любити і служити Панові всякого знання, всемогутньому Богові.

9) Я ходжу до школи. По школі помагаю батькам у хаті. В суботу іду до своєї товаришки, з якою слухаємо радія, грамофонних плиток і проводимо час на балачці. Як вернуся додому, то ніхто не скаже мені навіть доброго слова. Чому воно так?

Родинне життя було б куди щасливіше, якщо б його члени, батько, мати і діти більше думали про других аніж про себе самих. Діти є членами родини, тому поділяють її відповідальності й обов'язки.

Діти повинні намагатися радо помагати батькам удома, а не ждати, поки вони попрохають їх, от хоча б як іде про миття начиння, прання, тощо. Батьки будуть це оцінювати і йнакше поступати з дітьми. Робіть це і зобачите, що родинна атмосфера зміниться на кращу. Тоді кожний буде почуватися щасливіший і життя в родині буде приємніше.

10) Що таке біблійні звої, що їх знайдено в околиці Мертвого Моря? Чи це правда, що вони були написані християнами?

Біблійні звої знайдені біля Мертвого Моря—це старинні жидівські документи, що подають навчання жидівських монахів есенців. Вони не мають нічого спільного з християнством, бо подають життя і зайняття цих жидівських монахів-самітників. Вони зовсім інакше представляють Месію ніж Він представлений у Євангеліях, які написали ті, що бачили Христа і чули Його навчання.

11) Чи це правда, що ті, що відділяються від папства, відділяються від Христової Церкви?

Наші некатолицькі браття, що є дійсно охрещені, є членами Христової Церкви, як заявив другий ватиканський Собор, хоч вони вповні не користуються усіма її скарбами через те, що не пробувають у видимій злуці з Римськими Архиєреями, які є наслідниками Св. Петра в заряді Христовою Церквою.

Англіканський учений Гріншлейд каже, що Отці Церкви "вірили, що Церква не тільки має бути одна, але вона є одною, і не може бути нічим іншим тільки одною, і вірили в це, спираючись на біблійних текстах". (Схизма в первісній Церкві, 18 стор.).

12) Погані гадки докучають мені. Що маю робити? Чи це гріх?

Погані гадки не є ніяким гріхом, якщо хтось поганим читянням, поглядами або розмовами не спричинив їх. Їх треба спокійно відкидати, проказати стрілисту молитовку і звернути увагу на щось інше. Якщо відкинемо їх, то не матимемо ніякого гріха і тому не треба згадувати їх у сповіді.

13) Я був завжди переконаний, що Св. Йосип, обручник Пречистої Діви, це найбільший святий по самій Пречистій Божій Матері. Недавно я був у церкві і під час проповіді почув, що Св. Іван Хреститель це найбільший по Божій Матері святий. Хто ж властиво найбільший Святий по Божій Матері?

На це питання міг би відповісти тільки сам Ісус Христос або Божа Мати або якийсь Святий, якщо б Бог дозволив йому прийти з неба і задовольнити цікавість деяких людей. Проте Бог не дозволяє на подібні речі, щоб люди могли безпотрібно заспокоювати свою цікавість.

Так Св. Іван Хреститель, як Св. Йосип є напевно великими святими. Святість залежить від кількости Божої ласки і любови. Хто більше їх має, той більший святий.

Моя душе, величай єдиного Бога в трьох Особах.

Призначення матері—родина чи фабрика?

о. Роман Ганас

ЖИВЕМО в часах великих парадоксів. Живемо в часах великих винаходів, що дуже загрожують та влегшують життя. Живемо в часах великого технічного поступу, але рівночасно великого духового занепаду, байдужности до відвічальности за життєві зобов'язання. На наших очах найважчого удару зазнають такі Божі інституції, цебто подружжя та родина, чи зобов'язання родичів добре виховати діти. В парі з моральним занепадом подруж і родин ціллю життя в багатьох залишаються гріш, пристрасті та жадоба слави, які дуже ослаблюють духові сили народів, вбивають ідеалізм до добрих діл чи потреби жертви, підривають віру в Бога, і стають союзниками безбожного комунізму для опанування світу. Чисильні розбиті родини стають жерелами виростання молодих злочинців. Занепад стиду як знаку страху Божого не здержує навіть деяких визначних провідників народу залишати жінку, діти і внуки, та зв'язувати своє життя з краденою чужою жінкою та матір'ю малих дітей. Це робиться без ніяких поважних скрупулів, не зважаючи на загальне згіршення чи протест публічної опінії. Вдумуючися в такі злі явища як розбиті родини і шукаючи за основними їх причинами, все дістаємо відповідь: брак відповідного виховання родин і брак відвічальности родичів за обов'язки життя, це головні причини всіх болючих ран нинішного суспільного життя.

* * *

Давати життя і виховувати родину покликав Бог християнську матір. Немає в світі більше почесного уряду, як покликання матері. Коли життя наділяє людей різними ранами чи трагедіями, коли життя заповняє тюрми злочинцями чи вулиці міст тисячами брудних забутих дітей, коли життя голосить, що діти не знають молитви, не ходять до церкви і не знають рідної мови, то в усіх цих випадках виглядає, що не дописала МАТИ. Добра християнська мати була, є і все буде найліпшою учителькою найважнішої школи життя, якою є родина, бо добра християнська мати це сонце, що світить і гріє. В його теплих лучах родина росте і розвивається на славу Богові, родичам і народові. Якщо забракне матері чи вона не допише в родині, то ясність дня заступить ніч, усміхи діточі сльози, а надію чи радість життя на-будуче обіймуть примари темних грішних сил, що спричинять злочини і терпіння для цілого народу.

Заходом Бюра Жінок при Департаменті Праці в Вашингтоні вийшла книжечка-брошура під заголовком: **Працюючі Матері.** Цю книжечку варто б прочитати всім працюючим матер'ям. Ця цінна брошурка починається такими словами: Матері, які рішилися працювати поза домом, причиняються до росту економіки країни, але чи їхня праця поза домом є добра для них особисто психологічно та чи вона є добра для їхніх мужів та дітей? Як певного роду відповідь на поставлене вступне питання книжечка подає статистику працюючих матерей в ЗДА. Ця статистика багато говорить сама за себе. І так кожна третя працююча жінка в ЗДА є матір'ю дітей до 18 літ життя. Таких матерів є 8.7 мільйонів. Кожна дев'ята працююча мати має принайменше одну дитину до шість літ життя. Кожного дня 2.9 мільйона матерів йдуть до праці, залишаючи 3.6 мільйонів дітей під опікою других людей. Як виказує статистика, то 185,-000 дітей є щодня під опікою виховних закладів, от як захоронки чи діточі садки.

* * *

З якої причини 8.7 мільйонів матерів в ЗДА вибрало працю поза домом, залишаючи дітей своїх, здаючи їх на чужі руки, на чуже виховання? І знову статистика виказує, що лише 1.6 мільйонів працюючих матерів не має мужів, а решта цебто 7.1 мільйонів цебто 4 з 5 жінок живуть зо своїми мужами. Беручи під увагу проблему працюючих матерів, треба признати, що є такі матері, які мусять працювати, бо приневолені до цього тяжкими обставинами родини, чи через свою працю бажають помогти дітям покінчити школи. Проте взявши під увагу факт, що в ЗДА 75% працюючих матерів має мужів, які заробляють річно СІМ тисяч долярів, то нарід американський тратить багато більше ніж матері заробляють, занедбуючи через те виховання дітей, і тому не рідко причиняються до розбиття родин чи до посилення діточих провин, а то й злочинів. Неконечно працююча мати це кривдяча жорстокість суспільного ладу, це болюча рана подружого життя, це замкнений світ для дітей, позбавлених любови, опіки, усміху материнських очей, позбавлених дотику материнських рук і пестощів, найкращих скарбів діточого життя. Там, де жінка та мати, замість опіки та любови для свого мужа і дітей ставить твердоту доляра, там родина перемінюється в глухий автомат, без радости й охоти до життя.

В багатьох випадках безсердечність працюючих матерів до своїх родин, які в ім'я ідеї заробити додаткові гроші на різні люксуси, воліють цілими днями перебувати при фабричних станках чи канцелярійних машинах, серед чужого окруження, що часто стає нагодою до подружої зради, як бавити, виховувати і кормити свої діти головно в перших літах їхнього життя, це болюча рана на здоровому тілі народу, це перечеркнення Божих планів для виховання добрих людей, це добровільне вбивання найкращих людських почувань любо-

ви, без якої подружжя чи родина не має вартости. Чи треба дивуватися, що діти, які все перебувають під опікою чужих не раз злих людей, і позбавлені материнського серця, виростають з жорстоким наставленням до проблем життя, стають самолюбами, і часто спричинниками злочинів? Хоч людське життя таке коротке, все таки самі люди собі його часто затроюють через невміння брати з життя те, що наймиліше.

Що може умучена працею жінка дати своєму мужеві, який, також прийшовши з праці умучений, чекає ласкавого слова, ласкавого усміху, добре приготованої страви, але того всього не має, бо перемучена жінка сама шукає спокою та відпочинку, кормить мужа та дітей стравами з пушок, та є щаслива, як ніхто до неї не говорить, та нічо від неї не вимагає.

Нащо ж тоді одружуватися, нащо ж творити родини, і мріяти про щасливе подруже життя, коли подруги дуже скоро позбавляють себе радісних сердечних почувань, заступаючи їх жадобою гроша, жадобою марних життєвих забаганок, для здобуття яких, запрягається молоду ніжну не раз жінку і матір? Які щасливі були б жінки в большевицькому раю, якщо б їх уряд свідомо не примушував тяжко працювати, щоб відорвати їх від виховання дітей, що їх уряд забирає їм, та вже з малку виховує по своїх плянах. Які були б щасливі наші жінки та матері в нашій Україні, якщо б вони могли перебувати зо своїми дітьми, пестити їх, виховувати, співати їм пісні, вчити молитви, чи кормити їх власними грудьми чи руками!

Серед нашої еміграції в ЗДА і Канаді є також багато працюючих матерів. Здорова родина, в якій є побожна, вірна та люблячa жінка та мати, це остоя нашого релігійного та народного життя на чужині. Проблема працюючих матерів це проблема цілого народу, а не тільки даних родин.

Для нас емігрантів на чужині роля та призначення жінки та матері являються ще більше важним обов'язком, як призначення жінок і матерів автохтонів. Збереження нашої народної окремішности, віри, нашого обряду, задержання і практикування рідної мови буде залежати передовсім від того, як допишуть нам наші матері. Факт, що наша перша еміграція здала гарні іспити зо своєї праці, що нині ми маємо тут наші церкви, школи, організації, що друге ба й третє покоління нашої першої еміграції говорить та розуміє рідну мову, це заслуга в першій мірі наших добрих, побожних, жертвенних матерів, які на чужині своїм родинам, своїм дітям і внукам бажали передати, навчити, все що наше рідне.

І серед наших працюючих матерів є багато таких, що мусять працювати для добра родини, але є багато і таких, які не мусять працювати, бо їх мужі заробляють достатно на життя. Такі наші працюючі матері, що працюють тільки для забаганок, для коштовних хатних уладжень і дорогих одягів, залишаючи своїх малих дітей на ласку чужим людям, це наша велика втрата, це наш великий біль. В наших родинах так і в інтелігентних як робітничих, там, де наші матері непотрібно працюють, там наші діти часто

цілковито відчужені від всього, що рідне. Наші діти, не бачучи цілими днями матері, голодні, брудні, перебувають в чужому окруженні, ростуть по-чужому, тому не знають рідної мови, рідної молитви, тікають від своєї Церкви та своїх організацій. Факти може є нашим загалом неспостережені, але вони є поширені всюди в містах нашого поселення.

Всіма доступними середниками, якими розпоряджаємо, цебто через наші Церкви, школи, й організації, ми повинні впливати, щоб наші матері там, де не мусять, не працювали, але, щоб віддали свої серця та душі всецілo для своїх родин, щоб не перемучені мали все силу та чар піддержувати, опікуватися своїми мужами та за прикладом своїх матерів і бабунь виховувати свій найцінніший скарб— своїх дітей на добрих людей.

СТАРОЗАВІТНЯ ПАСХА

Сам Бог звелів жидам святкувати Пасху, заки вони вийшли з єгипетської неволі. На Божий приказ Мойсей, провідник ізраїльського народу, скликав жидівських старшин і отак промовив до них:

"Ідіть і підшукайте собі ягня для своїх родин і заколіть пасху. І візьміть по в'язаночці іссопу і вмочіть у кров, що в мисці, і доторкніться надвірку й обидвох одвірк'в кров'ю, що є в мисці. І ніхто з вас нехай не виходить поза хатні двері до ранку. Господь ходитиме і вбиватиме єгиптян. І побачить кров на одвірках, і мине ці двері і не дозволить губителеві ввійти в ваші хати, щоб побивати вас. Ви будете зберігати цей наказ як віковічну установу для себе і своїх дітей. Як же ввійдете в землю, що Господь дасть вам, як Він це обіцяв, то так само будете триматися цього обряду. Якщо б часом ваші діти спитали вас: "Що це за обряд?", то ви відповісте: 'Це жертва пасхальна в честь Господа, що пройшов мимо хат синів Ізраїля в Єгипті, як вбивав єгиптян, але пощадив наші хати'. І пішли сини Ізраїля й вчинили так, як звелів Господь Мойсеєві й Аронові".

"Опівночі Господь повбивав усіх первенців у єгипетській землі, від первенця фараонового, престолонаслідника, до первенця полоненого в тюрмі, і всіх первістк'в скоту.

"Аж тоді схопився фараон уночі і всі його слуги і всі єгиптяни. І настало ридання в Єгипті, бо не було хати, де не було б мерця. Вночі таки покликав фараон Мойсея й Арона і промовив: 'Вставайте і забирайтеся з-поміж моїх людей, ви самі і сини Ізраїля. Ідіть і служіть Господеві, як ви цього домагалися... Ідіть геть собі і благословіть мене!' Тай єгиптяни натискали на людей, бажаючи щоскоріше випровадити їх з краю, бо мовляли: 'Ми всі пропадемо'!" (Ісх. 12, 21-33).

Господь був наказав жидам помазати одвірки своїх домів кров'ю вбитого Ягняти. Ангол, що вбивав первородних синів єгиптян, щоб змусити фараона випустити жидів на волю і дозволити їм відійти до Палестини, не входив до хат помазаних кров'ю ягняти. Це ягня і його кров були праобразом Христа і Його крови, якою Божий Син викупив нас з неволі гріха й усмирив Божий гнів, що люди викликали своїми гріхами. Він водночас звільнив нас від вічної кари смерти цебто пекла.

ІКОНОСТАС

ЛЮДИНІ, яка входить до церкви візантійського обряду відразу впадає в очі й полонює її дивноякравий образ побудови з трьома дверима. Це іконостас.

Від внутрішнього приміщення церкви, що є місцем для вірних, святилище відділене від північної до південної стін перегородкою з іконами—іконостасом.

Імператор Костянтин Великий завів і затвердив в церкві перегородку типу плетінки й тому ця частина (вівтар), призначена для священнослужителів, стала менше приступним місцем для непокликаних мірян.

Коли ж у 8-му столітті Церква перемогла єресь іконоборців, з того часу іконостас остаточно був упорядкований в усіх його частинах і виповнений в певному порядку святими образами-іконами як живим виявом християнської науки з її побожним шануванням образів.

Іконостас може бути побудований з різного ґатунку матеріялів. Це може бути дерево, камінь, металь, а тепер й інші догідні для того хемічно сполучені маси. В деяких обрядах іконостас заступає звичайна перегорода, як наприклад відомий спосіб, який вживають монахи ордену Трапістів під час великого свята. У греків для побудови іконостасу часто вживався камінь. Натомість в Україні найчастіше використовували дерево, бо його на місці було більше від каменя.

В нашій добі надзвичайного поступу наук і мистецтв іконостас будується деколи з металю, скла, пластики і різного роду штучних матеріялів. Іконостас багато прикрашується емаллю або мозаїкою в сучасних, але в різних традиційних відмінах, формах відчуття й розуміння традицій. Не зважаючи на те, в якій формі і з чого буває побудований іконостас, він має пряме призначення —відгородження й затінення вівтарного місця, що свідчить і підкреслює незрівняність і уявність про божественність (святість) характеру вівтарного місця в усій будові церкви, бо там Бог є сутнім. Символічне значення того якраз і знаходиться в згаданому відокремленні вівтаря від другої частини церкви іконостасом. Поділ простору церкви на дві частини дає дійсну й видиму подвійність: фізичну—простір в церкві для вірних, і містичну, духовну—святилище чи вівтар.

В жидів також вівтар зветься "Святая Святих", куди мають право входити і бути тільки священнослужителі. Там вони входять для виконання духовних обрядів поклоніння й віддання подяки Всемогутньому Богові.

Колеґія св. Володимира щаслива, що має змогу повідомити своїх друзів про іконостас, який прикрашує тепер церкву Колеґії. Цей іконостас служить прекрасним зразком сполучення традицій із сучасними відмінами форм прикрас. Він прегарно різьблений на дорогому горіховому дереві і прикрашений дійсною позолітою з 24 каратового золота. Всі ікони (образи) виконані у візантійському стилі, але дещо зм'ягченім і пристосованім до сучасного смаку.

Посередині іконостасу є Царські Двері, які так звуться тому, що через них проходить у виді Святих Тайн Цар слави, Ісус Христос. Ці двері вживаються тільки священиками і тільки під час відправи богослужень.

З північного й південного боків Царських Дверей знаходяться ще двоє дверей. Це — дияконські двері. Сама ця назва говорить про те, хто їх вживає.

В Царських Дверях приміщені образи чотирьох євангелистів, а вгорі, над ними, образ Благовіщення. Направо від Царських Дверей, коли дивитись на іконостас з церкви, бачимо образ Христа Спасителя й Учителя. З лівого боку бачимо образ Матері Божої. Це головні й найважливіші святі образи. Представлення Тайної Вечері як пригадку значення кожної відправи св. Літургії бачимо над Царськими Дверми.

На південних дверях вміщений образ Архистратига Михаїла. (Образ св. Михаїла українцям особливо дорогий і тому, що він є гербом столиці України—Києва і що вояки армії вільної України від 1917 р. носили на головному уборі).

На північних дверях бачимо образ первомученика і першого диякона св. Стефана. Направо від південних дверей є образ українського мученика за церковну єдність, св. Йосафата Кунцевича, ЧСВВ. Наліво від північних дверей є образ св. Володимира. В його честь присвячена наша Колеґія. На обох боках вівтарної стіни, вгорі іконостасу і в напряму до бані, видніються менші образи дванадцятьох Апостолів.

В продовженні й сполуці з різьбарськими прикрасами щодо стилю іконостасу та ікон, з обох боків є приміщені бічні престоли. З лівого боку престол Божої Матері Неустанної Помочі, що є Мадонною Колеґії св. Володимира. По вечірніх молитвах світло в церкві стемнюється, і тоді тільки відблиск світла осяює образ Матері Божої Неустанної Помочі. Студенти Колеґії віддають себе під опіку Цариці неба й землі й співають їй гимн "Під твою милість".

Бічний престол, що є з правого боку вівтаря, має образ Христа Емануїла в юному віці. Під час різних святочних днів року ця ікона змінюється на ікону, якої свято тоді припадає. Святочний образ лишається виставлений на тому престолі на час святкування.

Колеґія св. Володимира горда й щаслива своїм іконостасом. Та може Колеґія й не мала б його, коли б не прийшла щира й благородна допомога від Всеч. о. Петра Мельничука, пароха Української Католицької церкви св. Михаїла в Балтиморі, Мериленд, ЗДА. Отець П. Мельничук пожертвував на іконостас $6,000 у вічну пам'ять свого покійного батька й матері, Михайла і Пелагії. Провід Колеґії та студенти будуть повсякчасно вдячні о. Мельничукові та ніколи не забудуть молитися за його бл. п. родичів і просити в Бога для них вічного спокою.

Повна ціна іконостасу $12,500. Пан і пані Ф. Кузики з Вінніпеґу, Ман. великодушно жертвували $1,000 для сплачення позісталого довгу на іконос-

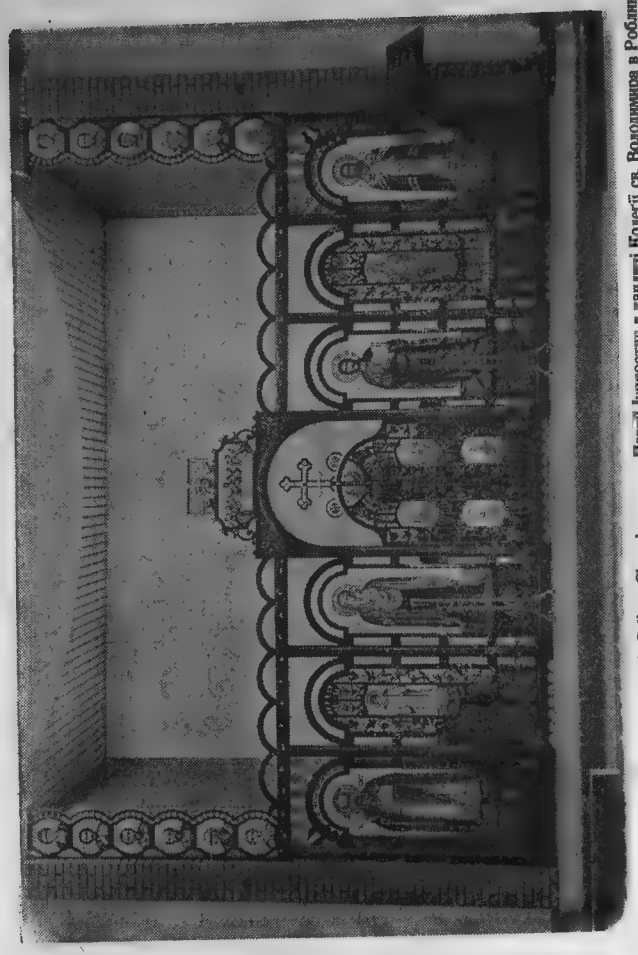

Повий Іконостас в палаті Колегії св. Володимира в Роблині.

The New Iconostas in the St. Vladimir's College Chapel.

тас. Хай ласкавий Бог за їх вирозуміння тисячкратно нагородить їх—дорогих друзів Колегії св. Володимира.

Колегія нагородить великим признанням і палкою подякою всіх наших друзів з торговельних установ, громадських і добродійних установ, якщо вони зрозуміють потребу пожертв і зволять грошево помогти Колегії позбутися решти довгу. В тому жесті є надзвичайна нагода до піднесення чести й увічнення люблених імен, живих чи померлих, основоположників фірм або назв організацій.

Кожна жертва стає безперестанною, коли мати в увазі, що вона причиняється до піднесення краси церкви, коло якої і в якій виховуються і навчаються наші будучі священики й місіонери. Як довго буде існувати Колегія св. Володимира, їхня жертва, яка творить сучасність і будучність Колегії, буде видимим пам'ятником великого зрозуміння жертводавців. И тому, яка то велика й значна кожна жертва, і яка мусить бути в жертводавців шляхетність благородних почувань і обов'язку супроти Церкви й свого народу! Бо ж вони, інколи і через скромну жертву, включаються в ряди будівників найвищих завдань: прикрашування Божого Храму та виховання при ньому проповідників слова Божого!

Розподіл цін іконостасу такий:

4 головні ікони:

	Окрема ціна	Повна ціна
—Господь Спаситель	$ 800.00	$
—Божої Матері	800.00	
—Св. Володимира	800.00	
—Св. Йосафата	800.00	
		$ 3,200.00
—Царські Двері	2,000.00	2,000.00
—Св. Стефана	500.00	
—Св. Михаїла	500.00	
		1,000.00
—Тайна Вечеря	300.00	300.00
—12 Апостолів кожна	100.00	1,200.00
—1 свічник і хрест	400.00	400.00
—1 бічний престол, Матері Б. Н. П.	1,000.00	1,000.00
—1 бічний престол, Христа Емануїла	1,000.00	1,000.00
—12 святкових ікон, за $200.00 одна	200.00	2,400.00
		$ 12,500.00

Як цар Давид задумав збудувати Богові святиню в Єрусалимі, то Бог послав до нього пророка Натана з цими словами: "Йди і виконай все те, що ти задумав, бо Господь є з тобою!" (2 Цар. 7, 3).

Пречиста дає мені віру

М. Щ.

Я народився і виховався поза католицькою Церквою. Для мене вона видавалася великою світовою організацією, яку подивляв за порядок і дисципліну, але ніколи не мріяв, що при кінці свого життя стану її членом і буду вдячний за це Пречистій Діві Марії, що виєднала мені дар віри.

Я знав, що католики моляться до Божої Матері, але мені видавалося, що молитва це засіб самолюбства, бо людина намагається отримати від Бога те, чого сама не може або не хоче виконувати.

Під час університетських студій відвідав родину одного приятеля. Вона була католицькою родиною. Ми вийшли надвір. Мій приятель, так само студент, витягнув калитку, щоб показати фотографію своєї нареченої, з якою мав женитися. Дмухнув вітер і вирвав з калитки 5 долярів і поніс у недалекі корчі. Його сестри і він сам кинулися шукати за банкнотом. Годі було знайти його. Тоді мати закликала: "Чому не молишся до Божої Матері? Вона напевно поможе тобі знайти банкнота!"

Молитва, на мою думку, була магічною формулкою простодушних людей, щоб запевняти собі чудесні наслідки. Як мало я розумів слова Спасителя: "Просіть, і буде вам дано!" Пощо молитися і прохати матеріяльних дібр у Бога гейби Бог не мав нічого до роботи за винятком наших справ! Ось яке поняття мав я про Бога, ласкавого Батька всього людства!

Щоправда, в прикрих хвилинах життя молився час від часу, але це була радніше дитяча звичка, а не розмова дитини з Небесним Батьком. Отак прожив 50 літ на цій землі, не розуміючи властиво, пощо жив і чого Бог домагався від мене, хоч був його людським сотворінням.

* * *

В 50-ім році життя я тяжко захворів. Лікарі затаїли передо мною небезпеку, але заявили моїй дружині, щоб піддалася Божій волі, якщо не вийду зо шпиталю. Хоч я був практичним безвірком, все таки жінка щиро любила мене, бо ціле життя намагався бути добрим для неї і для наших дітей, що сама мусіла виховувати і берегти перед лихим впливом батьківського прикладу. Щоправда, вона спокійно прийняла звістку про небезпеку моєї смерти, але це не значить, що не відчула глибокого болю в серці. Проте молитва піддержала її і допомогла покірно схилити голову перед зарядженням Божого Провидіння. Вона почитала Божу Матір і в її честь проказувала щоденно вервицю. Інколи я насмішкувався за це невинне повторювання "Богородице Діво", але вона не зважала на мої насмішки і дальше молилася.

* * *

Звістка про небезпеку, в якій я опинився, швидко рознеслася між сусідами. Вони були католиками. Був місяць травень і багато з них щоденно ходило на маївку.

Жінка, відвідуючи мене, сказала, що наш сусід, адвокат Л., який щовечора ходив на майські відправи, прохав переказати мені, що молився за моє видужання. Так само інфірмерка, що знала мою молодшу дочку Анну, прийшла до мене і заявила, що буде молитися до Божої Матері за мене. Я подякував їм за добре серце, але не звертав уваги на їх молитви, бо що поможе молитва, думав я, тоді, як життя зустрічається зо смертю?

Хоч операція була надзвичайно небезпечна і лікарі дали мені тільки 50-50 надії, все таки моє здоровля по операції не погіршувалося і передбачена комлікація, що мала наступити по операції і загнати мене до гробу, не появлялася. Це заінтригувало мене. Чому?—питався себе самого. Хіба лікарі не знають свого фаху?

* * *

Лежачи прикований до ліжка болю без потіхи релігії, став передумувати своє життя. Я народився в протестантській церкві. Був охрещений, але моя віра не закоренилася в серці. Як ішло про Церкву, то я радше подивляв стилі церковних будівель, ікон, статуї, тощо, але не віру, що Бог дав мені. Славні катедри світу викликали в моїй душі дивне зворушення, але це зворушення не походило від відчуття Бога, що Його святині я подивляв. Подивляв людську мудрість, що потрапила здвигнути подібні будівлі, але не Бога.

Краса і чар природи були все життя моїми божками, яким кланявся. Студіюючи природу в університеті, я став натуралістом. Подивляв природу, але відмовлявся віддати поклін її премудрому Творцеві. "Звідкіля взялося в світі життя?" питався себе самого і дискутував про це цілими годинами зо своїми шкільними приятелями і співтоваришами.

Друге питання, що сильно цікавило мене, було: "Чи десь у безмежному всесвіті є ще якісь розумні сотворіння, подібні до людей? Чи ми колись стрінемося з ними?" Тоді пригадувалися мені слова Св. Письма: "І Господь Бог сотворив людину з пороху земного, і вдихнув життя в її ніздря і вона стала живою істотою". Проте ці слова не викликали в мені захоплення Богом, бо не знав Його.

* * *

Думав так само про те, що колись наш світ скінчиться, бо сонце визимніє і померкне. Як же ж сонце померкне, то не буде вже довше огрівати і оживляти землі, ну й вона стане замерзлою брилою, на якій людське життя буде не можливе. Яка ж ціль у сотворенні людини, питався себе, коли все це скінчиться смертю?

* * *

Розчитуючись у ліберальстичних філософах, захопився реклямованою ними свободою.

Людина це вільне сотворіння... Вою може думати і робити те, що йому подобається! Хто має право обмежувати його свободу діяння! Не вірив у якийсь об'явлений Божий авторитет, тому не приймав ніякого земського авторитету. Навіть Біблія не була для мене джерелом непомильної правди, бо коли людина не приймає Бога, то й не прийме Біблії.

Зразу захоплювався наукою і такими її світочами як Мендель, Нютон, Пастир, Дарвин, але згодом і вони затратили свій чар, бо деякі професори звернули увагу на те, що колись треба буде відкидати твердження цих славних науковців, коли інші подадуть кращі розв'язки на деякі проблеми світу та людства.

Хоч не вірив, що Біблія це Боже слово, все таки з її читання я виніс враження, що світ не був так сотворений, як Церкви навчали людей. Я вірив у еволюцію світу...

З усіх цих складників витворилася в мені певність, що наука едина зможе ущасливити мене. Ввесь вільний час присвячував науці. Чув, що деякі науковці були глибоко релігійними людьми і сильно вірили в Бога, але не звертав на це уваги, бо не мав дійсних життєвих клопотів і страждань. Я переконав себе, що всесвіт існує для чоловіка, а не для когось іншого. Звідкіля цей всесвіт узявся, я не знав, і не дуже цим цікавився, аж поки смерть не заглянула мені в очі по страшній операції.

Гадка, що може вкоротці треба буде полишати цей світ, що для мене був божищем, не покидала мене: "Досіль ти жив на землі! Ти не звір'я! Помреш... Ти маєш душу..., що відрізняє тебе від нерозумних звірят... Що станеться з цією душею, як тіло буде гнити в гробі? Що ...? Відповідж!"

Намагався знайти якусь задовільну відповідь, але не знаходив. Самопевність маліла, як смерть наближалася. І саме тоді моя дружина, завваживши мій неспокій, промовила до мене при відвідинах: "Бачу, що ти нудишся. Я принесла тобі Святе Письмо. Бери і читай, а я буду молитися до Божої Матері, щоб подала тобі дар святої віри. Якщо дістанеш його, то зникнуть твої непевності!"

* * *

Мавши повне і необмежене довір'я до Пресвятої Богородиці, моя жінка потайки поклала образець Божої Матері мені під подушку. Кожного вечора вона сама і всі наші діти проказували вервицю за моє навернення, благаючи в Христа дару святої віри за посередництвом Його ласкавої Матері. Отак вони "штурмували" небо, щоб заповнити мені вічне спасіння, хоч я не знав цього.

* * *

Думаючи про те, що інші молилися за моє видужання, відчував у собі своєрідну життєрадісність, хоч не вірив, що молитва потрапить вирвати мене з обіймів недалекої смерти.

Не маючи що робити в шпиталі, взяв Святе Письмо і зачав читати його. Дивно! Відчинивши Євангелію, відразу натрапив на розділ Св. Івана, де він оповідає про перше Христове чудо, яке Спаситель вчинив на прохання Своєї Матері Марії.

"Було весілля в Кані Галилейській і була там Ісусова Мати. Ісус і Його учні були теж запрошені на весілля. Як забракло вина, то Ісусова Мати промовила до Нього: 'Не мають вина!' А Ісус відповів їй: 'Жінко, що це обходить Мене або тебе? Моя година ще не прийшла!'

"Тоді Його Мати сказала до слуг: 'Зробіть все те, що Він скаже вам!' Було там шість камінних посудин на воду, що служили жидам до умивання. Кожна з них вміщала около вісімдесять або сто двадцять літрів. Ісус промовив до слуг: 'Наповніть ці посудини водою!' І наповнили їх вщерть. 'Тепер зачерпніть трохи і занесіть до весільного старости!' І вони занесли.

"Як же весільний староста покушав воду, що сталася вином—(він не знав, звідки воно взялося, але слуги знали, бо вони черпали воду,—то закликав молодого і так промовив до нього: 'Люди найперше подають добре вино, а потім гірше, як всі повпиваються. А ти аж досі зберіг добре вино!'

"Отак в Кані Галилейській Ісус зачав творити чуда. Він виявив Свою славу, і Його учні ввірували в Нього!"

* * *

Кілька разів прочитав ці слова. Вони виявили мені надзвичайну могутність молитов Пресвятої Богородиці. Що більше думав про цей випадок, то сильніше зворушення охоплювало мою зневірену, матеріялістичну душу. Неспокій зростав з кожним днем. Я став нервовий. Не знав, що з собою зробити.

Я бачив, що Христос може вчинити навіть такі чуда, що неконечні в житті людей, бо хіба не можна було обійтися без вина на весіллі? Все таки Христос вчинив чудо, бо Мати попрохала Його, хоч був заявив, що це не їх справа дбати про вино, бо цим мали займатися самі молодята або їх батьки. Водночас додав, що час на чуда був іще не прийшов! Все таки Він приспішив час чуда, бо Його Мати попрохала Його! Які сильні мусять бути її молитви в очах Спасителя світу!—думав я і почав зразу мляво, згодом сильніше молитися до Божої Матері, кажучи: "Ласкава Мати, якщо віра має значення в житті, то подай мені її!"

* * *

При відвідинах жінка спиталася мене, як почуваюся, бо бачила, що моя самопевність захитана. Наука не здала іспиту під час хвороби. Тут треба було чогось сильнішого ніж наукові досліди та твердження, що світ вічний, що його велич вистачає людині, тощо, бо, не зважаючи на все своє знання, я почувався розгублений і потурбований в обличчі смерти.

Я признався їй, що читав Святу Євангелію, і це сильно втішило її. Як вона заявила, що сама і діти щодня проказують вервицю за моє виздоровлення, то признався, що теж зачав був молитися до Божої Матері, благаючи в неї не здоров'я, але дару віри. Моя заява викликала сльози в очах доброї жінки. "Це ласка, що Божа Мати виблагала для тебе в свого Сина! Молися, молися, і вона докінчить почате діло!" закликала заплакана і зрадувана подруга.

* * *

Моє здоров'я поліпшувалося і по трьох місяцях вернувся додому. Жінка привітала мене гейби прийшов з другого світу. "Це чудо Божої Матері!" заявила дітям. "Ми молилися до неї, і ця ласкава Мати почула

наше благання. Це вона привернула вам батька!"

* * *

По двох місяцях лікар відвідав мене. Моє видужання радувало його, хоч він сам був втратив власну жінку, що була тому тиждень померла. Хоч сильно любив подругу, все таки я не помітив розпуки на його обличчі. "Смерть", заявив він, "це наша доля на світі. Мусимо перейти цей досвід, щоб вернутися до свого Творця, бо живемо в Його світі!" Тоді відчув я, що Бог є Паном життя і смерти, і що поворот до Нього в годині смерти не повинен лякати тих, що в житті поводяться так, як Його діти повинні поводитися. В любові Бога є місце на радість, смуток, працю і забаву, бо все те частини нашого земського життя.

Видужавши, став студіювати Святу Євангелію і засади християнської віри. Це не забрало мені багато часу, бо чимало знав про навчання Христа, хоч належно не розумів його.

Прийшов знову місяць травень. Моя жінка не ходила вже сама на майські відправи. Я товаришив їй. На закінчення маївки ми обидвоє приступили до Св. Причастя, подякували Божій Матері за дар віри і присвятили себе їй службі. З того часу наше щастя стократно зросло. Свята віра немов сонце просвітила моє натуралістичне життя, прогнала темряву з моєї душі і надала небесний напрям моєму думанню.

Мати спиталася дочки, котрою святою вона хотіла б бути, сподіючись, що дочка скаже: "Я хотіла б бути святою Теренею". Тим часом дочка відказала: "Я хотіла б бути мученицею!"

"Чому?", мати здивовано спитала дальше.

"Тому", відповіла дочка, "що мученики тільки раз вмирають".

Молодий вояк зателефонував до матері, що хотів женитися з дівчиною, з якою залізнався тому дві неділі. Мати нервово відраджувала йому, бо вперед треба добре знати особу, з якою хтось жениться. Син все одно наставав на рішення щоскоріше одружитися.

Дві неділі потім він знову зателефонував до матері і заявив: "Мамцю, не журіться. Я рішив не женитися. Зате помалюю свій автомобіль. Це куди менше буде коштувати мене".

Керівники автомобілів повинні часто дивитися на покажчик, який вказує їм, як скоро їдуть, бо інакше ніколи цілі не з'їдуть з гостинця.

Чоловік докоряв жінці, що витрачує гроші. "Чоловіче", відказала жінка, "не гани мене, бо я тільки наслідую наш уряд, що не боїться довгів".

Якщо хтось привикне щось звати конечним злом, то воно буде дійсно ставати щораз більше конечним і менше злим.

Що довше живе мудра людина, то менше уваги звертає на те, без чого в житті можна обійтися.

Одна тільки дурнота є найкращою зброєю і головною перепоною проти нових ідей.

Нова Зеляндія

о. М. Шудло, ЧНІ.

НОВА Зеляндія—це далека країна і мало відома нашим читачам. Ось тому деякі інформації про неї.

Нова Зеляндія це невеличка країна положена серед Тихого Океану, 1,200 миль на полудневий схід від Австралії і 7,000 миль від Америки. Простором вона рівняється території штейтів Ню Йорк, Ню Джерзі і Пенсильвенії. Складається вона головно з двох островів. З одного кінця до другого Нова Зеляндія має 1,000 миль. Ім'я "Нова Зеляндія" походить від голяндців. Вони так назвали цю країну в честь голяндської провінції Зеляндія.

Нова Зеляндія це пречудна країна для туристів, бо тут є все, чого турист з Европи чи Америки може собі забажати: гори, ріки, сніг, прегарні краєвиди, купелеві місця, природні теплі джерела, море, звірина для полювання і риба для ловлення, тощо.

Мешканці Нової Зеляндії — це в 90 відсотках нащадки британців, хоч не бракує тут людей з Франції, Німеччини і Скандинавських країн. Українців тут дуже мало, може яких 50 родин. Між ними є католики і православні. Українці католики не мають тут власного священика. Тільки раз в рік наш священик приїжджає сюди з Австралії, щоб відвідати людей, що здебільша живуть у великих містах цебто в Крайстчирч, Велінґтон і Оклянд.

Нова Зеляндія має около 2,-500,000 населення, з чого 170,-000 це маори, цебто тубильці,

що жили тут перед приходом европейців. Маори це темнобрунатна раса. Прибули вони сюди в половині 14-го ст. з Індонезії. Вони є сильно родинні люди. Віками проживали в великих племенах, над якими стояв демократичний лідер. Маори —це здібні люди. Сьогодні вони знаходяться в усіх фахах зеляндського життя і мають власних представників у парляменті.

Колонізація Нової Зеляндії білими людьми зачалася надобре в початку 19-го ст. Зразу Маори добре приймали білих, але як вони зачали відбирати їм землі, то почали війну, що тривала від 1860-1870 рр. Тубильці виказалися знаменитими і відважними вояками в боях з англійцями. Війна закінчилася мирно обопільними ус-

тупками, як обидві сторони підписали угоду на величезнім звою паперу. Цей документ досіль зберігається на стіні одної залі в парляменті в Велингтоні.

Сьогодні Маори мають власні школи, але замало учителів, що знають маорську мову. Дискримінації тут нема, тому ніхто не дивиться кривим оком на подружжя між европейцями і Маорами. Уряд намагається затримати маорську культуру і навчати її маорських дітей. Тут нема помітної різниці між соціяльними клясами, тому маорці не зазнають дискримінації.

Християнські місіонери зачали школи для маорців. До 1876 р. в Новій Зеляндії існували адміністративні провінції, що відповідали за школи. В згаданім році скасувано провінції і заведено один уряд для цілої країни, бо вона має замало населення на відрубні адміністративні одиниці, як це буває в Америці або Канаді. Тут є тільки один уряд у Велингтоні, столиці Нової Зеляндії.

* * *

Нова Зеляндія має своїх власних письменників і поетів, між якими найбільша Катерина Менсфільд, що вродилася в Велингтоні в 1888 р.

Крикет і рогбі—це головні ігри новозеляндців, яким значна їх частина віддається прямо з пристрастю. В їхніх радіопередачах вічно чути спортові ігри. Крім цього є майже всі спорти, що є в Англії. Тут сливе всі займаються спортом, чоловіки, жінки й діти.

Полювання—це один з улюблених спортів новозеляндців. Тут так багато серн і оленів, що їх можна завжди стріляти, бо вони вважаються шкідниками країни тому, що нищать ліси, об'їдаючи листя дерев.

Кінські перегони тут нелегальні. Проте вони загальні в Новій Зеляндії і уряд не протестує проти них.

Хоч Нова Зеляндія вважається за найвірнішу англійську домінію, все таки тому 70 літ деякі визначні люди публічно закликали новозеляндців злучитися з Америкою.

Новозеляндці мають добру світську пресу, що кожного дня подає світові новинки, тому вони краще знають про інші країни ніж ці країни знають про них. Американські ж туристи, кіна, моряки, місячники і телевізійні програми щораз більше поширюють між народом знання про Америку.

* * *

Життєвий рівень в Новій Зеляндії дуже високий. Він подекуди може рівнятися з американським і канадійським. Люди тут здорові та добре відживлювані. На кожного новозеляндця припадає 224 фунти м'яса на рік, бо в цій багатій країні люди сильно споживають м'ясо. Уряд дбає про різні асекурації, про платню робітників, про соціяльне забезпечення, лікарську і шпитальну опіку, діточу і старечу пенсію, тощо. Він теж не допускає, щоб одиниці накопичували багатства для власної користи, тому доходові податки тут доволі високі.

Політика

В Новій Зеляндії є тільки дві політичні партії, що мають вплив між народом: національна і робітнича. Проте в практиці ці партії дуже подібні до себе в соціяльних програмах.

Тепер при владі є національна партія під проводом премієра Голійовка. Уряд запевняє

державне виховання всім дітям. Проте около 20 відсотків дітей ходить до приватних церковних, звичайно католицьких шкіл.

Тут є повна свобода преси, мови і релігії. Проте уряд виконує строгу контролю над довозом товарів з-за границі. Воно дуже тяжко тут купити автомобіль, бо Нова Зеляндія не має власної автомобільної індустрії. Потрібна протекція, щоб дістати новий автомобіль. Проте тут повно вже вживаних автомобілів, що їх легко можна дістати, але вони так само коштують як нові або навіть дорожче.

Релігія

Перші католицькі місіонери прибули до Нової Зеляндії з Франції під проводом єп. Помпаліера. Вже перед ними були тут протестантські весліянські місіонери. Сьогоднішні неозеляндці належать до цих Церков: 781,000 вважає себе **англіканцями,** хоч мало хто з них ходить до церкви або практикує свою релігію; 484,000 належить до пресвітеріянської Церкви, 311,000 до католицької і 162,000 до методистської. Маори належать до ріжних Церков.

Католицька Церква в Новій Зеляндії має чотири єпархії, 481 священиків, 302 ченців священиків і 2,522 Сестер-черниць. Отці Редемптористи мають тут власну віце-провінцію, що належить до австралійської, 30 членів, і 5 манастирів.

Місії

Українців католиків дуже мало в Новій Зеляндії і подорож доволі коштовна, тому не дивниця, що наш Владика Кир Іван Прашко зразу сумнівався, чи треба давати тут місії. Згодом рішено дати цим нечисленним українським родинам нагоду почути святу місію, якої багато з них ніколи не чуло.

Всіх українських родин, католицьких і православних, у Новій Зеляндії буде около 50, бо Нова Зеляндія не допускала імміграції зараз по війні. Зрештою мало хто з наших людей бажав їхати до цієї далекої країни, про яку сливе нічого не знав.

В Новій Зеляндії є три наші більші осередки, цебто в Крайстчирч, Велингтоні та Оклянді, і саме тут відбулися місії. Люди доволі добре ходили на місійні науки. В Оклянді навіть наші православні браття взяли численну участь у місії.

По цих трьох місіях я зробив для себе 5 днів духовних вправ у Оклянді та залишився сливе два тижні на відпочинок, використовуючи час, щоб обзнайомити трохи латинників з нашим обрядом і Службою Божою. Отак мав я дві наші Служби Божі для громади латинників, що ходять до церкви Отців Редемптористів у Глендові, передмісті Оклянду, 2 для Сестер Пресвятого Серця і їхніх світських учительок, що там кінчають студії, 2 для парафіян у церкві в Авендейл, де відбулася місія для наших людей у Оклянді, бо в цій околиці проживає більшість наших парафіян.

Перед самим від'їздом з Нової Зеляндії мав Службу Божу для вихованок Сестер Пресвятого Серця і їхніх учительок. Під час Служби Божої роздав 130 Св. Причастей.

Перед кожною Службою Божою вияснив нашу Службу Божу латинникам, а по Службі Божій мав коротку проповідь про східній обряд. На кожній Службі Божій багато латинни-

ків приступило до Св. Причастя. Загально кажучи, наше Причастя було для них несподіванкою, бо це перший раз вони прийняли його під двома видами.

По місіях за порадою наших людей в Оклянді поїхав з паном Пінчуком до Роторуи, щоб подивитися на різні кратери, кип'ячі джерела і маорське село. Був там 3 дні, мешкаючи в манастирі Братів Християнських Шкіл, яким правив нашу Службу Божу. З Роторуи удався до Вайтомо, де є дивні печери, в яких є світлячі мурашки. Вони покривають стелю печери, тому вона виглядає немов нічне небо освітлене зорями.

Попрощавшись з нашими людьми, від'їхав до Мельборну продовжати місії в Австралії. Жаль мені було цих добрих людей, що не мають власного священика, бо нема звідкіля дістати його.

Нова Зеляндія—це невеликий край, але він прегарний. Квіти тут завжди цвітуть, в літі та в зимі, і дерева завжди зелені. Один наш парафіянин сказав мені, що минулого року чотири рази садив і збирав бараболю в своїм городі.

Краєвиди Нової Зеляндії дійсно чудові, виявляючи красу і мудрість Творця неба і землі.

Німецький цісар Вільгельм II намагався настрашити голяндську королеву перед першою світовою війною. "Знаєте, мої вояки високі на сім стіп". На це королева відказала спокійно: "Якщо ми відчинимо тами і греблі на наших каналах, то в них вода глибока на 10 стіп".

Два англійські письменники отак висмівали один другого. Вернард Шо був дуже худий, а Альфред Гичкок був дуже грубий. Одного разу Гичкок, кепкуючи з Шо, промовив: "Якщо б ти поїхав до Европи і люди там зобачили тебе, то думали б, що в Англії панує голод".

На це Шо спокійно відказав: "Якщо б вони зобачили тебе, то думали б, що ти спричинив цей голод".

Богу дякувати, що віднедавна усунено з кораблів ще одну можливість нещасливих випадків, бо відповідні власті заборонили капітанам кораблів дружити пасажирів.

Якщо доконче мусите комусь виявляти свої клопоти, то не докучайте своїм приятелям і не нудьте їх. Скажіть їх своїм ворогам і вони принаймні радо вислухають вас.

Пані Нарікайло, прощаючись з господинею, в якої була в гостині, отак подякувала їй: "Щиро дякую за гарну вечерю. Мені все смакує, як сама не мушу варити!"

Жінка приладила спеціяльну салату для чоловіка і потім спиталася його: "Як смакувала салата?"

Здивований чоловік: "Дуже добре. Чи ти сама її купила?"

Урядовець до дівчини, що шукала роботи: "Панно Галюсю, ви чудово друкуєте, знаєте, де треба дати точку, а де протинок, але маєте одну хибу в писанні. Не друкували ви того, що я диктував вам".

Put Christ Back Into Easter

Catherine Kaye

What with this being Easter, I should be writing a pious page full of rich sentiment. You've known me long enough to realize that rich sentiment is way off my beat; every now and again I try, but I don't think it ever comes off. But praise be to commerce, which is always good for a page of abuse come Christmas, and which seems bent on providing material for more abuse at Easter. As you may gather, I've been reading the daily papers, and I am boiling with indignation at the determined efforts to make Easter another period of runaway gift-giving.

WHAT makes me boil rather more violently than I otherwise might is the certainty that in the long run commerce will win. Already it's almost essential to give Easter eggs to all the children of one's acquaintance; not hard-boiled eggs that you've dyed and decorated yourself, but chocolate ones in fancy items that can later be used as vases or ornaments. Or just great big plain chocolate eggs, which cost a fortune and contain, if you gauge the value of chocolate by the cost of a quarter-pound block, roughly sixpence worth of edible material plus a slather of gay foil paper.

There you have the thin edge of the wedge. Christmas was once a time primarily for giving presents to children. The business of exchanging presents and cards with one and all came later. As far as the cards go, I must admit I like it; as far as presents go, Christmas can become a nightmare.

The shops have Christmas; they have Mother's Day, by now (but not in this household, because I disagree with the whole principle of Mother's Day) second only on Christmas as a bonanza for industry. This could stop the extension of what is gaily called the Christmas spirit to Easter; people can manage to afford Father's Day, cunningly spaced so that it comes at a time when there are no other specialized pressures on the consumer; but Easter comes fairly close to Mother's Day. I can't see the average family affording this extra festival.

There is an argument in favour of all these assaults on the pocket. It is this; when you spend money, you are creating employment. You're spreading your money around, and ultimately it will come back to you. This may be true, but when I spread my money around it stays spread. As a matter of fact, I would be very grateful if some of it did start coming back to me, but I see no signs of this happening.

I can see why Christmas is a time for celebration. It's a birthday, and birthdays are always special occasions. As I grow older, I'm not as sure as I used to be that the commercial aspect of Christmas is altogether a bad thing. It has, because it so far overreached

itself, given rise to the "Put Christ back into Christmas" campaign, which has been so successful that all the big stores, and most of the small ones, feature some aspect of the Christmas story in their decoration. It's now possible to buy Christmas cards which are completely Christian, even in the cheapest cards which once concentrated on robins and snowscapes.

Easter is something entirely different. You don't normally rejoice at death; you may feel that the dead have gone to their reward, but you still mourn your own loss. As for the Resurrection — there's been only one of that type of resurrection in the whole of history, and it is too momentous an event to be commemorated by the exchange of gifts. A birthday is an earthly affair; there is nothing earthly about the Resurrection.

I'm not sure that it isn't time for a campaign to put Christ back into Easter. It's not as euphonious a slogan as the Christmas campaign, but He is forgotten far more at Easter than He is at Christmas. Yet if it weren't for Good Friday and Easter there'd be no reason for celebrating Christmas; they are all part of the one story, and the end is the reason for the beginning.

To many people, even practising Christians, Easter is the best holiday of the year. I remember talking to a friend once, a Catholic who wouldn't dream of missing Sunday Mass, who told me that she'd been astonished when she realized that she'd eaten steak on Good Friday. Sde'd gone away for a camping holiday, and she had forgotten that it was Friday. Anyone can do that; it's a solemn thought to realize that a Catholic can forget Good Friday.

Enough of the world has forgotten God, without Christians joining in turning their back on Him, deliberately or accidently. I've never understood why Good Friday isn't a day of obligation— I've no doubt there's a good reason but I've never had it explained to me. It isn't, so a good many Catholics attend Mass on Easter Sunday without having been present at the Good Friday ceremonies. They join in the celebrations without remembering the suffering that preceded them. Their Easter is incomplete, because the suffering and the brutality are part of the story of Easter. There is no need for the Resurrection, no possibility of a resurrection, without the death of Christ except that we needed His death for our salvation.

If we needed it, we might at least recognize what it was; the trouble is that we know the story so well that familiarity dulls its impact. We look at the crucifix, and it is on the whole a calm, serene piece of work. We are apt to turn our eyes from the crucifixes that show a tortured Christ, and there are many people who call us morbid because we keep the crucifix before our eyes at all; but the truth is that Christ was tortured, brutally and in many respects needlessly. I've never understood why Pilate had to scourge Him; Pilate considered Him innocent, but could not bring himself to let Him go. So why scourge Him? Why did the soldiers crown Him with thorns? He was going to be crucified anyway; you'd think that decency, if not pity, would have shamed His tormentors into letting Him go whole to His death. But before He reached Calvary He was one mass of pain; and on that pain was superimposed the agony of a death so cruel we can't imagine what it was like.

That's the death He died. To the Christian He is closer than one's own family; you wouldn't, if one of your family, died as He did, feel much like heading for the shops and buying gifts all round to celebrate. True, it happened a long time ago, but it happened for us who are alive now just as it happened for the people who stood around the Cross. And it happened because of our sins just as much as it happened because of theirs; so it is to us as though it were happening now.

You can't celebrate the Resurrection with gifts, either. You can't bring the events of Easter Sunday down to an earthly level, because there is nothing earthly about them. How would you feel if someone you knew who had died was alive again? There are today people who have been to all intents and purposes dead, and who have been revived by medical science. This is an extraordinary feat, but the Church would not have considered them dead — I am not sure of the lapse it allows between apparent and real death, but it is quite considerable. If someone you knew had been dead for three days, how would you feel if he were suddenly alive again? Probably you'd be horrified at first, then incredulous, then overawed; but Christ not only died, and was proved dead, but He brought Himself back to life.

You know from the New Testament how the people around Him reacted to His resurrection. After His birth, kings brought Him gifts; there is no mention of gifts after His resurrection. He Himself gave gifts to His people; He sent them the Holy Ghost. He had risen, and he was no longer concerned with worldly things; His work was done, He was no longer interested in multiplying loaves and fishes or turning water into wine or raising people from the dead; His concerns after the Resurrection were exclusively with things of the spirit.

We must resist every effort to turn Easter into a festival for commerce. Christmas is, apart from a holy time, a gay time, and whether we complain about it or not, there is gaiety even in the shopping that precedes it. The Easter-holidays begin on Holy Thursday, at a time when Christians are preparing to go into mourning; the first day of the holidays is Good Friday, and Lent itself does not end until midnight on Holy Saturday. This is no time for festivities.

Easter Sunday, the Feast of the Resurrection, of Christ's triumph over death and over the consequences of sin, is a day of joy, the greatest Feast in the Church's year, but we must keep it as a religious festival, not as a carnival. We need to remember what it is, we need it more, perhaps, than any generation has needed it. Christ is still spat upon by the world He made, and it is up to those of us who know what He is to make reparation for those who do not know, and to ask Him to show Himself to them. We can give Him, and our friends, Easter gifts; we can give the only suitable Easter gifts, our prayers.

(The Advocate)

FOR MOTHER'S BIRTHDAY

Lord Jesus, Thou hast known
A mother's love and tender care.
And Thou wilt hear, while for
My own Mother most dear,
I make this birthday prayer;
Protect her life, I pray,
Who gave the gift of life to me,
And may she know from day to day,
The deepening glow of joy
That comes from Thee.
Ah, hold her by the hand
As once her hand held mine,
And though she may not understand
Life's winding way,
Lead her in peace divine.
I cannot pay my debt for all
The love that she has given.
But Thou, dear Lord, wilt not
Forget her due reward —
Bless her in earth and heaven. Amen.

Sanctification is an action of God which sets our life in opposition to sin and lays claim to it for Himself.

Two Kinds of Mother

WITHOUT mothers the world would be a weary place, soon emptied not only of love, but of life itself. Here are some reflections on motherhood that are fitting on this day of honor to all mothers.

Mothers in the Flesh

The first and most obvious kind of motherhood, of course, is physical. It is based on procreation, and the pains, worries and responsibilities that devolve on one who brings a child into the world. Great indeed are the sacrifices which a good mother gladly makes in fulfilling her vocation. Awe-inspiring is the trust God places in her to bring up her child rightly as a good citizen of this world and the next. For although motherhood originates in the physical realm, it inevitably involves a higher spiritual relationship. The child has a soul as well as a body, and both need a mother's care. All the world's honor is due to those who fashion within their bodies and form by their careful instruction and example the next generation of human beings to live upon this earth and to work out the final glorious destiny for the human race.

Mothers in the Spirit

There is another kind of motherhood which originates in the spiritual order, but by its tremendous influence for good overflows into the physical order as well. Women who consecrate themselves to God in the religious communities are spiritual mothers to innumerable children. The teacher in the classroom, the nurse in the hospital, the guardian in an orphanage, the servant in an old people's home, the adviser in a refuge for delinquent girls, the counsellor in a retreat house, even the contemplative in her cloister: all of these are mothering souls, bringing them the lasting life of heaven.

Moreover, many unmarried women in the world are spiritual mothers in this sense. The members of the Legion of Mary, the instructors of the spiritually underprivileged in catechism, the writers of spiritual books, the laborers among the young: all are possessed of families, large families, in whose bosom they will enjoy heaven forever.

The price of this spiritual motherhood is the renunciation of the joy of physical procreation; the occasional loneliness of one denied the intimate affection such as can be known only between parents and their children. No small sacrifice is involved here. But the sacrifice willingly undertaken gives incalculable force to a woman's charity and zeal. Moreover, her great and God-given capacity for love can make her truly a spiritual mother of thousands of souls.

Mothers All

All women are called to be mothers, either spiritual or physical. All have endowments of motherhood. Just as in marriage there are some who frustrate their own instinctive desire for motherhood, so selfishness takes from some of the unmarried the spiritual motherhood they were intended to achieve. For uncounted numbers of others, however, motherhood, whether physical or spiritual, is a challenge and a joy which they meet with unwavering devotion. When the love and devotion of mothers departs from the world, then indeed it is time for the final curtain to come down, for the world will be an empty and a dreary place.

HAIL FULL OF GRACE

THE BOHORODICA

THE deep love and veneration that Eastern Rite Catholics have for the Blessed Virgin is as great as that of the Latin Rite Catholics. Even in solemn moments of worship — the Holy Liturgy and Benediction — she is venerated. Mary is invoked twenty times in the Byzantine Liturgy. Every office has innumerable prayers addressed to her. Her icon occupies a prominent place in the Eastern Catholic Church. There is a fast, six major feasts and many minor feasts in her honor. The Byzantine hymnal is rich with hymns to her praise. Besides the Rosary, the best known devotions are the Acathist and the Paraklis. It is safe to say that there is no liturgical church service in the Byzantine Rite in which the Blessed Virgin is not invoked or her name prominently mentioned.

The Eastern Rite Catholic Church venerates the Blessed Virgin Mary as "more honourable than the Cherubim and incomparably more glorious than the Seraphim." She is the most exalted of God's creatures, because she is the Theotokos — the Mother of God. She rendered a personal service in the redemption of mankind. Christ received His humanity from her. The Eastern Church does not separate the Mother from her Son and in adoring the humanity of Christ, His Mother also is honored and exalted above any other creature. And as the humanity of Christ is still active in heaven, so is His Mother. And as Christ sits "on the right hand of God," so His Mother occupies the highest place in the presence of God. For these reasons the Eastern Patriarchs emphasized that Mary is 'honored more than just a servant of God." Even if the Theotokos is, indeed, the handmaid of the Lord, she is also the real mother of the Incarnate Son of God the Father.

The veneration of the Virgin Theotokos was foretold long ago. The Old

Testament Church introduced the 3-year-old "handmaid of God" as "the all-pure Temple of the Saviour" into the Holy of Holies. This event, according to the troparion for the feast of the Entrance of the Blessed Virgin into the Temple, is the "foreshadowing of the beneficence of God which is to come, and heralding of man's salvation. The Virgin is clearly manifested in the temple of God, and in anticipation announces Christ to all men."

It was the Archangel Gabriel who brought the joyful news to her about the Incarnation of the Saviour from her. He called her "full of grace... and blessed among women." Her cousin Elizabeth, inspired by the Holy Spirit, upon meeting her, was the first to salute her and call her the "Mother of my Lord." At this meeting the Blessed Virgin, also moved by the Holy Spirit, said of herself: "Behold from henceforth all generations shall call me blessed." Our Blessed Lord Himself had heard from one of His listeners the beatitude: "Blessed is the womb that bore thee, and the breasts that nursed thee." After her assumption and with the spread of Christ's Church her glory spread throughout the world.

* * * *

The writing of the Church Fathers are the best proofs of how the Christians in all ages honored the Mother of God. Many of the prayers and hymns composed in her honor during the 4th and 5th centureis are today the spiritual treasures of our Eastern Catholic Church. In them we find edification and sanctification. It is evident from these writings of the Fathers that the divine services ended then, as now with the invocation to the Mother of God. Her angelic life, always worthy of imitation, has been an inspiration to all who sought sanctity. What love and veneration the early Christians had for the Mother of God is evident from the number of churches and cities that were dedicated in her honor and the high respect they had for her icons. And the heresies of Arius, Paul of Samasata, Nestorius and others which were directed against the Divinity of the Saviour stimulated the pastors of the Church to define more clearly the Catholic teaching concerning the Divinity of Christ and therefore also served to exalt the Mother of God.

The common name for the Blessed Virgin in the Byzantine Rite is Theotokos, which means "The Birth-giver of God. The Mother of God." Nestorius, Archbishop of Constantinople, denied that she was the Mother of God and objected to this title. The Council of Ephesus (431) condemned Nestorius and declared: "If anyone does not acknowledge that Emmanuel is truly God and that therefore the holy Virgin is Mother of God, since she gave birth according to the flesh to the Word begotten of God the Father, let him be anathema." Since that time the name has become a profession of this truth amongst the true Christians of the East. A very popular name for the Mother of God among the Ukrainians, is the "Immaculate Virgin", and among the Greeks, "Panagia," which means, "All-holy." The various names by which she is proclaimed in the general services of the Byzantine Rite are too numerous to mention here. Here are a few: "Earth Unsown," "Burning Bush," "Abyss Unfathemable", "Bridge", "Ladder," "Divine Urn of Manna," "Abrogation of the Curse,' "Recall of Adam," "Virgin-Mother," "Mother of Life," "Fountain Living and Inexhaustible," "Ark of God," "Source of Life," "Marvel Wonderful," "Gethsemane," "Holy Tabernacle," "Font of Grace," "Gate of Heaven," "Candlestick and Golden Jar," "Mount Unhewn," "The Red Sea," "Abyss of Miracles," "Impassable Gate of the Lord," "All-Hymned One," and "Mother of the Light."

The Byzantine Liturgy, even in the formal prayers of the Eucharistic Sacrifice, honors the Mother of God. An Eastern Catholic priest, preparing to celebrate the Divine Liturgy, implores the aid of the Mother of God. He prays before her icon: "Open for us the gate of mercy, O blessed Mother of God, as we hope in you, let us not be cast out, but through you we may be saved from dangers; for you are the salvation of the human race." And in the rite of preparation, after he had cut the Ahnetz, the celebrant cuts out a smaller piece of bread in honor of the Blessed Mother. "In honor and memory of the most exalted and glorious Lady, the Mother of God and Ever-Virgin Mary, through whose prayers receive, O Lord, this sacrifice at the heavenly altar."

Placing it on the right of the Ahnetz, he repeats the prophetic words of the Psalm, "Upon your right hand stood the queen in a vesture of gold wrought about with divers colors."

The various ektenias, before the consecration, end with this solemn remembrance: "After having commemorated our most holy, immaculate, most blessed and glorious Lady, the Mother of God, and Ever-Virgin Mary, with all the Saints, let us commend ourselves, and one another, and all our life to Christ our God."

A striking feature of the Byzantine Liturgy is that is it also offered up for the Mother of God. Since man is bound to recognize God's Providence and to acknowledge His bounty to all creatures and the wonders wrought in them or in their belief, this is not strange at all. The Liturgy, as a sacrifice of thanksgiving, is offered for the Blessed Virgin Mary, the Saints, the faithful and all the departed. "For every creature of God is good and nothing is to be rejected that is received with thanksgiving" (I Tim. 4, 4). And so, the Byzantine Liturgy prays: "We further offer you this reasonable sacrifice on behalf of our forefathers, etc. ...above all for the all-holy, immaculate, most blessed and glorious Lady, the Mother of God and ever-Virgin Mary." And in her honor the congregation sings the hymn of praise: "It is proper to bless you, the Mother of God, the ever-blessed and immaculate Mother of God, more honorable than the Cherubim, and incomparably more glorious than the Seraphim, who did without corruption, give birth to God the Word, you really, the Theotokos, we magnify."

There is another commemoration of the Mother of God immediately after Communion. Finally, the Byzantine Liturgy concludes with a hymn of praise to the Mother of God.

* * * *

Icons of the Mother of God have a definite place in Byzantine worship. It is characteristic of the Eastern Church to stress Mary's motherhood— the ideal womanhood — though, as one of the hymns puts it, "Ever-Virgin, since before, during, and after her child-birth she remained a virgin." She is almost invariably presented with the Christ-Child. A very fitting reproach for the women of today who shun motherhood. The Western Church seems to present the Mother of God with maiden purity and sweetness — the Madonna. To an Eastern Christian Mary is the Ever-Virgin Mother of God; to the Westerner, the Blessed Virgin. But East or West, the Eastener loves the Blessed Virgin.

This much can be said for our Orthodox brethren, that whatever East and West may disagree on, they do agree in honoring the Mother of God. The Orthodox Church respects and honors even the purely Latin icons and pictures of the Mother of God.

(Taken from the Greek Catholic Sower — 1949 by Rev. J. Stuchlak, CSSR., with a few changes).

Of course Americans trust in God. You can tell that by the way they drive.

ICON

John Zubaly

THE Ukraine is the homeland of the Icon. It needs no introduction to the religious Ukrainian peoples. However, they are deeply concerned that it may become an outmoded way of paying one's reverence to Him. Thus, they wholeheartedly recommend it to all people living outside the Ukraine who perhaps have yet to learn more of the important role these hand-painted images of the Redeemer, Our Blessed Mother and the glorious Saints, play in their everyday living.

The Ukrainian knows that the Icon serves as a constant reminder of the One Who did so much for His fellow men, a reminder of how mankind returned His love with mockery, hatred and other wicked deeds.

In the old country the Icon was a familiar sight in the homes, streets, villages and along the highways. It always made a strong impression on all on-lookers as the faithful paid homage publicly to the One of the Icon.

Where ever the God-loving Ukrainian goes, the Icon goes with him. It was a part of his past and it still remains a part of his present worship. God is ever in his thoughts, no matter where his new homeland may be. And he must be on constant guard against those who would prohibit this public display of True Faith.

Again — the Icon needs no introduction to the Ukrainian people. But — it does seem that God is in great need of the Ukrainian on earth who would introduce Him — to the non-believers, and keep their present faith alive.

The Icon — is a good way to bring Him or Her to an ever indifferent public!

TICKET TO HEAVEN

Train leaves at all hours.

Train arrives at all hours.

THREE CLASSES

1st class: — Poverty, Chastity and Obedience in Religion.

2nd class: — Piety, Charity and Self-denial in the world.

3rd class: — Repentance.

PRICE OF TICKET

1st class: — Love and Crosses

2nd class: — Desire and Combat

3rd class: — Fear and Penance

The Sacraments are free for all. All passengers are bound by the Commandments.

Note:

1. There are no return tickets.

2. No Excursion tickets

3. Children who have not attained the use of reason do not pay anything, provided they are held on the lap of their Mother, the Church.

4. Travellers are advised to bring no other luggage but good works, if they do not wish to lose the train or meet with delay at the next to last station.

5. Travellers can take passage on any part of the road.

6. Passengers will please note in what class they are travelling, so that they may enjoy their particular privilege, and observe their special obligations.

(Author Unknown)

Archconfraternity of Our Mother of Perpetual Help

I. Where does it exist?

Headquarters — Rome: Church of St. Alphonsus.

Local Center for Byzantine Catholics: St. Mary's Church, Yorkton, Sask., Canada.

II. Who may become a Member?

Everybody, no matter where the person lives.

III. How do I become a Member?

Express a willingness and send in your name and address to Very Rev. Superior, St. Mary's Church, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

IV. What are my obligations as a Member?

After your name is inscribed in the books, because you sent it, or someone sent it for you, you must make the act of Consecration to Our Mother of Perpetual Help. This may be done privately.

1) Every morning and evening say three "Hail Mary's" (Bohorodytse Divo);

2) Visit a church where there is a picture of Our Mother of Perpetual Help at least once a month;

3) Go to Confession and Holy Communion on the last Sunday of the month in honor of the Blessed Virgin Mary;

4) Wear a medal of Our Mother of Perpetual Help;

5) Have in your home a blessed picture of Our Mother of Perpetual Help;

6) Help to spread devotion to Our Mother of Perpetual Help.

These obligations are not binding under pain of sin.

V. What do I gain by becoming a Member?

1. Members are assured of the constant proctection of Our Mother of Perpetual Help;

2. Through this devotion the members are endowed with an influence almost miraculous for the softening and converting of obstinate sinners;

3. The members share in the public devotions and good works of the entire Archconfraternity which numbers hundreds of thousands members throughout the world;

4. Finally, by the express will of the Superior General of the Redemptorist Fathers, the members have a special share in the fruits and merits of the missions, the pious exercises, the apostolic labors, the prayers, the penances, and all other good works without exception which are performed by the entire Congregation of the Redemptorist Fathers.

5. The indulgences are great:

a) **Plenary Indulgence** — The members of the Archconfraternity may gain a plenary indulgence on the day they have their names registered. Once a month on the day chosen for the renewal of the act of consecration. Lastly, a plenary indulgence may be gained in the hour of death.

b) **Partial Indulgence** — Seven years and seven times forty days, if the members visit the church of the Archconfraternity.

Three hundred days once a day, if they devoutly visit a Church where there is a picture of Our Mother of Perpetual Help.

Sixty days for every work of piety or charity of any kind.

VI. What prayers should I always say?

"O Mary, Mother of Perpetual Help, pray for me. My Protector, St. Alphonsus, in all my wants make me have recourse to Mary."

(Three hundred days indulgence, if recited morning, noon and night; a

plenary indulgence once a month, if said every day for a month).

The conditions for all the above indulgences are: Confession, Holy Communion and a visit to the Church where the Archconfraternity is established, with prayers for the intention of the Pope. (If the visit cannot be made to the church of the Archconfraternity, then any other church may be substituted. Religious living in community may make the visit in their church or oratory).

All indulgences may be applied to the souls in purgatory.

UNHAPPY WIVES

M. Schudlo, C.SS.R.

HUSBANDS, at least partly, are responsible for the unhappiness of their wives. In the past the aphorism was that "father knows best." Should disciplinary problems arise, he was home for lunch to rule and mete out punishment. Now our hard-working fathers have no time for their own children. They are too busy in this pyramidical society in which most of them live and work. There are too many intrafamilial rivalries for the best post at the factory or office. The whole life is characterized by tensions, jealousies, angers and hatreds. Too many meetings and parties keep our husbands away from home for most of the time. Consequently, Mom has taken over such jobs as emergency plumber, disciplinarian of her children, purchasing and chauffeuring, etc.

When Dad finally gets home, he is usually too tired to be bothered with his children's school problems and home-work, so, Mom does it.

Matriarchate was an ancient institution in some primitive countries where the mother was the head of the family. Unfortunately it has come back to life in countless American and Canadian homes because the real, God-appointed rulers — men — had given up their rights and privileges or at least are unwilling, too busy or too tired to fulfill this most important duty of life.

Taken all together, womanliness, muddled marriage manuals, false impression received from movie or TV programs, tired fathers and careless husbands add up to a partial explanation of the American and Canadian wife's discontent and unhappiness. But this is not the complete answer to our problem.

A psychologist rightly said: "Some of our American way of pursuing happiness must be put on the analyst's couch and closely examined." Many modern brides do not have the right concept of what a marriage really is, or their idea of it is so distorted that, when put into practice, it cannot work, because it is not connected with life. It exists only in the Utopia and the imagination of some unscrupulous

writers who want to make headlines among young people in order to sell their adulterated wares.

Marriage is the most intimate union between two human beings, a man and woman. When God created the first woman and gave her to the first man as life-long companion, Adam exclaimed with great satisfaction: "This is bone of my bones, and flesh of my flesh. She shall be called Woman, for from man she has been taken." For this reason a man leaves his father and his mother — the closest blood relationship — and clings to his wife and the two shall become one flesh (Gen. 2, 23-24).

The marriage ceremony and certificate alone do not make its partners happy. It is a legal formality which Our Blessed Lord raised to the dignity of one of His seven Sacraments. It must be filled with soul, permeated with deep and lasting love, intimacy and respect, if it is to secure happiness to the husband and wife. The glow of passionate love may slowly fade away, but strong, spiritual and sacrificial love must be retained for as long as marriage lasts, or it will be a partial or total failure.

Man must seek first of all a soul in the woman he marries, and the woman must try her best to give firstly her soul to the man she is bound to love for better or for worse, in health and in sickness, till death.

Marriage is a holy alliance between two people with a specific goal in life. And this goal is not certainly sexual satisfaction, because such a goal is not worthy of a human being made to the image of a spiritual and most pure God. Children and happiness are the main purposes of any marriage. Matrimony is a great, holy idea which enhances both man and woman and imparts to their intimate union a divine character and a holy dignity of a Sacrament, that is, of a holy and sanctified thing. For this reason God blesses every good marriage, as He Himself blessed the first marriage in paradise: "God blessed them and said to them: 'Be fruitful and multiply. Fill the earth and subdue it'!" (Gen. 1, 28).

Since marriage is a holy thing, it must contain love, which is mature enough to outgrow the childish whims and impatience, devotion to each other's spiritual welfare, and real deep-rooted friendship. Without these there is no happy wives and no sound homes.

The basis of any sound and happy marriage is love sanctified by God which results into fusion of two beings, the fusion of man and woman who complete each other physiologically and psychologically, and its fruit is healthy children, the perpetuation of their parents, that come from this blessed source. Whoever poisons these sources is a monster and an enemy of God and men. A mere companionate marriage is a crying distortion of God's idea about marriage. It does not make the partners happy and never will, because it lacks the necessary fusion of hearts which is the basis of every sound and lasting marriage.

Women should look to such a union, because marriage is supposed to be the apex of the woman's existence, in fact the main purpose of their life. Doesn't a woman go to school to take a job to get a man? Most women cannot find happiness in life if it is not connected with a man, her husband.

In all this women should be reminded that no perfect happiness is possible in this life, for men were not made for it. Real and perfect happiness awaits us in paradise. The earthly life is just a short preparation for eternal happiness. Perfect happiness can be sought, but never found on the face of this earth. And marriage, as any other state of life, is only the state in which people should prepare themselves for a happy everlasting eternity in the Kingdom of their Heavenly Father. Women that have realized it can hope

that with God's help which is never refused to those who humbly ask for it, they are on the right track which will lead them to a relative happiness in this life and secure an eternal happiness for them hereafter.

If they do not realize and accept this idea of marriage, they will be heading for trouble, disillusionment, nervous breakdown and downright failure which often brings unhappiness and ruin in this life and hereafter.

No marriage can survive difficulties and misunderstandings connected with it. If the partners do not turn to God for help they will probably turn to their equally unhappy friends or to some suckers "known as marriage counselors" who will help them to destroy what has already been weakened by their own ignorance and whims.

The "Catholic Digest" (March 1960, pp. 39-41) describes the noxious tactics of these suckers that unscrupulously break up countless marriages and lead innumerable people to hell on earth and probably to another hell hereafter.

Mr. and Mrs. Art Buchwald had just celebrated their seventh wedding anniversary. When they looked around they discovered that many of their friends who were married around the same time were either separated or simply divorced. There were so few of them happily married that the mentioned couple decided that there must be something wrong with their marriage.

"We're abnormal. We must be sick. We are still married while most of our acquaintences are either divorced or separated. We need some outside help." They both agreed that they needed it. So they made an appointment with a divorce counselor. He came out and took them into his office.

Then he asked them about everything: how they met, how many fights they had ever since, whether they had any arguments about money, whether his wife ever threatens to leave him and go home to her mother?

The couple replied that they had occasional fights, but they always made up. There was no problem of money, said the husband, because he earned it, and his wife spent it. The wife said that she never threatened to leave her husband because her mother lived too far away and besides they had children which she would never leave behind.

The 'expert' asked Mr. Buchwald whether he ever sent his wife flowers. Mr. Buchwald said yes. In the meantime the counselor kept tapping his pencil against his ear.

Furthermore he asked Mrs. Buchwald about her clothes. When she declared that her husband let her buy whatever she really needs, the 'expert' broke his pencil in half. Then he asked Mrs. Buchwald: "Do you have things in common to talk about?" "Oh, yes!" they said. "Like what?" he asked. "Like our friends breaking up," they replied.

The counselor threw his broken pencil across the room and said ruefully: "This is the most hopeless case I have ever tackled. You should have gotten married when you both were young and did not know what you were doing. Go home and try to get on each other's nerves. You must be a jealous wife, and you, a suspicious husband. Keep track of each other's faults. Blow up little things till they become big problems!"

Then he eyed them sternly: "Remember: happiness isn't everything!"

The couple thanked the 'expert' and Mr. Buchwald opened the door for his wife. The 'expert' blew up: "For heaven's sake!" he screamed, "you're still in my office and you are already opening the door for her. How am I ever going to break you up, if you keep doing stupid things like that?"

At last Mr. and Mrs. Buchwald have learned one useful lesson from the "expert" and the lesson was: "Don't ever do what he suggested them to do, if you wish to be happy in your marriage."

MAGNIFICAT

I glorify and thank Thee, Lord,
With all my heart and all my soul.
My Spirit has rejoiced in Thee;
My God and Savior I extol.

He looked upon my lowly state,
And for His handmaid had regard;
All generations from this day
Shall call me blest, and praise award.

The Mighty One bestowed on me
These favors — holy is His Name!
And those who serve Him here below,
His tender mercies shall proclaim.

His works have shown His might divine;
The proud in their conceit He spurned,
The lordly He deprived of thrones,
And to the humble He has turned.

The hungry who have sought His help,
He fully granted all they need;
To those whose riches were their boast,
With justice He has paid no heed.

To Israel, His servant true,
His mercy showed, as He did say
To Abraham and progeny;
His promise He fulfills for aye.

— Marion A. Habig, O.F.

I'D LIKE TO KNOW...

1. When a person confesses a mortal sin, does the priest keep it to himself or does he reveal it to other priests?

The seal of confession is inviolable, that is, no priest may reveal what is said in confession to anyone without committing a mortal sin. That means, that a priest would be guilty of a mortal sin, if he revealed it to anyone. Nay, he may not speak of it ever to the penitent himself after confession is over, unless the penitent gives him permission.

The history of the Church has some holy priests who were killed, but did not betray the secret heard in confession. Thus there is no reason to fear that a priest will reveal to anyone when a sin is confessed.

Finally, the priest would lose the faculty of hearing confessions, if he revealed anyone's sins.

2. Is it true that smoking mothers give birth to smaller children?

We are not doctors, but if you accept the authority of physicians, you must also accept that smoking effects unborn babies. A survey was taken by American doctors and what was found was this: Smoking mothers tend to produce smaller babies. The heavier the smoking, the smaller the infant at birth.

3. Is there any rule as to what mysteries should be used when a person says his rosary?

It is a custom to use the joyful mysteries on Mondays and Thursdays, the

sorrowful on Wednesday and Fridays and the glorious on Tuesdays, Saturdays and Sundays. It must be noted, however, that one may use whatever mysteries one wants when he says his rosary. Some people use the glorious mysteries every day during Easter, the sorrowful during Lent, and the joyful during Advent and after Christmas. You may gain all the indulgences, no matter what mysteries you use during the recital of the Rosary.

4. When a Jehowah Witness bothers me, what should I do to get rid of him? I told him not to come back, but he still comes to our place.

You should kindly ask him not to bother you, because you are not interested in his teaching. If he does not stop bothering you, tell him that you will call the police. That usually works, because they are not such fanatics as to go to jail for their beliefs.

5. When a divorced girl gets married again outside the Church, may she go to confession and receive Holy Communion?

A divorced Catholic who has married outside the Catholic Church may neither go to confession nor receive Holy Communion as long as she lives with her new 'partner' who is not really her marriage partner at all, because they are not truly married in the sight of God, and therefore they are not husband and wife. Since they are living in the state of mortal sin and refuse to leave each other, they may not go to confession or receive Holy Communion as long as they are together. Their repentance is not real and true, because they refuse to leave each other. But such unfortunate people should not stop praying and going to church. If they do so, the good Lord may enlighten them and help them to get rid of mortal sin and straighten out their miserable situation.

6. Should boxing be abolished?

Professional boxing as it is practiced today is a sport that is morally wrong, because it is difficult to reconcile prizefighting as we have it today with Catholic principles of morality. All sports have their risks, but this is not the reason for condemnation, for the physical and moral standards promoted by sports reward and justify the inevitable risks, including those of boxing.

Boxing often produces a real frenzy among the spectators. The pitiless demands of the people who regulate the contracts of fighters and the passions are used by professional fights and public fanaticism are certainly hard to be reconciled with the teaching of the meek Christ. Unless the fighting rules are changed, Catholics and all other Christians should make it clear that boxing must be abolished.

Which rules should be followed, if boxing is to continue in America and other countries which condemn cruelty to animals, but approve it toward their unfortunate fellow men who fight?

Here are some rules: 1) Every fighter must have a thorough physical examination before and right after the fight. The brain especially must also be examined after each fight; 2) Hoodlums must be forbidden to direct and organize boxing ,because for too long the American boxing has been controlled by the criminal underworld; 3) Boxing must be put under national regulation, as it is done with baseball and football.

If these rules are not adapted and followed, boxing must be abolished by public demand as contrary to humanity and Christian ethics.

7.) Should our explorers find some man-like creatures, let's say, on Mars, will the Church try to spread the Gospel teaching among these man-like creatures?

First of all, we do not know with certainty whether any such creatures do exist on the planet Mars. Catholics are free to believe or not to believe, according to their views, that life

exists in other worlds. We personally think that it exists, because we cannot imagine an empty universe with only our little spot, the earth, populated with rational creatures, men.

Whether the Church should spread the Gospel among these outer space creatures is not certain, for Catholic theologians are divided on the topic. Certainly, the Church would be obliged to preach the Gospel to men who may possibly emigrate to some other planets, if life is possible on them. Some theologians say that the Church is bound to preach the Gospel to men only, while some others deny it, invoking the command of our Lord: "Go and preach the Gospel to every creature."

We do not know anything about the state in which such creatures would exist. They may be living in a purely natural state without destination to heaven, or they may be living in an elevated state, similar to that in which Adam and Eve lived before original sin. It is our opinion that the Church should teach these "natives" about God, if they lived in ignorance of Him, for every creature should know and worship God. It would be an act of charity on the part of the Church even if she were not bound to tell these "natives" about God by the express command of Our Lord.

8.) I have your "My Divine Friend" Missal and I like it very much. Please tell me which is the best way to attend Mass?

In attending Mass, you should try to understand every word which is said by the priest and by the congregation. You must also try to understand the meaning of the various ceremonies which you observe during the celebration of the Divine Liturgy. You should also take an active part in the Mass, because Mass is a corporate worship of God in which all should participate. Mass is an offering of Christ on Calvary renewed through the ministry of His priests. Our Lord offered Himself upon the cross for our salvation and, Mass brings this salvation among us here and now in a sacramental way.

Your attendance at Mass will be complete, when you receive Holy Communion, as the early Christians did in the first centuries. There is no reason for abstaining from Holy Communion when you are assisting at Mass.

9.) What is, in your opinion, the main cause of marriage failures?

We think that the main cause of marriage failures, as we observe them today, is the immaturity of one or both marriage partners, and selfishness. Many people enter the married state without any preparation. You cannot be a good cook, if you do not study and learn how to cook. How can you expect two immature people to have a happy marriage, if they do not even know what marriage really is?

Too many people think that happiness in marriage comes with the exchange of marriage vows. They do not realize that it is a result of unselfishness, adaptations, compromises and sacrifices on both sides. They do not want to accept the hard truth that they must work at marriage as they work at a golf game or anything else, if they wish to achieve something worthwhile.

Early dating and company-keeping lead to immature and unhappy marriages for they foster infatuation which does not permit the partners to see each other for what they really are, that is, their good and bad qualities. Such infatuation creates the false impression that everything will be all right once they exchange their marriage vows, without realizing what they promise each other when they pronounce: "I do." Parents should give their children an example of a good marriage. Thus it is true that good marriages run in families, for they are set in childhood and adolescence. A child that grows in a good and happy family knows the value of moderation

and sacrifice without which no happy marriage is possible.

10.) What did Our Lord mean when He said: "He (the Holy Spirit) will conduct you through the whole range of truth" (John 16, 13).

This promise was primarily made to the Apostles and their lawful successors. They will be guided by the Holy Spirit in their teaching office. The Holy Spirit guides the whole Church and preserves it from the errors in faith and morals. He also guides the individual souls and speaks within the heart of each member. But he cannot contradict Himself, revealing to the individual member things that contradict the teaching of the Church which is under His special guidance and protection.

11.) May plastic covers be used instead of the linen ones as the altar clothes in our churches?

It depends for which altars you intend to use them. They may not be used for the main altar, because the covers for the main altar must be made of linen. Such is our ancient custom and we do not think that anyone may change it, except the ecclesiastical authority, that is, the bishops. The exterior cloth, however, with which the linen clothes are covered to protect them from the dust can be made of plastic. The same rule can be applied to all other altars of the church upon which no Mass is celebrated, for instance, the altars before the holy icons, etc.

12.) Our plaschanytsia is quite old and needs washing. I was told that it cannot be be touched by a layman. Is it true? May a lady clean it? If so, how?

The plaschanytsia may certainly be touched by a lay person, whether male or female. As far as the cleaning is concerned, it may be washed and cleaned by anyone that knows how to do it, for instance, a professional person that knows something about painting. If the plaschanytsia is too old, then why not get rid of it and buy a new one. Doesn't Our Lord deserve the best? If the people can afford cars, TV sets, why can't their church afford a new plaschanytsia?

13.) Is it true that an expectant married mother is forbidden to be the sponsor to a baby when it is baptized? A friend of mine told me that it must not be done, because both babies would suffer from it. Once I was in such a situation. Ever since I was always worried till this very day. What must I do?

You must try to learn your Christian faith more thoroughly. If you knew it as every Christian should know it, you would pay no attention to this kind of superstition. It is a silly superstition which is completely groundless. So stop worrying and forget about it. It's time that Catholics knew their faith and pay no attention to superstitious beliefs and practices.

AN ANGEL FOR A MOTHER

Mary gave birth to a Child
With a soul more beautiful than a pearl.
My Mother gave birth to me
To many, just an ordinary baby boy.
But she has fed me and clothed me
And treated me as gold.
She's done this for me since
I've been just one day old.
She has scolded me and spanked me
But she only gave me things that I deserved.
She taught me about God
And how I must serve.
She sent me to school.
The very best you can be sure.
In order to do this
There were many hardships she did endure.
My Mother has given me so many things.
The pages would number more than seven.
But there's one sure thing that I could say
That she'll have a place in heaven.

Mary in Islam

Rev. J. Houben, S.J.

A Christian reading the Koran texts and the narratives of Islamic tradition where Mary, or "Maryam," as they call her, is mentioned, would surely find them out of place or even offensive. However, to show the exceptionally high regard Islam has for Mary and the lofty position which Moslem piety gives her, we must quote at length from the verses of the Koran which speak of and testify to her marvelous election.

We begin with the most astonishing text. The Koran explicitly says (and for a Moslem it is God Himself who speaks and reveals by the Angel): "O Mary! Lo! Allah hath chosen Thee, and made thee pure, and hath preferred thee above (all) the women of creation" (III-42). This is truly a proclamation of holiness, of purity, and of elevation above all women, a declaration which from all times has been particularly dear to Moslems.

We will see now how the Koran recounts the life of Mary. The Angel's annunciation is described as follows in the chapter entitled 'Maryam' (XIX-16-22).

16. "And make mention of Mary in the Scripture, when she had withdrawn from her people to a chamber looking East.

17. And had chosen seclusion from them. Then We sent unto her Our spirit and it assumed for her the likeness of a perfect man.

18. She said: Lo! I seek refuge in the Beneficent One from thee, if thou are God-fearing.

19. He said: I am only a messenger of thy Lord, that I may bestow on thee a faultless son.

20. She said: How can I have a son when no mortal hath touched me, neither have I been unchaste?

21. He said: So (it will be). Thy Lord saith: It is easy for Me. And (it will be) that We may make of him a revelation for mankind and a mercy from Us, and it is a thing ordained.

22. And she conceived him, and she withdrew with him to a far place."

These words are strange, and perhaps to our ears, almost irreverent; we are used to the story in the Gospel where an unchangeable text describes exactly the facts which occurred several centuries before the coming of Mohammed. However, we must recognize that this Koran-story, the expression it uses, the marvellous events therein, completely devoid of human intervention, constitutes a testimony which demands respect.

Where did Mary retire after this miraculous conception? The Koran does not give the answer. In other passages which are in accord with the apocryphal Gospels we learn that she began to serve in the temple, where each day God fed her miraculously. The Koran says (III-37): "Whenever Zachariah went into the sanctuary where she was, he found that she had food. He said: O Mary! Whence cometh unto thee this (food)? She answered: It is from Allah. Allah giveth without stint to whom He will."

Islamic tradition calls Joseph, Mary's nephew; he also was serving in the temple, cleaned it with her, and kept up its supply of well water. With what delicateness and what respect does not a Moslem writer describe the conflict that arose in Joseph's conscience and caused him such anguish:

"When Mary had conceived, a relative whose name was Joseph, a carpenter, was near her. Together they were walking towards the temple located near Mount Sion, which was

then one of the greatest temples. When Joseph realized the state she was in, he was shocked, scandalized, crestfallen. He could find no explanation...

Joseph began: A though has come to me about you: I have done everything to rid myself of it, but it is stronger than I; if I speak, my heart will be unburdened.

—Speak, said Maryam, and may your words be (gracious).

—I will say gracious words only, said Joseph: Does the grain grow without seed?

—Yes, she answered.

—Joseph went on: Can there be trees without rain?

—Yes, answered Maryam.

—Joseph insisted: Can there be a son without a father?

—Yes, answered Maryam. Do you know that when God blessed, and most high, created wheat, he made it grow without the need of seed? To-day's seed comes from the wheat that God made to grow without seed. And do you not know that God in His omnipotence made the trees to grow without water? By the same power He has given the rain power to make trees grow. Or would you perhaps say that God was not able to make the trees grow without rain?

—No, answered Joseph, I do not say that, because I know that God can do anything He wills. He says "Be" and a being is.

—Then, continued Maryam, do you not know that God created Adam as well as his wife without the help of a father and mother?

—Certainly, answered Joseph.

After this was said, he understood that the situation in which he found himself was willed by God and that he could not question Mary about it because of the secret she was keeping. So he assumed the service of the temple alone and took upon himself the work Maryam had been doing until then" (Tabari Tafsir — Commentary on Verse XVI-43 in the Koran).

The language in this text is obviously one of tenderness, refinement and respect for the miracle.

The Birth of Jesus is thus related in the Koran (XIX-23-26):

23. "And the pangs of childbirth drove her unto the trunk of the palm tree. She said: Oh, would that I had died ere this and had become a thing of naught, forgotten!

24. Then (one) cried unto her from below her, saying: Grieve not! Thy Lord hath placed a rivulet beneath thee.

25. And shake the trunk of the palm-tree toward thee, thou wilt cause ripe dates to fall upon thee.

26. So eat and drink and be consoled. And if thou meetest any mortal, say: Lo! I have vowed a fast unto the Beneficent, and may not speak this day to any mortal."

This remarkable text may seem strange and even appear profane to a Christian reader, but the fact remains that the tone is respectful; every Muslim finds in it the story of the marvels God has accomplished.

Jesus started to work miracles at once, and these for the Moslems are proof of His divine mission (XIX-27-35)

27. "Then she brought him to her own folk, carrying him. They said: O Mary (thou hast come with an amazing thing).

28. Oh sister of Aaron! Thy father was not a wicked man nor was thy mother a harlot.

29. Then she pointed to him. They said: How can we talk to one who is in the cradle, a young boy?

30. He spake: Lo! I am a slave of Allah. He hath given me the Scripture and hath appointed me a Prophet.

31. And hath made me blessed wheresoever I may be, and hath enjoined upon me prayer and alms-giving so long as I live...

32. And (hath made me) dutiful toward her who bore me, and hath not made me arrogant, unblest.

33. Peace on me the day I was born, and the day I die, and the day I shall be raised alive.

34. Such was the Jesus, son of Mary: (this is) a statement of truth concerning which they doubt.

35. It befitteth not (the Majesty of) Allah that He should take unto Himself a son. Glory be to Him! When He decreeth a thing, He saith unto it only: Be! and it is."

Since Mary is held in such high esteem by the Muslims, they cannot allow her purity and her faithfulness to God to be held in suspicion. To them everything is seen as an act of God.

The fact that Jesus spoke from His cradle, also mentioned in apocryphal gospels, is, according to Moslem thought, a miracle necessary to prove Jesus' mission as prophet and Mary's innocence. Without this miracle, say the Moslems, would the Jews not have punished Mary very severely for what they would have considered a public sin? But Mary, whom God had singled out for a special vocation, cannot have been the object of such a terrible suspicion. Moslems cannot allow it, and they base their belief upon another verse of the Koran, in which the Jews' faithfulness and tremendous calumny against Mary are also mentioned. The whole Islamic tradition never tires of repeating that this slander is one of the great sins of the Jews, who in consequence were stricken by God's wrath.

Of course, we Christians can only profundedly regret that, in the Koran, Jesus is only the son of Mary, and not the Son of God; and that all the great deeds attributed to Him in the Gospels are thwarted of their divine splendour. But it does remain true that Moslems consider Jesus and Mary miracles of creation. The Koran says (XXIII-50): "And We made the Son of Mary and his mother a portent (a sign), and We gave them a refuge on a height, a place of flocks and watersprings."

Must we conclude then that, in the above expressions, the Koran, in which the "assumption of Jesus" is elsewhere taught, also wants to establish as a truth the assumption of Mary? Perhaps. But most scholars agree that in this text the reference is to Egypt, where the Holy Family sought shelter from the Jews. Moslems are so hemmed in by the inaccessible transcendence of their Allah, that all vital and intimate communication of God with man is completely excluded because of His totally different essence. The only acceptable link is the external communication granted by Allah in the revelation of the Koran; and this revelation only enhances the majesty and inaccessibility of the "one God or Allah."

Mary, the mother of God! How could a Moslem admit of such a doctrine which would attack Allah's sovereignty? The very words "mother of God" can only mean for him that human and fleshly maternity, which they flee away from as a bringing forth of the eternal by its own creature.

None the less, Islam grants to Mary such a high place in the divine economy, that Moslem theology has occasionally wondered if Mary should bear the highest title a human person can receive, that of a prophetess (nabiya) of God, in company with Mohammed and the prophets who came before him. If the theologians are not all agreed on this, they admit she is 'holy' (waliya) and therefore the very special object of God's friendship... Tradition that is, a collection of sayings attributed to Mohammed himself, affirms "Each new-born is touched by Satan, with only two exceptions, Mary and her Son." True, "tradition" does not possess divine authority, as do the words of the Koran itself for Muslims, but it is venerated by them as divine inspiration. Not having been touched by the devil, a privilege Mary and Je-

sus alone possess, Mary is raised to the highest conceivable place in Islam. "Mary above all women in this life and the next." This privilege has caused Moslem exegetes many difficulties. How must one now think of Khadija, Mohammed's first wife, to whom for many long years the prophet was united in bonds of fidelity and deep love? And what of A'isha, his last wife, his favorite? And Fatima, his beloved daughter?

Mary above all women! But the Koran explicitly says: "O wives of the Prophet, you are not like any other woman" (XXXIII-32). On the other hand, tradition says that a short time before his death, Mohammed said to Fatima: "You will be the woman (sayyida), among all women in paradise, after Maryam..." And A'isha, recounting the privileges received personally, says: "I surpass all women... with the exception of Maryam..."

These texts are obscure, and it is difficult to give them an absolute meaning. Muslims, to whom the question is put, usually prefer Fatima to A'isha. They often say that Fatima and Maryam are both the highest: Fatima, because according to tradition, she is most like her father and is a part of him; but Maryam is higher than Fatima because she conceived and brought forth in a miraculous manner. Inquiry as to the one who absolutely occupies the highest place, finds Muslims unwilling to affirm anything.

The coldness which for centuries has characterized Islam Christian relations has had as a consequence Mary's relegation to the background, and this in spite of their holy book.

But now that Islam is coming out of her isolation and is being forced to enrich herself with new ideas, these relations will change. Of course, Muslems will not wish to depart from the Koran and their tradition. In the renewal which is working its way up within Islam, the emancipation of women takes on a great role because at the same time that women are proclaiming their rights, they are looking for an ideal.

May the fulness of their vision be directed towards Mary, and may they learn from her that true love can only spring forth from God, Who is Love.

HENRY FORD

One hundred years ago, Henry Ford, American industrialist and pioneer in the field of automobiles, was born at Dearborn, Michigan. His first job was as a machine-shop apprentice in Detroit; later, he became chief engineer of the Edison Illuminating Company in that city. Ford's first automobile was developed and built in 1892. After manufacturing his first racing car, the "999", Ford organized the Ford Motor Company in 1903. Six years later, the company produced the first "Model T", or as it was popularly known, "the flivver." The factory assembly methods devised by Ford engineers made him a worldwide figure. In 1914 Ford introduced into his plants the eight hours day with a minimum daily wage of five dollars; also, he introduced a profit-sharing plan for his employees. After the unsuccessful mission of the Ford Peace Ship, he used his plants to manufacture equipment for the U.S. government during World War 1. He served as president of the Ford Motor Company until 1919, when he was succeeded by his son Edsel; upon the latter's death he again became president in 1943 and served until his death in 1947. The Ford Foundation, a philanthropic and educational organization, was established by Henry Ford and his son Edsel B. Ford in 1936. —(ACNS)

MY THORNY PROBLEM

(Discussions with Protestants)

M. Schudlo, C.SS.R.

I am a Catholic. My friend Joan is a Protestant. We often talk about religion, but I do not know how to discuss many problems and how to handle many questions she brings up for explanation. Should I stop discussing religion with her and send her to my Pastor, or should we continue the best I can?

We are glad that more and more Catholics and Protestants nowadays take their religion seriously which must be attributed to the Holy Spirit Who is mysteriously working in the deep of human souls.

Our questioner and her friend are not of the same religion, for one's parents were Catholic and the other Protestant. It is a good thing that both of them see that their situation is not quite normal, nay it's downright abnormal because how can two sincere people believe in the same Christ and yet belong to two completely different Churches with different teachings? Christ certainly did not found two Churches! He started just one: "You are Peter and upon this rock I shall build My Church." The unity of faith and love among His followers was dear to Our Lord, for He prayed for it before He went to death for our salvation. He expressly prayed that they be one.

It is a real tragedy that Christendom should have split into so many different groups. Because of this split even the best of friends cannot often go to the same church to pray. They must separate when they go into the presense of their Heavenly Father. Is it not a tragedy? People may have different opinions about many things, such as movies, books, etc., but in the matter of faith there must be just one conviction among the followers of Christ.

Unfortunately, every believer in Christ must realize that the great moral and spiritual barriers which human greed, stupidity, haughtiness, stubbornness, unwillingness to compromise in things that did not concern the faith and the morals, autocracy, etc., have built between Catholics and non-Catholics cannot be removed overnight. People who have been separated for long centuries cannot embrace each other as brothers by declaring that the split is over. It takes much prayer, good will, humility, repentance on both sides, endless work, study, and discussion. These things must be done first, or there be no reunion at all, for Catholics and non-Catholics cannot come together again by their own power.

First of all, the ground must be prepared for such a reunion beforehand, for which everything possible should and must be done, if Christians really love Christ and His Church.

Catholics must be well informed about the problems before they can properly explain their faith to their non-Catholic fellow men and solve their difficulties. Here are a few suggestions as how to handle discussions with non-Catholics:

1) We must never forget that our non-Catholic brothers and sisters are Christians too, if they are validly baptised, for all of them believe in God, the Father of mankind, in Jesus, His

beloved Son and our Brother and Savior. They also believe in the Holy Spirit Who vivifies the Church of Christ and gives life to all those who believe in God and love Him. They believe in the forgiveness of sins through Jesus Christ, in the resurrection of the body and everlasting life. They accept the Scripture as the infallible word of God and often read the Bible more frequently than most Catholics. For this reason they can be saved and live in the grace of God, if they live according to their conscience and keep God's Commandments. Thus they are separated from us on the way, but not in the eternal goal to see God face to face in heaven forever. Doubtless, there are more things even in this world that unite us than what separates us.

2) We must always remember that not only non-Catholics, but we Catholics are responsible for the split of the Church of Christ. Pope Paul clearly confirmed our share of guilt in his address before the second session of the second Vatican Council when he asked forgiveness of our non-Catholic brothers for the mistakes the Church of Rome has committed against them. And these mistakes were not few.

It is true that the split between the West and the East had different reasons from those which caused the split in the West in the early 16th century. While the Orthodox East was opposed to the Western centralization, the Protestant West for different reasons separated itself from Rome. It cannot be denied that the early reformers before Luther's time had no intention of breaking up the Church of Christ. At the time they wanted only to reform the Latin Church and there were so many things that needed reform. Unfortunately nothing was done to meet their just demands. Besides they asked for certain things for which Catholics of today are asking, for instance, the vernacular in church services, Communion under two species, married clergy, removal of flagrant abuses, etc. When these demands were turned down, the reformers rebelled against Rome, a deed that cannot be justified today. It is characteristic of any rebellion that the rebels go too far in their revolt. So did Martin Luther and other reformers. They abolished many things which must be accepted by all Christians, such as the Sacraments, the supreme leadership of the Bishop of Rome, etc.

Both Catholics and non-Catholics must be humble enough to admit their share in the split of the Church and be willing to bear their part of responsibility for the sad situation. We, Catholics would be complete pharisees, if we looked for all the faults on the other side. We must not try to find a mote in the eyes of our non-Catholic brothers, while ignoring the beam in our own eyes. The non-Catholics did not separate themselves from Rome for nothing.

The Catholic world of those times was in bad shape with countless abuses, involving the Popes, the bishops, the priests and the laity. Among the early reformers there were many good and devout people. These people despaired of ever improving the sad situation within the Church, and for this reason they left it, a thing that now all the Christians regret and are trying to remedy. If the Church of those times were really animated by the spirit of Christ, as it should have been, neither our Eastern Orthodox nor Protestant brothers would have separated themselves from us.

We must humbly recognize our faults while discussing things with our non-Catholic brothers, because it would be wrong to pride ourselves on being absolutely in the right while they are entirely in the wrong.

3) In our discussions with non-Catholics, be they Orthodox or Protestants, we must always remember that we

Catholics have also things to amend as well. It is a very bad policy to blame our adversaries for all the evils that befall the Church in its long history. The pharisaical self-righteousness will do no good to the cause of reunion. Our non-Catholic brothers have many demands which they make of us, and at least some of them are well justified demands. We must meet these just demands before we can hope that some day we all will be reunited in one true Church. Our Lord does not certainly want a reunion which would put unnecessary burdens upon our separated brothers. If they accept the true faith and the morals as proved from the Gospel, nothing else should be demanded of them. Christ will not bless us, if we delay the reunion, because we refuse to compromise in purely human matters with our non-Catholic brothers. They are bound to accept the revelation but not its human superstructure which may not fit their mentality, the way of life and spirituality.

4) Both Catholics and non-Catholics must study their differences in the spirit of Christ, that is, in the spirit of charity and understanding, because such is the spirit of Our Lord. We must ask questions and try to explain the difficulties which is not always easy. We must be ready to recognize our past mistakes and injustices made to our non-Catholic brothers. Here a great deal of humanity is needed, because even a lawful authority of the Church can make serious mistakes, and in fact has made them in the past.

Prayer and the reading of the Scripture will bring us closer to each other than we think, because such things will help us to see that in many things we are very close to each other in faith. The rest must be left to the good Heavenly Father Who will use our good will to reunite His earthly children in one Church when the right time comes and we become ready to embrace each other as real brothers in Christ Jesus.

"CHRIST IS RISEN!"

Throughout many sad days before the happy feast of Easter we have tried to keep near to Our Lord as he approached the time of His sacrifice for our redemption.

The bitterness of his enemies has been recorded for us in the Gospels, as well as the great loneliness that Our Saviour had to suffer in the Garden of Gethsemane and on the Cross itself. Such a feeling by abandonment by all true friends should never be felt by Catholics, for He promised after his Resurrection that He would be with us all days even to world's end.

So when we rejoice on Easter Day, let us offer him the fulness of our love, and our pledge to make up for the past neglect. "Christ is Risen, Alleluia!" —Sister Margaret Mary

---

MODERN LANGUAGES

As from the second ecumenical council of 1963, the Catholic nations of the Latin rite will have the privilege to use their own language in church services instead of Latin as heretofore. This is a forward step and all the affected people are glad of this change. The Ukrainians have enjoyed this privilege for the past 1096 years, namely from 867 A.D., when their language and rite were recognized by the Catholic Church.

— A. Zaharychuk

NEW ZEALAND

MY MISSIONS

M. Schudlo, C.SS.R.

New Zealand is a very picturesque mountainous country which lies some 7,000 miles from North America, 13,000 miles from England and 1,200 miles southeast of Australia. It extends nearly 1,000 miles from north to south. It is a little bigger than Britain or the combined areas of the American States of New York, New Jersey and Pennsylvania. More than nine-tenths of the area is composed of two most important islands, the North and the South. The northern island is larger than the southern. The two islands are separated by a narrow Cook Strait. The rest of New Zealand territory is composed of the various islands of the Pacific.

Although New Zealand has several large plains, it is mainly a mountainous country. The Dominion of New Zealand has more than 200 mountains over 7,500 feet. The country's highest mountain is Mount Cook which rises 12,349 feet from amidst the Southern Alps. There are many extinct volcanoes. Just three are still active.

Since the country is mountainous, most of its numerous rivers run swiftly to the sea. Few of them are navigable for shipping. There are also hundreds of lakes known for their beauty. Taupo is its largest lake — 238 square miles. There are 112 forest tree species of native origin. The main tree is beech.

New Zealand has no native land animals. Some animals, for instance, the wild rabbit and the deer. have become real pests of the country. You can shoot deer here at any time of the year.

The Kiwi is the main native bird of New Zealand. It is also its national emblem. The bird, however, cannot fly. There are also many imported birds in New Zealand, such as sparrow, blackbird, skylark, magpie and goldfinch. There is also a great variety of sea birds, such as penguins and albatross, besides many kinds of fish, including sharks, whales and flounder.

The climate of New Zealand is rather mild and pleasant, ranging from 89 degrees in summer to 15 degrees in winter. The seasons of New Zealand are opposite of those of America and Canada. Summer comes here during the months of November, December and January. Unfortunately this year the New Zealand summer is rather cold. The people say that it is an unusually funny summer. For instance, in January the temperature in the capital of New Zealand, that is, in Wellington, was around 60 degrees for most of the summer months. The New Zealand winter comes during the months of May, June and July.

History of New Zealand

New Zealand is a very strong British country. They say that New Zealanders are more English than the English. Over 90% of New Zealanders are of British descent, although most of them were born in New Zealand. There are also some percentage of the population whose forefathers came from Scandinavia, France, Germany and other countries of Europe. The Ukrainian population of New Zealand runs into some 490 people. They came here after World War II and by now are well settled financially. Most of them live in the following cities: Auckland, Christchurch and Wellington. Some Ukrainians belong to the Catholic, and some to the Orthodox Church. Thus far the Ukrainian Catholics do not have their own priest. A Ukrainian Catholic priest comes here from Melbourne once a year and visits the main centers where the Ukrainian Catholics live. The whole population of New Zealand numbers some 2,500,000 of whom 170,000 are Maoris who are the aborigines of New Zealand.

The Maoris, who constitute less than 7% of the total population, are of Caucasian origin. They came to New Zealand in the middle of the 14th century. They belong to the Polynesian race. They are well built and their skin is rather brown. They are good-natured people to whom work represents a relative value.

There were several wars between the Maoris and the British settlers, mainly because of the land which was taken away from them. The wars lasted ten years, 1860-1870, and the issue was settled peacefully with a mutual agreement signed by the British and the Maori chiefs. This document is preserved to this day in the parliament in Wellington. In 1872 two Maori chiefs entered the Legislative Council of New Zealand. Now the Maoris have four members in the House of Representatives. There is no race and color discrimination in New Zealand. There is just one government in New Zealand, since there are neither States nor Provinces.

The Maoris have their schools in which English and Maori languages are taught. Unfortunately there is not enough teachers who are able to speak the Maori language.

English is spoken throughout New Zealand since it is the strongest British former colony in the Pacific, now a member of the Commonwealth.

The Maoris are deep brown in tint. Their character is marked by cheerfulness, good nature and dignity. They can quickly learn European trades and politics. They used to be a very clanish people, living in extended families, clans. The Ariki or supreme chief of the tribe (and there are many tribes among the Maoris) often are at war with each other. They are highly venerated by their people, although his powers were circumscribed and despotism unknown.

War was always a national sport of the Maoris. They preferred to kill their enemies in battle than to starve them. Often they provided their besieged enemies with food that they may continue to fight and die in battle.

The first Europeans set their foot on New Zealand soil in 1794. Ever since the population grew to the present 2,500,000. There is not much immigration to the country because of the restrictive immigration laws, although the country needs many more people to develop its resources. There is no unemployment in New Zealand at this time and there was very little of it in the last twenty years.

There is a steady drift in of the population to towns and cities. Now little more than one-third of the population lives in rural areas. It must be noted that the New Zealand farmers are very well economically. They have beautiful homes on their farms with all the gadgets of our age. Some of them are surrounded by fancy bush fences, something pleasant to look at.

Politics

There are two political parties in New Zealand: National and Labor. The Labor Party was formed in 1910 and in 1935 the first Labor Government took office in New Zealand, introducing many social reforms and benefits.

The National Party is in power now. In the last elections, held last year, it retained the office, although it lost a few seats. It came into office in 1960, defeating the Labor Party. The House of Representatives have 80 members. Mr. K. J. Holyoake is the Prime Minister.

New Zealand is a highly socialized country with all kinds of social services, health insurance, family allowance, medical care, old-age pensions, etc. The State provides free education for all children until they are 19 years of age. Some 80% of all children are educated at State school while the remaining 20% go to private or church schools which get no government subsidies. Most of these private schools are run by the Catholic Church. Some 70% of the Catholic children go to their own parish school, if the parish is big enough to afford one.

Religion

There is no State Church in New Zealand. The census of 1956 shows that 781,000 New Zealanders at least nominally, belonged to the Church of England, 484,000 to the Presbyterian, 311,000 to the Catholic and 162,000 to the Methodist Church. The Maoris belong to the various churches. Some of them have their own religion, composed of Christianity and paganism. The Marist Fathers are working among the Maoris.

The first Catholic missionaries came to New Zealand in 1838. At present the Catholic Church of New Zealand has an archdiocese and three diocese, 481 priests, 302 Religious priests and 2,522 Nuns.

The Redemptorist Fathers have five houses and 30 Fathers and Lay Brothers. At present they have a Maori postulant. The five houses form a vice-province which belongs to the Redemptorist Province of Australia. All candidates who intend to become Redemptorists are sent to Australia to the novitiate, minor and major seminary. There are still a few Australian Fathers in the vice-province of New Zealand.

Missions

Since there are so few Ukrainian Catholics (some 50 families altogether), and travel expense quite high, His Excellency Bishop Prasko, hesitated for a while whether any missions should be preached to them. But finally he decided to send me to New Zealand where I had three missions during which I stayed with the Redemptorist Fathers.

1) **Christchurch** (Jan. 6-12, 1964).

Some 12 Ukrainian Catholic families live in this city of 225,000. They are scattered throughout the city and its suburbs. The mission was preached in a little Latin Rite chapel in the center of the city. Some Ukrainian Orthodox took part in the mission. The attendance was fairly good. The mission was conducted in the evenings only.

I paid a visit to our families, inviting them to the mission. The mission closed with the papal benediction on Sunday, January 12th. On the previous day that is, on Saturday, Mr. and Mrs. A. Marciasz took me to the country and showed me several farms.

Christchurch is built on the plain. It presents a picturesque view in the evening when one goes to the nearby hills and looks down upon a sea of lighted streets below.

2) **Wellington** (January 12-19, 1964).

Wellington is the capital of New Zealand. Its population runs into some 300,000. The city is situated in a little valley and on the numerous hills which surround the place. There is also a bay which adds much to the beauty of Wellington. A splendid view extends

before the eyes of the visitor when he ascends Mount Victoria where a monument to Richard E. Byrd (1888-1957), aviator and explorer of Antarctica is standing.

There are some 10 Ukrainian Catholic families in Wellington. Some of them are mixed Rite marriages. Two of our parishioners married New Zealand girls. The mission was started and concluded in the Redemptorist Church of St. Gerard, but during the week it was conducted in the Latin parish church of St. Joseph, because it was more accessible for our people.

His Excellency, the auxiliary bishop of Wellington, Owen Sneddon, came once to attend our Mass. He was presented with a copy of 'My Divine Friend' a gift from the Ukrainian Catholic community of Wellington. The mission closed on Sunday and I flew to Auckland.

3) **Auckland** (Jan. 19-26, 1964).

Auckland is the biggest city of New Zealand. It was the capital of the country till Wellington was made its capital. Its population is close to 500,000. Our community here is very small, about 7 families. There are some 5 Ukrainian Orthodox families. Practically all of them came to the mission, both Catholic and Orthodox.

After the missions in New Zealand, I had 2 Masses in our Redemptorist church in Glendowie, the suburb of Auckland, 2 in the church in Avondale, 2 for the Sisters and their pupils in Remuera and I for the pupils of the school conducted by the Nuns of the Sacred Heart. Before the Mass I explained our Mass and it's ceremonies to the people and after Mass I had a short sermon on Eastern Rites. Many Catholics of the Latin Rite received our Holy Communion during the Mass.

* * * *

After these three missions I went to Rotorua to see the geysers, the pools of boiling water and the Maori village. In Rotorua I met Mr. and Mrs. Robert Lockie and their family. Mr. Lockie took me around and showed me many interesting spots in Rotorue. His whole family came to our Mass and received Holy Communion.

I also saw the glowing caves in Waitomo. It was a wonderful sight. The strange grotto looks like the skies at night. The glowing worms in its ceiling shine like the stars.

A priest was addressing his congregation on the dangers of intemperance. "Drink, my friends, makes you beat your wives, starve your children, shoot your landlords — yes, and miss them, too."

A man was told who had been complaining about his misfortunes, "You should be trusting in Providence and satisfied with your lot."

"A lot?" he exclaimed, "I'd be satisfied with a little."

When the new puppies were discovered to be blind Teddy was very unhappy. His auntie assured him that God would open their eyes in due time. When bedtime came Teddy was heard adding a petition to his prayers. "Dear God, do please hurry up and finish those puppies!"

Employer to applicant: "You are asking for a high wage, although you do not know the work!"

Applicant: "Sir, don't you know that it makes the work harder when one does not know it?"

CRISIS

Leonard Ratushniak, C.SS.R.

UNAWARE of the excited courtroom, the young lawyer sat at his bench, concentrating on his notes. He re-adjusted his papers for the third time. Then, pushing his glasses back into place, he looked through his notes once more. Everything was clear. After months of interviews, study of documents, and careful preparation, he was ready. With a millionaire for a client, and half a million at stake, he had to be sure.

The young attorney glanced over the packed courtroom. His father had a way of standing out from the crowd. But he was not there. That was good. His father also had a way of making him nervous. Like the time he had quizzed him on his studies. It was hard to remember details at eight. "You forgot! If you're smart enough, you'll make a good lawyer some day. Then, by God, you'll find out how one small mistake can ruin the best legal case in the world!"

So, he studied. Hard. A law degree was his at sixteen. It took a dispensation to stand for examinations, but nobody could say, "You forgot." He passed with honors. Two years later, both canon and civil law were at his fingertips. It was not long before the whole country was talking about "the brilliant young lawyer."

"Hear ye! Hear ye! The court is now in session!" A grey haired judge paraded to his place. He walked with the air of one resigned to his fate; but his eye was quick and observant.

He looked at the two attorneys before him. The young one had never lost a case. He would win this one, too. The other, suave, experienced, was also able in debate. The judge rubbed his hands and called for the case to begin.

Standing up, the young lawyer addressed the judge and packed courtroom. Confidence and ease were his at once. The fire of conviction burned in his eye. Facts flowed from his tongue. He spoke in a clear, eloquent voice; and he spoke on behalf of justice and truth.

The court listened. They had to listen when this commanding figure stood before them, talking with a logic and clarity that left no doubts. Direct and penetrating, flawless and eloquent, nothing forgotten, he unveiled his case before the judge and people. And when he sat down, an astounded courtroom of listeners remained hushed in awe.

Then the councel for the defence took the floor. A half-amile crossed his face as he addressed the judge.

"Your honor, I am sure the court has been won by the eloquence of the prosecuting attorney. I cannot do otherwise than congratulate him on his elegant address." He turned to the young orator. "However, Sir, I contend that the case is not what you have supposed it to be. It seems you have overlooked a statement in this document." He held out a paper and pointed to one line. "I hold this to be the condition on which the case rests."

The young lawyer stared at a negative clause. In all his careful hours of study and preparation, he never noticed it.

"You are right. I concede."

Silence paralyzed the room — a long, long silence.

Alphonsus Liguori threw down his sheef of papers. "World, I know you now!" he cried. "Court, you will never see me again!"

A shoving crowd rushed out of the courtroom to tell the world. Alphonsus Liguori had lost. But one day he would become the founder of the Redemptorist Fathers, and a Doctor of the Church.

Sophie Kachor

Olha Kobylianska

Olha Kobylianska, a well-known Ukrainian novelist and short-story writer, was born in 1863 in the province of Bukovina in Western Ukraine. After receiving an elementary education she broadened her knowledge by means of self-education. Countless books and her freinds' influence urged her to write, and this she did with great success.

Kobylianska was interested in the problem of the social emancipation of women, and to this problem she dedicated many of her works. She believed that women should have the same rights as men, and that women should try to attain them. Examples of works regarding this problem are : "A Person" ("Людина"), "The Disciple of the Common People" ("Апостол Черні").

Her other works consist of picturesque descriptions of nature, especially in the Carpathian Mountains. In her descriptive stories she is able to personify or to bring to life the entire forest, the rocky mountains, the rippling Princess, (Царівна), and "The creek, all the wild and mysterious life in the forest and mountains. A good example of her descriptive type of short-story is "Sadly Sway the Pines" ("Сумно Колишуться Сосни").

Kobylianska devoted some of her works to the problems of the peasants of Western Ukraine, and their hardships and sufferings. She also wrote several novels about World War I, an example of which is "Judas" (Юда"). Many of her novels and short stories have an autobiographical character because Kobylianska was inclined to base her novels on her own experience or on what she had seen. We may notice the influence of the German philosopher Nietzsche in some of her works but she has applied his theories to the problems of social emancipation of women in a different way.

Olha Kobylianska died on March 23, 1942, after having written a considerable number of literary works.

("Progress")

No man should praise himself for any good work he performs, because he should never forget that he has nothing which was not received from God (I Cor. 1, 29). Thus no one can stand before God on his own strength.

What The Church Teaches On Primacy Of Conscience

Rev. Doctor T. P. Boland

THE Catholic Leader of May 23rd contained a report of an address of Father Hans Kung to an audience in London on the topic of "The Church and Freedom."

It was one of many valuable reports this paper has brought to the readers of Brisbane on vital matters of current interest.

However, it contained some statements attributed to the well-known author which may startle and dismay many. In particular, the last two paragraphs may need some comment. These paragraphs in the report read:

"Catholic doctrine teaches, he insisted, that a man must ultimately follow his own conscience. He may not be in invincible error, but he is bound to reject the Church's teaching if he cannot accept it in conscience.

"Practical Judgment"

"A Catholic must adhere to the dictates of his conscience, even in the face of a threat of excommunication, or even if it means deciding to leave the Church. This itself, Father Kung said, is true Catholic doctrine."

Conscience is our consciousness of right and wrong. It is also our practical judgment of the morality of our actions — past, present, or future.

This consciousness and the elementary principles in which it is formulated make a law whose author is God — God Who made us so.

The dictates of that law — the prompting of conscience — are imperative. They are the voice of God, speaking in us, and we must obey the voice of God.

This sovereign right of conscience raises some difficult points; for so much is left to human knowledge and human judgment in formulating the ultimate moral decision.

The principles of conscience are few and general: the circumstances in which they must be applied are of almost infinite variety.

Ignorance, incapacity, prejudice — all the circumstances which hinder or cloud judgment — render us liable to error in making up our conscience on a particular point. Yet conscience remains the voice of God.

How can we accept its rulings with any confidence when we see it to be so fallible? Is sin a matter of indifference, so long as the sinner is in comfortable error? Must authority, civil or religious, compel men to act against the mistaken resolutions of conscience? May it do so? When the apparent voice of God, speaking through conscience, conflicts with the certain voice of God, speaking through the Church, where does true obedience lie?

There are certain immediate clarifications which can be made for practical purposes.

If a man's conscience prompts him to an action which is wrong, this does not necessarily make the action a good one for him. It may do so, as we see from different sources.

For example, in Genesis XX, God tells Abimelech that his error will be forgiven him, for "I knew thou didst it with a sincere heart."

However, there is another overriding consideration: the ignorance, the passion, the incapacity which caused the error of judgment may themselves be culpable.

"Discover Facts"

A man is expected to do his best to discover the relevant facts and to consider their moral significance before making a conscientious decision. If he fails to do so, he is guilty of negligence, the degree varying with the circumstances.

We cannot say that the man who obeys when his conscience tells him to murder his wife, is doing good.

On the other hand, we must see that many men do things that we recognize as wrong — yet they do them with the conscientious conviction that they are right.

They considered the facts, judged them, and acted on them. The true significance of the facts was not clear to them, though they were guilty of no negligence or conscious prejudice in making their judgment.

Not only are such people innocent of malice; they must follow the command of conscience into what we recognize as error.

A clear instance of this is the case of the enquirer who considers the evidence for the truth of the Church, gives it an impartial analysis, and is not convinced. He may not then enter the Church.

We could feel that it would be to his advantage to become a Catholic, anyhow; we could be tempted to urge him to ignore his doubts; but we should be wrong to do so. His conscience tells him not to enter the Church: he may not do so.

The reasons why God allows this agonising condition to exist may puzzle us, but the right course is evident. The dictates of an honest conscience must be obeyed.

This example leads us to consider instances which are suggested by the reported statements of Father Kung.

Does this principle work in reverse? Must the Catholic leave the Church in obedience to the dictates of conscience. Here a new element enters to impede so rash a conclusion.

The man who has once entered the household of the Faith has made a judgment which will be a guiding principle in future judgments. He has accepted an authoritative source of enlightenment which he recognises as expressing the word and will of God. In ultimate questions the Church of God is sovereign.

This does not mean that, if conscience and Church conflict, a man must act against his conscience.

It means that, in matters on which an authoritative directive of the Church exists, a man's conscience is not made up till he considers the directive of the Church.

If he finds that the decision of the Church contradicts the conclusion he has drawn, then he questions his own judgment.

The facts may be beyond dispute; but the judgment of the Church is made under the guidance of the Holy Spirit. Is his? He does not say: Black is white, because the Church says so. That would be contrary to conscience. He does say: Was I right in the first place in saying it was black?

Intellectual Enquiry

The problem of reconciling conscience with authority in free intellectual enquiry is one that leads to delicate situations.

There are directives of the Church that are less than infallible, and there are authorities in the Church less than the Pope or a Council.

Many now say that the Church should avoid all but the essential directives of the infallible authority, certainly of the lesser authority. They tell us that only then will the liberty of the sons of God search all opinion and produce the saying Truth.

They tell us that we must not fear to enter on lines of enquiry that may end in demonstrable falsity.

Some suggest that we must pursue Truth with such remorseless fidelity that, so long as intellectual conviction remains, the censure of the Church does not shake us from our position.

To this extent they are right: the pursuit of truth is a necessary duty of conscience. Truth is Divine. The person outside the Faith may admit no authority to deflect him from its track. Nor may the Catholic; but he must always recall that the Spirit of Truth remains with the Church always.

We can consider the case of the expert who has every prudent reason to believe that his considered opinion is sound, sounder than that of some directive of one of the lesser authorities of the Church.

"Superior Judgment"

He is bound to follow his conscience, which tells him that truth is to be affirmed. His conscience will tell him to reconsider his views in the light of the directive.

It will tell him, if he cannot be convinced intellectually, that a superior judgment is to be awaited. It will not tell him to defy the Church. It will certainly not tell him to leave the Church, to leave the guidance of the Spirit of Truth.

To leave the Church in the pursuit of Truth is a contradiction. It is to sin against the Light. It violates both the law of conscience and the law of Christ. It leads only to the darkness of error.

Conscience is our guide: we may never go against it.

Conscience must always affirm the truth: to abandon honest conviction too easily is to act against conscience.

But the certainty of the direction of the Spirit of Truth is our surest guide to Truth, to the paths of conscience.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. MARY'S SEMINARY
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, ч. 5.

Volume XXXVI, No. 5.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос Воскрес! ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 4
Набожність до Пресвятої Богородиці Св. Альфонс Лігорій 7
День Матері ____ С. М. 10
Наше добре ім'я ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 12
Хотів би ти знати? ____ 13
Призначення матері—родина чи фабрика? о. Роман Ганас 16
Іконостас ____ 20
Пречиста дає мені віру ____ М.Щ. 24
Нова Зеляндія ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 29

Put Christ Back Into Easter .. Catherine Kaye 33
Two Kinds of Mother 36
Hail Full of Grace 37
Icon ..... John Zubaly 40
Archconfraternity of Our Mother of Perpetual Help 41
Unhappy Wives ..... M. Schudlo, C.SS.R. 42
I'd Like to Know 45
Mary in Islam ..... Rev. J. Houben, S.J. 49
My Thorny Problem .... M. Schudlo, C.SS.R. 53
New Zealand ..... M. Schudlo, C.SS.R. 56
Crisis ..... Leonard Ratushniak, C.SS.R. 60
Olha Kobylianska ..... Sophie Kachor 61
What The Church Teaches On Primacy Of Conscience ..... Rev. Dr. T. P. Boland 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

UKRAINIAN CULTURAL ... CENTRE
WINNIPEG, MAN. CANADA.
13.8

REDEEMERS

VOICE

LIBRARY AND MUSEUM
UKRAINIAN CULTURAL & EDUCATIONAL CENTRE

Джерело і взір найбільшої заповіді — Христос Чоловіколюбець

о. В. Зінько, ЧСВВ.

ЩОБ зберегти якнайкраще найважнішу Божу Заповідь—заповідь любити Бога всім серцем і свого ближнього як самого себе, то треба мати **щось, щоб зачерпнути** тої любовної снаги.

До того ще й треба **мати взір,** за яким і на якім ми могли б цю подвійну любов будувати.

Ним є Серце Христове, бо Воно має два сущні складники любови: а) вираз тілесний, що ним є Воно; і б) внутрішній змисл, що ним є якраз Христове чоловіколюб'я та ще більше Боголюб'я.

1) Христове Серце—джерело і взір любови до Бога

Багатьма способами Серце Христове нам вказує на справжню Божу любов, а іменно:.

а) Воно є **найкращим всевіданням** Богові-Отцеві. Серце Христове це Серце не тільки людини, але Боже серце і тим Воно може якнайкраще відповісти взаємності Отця Небесного. Христова пожертва та вияв любови є найдосконаліши-ми, які тільки можуть бути на землі.

Це всевіддання пречудно показується в земськім житті Спасителя. Коли поглянемо на ті твёрді обставини, серед яких приходиться Христові жити, то мусимо сказати, що Христос мав таку любов до Свого Отця, як ніхто інший!

Для Божого Сина родитися в стайні, і вже перед народженням пережити впокорення від своїх земляків, які не мали для Нього місця, то треба справді мати таку любов, якої жадне земське створіння не може збагнути!

В перших днях Христос уже жертвується, бо переходить приписи Старого Заповіту. Наіменовують Його, і в час Стрітення викуповлюють Ісуса, як звичайного бідного грішника за двоє голубят!

У своїх ніжних і малих літах Він мусить скитатися по чужині в Єгипті. Мавши лише 12 років, мусить здобутися на таку жертву, що навіть свою власну Матір мусить оставити, щоб бути там, де Отець вимагає!

В прилюднім житті робить тільки те, що Отцеві Небесному подобається. Дозволяє, щоб Його спокушував диявол. Фарисеї намагалися зловити на слові. Він навіть може виразно заявити, що сповняє якнайкраще волю Божу, бо каже: "Що подобається Моєму Отцеві, те Я завжди виконую" (Ів. 8, 29).

На різні закиди має одну відповідь: "Я прославляю Отця!" (Іван 8, 49). І в тій прославі-самовідданні остається аж до самої смерти. Став послушний

аж до смерти і смерти хрестної!"—каже Св. Павло.

б) Те всевідання є **найдосконаліше,** бо Син є рівний Отцеві і Небесний Отець Сам засвідчив про це.

В часі хрещення Христа, як тільки Ісус вийшов з води, тоді дався чути голос із неба, що казав: "Це Син Мій возлюблений, що Його Я собі сподобав! Його слухайте!"

Ясно, що Небесний Отець Собі вподобав Христа, бо Його Син це найвірніше дзеркало —свічадо Божої милости та любови!

Те саме бачимо на горі Таворі, як то Христос преобразився перед Своїми апостолами. "Це Син Мій возлюблений, Його слухайте!" Знову стверджує ту саму правду.

Вже на порозі Своїх мук Христос був вповні свідомий, що Він виконав Свої обов'язки любови супроти Отця Свого: "Отче, прийшла година, прослав Свого Сина... Я Тебе прославив на землі, доручення виконав, що Ти його Мені доручив... Нарешті при кінці життя кличе: "Отче, в Твої руки передаю Мого духа!"

Христос виконав все, що Отець Небесний вимагав від Нього. Зробив так, щоб дослівно і вірно сповнилося те, що про Нього було написане у священних книгах, бо хотів показати, що любить Бога цілим серцем і понад усе!

в) **Серце Ісуса стало Храмом-мешкання Всевишнього.** Вибраний нарід до часу збудування жидівської єрусалимської святині мав тільки "Кивот Завіту", цебто ту скриню, в якій були Заповіді Божі, золота посудина з манною і Аронова палиця. Це були найбільші жидівські святощі, а Бог виявляв Свою присутність у тім кивоті облачком, що осіняв скриню.

У Новім Заповіті кивотом угоди між Богом і людьми став Христос. І ця угода це любов: "Вже не буду звати вас слугами, бо слуга не знає, що робить його пан. Вас же назвав Я приятелями, бо все, що чув від Отця, об'явив Я вам. Як Мене полюбив Отець, так і Я вас полюбив. Пробувайте в Моїй любові" (Іван 15, 9-15).

Сталося отже те, що пророкував Єзекиїл: "І буду пробувати між ними, а Я буду їм Богом, і вони Мені народом" (37, 27).

Св. Маргарита від Пресвятої Тайни, кармелітка з 17-го віку, бачила раз Пресвяте Серце подібне до "кивота", у якому творилися і переховувалися всі почування Спасителя, всі Його посвяти, всі бажання, радощі, посухи і смутки.

Св. Вернард куди скоріше уважав Серце Спасителя кивотом, до якого прагнув ввійти цілим, до тої святая святих, до того начиння—душі чоловіцтва, що укриває манну божества.

г) **Серце Христове це огнище любови:** Перше огнище любови до Бога, бо коли Бог є любов'ю, то Боже Серце не може бути чимось меншим, а тільки горнилом великої любови.

І рація приходу між нас це було вказати людям, як то треба любити, як треба горіти взаємністю, вдячністю і зичливістю до Отця, що в небі!

Як Христос вмирає, то не тільки вмирає за Своїх приятелів, але вмирає за ту славу Божу, якої Бог нікому не може, ні не хоче дати, а ту славу хотіли забрати Богові наші прародичі. Вони хотіли бути немов боги!

Отож коли хочемо справжньо і напевно показати любов Богові, то мусимо її черпати з Божого Серця. Воно є джерело, мешкання і огнище справжньої Божої любови!

2. Серце Христове це джерело і взір любови до ближнього

Різними способами виказував і виказує цю любов наш Божий Спаситель - Христос Чоловіколюбець:

а) В **туземнім житті.** Пише св. Павло до Римлян, що тоді коли ми ще були грішниками, Христос помер за нас (Рим. 5, 7). Тобто ще в стані нашої ворожнечі і неприятельства до Бога вже Христос змилосердився над нами і нас поспішив відкупити такою дорогою ціною, бо ціною власної Божої крови і власного життя відданого серед найбільших зневаг і найважніших мук!

Поодиноко ми бачимо тую Христову любов на кожнім кроці. Воно, те Серце ради нас дрижить від холоду й зимна в вертепі, скитається по чужині і живе укрите в Назареті.

Хоча Його ніхто не просить, то Само зближається до 38-річного паралітика і вздоровляє його. Йде назустріч похоронові з Наїн і уболіваючій вдовиці без нічиєї просьби сина повертає.

Жаль Йому народу, що наче вівці відбиті, без пастиря. Коли ж у пустині три дні перебувають, то не тільки кормить їх Своєю духовною наукою, але щоб не ослабли по дорозі, ще їм і двічі хліб розмножує.

Милосердиться і над рибалками-апостолами, що ніччю проти хвилі пливуть і йде по воді до них, щоб зараз успокоїлося озеро і вони прибули до берега. Коли ж ніччю нічого не змогли зловити, то Спаситель наказує закинути сіті і проти всяких сподівань мають пребагатий полів.

Ще іншим разом уже чекає на них зо сніданням: вогонь, риба на березі...

б) Особливим робом **старається, щоб у нашім серці була любов,** і тому через св. Тайни нам Божу ласку подає.

Пригадаймо на текст пісні до Христового Серця:

Серце Христове, повне любови/ Сонце, що в світі все оживляє/ Що у потребі ласк пребагатих/ Нам, своїм дітям все уділяє.—Кличе втомлених, горем прибитих,/ Лічить всі рани, болі втишає/ В смутку гіркім потіху зсилає/ В горю, терпінню пільгу дає.— Всіх, вчених, темних, бідних, багатих,/ Немічні діти й старші літами./ Серце Христа до себе взиває/ Й ласки свої їм щедро дає!/.

в) Проте найвимовнішим знаком і символом любови це Тайна **Пресвята Євхаристія.** У ній повсякчасно Христос навчає, як треба любити і добрих і злих, і приятелів і ворогів. Скільки ревних душ знаходить потіху і розраду та має змисл життя якраз у стіп Кивота, у Св. Причасті. Але й рівночасно скільки зневаг і беззаконь діється проти Ісуса в церквах і перед кивотами. А навіть у часі самих Св. Причастей або Служб Божих.

Одначе Христос любить нас щиро, тому дозволяє Себе брати негідним, тим, що не думають, що вони роблять, які легковажать страшні і животворні Христові Тайни, які стають поновними Юдами, але задля

того, що нас Христос любить, і любить навіть ворогів Своїх—Христос остався, перебуває і навіть, заявляє, що розкішшю Його це бути з синами людськими!

І то не на рік, два, але вже 20 віків Христос між нами перебуває і перебуватиме аж до кінця віків.

І не тільки в однім вибраним місці, у новітнім Сіоні, але від заходу аж до далекий схід, від півдня аж на північ; у вільних і невільних країнах—словом на кожнім місці приноситься нова жертва і можна кормитися поживою Анголів, що з неба зійшла!

Добре Св. Павло висловлює цю правду, пишучи жидам: "Все живе, щоб заступатися за нас" (Євр. 7, 25).

Тому каже Христос Св. Маргариті: Моє Боже Серце так запалилося любов'ю до людей, що, не могучи більше стримати тої полумінї гарячої любови, є примушене через тебе показувати і поширяти цю любов і збагачувати людей Своїми дорогоцінними скарбами. (У першім об'явлені 1673 року).

Отож Христос прийшов кинути вогонь на землю і нічого не бажає, але щоб цей вогонь запалився (Лука 12, 49).

г) Серце Христове **дає теж інші чесноти, які є товаришками любови.**

У посвяті Серцю Христовому Св. Марія Маргарита та її сповідник такі чесноти знаходять у осідку всіх чеснот—Серці Христовім:

а) **Найгарячішу любов** до Небесного Отця, сполучену з найглибшою пошаною та небувалою покорою.

б) **Безконечну терпеливість** у терпіннях, превеликий біль за гріхи, які на Себе взяв, довір'я найлюбішого Сина, сполучені з застиджением найбільшого грішника.

в) **Найживіше спочуття** для наших нужд і недолі, і помимо цих почувань, незмінний мир згоди з волею Божою, що його не може заколотити жадний припадок.

Ми повинні так плекати набожність до Христового Серця зв'язану з почитанням **внутрішнього Христового життя.**

Вона полягає на двох точках: любові та винагороді.

Як одного разу Св. Лютгарда просила, щоб Христос подарував їй Своє Серце, Ісус забажав взаміну її серця. Свята з радістю тоді закликала:

"Візьми, Господи, серце моє і очисти його в вогні Своєї святої любови. Сховай його в рані Свого Боку і не дозволь мені його більше посідати, але тільки в Тобі і для Тебе".

ДЖЕРЕЛО ЛИХА

Воно не можливо для людей зрозуміти, звідкіля береться зло в світі, бо це велика тайна Божого Провидіння, що з невідомих нам рацій дозволяє на існування зла. Хоч кожна душа сотворена на Божий образ і подобу, все таки Бог дає їй страшний вибір: вона може вибирати себе саму або свого Творця... Ця тайна щоденно відновляється в щоденнім житті в кожнім чоловікові та кожній жінці. Зачалася вона в першій хвилині сотворення, коли Бог покликав анголів до існування. І вони мусіли теж вибирати. Одні звернулися до Бога під проводом Св. Михаїла, а другі послухали Люципера і вибрали себе самих, поставивши себе понад Бога. Отак вони припечатали навіки свою загибель.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ РЕЛІГІЙНІ И СОЦІЯЛЬНІ ПИТАННЯ В СІЛЬСЬКИХ ОКРУГАХ РОЗВ'ЯЗУВАНО В ЗГОДІ З ХРИСТИЯНСЬКИМИ ЗАСАДАМИ ТА СУСПІЛЬНИМ НАВЧАННЯМ ЦЕРКВИ

(Намірення Апостольства Молитви на місяць червень благословлене св. Отцем)

ЗНАЧЕННЯ сільського населення для Церкви й держави є дуже велике. Тому що обставини, серед яких живуть і їх рід праці є дуже відмінні від праці й обставин життя міського населення, тож підхід до сільського населення в справах так релігійних як і суспільних мусить бути відмінний. Цей підхід до селян у Канаді та ЗДПА вимагає ще більшої уваги з причини місцевих обставин. У ЗДПА, а ще більше в Канаді сільське населення, "фармері" мешкають при своїх фармах, полях. Селянські хутори розкинені на розлогих просторах, сусід від сусіда мешкає часто далеко, а церкви звичайно по містечках, віддалені від селян кілька й більше миль. Тож селянин мешкає й живе відтятий від світу своїм питомим життям. Вправді модерні засоби комунікації (авто, літак), радіо й телевізія дуже помагають, щоб сільське населення жило в злуці з рештою світу, однак, якщо зовнішні чинники не займаються сільським населенням, то може трапитися таке, що недавно стрінуло одного молодого нашого вірного, що переїжджав ЗДПА: один старший чоловік питав його, чи живе ще Франц Йосип?

Релігійне виховання сільського населення вимагає спеціяльної уваги й піклування. Віддалення від церкви, брак навчання релігії в публічних школах, дуже утруднюють релігійне усвідомлення сільського населення, і це тим більше, що наші вірні мешкають часто розкинені серед населення іншого віровизнання. Тут конечна поміч світського апостоляту: для дорослої молоді й старшого населення організація релігійних научних кружків (Стадіклабс), що можуть відбуватися в приватних хатах вірних, для шкільної молоді поміч учителів-учительок, катехитів-катехиток чи інших світських осіб, що помагали б священикам у навчанні релігії, де це можливе по школах, а де не можуживати до того школи, то чи в церкві, чи в інших приміщеннях так, що б уся наша шкільна молодь могла з того користати.

В останніх десятиліттях дуже багато сільського населення втікає до міст. На це складається дуже багато причин так економічної як і соціяльної природи: недоцінювання хліборобства так щодо вартости хліборобського звання, як і щодо рівеня образування й культури хліборобів; з другої сторони місто дає більше нагоди для заробітків і легшого користування з різних засобів розваги, дозвілля, вигоди. Певно таке обезлюднення фарм є невідрадним явищем і шкодить і державі та Церкві. Також масове переселювання сільського елементу до міст є шкідливе. Сільське населення, зокрема мо-

лодь, втікаючи до міст, тратить часто злуку з Церквою і з народом, і нераз затрачується в морі різних релігійних сект і етнічних інших груп, і пропадає часто для Церкви та народу.

Наше сільське населення, зокрема в Канаді, мешкає часто в більших групах і має свої церкви звичайно в малих містечках. Однак є багато сільського населення, розсіяного по великих просторах Канади й ЗДПА, що ними майже ніхто не займається, вони віддалені від наших церков і релігійно-народніх осередків. Це була б велика й дуже хосенна місія нашої Католицької Акції їх вишукувати та ними особливішим способом займатися.

Коли розходиться про добру розв'язку соціяльного питання сільського населення, то насамперед треба пізнати рівень хліборобської продуктивности, щоб вона так скоро поступала вперед, як скоро поступає сьогодні індустрія. Життєві умовини, матеріяльне положення, а також культурно-освітний рівень сільського населення повинен іти в парі з рівнем міського населення. В цей спосіб сільське населення не буде почуватися нижчим "інферіоріті комплекс", а міське населення не буде дивитися згори на селянина, а це зарадить взаємному антагонізмові.

Всі повинні пам'ятати про це, що життя на фармах (хуторах) дуже відповідає гідності людини і є знаменитою нагодою до високого розвитку сільського населення так з погляду інтелектуальнюго як і морального. Та це може статися тільки тоді, коли вжиється всіх засобів, щоб забезпечити добробут сільського населення, коли звернеться пильну увагу на його релігійне образування й освітну культуру.

Сільське населення повинно мати нагоду користати зо звичайних добродійств модерного життя, засобів перевозу й комунікації, з лікарської обслуги, з добрих житлових обставин: модерної хатньої обстанови (меблів), як також зо звичайних засобів розваги й дозвілля, що є частиною модерного життя.

З більшим розвитком економії сільське населення може користати з модерного й лучшого приладдя господарського (машинерії), а це причиниться до добробуту так у хліборобстві як і в промислі.

Щоб осягнути ці цілі, мусить бути відповідно уложена справа оподаткування: Податки повинні бути пристосовані до засобів, якими розпоряджають поодинокі особи. Тому, що прибутки з хліборобства приходять поволі та є залежні від погоди, держава повинна відповідно поступати й в потребі фінансово помагати сільському населенню.

Хлібороби повинні мати досвідних знавців хліборобства, що давали б їм поради. Треба заохочувати сільське населення, щоб належали до різних спеціяльно хліборобських товариств, розуміється добрих і певних товариств, щоб члени тих товариств могли користати з помочі в своїм званні.

Папа Іван XXIII у своїй епохальній енцикліці "Мати і Учителька" так пише про сільське населення:

"Вони (хлібороби) можуть легко видіти, як шляхетна є їх праця, тому, що вони живуть все в маєстатичній святині

створення; а також тому, що їх праця відноситься часто до життя ростин і звірят, життя, що є невичерпаним у своїм вислові й невгнуте в своїх законах, багате в своїм відношенні до Бога Створителя і Постачальника.

"В роботах на полі людська особистість находить численні нагоди до вияву себе, до розвитку своїх сил, дарувань, до збагачування, до росту навіть духових цінностей. Тому це є праця, що має характер і звання і місії. Її можна вважати відповіддю на Божий поклик, щоб здійснювати плян Божого Провидіння в історії людства, можна також вважати як шляхетне підприємство, щоб піднімати, вивищувати себе й других, а також хліборобську працю можна розглядати й вважати як вклад до людської цивілізації".

О, коби Пресвяте Серце Христове, за молитвами Пресв. Богородиці, дало всім ласку це зрозуміти і старатися причинитися до щасливого розв'язання релігійних і соціяльних питань у сільських округах.

Місійне намірення: Щоб євангелія Христової любови й справедливости дала багатий плід у Японії.

Липень: Загальне намірення: Щоб людську гідність кожної одиниці якнайбільш признано та шановано.

Місійне: Щоб зростало число семінаристів, та щоб християнське громадянство допомагало тим, хто з них потребує помочі.

ЗАНИК ХРИСТИЯНСТВА

Колись бували в Церкві схизми і єресі. Це було до певної міри доказом, що люди цікавилися Богом і релігією. Сьогодні єресей нема, бо людство не бере так поважно своєї релігії, щоб боротися і вмирати за неї, як це бувало от хоча б за часів Лютерової реформації в 16-ім ст.

Сьогодні люди ясно і славно не відрікаються Церкви і релігії, але звичайно перестають практикувати її, ходити до церкви, приступати до святих тайн, і так помалу зривають з Богом і повертаються в охрещених поган.

Церква має зараджувати цьому лихові. Ось тому головне завдання Церкви не лежить у політиці, дипломатії чи фінансових справах, але в веденні людей до Бога при помочі об'явленого християнства, просвічуючи і скріпляючи поодинокі душі в Божій правді.

Церква ж виконує своє шляхетне завдання при помочі священиків. Священики потребують такту і вирозумілости в приставанні з душами, бо йнакше не здобудуть їх довір'я та замість вести їх до Христа, ще більше віддалять їх від Нього.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ДОСКОНАЛИЙ ЧОЛОВІК?

ДОСКОНАЛИХ чоловіків нема багато на світі тому, що багато мужчин думає, що по шлюбі вже непотрібно бути джентельменами. Інші мужчини думають, що бути добрим чоловіком це вироджена прикмета. Одні мають, а другі не мають її, і цьому ніхто не годен зарадити. Деякі чоловіки вважають себе добрими мужами, якщо потраплять винаходити слабі сторінки своїх жінок і поправляти їх.

Деякі подружні знатоки твердять, що подружжя може легко розбитися, коли чоловік і жінка є або досконалими або недосконалими людьми. Деякі мужчини тішаться, що їх жінки є недосконалими людськими істотами, бо так сподіються щасливо проживати в своїм подружжі, докучаючи невпинно своїм жінкам.

Щоправда, воно не легко бути досконалим чоловіком, бо досконалий чоловік мусить "завжди мати рацію" в дискусіях і сварках зо своєю жінкою, а хто ж на світі може мати завжди і в усьому рацію? Ось тому так мало на світі добрих чоловіків. Не брак чоловіків, що ніколи не признають рації своїм жінкам, бо на їх думку жінки перестали б шанувати їх, якщо б вони призналися до помилки.

Не легко бути добрим чоловіком, бо чоловік має часто судити спори між своєю жінкою і своїми дітьми, і в цих справах дуже тяжко бути безстороннім суддею. Ось жінка забороняє дочці йти до кіна, а синові на совганку. Дочка і син апелюють до батька. Жінка противиться. Як тут вирішити справу? Не дивно, що між жонатими мужчинами стільки лисих чоловіків. Деякі чоловіки завжди признають дітям рацію, хоч жінки противляться. Роблять це тому, що бояться, щоб діти не перестали шанувати і 'слухати' їх. А жінка? Вона бідна й так не втече з хати, бо куди піде?

Деякі чоловіки безмилосердно критикують жінчину родину, хоч це дразнить жінку та нерідко спонукує її до плачу, але що це обходить досконалого чоловіка? Зрештою від плачу ще ніхто не помер. Поплаче бідняга і перестане, бо те, що має початок, має й кінець. Згадані чоловіки виправдують критикування жінчиної рідні тим, що вони чужинці, тому краще ніж вона бачать їх блуди і недосконалості.

Деякі досконалі чоловіки думають, що досконаліть вимагає, щоб вони помагали жінці мити начиння, косили траву в городі, бігали до крамниць купувати бараболю, тощо. Інші не поділяють їх погляду, бо як чоловік, що є царем родини, може так себе понижувати, щоб чистити для жінки пивницю, чи вішати плаття на дротах? Царі нікому не служать! Це тільки слуги і недосконалі чоловіки виконують такі низькі роботи...

Щасливі ті жінки, що не мають таких 'досконалих' чоловіків, бо вони повернули б у пекло їхнє домашнє життя. Якщо ж якась наша читачка має подібного 'досконалого' чоловіка, то нехай благає Христове Серце, щоб ласкавий Спаситель закрутив шрубку в голові її досконалого чоловіка, бо тільки чоловіки з розкрученими шрубками можуть думати, що вони завжди досконалі та в усім мають рацію.

ВЕЛИЧ ПОКЛИКАННЯ

П. Ч.

ЯКЩО бажаєш бути досконалий, то йди, продай все своє майно і гроші роздай убогим, і так здобудеш собі скарб у небі. Потім приходь і йди вслід за Мною! (Мт. 19, 21).

Отак наш Божественний Спаситель відповів юнакові, що спитався Його: **Учителю, що доброго маю робити, щоб запевнити собі вічне життя?** (Мт. 19, 16). Ці Спасителеві слова будуть завжди будуть актуальні себто матимуть значення для молоді, яка закінчила середню школу. Не один хлопець або дівчина, закінчивши гайскул, тривожно питає себе: "Що ж маю тепер робити? Яке звання в житті я повинен або повинна вибрати собі?"

В їхніх юнацьких душах часто гомонить Божий поклик, щоб вони віддалися Богові на службу. На жаль зматеріялізований світ, лихе товариство, несприятливі обставини—нерідко батьки або родина—інколи перешкоджають цим хлопцям і дівчатам іти за Божим покликом.

Часом хитрий диявол, ворог душ, вміщується в цю справу й отак промовляє до них: "Не для тебе священиче або чернице звання, бо ти не надаєшся до цього! Про це можна буде пізніше подумати! Користай зо світу, поки ти молодий (молода)!"

Що ж повинен вчинити такий хлопець чи дівчина? Пам'ятай-

мо, що подібний голос душі це Божий голос, бо тільки один Бог може покликати когось на робітника до Своєї винниці. Цих же робітників і робітниць сильно треба нашій Церкві в Канаді, бо "жниво велике, а робітників мало".

Боже Провидіння керує нами, якщо підпорядкуємося йому. Піддаючись Богові, стаємося Його улюбленими дітьми. Зате відкидаючи Його поклик, чинимо Йому прикрість і нерідко зменшуємо собі Його ласки. Є не мало сумних фактів, які свідчать, що ті хлопці і дівчата, що не пішли за Божим покликом і не віддалися Богові на службу, але вибрали собі інший життєвий стан, не почуваються тепер задоволені, і можна додати, що ніколи в житті, хоч і тут, як усюди інде, не бракує винятків.

* * *

Живемо в столітті, в якім матеріялізм, атеїзм і численні інші "ізми" розпочали боротьбу проти Бога та Його Церкви. Багато так званих науковців, вийшовши з власного фаху, де вони є знавцями, мішаються до релігії, яку дуже слабенько знають. Трапляються письменники і дописувачі до різних часописів, що в своїх статтях і дописах намагаються переконати читачів, особливо молодь, що воно нерозумно і нелогічно вірити в "якогось невидимого" Бога. Отак у часах буйного розвитку техніки і всякого іншого знання завважуємо дивний факт, що не мало модерних людей не дбає про вдосконалення власного життя і душі. Ось тому ці люди не поступають морально. Ці люди, зачаровані осягами знання, відкидають Бога, що є давцем всякого добра, розуму, волі і сили. Дивно, що вони намагаються прогнати Бога зо світу, що його Він сотворив.

На щастя в нашім столітті безбожництва і морального зіпсуття є так само численні люди доброї волі і шляхетного характеру, що мають сильну віру в Бога. Це вони становлять заборолло проти релігійної байдужности. Це вони є силою Христової Церкви, бо живуть так, як віра велить їм.

Подібних людей є дуже багато між католиками. Людина, що вихована по-католицьки і має католицький світогляд, не лякається жадних закидів проти релігії і віри в Бога, що їх винаходять люди з викривленим розумом і зіпсутим серцем. Людина, що належно знає свою віру, завжди потрапить відповісти на фальшиві аргументи, що ними безвірки поборюють Бога і Церкву.

Ось саме тому нам потрібні католицькі школи, щоб наша молодь могла належно завчати засади святої віри, вишколювати в собі християнський характер, виробляти католицький світогляд, здобувати євангельські чесноти і проникати себе Христовим духом, який згодом буде поширювати посеред громадянства. Католицька Церква потребує добре вишколеної молоді, бо вона колись перебере в свої руки провід Церкви і народу.

Католицькі школи водночас видають найбільше священичих і черничих покликань цебто кандидатів і кандидаток до духовного стану, бо викликують у своїх студентах бажання служити Богові та Церкві.

* * *

Крім шкіл є ще другий чинник, що причиняється до витворення покликання, а саме **батьки** і родина. Хіба дитина піде служити Богові як священик, місіонер або Сестра-черниця, коли її батьки легковажать собі Бога і релігію цебто не практикують своєї релігії і не живуть так, як свята віра велить жити? Невже син чи дочка вибере духовний стан, коли в їх родині нема християнського духа, віри в Бога, зацікавлення та любови до Церкви, нагляду над дітьми і молитви? Тут нема й мови, щоб діти подібних батьків думали віддатися Богові на службу. Чому? тому, що діти дивляться на власних батьків, прислухуються до їхніх розмов і засвоюють собі їхні погляди на духовні та матеріяльні справи. Отак діти вчаться від власних батьків, як треба дивитися на дочасне життя й як слід цінити його. Ось тому батьки відповідають за виховання дітей перед Богом і Церквою.

Щасливі ті батьки, що віддали сина чи дочку Богові на службу! Вже тут на землі Бог буде наділяти їх особливішими ласками. Добрі люди шанують таких батьків, а діти, що присвятилися Богові, щоденно в своїх молитвах благають Бога поблагословити їх. Якщо ж Бог покличе таких батьків до вічности, то їхні діти напевно багато моляться за них.

* * *

Прийшли часи, що наша українська католицька Церква в Канаді й Америці потребує дуже багато кандидатів і кандидаток до духовного стану. Нам потрібно численних священиків для обслуги парафій, нам треба місіонерів, щоб голосити місії нашому народові, нам треба Сестер-черниць, щоб займатися нашою дорастаючою дітворою. Свята Церква часто пригадує вірним обов'язок молитися за священичі і черничі покликання, повторяючи Спасителеві слова: **Жниво справді велике, але робітників мало! Отож благайте Господаря жнива, щоб вислав робітників на жнива!** (Мт. 9, 37-38). Обов'язок молитися за покликання до духовного стану тяжить на кожнім українцеві, якщо він любить свою Церкву та нарід.

Пій XI заявив, що ніщо так успішно не виєднує народові добрих священиків і місіонерів як молитва. Українські батьки повинні щоденно благати Христа, щоб покликав бодай одну їхню дитину до Своєї служби.

До молитви слід додати пропаганду в пресі і проповідях, щоб люди зрозуміли високу гідність священика, ченця і черниці.

Вкінці слід великодушно фінансово підтримувати тих вбогих хлопців, що йдуть на священиків, щоб вони могли покінчити студії, бо найбільше покликань походить з бідних родин. Мати священика в родині це надзвичайно великий привілей. Священик своєю гідністю та владою перевищає земських царів і небесних анголів, бо тільки він годен розгрішати гріхи людей і перетворювати хліб і вино в Тіло і Кров Спасителя. Св. Пій X каже: "Не загине той нарід, що має численні покликання до духовного стану, бо це святий нарід, над яким Бог завжди чуває!"

Дурний вміє часто ставляти такі питання, що навіть найбільші вчені часом не знають, як на них відповісти.

Якщо збережемо рідну мову, то збережемо себе

о. Роман Ганас

ОДНИМ з найважніших факторів збереження народного характеру нашої еміграції на чужині це плекання, навчання та вживання рідної мови в родинному, церковному і загально народному житті. Надармо будемо будувати церкви, школи чи народні доми, коли не подбаємо, щоб ті, які будуть переступати їх пороги, наповняли їх гомоном рідної мови. Рідна мова це друга душа народу, це Божий дар, даний кожному народові для відрізнення себе від других, це невмируший скарб, сила та радість життя на чужині. Всюди в краях, де поселилися наші люди на еміграції, гостинна нам друга батьківщина не забороняє нам вживати рідної мови чи плекати рідну традицію, якщо свою рідну мову забуваємо, то це вина нас самих і доказ, що ми народ слабих переконань, що ми самі з нашої вини скоро топимося в чужому морі.

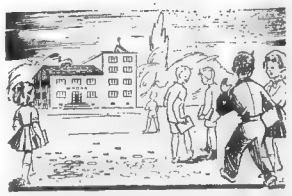

З природи своєї місії наша Церква, її єрархія та духовенство докладають всіх сил, щоб якнайдовше зберегти свою рідну мову в церковному, родинному та народному житті. Ми дуже часто чуємо заклики наших ВПреосв. Владик про посилання наших дітей до парафіяльних шкіл, до читання рідної преси і до навчання дітей молитися по-своєму.

Найсильнішою клітиною збереження нашого релігійного та народного життя на чужині є ПАРАФІЯ. Як будуть провадженні наші парафії, від цього залежить, чи наші церкви будуть повні, чи наша молодь залишиться при своїому обряді, при святій вірі, і як довго ще збережемо себе як окремішність. Учителями та сторожами рідної мови в наших парафіях повинні бути такі чинники: 1) Цілоденні чи суботні школи; 2) Рідна преса; 3) Парафіяльні бюлетені; 4) Написи на церквах, школах та народних домах; 5) Двомовні проповіді.

Наші цілоденні парафіяльні школи, наші суботні парафіяльні школи це попри родину найважніші осередки вивчити дітей знання рідної мови, розуміння свого обряду чи знання рідної історії. Чим для нашого тіла є очі, тим для рідної душі народу є наші парафіяльні школи, де в програму навчання включається навчання рідної мови. Відчуваємо великий брак покликань на священників і монахинь. Будуємо церкви, будуємо школи та чи питаємо себе, хто буде в церквах служити, хто буде в школах учити? Одним з важних середників вироблення покликань є факт, що **дітей треба вже змалку вчити знання рідної мови,** розуміння рідного обряду чи церковних церемоній. Про покликання до духовного стану рішає вік до **чотирнадцять** літ. Коли в тім часі дамо нашим дітям можливе знання рідної мови чи розуміння нашого обряду, то можемо сподіватися, що дістанемо покликання. Багато наших хлопців по скінченні середньої школи можливо пішла б на теологічні студії, але страх через брак знання мови здержує їх, тому нам бракує покликань. Дітям і молоді дуже імпонують величні богослужебні церемонії, і такі саме має наш обряд. Активні організації "Вівтарних Дружин" чи "Марійських Дружин", це ниви для покликань. Навчити і включити наших хлопців і дівчат в прекрасні церковні церемонії Христового Різдва, Воскресення, Йордану, зробити їх членами церковного хору, це значить вляти в їх серця любов і прив'язання на ціле життя до своєї Церкви, віри й обряду.

* * *

Вірні наших парафій дістають нашу добру пресу. Добра преса це могучий засіб для вироблення людських світоглядів. Щоб наші парафіяни читали одержувану свою пресу, то вона мусить бути редагована популярно, легким стилем, і мати ріжноманітний зміст. Серед нашої еміграції є багато таких, які розуміють і вміють говорити рідною, але не знають рідного письма. Для таких наших читачів добре було би, щоб наша добра преса певну частину сторінки редагувала латинськими буквами, що в багатьох причинилося б до збереження рідної мови в слові та збільшення знання своїх справ. Видавання преси коштує багато гроша. Якщо з ріжних причин є такі читачі, що одержаної рідної преси не читають, то треба зробити все, що є можливе, щоб зміст нашої доброї преси підходив під смак, розуміння та задоволення читачів. Одним з успішних засобів читання доброї преси є редакційні анкети. Час до часу редакції, щоб переконатися про думку читачів, дорогою анкети повинні просити читачів відповісти на поставлені в анкеті питання, та на основі одержаних відповідей повинні змінити, додати чи відняти зміст видаваної ними преси так, щоб читачі були вдоволені та читали одержану ними пресу.

* * *

В багатьох наших парафіях видаються щотижня бюлетені. Крім невеликого числа парафій такі тижневі бюлетені видаються тільки англійською мовою. Практично редаговані парафіяльні бюлетені причиняються дуже до збільшення релігійного та народного освідомлення наших вірних. Добре було би, щоб в таких бюлетенях крім офіційних справ даної парафії, поміщувати також в приступний спосіб винятки з історії нашої Церкви чи народу, чи пояснювати катехитичні питання. Наші парафіяльні бюлетені повинні бути редаговані в двох мовах, бо, редагуючи їх тільки в англійській мові, ми самі резигнуємо з рідної мови, яка є фундаментом життя, праці, нашої Церкви та нашого обряду, як також чинимо певну кривду нашим старшим парафіянам піонерам, які не мало причинилися до існування даної парафії, та радо в неділю

прочитали б дещо з бюлетеню в рідній мові. Треба також брати до уваги факт, що в багатьох наших парафіях є багато вірних з нової еміграції, які не знають англійської мови.

* * *

Написи на наших церквах, школах чи народних домах є дуже важні. В ім'я нашої національної чести і гідности написи на наших церквах, школах чи народних домах повинні бути поміщені в українській та англійській мовах.

* * *

Для успішного заспокоєння духовних потреб наших вірних і практичного збереження рідної мови, добре є, щоб в наших церквах на богослужбах проповіді були голошені в українській та англійській мовах. Такі проповіді повинні тривати разом від 20 до 30 мінут. В кожній нашій церкві в богослужбах беруть участь вірні, які не розуміють одної чи другої мови і, часто вертаючи додому з церкви, жалуються, що не розуміли проповіді. Як практичний примір за голошенням двомовних проповідей бажаю навести такий випадок. Кілька літ тому я працював в одній нашій парафії, де вірними були переважно новоприбулі емігранти, около 50 родин. Між ними було 15 родин, де жінками були німкині католички, які прибули до ЗДА разом зо своїми мужами з Німеччини. З погляду на те, що парафіянами були новоприбулі, проповіді в церкві голосив я тільки в українській мові. По кількох неділях спостеріг я, що до церкви в неділю приходила певна кількість батьків з малими дітьми без жінок. На запит, чому жінки цих мужів не приходять разом з ними до церкви, відповіджено мені, що вони є німкині, не розуміють ще добре української мови, але розуміють досить добре англійську мову, і тому ходять до латинської церкви на Службу Божу, бо там розуміють проповідь. Взявши до уваги цей факт, почав я від слідуючої неділі голосити проповідь в українській і англійській мовах, разом 25 хвилин. Від того часу всі ті жінки німкині ходили разом зо своїми мужами та дітьми до нашої церкви, були дуже активними в парафії, що-суботи посилали своїх дітей на навчання релігії і зчасом навіть деякі з них пристали до церковного хору.

Зваживши те, що в кожній нашій парафії є мішані подружжя, для вдержання їх і їх дітей при нашій церкві, двомовні проповіді є дуже побажані та вказані, на кожній Літургії і других богослужбах.

Для пошани і збереження нашої рідної мови в наших родинах, церквах, школах чи в загально народному житті не забуваймо про заповіт залишений нам нашим о. Маркіяном Шашкевичом: "Мово рідна, слово рідне, хто вас забуває, той у грудях не серденько, а лиш камінь має".

Один професор викладав геологію в клясі. Як він відвернувся, то один студент поклав на стіл шматок зопілого, твердого хліба. Професор завважив це, але вдавав, що нічого не бачив. Продовжаючи виклади, він дальше показував різні камені. "Оцей камінь це граніт..." Вкінці взяв шматок затверділого хліба і промовив, дивлячись на зухвалого студента: "А грудка це кавалок зухвалости".

Визначна постать української жінки—письменниці і громадянки

Н. Д.

НАТАЛІЯ Кобринська це одна з перших українських жінок, яка зрозуміла, що жінка може зробити також багато корисного для свого народу. Будучи талановитою письменницею, дала вона багато у скарбницю української літератури та стала піонеркою українського жіночого руху. Вона закликала галицьке жіноцтво скинути кайдани темноти, сміло йти до знання, до духової і економічної незалежности.

Не легко було це все зробити. Були перешкоди від своїх та чужих, чимало розчарувань з людей, від яких сподівалося співпраці чи помочі. Але сильний дух не заломився, і праця Н. Кобринської дала повні плоди: її ім'я вписане в історію українського народу та є прикладом для чергових поколінь.

Ось що читаємо на сторінках "Українського Прапору" з Відня з датою 6 лютого 1920 р.:

"Після Михайла Павлика, Івана Франка, сходить у могилу їх діяльна співробітниця, Наталія з Озаркевичів Кобринська. Родилась 1855 р. в Белелуї, снятинського повіту, в священичому домі. Вже в роді покійниці були письменницькі традиції. Її дід і батько були відомими свого часу письменниками. Світогляд покійної зачав кристалізуватись під впливом творів Гоголя, Черничевського, Белінського, Тургєніва, Добролюбова, Міля і других. Літературний талант у Кобринської відкрив покійний Ос. Терлецький, за намовою якого взялась до писання оповідань. В 1883 познакомилась Кобринська з незабутнім Франком, з яким піддержує літературні та громадські зв'язки до останніх днів. Під впливом згаданих вище письменників і кореспонденції з ними стає опісля Кобринська піонеркою жіночого руху в Галичині. Першим її кроком на цьому полі було заложення Жіночого Товариства у Станиславові 1884 р. Студій над жіночим рухом і писання не покидала до останніх днів. Видає "Жіночу Бібліотеку", пише студію про А. Стрінберта, не раз стрічаємо її ім'я у фейлетонах "Діла", "Українського Слова" і "Літературно-Наукового Вістника". Між іншим годиться пригадати її прекрасне оповідання "Ду біст ді Ру" ("Ти є мир").

Воєнне лихоліття підірвало крихке здоров'я письменниці. І так сходить у могилу один з ветеранів Галицького Відродження. В. І. П."

Ось так писали про неї тому сорок і кілька років. Ще слід кількома словами сказати, що в тих часах жінка не мала нагоди ходити до вищих шкіл, не було це в моді. Але Наталія в домі батьків своїх вчилася, а принагідні зустрічі зі студентами на вакаціях зродили думку, щоб домагатись створення жіночих вищих шкіл. В 1891 р. вона скликує жіноче віче, яке складає петицію у справі основання жіночої гімназії.

* * *

Молодою, 20-літною дівчиною виходить Наталія заміж,

та не довго тішиться родинним щастям. Її чоловік-священик після 6 років вмирає, а молоду вдову забирає батько у свій дім. Щоб облегшити горе, посилають її батьки до Відня і Швайцарії. Вона, вернувшись додому, ставить собі за ціль піднести жіноцтво до зрозуміння своєї людської вартости і вказати йому шлях.

У своїх оповіданнях Наталія Кобринська відзеркалює долю жіноцтва. Гарні ті оповідання. Ось "Дух часу", у якому старенька жінка священика нарікає, що дух часу розбиває її плян та бажання кращої долі для її синів. У "Ядзя та Катруса" є героїнями панянки і селянки і показане беззмістовне життя забезпечених матеріяльно жінок. Враження з війни відбилося в душі в коротенькому оповіданні—казочці "Брати",—мрії про злуку цілої України.

Пригноблена народніми невдачами Кобринська їде до свого родинного міста Болехова, усувається від усього й тільки вечорами гуртує міщанських дівчат. Сучасниці не пострапили зрозуміти її та дати їй повне признання, бо й самі ставили щойно перші кроки—і тому кінець її життя був самотний та тихий.

Але як скоро змінилося все, як незабаром уся Галичина покрилася мережжею всяких культурно - освітних організацій, як скоро зрозуміли всі, що вона була першою жінкою-письменницею і організаторкою, що її треба наслідувати та вчитись з її життя.

Ми українки маємо теж вчитись від Наталії Кобринської та йти її слідами. Тоді напевно здійснимо те, що було її мрією. Свідомість, хто ми, почуття сповнених обов'язків, кожна на своєму пості,—звичайна робітниця чи вчена людина,—маємо вкладати цеглику в культурно-народне життя нашого жіноцтва.

(Поступ).

НОВА ЗЕЛЯНДІЯ

Хоч Нова Зеляндія віддалена від Австралії тільки на 1,200 англійських миль, все таки вона має зовсім відмінну флору (квіти, дерева) ніж Австралія. Ще дивніша є фавна (звірята) Нової Зеляндії. Нова Зеляндія не має ніяких власних, питомих цій країні звірят. Зате має власні птахи. Всі звірята Нової Зеляндії були привезені до неї, як прийшли туди европейці.

КІВІ, непоказний птах, це символ Нової Зеляндії, бо це національна пташка країни. Ківі це дуже лінива пташка, що любить страшно спати. Вона тепер вимирає, тому рідко можна її зобачити.

Звірят у Новій Зеляндії не було, тому новозеляндійські птахи не мали від них ніякої небезпеки. Через брак ворогів, від яких треба було боронитися, новозеляндійські птахи страшно зледащіли. Через брак вправи їхні крила так ослабнули, що вони не годні навіть літати.

В Новій Зеляндії зовсім нема вужів либонь тому, що країна захолодна для них.

Дурнота це найкраща зброя проти нових ідей і змін.

Якщо б жінки дійсно старалися подобатися своїм чоловікам, то не видавали б стільки чоловікових грошей на сукенки.

Добре ім'я нашого ближнього

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ДОБРЕ ім'я є цінніше ніж багатство також і для нашого ближнього. Тому ми повинні поважати репутацію нашого ближнього навіть більше ніж нашу власну. Ми повинні добре думати й добре говорити про нашого ближнього та виявляти йому належну честь. Коли хто несправедливо атакує його репутацію, ми повинні відважно боронити її. Ми не повинні говорити про блуди нашого ближнього хіба з важливих причин, наприклад щоб помогти йому удосконалитись, або щоб захищати інших.

Гріхом проти репутації нашого ближнього є без достатньої причини зле думати про нього. Є це гріх несправедливого посуджування, або підозріння (rash judgment or suspicion). Ще більшим гріхом є, коли людина без достатньої причини виявляє іншим таємні блуди ближнього. Є це гріх обмови (detraction). Коли людина побільшує блуди ближнього, або приписує йому блуди, яких він не поповнив, або попросту говорить неправду на ближнього, тоді вона грішить наклепом (calumny). Прилюдно зневажати ближнього є також гріхом проти репутації ближнього; також прислухуватися з приємністю як інші зле говорять проти ближнього. Коли шкода, зроблена проти репутації ближнього, є поважна, тоді також і гріх є смертельний.

Хто пошкодив репутації ближнього, є обов'язаний направити її. Наклеп треба відкликати та прийняти, що він є фальшивий. Коли зневага була прилюдна, перепрошення також має бути публичне.

Св. Августин звик говорити: "В моїм домі ніхто не може зле говорити про іншого".

Ісус Христос учить так: **"І чого в оці брата свого ти заскалку бачиш, колоди ж у власному оці не чуєш... Лицеміре, вийми перш колоду з власного ока, а потім побачиш, як вийняти заскалку з ока брата твого"** (Матей 7, 3, 5).

"Яка користь Богові з того, що ти праведний, або що даєш Йому, як ходиш непорочно?" безвірки докоряли Йовові за те, що довіряв Богові (Йов: 22, 3).

Безладне життя—це символ пекла... Св. Йов зве його: "Країна нужди, де нема порядку, та вічний жах" (Йов: 10, 22).

Св. Павло свідчить про це, кажучи: "Ми проповідаємо розпятого Христа, що для жидів є згіршенням (предметом обридження), а для поган—безумством (нісенітницею). Зате для тих, що покликані (до віри і Божого Царства), чи вони погани чи жиди, проповідуємо Христа, що є Божою силою і Божою премудрістю" (І Кор. 1, 23-24).

Говорім із Йовом: "Я згрішив і дійсно провинився, але не отримав того, на що заслуговував".

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) Чи це правда, що автомобіль—це головне джерело зіпсуття між молоддю?

Ні, це неправда, бо головну причину зіпсуття молоді треба приписати браковi належного і солідного релігійного і морального виховання та відсутності почуття відповідальности перед Богом і людьми за власні вчинки. Це почуття це наслідок сильної віри в Бога та нагороду або кару. Тільки добре християнське виховання годне защепити і виплекати в дітях це шляхетне почуття, яке поможе молоді уникати зло і чинити добро.

Автомобіль є одною з підрядних причин зіпсуття. Це правда, що він улегшує гріх, але тільки для тих, що не бояться його тому, що не мають у собі Божого страху. Автомобіль улегшує гріх, бо молодь використовує його, щоб віддалятися від інших і так свобідно грішити. Проте є не мало хлопців і дівчат, що потраплять грішити і без помочі автомобіля.

Брак ідеалів є так само одною з причин зіпсуття між молоддю. Лиха родина, де нема християнського духа, чимало причиняється до зросту молодих злочинців. Батьки, що не дбають про діти, помагають їм зростати на злочинців.

2) Що означає Христове Серце і чому треба почитати Його?

Христове Серце—це символ любови Спасителя до людей, за яких Він пролляв Свою Кров на хресті. Воно пригадує нам безмежну Божу любов. Ми повинні почитати і любити Христове Серце як символ і пригадку цієї безконечної Божої любови до грішного людства.

3) Чи це правда, що людина походить від малпи?

Заки відповімо на це питання, слід зазначити, що навіть між католицькими вченими є дві теорії про походження людини, як іде про її тіло. Одні, спираючись на дослівнім толкуванні біблійного опису сотворення першого чоловіка, твердять, що Бог дійсно взяв глину, виробив з неї тіло Адама і вдихнув у неї безсмертну душу. Інші не беруть дослівно опису в Біблії, але кажуть, що цей опис тільки твердить, що Бог сотворив людину, але не каже, як це вчинив. Отож ці другі науковці приймають еволюцію, що людське тіло могло розвинутися з якогось звіряти. Як це тіло вже було доволі розвинене, щоб прийняти душу, то Бог вдихнув цю душу в згадане звір'я і воно стало людиною.

Церква не осудила цієї другої теорії, ані не потвердила першої. Еволюція людського тіла можлива, але вона покищо не є науково доказана.

4) Що таке відпуст? Чи це прощення гріхів?

Ні, відпуст це не є прощення гріхів, але дочасних кар за гріхи. Прощення гріхів відбувається звичайно в сповіді, де священик, силою йому даною Христом прощає грішникові його гріхи: "Кому простите гріхи, то простяться, а кому задержите, то задержаться" (Ів. 20, 23).

Проте прощення гріхів не касує всіх дочасних кар, які при помочі покути треба робити за вже прощені гріхи. Церква приходить людям на поміч і дає їм нагоду скоротити ці кари при помочі відпустів. Вона пристосовує душам заслуги Ісуса, Божої Матері і Святих, якщо вони виповнять деякі приписані умовини. Це зветься наданням відпустів. Якщо хтось застосує собі ці заслуги, то він зискує відпуст, який скорочує йому дочасні кари, що по сповіді мав чинити за свої гріхи.

Кожний гріх—це провина проти Бога за переступлення Його Закону. За це належиться кара, що зветься покутою. Бог прощає провину, якщо людина кається і визнає свій гріх перед священиком, що в Божім імені має право прощати гріхи. Проте саме прощення гріха не означає, що вся дочасна кара заразом є прощена. Цю кару треба відбути покутою в цім житті або по смерті в чистилищі. Якщо хтось через недбалість зробить комусь шкоду, то не вистачає перепросити його, але водночас треба направити шкоду. Те саме буває з Богом. Каяння перепрошує Його, а покута сплачує кару за гріх. Ось тому треба щонайбільше покутувати за гріхи в цім світі, бо тут легше сплатити гріховні довги. Засоби до сплати цих догів—це добрі діла, милостині, терпеливе двигання щоденних хрестів, Св. Причастя і Служби Божі за прощення гріхів, і вкінці відпусти.

5) Чому деякі науковці-інтелектуали зраджують свободу і заявляються за диктатурою, що позбавляє людей свободи діяння і думання?

Це дивне з'явище походить з різних причин, от хоча б з надмірного захоплення досягами модерної науки, яка на думку деяких науковців повинна вистачати мешканцям землі. Деякі люди, проживаючи між машинами, що самі виробили, забувають про те, що не все те, що є в світі, є ділом їх рук. Дехто так само захоплюється так сильно силою і здібностями людини, що забуває, що в світі є ще Хтось сильніший і мудріший від людей, хоча б вони були геніями. Ось тому деякі науковці більше уваги звертають на досяги людського ума ніж на правду.

Якщо ж віра в Бога заникне в душі, то людина не бачить ніякої цілі в своїм нужденнім існуванні. Тоді вона шукає собі іншого 'бога' і дуже часто для неї цей бог це диктатура з її високопарними гаслами, які часто є тільки мріями гордих і галюцинованих диктаторів, що ніколи не здійсняться. Не мавши віри в Бога, ці люди віддаються державі, що повертає їх в рабів, бо це було б для них земське пекло проживати свобідно, відкинувши Бога. Як не служать правдивому Богові, то служитимуть комусь іншому. Ця потреба признавали над собою зверхника випливає з самої людської природи, яка не є самовистачальна. Отак вони зрікаються людської гідности, щоб бодай деяк придушити в собі почуття порожняви, яке панує в тих, що прогнали Бога зо своїх душ, поглядів і родин.

6) Моя сусідка померла в автомобілевім припадку-акциденті. По похороні одна особа заявила: 'Так мало бути, бо Бог вже від народження людини зазначує, коли і як вона має померти'. Чи це правда?

Ні, це неправда, що Бог зазначує кожному коли і як має вмирати, хоч Бог знає, коли, де і як кожна людина помре. Проте це знання Боже не є причиною смерти людини. Бог у Своїм всезнанні відвічно передбачив, коли і де хто помре і якою смертю помре. Одні люди вмирають від старости, інші від хвороб, ще інші марно гинуть в акцидентах. Бог все те знає, але Він Сам не є причиною такої або іншої смерти. Одна смерть є наслідком старости, цебто природним закінченням

людського життя. Інша смерть є наслідком злоби людей, от хоча б смерть замордованого американського президента Івана Кеннеді в листопаді 1963 р., ще інша смерть буває вислідком самогубства, тощо.

Це правда, що кожне життя мусить скінчитися, бо людина це смертна істота, але дуже часто життя людей кінчається передчасно через вину їх самих або інших. Бог дав людям розум. Якщо вони будуть належно дбати про своє здоров'я, то житимуть довше на землі. Якщо занедбують здоров'я, об'їдаються, нерозумно та поп'яному їздять автомобілем, то самі будуть винні за те, що життя їх згасне передчасно. Хоч Бог передбачив їх передчасну смерть, Він все таки не був її причиною. Подібно буває з лікарями. Вони деколи можуть точно передбачити і предсказати коли їх пацієнт помре, але це не значить, що вони означили час його смерти.

7) Наш отець парох сказав, що деякі наші люди позростали в фінансове сало і через те їм тяжко ходити до церкви. Що це значить?

Ваш отець парох напевно метафорично говорив про тих людей, правдоподібно парафіян, які через земські багатства перестали вірити в Бога або принаймні залишили практику цієї віри, от хоча б молитву, недільну Службу Божу, часте Св. Причастя і сповідь.

Надмірне прив'язання до земських дібр і розкошів притемнює в людях почуття важности служити Богові та трудитися над спасінням власної душі. Людині погруженій у земських справах тяжко думати про Бога, небо, пекло і спасіння душі, тому дехто зве таких світовиків людьми, що поросли фінансовим салом. Як товстій людині тяжко фізично рухатися, так духовно поросліій у фінансове сало людині тяжко трудитися для Бога і спасіння душі.

8) В нашій пресі часто стрічаються скарги, що український нарід не має досить священиків, місіонерів і Сестер, щоб обслужити духовні потреби нашої Церкви і народу. Яка цьому причина?

Це сумний факт, що український нарід має замало священиків, і через це єпископи в деяких краях бувають змушені зачиняти церкви. В наслідок браку наших відправ наша молодь відчужується від свого обряду і згодом денаціоналізується.

Ось деякі причини, чому нам брак священиків. Найважніша причина— це брак християнського духа в наших численних родинах, навіть у тих, що ходять до церкви і раз до року приступають до святих тайн. В цих родинах нема молитви, нема добрих книжок і часописів, хоч є радіо, телевізійний апарат, грамофонні пластівки, нерідко безстидні і неприличні, тощо.

Друга причина—це брак зрозуміння гідности священства між нашим народом. Скільки наших добрих людей уважає за привілей дати Богові і Церкві сина або дочку на службу? Мало є таких між нами. Вкінці деякі наші громади не дбали про фінансове удержання священика. Діти це бачили і відказалися ставати священиками.

9) Мій знайомий був у першій світовій війні в австрійській армії. Перед вступленням до війська він присягав австрійському цісареві, хоч присяга була в німецькій мові, якої зовсім не розумів. Крім цього він взагалі не хотів присягати, хоч був примушений підняти руку догори. Чи він згрішив, як не дотримав цієї присяги?

Згаданий знайомий не склав ніякої присяги, тому не міг зламати її. Якщо ж не було присяги, то не було гріха, бо він нічого не зламав. Людина тоді складає присягу, як хоче зложити її. Коли ж він не мав наміру присягати, то саме піднесення руки не було ніякою присягою.

10) Мій вуйко був в першій лінії під час австрійської війни, бо його забрали до австрійської армії. Він бачив, як люди різали одні других під час атаки на багнети. Не хотів ранити інших, тому навмисне поранив себе крісом, щоб не йти до атаки. Отак врятував

своє життя. Чи він згрішив? Він з цього ніколи не сповідався, бо думав, що це не був гріх. Чи він добре вчинив?

Навмисне ранити себе—це провина проти п'ятої заповіді: "Не вбивай!" Ця заповідь заторкує кожну людину та її ближніх. Отож цей чоловік згрішив, як зранив себе самого. Проте думаємо, що поранення крісом не було поважне, тому там не було великого гріха.

Згаданий 'австрійський' вояк міг згрішити з іншої причини цебто тому, що занедбав свій громадський і патріотичний обов'язок. Якщо б так був поступив **дійсний** австріяк, то він був би напевно згрішив, бо кожний зобов'язаний любити і боронити перед ворогами свою батьківщину. Це частина патріотизму. Як же йде про українців, то трудно сказати, що Австрія, яка завжди по-мачушиному поступала з українцями, могла б зватися батьківщиною для наших людей, що мешкали в Західній Україні, яку Австрія безскрупулятно віддала на поталу нашим сусідам на знущання і винародовлення. З цього виходило б, що українці не були зобов'язані боротися за мачуху Австрію. Якщо ж не були зобов'язані боронити цієї тюрми слов'янських народів, то не було гріха викручуватися від військової служби і війни, хоч це слід було робити законними засобами, а не самопораненням. Все таки згаданий 'вояк' не згрішив, як поранив себе і пішов до шпиталю замість іти до атаки, бо він думав, що добре поступав. Добра віра захоронила його від гріха, якого об'єктивно був допустився, ранячи себе. Якщо ж він думав, що добре поступав, ранячи себе та відхиляючись від атаки, то не допустився гріха, і через це не треба з цього сповідатися.

11) Скільки досіль було неіталійських Папів у католицькій Церкві?

Ніхто точно не знає, скільки було неіталійських Папів, бо трудно часом дослідити національне походження деяких Папів з перших століть християнства. Науковці розумно твердять по довгих розшуках, що найправдоподібніше всіх неіталійських Папів було досіль около 55. Останнім неіталійським Папою був Адріян VI в 16-ім ст. Він був голяндцем.

12) Я цікавлюся Чином ОО. Редемптористів. Скільки є в світі Отців Редемптористів?

Всіх Редемптористів цебто Отців і Братів помічників буде около 9,000. Між ними є провінція східнього обряду. Це єдина провінція східнього обряду в Чині Пресвятого Ізбавителя і вона українська. Осідок цієї провінції є в Віннінегу, в Канаді.

Якщо хочете стати місіонером Редемптористом, то прохаємо Вас звернутися за потрібними інформаціями до:

Reverend Father Master
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada.

ЗНАКИ ОПАМ'ЯТАННЯ

Християнство вже довгі віки було поділене і пошматоване на різні релігійні віровизнання. Зразу цей поділ приниманю за нормальний і кожна сторона тішилася, що вона не піддалася противникові, але поставила на 'своїм'. Останніми часами визнавці Христової Євангелії усвідомили собі, що ці поділи не є нормальним з'явищем, тому не можуть подобатися Христові, що основав тільки одну Церкву і бажає, щоб у світі була тільки одна отара й один пастир.

З цього почуття між християнами зродилося намагання прийти до спільного порозуміння. Дискусії спірних точок, усунення людських перепон, братня любов і Божа поміч колись доведуть до об'єднання всіх християн, якщо людська амбіція, ультраконсерватизм і бажання панувати над іншими не перешкодять діянню Божого Духа в людських серцях.

АВСТРАЛІЯ

ВЕЛИКОПОСТНІ МІСІЇ В ВІКТОРІЇ 1964

По повороті з Нової Зеляндії я почав великопостні місії в Вікторії. Всіх цих місій було сім. Шість з них у Мелборні або краще в різних передмістях Мелборну, де проживають наші люди.

Одна з цих місій була в нашій прегарній катедрі Св. Петра і Павла для всіх тих людей, що не годні були взяти участи в місіях, що відбувалися в їхніх місцевостях. Деякі люди воліли ходити до катедри, бо вже прибикли. Інші не годні були брати участи в місцевих місіях, бо мусіли вночі працювати, а всі ці місії відбувалися тільки вечорами. Звичайно наші люди працюють, тому їм не можливо було б приходити на місії вранo і ввечорі. Зрештою тепер навіть наші латинські австралійські Отці Редемптористи заводять під час місій нову методу цебто цілу місію зводять до одної сесії, як це вони звуть. Ці сесії відбуваються в різних годинах дня, але найбільша сесія таки буває вечорами.

Кожна місія більше менше так само виглядала: читана Служба Божа, інструкція про сповідь, Божі заповіді, станові обов'язки, тощо. Потім спів якоїсь пісні та велика проповідь про вічні правди нашої святої віри. В понеділок звичайно була наука про покликання для дівчат, що ходять до гайскулу, а в вівторок для хлопців. Це були спеціяльні п'ятнадцять-мінутові науки для молоді. Крім цього звичайно бувало бодай дві чи три науки для шкільних дітей нищих клясів.

Преосв. Єпископ Іван Прашко

Люди йшли до сповіді перед або по місійних науках.

Ось ці великопостні місії: Гленрой (16-23 лютня), Ст. Албенс (23-II-1-III), Меклавд (I-8-III), Бруклин (8-15-III), Нідрі (15-22-III), наша **катедра** в Мелборні (22-29-III) і Баларат (29-III-5-IV).

Слід зазначити, що наші люди не мешкають біля нашої прегарної катедри в Мелборні. Вони звичайно живуть у передмістях цього великого міста, яке має сьогодні 2,300,000 населення. Цілий штейт Вікторії начисляє тільки 3,300,000 людей. Хоч наша катедра в Мелборні побудована в дуже доступній частині міста, проте ця частина вже стара. Як наші люди зачали приїжджати до Австралії, то вони звичайно були без гроша. Не дивниця, що мало хто з них годен був закупити грунт під будову хати в замешкалих австралійцями місцевостях, бо грунт у згаданих місцевостях був дорогий. Ось тому вони звичайно закуповували клаптики землі поза містом і там помалу будували собі хати, помагаючи один другому в будові. З цієї причини довкруги нашої катедри на яких п'ять миль нема зовсім наших людей. В цій старій частині міста звичайно мешкають італійські іміґранти, яких тут в Австралії начисляють на 300,000.

Трамвайове і залізниче полученння дуже добре, тому нашим людям доволі легко в неділю діставатися до катедри на Службу Божу. Зрештою около 75 відсотків наших людей уже мають власні автомобілі.

Участь у місіях була задовільна. В деяких місцевостях вона доходила до 95 процентів. Найнижчий процент був около 70. Я відвідував всі родини, що не показалися на місію в двох перших днях. Звичайно половина з відвіданих приходили на місію. Проте найгірше попсувалася частина нашої інтелігенції, яка через "громадські" справи не мала часу прийти на місію. Проте здається, що не так громадські справи, як недбання про власну душу та Бога було дійсною причиною їхньої відсутности.

На місію до катедри приходили деякі люди, що мешкають 15 миль від церкви. Воно було приємно почути, як ціла церква, не виключаючи дітвори, голосно, виразно і побожно відповідала до Служби Божої.

Остання великопостна місія була в Балареті, що начисляє около 50,000 населення. 25 наших родин живе в цім місті, що має одинокий на цілу Австралію ботанічний город цвітів, які ніде не ростуть хіба в Балареті. Вони ростуть під шкляним дахом. Пробували пересаджувати їх в інших містах, але вони не росли там.

Крім цього в Балареті один чоловік прикрасив свій дім, гараж і кам'яний паркан різними цінними мозаїками. Туристи з цілої Австралії приїжджають дивитися на ці дві речі, що питоменні цьому місту.

Під час місії в Балареті я мешкав з австралійськими Отцями Редемптористами, що мають там свою духовну велику семінарію. Між семінаристами є три з Малеї. Вони вчаться на священиків. Всіх семінаристів є 57. Є там 11 Братів-Помічників, 8 професорів і 8 місіонерів.

І саме під час місії була в семінарії місійна конференція, в якій Отці професори і місіонери дискутували про нові методи ведення місій, щоб вони могли бути більше успішними. Дискусія зводилася до того, що слід робити, щоб більше народу брало в ній участь. Як слід поліпшувати наші проповіді, застосовуючи їх до духа 20-го століття.

По місії в Балареті вернувся до Мелборну на срібний ювілей нашого австралійського Владики, Преосвящ. Івана Прашка. По врочистій Літургії, до якої асистували Владиці-Ювілятові Отці Качмар, Мельник і Бовден, був обід у церковній залі. На обіді було дуже багато наших людей-парафіян. Був теж мел-

борнський єпископ, що тепер у старості літ пробуває на відпочинку. Були теж представники латинського клеру Мелборну.

Ювілейний комітет подарував Достойному Ювілятові проєктор, щоб висвітлювати колорові знимки.

* * *

Під час згаданих місій три юнаки, що кінчають гайскул, виявили охоту і бажання стати священиками. Їхні батьки радо погодилися на їх плян. Так само одна дівчина прийшла з батьками і заявила місіонереві, що бажає стати черницею.

* * *

По згаданих місіях була однотижнева перерва. Саме тоді відбувалася конвенція католицької преси в Кю, передмісті Мелборну. Я взяв участь у цій конвенції.

На конвенції було около 40 представників австралійської католицької преси з різних міст Австралії. Ця конвенція відбулася в Кю в домі ОО. Ісусовців, Беллок Гавз, недалеко манастиря ОО. Редемптористів.

Єп. помічник Мелборну, Факс, привітав учасників конвенції і виголосив доповідь про значення католицької преси. На прохання учасників я подав коротку доповідь про ведення американських конвенцій преси, про дискутовані проблеми, тощо. По доповіді була дискусія. Це було на 8 квітня. На 9 квітня отець М. Костіген, співредактор мелборнського католицького тижневика "Адвокейт" подав звіт про свою участь як кореспондент у другій сесії ватиканського Собору. Пан Келігер, редактор сиднейського тижневика "Кетолік Віклі", поділився своїми враженнями з поїздки до Полудневого Вієтнаму перед замордуванням президента Діема. Й. Фосс виголосив доповідь про артистичне оформлення журналів.

Під час нарад виготовлено програму для наступного року, підкреслюючи такі теми для преси, як виховання, флорида-ція води, превенційні пігулки для часової стерилізації, голосування, справи австралійських аборигенів, солідна підготовка проповідей для народу, тощо.

Конвенція закінчилася Службою Божою в домі ОО. Ісусовців. На другий рік конвенція преси відбудеться в Аделяйді.

Поденервований батько хотів бити синка. Синок благаюче промовив до батька: "Татку, чи батько бив тебе, як ти був малий?"

Батько: "Так, бив, і ще як!"

Синок: "Чи дід так само бив твого батька?"

Батько: "А як-же! Чому не мав би бити?"

Синок: "Татку, хіба це вже не найвищий час покінчити з цією одідиченою брутальністю в нашій родині?"

Пані Заривайко була дуже балакливою жінкою. Пішла вона до лікаря і зачала вичисляти свої безчисленні хвороби. Лікар виписав рецепту і відпровадив її до дверей.

Пані Заривайко запротестувала: "Пане лікарю, ви навіть не дивилися на мій язик, чи часом він не запліснів!"

Лікар: "Не журіться, пані Заривайко, трава не росте на гостинцях, якими невпинно переїжджають автомобілі".

ЩАСЛИВИЙ БАТЬКО

М. Щ.

БАГАТО людей думає, що щастя залежить від науки, багатства, слави і почестей. Вони помиляються, бо історія нашої родини виказує, що мій батько був щасливий, хоч не мав значної науки, грошей і почестей. Він був звичайним собі кравцем, що мешкав в однім американськім місті та від ранку до вечора, за винятком неділь і свят, тяжко працював, щоб запевнити шматок хліба своїй родині.

Батько і мати приїхали до Америки перед першою світовою війною. Покинули Україну, щоб в Америці знайти кращу долю для себе і своїх дітей. Погоня деяких людей за дочасним багатствами викликувала сміх і співчуття в мого батька, бо він знав багатьох багачів, що зовсім не були щасливі в житті.

Батько був задоволений зо своєї праці і його задоволення відбивалося на цілій родині. Хоч не був ні багачем, ані великим вченим, проте шанував себе і завжди гідно поводився. Він поважно брав свій фах і клієнтів, тому вони довіряли йому і шанували його. Як дехто натягав його, що він замудрий, щоб трудитися в кравчарні, то батько з усміхом відказував: "Невже Божий Син Христос не був замудрий, щоб тяжко працювати в убогій столярні в Назареті?"

Змалку я не розумів свого батька, бо він мало заробляв у тих давніх часах, особливо під час депресії. Інколи навіть стидався, що він не мав амбіції в житті за винятком намагання задовольнити своїх клієнтів.

Одного вечора батько, вертаючись з кравчарні, приніс цілий звій якихось взорів і заявив матері: "Олено, мій наставник бажає, щоб я виробляв нові взори для одягів. Це буде добре для мене, бо я все мріяв про подібну працю".

З того часу він довгими вечорами висиджував при столику і малював. Інколи кликав матір, показував намальовані взори, і вона давала йому свої завваги, але звичайно тільки одобрювала їх, бо вважала, що батько все краще знав аніж вона. Це тривало декілька місяців. Врешті забрав взори і відніс до наставника великої кравчарні. Ввечорі я спитався його: "Батьку, що сталося з твоїми взорами?" На це батько спокійно відповів: "Вони не були добрими, тому з цього нічо не вийшло!" Зобачивши, що я страшно здивувався, він додав: "Михасю, ніхто на світі не годен всього знати. Я ніколи не буду малярем-артистом взорів. Дякую Богові, що я не злий кравець!"

І саме тут лежала тайна його щастя. Мій батько ніколи не дряпався до того, що було не

можливе для нього, і не вдавав того, чим він не був. Отак був вільний від нерозумної та ненаситної амбіції, яка затроює життя безчисленним людям, що мріють про те, чого в них нема сили, ні здібностей осягнути. Довіряючи Богові, батько тішився кожним днем і всім тим, що Небесний Отець посилав йому.

Крім Бога, якого батько щиро любив і навчив нас любити Його, родина була джерелом його щастя. Мати для батька була дійсною царицею в нашім маленькім домі. Він сам шанував її і нас навчив її шанувати, бо вважав матір серцем родини. Він всюди величався матір'ю і не стидався хвалитися нею, заявляючи, що вона найліпша жінка в світі. Подібні підхлібства подобалися матері і вона дійсно намагалася бути такою, якою батько представляв її своїм друзям і знайомим.

Батько вмів підтримувати в хаті веселу атмосферу. Він ніколи не карав нас, не вияснивши вперед, чому кара належалася збиточникам. При вечері звичайно оповідав якісь жарти або комічні факти, що трапилися йому в кравчарні. Ми весело сміялися і за це щиро любили так батька, як матір. Він мав хист навіть звичайним щоденним припадком надавати комічного характеру.

* * *

Ставши американським громадянином, батько сумлінно ходив голосувати, бо був гордий, що має право вибирати уряд могутньої держави, де ніхто не казав йому, як і на кого слід голосувати. Він не забував, що ми українці і це часто пригадував нам дітям. Купував для нас українські книжки і обіцяв забрати нас колись на прогульку до Києва, столиці України, але через політичні повоєнні обставини його обіцянка ніколи не стала дійсністю для нас.

* * *

Хоч батько любив усіх людей, не зважаючи на їхню національність і краску шкури, проте число його приятелів було радніше обмежене до тих знайомих, що разом з ним прибули з України до Америки. Ці його друзі кожного місяця сходилися в нашій новій обширній хаті чи краще в викінченій під хатою гарній пивниці і там співали національні пісні, слухали українських пластівок і весело бавилися. Інколи батько "ішов козачка" так, що аж долівка дрижала. Приявні плескали з утіхи і кликали: "Ось козак та й годі!" Ми дивилися на ці танці, разом з іншими співали, і тому з дитинства почувалися українцями, хоч усі народилися в Америці. Ми не стидалися свого національного походження, ні Церкви, ні східнього обряду, бо батько не раз отак повчав нас: "Діточки, не стидайтеся, що ви українці, бо це була б зневага Бога. Бог сотворив вас українцями, тому хоче, щоб ви служили Йому як українці. Не дивіться на перекінчиків, що змінюють свої імена або обряд. Бог не буде благословити цих зрадників..."

* * *

Хоч мій батько не був ученим політиком, все таки знайомі часто зверталися до нього за порадою в різних національних справах. Батько був добрим християнином і українцем. Він не лякався публічно ганити тих наших політиканів, що тільки устами політикують і публічно розпинаються за Україну, але

пальцем не кивнуть, щоб виконувати національну працю, помагати в парафії або навіть вчити власні діти української мови.

Люди шанували гадку батька, бо знали, що він був щирий і нікому не заздрощав. Він був чесною людиною, тому всі вірили йому. Цю ж чесність бачили вони в церкві, де кожного місяця ціла наша родина приступала до сповіді та приймала Св. Причастя. І Бог був добрий для нас, хоч ми не були багачами.

Проте інколи Бог випробовує і тих, що щиро люблять Його і служать Йому. Як мав я 15 літ, моя незабутня мати померла. Це був страшний удар для батька, бо він сильно любив матір. Як ми плакали за матір'ю, то батько отак потішив нас: "Ніхто не може бути вповні та невинно щасливий на цій долині сліз. І Христос мав дні, коли плакав. Людина мусить приймати все з Божих рук, бо нарікання на лиху долю тільки збільшає тягар хреста".

* * *

По смерті матері наша хата гейби стала пусткою. Своєрідна темрява залягла в кімнатах гейби сонце перестало світити для нас. Проте Бог не дозволив, щоб ми стали понурими. Крім щоденної нелегкої праці батько почав ще більше займатися нами, своїми дітьми, полегшуючи наш смуток і подаючи вказівки, що згодом стали для нас дороговказом на шляху життя.

* * *

В нашій родині було три браття і одна сестра. Я був найбільшим збиточником, тому не раз вчинив батькові прикрість, але він дуже поблажливо ставився до моїх промахів, припи-

суючи їх юнацькому вікові. На все примикав очі, аби я тільки не грішив і не ображав Бога.

Мої браття і сестра були з природи поважними, а я чомусь зовсім не подобав на них. Я був завжди розбурханим, гейби ніщо не задовольняло мене. Я мріяв, але про що і чому, то сам не знав цього. Коли брати питалися мене, чи вже знайшов для себе працю, то батько вдавав, що не чув їх питання. "Тату", часом мій старший брат Володимир казав до батька, "якщо Михась не знайде собі праці, то зійде на манівці і стане вуличником. Ти ж не можеш позволити на це!" Тоді батько тільки похитував головою і зміняв тему розмови. Одного вечора мій брат дістав від батька таку відповідь: "Не журися, Владку! Твій брат чогось пошукує, до чого Бог кличе його. Як знайде свою дорогу, то напевно піде нею і подибає щастя на ній. Це може забрати трохи часу, але Бог напевно не опустить його. Ось тому не журюся ним!"

* * *

По закінченні гайскулу я трохи працював в українській реставрації, ходив на забави, навіть запізнався з одною дівчиною, що була захопила мою уяву. Я шукав за своїм званням і врешті несподівано знайшов його. Під час візитації Владика звернув людям увагу, що наша Церква не може довго існувати в Америці, якщо не будемо мати священиків. При цій нагоді заапелював до нас юнаків, представляючи священство як саможертву для Божої слави і добра нашої Церкви і народу". Ця ідея захопила мою душу. Довго думав, заки рішився стати Христовим священиком,

бо мушу признатися, що не було легко розлучитися з доброю Марійкою, яка ревно плакала, як я від'їжджав до семінарії.

Мій батько безмірно втішився моїм рішенням, бо був переконаний, що в службі Богові і Церкві знайду своє щастя. Він не помилився...

ПЕКУЧА ПОТРЕБА НАШОЇ ЦЕРКВИ

Брак священиків це дуже пекуча потреба нашої Церкви в вільнім світі. Можна сказати, що це найважніша справа всіх українців католиків під цю пору, бо без священиків наша Церква буде корчитися, поки зовсім не зліквідує себе самої.

На жаль навіть наші провідники не завжди здаються собі з цього справу, або принаймні вдають, що не бачать цієї пекучої потреби. Може часом вони наслідують поведінку струся, що в небезпеці ховає голову в пісок, щоб не бачити небезпеки?

Про все думається серед нас. Виготовляються нові проекти, організуються імпрези і паради, але про абсолютну потребу власних малих і великих семінарій ні чичирк.

Наш нарід не здає собі справи, що наші священики мусять вийти з-поміж нашого народу, бо йнакше не будемо мати їх. Бідний той нарід, що не годен або не хоче дати своїй Церкві власних синів на священиків і місіонерів.

Читачу, якщо маєш сина, що міг би бути священиком-місіонером, то напиши до: St. Vladimir's College, Roblin, Manitoba, Canada.

ПОЧУТТЯ САМІТНОСТИ

Дехто думає, що влада і почесті роблять людину щасливою. Так воно часто не є, бо бувають люди наділені почестями і владою, що почуваються дуже самітні та нещасливі. До щастя потрібно Божої любови і приязни людей, бо Бог не сотворив нас, щоб ми проживали одинцем.

ПЕРЕСТОРОГА ДЛЯ БАТЬКІВ

Є батьки, які люблять одну дитину більше ніж інші. Це спричиняє зависть і заздрість між дітьми і викликує ненависть до батьків. Такої помилки допустився був біблійний Яків, який любив свого сина Йосипа більше ніж інших синів. За це браття зненавиділи Йосипа і продали його в неволю до Єгипту.

"Ізраїль (так звався Яків, бо ангол змінив його ім'я) більше любив Йосипа ніж усіх інших своїх синів, бо він народився йому в старості, і справив йому квітчасту одежу. Брати ж його, бачивши, що батько любить його більше ніж усіх братів, зненавиділи його так, що були неспроможні з ним мирно розмовляти" (Бут. 37, 3-4).

Зразу задумали вбити свого брата, але Рувим відрадив їм. Тоді кинули його до порожньої криниці, щоб згинув з голоду. Як же надійшли ізмаїльські купці, що йшли з товарами до Єгипту, то один з його братів Юда промовив до інших: "Що нам з того, що вб'ємо свого брата?... Краще продаймо його ізмаїльтянам!" (Бут. 37, 26). І витягнули його з криниці і продали за 20 срібняків. Отак Йосип опинився в Єгипті як невільник. Згодом він став заступником єгипетського царя, бо врятував нарід від голодової смерти, як сімлітній голод навістив країну.

Одна з найважчих проблем

ДО найбільших і найважчих проблем Церкви у нашому часі належить журба за вистачаючий дорість священиків. Вправді є тепер чимало організацій, що мають за завдання ведення світового апостольства. Все таки, всі ці почини й організації, хоча яка важлива і корисна їхня праця, ніяк не можуть усунути цього недоліку, що його створює брак душпастирів.

Коли хочемо освідомити собі проблему браку священиків, то насамперед насувається питання, яка кількість священиків є потрібна для належного виконування душпастирської опіки над вірними, порученими їх духовій опіці. Певну ознаку числа священиків, яке вистачало б для релігійно-церковних потреб даної парафії, деканату чи дієцезії, важко окреслити з уваги на великі і різні перенесені на Церкву завдання. Все ж таки можна встановити якусь границю, якесь найменше число, при дальшому зменшенні якого вже важко говорити про вдоволяючу духовну опіку над вірними. Сьогодні як таке число, прийнято як загальну, міжнародню норму—один священик на тисячу вірних-католиків.

* * *

Ясно, ця норма є сьогодні рідко виповнена. Ось для прикладу: Як виказує статистика, яку провів "Canisiuswerk" — для підготовки католицьких священиків, в Австрії, припадає пересічно 1439 вірних на одного священика; ще гірше виглядає справа в Португалії, де це відношення виглядає — один священик на 2311 вірних. Всі інші европейські держави, (виключаючи східньоевропейські країни), мають більше священиків як Австрія, не говорячи про Португалію. До багатих у священиків країн належить—Люксембург, де один священик припадає на 701 вірних, у Голяндії—один священик на 987 вірних, дещо гірше є в Італії, бо там на одного священика припадає 1109 вірних. В Еспанії, що її загально вважають багатою на священиків країною, один священик припадає на 1336 вірних.

Хоча в більшості американських країн брак священиків кладе рамки для належної душпастирської праці, то все ж таки тут цей стан є куди кращий ніж у позаевропейських теренах, головно в Південній Америці. В поодиноких країнах Латинської Америки припадає на одного священика 5,000 — 10,000, а навіть 20,000 вірних-

католиків. Катастрофальні наслідки цього стану виявляються між іншим у тому, що в католицькій Південній Америці є села, а то й міста, де від ряду років нема жадного священика.

Як число священиків у поодиноких державах так дуже різниться, так теж воно сильно різниться внутрі поодиноких країн. Наприклад, в Австрії в архидієцезії Відень на одного священика припадає 2,070 вірних, а в самому Відні один душпастир припадає пересічно на аж 3,131 вірних - католиків. Натомість по інших дієцезіях цього краю на одного духовника припадає тільки 1,200 вірних.

Подібні відносини на цьому полі зустрічаємо по всіх інших країнах. Це має свою причину у скорому зрості міст і новоповсталі оселі на окраїнах. Міста вимагають оснування нових парохій, через що зростає сильно запотребування душпастирів. Супроти цього душпастир мусить своєю духовною опікою охопити велике число вірних, зокрема дітвору і молодь та достосувати свою душпастирську працю до зрізничкованих соціяльних станів.

Хоч душпастирська праця є основним пунктом церковного життя, то серед сьогоднішніх умов є конче потрібна праця священиків для позапарафіяльних, позадушпастирських завдань. Ними є: навчання релігії, духовна опіка над хворими по шпиталях, над студійною молоддю, праця в католицьких організаціях, у католицькій, зокрема церковній пресі, місійна і харитативна праця, тощо. І хоча на цих ділянках виконують працю вже теж численні світські люди, то все таки праця священика є для всіх цих ділянок істотного значення.

* * *

При пошукуванні за причинами існуючого сьогодні загального браку священиків не можна не завважити, що також остання світова війна сильно причинилася до цього стану. За цей час приплив нових священиків був мінімальний, тому й не дивно, що сьогодні велика частина духовенства це люди старші віком.

Те, що сказано про загальний брак священиків по різних країнах, відноситься теж до нас українців. Практично, ми можемо говорити про відповідну кількість українських духовників у різних країнах Західнього світу, бо тільки в них може українська католицька Церква жити вільним, повним життям.

Щоб нарід був релігійний, віруючий, то мусить мати відповідне число священиків. Так внутрішній ворог, що ним є безбожність — нерелігійність, є куди небезпечніший від зовнішніх ворогів. Засадничо, нема релігії там, де нема священиків. Що більше ревних священиків, то більше віри, більше релігійности, то більше молоді зберігається при нашому обряді і нашому народі.

Тому питання належного числа кандидатів на священиків мусить бути для нас загальнонаціональною справою. Вона мусить бути нам така сама близька, як є загальні виховні справи нашого молодого дорасту.

М. К. (Христ. Голос)

Страх перед Господом це мудрість. Берегтися ж зла це розум (Йов. 28, 28).

Не марнуйте своїх талантів!

ЯКЩО Бог дає комусь якийсь талант, то Він бажає, щоб люди належно і вповні використовували його для Божої слави, власного духовного і матеріяльного добра, для добра своїх ближніх, між якими знаходяться найперше власні сусіди, громада, співгромадяни, батьківщина і ціле людство.

Дари, дані людям Богом не є таким добром, що обдаровані одиниці можуть з цими дарами чинити те, що їм подобається. Ні, бо в годині смерти Бог буде домагатися докладного рахунку за всі подані дари і їх уживання.

Під дарами Божими треба розуміти всяке фізичне, моральне, розумове і матеріяльне добро, цебто матеріяльні багатства, розумові здібності, здоров'я, тощо. Цих Божих дарів не вільно марнувати, бо, марнуючи їх, люди ображають свого Творця, що подав їх їм. Це легко зрозуміти з наступного порівняння. Батько дає синові $1,000, щоб він платив за свою школу. Нещасний син розтрачує ці гроші на пиятику і гульню. Невже батько похвалить сина за таке марнотравство? Ніколи! Чому? Тому, що син легкодушно змарнував батьківські гроші.

Бог так само не зможе в годині смерти похвалити людей, що через лінивість і недбалість змарнували Його дари, як каже оця притча.

Один чоловік, виїжджаючи за границю, покликав свої слуги і передав їм своє майно. Одному дав п'ять талантів, другому два, а третьому тільки один. Кожному дав відповідно до його здібностей і потім від'їхав собі.

Той, що дістав п'ять талантів, пішов орудувати ними і придбав ще п'ять талантів. Так само поступив той, що отримав два таланти. І він придбав ще два. А той, що отримав одного, пішов і закопав його в землю і так сховав гроші свого пана.

По довгім часі пан цих слуг повернувся і зробив з ними обрахунок. І приступив той, що отримав п'ять талантів, і приніс ще п'ять додаткових талантів, кажучи: "Пане, ти дав мені п'ять талантів. Я придбав ними ще п'ять талантів". А пан відповів йому: "Гаразд, добрий і вірний слуго! Ти був вірний у малих речах, тому поставлю тебе над великими. Увійди в радість свого пана!"

Підійшов і той, що отримав два таланти, і промовив: "Пане, ти дав мені два таланти. Я придбав ними ще два таланти". Його ж пан сказав до нього: "Гаразд, добрий і вірний слуго! Ти був вірний у малих речах, тому поставлю тебе над великими. Увійди в радість свого пана!"

Накінець прийшов і той, що отримав один талант, і промовив: "Пане, я знаю, що ти надмірно вимагливий чоловік. Ти жнеш там, де не сіяв, і збираєш те, чого не роздавав. Тому я настрашився і пішов і сховав твій талант у землю. Ось маєш те, що належиться тобі!"

А пан отак відповів йому: "Лукавий і лінивий слуго, ти знав, що я там жну, де не сіяв, і збираю те, чого не роздавав. Тому саме ти повинен був віддати мої гроші купцям, щоб я,

як вернуся, дістав їх назад з процентом. Заберіть від нього талант і дайте тому, що вже має десять талантів, бо тому, що вже має, ще більше додасться, тому він матиме подостатком. А від того, хто не має, забереться і те, що має. Безкорисного ж слугу викиньте на двір у темряву. Там буде плач і скрегіт зубів".

Кажучи це, Він закликав: "Нехай кожний зверне увагу на те, що тепер почув!"

(Мат. 25, 14-30).

Жінка, читаючи часопис: "Що нового чувати в політиці?"
Чоловік: "Вперед випери мені сорочку, тоді скажу тобі, що чувати!"

Одна молода пані спиталася продавця квітів на вулиці в Мелборні в Австралії: "Пане, чи не бачили часом мого чоловіка? Я мала стрінути його тут у шостій годині".
Продавець: "По чім можна б було пізнати його?"
Пані: "О-о-о-, він уже тепер напевно ледве плентав би ногами".

Іван був добрим чоловіком. Кожної п'ятниці передавав усі зароблені гроші своїй жінці. Зате вона давала йому доляра на дрібні видатки. Одного вечора Іван прибіг задиханий додому і скрикнув: "Паласю, я виграв на льотерії 5,000 долярів!"
Жінка спокійно взяла від нього гроші і підозріло спиталася: "Але де ти взяв грошей, щоб купити льотерійний білет?"

Один адвокат оповідає, що до нього зайшов застрашений пацієнт і заявив: "Від якогось часу отримую листи з погрозами".
Адвокат: "Я можу цьому зарадити, бо це проти закону".
Пацієнт: "Але ці листи приходять від бюра доходового податку!"

Деякі чоловіки п'ють немов риби. Тут не було б нічого злого й ніхто не осуджував би їх, якщо б вони пили тільки те, що риби п'ють.

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., 2 Hampton Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на ню адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

'OUR DAILY BREAD'

Rev. Winfrid Herbst, S.D.S.

IN the decree on receiving daily the Most Holy Eucharist, given at Rome, the 20th day of December, 1905, we read:

"For He Himself, more than once, and in no ambiguous terms, pointed out the necessity of frequently eating His Flesh and drinking His Blood, especially in these words: "This is the bread that cometh down from heaven; not as your fathers did eat manna and are dead: he that eateth this bread shall live forever' (John 6:59)".

Now, from this comparison of the food of angels with bread and with manna, it was easily to be understood by His disciples that, as the body is daily nourished with bread, and as the Hebrews were daily nourished with manna in the desert, so the Christian soul might daily partake of this Heavenly Bread and be refreshed thereby.

Spiritual Food

"Moreover, whereas, in the Lord's Prayer, we are bidden to ask for 'our daily bread', the holy Fathers of the Church all but unanimously teach that by these words must be understood, not so much that material bread which is the support of the body, as the Eucharistic Bread which ought to be our daily food".

This decree, accordingly, gives an authoritative interpretation of the chief meaning of these words of the Our Father, "Give us this day our daily bread". Christ the Lord is our Bread in the Blessed Sacrament, in which He is substantially contained. Therein He is called our **daily Bread**, and that for two reasons.

These two reasons are thus clearly stated in the Catechism of the Council of Trent: "The first is that it is daily offered to God in the sacred mysteries of the Christian Church and is given to these who seek it piously and holily. The second is that it should be received daily, or, at least, that we should so live as to be worthy, as far as possible, to receive it daily. Let those who hold the contrary, and who say that we should not partake of this salutary banquet of the soul but at distant intervals, hear what St. Augustine says, **If it is daily bread, why do you receive it yearly?"**

We nourish the body three times a day or oftener. And how about the soul? Is not the soul more than body? The Master speaks plainly when He says, "Amen, amen I say unto you, except you eat the Flesh of the Son of Man, and drink His Blood, you shall not have life in you. He that eateth My Flesh and drinketh My Blood hath life everlasting; and I will raise him up in the last day".

Consoling Promises

Again He says –what a joy to hear these consoling promises!—"I am the Bread of life. If any man eat of this Bread he shall live forever". And yet again, "He that eateth Me, the same also shall live by Me".

If not daily, at least communicate often, as often as you can. The Divine Savior knocks appealingly at the door of your heart. Surely you would not refuse Him entrance into your soul.

Communicate often, first of all, because Jesus and the Church want it. And then—

Because it is our highest honor, our supreme happiness, our sweetest conso-

lation, the most efficacious means of preserving sanctifying grace.

Because Holy Communion cures the spiritual maladies of the soul, strengthens us against temptation, cools the ardor of passions.

Because, as St. Alphonsus de Liguori says, among all your devotions there is not one dearer to the Heart of Our Lord than that of receiving Him in Holy Communion.

Because, as the Cure d'Ars tells us, "Place in the balance all the good works of the world against one well made Communion. It will be like weighing a grain of dust against a mountain".

Because to refuse to communicate when we can do so, when Jesus Himself, by the mouth of the priest, permits us, is to disappoint our Lord in one of His dearest hopes.

INCOME FIGURES FOR 1963 ARE HIGHEST EVER

Figures recently released by the U.S. Department of Commerce show that the average American family received an income of $7,140 last year, an increase of $220 from 1962. Incomes are higher than ever in history and are still rising — and most of the substantial increase was in wages and salaries.

In terms of constant 1963 dollars — that is, taking into account the rise in the cost of living — the average family, or consumer unit, had an income of $5,450 in 1947. This means that in actual purchasing power, the average family had $1,690 more to spend in 1963 than in 1947. The average annual rate of growth was 1.8%.

In 1947, 25% of all American families earned annual incomes of less than $2,000; by 1963 this figure had shrunk to 12%. But the percentage who earned more than $6,000 rose from 17 to 48%.

Looking back over the past 50 years the comparison in earning power is even more impressive. In 1913 it took the average factory worker in the United States one hour and 35 minutes to earn enough to pay for one dozen eggs. Today it takes his pay only 15 minutes. In 1913 it took 75 hours of work to earn enough to buy a two-piece woolen suit of clothing of medium quality. Today it takes only 21 hours. In general, American factory workers can buy more than three times as much with an average hour's pay — now $2.43 — as their father could half a century ago. Thus, in other words, it is not true that in America the poor have grown poorer and the rich, richer. The opposite has happened. The distribution of wealth today is more equitable than ever before. (ACNS)

THE VALUE OF A HOUSEWIFE

All married men should thank God for creating women who instinctively become men's companions in life without whom many men would look like Fidel Castro's soldiers, unshaven, uncouth, helpless and unhappy creatures.

The average housewife spends seventy percent of her time in the kitchen preparing meals for her husband who takes her for granted and seldom thanks her for the meals. She walks from 3 to 11 miles a day, carries 20 tons of water a year, takes care of the children, washes clothes, mends socks, manages the house budget, etc. Is she not a priceless creature for whom every married man should thank God every day? She is also the cheapest gadget around every house.

Let man consider what she means to a family and show his daily appreciation by loving her, because this is the reward every married woman wants the most.

Who Is the Boss In This House?

M. Schudlo, C.SS.R.

MARRIAGE would be a wonderful institution and a blessing to the world, if the marriage partners knew what it means to be married and realized the privileges and the obligations it confers upon and grants to those who are a husband and a wife. Unfortunately such is not the case with countless marriages. Hence troubles, quarrels, fights, recriminations, desertions and divorces.

Why must it be so, especially with those who were 'madly in love' before they exchanged their marriage vows and pronounced the words. "I do!" which sounded so sweet on their wedding day, and later on turned into a sour note?

The main trouble is not with the marriage itself, but with those who are married, either with the husband or with the wife, or with both, in most cases anyway. Many people do not realize that marriage must be taken seriously, if it is to be a success. No one can succeed in anything that is worthwhile, if he does not try hard. How many people have trouble with themselves, although they are single? How many more troubles may we expect in the case of the two people who are so different as a man and a woman can be? Most differences come from the very fact that one marriage partner is a male and the other a female.

Besides, marriage to be happy, both partners must know their rights and their privileges. One cannot insist on his rights all the time and have a happy marriage. At the same time no marriage partner can remain deprived of his privileges forever without rebelling against his or her "marriage tyrant".

There are many husbands who insist on their privileges, without giving much thought to their wive's privileges. They hate the freedom which most modern wives rightly enjoy in our days. They remind their wives of the old days when a husband exercised full authority over his wife, and such authority was accepted by the wives. They recall to their advantage the words of St. Paul who says: "Let wives be subject to their husbands who are representatives of the Lord, because the husband is head of the wife just as Christ is the head of the Church and also the Savior of that Body. Thus, just as the Church is subject to Christ, so also let wives be subject to their husbands in all things" (Eph. 5, 21-24).

Unfortunately these husbands stop right there without reading what St. Paul has to say further down: "Husbands, love your wives, just as Christ loved the Church and delivered Himself for her... Even so ought husbands to love their wives as their own body. He who loves his wife, loves himself" (Eph. 5, 25-28). And he concludes: "Let each of you love his wife just as he loves himself, and let the wife reverence her husband!" (Eph. 5, 33).

There would be no trouble, if both marriage partners lived and acted according to these instructions. Every marriage would be a little paradise of love, happiness and contentment. Countless marriage partners do not heed to the instructions of St. Paul, but rather to the "exciting and not infrequent stimulants of a certain literature, a certain press and certain entertainment", Paul VI says. Speaking of the marriage breakdowns, Pope Paul VI said that these breakdowns should be attributed "to the diminution—in some cases—of the sensitivity of the moral conscience". He stated that some Catholics demonstrate a superficial, light and even irreverent attitude toward the institution of marriage and enter into it without proper psychological, spiritual or religious preparation. By so doing, they reduce "the sacred and solemn substance to the condition of degrading experiments, risky adventures or even frightful shipwrecks". The young people who intend to get married or are already married must be brought back to an awareness of their obligations and responsibilities, the Pope said.

The Fathers of the second ecumenical Council, gathered in Rome in 1963, stressed the same thing in their Constitution in chapter III "The other Sacraments and sacramentals" where we find the following statement:

"The marriage rite... is to be revised and enriched in such a way that the grace of the sacrament is more clearly signified and the duties of the spouses are taught. "Matrimony is normally to be celebrated within the Mass... The prayer must remind both spouses of the equal obligations to remain faithful to each other".

It is sad that many writers and married people do not realize that marriage, that is, the intimate union of a man and a woman is God's institution not only for the benefit of both sexes, but also for the welfare of the whole mankind, because each sex is incomplete without the other. In God's loving providence man must complete woman and woman must complete man, as the Bible says: "For this reason a man will leave his father and mother and will cleave to his wife, and they both will become one flesh". Without such a union the glorious story of the human race would wither and finally die out.

If both sexes realized this essential relationship between a man and a woman, there would be harmony, peace and happiness, instead of envy, jealousy and fight, as if both sexes were mortal enemies. If it were so, we would not hear such silly slogans from some men as: "Put her where she belongs".

* * *

There is much talk about the equality of sexes to which some defenders of man's superiority reply: "So long as the word 'equal' is given any sensible meaning, woman has not, cannot and will never equal man". And they bring the following reasons to support their position:

The authority of the husbands over the wives was always accepted by the world, although as of today women have more freedom than they ever had. The wives must read what St. Paul says and abide by it, that is, the wives must be obedient.

* * *

To these arguments some women reply that men are war-minded animals that prefer a glass of beer in a bar to his wife's company at home. They will also add that men have a more interesting life, because they are out all the time, have a chance to meet new people, etc., while the poor housewife must sweat away with the children under her feet all day long.

Seeing that women are invading business, universities and other professions, some men are afraid that we are moving towards a matriarchate when women will take over everything and men will become their slaves, because the aim of woman is not equality, but supremacy.

Knowingly or unknowingly, every woman dreams to be the boss, to be adored and to have the last word in everything, they say, because it is unbearable to her to share the last word equally with her man. So when a little woman says she is fighting for an equality in a man's world, she does not really want equality, but supremacy.

To women's claims to equality some men answer that they never had it so good, so why should they complain of their lot? They have dresses, they have TV sets, they have money, countless gadgets to make their work easy, etc. Man no longer can take and sell his wife's property or take the children away from her. At present women can go to the university, can vote, can earn money, become doctors, etc., and all this has been made possible by men about whom they complain.

"Yet", some representatives of womanfolk will reply, "it is true, but we still have a long way to go". "If you haven't done better in the past", the opponent will reply, "it is because the worst enemies of women are women themselves. They will not vote for women in parliament or anywhere else, for they won't stick together".

When the protagonists of woman's equality point out that a woman can be as successful in life as a man and quote the names of some famous women, the opponents shrug off the argument and say: "Don't argue from special cases, because the bulk of creative genius has been carried by man, not by woman". And they will add that women are disqualified from pursuing such careers as are involved in business or politics, because they are not interested in anything but "themselves". This self-centredness makes them unable to achieve success in anything except marriage and the rearing of children, a wonderful and glorious career, unfortunately not understood or even despised by some women, although this is the main feminine role in life. Women who despise this noble career for the sake of an exaggerated equality with men have missed the richer values which are found in the children, the home and the care of the husband.

Since both the man and the woman are incomplete in life without each other, they should cooperate to achieve a deep understanding of their respective roles in life and in marriage, and of their obligations which such a cooperation imposes upon them. If they do it, the Lord will lovingly smile upon them and bless their love and marriage by turning it into a little earthly paradise which will enable both of them to reach the real heavenly paradise hereafter. If they create such atmosphere in their marriage, it will become less important "Who is the boss in this house?"

UKRAINIAN SEA

During the middle ages the present Black Sea was known as the Ukrainian Sea (Ruske More), and the Carpathian Mountains were known as the Ukrainian Alps (Ruski Alpy). It was so because most of the coastal regions, as far as the Carpathian Mountains and beyond, were inhabited by the same people, namely the Ukrainians. Since practically all those regions are now occupied by the Ukrainians it would be only proper to revert to the original terminology and rename it the Ukrainian Sea.

— A. Zaharychuk

WE MUST BE SERIOUS...

Most people are serious when it comes to their earthly affairs, business or job. But how often they do not take God and their soul seriously. How often they do not take their faith and religion seriously as if these things were less important than their business or job, amusement, good time and money.

False Reasons Support Discrimination

"Why is there discrimination against Negroes in the United States? Doesn't your Declaration of Independence say that all men are created equal?" This is a line of questioning often put to Americans by people in other countries. Explaining racial discrimination to other people is a difficult matter largely because it is based on reasoning which is false, unfair or legalistic.

The Declaration of Independence, to be sure, declares that "all men are created equal". Yet neither the Declaration nor the Constitution as originally written mention the Negro. At that time slavery existed in the United States, and the provisions of neither document was considered as extending to Negro slaves.

But following the Civil War of the 1860's—a war largely concerned with the issue of slavery—amendments to the Constitution were adopted freeing the slaves, granting them citizenship, and guaranteeing the rights of all citizens. The actual enforcement of these rights has been a long process, and is by no means near full accomplishment today.

One great stumbling block has been the persistence of a feeling on the part of many Americans that the Negro is an inferior being. This feeling is not based on facts, but rather on a confusion between a presumed natural inferiority and the inferior **position** the Negro has long had in our society. It arose from the Negro's former status as a slave—for it proved most difficult to admit that a slave was one's equal.

This negative feeling was further fortified by the simple fact that the Negro has a black skin. It is an unfortunate trait of human nature to regard those different from oneself as somehow inferior. And it follows that it is not at all difficult to deny civil or human rights to those whom one considers inferior.

Racial prejudices are among the most deep-seated of all human prejudices. They do not vanish overnight, no matter in what part of the world they may occur, nor what races they may concern. Yet many different races have come to this country and always, in the end, prejudices against them has sharply diminished. There is no reason to suppose it will be different with the Negro.

There is one final reason for denial of full civil rights to the Negro—it is an economic one. Denied their full rights, lacking education and organization in the past, the Negroes long constituted a large pool of cheap labor. With the rise of the trade unions, and such federal measures as the minimum wage law, this situation has been visibly improved.

As to legal measures to guarantee civil rights to the Negro minority, these have not been easy to effect as one might suppose. For the courts can act to enforce civil rights only when actual cases involving violation of these rights are brought before them. And the federal government can only act under specific legal authority. Thus many violations remain beyond the reach of the law.

What is needed is more specific legislation to enforce civil rights—which is exactly what President Kennedy was seeking in his comprehensive civil rights bill now before Congress. (ACNS).

UNIVERSALITY OF THE CHURCH

Our Lord died to found a new spiritual community, the Church, in which national boundaries are torn down. God's people are no longer the Israelities, but all the nations of the world. They also are God's holy and beloved chosen ones.

The Catholic Church Is the Church of Christ

Rev. W. G. Hurley, C.S.P.

IS it possible to know which is the one true Church of Christ? Can you turn to one Church with absolute certainty and say: "This is the one true Church of Christ? There is no other?"

Not only you can, but you must! Why? Because Christ was God! And He founded His Church. That living, visible, teaching organization which was to take His place... until He comes again.

"Teach all nations", was His command. And He added: "Whosoever hears you, hears Me, and whosoever despises you, despises Me".

The duty of His Church was plain. "Teach **all** nations!" Teaching what? "Teaching whatsoever I have commanded you", He ordered.

And your obligations? **To hear! To heed! To believe!**

But, as Christ was God, He must have foreseen all things, He must have foreseen the world as it is today. Honest-minded, sincere, God-loving men and women turning to Him in prayer and supplication. Asking of Him in love... even in justice... "Which is the one true Church?"

* * *

Now where is this organization that you may know His true teachings? What to believe? And how to live in accordance with these teachings?

Surely, in preserving this organization down through the ages Christ must have left with it certain distinguishing marks. Distinctive seals. Clear cut characteristics.

Not hidden or obscure, not doubtful or uncertain, but seals and marks which would shine out clearly as brightly to guide us through the fogs of doubt and the mists of uncertainty, straight to the haven of its truth and authority. Christ

must have done this.

His love and justice would permit nothing else. And the Church which has these marks must be Christ's true Church.

You must find it! Your duty, in this regard is unquestionable.

The marks of the true Church

But what are these marks, these divine seals?

First and foremost to understand any organization you must think of it as a unity. And, an organization dealing with the eternal salvation of your immortal soul must be a compact, organized perfect unity. A unity in government. In faith. In worship.

And thus you find in **all** those passag-

es of Scripture in which Christ describes His Church, the principal mark, standing above all the rest, that His Church is to be one. A unity, resembling the infinite unity of God Himself. Thus, Christ called His Church a "Kingdom".

The Jews, thinking only of earthly things, always pictured the Messiah as an earthly King. A great King. With glory greater than Solomon. With a mighty, resistless army. Trampling the nations of the world beneath it. All the world must bow before the Kingdom of Judea.

Always was this their idea, their conception of the coming of the Messiah! A mighty monarchy with a mighty king at its head.

And, although Christ did His utmost to correct this false conception of an earthly kingdom, yet He would never deny that He came to found a "Kingdom". Repeatedly He confirmed this **idea of a kingdom.**

Inevitably a kingdom signifies a Ruler, a People, and Laws promulgated by the king, obeyed by the people.

But this was to be a kingdom more lasting than the eternal hills. And a king with the authority of God himself.

A kingdom, though not of this world. But a kingdom of God on earth, wherein should be revealed, as in a mirror, the infinite unity and harmony of Heaven.

Or again, Christ called His Church a "sheepfold", addressing His first Apostle as the shepherd. And, as if to place it beyond dispute, Christ abandons the figurative speech to declare plainly, "There shall be but **one** sheepfold and **one** shepherd".

And thus too with His other comparisons. For instance, comparing the Church to a mustard seed. The tiny seedling planted in Judea was to cover the whole earth, its limbs spreading everywhere. Yet, ever unity. One seed, one trunk, one tree.

But the proof of proofs is the prayer of Christ at the Last Supper.

Christ bowed His head as He prayed for His Apostles. But He continued to pray! For whom is He praying? Listen to His words! "And not for them only do I pray, **but for them also** who through their word shall believe in Me". He was praying for you and me!

And what is He asking?... Listen! "That they all may be one, as Thou, Father, in Me, and I in Thee; that they also may be one in Us". He was asking for His Church that unity, as the unity of Himself and His Father in Heaven.

Why was He asking this? What was His purpose? Listen again!

"That the world may believe that Thou hast sent Me". "And hast loved them as Thou also hast loved Me".

This seal of unity, this divine mark, Christ was asking as a proof of His own divinity. That the world might know that He was God.

A unity, the most perfect. Oneness of faith. Oneness of worship. Oneness of government.

Now which Church has this mark?

Unity

The answer comes to every tongue. The Catholic Church and it alone.

Unity in government. In the twenty centuries since Christ, kingdoms, empires, governments without number, have risen and fallen. Yet untouched has been the Church of Rome. Over five hundred millions of Catholics today recognize the present pope in Rome as their spiritual leader with that same loyalty and devotion with which the early Christians rendered homage to Peter.

Unity of faith and worship! Theories have come and gone. Science has made its pronouncements, contracted them, then made new pronouncements. But the articles of the Catholic Faith have remained unchanged as the God who gave them.

* * *

And the other marks?

From the time of the Apostles to the present day there had come down through the ages what is known as "The Apostle's Creed". It is an article of

Faith in every Christian Church. Identical in every Church. For while men were unable to read and hence the Scriptures could be changed and altered with impunity, the Creed was left alone. Why? Because every man knew the Creed by heart. To attempt to change that would have been fatal. Hence, it is written in the articles of Faith, of every Church. Every Christian knows it. Every follower of Christ is familiar with it.

Holiness

The Church of God was to be holy. Infinitely holy. Holy in its Founder. Holy in its teachings. Holy in its help, aids, and in the fruits of its children!

Has the Catholic Church this mark? Holy in its Founder? Its Founder was Christ Who was Holiness Himself! That He personally founded it, is not necessary to prove. No one questions it. History speaks definitely. Too definitely for any argument.

Holy in its teachings? Yes! Why do I say this? Because even in the pursuit of sanctity, the higher one goes, the greater the necessity of security. I must **know** I am right.

The Catholic Church speaks with the authority of Christ. "He that hears you", said Christ, "hears Me".

Catholic

The third seal of divinity! The Church of God is "Catholic".

Catholic—that is, universal! Catholic in time! Catholic in number! Catholic in place!

Catholic in time. Thirty years after Christ's death St. Paul cries in exaltation: "I give thanks to my God, because your faith is spoken of in the entire world". The Apostle's Creed itself, in which we find this word, dates to the year 67. Thus, too, St. Polycarp, who, history tells us, was ordained bishop by St. John himself, signs his letter, "Polycarp, the **Catholic** bishop of Smyrna". And down through the centuries the name and the Church have always gone together.

Catholic in number! It would be sufficient to prove simply that the Catholic Church outnumbered any other. But what do you find? The Catholic Church towering head and shoulders above all others, even when adding them together. Over five hundred million Catholics in the world today.

As the prophets of old declared, "Its children are as the stars in the firmament. The sands of the seashore".

Catholic in place! Need it be pointed out that wherever one goes, there is the Catholic Church. True it is, in some countries you find other Churches. Various Church with their different doctrines.

But everywhere, in all times, in all nations, is the Catholic Church. Always the same in Faith, Government, and Worship.

If by some miracle of God you could call a Catholic from every nation, from every age, from the day of the Apostles to the present time and could stand them around you in a circle: a martyr from the catacombs of the first century; a dusky African from the second and third of Cyprian and Tertullian; a Celt who had fallen victim before the sacred eloquence of Patrick; a Gaul who had knelt in prayer before the Saintly Martin; a sturdy Viking from the Northland who had acclaimed St. Boniface; a Catholic from every people, from every time, from every color, and every tongue; and you would demand, "Tell me in the name of God, what was your belief in your age in your time?" You would receive always the same answer. The same words. Always the **one Catholic Church!** And today?

Greater in number, greater in power, stronger in influence than ever before in the history of the world!

Apostolic

Is this all?

No! There is another mark. Indisputable. Inescapable. Overwhelming in its import. The Church of God must be Apostolic.

It must go back to the time of the

Apostles. Its officials must trace back their authority through a direct and unbroken line to the Apostles. Its doctrines today must be identical with the doctrines of the Apostles.

Read St. Mark, St. Matthew, St. Luke, St. John. Christ called unto Him His Apostles. He formed them into a corporate body. He gave them all those powers and faculties necessary to carry on His teachings until the end of time. He promised to them an indwelling of the Holy Spirit to guide, inspire, and protect them and their successors, until the end of time. But to these Twelve Men and to their successors alone.

The task of proving the Catholic Church is Apostolic in origin, and that the succession of her pastors is directly and continuously from the Apostles, is easy. The long list of Church Councils down through the ages constitute the very landmarks around which history is written.

Take the Bible and read! Once more we are thrown back on Christ's promises. For Christ promised on His solemn honor as God.

1. Founding the Church upon Simon Peter, Simon Cepha, Simon the Rock! **"Thou art Peter, and upon this Rock I shall build My Church, and the gates of hell shall not prevail against it".**

2. **"I will send you another Paraclete, the Holy Ghost, the Spirit of Truth, Who will abide with you all days".**

3. **"Behold, I am with you all days even to the consummation of the world".**

If the Catholic Church has gone astray, if error has crept into its teaching, then the **Holy Ghost, The Spirit of Truth, has not been with it all days.**

Finally, neither has Christ Himself been with the Church. For if error crept in, **Christ has been with it all days.**

If necessary, on this one argument alone, the Catholic Church should convince the world. For either the Catholic Church is the one, Holy, Catholic, Apostolic Church, the true Church of Christ, or the words of Christ were false.

Remember the Church of Christ must be an apostolic Church and to be apostolic it must have existed from apostolic days. Otherwise the Church could not be a divine institution.

Remember, it cannot be duplicated any more than the birth of Christ can be duplicated. It must last to the end of time, despite all opposition. Hence, the faith that Christ left to the world is taught correctly by the Church.

Remember, the Church Christ entrusted with the teachings of His truths must be a universal or Catholic Church. It was to teach all nations, and hence, must be in all nations from the day of Pentecost until the end of time. For there is but **one** God. This God sent but **one** Redeemer. This **one** Redeemer taught **one** Revelation and instituted but **one** Church.

A final test

The last point. Are the doctrines taught by the Catholic Church today identical with the doctrines taught by Christ and the Apostles?

By every known test they are.

By "The Apostle's Creed". By the science of archaeology. By the overwhelming testimony of history. By the evidence of the catacombs, relics, and the ancient manuscripts.

All point to the fact that the doctrines of the Church of Peter today are identical with the Church of Peter on that day years ago when the Saint was sent forth to die, that by his death he might give testimony of the truth which by the command of his God and Master he had taught that Church—that one true, Church of Christ—which **alone**—in **name** and in **fact**—is the **One, Holy, Catholic, Apostolic** Church.

Oblate Missionaries of Mary Immaculate

HAVE you ever really given serious thought to your own particular mission in life? Everyone of us has a mission or message to give to the world. How we do it is shown by the degree of generosity we have in our love for God. Not all are called to be married, nor are all committed to the single state. Neither can everyone be a priest, sister or brother. Yet all souls without question have a mission set out for them. This mission is that they be as happy and as holy as God has prescribed and that they obtain heaven not only for themselves, but for other souls as well. The degree of holiness they acquire will depend on how well they collaborate with the will of God.

All souls are called to be holy, regardless of their state (married, single or consecrated). Pope Pius XII has called for all Christians to wake up to the need for personal holiness by giving themselves wholeheartedly to the work of the Church by means of Lay Apostolate—in their occupations, church functions and even recreation. He asked pious souls desirous of a more intimate union with Christ to become consecrated members in the world and live the counsels and to spread the love of Christ through their contact with people in their everyday work or other forms of activity.

Little need be said about the shocking state of morals and other evils which prevail amongst so many souls in the world. A number of years ago Pope Pius XII saw this and wrote his encyclical "Provida Mater Ecclesia" to call into existence institutes for the newest consecrated members in the Church. As a result Secular Institutes were formed to provide a vanguard of humanity for Christ.

Being a member of a Secular Institute is no half-way vocation as some mistakenly believe. The giving of oneself to God's will is as complete and as profound as in any other form of consecration. This type of consecration requires that one be alert to all his surroundings; he must even develop a keener perception than usual, because of the necessity of mingling with those of other religious beliefs, and many who profess atheistic convictions as well. One must be ready to bring the Gospel of Christ to others by his actions, example and words. This may be the only Gospel that some souls will ever receive!

Though many Secular Institutes have been founded since Pope Pius XII first issued his Encyclical, only seventy have obtained approval from the Holy See. Amongst these there is one which was founded in Canada and has spread into three of the Rites of the Church, the Latin, the Ukrainian-Byzantine and the Melchite. It is the Oblate Missionaries of Mary Immaculate. This Institute was founded by an Oblate Father, Rev. Louis-Marie Parent in New Brunswick in 1952. Since then its membership has grown to over 1500, and it has spread to 16 other countries. The members of the Oblate Secular Institute set an example of holiness in the modern world. They dress simply and attend to daily duties for which they are trained. If they are still going to school, they may choose to prepare themselves for almost any profession or trade. The Church wants them to share Christ's charity with everyone in their milieu, as every Christian should. Being consecrated by their vows, they have an advantage over ordinary Christians to stand the daily trials of life and become witnesses of Christ's love.

Upon entering the Oblate Missionaries a candidate spends six months as an aspirant learning the rudiment of the spiritual life and the Evangelical Counsels. Then follows a two year period of probation—a preparation for consecrated life in the world. During this time the

girls still maintain their occupations or studies as ordinary girls would. They are not taken out of public life for these two years.

To achieve the ideal of personal sanctification and the fulfilment of the two-fold law of love of God and of our Neighbor, an Oblate Missionary practises her rule and attitude of life. They are adapted so that they will fit easily into their daily lives. They are as follow:

1. Daily Meditation
2. Daily Mass and Holy Communion
3. Rosary, Meditated
4. Daily visit to the Blessed Sacrament
5. Daily spiritual reading

The second 5 points are called the attitudes of life, and these any Christian can follow. They are as follows:

1. To think of God at least once every hour.

2. To avoid all interior or exterior criticism.

3. To avoid all interior or exterior complaint.

4. To be devoted to all tasks assigned to them.

5. To be an element of peace in one's surroundings.

Besides these, the Oblate Missionary makes 5 voluntary acts of charity daily to show her love for people through Christ and to make reparation for any errors which may have been made during the day. In this way she is actively attentive to the will of God in her life because her whole spirit and body are given to God.

By observing the 5-5-5 rule of life, an Oblate Missionary becomes totally immersed in the love of God, which radiates itself to all souls. Thus the oblation of a consecrated soul in the Oblate Missionaries of Mary Immaculate becomes total, apostolic and charitable, as Christ wishes it to be.

If you think that you would like to be an apostle in this manner and would like to know more about this way of life, please write to:

THE DIRECTRESS,
233 Scotia Street
Winnipeg 17, Manitoba.

KANGAROO

The kangaroo is typically an Australian animal. The kangaroo females carry their young ones in an external pouch, inside which there are nipples. The young one leave the pouch for periods of grazing and play, but returns to it when there is any sign of danger. The mother carries its little kangaroo in the pouch. But when pressed by hunters, she often leaves the young one to the mercy of the hunters and tries to escape herself. The infant kangaroo is only about an inch long at birth, but it immediately crawls into its mother pouch and begins to feed.

Kangaroos are very lazy animals. They like to eat and sleep, but apparently they eat more than sleep. They consume a large quantity of grass, because they eat almost continuously. Their meat is hard to eat, except for the tail from which the Australians make tasty soups.

There are seasons in Australia when kangaroos can be hunted and killed. The aborigines eat kangaroo meat. It is forbidden in Australia to sell kangaro meat in restaurants, although some of them occasionally serve kangaroo steaks to their customers.

THE PRAYER WORDS

by John Zubaly

THE word GOD is much more than just another word. All languages in the world have a word for God. And no other word can compare to it in "meaning so much for so many peoples" for these many centuries. It is a word destined for eternity!

Groups of words can be formed into a prayer. They are composed of everyday type of commonly used words. However, they have a special meaning that one will strive to live by since they are the words that mean so much for the saving of the Soul.

Just as there are good and bad words in everyday usage, there are also two kinds of "good" and "bad" words that the prayer words extol and denounce. God—is the word of goodnes, while the other word—the devil—is the unwanted word and is associated with all that is evil, sinful and wicked. The prayer words are combined to guard against the words of the Devil!

A word may have a certain meaning to one person while at the same time it will have a far different meaning or no meaning at all to others. To agree or disagree on words is a popular pastime. Regardless of the outcome of the argument the flow of words goes on and on, day by day.

The prayer words of a prayer are so very easy to pronounce, to spell and to remember. Their meanings do not change with the passing years. The word of God is still the word of God, its meaning the same yesterday as today.

It is said that in one way or another the human being changes either for good or for bad. Prayer words should be spoken often so that the change will be for the good for God and for an everlasting life with Him!

WOMEN OF GALILEE

How tender, brave and constant were the Holy Women who came from Galilee with Jesus! They watched all that was done so hastily to prepare His dead body for the grave, and planned, after the sabbath to return and pay that body full measure of attention and reverence.

The city was in a state of upset and suspense. Enemies of Christ and rough soldiers were likely to be about, yet this did not discourage the women as they set out, laden with precious spices and linen, in the dark hours before the sun arose. They knew, too, that the heavy stone was securely lodged in the mouth of the tomb. They wondered how they would manage to dislodge the stone, but it did not seem to bother them very much. Real fright overcame them when they arrived at the place of burial and were met, not by rough soldiers, but by two angels, aglow with heavenly radiance. From those angels the Holy Women heard of the Resurrection. Evidently they had not expected Christ to break the bonds of death, even though five times in the Gospels Christ had assured his listeners that, on the third day, He would indeed rise from the dead.

My Thorny Problem

(The Church and Freedom)

M. Schudlo, C.SS.R.

"I am a Catholic layman and I work with Protestants. Most of them are real gentlemen. Sometimes they ask me how does the Catholic Church reconcile her ways of acting with the freedom which she proclaims to the world. They say that the Church is a dictatorial organization, similar to Fascism or Nazism. It is characterized by centralism, dictatorship, personality cult of the Leader (the Pope), suppressing of free speech, etc. In other words, it is a bitter enemy of freedom which Our Lord brought us. What should I tell them? How can I explain the whole thing to them?"

* * *

Your Protestant co-workers are not the only ones that say that the Catholic Church and Freedom is a contradiction in terms which means that the Catholic Church cannot tolerate a true freedom, if it wants to remain Catholic. The Russian novelist Dostoyewsky published a book "The Legend of the Grand Inquisitor" in which he says that the Church burnt Christ as a heretic!

We have heard many objections made against the Church, although somehow their amount is lesser since the Second Vatican Council. We must seriously face these charges, for the whitewashing apologetics and the effort to defend everything in the Church will not do it much good.

In a friendly discussion with our non-Catholic brethren we must frankly and humbly admit that Catholics have in the past committed many sins against freedom, for instance, during the Inquisition or some ill-famous Crusades. Such things must neither be defended nor justified. Nay, some of them must be condemned as crimes against the human conscience and God's benevolence. It was exactly for this reason that the present Pope Paul VI asked forgiveness of non-Catholics in his speech at the opening of the second session of the Vatican Council in September 1963.

While condemning the past abuses against freedom we must, as the same time, stress and show that freedom, real freedom of the sons of God, is not only possible, but absolutely necessary within the Church, for otherwise the Church of Christ will seem to appear in the eyes of modern men as a totalitarian monster which rules or tries to rule the 'poor' Catholics with an iron rod by depriving them of their freedom "for their own good' and the salvation of their souls.

As everyone knows, the Church is composed of men, good men, bad men, saintly and sinful men. Such men can be found not only in the ranks of the laity, but also among the hierarchy of the Church. Consequently we may run into men who do not serve Christ in their 'holy' offices and functions, but pursue their personal ambitions by fostering greed for power, advancement, distinction, etc. An abuse of authority is possible when such men occupy a position in the Church. They may become little tyrants to their subjects, forgetting that, as representatives of the humble Christ, they are bound to serve, for "the Son of Man did not come into the world to be served, but to serve and to give

His life as a ransom for many" (Mt. 20, 28). 'Enebriated' with their power to command in the name of Christ, they may easily cross the border and exceed the limits of power which the office bestows upon them. Hence abuses are always possible, if the man in the office is not a true and genuine follower of Our Lord Jesus Christ. And in fact, many abuses have been committed against freedom by those who pretend to know everything as if the Lord had made them specialists on everything. The examples of Joan of Ark, of John of the Cross, of Galileo are just a few instances of such abuses, without mentioning the ones which occurred in our century and have been publicly condemned by some Conciliar Fathers during the second session of the Vatican Council.

Of course, we must not identify true freedom with chaos, for the Church of Christ is a well ordered community whose main purpose is to lead souls to heaven. For this reason freedom in Church must be a **freedom in order** which is based on lawful authority, as St. Paul clearly states: "Obey your superiors and be subject to them, for they keep watch over your souls, mindful that they will have to render account" (Hebr. 13, 17).

Freedom and order complete each other, because without order there cannot be true freedom, and without freedom there cannot be order, but slavery, oppression and dictatorship. If freedom is too much stressed, anarchic individualism will be the necessary result, as is the case with some non-Catholic religious denominations. On the other hand, when order is too much stressed, external legalism, centralization, bureaucracy, and lifeless uniformity will spring up, things that do no honor to the Church of Christ and win no people to its divine teaching. What we need is the **holy freedom** of the children of God who accept the revealed truths and obey the lawful authority which is bent on serving and helping them on their way to heaven.

How should this freedom be manifested in practice?

There should be a freedom of speech within the Church of Christ. There was such a freedom in the early Church when St. Paul publicly reproached St. Peter for his hypocricy, although Peter was his superior and the head of the Church: "If you, though a Jew, adopt the Gentile way of life and not the Jewish, how is it that you compel the Gentiles to adopt the Jewish way of life?" (Gal. 2, 14). Unfortunately, in modern times, the virtue of prudence and respect for authority has been sometimes identified with subservience and cowardice towards those who wield authority in the Church. At the same time a watchword was formed and propagated among Catholics that authority is always right, regardless of the mistakes and injustices it may commit toward those whom, by the will of Christ, it must serve. As a result 'small Stalins' sprang up here and there who did great damage to the prestige of the Church and alienated many from it. It goes without saying that it was too hard for our non-Catholic brethren to see the Church of a humble Christ "Who emptied Himself by taking the nature of a slave" (Phil. 2, 7) in its "authoritarian" structure which made it resemble the organization of the earthly kingdoms with which the Church was often associated.

Fortunately this attitude is being changed at this time, due especially to Popes John XXIII and Paul VI and to the Fathers of the Second Vatican Council. The abuses of authority denounced by our non-Catholic brethren have been publicly condemned by the Conciliar Fathers. Catholics must have not only freedom of speech but also freedom of action in those things which belong to them. Christian obedience is not the same as spineless servility. Our religion is based on God's love for man. Consequently both the authority of leaders and the obedience of subjects must be a "service in love" which means that

Christians must be allowed to enjoy freedom as much as possible with the minimum of restraint by the lawful authority. This is just the opposite of the totaliturian restraint. Such new spirit of freedom is evident in the Catholic Church of today. It is enough to read the papal Constitution on Liturgy in which he authorizes the local hierarchies not only to regulate the liturgical worship, but also to form and compose new liturgies, taking into account local customs and traditions of the people for whom the liturgy is intended.

We see another important change within the Church in the new attitude toward the religious freedom which was sometimes violated in the past. Cardinal Bea, the president of the Secretariat for Promoting Christian Unity, in his speech, "Religious Freedom and the Transformation of Society" on Dec. 13, 1963, made the following statement on the subject:

"It is a basic duty to proclaim loudly the inalienable and undeniable right of man to the freedom to honor God privately and publicly, to proclaim and propagate this religion according to the precept of one's upright conscience".

The Church of today realizes that the more it makes freedom a reality, the more it will become a dwelling-place of freedom for the children of God, attracting to itself those who broke away from it or never knew it, for they will realize that the authority of the Church is not something absolute in itself but a purely spiritual authority **under** the authority of God and that its only purpose is to serve mankind, not to dominate it. The Church must be obedient to Christ and His Word, if it wants to appeal to modern man who has suffered so much from the authority which was 'worshipped' for its own sake, forcing its subjects to accept everything that came from it and to conform to it blindly. The Church has no right to dominate the Gospel but to serve it in humble obedience. The authority of the Church was established by Christ for the propagation of the Gospel teaching, and not for the spread of some particular culture, and even less so for the personal satisfaction of those who are invested with ecclesiastical authority. Even the authority of the Pope must be that of a Good Shepherd, used only for the spiritual welfare of the people and the salvation of their imortal souls. If it is exercised in such spirit, then the whole doctrine of infalliblity and primacy will become less hard for our non-Catholic brethren to accept.

It must also be clearly stated that no one can be forced to accept a doctrine which has not been revealed by God, no matter what some 'pious' writers may say or write. The First Vatican Council has limited the scope of papal infallibility to the **matters of faith and morals.** At the same time it made clear that papal infallibility is not the same thing as **impeccabiilty** which means that the Pope could be a sinner and still infallibile due to a special assurance made to St. Peter whose lawful successor he is. This restriction was made to eliminate some mediaeval exaggerations in this matter.

Finally, there is nothing wrong with the criticisms of lawful authority when it makes a mistake, because it is well known that the authority is able to make mistakes. But criticism must be polite and kind, if it is to be useful. Then men in authority are aware that they are only men, and therefore capable of mistakes. If these mistakes are shown to them in a polite and charitable way, they will have no objection to a constructive criticism, for it will help them to exercise their authority more wisely and profitably.

Except for the truths which have been revealed by God and proclaimed by the Church as **dogmas,** no one is bound to believe in what he may read in certain books or magazines, for instance, about private revelations, apparitions, devotional practices, etc. If such things help his spiritual life, that is, if they help him to love God more earnestly and serve Him more faithfully, he may accept them. If not, he is free to pay no attention to them, and no one has the right to condemn him for so doing.

Thorn In The Flesh

Bishop F. Sheen

It is true that every man has his weakness, and to recognize it is a mark of charity.

What we do with that weakness, such as alcoholism, lust or dishonesty, or with our sickness and trial, is a test of character.

St. Paul had a "thorn in his flesh". We do not know what it was; there had been many guesses, such as blindness, physical disease and constant persecution.

The point is that he prayed three times to have it taken away from him, but the Lord refused to do it, saying that He would give him sufficient strength to bear it.

Many battles may go on until a man dies, but he need never become depressed about the battle.

Nobody in the world can say he has nothing to do, for he has something to do as long as he has something to overcome.

Life puts everyone to a test. In fact, our inner weakness is a greater test than outer circumstances.

The crooked branch will not bend in a new curve, if it is tied only for a few minutes.

The tendency towards egotism and selfishness is not cured by one resolution: the thorn may remain even though we ask that it be taken from us.

The answer to prayer is not always in the external removal of some pressure or sorrow, but rather the infusing of a power to sustain it.

'If a man has a burden on his back, he can be relieved in two ways: either by making light of the burden, or by making the shoulder stronger.

The latter is sometimes God's way of dealing with us.

Moses, for example, was a wrathful man, for he once killed an Egyptian, but he ended up by being the meekest man in the world, because he struggled against his anger.

Matthew, who wrote the first Gospel, was a Quisling, yet by struggling against his betrayal of his own country, he became a great patriot and a lover of the history of Israel.

Demosthenes became the great orator because he had a weakness of speech.

Would we ever have had the poems of Elizabeth Barret Browning, if her spirit had not overcome the sufferings when her spine was injured by a fall from a horse, when she was kept a prisoner in her father's house until she married, and when as an invalid, she spent most of her life propped up on a couch by cushions?

The sparks of her love poetry came not from one who bemoaned her pain, but from one who saw in it all the "shade of God's Hand outstretched caressingly".

Most of us are in prison walls; we would like to to do other work than that which is forced upon us.

Shall we break under it, complain and rebel, or shall we use the time to the profit of our souls?

Circumstances, whatever they be, are occasions for the acceptance and work-

ing of Divine Power.

St. Paul was stoned at Lystra. A young man stood, looking on with admiration.

Paul must have recalled when he was a young man, and looked on someone else who was stoned.

In any case, that night Paul discovered Timothy, the strong comrade of his labor in later years.

No wonder he gloried in his infirmities.

God works with broken reeds and burning flax, but not with iron pillars which glory in their strength.

With self-conceit, He can do nothing.

When a man is weak, he can become strong with grace. So too, when a man knows he is a sinner, then he has already taken the first step toward righteousness and peace.

What Our Aboriginal Missions Are Really Like?

Letter From a Lay Missionary

Just the other day I was with some fellow lay missionaries who had not long returned from working in the Missions of North-West Australia.

It occurred to us that there must be many people who would like to know what our aboriginal missions in the West are really like and what place lay missionaries take in the work there. So we decided to write about our few years' experience.

We had all worked at La Grange Mission, about 120 miles south of Broome—one of the many missions conducted by the Pallottine Fathers in the West.

* * *

La Grange Mission is a mile from the coast, just far enough away to avoid the sandflies which abound everywhere along the North-West coast and mangrove creeks, and not too far away to miss the sound of the waves on the beach at high tide.

Though the country is fairly flat, and many parts of it are wide plains that stretch for miles with nothing to see but stunted bushes and fine grey dust in abundance, La Grange is blessed with trees—not elegant, tall timber that we

see in the South, but gnarled white gums, tortured into strange shapes by years of heavy winds.

People from seven tribes live at La Grange, so difficulties with language often arise for the poor missionary. There are people from three coastal tribes and the others come from inland on the Great Sandy Desert. They were moved to the coast during the last war by the Native Welfare Department and, though some returned to their natural home, quite a few remained and learned to live "coastal style". They are a happy, simple people, open to kindness, but keenly aware of injustice.

Our task as lay missionaries was to help the priest in charge with the running of the Mission. The jobs we tackled were many and varied.

Nurse and teacher

There was a nurse in charge of the small hospital on the Mission, and she cared for everyone, from all sorts of sicknesses to new babies. There was also a teacher who put the children through their paces with the Three Rs. These and the other girls took the responsibility for all the housewifely jobs needed to keep a big family going.

There was the dining-room and cooking for the children and old people to be supervised, the washing and ironing for about fifty people to be done, and the necessary mending and sewing for all as well. The girls and the boys in their separate dormitories had to be cared for and mothered and taught how to care for themselves and their belongings.

Their recreation had to be watched and usually one of the lay missionaries joined in with them. This the children loved and always delighted in teaching us their own games. Nevertheless we had to be awake and ready with plenty of ideas for games, as the children got bored easily if there was not something new forthcoming.

Singing takes a foremost place in the children's lives. They are always ready to sing, so we tried to teach them to sing for God and to make people happy. They learnt plenty of hymns and songs that they sang at any and every time they could, no matter what the occasion.

Strange as it may seem, we often had visitors dropping in on us, even though we were off the beaten track. Many times we would put people up for the night and for meals, so we certainly needed all the staff we had then.

Camp visiting

Another of our chores was camp visiting. We used to walk to the native camp—five minutes away from the Mission itself—where the parents, toddlers, babies and old people lived. We kept a friendly eye open for sick ones and encouraged all to keep their homes clean and, above all, showed that we really cared what happened to them.

Every Mission, too, usually has its own store where the supplies for months ahead are kept, and one of the girls kept check of things here and helped Father with the ordering and storing of the goods, and the "selling" or giving out to "customers".

Another job we took on ourselves was to beautify the Mission as much as we could, and gardens around the buildings began to spring up and were jealously watched against marauding white ants, winds, goats, and investigating children.

The job that we were all privileged to share was the care of the chapel and sacristy—and we swept and polished and washed and ironed, and prepared for all ceremonies as fittingly as possible.

In July all the schools from as far East as Fitzroy Crossing and as far South as La Grange meet at Derby for the Inter-School Sports. They come from Broome and Derby, Beagle Bay, Lombadina and Cockatoo Island and it is usually a grand picnic day for all. Our children enjoy meeting and mixing with so many other children and eagerly look forward to the event.

We have about 250 miles to travel so we must take three days for the whole trip. This means taking enough food, clothes and blankets for ourselves and thirty-odd children. Some of the people go as well, for a "bit of a holiday", so it must be a sight for sore eyes to see us—with the lay missionaries seated high up on top of loaded tea chests on the back of the Commer truck, surrounded by excited children, people and the inevitable billy-cans—and everyone singing at the tops of their voices.

Queen's visit

The visit of the Queen to the North-West was a red-letter day for all, and just about everybody took off for Broome in every available vehicle just to see her.

As soon as we knew she was coming, everyone got most excited, but what made us smile broadly was Noora, one of the working women, pestering the life out of us for some paint to paint her billy-can! She went proudly off to Broome brandishing a brilliant yellow model.

There are other memories of "cobba-cobbas" and initiation ceremonies, of native people travelling hundreds of miles in ancient cars to be sure of being there, of women painting their faces with a paint made from the white ashes of a fire, and put on hot, so that the first layer of skin was burnt off and the pink flesh showed underneath, of a son who had'nt seen his mother for years and got so excited on meeting her that he flung his boomerang around in delight and managed to cut her ear very badly! But we must stop our reminiscing.

We certainly have no regrets for the time we spent in the North-West, and we thank God that He gave us the urge and the opportunity of going to help our aboriginal people even for a short time. We received many blessings and hope that there will be others who will go, too—"for the harvest indeed is great, and the labourers are few". Will you be one of those who will answer Our Lord's call?

From a Lay Missionary.

---

1) Can a bishop or a priest be called an apostle of Christ?

No, not in the true sense of this word, for the Apostolate is a unique function which cannot be transmitted. The Acts of the Apostles say that the Apostle is a unique, because direct, witness of the Resurrection of Our Lord (Acts: 1, 22). An Apostle received a direct order from Our Lord. It is the Lord that sent him into the world to preach the Gospel news. For this reason the New Testament calls the Apostles "rocks", that is, foundations, and "pillars". These images and expressions are never used in the Scripture to designate a bishop. The Apostles did not institute other Apostles but bishops. An Apostle is an eye-witness of what our blessed Lord did and taught during His earthly life, while the bishops, who are the successors of the Apostles can no longer give witness to Christ on the direct revelation which was the privilege of the Apostles who lived and worked with Christ, being the eye-witnesses of what He did or said. Thus the real Apostolate belongs to the period of the Incarnation. The bishops must rely on what the Apostles transmitted to them as eye-witnesses.

2) Since Our Lord forbade to call anyone "Father": "Do not call anyone on earth your father. Only one is your Father, and He is in heaven" (Mt. 23, 9)., I think that the Catholic priests should not be called by such name, because it is contrary to the express will of Christ whom they represent.

Here is an example of how people can misunderstand the words of the Gospel when they do not know the circumstances in which these words were said by Christ. It is true that the mentioned text causes some people to have scruples about addressing a Catholic priest as "Father". It was not a prohibition at all, otherwise not even a child would be allowed to call 'father' the man that gave him life. It was rather a warning to the disciples not to imitate the Jewish Scribes and Pharisees in their pride and pretensions. These were delighted in assuming high-sounding names –titles and assimilating themselves to the "Fathers" of the Jewish nation, that is, to the ancient Patriarchs and other famous forebears of Israel. We know how proud of themselves and their pretended holiness and knowledge most of the Pharisees were. No wonder why Our Lord told His own disciples not to follow their example in pride and pretensions.

3) May a man miss Mass on Sunday without committing a mortal sin?

Yes, there are cases in which a Catholic is dispensed by the law from attending Mass on Sunday, for instance, when he is sick, must go to work, or is unable to get to church, because it is too far, etc. The distance of some ten miles, when the road is good, and the man has a car, does not dispense any man from attending Mass on Sundays.

4) What did the Council of Trent really define about Tradition?

During the long debates on Tradition which lasted two months (Feb. 8—April 8, 1546) the two current opinions had been examined by the Conciliar Fathers. Some favored the opinion that the revelation of Our Lord is partly contained in Schipture and party in Tradition. But this opinion was contradicted by others. Finally the Council decided that the Gospel news resided in the Scriptures and in the Traditions. Thus the opinion of Angelo Bonucci, the General of the Servites, that "all is contained in Scripture" was not contradicted by the final decision of the Council of Trent.

The opinion of the contemporary Catholic Scripture scholars is divided. Some affirm that all the truths of salvation are contained in Scripture and that Tradition is their living interpretation, while their view is opposed by those scholars which affirms that the revelation of who follow the post-Tridentine trend Christ is partly in Scripture and partly in Tradition.

In the nineteenth century very few theologians held the first opinion and few opposed the second view which had become the **general opinion,** and as such is found in all manuals of theological text-books. Card. Newman retained his Anglican conviction "that the whole Christian Faith is contained in Scripture" even after his conversion to the Catholic Church. Theologians who hold Newman's view affirm that the post-Tridentine interpretation of the Council's decision is a **theological discussion** of the dogma, not the dogma itself.

5) I have read in a paper that dancing should be condemned by the Church, because the close embrace of modern dances is no good for any age. The sad experience of the workers in rescue homes confirm the fact that many of the unmarried mothers owe their condition to the intimacy of the dancing which is often aggravated by drinking. I would like to know whether dancing as such should be forbidden by the Church, because some people abuse it?

Some people can abuse anything and everything and turn even the best things to their own damnation, as Judas did with the friendship of Christ. Dancing as such cannot be condemned on the ground that some youngsters abuse this kind of entertainment.

Dancing is a relaxation and amusement. If it is duly controlled and supervised by the parents, school principals and priests, it will remain just that. Of course, there is always danger that some youngsters will try to use dancing to indulge in kissing, petting and even

some worse things, especially after the dance. It is up to the parents to see where their children go and what time must they be home. Furthermore, the priests should teach the dangers of dancing to the youngsters of their parish, and suggest the necessary remedies.

If some youngsters are unable to control themselves and their passions which are aroused by dancing, they must avoid it, as they are bound to avoid all other occasions of sin.

6) Do you really believe that this Vatican Council will bring about the reunion of all the followers of Christ in one Church under the supreme leadership of the Pope, the visible head of the Church and the vicar of Christ? If so, on what grounds?

We do not know when the reunion of all Christians will come. It may take a long time before all the Christians are united again in the one Church. The reunion is both God's and men's work. We are sure, however, that the ground for such reunion is being prepared by the Fathers of the Vatican Council. The reforms in the worship, in the canon law and the explanation of certain controversial matters, undertaken by the Council, is a clear proof that the Fathers are taking the whole thing seriously.

There is a general longing among the various Churches of the world for the unity of the Church. Such longing is certainly the work of the Holy Spirit. Besides, prayer, studies and mutual contacts between Catholics and non-Catholics have helped the Christians all over the world to realize how transitory and worthless (if not silly) many of the reasons of the split were.

But the reunion will not be achieved, unless its workers base it on truth and charity, because we all must seek reunion in charity and truth. We should never go against either of them by emphasizing charity and ignoring truth or vice versa. Catholics may not in conscience agree to a reunion at the cost of the revealed truth, for such a reunion would be a betrayal of Christ, and our non-Catholic brothers will not ask it from us. We may not unite with non-Catholics at the expense of the defined truths of the Church, for instance, at the expense of the seven Sacraments, infallibility and primacy of the Pope, etc. But even in such matters things can be explained in such a way that they will become acceptable to our non-Catholic brethren. Mutual discussion between Catholic and non-Catholic theologians will explain and remove many difficulties which at present may seem insurmountable.

In these discussions charity and truth are the two lights that must show them the way, for without charity the reunion would be unbearable, and without truth it would be impossible. We must love each other and not be scared of the truth even when it is unpleasant.

7) What is the reason of juvenile delinquency?

There are many reasons, not just one. The lack of education, the lack of ideals, the lack of knowledge of God and the lack of responsibility are some of them. An empty mind also plays an important role in juvenile delinquency, for a bored mind of a boy or girl can easily drive them into anti-social behavior and actions of folly and violence which they would not dare to commit, if they had their brains occupied with ideals to which they should dedicate their work and time.

Parents and teachers should see to it that their growing children and pupils have sound occupations and entertainment, or their empty minds will lead them astray. Religion is the best remedy to relinquency. We cannot be good half-Christians, for a half-Christian will soon become a non-Christian.

The Family Budget

IT is safe to say that most American families find it necessary or advisable to make budget plans to guide their spending—but very few adhere to these budgets. Perhaps the reason why many heads of family don't bother with budgets is that experience proves most of the time that family budgeting seldom works out.

Unexpected expenses always crop up and such expenses nearly always force the head of the family to throw the budget out of the window, metaphorically speaking. Obviously, every head of family works out some sort of budget to cover payments he must make on a recurring basis—like rent or mortgage, payments for articles bought on credit, and so on. The rest of the money earned is usually spent as the necessity arises.

What has brought this situation about is the incredible expansion of the American economy in the last decades. With the nation producing more than it can consume, the average American does not feel confined to a strict and limited budget. He need budget his income only to the extent where he will take care of the payments for whatever he bought on credit.

But don't let these facts be misleading. There are still many families who budget their incomes—and adhere very strictly to these budgets—and for such families, advice on the subject is very readily available. In most cities there are budget counselors who provide guidance on a professional basis and get paid for their services.

The federal and state governments provide advice on the subject through the Country Home Adviser or Home Demonstration Agents—who can be found in rural areas. They offer, besides personal help, a series of publications which can be of aid in making a family budget. Possibly the best known of these publications is a brochure called **Helping Families Make Spending Plans,** published by the U.S. Department of Agriculture.

Furthermore, many of the so-called women's magazines or consumer publications often publish advice on family budgets, suggesting how to divide an income in such a way that it covers every expense and takes care of savings and unexpected expenses as well. But, as was mentioned before, the majority of American heads of family guide their spending not through family budgets but based on the real needs of the family.

FAITH ALONE IS NOT ENOUGH

Faith is useless, if it is not followed by good works imposed by the Commandments of God. There is a dead faith of the devils which yields only knowledge, but cannot produce good works. Thus without good works faith is nothing (1 Cor. 13, 2).

It must be said also that genuine love is rooted in faith, just as true faith must culminate in love. Faith is made living and active through love.

AUSTRALIA

LENTEN MISSIONS IN VICTORIA, 1964

Upon my return from New Zealand I continued my missions in Victoria. Out of the seven Lenten missions six were preached in Melbourne or in some of its countless suburbs where our families live and work for their daily bread. These missions were conducted in the Latin churches, except one which was preached in our own Cathedral of Sts. Peter and Paul in N. Melbourne.

The seventh and the last Lenten mission was conducted in Ballarat (a city of some 50,000), 74 miles from Melbourne.

The missions were preached in the evenings only, except Sundays. Every evenings there was a dialogue Mass with the whole congregation, even the children, taking an active part in it.

The missions were preached in the following places:

1) Glenroy (Feb. 16-23), St. Albans (Feb. 23—March 1), Macleod (March 1-8), Brooklyn (March 8-15), Nieddrie (March 15-22), OUR UKRAINIAN CATHEDRAL (March 22-29), and finally Ballarat (March 29—April 5).

At least 70% of our people took part in these missions. In some places it was 95%. During each mission the stragglers were visited by the missionary and invited to the mission. Usually half of the visited families favorably responded to the invitation and came to the mission. In one locality, known for its previous carelessness in the practice of religion, out of 75 Ukrainian Catholic families, 32 were paid a courtesy call by the missionary.

In St. Albans three young men have volunteered for the priesthood and one girl for the nunhood.

As at all other missions there were sermons, instructions for the youth and school children, and three general Communions for the various intentions: for the vocations to the priesthood and nunhood, for the dead of the families of the participants and for our Church in Ukraine. This is in compliance with the request sent to Fr. M. Schudlo, CSSR., by archbishop Joseph Slipy who had asked for these prayers in a special letter to the missionary.

During all these missions I stayed with the Redemptorist Fathers in Kew. Every afternoon I took the tram and went to the place where the mission was conducted during the week. After the mission there was always a volunteer that took the missionary to the monastery of the Redemptorist Fathers in his car.

The last mission in Ballarat was conducted in the Latin church of St. Teresa. I stayed with the Redemptorist Fathers, who have their major seminary in that place. In the seminary there are 57 seminarians, 8 professors, 11 Lay-brothers and 8 missionaries. The missionaries help the seminary financially.

The Ballarat monastery and seminary are quite old and artistic. The seminarians have their dormitory and classrooms. There are also two playgrounds so that no physical exercises are lacking to them.

During the mission in Ballarat the Redemptorist Fathers, both the missionaries and the professors held a mission conference which lasted two days. They discussed the new methods and ways to render our missions more effective and stirring. The means of adaptation to the 20th century mentality were widely discussed by the participating Fathers. I was fortunate to take part in these discussions on how our missions should be improved and adapted to the present age, without changing or adulterating our Alphonsian spirit.

* * *

During the mission the Fathers told me to visit the botanical Garden of Ballarat. It is the best Garden of this kind in the whole of Australia. Tourists flock to Ballarat from all parts of the country. There are all kinds of flowers, but the two houses of begonias attract the admiration of everyone who happens to come to Ballarat. These begonias do not grow in any part of Australia, except in Ballarat. They are constantly kept in special glass houses so that the temperature is always the same, during all the seasons of the year. The begonias have practically all the colors one can think of.

Another attraction in Ballarat is the shell house built by Mr. Arthur Pickford, a farmer and draftsman. He is a master in Mosaics. He built a beautiful crown before his house. It is at least six feet high. It was made to commemorate the coronation of Elizabeth II, for whom a minority of the Australians still cultivates some affection. The house, the walls and the garage are adorned with these mosaics. It took Mr. Pickford three years to do the job.

* * *

The mission in Ballarat ended on Sunday, April 5th. I left the place and returned to Melbourne for the silver jubilee of our Ukrainian Exarch, Most Rev. Bishop J. Praszko. It was the 25th anniversary of his ordination to the priesthood. Many parishioners and guests were present at the celebration. There were also some Latin Rite priests and a Bishop.

* * *

The following week, April 7-10 there was the Catholic Press convention of Australia and New Zealand to which I had been invited by Fr. M. Costigan, the co-editor of the Melbourne Catholic weekly, "The Advocate". The convention was held in Kew, not far from the Redemptorist monastery. It was the 10th convention of this kind. The convention opened with a Mass celebrated by Bishop Fox in the cathedral of St. Patrick in Melbourne. After Mass the delegates and the guests went to the hotel "Australia" for a dinner. Rev. Father P. R. Wilkenson, the president of the Association, welcomed the delegates and the guests. His Excellency Bishop Fox read a short speech on the tasks of the Catholic press and proposed the toast of the press. Two Protestant ministers brought greetings to the convention from their own Press Associations. Mr. H. J. Austin, the editor of the Melbourne daily paper "The Age", had a short speech on the cooperation between Catholic and secular press. By the way, Mr. Austin is an Anglican. It was in the evening of April 7th. The next day the sessions started in the Jesuit house of Kew, Belloc House. Some 40 delegates took part in the discussions.

At the invitation of the president Fr. Wilkenson, I delivered greetings from the American and Canadian Press Association. He asked me also to tell a few things about the American Catholic press conventions. Complying with his invitation I had a short 20-minute speech to the delegates, touching such problems as how to make Catholics read their Catholic press, how to make Catholic papers attractive and interesting, how to get good contributors, how to criticize what deserves criticism in the Catholic life, how to promote laymen to the leading positions in Catholic journalism, how to get young people interested in writing for the Catholic papers and magazines, etc. These topics were discussed at the American Press conventions.

Besides the said topics I mentioned how the American Press Conventions are organized, how they function and where they are held.

In the end I asked the delegates to pray for the Ukrainian Catholic Church in Ukraine, and gave them our pamphlets "Eastern Rite Catholics".

After the speech many questions were asked from the floor.

The convention lasted three days. There were morning and afternoon sassions. Mr. J. Kelliher, editor of "The

Catholic Weekly" from Sydney, had a speech on South-East Asia which he had visited last year. Fr. M. Costigan spoke on the press facilities at the second session of the Vatican Council in 1963 which he had attended as correspondent.

The convention ended with a Mass celebrated in the Belloc House Chapel.

Catholic Graduates – Hope Of the Church

Ma. Erlinda Tupas, CWL.

THE Church may be likened to a nation. Every nation has an army whose duty it is to defend it and help maintain peace and order in the same. And so that army will have efficient officers and soldiers, the nation sees to it that military academies are in existence.

In a similar way, the Church has her spiritual army of men nad women. Its task is to help the Bishops and Priests make God more loved by more men, make Catholics out of non-Catholics and fervent Catholics out of lax Catholics. This spiritual army is called "Catholic Action".

And so that this spiritual army will be assured of efficient leaders and members, training centers are also set up. These are the Catholic schools.

This has always been the intention of Church in establishing Catholic schools.

Our Catholic schools are conscious of their role in the Church. We have in our schools courses of Catholic Action both in theory and practice. Religious associations such as the Pax Romana, SCA, Sodality, etc., are conscientiously looked after. Due to the interest of our Catholic school authorities, these religious associations of students have rendered services to the Church beyond words to describe, the catechetical instructions to hundreds of thousands heading the list.

The Parish—Practical Training Ground for Undergraduates

The interest of our Catholic students in religious activities is not meant to be in the school or during the school year only. It is supposed to grow and become a second nature so that even during vacations when the students go back to their respective parishes, it will push them to have initiative in offering their services to the Parish Priests.

For undergraduates, the Parish is supposed to serve as a practical training ground in Catholic Action.

There are some undergraduates who are indeed to be admired in this regard. The theories they learned during the school year are tried in practice in the parish under the guidance of their pastor. In the school, they were closely watched and guided by the Directors of Religious Activities. Now, under the vigilance of the Parish Priest, they take initiative in forming catechetical classes for the young in organizing clubs to render musical and altar services to the Church, in promoting study clubs, etc.

These students have entered into the right spirit of the Church. They are showing that their participation in religious associations and activities in the school is not motivated by selfish considerations but by the true love of God and fellowmen. All Catholic students ought to have this spirit.

Graduates—Hope of the Church

If a graduate of West Point after so much training in military science and tactics, were to evade the army and give all his time to farming or another work, he would be considered unpatriotic. Similarly, parish activities offer no incompatibility with your other duties. And there are such organizations in your parishes. The Church was wise enough to have something for everyone's good taste.

Parable of the Talent

One of the most beautiful parables of Christ, a parable every Catholic student and graduate should read and meditate on, is that of the Talents.

A certain rich man, Christ said, called his three servants before leaving for a long journey. To one he gave five talents, to another two, and to the third, one. During his absence, the first two servants traded with their money and doubled them. The third servant, however, buried his talent in the ground. After some time, the master returned and called his servants for a reckoning. The first servant gave ten talents and the second four. To each the master exclaimed, "Well done, god and faithful servant, because you have been faithful over a little, I will place you over much. Enter into the joy of your Lord". The third servant, on the other hand, was rebuked and punished for burying his talent.

My dear Catholic graduates, you have received a precious talent from God—your good knowledge of the Catholic Religion. The question I ask you now is this: Are you going to bury it with indifference or are you going to share it in your parish through Catholic Action?

Catholic Graduate's Pledge

As a Catholic and as a Graduate of a Catholic School, I pledge to set a good example in my home parish or in the social group where I shall find myself by helping the Church in her task of making God more known, loved, and served by men as a Catholic Actionist.

THE TASK OF PRIESTS

Priests, being ministers of Christ, must try to lead souls to Christ, not to themselves. How often the whole life of the parish is so built on the personality of the priest that when he leaves or is transferred, the parish dwindles and collapses! No matter what such a "minister" of Christ did in the center of the parish, because He is the Head of the Church, and this basic notion must always be stressed in our preaching.

The minister met Tom, the village ne'er-do-well, and much to the latter's surprise, shook him heartily by the hand.

"I'm glad you turned over a new leaf, Tom."

"Me?" asked Tom dubiously.

"Yes, I saw you at church last evening."

"Oh, is that where I was?"

St. Malachy's Prophecies: The Case For and Against

Will There Be Only Four More Popes and Will the World End in 2012?

By A Special Correspondent

ACCORDING to the Prophecies of St. Malachy, only four more Popes will succeed the present Holy Father, and then will come the end of the world. If eleven years be taken as the average duration of a pontificate, the prediction puts the last terrible day as somewhere about the year 2012 A.D.

The Prophecies consist of one hundred and eleven Latin mottoes, one for each Pope from Celestine II (1143-1144) down to the last who will fill the Holy See.

The first seventy-four have in addition the names of the Popes, and short explanations as to how each motto applies.

The mottoes are derived from the name of the Pope, his native place, or armorial bearings or from a combination of these, as in the following example into English: "Ex undarum benedictione" (From the benediction of the waves)—Boniface VIII. His Christian name was Benedict and he had waves for his coat of arms.

Appeared in 1595

The first appearance of the Prophecies was in 1595 in a celebrated work "Lignum Vitae" by a Benedictine monk named Wion.

He refers to "a certain prophecy concerning the Popes which has never been printed and which I here insert".

Although consisting of only a few pages, they at once aroused widespread interest and have caused a certain amount of controversy ever since.

It has been pointed out that if the prophecies had really been those of St. Malachy, some mention of them would surely have been made by St. Bernard,

in whose arms he died at Clairvaux, and who preached his funeral sermon in 1148.

Another segment is that the mottoes show a good knowledge of heraldry, about which Malachy could not possibly have known, as it was not heard of until some years after his death.

The well-known writer on things preternatural, Father Thurston, S.J., says: "The most conclusive argument against the genuineness of the prophecies lies in the striking contrast between the success and uniformity of the earlier interpretations and the failure and widespread diversity of the later ones.

"Down in 1595 the mottoes without an exception fit their subjects accurately. After that there is hardly a proportion of one in six with any semblance of probability".

Other authorities have dismissed them as vaguely safe predictions, a worthless string of Latin phrases full of mistakes and ingenious explanations.

The fact that they have been ignored by Rome for the last four centuries is quoted against them.

On the other hand, the prophecies have had much written in defence of their authenticity.

At the beginning of this century, the learned Abbe Joseph Maitre devoted two huge volumes to them.

Another French champion is the Abbe Cucherat. He states in his book on the "Prophecies of the Succession of the Popes" that it was in Rome St. Malachy had his vision of the future and that he gave the manuscript describing it to Pope Innocent II.

He maintains that this accounts for the silence of St. Bernard.

The principal interest for us nowadays is in how far the mottoes have been verified in the last couple of centuries.

And it is here that the defenders of the prophecies can point to what look like some remarkable fulfilments.

"The cross from a cross". "A cross and a victory". The resemblance between these two phrases is obvious. Both of them have been used to describe the pontificate of Pius IX. The first appeared in the Prophecies of St. Malachy, and the other as recently as a few years ago.

The second occurred in a statement made by Bishop van Lierde, Vicar General of Pius XII, at the completion of the process of the beatification of Pius IX.

After referring to the struggle which had taken place between the Holy See and its enemies he said: "This magnificent duel between good and evil... assumes such proportions in the Servant of God Pius IX that it makes his whole pontificate take the shape of a cross and a victory".

"Peregrinus Apostolicus", apostolic wanderer, is the motto applying to Pius VI. This Pope was taken from Rome by soldiers of Napoleon in 1789.

Striking Resemblances

Although in his eighty-second year and very feeble, he was not allowed to rest, but was hurried from Siena to Florence, and later across the Alps. His wanderings were ended by his death at Valence.

The motto of Pope Pius VII, "Aquila rapax", an eagle carrying away, is seen by many as an illusion to the Imperial eagle in the emblem of Napoleon, by whom he also was taken from Rome.

Passing over Pius IX, already mentioned, we come to the great Leo XIII, whose reign was famous for the number of Encyclicals throwing new light on many subjects, especially that of social justice for the worker.

His motto was "Lumen de caelo", a light in the sky, and his coat of arms included an irradiated and fiery star.

"Ignis ardens", burning fire, well describes Pius X, whose love of the Blessed Sacrament caused a great Eucharistic revival.

The reign of Benedict XV was marked by great persecution of the Church in Mexico, empty sees and scandals in Poland, and the beginning of the campaign in Russia for the eradication of religion.

The words of the prophecy for this Pope were "Religio depopulata", religion laid waste.

His successor, Pope Pius XI, was a stern man who was as fearless in condemning the extreme Rightists of France as he was in speaking out against the Leftists in Mexico and Spain. His motto was "Fides intrepida", undaunted faith.

Pius XII is described as Pastor Angelicus (angelic pastor) and the aptness of this expression is immediately obvious.

Less obvious is the "Pastor et Nauta"

(pastor—or shepherd—and sailor) applied to Pope John. But there were ways in which he would be described as a sailor.

As Patriarch of Venice, before his election to the papacy, he was at least on honorary sailor. And in a more metaphorical sense, he certainly launched the Church upon new seas.

"Angelic Pastor"

The aptness of the application of "flos florum" to the present Holy Father is familiar to all.

The Pope's coat-of-arms depicts six mountains in silver, and three fleur-de-lis in silver on a crimson field.

It is not difficult, then, to find an application of the prophecy to recent Popes.

Sometimes, there are also remarkable points in the reference to earlier pontiffs. Pius VI, for example: Peregrinus Apostolicus" (apostolic traveller).

Look at the two Latin words. In each, you will find the letters of the Pope's name: PeregrInUS aPostollcUS.

To be sure, there are many Latin words in which the letter P, l, U and S occur. But in how many do they come in that order, after the intervening letters are dropped out?

And how often would two such words be put accidentally side by side? In the whole of the prophecy, only one other such word occurs: Picus, in the description of Nicholas IV.

As for the meaning of the description of Pius VI: "apostolic traveller" could easily refer to his death away from Rome. He was captured by the French revolutionary army and carried across the Alps, and died in Valence.

Remarkable? Yes, remarkable. But is it supernatural or prophetic?

There is a question hard to answer. A prophet who foresaw the brief but extraordinary reign of Pope John with any clarity might have suggested something more specific than Pastor et Nauta, might'nt he?

And if Pastor Angelicus or Fides-Intrepida had been applied to John rather than his predecessors, wouldn't we have seen something appropriate in that, too?

It may easily be argued that these prophecies are a sort of neutral element into which we can project our own knowledge, that interpretation of them to suit the facts is a demonstration of the interpreter's ingenuity more than the prophet's foresight.

Still, one can't help wondering. These things were written at least three-and-a-half centuries ago. And sometimes they do seem awfully close.

The author of the prophecies does not give us many more Popes after the flower of flowers. Only four more, as a matter of fact: "De medietate lunae" (from the middle of the moon—a suggestive title in our space age; "De labore solis" (from the travail of the sun— an eclips, perhaps?); "Gloria olivae" (glory of the olive) and then:

Last Persecution

"In the last persecution, Peter the Roman will rule the Holy Roman Church; he will feed his flock amid many tribulations; after which the city on seven hills will be destroyed and the terrible Judge will judge His people".

By a numerological process much too complicated to explain here, one commentator concludes that the prophecy dates this destruction of Rome in the year 2012 A.D.

The way things are going at the moment, this seems like a rather late date. At any rate, after 50 more years, or four more pontificates, the Prophecy of Malachy will be much less of a mystery.

ROBERT KOCH

Robert Koch was a family doctor in a small German town. He was also one of the world's greatest bacteriologists and the founder of the modern method of that science. Koch was born in 1843. He studied medicine at the University of Gottingen under an inspirational teacher, Jacob Henle. While practicing medicine he took up the study of bacteriology, the science that in the 19th century fascinated men dedicated to the conquest of infectious disease.

Koch first began studying the germ that causes anthrax, a disease of sheep and cattle that is transmissible to man. In 1876 he produced a pure strain of the bacillus in cultures of blood serum and the fluid from the eyes of cows. He proved the strain to be pure by using it to transmit anthrax to experimental animals. Soon after Koch had isolated the germ and announced a preventive inoculation for anthrax, he was appointed professor of medicine at the University of Berlin and director of the Berlin Institute of Health. The methods by which he discovered the anthrax bacillus, and later the germs that cause tuberculosis and cholera, transformed the scientific method of studying infections and infectious diseases. Isolation of the tuberculosis bacillus is the achievement for which Koch is most famous. In 1890 Koch produced the substance we still call "Tuberculin". Tuberculin, although disappointing as a remedy, is still used as a test for the presence of tuberculosis and as an indication of exposure. Among diseases to which he devoted his knowledge and skill were bubonic plague, transmitted from animal to man by fleas; sleeping-sickness, transmitted by flies and mosquitoes, and malaria, transmitted by mosquitoes. In 1905 Koch was given the Nobel Prize for medicine. He died in 1910.

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 2 Hampton Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

A secret is a very precious thing. It is perhaps for this reason that it must be told only to one person at a time.

The father wanted to test the generous nature of his son, so as the boy was going to church one morning he said: "Here, Johnny, are a quarter and a penny. You can put whichever you please in the collection plate."

Johnny thanked him and went to church.

Curious to know which coin Johnny had given, his father asked him when he returned and Johnny replied: "Well, father, it was this way. The preacher said the Lord loved a cheerful giver, and I knew I could give a penny a good deal more cheerfully than I could give a quarter, so I put the penny in."

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. MARY'S SEMINARY
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, ч. 6.

Volume XXXVI, No. 6.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Джерело і взір найбільшої заповіді—Христос Чоловіколюбець ____ о. В. Зінько, ЧСВВ. 1
Місячне намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 5
Досконалий чоловік? ____ 8
Велич покликання ____ П. Ч. 9
Якщо збережемо рідну мову, то збережемо себе ____ о. Роман Ганас 12
Визначна постать української жінки—письменниці і громадянки ____ Н. Д. 15
Добре ім'я нашого ближнього ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 17
Хотів би ти знати? ____ 18
Австралія ____ 22
Щасливий батько ____ М. Щ. 25
Одна з найважчих проблем ____ 29
Не марнуйте своїх талантів! ____ 31

'Our Daily Bread' ____ Rev. Winfrid Herbst, S.D.S. 33
Who Is the Boss In This House? ____ M. Schudlo, C.SS.R. 35
False Reasons Support Discrimination 38
The Catholic Church Is the Church of Christ ____ Rev. W. G. Hurley, C.S.P. 39
Oblate Missionaries of Mary Immaculate 43
The Prayer Words ..... John Zubaly 45
My Thorny Problem .... M. Schudlo, C.SS.R. 46
Thorn In The Flesh ..... Bishop F. Sheen 49
What Our Aboriginal Missions Are Really Like? ____ Letter From a Lay Missionary 50
I'd Like To Know 52
The Family Budget 55
Australia 56
Catholic Graduates—Hope Of the Church ____ Ma. Erlinda Tupas, CWL. 58
St. Malachy's Prophecies: The Case For and Against ..... By A Special Correspondent 60

Голос

Спасение

36 (1964) 7/8 - July/August issue

-- front cover missing

СЛАВА УКРАЇНИ

(ТАРАС ШЕВЧЕНКО)

Кожний нарід має своїх героїв, якими захоплюються його члени, подивляючи їх творчого духа, саможертву, ідеали, за які вони змагалися, і страждання, що їх зазнали, щоб осягнути пристрастно люблені цілі. Ці герої живуть у серцях свого народу, який не годен забути добра, що вони вчинили йому. І саме тому українці Америки здвигнули цього року пам'ятник у столиці Америки, Вашинґтоні, щоб повік слава про Тараса Шевченка лунала в вільному світі. Відкриття пам'ятника нашого Кобзаря в столиці Америки це напевно одна з найбільших подій нашого народу поза Україною.

Це діло вимагало багато труду, плянування, гроша і змагання всіх українців, бо навіть в Америці не бракувало тих, що не бажають, щоб українське ім'я було відоме широкому світові. Здвигнути пам'ятник у Вашинґтоні це неабиякий досяг, бо треба було перемогти чимало трудностей, щоб доконати це діло. За це належиться щира подяка від усіх українців не тільки нашим американським приятелям, але й урядові й сенатові, бо скільки інших народів потрапило збудувати в Вашинґтоні пам'ятник своїм національним героям? Ми дійсно щасливі, що потрапили доконати цього діла.

* * *

Життепис Кобзаря

Тарас Шевченко (1814-61) народився в Моринцях в Київщині. Зразу вчився в дяка, бо

був сином кріпака. Кріпацтво було тоді загальне в Україні. Коли деякі чинники стали домагатися від царя Николая І, щоб скасував кріпацтво в російській імперії, то він відказав, що цього зробити не годен, бо це був би гріх!

Тарас Шевченко був сиротою від дев'ятого року життя, бо в 1823 р. померла його добрати мати, а мачуха помачушиному поступала з талановитим Тарасом. Малий Тарас бажав учитися, хоч це було дуже трудно для кріпакового сина. Це тільки завдяки Енгельгардтові вдалося Тарасові вирватися з кріпацької України і переїхати до Петербурґу в 1831 р. Тут Шевченко продовжав науку і вчився малювати. Водночас Тарас зачав укладати поезії, які аж у 1840 р. царська цензура, яка всіма засобами по-

борювала українство, дала дозвіл на друк Кобзаря, до якого ввійшло всього 8 поезій.

Ввесь час Шевченко пише поезії, хоч не відразу вдається йому друкувати їх. В 1845 р. виїхав в Україну. В 1846 р. запізнався з членами Кирило-Методіївського Братства, яке мріяло про дійсну федерацію всіх слов'ян, де кожен слов'янський нарід мав би повну культурну і національну свободу. На жаль уже в 1847 р. царська поліція заарештувала Шевченка за приналежність до Братства і вивезла його до Петербургу Він був засуджений і йому заборонено писати і малювати, бо царський уряд лякався пробудження українського духа між приспаними неволею і недолею українцями. Ще того самого року послано Шевченка в солдати. Не зважаючи на тяжкі умовини солдатського життя, Шевченко того року написав 18 поезій. Кожного наступного року його мистецька творчість збільшається. Він пише поезії навіть тоді, як пробуває в в'язниці. Були часи, коли йому було навіть заборонено писати в тюрмі, але добрі і людяні наставники дивилися крізь пальці на поетичну творчість нашого Кобзаря.

Завдяки приятелям цар звільняє Шевченка в 1857 р. В 1858 р. їде до Москви відвідувати давніх знайомих і в 1859 р. йому дають дозвіл відвідати улюблену Україну, що її долю і недолю оспівував на чужині в поезіях. В Україні пробував під постійним наглядом царської поліції.

В 1860 р. вийшов Шевченків, поліцією поневічений КОБЗАР. Тарасове здоров'я було сильно підорване знущанням, тюрмою та гоненням. Він закінчив своє ідейне життя 10 березня 1861 р.

Велич Шевченка

Хоч не з усіма поезіями Шевченка всі українці годні погодитися, бо Шевченко не був істориком, тому самозрозуміло міг і дійсно допустився декількох помилок, що разять деяку частину нашого народу, все таки всі українці подивляють і будуть завжди подивляти його за його творчість, ідейність, неустрашимість і завзяття, з якими змагав до цілі.

Ця ж ціль—це пробудження українського народу з довгого національного летаргу, який штучно викликала російська царська політика і поліція.

Цей же летарг подекуди триває до сьогоднішнього дня між українцями поза Україною, бо завважується сумний факт, що не всі українці розуміють духа свого віщого поета Тараса. Шевченко віддав усе своєму народові, сили, здоров'я, таланти, волю... Коли б усі українці були пройняті духом Тараса, то не було б між ними людей, що спокійно дивляться з-поза плота на те, що інші роблять, а самі ні пальцем не кивнуть, щоб помогти тим, що трудяться для добра народу, Церкви і держави. Ба й нерідко ці гурапатріоти критикують тих, що непощадно присвячують свої таланти і здоров'я справам загально-українським.

Дух Тараса Шевченка—це дух віри в краще майбутнє свого народу, це дух боротьби за його права, волю і свободу, це дух непримиримости супроти зла, поневолення, самолюбства і власних вигід. Якщо б духовні нащадки Тараса були пройняті подібним духом, то доля нашого народу була б куди краща.

* * *

Для українців розсіяних в різних частинах вільного демократичного світу постать Тараса Шевченка повинна бути дорога не тільки тому, що він страшно багато натерпівся за свободу нашого поневоленого народу, але й тому, що показав нам усім, що таке правдивий патріотизм і де його слід шукати. Патріотизм—це любов до батьківщини, яку треба ставляти понад свої особисті та партійні інтереси, бо тільки в громадянстві людина годна досягти свою досконаліть. Бог сотворив людину до спільного життя з іншими. Доки людство проживало самотужки, поти не було в світі ні поступу, ні добробуту. Стріча з іншими виявляє різні ідеї, які часом зударяються і витворюють конфлікти, але саме ці конфлікти ведуть людство до поступу.

Співжиття з іншими повинно навчати нас класти національні інтереси понад власні вигоди, як це вчинив наш Шевченко. Якщо б він був самолюбом, то напевно міг би був мати вигідне життя. Не було б для нього ні тюрем, ні солдатства, ні Сибіру. На щастя Шевченко не був самолюбом. Він поставив народне добро батьківщини понад власні інтереси і за ці інтереси боровся, страждав і пішов на Сибір. Страждання його минулися, але слава залишилася, і поки існує Україна, поти в ній лунатиме слава Тараса.

Ось вірш, що Шевченко написав про Батьківщину:

МОЛИТВА ЗА БАТЬКІВЩИНУ

О святая,
Свята батьківщино моя,
Як поможу тобі в одчаю,
І ти закована, і я...

Скажу тиранам Божу волю,
Не зрозуміють, не приймуть.
І на твоїм широкім полі
Камінням вісника побють!

Знесуть високії могили,
І понесуть із словом зла.
Тебе убили, розчавили
І восхвалить заборонили
Твої великії діла!

О Боже, сильний і правдивий,
В Твоїй руці—життя і смерть,
Вдягни у славу свою твердь,
І сотвори святеє диво,—

Воскреснуть мертвим повели!
Благослови возстать собором
На подвиг новий і суворий—
На чин викуплення землі.

Землі повитої в неславу,
Стократ политої кривавo,
Колись преславної землі.

(1843).

ЯКЕ ЗВІРЯ НАЙДОВШЕ ЖИВЕ?

В звіринім світі є один рід черепах, що має найдовше життя. На одним острові Спокійного Океану знайдено черепаху, що мала 183 роки. Науковці записали, що один слонь дожив 70 літ.

В світі дерев є один рід в Каліфорній, що досягає 4,000 або 5,000 літ. Це величезне і грубезне дерево, що зветься червоним деревом: Redwood.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ УСЕ БІЛЬШЕ ПРИЗНАВАНО І ШАНОВАНО ЛЮДСЬКУ ГІДНІСТЬ КОЖНОЇ ОДИНИЦІ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць липень благословлене св. Отцем)

СВ. пророк Давид питається: "Що той чоловік, що згадуєш про нього, або людська істота, що про неї дбаєш?" (Псалом 8, 5, 6). Кожну людську істоту Бог вивінував розумом, яким може досліджувати правду й користати в житті з наук, що їх дають пізнані правди! Кожна людина має свобідну волю й може вибирати те, чого бажає. В той спосіб людина є паном свого ділання і за свої діла відповідає перед Богом: доля людини в її руках. Кожна людина має безсмертну душу й буде жити навіки. Якщо буде жити згідно з Божою волею, для Бога, людина осягне свою останню ціль, буде посідати Бога навіки. Людська істота сотворена на Божий образ. В людині ясніє величня Божа суть: людина пізнає, хоче, любить, свобідно вибирає, а це все дуже подібне до способу ділання самого Бога. Людина більше чим другі сотворіння має участь і наслідує Божу доброту і її може виявляти.

Людина це не є якась річ, але особа. Дійсно, людина є чудесним Божим твором. Однак ще більш чудним є спосіб, в який Бог відроджує і вивищає чоловіка. Через освячаючу ласку людина має участь в Божій природі. Через хрещення в людині замешкує повнота Божого життя. Кожна людина освячена Божою ласкою дістає з повноти Божого життя. "Від Його повноти прийняли всі ми благодать за благодать" (Іван 1, 16). Так, ми всі є Божими дітьми, в додатку ми всі куплені великою ціною, Кров'ю Непорочного Божого Агнця.

Людина залежить тільки від Бога, все проче існує для людини і має йому служити. Каже св. Апостол: "Все є ваше, а ви Христові". Людина має змогу розвивати свої дарування так природні як і надприродні, щоб сповнити своє Боже покликання. Все є для добра людини, не тільки природні сили, але й держава, Церква, св. Тайни, Ієрархія і сам Христос, що зійшов з неба для нас і нашого спасіння.

Звідси слідує, що людина має свої неоспоримі й непорушні права, що основуються в його природі й забезпечують його гідність яко людини. Між тими основними правами кожної одиниці є право посідати й розвивати своє життя, практикувати релігію (це є ціллю людини) і вести життя в подружнім стані; дальше родичі мають право рішати щодо релігійного виховання своїх дітей; а кожна людина має право дістати роботу як засіб удержання життя так свого як і своєї родини.

Сьогодні гідність людини загрожена з різних сторін: Матеріяліст каже тобі: людина є нічим іншим як маленькою одиницею в безмежній світовій організації. Ця теорія знижує значення людини і її гідність до зникаючої точки, до зера. Модерні науки техніки і технічний поступ піднімає людину до гордої і зарозумілої самовистарчальности й уважання себе абсолютним паном вселенної. Техніка уважає науковий поступ можливо найбільшим осягом і здобутком, і не має часу на духовні вартості.

Це засліплення поступом техніки руйнує християнський погляд на працю, а виключно вихвалює матеріяльний і економічний добробут. Людська суспільність перетворюється постепенно в безформену масу, а людина скоро стає невільником матеріялізму. Бердяєв слушно запримічує: "Машина придушує саму суть людського існування, а людина втрачає всяке бажання виразити на собі Божий образ й подобу, звертається до того, щоб вилляти з неї подобу машини".

Тоталітарна влада практично нищить кожне основне право людини; там людина є тільки одиницею гурту, зубцем, карбом у великій машині. Права одиниці перенесені до загалу та віддані цілковито владі керуючої партії.

Якщо хто заперечує надприродний елемент у людині, той конечно зменшує людську гідність і зводить її майже до нічого.

Які практичні засоби треба прийняти?

Тільки християнство дійсно вивищує людину понад усі сотворіння; воно звертає особливішу увагу на його надприродну гідність і перетворює його в Божу дитину. Тому треба людей повчити, щоб вони зрозуміли гідність і права кожної людини; треба їх впровадити в християнський світогляд, щоб порозуміли, що дійсно становить загальне добро і яка є властиво задача держави.

Просім Пресвяте Серце Христове через Непорочне Серце Марії, щоб ці правди всі загально признали й після них практично поступали.

Місійне намірення: Щоб зростало число духовних семінаристів, і щоб християнське громадянство допомогло тим, хто з них помочі потребує.

— СЕРПЕНЬ —

ЩОБ СПОСОБИ ПРИЙНЯТІ НАРОДАМИ ДЛЯ ОСЯГНЕННЯ ДОБРОБУТУ ОСНОВУВАЛИСЯ НА МОРАЛЬНОМУ І СУСПІЛЬНОМУ НАВЧАННІ ЦЕРКВИ

"Я є Альфа і Омега, початок і кінець". (Одкровення 1, 8). А св. Павло каже: "Нема іншого імени, в котрім можна спастися". "Християнське виховання має бути повне, звершене, значить обіймати обов'язки кожного роду. Звідси воно повинно стриміти до того, щоб вірні усвідомили собі обов'язок виконувати свою економічну й суспільну діяльність у християнський спосіб".

Ці урочисті слова Папи Івана XXIII в його енцикліці "Мати й Учителька" дуже ясно виявляють цей факт, що в людській спільноті правильний лад суспільного життя мусить бути нормований так, як один з найбільш пекучих і необхідних моральних обов'язків. Якщо світ буде занедбувати навчання Церкви в ділянці суспільного ладу, то неможливим буде дійсний і сталий розвиток в жит-

ті людства. Нам не треба далеко в світі шукати, щоб бачити, як дуже сьогодні поширилася несправедливість. "Здається найтруднішим питанням модерного світу є справа відносин поміж політичними спільнотами, державами, краями, що є економічно більше розвинені, а тими, які щойно зачинають розвиватися. Життєвий рівень перших є високий, а тимчасом в останніх панує убогість, а навіть нужда. Ми всі є відповідальні за народи недокормлені... Тому конечною річчю є виховати кожного сумління так, щоб усі мали почуття відповідальности, яка тяжить на кожнім зокрема, а передусім на тих, що є благословенні добрами цього світу". (Енцикл. Мати й Учителька).

Ніхто не може бути так засліплений і не бачити, що 2/3 усього населення в світі є недокормлені, й терплять страшні наслідки голоду. Це є прямо конечне звернути увагу на б'ючу в очі нерівність розподілу дібр на світі. Наступні факти можуть послужити до ілюстрації: 19 країв посідає 70% товарів (матеріяльних засобів) і вони представляють тільки 16% усього населення в світі. З другої сторони 15 держав, що становлять 50% населення в світі посідає тільки 10% товарів у світі. Все зростаюча проталина між державами добре вивінуваними, а державами зле вивінуваними є дійсно великою загрозою для світового миру й витворює лихі почування і заздрість. Доки не зарадиться цьому, неможливий є міжнародний мир. Народи, що терплять недостаток, не думають погодитися з таким станом річей, і вони звертаються до тих держав, що звуть себе "демократичними пролетарями" в надії, що дістануть поміч, щоб повалити багаті світові держави; вони на жаль не здають собі справи з того, що простий нарід, що живе в тих "пролетарських" державах терпить страшні злидні й так само не раз голодує. А тимчасом кожний свідомий того, що при помочі модерної техніки й модерних наукових відкрить можна усунути той голод і недостаток, якщо народи застосують у практиці ті засади справедливости й братерства, що їх завсіди проповідують.

Вправді вже вжито деяких засобів, щоб розв'язати ті питання, однак усі ці середники є тільки поверховні й негативні. В дійсності багаті держави не занадто скорі до того, щоб бачити доконану повну зміну тих невідрадних обставин, в яких находяться убогі країни. О, коби вони добре розважили наступні слова енцикліки "Мати і Учителька": "Одначе більшою спокусою, з якою повинні боротися політичні спільноти, що економічно розвинені, є користати зо свого технічного й фінансового співділання так, щоб впливати на політичне положення менше розвинених країв в тій цілі, щоб здійснити свої плани панування над світом. Якщо це мало б місце, то треба виразно заявити, що то була б нова форма колоніялізму, яка, хоч спритно замаскована, не була б для того всього менше гідною нагани від тої форми колоніялізму, з якої многі народи щойно вирвалися, і це відемно впливало б на їхні міжнародні відносини, становлячи загрозу й небезпеку для світового спокою".

Енцикліка "Мати і Учителька" зовсім ясно бачить можливість міжнародного співділання й об'єднання і цього бажає. Не вистачає посилити продукцію; дуже важливим є, щоб кожна частина всього населення в світі мала свій уділ у збільшеним матеріяльнім добробуті. Між усіми народами світу повинна мати примінення суспільна справедливість так само, як любов повинна бути приявною в міжнародних відносинах. Науковий, економічний і технічний поступ не є ціллями самі в собі. Бідніші народи повинні дістати поміч, щоб дійти до економічної й суспільної рівноваги та стійкости. В той спосіб вони будуть могли вложити свою участь, щоб причинитися до збереження міжнародного миру й згоди.

О, як важливим є це наміреня на цей місяць. Від успішного його розв'язання залежить доля многих народів і всесвітній спокій. То ж ревно молімся про це до Пресвятого Серця Христового та просім заступництва Пресвятої Богородиці.

Місійне наміреня: Щоб зростало число ревних і талановитих священиків для місій згідно з ростом запотребування їх духовної служби.

Вересень: Загальне наміреня: Щоб зростаючий рівень матеріяльних вигід не допровадив до ослаблення правдиво християнського духа.

Місійне наміреня: Зріст числа добре вишколених катехистів і запевнення їх утримання.

ЗВІДКІЛЯ БЕРЕТЬСЯ РОСА?

Що тепліше повітр'я, то більше роси воно годно вміщати в собі в формі пари. Під час гарячого дня ріки і дерева парують. Ця пара іде в повітр'я. В ночі земля стає холоднішою, і тому повітр'я, що безпосередньо стикається з землею, теж холоднє. Тоді водяна пара в повітрі стає затяжка, щоб носитися понад землею. Вона згущується, стає водою і падає на землю. З цих маленьких крапелин води твориться роса. Що більше вогке повітр'я і що тепліше воно в день, то холодніше воно вночі, тому більше роси падає на землю.

ЯКИЙ НАЙБІЛЬШИЙ ЯРИННИЙ ОВОЧ?

Гарбуз має славу, що він є найбільшим яринним овочем. Деякі гарбузи важать сорок фунтів. З гарбузів можна зварити дуже добру і смачну зупу. Його теж вживають, щоб пекти гарбузові палянниці,, що в Америці і Канаді звуться гарбузовими паями.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дата на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Божа Мати відійшла до неба

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

"Пречиста Діво, природні закони не заторкують тебе. Хоч ти стала матір'ю, однак залишилася дівою. І хоча померла, все таки живеш. Богородице, ти завжди помагаєш своїм слугам спасатися".

(Ірмос Успення взятий з молитвника МІЙ СПАСИТЕЛЬ).

* * *

успіння пресв. богородиці

ВІДОМИЙ в сьогоднішнім світі англійський письменник-філософ, Бертранд Россел, отак написав на своїй книжці **"Чому я нехристиянин":** "Вірю, що по смерті зогнию, і ніщо з мене не залишиться. Я немолодий. Люблю життя. Але я не лякаюся знищення. Щастя не зменшається тому, що воно скінчиться. І думка і любов не затрачують своєї вартости тому, що вони не є вічні!"

Згаданий письменик широко відомий в англомовнім світі і його численні книжки сильно поширені між народами, що говорять по-англійськи. Його поганська філософія сильно закорінилася в численних університетах, які стали розсадниками безвір'я й безбожництва. В згаданій книжці він виразно твердить: "Нема розумних аргументів, щоб вірити в майбутнє життя. Віра в позагробове життя це наслідок почувань. Найважніше з цих почувань це страх перед смертю. ...Якщо б ми щиро вірили в майбутнє життя, то повинні б перестати лякатися смерти... Музулмани були першими, що доказали вартість віри в рай, бо ця віра скріпляла їхню природну військову відвагу..."

Багато модерних безвірків це духовні діти Бертранда Россела. Вони не вірять у безсмертність душі, тому й не вірять у воскресення людського тіла, яке розпадається в годині смерти.

І саме тому воно корисне для християн, що мусять проживати в безбожницькій атмосфері сьогоднішнього світу, час від часу підняти очі до неба і пригадати собі славне внебовзяття Божої Матері, бо ця правда нашої віри розганяє трійливий газ безвір'я, яке втискається навіть до християнських домів через щоденну пресу, радіопередачі і телевізорські апарати. Постійний наплив цього пекельного матеріялістичного газу тоден затроїти християнський світогляд найкращих людей, якщо вони не поборюють

його сталою пригадкою засад своєї віри і не вдумуються в їхне значення. Внебовзяття ж Божої Матері—це один з засобів, щоб відновляти свою віру в позагробове життя та майбутне воскресення. Якщо Пречиста Діва Марія, найкраща квітка людського роду та його представниця, воскресла з мертвих і пішла до неба з тілом і душею тому, що була Матір'ю Божого Сина, то й усі люди, що є братами і сестрами Христа Спасителя так само колись воскреснуть і підуть до Небесного Царства:

"Благословенні (вибранці) Мого Отця, прийдіть і візьміть у посідання Царство, що приготуване для вас від початку світу!... І підуть ці (прокляті лихі люди) на вічну муку, а праведники в життя вічне!" (Мат. 25, 34 і 46).

* * *

Старинне передання подає, що Божа Мати прожила ще 25 літ по смерті Ісуса, заки злучилася з Ним у вічній славі в небі. Ціла Христова Церква від самого початку свого існування вірила в тілесне внебовзяття Пресвятої Богородиці, як це доказує свято Успення, яке повстало десь у другім або третім столітті.

Божа Мати померла так, як умирають усі люди, бо вона так само дочка грішного Адама, який стягнув кару смерти на себе і всіх своїх нащадків, як переступив Божий наказ: "Узяв Господь Бог чоловіка й осадив його в едемському саді порати і доглядати його. Та й дав Господь Бог чоловікові таку заповідь: "З усього дерева в саду їстимеш. З дерева ж пізнання добра і зла не їстимеш, бо того самого дня, коли з нього скуштуєш, напевно вмреш!" (Бут. 1, 15-17). На жаль Адам не послухав Бога, з'їв заказаний овоч і так засудив себе і цілий людський рід на неминучу смерть.

Проте ласкавий Господь направив кривду, що Адам учинив своїм нащадкам. Він послав свого Сина Ісуса, щоб смертю відпокутував гріх Адама й так привернув нам, Своїм земським братам і сестрам, не тільки життя ласки, але запевнив славне воскресення. Проте загал людей мусить ждати на це воскресення аж до кінця світу.

Ісусова ж Мати стала тут винятком, бо вона воскресла недовго по своїй смерті. Бог вчинив для неї цей виняток тому, що вона Мати Його Сина і непорочна Діва. Як вона була зачата без первородного гріха, так і годилося, щоб її тіло не підлягало зіпсуттю. Зіпсуття тіла як і сама смерть це наслідки первородного гріха. Якщо ж Божа Мати не мала первородного гріха, то й не було рації, чому її пресвяте тіло мало б підлягати наслідкам цього гріха цебто зіпсуттю.

Дехто може спитатися, чому ж вона тоді взагалі мала вмирати? Вмерла вона тому, щоб уподібнитися до свого Божого Сина Ісуса. Якщо ж Він помер, то й Марії треба було перейти через смерть, заки ввійшла до вічної слави в небі.

Приклад Маріїного внебовзяття це доказ, що Божа ласка, що її вислужив людям Христос, Цар усього людства, годна звільнити їх від наслідків первородного гріха та вчинити їх гідними громадянами Небесного Царства, де наш Небесний Отець жде на всіх Сво-

їх добрих земських дітей, щоб навіки ділитися з ними Своїм власним безконечним щастям.

Як Марія через своє непорочне зачаття і святе життя на землі вислужила собі славне воскресення, так і всі ті, що вірно йдуть за Спасителем, славно воскреснуть у дні Страшного Суду, якщо будуть зберігати свої душі вільними від гріховного бруду, бо "ніщо нечисте не ввійде до неба".

Живемо в часах, в яких люди піднімаються в небесні простори, подивляють Божу вселенну, кружляють довкола землі в сателітах... Все те дуже гарне і за це слід дякувати Богові, що в останнім столітті допоміг людям вчинити більший поступ в науці та винаходах аніж впродовж цілого існування людства від його сотворення тому може мільйони літ. Проте день нашого воскресення буде безконечно славніший аніж день найкращих людських винаходів, як з душею і тілом увійдемо до того Царства, якого навіть не годні уявити собі, каже Св. Павло, що в захопленні подивляв його: "Те, чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людині не спало, те Бог приготував для тих, що люблять Його" (І Кор. 2, 9).

Внебовзяття Марії це могутня пригадка для засмучених горем і стражданням людей, щоб "не звертали надмірної уваги на туземні турботи і розчарування, бо вони минущі: "Це тлінне (тіло) мусить зодягнутися в нетління і це смертне (тіло) одягнутися в безсмертя" (І Кор. 15, 53). Тоді справдяться слова: "Смерть поглонута перемогою" славного тілесного воскресення (І Кор. 15, 54). Марія ж своїм земським життям, цебто любов'ю до Христа і до ближнього, як теж терпеливим несенням щоденних хрестів, яких не бракувало їй, показує дорогу, якою мусять ступати всі ті, що бажають колись славно воскреснути. Приклад Марії повинен усіх переконати, що релігія це не тільки недільний обов'язок піти на Службу Божу, але правило щоденного життя, яке вимагає, щоб Христові послідовники були ретельними християнами цебто проживали в любові до Бога і своїх ближніх, ставляючи Божі справи і спасіння своїх безсмертних душ понад вигоди і приємності тіла, бо тільки таким чином запевнить славне воскресення своєму тілові.

Людське тіло це храм Святого Духа, до якого Він увійшов у хвилині хрещення, як Божа ласка вчинила душу Божим помешканням. Люди сотворені не так для теперішности, як для майбутности, тому майбутність важніша ніж теперішність. Душа ж має куди більшу вартість аніж усі матеріяльні речі. Матеріяльні речі тільки тоді мають дійсну вартість, як помагають душі краще служити Богові, любити ближнього і спасати свою душу.

Успення Божої Матері виявляє ту славу, яка буде часткою тих усіх, що поважно беруть своє християнство, люблять Бога, помагають ближньому, спокійно несуть щоденні життєві хрести і тужливо споглядають на небо, де Бог жде на них. Вічне щастя, що дістанеться їм, це нагорода Небесного Отця для земських дітей. Він подасть їм її тому, що безмежно любить їх. В такім світлі стає ясно, що світ це чудове

місце і саме життя це превеликий Божий дар, бо саме тут вишколюються майбутні громадяни Небесного Царства, що Бог приготував для всіх тих, що вірно служать Йому сумлінним зберіганням Божих і церковних Заповідей.

Ось тому один чернець ереміт, мешкаючи в понурій і темній келії, часто споглядав крізь віконце на небо. Коли хтось спитався, чому так поступав, то він відказав: "Погляд на небо і вічне щастя, що колись знайду в нім, успокоює мого пригнобленого духа і наповняє радістю моє засмучене серце, бо знаю, що мої страждання, покути і самота колись скінчаться, а вічне щастя ніколи не матиме кінця!"

Хто так поступає, той ніколи не попаде в зневіру серед життевих досвідів і страждань.

Завдання українських шкіл

Йдучи за прикладом латинських католиків, українці католики так само почали будувати свої власні парафіяльні школи. Майже всі наші більші американські парафії мають власну парафіяльну школу, що її вдержують самі парафіяни власними добровільними датками.

Дехто, дивлячись на великі кошта і не розуміючи завдання наших парафіяльних шкіл, питається: "Пощо нам тратити стільки гроша на власні парафіяльні школи? Латинники мають доволі шкіл! Чому б нам не можна посилати дітей до їхніх шкіл і так заощадити собі не мало клопотів і видатків?"

Католицька школа має виховувати людей на католиків і добрих громадян цебто навчити їх думати по-християнськи і сумлінно виповняти обов'язки супроти Бога, Церкви і Батьківщини. Це головне завдання кожної католицької школи. Саме тому релігія і моральний вишкіл характеризують навчання по католицьких школах, бо крім просвічення розуму різними науками учителі по католицьких школах намагаються вишколювати характер своїх вихованків.

Католицькі батьки, посилаючи діти до школи, мають право і обов'язок домагатися від учителів такого виховання, бо вони за нього дорого платять зо своїх заробітків. Коли католицька школа не виховує учнів на добрих християн і прикладних громадян, тоді вона не виповняє свого головного завдання.

Українські католицькі або парафіяльні школи мають особливіше завдання, якого не годні виповнити для наших дітей латинські католицькі школи, бо наші діти це католики Східнього Обряду.

Українці, бувши громадянами Америки і Канади, мають такі самі обов'язки супроти цих країн, як інші громадяни. Водночас вони мають і такі самі привілеї до свободи, збері-

гання і плекання власних традицій і рідної культури, бо українці такі самі громадяни Америки чи Канади як англійці або ірляндці. Українські юнаки в минулій війні так само боронили ці країни, як ірляндці або англійці, тому ми є повноправними громадянами цих країн, а не другорядними, як дехто любить фальшиво повторяти, вважаючи англійців і ірляндців за правдивих американців і канадійців, а всіх інших за 'зайдів'.

Українці католики різняться обрядом від інших католиків, які здебільша в Америці та Канаді належать до латинського обряду та пробувають під одною спільною ієрархією, що здебільша складається з ірляндського клеру.

Наш східній, український обряд це наша духовна спадщина і наш скарб. Кожен українець в'яже його з незабутніми споминами дитинства, як мати складала йому три пальці та вчила робити знак хреста. Наші церковні гимни і привіти: **Христос раждається! Христос воскрес... З нами Бог, розумійте погани...** глибоко вбилися в душі наших людей. Чудові літургійні співи, участь у богослужбах, прегарні іконостаси з численними Святими і подіями Нового Завіту витворюють у душі такі глибокі почування, що час не всилі затерти їх, якщо дитина ходила до своєї рідної церкви на богослужби від зарання свого життя.

Наш обряд такий гарний і величний, що інші народи заздростять нам його. На жаль через часте розкинення наших родин не рідко повстає небезпека, що деякі наші парафіяни, особливо їх діти, не можуть зглибити краси нашого обряду та полюбити його. Отож саме тому при наших парафіях повинні бути парафіяльні школи, щоб діти поруч інших наук могли теж запізнаватися з власним обрядом, красою наших літургійних відправ, нашою світською та церковною культурою, рідною мовою, національними і церковними звичаями й так стати не тільки добрими католиками, але **українцями католиками,** вірними синами і дочками свого народу та Церкви.

Отож головне завдання наших парафіяльних шкіл це релігійне, обрядове і національне виховання нашої дітвори і молоді. Саме цією обрядовою та національною програмою наші школи відрізняються від латинських католицьких шкіл, які годні виховати наші діти на католиків, але не мають змоги виховати їх на добрих українців католиків, бо там не викладають нічого про наш обряд, не вчать наших дітей служити Богові в східнім обряді, ані не обзнайомлюють їх із нашими обрядовими і національними традиціями, що витворюють у дітях почуття українства.

Тільки наші власні католицькі школи годні навчити дітей служити Богові та трудитися над спасінням душі в своїм рідним обряді і так виповнити припис церковного права: "Вірні українського обряду зобов'язані великодушно підтримувати свої церкви і зберігати приписи свого Обряду" (Кум дата: 28, AAC, 12-152). Крім цього тільки наші школи мають змогу вляти в серця дітей любов до рідної Церкви і виплекати в них прив'язання до

нашого обряду, бо канонічне право виразно бажає, щоб українці вчащали до своїх власних церков особливо в неділю та свята (Кан. 2).

Отож завдання наших парафіяльних шкіл зводиться до двох речей: вишколювати учнів на добрих католиків східнього обряду і добрих українців.

Всім ясно, чому наші школи мають виховувати дітей на добрих католиків. Це ж завдання всіх католицьких шкіл, і саме цим вони відрізняються від публічних і протестантських наукових закладів.

Проте декому 'неясно', чому треба мучити наші 'бідні' діти викладами про українську історію, мову, звичаї та культуру? Кожен розуміє, що наші школи зобов'язані навчати дітей нашого обряду, виясняти їм приписи канонічного права про обов'язок служити Богові в рідній Церкві, але 'декому' неясно, чому треба вчити дітей української мови, наших традицій і культури. Деякі батьки попросту протестують проти такого навчання, бо це надто 'обтяжує' вже і так перетяжені діти!

Наші школи мають навчати своїх вихованків любити і знати свій обряд, бо саме цим навчанням і обрядовою програмою вони відрізняються від латинських католицьких шкіл. На це й їх позасновувано при наших парафіях, не зважаючи на великі фінансові видатки.

Чому ж тоді треба вчити в наших школах українознавства? Бо йнакше не зможемо належно навчати учнів нашого обряду та звичаїв. Наш обряд так сильно пов'язаний з нашою національністю і духом, що годі розлучати їх. Тут саме причина, чому наші парафіяльні школи мають бути не тільки українсько-католицькими, але й українськими.

Значення українознавства

Не один український батько питається: "Пощо моїм дітям знати українську мову, історію та культуру? Чи воно виплачується втримувати українську мову посеред англомовного оточення Америки і Канади?"

Ніхто не сумнівається, що наші парафіяльні школи мають навчати своїх учнів добре володіти англійською мовою, бо вона конечна, щоб стати повновартісними американськими чи канадійськими громадянами та знайти собі працю чи вибрати фах.

Водночас слід підмітити, що наші парафіяльні школи мають навчати своїх учнів і української мови, щоб вони бодай належно розуміли її, могли нею писати і висловляти свої погляди.

Українські католицькі школи повинні бути **двомовні** цебто українська мова не сміє бути **другорядним,** додатковим і нудним предметом, на який можна дивитися як на зайвий.

Занедбання українознавства по деяких наших школах це вислід незнання, що Америка і Канада потребують людей, які знають більше ніж одну мову! Отож навчання української мови і вишкіл майбутніх громадян, що володітимуть більше ніж одною мовою, це велика прислуга для цих країн і вияв правдивого американського та канадійського патріотизму.

Занедбання навчати наші діти рідної мови це так само вислід духового лінивства і браку любови до рідної Церкви і

обряду, бо рідна мова сильно помагає дітям краще розуміти наші богослужби і так ліпше брати в них участь і розумно прославляти Бога!

Українці мають відмінне від інших народів походження, культуру і звичаї. Мова конечна, щоб належно зрозуміти ці речі. Хто нехтує мовою, той замикає собі дорогу до нашої культури й так духово зубожує себе самого.

Мова лучить українців з їх славним минулим, з історією, культурою і літературою. Хіба вони не повинні вдержувати зв'язок з минулістю, як це роблять інші народи, от хоча б англійці чи ірляндці або канадійські французи? Без наших власних шкіл було б тяжко зберігати рідну мову, тому внедовзі вона сталася б історичним спомином, а не лучником нашого народу з минулістю нашого краю.

Українська мова належить до родини слов'янських мов. Хто знає її, той легко опанує інші слов'янські мови, особливо російську, що останніми десятиліттями вибивається в світі через свої наукові публікації. Ці наукові публікації появляються не тільки в російській мові, але й в українській, хоч Україна поневолена Кремлем. Навіть сьогодні в Україні є 438 наукових інститутів, що займаються різними дослідами, і 50 наукових журналів про різні галузі науки, от хоча б хемію, радіоастрономію, медицину, тощо. Без знання української мови американські і канадійські українці не годні слідити за розвоєм науки в Україні.

Внедовзі новоприбулі перекладачі українських наукових публікацій відійдуть на другий світ. Хто ж продовжатиме їх працю? Було б смішно, якщо б англійці або французи мусіли вчитися української мови, щоб перекладати українські наукові публікації, бо роджені канадійські й американські українці забули свою мову та не хочуть учитися її. Це було б не тільки смішне, але й болюче та ганебне з'явище і незбитий доказ нашої меншевартности.

Крім цього Америці і Канаді потрібні люди, що знають слов'янські мови, щоб успішно боротися з комунізмом. Україна це по Росії найбільша совітська республіка. Без мови ніхто не зрозуміє її!

Внедовзі совітська індустрія України сильно поступить вперед, бо вже тепер кожна четверта машина совітської імперії має на собі українську відзнаку, бо вона зроблена в Україні. Прийде час іще за нашого життя, що через скріплення і поширення телевізорських сіток буде можна легко діставати з Києва українські програми. Хто ж зрозуміє їх, коли самі українці забули рідну мову? Годі сподіватися, що французи, англійці чи ірляндці будуть цікавитися українською культурою, мистецькими музичними творами і літературою, коли самі українці відреклися своїх духовних і національних скарбів, що становлять духовну і національну спадщину українського народу.

Місіонер до людоїдця: "Чому так пильно дивишся на мене?"
Людоїд: "Не дивуйся! Я інспектор від м'яса!"

Як вибирається життєвий стан?

ВИБІР стану надзвичайно важний у житті людини, бо він рішає про цілий її спосіб життя на землі і може й вічну долю по смерті. Звичайно Бог дає людям свободу в виборі життєвого стану, бо хоче, щоб вони самі рішали це важне питання.

1) Не слід спішитися та наосліпо вибирати собі стан життя. Це надто важна справа, щоб легкодушно трактувати її. Треба добре все передумати, морально 'зважити себе' цебто прослідити свої фізичні, моральні та духовні вартості, щоб переконатися, в якім стані душа потрапить найкраще служити Богові, трудитися над власним спасінням і почуватися щасливою. Матеріяльні користі не повинні грати рішальної ролі в виборі стану, бо те, що матеріяльне, не має великої вартости. Св. Іван каже: "Світ минається і його пожадливість (добра), а хто виконує Божу волю, той повік пробуває" (І. Ів. 2, 17).

2) Хто не бажає помилитися в виборі стану, той повинен наслідувати молодого Самуїла, який отак благав Бога, виявити йому Свою святу волю: "Говори, Господи, бо Твій слуга слухає!" (І Цар. 3, 9). Бог завжди вислухує покірну та ревну молитву і просвічує тих, що хочуть вибрати такий стан, що найбільше подобається Йому. Христос і Божа Мати чувають над тими, що в цій важній справі поручаються їм.

3) Крім цього треба засягнути поради в мудрих і незаінтересованих людей. Як іде про священиче або монаше покликання, батьки звичайно бувають ворогами своїх дітей, бо через самолюбство не хочуть розлучатися з ними: "Вороги людини—домашні її", каже Спаситель (Мт. 10, 36). Тут слід радитися сповідника чи духовного провідника, а не людей, що не розуміються на гідності священичого і чернечого звання, бо дивляться на справу під кутом земських користей і матеріяльних вигід.

Читання Св. Письма і добрих католицьких книжок, що поважно трактують це питання, допоможе вчинити добрий вибір, який стане для душі запорукою безчисленних ласк у цьому житті та вічної слави по смерті.

Покараний захланник

В світі є чимало людей, що жадібно заздростить іншим і бажає їх майна. Подібні бажання звуться захланністю. Захланність це гріх, за який Бог часто карає вже в цім житті і виключає людей зо Свого Небесного Царства. Жадоба матеріяльних дібр і зиску спонукала Юду продати Христа і вчинила його зрадником Божого Сина: "Що дасте мені", цей темний дух промовив до Христових ворогів-фарисеїв, "і я

видам Його! (Мат. 26, 15). Отримані за зраду гроші не вчинили Юду щасливим. Він не годен був стерпіти докорів сумління, тому пішов і повісився.

Страшний приклад Божої кари за захланність і пожадання чужого майна знаходимо в житті Отців Церкви.

В давніх часах проживав в Олександрії в Єгипті побожний і багатий купець. Він часто помагав монахам, що вбого проживали на пустині. За те ченці відвідували його і молилися за його родину.

Одного дня цей купець вибрався в далеку дорогу до Царгороду, щоб полагодити деякі бизнесові справи. При прощанні жінка спиталася мужа: "Хто ж буде тепер опікуватися нами?"

"Божа Мати!", відказав купець. "Вона чуватиме над вами і захищатиме вас від небезпек!" Потім купець вибрався в дорогу, попрощався із жінкою та дочкою.

По якімсь часі слуга цього купця задумав замордувати жінку та дочку, й так загарбати майно в неприявності власника купця. Взяв гострого ножа і подався до кухні, де мати і дочка поралися біля вечері. Як мав уже переступити поріг кухні, нагла сліпота опанувала його. Думав, що це хвилеве осліплення. Пробував відчинити очі, але нічого не бачив. Тоді зачав розпучливо кричати: "Кара, кара Божа спала на мене!" і, витягнувши меча, в розпуці пробив собі серце.

Жінка і дочка вбігли до кімнати. На підлозі лежав тяжко поранений слуга. Дівчина повідомила сусідів про те, що сталося. Перед смертю цей захланний слуга розповів про свій замір убити дочку і матір. Приявні щиро подякували Богові, що чудесною сліпотою врятував життя невинної дочки і матері.

Ось тому людина не повинна надто жадібно бажати матеріяльних дібр і вигід, бо вони не є вічними, ані не чинять людей щасливими в цім, ані в другім житті. Св. Павло пише до перших християн: "Будьмо задоволені, як маємо що їсти і в що вбратися!" (І Тим. 6, 8).

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., 2 Hampton Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на ось адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

ПІЗНІ ІВАНИ...

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ПРОПОВІДАЮЧИ місії в Австралії, заїхав я до одного міста, де почав місію для нашої громади. Місія зачалася Службою Божою. Перед проповіддю проголосив народові, що вечірні відправи цебто Служба Божа, інструкція і проповідь зачинатимуться кожного дня о годині сьомій ввечорі. По місійній відправі групка людей наблизилися до мене і спиталася: "Отче Місіонерю, ви сказали, що відправи будуть зачинатися в сьомій годині. Скажіть нам тепер, на який час вони будуть зачинатися: на український чи на американський?" Український час з невідомих нікому причин іде завжди доброї пів години за американським, бо наші відправи рідко зачинаються або кінчаться в зазначенім часі либонь тому, що українські годинники спізняються.

Не дивниця, що багато українців прямо дивується, як якась імпреза або церковне богослуження зачнеться на час, бо деякі наші люди вже привикли до спізнювання і тому думають, що це український спосіб приходити завжди пізно на богослуження, імпрези, сходини, тощо. Вони думають, що це спізнювання це привілей 'культурних' людей, забуваючи, що своєю поведінкою спричиняють безладдя і замішання в програмах і праці інших людей.

"Бути на час" означає прийти точно тоді, коли хтось жде на них, або коли мають зачинатися заповіджені сходини чи наради або богослуження.

Хворобливе спізнювання не є виключною прикметою українців, бо всі люди люблять спізнятися, тому пізніх Іванів не бракує й між іншими народами. Проте ця прикмета сильніше закорінена в українцях, тому либонь між ними більше пізніх Іванів аніж між іншими народами. Проте ніхто не спізняється, як має побачитися зо своїм наставником. Спізнювання трапляється тільки звичайно тоді, як іде про зустріч між рівними або хтось вищий має стрінути нижчого, хоч чемність і добре виховання вимагають щоб ми однаково поступали з рівними або нижчими від себе людьми, бо всі люди це особи наділені Божою гідністю. Хіба не всі ми є Божими дітьми і майбутніми спадкоємцями неба?

Провідник американського Сенату, Самуїл Рейборн, завжди обурювався на спізнювання, хоч був дуже чемною людиною. Раз сам він недобровільно спізнився, як ішов виголошувати промову. Занепокоєний опізненням промовив до свого товариша: "Гиджуся самим собою і гидую тими, що спізняються!"

Покійний Ганді, що виборов індійцям незалежність від англійців, мав мітінґ для свого

народу, але учасники спізнилися на 45 мінут. Поденервований Ганді закликав: "Незалежність Індії так само спізниться на 45 мінут!"

Американський президент Кулидж дуже любив точність. Один його приятель спитався в неділю: "Коли в церкві зачинається богослуження?" Президент відповів: "О годині 11". "То коли виходимо з дому?" "Сім мінут перед одинадцятою", промовив президент, бо стільки часу треба було, щоб дійти до церкви з Білого Дому.

* * *

Проте часом може трапитися, що й найбільше точна людина не годна з'явитися на час, бо зайшла якась непередбачена перешкода. В такім випадку слід якось повідомити заінтересовані особи про недобровільне спізнення. Це докаже, що шануємо час і особи інших людей.

Що ж робити з пізними Іванами? Дуже часто нема іншої ради, хіба ждати і нетерпеливитися. Був один архитект, що потрапив навчити одного бизнесмена. Мав він зазначену зустріч зо згаданим бизнесменом, якому мав будувати хату. Архитект прибув на час, але бизнесмен безпотрібно гаявся на пустій балачці з іншими. Архитект ждав, споглядаючи на годинник. Так чекав дві години. По підписанім контракті додав суму 30 долярів до рахунку дому. Це була винагорода і заплата за дві страчені години, як ждав на неточного бизнесмена!

Непохитний і рішучий державний американський секретар Іван Фостер Даллес був такий відомий зо своєї точности, що дипломати годинами ждали на зазначений час, щоб не з'явитися мінуту скоріше або мінуту пізніше.

Один французький дипломат з'явився скоріше ніж було зазначено. Коли приятель спитався його, чому так поступав, то він відказав: "Не журися, воно краще для нас прийти трохи скоріше ніж спізнитися!"

Між українцями є багато людей, що люблять точність. На жаль не бракує і тих, що не числяться з часом інших. Ці останні приходять на означене місце значно пізніше ніж інші, думаючи, що вони занадто важні "парсуни" щоб бути разом з іншими. Тут вони не є самітні в світі, бо мають братів і сестер в інших частинах світу, от хоча б у Филипінах, де запрошені на обід гості мусять часто бездільно крутитися по почекальні і господар чи організатор бенкету навіть не журиться тим, щоб виявити гостям, чому обід спізнений. Зате в Швеції господар обов'язково мусить виправдатися, коли обід спізнений навіть на дві мінути.

Спізнювання це лиха звичка. Ніхто не годен позбутися її, поки не знайде причини свого спізнювання.

Чому ж деякі люди спізняються на сходини, мітінґи, імпрези і найчастіше на богослуження? Одні співняються тому, що набирають на себе забагато зобов'язань цебто більше ніж розумно і спокійно годні виконати. Ніхто не повинен так поступати. Розумна людина бере на себе менше зобов'язань ніж година виконати, бо здоровий розум каже залишити для себе певну кількість часу на непередбачені випадки, що інколи трапляються навіть найбільше зосистематизованим людям. Коли ж людина так виповнила свій час, що їй не залишається ні хвилинка вільного часу, то вона природно буде спізнюватися, як зайде якийсь непередбачений припадок, який вимагає від неї певної кількости часу.

Інші навмисно спізняються, щоб всі дивилися, як вони 'врочисто' будуть входити до залі чи до церкви. Ці 'людці' думають, що спізнювання підносить і підкреслює їхню вищість в очах інших, бо вони не такі як інші. Вони не ждуть на нікого. За те всі інші мусять ждати на них. Хто так поступає, той не є дорослою та вповні розвиненою людиною. Він є моральним недоростком, для якого час і невигоди інших не мають ніякого значення. Так поступають хіба маленькі діти, які не розуміють інших.

Точність і спізнюваня це привичка, одна добра, друга лиха. Одна і друга звичка плекається практикою. Хто є точний, той буде точно поступати, і згодом точність стане йому природною. Хто ж неточний і не придержується точности, тому неточність і спізнювання так само стануть природними прикметами. І саме так зроджуються пізні Івани, які огірчують життя собі й іншим, бо не годні зрозуміти, що точність упрощує життя, чинить виконання праці легшою та робить людину щасливішою, бо дає їй задоволення в житті та з'єднує пошану між людьми.

Пізні Івани повинні зробити одне рішення: "Бути завжди на час у церкві, залі, на мітінґу, тощо", і точно придержуватися цього правила. Німецький поет Ґете сказав: "Проживай так кожного дня гейби твоє життя йно зачалося!" Якщо якийсь пізній Іван застосує свою постанову до щоденного життя, то не довго залишиться пізнім Іваном...

* * *

Злодії в крамницях...

Не зважаючи на сьому Божу Заповідь: "Не кради!", багато людей допускається гріха проти цієї заповіді, особливо в великих крамницях. Минулого року в самій тільки Америці поліція заарештувала в крамницях 152,000 клієнтів, що відвідували і купували в цих крамницях. В 1960 р. крадежі в американських споживчих крамницях виносили $260,000,000. Стільки само вартости злодії вкрали з інших крамниць. В 1962 р. крадежі по крамницях підскочили на 21%. Отож, загально кажучи, крадежі в американських крамницях виносять около $500,000,000 річно.

Такі самі крадежі в крамницях сильно поширилися теж в інших краях, от хоча б в Канаді, Англії, Франції, Італії, Німеччині, тощо.

Яка ж причина цих крадежей? Головна причина це забуття та нехтування Божою Заповіддю, яка каже: "Не кради!", а якщо вже хтось украв, то "Віддай!". Батьки дуже часто відповідають за крадежі дітей тому, що не навчили їх Божого Закону та страху Божого.

Що більше? В деяких краях є злодійські клюби між молоддю, до якого ніхто не годен належати, поки не принесе якоїсь вкраденої речі. Один такий клюб вимагав від клієнтів, щоб вкрали на ціну 25 долярів, заки могли стати його членами. Мало є таких злодіїв, що

крадуть через клептоманію (хворобу). Загал їх це тільки аматори або професіональні злодії, які крадуть, щоб збагатитися.

Навернення до Бога

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

КОЖНА людина може навіки бути щаслива в Божому царстві. Тому вона повинна вірити в Бога, прийняти тайну хрещення, і жити як Божа дитина.

Коли в день П'ятдесятниці зібрані ізраїльтяни почули про Христа, якого вони **"руками беззаконників розп'яли та вбили"**, що він воскрес і засів праворуч Бога Отця, **"вони серцем розжалобились, та й сказали Петрові та іншим апостолам: "Що ж ми маємо робити, мужі —брати?" А Петро до них каже: "Покайтеся, і нехай кожний з вас охреститься в ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і ви приймете дар Святого Духа"** (Дії 2, 23, 37-38).

Бог, що звелів апостолам учити всі народи, просвічує розум і серця людей, щоб вони могли почути Христову благовість. Він розкриває їх очі, щоб вони могли пізнати **"єдиного, правдивого Бога, і Ісуса Христа, що його він послав"** (Іван 17, 3).

Кожна людина, що почула Христову благовість, повинна відвернутись від своїх власних божищ і ідолів, від своїх блудів і гріхів, і з цілим серцем повинна навернутись до Бога, нашого небесного Вітця, і Христа, нашого Спасителя і Господа. Вона повинна **"навернутися до Бога від ідолів, щоб служити живому й правдивому Богові, і з неба очікувати його Сина, якого він воскресив із мертвих, Ісуса, що визволює нас від майбутнього гніву"** (I Солунян 1, 9-10).

Це навернення є припечатане тайною хрещення. Так приказав Ісус Христос, коли сказав: **"Дана мені всяка влада на небі й на землі. Тож ідіть, і навчіть всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа"** (Матей 28, 18-19); **"Хто увіруе й охреститься, буде спасенний, а хто не ввіруе, буде осуджений"** (Марко 16, 16). Тому кожна людина, що навертається до Бога, повинна прийняти тайну хрещення.

Багато людей ще не чули Христової благовісти про Боже царство. Тому ми повинні молитися кожного дня, щоб і вони могли навернутись до Бога, щоб у цей спосіб Бог назавжди міг бути прославлений!

Християнські батьки мають обов'язок якнайскоріше принести своїх дітей до хресту, по народженні. Батьки також є обов'язані вчити дітей правд віри, молитов, і своїм добрим прикладом учити їх практик християнського життя.

Твій добрий Дух провадитиме мене по рівній землі.

1) Багато хлопців і дівчат впивається при всяких нагодах. Хто тому винен?

Є різні причини пиятства між молоддю. Одна з них це наставлення старших людей до пиття алькогольних трунків. Хіба рідко можна почути: "Ану, випиймо собі по келішкові?" Хіба старші люди так не говорять у приявності молоді?

Крім цього люди п'ють при всяких інших нагодах, от хоча б забавах, з'їздах, в товариствах і по приватних домах. Молодь і дітвора дивиться на батьків і старших і наслідує їх приклад.

Одне тільки виховання і сильний характер годні стримати молодь від пиятства, бо деякі молоді люди думають, що пиття алькогольних трунків рівняє їх зо старшими. Деяка частина молоді шукає 'забуття власних клопотів і зворушень у питті'.

Вкінці молодь бачить повно оголошень про алькоголь по журналах і часописах. Як вона годна вважати лихом те, що публічно оголошується, і не вживати алькогольних трунків?

2) Чому Папи твердять, що вони є наслідниками Св. Петра?

Це не Папи твердять, що вони є наслідниками Св. Петра. Це догма католицької Церкви, яка спирається на факті, що Св. Петро був основником римської Церкви. Ось тому всі його законні наслідники є єпископами Риму і головами Христової Церкви, бо Св. Петро був водночас єпископом Риму і видимим заступником Спасителя через те, що Христос доручив йому найвищий провід: "Паси Мої вівці!"

Св. Іриней, що жив у 2-ім ст., отак свідчить про наслідство римських Папів: "Як блаженні Апостоли (Петро і Павло), поклали основи (під Церкву), то вони повірили єпископський уряд Лінові. Його ж наслідником був Анаклет, а по нім Климент став епископом. Він був третій по Апостолах" (Книжка 'Проти Єресей', 2-га кн., 3-я гл., 3-тя частина).

3) Сьогодні багато говориться про обмеження народин. Чи подібне обмеження дозволене Богом?

Бог сотворив Адама і Єву і сказав до них: 'Ростіть і множіться і наповняйте землю!' Розмноження людського роду на землі—це перша ціль подружжя, хоч—це не одинока ціль. Цієї цілі не вільно виключати з подружжя. Проте це не значить, що подруги мусять мати стільки дітей, скільки тільки годні. Тут треба вживати розуму та дивитися на деякі інші чинники, от хоча б на здоров'я подругів, їхні фінанси, тощо. Церква не каже нікому, скільки дітей подруги повинні мати. Вони самі рішають про цю справу. Проте в цім рішенні не вільно вживати грішних

засобів, щоб обмежувати число дітей. Між грішними засобами є штучне і неприродне перепинення народин.

4) Деякі некатолицькі віровизнання поширюють писання, в яких ніби на основі Св. Письма заповідають різні катастрофи і кінець світу. Чи в Св. Письмі є якісь предсказання про означені війни в майбутності, от хоча б про атомну війну, якої всі бояться?

Це правда, що деякі некатолицькі віровизнання любуються в предсказаннях другого приходу Христа, про Його майбутнє царство, про війни, тощо. Проте мусимо заявити, що в Св. Письмі нема абсолютно нічого, що заповідало б точний час настання якогось царства чи надходячої атомної війни. Св. Письмо навчає нас Божих правд, як треба вірити і жити, і тому не займається заповідженнями атомної чи іншої війни або всяких конфліктів між поодинокими народами в світі. Через це на ці заповідження слід дивитися як на побожні мрії, яким їхні винахідники намагаються надати біблійну закраску, щоб учинити їх віродостойними.

5) Мій син ходить з некатолицькою дівчиною і хоче з нею женитися в її церкві. Ми прохали її, щоб вона взяла шлюб з нашим сином у католицькій церкві, але дівчина відмовляється, бо її мати каже, що вона піде до пекла, якщо так зробить. Чи це правда?

Некатолицька дівчина зовсім не піде до пекла, як, виходячи за католицького хлопця, візьме шлюб у католицькій церкві, бо всі некатолицькі церкви признають католицький шлюб за важний. Якщо ж шлюб важний, то чому б вона мала йти до пекла? Її подружжя буде важне, тому нема за що йти до пекла.

Зате католицька Церква досіль не признає за важний шлюб католиків поза католицькою Церквою. Ось тому католик, що бере шлюб поза католицькою Церквою, грішить і тому він може піти до пекла за непослух Церкві, бо його шлюб Церква вважає за неважний.

6) Чи Апостоли висвятили якогось патріярха чи може уряд патріярхів повстав аж по їх смерті?

Апостоли висвячували тільки дияконів, священиків і єпископів. Коли ж Церква поширилася в розлогій римській імперії, тоді Церква для кращої адміністрації поділила свою територію на різні частини. І так повстали патріярхати, митрополії, єпархії й парафії. Ці поділи це діло самої Церкви, а не Апостолів чи Христа.

Зразу в Церкві були оці патріярхати: римський, антіохійський і олександрійський. Згодом царгородські єпископи зачали домагатися патріяршої гідности й отримали її аж у четвертім столітті. Пізніше повстав єрусалимський патріярхат.

Отож уряд патріярха це чисто церковна установа.

7) Чому християнство не ширится в світі?

Це неправда, що християнство не ширится в світі. Воно ширится, але дуже помалу. Це слід приписати різним причинам, але головна вина тут по стороні християн. Якщо б християни так ревно і невтомно поширяли свою віру, як це роблять комуністи зо своєю ідеологією, то кожного року було б принаймні 50,000,000 навернених християн.

Християнство колись представляло найвищий визов для поганського світу, бо воно являлося революційним навчанням через такі гасла, як любов до ближнього, до ворогів, гонителів, тощо. Кожен християнин хто б він не був, священик чи мірянин, намагався поширити навчання Христа в світі. Ось тому християнство дуже скоро ширилося. Тепер же нема між Христовими визнавцями цієї динамічної ревности. Деякі з них зовсім не мають живої віри, тому самі тільки животіють. Як можна сподіватися, що християнин, якому тяжко в неділю піти на Службу Божу чи що-місяця приступати до Св. Причастя, буде намагатися

поширити знання про Христа між тими, що не знають Його?

Якщо Церква має виповнити Христовий приказ "Ідіть, і вчиніть всі народи Моїми учнями", то вона мусить виховати собі місіонерів не тільки між священиками, але між мірянами. Тільки ті міряни зможуть стати Христовими місіонерами, що будуть намагатися не тільки самі вести християнське життя, але й стануть апостолами Євангелії для тих, що не знають її.

8) Чуюся дуже нещаслива вдома, тому заміряю покинути батьків і переїхати до другого міста, де сподіюся знайти працю і спокій. Чи я можу це вчинити без позволення батьків?

Нам невідомі причини, чому наша читачка почувається нещаслива в батьківському домі, що повинен бути пристановищем родинного тепла для дітей. Заки вона візьме остаточне рішення, треба вперед обговорити справу з батьками, якщо це можливе. Може вони хочуть помогти дочці, але дочка не дає їм нагоди.

Якщо це неможливе або розмова не розв'язала б проблеми, то слід порадитися пароха або когось з родини, заки згадана особа покине батьківський дім.

9) Я вичитав, що один професор історії противиться заведенню української мови в наших літургійних відправах, бо твердить, що наші люди взагал розуміють бодай 70% старослов'янську мову. Я певний, що загал людей навіть тридцять процентів не розуміє, а як розуміє поодинокі слова, то не годен зрозуміти змісту через ті слова, що незрозумілі для нього. Чи Ви думаєте, що згаданий історик має рацію, коли так побивається за старослов'янською мовою?

Не знаємо про якого історика згадує наш читач. Проте погоджуємося з нашим читачем, що поважна частина наших людей в Америці та Канаді, як теж і в інших країнах нашого поселення не розуміє старослов'янської мови. Отож не треба боротися за затримання старослов'янської мови в наших літургійних відправах. Заведення живої мови влегшує розуміння богослужень, тому нема рацій зволікати з її заведенням у наші богослужби.

Сподіємося, що згаданий професор знає, що наш епископат у Римі під час Вселенського Собору вже рішив частинно завести українську мову в наші богослужби і над цим вже працює наша комісія.

По забаві і прийнятті Микола промовив до свого друга Пилипа: "Це була дуже гарна гостина. Твоя сестра Галина обіцяла вийти за мене заміж. Чи простиш мені, що заберу її від тебе?"

Пилип: "Так саме на те ми зробили гостину і запросили тебе на неї!"

Пияк випив пляшку пива і кинув її на буфетника. Зробивши це, страшно занепокоївся і застидався на вид свого вчинку. Буфетник порадив йому піти до психоятра. Пияк пішов, порадився, вернувся до корчми, випив другу пляшку пива і знову кинув пляшку на буфетника.

Обурений буфетник промовив: "Я думав, що психоятр поможе тобі!"

Пияк: "Так, поміг, і ще як! Тепер я не стидаюся кидати на тебе порожніми пляшками!"

Галя: "Оленко, ти носиш шлюбний перстень не на тім пальці, що треба!"

Олена: "Я знаю... Не дивуйся, я не вийшла заміж за того, що треба буде вийти!"

Українці в Аргентині

о. М. Шудло, ЧНІ.

В Аргентині проживає около 100,000 чи 150,000 тисяч українців, з чого дві третини католики, а одна третя православні. Сама ж Аргентина має 18,000,000 населення. Територія Аргентини 1,073,699 квадратових миль. Це друга найбільша по Бразилії держава в Полудневій Америці. Веспуччі перший прибув до Аргентини в 1502 р. Населення Аргентини це здебільша нащадки европейських поселенців. Автохтонних індіянів є мало. Вони мешкають в північній частині країни і в горах Андах.

Аргентина визволилася з-під еспанського панування в роках 1810-1816. Ця країна це один зо світових шпихлірів збіжжя. В 1902 р. скінчився військовий конфлікт між Аргентиною та Чілем. На границі побудовано колосальну статую Христа в горах Андах.

* * *

Українці католики отримали власного епископа в особі Преосвящ. Андрія Сапеляка, Салезіянина, в 1961 р., що був висвячений в церкві Св. Петра в Римі 15 жовтня 1961 р. Він є першим укр. катол. епископом для наших людей в Аргентині.

Рік 1897 вважається початком нашої імміграції до Аргентини. Перші поселенці були з Галичини. Вони головно поселилися в полудневій частині країни, в теперішній провінції Міссіонес. Перед першою світовою війною було в Аргентині около 10,000 українців.

В роках 1929-30 прибуло до Аргентини около 50,000 українців, здебільша з Галичини. Якась частина згаданих поселенців так само походила з Волині, Полісся, Буковини і Закарпаття.

Перші і другі імігранти були здебільша селянами і робітниками. По другій світовій війні (1939-45) прийшла третя імміграція, що начисляє около 10,000. Між цими імігрантами було багато інтелігентів і фахівців.

* * *

Священики, здебільша Отці Василіяни, обслуговують українців католиків, але священиків там дуже мало, бо всього 15. Це вони найбільше причинилися до розвитку релігійного і національного життя між українцями католиками.

В Буенос Айрес, столиці Аргентини, почато будову великої церкви, що має бути катедрою Преосвящ. Кир Андрея Сапеляка.

Сестри Василіянки працюють між нашим народом в Аргентині. Вони мають школу для дівчат в Апостолес і сиротський дім у Буенос Айрес. Всіх українських Сестер в Аргентині є 40. Між ними є катехитки, яким помагають світські апостолки. В суботу в парафіях буває навчання релігії та українознавства.

* * *

З зазначенням епископа для українців в Аргентині сильно пожвавилося релігійне та церковне життя. Так українці католики, як і православні задоволені з того, що в Аргентині є український Владика. Між

українцями католиками в Аргентині й українцями православними є добре співжиття.

* * *

Українці в Аргентині найбільше займаються хліборобством, плекаючи одночасно всякі овочі. Праця господаря в Аргентині доволі тяжка, бо хліборобство в цій країні мало змеханізоване та змодернізоване. Крім цього галапаси спричиняють селянам багато шкоди на полях. Сама ж країна доволі відстала і ще нерозвинена господарсько. Тільки дуже малий відсоток українців працює в фабриках, бо Аргентина слабо розвинена економічно й технічно, тому нема в ній багато фабрик.

Проте між українцями вже є власники фабричних підприємств. Українців можна вже подибати як керівників реставрацій і готелів. Є теж українці між поліцією і не брак їх в армії. Так в армії, як між поліцією вже є українські старшини.

* * *

Новий Владика має перед собою велике поле до праці. Треба розвивати релігійне і національне життя, що доволі слабо представляється через брак власних священиків і виховної семінарії. Брак священиків це головна причина того, що деяка частина наших людей ходить до латинської Церкви і туди посилає свої діти. Це природна річ, бо тільки наша Церква зберігає наш нарід у любові до України та рідних традицій, коли вони опиняться поза межами рідного краю. Ті українці, що залишать рідний обряд, звичайно пропадають для свого народу.

* * *

Українці в Аргентині прожили не одну чорну годину, бо аргентинці страшні 'любителі' Аргентини. Ось по школах аргентинські діти зачинають навчання співом національного гимну. В минулому було багато обмежень, що ображали українців. Було навіть таке, що аргентинська поліція домагалася, щоб новоприбулі українці говорили і вели дискусії на з'їздах по-еспанськи, хоч вони слабо знали цю мову.

Проте положення стає краще. Так уряд країни, як латинська єрархія щораз краще обзнайомлюються з нашим обрядом і народом, і це додатньо впливає на ставлення аргентинців до нашого народу й Церкви. Проте слід зазначити, що треба буде вложити багато труду, щоб ми вповні стали на власні ноги в Аргентині, бо чужі тільки тоді будуть шанувати нас, як українці викажуться гідними пошани. Це ж станеться тоді, як вони своєю працею докажуть урядовим і неурядовим чинникам Аргентини, що наш вклад у життя країни є цінним чинником до розвою цієї ще невповні розвиненої країни.

Французький президент Коте був на виставі малюнків, з якої нічого не розумів. Хтось спитався його по виставі: "Чи ви зорієнтувалися, що властиво представляють ці модерні малюнки?" Президент поглянув на того, хто поставив це питання, і відказав: "Приятелю, мені забрало ціле життя, щоб навчитися, що воно неконечне в житті все розуміти".

АВСТРАЛІЯ

ОСТАННІ МІСІЇ В ВІКТОРІЇ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

СЛАВА Богу, місії в Вікторії скінчилися. Остання місія була в Бенелла, понад сто миль від Мелборну. Ці останні місії тривали від 12 квітня до 24 травня 1964. За винятком двох, це були маленькі місійки. Проте саме тому, що вони маленькі, звичайно можна завважити більшу комунікаційність між місіонером і слухачами ніж під час великих місій. Всіх місій в Вікторії було около 30.

Ось ці місії:

1) Мілдура (12-14-IV, 1964)

Мілдура—це гарне на американський зразок побудоване місто, що має около 20,000 населення. Воно віддалене на 300 миль від Мелборну. В ньому мешкає всього 11 українських католицьких родин. Мілдура визначається своїм лагідним кліматом і виноградниками. Деякі наші люди мають теж виноградники.

Місійка відбулася в латинській церкві в Мілдурі. Люди доволі гарно приходили на цю місійку, що тривала всього три дні, бо треба було їхати на другу подібну місійку. Наш священик доїжджає дуже рідко до Мілдури, часом тільки раз на рік. Не дивниця, що діти слабо говорять по-українськи і не знають катехизму українською мовою.

2) Горшам (15-19-IV, 1964)

Горшам—це так само невелике місто, що має около 20,000 населення. В ньому теж мешкає около 11 наших родин. Місійка відбулася в латинській церкві. Люди гарно приходили на місійку. Так як у Мілдурі, так само і в Горшам кожного вечора була читана Служба Божа, до якої всі люди спільно відповідали, або принаймні старалися відповідати, бо брак їм практики через те, що наш священик дуже рідко сюди доїджає.

3) Гемілтон (20-23-IV, 1964)

І тут теж є около 10 наших родин. Гемілтон—це гарне місто, віддалене на 70 миль від Горшам. Як в інших місцевостях, так і в Гемілтон отець місіонер відвідав ті родини, що зразу не показалися на місії. Люди гарно приходили на місійні науки. Місійка відбулася в латинській церкві.

4) Бел Парк (Джілонг) (26-IV-3-V-1964)

В Белпарку, що є передмістям Джілонгу, мешкає около 100 наших родин. Джілонг віддалений від Мелборну на 46 миль. В Белпарку наші люди зачали вже будувати власну велику церкву, що внедовзі буде скінчена.

Покищо відправи відбуваються в місцевій латинській церкві в Белпарку. Наші люди мають там щастя, бо кожної неділі мають власну Службу Божу.

Люди дуже гарно приходили на місію. Тут не було потреби нікого відвідувати, бо всі самі приходили на місію. Латинський священик, з яким я мешкав, дивувався, що наші люди так гарно ходили на місію.

Місія закінчилася на самий Великдень по старому стилю, бо австралійські українці держаться старого стилю, хоч багато хто бажав би нового.

5) Джілонг (4-10-V-64)

Ця місія відбулася в самім місті Джілонгу (100,000 населення), де наші люди побудували гарну залю. Місія була в національній залі. Тут уже місія слабше пішла, бо не всі 50 родин, що там мешкають, приходили щоденно на місію. Раз прийшли, потім не було їх видно. Зате багато людей, що ходило на місію до Белпарку, ще раз прийшло на місію до Джілонгу, бо віддаль між цими двома осередками тільки три милі.

6) Норт-Саншайн 10-17-V-64).

Норт Саншайн—це передмістя Мелборну. Місія відбулася в латинській каплиці Св. Вернадети. Люди доволі добре приходили на місію, хоч могло бути куди краще. Деякі люди, доробившись фінансово, забули про Бога. Воно було приємно проповідати до тих добрих людей, що кожного дня приходили на місію, спільно відповідали до Служби Божої і уважно слухали наук.

7) Бенелла (17-24-V, 1964)

Бенелла віддалена на 110 миль від Мелборну. Є там усього 11 наших родин, з яких дві дуже слабо взяло участь у місії. Крім цього дві родини приїжджало з міста Шепертону, що віддалене на 38 миль від Бенелла. Місія відбулася в латинській церкві.

По цих місіях я вернувся до Мелборну, зробив для себе п'ять днів реколекцій і на 5 червня вже був у Сидні, щоб 7 червня зачинати першу місію в цім дво-мільйоновім місті.

АВСТРАЛІЙСЬКІ АБОРІГЕНИ

Австралійські автохтони звуться в Австралії аборігенами. Ніхто точне не знає, скільки їх є, бо трудно взяти з них точну статистику тому, що їхні племена часто мандрують по пустинях. Статистика аборігенів часто спирається на звіті поліції. Найбільше аборігенів, первісних мешканців Австралії, проживає в штейті Квінсленд. Вони здебільша живуть далеко від білих людей, але щораз більше їх зачинає поселюватися між білими в містах і містечках, бо в Австралії нема дискримінації проти чорних аборігенів.

Австралійські аборігени творять осібну етнічну групу. Вони так само здібні як їхні білі браття цебто інші етнічні групи, з яких складається населення Австралії, що в 1963 р. досягнуло 11,000,000. Нема тут дискримінації; бо ніякий австралійський закон не виключає нікого від нічого на основі раси. Дорога до вихования й економічного поступу відчинене для аборігенів, якщо вони хочуть покидати свої пустинні оселі та поселятися серед білого населення.

Католицькі місіонери працюють між аборігенами. Єпископи сподіються виховувати для них власних чорних священиків, яких покищо нема. Зате вже є деякі чорні Сестри-черниці. Нема ж священиків між ними, бо їхне виховання покищо замале, щоб могли кінчати семінарії.

Дехто думає, що число аборігенів в Австралії ледве чи досягає 100,000.

Михайло: "Як я годен противникові доказати, що я добрий спортовець?"
Петро: "Грай так, щоб він виграв!"

"РОДИННИЙ БИЗНЕС"

М. Щ.

ЧИМАЛО родина нарікає на розтратність своїх синів і дочок, які не вміють або не хочуть шанувати гроша, що батько заробляє для них щоденною тяжкою працею. Чому ці діти розтратні? Тому, що не знають вартости гроша. Не знають вони вартости гроша тому, що не мають до діла з родинним бизнесом. Вони не здають собі справи з цього, що кожна родина мусить розумно провадити свою економію, якщо бажає мудро жити і запевнити себе проти всяких можливих фінансових і інших катастроф.

Родина Степана К. приятелювала з родиною Григорія П. Григорій П. мав гарну посаду і заробляв доволі гроша, щоб його родина, жінка і двоє дітей могли вигідно жити. Сам Григорій, його жінка Олівія, дочка Настуся і синок Альфред проживали собі як ті Божі пташинки, думаючи тільки про сьогоднішній день і забуваючи про завтрішній, що годен бути трохи відмінний від сьогоднішнього. Зароблений гріш сама Олівія і її діти скоро розпускали, а Григорій у своїй добродушності мовчав, бо всі вони хвалили його, що мають "доброго татка". І так спокійно пливло життя в родині Григорія П. Її члени жили з дня на день, любили добре їсти, добре вбиратися, вчащати до кінотеатру, не журячись завтрішнім днем.

Одного вечора, Григорій П., вертаючись з праці, дістав удар серця і його негайно відвезли до шпиталя. Там побув два дні

і помер. Застрашена і зажурена Олівія не знала, що робити. По похороні мужа подалася до родини Степана К. і попрохала Степана, щоб розглянув фінансові справи покійного мужа. Степан переглянув рахунки, банкову книжку, доходи і розходи і сумно похитав головою: "Пані Олівіе, мені дуже прикро... Тут щось у непорядку..."

"Що таке в непорядку?" закликала затривожена Олівія.

"З рахунків виходить, що ваша хата ще незаплачена... На автомобілі є довги... Багато меблів незаплачені..."

Олівія зачала плакати... Плач не поміг і не розв'язав фінансових клопотів вдови Олівії та її дітей. Вона мусіла продати гарний дім, позбутися автомобіля й сама йти до праці, бо йнакше дочка і син були б неспроможні покінчити зачату школу. Аж тоді вони побачили свій нерозум і гірко жалували за свою помилку і розтратність, але цей плач і жаль не помогли їм вийти з довгів...

Побачивши цю трагедію, Степан К. зачав думати про власну родину, бо й йому не

бракувало довгів і розтратности. Його донечка і три синки також не були взірцями ощадности. Ось тому одного вечора Степан скликав родинні сходини в справі фінансів. Виложив жінці і дітям те, що сталося родині Григорія П., і заявив: "І нам може таке нещастя трапитися, якщо будемо дальше так проживати як родина Григорія, що тепер опинилася на вулиці".

Дочка Галя не дуже сподобала собі батькову промову, бо любила вбиратися і ходити на забави. Сини так само не захоплювалися проєктом батька, бо відчували, що в їхніх кишенях буде менше гроша, якщо створять "бизнес" у родині.

Батько не піддався їх початковому спротивові. Йому вдалося переконати дітей і жінку, що належна адміністрація фінансів конечна в родині, яка через нагле нещастя не хоче опинитися без сотика в морю довгів.

"Як цей бизнес буде практично виглядати?" спиталася Марія, Степанова жінка, яка сливе нічого не розумілася на бизнесі, бо Степан дбав про все, що потрібно було для родини.

"Це проста справа", відказав Степан. "Створимо фінансову родинну раду. Кожного місяця будемо радитися, укладаючи родинний буджет. Кожний з нас матиме право голосу і свободу дискутувати, одобрювати або відкидати плянові видатки чи закупи. Все будемо рішати голосуванням!"

Діти зраділи на таке предложення... Вони будуть голосувати і нарівні з батьком і матір'ю укладатимуть буджет на кожний місяць! Отож вони вже не діти, коли батько має до них таке велике довір'я! Вони вже дорослі!...

"Слухайте, діточки, ви знаєте, як сильно люблю вас. Проте хочу вам сказати, що можу нагло померти так, як помер Григорій П. Якщо б смерть нагло і несподівано забрала мене з цього світу, то вас спіткала б така сама доля, яка стрінула родину Григорія П. Ваші доходи були куди менші ніж вам потрібно, щоб жити, платити за науку, тощо. Якщо ж будемо старанно кожного місяця числитися з буджетом, то на випадок моєї смерти будете мати доволі гроша, щоб дати собі раду в житті. Проте вже відтепер мусимо зачинати обмежувати або попросту відкидати неконечні видатки і складати гроші до банку на 'чорну годину', від якої ніхто не є забезпечений у житті".

По розслідженні видатків і доходів виявилося, що родина Степана К. мешкала в занадто люксусовій хаті, коли зважати Степанові заробітки, видатки на школу й автомобіля. Орендна плата за дім була абсолютно зависока. Степан К. представив цілу справу жінці та дітям і заявив: "На другий місяць порадимося, що слід вчинити, щоб поменшити видатки, бо йнакше не буде в нас спроможности на ощадності".

Діти захопилися батьківським предложенням, бо зрозуміли, що майбутнє фінансове забезпечення залежало не тільки від Божого Провидіння, але й від їх второпности, бо Бог звичайно не робить чуда, щоб зараджувати людській невторопності. Час минав. Проходив

день за днем і діти зачали виявляти свої пляни. Родина знайшла танше помешкання на передмісті. Біля нового дому був город з овочевими деревами і місце на садження ярини. Степан довідався, що дім був ще в дуже добрім стані та що його можна було купити на сплату. Ця сплата виносила $35.00 місячно, разом з податком. Це було куди дешевше ніж сама орендна платня за попередній дім. Крім цього в городі можна було садити ярину і мати свіжі овочі, що поменшило б видатки харчування родини.

На другім засіданні Степан пояснив дітям, які видатки були в його родині, що таке податки, скільки гроша йде на шкільне виховання, на розривки, на харчі, вбрання, тощо. Діти вперше поважно поставилися до видатків, якими дотіль займався сам батько. Під кінець засідання ціла родина одноголосно рішила вибратися з задорогої хати і купити знайдений дім з городом.

Закуп відбувся без пригод. Дім, хоч добрий, був трохи занедбаний. Ціла родина взялася до праці, щоб відновити і помалювати його. Отак вечорами праця невпинно йшла в набутім домі. Ніхто не нарікав на втому, бо це була вже наша власна хата.

На третім засіданні рішено, хто має чим займатися вдома й яку працю виконувати. Жінці природно припала роля куховарки. Кожна дитина мала стелити власне ліжко і тримати лад у своїй спальні. Крім цього кожне з них дістало працю біля дому та в городі. Кожна дитина отримувала певну суму гроша, що йшли на вбрання і розривки. Якщо хтось потребував чогось нового і надзвичайного, то Степан скликував домашню нараду, на якій обговорювано згадану справу. Діти вчилися розуміти погляди інших і так привикали до правдивої демократії, гамуючи себе тоді, як їм щось не подобалося.

* * *

Бог ласкаво благословляв наше підприйняття, за що я й моя дружина щиро дякували Йому. В родині витворився дійсно родинний дух, де одне дбало про другого. В нас не було більше каінів, які кажуть: "Хіба я сторож свого брата?" Наші радості та смутки були спільні нам усім. Спільна ж молитва кожного вечора ще більше скріпляла нашого родинного духа.

Проминув рік. Чудо сталося в родині. Я сам був би не повірив, що мої власні розтріпані діти стали такі поважні та розсудні. Ми навчилися числитися з кожним сотиком і точно платили місячну рату за куплений дім, за автомобіля і за телевізорський апарат. Наш город став для родини дійсним скарбом, бо в нім росли такі речі, як бараболя, огірки, капуста, цибуля, помідори й інша ярина, не згадуючи яблук, грушок і сливок. Це заощадило нам дуже багато видатків на харчування. Крім цього мої два сини, зацікавившись садом і городом, перестали нудитися вечорами. Вони залюбки працювали в городі, як покінчили задачі. Ми навіть самі збудували собі тенісове подвір'я, де діти могли свобідно бавитися на свіжім повітрі. Інколи батько і мати долучувалися до дітей, і

тоді вже радості та сміхові не було кінця.

Найстарший син Василь приготовлявся до університету. На одному з засідань ми обговорили видатки університетського виховання, значення самого виховання та його ролю в житті людини та народу. Як українці ми бажали, щоб наш син Василь став професіоналістом, бо через зустріч з людьми інших національностей зможе зробити не мало добра для нашого народу і Церкви в Америці.

Цей родинний дух полученний зо щоденною спільною молитвою по вечері та з частим родинним Святим Причастям благородно впливав на наших дітей, особливо на пустотливу Галю. Вона заскочила нас усіх, як по закінченні гайскулу заявила на однім засіданні: "Хочу всім вам сказати, що я рішилася стати Сестрою-чорницею! Я досіль нічого не говорила, бо не була певна про своє звання. Тепер я певна, тому кажу це вам усім! Чи хтось має щось проти цього?"

Галя була надзвичайно поважна, як виявила своє рішення. Моя жінка з радости заплакала. Я встав, поцілував дочку за її рішення та побажав Божого благословення: "Доню, це великий привілей для нас батьків. Які ми щасливі, що можемо дати Богові бодай одну дитину! Нехай Бог буде благословенний!" Ми всі встали і гучно заспівали Галі "Многая Літа!" Моя дочка так сильно зворушилася, що аж сльози з'явилися в її синіх очах.

І так Василь перше пішов до університету, а два роки пізніше ступив туди наш другий син Ілько. Ми не мали змоги платити за їх науку, тому затягнули сьомилітню позичку, яку вони мали самі сплачувати по закінченні студій. Сини це добре зрозуміли і радо погодилися на наш крок, хоч здавали собі справу, що затягнений довг треба буде колись віддати.

Інколи наші засідання не були надзвичайно спокійні. В першім році Галя купила собі сукенку, на яку не дозволяв її буджет. Жінка співчуваючи донечці і в пориві материньої любови і співчуття хотіла, щоб ціла родина причинилася до заплати за цю сукенку, але наші сини рішуче цьому спротивилися. "Якщо вміла купувати те, на що не мала грошей, то нехай сама собі дає тепер раду!" І Галя сама з власних грошей мусіла виплачувати сукенку, зрікаючись кінотеатру й інших розривок.

Наші сини в університеті переконалися особисто, що загал студентів не мав поняття про родинний буджет. Не один з їх товаришів мусів переривати університетські студії й іти до роботи, як смерть забрала його батька, бо родина залишилася без сотика ощадностей. Один з Василевих товаришів, покидаючи з болем університет, заявив серед плачу: "Якщо б ми були знали про батькові справи, то були б давно залишили непотрібні видатки. Тепер ми не були б в такій страшній фінансовій скруті, що я мушу переривати студії, яких може ніколи не потраплю скінчити. Але що ж маю робити? Треба помагати бідній матері й трьом сестричкам. Що ж бо вони годні вчинити без мене?"

Наші родинні засідання ча-

сом тривали 2 години. Ми вчили дітей довіряти Богові та покладатися на Його батьківську опіку, але й заразом трудитися, щадити гріш і плянувати на майбутність, бо "Бог помагає тим, що самі собі стараються давати раду в житті".

Спільні наради витворювали згоду, гармонію й одність у нашій родині. Кожний знав про свої права й обов'язки, тому сварка рідко бувала гостем у нашім домі. Діти навчилися уступати одне одному, заявляючи часом зо сміхом, а часом зо сльозами в очах: "Хіба ця справа аж така важна, щоб сваритися за неї і турбувати спокій у родині?"

Хоч і ми мали свою долю і недолю, здоров'я і хвороби, радості і смутки, проте родинний дух осолоджував нам недолю і збільшав нашу веселість. В скруті ми були свідомі, що всі члени творять щось одне, тому ніхто не буде опущений або занедбаний, якщо лихо навістить його. Це давало нам відвагу сміло дивитися на майбутність. Ні я, ні моя дружина не боялися за долю дітей, бо крім доброго виховання, любови до Бога і віри в Його Провидіння, ми дали дітям добру науку і вишкіл, як слід провадити матеріяльну сторінку в родині цебто буджет, бо родина мусить жити. В голодній і обідраній родині згода і любов дуже тяжкі, якщо взагалі можливі.

Як же ж Галя вступила до монастиря, то всі наші сусіди зійшлися прощати її, приносячи різні дарунки. Деякі жалували, що така гарна і мудра дівчина покидала світ і йшла замикатися в монастирські мури. Дехто навіть голосно заявив, що Галя вчинила велику помилку. Проте ні сама Галя, ні ми не поділяли думки цих песимістів. Наша дочка була доросла, тому знала, де щастя ждало на неї. Вона тільки добродушно відповідала на співчуття сусідів, які не розуміли вартости Божої служби і гідности християнської черниці, що є дійсною добродійкою Церкви, бо своєю працею причиняється до поширення і закріплення Божого Царства на землі.

Наша Галя вже зложила вічні обіти. Вона почувається дуже щаслива в монастирі. Кожен раз, що відвідуємо її, самі ми чуємося більше щасливі на вид щастя власної дочки.

Каже Господь: "До вас, що зневажаєте Моє ймення, говорить Господь Саваот. Ви ж питаєтеся: Чим же ж ми зневажаємо Твоє ім'я?"—"Ось приносите нечистий хліб на Мій жертівник, та ще й питаєтеся: "Як ми зневажаємо Тебе"? Отак говорите: 'Нема причини шанувати Господню трапезу'! " (Малах. 1, 6-7).

Апостол Павло велить завжди згадувати про смерть Господа, як наближаємося до Св. Причастя: "Кожний раз, як їсте цей Хліб і п'єте цю чашу, то звіщаєте смерть Господа, поки Він не прийде" (І Кор. 11, 26).

Сирах каже: "Дехто злочинно впокоряється, але його серце повне обману" (Сир. 19, 23).

A Pilgrimage to the House of Our Blessed Mother

The author of this article "Rev. John Derécskei, S.J." lived for many years in Turkey as the Chaplain of the Hungarian Legation in Ankara. He was born in Hungary close to the Romanian city of Arad where his family had large properties. Here he spent his many vacations which gave him the occasion to learn Romanian and be a friend of the Romanian people. Today Fr. Derecskei is an assistant pastor of St. Patrick Church on Bridge Ave., Cleveland, Ohio.

In the following article he describes a pilgrimage to Ephesus from where the tradition says that the Blessed Virgin was assumed into heaven.

Мати, дарова [illegible]

WE started by bus from Ankara, capital of Turkey in July, 1954. Traveling in Turkey is very interesting. The buses are surely not as comfortable as in the U.S., the roads not so good, but fellow travellers are very friendly. The environs are varying: everywhere there are historical monuments from the Hetite, Phrygian, Roman, Byzantine, Selcuk and Osmanly Turkish eras.

In the evening of the first day we arrived at Bursa in the foot of the "Ulu Dag" (Bithynian Olympos) that is 3,000 meters high (over 10,000 feet) and is always covered by snow. The Osman Empire started from here.

That same evening we visited the famous 'Yeshil Djami' (green mosque). An immense cupola symbolizes that there is one God. We saw beautiful faience ornamentations, a kind of altar with candles and pulpit. On the floor there were splendid oriental carpets. Because we were reluctant to take off our shoes, we wore big slippers in order not to harm the carpets. The hodja, (head of the green mosque) took us on a tour of the grounds. The women in our group asked the hodja, "Where the women's place in the mosque was?" He replied very coldly, "Women have no special place in the "djami" because there is no need of women in this place." Our good women were scandalized at this narrow-mindedness. The devotion of the Turks to the Mother Mary shows nevertheless that the souls of women have also value in Islam.

In the morning we started from Bursa towards Izmin (Smyrna). We went through fertile valleys and wooded mountains to the border mountain of the plateau of Anadolu (Anatolia). Hence we caught a sight of Izmir on the coast of the Mediterranean Sea. We descended on serpentine roads and in the evening we arrived in Izmir.

The archbishop of Izmir received us with great charity. In the same evening he showed us his cathedral and the famous amphitheatrum where the Patron of Izmir, St. Polycarp was martyred. He was condemned to the stake, but the fire did not harm him, finally he was stabbed to death.

On the following day we went to Ephesus. Archbishop Descuffi could not come with us, but he gave us a guide. Ephesus is about 50 kilometers from Izmir. We made a great part of the journey by car. Then we descended and inspected the immense ruins of Ephesus. Many centuries ago this was a big city with a harbor. Now the harbor is swampy, the deep sea is about 4-5 kilometers away.

Among the illustrious christian monuments we found the ruins of the church dedicated to St. Mary, where the Council of Ephesus was held, and declared Mary to be the Mother of God (Theotokos) and the ruins of the church dedicated to St. John the Evangelist. We continued through a well arranged grove to the "Bulbul Dag" (Mountain of the Nightingale) and arrived at the old stone house with vault, consisting of 5 rooms, which tradition tells that the Blessed Mother lived. The archeologists stated that this structure is from the first century. The house has been transformed to a chapel in which the priests have the mass of Assumption everyday in honor of the Blessed Mother. We said the mass of Assumption. After mass we inspected the house, the flowers, "the same flowers which the Blessed Mother watered" and the well whence she drew water.

Ephesus or Jerusalem

But you can ask whether the Blessed Virgin really lived, died and was assumed into heaven from Ephesus or from another place. The Apostolical Constitution of Pius XII declares as dogma the Assumption of Mary, but concerning the place it does not make a statement. It is free to historical research. Two traditions appear to us: Jerusalem and Ephesus. Let us study them according to the booklet of Archbishop Descuffi who is considered an authority on this subject.

Jerusalem

The tradition of Jerusalem does not appear before the 6th century, and is only supported by apocryphal documents.

St. John Damascene (676-754) makes mention of it in a sermon delivered on Assumption day. According to it Pulcheria, empress of Byzantine, asked for the body of the Blessed Virgin from Juvenal, bishop of Jerusalem. The bishop could not satisfy the request, because — according to an ancient and reliable tradition — the death and burial had taken place at Gethsemane and the grave had been found empty, three days after, by the apostles. This part of the sermon is obviously inspired by apocryphal documents and contains marvelous narrations with no historical basis.

Eusebius of Caesarea. (267-340) does not mention the grave of Gethsemane in his Ecclesiastical History.

St. Jerome (386-420) who lived in Jerusalem, almost half a century before Juvenal, explored meticulously the Holy Land, but he is silent concerning this tomb.

Helena the empress would not have ignored it. She who erected such magnificent basilicas in the Holy Land during her travels in Palestine (326) would have also built a religious monument on the place of the Assumption of the Mother of God.

It can be stated therefore that the tradition of Jerusalem is only based on apocryphal documents without any authority.

Ephesus

Let's see now the proofs for Ephesus:

1. In the GOSPEL. The most authentic historical book, the Gospel of St.

John manifests that Jesus on the cross entrusted His Mother to him with these words: "Woman, behold thy son. Behold thy mother," and the Evangelist testifies that he "took her into his house."

We know of historical certitude that St. John lived in Ephesus and became the bishop of this city. The question is "When did the Blessed Virgin die?" Was it during the time John was in Jerusalem with the other apostles or after he had left this city? The general consensus is that the Blessed Mother died at the age of 64. Those who support the opinion that she died in Jerusalem say that St. John did not come to Ephesus before 60 A.D. However, this assertion is not well founded.

The circumstance that St. Paul, who according to the Acts of the Apostles, spent time in Ephesus and nevertheless does not make mention of St. John being there, is not convincing. St. Paul sojourned in Rome also and there is no mention in the Acts that he met St. Peter who was in Rome at the same time. Both in Rome and in Jerusalem and also in Ephesus there could have been two apostles at the same time, without one mentioning the others presence.

Between 37-42 a violent persecution of the Christians broke out in Jerusalem. The victims of this persecution were the first martyr St. Stephen and St. James the first bishop of Jerusalem. The Christians got away from Jerusalem. The apsotles dispersed and in different countries preached the Gospel. Is it probable that St. John with the Blessed Virgin lived hiddenly in this time in Jerusalem? It is not much more presumable that St. John, with the Blessed Mother, left Jerusalem at this time and moved to Ephesus? According to the historians Eusebius and Tertullianus, St. John came early to Ephesus!

2. In the 3rd century a large christian CHURCH existed in Ephesus, dedicated to St. Mary. The church law, then prevalent, did not allow the building of churches to venerate saints except in places where they lived or died.

3. Why was the COUNCIL that declared Mary Mother of God held in Ephesus? If not for the fact that the Blessed Mother lived and died there.

4. There exists a document, a letter of the Council Fathers, in which the Council Fathers of Ephesus report to the clergy of Constantinople that "Nestorius arrived at Ephesus where the Divine (St. John) and the Mother of God, St. Mary..." The sentence stops there, it is elliptical, but we can surely complete it: "have been, have lived or died."

5. There is a POPULAR TRADITION both at the Syrian-Jacobites and at the local population in favor of Ephesus.

6. PRIVATE REVELATION. Do we believe in the visions of Catherine Emerich? We are not obliged to. Nevertheless the scientific research started on that base and resulted in the finding of the old stone house on the Bulbul Dag (mountain of the nightingale). The house is vaulted, consists of 5 rooms. Archeologists stated that it is of the first century. Now it is transformed as a chapel, with the privilege to say Mass of the Assumption every day. The people call this the house of the Mother Mary; Meryem Ana Evi.

Since then numerous pilgrimages were made to the House of Mother Mary. The archbishop of Izmir, Descuffi, himself led some of them. Not only Catholics but Orthodox, even Mohammedan Turks participate in them. An aged Turkish man — Tartar of Bessarabia — told me: Maryem is the Mother of all Turks. Psalti, a fervent catholic journalist of Greek extradiction hopes that the Cult of Mother Mary at Ephesus will be a bridge among Catholics, Orthodox and Mohammedans. God grant it!

Fr. John Derecskei, S.J.
(Uniera)

THE PAPACY

by Father J. Miller

"The proudest royal houses are but of yesterday, when compared with the line of the Supreme Pontiffs. That line we trace back in an unbroken series, from the Pope who crowned Napoleon in the nineteenth century, to the Pope who crowned Pepin in the eighth; and far beyond the time of Pepin the august dynasty extends, till it is lost in the twilight of fable. The republic of Venice came next in antiquity. But the republic of Venice was modern when compared with the Papacy; and the republic of Venice is gone, and the Papacy remains. The Papacy remains, not in decay, not a mere antique, but full of life and youthful vigor.

The Catholic Church is still sending forth to the furthest ends of the world missionaries as zealous as those who landed in Kent with Augustin, and still confronting hostile beings with the same spirit with which she confronted Attila (and) the number of her children is greater than in any former age."

THUS wrote the great Protestant historian, Lord Macaulay, in 1840, and if he were writing on the same subject to day, he might use the same words except that he would not be able to say that the august dynasty extends back "till it is lost in the twilight of fable" — it is not lost in that twilight; it leads clearly and undeniably through Leo the Great in the fifth century, through Damascus in the fourth, Urban in the third, Pius in the second, Clement in the first, Anacletus and Linus, to Simon son of John who was called Peter.

Once more the eyes of the world are focussed on the chair of Peter. Once more the Cardinals gathered from the four winds to pay their last homage to a Pope, and to elect his successor in the highest and most demanding office in the Church.

In the first three centuries of the Christian era this election meant almost certain martyrdom: the Christians enjoyed many years of peace in Rome, even sometimes while persecution flared in Gaul or Spain or North Africa, but these years of peace were lived in the memory of the last persecution and in fear of the next.

The first Bishop of Rome was crucified under the Emperor Nero, Pope Telesphorus died under Hadrian, Pope Pontian was exiled to the mines by Maximin, Pope Fabian was put to death by Decius, who said he would prefer to have a rival in the empire than tolerate the presence of the Bishop of Rome.

And so the litany goes on: Sixtus II under the Emperor Valerian, and with the Pope his deacon, Laurence; Marcellinus under Diocletian in the most savage of all the persecutions. But at last, Constantine and the Edict of tolerance: the age of the catacombs had passed and the barque of Peter had ridden out the long storm.

Now election to the Holy See of Rome takes on a different aspect. The Emperor becomes a Christian and the Pope of Rome is endowed with many marks of high honor: great churches are built and palaces; papal ceremony develops and the liturgy adapts itself to its new and splendid surroundings. But the men elected to sit on the Chair of Peter do not lose sight of their true role in the Church. They call themselves "Bishop of the People of God" and everyone of them is a saint, with only two exceptions, in the first five hundred years of the history of that Holy See.

None of these Popes is so magnificent as St. Leo the Great. About him time has spun many legends, but the fact remains that the mighty and terrible Attila the Hun turned back from his advance on Rome at the sight of this old man mounted on his white mule.

On that occasion Rome was spared, but there were many occasions in the next century or so when the city was sacked and her shrines pillaged by wave after wave of barbarian peoples. Her answer was not to fight but to preach and baptise, so that out of the ruins of the Roman West there rose a new civilization of Christian ideals, Roman organization and barbarian vitality.

Pope St. Gregory the Great it was who sent Augustine to England, and Macaulay was right to link the Church's zealous and sustained missionary effort with the line of Supreme Pontiffs. Boniface, the British apostle of Germany, Cyril and Methodius, the Byzantine apostles of the Slav peoples, and much later, Francis Xavier, Spaniard in the Indies, all maintained the closest links with the Bishop of Rome.

* * * *

The seventh century had its share of saintly Popes and the first half of the eighth century, but then a decline set in and it is a hundred and fifty years before the Chair of Peter saw another saint.

This was the darkest hour of the Papacy: it became a political football for the powerful and barbarious barons of central Italy, an expensive toy for youngest sons of tyrants. Europe was going through a painful growing process and anarchy was everywhere.

At last, in God's good time, and through the intervention of a new race of German kings and emperors, the Holy See began to emerge again, the spiritual leader to the known world.

Through the eleventh century, with the help of the all-pervading monastic reform emanating from the great Abbey of Cluny, saintly Popes gave Europe a new spiritual vitality that culminated in that extraordinary explosion of zeal we call the Crusade.

Blessed Pope Urban II called Europe to arms for the recovery of the Holy Lands from the infidel. This first Crusade succeeded, but all the others failed, for their enthusiasm far exceeded their resources and their organization.

As the Popes grew stronger they clashed more often with Emperors growing stronger.

Sometimes one had the upper hand, sometimes the other. Here again the problem was bigger than their ability to solve it, so that each side had something to be said for it, but what a spectacular clash that was between Pope St. Gregory VII and the Emperor Henry IV! Even today the battlements and towers of the Castel Sant' Angelo in Rome seem sometimes to glitter with the steel of Gregory's defenders while Henry has himself crowned by his own "Pope" in nearby St. Peter's.

The age closes with Pope Innocent III, great but never called saint, reigning apparently supreme, arbiter of kings and lord of the Church. He sum-

moned the Fourth Lateran Council and with it did much in a thoroughly practical way to renew the Church, but he also rejected Magna Carta because it had been extorted from King John, and confirmed Frederick II as Emperor.

The fourteenth century was a bad one for the Papacy in so far as it saw the universal authority of the Pope endangered. For about 70 years the Pope lived at Avignon in France, surrounded by French Cardinals and officials, so that countries hostile to France became deeply suspicious of the Papacy. And then, for the rest of the century, the Church found itself with two Popes, each supported by Cardinals, Bishops, even Saints. We know that only one was truly Pope, but at the time it would have been impossible for a layman, or a priest, or even a Bishop, to be quite sure who was the real Pope. To make matters worse, some people began to suggest that the only way to keep the Pope in his place was to make him subject to the Ecumenical Council.

When the schism was finally healed, the Popes, great and holy men though many of them were, had a horror of Councils, and the Church languished for want of a thorough renewal in an Ecumenical Council. Te final straw to the Church's sorrowful burden came in the last decades of the 15th century with a succession of Popes that were worldly rather than evil — the Renaissance Popes. Some of them were magnificent and colorful figures, who by their patronage gave the world a priceless heritage of art, but the Church needed saintly shepherds not princely patrons of the arts, and Luther's rebellion received no speedy or adequate answer.

But God is well able to draw good out of evil and the breath of the Spirit was once more felt by the people of God. Pope Paul III summoned the Council of Trent and the work of renewal was begun. We can truly say that the Church is still living in the light of that great Council, and it was fitting that the very next Pope after that Council was a Saint, Pius V. He and his successors used their full authority to back up the decrees of the Council , and they gave them a force and vitality that only the Papal authority could give.

With a true renewal in full swing in Europe the Popes were able to turn their attention to the New World. In the early 17th century, Pope Urban VIII founded the Sacred Congregation for the Propagation of the Faith (Propaganda Fide) and entrusted it with the conversion of these new peoples. In a sense, much of the early history of the Church in the Mediterranean world was repeated in these New Worlds; they too had their Church of the Catacombs, their martyrs, their clashes with civil authorities, their problems of adaptation — indeed, this kind of problem will probably be always with us.

The 18th century saw the so-called Enlightenment, the French Revolution, and wholesale secularisation of Christian society, and finally Napoleon makes his appearance, to be confronted fearlessly by a defenceless Pope, Pius VII. The floods subsided and the House built on rock emerged intact, indeed, if anything somewhat improved by the loosing of the entanglements of the State.

Then Pius IX had to weather another storm, this time in the Italy of Garibaldi in the mid-nineteenth century. Pius proved himself one of the greatest Popes, and opened the First Vatican Council amid scenes of unprecedented splendor. It had to be abandoned prematurely but not before the historic definition of Papal Infallibility and the role of the Papal teaching authority in the Church.

There are many living today who heard their parents speak of Pope

Pius IX. What a succession of remarkable men have ascended the throne of St. Peter since then: Leo XIII, great social reformer; Pius X, saintly pastor; Benedict XV; Pius XI, Pope of the Missions; Pius XII, a world hero in war and a great and saintly teacher; and finally, our beloved Pope John XXIII, who in only four and a half years changed the world by his immense love of all men, and set on foot with the Second Vatican Council that renewal of the Church that is always needed and never finished...

Truly an august dynasty which in itself mirrors the Chhurch — human and divine, sometimes all too human, but always with the divine spark waiting only for the breath of the Spirit to burst into flames and enkindle the world.

BORIS AND GLEB

When Vladimir, the Grand Prince of Kiev, died in 1015 A.D., his numerous male progeny violently disagreed with the way he had divided the land. Especially miffed was the eldest son who had been totally ignored because he had rebelled against parental and legal authority. Kiev was given, instead to the second son. Minor intra-family contests left only four contenders for this prize possession: Svjatoslav, who was ruling Kiev by force; Yaropolk, the rightful Grand Prince; Boris, interested only in the just claim of the fourth contender, Gleb, the youngest of the brothers who also agreed that Kiev was Yaropolk's.

The loyalty of these latter two so angered Svjatoslav that he ordered their immediate deaths. Fortunately both were away — Boris conducting a successful military campaign and Gleb on a leisurely inspection tour of the towns along the Dneiper River.

When Boris was apprised of his brother's intent, his military following prepared to defend him out but he would not allow it. Though his followers protested Boris held firm to his original stand. Svjatoslav wanted Boris' blood and Boris was determined that he would get only that. His exact words are purported to have been, "It is better for me to die alone than to be the occasion of death for so many."

Reluctantly his army left Boris to await his murderers. They were long in coming so he sat down on the nearby banks of the Alta River and prepared for death. If Boris had any regrets they are not recorded but we do know that he asked God to forgive and help his eldest brother. Towards dawn the assasins came, to leave only bloody spears. For some unfathomable reason they took the corpse to Kiev.

Sviatosav was pleased with their report. Elated by the ease with which one obstacle was overcome, he ordered the immediate death of Gleb. Gleb, unaware of Boris' death or Svjatoslav's treachery was sailing toward Kiev. At his destination a band of rough looking men boarded ship and menacingly surrounded Gleb. Too late Gleb realized their intent. He pleaded and promised but to no avail. The hirelings closed ranks and slew him in unison.

With his last breath, however, Gleb triumphed for he forgave his murderers. He never knew that he also forgave his eldest brother, the "brains" behind the plot.

Somehow Yaropolk, the brother to whom Boris and Gleb had been so loyal, managed to bury their incorrupt bodies in the Church of St. Basil at Vyshgorod. Miracles were reported there and their tomb soon became a popular shrine. Before long enthusiastic devotees began clamoring for the canonization of the two brothers.

This insistent demand was taken to the Metropolitan of Kiev who at the time was able to do this. Though very much in agreement with the pious demand he could not accede because the proposed "Beati" did not meet the requirements of any known category. But the people ignored this decision and went on clamoring. Finally five years after their deaths, the ecclesiastical authorities canonized them as "Strastoterptsy" or "Innocent-suffering". (In the Latin Rite they are honored as martyrs). Since then "Strastoterptsy" has become the highest ideal of the Ukrainian people.

The feast day of Boris and Gleb, who took the names Romanus and David at baptism, is commemorated on July 24 in both the Byzantine and Latin Rites.

(Voice of Mt. St. Macrina)

A person can lose his faith and regain it by returning to God. An errant child returns to his Heavenly Father by an act of repentance which leads him out of sin. Unfortunately an unbeliever has no Father to Whom he can return, because he does not believe that there is a God. Thus he comes from nowhere and goes nowhere, for in unbelief there is no relationship between man and God. For this reason the unbeliever's noblest acts are robbed of meaning, because there is no God to give them life.

A person without a strong faith can easily become a sceptic when he sees pain and evil in the world created by a good God which he does not know how to reconcile with God's loving omnipotence. Faith alone is the answer to this sorrowful mystery. If there is no faith, there is no explanation for evil and suffering in this world.

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 2 Hampton Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Perpetual Help Picture

by Rev. John Stuchlak, C.SS.R.

HOW many of us have so often seen the picture of "Our Mother of Perpetual Help", and have never really examined it carefully or have tried to understand the message it brings to us. There is really a great deal one can say about the picture. If you have a picture of Our Mother of Perpetual Help, place it before you as you will more easily understand this article as I tell you a few things about it.

To begin with, an ancient tradition says that St. Luke the Evangelist painted this picture while Our Lady was still living on Mt. Sion in Jerusalem. When she saw the beautful picture of herself holding in her arms her divine Son, she blessed both the artist and his work. "My grace," she exclaimed, "will accompany it."

The first thing that strikes one upon examining the picture is its unusual style. We Americans, accustomed to what is called modern art with its unlimited freedom, are surprised at the seriousness, the regularity, the lack of background and perspective in this Madonna. Even if we are acquainted with the works of the greatest artists, we find nothing resembling the Perpetual Help Picture.

The picture is a product of Byzantine art. This style of art has as its underlying motif or theme to teach a lesson, to embody an ideal, to point out a doctrine, rather than to portray persons and objects in their natural surroundings. For this reason there is ordinarily no scenery in a Byzantine picture, but merely an unadorned background, such as a field of gold. As a result, the attention of the beholder is taken up with the persons or objects alone and with the moral they are intended to convey. This also produces a sense of the supernatural, as if the entire picture were something from the other world.

The technique or maner in which the picture was painted is likewise different from that of other masterpieces. The pigment used for coloring the picture was mixed with egg-white or lime or some other glutinous substance to give it binding force and durability. This paint was daubed on to the wood, not applied with a brush, thereby increasing the beauty of the picture.

In the early times, especially following the earthly life of Christ, gold was the symbol of divinity. In the middle ages gold took on a symbolism appropriate to the Perpetual Help Picture. For gold was to the pious Christian a figure of heaven, the City of Gold described by St. John in the book of the Apocalypse — and Mary is the Gate of Heaven.

The persons portrayed in the Perpetual Help Picture are identified by Greek letters and initials. In the upper left hand corner we have the let-

ters which mean "The Mother of God"; in the right hand side near Christ the letter meaning "Jesus Christ". Under these letters on the left we have the letters meaning the "Archangel Michael" and on the left the "Archangel Gabriel". You will also notice that both angels are clothed in purple or violet tunics.

In order to show the great reverence due to the instruments of Our Saviour's passion, the angels are carrying them in veiled hands. Michael bears the urn which contained the vinegar or gall mixed with myrrh offered to Our Lord by the soldiers before He was nailed to the cross. In the urn, apparently, are the lance and reed topped by a sponge.

Gabriel carries the cross. It is of a peculiar shape, different from that to which we are accustomed. With it he holds what seems four nails.

One is struck by how small the angels are. Their bodies seem almost too small to be real and are out of proportion with the rest of the picture. No doubt the artist intended to show by this that an angel is a spirit and in reality has no body. Besides, the angels are not the principal characters of the picture, and their smallness and apparent insignificance serve to enhance the grandeur and greatness of the Mother and Child.

These two angels were chosen with a purpose to appear on the picture of Our Mother of Perpetual Help. From earliest times Michael, the leader of the angelic hosts, was looked upon as the protector of the Jewish people. When Christ founded His Church, Michael was commissioned as its special guardian. His office was and is, to ward off the attacks of Satan so that the gates of hell may never prevail against the beloved Spouse of Christ. Hence, he is in a particular way associated with Christ and His passion. On the sleeve of Michael's tunic may be seen three gold stripes similar to the distinctive marks worn by officers in an army. By these strips his position as Commander-in-chief of the heavenly armies is designated. Moreover, he carries the lance, symbolic of his office as protector of the Church.

The Archangel Gabriel is intimately connected with Christ's incarnation and passion. He was the angel who fortold to the prophet Daniel the time of the Saviour's coming on earth. To Zachary in the temple he announced the conception of St. John the Baptist, the herald of the Messias. He was likewise the messenger chosen by God from the myriad choirs of angels to bring to the Blessed Virgin Mary the glorious tidings that God wished to take flesh through her. Tradition has already acclaimed Gabriel as the special guardian angel of Our Lady, and therefore he is fittingly pictured at her side.

The original picture was destroyed in 1453, but by that time there were thousands of copies of the picture. Today the picture can be found all over the world. There is even such a picture held in high esteem by the people in Ukraine. In 1902 France alone had the picture of Perpetual Help exposed for public veneration in at least 12,000 churches and oratories. In 1868 copies of the picture were brought to the United States, one for the Redemptorist chapel at Annapolis, another for St. James Church in Baltimore. On December 11, 1865, Pope Pius IX gave the picture that was known for its miraculous power, over to the Redemptorists to keep in their care. Today this picture can be seen in St. Alphonsus Church in Rome. Since Pope Pius IX a picture of Our Mother of Perpetual Help is kept in the Pope's study or in his private chapel.

The Crowns you see on the picture were not on the original. In 1636 a wealthy Italian nobleman, Alexander Sforzo, Count of Placenta, left a large

sum of money for the purpose of crowning with rich and costly crowns certain pictures of Our Lady.

Before the picture was crowned it had to fulfill three conditions; 1) its cult must be approved by the bishop of the place in which it was located; 2) this cult, moreover, must be ancient — not the fervor of a few year's devotion; 3) and finally, the picture or statue must have a reputation as a divinely chosen instrument of miracles.

The Perpetual Help picture fulfilled all these three conditions, for Pope Pius IX himself approved its cult, both by ordering the Redemptorists to give it due honor and by coming in person to pray before it. Its being 270 years old, and proven to be that old was proof enough of its antiquity, while its renown for miracles could not be denied. It was crowned on Sunday within the octave of Corpus Christi, June 23, 1867. Each crown was made of gold and set with 26 gems just as you see them today. The crowning followed a week of festivities. At the close of the week's celebration, the name of Mary was spelled in brilliant lights against the blue background of the sky, and the people who watched, enthralled as if by a vision, cried out with one voice: "Long live Mary! Long live the Mother of Perpetual Help!"

A GREAT ACHIEVEMENT

(Statue of T. Shevchenko in Washington)

Every Ukrainian, no matter where he lives and works, should be proud of the achievement of the Ukrainians of the U.S.A. Last June they have unveiled the statue of the greatest poet Taras Shevchenko in Washington, D.C., a feat of which not many peoples who constitute the population of the U.S. can be proud of.

The Ukrainians of the U.S.A. are not very numerous. Some say that their number runs into one million, but no one apparently knows how many of them there really are. Many of them have no contact whatsoever with the Ukrainian Church or national life. They just got 'lost' in the American sea. Some of them, nay thousands, claim to be Russians, although they came from Western Ukraine or Carpatho-Ukraine. Many of them even changed their religion and became Russian Orthodox. Thousands of them did, because they did not like the name 'Ukrainian' or did not know their faith.

Despite the losses which our immi-

gration to the U.S.A. has suffered, the Ukrainian group, although relatively small when compared with some 30,000,000 German, 6,000,000 Polish or another 6,000,000 Italian Americans, the Ukrainian group is very active and well-known in the U.S.A. The unveiling of the statue of Taras Shevchenko in Washington is a clear proof that our people are liked in the great country of America and their contribution to the American way of life is well appreciated.

Although there had been some opposition to the project from those who still cannot swallow that Ukraine is not Russia, the project went through and was approved by the American Senate.

The unveiling of the statue was really an event in the life of the Ukrainian Americans. The unveiling was well covered by the press and radio. And the Ukrainian name was heard over and over again in the land of George Washington.

Taras Shevchenko (1814-1861) was born in the province of Kiev. The time was very bad for the young poet, because these were the times of the tsarist minister Valuyew who had publicly declared: "There is no such thing as Ukraine, there never was and there could not be such a thing."

The tsarist police were hostile to the young Ukrainian bard. He lived under its surveilance practically all his short life. He was jailed and condemned to Siberia where he served with the tsarist army. He was forbidden to write and to paint. When released Shevchenko was a sick man. The Russian police destroyed his health. Upon his return to Ukraine, he died on March 10, 1861.

Taras Shevchenko is dead, but his spirit did not die with him. It lives in the hearts of the Ukrainians, it lives in his wondrous poetry and it lives in Ukraine. Taras Shevchenko was one of the greatest poets not only of Ukraine, but also of the whole world. He was a fighter for the human rights against the Russian tsars who had enslaved Ukraine together with many other nations. He fought not only for the Ukrainians. He fought for the ideal of human freedom. He fought against all those who are trying to "jail the spirit of man" whom God made free. He fought against the tyranny which is striving to destroy the freedom with which God has endowed men, His earthly creatures. He fell in the fight, but his ideal won. It won not only the admiration of Ukraine, but of the whole world. Hence the monument-statue in Washington which is today looked upon as the bulwark of freedom against all types of moral tyranny and enslavement of human spirit. It is a solemn recognition that our Poet did not fight and die in vain. The ideals for which he fought, suffered and died will stir up the freedom of spirit wherever it is being threatened or suppressed.

The poetry of Taras Shevchenko has been or is being translated into many languages of the modern world. The last translation was in Japanese. It is a clear proof that the spirit of Taras Shevchenko is 'catching-up', despite the apparent blunders and weaknesses of freedom and its companion — democracy.

Of course, there are those who are trying to twist the ideals of Shevchenko, saying that he only fought against social injustice of the tsarist regime in Ukraine. It is true that he fought against it too, but it is also true that the fight against social injustice was just one facet of his fight. He fought mainly against the enslavement of human spirit, and this makes him one of the greatest geniuses and benefactors of mankind.

FREEDOM

by John Zubaly

IT is a simple task for a person to list the various freedoms that are enjoyed by one and all in America and Canada. To enumerate but a few, we have: the freedom of the press, of religion, of speech and various others much cherished freedoms. Many take freedom for granted and yet many others had to pay a terrible price for freedom.

True freedom remains as long as freedom-loving people do good for God and country. For it is to the people of a nation that freedom belongs. It is also the same people who sometimes take away from others their freedom. Thus, the Church of Our Blessed Lord is the House where all are continually reminded to honor and respect God, country and their fellow men where the big freedom, of course, is to be permitted to worship God in the church of one's choice.

It seems that many rulers have not yet learned the age-old lesson that they cannot take away from others their God-given freedom of a "free will" which permits these others to practice their faith. Today the world hears much of the Godless imposing their ways on the faithful. And, thank God, the world also hears of the true believers who will not surrender their belief in God, no matter how great the hardships and abuses to which they are subjected. A living example of this heroism is the Ukrainian Metropolitan J. Slipy who has been released from the Soviet prison in which he spent 17 years.

It will do well for us all to remember in the lands of our many freedoms that we are free to pray for all peoples of other lands. God gave to all the "free will" to do good for Him on this earth, and all that is lacking on the individual's part often is *"The will to do so!"*

A DECISIVE BATTLE

On July 1, 1863 — one hundred and one years ago — the most dramatic and significant battle of the Civil War was fought at Gettysburg, Pennsylvala. On the first day of the three-day battle, the Confederates, numbering some 70 thousand men in all, drove the Union forces back through Gettysburg to strong defensive positions on Cemetery Hill and Culp's Hill. In the crucial battle that followed the next day, the Union Army of the Potomac had the advantage of a numerical superiority of 10,000 men, greater supplies of ammunition, and a strong defensive position; yet again the battle favored the Southern side. Convinced that victory was in his grasp, Robert E. Lee, on the third day of the battle — July 3, ordered a general advance. George A. Pickett with 15,000 troops charged Cemetery Ridge, but were mowed down by artillery fire. That afternoon, Lee retired to Sharpsburg and, because General Meade delayed in pressing the Union advantage, managed to escape into Virginia, but his army was never again to take the offensive. On November 19, 1863, the cemetery at the Gettysburg battlefield was dedicated. On that occasion President Lincoln's brief speech of dedication has become the most memorable of all American addresses.

I'D LIKE TO KNOW...

1) All the Evangelists present Jesus in their Gospels, but I would like to know which of them represents Him best in His human form?

Our Lord Jesus Christ is God and Man at the same time. Some Evangelists put more emphasis on His humanity and some on His divinity. St. Mark is the most realistic about Christ as Man. According to St. Mark, Jesus can become angry, sharp in His remarks, impatient, sensitive to His hearer's reactions, and surprised at the turn of events. At the same time St. Mark presents undeniable evidence of the divinity of Christ that even a pagan centurion could be moved to confess it: "This man was really the Son of God" (Mark: 15, 39). (See: Mark: 4, 38; 6, 5; 5, 30).

St. Mark provides his readers with incontrovertible evidence that Our Lord is the Son of God. He points out to His power to forgive sins (Mark 2, 1-11), to His assertion of authority over the Sabbath (2, 28) and to His control of even inanimate nature (4, 35-40).

Thus the second Gospel, composed by St. Mark, provides an unmistakable picture of the Son of God Incarnate Who "despoiled Himself by taking on the Servant's character" and "carried self-abasement, through obedience, right up to death" (Phil. 2, 7-8).

2) Which is the greatest difference between Catholics and Protestants, I mean, which is the point upon which they most disagree?

In our opinion the greatest disagreement between Protestants and Catholics is the question of the Church. Both sides agree that Our Lord established only one Church outside of which there is no salvation, but at the same time she is so differently understood by both sides, because her reality which is perceived in common is visible in so different a manner and viewed in so different a way that they disagree as to what she really is. A Swiss Protestant theologian, Karl Barth, says about this difference: "We disagree on our attitude toward her and our position in her. Therefore, even with the best will on both sides, we cannot recognize ourselves as one flock under one Shepherd, but we must leave it in the hands of God, whether and in what respect we might be such."

Fortunately, the dialogue discussions between Catholic and Protestants are slowly clearing the way to a mutual understanding of the nature of the Church and thus preparing the way for a possible future reunion in one Church under one Shepherd.

3) What does it mean to be honest? We often hear such statements, as "He is too honest."

No one can be too honest, as no one can be too good? When a person goes to the extreme, he cannot be considered too good or too honest. The true virtue lies in the middle.

All the professions of mankind have some kind of ethical character to which members profess to agree and to which they affirm their loyalty at least in theory. Honesty must characterize human relationships and allegiances. St. Paul exorts the early Christians to be honest with the following words: "Whatever things are true, honest, just and lovely, keep them in mind!" (Phil. 4, 8).

The word honesty comes from the Latin and conveys the thought of uprightness. Thus an honest man is an upright man, that is, he is just, truthful, faithful, trustworthy, sincere, free from fraud and deceit, frank and chaste, etc.

One must be careful with the phrase: "You can be too honest". The blunt truth is often nothing else but the excuse for being uncharitable, rude and hurtful. Of course, the expression: "Honesty is not always the best policy" should not have part in the Christian thinking. Dishonesty destroys confidence and mars character of the dishonest man who does not hesitate to cheat, take things that do not belong to him, etc.

4) Are the Jews as such guilty of the deicide, that is, are all the Jews responsible for the death of Our Lord?

The Vatican Council at its second session rejected the charge that all the Jews were responsible for the death of the Son of God, for He died for the sins of the whole world. We all had a part in His death because of our sins which He had to atone.

5) What does science say about the bodily Assumption of the Blessed Virgin into heaven? It seems to me that the tradition of her bodily Assumption was started at the time when scientific knowledge of the people was quite low.

Science has nothing to say about the bodily Assumption of the Blessed Mother of Our Lord into heaven, because it does not belong to its domain. It is an article of faith. All that science can say is to admit that God's power is limitless and therefore there is no contradiction in accepting a resurrection of the body.

The tradition of the bodily Assumption of our Lady was not handed down by science but by the Apostles who knew her and told their followers that upon her death Mary was miraculously raised from the dead and taken to heaven with her glorified body and soul, because it was not fitting that the body of the Lord's Mother should be subject to corruption and decay.

6) Is it true that the Second Vatican Council will adapt an entirely new Calendar in which Easter will always fall on the same Sunday of the year?

Here is the declaration of the Conciliar Father concerning the fixed date of Easter in an unchanging calendar:

a) The Council would not object, if the feast of Easter was assigned to a particular Sunday, provided that those whom it may concern, especially the brethren who are not in communion with the Apostolic See, give their assent; 2) The Sacred Council declares that it does not oppose efforts designed to introduce a perpetual calendar into civil society, if the change still retains a seven-day week, so that the succession of weeks will be left intact.

7) There are so many murders in our day. Must a killer confess when he is tried?

No, the murderer does not have to confess to his murder, because no murderer is bound to incriminate himself. When he is arrested, he may plead "not guilty", because it is the duty of the court to prove him guilty. The guilty man must be tried on the evidence presented by his prosecutor. Thus the judge may not condemn a murderer on insufficient evidence even when he personally is certain that the tried man is the real murderer.

8) After our parents' death my brother and I lived together for a few years. He never goes out and wants me,

to stay home too. A few months ago I met a nice man who wants to marry me, but my brother is very much opposed to it. He says that he will have nothing to do with my wedding, if I leave him alone at home. He won't give me away, nor come to the reception. What must I do?

Your brother is a strange and unhappy man. This is the reason why he does not want you to get married. You are his only company. He is probably afraid to approach other people, and thus stays home with you. Explain to him that you will not sacrifice your future happiness for his sake. He is old enough to take care of himself. You may also suggest a marriage for him, if he can find some girl that would be willing to become his wife. He must face life more realistically than he did until now. He must adjust himself to life and to people. It is up to him whether he becomes a lonely person or even goes crazy, as so many did before him. Doesn't he know that we get from others what we give them?

If your brother refuses to change his attitude ,then go ahead with your plan without his approval. He has no right to stop you from getting married. At the same time you are not bound to take care of him. He is big enough to do it himself.

9) How many lay teachers are there in the American parish schools?

It depends. In some dioceses lay teachers make up to 60, 50 or 30 percent. In 1962-63 there were 111,312 teachers in Catholic elementary schools, 35,000 of them lay teachers. There was a drop in the number of Sisters teaching in grade schools since 1961. The Ukrainian Catholic parish schools have the same problem. It stems from the lack of vocation among our girls.

Unless both the Ukrainian girls and their parents realize that it is a very great privilege to dedicate oneself to the service of Christ, the problem will not be solved. It is up to our Catholic parents and their daughters to remedy the shortage in our parish schools upon which our future in the U.S. depends. Our children will not come to our Church, if they are raised in the schools of another Rite which often is better known to them, because the teachers train them in it. If they do not know our Rite, they will not keep it, and thus they will be lost to our Church.

GOOD HUMOR

W. H. Hingston, S.J.

ST. PAUL assures us that "he that loves his neighbor has fulfilled the law" (Rom. xiii, 8). To love our neighbor is not to feel sentimental about him or gush over him, or anything of that sort. It is something far more practical than that. It consists in doing certain things to our neighbor's advantage, while avoiding certain other things that would be displeasing to him or detrimental to his interests. What this means St. Paul has told us in another passage, in his First Epistle to the Corinthians, chapter xiii, which is among the best known by his many sayings. If one were to make it a practice to be at all times good humored, he would come pretty near to fulfilling all that St. Paul enumerates. Look up that passage and examine it for yourself: you will see that this is so.

What is good humor? It is almost the same thing as habitual cheerfulness in our dealings with others. Anyhow, if one is cheerful, to be in addition good-humored is not hard. Good humor is closely allied to optimism, which is a cheerful disposition to see habitually the best side of everything, but it does not need to be so enthusiastic as optimism usually is, nor so one-sided as it often is. The good-humored man takes a roseate view of persons and actions. He instinctively puts the best interpretation of everything that his neighbor does or says. He attributes to him the most laudable of intentions. He will not permit his mind to dwell on the shortcomings of others. He does not delight, as the sour-minded individual does, in passing severe judgment upon his fellows; and, even when he can not honestly find an excuse for another's behaviour, he refrains altogether from judging, and, looking beyond the immediate present, he hopes for the best later on.

St. Paul tells us all this in that famous passage, for he writes: "Charity thinks no evil... bears all things, believes all things, hopes all things." Is not that pretty close to the description of the incorrigible optimist, who will never learn from his disappointments, who never seems to be disillusioned, and despite all persists in his exceedingly roseate estimates of things and persons? However, the optimism of the good-humored is unique. A little less enthusiastic maybe, less saguine and exuberant, this supernatural optimism is deeper, truer, more enduring than the optimism of the merely temperamental sort. The optimist whom St. Paul describes is never the victim of mere wishful thinking, nor the plaything of a too lively imagination which focuses the light only on certain favorable traits and leaves the unfavorable in the shadow. On the contrary, our superoptimist is really clear-sighted and objective. If his present appreciation of men is so extremely flattering, and his forecast of their future so very hopeful, it is just because he is able to consider all the facts, even those which do not appear on the surface, and to take into account the marvelous potentialities of the redeemed soul and the astounding mysteries of divine grace. Thus good humor is seen to be a very superior sort of optimism, retaining of ordinary optimism its pleasant cheerfulness of outlook, its eagerness to see only the best but leaving out its distortion of fact by fancy and its superficiality.

Good humor has also much in common with good nature. A good nature is a pleasant, mild, and compliant nature, easy to get along with, not prone to take offence, putting up unconcernedly with conduct that could be resented. There may be, and often there is, an element of weakness and of indolence in good nature. One may comply because it is the easier course, and show no resentment because the effort to seek redress is to great. But in good humor there is not the slightest weakness. Good nature is rather a negative virtue, good humor is positive. Good humor includes good nature in all that in this natural virtue is best, and much else besides.

Good humor is best appreciated by viewing its opposite, which is, of course, habitual ill humor. This latter begets a foul breed of gloomy, sad and ill-favored children. The ill-humored person takes a somber view of others. He seems to have no eyes for their good points, but delights in dwelling upon their deficiences. He is narrow, crabbed, censorious. No one measures up to his standard. He is a nuisance to all others, but still more to himself, for he persists in picking up everything by its prickly side. He makes others uncomfortable. He diffuses gloom. He is as hard on others as he is tender to himself. Trifling setbacks or ailments of his own he mag-

nifies into calamities; and self-pity is one of his characteristics. Indeed, so occupied is he with his own misfortunes that he can take no thought of the ills and the sorrows of others. Now the very opposite of all this is good humor, which is light-hearted and happy; and which radiates happiness; which is thoughtful and considerate; lenient, compassionate, and understanding; forgetful of self, cheering and encouraging to others.

The good humor which we are considering is not a matter of temperament, for it ought to be possessed by all. Doubtless some persons have received from nature certain gifts, or natural aptitudes, for the practice of this virtue. We know that almost from the very cradle certain happy souls have manifested the sunniness of their disposition. We know, too, that some persons are by nature jovial, and merry, easily moved to laughter, fond of fun. There are also those whom nature has endowed with a more than ordinary share of wit. These can see the comical side of life, and can strike sparks of fun out of almost any situation. Such persons are a great asset in any company, and, provided only that their wit is kindly, their popularity is assured. Temperament colors good humor and individualizes it. It does not create it.

Again, good health may be a help, though it is not an indispensable condition to good humor. It is certainly easier to show oneself good-humored without a toothache than with one; and one can stand more noise and nuisance, can overlook thoughtlessness, can endure boring conversation, and still preserve one's soul unruffled and maintain outward pleasantness of manner, when one is not in the throes of some inward struggle between the digestive powers and a something that refuses to capitulate. These physical ills are handicaps, but good humor can triumph over them; for this virtue is really independent of mere natural aids, since it is the outcome of a higher principle than animal feelings or merely human emotions.

Good humor is based on the highest of all principles, on a love for our neighbor that springs immediately from our love for God Himself. Hence it ought to follow that of all people the saints must have been the best-humored. And so it has been. In the glorious catalogue of the saints whose lives have adorned the age-long history of the Catholic Church, there has never yet appeared one who was ill-humored, cantankerous, long-faced. Such a type of sanctity simply does not exist. Not one specimen of such has ever been found. Saints there have been aplenty who were severe in their denunciations of vice, terrible at times in the treats they uttered in God's name, awful in the austerities they practiced; but — ill-humored, unpleasant, unlovable? Never. So far there has not appeared one.

On the contrary, saints have always shown themselves of all people the most lovable and the best-humored. Nothing else will explain the sorrow that their departure occasioned whenever they moved away, the immense joy that always greeted their return, the vast explosion of uncontrollable grief when God summoned them home, and a sorrowing people felt that the earth would not be the same henceforth without the joy of their gracious and inspiring presence. One finds no difficulty in agreeing with the contemporary of St. Theresa of Avila who maintains that she was in her day the most lovable woman in the whole world. St. Francis of Assisi, St. Francis Xavier — what marvels are told of their lovableness and popularity! But why attempt to enumerate, when every saint shone by his lovableness and good humor, and the greater the saint, the more lovable, the better humored?

Need we be surprised that good humor, besides being a product of holiness, also leads to holiness? In fact, there is hardly a surer, straighter path to that blessed end. The reason is not far to seek. For the one obstacle to the love of God for Himself and of our neighbor for God (in which all holiness consists) is false self-love based on pride. Now the practice of good humor is the best of all antidotes to this false, proud, and baneful love of self. It is the very antithesis of self-love. Moreover, the practice of this virtue makes heavy and continuous demands that are incompatible with self-love and deal telling blows against this vice. It is impossible to practice this virtue without at the same time practising humility, forbearance, patience, and many another difficult virtue. One must learn to curb and to overcome the tendencies of our fallen nature, and accustom oneself to overlook and to forget, and never to nurse a grievance or to hold a grudge; in a word, one must constantly set aside self, give preference to others, and be intent on making others happy by one's own cheerfulness and kindly interest.

Now there is one indispensable condition to all this, if you would show constant good humor you must yourself be fundamentally happy and light-hearted. Your outward demeanor of cheerfulness must not be a mask. It has to be the outward expression of your innermost self. This essential condition of underlying cheerfulness is not to be found apart from deep religious convictions. While it is possible to be joyful and thoughful of others at times, particularly when all goes well, and even for a time to keep one's troubles to oneself when things go ill with one, yet to be always and in all circumstances good-humored, independently of the passing mood, to be for ever alive to the feelings and the needs of others, to be ever patient, ever understanding, ever radiating a cheerfulness that is contagious — such a thing is not possible to nature, and requires the possession of a lively religious faith, of sanctifying grace, of the gifts of the Holy Spirit.

But, if religious motives play the dominant part in our lives; if there be at all times, even in severe trial and in suffering of mind or body, the deep, calm realization that we never cease to be, nor even for one instant, the object of God's immense personal concern and everlasting love, and the object of the human love which His Son made Man bore and bears us; if there be for us peace in the thought that for us sinners suffering can never be undeserved, and that we must regard as a precious privilege to share with the dear Innocent One in His atonement for our sins; if there be the sense of blessed security that the passenger should feel in Peter's barque; if there be the consciousness of being, through God's mercy, and so far as we can know, in the blessed state of sanctifying grace, on the road that ultimately leads to heaven: then the trials of the present, no matter how grievous, become endurable, for they are seen as they really are, in their proper perspective, as belonging exclusively to this insignificant period of time and of probation; as having their purpose, as fitting into the pattern devised by an all-wise and all-loving Providence; as coming from the hand of Our Father in heaven out of pure love for us and for our everlasting good. Under such conditions cheerfulness is not merely possible: it is easy. And with cheerfulness we have the sure foundation for unlimited good humor in our dealings with all our fellow men.

Good humor, as St. Paul has described it, as the saints have practiced it, is a supernatural virtue, coming from God and leading straight to God. It may appear homely and commonplace, but it is really a very great virtue, a putting into practice in our every day life with our neighbor the of sublime

theological virtue of charity itself. By consistently striving to show oneself good-humored with all others for Our Lord's sake, one infallibility sanctifies oneself. Nothing more than the constant practice of this virtue is needed to raise a soul to the heights of holiness. But, of course, if you would become a saint by following this path it will be well to remember that your habit of good humor must from common place step by step become heroic. For heroism ever remains the price of sanctity.

(Canadian Messenger)

AUSTRALIA

My last missions in Victoria

M. Schudlo, C.SS.R.

VICTORIA is one of the states of Australia. It's capital is Melbourne, the main center of the Ukrainians who live in this country since the end of the World War II. Here is our cathedral of Sts. Peter and Paul, the Bishop, Most Rev. John Prasko, etc. At least for the Ukrainian Catholics it is really the heart of their Church in Australia.

I gave about 30 missions in Victoria since October 1963, as well as two in Tasmania and three in New Zealand. These were rather small missions, at least many of them. Most of them would embrace some 50-60 families. Some, of course, were much bigger. His Excellency Bishop Prasko decided to organize these missions on a small scale in order to give every Ukrainian Catholic a chance to attend them.

So the last missions were conducted in the following centers: **Mildura** (12-14, IV) where there are only ten Ukrainian Catholic families, **Horsham** (15-19, IV) for another 10 Ukrainian Catholic families and **Hamilton** (20-23, IV) also for ten families. These missions were held in the Latin churches and I had the privilege of staying with the Latin Rite pastors. These were small missions.

Bell Park (26-IV-3-V), **Geelong** town (4-10), **N. Shunshine** (10-17) and finally **Benalla** (17-24, V). In Bell Park the mission was conducted in the Latin school chapel, in Geelong town in the Ukrainian National hall, in N. Shunshine in the Latin school chapel and in Benalla in the Latin church. In Benalla, Bell Park and Geelong town I stayed with the Latin Pastors. They were very kind to me and to our people.

The best of these missions was that of Bell Park. Every evening people came to the mission in great numbers. Every evening during all these missions there was a dialogue Mass in which the whole congregation participated. The attendence at the missions was 100%. There was no need to visit any family in order to invite them to the mission, because all of them came at least a few times. Most of them attended the mission every evening.

After these last missions I made a five day retreat in the Redemptorist monastery in Kew, Vic. On May 31st I said two Masses in Geelong and Bell Park. Bell Park is a suburb of Geelong. Mr. and Mrs. Woroniuk from Heilderberg took me to Geelong by car. We had a nice dinner at the home of Mr. and Mrs. Chomiakewych in Geelong. After saying good-bye to Rev. Fr. Durkin, pastor of Bell Park with whom I spent two wonderful weeks, we left for Melbourne.

On June 2nd the Redemptorist Fathers of Kew had a little party for my farewell. There are about twenty of them. Seven of them are completing their pastoral theology after their ordination to the priesthood last year.

I stayed in Kew since September 1963 to June 1964 with a few intervals when I had missions far away from Melbourne. Kew is a suburb of Melbourne.

These were wonderful months. I will always remember and cherish the brotherly charity of my dear Australian Confreres. At the same time I will always be grateful to St. Alphonsus de Liguori, that he founded our Congregation of the Most Holy Redeemer which at present has more than 9,000 members, scattered all over the world.

On June 3rd, I left for Sydney to start 18 new missions in N.S. Wales, of one week each. I will also have the privilege of staying with the Redemptorist Fathers there too, for they have a big monastery in Penant Hills, a suburb of Sydney. On my way to Sydney I stopped in Galong for two days where I was invited by some of my confreres from there. The Redemptorist Fathers have their minor seminary in Galong. After a short stay in Galong I went to Sydney and on June 7th started my first mission.

Before leaving Melbourne I said good-bye to His Excellency Bishop John Prasko, the exarch of the Ukrainian Catholics who live in Australia, and to Father Kachmar, the administrator. Father Bowden, CSSR., an Australian Redemptorist, who adopted the Eastern Rite to serve the Ukrainians in Australia, was not home, because he went to Mayfield for a month to take care of the spiritual needs of some 220 families of the place which is normally served by Rev. Jim Crespo, a Spanish secular priest, who also has embraced our Rite to serve our people who are suffering from the shortage of priests in Australia.

Twenty-six years ago Congress passed the Fair Labor Standard Act, also known as the Wages and Hours Law, covering workers employed by private industry engaged in interstate business. The Act established a minimum wage of 40 cents an hour and a maximum work week of forty hours, with "time and a half" pay for overtime work. (The minimum wage is now at $1.15 an hour and will go up to $1.25 in September.) The 1938 law also forbids labor by children under 16 years of age. Wage and price controls were known in America as far back at 1621, when Virginia set specific wage and price scales. Massachusetts set maximum wages in the building trades in 1630, later extended to farm labor and towns, and an Act of 1675 authorized town officials to impose the death penalty upon takers of excessive wages. During the nineteenth century — particularly in the 1840's and 1860's — considerable headway was made in establishing a shorter working day. By the early twentieth century, some twenty states had enacted laws which, in the interests of public health and safety, limited hours of work for men as well as women. (ACNS)

When the Turks occupied Constantinople in 1453, Cardinal Nicholas de Cusa wrote: "The flood of knowledge has been stemmed. First poetry, then philosophy seem to have been entombed."

What Do You Think God Is Like?

Gilbert Golden, C.SS.R.

"He is like a white sheet with not a spot or stain of sin on Him or near Him. He helps us in our needs every day."

"I think God is an old man with a beard and has power over the earth and He is looking down on us to see whether we are following his rules."

"I think God is an old Man Who is the King of heaven and earth."

"He is a ball of fire that is all-powerful and all-mighty, and can destroy anything, anytime, anyplace. He is also all good and can help us, if He wishes."

"God to me is my Father. He is the one that made this world and all the people concerned with me in it. He is the Person that gives me what I want, if it is good for me. He is the One that guides me and helps me when I'm in trouble. To me God is a very special and great Person. To think that His Son, Jesus Christ died for us on the cross, rose from the dead, is really something. Thinking of all the miracles He did, making a woman be able to bear children, and teach them the right way to live, Christ is wonderful to me and everyone, even though not everyone loves Him."

"What I think God is like is more of a feeling than a thought, but I will try to put it into words. First of all I will speak of Jesus and because Jesus had a share in our human nature I feel closer to Him than the other Persons of the Trinity. So if I feel downhearted I naturally go to Jesus for comfort. But I would not think of going to God the Father like that, because when I think of Him it is of a mighty Judge with a still more mighty frown. We learn in religion classes that Jesus is our Mediator with the Father in heaven. When I think of us needing a

peacemaker God the Father seems far away and hard to reach. On the other hand the Holy Spirit is practically unknown to me and the only time I pray to Him is before confession to beg Him to enlighten our minds. When I think of God I am mostly thinking of Jesus Whom I have adopted as my Lord and Comforter."

This is what some of our Catholic boys and girls of grades seven and eight in one of our Catholic schools in an eastern Canadian city wrote in answer to the question, "What do you think God is like?" How would you answer that question? Is the God of these boys and girls the same God you worship?

All of us have our own image of God. God, however, is not made to our image, as the gods of the Greeks were, but we are made to His image. Therefore, the question is, "Is my image of God true?" Does God really exist the way I think he does?

Let us examine some of the answers presented at the beginning. The first one is struck by God's purity and sinlessness. God is like "a white sheet". It is true "He helps us in our needs every day", but is this a person?

The second and third answers reflect the influence of some of our holy cards today or twenty years ago, which in turn influenced by the Jansenism and rigorism of the last few centuries. Here God is depicted as an old man with a flowing white beard sitting on a throne and "looking down on us to see, if we are following his rules." It is unfortunate that a good number of Catholics look upon God as this "old stern Man Who is the King of heaven and earth". God here is not seen as the kind Provider Who takes care even of the birds of the air (Matthew: 6, 26). He does not look down in order to protect us but to catch us breaking His rules. This is not the God of the Christians Who "so loved the world that he gave His only begotten Son" to save it (John: 3, 16). This stern old Man was probably made to the image of the boy's or girl's stern old father who laid down the rules too harshly.

In the fourth answer God is "a ball of fire." Here the strength and power of God is emphasized. For this very reason the Son of God became a helpless Infant in a lonely cave in Bethlehem. He wanted to dispel the fears of those who would be frightened by His power and glory.

The second last answer is very good: It speaks for itself. This is the God Who is revealed to us in the Scriptures.

In the final answer the three Persons in God are brought out. The role of Jesus as Mediator is good, but the Father is again seen as "a mighty Judge with a still more mighty frown." This reflects the thinking of the second and third answers which we criticized above. The Holy Spirit "is practically unknown" not only to the boy or girl who answered this last question but to most Christians. Yet the Holy Spirit is the One Who gives life to us. He is the One Who fills us with love. "Do you not know that you are temples of the Holy Spirit Who is in you..." (1 Cor. 6, 20).

What do you think God is like? Is He the stern Old Man with a white beard sitting on His mighty throne ready to throw you into hell, if you should break any of His rules? Or is He the kind Father Who loves you so much that His Son became Man and died for you, and Who now is in heaven waiting for you ready to forgive you even though your sins be as scarlet? Let us hope that the latter is your God — the God Who is always ready to forgive you as long as you repent of your sins and try to return His love.

MOTHER AND FATHER

Some children think that the mother is a better friend than the father, for her influence is towards peace, understanding, goodness, forgiveness and charity, while the father is stern and authoritative. It may be true to a certain extent, but at the same time children should realize that their normal development and growth require both the mother's love and the father's authority, because love without authority will spoil them, and authority without love will turn into tyranny which produces hypocrites and cowards, not real men and women who are the glory of their country and the treasure of the Church.

The East and the Vatican Council

by D. Ference, C.SS.R.

THE role of a minority group in any association can be an interesting and at times a controversial one. When the association just so happens to be what is called in necessarily inadequate terms the Mystical Body of Christ and when the minority group, the Eastern Catholic Church, represents, in the eyes of many, testimony for the Church's respect for diversity, and a bridge in the Church's plan of unity, interaction becomes especially important. And so this interaction must be not just a matter for sociological data reporting but rather an occasion for serious evaluation with a sensitivity for trouble spots.

Not too long ago the second session of Vatican Council ended. Of particular concern throughout the Council have been the stirrings of opinion and attitudes towards Christian unity. The tide that Pope John has in many ways spurred refuses to assume an inferior position in matters of importance. The most logical starting point in our efforts of union, if we wish to speak in these terms, would seem to be the confrontion of Latin Catholic-Eastern Orthodox "feeling" which warms and cools with the most insignificant happenings. No one will deny that the role of the Eastern Catholic Church, whether as an aid or a stumbling-block, is major issue in any future unity hopes with the Orthodox. Thus some have said that the Eastern Rite position in the Council has become a definite indication for the Orthodox of basic Catholic policies. And since, in many respects, the breach of separation has remained wide by what has been spoken of as a different way of looking at the same thing, Eastern and Western openness to mentality differences is being closely observed.

The Melkite Patriarch Maximos IV Saigh of Antioch has many times stressed that it is by the manner in which the Eastern Rites are treated that the Orthodox can judge how they would be treated. Patriarch Maximos, during the first session of the Council further commented that "although we recognize all the advantages and benefits we have received from union it must be recognized that our Catholic Oriental Churches have not yet found within Catholisism a place worthy of them."

What do the Eastern Rite Churches seek within Catholicism and, in particular, what do they want from the Second Vatican Council? Union with Rome for many Eastern Churches has meant a decidedly strong effort at cooperation and an overcoming of long-standing and present cold feelings. This motion of feeling is perhaps more important than most Latin Rite Catholics realize. So-called differences in mentality and lingering sensitivities for past and present grievances have played a large part in the persistent separation of the Orthodox Christian Churches from Rome. Certainly the strongest feeling of all is linked up with the loss of identity, exemplified in ever-worsening conditions in the Eastern Catholic Churches. On the parish level where the Eastern Rite churches are definitely a minority, as in the United States and Canada, the problem of "Latinization" becomes such an increasing threat that all perspective is lost in a move against it, obscuring other urgent parish needs. There is also the phychological level which urges conformity to the majority. And there is the level of discussion where every stress of the majority position as a representation of the activity of the whole may spell slow

assimilation for the fearing minority.

For the Eastern Rites, therefore, the Ecumenical Council, in one respect, has definitely become a testing ground for their position. What the Eastern Fathers seek is full recognition for their Rites and Churches and not merely a charitable tolerance for the benefit of future unity prospects.

In certain issues on the Council floor this recognition has been overshadowed by procedure which has caused many to wonder whether this Council is in fact Ecumenical or more accurately Latin. When Liturgy is discussed on the ecumenical level it hardly seems proper to vote on the vernacular when some churches already enjoy what is called the "privilege". In what way does the remembrance of St. Joseph in the Latin liturgy represent the deliberations of the Universal Church? Improvement of the Latin liturgy would seem to be the concern of a Latin Council. So also, a discussion of Latin government in the Church is for a Latin Council. Concerning the Council's document of the government of dioceses, Bishop G. M. Codere of St. Jean, Quebec, in the name of forty-five Canadian Bishops asked for recognition of the Eastern Rites, a recognition which was noticeably lacking:

> "The fact that the text says nothing about the Oriental Churches can only perpetuate the unfortunate impression that it is intended only for Latins and Occidentals. The Oriental Church should not stand out as an exception or appendix tolerated more or less out of charity."

And of course, there also arises the problem of the Latin language. Patriarch Maximos has said:

> "What are we to say of those who claim Latin to be the language of the Church, forgetting that the Latin Church is not the Church, but a church in the Church, and that "Latinism" and Catholicism are not the same thing."

The Eastern Fathers are keenly aware of the supported nature of Vatican II. What they want discussed are matters in tune with that supposed nature. Nothing would show Rome's recognition of the rightful position of the Eastern Churches more than on elimination of debates based on "Latin" concerns.

Since the Eastern Churches represent the Church's heterogeneity, the East will have been and will be seeking from the Council a confirmation of a legitimate and healthy pluralism in the Church of Christ. The Eastern Rite Bishops are encouraging this plurality in all decrees and have been especially pleased when such decrees have spoken of universal principles for the universal Church as a whole, the opening of the mission field to the Oriental Churches (an opening which has been lacking for strange and almost humorous reasons), and a wholesome freedom of expression have become most significant for the Council Fathers of the East.

The Eastern Churches, then, want from Vatican II the impetus for renewal, but renewal of the whole Church under the healthy condition of recognized heterogeneity.

> "If someone cannot be a Catholic unless he gives up his own liturgy, hierarchy, patristic traditions, history, hymnography, art, language, culture and spiritual heritage, and adopts the rites, philosophic and theological though, religious poetry, liturgical language, culture and spirituality of a particular group, be it the best, then the Church is not a great gift of God to the whole world but a faction, however numerous, and a human institution subservient to the interests of one group" Patriarch Maximos said at the Council.

These needs and fears the Eastern

Council Fathers have expressed as being most pertinent to their position in Vatican II. But whether good will can bring action, whether the Eastern Rites are truly "links" with the Orthodox, whether the unique position of the Eastern Christians can in any way be genuine in our changing world, or whether or not the riches of the Eastern Church are inevitably destined to die in the face of overwhelming pressures — these are questions we cannot attempt to answer. But we can and must remain open to a problem that is easy to solve with smugness but difficult to approach with honesty.

ME and My BIG Mouth

Henry H. Graham

WHILE waiting to transact business in a bank I overheard a conversation between two middle-aged women. One of them said, "Oh, we received wonderful news the other day. Our boy, Jim, who has been missing in action, isn't lost after all. He's in a German prison camp. Isn't that grand?"

The other woman hesitated briefly. Then her face turned grave as she said, "I don't know. Somehow, I think I'd rather have a son of mine definitely killed in action than know he was a prisoner. The nazis are so brutal, you know. I'm afraid you'll never see him again."

Watching closely, I saw the other lady swallow hard. Her cheeks reddened perceptibly and her lips quivered with shock. When she came to the bank her heart had been singing; ecstasy had been written all over her face. And it would have been just as easy for the other woman to have said something like, "That's just wonderful! I'm so happy for you, and I know just how you must feel — such a great burden lifted from your shoulders." No matter how she felt privately about the matter, how much better it would have been had she said just this!

The conversation was short. The mother excused herself politely, although somewhat nervously, and departed. For weeks previously she had worried over the boy's disappearance. My heart bled for her. I felt an impulse to rush up and tell her all the authentic and optimistic stories I had heard about life in prison camps, but she was gone before there was an opportunity to do so. Several days later, however, I saw her again, and she was all smiles. Some kind soul had evidently put her straight.

The above incident goes to show how thoughtlessly unfeeling people can be. Of all the things that woman's friend at the bank might have told her she chose the very worst. Some months afterward Jim came home in perfect health. How his mother's friend must have hated herself if she gave any thought to the matter!

In most instances feelings are wounded unintentionally. A common statement made to nine persons out of ten, may cause no offense whatsoever because it doesn't apply to them. But the one in ten whom it does hit is hurt to a greater or lesser degree, depending on his own temperament and the nature of the jibe.

Brutal frankness is seldom wise or justified. While there are times, of course, when plain, blunt speaking is called for, such instances are exceptional. It is better to go slow. Not enough of us think how our remarks will sound before uttering them. We just blurt them out and if the shoe fits, well, it simply fits, that's all. A little forethought in every case helps wonderfully in sparing someone's feelings. Words never spoken need not be retracted. Apologies are only makeshifts anyway; the fewer of them that are called for the better.

In being pleasant to others it is not necessary to resort to flattery. A few well-chosen words spoken from the heart are more valuable than 10,000 uttered thoughtlessly. One can be diplomatic without being gushy. All of us admire the sincere person. He disagrees with us, perhaps, when circumstances demand it. When he thinks we're wrong, he tries to set us right. This is one of the things friends are for. But he doesn't discourage us without good reason, unless he is fairly sure something worth while will result from it.

Some persons seem to take keen delight in telling others the mean remarks their associates make about them behind their backs. Maybe they derive satisfaction from it. Perhaps it boosts their own ego. But whatever the motive, it is one of the most senseless, unkind, and unnecessary of all human practices. It always causes bitterness and hard feelings without doing the slightest good. Of course, backbiting is comtemptible itself. People should not say adverse things about their friends. Still, they do, and for a mutual friend to tattle to the accused only makes matters worse. That sort of thing is really worse than talking behind's one back. Tattlers are great trouble makers.

There are others who either intentionally or by accident put a barb in nearly everything they say. Sometimes it is masked by a compliment, but it is there just the same. For instance, one woman may say to another, "I like your new hat, but you're not the type to wear it." That is about the same as accusing the other woman of poor judgment in selecting her hat.

A man may say to a friend, "That's a good-looki g suit. It's a good thing you stopped growing. I suppose you can wear boy's clothes, and they're cheaper than men's." No man likes to think of himself as exceptionally small. Unduly small men often are acutely sensitive to the fact, and have a damaging inferiority complex about it. No stigma should be attached to small stature. Some persons are naturally small, just as some are large or have a big mouth. Heredity has much to do with one's dimensions and appearance. Yet small men may assume a swaggering belligerency because they feel inferior. What they should do is put the matter entirely out of their minds, for it is not worth worrying about. They

have plenty of company.

Sometimes one fellow says to another, "I saw you on the tennis court yesterday. You haven't played much tennis, have you?" The statement is about the same as saying, "You probably didn't know how awkward and clumsy you looked," for everyone appears awkward the first time he does a thing. But nobody cares to have the fact rubbed in. How much better it would have been if the man had said, "I saw you playing tennis yesterday. It's a lot of fun, isn't it?"

There is no point to criticism unless spoken in good faith and with an earnest desire to help someone. Even then it's dangerous. If a person asks for it, really wants it, and there is every reason to believe that no hard feelings will result, criticism may be justified. But it is safer, to move cautiously.

One afternoon at a bowling alley a man on the next alley said bluntly to Bill, the chap with whom I was enjoying a few lines, "You twist your right foot oddly when releasing the ball. You'll never make a bowler as long as you do that."

My comrade, who was running up a creditable score at the time, winced at the words of a perfect stranger. My first impulse was to rush to Bill's defense by cracking, "What business is it of yours?" However, I decided this would do no good. But I did say quietly to Bill, "Forget it. He only tried to help."

Yet Bill couldn't forget it. He had suffered all his life from a crippled foot. His friends, of course, ignored it. People who are maimed naturally don't want sympathy. That only makes matters worse. No doubt the man who pointed out what he thought was an avoidable bowler error did so in good faith. And, of course, he did not suspect the real cause of the difficulty. But the fact remains that he only succeeded in wounding someone's feelings.

Truly, one cannot be too careful of his words when addressing others or speaking of them. Even the most innocent-appearing remark may carry a big dose of mental poison. There are thousands of mental poisoners who do not realize the fact. If in doubt about the wisdom of saying what is on your mind you probably should not say it. It is a good idea to put yourself in the other person's position, remembering any frailties he may have and figuring out what the reaction to the words will be. If everyone did this, there would be far fewer heavy hearts and infinitely more happiness and good nature in the world.

(Our Lady of the Sacred Heart)

OUR NERVOUS SYSTEM

Our nervous system is so sensitive and perceptive that it occasionally makes us feel like a "bundle of nerves". There are more than 100,000 miles of nerve fibers in the human body. Signals are continually traveling about this maze of nerves at a speed of 300 miles an hour. These nerves automatically control our breathing, the beating of the heart and the myriad of other things which function routinely while we are otherwise occupied without even thinking of the wonderful machine which is our own body.

Cardinal Nicholas de Cusa says: "In each diocese the bishop is essentially an agent of unity of all the faithful and represents in himself the whole Church. It is the same with regard to the Pope's relation to the universal Church which is of such a nature that Catholics must of necessity adhere to the Papacy, if they desire to remain among the faithful."

The Spirit and Traditions of Japan

by Father James Norris

THE Samurai sword is the symbol of the moral code that for centuries has been the leaven of Japanese culture and action. It was never a written code but rather an ethical mentality that sprang naturally from centuries of military history. It has been called **Bushido**, which means, literally, military-knight-ways. Primarily a code for the warrior, in time its tenets came to constitute the warp and woof of the cultural fibre of the nation to such an extent that it would be impossible to understand the Japanese without some knowledge of it.

Sources

What elements went into the making of this spirit that became the very soul of the nation? First and foremost, Buddhism. As Nitobe says in his book on Bushido, "Buddhism furnished a sense of calm trust in fate, a quiet submission to the inevitable, that stoic composure in sight of danger and calamity, that disdain of life and friendliness with death."

From Shintoism the warrior learned loyalty to his Lord and clan and reverence for his ancestors and filial piety. The precepts of Confucius and Mencius, two Chinese philosophers, were also widely known and practiced, in particular, the five moral relations of Confucius — between master and servant, father and son, husband and wife, older and younger brother, friend and friend. These relations were incorporated into the famous imperial rescript on education issued by the Emperor Meiji in 1890. Part of it reads, "Ye, our subjects, be filial to your parents, affectionate to your brothers and sisters; as husbands and wives be harmonious, as friend, true." This same teaching became part of the course of morals taught in the schools before the last war. Since 1945 it has been dropped from the curriculum.

The **Bushi** did not value knowledge highly as such. One compared it with an evil-smelling vegetable that must be boiled before it was fit to eat. Knowledge was looked upon merely as a means to right action which must spring from the heart. Thus, the heart and the mind were regarded as synonymous. The result was an intuitive way of thinking that persists today. Missionaries find that unless they can unlock the door to their hearts they get little response from the Japanese.

Honour

The sense of honour sprang from the warrior's conviction of his dignity and worth. He bore himself proudly. Reputation, a good name, "face", were regarded as the "immortal part of one's self, what remained being bestial". St. Francis Xavier could well write, "They have an astonishing sense of honour far above riches..." A sense of shame or fear of disgrace were then, and still are, powerful motives for practicing virtue. Great excesses were sometimes perpetrated by a warrior for some slight of his honour. He would think nothing of cutting down the offender with one blow of his sword. However, to counteract such rash impetuosity in defence of honour, patience and forbearance were inculcated by the sages. One popular adage ran: "To bear what you think you cannot bear is really to bear."

Rectitude and Loyalty

One of the most celebrated stories from Japanese history relates to this virtue of loyalty even unto death. It is enacted each year either on the stage or screen. Its lessons have become part of the nation's blood stream. It concerns a Lord and his 47 Samurai

warriors. Asa no Takumi no Kami was a young Lord who was tricked and made to lose face by a man he trusted. He sought to revenge himself and attacked the other within the precincts of the palace, wounding but not killing him. Local law decreed that anyone who drew his sword within the palace must commit suicide by hara-kiri. As a man of honour the Lord did this. His followers vowed to avenge him and after many months of waiting an opportunity presented itself and they carried out their revenge. However, as they had not obtained permission for this action, they too, by the code, were obliged to commit hara-kiri. So the honour of their Lord was vindicated and they died as heroes. Such actions helped to reinforce the warrior code.

Suicide by this time had become a ceremonial ritual. Nitobe writes: "It was a process by which warriors could expiate their crimes, apologise for errors, escape from disgrace or prove their sincerity." The form of hara-kiri was fixed upon because the abdomen was regarded as the seat of the soul and the affections.

Politeness and Self-control

During the feudal era rigid rules of etiquette governed forms of speech, deportment and conduct, according to one's status in society. Different schools of etiquette gradually evolved. One of these taught as a principle that "the end of all etiquette is to so cultivate your mind that even when you are quietly seated not even the boldest ruffian would dare to make an onset on your person." The end of this etiquette was, then, not merely sympathetic regard for the feelings of others or mere observance of the proprieties but also self-discipline.

I recall an occasion when I buried a young man aged 27 whom I had baptised only a year before. A born leader. He had been President of my young men's society and had just been appointed by his company as head of a branch office. He had entered the hospital for a minor operation, but complications developed and he was dead within two weeks. This was a tremendous blow to the family. Yet his mother, in a practical manner, could still arrange the details of the funeral. On the day of the burial she gave little indication of what she felt. Only her eyes betrayed her suffering. At one time I would have considered her heartless and stoical, but such a judgment would have been far from the truth. She was merely practising a tenet of Bushido which was ingrained in her from birth. She showed politeness by not disturbing the serenity of others with expressions of grief, and self-discipline by keeping her emotions to herself. Only her eyes gave evidence of the sleepless nights, th solitary tears and the heartache.

It is rare for a Japanese to wear his heart on his sleeve. The Bushido tradition has trained them to conceal emotion to such an extent that it is sometimes difficult to know their true feelings. Undoubtedly this is the reason why they feel a kinship with the English gentleman and his reserve and a slight repugnance to anyone who makes an unabashed display of emotion.

Such a code tends to leave a moral and spiritual vacuum and to cause neurosis, although those who have studied this problem in Japan do not consider that the percentage of mentally and emotionally unbalanced persons is out of the ordinary. Possibly the Japanese have been so busy since the war rebuilding their country that they have not had time to indulge in such luxury. But with better living conditions and increased leisure they are being thrown back on themselves more and more. The lack of moral teaching and basic principles is having evident results. There is evidence that the family system is breaking up. The number of husbands divorcing their

wives for adultery is growing. This is a significant pointer. Adultery on the part of the man has always been common in Japan, but it has been comparatively rare among women. It is undoubtedly evidence of internal unhappiness and dissatisfaction with things as they are. Women now enjoy greater freedom which they are using to seek individual happiness even though they don't know where to find it. The cult of Bushido is losing its force.

Bushido and Christianity

Bushido, as a moral code, aimed at self-perfection. But it was a self-centered ideal that tended to make the samurai cold, proud and often arrogant. Even loyalty to his Lord was seen as a duty demanded by personal honour and a sense of duty to himself. Zen Buddhism, the religion of the warriors, appealed to them because it inculcated self-discipline through contemplation and various exercises of a disciplinary nature. But Zen did not aim at uniting the follower with a personal God outside himself. It rather sought to identify the individual with the universe. It aimed at his perfection and happiness by detaching him from petty individual desires, fears and limitations. By losing his identity in the living stream of the whole universe the devotee lost his self-full mode of thinking and became free to concentrate all his energies on doing his job well. In so doing he achieved inner peace and harmony.

Nevertheless such an ideal ends with self. Christianity, a supernatural religion, takes a man out of himself and unites him with a personal God who is a loving Father. The virtues that it requires, humility, charity and chastity, were unknown to the Samurai. Even so, the pure spirit of Bushido was a sturdy shrub upon which could be grafted the sprig of Christianity. Xavier could write: "They are the best race yet discovered and I think that among non-Christians their match will not easily be found."

In his century many of the Lords and Samurai did become staunch Catholics. Perhaps the most celebrated example of the fusion of Bushido and Christianity was Takayama Ukon, whose father had become a Catholic. Eventually he was forced to make the choice between his faith and his material possessions. His faith always won out, and eventually led to his exile together with his family to Manila in the Philippines, where he died revered as a saint.

However, the majority of warriors fell short of Ukon's standard. Some, who had become Catholics, wilted when the heat was on. As the well-known historian Boxer said: "In the clash between feudal loyalty and Christian ethics, it was usually the latter which succumbed in the warrior's breast." Others admired the faith but could not make the personal sacrifice necessary to embrace it.

Conclusion

Modern Japanese life is shot through with traces of the Bishido spirit. Japanese politeness is a byword. Patriotism, loyalty to one's country, even to the extent of committing suicidal acts in time of war, is still a powerful force. We remember the kami-kaze pilots during the war. Family and ancestral ties are still strong, though they are weakening, especially in urban Japan. Loyalty and obedience to the clan at the cost of personal sacrifice are still evident.

What life and spirit remain are relics of warrior days. This spirit was Bushido, the soul of feudal Japan, but it does not suit modern Japan, and like the samurai sword is fast becoming a relic of bygone days. What will replace the sword? The hammer and sickle or the Cross? It is in the hands of God and yours. For by your upraised hands you can move His.

(The Far East)

SIX SAFEGUARDS

1. Say nothing you would not like God to hear.
2. Do nothing you would not like God to see.
3. Write nothing you would not like God to read.
4. Go no place where you would not like God to find you.
5. Read no book which you would not like God to say: "Show it to Me."
6. Never spend your time in a way that you would not like God to ask; "What are you doing now?"

Confession is the greatest gift that the risen Christ left to the poor sinners for whom He died on Friday, for it was on the day He rose from the dead that He instituted the Sacrament of penance. St. John says: "Late in the evening, that same day, the first of the week... Jesus came and stood before them and said: "Peace be to you!" Before He left the Apostles, He gave them the power of the Holy Spirit to forgive man's sins, saying: "Receive the Holy Spirit. Whenever you remit anyone's sins, they are remitted. When you retain anyone's sins, they are retained" (John: 20, 19-23).

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. MARY'S SEMINARY
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, чч. 7-8.

Volume XXXVI, Nos. 7-8.

ЗМІСТ — CONTENTS

Слава України ____ 1
Місячне намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 4
Божа Мати відійшла до неба
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 8
Завдання українських шкіл ____ 11
Як вибирається життєвий стан? ____ 15
Пізні Івани ____ о. Мих. Щудло, ЧНІ. 17
Навернення до Бога _ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 20
Хотів би ти знати? ____ 21
Українці в Аргентині ___ о. М. Щудло, ЧНІ. 24
Австралія ____ о. Мих. Щудло, ЧНІ. 26
"Родинний бизнес" ____ М. Щ. 28

A Pilgrimage to the House of Our Blessed Mother 33
The Papacy ..... Father J. Miller 36
Boris and Gleb 39
Perpetual Help Picture
Rev. John Stuchlak, C.SS.R. 41
A Great Achievement 43
Freedom ..... John Zubaly 45
I'd Like to Know 46
Good Humor ..... W. H. Hingston, S.J. 48
Australia ..... M. Schudlo, C.SS.R. 52
What Do You Think God Is Like?
Gilbert Golden, C.SS.R. 54
The East and the Vatican Council
D. Ference, C.SS.R. 56
Me and My Big Mouth ... Henry H. Graham 58
The Spirit and Traditions of Japan
Father James Norris 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

UKRAINIAN CULTURAL & EDUCATIONAL CENTRE
WINNIPEG, MAN., CANADA.
13.8

ВЕРЕСЕНЬ
1964
SEPTEMBER

Хресту твоєму поклоняємся, Владико!..

VOICE

UKRAINIAN ... EDUCATIONAL CENTRE
... CANADA.

Народження Божої Матері

НАРОДЖЕННЯ дитинки, особливо якщо це перша дитина в подружжі, звичайно сповняє батьків великою радістю, викликає побажання від рідні та приятелів і наповняє серце батьків шляхетною радістю. Проте ця радість ніколи не є повна в християнських батьках, бо вони свідомі, що їхня улюблена дитинка є в стані первородного гріха, тому перед хрещенням не є вповні Божою дитиною. Через цей гріх брами раю замкнені перед нею, тому Бог не годен повторити про неї слів, що висказав про Ісуса, як Він вийшов з ріки Йордану по Своїм хрещенні: "Це Мій улюблений син (улюблена дочка), в яких знаходжу Своє уподобання".

Маріена ж душа в хвилині зачаття і народження була зовсім инакша, бо вже від самого початку свого існування Марія була призначена на Божу Матір. Друга Особа Божа від віків вибрала Собі її за Матір, відколи Пресвята Трійця в відвічнім раді постановила, що Божий Син колись стане ся нашим братом цебто чоловіком. Через ню превелику гідність Пресвята Трійця зберегла Маріїну душу від плями первородного гріха, бо не годилося, щоб Мати Спасителя через гріх була невільницею Сатани.

Ніхто з нас не годен вибирати собі матері. Проте Божий Син мав привілей у цій справі. Він єдиний з-поміж усіх людей міг вибрати собі таку матір, яку Сам бажав. Крім цього, бувши Богом, він мав спроможність прикрасити її душу такою ласкою та привілеями, якими забажав. І не тільки міг Христос прикрасити прерізними дарами Маріїну душу, але й дійсно прикрасив її, щоб вона могла бути Його гідною Матір'ю та взірцем для всіх людей, як повинна виглядати Божа дитина.

Оповідають, що великий італійський артист-різьбар, Михайлоангело, довго трудився над своєю статуєю Мойсея. Коли викінчив її та поглянув на діло своїх рук, то захоплено закликав: "Ти живий. Говори!"

Наскільки ж більше мусів радіти Бог Отець, що сотворив Марію, найкраще сотворіння всесвіту, бо так анголи, як люди повік будуть покірно схилятися перед нею, як Божою улюбленицею та Матір'ю Божого Сина, що з любови до людей став чоловіком, щоб піднести їх до гідности Божих дітей і вчинити їх вічними спадкоємцями Небесного Царства! Радів теж Божий Син, що Його Мати вкінці з'явилася в світі, бо її поява

це запорука недалекого воплочення Божого Сина і початок відкуплення людського роду з неволі гріха і диявола.

Бог від віків рішив створити Марію, бо відвічно було рішене втілення Божого Сина. Згадка про Марію була завжди перед троном Всевишнього. Вона радувала Його Боже Серце. Коли ж настав зазначений Божим Провидінням час відкуплення, Бог виконав Свій відвічний плян і вкінці створив Марію, наділяючи її досконалостями і ласками, щоб могла вона стати гідною Матір'ю Його улюбленого Сина, Спасителя людського роду.

Ось тому Церква слушно застосовує до Марії слова Св. Письма, яке каже:

"Я настановлена від віків, від початку, раніше ніж земля повстала. Коли не було ще безодень, я народилася (в Божім пляні), коли не було ще джерел багатоводних. Перед тим, як були засновані гори, раніше від пагорбів я народилася. Тоді, як Він не створив був іще ні землі, ні степу, ні первнів світового пилу, як Він укріпляв небо, я там була... Я була при Ньому при роботі. Я щоденно була Його втіхою, усміхалась повсякчасно перед Ним" (Прип. 8, 23-30).

Через це Пречиста Діва Марія займає єдине становище в сотвореному світі не тільки тому, що вона Божа Мати, але й тому, що вона водночас заступниця за своїх братів і сестер перед троном Всевишнього. Кожен з людей може сміло в кожній потребі звертатися до Марії та благати в неї помочі. Якщо б Марія не хотіла вислухати його —а це ніколи не буває,—то він може повторити їй слова, що дядько Мардохей висказав цариці Естері, що через страх за власну безпеку зразу була відмовилася заступатися за засудженим на винищення жидівським народом перед своїм чоловіком, перським царем Ксерксом около 480 р. перед народженням Христа: "Хто знає, чи не задля такого лютого часу (загрози винищення, що царський міністер Аман зготував жидам у Персії), як оцей, ти й досягла царської чести (бути царицею і подругою Ксеркса)" (Естера: 4, 14).

Божій Матері не слід подібно докоряти, бо вона сама знає своє становище в ділі відкуплення та спасіння наших душ, тому завжди радо вітає тих, що з довір'ям і любов'ю наближаються до неї та покірно благають у неї помочі. Ось тому вона кличе до них: "Діти мої, слухайте мене. Щасливі ті, що пильнують моєї дороги. Щасливий той чоловік, що слухає мене..., бо хто знаходить мене, той знаходить життя й отримує ласку від Господа. Кому ж бракує мене, той кривдить свою душу. Ті ж, що ненавидять мене, люблять смерть" Прип. 8, 32-36).

Церква почитає Божу Матір і зворохочує своїх духовних дітей віддавати належну пошану Божій Матері, бо її заступництво перед Богом могутніше ніж заступництво всіх Святих і ангелів. Хіба ж в ектеніях Служби Божої немає завжди згадки про Пресвяту Богородицю та благання про її заступництво: "Пресвяту, пречисту, преблагословенну, славну Владичицю і вседіву Марію, згадавши з усіма Святими, самих себе і один другого і все своє життя віддаймо Христові Богові!"

Чому Церква закликає нас удаватися до Марії? Тому, що вона вірить у те, що Марія своїми могутніми молитвами годна отримати від свого Сина Ісуса все, чого попрохає в Нього. І саме з цього привілею Пресвята Богородиця користає, щоб помагати тим, що щиро почитають і люблять її. Ось витяг з акафисту, взятий з молитовника ОО. Редемптористів "Мій Спаситель:

Богородице Діво, ти є охороною для дівиць і для всіх, що до тебе прибігають. Пречиста, нею вчинив тебе Творець неба і землі, як став твоїм Сином. Сам навчив нас всіх отак вітати тебе: Радуйся, лілоро дівиць. Радуйся, брамо, що веде до спасіння. Радуйся, авторко духовної обнови. Радуйся, роздільнице Божих ласк. Радуйся, обновительно тих, що були в гріху зачаті. Радуйся, бо ти навчила нерозумних. Радуйся, бо унешкідливила того, що людям затроював уми. Радуйся, бо породила Сіяча чистоти. Радуйся, непорочна обручнице. Радуйся, бо поєднала Бога з людьми. Радуйся, здібна виховнице дівиць. Радуйся, дівственна прикрасо праведних душ. Радуйся, Діво-Мати! (Ікос 10).

НАША НЕРВОВА СИСТЕМА

Нервова система нашого тіла складається з безчисленних нервів. Вона збирає інформації потрібні до щоденного життя і діяльности людини. Вона так проникає всі частини нашого тіла немов невидимі дроти. Через нерви електричні струми цілий час проходять до мозку, повідомляючи про діяльність різних наших органів.

Всією цією діяльністю займається наш мозок. Він годен дати собі раду, бо складається з 10 мільйонів клітин, і кожна його клітина година лучити його з 25,000 інших нервових клітин. Якщо б науковці бажали збудувати подібну до мозку машину, що так справно функціонувала б як мозок людини, то ця машина була б така велика, що покрила б цілу нашу землю. Ось тому рахувальні найновіші людини це діточі забавки в порівнянні з нашим мозком.

Мозок потребує щоденної поживи, що складається з галасу, вражінь, почувань, щоб належно функціонувати. Без цих вражень мозок сходить на манівці і людина має галюцинації, бо мозок не може залишатися бездільним. Як нема дійсних вражень, то він витворює недійсні. Отак людина зачинає мати 'видіння', чути мнимі голоси, розмовляти з невидимими особами, як це видно з прикладу в'язнів, що довший час пробували самітні в підземних тюрмах. Хоч птахи мають зір 100 разів сильніший ніж людина, все-таки їх мозок дуже слабенький в порівнянні до нашого.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислає марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ЗРОСТАЮЧИЙ РІВЕНЬ МАТЕРІЯЛЬНИХ ВИГІД НЕ ДОВІВ ДО ОСЛАБЛЕННЯ ПРАВДИВО ХРИСТИЯНСЬКОГО ДУХА

(Наміреня Апостольства Молитви на вересень благословлене св. Отцем)

ШАЛЕНА погоня за вигодами, приємностями й уживанням, стала притаманною прикметою сьогочасного світу з великою шкодою для правдивого християнського духа. Папа Іван XXIII так пише в своїй енцикліці "Мати й Учителька": "Наш попередник Папа Пій XII слушно заявив, що цей вік відзначується наявним противенством, що існує поміж великанським науковим і технічним поступом та жахливим занепадом самої людини. Цей занепад проявляється в "жахливім штучнім творі", в який цей вік перетворює людину, іменно перетворює її: "у великана щодо фізичного світу коштом людського духа, який зводить до карлика", коли ходить про надприродний і вічний світ". Папа Іван XXIII продовжає і наводить ці слова: "Сьогодні знову справджуються, і то в дуже дивовижний спосіб, слова псальмопівця: Ідоли поган, золото й срібло, діла людських рук" (Пс. 113, 4).

Коли люди відкидають Бога, вони звертаються до ідолів. І так ми є свідками таких дивних явищ, що можна їх назвати "новими культами", "новими містиками", почитанням нових ідолів-божків, що заступають правдивого Бога. Одні на місце Бога віддають культ державі, чи нації, інші капіталізмові та ще інші комунізмові. Буває, що деякі роблять ідола з науки, поступу, техніки, що не раз робить з людини невільника. Такий поступ техніки, науки в державі вважають за джерело щастя, за головну ціль людини, людського життя, що по словам Папи Пія XII є "найдивачнішим з усіх мітів". Таке наставлення спричиняє, що людина є своїм власним мучителем. Людина будує для себе в'язницю, що стискає її правдивого духа й послідовно робить його маленьким і вузеньким. Людина погружає себе, тоне понижче рівня своєї дійсної гідности: Людина зближається до звіринного створіння, коли віддаляється від Бога. Якщо хто не приймає християнства за правило життя, так як воно є зформульоване й вияснене Церквою, то правдиве людство є неможливим.

Церква йде на зустріч поступові, радо його сприймає і то в кожній ділянці. Церква навчає, щоб ми бачили діяння Божої всемогучости в усіх модерних наукових винаходах. Церква бажає, щоб ми співділали з нашим Творцем. Сьогодні ціле людське життя, при модерних удосконаленнях, стало надзвичайно легке, а так велике є багатство різних привабливих винаходів і приладів, заощаджуючих людську працю, що заходить велика небезпека, щоб не втратити правдивого християнського духа. Християнство є силою, що дає нам спроможність і засоби, щоб заволодіти й побідити світ та його освятити. Якщо ми хочемо це здіалати, ми мусимо все бути панами матеріяльних добродійств, бути хазяїнами матеріяльних вигід, що нам світ може дати, і ніколи не допустити до того, щоб ті матеріяльні вигоди вчинили нас своїми невільниками. Це не легко осягнути в сьогочаснім модернім зматеріялізованім світі, що повний розкошів і убожання, культу матеріяльного поганства, що все старається зайняти в світі становище самого Бога.

Енцикліка "Мати й Учителька" звертає увагу на цю велику небезпеку: "В цій точці, здається, слушним є пригадати всім, великому й малому на християнське поняття життя, що вимагає духа поміркування і жертви. На нещастя всюди переважає гедоністичне, розкішне поняття й стремління, що бажає звести життя до шукання приємностей і повного заспокоєння всіх пристрастей, спричинюючи великі шкоди так для тіла як і для душі. На природнім рівні простота життя і помірність в нижчих пожаданнях є мудрістю, що зроджує добро, а на надприроднім рівні Євангелія і ціла аскетична традиція Церкви вимагають зрозуміння потреби умертвлення і покути, що запевнюють владу духа над тілом, а заразом подають успішні засоби, щоб спокутувати кару, належну за гріх".

Євангелію треба приймати в її повноті, нічого не можна ослаблювати, чи пом'якшувати. Християнську Євангелію треба подавати й практикувати точно так, як це навчав її Божественний Основоположник. Тільки ті, що є дійсно сумлінні в заховуванні своєї релігії, є спосібні позискати світ для Христа. Всі наші зусилля повинні рішуче йти вперед і здійснюватися з неустрашимою надією. Так, як у давніх часах Євангелія мала успіх, роблячи християнами поган і диких людей, так само й сьогодні християнство може те саме вчинити з матеріялістичним світом під умовою, коли витриваємо в молитві й будемо жити так, як годиться добрим християнам.

Нехай Пресвяте Серце Христове, за молитвами Непорочного Серця Марії, спасе світ.

Місійне наміреня: Щоб зростало число добре вишколених катехистів і щоб запевнено їм утримання:

Жовтень: Загальне наміреня: Щоб питання, які повстають у зв'язку зо зростом населення світу, розв'язати згідно з любов'ю, справедливістю і Божими законами.

Місійне наміреня: Щоб у католицьких країнах зросло зацікавлення місіями.

ХІБА ЛЮДИНА ЦЕ ДІЙСНО РОЗУМНЕ СОТВОРІННЯ?

Загально кажуть, що людина це розумне сотворіння. В теорії це правда, бо людина складається з тіла і душі. Проте як дивимося на історію, то часто годі добачити, що люди розумно поступають. Жорстокість, гонення і варварство часто характеризують історію навіть найбільше так-званих культурних народів. Не зважаючи на нерозум народів, все таки людство досіль потрапило пережити всі варварства, зачинаючи від поганських царів і кінчаючи на жорстокостях гітлерівських нацистів, що замордували мільйони невинних людей.

УКРАЇНСЬКА ШКОЛА

ОДНА з найкращих прикрас нашої Церкви—це наші рідні парафіяльні, монаші та національні школи, бо вони виховують нашу дітвору, молодь, священиків і національних провідників. Без власних шкіл поза Україною українські спільноти скоро національно загинули б, бо нарід поти існує, поки почувається членом спільноти з питомими їй національними, моральними і духовними прикметами, що єднають одиниці в одну питому-менну собі цілість.

Ось тому наші громади в різних країнах світу не лякаються труду і фінансових жертв, щоб творити і вдержувати власні школи. Ці школи назагал дали нашому народові багато визначних людей, за що слід дякувати Богові. Тисячі добрих наших парафіян покінчили власні парафіяльні школи, де навчилися любити свій нарід, обряд і Церкву. Вони заразом є добрими громадянами країн, в яких проживають, не забуваючи, що вони українці. Сьогодні знаходимо їх на різних позиціях, де відограють поважну ролю в житті громад і країн. Це ж неабиякий досяг для релятивно малої української групи, що розміром не годна ніяк рівнятися з куди численнішими і сильнішими національними групами інших народів, які проживають в Америці чи Канаді або в інших країнах світу. Цей досяг коштував наш нарід багато саможертви, праці і гроша.

Наші Владики і свідомі мірські провідники добре зрозуміли, що дитина — це істота, що складається з душі та тіла. Дитина — це розумне сотворіння, сотворене на Божий образ і по-

добу, тому крім щоденного хліба їй потрібна релігія, яка має становити істотну та невіддільну частину виховання. Це виховання в своїй повноті неможливе там, де учитель навчає дітей релігії тільки раз чи двічі на тиждень, залишаючи дитину в зосвітоватілій і часто поганській атмосфері. До повного релігійного та морального виховання потрібна така школа, в якій релігійні та моральні засади просякають все навчання до тої міри, що навчання і виховання дітей проходять у морально здоровій і релігійній атмосфері.

Слід дякувати Богові, що багато наших парафіян розуміє значення релігійного і морального виховання дітей, тому не жалує ні часу, ні гроша на нього. Вони свідомі, що добре вихована дитина—син чи дочка—буде їхньою славою не тільки в цім, але й у другім світі. Знають вони, що Бог не буде в годині смерти питатися їх, скільки майна і грошей полишили своїм дітям, але напевно поставить їм оце питання: "Як ви виховали діти, що Я повірив вам!" Хіба Бог не каже так, як промовила фараонова дочка до матері Мойсея, коли повірювала його їй опіці: "Візьми це дитятко і виховай його для мене, і я дам тобі заплату!" (Вих. 2, 9).

Релігійне виховання в релігійній атмосфері має превелике значення в житті людини, бо воно робить нестерте враження на душу, витворює моральні переконання та проникає душу дитини любов'ю до Бога і вірністю для Його Заповідей. Св. Письмо згадує юдейського царя Йоаса, про якого каже таке:

"Сім літ було Йоасові, як став царем. Його мати звалася Цівея з Версавії. Йоас чинив те, що Господеві було до вподоби по всі дні свого життя, бо його навчив священик Єгояда" (2 Цар. 12, 1-3). Цей цар був радніше винятком серед ідолопоклонних юдейських царів, що кланялися ідолам і вели нарід до поганства. Йоас був вірний Богові та Його Законові, бо так виховав його священик. Тут ясно і виразно підкреслено значення і важність релігійного виховання. Таке ж виховання дають нашим дітям парафіяльні школи. Ось тому українці за прикладом латинських братів не жаліють ні труду, ні гроша, щоб запевнити своїм дітям подібне виховання. На жаль бувають між нами і такі батьки, що не розуміють вартости морального виховання, тому посилають дітей до публічних шкіл, бо вони менше коштують!

Крім цього в рідних українських школах дитина не тільки навчиться своєї релігії та набереться релігійних і моральних переконань, що стануть в житті заборолом проти наступу модерного матеріялізму, поганства і релігійної байдужности, що немов пекельна лявіна заливають світ і доми його мешканців, але й одночасно навчиться української мови, культури, обряду та любови до рідної Церкви. Ця ж любов буде запорукою, що між нами не буде ні національних, ні обрядових перекінчиків, які змінюють свої прізвища, покидають обряд, відрікаються своїх предків і без скрупулу переходять в інший табір!

Отак завдання наших рідних шкіл це виховання наших дітей на добрих і характерних людей, сумлінних громадян держави, добрих парафіян і свідомих українців. І саме цього сподіються від наших шкіл наші батьки і громадянство, тому не жаліють ні гроша на власні школи, ні не лякаються посилати дітей часом досить далеко від дому, коли наша школа віддалена від їх місцевости. Жертви, що наші батьки і матері роблять для виховання дітей, бувають доволі великі, і за це належиться їм похвала Через те вони мають право сподіватися, що ці школи належно виховають їх дітей на таких людей, що вони будуть горді з них, як теж будуть горді з них наша Церква і громадянство.

Виховання дітей це по прославленні Бога і спасінні власної душі найважніша справа батьків.

Виховання ж не обмежується до самої школи. Церква доповняє це виховання. Проте ні Церква, ні школа не зможуть належно виховати дітвору, якщо родина не буде співпрацювати зо школою та Церквою, бо родина може легко знищити добре зерно виховання, що школа засадила в серці дітей.

В одній родині батько не ходив до церкви, але свого синка посилав до нашої школи. Синок ходив, бо батько так велів. Проте лихий приклад батька, який без скрупулу пропускав Служби Божі та не молився вдома, робив дуже лихе і сильне враження на хлопчика. Одного разу цей хлопець-школяр поставив мате-

рі таке питання: "Мамцю, коли я вже буду мати вуса?" На це мати відказала: "Михасю, а нащо тобі вуса?" Синок промовив до матері: "А-в-в-о татко має вуса і не молиться. Як я буду мати вуса, то так само вже не буду мусіти молитися, заки піду спати!"

З цього прикладу видно, як родина годна знищити все те, що для дитини зробили Церква і школа. Ось тому батьки повинні давати дітям добрий приклад і так закріпляти в них добре виховання, що його отримують у парафіяльних школах.

Спасіння поза Церквою

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

БОЖЕСТВЕННИЙ Спаситель, прощаючись зо Своїми апостолами, заки відійшов до неба, отак промовив до них: "Ідіть і проповідайте Євангелію кожній людині. Хто повірить і охреститься, той буде спасений, а хто не повірить, той буде осуджений!" (Мар. 16, 15-16).

Деякі католики думають, що **тільки** католики йдуть до неба і спасаються, бо вони належать до правдивої Христової Церкви, а всі некатолики ідуть до пекла. Це переконання деяких католиків викликає сміх у протестантів. Ось сміховинка, що кружляє між некатоликами. Два протестанти померли і пішли до неба. Небо сильно подобалося їм. Вони обидва ходили по небі, поки підійшли до високого муру. Обійшли вони цей мур, який дуже дивував їх, бо не знали, пощо він стоїть серед неба. Надійшов Св. Петро і вони спиталися його, що означає цей мур, на що Петро відказав: "Поза цим муром є католики. Проте не вільно казати їм, що в небі є ще хтось інший крім них".

Отак деякі протестанти насміхаються з претенсій деяких католиків, які хотіли б застерегти собі виключне право до неба, усуваючи з нього всіх тих, що належать до інших Церков. Подібні католики поступають так у своєму незнанні, тому католицька Церква не тільки не одобрює їх фальшивого вірування, але й осуджує його, як це вчинила з американським священиком Фіні, який безмилосердно посилав усіх некатоликів до пекла. Як же ж він відказався відкликати своє фальшиве навчання, то Рим не тільки осудив його, але й викляв з Церкви.

* * *

Це правда, що поза Церквою нема спасіння, бо Христова Церква це ковчег спасіння. Так само

правда, що для кого Церква не є матір'ю, для того Бог не є Батьком. З цього дехто витягає висновок, що поза малим числом некатоликів усі інші погибають на віки, гейби Христос не пролляв за них Своєї крови і не помер на хресті. Вони часто покликуються на слова Самого Спасителя, який сказав: "Хто не є зо Мною, той проти Мене!" (Мт. 12, 30). На жаль вони забувають інші слова Спасителя: "Хто не проти нас, той за нас" (Марко 9, 40). Матиме тільки половину правди, тому часто буде помилятися той, хто вириває деякі тексти Св. Письма і покликується на них, занедбуючи інші, бо вони йому невигідні.

Нема сумніву, що хто свідомо відкидає Христа і Його Євангелію, той не буде спасений; бо нема спасіння поза Христом, який виразно заявив, що "Він—Дорога, Правда і Життя!" Кожна людина, що дійшла до розуму і в житті стрінулася з Христом, мусить колись рішитися за Ним або проти Нього, прийняти віру або відкинути її, бо нема нейтральної території в цій справі, тому ніхто не може говорити: "Моя хата скраю. Я нейтральний, як іде про Христа і Його Церкву! "Нема нейтральної території між Христом і Сатаною, тому тут треба пригадати собі слова Спасителя: "Хто не є зо Мною, той є проти Мене!" (Матей 12, 30).

* * *

Як же ж тоді вияснити слова Спасителя: "Хто не проти нас, той за нас"? Коли ж Христос сказав ці слова? Св. Марко подає, що одного разу апостол Іван отак відозвався до Спасителя: "Учителю, ми бачили якогось чоловіка, що в Твоїм імені проганяв дияволів, але він не ходить з нами. І ми заборонили йому це робити, бо він не ходить з нами" (Мар. 9, 38). На це Христос отак відповів: "Не забороняйте йому, бо ніхто не буде чинити чуд в Моїм імені, і потім негайно лихословити Мене. Хто ж бо не є проти нас, той за нас!" (Мар. 9, 40).

На ці слова мало хто звертає увагу, бо їх тяжко погодити з нашим поняттям про приналежність до Церкви і Христа. Наведений приклад наявно виявляє, що вже за життя Спасителя був один чоловік, який не належав до табору Сатани, ані не був ворогом Спасителя, але не долучився до апостолів і не ходив з ними. Він не був невтральний, як ішло про Христа. Він стояв по стороні Христа, бо йнакше був би не отримав від Нього сили чинити чуда. Він вірив у Христа і при Його помочі боровся з Сатаною, проганяючи з людей злих духів.

Замість тішитися, що цей чоловік проганяв злих духів в імені Христа, апостоли обурилися на нього тому, що "він не ходить з нами!" (Мар. 9, 38) цебто тому, що він не долучився до їх товариства і не став одним з них. Хоч мав ту саму ціль у житті і вірив у того Самого Христа, проте не подобався апостолам, бо не ходив з ними, а працював на власну руку. Він видимо не долучився до Церкви, що її Христос був щойно основав на апостолах. Отак він трудився для Христа, але видимо не належав до Його Церкви, і це обурило апостолів.

Чому ж цей чоловік, що вірив у Христа і Його владою проганяв злих духів, не долучився до апостолів? Св. Марко не подає причини його поступування, а тільки зазначує, що Христос не тільки не осудив його, але й за-

боронив апостолам докучати йому в праці для спасіння душ. З поданих слів видно, що цей чоловік не мав нічого проти Христа і Його Євангелії, але він мав щось проти апостолів, тому не пристав до них. Він навіть тоді не долучився до групи Христових учнів, як апостол Іван заборонив йому проганяти дияволів, коли він не пристане до апостолів. Він не слухає заборони і дальше проганяє злих духів в імені Христа. Якщо б Христос був одобрив поведінку апостола Івана, то був би позбавив цього чоловіка влади чинити чуда.

Апостол Іван хоче, щоб Учитель Сам вмішався в цю справу і полагодив її так, як апостоли бажали собі цебто щоб заборонив цьому чоловікові чинити чуда в Його імені або змусив його долучитися до апостолів. Христос вислухав протест апостола Івана, але не пішов за його поглядом і не заборонив цьому чоловікові чинити чуда і працювати для спасіння душ: "Не забороняйте йому!" (Мар. 9, 39). Отак апостол Іван мусів залишити те, що думав, що робив для свого Вчителя. Христос заборонив докучати цьому чоловікові тільки за те, що він чинив добро для душ поза групою апостолів, бо може самі апостоли через власну амбіцію, що її не раз Христос ганив, були причиною, що цей чоловік не хотів долучитися до їх групи.

Христос не тільки не осудив цього чоловіка, але ще й признав добро, що він чинив поза апостольською групою, бо цей чоловік в якийсь таємний, Христові відомий спосіб уже належав до Його Церкви і може згодом дійсно пристав до апостолів і трудився разом з ними для поширення Христового Царства в світі.

* * *

Отак слід розв'язувати трудність про те, хто належить до Христа, коли він видимо не належить до Його Церкви, бо хто має добру волю і любить Христа, той належить до Нього і тому його праця буде винагороджена: "Направду, він не затратить своєї нагороди!"

* * *

Це правда, що приклад наведеного працівника, який не ходив з апостолами, не віддзеркалює точно положення наших некатолицьких братів і сестер. Знаємо, що католицька Церква — це правдива Христова Церква, яку Спаситель оснував на Петрі і його законних наслідниках, Папах, що є головами Христової Церкви. На жаль наші некатолицькі брати не хочуть цього признати, і бодай частинно ми самі відповідаємо за це, що вони відказуються злучитися з нами. Дивлячись на приклад згаданого чоловіка, що відказувався пристати до апостолів, можемо сміло заявити, що загал протестантів і інших некатоликів стоять по стороні Христа, бо вони не є проти Христа. Вони не є байдужі на те, чи людство вірить або не вірить у Христа, бо йнакше не висилали б у світ своїх місіонерів, не займалися б добродійністю Христа ради для своїх ближніх. Це може бути для нас запорукою, що ці наші некатолицькі браття так само належать до Христа, хоч вони не є злучені з нами в одній видимій Церкві, бо хто не є проти Христа, той є за Ним, і тому отримає свою нагороду за працю виконану ради Нього. Ця ж найвища нагорода це спасіння душі і вічне щастя в небі.

Тільки ті не спасуться, що свідомо і добровільно відкидають Христа, і так треба розуміти слова: "Поза Церквою нема спасіння", бо хто відкидає Христа, той є проти Нього, і для такого нема спасіння. Іде тут не про незнання Христа, але про злобне відкинення Його. Для таких безвірків нема спасіння.

Всі ті, що люблять Христа і трудяться для Нього, належать до Церкви, хоч ця приналежність не є така, як тих, що признають верховодство Св. Петра і його наслідників. Все таки некатолицький християнин належить до Церкви, якщо через незнання або пересуди відказується ввійти до неї, хоч любить Христа.

Він таємно належить до Церкви через те, що належить до Христа, і тому буде спасений, бо тільки ті загибають, що свідомо відкидають Церкву, поза якою нема спасіння для тих, що свідомо відкидають її, не хочуть вступити до неї або самовільно покидають її.

Чоловік пішов грати гольфа, але скоро вернувся. Це здивувало його жінку: "Чому ти так скоро вернувся?"

Чоловік: "Бо Степан не хотів грати!"

Жінка: "Чому?"

Чоловік: "Чи ти грала б з таким партнером, що шахрує в грі?"

Жінка: "Ні, ніколи!".

Чоловік: "Ну й Степан так само не хотів грати..."

На дворі страшно гриміло. Мати пішла до кімнати малого синка, щоб подивитися, чи він не налякався. Синок спокійно поглянув на матір і спитався: "Мамцю, що батько робить з нашим телевізорським апаратом, що в хаті так гримить?"

Групка людей зібралася в канцелярії адвоката, щоб почути тестамент одного померлого багача. В тестаменті було так написано: "Покінчивши зо своєю вродливою жінкою, тепер вертаюся до свого вірного пса".

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., 2 Hampden Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Австралія

ПЕРШІ МІСІЇ В СИДНІ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

СИДНІ—це понадвомільйонове місто Австралії. Сама ж Австралія майже така сама велика як З'єднані Штати Америки і майже тридцять два рази більша ніж ціла Англія. Австралія належить до Британського Комонвелту. Австралійські гори досягають сім тисяч стіп висоти. Багато австралійських рік і озер, що їх бачимо на мапі центральної Австралії, зовсім висихають в літі. Великі австралійські міста лежать над морським побережжям.

Австралія—це край, де сонце майже завжди світить, навіть у зимі, що тут буває лагідна. Ось у Сидні температура зимою буває від 40-65 понад зером, хоч у горах падають сніги і шаліють завірюхи.

Пори року бувають відмінні в Австралії від пір року в Європі чи Америці. Ось вони: **Весна**—припадає в вересні, жовтні і листопаді. **Літо**— в грудні, січні і лютім. **Осінь**—у березні, квітні і травні. **Зима**—в червні, липні і серпні. Населення Австралії досягнуло минулого року 11,000,000. Це абсолютно замало на таку велику країну. Тут сильно відчувається брак робітників. Безробіття дуже мале і то тільки тому, що деякі люди хочуть бути безробітними. Декому безробітному краще живеться ніж роботящому, бо уряд помагає безробітним. Особливо брак тут спеціялізованих робітників. Назагал робітники в Австралії дуже добре любуються в страйках. Здається, що на світі нема другої країни, де було б так багато

Наша церква в Сидні

страйків, як в Австралії. Робітники йдуть на страйк за всяку дурницю.

Американські бизнесмени мають тут різні заводи, ба й навіть продукують автомобілі, хоча б компанія Дженерал Моторс і Форд. Вони виробляють менші автомобілі ніж в Америці.

Деякі австралійці дуже боятся, щоб американці не забрали в свої руки австралійського бизнесу, як це сталося в Канаді. Один австралієць недавно вернувся з подорожі по Канаді й описав свої враження в одній австралійській газеті-щоденнику. Говорячи про різницю між Канадою і Австралією, заявив: "Американці вже забрали в свої руки канадійський бизнес, а австралійського ще ні!"

Сидні лежить у штейті Ню Савт Вейлс, який має около 4,000,000 населення, з чого понад 2,000,000 живе в самім місті Сидні. Місто Сидні фігурує на мапі як одне велике місто. Властиво Сидні складається з яких 40 містечок. Воно розтягається на яких 35 або й більше миль. Лежить над океаном. Береги океану тут чудові, тому сиднейці хваляться, що Сам Бог створив Сидні. Воно сильно розвинулося завдяки тому, що воно пристань. Крім цього цілий штейт Ню Савт Вейлс дуже багатий. Тут є молочарство і хліборобство. Люди випасають багато овець і добре заробляють на продажі вовни.

Історія міста Сидні

Назва Сидні це ім'я англійської родини Сидні. Капітан Филип, що прибув до сьогоднішнього заливу в 1787 р., захопився його красою та назвав цей Залив Сидні. Він зайняв цю частину Австралії для Англії.

Початкова історія Австралії стисло лучиться з історією і долею сьогоднішнього міста Сидні. Англія висилала туди своїх в'язнів, як стратила американські колонії, що під проводом Вашингтона зробили революцію та проголосили незалежність Америки. В 1853 р. вибухла кримська війна між Росією й Англією та Францією. Англійська залога в Сидні побоювалася, що російська фльота займе Сидні, тому намагалася укріпити пристань, хоч успішна оборона була неможлива. Російська фльота була б без трудности зайняла Сидні, але вона не з'явилася.

В 1852 р. започатковано Сиднейський університет, що сьогодні начисляє 16,000 студентів, між ними є 4,000 католиків. В цім університеті є так само деякі українські студенти. Буде їх з 50.

В Сидні є багато парків, кінотеатрів і спортових площ, бо австралійці дуже любуються в спорті. Спорт куди більше цікавить їх аніж політика. Навіть старші чоловіки і жінки грають крикет у суботу та в інші дні. Гарна погода причиняється до того, що воно тут легко займатися спортом надворі.

В Сидні є різні національности, між якими живуть около 1,000 українських католицьких родин. Буде тут теж около 6,000 або 12,000 аборігенів.

* * *

Місії

Впр. о. М. Мельник є парохом наших людей, що живуть у Сидні та в штейті Ню Савт Вейлс. Йому допомагають два священики сотрудники, отці Іванчо і Креспо. Останній—це еспанський священик, що прийняв наш обряд, щоб обслуговувати наших людей, бо тут великий брак наших священиків.

Всіх місій у Сидні та Ню Савт Вейлс буде 18, бо тут уже було 7 в околиці Нюкесл. Крім цього буде так само декілька тридніок в менших осередках нашого поселення. 14 з цих цілотижневих місій відбудеться в Сидні чи краще в численних містечках, з яких складається Сидні.

Місто Сидні більше розкинене ніж Мелборн. Простором воно покриває яких 45 миль завдовжки. Наші люди меншими чи більшими групами мешкають у різних містечках. В самім властивім місті Сидні їх небагато.

Осередок нашого церковного життя знаходиться в місті Лидком, що більше менше лежить у середині нашого поселення. Хоч у самім Лидком є мало наших людей, проте вибрано його за осередок для нашого церковного життя тому, що воно лежить у центрі нашого поселення. Отак усім людям однаково далеко і однаково близько від нього.

Покійний отець П. Дячишин, що тому два роки помер у автомобілевім припадку, як вертався від хворого, побудував у Лидком прегарну церкву в нашім

стилі. Вона біля залізничої станції, тому австралійці часто приглядаються до неї, відвідують і подивляють її. Церква побудована в модерній українській стилі з прозорим іконостасом, який іще не викінчений.

Досіль мав я п'ять місій у Сидні. Дивно, що не всі наші люди однаково ходять до церкви. В одних місцевостях участь у місіях була дуже гарна, в других дуже слабенька, от хоча б у Інгельбирн, де на 20 наших родин тільки шість стало ходило на місію.

Ось ці місії:

1) Ст. Меріс (7-14-VI, 1964).

Місія тривала цілий тиждень і відбувалася в латинській церкві. Мешкав я з трьома латинськими священиками в парафіяльнім домі, бо з Пеннант Гилс, де стало перебуваю з австралійськими Отцями Редемптористами, було задалеко щодня доїжджати. Ст. Меріс віддалене 35 миль від Пеннант Гилс.

Від початку місії аж до суботи перед закінченням були великі зливи. В самім Ст. Меріс багато домів залляла вода. Не зважаючи на ці сталі дощі і зливи, люди гарно приходили на місію. Якщо б погода не була така прикра, то напевно участь у місії була б численніша.

Але й тут були деякі люди, що не прийшли на місію, хоч живуть недалеко церкви.

В цій околиці наші люди побудували в Мандрут національну залю і там щомісяця буде Служба Божа.

2) Горнсбі-Асквит (14-21-VI, 1964).

Місія відбулася в латинській церкві. Горнсбі недалеко від Пеннант Гилс, бо тільки 5 миль. Люди гарно приходили на місію. Кожна родина взяла в ній участь бодай раз чи двічі. Загал щодня бував на місії.

3) Бенкставн (21-28-VI, 1964).

Місія відбулася в латинській церкві. Люди з самого Бенкставн доволі гарно вчащали на місію, але з довколишніх місцевостей багато наших парафіян зовсім не дописало. Деякі забиваються так за "овертаймом", що на місію не мали часу!

4) Кабрамата (28-VI-5-VII, 1964).

Місія відбулася в народнім домі. Це була місія для людей, що живуть у Кабраматі і деяких інших місцевостях. Люди з Кабрамати взяли в місії досить гарну участь, але з інших місцевостей мало хто показався.

5) Інгелбирн (12-19-VII, 1964).

Інгелбирн віддалений около 40 миль від Пеннант Гилс. Місія відбулася в латинській каплиці, хоч я мешкав з латинськими священиками в Кембелтавн, яких 10 миль від Інгелбирн. Це була найслабша місія. Всіх наших родин у цій околиці є 20, але тільки шість дійсно прийшло на місію, хоч я особисто відвідав 10 родин і запросив на місію. На жаль вони не цікавляться такими речами, як релігія, Бог, душа, небо і пекло... Як були бідні, то пам'ятали про Бога, а тепер, як фінансово доробилися, то забули про Нього. І так справдилася наша приказка: "Як тривога, то до Бога. По тривозі забув у Бозі".

* * *

По перших чотирьох місіях мав я тиждень перерви і тоді на прохання Всеч. о. пароха М. Мельника відправив Службу Божу і виголосив проповідь про наш обряд для Сестер і університетських студенток Сиднейського університету колегії Св. Софії. Около 70 з них приступило до Св. Причастя під час Служби Божої. Це було 5 липня.

На 8 липня відправив Службу Божу і пояснив її рубрики для студентів Сиднейського університету. Служба Божа була в університетській залі . Около 400 студентів і студенток було на нашій Службі Божій і 150 з них прийняло Св. Причастя в нашім обряді.

На 10 липня мав доповідь про нашу Сл. Божу і східній обряд для студентів і студенток Нюмен Клюбу при Сиднейськім університеті. При цій нагоді показав їм діяпозитиви цебто колірові "слайдс" нашої Служби Божої.

Так по Службі Божій у колегії Св. Софії, як по докладі для членів Нюмен Клюбу була довша дискусія про наш обряд, Службу Божу, справу поєднання Сходу і Заходу та про нашу Церкву.

* * *

Крім цього, пробуваючи в Сидні, мав нагоду відвідати кардинала Нормана Гілроя і апостольського делегата Енрічі. Наші люди з Горнсбі зафундували для кардинала молитовник **"Май Дівайн Френд"** в найдорожчій оправі. Такий самий дарунок наші люди з Бенкставн зробили для апостольського делегата, за що обидва достойники щиро подякували їм. Люди з Кабрамати зафундували багато книжочок про наш обряд для студентів і студенток Сиднейського університету.

Крім цього в тих парафіях, де місія відбувалася в латинських церквах, наші парафіяни зафундували згадані молитовники для місцевих латинських парохів, щоб вони могли краще обзнайомлювалися з нашими прегарними відправами.

Обряд хрещення

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже так: "А Ангел Господній промовив Филипові, кажучи: "Встань та піди на південь, на дорогу, що йде з Єрусалиму в Газу; вона безлюдна." І, вставши, пішов він. Аж ось, муж етіопський, скопець, вельможа Кандаки, цариці етіопської, що був над усіма її скарбами, до Єрусалиму прибув на прощу, вертався, і сидячи на повозі своїм, читав пророка Ісаю. А Дух до Филипа промовив: "Підійди та й пристань до цього повозу". Филип же підбіг і почув, що той читає пророка Ісаю, та й спитав: "Чи розумієш, що ти читаєш?" А він відповів: "Як же можу, коли ніхто мене не наставить?" І попросив Филипа зійти й сісти біля нього. Місце ж Писання, що його він читав було це:

"Його вели на заріз, мов овечку, мов те ягнятко перед тим, хто стриже його, безголосне; так він не відкриває своїх уст.

У приниженні суд йому віднятий був. Рід його хто може розповісти? Бо життя його з землі забирається".

Відізвався ж скопець до Филипа й сказав: "Благаю тебе, про кого це говорить пророк? Чи про себе, чи про іншого кого?" Тоді Филип відкрив уста свої і, почавши від цього Писання, благовістив про Ісуса йому. І, як

шляхом вони їхали, прибули до якоїсь води. І озвався скопець: "Ось вода. Що забороняє мені охреститись?" А Филип відказав: "Коли віриш з усього серця свого, то можна". А той відповів і сказав: "Вірю, що він є Син Божий". І звелів, щоб повіз спинився. Обидва — Филип та скопець, увійшли до води, і він охрестив його" (Дії 8, 26-38).

Людина, що хоче прийняти тайну хрещення, має вперед відректися сатани й жалувати за власні гріхи, має теж вірити в Ісуса Христа та жити після його Божої науки. Таке приречення називаємо хресним обітом. При хрещенні дитини хресні родичі (куми) складають хресний обіт в імені дитини. Годиться, щоб охрещена людина часто відновляла свій хресний обіт.

Священик, перед хрещенням, помазує хрещаємого оливою і просить Бога, щоб він своєю ласкою: просвітив розум хрещаємого до зрозуміння Божих правд, щоб він запалив у душі хрещаємого вогонь любови Бога, щоб він поміг хрещаєму нести Христове ярмо, щоб він отворив вуха хрещаємого до слухання св. Євангелії, щоб він скріпив руки хрещаємого до добрих діл і вчинив, щоб ноги хрещаємого ходили стопами Христових заповідей. Олива є символом Божої ласки, що скріпляє людину.

Потім священик занурює хрещаємого в воді або тільки поливає водою навхрест його голову тричі та проказує ці слова: Хрещається раб Божий (раба Божа) Н.Н. в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

Занурювання хрещаємого в воді і витягання його з води пригадує на зложення Ісуса Христа до гробу та його воскресення, а водночас означає, що при хрещенні грішна людина йде до гробу (вмирає), а воскресає нова людина (Гл. Римлян 6, 3-11).

Слова форми тайни хрещення пригадують, що охрещена людина стала "храмом Божим" і що в ній замешкала Пресвята Трійця: Отець, що її створив, Син, що її відкупив та Святий Дух, що її освятив.

Занурювання хрещаємого в воді або поливання його водою вказує, що тайна хрещення діє подібно як вода. Вода очищує тіло з бруду, гасить вогонь, приводить до життя непритомних, заспокоює спрагу, скріпляє тіло, чине поле урожайним та разом із збіжжям дає хліб. Подібно діє тайна хрещення. Новонароджена дитина приходить в стані первородного гріха, а доросла людина, крім того, має ще особисті гріхи. З усіх тих гріхів увільняє людину тайна хрещення, і дає їй освятну ласку, Божі чесноти та дари. Тому св. Петро напоминає: **"Нехай кожний з вас охриститься в ім'я Ісуса Христа на відпущення гріхів ваших"** (Дії 2, 38).

Тайна хрещення є конечно потрібна до нашого спасіння. Тому Христос учить: **"Хто увірує й охриститься, той буде спасенний"** (Марко 16, 16).

Тайну хрещення повинен уділити отець парох або його заступник, і коли тільки можливо в церкві. Одначе коли хрещаємий знаходиться в небезпеці смерти, і священика на час не можна дістати, тоді присутня людина повинна негайно охрестити його. Кожна людина може важно уділити тайну хрещення, якщо тільки має намір чинити те, що робить Церква та зберігає приписану форму.

Хресні родичі мають священний обов'язок дбати про християнське виховання свого похресника, коли б батьки дитини передчасно померли або занедбували її виховання. Тому хресні родичі мають бути католиками та мають добре виконувати свої християнські обов'язки. Батьки дитини не можуть бути хресними родичами своїх власних дітей. Хресні родичі вступають в духовне свояцтво з похресником. Духовне свояцтво є церковною перепоною до заключення подружжя. Через те повинно бути найбільше двоє кумів, щоб не повстало забагато подружніх перепон.

Батьки повинні дати своїм дітям ім'я якогось святого. Цей святий є покровителем і оборонцем дитини та для неї прикладом до наслідування!

1) Чи хтось може бути масоном і християнином?

Ні, ніхто не годен бути дійсним масоном і християнином, бо масонерія противоречить прадівному християнству. Ніхто ж не годен триматися одночасно двох навчань, що виключають себе навзаєм. Крім противоречного навчання, масонерія звичайно тайно або явно воює проти Церкви і тих, що поважно беруть свою християнську віру.

2) Як це можливо, що католицька Церква одним розвідникам дає знову шлюб, а другим відмовляє його? Де ж тут справедливість?

Це залежить, які це розвідники. Якщо хтось взяв важний шлюб і хоча б раз скористав зо свого подружжя, то ніхто не годен уневажнити його шлюбу, тому й Церква не може вдруге благословити його подружжя з новим партнером чи партнеркою.

Проте інколи подружжя, цебто шлюб є неважний, от хоча б через те, що подруги не знали, що роблять, як брали шлюб, або тому, що котрась сторона, звичайно дівчина, була примушена взяти шлюб. Коли ж іде про католиків, то дотеперішній закон велить їм брати шлюб перед католицьким священиком і бодай двома свідками. Якщо вони не зроблять цього, то перед Церквою їхній шлюб неважний. У таких випадках вони можуть дістати від церковної влади декрет, яким їх перший шлюб є проголошений неважним. По такім проголошенні вони можуть взяти "другий" цебто дійсний шлюб у католицькій Церкві.

3) Як часто треба ходити до сповіді, щоб кожної неділі можна приступати до Св. Причастя? Чи треба ходити до сповіді перед кожним Св. Причастям?

Як довго людина не має смертельного гріха на душі, так довго вона без сповіді може йти до Св. Причастя. Якщо має малі гріхи, то вистачає зробити акт жалю або любови, щоб іти до Св. Причастя без сповіді, бо тільки тоді не вільно без сповіді приступати до Св. Причастя, як людина має смертельний гріх на душі.

Отож вистачає раз на тиждень чи раз на два тижні чи раз на місяць приступати до сповіді і водночас приймати Св. Причастя, коли тільки хтось бував на Службі Божій. Теперішній ватиканський Собор здохочує християн, щоб приступали до Св. Причастя, коли тільки бувають на Службі Божій. Св. Причастя це доповнення Служби Божої. Тільки той належно вислухав Службу Божу, хто узяв у ній активну і розумну участь і прийняв Св. Причастя.

4) Старші браття нашої церкви дуже дбають про те, щоб у церкві під час Служби Божої світилися свічки. Ось тому вони бігають від свічника до свічника, змінюють свічки в ліхтарях, як котрась згасне, тощо. Деяким людям це не подобається. Що думаєте про це?

І нам так само не подобається поведінка ваших старших братів. Вони повинні провірити свічники перед Службою Божою і позміняти ті свічки, що не витривають під час цілої Служби Божої. Свічки на свічниках треба світити перед Службою Божою. Не слід бігати поза престолом під час Служби Божої, бо це розсіває вірних і не дозволяє їм скупчено та побожно слухати Божественну Літургію.

5) Чи то гріх говорити в церкві або захристії?

Якщо зайде якась потреба щось сказати в церкві чи захристії, то тут нема ніякого гріха промовити декілька слів. Проте слід пам'ятати, що церква, не виключаючи захристії, це Божий дім, тому в ньому треба поважно та побожно поводитися, не розглядатися довкруги, не балакати безпотрібно та не говорити голосно, бо це зневажає святість Божого храму.

6) Що краще: проказувати молитви з молитовника під час Служби Божої чи співати Службу Божу або разом з іншими відповідати на прохання священика?

Воно куди краще під час Служби Божої брати активну участь у Божественній Літургії ніж побожно проказувати з молитовника приватні молитви. Отож усі учасники повинні разом зо священиком правити Службу Божу, жертвуючи Небесному Отцеві похвалу, подяку і благаючи в Нього благословення для себе, своєї родини, нашої Церкви і народу. Приватні молитви і вервицю можна проказувати вдома, але вдома не можливо вислухати Служби Божої, бо до цього потрібно священика. Служба Божа—це найкраща молитва, що безконечно перевищає всі приватні і публічні молитви, бо під час Служби Божої Сам Божий Син, Христос Спаситель, молиться і жертвує Себе Небесному Отцеві за всіх людей, як це вчинив Він на Голгофі.

7) Наші люди курять під церквою папіроси. Чи це можна робити?

Воно було б краще під церквою не курити папіросів, але в цій справі не слід бути надто суворим, бо це не є гріх, якщо це роблять перед або по закінченні Служби Божої. Проте воно заборонено виходити з церкви під час Служби Божої, щоб курити на дворі папіроси.

8) Знаю деяких людей, що гніваються зо своїми сусідами, але все таки часто ходять до Св. Причастя. Чи таке Св. Причастя в гніві добре?

Не слід судити своїх ближніх. Часом особа невинна, що гнів панує між нею і ближнім. Може трапитися, що хтось хоче перепроситися з ближнім, але цей ближній не хоче! Тоді ця особа не відповідає за гнів і може спокійно ходити до сповіді та Св. Причастя.

Інколи бувають особи, від яких краще триматися здалека, бо вони дуже незгідливі, обмовляють і критикують

ближніх, і люблять сваритися. Проте не вільно з ними гніватися, хоч можна триматися здалека від них. Проте при зустрічі треба здоровити їх так само, як здоровимо інших людей.

9) В нашій церкві було в святилищі біля престола дві статуї. Віднедавна хтось забрав ці статуї зо святилища і поставив їх при вході до церкви. Чи це добре?

Воно краще тримати ці речі поза святилищем, щоб звертати увагу людей на Пресвяту Евхаристію, в якій пробуває Христос. Деякі люди через завелике число статуй і ікон у церкві забувають про Ісуса Христа. Вони світять свічки перед іконами і статуями і моляться перед ними, але забувають приклякнути, помолитися і поклонитися Ісусові Христові в Пресвятій Тайні на престолі.

Зрештою статуї—це латинська практика. В наших церквах повинні бути ікони-образи, бо такий звичай східньої Церкви. Проте цих ікон не повинно бути в церкві надто багато; бо надмірне число їх розтрінує царід. Церква це не музей, але дім Небесного Отця, тому увага і набожність вірних мають бути звернені до Бога в Трійці єдиного, якого найбільше треба почитати і любити, бо без почитання Бога нема спасіння. Набожність до Святих добра, але вона неконечна до спасіння. Тим часом нема спасіння для християнина, що не почитає Пресвятої Трійці і Ісуса Христа.

10) Чому молодь, особливо дівчата, не б'є поклонів у церкві?

Не всі дівчата не б'ють поклонів в церкві. Є такі, що б'ють їх. Проте не можемо осуджувати тих дівчат, що не б'ють поклонів, бо модерна ноша дівчат і жінок у сьогоднішніх часах надто коротка, тому інколи биття поклонів могло б бути неприличне.

11) Скільки було всіх мучеників, які померли за віру, в перших віках християнства? Я чув, що було їх 15,000,000. Чи це правда?

Ніхто не знає, скільки точно було всіх мучеників в перших трьох століттях гонення Християнської Церкви римськими імператорами. Проте поважні історики подають, що було їх около 150,000. Не могло їх бути 15,000,000 тому, що в часах Константина Великого, який надав свободу Церкві, всього населення в римській імперії було около 50,000,000.

12) Чи наші православні брати дійсно заперечують походження Святого Духа від Отця і від Сина і твердять, що Святий Дух походить тільки від самого Отця?

Ні, не всі східні православні брати твердять, що Святий Дух походить тільки від Отця. Ось такі грецькі богослови, як Іван Век (†1296), Константин Мелитиніот, Юрій Пахимер (†1248-1308), Юрій Метохир (†1328) й інші навчають, що Святий Дух походить від Отця і Сина. Іван Век, що був теж царгородським патріярхом під іменем Івана XI (1275-82), написав твір про "З'єднання і мир Церков старого і нового Риму", в якім цитує оцих східніх отців, що навчали, що Святий Дух походить від Отця і Сина: Атанасій, Василій Вел., Григорій Богослов, Іван Золотоустий, Св. Кирило Олександрійський і Св. Максим Ісповідник. В своїх дальших творах, що він написав, Век виразно твердить, що обидві формули "Від Отця через Сина", якої вживали східні Отці, і "Від Отця і Сина", що вживали латинські Отці, мають таке саме значення.

"Остерігайтеся книжників, що люблять проходжуватися в довгих одежах, вітання на майданах і перші сидження в синагогах, перші місця на бенкетах... і довго моляться для людського згляду, бо вони приймуть сильніший осуд", Христос промовив до учнів про жидівських провідників, що звалися книжниками, бо вони присвоювали собі виключний авторитет толкувати Св. Письмо, яке нерідко перекручували на власний лад (Мар. 12, 38-40).

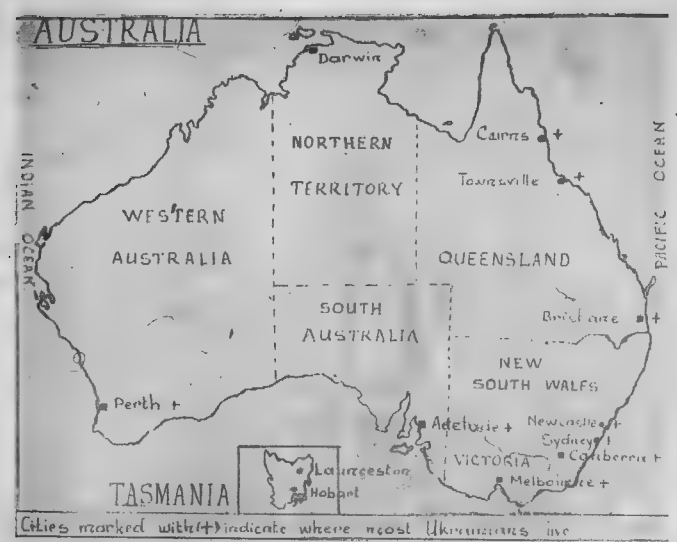

Населення Австралії

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ЗДАЄТЬСЯ, що перші поселенці Австралії прибули сюди з полудневої Індії. Зразу цих поселенців було дуже мало. Це була нечисленна група людей, що якось причалила до Австралії. Вона говорила тою самою мовою. Сьогодні між австралійськими аборігенами є сотки різних племен, які говорять зовсім відмінними мовами, хоч фізично аборігени різних племен подібні до себе.

Як довго треба, щоб одне плем'я так поділилося, щоб між його поділеними групами повстали зовсім відмінні мови? Європейські дослідники твердять, що до цього потрібно 25,000 літ. Отож аборігени мали б жити в Австралії уже 25,000 років.

Сьогодні є ще деякі племена аборігенів, що живуть так, як проживали їхні давні предки, бо не багато змінили своє життя. Як їхні предки, так і вони живуть з полювання та риболовства. Впродовж тисячоліт вони видумали різні сіті й отруї, щоб ловити рибу. Найдивніше ж знаряддя, що його видумали аборігени, це безсумнівно **бумеранг,** єдине знаряддя в світі, що досіль викликує подив математиків. Як хтось вміє належно кидати бумеранга, то він так сильно і скоро спадає вдолину, що годен знерухомити навіть кангура. Аборігени користувалися бумерангом, щоб не тільки вбивати птахів у леті, але й щоб виполошувати їх з хащів і трав.

Австралійські аборігени не мали ніяких домашніх звірят, не орали і не сіяли. Звірят не мали і не сіяли тому, що перед приходом европейців в Австралії не було ні звірят, що можна б освоювати, ні насіння, що було б добре до сіяння.

Знаряддя аборігенів було з каменя, дерева, лопоки, кори і звірячих шкур.

В 1642 р. капітан двох малих голяндських кораблів, Авель Тасман, був першим европейцем, що вступив на австралійську землю. Він причалив на острові Тасманії. Згодом відкрив, що Тасманія не була злучена з материком Австралії. Цей материк він назвав "Новою Голяндією". Назва Австралія з'явилася аж у 19-ім ст.

Колин Кларк у своїй книжці "Австралійські надії і побоювання" твердить, що в Австралії є тільки 47,000 повнокровних аборігенів. Племена, що живуть з ловлі і полювання, дуже слабо помножуються, де б вони не жили. Дехто каже, що в часі приходу білих людей до Австралії було 300,000 аборігенів. Це трудно доказати, як теж і трудно подати причину, чому це число так страшно зменшилося. Дехто приписує це европейським хворобам, від яких аборігени не вміли захищати себе.

26 січня 1788 р. перша група білих людей настало поселилася в Австралії, і цей день є досіль публічним святом австралійців. При кінці згаданого року все біле населення Австралії начислило 859 людей. Відтоді приплив білих до Австралії щораз більше зростав з кожним роком. В 1901 р. австралійський уряд видав закон, яким заборонив людям з азійського і полінезійського походження поселятися в Австралії, і цей закон досіль існує, бо політиканти бажають тримати Австралію "білою країною", хоч багато хто критикує цей нерозумний закон і ще більше нерозумних його творців.

По виданні цього закону імігрція до Австралії була майже стопроцентово британська. Англомани сподівалися, що воно так завжди буде, хоч це неправда, бо в Австралії були теж ірляндці та велши, які вважалися ображені, як хтось зачисляв їх до англосаксонської раси. Гордість на арійську расу це видумка деяких науковців оксфордського університету. Вища англійська кляса 19-го ст. думала, що "Британія, британські колонії, Німеччина і Америка" це народи тевтонського походження, тому вони перевищають людей Полудневої Европи, келтів і населення інших частин світу. Через цю расову вищість згадані народи повинні панувати над світом! Це чистий расизм, який згодом розвинули німці та присвоїли собі утопію вищої тевтонської раси, яка мала з Божого Провидіння покласти підвалини під нову Европу, особливо під гітлерівський третій райх!

Крім англійців, шкотів і ірляндців, з европейських народів, що прибули до Австралії в 19-ім ст., найчисленніші були **німці.** Вони головно поселилися в по-

лудневій Австралії, хоч трохи з них так само замешкало в Квінсланді. Ці німці були майже всі лютеранами, які виемігрували з католицьких частин сьогодішньої Німеччини. Як же в 1871 р. об'єднано всі німецькі держави в одну імперію, то німецька імміграція сливе зовсім припинилася. Нащадки цих німецьких імігрантів жили і досьогодні проживають своїм відмінним життям. Вони й досіль здебільша розмовляють між собою по-німецьки. Німецькі поселення легко пізнати, бо вони відзначаються чистістю і відмінними будинками від інших австралійців. Лютеранізм, хоч поділений на різні секти, зберіг німців перед асиміляцією. В 1914 р. багато німців було в австралійській армії. Між німецьким населенням Австралії під час першої світової війни не було видно германофільства. Зате гітлерівські агітатори потрапили викликати між австралійськими німцями багато пронацистського сантименту, хоч під час війни не було тут ніяких саботажів.

Італійці так само становлять поважне число населення в Австралії. Вони зачали приїжджати сюди в 1920 рр. і звичайно їхали до штейту Квінсланду, де є цукрова індустрія. Багато з них сильно доробилося в цій індустрії. Перші італійські імігранти були з острова Мальти. Вони легко пристосовувалися до гарячого клімату в Квінсланді. Італійці скоро винародовлюються, бо в впродовж одного покоління вони зовсім уподібнилися до австралійців, забуваючи навіть власні потрави.

Італійська імміграція сильно зросла по другій світовій війні, бо біда і фінансові трудності знищеної війною Італії змусили численних італійців імігрувати поза океан. Сьогодні усіх італійців в Австралії буде около 260,000. Хоч імміграція дальше триває, проте мало італійців тепер приїджає до Австралії, бо фінансове положення в Італії покращало. Крім цього багато італійців їздить на роботи до Франції та Німеччини, звідкіля їм легко відвідувати полишені в Італії родини.

Греків так само є багато в Австралії. Вони мають власних священиків і єпископів. Греки, це здібні до бизнесу люди, тому так само гарно доробилися, відколи приїхали до цієї країни. Мають свої товариства і залі. Одні з них ще мріють про Грецію, другі стараються зовсім завстралізуватися.

Українців в Австралії начисляють около 35,000. З них 21,000 це католики, а решта православні або християни інших віровизнань. Українці католики живуть в різних частинах Австралії. Проте найбільше їх є в штейті Вікторії та Ню Савт Вейлс, особливо в двох великих містах цебто в Мелборні та Сидні. В Мелборні маємо власного єпископа, Преосвящ. Івана Прашка. Тут є теж артистична катедра, яку відвідують і подивляють численні австралійці.

Наші люди назагал працюють як робітники, хоч є теж нечисленні бизнесмени. На жаль їх небагато. Нашим людям тут добре живеться, якщо хтось має охоту працювати та не розтрачувати грошей. Майже всі мають власні доми і більшість з них може бути горда з цих домів, бо це гарні доми, оточені парканом. Звичайно мають теж малий город, де виростає всяка ярина й овочеві дерева.

На жаль брак власних священиків (усіх на цілу Австралію є тільки 10) не дозволяє українцям будувати більше церков. Ось тому місії, що їх на запрошення Владики Івана Прашка переводить о. Мих. Щудло, ЧНІ., в усіх важніших осередках українського поселення, звичайно відбуваються в латинських церквах. Загально кажучи, латинські священики гарно ставляться до нашого народу і Церкви та радо дозволяють на місії в своїх церквах. Тут нема замішання через слово "греко-католик". Вони тут знають, що ми українці католики і так нас звуть.

Покищо Владика Іван Прашко має тільки 4 семінаристи, що вчаться на священиків. Три з них студіює в Римі, а один в Аделяйді. Під час місій місіонер виясняє людям потребу власних священиків, без яких наша Церква в Австралії буде занепадати. Багато людей бере цю справу поважно, тому можна сподіватися, що з часом будемо мати доволі власних священиків.

В Австралії є теж **поляки,** хоч годі сказати, скільки тут їх є. Вони мають відправи в австралійських церквах, де польські священики правлять для них. Є теж **югославці** й інші народи, але число їх невелике.

* * *

Австралія—це гарний і багатий край. Взявши під увагу коротку історію Австралії, треба зачислити цю далеку країну до найкращих і найбільше розвинених країн світу. Життєвий рівень тут мало різниться від американського, канадійського чи новозеляндського. Здається, що в цих чотирьох країнах люди фінансово найкраще маються.

Багато людей думає, що в Австралії страшно гарячо. Це мильне переконання, бо горяч панує тільки в Квінсланді, особливо на півночі, та в Західній Австралії. В такім штейті як Вікторія, мало є теплих днів і літо дуже коротке. Цього ж року літа так мало було, що годі назвати його літом. Літо тут мало б тривати три місяці: грудень, січень і лютень. Проте вже в лютім було страшно зимно. Температура знизилася до 57 ступенів. Це, годі назвати літом.

* * *

Українці в Австралії мають уже декілька власних церков, національні залі та суботні школи. На жаль у деяких місцевостях уже є люди, які зовсім відчужилися від нашої Церкви. Це недбалюхи. Доробилися і забули про Бога. Не брак і батьків, які не розуміють важности рідної школи, тому не посилають до неї дітей. Внаслідок цього занедбання деякі наші діти слабо або зовсім не говорять по-українськи.

* * *

Загально кажучи, українці католики гарно ставляться до місій, бо принаймні 70 відсотків бере в них участь. В деяких місцевостях навіть більше..., бо часом 95 відсотків користає з місій. Шкода, що тут нема сталих місіонерів. Самі люди говорять, що місії повинні відбуватися що три роки. Годі! Нема кому проповідати їх!

Одна з моральних слабостей наших людей це брак зацікавлення рідною пресою, особливо духовною літературою. Багато українців не розуміє значення доброї книжки, тому ні не купує, ні не читає релігійних книжок. Є й багато таких, що навіть молитовника не візьме до рук, як ідуть до церкви, бо молитовник це "діло жінок". На щастя справа поліпшується в наслідок місій. Вже багато мужчин по місії хо-

дить до церкви з молитовниками.

Якщо б ми мали більше священиків, от хоча б з 40, то справа інакше малася б. Ми могли б мати власні церкви в багатьох містах і містечках. Тоді людям було б легко приходити до церкви на Службу Божу. Віддаль від власної церкви це одна з причин духової охлялости. До власної церкви задалеко, в неділю вранці потяги і автобуси рідко їздять, тому деяким людям, що не мають власного автомобіля, дійсно трудно дістатися до власної церкви. До латинської багато з них не ходить, бо не розуміє ні відправи, ні проповіді. Отак помалу й непомітно деякі люди відвикають від ходження на Службу Божу й духовно охляють. Якщо б ми мали більше священиків, то покищо можна б користуватися латинськими церквами, доки не буде власної української. Проте цих священиків нема під цю пору, і це найгірша болячка нашого релігійного життя.

На закінчення слід заявити, що, не зважаючи на брак власних священиків і віддаль від церков, все таки мало між нами людей, що перейшли на якусь протестантську секту, навіть як люди рідко або зовсім не ходять то нашої церкви та не приступають до святих тайн.

Бог врятував нас від гураґану...

м. щ.

БОГ предивно і пречудно чуває над Своїми земськими дітьми, якщо вони щиро і любляче служать Йому, зберігаючи Його святі Заповіді. Приклад нашої родини та Боже Провидіння під час страшного гураґану це наявний доказ Божої опіки над тими, що люблять Його, не зважаючи на людські немочі, бо ми не зачисляємо себе до героїв. Ми тільки пересічні християни, яких повно в сьогоднішнім світі, що його не мало хто немилосердно осуджує.

В Савтдакоті нема багато українців. Правду кажучи, я тільки один був у цілій околиці. Десь у Нортдакоті було трохи більше українців, але я не мав з ними постійного контакту, бо ми були задалеко віддалені від цих нортдакійських, українських осередків. Через брак власної церкви, ми були змушені ходити на богослуження до поблизької латинської церковці. Проте так жінка, як і я сам дбав, щоб наші діти знали, що вони американці українського походження, не стидалися свого народу, вміли розмовляти по-українськи і читали українські книжки.

Нам добре жилося на фармі в Савтдакоті, хоч ми не були багатими. Родина була здорова, діти щасливі, ми обидвоє не мали поважних клопотів, тому за все щиро дякували Богові, своєму Небесному Отцеві. Проте Бог не щадить досвідів Своїм земським дітям, як не жалував їх Своєму улюбленому Синові Ісусові та Його непорочній Матері Марії. Найбільший же досвід послав нам у травні 1962 р., як страшний гураґан навістив нашу Савтдакоту.

14 травня 1962 р. легкий дощ падав надворі. Я тішився ним, бо добрий дощик у догідній часі це Боже благословення для фармерів. Надворі стояли хмари, але дощ перестав падати. Я вийшов на подвір'я, подивився на захмарене небо і подумав собі: "Дощ перестав падати... Треба буде виїхати на поле і докінчити оранку. Часу ще досить до вечері".

Сів на трактор і поїхав орати. Довго не орав, як поглянув на сусідську фарму і завважив над нею чорняву хмару над лісом. Вона немов труба досягала землі. Дивлячись на цю трубу, з жахом побачив, як дерева зачали зникати з гаю немов пилосос поїдав їх. Негайно навернув трактора і пустився додому. Хмара-труба-лійка слідувала за мною. Я зіскочив з трактора і побіг трохи набік, щоб віддалитися від напряму, яким хмара-труба посувалася. Прибігши до плота, я вхопився за пеньок дерева і приляг до землі. Дивна тишина запанувала на фармі. Здавалося, що ціла околиця принишкла зо страху в вижиданні чогось жахливого. Моє серце тільки билося з переляку. Нараз почувся переразливий шум-гук немов гуркіт водоспаду, і я почув, що щось сильно вдарило мене в плечі. Немов миша я намагався сховатися в землю, як гураган проходив надо мною. Це тривало тільки кілька хвилин. Гураган залишив мене живим. Дерево, під яким лежав, було зовсім поторощене. Довкруги лежали повиривані з корінням дерева. На фармі виднілися неживі порозкидані кури, фазани і інша пташня.

Розглядаючись по фармі, завважив, що не було видно стайні з худобою, стодоли, комори... Все те лежало в руїнах. Звернув очі на хату. Вона порозбивана сперлася на недалекі поодривані грубі дерева. Гураган зірвав її з підвалин і кинув між поблизькі дерева.

"Що ж сталося з жінкою і діточками?" блиснула мені гадка крізь голову. "Мій Боже, змилосердися над ними!" закричав і побіг до хати, думаючи, що вся моя родина згинула в гураґані.

Моя дружина Емілія не любила слухати радія, тому цього пополудня не чула, як радіостанція перестерігала людей перед надходячим гураганом. Вона спокійно приготовляла пай і саджала разовий житний хліб до печі. Відвернувшись від печі, завважила, що сильний дощ б'ив об віконні шиби. Раптом надворі почувся сильний тріск. "Це гураган!" закричала до дітей, що крутилися біля печі. "Михасю, Марійко! До пивниці! До пивниці! Тікаймо! Ховаймося"! Вхопивши дітей за руки, побігла до

пивниці під хатою. "Господи, рятуй нас! Змилосердися над моїм бідним чоловіком, що на полі!" молилася по сходах.

Зійшовши до пивниці під хатою, припали до землі під стіною. Діти зачали дрижати і тулитися до матері. Знову тріск... Ураган забрав і поніс геть хату. Вони зобачили небо над собою, як ураган пройшов попри них, залишаючи всюди свої нищительні сліди, потовчену машину до прання і побиті тарілки... Як настала тиша, жінка вибігла з пивниці і зачала кричати: "Іване, Іване, де ти?" Бідняга пустилася бігти на фарму, думаючи, що я загинув під трактором.

Саме тоді я наближався до пивниці. Зобачивши мене, дружина глибоко тільки зітхнула і проказала: "Слава Богу! Ми всі живі! А я боялася, що тобі щось сталося на фармі!" "З нами Бог, Емілє", промовив до неї. "Як Бог чуває над кимось, то йому ніщо не станеться! Хіба ми не служимо Йому? Хіба ж не Його ми діти?"

Як ураган пройшов крізь нашу фарму і сусіди зобачили знищення, то негайно прийшли до нас, забрали до автомобіля і відвезли до шпиталя, щоб лікарі переглянули нас. Ніхто з нас не був поважно поранений, хоч кожен наївся досить страху і був злегка покалічений. Зо шпиталя ми подалися до кревних і заночували в них.

Вранці вернулися, щоб оглянути свою фарму. День передтим ми були горді з неї, а тепер? Тепер по урагані нічого не було на ній. Будинки поперевертані і понищені, дерева з корінням повиривані з землі, застрашена худоба, що залишилася живою, порозбігалася по цілій околиці. В перенесеній хаті меблі були поторощені, кухня потовчена, з неї ще виставав неспечений хліб.

Ураган не минув теж моїх сусідів. В Івана К. він понищив і поперевертав усі будинки, стайні, хліви, стодоли, тощо, але залишив хату цілою. Ніхто не згинув від урагану, бо жінка і діти мали час сховатися до пивниці.

На другий день ураган знову загостив до нас, покриваючи простір 100 миль. Великий град і сильні вітри попередили його. Родина П. була тоді в автомобілі. Ураган викинув їх з автомобіля. Мала дитинка випала матері з рук. Ураган здер черевики з дитинки, але не пошкодив їй самій. Ціла родина була жива, але частини автомобіля згодом знайдено кілька кілометрів від того місця, де ураган захопив його.

Ми привикли до ураганів, бо вони часто 'навідуються' до нас. Проживаємо в долині, що зветься 'алеєю ураганів', бо тут частіше ніж деінде з'являються урагани. Ураган твориться з того, що зимне повітр'я з півночі мішається з теплим повітр'ям з полудня. Як тепле повітр'я зударится з зимним, тоді тепле повітр'я підноситься догори і спричиняє кружляння атмосфери. Нижня частина урагану є порожня. В хмарі витворюється лійка, в якій вітри буяють зо скорістю від 200 до 500 миль на годину. Сама ж ураганна хмара помалу посувається зо скорістю від 20 до 45 миль на годину. Через сильні вітри ураган дуже дивно поводиться, бо він може посуватися колесами або йти просто, скакати і перескакувати або лопросту зникати.

Згаданий ураган шалів над Савтдакотою цілий тиждень, покриваючи часом широкі простори, а часом тільки маленькі смуги.

Між людьми є повір'я, що ураган ніколи двічі не навідується до тої самої околиці. Я переконався, що так воно не є, бо тиждень по перших відвідинах я був на полі, зганяючи залишені кури і гуси. Раптом зобачив урагана-лійку і скочив до автомобіля, намагаючись утекти від небезпеки. Ураган докінчив свою роботу на моїй фармі і знищив мені збірник на збіжжя.

Тікаючи від урагану, я слідив у дзеркалі за його предивною поведінкою. Може якого пів кілометра за мною він зірвав поверхню гостинця і забрав з собою, звертаючись на поля.

Недалеко від нас ураган зірвав дах зо школи, але в кухні пощадив миску салати, яка залишилася на столику так, як учителька зоставила її. В одного сусіда ураган вдерся до хати, відчинив холодільник, викинув з нього яйця, напхав болота до нього і замкнув його. В одній крамниці ураган витягнув паперові гроші з замкненої каси і заніс їх до другої кімнати.

Цей ураган понищив багато хат, порвав не мало телефонних дротів, вирвав масу дерев і вбив дуже багато худоби.

Нещастя, що навістило нас, виявило, що братерство єднає роз'єднаних людей, бо кожний з нас кинувся помагати іншим, потішаючи жертви урагану. Згодом фармері зачали вертатися на знищені фарми, дякуючи Богові, що ніхто з людей не був поважно поранений. В церках відправлялися богослужби як вияв подяки Всевишньому за Його опіку над своїми земськими дітьми під час урагану, бо це Він захистив нас не тільки від смерти, але й від поважного поранення. Сам же ураган, що його ми вважали нещастям, виявився благословенням, бо витворив між населенням почуття братерства. Вони ж доказали це братерство, помагаючи одні другим відбудовувати знищені доми...

ПОМИЛКИ ВЕЛИКИХ ЛЮДЕЙ

І великі люди часом помиляються тому, що думають, що все знають. Славний грецький філософ Аристотель писав, що кров жінок чорніша ніж мужчин, і що вони мають менше зуб.в ніж мужчини, що тільки безроги мають кір... Він не мусів допускатися цих помилок, якщо б був тільки заглянув до рота своєї жінки, голкою проколов її палець і подивився на її кров. Він не вчинив цього, бо думав, що вже знав згадані речі. Аристотель не є єдиною людиною, що допускалася помилок тому, що думала, що все знала, тому не треба було провірювати своїх переконань.

Богородице, ми—твої слуги, яких ти визволила від нещастя, співаємо побідну пісню на твою честь, бо ти явилася славним полководцем. Твоєї могутности ніхто перемогти не може, тому визволяй нас від усякої недолі, щоб могли викликати до тебе: "Радуйся, Діво-мати!" (Акафист, Кондак 1).

Взиваю Господа в своїй скруті і він відповідає мені (Пс. 120, 1).

Ви сіяли багато, а зібрали мало. Їсте, а не насичуєтеся..., вдягаєтеся, але вам не тепло, бо ви немов робітник, що складає свої заробітки в діравий гаманець (Аггей: 1, 6).

Українська духовість

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ЗВИЧАЙНО у середніх та вищих школах ми чули, що українець має вкласти природні скарби своєї багатої, поетичної, "степової" вдачі в кадри залізної римської дисципліни. При цьому уява відображує нам візію непереможних римських легіонів, як відбивають рішучий такт волевого маршу вперед. Вище сказане окреслення є сильно упрощене, бо цілого життя однієї людини не вистачило б, щоб достатньо вивчити багатогранні якості західньо-європейської цивілізації. Так, як сучасна американська людина все життя відчуває в душі ностальгію за Європою, країною своїх предків, батьків та колискою своєї культури, щось подібного діялось із українською людиною продовж тисячоліття історичного існування. Кажемо подібно, бо зразу хочемо відмежити основну різницю між "тугою за Європою" американця та історичною рішенністю українця **бути з Европою** чи пак, бути завжди зверненим лицем до Европи. Американець знає, що побут білої людини на землі Колюмба відносно недовгий і що культурні надбання своєї країни завдячує Європі. Зате українець продовж тисячорічної історії від Св. Ольги з її посольством до Константинополя і до Оттона —по слугу Божого Митроп. Андрея та велетня духа, Митроп. Йосифа, евідомий того, що "єдности з Европою" йому так потрібно, як легеням воздуху чи птахові крил, а від тієї єдности заєдно українця силоміць відгороджували "залізні заслони" Азії монголів і турків, а опісля цар-ської та совєтської Росії. Але коли пересічний американець чується супроти західнього европейця кузином, одночасно багатим економічними спроможностями (доляри), але й бідним супроти маєстату старокрайової культури, то українець навпаки сучасно чується біднішим матеріяльно від західнього европейця задля свого стану еміґранта чи поневоленого большевицьким режимом, але все таки одночасно хоче, щоб західній европеєць чи американець трактував його як рівного з рівним і це з багатьох оглядів: 1) Українська державність розцвітала над Дніпром від 10 по 13 сторіччя буйною культурою, коли ще чимало сучасних европейських держав потопало в тьмі варварства! 2) Українець свідомий, що західньо-европейська культура і цивілізація могла віками розвиватись, наче в теплярні, аж до сучасного величнього вигляду тільки тому, що наші предки своїми грудьми, життям і кров'ю захищаючи себе і над Каялою 1185 року і над Калкою 1223 р. і під Киевом 1240 р. і під Віднем 1683 р. і під Крутами й Базаром і в рядах УПА— посогодні захищали своїми грудьми Західню Европу і цивілізацію. За Ярослава Мудрого, "тестя Европи", Париж був незначним, ледви 20-тисячним містом, тоді як Київ був 100,000 емпоріею (торговим містом) з 7-ма великими торговищами, куди перехрещувалися найбільші торгові шляхи Азії, Візантії та Европи. Пізніше татари, чужинецькі окупації, царська й совєтська Росія посогодні винищували українську духову субстанцію. Не винуваті наші прадіди, що в Україні не зміг своєчасно і нормально розвинутись дух ренесансу і гуманізму.

Історична спрага наших предків і сучасників збагачувати свою рідну культуру здобутками "залізного Риму", цебто засвоювати скарби західньої цивілізації це явище нормальне, законне та оправдане, подібно, як в'язень концентраційного табору в день визволення з вдячністю приймає харчі та вбрання, яких роками його незаконно позбавили.

Годі в статті вичерпно з'ясувати, що для українця означає поняття "духова Европа", яку ми окреслюємо поняттям, "Вічне місто Рим", чи "Залізний Рим". Тому хай вільно нам буде обмежитись до одного тільки дрібного аспекту справи. Гадкою перенесімся в роки 86-34 до нашої ери, коли в Італії жив і писав римську історію один із найчільніших і найповажніших істориків старовини, Каюс Саллюстій Кріспус. 28 жовтня 63 року вибухла політична криза в зв'язку зо змовою Катиліни. В січні 62 року розбито армію Катиліни під Пістоею. "Змову Катиліни" опублікував Саллюстій в 42 році до Христа. Ось як зачинав він писати цю книжку:

"Всі люди, що прагнуть визначитись понад тварини, хай наполегливо силкуються прожити не як німина, що з природи схилюється до землі та слухає черева. Наша вся сила основана на умі та тілі: розум командує в нашу користь, а тіло радше служить нам. Перше нам спільне з Богом, друге—з тваринами. **Тому теж виглядає мені більш правильно прославитись інтелектуальними засобами, ніж самою фізичною силою** і так як мога довго увіковічнити пам'ять про нас з огляду на факт, що наше життя таке коротке. **Адже честь із багатств і вроди така швидколетна та ламка, зате чеснотливість—славетна і вічна.**

Довго люди спорили між собою, чи для військової справи більше корисні сили фізичні чи інтелектуальні. І справді! Перед війною потрібно нарад, а по нарадах треба дозрілого діяння. Так плян і діяння самі з себе невистачальні й одному потрібно другого... Якщо б королі та володарі визначались мудрістю і чеснотою в часі мира, як і в часах війни, то людські відносини були б багато більше зрівноважені і тривкі, і ми не бачили б усього в замішанні і колибанні і змінах. Владу легко вдержати тими засобами, що ними ми її схопили. Але як на місце роботящости прийшли ліноші, замість же поміркування та справедливости появились захланність і амбіція, то зіпсувалась ситуація й обичаї. **Бо влада завжди з рук менше здатного переходить в руки більш здібного.** Усі людські діяння: хліборобство, море—плавби, домобудування — підлеглі таланови тості людини. **На жаль, чимало людей служить тільки череву і висиплюються, бо не хоче ані вчитися, ані набувати оглади,** та й все життя їх минає як волокитам. Ясно, що таким зовсім протиприродно, **тіло є рабом пожадливостей, а дух для них—тягар!** Для мене їх життя, як і смерть однаково безвартісні, бо ж над одним і другим западає мовчанка **(одного й другого ніхто й словечком не спом'яне)** Направду я думаю: **Той тільки жив і вмів користати з життя, хто мав життєвий ідеал і хотів визначитись видатним подвигом або**

прекрасним мистецтвом.

Що скажемо про ці думки Саллюстія, написані в 42 році перед Христом цебто яких 800 років до історичної доби українського народу? Чи вони не є прегарною програмою духової обнови в часі змагання до особистої і національної досконалости?

І що ще дуже цікаве! Читаючи життєву "професію віри" одного з найбільших істориків старовини, чи не пригадував ти собі майже тотожних висловів когось близького до нас? Так, маю на увазі вірш Т. Шевченка "Минають дні", написаний 21 грудня 1845 р. і вірш іншого генія В. Гюго п.з. "Жить". Ось обидва тексти:

"Не дай **спати ходячому,**
серцем замірати,
І гниллю колодою
По світу валятись;
А дай жити, серцем жити
І людей любити...

Страшно впасти у кайдани,
Умірать в неволі,
А ще гірше—**спати, спати,**
І спати на волі.

І заснути на вік віки,
І сліду не кинуть
Ніякого: однаково—
Чи жив, чи загинув...

А ось слова В. Гюго:

Живуть лиш ті, що борються,
Лиш ті, чия душа і скронь
Завзяттям думи зорються.

Ті, що в священну брань
на світлі шпилі рвуться!
Ті, що задумані ідуть,
Захоплені найвищою метою

І перед себе все несуть
І в світлі дня і тьмі порою
Або великий подвиг
Або знатну любов!

В трьох цитатах я зробив власні підкреслення, щоб показати велику світоглядову свіжість між старим істориком "залізного Риму" та геніями золотоверхого Києва та соняшної Франції.

В цій статті ми кинули поглядом в скарбницю західньої культури. В дальших статтях сподіваємось спільно розглянути деякі найважніші думки Ціцерона і Горація, а опісля звернемось на Схід, до скарбів Візантії, Персії та Китаю. Тим часом, збагачуючи наш ум і серце скарбами Сходу і Заходу, не сміємо забувати про величезну атракційну силу, яку не тільки для українця, але й для всього европейського Сходу представляє Київ. Тому подаємо вірш П. Тичини: "Золотий Гомін".

Слухай:

Десь в небі пливуть ріки,
Потужні дзвони Лаври і Софії
Човни золотії...

Прочитаймо теж чарівний сонет М. Зерова п.з.: "Київ з лівого берега":

Вітай, замріяний, золотоглавий,
На синіх горах! Загадався, спить...
... Живе життя, і силу ще таїть
Оця гора зелена і дрімлива
Ця золотом цвяхована блакить.

Київ—мати українських городів, Київ—колиска християнства серед слов'ян, Київ із безмірними святощами Печерської Лаври і св. Софії! Навіть такий московський імперіяліст і утопіст, як Олексій Хом'яков (1804-60) у вірші "Київ" (1839 р.) признає притягальну і центральну силу Киева не лиш для українців з-над Дніпра і Галичини й Волині, але й для сибір'яків, алтайців і всіх східніх слов'ян, як це було за Св. Володимира та Ярослава Мудрого.

... Слава, Дніпре, сивоводий,
Славний Київ пишний град!
Ніч печер твоїх безмовна
Краще царственних палат!

Карл Ясперс говорить про потребу духовного відродження: "Хочеш жити людиною, мусиш змінитися!" Сучасний Голова ЦК СУМ-у пише на сторінках "Авангарду" ч. 54: "Наш внутрішній ворог криється в нас самих, головно під наступними видами: 1) брак ініціятиви; 2) брак шляхетних амбіцій; 3) брак співпраці; 4) брак зусиль і 5) духова лінивість".

Прокажені в Америці

о. Роман Ганас

ПРОКАЗА це дуже давня, тяжка та ще донині невилічима недуга. Поширена є вона головно серед народів теплого підсоння. Сприяючими їй розсадниками є брак чистости, нужда та мухи, які через укушення заражують здорових людей. Знаємо з Св. Євангелії, що Христос в чудесний спосіб уздоровляв прокажених. Нині на цілому світі начисляють около десять мільйонів прокажених. Живуть вони в відокремлених місцях, під опікою держави.

В ЗДАмерики є також невелике число прокажених. Цю хворобу привезли до Америки чорні невільники з Африки. Перші лічниці для прокажених в Америці мали міста Ню Йорк, Бостон, Сан Франціско й Орлеан, бо в цих Стейтах було найбільше хворих на проказу. Найбільше хворих на проказу мав все Стейт Люізіяна, з своїм вогким кліматом. Тяжко було там заопікуватися прокаженими, бо не було відповідного місця і бракувало охочих лікарів, які посвятили б себе лікуванню прокажених. Доперва в році 1896 католицькі Сестри Милосердя зголосилися добровільно до стейтових властей Люізіяни та виявили охоту заопікуватися всіма прокаженими. Перший цілком примітивний шпиталик для прокажених засновано в старому індиянському таборі над рікою Міссісіпі в Карвіль, Люізіяна. Були це деревляні бараки, в яких почали свою працю Сестри Милосердя враз зо священиком капеляном із приміщенням тридцятьох ліжок для хворих.

Коли щораз більше хворих на проказу з цілої Америки почало голоситися до лікарні, то цією справою мусів зайнятися вже Федеральний Уряд. В 1921 році Федеральний Уряд закупив посілість Карвіль в Люізіяні на потреби лікування хворих на проказу з цілої Америки.

В 1941 році побудовано в Карвіль великий модерний шпиталь для прокажених, в якому під теперішну пору перебуває 500 хворих під опікою Сестер Милосер-

дя та штату 250 осіб. В тому числі є лікарі й інші робітники. Всі мають повну релігійну, медичну та соціяльну опіку. В ЗД-Америки Уряд Здоров'я начисляє сьогодні 1500 осіб хворих на проказу, які мешкають головно в Каліфорнії, Фльориді та Тексас. Завдяки успішності медичних винаходів спосіб лікування хворих на проказу в останніх часах дуже поліпшився. Нові ліки не мають ще сили вбити бакциля прокази. Вони йно сильно контролюють його та здержують від поширювання. Медицина сподіється в найближчих літах знайти успішний середник на лікування прокази, що стало б великим добродійством людства. Над новими ліками працюють безперервно Сестра Гілярія, лікарка в Карвіль, та Сестра Лявра, хемістка. Обидві ці Сестри працюють для прокажених в Карвіль вже сорок літ.

Хворі на проказу в Карвіль, Люізіяна живуть життям малого міста. Вони мають свою церкву, школу, почту, склепи і бібліотеки. Капеляном шпиталя є о. Франц. Хворі мають також різного роду кантини, клюби та беруть участь в музичних і спортових імпрезах.

Так як колись бельгійський священик о. Дам'ян ціле своє життя віддав для несення помочі прокаженим на острові Молокай, так нині Сестри Милосердя в Карвіль, стали великими добродіями цих бідних людей. Праця покійного о. Дам'яна чи праця Сестер Милосердя в Карвіль, Люізіяна стала для цілого віруючого, сумніваючогося чи невірного світу сильними доказами на існування Бога, в ім'я якого вони як слуги католицької Церкви посвятили в цілості своє життя для служби прокажених, які також є сотворіння Божі, погорджувані світом.

СОНЦЕ

О. Олесь

Хіба не бачите, що небо голубіє,
Що сонце ранками всміхається ніжніш,
Що вся земля в якімсь чеканні дивнім мліє
І легше дихає, і дивиться яснїш?

Хіба не чуєте, про що вітри шепочуть,
І як з зітханням зливається їх сміх?

Хіба не чуєте, як голуби туркочуть,
Як краплі котяться і падають із стріх?

Хіба не вірите, що скоро день завіте,
Що сонце наше вже з-за обрію встає,
Що хід його спинить ніщо не зможе в світі
І цвіту нашого ніщо вже не уб'є?

Якась молода жінка вийшла з автомобіля, щоб вкинути маленький пакунок до поштової скринки. Тим часом автомобіль покотився, вдарив у другий автомобіль і загнув його. Надійшов поліцай і спитався замішаної та застрашеної жінки: "Чому ви не поставили запасного ручного гамульця, що по-англійськи зветься 'імерджонсі брейк' "?

На це жінка відказала: "Я не думала, що вкинення пачки до поштової скринки це 'імерджонсі' ".

Якийсь самітній чоловік задумав оженитися і тому поставив у часописі таке оголошення: "Пошукую за досвідченим, старшим чоловіком, який має жінку, що міг би відрадити мене від цього нерозважного кроку".

The Sign of Victory

Patrick Shaughnessy, O.S.B.

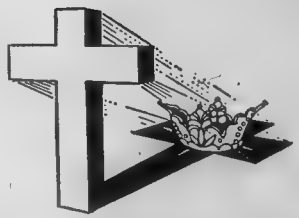

LONG BEFORE THE BIRTH OF Christ the cross was a religious symbol. On the site of ancient Troy discs of baked clay, stamped with a cross, were recently discovered. Two similar objects were found in Herculaneum in Italy. The Aztecs of ancient Mexico carved the cross on amulets, pottery and temple walls. Many traces of use of the cross by North American Indians have been discovered.

Buddhists of Tibet see in the cross a mark of the footprint of Buddha. The Mongolians draw a cross on paper and place it on the breasts of their dead.

Egyptian inscriptions often have the 'Tau' (T) cross. They considered the scarab (beetle) sacred because markings down the back and across the thorax form a T. A cross of this form was used as a support for their arms by Hindu ascetics in India who were wont to sit for days and nights in a Buddha-like attitude.

The 'crux ansata' (handled cross) has a loop serving as a handle. For the Egyptians this cross was the symbol of life and in their sign language meant "to live." In Christian symbolism it signifies the joining of the old and new faith, Judaism and Christianity.

That the Messias would die on a cross was foreshadowed in the Old Testament by the brazen serpent that Moses set up so that the Jews who had been bitten by poisonous serpents might look up to it and be healed. (Num. 21, 8).

Christ Himself refers to this, saying, "As Moses lifted up the serpent in the desert, so must the Son of man be lifted up."

Another foreshadowing of Christ's cross is found in chapter 9 of Ezechiel. There in a vision the prophet sees the destruction of the wicked. But all those whose forehead has been marked with a 'Tau' are not to die. The Fathers of the Church see in this T a solemn symbol of the saving cross of Christ.

The cross of Christ was most probably the common 'crux immissa', having the vertical trunk extending somewhat above the horizontal beam, since St. Mathew says that the inscription was placed above the head of Christ. St. Irenaeus says the cross had five extremities: two in its length, two in its breadth, and the fifth a projection in the middle. He tells us that this fifth extremity served as a seat for the Crucified. Tertullian also calls it a projecting seat or shelf, while St. Justin calls it a horn, comparing it to the horn of a rhinoceros. This support kept the hands from being completely torn by the nails. We often see on the crucifix a support beneath the feet. The existence of this support on Our Lord's cross is not mentioned until the time of St. Gregory of Tours (6th century), though a few earlier Fathers hint at it.

The first Christians made more use of other symbols than they did of the cross. The vine, dove, lamb and Good Shepherd are often found in the catacombs.

After peace was granted to Christians in the 4th century and the true

cross was discovered by St. Helena, use of the cross became more frequent and more public. It was natural then that Christ and the cross should be represented together. Consequently the lamb, with the cross, became a common symbol for the next 300 years. At times the cross surmounts the head of the lamb. Again the lamb has five wounds, actually representing our Redeemer. Later the lamb appears with a cruciform nimbus about its head, carrying a cross on a tall shaft or on a banner. Always the prominence is given to Christ, the cross being secondary. On a 5th-century tomb at Ravenna we see the lamb standing on a mount (with reference, no doubt, to the lamb standing on Mt. Sion, as mentioned in the Apocalypse) with a cross behind it.

In the 6th century came transition from the emblem to the figure of Christ. In the famous Vatican cross, given by the Emperor Justin to Pope Gregory II, the lamb is on a medallion in the centre, while above is a half-length figure of the Savior in the act of blessing.

The first definite reference to a crucifix (Christ on His cross) comes from the poet Fortunatus in 560. St. Gregory of Tours refers, about 30 years later, to a painted crucifix at Narbonne.

In the beginning, the cross was not so much a sign of the crucifixion as it was of Christ's victory or of Christ Himself. An example of this is a tomb at Ravenna, on which the transfiguration is depicted. Moses and Elias are on either side; above is a hand, representing God the Father; three sheep represent Peter, James and John, and in the centre we have, not Christ, but the cross.

At the council of Trully (692) the Greek Fathers decreed that instead of the lamb, Christ should be shown in His human form, so that without forgetting the height from which the divine Word stooped to us, we should be led to remember also His mortal life, passion and death, which paid the ransom for mankind.

The sign of the cross was used from the earliest times, as we gather from the Fathers of the Church. Tertullian says, "In all our travels, on coming in and going out, putting on our shoes, at the bath, at table, when lighting our lamps, when lying down or sitting down, whatever we may be doing, we mark our forehead with the sign of the cross." But in the first centuries of Christian art the figure of Christ was not attached to the cross. Nothing was pictured which would recall the idea of the crucifixion.

There seem to have been three reasons for this unwillingness to show Christ crucified. 1. Idolatry was still being practiced among the pagans; the catechumens might confuse it with the use of the crucifix. 2. It was not desirable to scandalize the Jews, who did not make use of images, obviously because of their interpretation of Exodus 2:20 "You shall not make to yourself a graven image." 3. Because of persecution it was expedient to keep holy things from profanation.

The catechumens were initiated little by little. Use of the crucifix was excluded in public worship; thus no offense was offered newly converted pagans who considered death on the cross infamous. Hence, before the 4th century we rarely find the cross, and still more rarely the crucifix, on Christian monuments.

It is curious and sad that our oldest known representation of the crucifixion is an ignoble parody. The figure of the Man on the cross is pictured with the head of an ass. The artist gave expression to the calumny current at that time among the pagan that the Christians worshipped the head of an ass. According to Tertullian, Tacitus originated this calumny. He mentions a tradition that the Jews in their "exodus" were saved from perishing from

thirst by wild asses, and that in gratitude they made the head of that animal their god. Arguing from the connection of Judaism and Christianity, the heathens supposed that the Christians worshipped the head of an ass. This figure was found in the Palestine hill in Rome about 1850. The Greek inscription reads, "Alesamenos adores his god."

The oldest representations of the crucifix in Christian art date from the 5th century. Upon one, sculptured in wood on the door of the ancient church of St. Sabina in Rome, Christ is represented between the two thieves who are much smaller than He. On another, Christ is pictured as young and beardless. Only His hands are nailed to the cross. Above His head is the inscription, "Rex Jud" (King of the Jews). To the right of the cross are Mary and John, while on the left a Jew shakes his fist at Christ. Judas is seen hanging from a tree, stiff in death. This work is carved in ivory. It is kept in the British Museum in London.

In both representations Christ is hardly vested. We find that during the 6th and 7th centuries, at least in the West, Christ is pictured fully vested.

The most celebrated and perhaps the most ancient of the vested crucifixes is the 'Sacro Volto' (the Holy Face). It is reserved at Lucca, Italy, in the Cathedral of St. Martin. It represents Christ crowned, vested in a robe with large folds.

Two ideas are clearly brought out. Christ is the King who triumphs, but He is also and above all the High Priest who offers Himself in sacrifice. Many other crucifixes were made with this as a model. Absence of nails and the attitude of Christ emphasize the fact that Christ is High Priest and that His offering is voluntary.

Until 1250 we see the triumphant Christ as the favored representation. From 1250 until 1550 the suffering Christ is pictured, and after 1550 solicitude for form and beauty tends to replace the religious idea.

During the 12th and 13th centuries the arms of Christ on the cross are extended straight out. From the 14th to the 16th century they are not so straight, but form a very obtuse angle. The artists made this change out of a feeling for realism, saying that the heavy weight of Christ's body would have forced His arms to take this position.

The so-called Jansenist crucifix grew out of the new form. The Jansenists taught that Christ did not die for all men and therefore their crucifixes did not have His arms extended wide to embrace all, but had them almost straight up and down. It may be that in some instances the arms were thus uplifted to enable the sculptor to carve the entire crucifix from one piece of material, but Jansenists used this type of crucifix to further their false doctrine. But now such symbolism has passed with Jansenism.

Originally, it seems, the sign of the cross was made by placing the fingers on the forehead, as we do now before reading the Gospel, and tracing there the form of the cross. Making the sign of the cross by putting the hand to the forehead, then to the breast, then from shoulder to shoulder, seems to date from the 8th century. Three fingers were to be held together, the thumb and little finger being folded on the palm. Then with the three fingers were touched first the forehead, then the breast, then the right shoulder and finally the left shoulder. In the Oriental Church this method is still followed. In the West we touch the left shoulder first. The change seems to have taken place in the 13th century. The word of Pope Innocent III gives us a little light concerning the time of this change. He says, "the sign of the cross is to be made with three fingers, so that one goes from the higher (forehead) to the lower (breast) and crosses from the

(observer's) right to the left. Some, however, make the sign of the cross from the left to the right."

The explanation usually given for the change of touching the left shoulder first instead of the right is the simple one, that the faithful, seeing the priest bless them in the present Greek style, tried to imitate him, and consequently touched their left shoulder first. A child, looking at his teacher making the sign of the cross, will often make the sign of the cross as the Greeks do.

The Jacobite and Monophysite Copts use but one finger because 1. God once commanded the priests of the Old Testament to sprinkle the ark of the covenant with one finger and not with two; 2. because in the text it is written, "If I cast out devils by the finger of God" —Christ says 'finger,' not fingers; 3. to show their belief that in Christ there is but one nature (in this they oppose Catholic doctrine); 4. because St. Mark the Evangelist taught them to do it that way (so they claim).

The Nestorian Syrians put their fingers to their mouth, saying, "In the name," then to the forehead, saying, "of the Father", to their brest, saying, "and of the Son." to the right shoulder, saying, "and of the Holy" and to the left shoulder, saying "Ghost." The Gregorian Armenians (separated) also make the sign of the cross as we do, but with three fingers only and at the end they touch their breast with the three fingers.

The cross at least up to the time of the 1st World War held the place of honor in the noble orders and coveted decorations of the great European nations. In England the decorations of the Orders of the Garter, Bath, Thistle, Victoria Cross, and St. Patrick, all consist of or comprise a cross; also the French Order of the Legion of Honor, the old German Orders of the Black Eagle, Red Eagle and Iron Cross; the Austrian Orders of Maria Theresa and of St. Stephen; the Order of Annonciade in Italy; of St. James and of the Calatrava in Spain; of St. Hubert in Bavaria and of the Fidelite of Baden: and finally the Russian Orders of St. Andrew and of St. Alexander Newski.

Moreover, the following countries all displayed the cross on their arms or ensigns, or upon both, before the 1st World War, and in most cases still do: Great Britain, Germany, Italy, Russia, Norway, Sweden, Denmark, Greece, and Switzerland. Most conspicuous perhaps is the Union Jack of England, which bears the combined crosses of St. George of England, St. Andrew of Scotland, and St. Patrick of Ireland.

Wide use of the cross was made on the coins of Christian Europe. There seem to have been two reasons. By the cross was attested the faith of the sovereigns and of the people, and, secondly, it was hoped that those who were inclined to deface the coins would be prevented by presence of the sacred sign.

The old English silver pennies and nobles were almost all stamped with a cross on the reverse side, reaching from edge to edge, which was true also of the deniers of France and the pistoles of Spain, as well as a considerable portion of the mintage of medieval and some of modern Europe.

In the campaigns against the infidels the union of so many knights from different countries gave an organized form, if not actually its origin, to heraldry. The heraldic use of the cross was directly due to the Crusades. Here we find a great variety of crosses. There is the Latin cross (that of our Saviour's suffering (†), the St. Andrew's or Saltire cross (X), the Egyptian or Tau cross (T), and the Maltese or pointed cross, (✠).

Every Crusader had a cross stitched to his tunic. The three great Orders of knighthood, the Knights of St. John, Templars, and Teutonic Knights, all made it their special emblem.

— (the Grail)

The Wonder of Man

M. Schudlo, C.SS.R.

IN the long history of his existence, man has remained a single species without radiating into a number of biologically separated groups like the birds with about 8,500 species and the insects with over half a million. Cultural differences have divided mankind into nations, but did not separate men so much as to produce new species. Man is still man, whether he be white or black, European or Asian. The unity of mankind is an unquestionable fact. For this reason there is no such thing as superior and inferior races. Being human, all races are equal.

Each race has something particular to it. Thus the East and the West are culturally complementary, and both are needed in the world for further synthesis and unification of world thought and welfare. They should combine their efforts in solving common problems which beset the world of today instead of fighting each other to their own destruction.

Every man has a brain, but the brain is not the same as the mind, although it is a necessary organ for its manifestation. Indeed an isolated brain is a piece of biological nonsense as meaningless as an isolated human individual Mankind must raise its psychosocial temperature in order to achieve more intense and more integral activity which will guide it up the path of progress and happiness. No one should live for himself and his own ego, because such a selfish life not only impoverishes the selfish individual, but also the whole human race to which he belongs and to whose welfare he should contribute as much as his capabilities allow him. The present day progress of mankind, with all its wonderful means of communication, for instance, radio, T.V., air travel, etc., has united and fused the nations of the world into the unity undreamed of a few centuries ago. This should make us realize that we are all one big family that must either live and progress together or dies and vanish from the face of the earth together.

Men and races, getting closer and closer to each other, will exchange their ideas. When idea encounters idea, it may clash with it for a while, but later the clash will result into an organized web of thought, a system, operating under high tention of passions, emotions, divergent cultural, national and religious interests which will ultimately generate high psychosocial energy. When rightly used, it will benefit all concerned, for this psychical energy to which everyone contributes his part, will strengthen mankind in its pursuit of happiness and welfare, impossible to attain by any individual or state-nation separately.

* * *

Mankind is very old in its existence. Some scientists say that the first man appeared on earth some 30,000 years ago. Others give him a much longer

span of life. We do not know how the first man behaved when he appeared in this world of ours, for his starting point is hidden from our view, destroyed and forgotten. It is not only so with the first man, for where are the first Egyptians, Greeks or Romans? Where are the first cars, shuttles and airplanes? Where are the first motor-cars or cinemas? History is like a draftsman with an eraser. It rubs out every weak and imperfect line in the drawing of life. Thus the first things after they had been improved and perfected, fade and vanish from the face of the earth and recede into the past. Except for the fixed achievements, nothing, neither trace nor sample subsists of what has gone before. Thus the original inventions are only prolonged into the present by their perfected successors. The same happened to early civilizations, arts and way of life of the first men who lived on our planet. Let us suppose that some cataclysm swallows all the inhabitants and their inventions in some sudden catastrophe. After several millions of years God creates a new man. He digs into the fossils of the earth and finds our machines, airplanes, etc. Once the new geologist finds them, he will think that all these wonderful inventions of ours have been invented and fixed simultaneously without any evolutionary groping, countless experiences and many deaths which were the price we had to pay for these inventions.

Although man is a rational being, he has progressed almost miraculously since God made him, although much of his progress and groping is hidden from our eyes in the past which will never be known.

Man makes a steady progress, because he is endowed with reason. The animals also made progress, if we accept the fact of evolution. Jesuit palaeontologist Fr. Pierre Teilard de Chardin, who believes in a general evolution, says that it took some 80 million years for the mammals to develop from the reptiles. And there were different species among the creatures of God: plants, insects and animals. How old must our earth be, since the first life appeared on it, if we give 80,000,000 years to the highest plants to develop, then another 80 million years to the insects, then another 80 million years to the first animal. These figures are startling, but to God the Master of eternity, they are as nothing. Now compare the divergences between the various branches of plants, insects and animals and give each branch 80 million years to reach its perfection, and you will get a glimpse of how old our earth must be. This is how Fr. T. Chardin imagines the time of our earth although some physicists, having measured the lead-content of radiferous Precambrian mineral, are prepared to allow only 1,500 million years from the earliest sediment of organic matter onwards. No one really knows how old the earth is, except God Who made it at His own time.

Man is a rational animal, similar somehow to other animals, but also completely distinct from them. Man alone is capable of reflection, and it distinguishes him from all other animals. The animals, especially the higher ones, are capable of knowing but they do not know that they know, because they lack the capability of reflection. Man alone is capable of knowing himself. He not merely knows, but he knows that he knows, and this is reflection, while the animal cannot know that it knows. If it could, it would long ago have multiplied its inventions and developed a civilization which could not have escaped our observation. Thus through a spiritual soul we are separated by a chasm from the animals which they cannot cross. We are reflective and we are completely different from the animals, despite our organic resemblence to them. It is not a matter of change of degree. No, it is a change of nature, resulting from a change of state. We are men and they are animals. We have a spiritual soul, and they don't. This is the difference. With the appearance of the first man on earth, the earth found its soul. The mute earth met its rational spokesman. The world of ours became reasonable, capable of love, hatred, progress and happiness. All that is due to a rational soul, the privilege of man alone.

Due to the capability of reflection mankind has steadily progressed and is still progressing at a galloping pace, especially in the last 50 years. Such famous centers of civilization as Constantinople, Rome and Babylon may pass away, but the progress of mankind will go on and on. The capability of progressing is passed from hand to hand, and glows brighter all the time.

Man of every epoch thought himself to be a 'turning-point' of history. The great ship of mankind is progressing slowly on the sea of life. Its progress is gradual, for nature does not like leaps. Since the 18th century man has entered a different world. First came economic changes. Till then he was bound to his soil, his main source of food and substance. Then came industrial changes. Up to the 18th century the only source of mechanical energy was the muscle, both of man and animal, multiplied by the machine, and the source of chemical energy was the fire.

Then came the age of industry, the age of oil, electricity and atom. Mankind is steadily progressing, as the earth is covered with factories, offices and seething with work and business. We are, then, passing through the age of transition. Where will all that progress lead us? To a splendid future or to the utter doom of destruction? We notice optimism and pessimism among modern men. Neither side is capable of producing any solid evidence for its attitude. We are on the optimistic side, for God did not make the world to let it end in abortion. It must have a splendid end as it had a splendid beginning: "And God saw it (the world He made) and found it good" (Gen. 1, 25). Then He improved it by making the first man: "And God saw all that He had made, and found it very good" (Gen. 1, 31).

The world populated by mankind of today is no more a mass of confused and loose relationships. The present-day progress forces all the races and nations to become one great and big family that must live, work, suffer and rejoice together. Despite the pessimistic predictions of some psuedo-prophets who see doom at every corner, the great human machine, guided by God and its own reason, is designed to work and it must work, for otherwise God would have failed in His design. If it does not work at present so well as it should, it is man's fault, because he has put it in reverse. The center of human activity is the person with all its inalienable rights and duties. Any political and economic system that suppresses personality, suppresses also its capability of progressing and creates more problems than it intended to solve. Despite the immensity of the newly discovered world, man is still its master: "Fill the earth and make it yours!" God said to the first man Adam (Gen: 1, 28).

METER

Meter is equivalent to 39.37 inches. When multiplied by 1,000 the meter becomes the 39.370-inch kilometer, or about five-eighths of a mile. Divided by 1,000 it is the millimeter, about one twenty-fifth of an inch.

Today, the only major countries that are not using the metric system are America and England. All other countries are using meters and kilometers.

The Vocation Problem and Our Mother of Perpetual Help

John Stuchlak, C.SS.R.

GOD'S Mother and Our Mother of Perpetual Help has a special interest in and a special love for priests and religious. Christ's love for souls is known by her, for she witnessed the price He paid for their redemption. She, more than anyone, knows that in order for Christ's message of His love and mercy to be carried to all nations and to every soul, men and women are needed.

This need for priests and religious is very great for us Ukrainians in Canada and the United States, as well as in other countries of the world. If we were to go through all the Ukrainian dioceses of Canada and the United States and pick out all the priests and religious who are foreign born, we would find a large amount. Suppose Communism ceased to exist and all these priests and religious were free to return home, it would cripple the Ukrainian Catholic Church in our land and carry us back to the struggling days of the pioneers. Isn't it rather humiliating to our proud Canadian...n and Americanism that so many of our people have to depend on the self-sacrificing and zeal of foreign-born priests to break the Bread of life for us? Doesn't God want Canadian and American Ukrainians to guide His flourishing Ukrainian Catholic Church in Canada and the United States?

He certainly does! He calls them, whispering His sweet invitation to their souls, planting holy desires in their hearts. But too many do not listen to the call. Why is it so? Let us look for an answer.

Sometimes the fault lies with the parents who raise mountains of objections to any sign of a religious vocation in their children. Oftentimes they kill the seed of vocation by saying: "I don't ever want to hear you say such a thing again," as if the child expressed a wish to have his own car. Or another may say: "Have you completely lost your mind!", as if the child expressed his desire to become a gangster. This is especially true with regard to the girls of the family. Sometimes the influence of bad companions chokes the seed of religious vocation sown in the heart of a boy or girl. It is sometimes smothered by the stifling power of evil habits or poisoned by the opium of filthy literature.

The tragedy for our Ukrainian Catholic Church is that souls are left starving, waiting along the road for that priest who was destined by Divine Providence to be their help to sanctification and their guide to salvation. Many souls are waiting for that nun or sister whose example and labors would have exercised a powerful influence on their eternal destiny.

There is yet another sad reflection and that is that these youths whom God called to defend and propagate His Church — but turned a deaf ear to His call — will be able to save their own souls only with the greatest difficulty (Matt. 19, 24).

Dear parents, be sure that a vocation in your family is a distinctive mark of God's love for you. It is also a great privilege. It is not a great tragedy when your son or daughter express the desire to enter the religious life, for God wants your child in the vanguard of His army. What greater gift, what greater honor can a family receive than to have God choose a son to stand at the altar and plead for sinful humanity; or to have a daughter selected to be a model of sanctity in a sin-laden world, as a nun or sister. Mother, Dad, go on your knees before the Almighty God and thank Him for this great privilege and honor.

Ukrainian youth! Dear boys and girls, if you hear God's voice in your good hearts, calling you to the sanctuary of the convent, cherish that noble vocation as you would a diamond. Guard it and preserve it. Receive the Sacraments frequently and ask God to make you worthy of the confidence He has in you. Go to Our Mother of Perpetual Help and place your cause in her hands, for she is the heavenly guardian of vocations. If you go to her with confidence, she will help you reach that wonderful goal, for where the love of Our Blessed Mother is deeply rooted in the hearts of boys and girls there will be little hesitancy in following the call of the Master. She is, indeed, the perpetual help of all those who would join the bodyguard of her Son in the Blessed Sacrament of the altar and be the teachers and defenders of His cause on earth.

* * *

"O Mother of Perpetual Help, obtain from our Divine Lord, the grace of many vocations to the religious life for our Ukrainian boys and girls."

THE WORLD A WITNESS

The whole government of this world is a witness to the resurrection. We see the trees at the approach of winter strippd of their fruits and shorn of their foliage, and yet in the spring set forth as a kind of resurrection; for they first of all begin to shoot forth buds, then they are adorned with blossoms, clad with leaves, and laden with fruit. I ask you who believe not in the resurrection, "Where are those things hidden which God in His own good time brings forth?" They are nowhere seen; yet God, Who is almighty, and created them from nothing, produces them by His secret power. Then look at the meadows and fields, which after summer are stripped of their grass and flowers, and remain nothing but a bare expanse of ground; yet in the spring they are again clad, and rejoice the heart of the husbandman when he sees the grass again springing up in the newness of life. Truly, the grass which lived and died again lives from the seed; so, too, does our body live again from the dust. (St. Augustine).

How do we know there is a God?

Bishop Muldoon

Some men say they deny the existence of God. Whether they really mean what they say, or not, is a very different matter, as history and experience have taught us.

A MAN might say he denies the existence of God for any one of several reasons. First, there is the man who has become so embittered by adversity, by pain and suffering, or by personal frustration that he affirms in the end that there is no God; that if God really did exist he would not permit such things to happen. This man's problem is the problem of evil. He becomes so obsessed with it that, instead of trying to view the problem within the vast scheme of divine Providence, he simply removes divine Providence and God from the painful orbit of his personal existence.

However, such a man does not really deny that God exists. Rather, he is in a state of rebellion against the God he previously accepted. He resents God. He tries "to get his own back" on God. He ignores God's existence, but he can never really convince himself that God does not exist. His very act of rebellion posits God, for one does not resent a person who does not exist.

Secondly, there is the man who says God does not exist simply because he refuses to accept the implication of God's existence for his moral life. He does not want God to exist, so he denies that God exists. He uses this denial as a cloak for his immorality. This is the pride of passion.

Intellectual Pride

Thirdly, there is the man who is so intellectually proud, so self-sufficient, so resentful of anyone having supreme authority over him, that he cannot tolerate the idea of God. He will use all his intellectual powers to prove that God does not exist. And where he fails in this he will heap scorn and

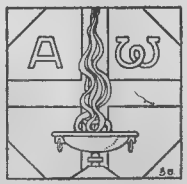

ridicule upon those who affirm God's existence. His reputation in the field of science is sufficient to attract many juvenile pseudo-intellectuals to his position, and the fear of ridicule will bring weaklings to applaud his views.

He is the victim of a passion that is the most obstinate of all, namely, the pride of science. The pride of science is the infatuation of a spirit inebriated with itself which admires itself in what it knows, as did Narcissus in his lake. It regards any limits or restriction as an insult to its capacity. It affirms the evolving omnipotence and omniscience of man, and it always looks forward to tomorrow when man will proudly stand as the all-conquering, undisputed lord of life and the universe, crying out to heaven: "You never did exist. You were but a futile souvenir of childish years; you were but a weakness or a hypocrisy of an uncertain humanity."

Like Rousseau, the victims of the pride of science would prefer calling themselves fools rather than declaring themselves convinced. In the haughtiness of their minds they have passed judgment upon God, and they have no idea of reversing their decree. The cry of their egotistic minds is the cry of Voltaire warring against heaven: "Ecrasez l'infame" (crush the infamous thing); but lacking as they do Voltaire's genius and literary abilities, they express themselves in cheap and vulgar terms.

False Philosophy

Finally, there is the man who has been the unfortunate victim of false philosophies from his youth, and finds the food of true intellectualism too strong for the stomach of his mind. He commences with an act of infidelity in the powers of human reason, asserting that the only things that exist are objects whose existence is verifiable by our senses. His approach to reality is conditioned by empiricism. For him, supra-physical beings are mere figments of the imagination, and metaphysical arguments are completely invalid. The principle of cause and effect is the false creation of the human mind, which, perceiving that one phenomenon is succeeded by another, falsely asserts that there is a casual connexion between them. The principle of cause and effect has a mere subjective value, false at that, and consequently it is useless to invoke it in order to demonstrate the existence of anything.

For such a man confined as he is to the prison of his senses, God is at most an hypothesis, a question-mark. It is a facile step from this position to that of asserting that, since we can know nothing whatsoever about God, we should act as though He does not exist. Since He is unverifiable, there is no place for Him, either in science, or in human life. Such a man says to his restless fellows: "Why do you obstinately persist in your enquiries as to whence you came, or where you are going, or as to whether there is a God? Your quest is vain. You simply must not think of these things."

It is evident that such a man is in the position of practical atheism. Religion for him is meaningless. Objective morality is a nonentity. He becomes the sole arbiter of what is right and what is wrong, what is true and what is false. He is a complete subjectivist.

Against all this the Christian philosophers, like some of the great pagan philosophers before Christianity, have always defended the transcendental powers of human reason and the validity of metaphysical principles. There is no rationalism so rationalistic as Christian rationalism, and for that reason it is too strong for some minds. Moreover, it has always been the Catholic Church that has, against the attacks of so-called "rationalists", defended the powers of human reason to demonstrate the existence of the supra-phenomenal.

The existence of God is demonstrated by a rigid process of scientific reasoning based on indisputable principles. They would have us believe, e.g., that when we see a footprint in the sand, that was not there an hour ago, the only certain knowledge we have is that here is a visible phenomenon called a footprint. They will not allow us to maintain that here is an effect that points to a cause as the only sufficient reason for its existence.

This is an insult to human reason. Human reason asserts that everything that comes into being must be caused by someone or something distinct from itself. Human reason says: it either caused itself to be or it was caused by another: but it could not cause itself to be because then it would have had to be before it was: which is patently absurd because a thing cannot be and not be at one and the same time; therefore it was caused by another.

Here we have a law of being which becomes a law of the mind. And since it is a law of being, it is valid always and everywhere in the whole realm of being. If, therefore, in our quest for the sufficient reason for the existence of things in the world, or of the whole world itself, it leads us to posit the

existence of a being above this world of phenomena, then we must, with metaphysical certitude, posit the existence of that being.

Cause and Effect

The law of identity, the law of contradiction, the law of causality stating that every effect must have a cause other than itself, the law of sufficient reason — all these are immutable principles precisely because they are principles of objective being, and are perceived as such by the human mind, whose proper object is being and becomes its laws.

Everything that exists must have a sufficient reason; that is, an adequate explanation for its existence. Either that, or there is intrinsic absurdity at the heart of everything — which is patently false. It is precisely in this search of man for the sufficient reason for the existence of the visible world that he is led inexorably to declare with absolute certitude that God exists. **Either God, or an intrinsic absurdity at the heart of everything, nothing having sufficient reason or explanation for its existence.**

In general, one may lawfully reason in this way:

An effect cannot exist unless it is caused by another, the reason being that that is the only sufficient explanation of its existence, as we have seen.

Visible World

Now the whole visible world manifestly proclaims that it is an effect, because it bears all the characteristics of an effect: contingency, mutability, imperfection, corruptibility, etc.

Therefore the whole world is caused by another. Now this other is either uncaused, so that it necessarily exists, its very essence being to exist, and that is God; or in itself is caused by another, and this by another.

Denial an Absurdity

But it is impossible to proceed infinitely in a series of causes that are caused, because then you would never have sufficient reason, or explanation, for the existence of anything, but only an infinity of absurdity. And that is precisely the position: either the Infinite God or an infinite absurdity.

Or one may take a particular aspect of the visible world, e.g., its patent contingency, and reason thus:

The world is either a contingent being — it exists but it could not exist — or an absolutely necessary being. But it is not an absolutely necessary being. This is so because an absolutely necessary being is one that could not not exist, one whose very essence is its existence, a being of pure actual perfection, containing within itself every perfection of being and excluding every imperfection. The world is not an absolutely necessary being; it is a contingent being. Now a contingent being, whose essence is not to exist, is of itself indifferent to be or not to be. If, then, it does actually exist, it can never have within itself a sufficient reason or explanation for its existence, but it demands another upon whom it depends for its being.

But again, you can proceed to infinity with a series of contingent beings, because you posit an infinity of absurdity. Therefore, if you are to arrive at the explanation of the world's existence you must come to an absolutely necessary being, whose very essence is to exist, and who therefore could not not exist.

Or again one may consider the marvellous order and purposeful striving of the universe, which points to a supreme intelligence. Then you are faced with this dilemma: either you attribute intelligence and will-power to base matter — which is absurd — or you admit a supremely intelligent being who composes and directs the universe. Again, this supremely intelligent one either has sufficient reason for existence within himself, in that he is the absolutely necessary, uncaused cause whose very essence is to exist, or you must seek it in another upon whom he depends for existence. But you cannot place an infinity of absurdity, or you will come to the position where you hold that nothing exists at all, not even stone on which you stub your toe.

Such nonsense has been taught, and is still being taught in the halls of learning by men who will admit any foolishness rather than entertain the intolerable thought that God exists.

Tertullian remarked that "the knowledge of God is the dowry of the human soul from the beginning of mankind." He was referring to the spontaneousness with which the human mind, governed by the laws of being, leaps to the truth of God's existence. It is true, however, that one cannot translate this spontaneous transcendency of the mind into scientific processes without intellectual effort and intellectual honesty. We all have the duty to meet this effort, for we have the duty to defend God's honor. There is nothing so worthy of man as that.

I'D LIKE TO KNOW...

1. Could you tell me how many non-Italian Popes there have been since St. Peter, the first Pope and the Vicar of Christ on earth? What was the nationality of these non-Italian Popes?

It is rather a difficult question to answer with precision, because the concept of nationality is rather a modern concept. The ancient had a different idea of nationality. For this reason it is almost impossible to determine the nationality of the ancient Popes up to the fourth century of our era.

Out of 262 Popes, 115 have been Roman-born. In the first 300 years of Christianity, however, not every Roman citizen considered himself an Italian. Thus St. Peter was a Jew. After him there were 17 French Popes, 15 Greek, 6 Syrian, 4 German, 3 African, 3 Spanish, 2 Dalmatians, 1 English, 1 Portugese, 1 Slav and 1 Dutch. Hadrian VI, a Dutch (1522) was the last of the non-Italian Popes.

2. I was told that in 1949 Rome passed the law that all the children of a mixed Rite marriage (one partner belongs to the Eastern, and another to the Latin Rite) must follow the Rite of their father. Prior to that the girls followed the Rite of their mother and the boys the Rite of their father. is it so?

No, it is not exactly as our questioner suggests, because the law concerning the baptism and the Rite of the children born of mixed Rite marriages is much older than the Code for the Eastern Rite Church published in 1949. Prior to the publication of the new Canon Law for the Eastern Church, there was a decree "Cum Data Fuerit" published in 1929 by the Holy See, which said that all the children, both boys and girls, of such marriages must follow the Rite of their father. The

New Canon Law published in 1949 simply confirmed and ratified the disposition made by the decree "Cum Data Fuerit."

In Ukraine it was different. The boys followed the Rite of their father, and the girls the Rite of their mother. But it was changed in 1913 in regard to the Ukrainians living in Canada and later was extended to the Ukrainians residing in the U.S.A.

3. In what year was the law passed that a woman was free to join the Rite of her husband or to retain her own?

The provision in this regard was made first in the decree "Cum Data Fuerit" and then finally ratified by the New Canon Law published in 1949. When a woman joins the Rite of her husband she automatically becomes a member of his Rite with all the duties and privileges which go with it. Consequently she is no longer bound by the obligations of her former Rite.

4. How could Pope Paul VI change the law concerning the cremation of the body?

Cremation of the body is an indifferent matter. It has nothing to do with the faith or the morals, for it contradicts neither. The cremation of the body does not deny its future resurrection, for God, the Ruler and Creator of the universe, is able to recreate the body whether it has been dissolved into its original components by the ordinary process of decay or by the more quicker method of burning.

The prohibition of cremation was enacted by Rome during conflicts between the Catholic Church and European anti-clericals in the 19th century. The latter tried to deny the future resurrection of the body after it had been turned into ashes. The Church reacted against them by forbidding cremation. The law was not, however, regarded as derived from the natural law, and could therefore be revoked at any time. While the prohibition lasted, cremation constituted a sin for Catholics. If they chose cremation, they were deprived of the Catholic burial and Sacraments. In the future it will be different. Catholics who choose to have their bodies cremated after death will no longer be refused the Sacraments or burial. It was a law made by the Church, and for this reason it could be changed. We do not know the reason behind the Pope's recent change in the law, but we may surmise that it is one more expression of his ecumenical mentality, since many non-Catholics admit cremation, and of the difficulties in the congested and overpopulated cities to find a suitable place for a traditional burial in the cemetery.

5. What do the Orthodox historians and theologians think was the main cause of the separation between Rome and Constantinople, that is, between the Eastern and Western Churches?

The views of the Eastern theologians and historians are not unanimous on this complicated and difficult subject. Some Orthodox authors blame the West for the schism of 1054, while the others blame the Constantinople Patriarchs. We quote two Orthodox authors on the subject.

The Greek historian Papagopoulos affirms that the Popes of Rome started to claim jurisdiction over the whole Christian Church in the 4th century, but the Greek Church did not acknowledge their usurption. It was during the time of Pope Nicholas I (858-867) that the ambitions of Rome became so strong that they caused the rupture which became final under Caerularius.

Here is his view: "Although the Eastern empire and Church had always acknowledged the primacy of the Roman See, they had never approved of the change of that primacy into the domination of Rome. Here lies the real cause of the ecclesiastical schism, while the dogmatic and synodical divergencies were only the smoke-screen which have consumed much energy and excited so many passions. The schism between the Churches was the result of the endeavors of the Western Church to dominate the Eastern, but the latter refused to submit itself to the Western, because it would have cost it its very existence.

"We are impelled to state that the Western Church is responsible for this dissention, because its pretentions were based neither on the canonical nor historical proofs. The Eastern Church never refused to recognize the primacy of the Popes nor put any obstacles in the way of the cause of union within reasonable confines. When a peace-loving Pope sat on the Roman See Photius not only revoked his famous Encyclical, but even did not deny the primacy of the Pope. He was satisfied with the bearing of the addition "Filioque" to the Symbol of the faith" (History of the Greek People, Athens 1884, IV, 323).

The Russian Orthodox canonist, Suworow contradicts the Greek Papagopoulos and states that it was the duty of Pope Nicholas I to intervene into the dispute between Photius and Ignatius, because the adherents of both had appealed to him. The same Suworow states that patriarch Caerularius was the main author of the last schism which occurred in 1054, beacuse he wanted to become the head of the whole Easten Church.

"The question (the recognition of the Patriarch as the head of the Eastern Church) was discussed between Rome and Constantinople as early as 1024. There was so much venality in Rome at that time that Pope John XI was ready to yield. The negotiations became known and caused much discontent, especially in France. In 1053 patriarch Caerularius lost all hope that Rome would yield and declared an open war. It must be noted, however, that in the polemics which preceded the final rupture, the Greeks put the question of azymes in the first place, without even mentioning the most important differences with the Latins, that is, the procession of the Holy Spirit" (Kurs tserkownoho pravt, Moscow, 1912, pp. 52-54).

6. If God is so good, why did He not send His Son to redeem mankind right after the fall of Adam and Eve, but waited so long to do it?

We do not know how long ago the first man appeared on earth. Some say that he exists some 150,000 years. We do not know why God waited so long to send His Son to redeem the fallen mankind, as we do not know the reason for which God let the first man to sin either. All we know is that God did not wrong anyone, because even before the birth of Jesus Christ every human being on earth had enough of God's grace to save himself.

7. What do you think of a husband that always takes the side of his mother against his wife's views and opinions?

It depends on what views and opinions both the mother and the wife hold. If the opinions of the mother are sound and the views of the wife are unreasonable, then we would not blame the husband too much for so doing. But even then he is not a good and wise husband. A good husband should try to correct the views of his wife, because otherwise he creates unhappiness in his family. Every husband should try to keep his in-laws out of his marriage, because such interference is usually harmful to the harmony of marriage.

WIVES DO NOT LIKE HOUSEWORK

Most married women do not have a natural liking for household work, but they adjust to it after marriage, in which they feel useful and important to their husbands and children.

PATIENCE

Bishop F. Sheen

IN the course of 12 years of dealing with hundreds and hundreds of missionaries who have suffered in Japanese prisons during the war, or who have walked in death marches, or who had gasoline poured over them and then set afire, or who toiled in the mines in Siberia, or had been brain-washed or tortured in Chinese prisons — I have never met one who said an ill word against his persecutors.

Why is it that those who suffer slight injustice or grievances at the hands of others constantly complain, whereas those who have borne the slings and arrows of outrageous fortune, are so calm? The reason is that the latter have what is known as the virtue of patience, which is the endurance of any evil out of the love of God and the Will of God.

Patience, in this sense, is the guardian and the root of all other virtues. As impatience disquiets the soul and hinders it from hearing the Voice of God, patience sees the sufferings inflicted by others as Divinely permitted for the strengthening of one's soul.

Our Blessed Lord meant just this when He said "In patience possess your souls."

Patience is not a Stoic apathy or a senseless gritting of the teeth in a vain display of what one can endure; it is no narcotic virtue to stupefy and take away the sense of affliction. If it had such an opiate quality, a person would be no more patient than a block of marble when it is cut and hewn.

The patient man feels affliction, but he also refers, and very often, to his deserts, knowing that we all "receive less blows than we deserve." Basically it is a quiet, calming and willing submission to the Hand of God. He recognises the Wise Physician Who knows what ingredients and what quantities of each are best fitted to bring us to spiritual health.

The ploughing of a field seems to spoil its beauty when its smoothness and verdure are turned into rought and unsightly furrows, and all its herbs and flowers buried under the deformed clods of earth; but afterwards in the days of harvest, when the fields laugh and sing for joy, and the furrows stand thick with wheat, they yield an incomparable delight to the bosom of the reapers.

When God ploughs up any of His children, it may seem a strange method of husbandry thus to deform the flourishing of the present condition; but afterwards, when the seed which He casts into these furrows is sprung up, both the Wisdom and Goodness of Divine Providence are made apparent in converting a barren prosperity into fruit borne in patience.

Courage may give its strength to evil, but patience dwells only in the bosom of piety and always beholds the Face of the Father in Heaven.

Those who love God have a better understanding of His Ways than those who do not, just as we know people much better through love, than we do through knowledge. Knowledge deals with a general principle; love is a practical application.

Love increases the sensitiveness and the accuracy of our moral perceptions. Love is not blind; it is a sight, it is the gateway to the highest kind of knowledge, even the Will of God which leads to patience.

A man must love art if he is ever to become an artist, or to understand it; a man must love music if he is ever to know good music; a man must love his fellowmen if he is to understand them. One never gets a true and accurate account of anyone, when one is opposed to him.

Browning tells the story of Andrea del Sarto, a famous figure of Florence. In his youth he married a woman of rare beauty but one who was shallow-minded and superficial. With many a careless gesture of her skirts she smeared the noble painting in which he had put hours of his spiritual ecstasy. She filled his life with disappointment.

It was not that she robbed his mind of genius or his soul of inspiration, but rather that her heart was blind. She never understood the moral majesty of his mind and the love hunger of his heart. As a consequence he could not disclose to her his noblest and best self. She was what is known as "heart-blind."

Those who rebel against the Love of God are "heart-blind;" those who accept Him see God as wearing His Heart upon His sleeve.

M. Schudlo, C.SS.R.

Australia

MY FIRST MISSIONS IN SYDNEY

SYDNEY is not only one of the nicest cities of Australia, but of the world as well. It is the capital city of the State of New South Wales. It's poulation surpasses 2 million. Its numerous picturesque beaches are famous. Its temperature ranges from some 100 degrees in the summer to 40 in the winter which in Australia covers June, July and August. The summer months are December, January and February.

The whole area of the metropolitan Sydney extends for more than 40 miles. The city is situated on countless small hills. The people of Sydney are well off financially. They used to "take it easy", like their ferries across the bay, etc. But now the tempo is being stepped up even for them, for the competition in production is mounting.

Sydney is a cosmopolitan city. Its Catholic poulation is 495,427. The Catholics of the Latin Rite are well organized. They have many priests and religious vocations. The Archdiocese of Sydney extends for 120 miles. It has a cardinal, His Eminence Norman Gilroy, and Bishop Muldoon, his auxiliary, 197 parishes, 243 churches, 402 diocesan and 307 religious priests, 612 Religious Brothers, 2,904 Religious Sisters, 245 Catholic primary, 29 secondary schools(colleges) for the boys and 31 for the girls. Over 105,000 children are attending these schools and colleges.

In the Sydney secular university alone there are 16,000 students, of whom 4,000 are Catholics. Among these Catholics some 50 students are Ukrainians.

The population of Sydney is a real mixture, for there are many Italians, Greeks, Germans, Dutch, etc. Of the Slav people, there are some 1,000 Ukrainian Catholic families in the metropolitan area of Sydney, 25,000 Poles, 5,000 Croatians, 4,500 Czechs and 2,000 Slovenes.

The Latin hierachy of Sydney provides national chaplains for the national groups. Thus there are some 35 chaplains in Sydney. All of them came from the countries of the fellow citizens. Once a month they have their meeting in the Cusa House in Sydney under the leadership of Father Thierney, director of Catholic Immigration. The Ukrainians are the only national

group among them that has its own bishop, Most Rev. John Prasko, residing in Melbourne, Pastors and churches. All other national groups belong to the Latin parishes in whose territory they live, for no national churches for the Latin Rite Catholics are allowed here in Australia. Their native chaplains help the local Latin Australian Pastors to integrate the various national groups into the parish life of the place in which they dwell, a thing that is not always easy. Some national groups have factions which fight each other and thus render the task of their chaplains very difficult. Fr. Thierney told me when I paid him a visit that he has no trouble whatsoever with the Ukrainians, although some national groups are troublesome.

During my missions in Sydney I paid a visit to the Cardinal and the Apostolic Delegate. Both were very friendly. Our parishioners sponsored the missals "My Divine Friend" for both of them. They were thanked by both church dignitaries for the gift.

* * *

Ukrainian Catholics in Sydney are very fortunate, although many of them neither realize nor appreciate it. They have their own Pastors, their own parish and church, built in Lidcome, which is one of the towns that make Sydney. It is in the center of the great and populous city. The beautiful Ukrainian Catholic church was built by the late Fr. P. Diachyshyn who died in a car accident when he was returning from a sick call. The church is built in a modern Ukrainian style which attracts the attention of the Australians. It is near the railway station which makes it easy for the passengers to see and admire it. Inside the church there is a modern transparent iconostas.

Reverend Father M. Melnyk is our Pastor in Sydney. He has arranged 18 missions to be preached in his parish of Sydney and the rest of New South

Our Church in Sydney

Wales. Fourteen of these missions will be preached in the metropolitan Sydney, while the rest, that is, four of them will be conducted in Wollongong (2 of them), in Queanbeyan and Canberra, the capital of Australia. There will also be some 3-day missions in a few small centers.

The first six missions have already been preached in the following places: St. Mary's (June 7-14), Hornsby-Asquith (June 14-21), Bankstown (June 21-28), Cabramatta (June 28-July 5), and Ingleburn (July 12-19). Except for Cabramatta all these missions were conducted in the local Latin churches. In Cabramatta the mission was preached in our own national hall where our Mass is being also said every Sunday.

Generally speaking, these few first missions preached in the Sydney district give the impression that our people here do not take God as seriously as their countrymen did in Melbourne and in Victoria in general. In Victoria and Melbourne there were 29 missions. The lowest attendance was 70% of our Catholic poulation. Unfortunately the percentage of our people who come to the missions in Sydney is much lower, and no one knows the reason. Of course, there are also exceptions. The missions in St. Mary's, despite the flood, was well attended. So was the mission in Hornsby-Asquith. But the mission in Engleburn was very poor, because just 30% of our people showed up in church for the services and sermons despite the visitation and invitation of the missionary.

Some of our people here used to be good and God-fearing when they landed in Australia some 15 years ago. They were poor and helpless. They needed God and felt it. Now the situation has changed for worse. They have beautiful homes, cars, money, T.V. sets, etc. But they have forgotten God!

Very few care to send their children to the Catholic school because of the fees that must be paid. They prefer public schools which are free. They do not understand the importance of a Catholic education. Naturally, one cannot expect priestly and religious vocations from the children with no Catholic education. And there is such a dire need of vocations among the Ukrainians in Australia. Apparently many Ukrainians do not realize that the very life and death of our Church in this country depends upon vocations. It is hard to say whether they do not realize it or do not care.

Thank God, there are also people who are preoccupied with the lack of our priests. They are praying for their sons to become priests. But they are too few. Here in Sydney we have some 50 Ukrainians in the Sydney university, but just one in the seminary.

I stress this fact of the lack of vocations during the missions and at least some people come to realize its importance. Special instructions are given to the high school boys and girls on priestly and religious vocations.

The Ukrainians of Australia have all the chances to develop their national and religious life in this rich and wealthy country. The Australians, at least most of them, are friendly and kind to our people. They show great interest in our Eastern Rite. On July 5, 1964 His Excellency John Prasko celebrated a Mass in our Church in Sydney and it was televised. Later it was recast throughout Australia. I had the privilege of assisting His Excellency during the Mass.

Besides at the invitation of the Sisters of St. Sophia College I had a Mass and a sermon on the Eastern Rite for the Catholic girls of the Sydney University. Some 70 Communions were distributed and a lively discussion about our Rite was held after the Mass. There was also another Mass and the explanation of its rubrics for some 400 Catholic students of the Sydney university. 150 Holy Communions were distributed. I also gave a speech on our Rite and Mass to the members of the Newman Club. Some fifty Catholic university students attended the lecture and saw color slides of our Mass. From all that it seems that the Catholic youth of the Latin Rite take more interest in our Rite and Mass than some of our own youth.

CHRIST — HERO OF MANKIND

Countless men and women died for some noble causes, for instance, for their beloved country, their family, or for the person whom they loved and were loved in return. It was relatively easy to die for what was good or beautiful, for home and the children or a civilization, but it needed God made Man to die for His enemies, for numberless Judases, for the half-hearted and corrupt mankind which would often despise Him and trample upon His divine blood. Yes, Christ, Our Lord, was the only one Who was able to die for such an ungrateful world, although He had foreseen how men would treat Him and His heroism after He died for His fellow men upon the cross.

Gregory Lahay, C.SS.R.

Program for Relaxing

In days gone by life was relatively simple; people knew how to live quietly — in a relaxed way. Is it possible to live that kind of life in our modern time?

ARE YOU a victim of worry, tension, frustration, nameless miseries?

It would not be too surprising if you are. That is one of the major complaints of the modern world; and each one of us is a part of that modern world and has inherited some of its problems. It would be a commonplace statement to say that nervous tension is higher today than ever before. Educators, who have spent 25 years or more in their profession, unhesitatingly declare that the trend is very noticeable; and, of course, the medical profession would be the best witness. The rise in the number of mental problems is phenomenal. Half the hospital beds in the country are occupied by mental cases, not to speak of the millions of others who are to a greater or less degree in need of some kind of help in their milder cases of neurosis.

We would like to suggest here that if we had in our lives a vivid faith in the providence of God and a willingness to accept His plan for our lives, much of that stress and unhappiness could be eliminated.

If!

But let it not be said that we are oversimplifying the issue. We do not want to take refuge in piety and close our eyes to the fact that some of the causes of these things have a physical and mental basis besides a spiritual one. Psychiatry has a place in modern life, and that place will become increasingly more important as this science continues to be developed.

But oddly enough, even when we speak of psychology and psychiatry, we discover that the Church and the great spiritual masters of the past were not so far behind the times as we think. Some of them had an insight into the human mind as clear as the psychiatrists have today. It would not be too surprising to hear that a modern psychologist had taken a book written by a great mystic and director of souls in the middle ages — a book of spiritual direction for others — and by simply translating the terms and ideas of that book into modern psychiatric terms, had demonstrated that the great director of souls had presented practically the same message the moderns offer today.

The Church, both by the light of reason and revealed truths, has learned much about the workings of the human mind and heart. And even aside from the purely supernatural element involved, the practice of the confession of sins to a competent director has a very great deal to offer the human heart in that important field the psychiatrists make so much of — the "guilt complex" — the tensions and anxieties that flow from wrongdoing.

But after making all due allowance for cases in which medical and psychiatric care is clearly indicated, we would still like to repeat that a childlike submission to the will of God can bring much peace of heart.

No Unwarranted Intrusion of Religion

And this is no intrusion of religion into a field that does not concern it. Man and all his problems are of the greatest concern to the Catholic Church. It is true that she is often accused of closing her eyes to all the misery and sufferings of this life, while pointing a sanctimonious finger at some great happiness in the distant future. "Pie in the sky" the less reverent have called it.

But while the Church looks to heaven as the final goal, she never forgets that she is very much on earth. She knows by the accumulated experience of 2,000 years just how much men have to suffer. She has lived with them in their sufferings from bereavements, from sickness and poverty, uphappiness in the home, worries over wayward children, and a whole host of almost nameless tensions and anxieties that keep the human heart, and most especially the modern human heart, ill at ease, disturbed, suffering.

She does remind them of an eternity of happiness in the future, but at the same time she tries in whatever way she can to make their life on earth a little more happy and peaceful. One of the ways the Church uses is to help people adjust their minds and wills to the will of God.

The Key to Peaceful Living

It is a commonly accepted fact among men wise in spiritual matters, that the ten commandments have their own built-in sanctions. Not that every single vocation of a commandment is punished immediately in this life; but God's law of nature cannot be violated consistently without serious consequences making themselves evident. Disease, poverty, enmities, burdened consciences and misery of soul will follow the path of sin.

So anyone who submits his will to the will of God enough to keep His commandments will avoid at least those sources of suffering that are the direct result of sin.

But there is another side to the will of God besides His direct commands. "His will of good pleasure," the theologians call it. It consists in the many things God allows to affect our lives. Some are pleasing to us: good health, reasonable prosperity, a good home. One need only to count his blessings honestly for the surprise of his life. But there are also what the world calls misfortunes: sickness, financial loss, unemployment, worries over many things, even the effects on us of the sins of others. These too are blessings if we had only the faith to see that whatever God allows has an infinitely wise and an infinitely loving purpose.

Besides the afflictions we can see and catalog, there are a great many other nameless tensions, stresses and strains that we can hardly pin down to anything definite; but they produce their misery within us. And for all these things we suggest that we could find much peace of heart if we had a well-ordered submission to God's dealings with us — the faith to see the love and wisdom behind all His providential arrangements.

Sources of the Problem

What is the reason that in our modern times there is such a violent upsurge in the tensions and nervous breakdowns which seems out of all proportion in relation to other times? The causes are many, but certainly standing out in great prominence is the fast pace of modern life with its terrific appeal to all the senses and passions of men that has become almost an obsession of our age.

In olden days life was relatively simple. Perhaps we, with our taste for modern living, might call it a dull life, but at least it was peaceful. People knew how to live quietly in a relaxed way. They could be satisfied with simple joys. Whereas young people of 50 years ago could be happy spending an evening pulling homemade taffy or making popcorn, now there is a frantic rush to find the best entertainment in town; and they still come away disappointed. "There's sure nothing to do in this town!" The simple joys of yesterday would be laughed at as ridiculous by modern youth. Yet the young people of today often have much less

peace and happiness in their lives than the boys and girls of 50 years ago.

Our modern world has developed the philosophy of pleasure and comfort to a fantastic degree. One of the clearest proofs of this is modern advertising. Advertising is necessary in the world of commerce and industry. There is such a thing as good advertising. The kind of advertising we speak of is the advertising which seems intent on exhausting the English language, looking for words to build up the idea of pleasure and luxury and comfort and delight. In fact this kind of advertising must share the blame for creating a large part of our modern tensions. It creates appetites that did not exist before, or at least it appeals to those appetites which do exist and intensifies their cravings. It creates synthetic needs — everybody "needing" something more than he has, something better than he has. Last year's model is much too ancient, and a year from now another model will scream for attention.

Then the herd instinct comes into play. The greater the pressure of the advertising, the greater will be the number who are swept into the obsession of buying and enjoying the best. And as the "crowd" who possess "the best" increases, the greater the strain becomes on the others to follow suit lest they miss out on something, or are looked down upon. And if that growing obsession to have the best and the latest cannot be satisfied, there is discontentment, disappointment, a sense of frustration.

The World Cannot Satisfy the Demand

That is the source of much of the modern nervous strain. Tremendous desires are built up, and the world and the things of the world cannot satisfy those desires. Some cannot have the things they see and desire; other can buy anything they want, but the material possessions and pleasures themselves do not satisfy the craving that has been set up. They never get enough. They never reach the point of complete satisfaction. So there is stress. There is a distressing sense of frustration, great surging desires unfulfilled, nameless desires they do not even recognize.

In some persons there springs up a dangerous choking rage at the inequalities of life. They see that some are born with the silver spoon in their mouth, on the right side of the tracks, with many fine talents and qualities that promise great success. But they themselves are born among the poor and underprivileged, without high talents, no friends in high places, and so they are doomed to a life of frustration and failure. Why? Why? Someone has well described their state of mind. "They become like a captive wolf leaping at his captors, but thrown back by the bars of life's unbreakable cage."

Misery! Frustration! Bitterness!

What can bring peace to such a tortured soul? Why not try a vivid faith in and submission to the all-wise providence of God: the deep conviction that absolutely nothing in this world happens by sheer chance — that God has control of all? Any person can learn the lesson that God loves him individually with an infinite love and has countless ways of bringing good out of evil, and balancing all inequalities — for all eternity. With such a deep conviction as that, could he not relax, as he realizes that in the same proportion as eternity surpasses time, so the inequalities of life are infinitesimal when compared to the compensations of eternity?

No Answer to the Problems from the World

The world creates this infuriating problem of unleashed appetites but cannot give the answer.

But what is more important, neither can the world provide the answer to the problems that are not of its own making. It has no answer to give to the age-old problem of pain and fear. It tries. But its attempts are pitiful. In great crucifying tragedies it appeals to high human courage and perhaps holds up the example of some man who heroically overcame great handicaps. 'The Reader's Digest' type of story! Small comfort to one who sees only his suffering and has scant esteem for natural virtue in the abstract.

Materialistic philosophers glibly tell the people not to fear. "The only thing we need to fear is fear." That makes a resounding rhetorical statement in a bombastic speech. But when a man is faced with real impending evils of a serious nature, what else is there but fear unless he sees in those evils a good which is greater than the evil itself, such as supernatural faith suggests? Without the conviction of that greater good, why shouldn't he fear? Why shouldn't he fear with a great fear serious illness and death? Why shouldn't he fear cancer or a heart attack? Without a supernatural faith, a spiritual outlook, a philosophy of despair is an understandable result.

Christ Has the True Answer

It is quite clear that Christ did not want men to become unbalanced by this condition of stress and strain. He wanted us to have peace. Peace was His favorite greeting: "Peace be to you!" And it was no ordinary things He offered. "My peace I give you; not as the world gives do I give." How often His chosen apostle St. Paul talks about "the peace that surpasses all understanding." This great peace of soul is part of the reward Christ promised His faithful followers even in this life.

And this peace was based upon and explained by his entire doctrine of the all-governing providence of God, which our Lord explained so beautifully in the sixth chapter of the Gospel according to St. Matthew. The world looks on many things as blind chance. But Christ says there is no such thing. Everything is under the control of God, whether it be the lilies of the field, the birds of the air, the falling of a leaf, or our own welfare, spiritual and material. God has complete control, and absolutely nothing can happen without His all-wise, and all-loving purposes being involved in it. And this God, Who has all things under His control loves us and is concerned with our welfare. That is the solid rock upon which we must stand if we want to establish peace in our lives, if we want to conquer fear, if we want to face pain and suffering bravely. That — and no other!

Sometimes we sit and watch a movie. Perhaps it is a masterpiece of suspense. The bad man is winning, and perhaps we almost squirm in our seat as we wonder if the hero will discover the trap in time. Our nerves get tense. Perhaps we live with the characters so intensely that we come out of it like a rag — nervously tired. Why? Because we lived the story just as it was unfolding incident by incident.

But suppose we did it differently. Suppose we tore ourselves away from that absorption in the story, sat back and told ourselves: "This is just a movie. It is make-believe. A story writer built this thing up in his own imagination, and he has arranged it so that it will all come out right in the end. The bad man is going to be caught and exposed, the good man will win out and get the girl. Why is everyone else so tense and excited about it? Why not just relax and wait for the happy ending? Well, such an outlook would spoil the movie as entertainment, but it would certainly relax the nerves.

In just such a way as that our whole life is a drama written and planned by the providence of God. There are many disappointments, trials setbacks, worries, all written into that lifelong story; but they are not happening just by chance. They are all planned and written into that play. And if we will just follow the script as God wrote it

for us, accept the lines and the incidents He has put into it, submit ourselves and trust in Him, then the play will end up with the happy ending just as God, the author, planned it. All those trials and sufferings and temptations have a purpose. They are meant to produce virtue, increase our love and merit, allow us to atone for our sins. They all add up to a wonderful glorious happy ending — if we play it as God wrote it. If we refuse to follow the script, there may be a tragic ending.

Not Fatalism — but Faith

But a word of warning! There are religions in the world that preach a doctrine almost like this but with a false twist. They are fatalistic. "What must be, must be, and we are to do nothing about it." The Catholic religion is not one of these; its doctrine is clear. We are to do all that we can legitimately do to help ourselves, but what is beyond that should be accepted as the all-wise will of God.

At one moment it may be God's will that we be ill. But at the next moment it may be His will that we consult the physician or use the proper remedies. We have no way of knowing it is God's will that we remain ill until we have tried all remedies without success. At one moment it may be God's will to allow the devil to stir up trouble and evil in the Church and in souls, but at the next moment it may be His will that we fight valiently to destroy the evil influence of the devil.

When we have done all we can prudently do to help ourselves, there is still something we can do. We can renew our faith in the wisdom of God; He holds the entire universe, and everything that happens in it, within the faith in the goodness of God, Who never asks a sacrifice that He does not intend to reward a thousand times over.

In a spirit of deep humility and trust and love we can say from the bottom of our heart, "Thy will be done!"

And then, at least so far as our individual life is concerned, there will be just a little bit less of worry and of tension in the world.

INFATUATION WITH MACHINES

Ever since the world of men exists people were trying to make their daily life as easy as possible not just because everyone of us is a little lazy, but also because no one should spend more energy than is really needed. Hence from ancient time men started the invention of the machines to make their work easier. The latest machine is the computer which is able to do the job that once required more than 100 people to do. Unfortunately no computer can be completely trusted, at least not all the time, because no computer is completely free from error. Our modern computers are showing signs of intoxication, nervousness and indecisiveness, and therefore run amuck.

Their "sickness and tiredness" can be caused by too much light or heat, used fuses, etc. They cannot "make up their mind" when two solutions are equally feasible which shows that no machine can ever match the human brain. Some computers have even suffered a genuine nervous breakdown, blowing tubes and fuses and collapsing. It had been trying to divide by zero and worked on it all night, got frustrated and blew the whole thing up. Some defenders of the machines attribute their mistakes to those who manage them which is also true. But it is also true that even the best computers are not infallible.

M. Schudlo, C.SS.R.

MY THORNY PROBLEM

(Canadian Bi-culturalism)

I am a Canadian of Ukrainian descent. I fought in the Second World War and was wounded. I feel that Canada is my native country and that I am a full-fledged Canadian with all the rights and obligations which the citizenship involves or entitles me. Now we hear so much about a movement which is known as biculturalism of Canada. What does this name mean? What would it look like in practice, if it were applied to the daily life in Canada?

It is not certain what the word "biculturalism" means. We wonder whether the members of the Bicultural Commission understand its meaning, although they are supposed to explain the word to the Canadians and win their support for it.

Canada, as we all know it, is like a mosaic composed of various national groups, English, Scotch, French, German, Italian, Ukrainian, Pole, etc. The English speaking group is the most numerous. Then comes the French group with some 5,000,000 people. The whole Canadian poulation runs into some 19,000,000. Out of these 19 million some 5 million are neither English nor French, although they are also Canadians, no less so than those of the English or French descent.

The French population in Quebec started requesting an equality with the English speaking majority. Not only that. It went much further and threatened a secession from the Dominion of Canada which was formed in 1867. The Canadian leaders instituted a Bicultural Commission to study the biculturalism. The said Commission began touring Canada with the intention of gaining favor of those Canadians who are not of English and French descent. Some members of the Commission when strongly pressed declared that not every English-speaking Canadian must learn French, and vice-versa. The proceedings of the Bicultural Commission has stirred so much opposition among the ethnic groups of Canada that its bicultural twin-champions Laurendau and Dunton were told to be careful.

It goes without saying that some of those Canadians who are not of English and French descent are natuarally suspicious of the aims of the Bicultural Commission. It was never officially explained by anyone to the people of Canada what the goal of this Commission was and what was it aiming at. Does it want to assure the citizens of French descent that they are full-fledged citizens of Canada? Does it want to impose the English and French cultures upon all the citizens of the Dominion, regardless of their national descent which is neither English nor French? Does it plan to eliminate all other languages from the Canadian scene? Does it intend to force all the citizens of Canada to learn both French and English? Or does it plan to change all the Canadians into some new hybrid type of man and woman who would be known as French-English? Oddly enough, no member of the said Commission has ever bothered to put these questions and to reply them clearly. If the so-called biculturalism became an official policy of the Dominion of Canada, it would deprive all other citizens of Canada who are not of French

or English descent of the right to cultivate their own cultural and linguistic traditions. And there are some 5 million such citizens who love Canada and have fought for it!

It is true that the Constitution (Section 133) says that both the English and French languages are the official languages in the province of Quebec, in the Federal Parliament and courts. But does it mean that all other languages which are spoken in Canada by those who are not French or British must be ruthlessly eliminated? Where is that democracy upon which Canada is supposed to base its political life?

In the name of democracy the Canadian citizens of other than French and British descent have the same right to exist as their British and French compatriots, as well as to cultivate their own cultural traditions and languages.

What Canada really needs is not biculturalism, but multi-culturalism which would assure all Canadians of the equal rights to preserve and cultivate their cultural traditions for the good of Canada, because these national treasures enrich the country in which they live. These non-British and non-French citizens have the right to be treated as equal partners with the British and the French.

Father Sean Blanchfield

The Beginnings of Christianity in Japan

CHRISTIANITY in Japan begins with St. Francis Xavier. Japan had been in St. Francis' dreams and plans for years, and at last he found a guide and a ship that would take him there. His guide was a young Japanese, Anjiro, lately baptised in India, and the ship a Chinese junk, half pirate, half trader. For landing he chose Anjiro's home country of Kagoshima at the south-west tip of the islands, and they went ashore there on the 15th of August 1549. With Anjiro as companion and interpreter Francis moved among the people, met the local feudal chieftains, learned a little of the language, and sounded out the possibilities of a mission. He found the people inquisitive and yet reticent, and withal friendly. They delighted him. When he wrote home to his superiors in Europe three months later his praise of the Japanese was high indeed. "These are the best people so far discovered, and it seems to me that among the unbelievers no people can be found to excel them." His superiors sent him priests and brothers and the mission was started.

St. Francis himself left Japan in 1551, but by that time he had a group of missionaries to whom he could entrust the work. Even in the two short years they had baptised a thousand souls.

The population at that time was about 25 million, divided fairly evenly over the three main islands and the hundreds of smaller islands that surrounded them. It was not a nation as we know it today with a central government. The emperor lived in Kyoto, but did not own or govern anything unless it might be his own palace and garden. They were unsettled times. The daimyo, local feudal lords, each ruled his own territory and extended his power as far as he could by going to war with his neighbors.

It was the policy of St. Francis and the men who came after him first to win over those in authority, and if

they could not actually convert them at least to seek to have their permission to preach in the districts ruled by them. But in a situation such as we have described this policy could be fatal. The patronage of the local daimyo, while it might be the key to one district, could just as easily lock them out of the next. The Jesuit missionaries, therefore, decided to send some of their men north to the main island of Honshu in an effort to meet the emperor and obtain his permission to preach throughout the whole domain They did not know that the emperor was powerless. Nevertheless fortune favored them.

Just south of Kyoto lived a great war lord, Nobunaga. By diplomacy and force of arms he ruled half of Honshu. A tyrant and an avowed atheist, he gave his hand to no man, and yet by some quirk of character he liked the missionaries and gave them his protection. With letters of freedom signed by Nobunaga they were fairly safe and the work went on apace. In 1571 there were 30,000 Christians on the baptismal registers, and by 1579 this had become 130,000. Two hundred churches and two seminaries had been built.

When Nobunaga died he was succeeded by Hideyoshi, who continued his policy of friendship towards the Church. By this time the Faith had made such progress that some of Hideyoshi's generals and advisers were Catholics. Takayama and Konishi are probably the best known.

Then out of the blue sky in July 1583 came an edict from Hideyoshi forbidding the teaching of Christianity. It was not fully enforced until ten years later, but the dark days of persecution had begun. What was behind the edict is hard to explain. Perhaps it was the fear that the missionaries were only the thin end of the wedge for a Portugese and Spanish invasion of Japan. Buddhist bonzes suggested that Christianity was subverting the old religions and everything Japanese. Fear, ambition, pride, local rivalries, political intrigue all played their part in this and the other persecutions that followed.

Still, the missionaries in the Kyoto and Nagasaki districts, by going about their work quietly and unobtrusively, were unmolested for more than ten years. In 1603 the Jesuit superior, Valignano, reported that Christians then numbered 300,000. But there was one notable outburst of violence. In 1596 a Spanish galleon was driven ashore in a storm. The local chieftain confiscated the cargo and imprisoned the crew. The ship's captain threatened that the Spanish navy would come and avenge him. His threats were ill-timed. Hideyoshi decided that he would show who was master and ordered the whole crew executed. This was followed by a hunt-the-Spanish-hunt-the-Christians scare, and in February 1597 twenty-six Christians, priests, brothers and laymen, died for their Faith in the city of Nagasaki in a place now known as the Hill of the Martyrs.

After this there was a lull, but not for long. Hideyoshi was assassinated and the Tokugawa family came to power as supreme war-lords of the south and eventually of all Japan. When they had established themselves they proceeded with a cruel and systematic persecution aimed at the extermination of the Church. The situation was aggravated by the bickerings and intrigues of the Portugese, Spanish, English and Dutch traders, each hoping to corner the Japanese trade for themselves. A motley lot at best, some very poor Christians and some very anti-Catholic.

A new edict against Christianity was issued in 1614, and as a final measure in 1637 came a "decree of exclusion" against all foreigners, traders and missionaries alike. The Dutch alone remained on the tiny island of Deshima in Nagasaki Bay. It is doubtful if they

considered this a concession. They were little better than prisoners once they set foot on it.

The ferocity and thoroughness of the Tokugawa persecution defy description. In the 30 years following the new decree tens of thousands of Christians went to their deaths. The Church records just over three thousand martyrs, but Japanese historians put the figure much higher. Arai Hakuseki counts 200,000 but he probably includes all those who were dispossessed and who later died of poverty and ill-treatment. At any rate, we know for certain that by 1640 not a single native or foreign priest remained alive, and by 1660 outside the district of Nagasaki not a Christian was to be found in the length and breadth of the country.

It was just a hundred years since St. Francis had sent home such a glowing account of prospects for conversions. In that hundred years the Church had grown to a flourishing community of half a million souls with churches and seminaries and a native clergy with every hope of converting the whole country, only to end in apparent failure with a handful of Nagasaki peasants hidden out like beasts in the mountains and remotest islands. But the Faith was not dead.

Two hundred years went by with the "edict of exclusion" still very much in force. A few priests did steal in from time to time only to be caught immediately. They ended in the same way, by summary execution or death through hardship in prison.

In 1853 Commodore Perry of the U.S. Navy, with a show of arms and a certain amount of diplomacy, forced the Japanese to open their ports for trade. One after another the Western nations concluded treaties and trade agreements with the emperor. Three ports were specially designated as open to foreigners for trading purposes — Yokohama, Nagasaki and Hakodate. The Paris Society of Foreign Missions had priests in the Ryukyu Islands studying Japanese and waiting for just this opportunity. Father Petitjean was assigned to Nagasaki, and as he built his church there for the use of Catholics among the foreign trading communities he prayed and hoped that some day he might find a remnant of the old Japanese Christianity. Eventually what he did find was beyond his wildest dreams.

On February 19, 1865, he dedicated his church to the Twenty-six Martyrs of Nagasaki. Less than a month later he found a group of Japanese eagerly examining the building. They did not seem the usual curious sightseers and he invited them inside. They knew what the crucifix meant and they identified the statues of Our Lady and St. Joseph. They pointed to their hearts and said that they had the same beliefs as he and that there were many others like themselves. It was March 17, 1865. A few days later another group came, this time to investigate not the church but the priest. Who sent him? Did he pray to holy Mary? How many children had he? Fully satisfied with his answers they let him into their secret.

There were thousands of Christians in Urakami and other districts. They had their own system of elders, teachers and baptisers. They baptised their children, taught them their prayers and the elements of doctrine, handing on the Faith from generation to generation. Father Petitjean found that they had preserved most of the prayers intact, the life of Christ, Lent, Passiontide and the other feasts of the Church. They knew and kept also periods of fast and abstinence. They had kept the spark of Faith alive for two hundred years without church or pastor.

Father Petitjean still did not have a free hand. The old edict against Christianity was still law. On the very day of the Emperor Meiji's Charter Oath, which bade his subjects "seek knowledge throughout the world", the local authorities had put up new notices proclaiming "The evil sect of Christians is forbidden as heretofore." Sporadic persecution continued. One man, Dominic Senyuemon, was martyred. Hundreds of families were exiled to various out-of-the-way regions.

But word of this got abroad, and members of Prince Iwakura's delegation who were travelling through Europe and the United States, "seeking knowledge of the world", were constantly asked the same question: "Why does Japan persecute Christians?" Two of the Ministers of State were at length able to persuade the Government that they could not hope for good treaty terms from Christian countries as long as the old edict against Christians continued to be law. That was the end of it. The notices were taken down, prisoners were released and paid an indemnity. The second spring had come at last.

— Far East

On September 12, 1873 — 91 years ago — three American inventors, Christopher Latham Sholes, Carlos Glidden, and Samuel W. Soule, put their first practical and workable typewriter on the market, having obtained a patent on an experimental writing machine in 1868. In 1874, manufacture of their improved model was taken over by the firm of E. Remington and Sons of Ilion, New York, and sold under the trade-mark name of Sholes and Glidden. The early Remington typewriter had almost all of the essential features of the modern machine, but it wrote only in capital letters until in 1878 the carriage shift was introduced. The first recorded attempt to produce a writing machine was made by the English inventor Henry Mill, who obtained a British patent in 1714. The next patent was granted to the American inventor William Austin Burt in 1829, and in 1833 a French patent was given to Xavier Progin for a machine which embodied for the first time one of the principles employed in modern typewriters — the use for each letter or symbol of separate type bars, worked by separate lever keys. The first machine to employ the method of spacing used on all modern typewriters was invented in 1843 by an American, Charles Thurber — but his machine was never commercially practical.

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 2 Hampden Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

The Meaning of Labor Day

LABOR DAY — the first Monday in September — has much the same significance to Americans as May Day has to workers in other lands. In fact, both Labor Day and May Day originated in America within a few years of each other.

It was in New York City in 1882 — 82 years ago — that the first Labor Day parade took place. Twenty thousand cheering and singing workers, after a mass meeting in Union Square, marched up Broadway carrying banners demanding the eight-hour day. The idea spread. Since that time the first Monday in September has been a day of celebration, of mass meetings and picnics in parks and parades along the main streets of thousands of cities and towns, from the Atlantic to the Pacific, to pay tribute to the worker.

May Day also began in New York City. On May 1, 1886, there was held a meeting of 30,000 members of the new American Federation of Labor, the older Knights of Labor and the American Socialist Party. Their main purpose was to demonstrate in favor of the eight-hour day, and they passed a resolution that the first of May should be set aside as a day for labor to celebrate its victories and to formulate further demands. Three years later in Europe a congress of Second Socialist international adopted a proposal made by the American delegate that May Day be made an international affair to signify the solidarity of the world's workers.

The eight-hour day, the forty-hour week, and the many other demands of labor by the so-called dreamers of that first Labor Day, have long since been realized in the United States. The right of workers to organize in free unions of their own choice, to select their own bargaining agent, to negotiate on a basis of equality with employers, to strike if necessary, are all guaranteed by law. It is national labor policy to encourage trade unionism, regardless of what political party is in power.

When Labor Day began, sweatshops, child labor, unsanitary and hazardous working conditions and other evils were widespread. Today these things are either outlawed by legislation or ruled out by labor-management agreements and contracts. Real wages in 1963 are more than three times as high as they were then.

The reforms for which labor has struggled, including greatly improved free public education, the graduated income tax and other measures which have achieved a revolution in the distribution of wealth, the minimum wage law, unemployment insurance benefits, pensions for retired workers, aid for disabled workers, longer paid vacations, measures which have made factories safer than homes, better health care — all these basic changes have become a permanent part of the structure of American society.

In brief, in winning shorter hours, better working conditons and higher standards of living, American workers have also won greater social stature, security, and dignity in a democracy which — though still imperfect — is greatly improved. No segment of American society has contributed more than has labor to these improvements. Thus, when we write to friends and relatives overseas about how we spent the Labor Day holiday, we might also explain why Labor Day has come to mean so much to a fairer, happier and richer America.

— ACNS

Who Controls Our Public Schools?

BACK in 1932 no one in the United States knew how many local governmental units there were in the country. That year it was decided to make a careful count. It was found that, in addition to the federal and state governments, there were these other units with some form of political authority and control — 3,000 county governments, 17,000 city governments, 14,000 special districts — to handle such necessities as irrigation, roads, fire control and similar matters — and no less than 128,000 school districts.

In other words, the thing the people wanted to keep the closest eye on was the education of their children. The hiring of teachers, conducting of classes, purchase of books and day to day running of the schools — all that the people did not want to entrust even to a city government. It was controlled almost by each little neighborhood.

So, when the Supreme Court in faraway Washington prescribes rules for the operation of schools — as it did in May, 1954, by banning racial segregation in American public schools — it is indeed touching a subject very close to the people's hearts. Does this mean, then, that the people of the United States believe the federal government should do nothing about education? Have no control over it at all?

By no means. As the Supreme Court made clear in the 1954 decision, and in many others, every governmental unit, from the federal and state governments down to the smallest district, all must abide by the Constitution. As a matter of fact, the federal government has always taken a large hand in the problems of education.

As early as 1785, only a year after winning independence from Britain, Congress reserved large tracts of public land for the maintenance of schools; and in the famous Northwest Ordinance of 1787 which prescibed how territories could become states, Congress then declared: "Religion, morality and knowledge being necessary to good government and the happiness of mankind, school and the means of education shall forever be encouraged." And it wasn't long afterward that schooling became compulsory throughout the country.

In recent times the federal government has appropriated large sums to help states and localities build and maintain schools and colleges. On Dec. 16, 1963 for instance President Johnson signed into law legislation setting up a $1.2 billion program to help colleges build classroom, laboratories and libraries. But the actual day to day control of the schools has always been left to local school districts.

Since 1932 when, as noted above, there were 128,000 school districts in the country, a lot of consolidation has taken place and the number today is just over 50,000. Yet there are still many more school districts than any other governing units in the United States. The school districts are the closest thing remaining to direct democracy, and the people want it that way.

When the people had to give up direct control of the schools as the country grew and multiplied, they organized small districts which hold elections of their own. There are some local differences, but usually a School Board is elected, and if the School Director or Superintendent is not also elected, the Board appoints him. In any event, the Director must answer to the Board at frequent meetings about his hiring of teachers and principals and the day to day running of the schools.

But still the local citizens keep in

very close touch. There are Parent-Teacher organizations in virtually every community, in which all the parents of all the children in the school can meet and talk directly with the teachers. Direct democracy is no longer possible in a crowded world, but the control of American public schools is, perhaps, one of the nearest things to it.

— ACNS

SLOW DOWN

If today's average American is confronted with an hour of leisure, he is likely to palpitate with panic. An hour of nothing to do! So he jumps into a dither and into a car, and starts driving off fiercely in pursuit of diversion... I thank heaven I grew up in a small town, in a horse and buggy era, when we had, or made, time to sit and think, and often to just sit... We "catch" a train, we "grab" a bit of lunch. We "contact" a client. Everything has to be active and electic... We need less leg action and more acute observation as we go. Slow down the muscles and stir up the mind!

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, ч. 9.
Volume XXXVI, No. 9.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Народження Божої Матері ____ 1
Місячне намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 4
Українська школа ____ 6
Спасіння поза Церквою _ о. М. Щудло, ЧНІ. 8
Австралія ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 12
Обряд хрещення ____ о. Р. Хом'як, ЧНІ. 15
Хотів би ти знати? ____ 17
Населення Австралії ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 20
Бог врятував нас від гураґану... ___ М. Щ. 24
Українська духовість
о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 28
Прокажені в Америці ____ о. Роман Ганас 31

The Sign of Victory
Patrick Shaughnessy, O.S.B. 33
The Wonder of Man .... M. Schudlo, C.SS.R. 37
The Vocation Problem and Our Mother of Perpetual Help ... John Stuchlak, C.SS.R. 40
How do we know there is a God?
Bishop Muldoon 42
I'd Like to Know 45
Patience ..... Bishop F. Sheen 48
Australia ..... M. Schudlo, C.SS.R. 49
Program for Relaxing
Gregory Lahay, C.SS.R. 52
My Thorny Problem ... M. Schudlo, C.SS.R. 57
The Beginnings of Christianity in Japan
Father Sean Blanchfield 58
The Meaning of Labor Day 62
Who Controls Our Public Schools? 63

Голос

Спасителя

36 (1964) 10 - October issue

-- front cover missing

ДЕ ХРИСТОС ЦАРЮЄ?

По смерті Соломона, царя ізраїльського, Єровоам противник Соломонового наслідника і сина Ровоама, збунтував 10 ізраїльських племен і заложив своє власне ізраїльське царство. Побоюючись, щоб його підвладні, ходячи почитати правдивого Бога в єрусалимській святині, не вернулися до свого законного володаря Ровоама, цар бунтівник задумав відтягнути їх від правдивого Бога. Що ж учинив він? Звелів вилити "два золоті воли і промовив до народу: "Вам не треба ходити до Єрусалиму. Ось твої власні боги, Ізраїлю, що вивели тебе з Єгипту..." (І Цар. 12, 38).

Вчинив він це тому, що бажав панувати над частиною народу, яка далася звести його намовам і відлучилася від царя Ровоама. Темний ізраїльський нарід утратив компас віри і догми наданий йому Мойсеєм. Принада незалежности від Ровоама так притемнила їх розум, що вони не бачили укритого сільця ідолопоклонства, в яке бунтар Єровоам завів їх, щоб тільки могти панувати над ними, своїми двоєдушними підвладними. Повірили вони в розум і мудрість Єровоама, а не хотіли вірити в розум і мудрість Того, хто сотворив їх, ані в Нього Самого.

Подібно поступають всякі псевдопророки в сьогоднішніх часах. Вони ненавидять Христа Царя, бо Він велить шанувати людську гідність. Люди це найкращі сотворіння на землі. Сам Бог так любить їх, що послав "Свого однородного Сина, щоб кожен, хто вірить у Нього, не загинув, а мав життя вічне" (Ів. 3, 16). Бог надав людям свободу волі, свободу думання і вибору. Сам Він шанує ці дари, навіть, як люди надуживають їх, щоб зневажати свого Творця.

Тирани і гнобителі людства ненавидять Христа, бо Він не дозволяє визискувати і гнобити Своїх братів, людей. Ось тому вони завжди ведуть проти Нього війну. Хто піде за тиранськими псевдопророками і провідниками, той тільки стягне на себе всякі нещастя в цьому і в другому житті, як це трапилося нещасним ізраїльтянам, які

пішли за покликом бунтівника Єровоама. Пророк Ісая каже: "Горе беззаконникові, бо буде йому відплата за діла рук його" (Іс. 3, 11). Руїна Єрусалиму та нещастя, що в 70 році по народженні Христа спали на ввесь жидівський нарід, як переможець Тит убив 1,100,000 жидів у часі облоги Сіону, повинні опам'ятати сьогоднішніх безвірків і доказати їм, що вибір Варави замість Христа не принесе їм щастя ні в цьому ні в другому житті. За відкинення Спасителя жидівський нарід заплатив повним знищенням Палестини. "Не Його, а Варава!" (Ів. 18, 40).

Не буде миру в світі, ані в душах, як довго володарі та їхні підвладні виключатимуть Христа з парляментів, міжнародних договорів і нехтуватимуть Його заповідями в своїм щоденнім думанні та поведінці, бо людина не живе самим тільки хлібом і технікою, виключаючи Христа з політики, родинного життя, як це вчинила жидівська чернь в Страсну П'ятницю, коли спазматично кликала до Пилата, представника поганського Риму: "Ми не маємо Царя, окрім кесаря!" (Ів. 19, 15).

Чому люди противляться Христові?

Якщо б Христос був жорстоким тираном, гнобителем і катом, то ніхто б не дивувався, що народи не люблять Його і борються з Ним. Христос же це найкращий Добродій світу і найщиріший Приятель людства. Чому ж тоді люди противляться Йому і поборюють Його Царство?

Ось деякі причини спротиву Христові та Його земському Царству, цебто Церкві, яка навчає людей в імені Христа Спасителя та має провадити відкуплені душі до вічного спасіння в небі.

1) Незнання Христа і Його Євангелії

Загал християн дуже мало знає про Христа. От знають вони, що Він народився в Вифлеємі, жив у Назареті, помер на Голгофі, воскрес і вознісся до неба, звідкіля прийде судити живих і померлих при кінці світу. Коли ж іде про Його навчання і застосування засад Євангелії до щоденного життя, то це знання Христа дуже поверховне, бо не входить у серця та не керує людськими ділами в щоденній поведінці. В щоденнім житті не один християнин так поступає гейби Христос не існував, бо не числиться з Ним у родиннім житті, політиці, бизнесі, забавах, пресі, телевізорських програмах...

Таке знання Христа надто поверховне. Воно не в силі зреформувати життя і запевнити спокою людським душам. Не мавши спокою та почуваючись нещасливими, люди не оскаржують себе самих, а накидаються на Христа та Його Церкву ніби вони не йдуть із духом модерних часів, але заскорузли в середньовічних забобонах.

Почуття нещасливости, невдачі в житті і незадоволення викликають обурення проти Христа і боротьбу з Ним і Його Церквою. Св. Петро докоряв жидам: "Браття, знаю, що ви вчинили це (розп'яли Христа) з несвідомости" (Дії: 3, 17).

Ірод хотів вбити новонародженого Царя Христа, бо не

знав про Його духовне посланництво в світі. Думав, що Спаситель прийшов відбирати йому земське царство.

Пилат не знав Христа, як вибрав ласку цісаря Тиверія, засуджуючи Христа, хоч його власна жінка, Свята Прокуля, перестерігала його не чинити Христові кривди. "Не май нічого з цим Праведником, бо сьогодні в сні я багато натерпілася через Нього" (Мт. 27, 19).

Як незнання Христа і Його відкинення жидами, Іродом і Пилатом були добровільні, тому не врятували ні жидів, ні Ірода, ні Пилата від заслуженої кари за погорду Божим Сином, так і незнання сьогоднішніх християн, єретиків і безбожників не врятує їх від Божої кари, бо це незнання добровільне. Вони не хочуть знати, прийняти і числитися з Христом і Його навчанням, бо їм так вигідніше. Він для них застрогий і загостра Його Євангелія для оспалих християн, бо велить шанувати подружжя, бути чесними в бизнесі, любити ворогів, тощо.

2) Фатальна байдужність -

Сьогоднішнє людство цікавиться медициною, астрономією, забавами і мріє про вигідне земське життя, але мало або зовсім не цікавиться Христом і навчанням Його Євангелії. Скільки літ юнаки присвячують студіям, щоб стати лікарями, адвокатами або політиками? Скільки ж посвячують часу, щоб вивчити навчання Христа і стати прикладними християнами? На все є доволі часу, тільки для Христа і власної душі чомусь завжди бракує його!

Як колись Христос намагався вирвати жидів із байдужности і пробудити їх з погубного духовного летаргу, так і сьогодні Його Церква старається пробудити заснулих у земських вигодах християн.

Жиди спокійно проживали собі, як народився Христос, бавилися і політикували. Коли мудреці зо Сходу сповістили їх, що Христос народився, то жиди попали в незрозумілий для нас переполох: "Як зачув це Ірод, занепокоївся він сам і з ним увесь Єрусалим" (Мт. 2, 3).

Христос проповідав жидам, але вони не вірили Йому. Чинив чуда, щоб підтвердити Своє божеське посланництво: "Як не вірите Мені, то повірте ділам, щоб пізнали і повірили, що Отець у Мені, а Я в Отці" (Ів. 10, 38).

Хіба ж вони повірили Його ділам цебто чудам, які творив на їх очах, щоб потвердити Своє божеське посланництво? Ні, бо Його навчання було їм невигідне. Він наказував гамувати власні пристрасті, умертвляти пожадливості, любити ближнього, відв'язувати серця від земських дібр, прощати ворогам, тощо.

Подібні ж прикази прикрі та невигідні для людей, що поза тілом і земськими добрами нічого не знають і не хочуть знати! Ось тому жиди відреклися Христа і відкинули Його навчання, бо було не до смаку зматеріялізованим жидам. Навіть виразна погроза не потрапила опам'ятати їх. "Горе тобі, Хоразине, горе тобі, Витсаїдо! Якщо б в Тирі і Сидоні були сталися ті чуда, що тут сталися в вас, то давно б були вони покаялися в волосяниці та попе-

лі!" (Мат. 11, 21). Чому це так сталося. Ось відповідь!

Отці Ісусовці працювали в Індіях. Один князь дуже любив місіонерів і цікавився християнською релігією, але завжди відтягався прийняти її й охреститися. Накінець один із місіонерів потрапив викрити причину його отягання. "Отче", промовив "князь поганин", "я подивляю навчання Христа і католицьку релігію. Проте я не годен прийняти їх, бо вони за чисті, а моє життя занадто брудне і розв'язле".

Зіпсуті, горді та погружені в земських розкошах душі не приймуть Христа, бо не розуміють Його і не хочуть іти за Його навчанням. Христос не тільки навчає людей теоретично приймати Його засади, але водночас вимагає, щоб вони зберігали Його моральний закон, який нерідко іде в розріз із мріями та поступованням людства. Правдивий християн постійно підтверджує свою віру релігійними та духовними практиками. Віра мусить видавати плоди чесноти, йнакше вона мертва та безвартісна.

Апостоли Андрій і Петро мали живу віру, бо покинули дім, родину та свій риболовський фах і пішли вслід за Христом. Зате Пилат, опанцирений у римську логіку і задивлений у земські користі, не пізнає Правди, хоч Вона в людськім виді станула перед ним у Великодну П'ятницю. Не хотів Христа, бо віра в Нього наражала його на різні клопоти і неприємності. Не було в нього геройської любови до духовного життя, не мав охоти трудитися для спасіння власної душі і не плекав у собі надземських ідеалів, тому й не признав Христа за свого Спасителя та Царя. Отак Пилат відкинув Христа і Його правду, бо вони наражали його на різні клопоти та виставляли на небезпеку затратити ласку земського кесаря, безмилосердного Тиверія.

Байдужність супроти Христа це джерело невимовних нещасть у цьому і другому житті. Без Христа неможливо належно розв'язати ніякої проблеми, а цих проблем надзвичайно багато в сьогоднішнім світі. Поступ людства помножує проблеми, яких ніхто не розв'яже для добра світу, "бо нема під небом іншого йменя, яким ми могли б спастися" (Дії: 4, 12), хіба Христос Цар.

Ті, що мають багато вільного часу, мають велику проблему (небто не знають), як обходитися від тих, що просять у них різних прислуг, яких самі не вчинили б іншим.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністрації й кореспонденцій: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хіба що хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилаге марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ

ЩОБ ПИТАННЯ, ЯКІ ПОСТАЮТЬ У ЗВ'ЯЗКУ З РОСТОМ НАСЕЛЕННЯ СВІТУ, РОЗВ'ЯЗАТИ ЗГІДНО З ЛЮБОВ'Ю, СПРАВЕДЛИВІСТЮ І БОЖИМИ ЗАКОНАМИ

(Намірення Апостольства Молитви на жовтень благословлене св. Отцем)

В історії світу люди вже не раз застановлялися над труднощами, що їх спричинює ріст населення на нашій землі. Ці питання часом розв'язували різні нещастя, як війни, пошесні недуги, чи навіть винищування цілих племен. Однак в останніх часах питання, як прохарчувати всіх людей на землі, стають більш актуальні. Сьогодні надзвичайний поступ лікарських наук, нові засоби в поборюванні недуг, вищий рівень гігієни, зменшили смертність людей. В початках біжучого сторіччя пересічний вік людини був 35 років життя, сьогодні є він 65, а навіть 67 літ. Тому ріст населення дуже скоро поступає вперед.

В часі приходу на світ Ісуса Христа було на світі 250 мільйонів людей, коло 1650 р. було 500 мільйонів людей, а в 1962 р. було 3 більйони. На рік 2,000 обчислюють, що буде на землі 6,900 мільйонів населення. Значить, що 40-50 літ населення подвоюється.

Після обчислень демографів наша земля може прокормити з теперішніми господарськими засобами, при дієтичній консумпції, що є у ЗДА і при голяндськім способі рільничого промислу: 20 до 28 більйонів людей, а беручи за підставу обрахунку менше багату дієту японців, (що більше вживають риб'ячої протеїни, чим м'ясної), то наша земля може прохарчувати навіть 95 більйонів населення.

Та все таки при так скорім рості населення не треба дуже довго чекати, щоб на нашій землі було так багато людей, що, після обчислень теперішніх учених, вона не могла б прохарчувати всього населення.

З повищим питанням зв'язана ще друга справа. Вже тепер, хоч земля може прохарчувати 10 разів більше населення, є дуже багато голодуючих, або недокормлених: ⅔ населення в світі є недокормлена, а ½ терпить голод. Причиною того оплаканого стану є несправедливий розподіл споживчих засобів і самолюбне використовування харчів зо сторони тих, що їх посідають. А прецінь Бог дав землю з її скарбами й плодами для всіх людей без винятку.

Тому так дуже важливі є питання, що зв'язані з прохарчуванням населення на землі. Над тим застановляються економісти, політики та соціологи. Ці питання є дуже складні. Вони зв'язані з питанням ограничення породу (бирт-контроль), а практика ограничення породу тісно лучиться з моральним законом.

Щоб знайти вистачальні харчі для всього населення землі, треба конечно справедливого розподілу так землі як і її продуктів. Тут треба мати на увазі не тільки економічні й політич-

ні питання, але також суспільні й чисто людські. Відповідальні установи і провідники народів мусять позбутися своїх самолюбних цілей, та розв'язувати ці справи згідно зо справедливістю, любов'ю і Божими законами.

О, як дуже важливі є ті всі справи. Скільки треба студій і досвідів, а притім доброї волі, щоб ті всі питання розв'язати згідно зо справедливістю, любов'ю і Божими законами. І чим скоріше ті питання будуть предметом поважних застанов, тим більше буде надії на винайдення такої розв'язки, що буде відповідати справедливості, любові й Божим законам.

Певно, Бог, Творець людського роду, є його Вседержителем, Боже Провидіння заряджує всім, з Його рук є "кожний дар". Однак, Бог віддав людині до заряду землю, коли сказав, благословлячи прародичів: "Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядковуйте її собі" (Буття 1, 28). Бог дав людині розум і волю, щоб усе в своїм житті й управі землі поступала згідно зо справедливістю, любов'ю і Божим законом і в той спосіб співпрацювала з Божим Провидінням.

Тому молімся сердечно до Пресв. Серця Христового, взиваймо заступництва Божої Матері в наміренні цього місяця: Щоб питання, які постають у зв'язку з ростом населення розв'язати згідно з любов'ю, справедливістю і Божими законами.

Місійне наміреня: Щоб у католицьких країнах зросло зацікавлення місіями.

Листопад: Загальне наміренн: Щоб усі прийняли християнське переконання, що життя на цім світі є приготуванням до вічного життя.

Місійне намірення: Щоб Азія і Африка могли, через студіювання і застосування навчання енцикліки: "Мати й Учителька", спротивитися духові матеріялізму, що Захід уводить до них.

Не роз'ятрюй себе пристрастями, бо вони розірвуть тебе (Сир. 6, 2).

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., 2 Hampden Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд просимо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на що адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

ВДЯЧНІСТЬ БОГОВІ

(ДЕНЬ ПОДЯКИ)

ВДЯЧНІСТЬ Богові за безчисленні добродійства повинна бути спонтанним відрухом людського серця, бо ця чеснота подобається всім людям, і кожен із нас вимагає її від тих, кому робимо добро або для кого трудимося. На жаль вдячність це дуже рідка чеснота, і через те в світі є дуже багато невдячних людей. Отак діти бувають невдячні своїм батькам, чоловіки жінкам, жінки своїм чоловікам, сусіди сусідам, парафіяни своїм душпастирям; а люди взагалі відплачуються Богові невдячністю за все те, що Він учинив або чинить для них, хоч Апостол Павло підкреслює, що вдячність це основна чеснота і обов'язок усіх християн. Ось як він пише до християн у Колосах, що проживали в Малій Азії: "Все, що тільки робите словом або ділом, робіть усе в ім'я Господа Ісуса, **дякуючи** через Нього Богові й Отцеві!" (Кол. 3, 17).

Це правда, що кожен гріх зневажає Бога і засмучує любляче серце нашого Небесного Отця. Проте слід заявити, що невдячність більше ніж якийнебудь гріх ображає Бога, бо ніхто не годен нічим виправдати своєї невдячности. Як хтось грішить іншим гріхом, то годен якось виправдувати себе, от хоча б словами: "Я був п'яний.—Я розлостився.—Він мене скривдив.—Спокуса привела мене до гріха, бо я не мав сили опертися їй!"

Хоч подібне виправдання не звільняє людини від вини в Божих очах, то все таки воно поменшує злобу гріха. Зате чим людина зможе виправдати свою невдячність за стільки добродійств, що Бог подав їй? Нічим! І тут саме злоба невдячности. Ніхто не зможе боронити себе, заявляючи Богові, як стане на Його суд: "Я був невдячний, бо я розлостився, бо я не міг опертися спокусі!"

Вдячність повинна бути віддихом нашого серця, якщо в нім є якесь почуття шляхетности. Тільки затверділі та розтріпані душі бувають невдячні, бо вони не думають про те, що отримали від Бога, або від людей, хоч дуже часто не мали ніякого права, щоб Бог чи ближні подавали їм потрібні добра або прислуги.

Божественний Спаситель і Його преблагословенна Мати Марія були повні вдячности для Бога. Як Христос воскресив Лазаря, то Він отак подякував Своєму Небесному Отцеві, звівши очі до неба: "Отче, дякую Тобі, що Ти почув Мене!" (Ів. 11, 41). Як же пречиста Діва відвідала свою сестрінку Єлисавету і вона згадала про ласку Божого материнства, то Пресвята Богородиця пуб-

лічно закликала, виявляючи свою вдячність Творцеві вселенної: "Моя душа величає Господа..., що споглянув на Свою покірну слугу..., бо великі речі Він учинив для мене!" (Лк. 1, 46 і 49).

* * *

Вдячність це прикмета невинних і шляхетних душ. Зате нема її в серцях забруджених гріхом і розбурханих пристрастями. Ось тому святкуємо день **подяки.** Ціль цього свята це пригадка, щоб люди були вдячні Богові за Його безчисленні ласки, що Він подав поодиноким людям, родинам і народам. Цих же добродійств так багато, що ніхто не потрапив би списати їх навіть у найбільшій книзі світу.

За які ж ласки треба дякувати Богові? Ось деякі з них:

1) Треба дякувати Богові за те, що сотворив нас і подав прецінний дар життя. Ніхто нас не потребував. Світ був би існував, коли б нас не було в ньому, і ніхто навіть не відчув би, що нас тут нема.

2) Треба дякувати за те, що ми годні бачити і подивляти красу сотвореного світу, коли на землі є мільйони сліпих людей, що проживають у постійній темряві.

3) Треба дякувати за те, що чуємо, хоч у світі є мільйони глухих.

4) Треба дякувати за те, що ми годні ходити, хоч у світі є мільйони калік і спараліжованих, що безрадно лежать у ліжку або сидять прикуті до крісла.

5) Треба дякувати за щоденний хліб цебто за те, що ми не голодні, коли в світі мільйони людей тяжко голодують.

6) Треба дякувати за дар святої віри, за численні пробачування наших гріхів у святій сповіді, за те, що маємо нагоду бувати на Службі Божій, чого не мають наші переслідувані большевиками браття і сестри в Україні, за Святі Причастя, що ми годні приймати бодай кожної неділі, як буваємо в церкві, тощо.

7) Треба дякувати зате, що Божий Син помер за нас на хресті, щоб відкупити нас від гріха і захоронити від вічного прокляття в пеклі.

8) Треба дякувати за те, що Бог рішив взяти нас до неба і наділити вічним щастям, якщо будемо на землі любити Його та зберігати Його святі заповіді.

Коротко кажучи, треба завжди і всюди дякувати Богові, бо походить від Бога все те, що маємо, як це виразно заявляє Св. Павло в листі до християн у грецькім місті Коринті: "Нездібні ми чогось помислити самі від себе, але наша здібність походить від Бога!" (2 Кор. 3, 5). Якщо люди не годні цебто не мають сили самі від себе навіть нічого доброго помислити, то де ж вони годні щось доброго зробити, трудитися, уникати гріха і змагати до вічного щастя? Ця здібність походить від Бога, і тому так за неї, як за всі інші добродійства, так духовні, як дочасні, люди повинні щоденно дякувати Богові, особливо ввечорі, як кладуться на нічний відпочинок. Тоді кожен повинен щиро і всім серцем заявити: "Мій Небесний Отче, дякую Тобі за всі ласки і благословення, що Ти сьогодні подав мені. Жалую, що не одного з цих добродійств я надужив. Пробач мені і поможи належно використовувати всі ласки, що Ти будеш подавати мені в майбутності". Ось так треба дякувати Богові за кожне добро, що Він у Своїй безмежній доброті і ласкавості подає нам. Крім цього слід дякувати Богові і за тих невдячних людей, що ніколи не дякують Йому.

* * *

Акторка **Елса Ленкестер** це живий приклад, як треба дякувати Богові. В часі другої світової війни вона проживала в Лос Анджелес, де влаштовувала прощальні вечірки тим воякам, що від'їжджали на фронт. При кінці кожного вечірка прохала приявних вояків, щоб вписали своє ім'я до осібної книжки, обіцюючи їм, що буде молитися Богу, щоб чував над ними під час війни і допоміг щасливо вернутися додому.

Минали місяці і роки. Багато вояків щасливо верталося до своїх родин із війни. Деякі з них пригадали собі свою добродійку панну Ленкестер і поступили до її хати, щоб подякувати їй за молитви. Тоді побожна акторка відчиняла вписову книжку, знаходила ім'я вояка і біля нього писала: "Боже, дякую Тобі!" Отак вона виявляла свою вдячність Богові за поворот кожного вояка. Писала цю подяку біля імени вояків, бо хотіла бути певною, що за кожного з них подякувала Богові.

* * *

Було б добре, якщо б кожен чоловік і жінка, що проживає на землі, мали подібну книжку, в якій вписували б всі Божі добродійства, що отримують від Христа, Божої Матері, Святих і Пресвятої Трійці. Було б дуже гарно, якщо б ми біля кожного з них виписали коротеньку подяку: "Ісусе, Маріє, Пресвята Трійце, дякую Тобі за цю чи ту ласку!" Ох, ця практика сильно подобалася б Богові та запевнила б нам іще більші ласки і благословення в цім і в другім житті.

Якщо ж нам затяжко щодня списувати Божі добродійства в осібній книжці, то принаймні кожного вечора дякуймо Богові за всі ласки разом. Це так само буде подобатися нашому Небесному Отцеві, і Він напевно буде чувати і благословляти нас, щоб ми могли щасливо вернутися до Нього в годині смерти і отримати навіки Його батьківське благословення.

* * *

Наші предки в Україні мали оцей побожний звичай і спосіб складати Богові подяку за все, що Він подавав їм, чи це було приємне чи прикре: "Слава Отцю і Сину...". Ми нащадки цих побожних українців, хоч проживаємо в Канаді чи Америці. Наслідуймо їх. Навчаймо наші діти так само дякувати Богові за все, що посилає їм, повторяючи цілим серцем: "Слава Отцеві і Синові і Святому Духові...".

Як Веніямин Франклин винайшов громозвід, то англіканський і американський протестантський клер строго виступив проти громозводу, заявляючи, що громозвід противився Божій волі, бо на їх думку громи були знаряддям у Божих руках, щоб карати злочинців за їх гріхи. Ось тому вони вірили, що грім ніколи не заб'є доброї людини. Якщо ж Бог бажає покарати якогось безбожника, то Франклин не мав права захищати його перед Божою справедливістю, бо інакше він буде помагати безбожникам і кримінальникам уникати заслужену кару.

Хто таний гіпохондрик?

о. М. Щудло, ЧНІ.

Є багато гіпохондриків у світі, хоч не всі гіпохондрики знають, що вони є гіпохондриками, ба й загально кажучи, мало хто з них здає собі справу з цього, що він гіпохондрик, бо всі люди до певної міри є природними гіпохондриками або принаймні можуть ними дуже легко стати. Зародок гіпохондрії є в кожній людині після упадку Адама в первородний гріх. Як одідичуємо від свого прабатька Адама первородний гріх, так і отримуємо його сумний спадок, цебто схильність до гіпохондрії.

Що ж таке **гіпохондрія?** Гіпохондрія—це ненормальна і пересадна журба про здоров'я, якій часто товаришать уявні, безосновні хвороби і глибока мелянхолія. Деякі люди негайно тривожаться, як тільки заболить їх голова, шия чи з'явиться якась познака горячки. Нащастя загал людей нехтує цими познаками-симптомами та не журиться ними. Зовсім інакше поступають дійсні гіпохондрики, бо ці нещасливі люди свідомо чи несвідомо витворили в собі пляни на різні хвороби, яких самі собі бажають. Ось тому вони так собі толкують різні хвилеві недомагання, щоб переконати себе, що вони дійсно хворують на таку чи іншу хворобу.

Лікарські канцелярії кишать від гіпохондриків. Лікарі не годні собі дати ради з ними, бо гіпохондрія—це дуже тяжка до уліченння хвороба. Статистика виказує, що десять відсотків людей хворує на гіпохондрію, і ця хвороба щораз більше поширюється в модернім світі.

Оголошення різних лікарств, 'чудотворних ліків' в радіях і на телевізорських екранах причиняється до поширення гіпохондрії, бо багато людей набирає переконання, що хвороби мусять бути страшно поширені в світі, коли щоденно чують або бачать стільки оголошень про нові лікарства. Чому б, кажуть вони, пощукувати завжди нових ліків, якщо б люди не були хворі? Якщо ж інші хворі, то чому б я мав бути здоровий? Хіба я інакший ніж інші?

Не всі гіпохондрики однакові. Одні з них ганяються так за все новими пігулками, як любителі поштових значків пошукують нових значків. Ось тому в деяких домах повно всіляких лікарств, що їх треба регулярно викидати, щоб робити місце на нові чудотворні ліки,

які так само не годні вилікувати гіпохондрика. Не зважаючи на часті розчарування з нових чудотворних ліків, кожен гіпохондрик думає, що новий лік буде кращий аніж попередній. Звідсіля зроджується невпинна погоня за новими чудотворними лікарствами.

Інші гіпохондрики намагаються так 'продавати' іншим свої уявні хвороби, як добрий бизнесмен продає свої вироби. Вони завжди скаржаться на свої недомагання, докучають наставникам, домагаються виразумілости для власних немочей і часто скаржаться, що інші їх не розуміють і не мають для них співчуття.

Ще інші гіпохондрики ганяються за все новими лікарями. Вони переконані, що їхній лікар не дбає або не розуміє їх хвороби. Ось тому бігають від одного лікаря до другого, але нікому не вірять хіба своїм власним мріям. Як спеціялісти сказали одному гіпохондрикові, що йому нічого не бракує, то він публічно заявив. "Ви не розумієте мене!" І пішов до іншого спеціяліста. Згаданий спеціяліст виекзамінував цього гіпохондрика і знову сказав йому не журитися здоров'ям, бо біля нього все в порядку. На це гіпохондрик відказав: "Ви замало і закоротко екзамінували мене!"

Проте здається, що старші люди є найправдоподібнішими і найкращими кандидатами на гіпохондриків. Вони звичайно не працюють, бо живуть з пенсії. Молодь ними не цікавиться, бо має інші інтереси. В наслідок цього ці старші люди мусять самі проживати. Якщо б знайшли собі якесь добре зайняття, то встереглися б від нудьги, яка веде до самозосередження і гіпохондрії. На жаль вони не хочуть займатися ніякою корисною працею, бо 'вже досить напрацювалися і намучилися'. Не мавши ніякого зайняття, вони займаються самими собою. Зобачивши в собі деякі недомагання, що є природним наслідком старости, вони значно поширюють ці недомагання і вмовляють у себе різні хвороби, що огірчують життя їм самим і тим, що мусять жити з ними, бо для них смерть визирає з кожного болю голови, з кожної недоспаної ночі чи нестравленої поживи.

Деякі люди робляться хіпохондриками, бо лякаються відповідальности, праці і труду. Уявлена хвороба—це для них знаменита хвірточка, щоб уникати зусилля і труд, бо хворої людини ніхто не повинен зачепати і гнати до роботи.

Інколи бажання симпатії пхає людей до гіпохондрії. Не одна жінка, що не хоче жертвенною і корисною працею в родині здобути собі любов і пошану в очах свого чоловіка, вдає хвору, сподіючись, що хворобою здобуде те, чого не хотіла чи не вміла зискати саможертвенністю для мужа і дітей.

Не одна самолюбна мати, боячись самітньої старости, вдає хвору, щоб її єдина дочка не вийшла заміж і не покинула її. Це самолюбство, бо подібні матері не раз роблять свої добрі дочки нещасливими на ціле життя. Знаючи, що дочка занадто любить її, мати стає 'хворою' і так затримує при собі люблячу дочку, яка інколи стає ненавидіти матір гіпохондричку, бо вона перепина-

ла і знищила мрії її життя.

Деякі гіпохондрики не задовольняються самими пігулками. Вони домагаються операцій і деякі лікарі дійсно оперують згаданих пацієнтів. Проте около 70 відсотків бажаних операцій бувають зовсім непотрібними. Лікарі уступають, щоб тільки задовольнити своїх клієнтів гіпохондриків. Деколи гіпохонрик так вміло і хитро потрапить вдавати і наслідувати симптоми різних хвороб, що навіть обманить здібного лікаря, який в добрій вірі проводить операцію. По операції лікар бачить, що пацієнт обманив його, але це вже запізно.

* * *

Гіпохондрики повинні знати, що їхні скарги на уявні хвороби можуть так обманити лікаря, що він не завважить дійсних хвороб, які міг би усунути.

Воно дуже тяжко вилікувати дійсного гіпохондрика, хоч деколи це вдається здібному лікареві. Звичайно лікарі не мають дійсної надії вилікувати своїх клієнтів гіпохондриків, тому скоро проводять аналізу з ними, плескають їх по плечах, приписують якесь непотрібне лікарство і запевняють їх: "Вживайте це лікарство і будете здорові як риба в воді!"

Деякі лікарі дуже терпеливі з гіпохондриками, бо знають, що їх можна легко попхнути до знахорів-дурисвітів, які будуть витягати від них гроші, нічого не помагаючи їм. Гіпохондрики потребують уявлених хвороб і немочей, щоб надолужити собі за дійсні невдачі і розчарування в житті, праці, подружжі чи бизнесі, бо це дає їм своєрідне задоволення, як бодай дехто співчуває їм. Водночас у своїх мнимих хворобах знаходять виправдання на невдачі та брак досягів: "Я тому не винний, бо я був хворий!" Це вспокоює їхнє викривлене сумління та дає їм своєрідний спокій і виправдання на лінивість і брак діяльности.

* * *

На щастя багато лікарів признає, що гіпохондрики—це дійсна психічна хвороба, яка годна вчинити каліками навіть найздоровіших людей, якщо вони піддадуться їй. Ось тому вони періодично і терпеливо відвідують цих пацієнтів, приписують їм непотрібні ліки і водночас намагаються 'випростувати' їх ум і ментальність, бо там саме головне джерело їхніх вимріяних хвороб.

Самі ж гіпохондрики повинні доложити всіх можливих зусиль, щоб позбутися гіпохондрії, бо як вони цього не вчинять, то ніякий лікар у світі не поможе їм. Вони повинні довіряти своїм лікарям. Не слід ганятися за завжди новими ліками, бо лікарства це не щоденна пожива, яку кожного дня треба брати, щоб жити і працювати. На жаль загал гіпохондриків не розуміє цього. Вони практично обладовують себе пігулками, не здаючи собі справи з цього, що цим затроюють свій організм і женуть себе передчасно до гробу. Один бизнесмен, що багато подорожував, лишав по готелях повно всяких лікарств, бо не годен був возити з собою. Як тільки валізка випорожнялася з лікарств, то наповняв її новими чудодійними. Цей нещасний чоловік дійшов до того, що стратив працю, зруйнував свою родину фінансово і покінчив у старечім домі як жебрак.

Водночас родина гіпохондрика повинна пам'ятати, що не слід виявляти гіпохондрикові занадто багато співчуття. Це саме правило стосується до всіх інших, що проживають чи працюють з гіпохондриками. Надмірна симпатія з гіпохондриком і невміркована вирозумілість на його уявні слабості скріпляють у нім його хворобу та самоспівчуття. Воно тяжко жити і працювати з гіпохондриком, бо він через свої уявні хвороби відказується від праці і труду, тому природно інші бувають більше обтяжені ніж мали б бути, бо мусять виконувати власну та його працю. Про одного гіпохондрика сказав наставник: "Він хворий і через нього хворує вся громада". Це правда, бо кожний був огірчений його поведінкою, безділлям і наріканнями.

Водночас не слід занадто строго поступати з гіпохондриками, бо вони дійсно хворі. Гіпохондрія—це моральна і психічна хвороба, на яку покищо нема ліку, хіба доброта і терпеливість зо сторони тих, що мусять жити з гіпохондриками.

Атомовий договір

о. Роман Ганас

ОДНА з найважніших політичних подій минулого року це заключений у Москві атомовий договір про припинення атомових вибухів в повітрі, космосі та під водою між ЗДАмерики, Британії та СССР. Дотепер цей атомовий договір підписали 102 держави, а дня 24 вересня Сенат ЗДА ратифікував його більшостю 80 голосів проти 19. Заки Сенат ЗДА ратифікував атомовий договір, в пресі велися завзяті дискусії, відбувалися в Конгресі переслухання визначних військовиків і учених, а чисельні Сенатори виголошували промови за чи проти атомового договору. З чисельних дискусій і переслухань в Конгресі виходить, що проти ратифікації атомового договору з СССР висловлювалися високі старшини, деякі учені, як визначний учений Др. Телер, та 19 Сенаторів, які голосували проти ратифікації атомового договору з СССР. Противники атомового договору твердили, що він є некорисний для безпеки ЗДАмерики, що Москві не можна вірити, бо дотепер Москва з 52 договорів заключених по війні не додержала 50, що атомовий договір дає Москві дальші можливості випробовувати атомову зброю під землею, чого

власне потребує Москва. Виглядає, що ЗДАмерики та Британія, заключуючи атомовий договір з СССР руководилися передовсім політичними мотивами, а не військовими, і тому треба цей договір уважати як велике ризико. Франція як четверта нині атомова потуга не підписала дотепер атомового договору з СССР. Є припущення, що по кількох ще пробах атомової зброї Франція підпише також цей договір в заміну за зобов'язання ЗДАмерики в разі потреби помогти Франції американською атомовою зброєю.

Які були причини, що ЗДАмерики та Британія, взявши на себе велике ризико, заключили атомовий договір з СССР, як також, що спонукало Москву, яка так довго здержувалася з заключенням пропонованого її атомового договору, раптом тепер погодилася заключити його?

З коментарів світової преси виходить, що ЗДАмерики та Британія рішилися заключити атомовий договір з СССР з таких причин. 1) проблема ком. Китаю, та 2) проблема політики Европи.

1. З посіданих на Заході інформацій виходить, що ком. Китай має дві фабрики атомової зброї і найдальше до 18 місяців буде випробовувати свою першу атомову бомбу.

Взявши під увагу те, що Китай неоднократно заявляв, що тільки через війну, без огляду на жертви, можна буде здобути світ для комунізму, ЗДАмерики, беручи цей факт до уваги, рішили не допустити до того, щоб ком. Китай став п'ятою світовою атомовою потугою. Таке рішення ЗДАмерики можна вичути з недавніх промов Президента, який сказав, що ЗДА мають зобов'язання перед світом не допустити до повстання ще одної атомової світової потуги. В разі повстання такої небажаної атомової потуги,—тут треба розуміти ком. Китай—ЗДАмерики як будуть уважати за потрібне, можуть застусувати таку саму політику, як то було з Кубою, та не наразитися на війну з СССР. Як виглядає, то в деякій мірі з такими поглядами погоджується Москва, коли Хрущов кількакратно публічно назвав китайців "маніяками", які через атомову війну хочуть здобути світ і поховати себе та мільйони других народів.

2. Проблема політики Европи, як твердять деякі політичні знавці, мала також деякий вплив на заключення атомового договору ЗДАмерики та Британії з СССР., щоб шахувати політичне усамостійнення Европи від Америки, яку то політику веде Ген. Деґоль, та щоби ослабити акції Спільного Ринку, не дуже прихильного для ЗДАмерики та Британії, щоби через заключення атомового договору з СССР уможливити дальші переговори для злагіднення холодної війни, а передовсім здобути ринки збуту, чого дуже потребують ЗДАмерики та Британія. Причинами, які казали Москві без дальшої проволоки заключити атомовий договір з ЗДАмерики і Британією, як воно виглядає є такі: 1) непорозуміння Москви з ком. Китаєм; 2) сталі господарські труднощі в СССР; 3) незадоволення та домагання молодого покоління в СССР.

1) Китай з 700 мільйонами населення це велика будуча загроза для цілого вільного світу, передовсім для СССР—як граничної країни. Щоби прожити таку масу людей, Китай потребує більше землі, і тому намагається загарбати чужі землі без огляду на жертви. Таким приманчивим є для Китаю урожайний Сибір, територію якого китайці включили вже в свої найновіші мапи. Ідеологічна війна між Москвою і Китаєм, яка останньо набрала гострих форм, показує попри чисто принципові різниці, що справа Сибіру є важним предметом незгоди. Щоб ослабити Москву, як світового провідника комунізму, Китай в своїй пропаганді голосить національний комунізм для всіх народів світу, а Москву називає кольоніяльною імперією, те, що на жаль відказуються закинути Москві провідники вільного світу. Зо статистики, якщо вона є правдива, виходить, що на 42 мільйони комуністів в цілому світі, 22 мільйони освідчилися за Китаєм, а 20 мільйонів за Москвою. Така політика Китаю є дуже небажана для СССР, і тому Москва рішилася змінити курс своєї політики на більше угодовий для Заходу, чого першим виявом є заключення атомового договору.

2) В СССР наростає нова господарська криза. Система комуністичної господарки проломилася, тому грозить голод. Москва останньо закуповує велику масу збіжжа на Заході, щоб заспокоїти незадоволене населення, і це дуже ослаблює войовничість комуністичної пропаганди, і тим самим підносить шанси Заходу виграти холодну війну.

3) Якщо хочемо спитати себе, які користі принесла друга світова війна народам світу, то здається не помилимося, коли скажемо, що такими користями для ослаблення комуністичної пропаганди був факт, що совітські старшини та жовніри під час війни мали нагоду побачити багато країв вільної Европи, та порівняти життя народів Европи з комуністичним раєм нужди, голоду та неволі. Молоде покоління, головно студенство, за тихою згодою своїх батьків, які під час війни бачили Европу, є незадоволене, тому щораз виразніше домагається від уряду СССР ліпшого життя та більшої свободи. Такі стремління молодого покоління в СССР проявляються сильно в творах літератури молодих поетів і письменників, в яких вони оспівують тугу за свободою і навіть часом висміюють ком. лад. Їхніми творами захоплюються молодь і старші. Самі ж автори стають дуже популярними так, що уряд боїться їх переслідувати. Недавня акція ком. партії та самого Хрущова проти ухилів в літературі не принесла сподіваних успіхів, що знову ослаблює силу ком. пропаганди. Велике замішання в поглядах на життя населення СССР вносять численні заграничні туристи, що масово відвідують СССР та своєю здоровою появою і гарною одіжжю викликують автоматично бунт в думках населення СССР.

Непорозуміння Москви з Пейпінґом, нова господарська катастрофа та нові рухи і домагання молодого покоління СССР ліпшого життя це основні причини, чому Москва заключила атомовий договір, та, як кажуть, бажає дальше переговорів з Заходом для уре-

гулювання спірних справ.

В такій теперішній ситуації Захід має знову велику нагоду використати клопоти Москви і в евентуальних переговорах домагатися більше свободи для уярмлених Москвою народів. Та чи Захід використає таку нагоду, на це тяжко відповісти. З минулої історії знаємо, що подібних нагод для Заходу було багато, але на жаль не використано їх, і тому треба боятися, що і тепер комуністи хитро перебудуть кризу і вийдуть з неї з користями для себе.

Тайна хрещення є джерелом нового життя

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже так: "Був один чоловік із фарисеїв Никодим на ім'я, начальник юдейський. Він прийшов до Ісуса вночі та й промовив йому: "Учителю, ми знаємо, що ти прийшов від Бога, як учитель, бо не може ніхто таких чуд учинити, які ти чиниш, коли Бог з ним не буде". Ісус відповів і до нього сказав: "Поправді, поправді кажу тобі: Коли хто не народиться згори, не може бачити царства Божого." Никодим каже йому: "Як може чоловік уродитись, коли вже старий? Хіба може він увійти до утроби своїй матері знову й родитись?" Ісус відповів: "Поправді, поправді кажу тобі: Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в царство Боже" (Іван 3, 1-5).

Через тайну хрещення Ісус Христос очищує нас від первородного гріха, від наших власних особистих гріхів, коли їх маємо та й від усіх кар, що належаться за ці гріхи. Хоча ми нічого не зробили, щоб заслужити на це, всю нашу провину Бог прощає, тому що Христос помер на хресті за нас.

В тайні хрещення Христос дає нам новий рід життя, життя ласки. Через це нове життя ми стаємось Божими дітьми, братами і сестрами в Христі та спадкоємцями дібр небесного царства. Тому що в тайні хрещення ми розпочинаємо нове життя, ми називаємо цю тайну, тайною відродження.

Через тайну хрещення Отець, Син і Святий Дух замешкують у нас, і ми стаємось "храмом Божим". Хто стався Божою дитиною в тайні хрещення, повинен жити як дитина Божа. Щоб уможливити це нам, Бог дає нам нові й постійні сили, передусім Божі чесноти: віри, надії і любови. Крім того Бог бере охрещену людину під свою спеціяльну опіку та дає їй багато діючих ласк через ціле її життя.

В тайні хрещення Христос витискає на нашій душі незатерте знам'я, т. зв. характер. З цієї причини людина може прийняти важно тайну хрещення тільки раз. Через цей характер ми назавжди остаємось як учні Христа, ми назавжди належимо до нього та маємо участь у його великому ділі відкуплення людського роду, яке він прийшов доконати. Ми стаємось членами Христового містичного тіла та є прийняті до спільноти Церкви. Ми стаємось християнами. Через тайну хрещення ми маємо право, щоб прийняти Пресв. Евхаристію та інші святі тайни. Перед прийняттям тайни хрещення ми не можемо прийняти жадної іншої святої тайни, тому що хрещення є найпершою з усіх святих тайн.

Тайна хрещення є також конечною тайною до спасіння кожної людини. Христос каже: "Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в царство Боже" (Ів. 3, 5). Тому Церква приказує, що треба дітей охристити якнайскоріше можливо.

Святий Лев І каже так: "Через прийняття тайни хрещення ви сталися храмом Святого Духа. Ніколи не проганяйте так великого гостя через поповнення смертельного гріха".

Святе Письмо каже так: "Отож, ми поховані з ним хрещенням у смерть, щоб, як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так, щоб і ми стали ходити в обновленні життя" (Римлян 6, 4). "Йому, що полюбив нас і обмив нас від гріхів наших кров'ю своєю, і зробив нас царством священиків Богові й Отцеві своєму, йому слава і влада на віки вічні! Амінь" (Об'явлення 1, 5-6).

Дехто питається: Чи неохрещена людина може піти до неба? Хто добровільно не хоче прийняти тайни хрещення і вмирає без неї, не може ввійти в царство Боже!

Хто вмирає як мученик за Христа, перед прийняттям тайни хрещення, він умирає охрещений в своїй власній крові, є нею освячений і дістає вінець мученика в небі. Це т. зв. хрещення крови.

Хто жалує за свої гріхи з любови до Бога й хоче прийняти тайну хрещення, одначе вмирає перед її прийняттям, він піде до неба. Він є спасенний через т. зв. хрещення бажання.

Хто не знає, що Христос приказав людям принимати тайну хрещення, він може піти до неба, коли жалуватиме за свої гріхи з любови до Бога та чинитиме все, чого Бог домагається від нього. Ця охота робити все, що Бог хоче, дійсно включає бажання хрещення. Кожна неохрещена людина, коли є спасенна, фактично є спасенна тільки через Христову ласку!

Саме знання не вчинить людства щасливими, ані не захоронить його від самознищення. Народи мають атомну і водневу бомбу, що годні знищити все людство. Людський розум потрапив винайти цю нищительну зброю, але люди не зуміли знайти засобу контролювати її. Людям треба ще чогось іншого крім розуму. Треба їм мудрости, бо без неї людство знищить себе. Філософія це любов до мудрости. Якщо б люди були мудрі, то вміли б мудро використовувати новітні винаходи для добра, а не для знищення самих себе. Одні люди настають на те, що вони знають, а другі на те, чого не знають. Знання ніколи не заступить мудрости, а мудрість це один із дарів Св. Духа. Якщо б люди покірно благали її в Бога, то не жили б у невинним страху, що самі себе вигублять новітніми винаходами.

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) В минулому числі "Голосу Спасителя" ви згадували про грецького історика Папаригула, який обвинувачував Папів за поділ Церкви. Як міг він таке твердити? Що властиво він має, що могло б оправдати його твердження?

Згаданий історик написав історію грецького народу, в якій намагався виправдати церковний роздор, що від 1054 р. заіснував між Царгородом і Римом цебто католицьким Заходом і православним Сходом.

Ось на чім він опирає своє твердження: "Ми приневолені сказати, що за цей спір винна західня Церква, бо її претенсії не спиралися ані на канонах, ані на історичних доказах. Східня Церква ніколи не переставала признавати першенства Папи і ніколи не робила перешкод унії у справедливих межах. Сам Фотій, як тільки на римськім престолі засів Папа схильний до миру, не тільки відкликав свою славну енцикліку, але й не перечив першенства Папи". (Історія ту гелленіку етнус, Атени, 1884, IV, 323).

За греками так само говорять і російські історики, от хоча б Лебедев, який не вагається твердити, що римські Папи використовували всяку нагоду, щоб закріпити свою супремацію над чотирма іншими патріярхами. Від дев'ятого століття ця узурпація Папства сягає так далеко, що воно претендує на владу в усіх справах східньої Церкви. (Історія церковнаго розєдиненія, Петербург, 1905, 347).

На щастя не бракує й інших російських істориків, що інакше дивляться на справу роздору між Сходом і Заходом. Ось хоча б Евген Трубецкой отак насвітлює цю справу: "В римськім католицтві релігійне життя виражається як комплекс відносин між тими, що виконують Божий авторитет, і тими, що слухають. Там Боже розуміють як авторитет. У Східньому християнстві буває навпаки. Тут принцип релігійного життя це першзавсе відносини людини до Бога... Західня Церква розуміє Церкву як повагу, а східня як Божий дім, як місце, де довершується боголюдське таїнство".

Не брак і таких, що приписують роздор амбіції царгородських патріярхів, бо прибираючи титул вселенських патріярхів, каже Олександер Стурца, вони спонукали Папів поширити юрисдикцію над західніми християнами (Странник, 1863, 1, 183).

Цей російський каноніст зовсім обєктивно говорить про роздор за Фотія і Керулярія і каже, що Папа Миколай І мав обов'язок вмішатися в справи царгородської Церкви, бо противники обидвох сторін звернулися до нього, як повстав спір між патр. Фотієм і Ігнатієм. Він не міг поступити інакше ніж поступив (Курс церковнаго права, Москва 1912, 52-54).

З цього видно, що справа роздору між Сходом і Заходом дуже замотана і годі тому ясно її насвітлити. Найкраще було б признати, що обидві сторони відповідальні за це нещастя, що спало на Христову Церкву в 1054 р., тому обидві сторони зобов'язані перед Богом і християнством щирою покорою, братолюбністю і науковими дискусіями усунути цей протихристовий роздор і завести догматичну і релігійну одність між східнім і західнім християнством.

2) Мій маленький синок часто плаче, особливо, як відмовимо йому того, чого хоче. Чи можна не звертати уваги на його плач?

Чимало батьків і матерів сильно турбуються, як дитина зачне плакати. Якщо дитина плаче через хворобу, то слід подбати про неї, розслідити справу, взяти її до лікаря, тощо. Якщо ж дитина плаче тільки тому, що батьки не годні дозволити їй на те, чого вона нерозумно бажає, то не слід звертати уваги на її плач. Діти, хоч малі, є добрими психологами, тому вживають плачу, щоб отримати те від батьків, чого йнакше не дістануть. Ось тому не слід звертати уваги на нерозумний плач дитини. Нехай плаче! Від плачу ще ніхто не помер. Що більше? Дитину, що плаче, щоб поставити на своїм, слід вислати до іншої кімнати і лишити її, щоб собі плакала. Це дуже добре лікарство. Як дитина завважить, що батьки не звертають уваги на її плач, то згодом перестане плакати і дасть батькам спокій, бо зобачить, що плач не дасть їй нічого.

3) Моя заблукана і непослушна дочка взяла цивільний шлюб з безвірком. Тепер уже мають синка, але не хочуть чути про його хрещення. Чи могла б я потайки охрестити його?

Ви могли б охрестити цю нещасну дитину, якщо б вона знайшлася в небезпеці смерти або що вона не доживе до віку вживання розуму або коли є надія, що батьки опам'ятаються й зачнуть по-християнськи виховувати синка. Йнакше не слід христити дитини, бо це була б зневага тайни хрещення, якщо б ця дитина мала виростати на охрещеного поганина.

4) Папа Павло VI звернув православним реліквію Св. Андрея первозванного цебто віддав їм голову Св. Андрея, брата Св. Петра. Чому він це [illegible]?

Св. Андрей, широко почитаний у нашій Церкві, був старшим братом Св. Петра. Він був перший покликаний на апостола, тому зветься первозванним.

Християнське передання подає, що Св. Андрій голосив Христову Євангелію в Греції та Малій Азії. Є легенда, що він навіть зайшов на київські гори, поблагословив майбутню Русь-Україну та заповів славу нашого золотоверхого Києва. Передання каже, що він був розп'ятий у Патрас. В четвертім столітті його реліквію перенесено до Царгороду. В 1204 під час четвертого хрестоносного походу ці так звані хрестоносці, зайнявши і сплюндрувавши Царгород, забрали цю реліквію до Італії, де покладено її в катедрі в Амельфі біля Неаполю.

Грецький митрополит з Патрас Константин звернувся до Папи, щоб повернено цю реліквію, і Папа згодився, щоб "показати нашу пошану для греко-православної Церкви і в вірі та братній любові в Господі відчинити для неї наше серце". Папа звелів звернути грекам цю реліквію, щоб показати Східній Церкві своє бажання наблизити поділене східнє і західнє християнство, й так направити помилку, що в 1054 р. вчинено, як заведено роздор між Римом і Царгородом.

5) Чи можна молитися на непоблагословенній вервиці?

Можна, але тоді особа, що проказує вервицю, не зискає відпустів, що надає їй благословення. Не кожен священик має право благословляти вервиці, надаючи їм відпусти. До цього потрібно позволення від Свящ. Конґреґації Покути.

Ці ж відпусти такі: а) Особа, що проказує побожно вервицю, зискує 300 днів відпусту за кожне "Слава Отцю", "Отче Наш" і "Богородице Діво"; б) Якщо хтось проказує вервицю перед Святими Тайнами і водночас робить розважання про таїнства, то він може зискати повний відпуст.

Ці ж таїнства є потрійні: радісні, страсні і воскресні. На жаль бувають українці, що не люблять проказувати вервиці, бо вона ніби не-українська. Ці українці не знають, що навіть православні козаки проказували вервицю, хоч трохи відмінно від нас. (Див. молитовник МІЙ СПАСИТЕЛЬ, 757 стор. Цей молитовник можна замовити собі в друкарні "Голосу Спасителя", Йорктон, Саск., Канада).

б) Священики сильно настають, щоб батьки посилали дітей до католицьких шкіл. Хіба це гарантія, що діти, які ходять до католицьких шкіл, будуть добрі цебто шануватимуть батьків, ходитимуть до святих тайн і стануть дійсними християнами? Я знаю деяких дітей, що ходили до згаданих шкіл, але по їх закінченні зовсім зійшли на манівці.

Це правда, що католицькі батьки зобов'язані дати дітям належне християнське виховання. Загал батьків неспроможні дати власним дітям подібного виховання, що є їх головним обов'язком супроти дітей. Ось тому Церква закладає власні школи, щоб помагати батькам виповняти цей преважний обов'язок.

Слід зазначити, що саме посилання дитини до католицької школи не є повною гарантією, що дитина буде добрим християнином, як закінчить згадану школу, бо дитина отримує добре виховання не тільки в школі, але передусім у родині. Якщо родина не є просякнена християнським духом цебто як батьки легковажать собі недільну Службу Божу, раз на рік тільки приступають до святих тайн, не читають Св. Письма й інших релігійних книжок, не моляться, тощо, то самі винні, що їхня дитина не користає з католицького виховання, що дає їй школа. Самі батьки винні, бо своєю нехристиянською поведінкою нищать зерно доброго виховання в серцях дітей, яке учителі та вчительки засіяли там у школі.

Крім цього лихе оточення, злі товариства, читання лихої преси, тощо, годні знищити все те, що дитина отримує в школі. Ось тому батьки повинні не тільки посилати дітей до католицької школи, але добрим прикладом удома і наглядом над тим, що діти роблять, куди ходять, з ким товаришують і що читають, закріпляти зерно Божої правди і моралі, що учителі засівають у душі дитини під час шкільних годин.

Інколи може бути, що навіть найкраще виховання дитина зійде на манівці. Проте все таки в ній залишиться згадка про завчені правди, тому в хвилині опам'ятання дитина зможе відбудувати своє зруйноване християнське життя.

ДИВНА ЛОГІКА КИТАЙЦІВ

Як французький хірург, що працював у Китаю, хотів навчити китайців, як проводити операцію, зажадав, щоб дали йому кілька трупів, щоб показати учням, як проводиться операція на людському тілі, то перераховані китайські урядовці рішуче запротестували проти цього, щоб різати трупів. Зате спокійно заявили йому: "Замість трупів можете мати, скільки хочете, живих злочинців. Робіть з ними те, що хочете!"

Розумні люди не поборюють давніх фальшивих теорій новими фальшивими засадами, але стараються знайти правду, бо тільки правда годна дійсно знищити блуд і фальш.

Чи вервиця противиться східньому обрядові?

"Я люблю молитися на вервиці (чотках). Моя сусідка завжди докоряє мені, що нам українцям не вільно молитися на вервиці, бо це латинський звичай. Сама вона була колись католичкою. Зразу перейшла до автокефальної церкви, бо це ніби "українська" церква, але згодом і до неї перестала ходити, бо каже, що ходження до церкви не приносить людині користи. Можна бути добрим і без церкви. Що маю відповісти їй, як вона зачне дискусію про вервицю?"

* * *

Найкраще було б нічого не відповідати, бо католики, що відпали від Церкви та зрадили свою католицьку віру, звичайно тратять усяку віру та перестають вірити взагалі. Один протестантський провідник слушно сказав: "Як Пала чистить свій город, то викидає до нас всякий бурян, а забирає від нас усе те, що найкраще". Моліться за навернення своєї сусідки, будьте добрі для неї, давайте їй добрий приклад, бо це найкращі засоби, щоб виєднати їй ласку прозріння та навернення.

* * *

Справа ж вервиці-чоток отак мається:

Так Східня, як Західня цебто католицька та православна Церква вживає вервиці. Автокефальники канадійського ховву становлять тут виняток. Вони не тільки не вживають вервиць, але й ще насміхаються з цієї побожної практики та звуть вервицю "пацьорками".

Бувши українськими "патріотами", наші автокефальні браття, повинні знати, що навіть козаки вживали вервиці. Звали її **чотками.** Тарас Шевченко, наш поет, описує одного козака, Палія, що став монахом і

на вервиці молився за Україну:

Чернець мій встав,
Надів клобук, взяв патерицю,
Перехрестився, **чотки** взяв,
І за Україну молитися
Чернець Палій пошкандибав.

(З поеми "Чернець")

(Див. **Кобзар,** видання Тризуба, 1953, 3-ій том, 139 ст., вірші 116-120).

Годі посуджувати, що наш Шевченко був латинізатором, бо вложив чотки-вервицю в руки ченця Палія та звелів йому молитися на вервиці за Україну.

Уживання вервиці було завжди відоме в Україні. Маємо дуже старинний образ Св. Теодосія та Антонія; як бачите на знимці вони обидва клячать перед іконою Божої Матері та відмовляють вервицю. В тих

часах не могло навіть бути мови, щоб Св. Антоній і Теодосій взяли цей звичай від поляків, бо поляки були куди слабше релігійно розвинені ніж українці. Це ж була половина 11 століття, ледве яких 60 років, як Україна офіційно прийняла християнство за Св. Володимира Великого.

Вживання чоток-вервиці в Печерській Лаврі нашими ченцями це незбитий доказ, що вервиця не є латинським винаходом, але звичаєм побожних східніх християн, особливо ченців.

Недавно один із наших священиків написав до знайомого архимандрита на Горі Атосі, де є осередок східнього православного монашества, щоб довідатися від тамтешніх ченців, що треба думати про вервицю-чотки, чи це східній чи латинський звичай? Ось яку відповідь отримав від православного архимандрита:

"Ваше Преподобіє!

"...Вервицю так роблять: на шнурочок нанизують дерев'яні чи шкляні кульочки-зернятка, по десять зерняток разом; ціла вервиця має 100 зерняток.

Моляться на ній, не читаючи різних молитов, так. Стаємо в своїй кімнаті перед іконою і звертаємо ум до Господа та потиху говоримо: "Господи, Ісусе Христе, помилуй мене грішного!"

"Потім хрестимося і робимо поклін, а в лівій руці тримаючи вервицю, беремо пальцями друге зернятко, і знову говоримо: "Господи, Ісусе Христе, помилуй мене грішного!"—І знову пересуваємо одне зернятко аж до десятого зернятка. А на десятім зернятку робимо поклін аж до землі, і так до кінця сто поклонів з іменем Господа Ісуса Христа.

"Якщо час дозволяє, то таксамо відмовляємо другу та третю вервицю. Кожного дня мовимо одну або більше вервиць. Робимо це без поспіху. Вервиця корисна для учня, бо вона помагає йому стримувати ум від розтріпання та суєти і заглиблюватися в Бозі.

"На Атосі багато ченців моляться на вервиці замість відмовляти різні молитви. І так замість Полунощниці й Утрені треба відмовити тридцять три вервиці, але з меншим числом поклонів.

"На вервиці вигідно молитися в дорозі, щоб ум не розсівався. Тут вервиця дуже корисна. В монастирі кожний монах, крім церковного богослужения, повинен відправити своє правило на вервиці приватно в келії".

Ваш брат у Господі,

Архимандрит Н. з усією братією в Христі.

З цього листа, який написав православний Архимандрит, видно, що вервиця корисна не тільки для ченців монахів, але й для світських людей, бо помагає ум зосереджувати увагу на молитві, нагадує тайни нашої святої віри та шанує Бога й Його Пресвяту Матір Марію.

Лист Архимандрита, і то ще до того **православного,** з гори Атоса, на якій монаше життя процвітало від 4-го століття, має велике значення, щоб доказати людям доброї волі, що вервиця це не **латинський** винахід, але давня **практика Східньої Церкви.** На горі Атос повстала монаша республика з різних національностей, між ними й української, бо донедавна були там і українські монахи. В 1928 р. проживало на Атосі 5,000 монахів.

Щоправда, на Сході інакше відмовляли вервицю ніж ми сьогодні відмовляємо її, але це малозначне. Головне те, що вервиця була в ужитті на Сході від непам'ятних часів. Зо сходу перейшла на Україну й там залишилася до сьогоднішніх часів. Православні монахині носили й носять вервиці, що звисають їм із поясів надолину. Це ж доказ, що вервиця це не латинський винахід. Хто це заперечує, той тільки намагається грати на незнанні своїх слухачів, щоб ширити заколот і розбуджувати ненависть до українців католиків. Таке ж поступування незгідне з ім'ям християнина, який повинен любити Христа та Його правду більше ніж себе самого чи інтереси свого віровизнання.

Горщик сметани

(Правдива подія з України, 1943 рік)

Раїса Маньківська

ДАРІЯ ще раз перечислила зароблені гроші. Була дуже вдоволена. Сьогодні вдалося їй добре продати товар. Залишився тільки один горщик зо сметаною.

Дарія подумала, що її діти задовго вже на неї чекають. Не стала ждати на останнього покупця. Почала складати горщики. До стоянки підійшла молоденька дівчина, вбого зодягнена. Молока більш нема? Ні, молока більш не маю, але залишився один горщик зо сметаною. Що коштує? Двадцять. А дешевіш? Ні, не буде.

Дівчина висипала на стіл всі свої гроші з ташки й швиденько перечислила. Сімнадцять. Бракує всього три карбованці, —вимовила вона з жалем і, ніби трохи засоромившись, спитала. А може опустите мені, пані! Ні, не можу!—злісно відповіла Дарія. Дівчина забрала всі свої гроші й тяжко зітхнула: Це я хотіла не для себе, а для полоненого. Ось там... якийсь то стоїть... бідолашний, такий марний як скелет... без ноги..- я хотіла йому... Дівчина не вимовила до кінця і Дарія побачила, що в очах її блиснули сльози, вона відвернулася і хотіла відійти від столика. Зачекайте! кликнула Дарія! Добрі, наче дитячі, сльози змягшили тверде серце Дарії. Якщо це для полоненого, то нехай буде й так, віддам усе за сімнадцять. Обличчя дівчини прояснилося як у дитини. Вона знову висипала свої гроші, схопила горщик зо сметаною і за хвилину Дарія вже тільки здалека бачить її червоненьку спідницю. А горщик?—кричить вслід за нею Дарія. Але за міським гомоном голосу Дарії не чути. Дивиться Дарія і не жаль їй цього горщика, бо дуже захопила її доброта дівчини. За чужу людину вона турбується. Останніх грошей не жалує, а сама така вбога, в подертій спідниці. Може має когось із родини на фронті, думає собі

Дарія, батька або брата, або ще когось іншого. Таким людям Бог повертає їх рідних, а таким як я? І соромно стало Дарії за саму себе. Як мало вона зробила доброго для людей! Завжди думала тільки про своїх дітей, завжди хотіла тільки їм щось придбати. А про те, що кругом неї ще багато бідних, яким може ще гірше, які менше від неї мають, ні, за них вона ще ні разу не згадала. А в душі своїй ще має надію, що Бог поверне їй чоловіка десь із фронту.

Я не мусіла була брати цих грошей від бідної дівчини, бо я маю більше, ніж вона бідна, вже з добрим серцем думає собі Дарія. І раптом вирішує: Поверну ці гроші полоненому та ще своїх три карбованці додам. Нехай це буде моя жертва. І Дарія почала нервово відраховувати двадцять карбованців.

Ось вам, пані, ваш горщик. Дуже дякую, сказала дівчина до Дарії, повертаючи посуд. З'їв? спитала її ласкаво Дарія. Як бачите, що й останнє вилизав. Він дуже голодний. Є він ще там? Так, стоїть, оповідає, як у полоні було. Пізніше, каже, йшов пішки без пашпорту та й до в'язниці потрапив. Дарія слухала її зо спочуттям. Піду і я..., каже. Ходіть, пані, там за тою крамницею, де люди стоять... Дарія підняла на плечі коші з порожніми горщиками й пішла до згаданої крамниці. Вже побачила каліку без ноги й тихо сказала: Господи, прийми мою жертву, та поклала свої двадцять карбованців до шапки інваліда.

На душі стало їй легше, наче б хтось зняв з її плечей тягар. Не дивлячись на каліку, вона швидко повернулась і пішла додому... Дарiє!— хтось крикнув за нею. Вона зупинилась і пішла вбік, звідки йшов голос. Це ж був голос її чоловіка. Це він кликав її. Але де він? Чому всі так на неї дивляться і той інвалід, якому вона віддала гроші, дивиться теж на неї дивними очима. Дарія приглянулась пильніш і... знепритомніла. У нещасному поворотцеві Дарія впізнала свого власного чоловіка! Хоч каліка без ноги, але живий вернувся.

Ікар

Ігор Калиненко

Ікар безщасно впав в гелленські сині хвилі.
Відаєш, глибино, проковтнула кого ти?
Провіщує цей міт міжзоряні польоти,
Лябораторних міст досягнення сміливі.
Ікар завершив лет упадінням трагічним
І мудрість в міт дає для людства осторогу,
Що мало лиш умів правдиву зна дорогу
До божеських висот незрівняно величних.
Геній ума людського Ікар нам визнача,
Порив його буйний до правди і краси,
Тому Ікара гріб—над всіх мужів гроби,
Бо цілий Геллеспонт його несе ім'я.
Ікарів же загин у синій морській хвилі
Про атомні, на жаль, віщує ескадрилі.

Відповідальність за інших

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

В світі є багато не тільки духовної, але й матеріяльної нужди. Половина цьогочасного людства прямо голодує тоді, як в деяких країнах люди проживають у розкошах, от хоча б в Австралії, де на кожного австралійця чи австралійку припадає 300 фунтів м'яса на рік (!) або в Америці, де американці самі одні випивають більше кави ніж всі народи цілого світу разом узяті.

Несправедливий розподіл матеріяльних дібр походить з різних причин, не виключаючи самолюбства. Це самолюбство —це плід і наслідок браку почуття відповідальности за долю цілого світу і його мешканців.

Слід зазначити, що християни поодиноких країн так само не мало винні за матеріяльні злидні своєї батьківщини, бо вони не вміли або не хотіли виконати свого завдання, яке релігія накладає на них. Релігія ж зобов'язує їх не щадити зусиль, щоб поліпшувати не тільки власну долю, але й долю своїх ближніх. Це обов'язок кожного християнина, бо Бог потребує людей, щоб поліпшувати цей світ, щоб він міг стати гідним помешканням для мешканців Небесного Царства. Якщо люди і їхні провідники це ерозуміють, то кожний буде докладати всіх зусиль, щоб якнайкраще і найсильніше трудитися, щоб поліпшити не тільки власну долю на цій долині сліз, але й водночас помогти іншим краще й вигідніше жити на світі. Тоді люди злучаться в одну велику родину і не буде різниці між Божими і 'людськими дітьми', бо всі разом трудитимуться для спільного добра, виконуючи Божу волю, яка хоче, щоб всі проживали як браття і сестри одного спільного Небесного Батька, Творця вселенної.

Слід поборювати неоправдане враження деяких, що християнство—це додатковий тягар людського життя. Ні, це не тягар, але джерело енергії та світла, бо воно надає значення і напрям усьому, що людина має чинити на землі, не зважаючи на її життєвий стан і фах. Все те, що виконуємо згідно з бажанням Творця, має своє значення не тільки для дочасного добробуту людства, але для вічного блаженства в Царстві Бога Отця, до якого всі люди покликані. Хто ж трудиться в такім дусі, той є великою людиною, героєм людства, хоча б він був зайнятий в найнижчім роді праці, от хоча б замітав вулиці чи працював як звичайний робітник у фабриці.

Кожна праця, хоча б найнижча, ушляхетнює людину, якщо вона рішуче віддається їй, бо

праця запевняє перемогу над природною людям лінивістю та безділлям, звільняє їх від нудьги, монотонности, внутрішнього напруження і духовної порожняви. Праця-це продовження творення. Творення ж це організація й перероблювання сотвореної Богом енергії, яку Бог помістив у матеріяльнім світі. Перетворюючи її на красу, силу і штуку, людина стається співтворцем з Богом, бо витворює нові речі, і це викликає в ній почуття щастя і задоволення. Це ж задоволення спонукує бодай деяких людей до дальшої творчости. Отак виясняється, звідкіля беруться артисти, винахідники, малярі, вчені, що є добродіями людства і геніями світу. За цю геніяльність вони мусять часто платити недоспаними ночами, болем голови, втомою і нерідким розчаруванням, але саме завдяки їм людство поступає вперед у всіх ділянках. Без цих невтомних героїв і героїнь людство ще досіль жило б у печерах і зодягалося б звірячими шкурами.

Дійсний християнин знає, що безділля не є прикметою Христових слуг і визнавців Євангелії. Він свідомий, що його головне завдання це освячення світу в Ісусі Христі, не зважаючи на це, чи він священик, мірянин, чоловік або жінка. Він свідомий того, що всяке зусилля, яке зміряє тільки для його власної гордости чи самолюбства, є безкорисне, бо в нім нема Бога.

Бувши свідомий, що людські діла самі собою не мають значення для вічности, якщо вони незгідні з Божою волею, дійсний християнин ніколи надто не прив'язується до землі та не дозволяє земській марноті очарувати себе. Він усе звертає до Бога, бо в кожнім ділі питає себе: "Яке значення має це діло, зайняття і справа для вічности?" цебто для моєї душі, для Бога та ближнього? Ось тому він бере поважно свою працю і життя, виконуючи всі свої діла, хоча б найменші, так, щоб вони завжди наближали його до Творця, ушляхетнювали його душу та бодай посередньо були корисні для світу цебто для людства, що складається з його ближніх. Ось тому він в усім намагається знайти Бога при помочі сотворених речей, бо Бог є присутній в усім, що існує на світі, якщо вміємо та хочемо добачити Його. Отак сотворіння замість віддаляти наближують правдивого християнина до Бога, де б він не жив і щоб він не робив.

Хто просякнений таким духом, той не піддається розпуці чи зневірі під час страждань і життєвих досвідів, хоча б вони були дуже болючі, бо він дивиться на радощі та страждання, успіхи і невдачі як частину людського життя на землі. Матеріяльний світ це сцена нашого фізичного і морального росту. Як дитина вчиться ходити, падаючи і встаючи, сміючись і плачучи, так наша душа росте в досконалості через радість і смуток, успіх і неуспіх, упадки і каяття. Все те є частиною нашого духовного росту в Христі.

Приклад цього духовного росту маємо в біблійнім Йові. Ніяке нещастя не захитало його в вірності Богові, бо на все дивився як на частину людського життя на землі, тому в усім бачив Божий палець, який

показував йому дорогу до святости і неба. Як слуга звістив йому, що всі його діти, сини і дочки, загинули, то Йов "обголив свою голову, впав на землю і поклонився" Богові, заявляючи: "Господь дав і Господь забрав. Як Господь захотів, так воно сталося. Нехай Господне ім'я буде благословене!" (Йов: 1, 20-21). І Св. Письмо зазначує, що "в усіх цих досвідах Йов не згрішив своїми устами, ані не сказав нічого нерозумного проти Бога" (Йов: 1, 22).

Коли навіть його жінка намовляла Йова бунтуватися проти Бога і проклинати Його за всі ті нещастя, що послав йому, от хоча б утрату майна, дітей і здоров'я, то Йов отак скартав її: "Ти так говориш як одна з цих нерозумних жінок. Якщо ми приймали добрі речі з Божих рук, то чому б не мали приймати лихих?" (Йов: 2, 10).

І він так поступав не тільки на вид страти матеріяльних дібр, які може сподівався колись відзискати, але навіть на вид смерти, що невмолимо наближалася до нього. Ця свідомість мусіла бути страшна для нього, але все таки він не захитався в вірності Богові, хоч всі його приятелі стратили надію, що він колись видужає з жахливої хвороби, що немилосердно пожерла його тіло. Приклад його терпеливости і несподіване видужання напевно опам'ятали не одного з його скептичних приятелів і знайомих, і тому Йов учинив їм знамениту прислугу, вказуючи, як слід поводитися з Богом так у щастю, як і нещастю.

Подібно мають поступати християни посеред різних обставин цьогочасного життя, вбоготворюючи всі свої людські діла, бо така воля Божа. Ніщо не годне захитати правдивого християнина, бо він не лякається навіть смерти, пам'я-

---

Жертва Марії нагадує страждання іншої ізраїльської матері Ріцпи. Мала вона двох синів, Армонія і Мефівошета. Це були сини царя Савла, першого жидівського царя. Цей нещасний цар скривдив плем'я гаваонітів, бо сильно винищив його. За те Бог покарав трилітнім голодом цілий ізраїльський нарід. Це вже було по самогубній смерті Савла. Його наслідник Давид бажав переблагати Бога. Господь звелів йому замиритися і перепросити гаваонітів за вчинену їм кривду. Цар Давид покликав їх і спитався, чим міг би усмирити їх, а вони зажадали сімох синів Савла, щоб їх розп'ясти. Між цими синами було двох синів Ріцпи.

Давид звелів видати їх гаваонітам, що розп'яли їх серед поля на хрестах. Тоді бідна Ріцпе не покинула їх, але стояла біля них від квітня аж до жовтня, бо гаваоніти не хотіли дозволити, щоб знято з хрестів їх мертві тіла і похоронено: "Була там від початку жнив аж поки не спали дощі з неба, і не дала вона спочити на них птаству вдень, а звір'ям уночі" (2 Сам. 21, 10).

Жнива ячменю в Палестині зачинаються в квітні, а дощі зачинають падати аж у жовтні або листопаді. Ввесь цей час бідна мати Ріцпе чувала біля повішаних тіл своїх синів.

За їх смерть, каже Св. Письмо "Бог був ублаганий" і голод закінчився в країні (2 Сам. 21, 14).

Жертва Ріцпи і її синів усмирила Божий гнів і звільнила жидівський нарід від голоду. Жертва ж Христа і Його Матері Марії звільнила всі народи світу від Божого гніву та запевнила їм відкуплення.

таючи, що Христос переміг смерть: "Смертю подолав смерть", як співаємо в воскресному тропарі. Не тільки переміг смерть, але водночас запевнив нас, що ніщо не годне нам пошкодити, бо кожна річ може стати для християн правдивим Божим благословенням і джерелом ласк для нас самих і наших ближніх, отак вшляхетнюючи наше земське життя, бо людство стає краще і ліпше з кожною людиною, що стає кращою та шляхетнішою. Як лиха людина має лихий, так добра має благородний вплив на своє оточення і тих, що проживають у ним. Отож, не зважаючи на власні похибки, хиби і трудні обставини, в яких проживаємо, ми годні благородно впливати на своє довкілля, якщо зреформуємо себе самих згідно з засадами Євангелії, бо кожна добра і шляхетна людина це не тільки Божий приятель, але водночас добродій або добродійка людства, яке Бог благословляє ради її заслуг і чеснот.

Нема сумніву, що Сам Бог в ході століть намагається лікувати рани, що невторопне людство завдає собі. Це Він подає людству великих добродіїв і лікарів, що лікують моральні і фізичні недуги своїх ближніх. Це Він дає натхнення людям пошукувати доріг і засобів, щоб поліпшити долю людства та звільняти його від нещасть, бо це Його воля, щоб люди опиралися так фізичному, як моральному лихові. Через це не слід приписувати причини лиха Його волі, бо ніхто не повинен твердити, що лихо спричинене лінивістю, або хвороба викликана невторопністю є наслідком Божої волі. Через те люди виповняють Божу волю, як поборюють лихо, хвороби й інші нещастя, бо так вони співпрацюють з Богом, щоб усунути лихо з цієї долини сліз і так повернути нашу планету на краще місце для прожитку Божих дітей.

Християни повинні усвідомити собі цю велику правду і пильно трудитися, щоб не тільки поліпшувати власне життя і долю, але й долю інших, бо між ними не повинно бути 'Каїна', який отак відповів, як Бог спитався його, де його брат Авель: "Не знаю. Хіба я сторож мого брата?" (Бут. 4, 9). Так, кожний з нас є сторожем добра своїх братів, бо всі належимо до одної Божої Родини, що має спільного Творця і Батька, Бога в Тройці єдиного.

В людських справах розумні люди повинні бути завжди свідомі, що вони годні помилитися в своїх твердженнях. Це поможе їм бути вирозумілими на погляди й опінії своїх ближніх. Фанатики ніколи не осягають остаточної цілі, бо вони намагаються осягнути неможливі речі. Якщо ж ці речі можливі, то вони не вживають належних засобів, щоб осягнути їх, або прямо своєю завзятістю зражують собі тих, що мали б помогти їм діпняти бажану ціль".

Звідкіля взявся звичай казати "На здоров'я", як хтось пчихне? Цей звичай повстав з поганського забобонного повір'я, що при пчиханні людина випчихує свою душу. Заки ця випчихана душа вернеться до тіла, дияволи чигають, щоб увійти в тіло, як душа на хвилину покинула, і принести людині смерть. Ось тому завівся звичай казати "На здоров'я", щоб душа знову вернулася до тіла, не впускаючи до нього дияволів, які принесли б смерть.

Вправи в підчиненні Божій волі

Св. Альфонс Ліґорій

НАЙПЕРШЕ треба підчинятися Божій волі в тих речах, що не залежать від нас самих, бо вони походять від природи, от як. спека, сильні морози, дощ, нужда, пошесть, тощо. Не слід тоді казати: "Яка страшна спека! Який жахливий мороз! Що за нещастя! Які нужденні часи!" або вживати подібних висловів, бо вони виявляють спротив Божій волі. Ми повинні бажати того, що Бог хоче. Це Він керує ходом подій.

Одної ночі Св. Франциск Борхія прибув до монастиря свого Чину. Надворі падав сніг. Святий почав стукати до брами, але ніхто не відозвався, бо ченці спали. Як розвиднілося, співбраття жалували, що мусів так довго ждати, але Святий відповів, що сильно тішився, бо думав, що це Бог посилав сніг йому на плечі.

Треба так само коритися Божій волі в тих речах, що інтимно заторкують нас самих гейби вони походили від нас, от хоча б голод, спрага, вбогість, смуток і зневаги. Тут слід завжди повторяти: "Боже, роби так, як бажаєш, бо хочу того, чого Ти хочеш! Я задоволений з усього!" Так само слід поступати, каже отець Родріґес, як часом диявол напастує нашу уяву, щоб привести до гріха або принаймні потурбувати нас, от хоча б як ставляє нам питання: "Якщо б хтось сказав тобі це або те, або зробив тобі те чи це, то що ти вчинив би?" На такі питання слід отак відповідати: "Я відповів би і зробив би те, що Бог хоче!" Отак потрапимо зберегти себе від упадку та диявольської докучливости.

Не слід скаржитися на природні вади духа чи тіла, от хоча б на лиху пам'ять, тупий розум, брак здібностей, каліцтво, слабе здоров'я, тощо. Хіба маємо право мати або чи Бог був зобов'язаний дати нам бистріший розум і досконаліше тіло ніж дав? Хіба не міг сотворити нас звірятами? Він міг зовсім не творити нас. Хіба можна торгуватися з тим, хто дає дарунки? Отож дякуймо Богові за те, що в Своїй доброті дав нам, і задовольняймося тим, що ми такі, якими вчинив нас.

Хто ж бо годен запевнити нас, що більші таланти, краще здоров'я і більша краса не вийшли б нам на погубу? Скільки то людей погубило себе через те, що мали таланти і сильне здоров'я, бо згорділи і стали погорджувати іншими? На яку ж небезпеку наражаються ті, що наукою та здібностями перевищають інших? Для скількох людей фізична краса або сила стали нагодою до численних злочинів? І навпаки! Скіль-

ки людей стало святими і спаслися тому, що були бідні, хворі або негарні? Вони були б погубили себе, якщо б були багаті, здорові або гарні з виду! Отож будьмо задоволені з того, що Бог дав нам, бо Спаситель каже: "Одне є конечне!" (Лк. 10, 42). Ні краса, ні здоров'я, ні бистрий розум не є конечні. Зате спасіння є конечне.

Особливо треба коритися Божій волі посеред хвороб, приймаючи їх так і тоді, як Бог хоче. Щоправда, можна користуватися звичайними засобами, щоб позбутися їх, бо така Божа воля. Зате слід підчинитися Божій волі, якщо ці засоби виявляться безуспішними. Це буде корисніше для нас ніж саме здоров'я. Кажім тоді: "Господи, не бажаю ні виздоровіти, ні хворувати. Хочу тільки того, чого Ти хочеш!" Це правда, що виявляє велику чесноту той, хто серед болів не скаржиться. Проте нема нічого злого в тім, що хтось виявляє сильні болі своїм приятелям або навіть благає Бога, щоб звільнив його від них.

Говорю про сильні болі, бо напевно провиняються ті, що посеред незначних болів і нудьги бажали б, щоб цілий світ співчував їм і плакав над їх горем! Сам Господь виявив Свої страждання апостолам, як опинився серед Страстей: "Моя душа погружена в такім смутку, що це може спричинити Мені смерть!" (Мт. 26, 38). Що більше? Засмучений Спаситель благав Небесного Отця звільнити Його від цього смутку, кажучи: "Мій Отче, якщо можливо, нехай ця чаша мине Мене!" (Мт. 26, 39). Проте Сам Христос навчив нас, як поступати по такій молитві. Тоді треба підчинитися Божій волі, додаючи: "Але нехай не буде так, як Я хочу, а так, як Ти бажаєш!" (Мт. 26, 39).

Як сильно помиляються ті, що твердять, що вони бажають здоров'я не так, щоб більше не страждати, а щоб краще служити Богові, зберігати чернечу карність, послуговувати монашій братії, ходити до церкви на богослуження, приймати Святе Причастя, робити покуту, студіювати або займатися спасінням душ, слухаючи їх сповідей або проповідаючи їм!

"Мій читачу", питаюся тебе, "чому ж ти бажаєш чинити подібні речі? Хочеш подобатися Богові? Чому ж тоді сходиш на лиху дорогу, щоб це виконати? Таж ти певний, що Бог не бажає, щоб ти молився, приймав Святі Причастя, робив покути, студіював або проповідав, а щоб терпеливо приймав хвороби і болі, що посилає тобі! Отож лучи свої страждання з Христовими!"

Дехто може отак відповість мені: "Мені прикро, що через хворобу я став безкорисним, ба й навіть тягарем для монашої громади або родини!" Якщо ти підчинишся Божій волі, то можеш бути певний, що настоятелі так само погодяться з нею, бо бачитимуть, що не через лінивість, але з Божої волі ти стався тягарем для монастиря!

Слід зазначити, що ці бажання і скарги не походять із любови до Бога, а з самолюбства, яке пошукує вимівок, щоб противитися Божій волі. Чи хочемо подобатися Богові? Якщо так, то заявім Йому, коли хвороба прикує нас до ліжка: "Нехай діється Твоя воля!" Так

треба часто повторяти, бо такою заявою зробимо Богові більше приємности ніж всіма можливими вмертвленнями і побожними вправами. Ніхто краще не служить Богові ніж той, хто радо кориться Божій волі.

Отець Авіля отак писав до одного хворого священика: "Приятелю, - не думай про те, що міг би вчинити, якщо б був здоровий, але задовольняйся хворобою, як довго Бог хоче, щоб ти хворував. Якщо пошукуєш Божої волі, то що тобі залежить на тім, чи будеш здоровий або хворий?" Святий слушно так висловився, бо не наші вчинки, але підчинення та згідність з Божою волею прославляють Бога. Ось тому Св. Франциск Салесій заявив, що люди краще служать Богові своїми стражданнями ніж ділами.

Нерідко забракне нам лікарів і лікарств або лікар не потрапить розпізнати нашої хвороби. Тут так само треба коритися Божій волі, бо Господь чинить це для нашого добра. Ось що оповідають про одного почитателя Св. Томи Кентерберійського. Захворівши, він удався до гробу Святого, щоб благати уздоровлення. Став здоровий і вернувся до своєї батьківщини. Згодом промовив до себе самого: "Яка користь мені зо здоров'я, якщо хвороба була б корисніша для мого спасіння?" Згодом вернувся до гробу Святого і зачав благати його, щоб випросив в Бога те, що було б корисніше для його душі. По цій молитві знову захворів. Хвороба зовсім не турбувала його, бо знав, що Бог так зарядив для його добра.

Сурій оповідає подібний факт про одного сліпця, що відзискав зір за посередництвом святого єпископа Ведаста. Згодом став благати Святого, щоб став знову сліпим, якщо відзисканий зір не був корисний для його душі. По цій молитві знову осліп і до смерти залишився сліпим.

Воно краще для нас посеред хвороб не благати в Бога ні хвороби, ні здоров'я, але коритися Божій волі, щоб Бог чинив із нами те, що подобається Йому. Якщо ж благаємо здоров'я, то слід бодай із підчиненням Божій волі благати Його, цебто під умовою, що здоров'я тіла буде корисне для нашої душі. Инакше наша мо-

ПРОПАМ'ЯТНА ПРОМОВА

Висаріон, один із найвизначніших грецьких богословів 15-го ст. і нікейський митрополит, виголосив таку промову до східніх і західніх учасників флорентійського Собору 1438-9, який завів був тимчасову унію між Царгородом і Римом. Ця промова—це краще молитва до Спасителя, щоб допоміг соборовим Отцям усунути роз'єднання між Сходом і Заходом:

"Христе Царю, Ти один будь нашим Царем, бо Твоєю дорогоцінною кров'ю ми відкуплені, бо Ти зложив Себе як окуп за нас. Ти визволив нас з неволі тирана. Зроби з двох одне стадо. Не стерпи, щоб Твої між собою боролися. Святий Душе, джерело ласк, Душе правди, Душе пізнання, Душе Божого страху, для якого і з яким обидві Церкви починають ці переговори, віджени від нас усяку гордість, зійди до нас в оці змагання, яких ми підойнялися, і покажи нам дорогу!"

Висаріон мав талант однаково цінити Аристотеля, як і Платона і використати їхні філософічні системи для послуг богословської науки.

литва буде лиха, і тому Бог не вислухає її, бо Бог не вислухує молитов душ, що не вміють коритися Його волі.

Час хвороби це пробний камінь для духа, бо тоді виявляється ступінь чесноти. Якщо душа не турбується, не скаржиться та не виявляє надмірного неспокою, але слухає лікарів і настоятелів і притім заховується спокійно та підчиняється Божій волі, то це знак, що вона має сильну чесноту.

Що ж треба думати про хворого, що скаржиться на те, що інші мало займаються ним або що його терпіння незносні, або що нема ліку на його хворобу або що лікар некомпетентний? Що ж треба думати про тих, що навіть скаржаться на Бога, бо Він посилає їм забагато страждань?

Св. Бонавентура оповідає оцей факт у житті Св. Франциска. Цей Святий страшно терпів. Один із недосвідчених у духовнім житті ченців отак промовив до Св. Франциска: "Отче, моліться Богу, щоб лагідніше поступав із вами, бо здається, що Він занадто докучає вам!" Почувши таку пораду, Святий голосно відказав: "Слухай! Я вже ніколи більше не хотів би бачити тебе, якщо б не знав, що твої слова походять із простодушности. Як важишся ганити Божі зарядження?" По цій відповіді, кинувся з ліжка на землю, хоч був дуже слабий і вичерпаний, і промовив, поцілувавши землю: "Боже, дякую Тобі за болі, що посилаєш мені. Будь ласка, пошли ще більше, якщо бажаєш. Знаходжу насолоду в тім, що посилаєш мені прикрості й не щадиш мене, бо виповнення Твоєї волі це найбільша потіха, що в цім житті я годен відчути!"

ВСТАНОВЛЕННЯ РОСІЙСЬКОГО ПАТРІЯРХАТУ

Російська Церква від самого початку свого існування підлягала юрисдикції наших київських митрополитів, бо з Києва християнство було поширилося в Росії. В 1589 р. московські царі вимогли від царгородського патріярха встановлення московського патріярхату. Царгородським патріярхом був тоді Єремія II. Йов став першим московським патріярхом. Цей патріярхат існував аж до часів Петра Великого цебто до 1721 р., коли цей володар-диктатор скасував його, бо не хотів нічого незалежного в своїй імперії. На місце патріярхату установив Синод, яким керував світський прокуратор, настановлений царями. Аж по большевицькій революції, після першої світової війни (1914-18), відновлено московський патріярхат.

Якщо б жінки прибиралися, щоб подобатися тільки своїм чоловікам, то вони не потребували б на це так багато часу перед забавою.

Деякі люди так страшно скаржаться на витратність власного уряду гейби це були їх розтрачувані гроші.

Інфірмерка до пацієнта: "Пробудіться! Пробудіться!"
Пацієнт: "Що сталося?"
Інфірмерка: "Я забула дати вам ці пігулки на спання".

CHRIST THE KING

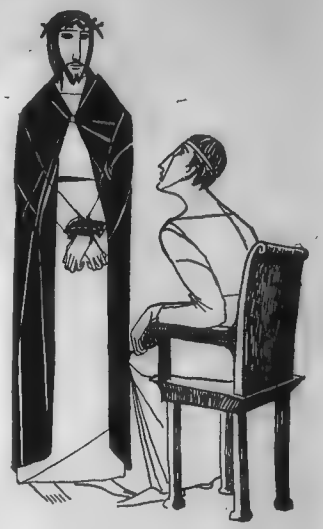

WHEN Our Blessed Lord was accused by the Jews before the Roman governor Pontius Pilate that He was stirring political unrest with the intention of making a revolt against the powerful Roman empire and proclaiming Himself a King of the Jews, the representative of Rome asked Him: "Are you the king of the Jews?" to which Christ replied: "You are right. I am the King" (John: 18, 34-37).

Knowing that Pilate might have misunderstood Him, Our Lord gave him a short explanation about the nature of His kingdom in order to calm Rome's fears: "I am a King. For this purpose I was born, and for this purpose I came into the world to give testimony to the truth. Only he who is open to the truth listens to My voice" (John 18, 37).

The Kingdom of Christ upon earth is spiritual. It extends to the soul of men for whom He died upon the cross. It touches only indirectly men's human and material affairs in so far as they help the salvation of the soul and concern the spread of Christ's kingdom.

Our heavenly King Christ does not use force in spreading His kingdom. Men are invited to co-operate on a voluntary basis. Their co-operation is needed to spread the kingdom of Christ. It is also needed to establish that kingdom in their own personal, family, social and national life, because Our Lord wants free men, not slaves.

Before a man can become a Christian, a follower of Christ the King, His soldier and herald of His Kingdom among his fellow men, he must first become himself, that is, he must fully realize his own personal dignity and develop his moral and spiritual capabilities.

We must try to be ourselves as our Christian conscience tells us without hurting our fellow men, because it's much easier to create a bad impression than to destroy it. There are not two people perfectly alike. We must try to be ourselves according to our best capabilities. When St. Josaphat was a little boy, someone asked him what he was going to be when he grew up? "Why," said our Saint, "I will be I." And he was too. And what we admire in him now is exactly his differentness from his contemporaries who did not see the salvation of our Church and people in the union with the Holy See of Rome, as the Saint saw it. And he was right, while they were wrong. Thus every Christian should check the foolish fear of "what people might think or say about him" and go ahead doing things that his Christian religion imposes upon them. The penalties will certainly be less and the rewards of a

good Christian life will be much greater than people usually realize.

Every good Christian is a soldier in Christ's army. He must be different from all those who do not believe in Christ the King or do not take their Christianity seriously. We must face the situation squarely, saying to ourselves: "My soul, do not panic! No sense in that. God gives me faith and brains to work on my soul in order to make it a faithful image of His Son Jesus. It's my fault, if I do not use them. So stop fretting and figure your own tactics in this most important task of life, that is, the reproduction of Christ in your own soul!" Don't look at how the others are behaving themselves, or practicing their Christianity. People often don't have the necessary courage to stand up for what is right, especially if it would be bad for their business, although Christ the King commands them to act on His behalf.

A good Christian life must become a reaction against current cynicism and materialism bringing about an upsurge of spiritual vitality to countless souls which are not living, but merely existing. The divine element must prevail over the mortal in man. Thus a new man will be born, the man of true morality, the man who has found pardon of his sins through faith in Jesus Christ, the man who has found peace and rest which are beyond the grasp of the worldlings and unbelievers, for there is nothing in this world that can upset such a man who lives in Christ and Christ in him. Nothing can harm those who are God's beloved children. Sickness, loss of health, loss of wealth, misfortune — none of these can disturb that perfect rest which comes from that intimate feeling and conviction: "I am at peace with God through Christ!" Did not Our Lord assure all His followers, saying "Come to Me, all you who labor and are burdened, and I will relieve you" (Mt. 11, 28).

The relief and rest which Our Lord the King offers His followers in these words are, of course, not the immediate freedom from all the sufferings and trials of life. It is not a relief from trials which Christ offers, but a relief and rest in trials and pains. The present life is a fight for the perfection of ourselves. Ours is a difficult world, for there are many powerful enemies who are trying to stop us from our ultimate goal, the salvation of our souls and glory of God. No wonder, on our way through life we meet many trying and painful experiences.

The peace and rest Christ the King grants to those who follow Him come from the certain knowledge that their sins have been forgiven, that they are God's beloved children and that with Christ's help they can become what their beloved Maker wants them to be, that is, perfect images of the Blessed Trinity, the courageous soldiers of Christ the King and the spiritual yeast of the world.

Many people today are leading a futile and frustrated life. They are on the verge of despair and nervous collapse. They need just this assurance of the Christian Gospel to regain their self-confidence and save themselves from a nervous breakdown. Peace, quiet and confidence — these are to be found in the full acceptance of Christ's invitation, "Come, follow Me and I will lead you to My Father!"

But how can we imiate Christ the King? Where must we follow Him? Is it possible for man, weak and feeble as he is, to become a living image of his Maker, companion of the Angels and a valiant fighter for Christ's cause?

Yes, it is possible, and the only way of doing it is the faithful imitation of Our Lord Jesus Who became Man to show us the way.

We should remember that Christ is not just a Man but a perfect Man, like ourselves, with only one difference, that is, Christ was not subject to sin.

Otherwise He was such a perfect Man as a human being can ever be. Christ was a Man and behaved like one. As God's Son He could have appeared as a grown-up Man in this world. No, He chose to be born like any other child, because He wished to be our brother, descendent of the common father Adam.

Once the decision of becoming Man has been taken, the Son of God could have been born in a gorgeous royal palace surrounded by guards of honor and wealth. Instead He chose a poor grotto of Bethlehem for His birth-place because He is the King of the poor who compose most of His followers.

His early life could have passed amidst comforts and ease, but it just did not fit into His plan of being a perfect Man, brother of humanity most of which is constituted not by the rich and easy-going people, but by the poor, suffering and despised.

From the very moment of His Incarnation, Our Lord possessed divine wisdom, but He did not show it under any circumstances. He obeyed His Mother Mary and His foster-father Joseph, although He was God and they — His creatures.

Thirty-three years of His earthly life was spent in hard work, thirty in a carpenter's shop, three in preaching. He was just a poor humble carpenter, making chairs, repairing tools, etc. People who knew Him and conversed with Him either in the village, school or came to Him with their petty orders, did not even suspect that He was more than a good industrious worker, Carpenter of Nazareth. His divinity was hidden behind His kind humanity. When Christ started His redemptive mission in the world and began the preaching of the Gospel, confirming it with countless miracles, the Jews, inhabitants of Nazareth, wagged their heads in bewilderment and said: What happened to him? He was such a humble and good man? Is He not the carpenter, the son of Mary? (Mark 6, 3).

In His conversation with the apostles and disciples Christ the King did not call Himself "God," but "The Son of Man". Christ always acted as a Man in order to show His fellow men how they should live and act that they may become the perfect children of His Father and secure His blessing in this life and eternity. His life on earth was wonderfully human, and therefore attracted all men to Him. When the Jews sent their militia men to arrest Christ, they could not resist His charm. No arrest was made. Upon their return the pharisees asked them: "Why have you not brought Him?" The officer replied: "Never has any man spoken like this Man" (John 7, 45-46).

As a Man Christ shows to all His earthly brothers and sisters how they should act and live in order to please their Heavenly Father.

Such is Christ our heavenly King. Such was His life and work on earth. Is it therefore not hard to follow in His footsteps and work for the spread of His kingdom among our fellow men, no matter where we work and what kind of work we perform. Christ the King must reign everywhere: In the press, in radio broadcasts, in the cinema, in workshops and offices... It is up to His followers to help Him to spread His kingdom throughout the world in which they live.

Our nervous system admirably connects us with the outside world in which we work and live. It does it through the nerve endings. These nerves send signals to the brain, because the brain is the ultimate receptor of all the messages that the nerves send to it. It receives these messages via a multitude of trunk lines. These lines enter the spinal cord at different levels. Each serves a specific zone of the body and is responsible for it.

What Is Mass?

M. Schudlo, C.SS.R.

EVERY Sunday and holy day Catholics must attend Mass, unless they are excused by some serious reason, recognized by the law of the Church. But how many people who scrupulously are attending Mass have ever asked themselves: "What is Mass?" Some of them would say: "Mass is a sacrifice of the New Law, in which Our Lord renews and reproduces His death upon the cross." And again, how many would understand the truth of the answer which they give?

Is Mass a real sacrifice or just a symbolic representation of the sacrifice of the Cross? Yes, Mass is a real sacrifice, for the council of Trent has officially declared that in the Mass there is an actual, daily and unbloody immolation of Our Lord under the appearances of bread and wine. It is renewed through the ministering priest. It is really a true and therefore properly called sacrifice.

We know that Our Lord, after His glorious resurrection, cannot die again. How, then, is a sacrifice possible, if He is immortal, glorified and incapable of death or suffering?

Some theologians, trying to explain the mystery of the sacrifice, thought that in Our Lord there is really a physical change when He, through the ministry of His priest, renews His immolation during the Mass. The change, of course, is not according to the natural state in which He is in heaven, but according to the mystical state in which He is present under the appearances of bread and wine through transubstantiation. Some stress that Our Lord is mystically dead and symbolically represented in the state of death and immolation in which He was physically offered to God the Father on Golgotha. The latter excluded all

possible physical change in Our Lord, because Christ is now immortal.

The first theory goes too far, because it is the bread and the wine which are changed, not Our risen Lord. The second theory also seems defective, because it apparently reduces the sacrifice of the Mass to a symbol of the real and historical sacrifice, which Our Lord offered to His and our Heavenly Father. And we know that a symbol is just a symbol. It does not reproduce the reality of the sacrifice which it represents and recalls to our mind. It is not the reality which it symbolizes.

There is also a third theory, the sacramental realizism which is trying to unite the two theories mentioned above. It fills out the symbolism of the rite of the Mass and endows it with reality. The twofold consecration of the bread and the wine mystically or sacramentally reproduces the Christ in the same state in which He was on Calvary at the moment of His death for our salvation. Since the Sacraments produce what they signify, the double consecration of the bread and wine, by making Christ present in the state of death under the two consecrated species, renews His sacrifice on Calvary. This is done through the sacramental

rite which God has endowed with mysterious power to produce what is signified. The first consecration of the bread directly produces the body of Our Lord, the second — His Blood. Thus Our Lord is sacramentally in the same state He was at the moment of His death on Golgotha, although the whole Christ is really present under the species of bread and wine. He is there whole, undivided and unharmed. All this is done in a mysterious way, known to God alone. A sacramentally dead Christ is not really and truly dead, and thus it is hard to understand where the immolation, which some theologians require, would really be, for to them the above immolation under the species of bread and wine is just an immolation in the order of sign, not in the order of reality.

But is the immolation the essence of the sacrifice? Some modern theologians do not hesitate to affirm that immolation is not an essential part of the sacrifice. A sacrifice consists essentially of self-offering to God. On Golgotha the sacrifice of the Lord was accompanied by a bloody immolation of Himself, because such was the express will of His Father that He died for the sins of the whole world. Since Mass is a sacrifice, it does not necessarily have to enclose the immolation in the same way as Christ was immolated on Calvary. Before Our Lord offered Himself on the cross He had offered Himself to His Father by dedicating Himself to His service, and this was even more important than the sacrifice on the cross which would have had no value in the eyes of the Father without this previous self-dedication. Thus in the Mass, through the double consecration, Christ wears an external form of death. He is sacramentally slain and dead, because through the separate consecration of the bread and wine His Body and Blood are sacramentally separated as they were really separated on the cross. When the priest pronounces the words of consecration, Our Lord, present on the altar, offers Himself to His Father. He renews this offering at every Mass, as He did on the Cross: "Father, into Your hands I commit my spirit" (Mt. 23, 46). In every Mass there is an active offering of the Mass by Christ rather than a passive realism of Christ in His victimal state, represented and reproduced by the double consecration. This theory does not require any immolation of Our Lord. His sacrifice consists of His offering to the Father without immolation. If we accept this theory, we will see the beautiful aspect of the Mass, that is, Our Lord offering Himself to His Father every time that the priest consecrates the bread and wine, as He told His Apostles to do: "Do this as My memorial!" (Luke 22, 19). This theory seems the best and easy to understand, although it is rejected by those who require a real immolation for the sacrifice. They insist that the sacrifices of Christ, performed on the cross, is made really present on earth through the sacramental rite of the Mass. In a mysterious way, they say, Christ is present on the altar in the same act by which He gave Himself to His Father on the cross. Thus the visible sacrifice of the cross is reproduced at every Mass. This theory's appeal to mystery baffles the mind, because its recourse to mystery does not explain the realism of the eucharistic sacrifice.

There is also another theory which says that the living Christ, present under the species of bread and wine produces in the soul which receives Holy Communion the same beneficial results that were produced by the immolation of Our Lord on Calvary.

There is finally the oblation theory which says that Our Lord's sacrificial oblation on the cross continues to exist all the time. Christ lives as a victim eternally offered to God the Father in a bloody manner. Thus Christ remains in a perpetual state of passive victim,

hood. This Christ-Victim is made really present during the Mass under the appearances of bread and wine which are the symbolic veils of His past immolation. There is no need, they say, to make Christ a Victim again in any real way, for He cannot die again. In the mass the priest offers this perduring immolation of Christ, and thus the sacrifice of the Cross is repeated every time a priest says Mass, as Pius XII declares: "When the words of consecration are said, Christ is rendered present on the altar in a victimal state" (Mediator Dei, ASS., 1947, p. 565).

No doubt, there must be some offering present during the Mass, otherwise there would be no sacrifice, because no sacrifice is possible without an offering. Mass, besides being a sacrifice, is also a Sacrament, nay the source of all the sacraments, as some theologians say. A sacrament of the New Law must produce what it signifies. If the Mass is a sacrament and if this sacrament signifies the death of Christ, it must also somehow produce it. It is so with the Mass, for Our Lord declared when He Himself celebrated the first Mass at the Last Supper: "This is My Body... This is My Blood..." Our Lord, with His infinite power, has given the bread and wine the actual power to signify His death and to reproduce it during the Mass, although the mysterious way in which this sacrifice is being renewed will probably be never understood by men. It will remain a mystery, a joyful mystery to men as long as they dwell on earth. We can easily see that through the double separate consecration of the Mass, the Passion and the death of Our Lord are signified, for the consecrated bread is separated from the consecrated wine, under which Our Lord is sacramentally present. Thus the actual state of Christ as He was at the moment of His death and immolation on the cross are signified. The signs of the bread and wine are not just a human invention. It is a divinely instituted sign. It does not only signify. It also produces what it signifies. It signifies the immolation and it produces it during the Mass through transubstantiation, although the exact nature of this sacrifice escapes our puny understanding. We know that the actual immolation is not present at the Mass, for it is impossible, since it is forever past. Nor is there just a symbol of this past immolation. No, during the Mass the sacrifice is really and truly renewed, and this renewal of the death and passion of Christ in a mystical way is the core of the sacramental realism. St. Thomas says: "The Eucharist is the perfect Sacrament of the Lord's Passion in so far as it contains the Christus Passus (Christ Who has suffered) Himself" (III, q. 73, a. 5, ad 2). The symbolic immolation during the Mass is thus endowed with sacramental realism. It is something more than mere symbolism of the Sacrifice of the Cross and less than a physical realism, because physical death has no power over the risen Christ. Thus the sacramental realism which implies a mystical death of Christ during the Mass seems to be the best explanation of the reality of the Mass, although we do not have a clear and exact idea of how this sacrifice is renewed. Mass is a mystical immolation of Our Lord, as the Fathers of the Eastern Church have always referred to the sacrifice of the Divine Liturgy. Some Eastern Fathers speak of a mystical immolation of Our Lord on the altar through a Logos which is divinely efficacious. At the same time they insist that Our Lord present in the unbloody Sacrifice of the Divine Liturgy is the physically untouched risen Christ. St. Paul wrote to the Christian community in Corinth in Greece: "In reality, every time you eat This Bread and drink the Chalice of the Lord, you proclaim the Lord's death until He comes" (1 Cor. 11, 26).

Catholics are free to embrace any theory that does not exclude the real presence of Our Lord in the Sacrifice of the Mass and does not deny the sacrifice of the Mass, for the Divine Liturgy is a real and true sacrifice. A sacrifice of the Mass can consist of some mystical immolation of Christ or of His interior dedication — devotedness to God the Father which once was visibly expressed on Good Friday on the cross and now is mystically and truly renewed during the Mass. In the Divine Liturgy the same interior, loving and total devotedness of the same Lord is expressed visibly in exactly the same way, that is, in the same Body and Blood of Christ, although the first oblation was made in a bloody and the latter in an unbloody manner. On the altar during the Mass the physical immolation of Our Lord on the cross is renewed and repeated through sacramental realism. Thus the sacrifice of the Calvary is offered again and again, but it is offered in a different way.

In this way Catholics should look upon Mass when they attend it.

WONDER OF HEAVEN

Dear Children:

Have you ever thought about heaven, picturing it as a place where saints stand about either holding palms or twanging on a kind of harp? If so, forget that idea and the chill uneasy feeling it brought with it. St. Paul had a big peep at heaven and its wonders. God permitted it, maybe for our sakes. Had you met Paul and asked him about his experiences his face would have lit up and he'd have told you: "Look, you think you've seen stunning, beautiful things and sights, and heard sounds that made you want to be good for all time. Let me tell you, you've seen and heard nothing — when it comes to checking up on heaven. You can't imagine what's there! God really went to work on its creation; seemed to me like His love ran riot getting ready a reward for those who'd be faithful to Him. Mind you, I know what I'm talking about. I saw something of it. We people of earth haven't the words to describe heaven." St. Paul would talk like that. There's another one who knows about heaven — Satan; he was there on trial, and he failed. Ever since he has been determined to do all in his power to prevent us from enjoying that which he lost. Are you going to be fooled by him? —Sister Mary Margaret

---

On September 10, 1813 — 151 years ago — 28-year-old Captain Oliver Hazard Perry won a victory over the British in the Battle of Lake Erie, the most important naval engagement during the War of 1812. Perry had under his command ten vessels as against the British squadron of six ships. The bloody engagement lasted more than three hours, and despite the fact that Perry's flagship was riddled to pieces and 80 percent of her crew were casualities, it resulted in a decisive defeat for the British. That same day Captain Perry sent to General Harrison a message: "We have met the enemy and they are ours." Perry's victory placed Lake Erie under United States control and forced the British to fall back to a defensive line along the Niagara frontier. Perry's historic flag, with the slogan "Don't Give Up the Ship!" — usually attributed to Captain Lawrence who was mortally wounded in another naval battle earlier that year — has been preserved. (ACNS).

Picture Of A Titled Lady

William A. Miller, C.SS.R.

MARY has so many beautiful titles. She is Mary Immaculate, Mother of God. She is the tender Mother of Sorrows. Eastern nations honor her by titles so touching to our weary exile: Our Lady of the Sahara, Our Lady of the desert. It is estimated that she has some two thousand titles — each suited to her many glories and to the countless needs and moods of men.

Under which title shall I honor Mary? I answer the question with the words of St. John Berchmans to his fellow Jesuits gathered about his death-bed. "Any devotion to Mary is best, provided it is sincere and lasting." It is all the same to Mary. She is like a prism reflecting various beauties. She is the one rainbow with seven colors. Go to Mary under that title by which she most attracts you, by which she most appeals to you in your ideals, needs and moods. Nevertheless, there is no title which so universally, persistently and humanly appeals to us as Mary, Our Mother of Perpetual Help. In the year 1732 Alphonsus Liguori and his little group of followers were kneeling before the Blessed Sacrament solemnly exposed in the convent at Scala, Italy. Of a sudden all beheld a vision in the snow-white Host — a cross, a lance and a sponge. Alphonsus looked upon this as a divine approval of his contemplated work — to establish a Congregation of religious men who would labor for abandoned souls. These men of Alphonsus came to be known as Redemptorists, other Redeemers. In 1855 these same instruments of Christ's passion were chosen as the seal of the Congregation which Alphonsus had founded.

St. Alphonsus and his companions probably did not know of devotion to

Our Mother of Perpetual Help. He was devoted to Mary as Mother of Good Counsel. But, strange to relate, it was on the feast of Our Lady of Good Counsel, April 26th, 1866, that the ancient, rediscovered picture of Our Mother of Perpetual Help was set up in St. Alphonsus' church in Rome by order of Pope Pius IX, and was entrusted to the special care of the Redemptorists: "Make her known to the world!"

If you examine the picture of Our Lady of Perpetual Help, you will see in the hands of the archangels, Gabriel and Michael, the instruments of Christ's passion and death, the cross, the lance and sponge — the same instruments as were beheld in the vision in the Sacred Host by St. Alphonsus and the first Redemptorists. More kindly, therefore, you will read my profession: "There is no title which so universally and persistently and humanly appeals to all hearts as "Mary, Our Mother of Perpetual Help."

Other titles overawe us! At Mary Immaculate, Mother of God, I am astounded. It is like the Transfiguration of Christ on Mount Tabor. I cannot see her. She is more blinding than Moses as he came down from Mount Sinai. I feel impelled like St. John before the angels in the Apocalypse to fall down and adore, so much does she reflect the mystery of God!

But Mary, Mother of Perpetual Help! Here, Mary, you hide your staggering greatness. Even as the glorified Christ hides His awful majesty behind the veils of the Eucharist! Here, Mary, I can rush into your arms, even as Jesus does, throw my arms about you and call you Mother. Truly, in this title all other titles of Mary meet.

In doubt or worry; when I find it difficult to co-operate with those around me; in temporal or spiritual anxieties — where shall I go? To Mary, of course, even as the Divine Child loses His sandal in His haste! He knows that He is safe in His Mother's arms! For Mary, you are the Virgin most prudent, seat of wisdom, Mother of Good Counsel. You are our Mother of Perpetual Help.

Sadness, loneliness, sickness, sorrow and trouble can hound like ghosts in the night. Again do as Jesus does. He, too, is sad at heart. He sees the cross, the reed, the lance, the sponge in the archangel's hands! He goes to Mary, who also has suffered. We can read sorrow in her face. For like her Divine Son she has the vision of the passion and the cross ever before her eyes. Because she has suffered she knows well how to sympathize and to console a bleeding heart.

Truly, Mary is the health of the sick, the comforter of the afflicted, the sorrowful Mother to the sorrowing, the Queen of Peace. But in all my griefs, in all my heartaches, in every need, she is my Mother of Perpetual Help.

In the up-hill battle with temptation, Mary, you are the virgin most pure, the virgin most faithful. You are the tower of David, the tower of ivory, the help of Christians, Queen of martyrs. Mary in my fight for virtue you are my Mother of Perpetual Help.

Are you weighed down by sin? Are you tempted to despair? Do you feel like fleeing far from God and all that is good and giving yourself up to evil? Is there no hope? Then the searching glance of a mother will ferret you out, haunt you until you can no longer resist that look of love, of pity, of mercy. It will remind you: This Child in my arms died for you! I stood beside Him on His cross. I am the Mother of even the most despairing, abandoned sinners. Mary, you are the Virgin most merciful, refuge of sinners. Turn your eyes of mercy towards me! In the agony of a sin-shreded soul you are my need, my Mother of Perpetual Help.

One great fear grips every heart. It is that which sums up all of life and all of eternity: Will I be saved? In this fear look searchingly at the picture of Our Mother of Perpetual Help. Here is a crown on her head. Each jewel twinkles like a star. And there is a star, too, on her brow, the star that saves marines from shipwreck, the morning star that ushers in the dawn. Yes, Mary is the Mother of divine grace, the cause of our joy, the Star of eternal day, the gate of heaven, the Queen of Purgatory, Queen of Angels, Queen of all Saints. ■

She is my life, my sweetness and my hope. Throughout life, at the moment of death, on the threshold of eternity—within sight of the promised land, at the portal of Paradise, she is my need. My Mother of Perpetual Help.

Yes, Mary is all to me, she is all to all of us. She is ever our Mother of Perpetual Help. In this title all of Mary's titles meet. She is our Mother of Perpetual Help in all things from the moment when our earthly mother begets us until we go to kiss her generous hand and gaze for all eternity into the eyes of our spiritual Mother who sits at the right hand of God.

But in going to Mary under this beautiful title, we must ever remember that, though it overawes us, she is the Virgin most powerful, our mother, precisely because she is the ever great Immaculate Mother of God. Thank her for past favours, thank her for present favours. And always remember that we can thank her best by asking for more favours, for ourselves, for others, for the living and dead.

Seek Mary's Perpetual Help in all your temporal, in all your spiritual needs. Pray to her for the great grace of final perseverance. Pray especially for those poor sinners who do not go to Mary.

Ukraine has our Lady of Zarvanytsia, Hoshiw and others. France has Our Lady of Lourdes. Italy has Our Lady of Loreto. Germany has Our Lady of Altoetting. Ireland has Our Lady of Knock. Spain has Our Lady of Pilar; Mexico, Our Lady of Guadalupe. Switzerland, Poland, China and Japan have Our Lady of Einsieden, Our Lady of Czestochowa, Our Lady of the Orient. But the world's Queen is Our Lady of Perpetual Help!

— Novena Magazine

July 4th, Independence Day, also marks the anniversaries of the death of three early American Presidents: John Adams, Thomas Jefferson and James Monroe. Adams, second president of the United States, and Jefferson, third President, both died on July 4, 1826, exactly fifty years after the signing of the Declaration of Independence, of which Jefferson was the author and Adams one of the signers. Though of different temperaments, and often political opponents, the two ex-Presidents became excellent friends during the last decades of their lives. James Monroe, fifth President, whose famous message to Congress on foreign policy was later to become known as the Monroe Doctrine, also died on a 4th of July, five years later, in 1831. Writing to his wife Abigail when the Declaration of Independence was signed, John Adams expressed his belief that Independence Day would be "celebrated by succeeding generations as the great anniversary festival. It ought to be solemnized, he wrote, "with pomp and parade — with shows, games and sports, bells, bonfires and illuminations, from one end of the continent to the other — from this time forward, forevermore." (ACNC)

THE HANDS OF A PRIEST

THINK WHAT THEY MEAN FOR YOU...

- **They poured the waters of Baptism to make you a child of God.**
- **They hold the Sacred Species of Christ's Body and Blood at Mass.**
- **They give you the Bread of Life.**
- **In many ways and at various times they give you God's blessing.**
- **They are raised in absolution in the Sacrament of Penance.**

It will be your consolation, please God, to experience the impress of priestly hands on your dying eyes in the Sacrament of Last Anointing.

TITUS

ONE OF THE FIRST GREAT MISSIONARIES

Rev. John Valentine, S.V.D.

"THIS large island in the south Aegean sea," says an old guide book describing Crete, "is rather barren and impossibly mountainous in the interior." It might have said more. For example, that its people are courteous and frank and that they are members of the Greek Orthodox Church, or that Crete gave to the world a great artist, Domenico Theotocopuli, better known as "El Greco", or that it is rich in minerals, or many other nice things. Perhaps it was too much for it to say that Crete was once the Bishopric of St. Titus, friend and companion of St. Paul.

Apart from his associations with St. Paul, little is known of Titus. The apocryphal "Acts of Thecla" and "Acts of Titus" are most untrustworthy and little better than fiction. Yet St. Paul's letters give a wonderful description of the man — Titus himself left no books or letters. Indeed wherever his name is mentioned in the New Testament, it is joined to unstinted praise. In his second letter to the Corinthians, St. Paul refers to him as "brother" and "partner" in the work and speaks of the solace and comfort he found in him. In the same letter St. Paul claims that he found no rest in spirit because Titus was not at Troas to meet him. One forms the impression that he was the strong but gentle and diplomatic type. Also whenever his name is mentioned he seems to be in the middle of trouble: Corinth, Jerusalem, Crete and probably Dalmatia. Yet he remains steadfast and brings his task to a satisfactory conclusion.

Of his life, one thing is certain — that he was born a Gentile, probably, of Greek parents at Antioch and was converted and baptised by St. Paul himself, for the Apostle calls him "my son in Christ". Together they went to Jerusalem to debate the question of the Mosaic rites. This presents a very interesting missionary problem. According to the laws of Moses, all males must be circumcised. Now some of the Pharisees, traditional upholders of the Jewish law and its innumerable niceties, had accepted the Christian faith and had constituted themselves as its interpreters; and they were now demanding that all Gentile converts be circumcised as well. We know, of course, that the problem was solved by the advice of St. James, who told

them that it was enough if the Gentile converts abstained from strangled meat, from anything contaminated by idols and from immorality. It was a touchy problem, and Titus was in the middle of it because he was the prize example of a Gentile Christian who preferred to put his trust in Christ rather than run blindly down the labyrinth of the Jewish law. He stood up remarkably well under the first controversy. It was a good training. There were worse dissensions to follow, but he would meet them all with the same unruffled calm and he would again prevail. He was very much the stuff from which missionary bishops are made.

Titus' next assignment was a great trial of patience and diplomacy. The Church in Corinth was in trouble, serious trouble. Now the Corinth of St. Paul's time was in reality a Roman colony, the old Greek city having been destroyed by an earthquake. It was not a colony like Lystra or Philippi, which were really settlements of veteran soldiers of the Roman army. Its population was mainly civil and it had its own aristocracy. The people, not unnaturally, looked upon themselves as Romans and spoke Latin. It was an understatement to say that the city was given over to luxury and immorality. It also had a fairly large Jewish population, and indeed it was at Corinth that the Jews made a serious, and unsuccessful attempt, to impede the work of St. Paul.

The great missionary had planted the seed there during his missionary journey and now, in simple language, the infant church at Corinth was in a mess. To begin with, it had split up into opposing factions. Also the Jewish leaders seemed to have tolerated, to quite some extent, a highly dangerous laxity in the relation of Christianity and local pagan customs and traditions. Even the divine services had become corrupt. Some of the members had been getting drunk at Communion and the congregation was now split up into a number of exclusive circles. There was an alarming increase in immorality; so bad in fact that one of the leaders had made an incestuous marriage. All this, was to say nothing of the curious and erroneous ideas on Catholic dogma, particularly the Resurrection, that had sprung up. There was more still. There was the touchy subject of Church finances. Money was badly needed for the distressed Christians of Palestine, regarding which the Corinthians had made some wonderful speeches. However, when it came to putting their hands in their pockets, it was quite another matter. In gambling practice, they had 'welshed.' What a task! To reconcile opposing factions, check immorality and drunkenness and then to make them dip into their pockets for their poorer brethren. And greatest of all, to love them deeply — so much, that Titus personally pleaded with St. Paul for the pardon of the incestuous man. It needed something more than intelligence, zeal or even diplomatic skill. It needed an indefinable something that made an instant and profound impression that here was a man who walked with God. Well, we know that Titus succeeded admirably, to such an extent, that in his next letter to the Corinthians, St. Paul was able to strike a much sterner note and "give them a piece of his mind." He could do so with confidence, for they had been psychologically well-prepared.

Later, St. Paul stayed for a short time on Crete, but the great necessities of the other young churches soon urged him to move on, so he installed Titus as Bishop of Crete and left him to organize and stabilize the work that he, Paul, had begun. About the only thing that the Crete of those far off times had in common with the present-day Crete were the mountains. The people were a rough, independent lot and they had the typical islanders'

feeling towards the ruling mainland. The soil of those times was very fertile; but the people clustered in densely, over-populated cities along the coast. These cities were incredibly pagan and the moral tone was low enough to shock even the lax Mediterranean world of those days. And you could hardly say that the people were well thought of. "Cretans are always liars", says St. Paul, quoting the Cretan poet, Minos of Epiminedes. Another uphill task, another fight against ignorance, treachery and sometimes even downright wickedness. A disheartening task with slow results, indeed little or nothing to show for the labour. But this is missionary work.

Over the centuries the Catholic laity have formed a rather curious picture of mission life. It certainly is an idealistic one. A sentiment-ridden press and cinema have helped. We are all familiar with these idealistic types of missionary: the white-robed, white-haired old man standing amidst his grateful and admiring flock against a Hollywood background of a beautiful church set in sylvan surroundings, all as though conversions were a matter of course, and mission life was a certain cure for nervous disorders.

Would that it were so! But it isn't. It makes no mention of the continuous fight against evil, the thousand and one crosses that all missionaries know — the catechist who drinks, the disloyal leader, the active apostate, to say nothing of unsympathetic officials and red-tapism. And so it has always been. St. Titus knew all about these crosses. He was one of the first to carry them.

It seems from St. Paul's second letter to Timothy that Titus later went at St. Paul's behest to Dalmatia, in present-day Jugoslavia. If he really did so, we can be sure that it would be the same thing all over again. However tradition is very strong that Titus remained in Crete as Bishop and died there at the age of 94. Not so long ago, archaeologists, excavating in Crete, came across the remains of chapels and churches going back to those far off days. Some of these bore an inscription, "Dedicated to our beloved St. Titus." In point of fact he has always been looked upon in Crete itself as the first Bishop of that see, but strange to say, no special feast was ever kept in his honour in the Western Church; it was only in modern times, in the reign of Pope Pius IX, that a feast day was set apart for him on February 6. In an unstable age of constantly changing values, broken pledges and inconstancy, here in St. Titus, first Bishop of Crete and dearly beloved friend of St. Paul, we have a magnificent example of true Christian dignity, steadfast courage and trust in God.

A bright little girl, aged four, and her brother, aged six, were spending the night with their aunt. When bedtime came the aunt asked them how they said their prayers. The little girl answered: "Sometimes I say them on mommy's knee and sometimes to the side of the bed."

"And how about you, little boy?" asked the aunt.

"Oh, I don't need to pray. I sleep with Daddy."

"William," said the Sunday-school teacher, "can you tell me what you must do before a sin can be forgiven?"

"Yes, sir," replied William, "we must sin!"

TOBACCO

Tobacco was at one time used as a treatment in skin diseases, burns and some infections, including even the common cold.

I'D LIKE TO KNOW...

1) Is it a sin to smoke or to drink?

No, it is not a sin to smoke or to drink, if a person uses these things with moderation. It is the abuse of the things made by God that is sinful. When a man gets drunk, he abuses liquor and therefore commits a sin. Man can also sin by smoking too many cigarettes. It is the lack of moderation which is sinful. A man is certainly not moderate in his smoking when he consumes 2 packages of cigarettes daily.

2) What is an indulgence?

An indulgence is not the remission of sins, for sins are forgiven in confession. An indulgence is a remission of the temporal punishment which is still due after sacramental absolution. Of course, no one can gain an indulgence, if he has no sorrow for his sins and a firm purpose of amendment.

In every sin there is double punishment: eternal and temporary. The eternal punishment is the condemnation to hell, if a sinner dies without repenting for his sins. When a sinner duly repents, the eternal punishment is always forgiven, because it is remitted with the sin. Yet there is that penalty or debt which is the natural consequence of even forgiven sin. And this may be taken away by an indulgence. In exchange for the punishment to be undergone in purgatory, the merciful God accepts the satisfaction already made by His Son Jesus in His Passion, and He accepts it not only as a remission, but as an actual payment of the balance or of the part of payment which is due to Him.

The Church is the administrator of all the spiritual treasures merited by Our Lord, His Mother and the Saints. She takes these treasures and applies them to the individual souls by means of indulgences. For the gaining of these indulgences she usually prescribes certain good works, such as confession, Holy Communion, the prayer for the Pope, fasting, almsgiving, etc.

We should try to gain all possible indulgences we can, because in this way we will shorten the time of our purgatory. However, we must not forget that the actual penance for our sins is also necessary. We can do penance for our sins by fasting, offering to God our daily crosses, bearing patiently with those who hurt our feelings, fulfilling our daily duties for the sake of God, etc.

3) Our priests urge us to recite the Rosary. My mother told me that the Rosary is a Latin invention, contrary to the Eastern Rite. Is it true?

No, your mother's statement is untrue, for the custom of reciting the Rosary is not a Latin invention. The custom originated in the East and then spread to the Latin West. It was the Eastern monks that started the custom. They used beads or small pebbles to count their daily prayers.

The Rosary which is called "chotky" in Ukrainian was known to our Cossacks. Taras Shevchenko, the greatest

poet of Ukraine, himself an Orthodox Christian testifies in his poem "The Monk" that even the Cossacks used the Rosary to say their prayers when some of them, in their old age, retired to the monasteries in order to finish their life in peace. (See our Missal "My Divine Friend" p. 811. You may get it from our book store at Redeemer's Voice Press, Yorkton, Sask.).

4) What does sorcery mean? Are there real sorcerers in this world or is it a fable?

Sorcery is sometimes used in the sense of magic, for it is a form of magic. The biblical magic is not the same as most modern people would understand it today, that is, as an ability to perform some marvelous tricks. The words 'magic' comes from the Persian language and means the power to do things with the help of the spirits, be they good or evil, angels or devils. The Magi of the East who came to visit Our Lord in Bethlehem were led by the good spirits, that is, the Angels, while the doings of the magician Simon came from the evil spirits. "There was a certain man named Simon who before had been a magician in the city, seducing the people of Samaria... For a long time he had bewitched them with his magical practices" (Acts 8, 9, 11). Simon's sorcery was black magic, because it was performed with the aid of the evil spirits. It was a real sorcery which was connected with idolatry, and therefore strictly forbidden by the Law of Moses.

There must be a few real sorcerers in the world today, but most of the so-called sorcerers are nothing but fakes. Apart from black magic, necromancy flourishes in many modern cities. It is a futile effort to find knowledge from the dead in spiritualistic seances. Astrology and fortune-telling are connected with the magic. All such practices are forbidden by the Church as contrary to the teaching of Our Lord.

5) Do the Gospel-books give us the history of Christ, that is, of His life and activities?

Yes, to a certain extent the Gospel-books give us many facts about Jesus' earthly life and activities. But essentially the Gospel-books are not a report about the history of Jesus. No, they are the books which relate to us the Good News of Salvation which Our Lord brought to all men, His earthly brothers and sisters as a free gift from His and our Heavenly Father.

6) Can any believing Christian read and understand the Bible properly?

Any man may read the Bible, but not everyone who reads it can always understand properly everything he reads in the Bible. It is often hard to understand the mind of the inspired Authors of the Books which are contained in the Bible, because they lived in an age so remote and in a culture so alien to our own. For this reason it is not enough to study the rules of grammer and philosophy which govern their languages. We must know the history, archaelogy, ethnology and even psychology of these distant times and peoples. It is absolutely necessary for the interpreter of the Bible to go back in spirit to those remote centuries of the East in order to discover what literary forms the writers of that early age intended to use, and did in fact employ when they composed the Sacred books of the Bible, for the ancient writers of the East did not always use the same form and expressions as we use today. They used those forms which were current among the people of their own place and time. Thus we must study the ancient oriental literature in order to understand the way in which the ancient Orientals expressed their views and opinions.

Pius XII says: "The Sacred Books need not exclude any of the forms of expression which were commonly used in human speech by the ancient peoples, especially of the East, to convey their meaning, so long as they are in

no way incompatible with God's sanctity and truth" (AAS. Vol. 35, (1943), p. 315).

7) Why don't many young people agree with their parent's ideas?

Our ideas grow old with us. That is why we ourselves do not pay much attention to them and then we are surprised that the younger generation does not accept them. We must not be too afraid of examining our ideas for the fear of falling into error. The fear should never prevent us from getting to the full truth. Timidity is not always the best policy, for it stops people at half-truths. Love of truth never goes without courage. Since many people lack courage they will dislike truth. Even when they proclaim their love for truth, they usually have a filter in their hand which helps them to gather those things which confirm their prejudices. Rare are those among men who dare to check their filter. That is why the same Bible, passing through different filters, is interpreted in different ways and the same book produces the most diverse opinions. This ultimately leads to heresies, if it is not checked up by the lawful authority of the Church which Christ commanded: "Go and teach all nations!"

8) How many general Councils do our non-Catholic brethren accept?

The Orthodox Church accepts the first seven ecumenical Councils which were held by both the East and the West. The seventh Council was held at Nicaea in 787. This Council condemned the iconoclast heresy which denied that images, relics and statues of the Lord, the Blessed Virgin and the Saints deserved to be honored as the reminders of the Lord, etc. This Council defined the lawfulness of paying honor to images, because such practice is not an idolatry, forbidden by the Bible. We do not honor the images themselves but the persons which they represent.

The Anglican Church accepts the first six ecumenical Councils. It rejects the seventh, because it approved the veneration of the icons and statues which practice the Anglicans condemn. The sixth ecumenical Council was held in Constantinople (680)). Other Protestant Churches generally stop short at the Council of Chalcedon which was the fourth ecumenical Council. It was held in 451 in Chalcedon, an ancient city of Bithynia. The Fathers of that Council condemned the Eutychian heresy and proclaimed the union of the two perfect and complete natures, human and divine, in the one person of Christ, our Saviour, Who is perfect God and perfect Man at the same time?

9) Do we have to pray to the saints?

No, no one is bound to pray to the Saints, although they can help us when we do. We must pray to and honor the Blessed Trinity and Jesus Christ, because otherwise we cannot save our soul. Devotion to the Saints is useful and good, but not necessary for salvation.

EXAMPLE IS MORE POWERFUL THAN WORDS

In 1610 the Muscovite patriarch Ignatius came to visit king Sigmund with a young Greek Emanuel Kantakuzen, a prince of the Greek royal family. While staying in the monastery in which St. Josaphat lived, the Greek guest was so impressed by Josaphat's goodness and holiness that after a few discussions with him, he joined the Catholic Church and decided to remain in the monastery for the rest of his life. Emanuel became very much attached to St. Josaphat, imitating his outstanding virtues. In six years of monastic life he became worthy to enter the kingdom of his Heavenly Father. Such was St. Josaphat, Ukrainian martyr and hero of our Church.

THE ROSARY

JOYFUL MYSTERIES

by Pope John XXIII.

1. The Annunciation of the Angel to Mary.

This is the brightest point which links heaven and earth: the greatest event of the centuries. The Son of God, the Word of the Father, by Whom all was made that was made in the order of creation, took on human nature to become the Redeemer and Saviour of mankind and of the whole human race.

Mary Immaculate, the most beautiful and fragrant flower of creation, at the voice of the Angel accepts the honor of divine maternity which, with her "Behold the handmaid of the Lord", was fulfilled in her at that moment. And we all, as brothers redeemed in Christ, become her sons. She is the mother of God and our mother.

Oh, the sublimeness and tenderness of this first mystery! Reflecting on it, it is our chief and constant duty to thank the Lord Who deigned to save us, becoming man, and, as man, became our brother, associating us in the filial adoration of His own mother.

The intention of the prayer in the contemplation of this first picture is, in addition to the daily habit of thanksgiving, the study and the sincere effort to acquire that humility, purity and great charity of which the Blessed Virgin gives us such an amiable example.

2. Mary's Visit to Her Cousin Elizabeth.

What tenderness and what gentleness there was in that three-month visit of Mary to her beloved cousin! Both are custodians of an imminent maternity, but for the Virgin Mother it is to be the most sacred maternity that it is possible to imagine on earth. What sweetness of harmony in those two intertwining hymns: from one, "Blessed art thou among women" (Luke 1:42), and from the other, "He has regarded the lowliness of his handmaid..." (Luke 1:48).

This vision of Ain-Karim on the hill of Hebron illuminates with a heavenly light, at the same time very human, the relations of good families brought up in the ancient school of the Rosary recited each evening in the home among the members of the family.

This is done in all parts of the world, where men are called by the lofty inspiration of the priesthood, or where one is called by missionary charity or the apostolate or even by lawful motives of different natures, such as work, business, military service, study, teaching and the like.

What a beautiful coming together this is in which, during the recitation of the 10 Hail Marys of this mystery, so many souls are united by the bond of blood, by domestic bonds, by all those things which sanctify and strengthen the sentiments of love among those closest to one another; parents and children, brothers, relatives, neighbors, fellow nationals, united in an act which supports and illuminates universal charity; the practice of which is the joy and honor of life.

3. The Birth of Jesus in the Stable of Bethlehem.

At the proper time, according to the laws of the assumed human nature, the Word of God made man emerges from the holy tabernacle which is the immaculate bosom of Mary. He appears for the first time to the world in a manger used for feeding hay to animals. Silence, poverty, simplicity and innocence fill the scene.

The voices of angels are heard in

the heavens announcing the peace which the new-born Infant brings into the world. The first to adore Him are Mary, His mother, and Joseph, His foster father. Then come the humble shepherds called down from the hills by angelic voices. Later a caravan of illustrious men will come, led from afar by a star, and they will offer precious gifts full of significance.

Through it all, everything in that night of Bethlehem assumes a language of universality.

In this third mystery, which compels every knee to bend before the cradle, some like to see the smiling eyes of the Divine Infant in the act of beholding all the peoples of the earth passing before Him one after the other as in a procession. He identifies them: Jews, Romans, Greeks, Chinese, Africans, all people from every region of the universe past, present and future.

Others prefer, instead, during the recitation of the ten Hail Marys of this mystery of the birth of Jesus, to recommend to Him the countless numbers of children of the human race who have been born into the world in the past 24 hours of the day and night. All of these children, baptised or not, belong to Jesus of Bethlehem and to the continuation of His reign of light and peace.

4. The Presentation of Jesus in the Temple.

While still in His mother's arms, the life of Jesus unfolds to the meeting of the two Testaments. He is light and revelation to the nations, the splendor of the chosen people. St. Joseph must be present and also participate in the rite of offering prescribed by the law.

This episode is perpetuated in the Church. As we recite the Hail Marys of this decade, it is beautiful to observe the joyful hopes of the perennial reflowering of the promises of priests, of men and women who co-operate in great numbers in the Kingdom of God.

Here also are the young students of the seminaries, of religious houses, of mission students' hostels and of the Catholic universities, those other young plants of a future lay apostolate, whose growth in numbers, in spite of the difficulties and set-backs of the present hour, harassed even by persecutions in many nations, never cease to be a comforting sight.

5. Jesus is Found Again among the Doctors of the Temple.

Jesus is now 12 years old. Mary and Joseph accompany Him to Jerusalem for the ritual prayer of that age. Suddenly He disappears from the sight of His loving and vigilant parents. There is great anxiety in the 3-day search.

He is found in the temple reasoning with the doctors about the law. How significant are the words of St. Luke who describes Him so clearly! They found Him sitting in the midst of the doctors "listening to them and asking them questions" (Luke 2:46). That meeting place of the doctors constituted everything in those times: knowledge, wisdom and practical directives in the light of the Old Testament.

In every age, this is the duty of human intelligence: to gather together the voices of the centuries, to transmit the good doctrine humbly, to make way for the vision of scientific investigation about the future.

Christ is found everywhere in the midst of men, and that is His proper place: "You call me Master... and you say well, for so I am" (John 13:13).

This fifth decade of Hail Marys of the joyful mysteries is a special prayer for the benefit of all those who are called to the service of truth and charity, in research, in teaching and in the diffusion of the new audio-visual techniques. All of them are urged to imitate Jesus: scientists, professors, teachers, journalists — and particularly journalists, who have the characteristic duty to do honor always to the good doctrine in its purity without the counterfeit of fantasy.

Silent Members Of The Church

D. Callahan

IT IS impossible to talk about the status of the laity in the Church today without talking about the relationship of laity and clergy. Yet however one chooses to characterize that relationship, one is bound to be struck by a number of curiosities. The most patent in recent years was the establishment by Pope John XXIII of a preparatory commission on the lay apostolate for the forthcoming Council. For the first time in the history of the Church, the question of the laity has been given a status equal to that of the traditional matters which have concerned ecumenical councils. But it very soon became clear that no provisions were to be made for lay consultants or advisers to that commission.

The commission thus had the curious distinction that it was the only one in which none of those who will be affected directly by its work were represented. A theological commission without theologians or a commission on the missions without missionaries would have been unthinkable. In contrast, hardly a word was spoken about the omission of laymen from the deliberations of the preparatory commission on the laity; it was accepted as a matter of course. One need hardly add that no laymen will be participants in the Council itself.

PROBLEM OF LAITY

No one, of course, is surprised by these omissions. For many centuries the layman has had no direct role to play in the highest deliberations of the Church. Neither Canon Law nor recent traditions encourages such a role. If the very fact that a commission on the laity was formed is revolutionary, the exclusion of the laity from it is merely the faithful following of modern tradition. The importance of the laity was dramatically recognized; the importance of the contribution they might make in a preparatory commission was not.

This combination of revolution in one direction and close adherence to custom in another perfectly symbolizes the problem of the laity in the Church today. For the problem is one which goes well beyond the usual diagnoses and appraisals. It is not only, as is often said, a matter of the clergy becoming less materialistic, less authoritarian and more open to the needs and talents of the laity. Nor is it only a matter of stimulating the laity to be more active and energetic in serving the Church. To be sure, all these things are needed. But what is needed even more is a sharp awareness that, as the Church is structured today, none of those advances would guarantee a viable and integral place for the laity. None, moreover, would guarantee

that awakening lay aspirations would fully be met.

To put it directly, the Church is in the midst of a revolution with which it does not have the means, juridical or theological, to cope. The revolution has been long in making — both clergy and laity have contributed to bringing it about. From the clerical side, the innumerable exhortations of recent popes that the laity become more active in the service of the Church, the work of important clerics on the theology of the laity and the widespread desire of many bishops, pastors and priests for lay assistance have been a major influence. From the lay side, the emergence of an educated class of laymen, the heeding of papal and episcopal words, and a general rebirth of Christian spirituality have all made a profound difference. Taken together, these developments are nothing less than revolutionary.

But what has been the result of this ferment? Very little, it would appear. For the most part the revolution remains one of attitude, expectation and aspiration — not one of profound change in the Church itself. The Church, it becomes increasingly obvious, is not geared for this comparatively sudden development. For decades the Church's organizational and institutional life has been the sole responsibility of the clergy: from the teaching office of the Church down to the most remote parish everything of importance has been in the hands of the clergy. The absence of laymen from the preparatory commission on the laity simply typifies, in a singular fashion, the present relationship of laity and clergy. Even in those matters which directly concern the laity, the laity are, for the most part, not consulted.

FREEDOM, RESPONSIBILITY

The one conclusion that ought not be drawn from these facts is that the hierarchy and clergy are engaged in a great conspiracy to keep the layman in his place. This is hardly reasonable, hardly fair. It is much more to the point to recognize how centuries of custom have brought about the present situation; to recognize, that is, that the present generation of clergy (and laity) have been nurtured and shaped by a long tradition of seeing the laity as inactive, decidedly silent members of the Church. Even more to the point, there is little in Canon Law which would appear to sanction the laity's playing a fuller role in the Church. Canonically, there is little to encourage the clergy to give the laity more freedom and responsibility; there is simply no provision at all for the layman to exercise some special role of his own.

Indeed, I think it is particularly necessary to recognize that Canon Law spells out in great detail the duties and obligations of the clergy; it scarcely mentions the rights of the laity. The efforts of this one-sided stress is to offer little in the way of encouragement to the priest or bishop who might feel inclined to grant greater independence to the laymen under his jurisdiction; the major responsibilities are his and he is the one accountable.

Caution, under these circumstances, is only natural. Nothing enjoins the clergy to delegate responsibility; on the contrary, almost everything enjoins him not to, if only as the course of care and prudence. The inevitable outcome of this canonical situation has been merely to reinforce historical and sociological trends: the isolation of seminary training, the social and educational gap between laity and clergy, and the development of a paternalistic attitude on the part of the clergy and one of passivity on the part of the laity.

This is not to say that the clergy could not do more than they already do; clearly they could. But it does suggest that the supposed tension existing between laity and clergy can easily be misunderstood — if only because there are so many priests who do want the laity to take a more active role. Yet their hands are often as effectively tied — by Canon Law, their bishops, or by their pastors (in the instance of zealous young curates) — as those of the laity.

Moreover, many of the supposed lay-clerical tensions often turn out to be tensions of an entirely different order: conflict between liberals and conservatives, younger generation and older, liturgists and mariologists, pluralistic and ghetto Catholics. Nevertheless, despite these important qualifications, it is inescapable that there is an imbalance between laity and clergy in the Church.

LAY ASPIRATIONS

The net impact of this imbalance, while innocuous enough in earlier centuries, has been, in our time, to bring about an increasingly delicate situation. Given the present status of the laity in the Church, it is exceedingly difficult to see how, in fact, lay aspirations can be realized. It is no less difficult to see how clerical aspirations for more effective, integrated laity can be realized either. Without some fundamental canonical changes and theological development the most that can be hoped for would be slow, halting and probably meagre improvements. As things stand now, lay aspiration is for the most part in direct conflict with possibility.

What aggravates this conflict, making it significantly different from similar ones in other eras, is both education and clerical exhortation have led the layman to set very high goals. It is hardly too much to say that many of the clergy have goaded the laity into expecting and asking for very much from the Church. The laity have done their own part in raising their sights but, on the whole, it is the theologians — indeed, popes and bishops — who have taken the lead in pressing for a fuller participation of the laity in the Church.

The dangerous part of the conflict between aspiration and possibility lies in the fact that laymen are increasingly being led to expect to play a role which the Church is in no position to let them play. The layman has been incited by the Church to ask for, and anticipate, a freedom and responsibility which, in the end, the contemporary Church is hardly prone to give him. Just as aspiration conflicts with possibility, so too expectation conflicts with probability. Nothing good can come from conflicts of this sort; on the contrary, considerable harm seems an inevitable result.

One obvious result could be anti-clericalism. If the clergy leads the laity to expect changes which it is, in the end, prevented from bringing about (or unwilling in practice to bring about) much good will between laity and clergy is bound to be lost. The clergy will then have done little more than help to create a profoundly frustrated, disenchanted laity. The whole trend in recent decades has been (in theory mainly) toward greater responsibility for the laity: if this responsibility is not in fact given, the result will be far worse than if there had been no movement in the first place.

A-CLERICALISM

A reaction has already, to some extent, begun to set in. It can be seen, if the signs will be read, in the unwillingness of many recent Catholic college graduates to join parish or Church organizations; in the flight from Catholic higher education of many young Catholic scholars; in the transference of the zeal of many apostolic Catholics from Church to secular organizations; in the desire of innumerable Catholics to detach themselves from any cultur-

al attachment to the Church, to lose themselves in a sheltering, pluralistic society.

The one distinctive thing that is likely to characterize this anti-clericalism —though a-clericalism might be a more precise term — is that it will be the product of thwarted dreams, frustrated hopes, and confounded apostolic zeal. But anti-clericalism is only the worst side of the picture; at the very least, the whole lay apostolate could simply wither away to a feeble, insignificant movement, of little consequence to the ongoing life of the Church. The only possibility for a genuinely effective lay apostolate is a clergy willing and able to give laymen both the freedom and respect — and independence — in non-dogmatic matters, needed to make the apostolate viable and attractive.

There is still another dimension to the lay-clerical relationship. One of the great and persistent problems of the Church is to keep popular piety consistent with theological developments. The traditional lag between the work of the theologians and the religious opinions of the people, while somewhat supportable in the past, cannot be afforded today. The liturgical movement, the social teachings of the Church, catechists, and the Biblical revival have all suffered from this lag. Important and necessary advances have frequently suffered the fate of lay indifference or even hostility. A laity closely attuned to new developments, a laity working harmoniously with the clergy could help provide the kind of popular response to change lacking in the past.

LOSS OF IDEALISM

The picture I have painted so far may seem unrelievedly dark, the possibilities of genuine progress slight. Given only the present structure of the Church, and given only the imbalance between lay aspirations and ecclesiastical reality, there would be little to justify much optimism. Fortunately, there is much more to be said. There is, despite its limitations, the unprecedented establishment of the preparatory commission of the lay apostolate; there is the work of many theologians on the theological problem of the laity, there is the increasing (if not dramatic) reliance of many bishops and priests on lay assistance. There is, most importantly, the undoubted loyalty of the laity to the Church.

Did you ever think of becoming a Redemptorist Missionary?

The one thing that saves the American Church from the classical anti-clericalism is that lay desires are not based on ideals counter to those of the Church; they stem from ideals thoroughly Catholic in origin and content. They stem from ideals held by the Church and affirmed by the Church — but which are not put into practice. The great danger is not loss of faith. The greater danger is that of a loss of hope and interest, a loss of zeal and idealism. This would be a grievous loss to the Church, a grievous spiritual loss to those laymen who have staked so much on the future of the lay movement.

Here lies the importance of the Second Vatican Council. It is within the power of the Council to bring about effective reforms, to make those changes which will give both clergy and laity wider scope of action and greater self-responsibility. It can, if it will, do even more: it could, conceivably, give the layman some consultative role in the magisterium itself. There are both historical precedents and commonsense reasons to support some move in this direction.

The only real hope for an effective, engaged, active laity is that, by some means, they be given a hearing on those hierarchial decisions which intimately concern them, a hearing on those matters which bear directly on their needs, capacities and talents. The great challenge of the Council is to find means to bring this goal about without sacrificing that necessary authority which must remain in the hands of the hierarchy and clergy.

There is no reason why a trained, loyal, integrated laity should in any respect pose a threat to the authority of the Church or its divinely ordained means of teaching and preserving the deposit of faith. There is, even more, no sound reason to assume that the laity would abuse any greater freedom given them. It ought to be within the genius of the Church to find ways of preserving the authority and office of the clergy while at the same time increasing the freedom and self-responsibility of the laity.

SOUL SEARCHING

The desire of the laity today is only that the clergy engage in some careful soul-searching; that the Council give its utmost attention not only to a more effective utilization of the laity in the Church's mission to the world but also to the needs of the laity with respect to the inner life of the Church. To even face the problems and needs suggested here, much less to find solutions to them will require much boldness. But it is a boldness not impossible for the Church.

— The Commonweal

Little Betty was explaining to her little brother how wrong it is to work on Sunday.

"Why," said the boy, "policemen work on Sunday. Dont they go to heaven?"

"No," explained the little girl, "they are not needed there."

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 2 Hampden Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

America's Political Parties

M. Schudlo, C.SS.R.

How America got her Name

AMERICA is also known throughout the world as "The United States of America," or simply as "The States" with its abbreviation as the "USA." The name United States was officially adopted in 1776 when the American Colonies began their fight against England for their independence. Before the beginning of the American Revolution in 1775 each of the original thirteen colonies formed a separate administrative unit under the British Crown.

On June 7, 1775 the leaders of the revolted colonies met in Philadelphia and formed a central government. They also proclaimed that the Colonies were to be united together to form one country, but the Colonies "are, and of right ought to be, free and independent states." Much of this independence has been lost in favor of the central federal government in Washington as time went on.

Thomas Jefferson was the first to use the name "The United States of America" in the Declaration of Independence of July 4, 1776. The document declared that the United States of America were to be free and independent of Great Britain.

On Sept. 9, 1776, the Continental Congress officially authorized the use of "United States" instead of "United Colonies" for the future.

Political Parties in the USA

People throughout the world are wondering why there are only two political Parties in such a big country as the USA whose population has already reached some 190,000,000, while there are countless parties in much smaller countries.

The American Constitution does not

mention any political parites at all. The American statesman John Adams looked askance at all political divisions and said that "there is nothing I dread so much". James Madison feared that "separate factions might wreck the new Republic."

Yet the formation of political parties was inevitable in such a big and populous country as America, for the revolution itself was organized by a party of patriots. Thomas Jefferson declared that a political party was the best hope for the groups of divergent interests and opinions to reach an intelligent compromise. He said that "men are naturally divided into two parties: those who fear and distrust the people, and those who identify themselves with the people." And he added: "These two parties exist in every country."

The formation of a new political party in the USA was not however, an easy job, for it had powerful adversaries who were also good American patriots. There were the Federalists who supported Alexander Hamilton and his opinion: "All communities divide themselves into the few and the many. The first are rich and nobly born. The other, the mass of the people which seldom judges or determines

right." The Hamilton statement was a reflection of the European situation under the monarchies where the rich and the noble were the rulers and the poor and peasants their serfs and servants.

There are really just two political parties in the USA. In the past, various attempts have been made to form more parties, but they failed after a while. Why? Because the two main parties, the Republican and the Democratic which are the two only effective political parties in the USA allow all shades of opinions and are pretty well agreed on many basic domestic and foreign policies, although there are many Americans who do not fully subscribe to the policies and ways of either of the two parties.

There are some parties in America's past which tried to reflect the special interests of the workers or farmers, but they do not exist anymore today or are insignificant, although even now more parties could be formed, if enough dissatisfied Americans were found and founded it. Such attempts have been made in the past, but their products, that is, the new political parties did not last long. For instance, there were the Agrarian and the Populist Parties in the latter part of the 19th century. There are also Socialists now, but their Party numbers only some 5,000 members. All these minor parties disappeared from the political scene of America when the two major parties, having more resources and money, adopted into their programs most of the recommendations made by the Agrarians or Socialists.

This is the main explanation as to why there are just two parties in the USA. They have managed to satisfy nearly all the shades of American opinion and aspirations. It is a well known fact that the programs of both the Republican and the Democratic Parties are neither inflexible nor unchangeable, for both move with the times and try to satisfy the lawful aspirations of the people. Both of them change their ideas when a reasonable change is necessary. If the parties feel that the American people desire new measures, sooner or later such measures will be adopted by both Parties, as they have already adopted practically all social reforms advocated by the Socialists. Besides, the supporters are free to change the policies of their own party, if they want a change. Thus it seems that the Americans find the two-party system quite satisfactory and do not see any need for more political parties. The two-party system, leaving room for different points of view, helps the USA to avoid the confusion and the deadlock which characterizes the countries with a multitude of political parties.

Two Main Parties

There are just two main parties in the USA — The Republican and the Democratic.

The Republican Party — Theodore Roosevelt, the 26th President of the USA, said: "Establishing the paternity of the Republican Party is as difficult as nailing jelly to a wall." The Republican party was started in 1664 when the first trumpets of Republicanism was heard in the State Convention at Jackson, Mich. It was started by an obscure lawyer, Abraham Lincoln. It was an issue that created the Republican Party. The issue was Slavery. The question of extending slavery to some States was debated in the Congress. Some individual members of different parties raised their voices against the extension. The issue united them into a party. The party was the Republican Party. The movement spread all over the North, and the opponents of slavery called themselves Republicans. The Congress approved the bill, allowing slavery. The opponents rose against it and formed a political Party.

The first Republican candidate for the presidency, was John C. Fremont. He lost the elections. It was 1856. The

Kansas Territory was on the verge of civil war. In that year the Democratic candidate James Buchanan won the elections. The Republican Party needed a leader and it found him in Abraham Lincoln who declared: "A house divided against itself cannot stand. I believe this government cannot endure permanently half-salve and half-free." Although Lincoln had lost the elections, he had gained tremendous national prestige. In 1860 Lincoln became the first of the 12 Republican Presidents. Thus a new Party emerged on the American political scene.

Such was the origin of the Republican Party in the USA. Presumably it is still the Party of the minority, because some look upon it as a party of the rich, although it is not so. Within the Republican Party there is room for all shades of opinions and liberalism. But it is more conservative than the Democratic Party. It favors more self-government of the various states than centralization. It takes care of all classes that compose the American society, although workers are more inclined to favor the Democratic Party as their own.

The Democratic Party — Thomas Jefferson is the father of the present Democratic Party. He declared publicly that political parties were needed to satisfy the aspirations and the divergent ideas of the citizens. At first, the Democratic Party was known as the Republican Party as opposed to the Federalists. It was started as an opposition to the former. Fighting against the Federalists, the Democratic Party accepted the watchword: "Equal rights for all. Special privileges for none."

Thomas Jefferson became the third President of the USA, and his new party was in office for almost sixty years. During that time the size of the country almost doubled, due to its expansion to the West and the purchase of Louisiana from Napoleon I who needed money to wage war against England.

At first the Democratic Party was a coalition of diverse classes and interests. The opposition to business and financial circles held it together. As a coalition it was the party of the farmers, of Northern city workers, immigrants and other national minorities, linking itself in its program with the worker and the farmer. Andrew Jackson, the 7th President, a man of poor family, said that he was the leader of the poor, the farmers, mechanics and labourers who haven't the time or the means to look after their own rights. William J. Bryan, unsuccessful Democratic candidate added: "Burn down your cities and leave our farms, and your cities will spring up again as if by magic. But destroy our farms, and the grass will grow on the streets of every city in the country."

This background explains the Democratic claim that it is the Party of the people. Whether the claim is shared by most American or not is a different question.

The two-party system gives the American government a stability that many Europeans, with countless splinter parties envy, for there are no "votes of non-confidence" which ordinarily topple coalition governments in the world and cause new elections which can be very inconclusive, as the last Canadian elections have clearly proved.

The American Party that has won the elections stays in power for four years, although it may lose the subsequent election to the Senate or Congress. The government is never defeated, although it may lose the majority both in the Senate and in the Congress. Naturally, the government that does not possess the majority is faced with many obstructions from the political adversaries who hold the majority either in the Congress or in the Senate.

Finally it must be mentioned that the American President is a very powerful figure in the American life. He is not just a figure-head of the government or the Party. His powers are very great. He may even start a war in the defence of the country or of the country's interest. Of course, he may not do it directly by declaring a war, but he can do it indirectly, for instance, by sending the American troops wherever he thinks American interests are threatened by the enemy. This could easily lead to war.

Despite the American President's immense power he is not a dictator. The Constitution guarantees that he does not become one. After four years in office the People must decide his fate and the fate of his party that puts him in power. The elections give the American people the power to do just that. Let us see what they will do with it in November ...

I Am His Priest

G. G. Giarchi, C.SS.R.

I THINK it was Cardinal Manning who said: "Every tear shed by a child is a blood stain upon the earth". This little baby's cry is blood-curdling, anyhow. The poor thing wants its mother's gentle touch, and feels out of place in these strange arms of his godmother. I stand in white surplice and violet stole at the church porch to baptize one of God's little ones.

Outside, the Sunday traffic rolls by. It rumbles on to the beaches and to the countryside, and none realize the prodigy about to take place in our little church. A little baby is to become the tabernacle of God. God is to make this little child His home. Gerard is so innocent — 'a little angel' his mother called him. And she was right.

"What dost thou ask of the Church of God?" I ask.

"Faith," answer the godparents for Gerard.

"What dost Faith bring thee to?", I ask.

"Life everlasting", comes the answer.

May that Faith be yours, Gerard. How my priestly heart goes out to you. I reflect on the stony hearted modern who might ridicule me because I have vowed to give up my family life. But each little one brought to me is another child in a vast spiritual family. I have left the few to father the many on the road to everlasting life.

Gerard, you are in my care. Here is my first piece of advice to you. It is the advice of the Church: "If you will enter into life, keep the Commandments. You shall love the Lord thy God with all your heart and with all your soul and all your mind. And your neighbor as yourself". Gerard, you have heard my first sermon to you.

I breathe lightly three times on the little face, and Gerard's eyes widen when I say: "Exi ab eo immunde spiritus et da locum Spiritui Sancto Paraclito." In these words I tell Satan to go and he obeys me. Why? Because I am Christ's priest. Then with a sign of the cross on Gerard's large forehead and on his throbbing heart, I say to him: "Receive the sign of the cross.' This is the cross with which you will sign yourself over and over again: this cross you will kiss at the end. Strange I should be thinking of your death already, but life is like that. Birth is the messenger of death. And I — your priest — will help you through life that you may be prepared for death. You are in my care.

As my hand rests on your tiny head, I pray a lovely prayer to God. I wish

you could know all that is going on, Gerard, as I turn the pages of my ritual. I am asking Almighty God to take away all blindness from your heart, to break the chains of Satan, and to help you to be faithful to God day by day.

Very likely you will start crying in a moment. I must place a little salt into your small mouth. It will not taste good, but the symbol is good. This salt represents true wisdom. Salt preserves things from corruption and also flavours. God's Wisdom is like that. It preserves your heart from corruption and makes life worth while.

I must now be severe with Satan. "I exorcise you," I say to that accursed spirit. Go from this little one. I command you in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost. And reverently I sign Gerard with the sign of the cross, and ask the great God who loves this little child to enlighten his mind in life, to purify him and to give him true wisdom.

I lay my stole on the baby's tiny feet and lead him up the aisle of the church. Together, the godparents and I say the Creed and the 'Our Father' as we make our way to the baptistry. These prayers I will one day teach you, Gerard, to help you on your way to God. At the baptistry I once again command Satan to go so that Gerard can be one of Christ's own — a Christian.

I moisten my thumb with spittle and touch Gerard's ears and nostrils, just as Christ did when He cured the deaf man. Our Lord wishes to protect all Gerard's senses from the Devil's influence.

"Do you renounce Satan?"

"And all his works?"

"And all his pomps?" I ask. The godparents assure me that Gerard does. The day will come when Gerard will renew these vows himself. But for the moment, it is done for him. Dipping my thumb into the holy Oil of Catechumens, I seal your promise with a sign of the cross on your breast and between your shoulders. Christ will be your breastplate, your armour in the war against Satan.

Now the great moment has come. I reverse my stole. It is now white. I have spoken much to Satan, and I have done it in the sad colour of violet. Now I must speak to Gerard and baptize him. I do this in happy white. The godparent holds Gerard over the font, and I feel the excitement of this historic moment. God is about to make Gerard his home.

"Gerard, I baptize you in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost." As I say these words, I pour the water three times over his head. These cold waters have brought warmth into Gerard's life, for they have brought God, the creator of the universe, to dwell in him.

Dipping my thumb in the oil of holy Chrism, I anoint the baby's head on the crown, and then I lay a white linen cloth on Gerard's little body, saying: "Receive this white garment which may you carry without stain". Yes, may your body ever be pure, for only then can it be the home of God.

I take a lighted candle, and hand this symbol of Gerard's faith to the sponsor. Gerard cannot hold it himself. May his Faith hold out against the wiles of Satan. May Gerard be in the words of Christ: a burning and a shining light. I stand with my eyes fixed on Gerard — God's new temple. And I say "Go in peace and the Lord be with you. Amen."

Oh, the joy of it all. After Gerard has gone, I kneel down before God and I think that I have opened Gerard's heart to God. May I always lead Gerard to God and open up God's love for him in life. This is one of those moments when I say deep down in my heart: "Thank God, I am His priest".

— Novena

MY THORNY PROBLEM

M. Schudlo, C.SS.R.

I am disgusted with the torrent of literature on sex. It seems that some people have nothing else on their mind but sex and its mostly imagined pleasures as if such things were the most important goal, in man's or woman's life. No wonder that there is so much corruption and immorality among the youngsters. They just do what they read about in their daily press or see on the screen. I guess that this unhealthy sex obsession is largely responsible for countless adulteries and divorces, because people who make sex the most important goal of their life will always be looking for 'greener pastures'.

What do you think should be done by Catholics to stop this sex avalanche which is poisoning the atmosphere in which we must live and work, raise our children and work on the salvation of our souls?

Countless people are complaining about the offences against the sixth Commandment: "You shall not commit adultery!" but at the same time do nothing to stop corruption among the growing young generation which is saturated with sex since its childhood. When you look at most secular magazines, movies and TV programmes you may get the impression that everything must be sexy or it is no good. Honest normal people are embarassed when they read such novels or see such oversexed movies, because they do not act and do not feel what the 'heroes' and 'heroines' of such novels and films pretend to feel at all times. They pretend, because they do not really feel the passions which they produce in the movie. Unfortunately some viewers do not know it, and this is why they feel embarassed when they look at themselves and examine their attitude toward sex.

They do not realize that sex is just one of the endowments with which the good Lord has enriched the bodies of His earthly creatures. No normal person feels an unremitting wave of passions, as no normal person feels hunger all the time. For this reason no normal person thinks of sex all the time as he does not think of food all the time.

Parents should warn their children against the fallacy of sex and correct their impressions which they get from unreal and unsavory novels and movies, which, of course, they should not read and see, if their parents are real Christians. If parents neglect to do so, their children will get the idea that sex is the most important thing in a man's life and therefore must be uppermost in their minds all the time, in every place and in every situation.

No husband or wife, if they are nor-

mal people, can be romantic all the time, for it is simply impossible. How can a wife be romantic when washing the dishes or a husband after a quarrel with his boss?

Sex was created by God for a special purpose. The main purpose of sex is not "a steady sexual shock", but the procreation of children. In this procreation man cooperates with God in forming new human beings which will live forever. This is the main task of sex. Everything else is secondary. It is good, when it is subordinated to the main purpose of procreation. It is bad when it goes against it with the intention of the partners to indulge in their passions only.

Good people should refute the false impressions to which the youngsters are constantly exposed while they read certain books or see certain movies. No parents can protect his children against the trash of the movie industry, but he can and must correct the false and distorted ideas about sex that his children may get in school, workshop or office where they are working for their daily bread.

It is high time that all God-loving people joined in an effort to stop such films and novels to be shown to our younger generation, because such films and books cheapen sex in the minds of their children. If the youngsters have a low idea of something, they will not value it, and consequently will not safeguard it. The teenagers should not mistake the distorted idea of sex for the real thing, for if they do so, they will not feel normal in the matters of sex. Their attitude toward this God-given faculty will be wrong and as a result, their life will also go wrong.

The youngster must get the right idea of sex, if we wish them to surround it with the respect which it deserves. Otherwise they will come to the conclusion that sex is no more important or valuable than a bottle of Coke or Soda from the machine at a rail-road station.

It is true that sex plays its important role in the married love between the husband and wife, for it is able to increase love between them, when rightly used. At the same time it must be remembered that love between two people is not machine made. It is a product of respect for each other, of sincere affection, attention, admiration for one's physical and mental qualifications, character, etc. The teenage passions seen in the Hollywood fictions have nothing to do with the real love of the mature marriage partners, as can easily be seen from countless divorces and personal tragedies of those who on the screen were pictured to be pulsing all the time.

Lawful sex pleasures have nothing to do with the pretended thrills of some movies. For this reason such movies must be boycotted by all those who respect themselves and their sex.

THE ALPHABET by A. Zaharychuk

The Latin or Roman alphabet was developed in the city of Byblos, present Lebanon, but the author or the date of its development are not known. The Ukrainian alphabet, on the other hand, was developed in the city of Korsun (Chersonesus), present Crimea, by a Ukrainian scholar, sometimes during the first half of the 9th century. Records show that the first book written in this alphabet appeared in 836 A.D.

Some scholars claim that the Ukrainian alphabet was developed by a Greek missionary Constantine, later St. Cyril. However, since, according to historical records St. Cyril was born in 827, it is impossible to believe that a nine year old boy could develop an alphabet to a foreign language.

Blessed Are The Poor In Spirit

Bishop Fulton J. Sheen

THE first beatitude of the world is: "Blessed are the rich, for they shall be able to buy many things and have many pleasures."

The first Beatitude of the Sermon on the Mount is: "Blessed are the poor in spirit, for theirs is the Kingdom of Heaven."

First, consider Him Who spoke these words.

Let the Lord become man and come into a world which belives in the primacy of the economic, the supremacy of money, the happiness of clipping stocks and bonds, the thrill of counting profits and addding barn to barn—and see what will happen to Him.

He will be so poor that during life He will have nowhere to lay His Head, and in His last hour, He will be so impoverished that they will strip Him of His garments, give Him a stranger's grave for His burial, as they gave Him a stranger's stable for His birth.

In the original language of the Gospel ,what did Our Lord mean by the poor?

There are two Greek words for "poor."

One was "ptochos" meaning one who is so poor that he earns his livelihood generally by begging.

This is the word that was used to describe the beggar Lazarus, covered with sores, who sat at the gate of the rich man.

The other Greek word to describe the poor was "penes" and refers to one who is so poor that he earns his bread by daily labor, and is without superfluities.

The Greek word used is the former, and therefore, implies a begger who is destitute.

But it is not to be forgotten that it is the "poor in spirit" who are declared blessed, or the happy ones of the earth.

Our Lord here affirms the happiness of those who are in their own spirit absolutely devoid of wealth.

It is an attitude of the soul not toward economic conditions.

From this it follows:

That poverty of spirit is a profound realization in a person, of his utter helplessness and beggary, as far as any true worth is concerned.

Spiritual beggers bring nothing to God but their complete emptiness and the need to stoop in the dust for grace and mercy.

This is a conception of life that is absolutely original, never having entered into the thoughts of ancient poets or sages; namely, the placing of poverty in the spirit, and making it identical with human destitution in the face of the richness of God.

As a man is poor economically who is destitute of all things needed for the body, so he is poor spiritually when he has a sense of utter want and helplessness in relation to his soul.

Spiritual poverty corresponds to that psychological state of the prodigal son at the moment when he turned back again to his father's house; namely, he began to be "in want."

Only those who are conscious of their own inner nudity are willing to

---

God always helps those who trust Him. The Jewish leader Ehud delivered his people from their enemies Moabites and their allies, Ammonites and Amelecites. Ehud said to his warriors: "Follow me. The Lord has granted us victory over the Moabite invader." And the defeat was complete. "Thus Israel brought Moab to the dust, and for 80 years the land was at peace" (Judges 3, 28 & 30).

take the place of beggars to receive true riches from the hands of Divine Charity.

Thus, "the poor have the Gospel preached to them" means that they hear it not with their ears, but with their souls, for their want of egotism and pride opens them to the meaning of spiritual riches.

When a man loses his egotism and boastfulness and conceit, when he sees his hands empty of all deeds that are really good, then and only then does he know that he can take into his hands a love that he can never merit, that he need not lose, and that he belongs to a kingdom where nothing can break his peace, or steal his joy.

ORIGIN OF ESKIMOS

The American Eskimos were the first Americans to settle in this country. They came from inner Asia through the Kamchatka Straights thousands of years ago.

ACCIDENTS

Automobiles, falls, fire and explosions, drownings and poisoning account for the approximately 100,000 accidental deaths each year in America. Car accidents take some 40,000 and poisoning more than 2,600.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, ч. 10.
Volume XXXVI, No. 10.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Де Христос царює? ____ 1
Місячне намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 5
Вдячність Богові ____ 7
Хто такий гіпохондрик? .. о. М. Щудло, ЧНІ. 10
Атомовий договір ____ о. Роман Ганас 13
Тайна хрещення є джерелом нового життя
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 16
Хотів би ти знати? ____ 18
Чи вервиця противиться східньому обрядові? 21
Горщик сметани ____ Раїса Маньківська 23
Ікар ____ Ігор Калиненко 24
Відповідальність за інших
о. М. Щудло, ЧНІ. 25
Вправи в підчиненні Божій волі
Св. Альфонс Ліґорій 29

Christ the King 33
What Is Mass? ..... M. Schudlo, C.SS.R. 36
Picture Of A Titled Lady
William A. Miller, C.SS.R. 40
Titus ..... Rev. John Valentine, S.V.D. 43
I'd Like To Know 46
The Rosary ..... Pope John XXIII 49
Silent Members Of The Church .. D. Callahan 51
America's Political Parties
M. Schudlo, C.SS.R. 56
I Am His Priest .... G. G. Giarchi, C.SS.R. 59
My Thorny Problem ... M. Schudlo, C.SS.R. 61
Blessed Are The Poor In Spirit
Bishop Fulton J. Sheen 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
1984
NOVEMBER

REDEEMERS

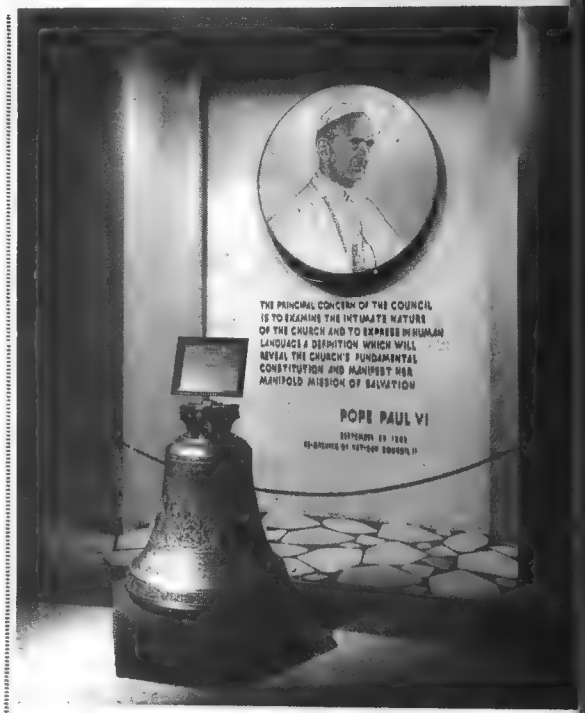

Дзвін Другого Ватиканського Вселенського Собору.
The Bell of the Second Vatican Ecumenical Council.

VOICE

Мрія Святого Димитрія

СВЯТИЙ Димитрій мав тільки одну мрію в житті, і ця мрія —це невпинне змагання, щоб стати святим і особистою святістю поширяти в напів поганськім світі інтереси Христа Царя, якого всім серцем любив. Димитрій був мужем молитви, глибокої віри, покути та самозречення, які підняли його на вершини досконалости, бо його життя в усіх подробицях годилося з божеським навчанням Спасителя. Не був він подібний до тих мізерних християн, що вірять в одне, а роблять друге, зовсім противне святій вірі. Твердять устами, що найважніша справа людини на землі це спасіння душі, але в щоденнім житті так поступають, гейби зовсім не мали душі та цілком не журилися, що стане ться з ними по смерті. Признають, що небесні добра вартніші за земські, але в погоні за земськими вигодами та маєтками зовсім забувають призбирати собі хоча б крихітку дібр на вічність. В усьому руководяться земськими спонуками, чим явно заперечують, що надприродні добра мають для них будьяку вартість. Слова апостола Павла: "Отож, як ви прийняли Христа в хрещенні, так і в Ньому ходіть!" (Кол. 2, 6). "І все, що тільки робите словом чи ділом,—усе робіть в ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві" (Кол. 3, 17), не мають жадного впливу на їхне щоденне життя, мрії та труди.

Їхні розмови, ідеали і зусилля звернені тільки до землі, хоч така поведінка це яскраве заперечення хресних обітів, якими зобов'язалися любити Христа та проживати так, як Він велить у Святій Євангелії. Якщо б вони дійсно більше цінили душу ніж тіло, небо ніж землю, то як можна вияснити горячкове заінтересуваня всім земським і минущим? Скільки дорогоцінного часу витрачують вони на читання часописей, безвартісних або ще й гірших магазинів, на слухання радія чи телевізійних програм, в яких повно сміття та безвартісних для душі новостей?

Якщо вони дійсні християни, то як можна витолкувати їхню нехіть до молитви, рідке при-

нимання Св. Причастя, відразу до сповіді та байдужність до Служби Божої, яку не вагаються пропускати при найменших позорах?

Тільки ті християни, що спасаються та доходять до неба, є дійсно добрими бизнесменами та учнями Христа Спасителя, який помер, щоб допомогти нам спасти свою безсмертну душу. Всі інші це банкротарі та лицеміри, бо між їх вірою та життям заходить разюча протиріччість.

Нема послідовности в їх житті, бо не живуть так, як велить свята віра. Нажаль немало сьогоднішніх християн не відчувають або принаймні не хочуть призадуматися над непослідовністю свого нехристиянського життя, яке іде в розріз із засадами Св. Євангелія. Брак їм щирости, щоб заглянути в свою душу та признатися, що вони ведуть, подвійне життя, вірять в одне, а роблять друге ... Все ж таки перед людьми намагаються виступати як порядні парафіяни та добрі християни, обманюючи себе, що Бог уповні вдоволений із них, бо часом моляться до Нього, деколи підуть на Службу Божу та бодай раз до року приступлять до сповіді та Св. Причастя!

Св. великомученик Димитрій не мав іншої віри та інших засобів, щоб стати велитнем Христової святости, ніж ми маємо. Димитрій став великим святим, бо жив своєю вірою та керувався нею в усіх подробицях щоденного життя, пригадуючи собі пересторогу Св. Якова: "Будьте ж виконавцями (віри), а не самими слухачами, обманюючи себе самих. Бо слухач, а не виконавець слова, подібний до чоловіка, що дивиться в дзеркалі на своє обличчя. Погляне на себе і відійде, і зараз забуде, як він виглядає. А хто заглянув в досконалий закон свободи і пробуває в нім (наскрізь пройнявся духом Євангелії), той не буде забудькуватий слухач, але виконавець діла, і він буде блаженний у своїм діянні!" (Як. 1, 22-25).

Приклад Св. Димитрія це спасенний докір для недбалих і лінивих християн, щоб пробудилися з погубного сну духовної смерти, бо **час уже пробудитися зо сну** духовного недбальства та матеріялізму (Рим. 13, 11) і почати життя згідне з нашою вірою. Скарб християнської віри такий багатий, що може вчинити всіх християн героями святости, подібними до Св. Димитрія; треба тільки узгіднити наше життя з вірою й усунути противорічність між тим, що віримо і що кожного дня робимо. Іншими словами треба стати **виконавцями слова,** застосовуючи гадки, слова, мрії, ідеали, діла та щоденну поведінку до засад своєї віри і божеського її навчання. Це можливе з Божою поміччю, як бачимо з прикладу Св. Димитрія, який був таким самим чоловіком як ми, тільки краще застосовував свою віру до щоденного життя.

Св. Димитрій не тільки сам вірив, але намагався закріпляти цю віру в ув'язнених християнах і поширяти її поміж своїми поганськими приятелями та знайомими. В часі гонення християн відвідував їх по тюрмах і заохочував до витривалости, пригадуючи вічну нагороду, обіцяну тим, що витривають до кінця, не зважаючи на утиски та муки.

В часі подорожі до Італії в 1954 р., я стрінув в Медіолані одну учительку. Питаюся її, звідкіля вона навчилася англійської мови. Учителька відповіла: "Вчу англійської мови свого маленького братчика. Це найкращий спосіб, щоб я сама навчилася її!"

Хто поширює та закріплює віру в своїх ближніх, той водночас закріплює та розвиває її в своїй власній душі, бо через невпинну пригадку засади віри щораз глибше входять у його душу та спонукують проживати її духом і засадами.

Св. Димитрій був дійсним "Христоносцем" у своїм оточенні, заки став покровителем хрестоносців у часі хрестоносних походів. Він ніс правду туди, де панував фальш поганства, ширив любов там, де була ненависть, поширяв світло там, де люди ходили в пітьмі забобонів, бо воно замало для правдивих християн знати правду. Кожен із нас має особистий обов'язок поширяти її, щоб змінити світ на кращий і подібніший до того, який Спаситель змалював у Своїй Євангелії. Не вільно християнам ховати світла віри під покришкою байдужности та людського стиду, бо це було б спроневіренням обітниці хрещення "вірити в Христа та служити Йому!" Кожен християнин має більше завдання в світі ніж дбати про власне спасіння. Треба допомагати іншим дійти до спасіння та вічного щастя. Отож місіонерський дух не обмежується до тільки самих священиків і місіонерів, але розтягається на всіх християн.

Так учинили Св. Димитрій і його сучасники. Вони могли скритися в катакомбах і там спасати свою душу, залишаючи світ і його поганських мешканців дияволові на поталу. Але так не поступили вони, бо в кожній людині, не зважаючи на її упідлення, бачили образ предвічного Бога. Вони любили свого ближнього, тому навіть ціною смерти намагалися привести його до Христа, поза яким нема спасіння.

Християни сьогоднішніх часів—це нащадки колишніх мучеників... Як можуть вони не горіти вогнем ревности, дивлячись на своїх духовних предків, мучеників перших віків християнства?

Віра Димитрія була така сильна, що він був здібний чинити чуда. Пробуваючи в тюрмі, Св. Димитрій приймав застрашених християн, які приходили прохати поради, як поступати в часі гонень. Він ободрював усіх і заохочував до витривалости, обіцюючи поміч Спасителя, який не опускає Своїх слуг і визнавців у часі горя та нещастя.

Цар Максиміян, кинувши до в'язниці Димитрія, улаштував ігрище для поганського населення Солуня. Мав він славного силача-великана Лія, який визначувався надлюдською силою на арені. Лій був улюбленим гладіятором царя. В часі ігрищ Лій бавив глядачів тим, що переможених кидав на поміст, під яким були уставлені гострі списи. Вкинена на них жертва бувала прошита списами та вмирала серед страшних болів.

Водночас жорстокий цар велів арештувати християн і змушував їх боротися з лукавим великаном-силачем Ліем. Гинули бідні християни серед реготу озвірілої товпи та богохуль-

ств Лія, який висмівав Христа, що не потрапив оборонити Своїх визнавців від його сильного п'ястука.

Глузування з християнської релігії сильно заболіли сміливого, але не надто кріпкого християнина Нестора. Він подався до Димитрія та розказав про кпини та насмішки Лія. Святий запалав Божим гнівом і звелів Несторові удатися на арену та прийняти визов гордого поганина, обіцюючи йому Божу поміч. Нестор був приятелем Св. Димитрія. Нестор все-таки вагався.

Просвічений і натхнений Св. Духом Димитрій потішив пригнобленого Нестора та поблагословив його, кажучи: "Друже, іди та замкни навіки богохульні уста! Ти переможеш Лія, але за те пострадаєш і мучеником помреш за Христа!"

Ободрений Нестор пішов на арену, як саме великан Лій насміхався з християн і визивав їх, кажучи: "Ану ходіть, не бійтеся мене! Нехай ваш Бог захистить вас від моєї руки!" Нестор підійшов до арени та промовив: "Я готов боротися з тобою і замкнути твої богохульні уста!"

Ввесь амфітеатр, цар і чернь зареготалися на вид слабосилого юнака, який поважився ставати до боротьби з силачем Лієм. "Не смійтеся перед часом,—промовив Нестор— не я сам, але Христос, з якого оцей богохульник Лій кепкує собі, буде боротися зо мною, щоб замкнути йому богохульні уста навіки!" Товпа ще дужче зареготалася, бо взяла це за жарт нерозважного юнака.

Почалася боротьба. Лій був певний про свою перемогу. Тимчасом малий Нестор ухопив і немов перце підняв у гору, скидаючи великана на гострі списи. Рев смертельно зараненого Лія рознісся по арені. Товпа замовкла в остовпінні. Було чути тільки притишене шепотіння: "О, який великий і сильний християнський Бог!"

Силач Лій сконав у страшних болях, які спричинив безчисленним невинним християнам. Конав і в спазмах конання проклинав свій нерозум. **Страшна смерть грішників!** (Пс. 33, 22).

Цар Максиміян спалахнув страшним гнівом і приказав негайно стяти голову відважному Несторові за те, що вбив його улюбленого силача Лія. Хтось доніс цареві, що Нестор вчинив це на приказ Димитрія. Цар вислав вояків і наказав їм списами проколоти арештованого намісника міста Солуня, щоб так пімститися за смерть Лія, який згинув проколений списами.

26 жовтня 306 р. ледве на світ благословлялося, як вояки ввійшли до в'язниці. Димитрій був затоплений у ревній молитві. Вояки наближилися до нього та списами прокололи його. Святий мученик не боронився. Зняв очі до неба та любляче промовив: "Господи Ісусе, в Твої руки віддаю свого духа!"

Помер Димитрій. Вояки вийшли з тюрми. Вірний слуга Луп покликав християн і потайки похоронив тіло святого Христового мученика. Отак Димитрій закінчив своє богоугодне життя, потверджуючи кров'ю віру в Христа, яка була йому куди дорожча ніж земське життя, почесний уряд, багатства та слава.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ХРИСТИЯНИ ПРИЙМИЛИ ВІРУ, ЩО ЖИТТЯ НА ЦЬОМУ СВІТІ Є ПРИГОТОВАННЯМ ДО ВІЧНОГО ЖИТТЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць листопад благословене Св. Отцем)

БУЛО це тому чотири роки. В селянській хаті п'ять миль на північ від Гудів, Саск., умирала старенька жінка. "Джов", каже до свого сина Йосифа, "я іду додому".

"Але ні, мамо, ви вдома, тут на нашій фармі."

"Ні, сину, я іду додому, додому."

Йосиф зрозумів, мама йшла додому свого Небесного Отця, до Бога. Чим є наше життя на цім світі? Св. Павло відповідає: "Бо те, що одну мить триває, наше легке горе, готує нам понад усяку міру вічну ваготу слави" (2 Кор. 4, 17), "бо ми не маємо тут постійного місця, а майбутнього шукаємо" (Євр. 13, 14).

Ми, скитальці, на цій землі шукаємо щастя, гонимо за ним, часто забуваючи, що наше щастя, наша блаженна батьківщина то небо, дім Небесного Отця. Там Христос на нас чекає. Перед своїми страстями Він сказав: "Я іду приготовити вам місце, в домі мого Отця є много мешкань". Так наше земське життя повинно бути дорогою, приготуванням до нашого вічного життя. Воно повинно заключатися у цих словах: "Іду додому". Кожного дня, кожної години, хвилини, в усіх наших ділах, словах, думках ми повинні йти додому, прямувати додому нашого Небесного Отця. Хвилі, що в них не йдемо до того дому, страчені, пропащі.

Св. Павло каже до Тита (2, 11-13): "Бо Божа благодать з'явилася спасенна всім людям і навчає нас, щоб ми зреклися нечестя, та грішних бажань цього світу, жили тверезо, праведно й благочестиво в нинішньому віці, чекаючи блаженної надії і славного з'явлення великого Бога і Спаса Ісуса—Христа". Це небесне щастя може в деякий спосіб розпочатися вже тут на землі, бо освячаюча ласка, що є джерелом нашого надприродного життя, і слави, що нас чекає, творять одну й ту саму формальну дійсність. Звідси це походить, що часто спокій і радість дійсно побожних людей промінює з їхнього лиця.

Одною з найбільших трудноців є факт, що ми тілесними очима не всилі пізнати слави нашого вічного щастя. І якщо хто не має живої віри, злученої з духом діяльної любови та християнської надії, то всі правди надприродного нашого життя, не роблять на нього жадного враження. Бо з глибокого переконання про те, що наше земське життя є лиш приготуванням до вічного життя, практика нашої віри й релігії була б неплідною, ми були б неспосібні поконувати принади світу й тіла, що безупинно воюють проти духа. Св. Апостол каже: "Тілесна людина не розуміє, що є Боже, надприродне".

Християнська релігія зовсім

не противиться усякому поступові в науках. Св. Церква старається поширювати правдивий поступ в науках. Християнство не хоче, щоб ми переходили цим світом з замкненими очима на все, що нас окружає, на всі здобутки модерних наук. Однак, християнин повинен дивитися на всі матеріяльні речі, що є у світі так як вони мають місце в вічних плянах Божого Провидіння. Християнин належить до двох світів, земського й вічного. Земські речі має цінити в світлі віри як засоби, щоб прославити Бога та спасати душі. Він живе в сучасності, але не виключно для теперішнього життя. Знаючи, що віра непомильно навчає його про невидимі речі, він, пам'ятаючи на своє вічне призначення, не затіснюється у вузьких границях речей, що бачить земськими очима.

Наше життя черпає свою вартість і значення з речей невидимих для земських очей, але певних в світлі віри. Св. Євангелія навчає нас чого нам треба, щоб бути членами Божого Царства. Хто хоче жити після науки Євангелії мусить виректися світових пожадань. Ані посідання, ані брак чи то багатств, чи почестей, чи інших земських цінностей, не повинно шкодити земському життю. Хто насамперед не шукає в усім Божого Царства, такий шкодить своєму життю, а навіть приводить його до руїни. Теперішній хаос у світі є найкращим доказом того, до чого веде людство нехристиянський погляд на життя, коли людина нехтує евангельською наукою. Всі здобутки науки, техніки не ущасливлять людину, якщо вона відкидає ціль, для якої живе та коли зовсім не хоче думати, що це земське життя є тільки приготованням будучого, вічного. Тому нам треба вжити всіх засобів, щоб здійснити свою ціль і осягнути вічну щасливість, бо, "яка користь людині, коли здобуде ввесь світ, а занапастить свою душу" (Марко 8, 36).

"Я іду додому" так говорила вмираюча старенька "В". Так, вона йшла додому, дому свого Небесного Отця. Вона йшла до нього через ціле своє життя. Автор цих стрічок знав її від 1927 року, коли то уділяв останні Св. Тайни її дочці, Марії. Старенька мати, в молодості вратила свого мужа. Сама спокійно жила при своєму сині Йосифові, тихо сповняючи свої звичайні домашні обов'язки. Все спокійна, усміхнена, з ясніючим лицем, у якому відзеркалювалося її надприродне життя, життя Божої дитини. Щонеділі можна було її бачити в одній з поблизьких наших церков. Її син, Йосиф, все приїздив своїм маленьким трочком на Службу Божу зо своєю мамою. Вона в церкві приступала до Св. Причастя. А треба було бачити, як вона була затоплена в молитві по Св. Причастю.

"Я іду додому"... і відійшла спокійно, весела як любляча дитина вертає до свого батька. О, коби всі християни в своєму житті все "йшли додому" свого Небесного Отця. Як щасливе було б таке життя. Просім о цю ласку Пресвяте Серце Христове через Непорочне Серце Марії.

Місійне намірення: Щоб Азія і Африка могли, через вивчення й застосування навчання з енцикліки "Мати й Учителька", спротивитися духові матеріялізму, що його до них уводить Захід.

Грудень: Загальне намірення: Щоб літургійна обнова, поручена Вселенським Собором, довела до обнови духовного життя вірних.

Місійне намірення: Щоб Св. Літургія у формі пристосованій до умовости народу, як це припоручив Вселенський Собор, привела більше число вірних до Церкви.

ДЗВІН ДРУГОГО ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

Цей дзвін витоплено з нагоди другого ватиканського Собору і дзвонено ним при різних нагодах. Тепер цей дзвін є в Ню Йорку в ватиканськім павільйоні під час світової виставки. Цей дзвін вислано з Італії на цю виставу. На ньому є рельєф Соборових Отців, що беруть участь у другім ватиканськім Соборі, між якими є теж 15 українських Єпископів.

Над зображенням Єпископів сидить Папа під куполою Св. Петра. Прикраси дзвону під видом винної лози і пшениці преставляють юність Церкви і її працю в світі.

ПРИГАДКА

Повідомляємо своїх шановних читачів, що редактор "Голосу Спасителя", о. Мих. Щудло, ЧНІ., виїхав проповідати місії в Австралії, куди запросив його Преосвящ. Кир Іван Прашко, єпископ українців католиків у Австралії.

Отож прохаємо в редакторських справах звертатися БЕЗПОСЕРЕДНЬО до редактора. Ось його адреса в Австралії: Rev. Michael Schudlo, C.SS.R., 2 Hampden Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

Водночас прохаємо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Чи погани спасаються?

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Є деякі християни, що думають, що тільки християни спасаються, а тим часом усі погани загибають навіки в пекельній безодні. Колись не тільки миряни, але й деякі місіонери так думали, і тому наражалися на всякі небезпеки, щоб рятувати від вічної загибелі тих людей, що без власної вини народилися, проживали й вмирали в поганстві, бо ніколи не мали нагоди почути про Христа, Його смерть за спасіння людства та користуватися скарбами Його Церкви. Так ці місіонери поступали, тому що були переконані, що загибають навіки всі ті, що вмирають без хрещення, бо Сам Христос виразно зазначив: "Ніхто не може ввійти до Божого Царства, якщо не відродиться в воді та Святім Дусі" (Ів. 3, 5). З цих слів виглядало б, що нема спасіння для тих, які відходять з цього світу без хрещення цебто духовного відродження в Христі.

На жаль ті, що так думали, не звернули уваги на дальші слова Спасителя, який виразно заявив: "Бог так полюбив світ, що дав свого однородного Сина, щоб усі ті, що вірять у Нього, не загинули, але мали вічне життя, бо Бог послав Свого Сина в світ не тому, щоб Він осудив світ, але щоб світ спасся через Нього!" (Ів. 3, 16-17). Хіба погани винні, що ніхто не обзнайомив їх з Христом і Його навчанням? Тут хіба треба б ганити Христових визнаців, що впродовж 2,000 літ не потрапили чи з лінивости занедбали розголосити науку Христову в цілім світі, хоч Христос виразно наказав їм це вчинити, як відходив з цього світу: "Ходіть по цілім світі і проповідуйте Євангелію кожній людині!" (Мар. 16, 15).

Св. Павло не раз заявляє в своїх листах, що Бог хоче спасти всіх людей. Боже бажання не є пустим, бо воно завжди осягає те, чого хоче, хібащо людина свідомо спротивиться Божій волі та відкине Боже світло, що веде її до пізнання і прийняття правди та спасіння.

В ході століть наставлення до спасіння поган злагідніло між християнами. Його можна б отак окреслити: "Не знаємо, куди погани йдуть по смерті і що діється з їх неохрещеними душами, бо Св. Письмо нічого не каже про це".

Сьогодні питання про спасіння поган стало дуже актуальним, бо цих поган щораз більше в світі. Поган стрічаємо не тільки в африканських джунглях, але й на вулицях таких міст, як Ню Йорк, Рим, Париж чи Мадрид, не говорячи вже про Москву або країни полудневої Америки, от хоча б Бразилію.

Одні з цих поган ніколи не були хрещені, інші були **тільки** охрещені, і на цім скінчився їх контакт з Христом. Одні й другі не тільки не знають Христа, але й не цікавляться і не хочуть чути про Нього та Його Євангелію. Не один з цих дійсних неохрещених або й охрещених поган є часом ліпший аніж деякі християни, що ходять до

церкви, бо ці погани дуже часто перевищають деяких християн у добродійності для ближнього, милосерді, жертвенності на добрі цілі, тощо. Дивлячись на таких природно добрих поган, годі твердити, що вони підуть до пекла тільки тому, що вони нехрещені. Водночас добрі християни не повинні гордитися і 'посилати' бідних поган до пекла тільки тому, що християни без ніякої власної заслуги вже від народження стали членами Христової Церкви через хрещення, а бідні погани без власної вини досіль проживають поза Церквою, не маючи ніякого видимого контакту з Христом, що тому 2,000 літ помер за них на хресті.

Св. Павло кидає деяке світло на цю трудну проблему спасіння поган, коли ганить жидів за їх впертість і зухвалість, бо вони, покликуючись на Мойсеїв Закон, думали, що в цім Законі знайдуть спасіння. Апостол протиставить їм поган, що теж служать Богові, хоч не знають Його писаного й об'явленого Закону:

"Як іде про поган, то хоч вони не мають (писаного) закону, щоб керувати ними, все таки вони часом виконують приписи неписаного Закону, бо знаходять його в своїй природі, хоч не мають (писаного) Закону. І це доказує, що обов'язки Закону (Божого) є написані в їхніх серцях. Їх сумління свідчить, і як вони суперечаються з собою, то вони одне одобрюють, а друге осуджують. Прийде день, коли Бог згідно з Євангелією, що я проповідаю, буде судити через Ісуса Христа скриті гадки людей" (Рим. 2, 14-16).

З цих слів Апостола Павла ясно, що він зовсім не думав, що погани будуть прокляті через те, що не знають писаного і позитивно об'явленого Божого Закону. Якщо вони дотримуються природного закону, що виписаний у їх сумлінні, то Бог напевно не опустить їх.

Водночас слід підмітити, що воно замало прийняти хрещення, щоб мати запоруку спасіння, бо не мало християн сходить з правильної на лиху дорогу і розминається з Христом навіки.

Поган у світі є дуже багато не тільки в дійсно поганських країнах світу, куди через вину християн світло Євангелії не дійшло по 2,000 роках, хоч Христос дуже виразно наказав Своїм послідовникам ширити Його науку по всім світі: "Ідіть і навчайте всі народи!" (Мат. 28, 19).

Але ж уже перед Христом жили в світі більйони людей-поган, бо жидівський нарід становив тільки маленьку частину людства. Ніхто точно не знає, коли перша людина з'явилася на світі. Науковці думають, що людство вже існує яких 600,000 літ, а історія християнства сягає тільки до 2,000 літ. Що ж сталося з більйонами людей, що проживали перед народженням Христа? Чи вони всі пішли на вічні муки до пекла? Хіба Св. Павло не каже, що "Бог хоче спасти всіх людей"? (І Тим. 2, 4). Невже погани не є людьми і Божими сотвореннями?

Колись християни не здавали собі справи про число поган у світі, бо й деякі континенти навіть не були відомі християнам у Європі. В Америці, Азії, Африці й Австралії мільйони

людей жили та померли, заки Христос народився. Деякі з цих народів мали високо розвинену культуру, от хоча б індіяни інки. І в цій культурі та цивілізації головним чинником була релігія.

Як же тепер стоїть справа?

В Індіях на 500,000,000 населення тільки 2.6 відсотків є християнами, і тільки з цих християн 1.4 відсотка є католиками.

В Китаю живе около 600,000,000 людей, з чого тільки 0.66 відсотків є християнами, і з цих християн тільки 0.5 відсотків є католиками.

В Японії буде около 90,000,000 людей, з чого 0.49 відсотків є християнами і з цих тільки 0.23 відсотків є католиками.

Ніхто точно не знає, скільки населення є сьогодні в світі. Проте приблизне число буде около два і пів більйонів. З того около одна третя є християнами, з цієї одної третьої тільки около 500,000,000 є католиками, вчислюючи навіть тих, що зовсім не практикують своєї віри і релігії, а сьогодні таких є досить багато.

Слід водночас з прикрістю ствердити, що ця пропорція буде щораз більше змінятися в користь поганства, бо щораз більше в світі буде поган ніж християн. Це тому, що нехристиянські народи Азії і Африки скоріше зростають і помножуються ніж білі християнські народи Европи і Америки.

Якщо ж число поган так скоро зростає, то слід спитати себе: "Що буде з ними, якщо вони помруть, заки світло Євангелії заблисне для них? Чи ці більйони людських істот, сотворених на Божий образ і подобу, будуть навіки прокляті? Якщо ж вони спасаються, то як це буває?"

Що більше, Сьогодні не треба йти до Африки чи Азії, щоб побачити поган, бо їх повно в християнських країнах, де дійсні християни стають щораз слабшою меншістю. Скільки в різних краях Европи можна сьогодні подибати людей, які не знають Христа і навіть не вірять у Бога? І скільки є християн, які поза метрикою хрещення не мають у собі нічого християнського, тому Церква і Євангелія Христова не мають для них ніякого значення!

Щоправда, справа краще має́ться між католиками ніж протестантами. В Німеччині тільки 47 відсотків людей ходить до церкви в неділю на богослуження, а в Австрії тільки 33. Загально думають, що в усіх великих містах Европи й Америки тільки 30 відсотків людей є практикуючими католиками.

В деяких місцевостях так званого західнього християнського світу справа має́ться ще гірше. В робітничих дільницях міста Відня тільки 10 відсотків робітництва ходить до церкви, в Парижі 6, а в Італії тільки 16 відсотків тих, що охрещені, думають, що вони зобов'язані ходити в неділю на Службу Божу. Як же йде про мужчин, то в Італії тільки 7 відсотків молоді ходить до церкви в неділю, між якою тільки 3 відсотки—це юнаки. І це діється в Італії, де є столиця християнства. Що ж тоді треба думати про інші краї, що в великій частині не є католицькими?

В Америці справа краще представляється, бо около 70 відсотків католиків в неділю

ходить до церкви, хоч жінок є трохи більше ніж мужчин. Так само більше ніж половина молоді, так хлопців, як дівчат, ходить до церкви в неділю. Проте і між американськими католиками около 30 відсотків легковажить собі недільну Службу Божу, не зважаючи на те, що багато з цих недбалюхів покінчило католицькі нормальні чи вищі школи.

Так само в Австралії около 70 відсотків католиків ходить до церкви в неділю. Затє між англіканцями, що становлять 37 відсотків австралійського населення, може тільки 10 відсотків ходить на недільні відправи. Між усіма протестантами Австралії англіканська Церква, що на папері є найчисленніша, має найменше відвідувачів у неділю!

Що ж треба думати про тих, що свідомо й добровільно без ніякої важної причини регулярно в неділю не ходять до церкви на богослуження? Чи вони всі є злобними людьми, що ненавидять Бога?

Багато з них стало поганами без власної вини цебто через брак виховання в родині чи школі. Так само громадянські обставини різних країн не мало причинилися до зросту числа поган у християнських країнах світу. Чи всі ці бідні душі будуть прокляті тому, що не ходять до церкви? Якщо ж вони спасуться, то як спасуться?

Якщо до цих неопоган, що були тільки охрещені, додамо мільйони дійсних поган, що про Христа нічого не чули, от хоча б в Азії й Африці, то що треба думати про їх спасіння?

Найперше треба виразно зазначити, що ніхто не спасається **власними** силами чи заслугами. Бог же діє в душах через Святого Духа ради заслуг Ісуса Христа, що полюбив світ і помер за його спасіння. Св. Іван каже: "Бог так сильно полюбив світ, що дав Свого єдинородного Сина, щоб усі ті, що вірять у Нього, не загинули, але мали вічне життя, бо Бог не послав Свого Сина в світ, щоб Він осудив світ, але щоб світ спасся через Нього. Нема бо осудження для того, хто вірить у Нього. Хто ж не вірить, той уже осуджений!" (Ів. 3, 16-18).

Хіба можна сказати, що ці погани свідомо відкинули Христа й Його Євангелію? Ні, бо вони зовсім не знали Його або їхне знання про Нього було таке обмежене, що годі твердити, що вони дійсно знали Його. Воно ж неможливо відкидати свідомо того, чого належно не знаємо.

Бог—це ласкавий Батько для всіх людей, бо Він сотворив їх на Свій образ. Вони Його живі відбитки через те, що мають духову душу, наділену свобідною волею і розумом. Св. Павло виразно заявив, що Бог "хоче, щоб усі люди дійшли до пізнання правди" (І Тим. 2, 4). Якщо Бог хоче, щоб всі люди дійшли до пізнання правди цебто повірили в Христа, то напевно мусить кожному вможливити це пізнання правди Божої, бо бажання Боже не є пустим, як це буває між деякими людьми, що ніби чогось бажають, але не прикладають руки, щоб це бажання сповнилося.

З того, що Бог хоче спасти всіх людей, дехто міг би витягнути фальшивий висновок, що можна спастися в кожній релігії. Подібне заключення неправдиве, бо ніхто не може спас-

тися, як вірить у Магомета чи Будду, але тільки через Ісуса Христа, бо тільки через Нього веде дорога до неба і до Бога: "Є тільки один Бог і один Посередник між Богом і людьми, цебто Ісус Христос, що стався подібним до нас чоловіком і віддався як викуп за всіх нас" (І Тим. 2, 5).

Отож для всіх тих, що вірять у Христа і виповняють те, що Він наказав, дорога до неба відчинена. Проте це не значить, що тільки християни будуть у небі. Христос помер за всіх людей, а не тільки за тих, що знають Його. З цього виходить, що і для тих, що не знають Його, мусять бути дороги, якими Бог невидимо веде їх до спасіння, бо йнакше годі було б твердити, що Бог хоче спасти всіх людей. Якщо ж вони спасаються, то спасаються тільки через Ісуса Христа, що є "Дорогою, Правдою і Життям!" (Ів. 14, 6).

Як же ж вони спасаються, коли не знають Його навіть тоді, як відходять з цього світу?

Колись, як поняття про християн і про величину поганського світу було дуже обмежене, бо тоді думали, що ввесь світ практично був християнський, то деякі богослови твердили, що Бог посилає цим поганам якогось ангола або місіонера, що його корабель розбився на морю. Приймати подібний засіб спасіння, як загальний для всіх поган сьогоднішнього світу, було б тяжко, бо знаємо, що поган бодай двічі стільки в світі, як християн. Подібний засіб не може бути загальним для загалу поган.

Ніхто не важиться твердити, що всі ті погани, що проживали й повмирали перед приходом Христа, пішли до пекла. Навпаки, святі Отці Церкви виразно твердили, що навіть ті погани спасалися через ласку вислужену їм Ісусом Христом, хоч Він був іще не стався Чоловіком. Бог Отець з огляду на майбутню смерть Свого Сина давав їм цю ласку.

І сьогодні можна твердити, що більшість поган досіль проживає "перед Христом", бо вони не чули про Нього і Його відкуплення тому, що ніхто належно не проповідав їм Його. Знання ж про Христа, яке вони знаходять у своїй світській пресі, і поділ християнства на прерізні частини, напевно не можна звати вистачальним, щоб погани пізнали Христа і повірили в Нього так, як треба, щоб дійти до спасіння.

Якщо поганин отримає Божу ласку, то він годен виконувати добрі й спасенні діла, хоч не знає Христа. Св. Павло пише: "Слава, честь і мир для кожного, що творить добро, найперше для юдея, і потім для поганина!" (Рим. 2, 10). Ніхто ж не годен сам від себе нічого доброго вчинити, чи він буде християнином, чи поганином. Христос виразно заявив: "Без Мене не можете нічого вчинити!" В виконуванні добрих діл ми залежимо від Бога і Його ласки, хоч багато людей не здає собі з цього справи. Тільки віра вможливлює спасіння та виконування добрих діл, потрібних до спасіння.

Якщо Бог хоче спасіння всіх людей, то треба прийняти, що Він кожному дає доволі світла й ласки, щоб міг пізнати бодай ті речі, що конечні до спасіння. Це діється в таємний спосіб, невидний для нас, бо Божі дороги не є дорогами людей.

Цю ж ласку Бог дає людям за те, що Христос помер за їх спасіння. Отож—це ласка Христова. Якщо люди спасаються через Христову ласку, то вони спасаються через Христа і через Нього вертаються до свого Творця. Ця ж Христова ласка вистачає, щоб спасти всіх людей, що житимуть аж до кінця світу. Ця ласка обнимає цілий світ цебто все людство, християн і поган, діючи в серцях людей в Європі, Азії, Африці та Америці.

Крім цього є деякі богослови, що твердять, що Бог дає кожній людині особливіше світло в годині смерти, щоб вона остаточно рішилася за Богом чи проти Нього. Якщо Бог дає таке надзвичайне світло навіть тим, що з дитинства були християнами, і тому мали всі потрібні засоби, щоб спастися, то куди більше слід приймяти, що Бог, Батько милосердя і любови, подає подібне світло поганам, які без власної вини, а радше через недбалість християн, не мали ніякої стичности з Христом, і через те без власної вини не знають Його?

Спасіння душі, кажуть згадані богослови, це така важна річ, що людина мусить мати повне світло, щоб остаточно рішитися за Богом або проти Бога. Хто ж під час свого земного життя має подібне світло? Ніхто, бо пристрасті, лихе оточення і брак належного релігійного й морального вишколу не дають людині вповні та всесторонньо бачити важности Бога, неба та спасіння. Від цього ж остаточного рішення залежить вічне щастя або прокляття душі, за яку Божий Син помер на хресті. Якщо ж людина не має цього повного світла в житті, то буде мати його в хвилині смерти, кажуть ці богослови. Тоді вона зробить остаточне рішення, яке не зміниться навіки. Це рішення навіки припечатає її спасіння чи прокляття. Проте, додають вони, попереднє земське життя буде впливати на це рішення. Хто жив добре, той рішиться за Богом, а хто зле проживав, той навіть у повнім світлі рішиться проти Бога, як це вчинив Люцифер.

Браття, навчання, що його голосить хрест, це нісенітниця для тих, що йдуть дорогою загибелі, а для нас, що ступаємо дорогою, яка веде до спасіння, це Божа сила, бо написано: "Знищу мудрість премудрих і відкину спритність хитрих".

Де ж мудрець? Де книжник? Де дослідник теперішнього світу? Хіба Бог не повернув мудрости теперішнього світу в глупоту? Бо коли світ, не зважаючи на всю свою 'мудрість', не пізнав Бога з Божої мудрости (яка відбивається в сотворенні світу), то Бог рішив ужити такого "абсурдного" засобу як наше проповідування, щоб провадити до спасіння тих, що повірили.

Жиди домагаються чудес, а греки шукають мудрости (філософії), а ми проповідуємо розп'ятого Христа, який для жидів є згіршенням (предметом обриджения), для поган—безумством, а для тих, що покликані—чи вони жиди чи погани—проповідуємо Христа, що є Божою силою і Божою премудрістю (І Кор. 1, 18-24). (Свято Чесного Хреста).

Батько до нареченого дочки, який любив багато їсти: "Що ти вмієш ще робити крім вичищування холодільників?"

Заник шаблоновости

В деяких країнах Европи люди сильно привикли до прийнятих титулів, якими колись одні обдаровували других при різних нагодах, особливо при зустрічі, от хоча б: "Пане Докторе, Пане Лікарю, Пане Меценате, Отче Каноніку, Отче Декане, Ваше Преподоб'я, тощо". Якщо ж хтось пропустив цей титул, то робив собі ворогів і огірчував життя тим, що їм належалися чи не належалися згадані титули. Ця церемоніяльність була відома і сильно поширена в таких країнах, як Німеччина і Польща, звідкіля перенеслася на українські землі, і з України перейшла через океани до Америки, Канади, Австралії й інших країн, де по війні опинилися деякі українці. Азійські народи, особливо китайці, звертали надзвичайну увагу на титули і церемоніяльність.

Люди, що привикли до титулування, інколи почувалися сильно розчаровані, ба й нерідко обурені, як в Америці та Канаді завважили брак цієї церемоніяльности, який уважали за брак доброго виховання, хоч такі народи як французи і італійці не звертають великої уваги на титули і не хваляться ними навіть тоді, як дійсно заслуговують на них.

Американці ж загально відомі з того, що вони не звертають уваги на титули і церемоніяльність, звучи кожного "Містер". Вони навіть до президента відзиваються або пишуть: "Містер Президент". Так само й титулують звичайних робітників у фабриках. Як же іде про привітання при зустрічах, то нерідко в американських домах чи на сходинах можна почути тільки "Гай" і на цім кінчається привіт.

Кожний нарід і століття витворюють і затверджують правила доброго виховання. В Америці назагал панує культ неформальности, який часто уходить за доказ щирости. Проте щирість не мусить утотожнюватися з браком формальности. Стриманість і повага також можуть бути ознаками щирости. В пошукуванні за щирістю дехто намагається бути приязним і так поступає зо стрічною людиною гейби був її старим і давно знайомим приятелем. Ця приязність може бути дуже приємна і мила в товаристві, але й деколи вона годна разити деяких людей і віддалювати їх від нас.

Дехто в намаганні бути чемним так далеко посувається, що стає фальшивим і нещирим цебто лицеміром, хоч було б краще деколи триматися "трохи здалека", бо це поліпшило б взаємини з іншими, що не завжди люблять інтимність з тими, яких ледве знають. Слід завважити, що кожна людина це своєрідний острів, тому годі до всіх застосовувати ті самі правила поведінки немов всі люди були б шоферами таксівок.

З цього зродився поширений звичай кликати людей першим іменем, "Іване, Петре, Михайле...". Це не значить, що згадані особи люблять, але радше, що сподіються статися приятелями внаслідок цієї інтимности. Інколи це вдається, а інколи ні.

Звичай кликати людей першим іменем частинно виясняється браком часу в поспішнім американськім житті, де люди не мають часу на формальності, але прямо ідуть до 'бізнесу'. Наслідок цього може бути неприємний, бо не слід нав'язувати відразу тісних стосунків з людьми, що принагідно стрічаємо. Воно краще залишити це знайомство в плинним стані бодай на якийсь час. Цього правила тримаються англійці, тому рідко входять у розмови зо стрічними чужинцями. Вони тому виглядають на холоднокровні типи. Їхня стриманість з чужинцями це **асекурація** проти розчарувань.

Звичай кликати людей першим іменем у бізнесовім світі викликує враження, що всі належать до одної великої родини, хоч не один згодом переконався на власній шкурі, що "бос є завжди босом".

Проте найбільший брак формальности можна завважити між доростаючою молоддю, особливо при їдженні. Скільки то пляшок соди на столах по американських домах! Які брудні і похляпані бувають ці столи тому, що діти і молодь не придержуються ніяких правил. Не брак і таких, що споживають вечерю, лежачи на підлозі перед телевізорським апаратом. Для декотрих з них хата це гейби гараж, де повно всякого непотрібного сміття, а телефон це необхідне знаряддя до життя! Не дивниця, що гостинці страшно позасмічувані, бо годі сподіватися, щоб той, хто не дбає про власну хату, тримав гостинці і дороги чистими.

Щоправда, не всі так поступають, бо є багато добрих і сумлінних мужчин і юнаків, проте здається, що найгірші між ними надають 'тон'.

Як же ж слід ставитися до браку формальности? Треба зазначити, що і в неформальній Америці чи Франції є певна кляса людей, яка строго придержується приписів доброго виховання, хоч не звертає уваги на титули.

Між двома крайностями слід тримати золоту середину, хоч воно не завжди легко це робити. Живемо в демократичних часах, в яких надмірні титулування являються залишком бомбастичного середньовіччя, яке безповоротно проминуло. Як повний брак формальности, який находить свій крайній вияв у розхрістаних сорочках, так і середньовічний звичай титулування слід назвати крайністю. Розумна людина, проживаючи в даній країні, намагається приглядатися до життя і поведінки порядних людей згаданої країни і застосовуватися до них, хоча б їхні звичаї сильно різнилися від звичаїв, до яких згадані люди привикли в своїм рідним краю, йнакше вони будуть виглядати комічними і викликуватимуть насмішки в інших. Ось тому, задержуючи пошану в товариствах і при зустрічах, слід уникати всякі привезені з краю титули, бо каже римська приказка:

"Коли ти в Римі, то проживай так, як римляни живуть!"

Титулування осіб не таке важне як чемність, яку слід завжди зберігати. Старинні англійці були знані з чемности, яка часто бувала тільки поверховна. Не зважаючи на цю поверховність і плитність, все таки вона подобалася іншим народам і викликувала їх подив на вид англійського джентельменства. Навіть сьогодні англійська поліція буває чемна, як карає проступників. Один поліцай завважив, що хтось лишив автомобіля в забороненім місці. Караючи проступника, поліцай написав на картці: "Маємо рацію думати, що ви провинилися".

Одного гарячого дня група мужчин грала в крикет (улюблена англійська й австралійська гра). Хтось розщепив собі сорочку. Це для англійців провина проти доброго виховання. Поліцай завважив це, наблизився до 'проступника' і спокійно промовив: "Гелов!" Проступник зрозумів пересторогу і защепив сорочку.

Один англієць їхав автомобілем. Якийсь старушок на ровері звернув у сторону автомобіля і, вдаривши в нього, повалився на землю. Бідняга не був тяжко побитий. Вставши з землі, зачав дорікати шоферові. Шофер мовчав і чемно виправдувався. Згодом американський приятель шофера промовив до нього: "Таж це не була ваша вина!" "Це ніщо", відказав шофер, "ми повинні захищати стариків від себе самих".

Дійсна чемність це познака шляхетного серця і практичний вияв братньої любови, що є другою найважнішою заповіддю в Божім Законі. "Учителю", якийсь учитель спитався Христа, "котра заповідь найбільша в Законі?" На що отримав таку відповідь: "Люби Господа, свого Бога, всім серцем!" Це перша і найбільша заповідь. Є ще й друга подібна до неї: "Люби свого ближнього як самого себе!' На цих двох заповідях стоять ввесь закон і пророки" (Мт. 22, 36-40).

Фараон забрав Авраамові жінку, хоч не знав, що вона була його жінка, бо представилася як Авраамова сестра. За те Бог тяжко покарав фараона: "І ударив фараона і його дім тяжкими карами через Сару, жінку Авраама" (Бут. 12, 17). Що ж тоді треба казати про кари, що спадуть на тих, що добровільно і свідомо беруть собі чужі жінки або чоловіків цебто про тих, ще женяться з розвідками або виходять 'заміж' за розвідників?

Бог знищив Содому і Гомору за їх гріхи, бо "люди содомські були злі і великі грішники перед Господом" (Бут. 13, 13).

Авраам був добрим чоловіком. Як виникла сварка між його і Лотовими пастухами за пасовиська і криниці, то Авраам сказав до свого братанича: "Навіщо сварка між мною і тобою, між моїми і твоїми пастухами? Таж ми родичі! Розлучись, прошу, від мене. Якщо ти підеш наліво, я візьму направо. А як звернеш праворуч, то я подамсь ліворуч!" (Бут. 13, 8-9). Так розумні люди полагоджують спори замість сваритися зо своїми ближніми.

Прощайте, квіти

о. Роман Ганас

ВСЕ тоді, коли зближається осінь, сумує, не лише обнажена з краси природа, але й людські душі наповняються смутком за заникаючою красною природою, коли втікають теплі лучі сонця, коли мовкнуть співи птиць, коли маліють дні, і довгі осінні ночі з своїх кутків пригадують всім, що осінь приходить щороку не лише в житті природи, але прихід осені не минає і людського життя. Багато є людей, які люблять осінь, її спокій, її красу в змінливих красках листя дерев, її в ясних спокійних вечорах, осіяних повнею місяця та сяєвом зір, як відблисків величного Божого творення, що так дуже проникають думки людей і кличуть їх до застанови. Та спокійна осінна природа, ті безлистні ліси, ті безквітні городи, чи ті пусті стерні на полях, вони є більше щасливі за людей, бо для них по холодній зимі, прийде знову тепла весна і збудить їх до нового життя тоді, коли людям даровані є тільки одна весна, одно літо й одна осінь, і по осені одна зима—вічність. Осінь в житті природи—це сповнення волі Бога: рости, квітнути, принести плоди та завмерти на зиму. Осінь в житті людей це час і велика нагода по радісній весні молодості, по теплому середніх літ літі поглянути на минулу дорогу життя, не обманювати себе, не тікати від правди, що життя людське не вічне, але всім багатим чи бідним, старим чи молодим, великим чи малим по осені життя вступити в браму невідомої вічности як кінця подорожі на землі, бо такий є Богом даний закон для всіх людей.

Як радісно та щасливо люди на землі приймають повноту плодів благословенної осені, так спокійно повинні вони зустрічати осінь людського життя, повного добрих діл та совісно сповнених обов'язків.

Який великий і добрий Господь, такі великі та гарні є твори сотвореної Ним природи! Кормителька мати земля не лише обильно обдаровує щороку світ і людей хлібом, яриною, овочами чи м'ясом, потрібними для прожитку тіла, але водночас добра мати земля не забуває про щастя людських душ. Вона покриває себе від ранньої весни крізь літо до пізної осені множеством різнородних квітів, цих Божих жемчугів, які милими запахами та чудними красками листочків пестять людські очі, кажуть їм всміхатися до життя, в сльозах не падати духом, а жити надією та любов'ю, яких символом квіти є для всіх.

І тому саме люди так дуже люблять квіти. Коли зближається зима, яка несе природі і квітам завмерлий спочинок, тоді любителі квітів прикрашують ними теплі кімнати своїх

хат, в яких вони зеленіють, квітнуть і пахнуть на радість всіх, хто любить їх, хто любить життя та людей:

Наш український народ дуже любить квіти. Люблять їх наші матері, наші жінки та дівчата. Наша урожайна земля, наш прекрасний клімат сотками родів вирощують множество різнородних квітів, які від віків своєю красою і чарами вплелися глибоко в життя нашого народу, стали натхненням для наших поетів. Деякі роди наших квітів ставали символами зв'язаними з життям нашого народу, з його долею, доброю чи злою. Доброта і культура нашого народу і ніжність жіночих сердець всюди там, де наші церкви, наші хати, наші городи чи наші могили є вкрашені квітучими квітками як символами вічної любови до Бога і людей. Краса наших квітів і любов до них стали скарбами нашої культури, взорами і окрасами наших народних строїв, наших красунь дівчат як маковий квіт, наших хлопців соколів в вишиваних сорочках квітів блавату, взорами вишиваних рушників, якими жіночі руки вкрашають ікони святих в наших церквах, чи в наших хатах, а передовсім ікону Матері Божої, яку як символ надзвичайної любови українські побожні жінки залюбки вкрашають вишиваними в квіти рушниками. Наш безсмертний Шевченко в своїх золотих творах, оспівуючи долю нашого народу, важні події з життя нашої історії чи наших людей, часто зв'язує з певного роду квітами як невідступними приятелями життя чи долі наших людей. Оспівуючи найбільшу трагедію з життя нашого народа тодішних часів, нещасну долю дівчат покриток чи дітей байструків, Шевченко називає їх лілеями, цими найсильнішими символами їхнього невинного життя, кинутого кривдою злих людей на поневірку гіркої долі. Чи може бути сильніший висказ на злобу злочинів для тих, які вбивали сніжнобілі лілеї цебто невинні дівчата селян кріпаків? Квіт червоної калини —це в Шевченка квіт слави, квіт могил козаків героїв. Квіт зеленої рути—це символ нещасної любови, це дівочі сльози проляті по зраді судженого. Наші рожі, наші мальви, наші братчики чи сестри—це перли наших, городів коло хат, наш зелений барвінок—це щастя дівочих весільних вінків, наші пільні маки чи блавати розкинені по ланах нашої золотої пшениці—це радість і сила для перемучених в жнива женців.

Прощайте, любі квіти, як зорі ясні, як сонце красні, прощайте і там на рідній нашій землиці, і тут на добрій для нас чужині перед приходом зими. Прикрийте, любі квіти, своїми ніжними спадаючими листочками землицю матір перед морозами, перед холодними вітрами, а як прийде знову тепла весна і збудить вас, тоді ростіть нам, квіточки, райські діточки, ростіть нам весною, розвиньтесь красою (Шашкевич) та веселіть там далеко за морями нашу Україну, і нам тут на чужині розбивайте тугу, вливайте надію, пестіть наші очі як діти маленькі, квіти ви красненькі.

Господь не відкине Свого народу і не полишить Своєї спадщини (Пс. 94, 14).

Ласка тайни миропомазання

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже так: "Довідавшися, що Самарія прийняла слово Боже, апостоли, які були в Єрусалимі, послали до них Петра та Івана. Ці прийшли й помолилися за них, щоб вони прийняли Духа Святого, бо він ще не зійшов був ні на кого з них, а лише були охрищені в ім'я Господа Ісуса. Тоді поклали на них руки, і вони прийняли Святого Духа" (Дії 8, 14-17).

По уділенню тайни хрещення, священик читає молитву, поміщену безпосередньо перед уділенням тайни миропомазання, в якій просить Бога, щоб охрещеному через помазання миром уділив дари Святого Духа, щоб охрещений зростав у вірі та кріпко й без страху визнавав її, щоб він ріс у чеснотах, поборював спокуси, був хоробрим воїном Христовим і стався наслідником вічного життя. По скінченню цієї прекрасної молитви священик мачає палець у св. миро й помазує ним навхрест чоло, очі, ніздря, уста, уха, груди, руки і ноги охрещеного та водночас проказує наступні слова: "Печать дара Святого Духа. Амінь." Після помазання св. миром наступає читання Апостола і Євангелії. Потім священик благословить голову миропомазаного та в ектенії просить Бога, щоб його заховав у чистій вірі й чесноті.

При тайні миропомазання бувають ті самі куми, що держали до хресту миропомазаного. Куми, як хресні родичі того, що був охрещений і миропомазаний, мають обов'язок опікуватися ним у пізнішому життю та дбати, щоб він був добрим християнином.

Святе Письмо каже, що апостоли самі уділяли тайну миропомазання через рукоположення, але згадується також про помазання: "Той же, хто утверджує нас з вами в Христі, і хто помазав нас, то Бог" (2. Кор. 1, 21).

В перших сторіччях християнства тайну миропомазання звичайно уділяли негайно по уділенню тайни хрещення. І так до сьогодні залишилося в нашому, візантійсько-українському обряді.

Христос перестерігав своїх учнів, що їх переслідуватимуть, але приобіцяв їм: "Коли вас приведуть у синагоги, до урядів та до влади, не клопочіться тим, як або що вам відповідати, або що казати, бо Дух Святий навчить вас тієї години, що треба говорити" (Лука 12, 11-12).

В тайні миропомазання Христос наповняє нас Святим Духом. Ми потребуємо Святого Духа, щоб ми могли сильно визнавати святу віру та відважно боронити її. Святий Дух дає нам силу до нашої боротьби проти ворогів нашої душі: диявола, наших лихих склонностей і небезпек світу. Він чинить нас здібними, щоб працювати з Христом для освячення світу та бути апостолом у нашій власній родині, в нашому покликанню та нашому публичному життю.

В тайні миропомазання нове

життя, що його ми прийняли в тайні хрещення, дозріває. Коли ми були як недозрілі діти, тепер ми є воїнами Христовими. Тайна митропомазання є завершенням тайни хрещення. Тайна миропомазання витискає на душі охрещеного незатерте знам'я (характер), і тому її можна тільки раз важно прийняти. Це знам'я є також запорукою, що Святий Дух дасть нам, як миропомазаним, потрібну силу, щоб добре виповняти наші обов'язки.

Кожний охрещений повинен бути миропомазаний. Справді тайна миропомазання не є абсолютно конечна до спасіння, одначе хто добровільно занедбував би прийняти її, грішив би тому, що він погорджував би Святим Духом і його дарами.

Святе Письмо каже: "Ми не будемо більше малолітками, яких кидають хвилі і яких обносить усякий вітер науки, зводячи на манівці людською хитрістю та обманом. Але будемо жити по правді та в любові, в усьому зростаючи в того, хто є головою, у Христа" (Ефесян 4, 14-15).

1) Належу до одного братства. Я не була на відправі, на якій священик, провідник братства, уділив усім членам відпусту. Чи я зискала цей відпуст?

Ні, ви не зискали його, бо до цього треба особисто бути присутною, як священик уділяє відпуст.

2) Я вичитав, що Іван Вишенський був великим подвижником нашої Церкви. Коли він жив і що він зробив?

Іван Вишенський ур. в Судовій Вишні. Він став ченцем на Атонській горі і звідти писав листи в Україну, підбурюючи населення проти поєднання нашої Церкви з Римом, що наші єпископи були проголосили на синоді в Бересті Литовськім у 1596 р. Іван Вишенський був слабим богословом, але зате добрим полемістом. Він став речником противників поєднання, хоч був дуже слабим проповідником. В своїх писаннях заявляє, що єрусалимська Церква старша від римської, як джерело старше від ріки, тому першенство Папи не має ніякої основи. Він каже в своїм "Ізвіщенію", що папі ніщо не лишається, хіба "богохулити Всевишнього, зачати велике гонення і породити антихриста, щоб він припечатав своїм приходом латинський обман". Він відкидає навчання, що Святий Дух походить від Отця і Сина, першенство Папи і чистилище.

Його ставлення до католицької Церкви можна добре бачити з Його власних слів, де заявляє, що страждання за віру земляків є їхнім чистилищем на цім світі, після якого будуть з Христом "вічно царствовати, латина же будет з діяволом во геєнні огненній по смерти вічно ся пургувати (очищати)".

Як Вишенський прибув до Львова в 1605 р., то його приклонники були сильно ним розчаровані, бо не мав ніякого практичного змислу і не вмів проповідати. Вся сила Вишенського була в його листах з далекої Греції до земляків.

3) Чи це правда, що всі ласки, які Бог подає людям, переходять через Божу Матір, тому ніхто не отримує ніякої ласки, хібащо за посередництвом Пречистої Діви Марії? Звідкіля взялася ця теорія? Чи вона знаходиться в Св. Письмі?

Іде тут про загальне посередництво Божої Матері в ділі спасіння людського роду. Нема сумніву, що кожен побожний християнин повинен дуже шанувати й дуже почитати Матір Спасителя, бо вона подала Його людському родові, під час земського Його життя услуговувала Йому, в часі його місійної діяльности напевно молилася за душі, яким Він проповідав Боже слово, стояла під хрестом, як умирав за наше спасіння і тепер у небі напевно молиться за Церкву та за відкуплені душі, щоб вони користали з Христового відкуплення і спаслися. Ось тому помиляються ті, що не почитають Божої Матері та ніколи не моляться до неї, не благають в неї заступництва перед Божим троном, де її молитви мають більшу силу ніж молитви анголів і святих.

Проте все те не означає, що всі ласки переходять через руки Преч. Діви Марії, як деякі більше побожні ніж учені автори пишуть у своїх побожних книжках. Звичайно вони представляють Христа, як Бога та нашого Суддю, залишаючи на боці Його людську спільну нам природу. Ось тому Спаситель являється суворий і далекий від людей. З цього виникає потреба посередника перед Христом Посередником, і Пречиста Діва Марія, Мати Спасителя, саме тому, що вона Його Мати, найкраще надається на цього посередника. З цього зродилася теорія про загальне посередництво Божої Матері.

Ця ж теорія загально виводиться від Св. Вернарда з Клерво (1090-1153), учителя Церкви. Пише він про це посередництво особливо в "Проповіді про дванадцять зорей" отак:

"Нема сумніву, що Сам Христос може вповні помагати нам, ба й уся поміч, що отримуємо до спасіння, походить від Нього. Але воно не годилося чоловікові бути самому. Воно годиться, щоб обидві статі брали участь у нашім відкупленню, як вони й брали участь у нашім упадку. Чоловік Христос—це вірний і всемогутній Посередник між Богом і нами. Проте Його Божеська велич наповняє нас страхом. В Нім людська природа гейби поглочена Божеством... Ми не тільки оспівуємо Його милосердя, але й Його справедливість. Хоч Він через страждання і навчися співчувати, все таки Він є нашим Суддею, бо наш Бог—це пожераючий вогонь. Отож грішник, що наближається до Бога, може побоюватися знищення подібно, як віск топиться серед вогню.

"Ось тому потребуємо посередника, щоб дійти до Христа, нашого Посередника, і ніхто не годен бути кращим посередником аніж Пресвята Богородиця.

"Чому б ми мали лякатися звертатися до неї в своїх людських немочах? В ній нема нічого строгого, нічого відстрашаючого... Перегляньте уважно цілу Євангелію і якщо знайдете в ній (в Марії) якесь розгарячення, шорсткість або найменшу познаку нетерпеливости, то дозволяю вам не довіряти їй і боятися наближатися до неї..." (Патрологія Міня: Том 183, 429-30).

В цій проповіді Св. Вернард робить на читачів враження, що Христос—це строгий Суддя, а Марія—саме мило-

сердя, але це зовсім не погоджується з висловами Св. Письма, напр. Євр. 10, 19 і 22; Єф. 2, 6; 2, 13; Ів. 17, 22 і іншими. Св. Письмо і богословія, а не приватні писання побожних авторів, є правилом нашої віри. Побожні почування ніколи не заступлять богословія, як іде про розуміння віри. Ось тому християни мають триматися того, що Св. Письмо, Церква і богословія навчають, а не того, що виписують деякі автори.

4) Один чоловік любив по праці заходити до коршми. Хоч не був великим пияком, все таки іноли бував підхмелений. Вертаючись з коршми, мав автомобілевий припадок і в наслідок поранення помер, полишаючи жінку вдову з трьома дітьми. Чи така була Божа воля цебто чи Бог хотів, щоб він так злиденно помер і лишив діти сиротами?

Бог напевно не бажав згаданому пиякові такої смерти, ані не тішився з того, що він залишив жінку вдовою і діти сиротами. Бог сотворив світ і надав йому закони, що керують ним. Водночас Він дав людині свобідну волю, якої не відбирає навіть тоді, як хтось надуживає її проти Нього, ламаючи Його Заповіді. На основі цих двох засад Бог дозволяє на припадки-нещастя, хоч позитивно не бажає їх.

Згаданий чоловік сам відповідає за свій автомобілевий припадок, бо спричинив його своїм пиянством. Він помер в наслідок конфлікту з фізичними законами світу, бо в підпитому стані не держався їх, цебто не керував автомобілем так, як треба.

Нещастя, що з пиянства чоловіка трапилося жінці і дітям, треба прийняти як Божий допуст. Бунт проти Бога не принесе душі ніякої користи. Зате спокійне, хоч болюче підчинення Божій волі, запевнить страждучій душі Боже-благословення й інші ласки, що їх потребує, щоб заслужливо нести цей свій життєвий хрест і бодай духовно користати з цієї трагедії.

Щоправда, Бог був би міг запобігти катастрофі, але тоді був би мусів або піти проти діяння природних законів або відняти чи вкоротити згаданому пиякові вживання свобідної волі цебто якось спинити його від пиянства. Якщо б Бог так поступав, то в світі було б більше винятків аніж правил, і це кинуло б світ у страшний хаос, якщо б Бог невпинно робив винятки, щоб поправляти людську невторопність або дурноту.

5) Коли сповниться Христове заповідження: 'І буде одна отара і один пастир!' (Ів. 10, 16). Чи теперішній Собор заведе одність між християнами?

На це питання міг би відповісти тільки один Христос, бо тільки Він знає, коли всі християни об'єднаються в одній Його Церкві під проводом Його видимого намісника на землі. Проте брак знання про час цього поєднання не звільняє християн від праці і труду, щоб приспішити цю щасливу для християнства годину. Знаємо, що це люди поділили Церкву. Ось тому люди зобов'язані доложити всіх можливих зусиль, щоб направити помилку своїх предків. Як же можемо це вчинити? Ось деякі речі, що треба чинити, щоб підготовити грунт під це загальне поєднання: а) Бути добрими і практикуючими християнами не тільки в неділю але й у кожній хвилині свого щоденного життя. Ось тому треба практикувати те, в що віримо. Якщо віримо, що треба любити ближнього, то як можна обмовляти його, не заперечуючи своєї віри в практиці? б) Студіювати католицьку віру, щоб могти доказати її своїм некатолицьким братам. в) Молитися спільно при всяких нагодах разом з нашими некатолицькими братами за справу поєднання. г) Обзнайомитися з тим, в що вірять наші некатолицькі брати, щоб належно розуміти їх віру і чому вони в вірі різняться від нас. ґ) Співпрацювати з ними в громадських, добродійних, цивільних і національних справах, бо подібна співпраця допоможе нам пізнати їх і дасть їм нагоду пізнати нас. Це ж взаємне пізнання усуватиме багато пересудів і підготовляє грунт до поєднання в одній Христовій Церкві.

6) Маємо дуже доброго і здібного дяка, але він так скоро читає антифони і відповідає до Служби Божої, що годі за ним слідувати. Що ми бідні люди, що не вміємо так скоро як він читати, маємо робити?

Зверніть своєму доброму дякові на це увагу. і попрохайте його, щоб помаліше відповідав. Зрештою заскоре правлення богослужби це не тільки брак пошани для самого богослужения, але й зневага Бога. Богослуження є на те, щоб люди могли віддати Богові поклін і похвалу. Цього ж не можливо чинити, коли богослужби відправляються заскоро, бо тоді в них бракує пошани і поваги.

Якщо це не поможе і ваш дяк не послухає, то прошу з цією справою звернутися до свого Отця Пароха і він напевно усуне надужиття.

7) Деякі наші люди зараз по Св. Причасті встають і йдуть до своїх лавок, хоч саме тоді священик благословить нарід Святими Тайнами. Чи це добре?

Ні, не добре. Люди, що були останніми до Св. Причастя, повинні залишитися на своїм місці і підождати, поки священик не поблагословить народу Святими Тайнами. Аж тоді можна вертатися до своїх лавок.

Гріхи Содому і Гомори спричинили їх знищення і руїну, де всі люди вигинули, і Мертве Море залляло ті місця, де стояли пишні, горді та грішні міста: "Тріх їх дуже тяжкий!" (Бут. 18, 20).

Молитва праведних людей година рятувати грішників від Божих кар. Як Бог заявив Авраамові, що знищить Содом і Гомору за гріхи їхніх мешканців, то Авраам промовив: "Хіба Ти хочеш дійсно знищити праведного з грішним? Ану ж є в цьому місті п'ятдесять праведних. Чи справді погубиш їх і не простиш місцю задля п'ятдесятьох праведних, що в ньому? Чи вб'єш праведного разом з грішними?... Невже Суддя всієї землі не чинитиме по правді?" (Бут. 18, 23-25). І Бог був погодився не нищити цих нещасних міст не тільки тоді, якщо б Авраам був знайшов там 50, але 10 добрих людей, що були готові служити Богові і робити покуту, але не знайшов там навіть десять! Отак загинули ці старинні міста тому, що ніхто не хотів робити покути за гріхи! Десять добрих людей могло спасти тисячі від Божих кар, але на жаль не було їх у Содомі і Гоморі!

Як анголи Божі заявили Лотові і його родині, жінці, двом дочкам і їх нареченим, що треба негайно вийти з Содоми, заки вогонь спаде на неї, то ніхто не хотів вірити, і сам Лот отягався виходити, аж анголи мусіли його майже насилу вивести з міста: "Вставайте, виходіть з цього місця, бо Господь хоче зруйнувати його! Та його зятям (нареченим його дочок) видавалося, що він (ангол) жартує" (Бут. 19, 14). Ці зяті-наречені відказалися вийти з міста, тому загинули разом з іншими, як при сході сонця спав з неба вогонь і дощенту вничив ці грішні міста.

Анголи, вивівши Лота і його родину з Содоми, звеліли йому удатися в гори, бо не тільки сама Гомора і Содома мали бути знищені, але всі довколишні містечка і села. Проте Лот зо страху відказався тікати в гори, але ввійшов до маленького містечка Цоар. Ангол Божий пощадив від знищення це містечко ради праведного Лота, хоч і воно мало бути знищене за гріхи його мешканців: "Гаразд, зроблю тобі й цю милість і не буду нищити міста, про яке говориш. Поспішай і тікай туди!" (Бут. 19, 21-22).

ЗМИСЛОВІСТЬ

ЗМИСЛОВІСТЬ це невмірковане пошукування тілесних задоволень і приємностей. Це невладнане потурання пристрастям і забаганкам тіла.

Хто ж грішить змисловістю?

Грішить змисловістю той, хто надмірно дбає про своє тіло або здоров'я, тому відказується від обов'язкової праці, звиняючи себе слабим здоров'ям або браком сил.

Грішить змисловістю той, хто надуживає поживи цебто їжі і напитків, їсть і п'є до переситу. Хіба жеруни не виправдують свого обжирства приказкою: "Нехай шкура натягнеться, а дар Божий не марнується!"

Грішить змисловістю той, хто забагато курить. А курить забагато той, хто щоденно потрапить скурити дві або три пачки сигаретів.

Грішить змисловістю той, хто руководиться в житті **манією** розкошів. Бувають люди, що не будуть нічого робити, якщо в цім нема приємности. Манія розкошів це модерна хвороба, на яку хворують мільйони сьогоднішніх чоловіків і жінок, які тільки мріють про забави і гулянки гейби життя на землі було забавою, а не поважною справою над спасінням душі та запевненням собі вічного щастя по смерті. Приклад цієї манії маємо в словах одної модерної дівчини, яка отак відозвалася до священика, що картав її за те, що не ходила до церкви: "Отче, не страште мене пеклом. Я не дбаю, що буде зо мною по смерті! Аби тут на землі було мені добре!"

Грішить змисловістю той, хто витрачує час на забави замість виповняти приписану йому працю чи станові обов'язки. Скільки людей витрачує час перед телевізійним апаратом, а хата незамітана, білизна непрана, діти невмиті та не вбрані!

Грішить змисловістю той, хто не хоче гамувати своїх пристрастей і ще до того виправдує свої неморальні вибрики отакими притекстами: "Я молодий! Інші так само поступають. Мої пристрасті засильні! Як постаріюся, то інакше поступатиму!" Скільки подружих зрад буває між чоловіками і жінками тільки тому, що не хочуть панувати над своїми змислами, уникати небезпечні приязні та поборювати пристрасті, від яких ніхто не є вільний тут на світі!

Грішить змисловістю той, хто думає, що тіло важніше ніж душа, тому замість трактувати своє тіло немов слугу, поступає з ним немов з паном, ба й краще служить йому ніж самому Богові.

Грішить змисловістю той, хто думає, що приємність це головна ціль людського життя на цім світі. Тому не мало людей намагається всіма, дозволеними і недозволеними засобами, задовольняти своє тіло і його невладнані забаганки, забуваючи слова великого Апостола, який кличе до всіх визнавців Христової Євангелії: "Ті, що належать до Ісуса Христа, розп'яли своє тіло з його пожадливостями та бажаннями" (Гал. 5, 24). Приємності, які Бог вложив у поживу чи в подружжя, не є головною ціллю людини, а тільки заохотою до

праці над Божою славою і спасінням душі.

* * *

Хоч люди провиняються змисловістю в їжі, питті та забавах, проте найбільше змисловости є в гріху проти шостої заповіді тому, що пожадливість найбільше схиляє людській природі, зараженій первородним гріхом. І саме через цю змисловість люди найбільше грішать і віддаляються від Бога. Не одна душа навіки пропала тому, що не хотіла контролювати своїх низьких поривів і пожадливости. Багато людей, особливо в Японії, не хочуть приймати християнства тому, що не бажають приймати морального кодексу, що Євангелія накладає на Христових визнавців.

Один місіонер намагався навернути одного індійського князя, що радо слухав навчання Спасителя, проте завжди відмовлявся стати християнином. Він признав, що Христова Євангелія це Божа правда. Коли ж місіонер спитався його, чому не ставав християнином, хоч ніби вірив, що християнство це правдива релігія, то він відказав: "Ваша віра занадто чиста і духова, а моє життя занадто змислове!"

Цей індійський князь любив страшно змислові розкоші, пияцтво й обжирство, що їх треба було контролювати, якщо б став християнином, якщо б був прийняв християнську віру й охрестився. Ось тому він ніколи не став християнином, хоч подивляв навчання Христа. Змисловість не дозволила йому прийняти Христа і ввійти до Його Церкви.

Отак цей князь, що признав правду Божу розумом, відкинув її своєю волею, бо не хотів контролювати й умертвляти своєї змисловости. Воно ж неможливо потурати змисловим пожадливостям і бути добрим християнином. Через брак контролі над змисловістю багато християн є лихими і негідними християнами, а немало з них попросту відпадає від Христа і загибає навіки, промінюючи щасливу вічність з Богом у небі за вічне прокляття з Люципером у пеклі. Ці бідні душі забувають одну велику правду, що дочасне, не має і не може мати великої вартости для тих, що призначені Творцем до вічного життя по смерті. Вони не хочуть зрозуміти оцих слів Св. Івана, бо пристрасті і земські добра і приємності засліпили їх нещасну душу:

"Не любіть світу, ані того, що в світі. Якщо хтось любить світ, то в нім нема любови до Отця, бо все, що є в світі це пожадливість тіла, пожадливість очей і життєва пиха, і вони не від Отця, але від світу. Світ же минається і минається його пожадливість. Хто ж чинить Божу волю, той пробуває повік!" (І Ів. 1, 15-17).

Якщо б люди поважно взяли ці слова і часто продумували про них, то не було б на світі злодіїв, розпусників, шахраїв, скупарів, пияків, розвідників і розвідниць, бо кожен намагався б так проживати гейби земля не мала для нього вартости, а всі земські розкоші були гіркі. Зате їх очі були б постійно звернені до Бога і вічности, тому ніхто не опинився б у пекельних нетрях, але всі люди були б спасені і щасливі в небі навіки.

Хто такі тиндиринці?

о. М. Шудло, ЧНІ.

ТИНДИРИНЦІ — це 'людці', які непомітно плентаються по світі й відходять із нього, не залишивши ніякого по собі сліду, хіба своїх непомітних і безвартісних нащадків.

Звідкіля взялися ці людці? Ми не знаємо, бо історія ще належно не прослідила ні їх походження, ні вдачі, ні звичаїв. Не знаємо, чи мають вони братів і сестер, або бодай кузинів між іншими народами і расами. Знаємо тільки, що ці людці існують між українцями.

Давне, дуже дуже давне передання подає, хоч наші історики чомусь не записали його ні в історії українського народу, ні української Церкви, що колись в нашій славній Україні було сільце серед розлогих степів. В цім далекім і відлюднім селі проживали собі тиндиринди і тиндиринді.

Ці людці нічим не цікавилися, бо їм у далекім і безпечнім закутку нашої землі не грозила ніяка небезпека. Не лякалися ні татарських, ні турецьких набігів, бо туди не заходили дикі орди, які плюндрували наш край.

Коли наше населення зросло і з конечности тиндиринці ввійшли з ним у контакт, от хоча б за часів воєн Хмельницького чи Мазепи, то наші тиндиринці здвигали спокійно плечима і казали: "За що вони воюють? Хіба нам зле жити без якоїсь-там України? Маємо насущний хліб, їмо і спимо, і трохи працюємо—і це велике нещастя, бо краще було б жити без праці!—але йти воювати це прямо нерозум!"

Коли завелися в нас школи по селах, то навіть Тиндиринці мусіли поставити школу, але мало хто ходив до неї, бо по що мучити себе? Ті ж, що якимось дивом пішли до школи і навчилися читати, і так потім нічого не читали, бо від читання болять очі, а часом навіть голова!

До ніякої політики не мішалися, бо їх цілий світ не обходив, за винятком худібки, що давала молоко, і шматка землі, що родила збіжжя на щоденний шматок хліба. Дні свої наші тиндиринці проводили на пустій балачці, питті самогонки, що самі виробляли—і на лихо знали, як її робити і навіть дуже добру самогонку виробляли!

Але й це мучило їх, тому дуже втішилися, як до Тиндиринців зайшов жид і побудував коршемку. Ох, скільки тоді було радости і почуття щастя між тиндиринцями!

Церквою мало інтересувалися. Вчащали до неї тільки на Різдво, але вже в напів-підпитім стані, і на Великдень, бо тиндиринці були 'побожними' людьми. Вони вірили, що Бог існує, але не були переконані, що Йому треба служити зберігання Його Заповідей. Хоч як священик намагався переконати їх про це, всі його зусилля розбивалися об їхню байдужність: "Якось то буде. Зобачимо, як помремо! Бог кращий ніж ми думаємо!"

* * *

Раз сталося маленьке нещастя в Тиндириндах. Згоріла церковця. Тиндиринці пішли до асекураційного товариства, щоб воно відбудовало їм її, але директор товариства відмовився, бо тиндиринці не платили за церкву ніякої асекурації, і навіть не хотіли чути про такий непотрібний видаток. Зате скільки було між тиндиринцями плачу і нарікання, як згоріла сільська коршма! Не одного з них із журби за коршмою аж голова заболіла!

Слід зазначити, що в справі відбудови коршми наші тиндиринці показалися 'героями', бо зараз на другий день по пожежі скликали всенародний мітінґ і одноголосно, без одніського протесту (!) рішили негайно відбудувати коршму. І на диво! Ніхто не відмовився від праці при відбудові! Ціле село і все населення, навіть інваліди і старики з'явилися точно до праці! Робота горіла так, що навіть коршмар не міг вийти з дива, що наші тиндиринці так тяжко годні працювати, як зайде 'потреба'.

* * *

Але й на добрих тиндиринців спала недоля, хоч вони нікому не докучали. Найясніший австрійський цісар Франц Йосиф звелів усіх брати до війська. Навіть безжурні та невоенно настроєні тиндиринці мусіли ставитися до бранки і йти до війська. Це було вже забагато для миролюбних тиндиринців. Не кажучи нічого, вони нишком-тишком стали вибиратися в далекий світ шукати кращої долі.

І це їм у значній мірі вдалося. Багато з них прибуло до Америки і Канади і почало 'загосподарюватися' в нових країнах. На щастя чи нещастя привезли вони сюди прикмети і вдачу своїх прабатьків і тут іще більше розвинули їх...

Цих модерних тиндиринців бачимо всюди по наших більших скупченнях. Вони задержують вікову традицію своїх пращурів. До церкви або зовсім не ходять, або як ідуть, то хіба на Різдво, Великдень, на шлюб, хрестини або похорон якогось знайомого тиндиринця, бо й тут сильно тримаються купи!

До ніяких українських товариств навіть шнурком не затягнеш їх, бо там треба працювати, платити вкладки, та взагалі цікавитися національним або релігійним життям, якщо це товариство злучене з якоюсь парафією.

На священиків вони дивляться скрива, бо 'ксьондзи' тільки грошей хочуть від бідних людей. На публічні національні імпрези не ходять, бо там треба платити за квиток. До ніякої партії не належать, бо бояться, щоб хтось із партійників не прийшов до них із колядою на Різдво.

* * *

Як же ж виглядає щоденне життя наших американських і канадійських тиндиринців? Безжурне, бо їх цілий світ не обходить. Вони йдуть до фабрики, щоб заробити сотика (!) на щоденне прожиття. Мешка-

ють звичайно в добрих хатах, мають усякі вигоди (за винятком грошей), по праці висиджують перед телевізорами і попивають пивце або куповану горілочку (бо вже забули виробляти власну самогонку, бодай по містах), і все те закушують 'пінцом', щоб можна якнайбільше попити, бо 'пінац' викликає спрагу, а спрага помагає пити, бо ж треба чимось гасити її!

Отак пливе нашим тиндиринцям щоденне, сіре і 'щасливе' життя. Воно безкорисне для Церкви і народу, бо ніхто з них нічого не користає, хіба самі тиндиринці!

Хоч які тиндиринці відлюднені від інших, все таки вони мають на наш загал великий вплив, бо їх приклад заохочує слабодухів—а таких між нами не брак—до подібного, безкорисного життя. Їх можна б окреслити: "Ні до Бога, ні до людей!"

І саме через цей погубний приклад тиндиринців корчаться наші товариства, школи і парафії, бо ніхто нічим не цікавиться за винятком хліба, плящечки горілки чи пива і телевізора. От нещастя нашого народу в Канаді та Америці!

* * *

Треба доконче щось зробити, щоб позбутися цих тиндиринців. Але що? Нехай на це важливе питання відповідять наші власні політики, психологи і психоятри, бо загинемо національно і обрядово, якщо не позбудемося тиндиринців!

Посилаючи на світ одну "Дитинку", Бог зрушив ціле людство. Хто була ця Дитинка?

Увесь нарід краю пішов до храму Ваала і зруйнував його. Він розбив на друзки жертовник його і ідолів, а Маттана, Ваалового жерця, вбив перед жертовником (2 Цар. 11, 18).

Милостиня від смерти вибавляє, вона всякий гріх очищає. Ті, що дають милостиню, житимуть в достатку (Тов. 12, 3).

Затверділе серце вкінці попаде в нещастя. Хто любить небезпеку, той згине в ній (Сир. 3, 26).

Згрішив, згрішив Єрусалим, тому й зробився осоружний. Усі, що бачили його, гордують ним (Плач: 1, 8).

Бог звелів карати смертю убийців: "Хто проливає кров людини, того кров буде пролита людиною, бо на подобу Божу створено людину!" (Бут. 9, 6).

Бог не любить гордих, бо вони ненависні йому тому, що пригадують гордого Люципера. Він розігнав гордих мешканців землі вавилонської, які хотіли в гордості діпняти безсмертности: "Збудуймо собі місто і вежу з верхом до неба, тай утворім собі ім'я!" І тому Бог промовив: "Зійдім на низ і помішаймо так їм мову, щоб не розуміли один одного!" (Бут. 11, 4-7).

Моряцька пригода

О. Флотів

ПЕРШОГО серпня мало мені минути 14 років. Ждав я того дня, бо знав, що в ньому рішиться моя доля—бути мені моряком—чи не бути. Ще дитиною бувши, все човники з кори видовбував, щодня до моря і пристані бігав; всі пароплави, всі кораблі, всі моряцькі човни і баркаси знав, як звуться, коли зроблені, де плавають, усе знав. Бувало казала мені мати на це моє завзяття: "Підростеш, сину, то так як твій прадід морякувати підеш, але ж шкода мені, бо ти в мене однісінький". Батько мій нічого не казав, проте я бачив добре, що він не дуже шанував моє замилування. Незабаром прийшов цей день. Тато покликав мене до себе й сказав: "Ти вже великий виріс, а й посьогодні до моря бігаєш і кораблів виглядаєш. Мабуть тобі на роду написано моряком бути! Збирайся ж до від'їзду. 1-го вересня поїдеш до морської школи. Цей хрест був у чеченському бою на шиї твого прадіда. Як його корабель потонув, то тільки один твій прадід із усієї корабельної залоги живий остався. В нашому роді така віра, що цей хрест його врятував. Носи й хорони його. Він твоя надія і оборона. Без цього хреста до моря й не зближайся!"

* * *

Хрест був великий і золотий. На довгому ланцюжку розкладався на дві половині, а в середині була частина животворного Хреста Господнього... Я такий щасливий поцілував хрест. Тато його на мене надіяв, а мама сумна і невесела стояла, та не на хрест, а на мене дивилася. Неначе та куріпка, що каченят водила. Каченята на ставок, до води біжать, а їх мати клопітливо все по березі тупцює та діток кличе. Веселий був цей день для мене... Сонце ясне, море сине як небо, плесо недвижиме, ані морщини на хвилі. Так мов і не скаже: "Йди до мене, візьми мене сьогодні, ти мені дарований; зв'яжемось з тобою навік".

Біжу до берега, товаришів побачити та радісну про себе новину розповісти. Кожного літа на вакаціях я й мої друзі цілий день на морю, у воді "кисли". Бриль на голові, на тілі куці штанці. З води та й знову в воду. Чорні як африканці, тільки очі та зуби виблискують. Найліпше було жартування наше в глибінь із незаплющеними очима поринати й рачків на дні вишукувати. Ковтнеш повітря та й до самого споду: вода як скло, пісок під водою жовто-зелений, а рачки в ньому заховалися й сплять. Обличчям до самого піску, руками відбиваємося, по дні пересуваємося, а як де пісок замутніє—хап його цілою долонею та й майнеш догори... Серце як баранячий хвіст тріпоче й у вухах стукотить... Цього дня те ж само було, а як кишка кишці дулі почали показувать і ми додому одягатись стали, я за мій хрест, а його нема! Пропав якби ніколи не було. Посумніли всі. Знову поринали хреста

шукати. Вітер зірвався, захвилювалось змутніле море, а хреста так і не знайшли. Батько мій нічого не сказав, мати як тато з кімнати вийшла і поклала мені долоню на голову та радісно сказала: "Не тобі сину, моряком бути".

Проходили літа. По гімназії про морську школу й мови більше не було. Як мій батько так забажав, то мусів я студентом-юристом стати. Та свої моряцькі думки для себе схоронив і кохання, того великого кохання до моря ніколи не стратив.

Були знову вакації—останні —останні. Я вже на четвертий курс університету перейшов. Як кожного літа, так і тепер над морем був. Всі мої хлоп'ячі друзі розбридися хто куди, а дехто з них у цьому морю вже й кінець свойому життю знайшов. Згадав я іграшки наші хлоп'ячі, поривання рачків з морського дна—та, як колись було, пірнув у воду, схопив піску з рачком, коли дивлюсь—якась довга морська травина поміж пальці й довкола руки замоталась. Відчепить її хотів, але вона ж як мотузок дужа, не рветься. Дивлюсь ближче: "Мати Божа!" Та ж це ж мій хрест з ланцюжком, солоною водою і піском надгризений, але ж мій ріднесенький — той самий хрест, якого доля й мою судьбу іншою зробила.

Як очманілий побіг я додому. По дорозі батька зустрів, хрест показав і щось непонятне сказав. Він на хрест подивився та й тихо як про себе сказав: "Цікава доля цього хреста. Яка вона для тебе буде, сину?" Мати обмила й обчистила хрест і ланцюжок. Хрест на мене наділи та на ланцюжку, тому що дуже довгий був, біля шиї вузлик зав'язала. Поцілувала мене й тихенько і заплакала. Від радощів чи від жалю? Сльози материнського серця... Його кохання, його ласку, його страждання бачимо й помічаємо, але ж не стараємося збагнути. Неначе в чаду прийшла зима. Два останні семестри й державні іспити. Мій мозок працював неначе автомат. Може серце горіло від щастя, що доля звертає мене знову на мій улюблений шлях. Із дипломом юриста в кишені був із мене не дуже лепський матроз. Хоч і важкі були мої перші кроки, але хрест мій був зо мною. Я носив його із радісною надією на мою долю і моє щастя.

Знову пробігли літа і як чорна хмара насунулась війна. Був я вже старий морський вовк. До речі, корабель, що я капітанував, був швидкий і звався він "Україна". Важко було нам. Три роки щодня на морю, щодня в небезпеці. Щодня мій хрест був з нами й боронив нас ... Аде ж...

Надходили Різдвяні свята... Там далеко, далеко, незабаром Свята Ніч, українські коляди... Місяць сяє на білі хати й сипле сріблом на дзвіницю, на запорошених снігом тополях запалює тисячі дрібненьких брилянтів. Свіже морозне повітр'я затягає очеретяним димом із якоїсь груби... На краю села брешуть собаки... Наша свята й рідна Україна-Батьківщина. Змерзлий сніг із пургою та остряками б'е в очі. Що хвилини навалюються хвилі, сердито б'ють "Україну". Цілий тиждень на морю... Третя доба до кінця підходить, як ворожі кружляки відрізали нас від наших баз і припнули до шведського берега... Швидко всьому кораблеві стало відоме наше критичне положення. Третю добу ніхто про сон і не думав. Для мене і моїх офіцерів було ясне, що ворог, утікаючи від бою, старається зменшити запаси нашого палива. Переглядаючи сили нашого противника, я виробив плян нашого рятунку. По можності треба пробитися на схід, використавши свою скорість, а на випадок пригідности прийняти бій. Але як здійснити цей плян? Запаси нафти доходили до кінця. Ураганний вітер в очі, бурхливе море, лід і сніг, що обліпили "Україну", все те робило наше завдання мало правдоподібним. Я щохвилини кидав оком на стрілки чисельника нафти... Ще дві-три години й станемо недвижимими. Де ж ці ворожі кружляки? Чому не нападають? Чому за пургою і сніговією ховаються? Хочуть нас живими зловити? Ні, цьому не бути! "Україна" живою не здається. І швидко я рішився. Задзвонили поручні телеграми. "Право на борт".—"Повнотою вперед!" Шарпнуло мотогирло. Зненацька люди поховалися. "Україна" на правий бік, і помчала на певну загибіль. Одна година, друга... Крізь хмари блиснув місяць... Несподівано для нас з'явилося два ворожі кружляки... Вогонь... вогонь... Як у пеклі, кулі кидались рясно на "Україну"...

Досьогодні не маю повної свідомости, як довго все те тривало. Коли вже не було жодної надії прорватися, коли

Полярні медведі годні плисти 300 миль між ледяними кригами. Крім цього вони спроможні бігти по леді 25 миль на годину і занюхати лосося на 20 миль, як вітер віє в їхню сторону.

Приятель до продавця сира: "Як ти годен продавати такий сир?"
Продавець: "Часом я так само дивуюся".

Пані до приятельки: "Маю дуже лиху служницю, що страшно денервує мене, через що трачу на ваші".
Приятелька: "То чому не відправите її?"
Пані: "Ще підожду трохи, поки страчу ще п'ятдесять фунтів!"
Приятелька: "Ой, то вам ще довго прийдеться ждати!"

ЛИСТОПАД

Р. Купчинський

Пожовкле листя, сіре небо,
Осінний вітер, листопад.
Ох, скільки споминів далеких
До нас вертається назад!

Був час і вітряний і зимний,
І листя падало на шлях,
Та в душах нам світило сонце,
І квіти нам цвіли в серцях.

О, незабутній Листопаде!
Пройдуть літа, пройдуть віки,
А ти стоятимеш над нами,
Як тінь Господньої руки.

АПОСТОЛ ЗА ПОМЕРШИХ

(2 Кор. 5, 1-10)

Браття, знаємо, що як наше земське, тілесне помешкання розвалиться, то перейдемо до вічного помешкання в небі, що не люди, а Сам Бог побудував його. І ми саме зітхаємо за цим небесним помешканням, бажаючи ввійти до нього. Коли ж ввійдемо до нього, то не будемо безборонними. Якщо ж, проживаючи в тілі, зітхаємо і почуємося перетяжені, то це не тому, що бажаємо чогось позбутися, але радніше тому, що хочемо наново зодягнутися, щоб так життя могло запанувати над смертю.

І саме до такого життя Бог зачав приготовляти нас, як подав нам Святого Духа за запоруку. Отож невпинно ободрюймо себе, хоч знаємо, що ми віддалені від приявности Господа так довго, як проживаємо в домівці свого тіла, бо покищо керуємося вірою, а не ясним огляданням (Бога).

Ми ж ободрюймо себе самих і воліли б померти, щоб злучитися з Господом. І саме тому, пробуваючи на вигнанні, намагаємося подобатися Йому, бо всі ми колись будемо мусіти станути перед трибуналом Христа.

вже не було ким і чим командувати, я зрозумів, що приходить мені кінець. Наш кінець, моїй рідній стихії. Я згадав про хрест, взяв його. Історія бистро пройшла в моїй голові. Обняв мене холод. Я сильно притиснув хрест до грудей. Свобідною рукою негайно скидав зльодоватілу одежу. Море кипіло чорною безоднею біля моїх ніг. Шкварчіло розпалене залізо й хтось стогнав: "Господи, рятуй мене!"

"Україна" помалу переверталасся догори дном, а ворожі кружляки все ще стріляли. Чорні й забаламучені хвилі мурували білі криги... мов похоронну одежу—чорне й біле. Ще трохи й ми всі поринемо напевне в останій раз... "Так ось те все, що я любив",—згадались слова поета і стало холодно в ноги й спину, а обімліла рука стискала судорожно хрест.

Очунявся я у невеличкій світлиці шведської лікарні. Здоровий, тільки дуже змучений. Я був одинокий з усього кружляка, і мене одинокого з усієї залоги знайшов живим на воді шведський охоронний корабель. Але мого хреста на мені вже не було. Всі розпити й розшуки не дали висліду. До кінця війни інтернований як старшина воюючих сторін я мусів був залишитися в невтральній Швеції. Коли ж закінчилась війна, то проти моєї волі доля рішила, щоб я ніколи вже не вернувся до морської служби. Я більше вже ніколи не знайду хреста мойого прадіда і більше не буду носити його на своїх грудях. Проте глибока віра в животворну силу хреста нашого Спасителя буде все жити в моєму серці. Я згадую слова й тихі сльози і тепер. Не тільки колись, але й тепер, оглядаю й розумію свою Маму...

Я купив собі машинку до стриження, щоб зменшити наші родинні видатки. Як моя жінка зобачила, як я себе підстриг, то негайно відкликала наше замовлення на обід в реставрації.

Як ідé про обниження податків, то ніколи ще так багато людей так нетерпеливо не чекало на таку малесеньку річ!

MARY, OUR QUEEN

John Stuchlak, C.SS.R.

As the glorious Virgin Mary has been raised to the dignity of Mother of the King of Kings, it is not without reason that the Church honors her, and wishes her to be honored by all, with the glorious title of Queen. St. Athanasius says: "If the Son is a king, the Mother who begot him is rightly and truly considered a Queen and Sovereign." Mary, then is a Queen. For our common consolation, however, let it be known that she is a Queen so clement, so sweet and so ready to help us in our miseries that the holy Church wills that we should salute her in our prayers under the titles of Queen of Mercy, Queen of Peace. How great, then, should be our confidence in this Queen, knowing her great power with God and that she is so rich and full of mercy, that there is no one living on this earth who does not partake of her compassion and favor. Our Blessed Lady revealed this herself when she said to St. Bridget: "I am the joy of the just, and the door through which sinners are brought to God, and therefore miserable will he be, and miserable will he be through all eternity who in this life does not invoke me, who am so compassionate to all, and so desirous to assist sinners."

Mary is also our spiritual Mother, besides being our Queen. Mother of our souls and our salvation. The holy Church carefully teaches us her children with what attention and confidence we should unceasingly have recourse to this loving Protectress. Many feast days throughout the year have been instituted in her honor. On November 20, 1959, the Catholics of the United States dedicated the largest Catholic church in the United States in honor of her Immaculate Conception. This great edifice represents all the Catholic people of our country, both Latin and Eastern Rite Catholics, for its structure is a mixture of Eastern and Western style. It is an edifice that shows how much we love and honor our Queen and Mother — the Blessed Virgin Mary.

What the Blessed Virgin Mary is in herself, and what her unique relations are to God and to men of all times, constitutes a supernatural truth, that can be known fully to God alone. On a sure instinct of faith we seize and summarize the wondrous truth about Mary in that loving salutation: "Hail, Holy Queen! Mother of Mercy!" Our life, our sweetness and our hope!

This is a clear indication of why the Blessed Virgin Mary can help us not only to be more holy, but also to be more human. She exists! Yes, she is also our Mother. She is a real person fixed by God in the existent order. She has access to the world of our human

will, and there she works her wonders.

She is able to bring sanctity to souls, to ennoble character, to purify manners, to consecrate natural beauties, and to inspire Christian art, because she is Queen, Mother, Life, Sweetness and Hope, because she still holds her wondrous power of the Mother of our Saviour to help those who have recourse to her in this generation as well as in any other.

Let us not forget that the Blessed Virgin Mary is always near us through her knowledge and maternal love and she has appeared many times visibly in various parts of Ukraine as well as at Lourdes, LaSalette, Fatima and in other places of the world to call us to return to her Divine Son, to love Him more, to live a life of personal dignity and sanctity and thus to save our souls.

The Blessed Virgin Mary now has another place here in our country, in Washington, D.C., from which she will call upon us to increase our love for her Son, and from where she will gather us more closely under her maternal protection.

"Council Bell" on Display at Vatican Pavilion

One of the many outstanding works of art and valued Church treasures to be seen in the Vatican Pavilion at the New York's World's Fair is the "Council Bell," shipped from Italy especially for display at the Fair.

The "Council Bell," originally cast for the Second Vatican Ecumenical Council, was rung on various occasions throughout the many weeks of the Council. The "Council Bell" at the Vatican Pavilion is the only copy of the bell cast in memory of the Second Vatican Council.

The handsomely decorated bell was cast by the Pontifical Foundry, Marinelli, Agnone, Italy, and was presented to the Vatican Pavilion by Schulmerich Carillons, Inc., of Sellersville, Pennsylvania, sole United States Representatives for Marinelli.

The relief carving on the central part of the bell represents the long procession of Conciliar Fathers who have met at St. Peter's and shows the Bishops of every origin who convened at Rome from the five continents.

The central figure is the Pontiff on the throne under the cupola of St. Peter's, surmounted by the Holy Ghost. The decoration on the ornamental band symbolizes the evangelical message, with the intertwining of the vine representing the youth of the Church, and the pip of wheat close to the olive branch symbolizing peace and fruitful labor.

Also featured are the crests of Pope John XXIII, Pope Paul VI and the National Centre of Artisans.

The inscription is as follows: **This is the only copy of the Bell melted in memory of the Second Vatican Ecumenical Council.**

Thomas L. Deegan Company, Inc.
Time and Life Building
New York 20, New York, USA.

The Ultimate Fate of Man

M. Schudlo, C.SS.R.

IN the not so distant past man was thought to be the centre of the universe. With the new discoveries and progress in science, man has realized the immensity of the world in which he is just a little speck, a grain of dust compared to the cosmos around him, the cosmos-universe whose limits man will never penetrate, despite all future progress in rocketry and spaceships. Considering the vastness of the universe in which we live and the limitation of our nature, some men have lost respect both for the person and his true nature. Thus personality seems to them a corpuscular property, a real nothing in comparison with the infinite world in which a person lives, rejoices, suffers and dies.

But is it really so? No? Despite his physical smallness man is the pinnacle of the world, as we know it. We do not know where the world — universe begins and where it ends. We will never reach the limits of the world, because it is too big and we are too small. God alone knows the bigness and the vastness of the universe He made. And He alone knows what He can do. We have just a glimpse of His infinite power from the observation of the mysterious universe.

Fortunately we know, however, that man is the centre and the heart of the material world in which he lives. He is its master, for everything was made for him, as he was made for God. And man was not made by God to live alone, for the Lord, seeing the loneliness of the first man, Adam, said: "It is not good for man to be alone. I will give him a mate of his kind" (Gen. 2, 18-19). Thus the first human unit, the family was formed by God Who knows the needs of our human nature better than we do. But even this unit is not enough. By nature man is a social being. He must unite with all the others of his kind and live with them in a society. What will keep this human society together? It is love which gives mankind dynamism and unites it into one world-wide family. Love based on the affinity of being with being. Thus solidarity is formed which is noticeable even among the mammals. It is manifested in the sex attraction, parental instinct and common interests of the group. Love alone is capable of uniting all living beings so as to complete and fulfill them. No individual, no nation can reach its ultimate perfection if they separate themselves from all the others of their kind. Mankind, composed of all nations, is the spirit of the earth and synthesis of individuals and peoples, a paradoxical union of persons and multitudes which is formed by the individual men and women.

The moral yeast and force that unites mankind and lets it grow is love. But can a man love all the rest of his life without stifling the love and affection to one human being, a husband or a

wife, or to very few, for instance, his children and his close friends? Is the heart of every man so little that there is only room for a little love for the few and nothing else but cold reason and cold justice for the rest? Some say that to love everyone will lead in the end to loving no one. Countless men think that they have exhausted their love when they love their wife, their children, a few friends and to a certain extent, their own country. It must not be so, unless our human nature is distorted and its aspirations are artificially stifled by individual or national passions. All men have the same human nature, for all are composed of the body and soul. Thus a universal love of everyone for everyone is not only psychologically possible. It is the only complete and final love in which men are really able to love. How would it look if the head refused to love the hand in the human body? We all form one mankind, a moral body, composed of all men. Thus we cannot really and truly love ourselves and a few chosen ones if we do not love the rest of mankind of which we are a part as the head and the hand are the parts of the same human organism.

With the steady progress of civilization it is impossible for men to live by themselves and for themselves, for it is impossible to avoid contact with other human beings. Whether we like it or not, we must co-exist on the same planet and work together for its betterment. While preserving our own personality and individuality, as well as the personality of our own nation, we must overcome the repulsion which may separate us from other individuals or nations. "Love your neighbor as yourself" is the guiding star of our co-existence with all other men and nations.

Mankind must get together for its own good, for considering its relatively short span of life on earth, it seems to be just in its cradle, for what is some 100,000 years of its existence compared to a few billion years since the world or at least its first energy has been created by God and put into motion? It is true that physicists have discovered that the energy of the planet runs down and our earth becomes a little chillier every day. Fortunately, the radioactivity of the earth compensates for the loss of this heat and thus delays its immediate cooling. The astronomers guarantee if everything goes as it should, we have at least several hundred millions of years to go before we die from cold. Besides the extreme cold which would freeze the earth and kill its inhabitants, the onslaught of microbes, sterility and hydrogen war are capable of ending our existence upon earth. Some unexpected comet can crush it by its gigantic impact. The earth itself may quake and collapse under our feet.

Should such dark prospects of an eventual doom stop the nations of the world from ascending towards a union which would benefit everyone and hurt no one? We do not believe that any of these cataclysms will visit us with a general death. Thus our life still has before it long periods of time to develop. Some scientists affirm that life still has before it long periods of time to develop. Some scientists affirm that our earth is at least 80,000,000 years older than its human inhabitants. Thus mankind is so young compared to this span of earth's life that it can almost be called new-born. We do not know much of the achievements of the first man that lived upon earth, because all our discoveries and civilizations are just a few thousand years old. But when we consider our modern progress in science and technology, we can be sure that this wonderful progress which has released so many hitherto hidden energies of mankind will never stop, but go further than at present anyone of us can imagine.

This progress will probably follow

these lines:

1) Mankind will become more and more aware that the centre of all its activities is the human person, and thus personality, instead of being suppressed, will be more and more respected even by those who at present, due to their political or economic systems, are trying to suppress it or to limit its legitimate expression.

2) On the other hand, individual men will become more and more aware of the collectivity in which they live and work. Men need community as much as community needs them. The individual will more strongly live in the community without being completely absorbed and suppressed by it. There will be a world-wide organization of research whose members will work in harmony for the betterment of all races and all nations. The progress has been already started which will never be stopped. Present day science has already revolutionized a great portion of mankind, while the rest of it awaits its turn. Men will not always remain so stupid as to turn the present discoveries of enormous energies into armaments only. They will make them the instruments of well-being for the whole world.

It is true that thus far we are neither fully aware of the new powers that have been unleashed by the scientists, nor do we know how to control them. Hence the fear of a general destruction. It will not be so forever. Science nowadays is becoming more and more not just an accessory occupation, but an essential activity of mankind for its general welfare, taking into consideration not only the material needs of man but also his incredibly subtle and complex soul.

It is true that we are making many mistakes in evaluating the importance of science and even in abusing it for the things that may make our life miserable. But this is just a period of transition. If life has been able to develop and to progress in general, it was because by ceaseless groping it has finally found its true course. The same rule applies to science and its use. The programme is complicated and immense, but it will be solved as many other problems have been successfully solved by the efforts of mankind.

There are still some remnants of the agnostics and rationalists in our days who adore science and think that it alone can solve all the problems which beset mankind. Some men think that they are self-sufficient, and therefore reason should supplant belief in God and Christ. In the last century men have heard much about the conflict between science and religion. Some atheists hoped that science would completely eliminate religion from the face of the earth. The history of the last century has, however, shown us that the conflict needs not to be resolved by elimination, but by synthesis, for during almost two centuries of struggle neither faith nor science has succeeded in discrediting its adversary. On the contrary, we are witnessing a mutual admiration for each other. Nay it becomes evident that neither can develop normally without the other. Why? Because life animates both. Science must be permeated with faith, and faith must be supported by science, because God, the Author of both, cannot contradict Himself, saying one thing in the revelation and another in the world He made.

Due to a steady progress of science and religion evil on the earth, sickness, diseases, hunger, etc., will be reduced to a minimum. They will be conquered by science, and therefore mankind will no longer need to fear them in any acute form.

The unavoidable co-operation among various peoples of the world in economic sphere will reduce and diminish hatred and mutual struggles between the nations and their systems. Men

will become more aware of their destiny, common nature and common needs than they are conscious of their divisions and politics. Some sort of unanimity will reign over the whole mass of mankind, when it grows to its adulthood. Science will help men to attain their adult age and religion will teach them that they are brothers to each other, unless men in their foolishness choose the path of evil which will gradually bring about their own destruction. But it seems that men are too smart for that, for a new generation of men and women is growing in all the countries. These new pioneers are tired of their forefathers' suicidal struggles with each other.

Here Christianity brings a bold solution to all the problems which press the present day mankind. It affirms a strong faith in a personal God Who guides the fate of the world. He directs the universe with a watchful, fatherly care. He reveals Himself to men not only through the Bible, but also through intelligence with which He has endowed men, His earthly children. Thus God and the world of men form a close association, the City of God and the mystical Body of Christ to which all men are called. Christ is still very much active in the world through His redeeming Incarnation. Christianity is a way of life, not a sort of gentle philanthropism. Christ promised not to abandon the world for which He shed His blood. Here lies our optimism about the future of mankind. Christ became Man to lead men, to purify and direct them on their way towards a happy eternity: "I am the Way, the Truth and the Life." He leads men to His and our Heavenly Father in Whom all men will find their ultimate perfection and everlasting happiness, if they love their Redeemer and follow in His footsteps, for God is the Centre of all centres. Christianity addresses itself to all nations, to every individual man and to every class of men, giving direction and advice, although Christian love is incomprehensible to those who have not experienced it. It is wonderfully delightful that an intangible and infinite God can be loved by men. And this is the essence of Christianity, because it alone presents such a God, the Father to all men and all races. He is not a national God, similar to pagan gods who were thought to take care of their own territories only and whose goodwill was essential to the well-being of the region. "Each nation fashioned the image of its own god" (4 K. 17, 29).

With the new discoveries man will be able to experience God in the whole length, breadth and depth of the world in which he lives, labors, rejoices and weeps. A deep faith in God will perfect each one of us by linking us organically to each other and to all of our neighbors. A constant contact among nations of today helps the coming of this happy day when all men will acknowledge that they are brothers and sisters under the common and supreme Fatherhood of God, the Creator of heaven and earth. Economical systems will matter nothing in comparison with the emotional factors in the arrangement of the new world which is to come, and the world to come is not the dream of millennium, but a world which men will make with the help of God when they combine their inexhaustible material, moral and spiritual resources with which God has endowed their nature at the moment of creation. Then God will be all in everyone, and all men will become His loving children. It is not a fancy. It will become a reality in God's own time. He does not have to hurry, for He is the Master of eternity. He cannot fail. Nor can our world, made by God, be a monstrous abortion. But such would be the world, if it did not believe its ultimate perfection.

In the meantime we have evil in the world. We do not deny its existence.

It has its part in the structure of the world. It is the negative of the photograph. Evil has its place in the life of man and the world, because we progress by means of groping and chance. How many failures have there been for one success! Famous American inventor Edison made once 20,000 experiments (mistakes-failures) to find a formula for which he was looking. These mistakes are somehow necessary when we consider that men and the world are imperfect creatures, and God made them such. Although He does not want evil, He still tolerates it, because it is the result of an imperfect world and imperfect men. This is the evil of growth, if we call it evil. A child falls many times, sometimes even breaks his leg or hand before it learns how to walk properly. It is the same with the world and its human inhabitants. We are learning to walk through our mistakes, and the material world is progressing towards its perfection through diseases. These are the pangs of childhood. It requires work and effort which sometimes are painful and misdirected.

Although evil seems to be an essential part of an imperfect world, it must be conquered and eliminated as far as possible. Much evil is caused by man's own fault. The rest comes from his imperfection. That is why man suffers, weeps, sins and labors. Suffering and failure, blood and tears are not the whole story. It is just the stage of birth which must be conquered by the grace of Christ. Thus the premordial deviation will be corrected in Our Lord and His redeeming Blood. After all, the human life on earth resembles nothing so much as the way of the Cross. We are following Our Lord in His sufferings now as someday we will follow Him in His glory.

Are New Canadians Dangerous?

The following editorial was delivered on the CBC national radio network on May 26, 1964 by Daniel E. Woodward, Publisher of CANADA MONTH magazine

IN St. Jerome, Quebec, last night, some very significant words were said by a justice of the provincial Court of Appeal, Bernard Bissonnette:

"We English and French are in a sense two powerful shareholders, neither of whom can impose his will on the company. The adhesion of small shareholders, in this case New Canadians, is indispensable to establish a majority. In them resides what has been called the balance of power."

"This political phenomenon," Mr. Justice Bissonette concluded, "carries dangers and uncertainties to such a point that we are... exposed, if we are not united, to be dispossed of our national patrimony by these groups. Our Sons would never forgive us."

Perhaps our sons, would in fact, be grateful to us if we were to let go gracefully.

If there is any danger and uncertainty about the numbers and intentions of the new Canadians it is because we — the old Canadians, have failed to make something grand enough of this country ourselves.

More than once I have heard people say that if Canada is to be saved it will have to be saved by the new people — first and second generation Canadians.

I believe this myself.

Unity is a nice thing to have — in fact, in some particular ways, it is necessary to the survival of a nation — and this one is no exception.

But unity for its own sake is a hollow achievement. Something has to make us unified. We want the same important things and try for them. Then we find unity is a fact of our national life and of each of our individual lives as members of that nation. Going for unity is like going for culture — it doesn't work. Both occur most successfully as the unconscious products of other endeavors.

So how about the New Canadians? Since World War II 435,000 families — more than a million and a half people — have come here. And many more came earlier I can agree with Judge Bissonette that there are enough of them for us to pay the most serious attention to.

But they are no danger to people who live upon bitterness, frustration and fear. They are a real danger to that boisterous little crowd of modern intellectuals who think they know better how to run my life and yours than we ourselves do. A friend of mine describes these people wherever they occur in government and politics, in journalism, in the arts, on university faculties of political science and social studies — he describes them as "supermanagers of humanity." They lure us with promises of economic security, they peddle a brand of 'democracy' that would satisfy our stomachs and wither our spirits.

The New Canadians are dangerous to these people because they came here to be free.

They came here from countries in which personal freedom had been seriously curtailed if not denied altogether. They thought of us out here in America as people who enjoyed that wonderful privilege of freedom which demands of each man that he behave responsibly. That he bear the burden of his own security and that of his family and bear it joyously. He would think hard and often what was the right thing to do and he would try to do those right things. He would work hard and perhaps with luck and long industry he would even become wealthy.

This is what he thought about North America and this is what he expected to find.

He was disappointed. We disappointed him. We English and we French — we old Canadians. We sat here frightened of building our country, frightened of making moral decisions every day, frightened of being independent, frightened of being responsible.

Our new Canadians have been confused and disillusioned by us. While they work at their jobs, earning their livings, they are reflecting upon how America — now Canadians — let them down.

But these people are rapidly ceasing to be mere landed immigrants. They are becoming citizens. **And they are going to build this country into what they hoped it would be.** Some of us old Canadians are going to be doing that job with them. Some of us are going to go on crabbing and criticizing and whining and wanting, with these pitiful credentials, to super-manage humanity. And the Devil take this scrawny breed.

We will indeed be "dispossessed of our national patrimony" by the New Canadians. And Canada will grow to be great among nations.

St. Paul wrote to the Christians of Galatia in Asia Minor to boost their spirit among the persecutions: "In doing good, let us not be discouraged, because in due time we shall reap, if we do not become careless. Therefore while we have time, let us do good to all men, especially to those of the household of the faith", that is, to our Christian fellow men (Gal. 6, 9-10).

THIS IS A MAN!

THERE are undoubtedly any number of Patron Saints canonized for the edification of teen-agers (such as St. Jude, the patron of hopeless cases), as well as for their parents (such as almost any given martyr). At the risk of showing some prejudice, it should be said, however, that if you are looking for a real man among the Saints (and by "man" I mean the type both men and women rightly admire, not necessarily the human zoology labs of muscle beach), your man is Joseph. He's no talker, and he didn't get the Scriptural headlines. In fact, he not only rated the poorest press coverage of any great man in history, but he has been maligned so much by well-meaning artists and second-guessers that he could well come back and do some suing for libel. He's often pictured as a kindly old man — maybe because the artists and writers of overpious fables figure that God couldn't have entrusted an attractive teen-aged girl like Mary to anyone but some old guy who was over the hill. But these pious types forget some very important facts — like the generosity real love can engender, and the fact that no old man in his declining years could possibly have been a very good guardian of the Holy Family under the circumstances. They also disregard the fact that very early marriage was the custom among the Hebrews so that the unmarried Hebrew male of twenty-four was considered at least mildly out of his mind.

Here's a husband whose wife is expecting her Child at any time. The preparations have all been made at home — the Cradle, the baby clothes, the corner of the family room which is to be the nursery, everything. Then, without warning the emperor decides to count up his taxible subjects, and so he calls them all in to their ancestral homes to register. For Joseph and Mary this meant a trip of about ninety miles from Nazareth to Bethlehem. There were no offers then, either, to "leave the driving to us," since the only driver's seat available was over the rear axle of a jackass. It would be a journey of four or five days, over hills and some pretty rough country, with everybody and his relatives helping to clog up the roads. A tough trip for anyone, but especially for an expectant mother.

Even at Bethlehem Joseph runs into difficulties. There are just too many people around. Finally, he has to direct Mary and their four-legged jeep to a cattle-shelter on the side of a hill. You can be sure he didn't waste any time in self-pity, but fixed the place up as well as he could, building a fire for warmth, and converting the boat-like manger into a cradle. Joseph had the simple and supreme good sense and courage to use whatever things God

gave him instead of moaning for the luxury items he would have liked for Mary and the Child.

—This great man is always in the background, yet always responsible and dependable. When Simeon told Mary, "A sword of sorrow shall pierce your own heart," we're told that "Mary kept all these words, pondering them in her heart." But they must have made Joseph thoughtful, too.

One of the petty rulers of the time, Herod the Great, tries to get rid of a potential rival by killing every child who could possibly be the prophesied King. Joseph, however, has been warned about Herod by an angel to take off for Egypt to get out of reach. And so, without question, Joseph bundles up the family for another difficult journey, this time into Egypt. South they go into Hebron, west to Gaza, then south into Egypt, on a journey about which even a pious Franciscan monk who was trying to drum up enough people for a pilgrimage in the 17th Century had to say: "...you see not a stone, nor a stream of water, nor a spring... not a bush as tall as your finger, not a blade of grass the size of a hair..." When all is clear, they return the same way to Nazareth — again at the bidding of an angel.

All we know about Christ during this Nazareth period — except for one occasion when He gets lost in the temple — is that "He was subject to them." But what a spot for the humble Joseph, showing the Son of God how to make a plough or a bench or a table, realizing that this Boy could have turned to him at any time and said, "Joseph, there's a lot easier way than this to make a table." But it was God's command that Joseph give orders to the Son of God, and like everything else he was told to do, Joseph did it, quietly and without either complaint or fanfare.

Yes, in Joseph you see someone who is all man in the best sense of that term. He's strong — physically and every other way. He's certainly not the "life-of the party" type, nor the blowhard you meet occasionally (even among teen-agers) who has to shoot off his mouth about all the good he's supposedly doing. This is a man of absolute obedience to the will of God, and this under the toughest circumstances. He is a man of great faith and trust in God. Without this, in fact, Joseph would have been nothing. Nor would he have been chosen for this most difficult job.

But above all, this strong, silent, dependable man is one who understands the real meaning of the word "love." He knew — and acted on the knowledge — that love is shown in giving, not in taking. Here is a man, moreover, who lived with the most attractive woman in history, a young man in the full bloom of his youth, not a feeble old man who knew nothing of youth's energy and drive. No, Joseph loved perfectly, with all his energy, but he turned that energy not toward his own pleasure and satisfaction (which can be only self-love), but toward the good of those he loved. Maybe the difference between Joseph and a lot of loud talkers on the subject of love today is that Joseph didn't go around shooting off his mouth about how much he loved Mary and Jesus, but devoted his life instead to proving that love.

So if you want a picture of a man, of a real saint and not a plaster one, then look at Joseph. Christ had a lot of praise for John the Baptist, but He didn't have to say anything in praise of the little teen-aged girl named Mary and the strong young man named Joseph who saw Him through His early life. Really great people don't need a good press, nor even the encomiums of their contemporaries to be recognized.

A question mark is the surest proof that man is using his brain.

"I Love You – Or Something..."

WHEN it comes to deciding who gets the award for the silliest and most revolting ad of the year, it's going to be a close contest. But certainly 'way up among the winners is going to have to be the "She's got it; he sees it" bit. It takes some little time to discover just what is being advertised here, but the system is the same as for any other ad — incarnate your product in a beautiful girl so the boys will buy it, and in a beautiful boy so the female types will be drawn to it. There need be no connection between this prop and your product.

Unfortunately, this sort of superficiality doesn't stop with toothpaste. We've been and are being bombarded with so much sex-appeal, to advertise everything from tractors to bubble-baths, that we unconsciously begin to think that sex appeal is the only appeal there is. We even tend, in fact, to equate sex-appeal with an item called "love".

"She's got it; he sees it." That's the way people "fall in love" today. And forgotten is the fact that if you really fall in love it's probably more because of some quality you can't see at all — at least not with your senses.

But the stupid gag goes on, and people keep falling for it. It's not really surprising at all that our divorce rate is so high, nor that our most worshipped class of people, the wealthy and "successful," keep the rate high by each contributing four or five divorces to the statistics. How can any of this surprise us when all the criteria for "love" are superficial, temporary, and by no means exclusive? How can a man possibly be faithful to a wife he chooses on looks alone when he is certain, sooner or later, to see someone who looks better? People marry strangers — not friends, not lovers, but superficially attractive strangers.

And yet, we're being taught that love is looks. "She's got it; he sees it." Our songs are full of this sort of unrealistic sentimentality disguised as something very romantic. Our communication and entertainment media — radio, television, the movies, the press — constantly din into our ears the words of "love". "Love" makes us feel either miserable or wonderful, we are told. Its cute and pure in the young, no matter how much it involves a dangerous or even illicit use of sex. It is, in fact, only a synonym for sexual desire and for those superficial qualities which enhance it. "Girl watching" has become the "sport" of even so-called mature males to the extent that it has taken on all the characteristics of the judging at the state fair. The sad part is that you don't have to pull a cow down off a pedestal to so judge her, but a woman has to fall a long way before she can qualify for this competition.

This is the basis of "love." If she's a fit subject for "girl-watching," she is lovable. If all she has is a great personality and the potentialities of a fine home-maker and partner in one's vocation in life, that could hardly count because none of these things can be seen from the vantage-point of the busy street-corner.

A person today can say "I love you" with the same facility he could once say "I like hamburgers," because both statements are based on nothing deeper than sense. But it will be just as easy for him, latter, to say, " I love someone else," as it would be to say "I prefer steak to hamburger." And today when he sings "Love makes the world go round," or "Love conquers all," about all he means is that sexual and sensual satisfaction is behind every

judgment — to marry or not to marry, to divorce or not to divorce, to sin or not to sin. The only tragedy in books or movies and plays would be to "lose" the one a person is attracted to in this way. And if there is some minor tragedy involved in an aging woman's being stuffed off by her charming husband for someone younger, this is something soon forgotten, because this new couple is obviously so compatible and happy and charming.

You show love today, in our make-believe world, not by self-sacrifice, but by satisfying yourself. The more skill one has with long drawn-out kisses and embraces, the greater is one's love. Just whom he may love is not logically clear, but the theory is that he is supposed to love this object which temporarily satisfies his passions.

By this time, most Americans have become thoroughly revolted by the name they are given abroad by some of our alley-cat types who accompany each other all over the world in the name of "love". But apparently there are still those who, with the help of a panting press reporting each cute expression of endearment of these people, still worship at the shrine of selfishness and emotional immaturity.

But you can't get really angry when the adults-in-age-only make public fools of themselves — until you encounter the approval given them on the part of those who should know better. And you don't really tend to shoot your top until you encounter another species of adult who smiles benignly when they see their young sons and daughters beginning to imitate these models of human, or at least American, behavior. It's bad enough to see a doting (and dotty) mother smiling approval at her 17-year-old daughter's "marriage" to a suddenly divorced man. But running it a close second is Mom's and Dad's smiling benignly or at least tolerantly on daughter's going steady and Junior's practiced facility in kissing games at parties.

The kids who — with at least the indirect help of their parents — get started thinking love is sense and sex and a sort of indefinable "thrill," are handicapped in life right from the start. And the really sad part of it is that they are thus insulating themselves from maturity and making themselves incapable of ever really loving at all. No one has ever matured yet with only the help of sense, sex and self, and no one ever will. All they'll do is use sense, sex and self to nurture and prolong their infancy.

Sex is supposed to be, in nature and in God's plan, the physical and psychological culmination of love. And instead it has become a toy for children, of all chronoligical ages. Unfortunately, the genuine bona-fide child can't always help looking on the grotesque adult child as an idol — especially when this idol has enough "glamor" and fame and wealth to embody the great American dream.

You get right down to it, it is still true that God is love, even though our propagandists regard this sublime fact with a knowing sneer. Were there no God, there would be no love, because love is the reason you and I exist in the first place — the reason for our creation and our final and only purpose in life as well. Love right now consists in giving, not getting, until that day when God, Love Itself, gives us Himself. Then we're going to wonder how we could have been such idiots as to suppose that humen love could mean anything apart from the love of God, and how we could have had such stupid ideas of what the very word "love" might mean. The trouble is that "then" will be too late.

Prophet David said of himself: "I have kept the ways of the Lord and did not leave them through sin" (Psalms 18, 22).

I'D LIKE TO KNOW...

1) What is the Ku-Klux Klan? Who are the fellows that belong to it?

The Ku-Klux Klan was founded by six veterans of the defeated Confederate Army in Pulaski, Tennessee, in 1867. It was started as a secret society to intimidate the emancipated Negroes. General Nathan Bedford Forest, the hero of the Civil War, was one of its first leaders. Soon after it was taken oven by the sadists who lynched their enemies and the Negroes who voted Republican. The Republican government disbanded and outlawed the organization so that by the end of the 1870 the Klan was dead.

It was revived in 1915 again by a Protestant preacher W. J. Simmonds with new overtones of anti-Judaism and Protestant bigotry against Catholics. In 1920 it numbered some one million members and controlled the legislatures of several States both of the North and South. But again it died by the end of the late 1920's.

The third stage of the Ku-Klux Klan began after World War II as a reaction against the equality of Negroes decreed by the American Supreme Court.

Now ther are some 50,000 of the actual members in the Klan. Only a small section of them perpetrates the beatings, murders, bombings, burning of the crosses, etc. These are a group of fanatical toughs who terrorize the population into accepting the segregation.

2) What is the Catholic poulation of Switzerland?

Switzerland is a small prosperous country whose citizens belong to the three main national groups: Italian, French and German. There are about 2,000,000 Catholics in the country and they constitute 45% of the population.

They have some 40,000 Catholic pupils in the Catholic schools, known as "confessional" to distinguish them from public schools. Public schools are supposed to be neutral, that is, they must abstain from teaching any absolute truth at all, and therefore they must decline to give a definte answer to such great problems of life as "Who made me? How am I supposed to order my life? What will happen to me after I die?"

Such a negative attitude, that is, the mere fact that the pupils do not get an adequate answer to these all-important questions, is in itself detrimental to truth and to life. For this reason The Swiss Catholics have founded their own secular schools, because neutral schools do not train their pupils to face life's great problems in the light of eternity.

3) Who is senator Goldwater, the Republican candidate for the Presidency?

Senator Goldwater, originally Goldwasser, is a descendent of the Jewish immigrants who came from Slav Europe to California. They were his grandparents, Michael and Sarah. Somewhere along the way the name

of Goldwasser was changed to Goldwater and Judaism was replaced by the Episcopalian faith. Barry Goldwater has never suffered any discrimination because of his Jewish ancestry. In his native Arizona the senator's family owns department stores and much real estate. The senator makes a great appeal to the segragationalists in the USA. He is a strong conservative. In 1952 he entered the Senate as a Republican, although his family were Democrats. Personally he is warm, friendly and candid, although he does not like precision in his speeches and utterances.

His candidacy for the presidency has provoke fear and depression in various countries of the world, including the USSR. No one really knows how he could secure the nomination of the Republican convention in San Francisco with such a large majority of delegates.

4) There is much criticism of the Church organization and practices since the start of the Second Vatican Council. It is a healthy or a harmful phenomenon?

Criticism is healthy when it is well founded and constructive, that is, when it aims to point out abuses and suggests the necessary remedies, while criticism for the sake of criticism may and often is harmful, because it does more harm than good. The latter criticism is caused by the weariness in faith and religious practice which lead to pessimism. These critics forget that the Church of Christ is the Mystery of Incarnation. Being composed of men it will always have Saints and sinners, good and bad Christians.

Catholics must not criticize everything for the sake of criticizing. They should reform themselves, that is; conform their life to the maxims of the Gospel and help the hierarchy to imbue our times, countries and cultures with the spirit of Christ.

5) If our Lord has revealed the truths of our holy faith, what must theologians do about it? In what does their work consist?

It is true that Christ has revealed the truths of our faith, but not everything is clear in the Bible, that is, in the truths contained in the Bible. It is the work of theologians to explain these truths that they may be understandable to men, at least as far as man, in his human weakness can understand them. Of course, there are many things which we will never fully understand, for instance, the mystery of the Blessed Trinity, that is, of one God in three different Persons, the Father, the Son and the Holy Spirit. Concerning this great mystery a theologian explains how this mystery is not a contradiction, even when he cannot prove it, that is, make it understandable to our feeble mind.

There are still many fields unexplored by the theologians, for instance, the period between Adam and Christ, as far as the history of the pagan nations is concerned. A theologian cannot change a dogma, that is, change the truth revealed by God, but he can and should explain it and make it more understandable. The immutability of dogmas must not become an excuse for a dead uniformity and stagnation when one theologian repeats what another said before him. If he follows this method, his 'theology' will become sterile. The study of theology has not exhausted divine revelation and never will, because it is an unfathomable ocean.

6) The Bible says that "God made heaven and earth?" If it be so, who made the rest, that is, the stars and planets?

The expression 'heaven and earth' in the Bible stands for the universe, because the old Hebrew language in which the Genesis was written had no one word to express it. By saying that God created heaven and earth the holy author says that God made everything

that exists in the immense universe.

7) I had a very good friend, but she hurt me terribly. I have forgiven her and speak to her, but somehow I cannot get over it. I feel some resentment against her. Is it a sin to feel this way?

If you have really forgiven her and speak to her as you did before, it is not a sin to feel some kind of resentment. It is natural. It is not easy to forget the hurt. When you think of it, say a prayer for her and try to forget all about it.

8) If the existence of God can be known by reason, that is, from the world, how do you explain that so many people, that is, the heathens, do not know Him?

If you read the Bible carefully, you will notice that the first man knew God as the Lord of the universe even after his fall into original sin. Such knowledge of God existed a long time after the fall. Even in man's fallen state God's grace was active in man's soul. Unfortunately, this knowledge began to disappear in the world when men began to sin and multiply their iniquities. The notion of God has been dimmed in the minds of sinful men. A sinful man could not understand how one being could control an immense universe. Thus polytheism was born, when countless deities were invented to control the history of mankind and the world, such as gods of fertility, of the sea, of war, etc. Thus men forgot that God is a Person Who is free to enter into communication with the world which He has created.

9) What shall I do with my 16-year-old daughter who found herself a boyfriend? She says that her companions have them and their parents do not object to it. How can I explain to her that such a practice is no good?

You must tell your daughter that a bad custom, no matter how widely spread, does not justify an abuse. There are countless frauds in the business world, but does it make this practice lawful? By no means! A Christian must follow the teaching of Christ and of His Church, if he wants to be a worthy follower of the Lord. A Christian must have a skeleton, that is, moral courage to live as a Christian, no matter what others are doing. Early dating of some teen-agers does not justify your daughter to do likewise. Explain to her that such a practice will inevitably lead to sin, and God cannot bless those who offend Him. Courtship is justified when two people are seriously contemplating marriage. It is the time of getting acquaitned with each other in order to sound their character and to make sure that they have a good chance for a happy and lasting marriage. No dating is permissible just "for the fun of it."

10) When a person dies, where is he judged? Does he go to heaven to be judged and then sent to heaven, hell or purgatory?

The judgment takes place on the spot where a person passes away.

In darkest Africa, two natives were watching a leopard chasing a missionary.

"Can you spot the winner?" asked one of the spectators.

"The winner is spotted," replied the other.

Bishop (impressively) — "Only think, children! In Africa there are 10,000,000 square miles of territory without a single Sunday School where little boys and girls can spend their Sundays. Now, what should we all try and save up our money and do?"

Class (in ecstatic union) — "Go to Africa!"

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montreal

*** Granting long-term credits to the Reds is not only digging one's own grave for that burial which the bald gremlin in the Kremlin promised us Westerners, but also supplying them with the guns and ammunition with which to fulfill said spine-chilling promise. *** Riots here, riots everywhere, and mostly by youngsters who do not even know what they are rebelling against. We agree that nobody teaches such 'rebels-without-a-cause' to stage mob riots, but unfortunately, in many parts of the world, nobody has endeavoured to teach them not to. The most effective antidote for such an adolescent malady would be some discipline in the homes. *** Is the Holy See going to allow time and death to eliminate the purely ecclesiastical institution of the Cardinalate? It seems that episcopal collegiality requires such a negative step. *** The removal or transformation of certain traditions and practices within Catholicism is a necessity if Unity is to be attained some day. Such traditions are time-conditioned and not necessarily the result of revelations. The latter, as well as Catholic dogmas, however, are unchangeable. *** I wonder where in Heaven's name did one of our own get that appalling statistic that 70,000 Ukrainian souls in Canada are now within the Latin Rite? *** In an interview in Montreal, the British Beattles candidly admitted to being agnostics. And they are the idols of our Youth? Beatlemania spread only because our society supplied it with a powerful pair of wings — the wings of paid and free publicity. *** More food production and less talk about birth-control would do the population explosion a world of good. *** The greater part of the power of the press and other media seems to be against Mr. Wm. Miller. Governor Goldwater's right-hand man in the coming American elections. It's not so much, because he's a Catholic (Kennedy was too) but because he's such an out-spoken anti-Red. For him, Communism, whether it be Russian or Chinese, is the greatest danger in the world. Incidently, his wife Stephanie has Ukrainian blood in her. *** Even Communism cannot eradicate the nationalisms of its adherents. Each satellite of Moscow's is champing at the bit, so to say. *** Experience has proven that where there's a strong chapter of 'Obnova' there's also a good Ukrainian Students' Organization at a given university. *** The only movement capable of stopping the Red tide in Latin America is that of the Christian Democrats, who base their tenets on the sociological encyclicals of the Popes. *** Unfortunately, ecumenism is a neglected phenomenon amongst Ukrainians. *** There really is no such thing as Catholic Ecumenism, but there are Catholic principles of Ecumenism. *** Would to God that our Orthodox brethren soon achieve unity amongst themselves! *** A good Catholic is the one who does not use the coming Church reforms as an alibi for waiting and doing nothing, but he who persists in being an apostle of the Truth... a visible and imitable example of what a Christian really should be. *** Some members of the British clothing industry are responsible at least partly for the war between certain young people who call themselves the 'Mods' (i.e. fashion-crazy gangs) and the 'Rockers' (i.e. apers of Marlon Brando with leather-jackets, motor-bikes, etc.). *** One third of our energy is consumed daily just by our eye-sight. *** Craving for

personal responsibility, youth should remember that there are times when obedience is a 'must'. *** The Ecumenical honeymoon is coming to an end. Christians would do well to face the hard facts of the Truth as revealed by Christ. *** There is also a decrease in religious vocations this year in Europe. *** A newspaper in England has been founded which will print articles only about good things. Too much publicity is being given by all media to evil, evil-doers, sinners, crime, immoral and amoral writers. It is as though a hidden hand were directing the whole stinking mess. Why are Christians indifferent to such an onslaught of evil? Such things are not tolerated in India and Israel. *** Ukrainians who do not wish to practice their faith in the Ukrainian Rite, have yet to comprehend the meaning of a special vocation within the Church. *** Freedom of religion is the most precious of all liberties. *** The American State Department is usurping a divine role when it thinks it has the right to declare which nation is to be free and which is to remain under the greatest colonial system this world has ever witnessed, i.e. Muscovite Communism. If that's not the acme of discrimination, then what is? ***

MAGNA CARTA — by A. Zaharychuk

The English Magna Carta was signed by King John in Runnymede in 1215, while a similar document the Ukrainian Ruska Pravda was proclaimed and introduced by King Yaroslaw the Wise in the city of Nowgorod in 1019. These documents are similar and yet different. King John was forced to sign the Magna Carta, while King Yaroslaw signed, proclaimed, introduced and supervised the administration of his Ruska Pravda of his own free will.

Magna Carta was written in Latin which the common people could neither read nor understand, while the Ruska Pravda was written in the language of the people and was understood by all. Provisions of the Magna Carta safeguarded the rights and privileges of barons and magnates against the king, while Ruska Pravda safeguarded the rights and privileges of all inhabitants. Provisions of Magna Carta were applied only in England, whereas those of Ruska Pravda were used in all Slavic countries in Eastern Europe.

ATTENTION, PLEASE!

We wish to notify our readers that the editor of the Redeemer's Voice, Rev. Michael Schudlo, CSSR., has left for Australia to preach missions, where he has been invited by Most Rev. Bishop, John Prasko, exarch of the Ukrainian Catholics of Australia.

For this reason, all personal letters concerning his editorial work should be sent DIRECTLY to him to Australia. His address is: REV. MICHAEL SCHUDLO, CSSR., The Redeemer's Voice Editor, 2 Hampden Rd., Pennant Hill, N.S.W., Australia.

At the same time we kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

When and How Shall We Die?

(November Reflections)

NOBODY knows when and how he is going to die. What the Lord said to the virgins, may be applied to each of us: "Be on your watch, then; the hour of it, and the day of it are unknown to you" (Matt. 25, 13).

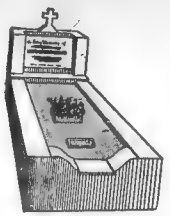

The only certain thing in life is that our life will end some day. Death is the only thing of which we can be absolutely certain.

Men are easily forgetful of things they should be most careful to remember, such as the end of their earthly life and the approaching eternity. God, being a good and loving Father, gives at least to most of us a gentle reminder of our approaching end. One by one our hairs get gray or fall out altogether. One by one our shining teeth crumble and fall out or have to be extracted, because they are no good any more. Bit by bit our physical beauty and strength fade away. Gradually our vision dims and we suddenly need glasses.

What does all this mean? It can mean one thing only, that is, our body, our precious body, the temporary dwelling place of my immortal soul is gradually falling to pieces... What is each ache and pain, what is that sense of weariness and weakness which oppresses us more and more as the time goes on? They are clear evidence that one of these days my soul will be forced out of my body as people are forced to leave the house which is falling to pieces.

Outside us, if we but open our eyes, we cannot fail to see that the life of all of us is but a funeral march to the grave. Yes, we began to die the moment we began to live. Where are the heroes of yesterday? They are dead, all dead.

Although death itself is certain, its time is uncertain. Everyone knows that he is going to die, but no one knows when and how. Death is following us since the cradle, but gives no announcement of its coming. Death may just as well overtake us this evening as twenty or thirty years from now. It is vain to rely on one's years, good health, strength, etc.

We don't know where we shall die, either. People die everywhere. They die in bed, they die on the street, they die in hospitals, they die in their easy chairs, they die in highway crashes, or from a disease inside man's body. Death may come at once or after a long and painful sickness. Each village, each town and city of the world have their cemeteries, and we can say that this earth of ours is one vast cemetery. Life of men here below is a vast procession hurrying on to disappear beneath the arch of death, but no one knows when death will let him go through that arch to be seen no more. St. Cyprian said: "We are born with a halter on our neck, and each step brings us nearer the gallows."

Yes, whether we think of death or forget it, a day and an hour has been fixed for each of us beyond which we shall not pass. When that hour strikes, we shall hear the voice of the Lord that cannot be resisted or spurned.

Death does not pay attention to what position a person has held in life, whether he was a poor wretch or a prince, learned or ignorant, master or servant, saint or sinner. The law of death is universal. No one can escape it. We should, therefore, be deeply impressed with the admonition of Our Savior: "Watch, therefore, for you do not know at what hour your Lord is to come" (Matt. 24, 42).

It doesn't really matter when or under what circumstances we shall die, whether after a long illness or with startling suddeness which will not even let us strike our breast and make an act of contrition, or whether we shall die in old age or in the flower of youth. The only thing that really matters is:

AM I READY TO DIE NOW?

This is the most important question which we should constantly ask ourselves, if we wish to be ready when it comes.

Our Saviour knew well that men get easily attached to earthly goods and passing pleasures which are found in this world. Too much of anything does not do us any good, especially material satisfactions.

"There was a rich man," Our Lord says, "whose lands yielded a heavy crop. And he debated in his mind, 'What am I going to do, with no room to store crops in!' Then he said, 'This is what I will do: I will pull down my barns, and build greater ones, and there I shall be able to store all my harvest and all the goods that are mine. And then I will say to my soul, 'Come, soul, you have goods in plenty laid up for many years to come. Take your rest now, eat, drink and make merry!' And God said, 'You fool, this night you must render up your soul; and who will be master now of all you have laid up?' Thus it is with the man who lays up treasure for himelf, and has no credit with God" (Luke 12, 16-21).

Korean Catholics

Father Patrick Burke

THE Church in South Korea is a missionary church which has made great strides since the end of the Korean war nearly a decade ago. But it still totals only about 450,000 people — two per cent of the population.

There is a great potential leadership among the laity, nevertheless, as many educated Catholics belong to the top level of society and are quite articulate in their approach to the Church.

Key points interesting the Church in Korea in regard to the ecumenical council embrace the liturgy, the lay apostolate and Christian unity.

There was general agreement that some changes are needed in the liturgy, long before the disclosure of the sweeping changes envisioned in the vote of the council Fathers on December 7, 1962. But before the council, at least there was no unanimity on the extent of the changes necessary.

LOCAL CUSTOMS

Archbishop Paul Ro, of Seoul, and Bishop John Choi, of Pusan, both took the stand that changes are needed to accomodate the liturgy to the customs of the country. Archbishop Harold W. Henry, S.S.C., of Kwangju agreed saying that since the Latin liturgy is foreign to Korea it has "always been difficult" to attract prospective converts to the Church.

Father Daniel Bouchez, French missioner who is professor of philosophy at Holy Grail Major Seminary in Seoul, said of the liturgical changes in general: "A much deeper adaptation of our liturgy is required so that no knowledge of Roman archeology or history, or Western symbolism, is required to grasp the meaning of liturgical rites.

"To take an example, a genuflection is meaningless to a Korean. The children do not understand that it is a mark of respect.

"Any priest who has celebrated the Good Friday liturgy in Korea knows that the people, especially country people, do not know how to kiss the Cross and even when taught do not understand the meaning of that strange gesture.

"However, deep respect and veneration is beautifully expressed by a deep bow, sometimes down to the floor. Why not use this in our liturgy instead of the Western genuflection and kiss?"

On this question of changing the general tone of the liturgy to suit the country, Father Celestin Coyos, M.E.P., a French priest who spent three years in a prisoner of war camp in North Korea, 1950-53, said:

BIG QUESTION

"In recent times only a few thousand Koreans, Chinese, Japanese, have joined the Catholic Church. Why just a few thousand? Perhaps it is because we (foreign missionaries) have brought a civilization which we wanted to be the only civilization — a sort of folklore instead of the Gospel.

"For instance, mourning in black instead of white, and also the catafalque, which we would like to supplant as a way of honoring our ancestors.

"We are sometimes asked in Europe, Is it difficult to adapt the traditional Korean culture to the Christian faith? This question is embarrassing as we have Christianized these people as French, German, American — and even a little Irish.

"Our problem is now how to help these Catholics to find again their own soul so as to offer it to Christ and the Church."

THE HOLY SEE

"The Church asks us to respect everything good in the civilization of the people among whom we work. At the beginning of the modern mission era, three centuries ago, the Holy See gave these instructions to the first bishops going to the Far East: "What is more absurd than to transport France, Italy, Spain, or any other country of Europe to the Chinese? Do not introduce your country."

Father Coyos, however, asked "Is Latin the symbol of Church unity? On Pentecost, the Holy Ghost made all listeners understand the message of salvation in their own language. On the other hand the theologians of the Middle Ages speaking Latin (good or bad) caused heresies and schisms.

"We ought to go beyond the Latin vision of Christianity. The bishops from Korea must represent at the council not only the half million Catholic Koreans, but the 30 million of their country men north and south who are not yet Catholics.

"We must admit the evangelisation of China is a failure. After four centuries there is a handful of Catholics and practically no trace of Catholic structure in the Chinese culture.

"The present Chinese schism is something tragic. Undoubtedly the Communists produced it. But did they create it out of nothing? May it not have been prepared by another totalitarianism, that of the catafalque, the Mass in black, the totalitarism of Latin?"

THE VERNACULAR

Father Stephen Kim, of the Chonju diocese, advanced this argument for greater use of the vernacular: "Not a few Catholics, especially new converts, practically consider the sacraments as

some sort of magic rites. Use of the vernacular would help eliminate this.

"Furthermore, use of the vernacular would help the non-Catholic in understanding the liturgical rites and ceremonies, especially the Mass, the sacraments of Baptism, Extreme Unction, and the burial service, because on these occasions there are many non-Catholics present.

"In the past Latin has been a great handicap for directly teaching the Faith and doctrine of the Church through the liturgy." Joseph Lee Haenam, chairman of the lay apostolate movement committee of the Seoul archdiocese, favours the vernacular in the liturgy and for some of the sacraments favours their administration by deacons.

On the administration of Baptism he asks: "Why don't we make it short and directly connected to the Mass? We have the Nuptial Mass, and the Requiem Mass, but don't have a Baptismal Mass — as we once did, and as we have now restored in the Holy Saturday liturgy.

"Why don't we revive the ancient custom of connecting Baptism, First Communion, and the Mass on the eve of Assumption or Christmas, or several other feasts?"

— Catholic Missions

THEODORE VON KARMAN

Earthmen always will be prisoners of the solar system. We probably never shall find our way into the murk of our home galaxy, the Milky Way. And we shall have to be content with exploring our own "neighborhood" in space, the relatively tiny area with the orbit of Pluto. These are the opinions, but not the prophecies, of one of the great mathematical thinkers of our times. Theodore von Karman, dean of the science of aeronautics and "father of the supersonic age."

Von Karman was born in Hungary in 1881. Before going to the United States in 1928 as professor of aeronautics at the California Institute of Technology, he taught at both Budapest and Gottingen Universities and from 1912 to 1927 at the Technical University at Aachen. During many of those years he was consultant to the famed German firm, the Junkers Aeroplane Co.

In 1930 he was appointed director of the new Guggenheim Aeronautical Laboratory at the California Institute of Technology. Von Karman was consultant in aeronautics to the United States Army and Air Force and to such firms as Northrop Aviation and General Electric. He founded the Aerojet-General Corp.

He developed theories of supersonic "drag", observations of the effects on an aircraft's speed and stability of the eddies of air created over and under the surface of wings and fuselage. These observations were of immense importance in the development of aircraft that were able to break through the "sound barrier," as it was called, and led to the "streamlining" of all kinds of vehicles, even those that did not need it. Streamlining became a fad.

Von Karman has been honored by many universities and by almost every Western government. Among his most distinguished honors are memberships in the Pontifical Academy of Sciences, to which he was appointed in 1955 by Pope Pius XII, and the Royal Society of London. As for von Karman's belief that man will never go far into interstellar space, he feels that sheer distance will defeat such attempts. As he points out, even travelling at the speed of light, it would take several life spans to reach only a little way into the maze of our galaxy.

"The light has been taken away from the sinners (by God) so that all their power goes for nothing" Job says (Job 38, 15).

My Thorny Problem

(The wife or the mother?)

M. Schudlo, C.SS.R.

Bill and I have been married for more than ten years. At first, we were happy and much in love with each other. Unfortunately the situation has been considerably changed for the worse since my mother-in-law began to write to my husband at his place of work. In her letters she issued instructions what to do and what not to do in our family. She gave advice on such things as how many children we must have, what to do with our money, where we should go on our holidays, etc.

At first I took her interference in silence without remonstarting. But it wore me down, especially when other in-laws began to invade our place. Finally I wound up at the hospital, because I needed care for a severe mental collapse. When I came from the hospital, I found a letter written to Bill in which his mother asked him how things were. What hurt me was her remark: "What she does not know, would not hurt." She meant me.

I tried to talk these things over with my husband, but all our discussions ended with his sour remark: "Why should it bother you?" Since I do not know how to solve my problem, I am asking for your advice. Please help!

It is a sad situation. When two people get married, they should make it clear that no interference from their in-laws will be tolerated in their marriage. Should any advice be needed, the in-laws will be asked for it, and the latter should realize it that way. Unfortunately many in-laws, especially mother-in-laws, do not understand how important it is for a happy marriage to leave their married children alone, unless they are asked for help. Their attitude is somehow understandable, when we consider that some mothers cannot forget that their own darling sons are no more little children that need their advice and help at all times.

Our questioner should try at first to settle the differences with her husband through friendly discussions. Such discussions should take place when both marriage partners are calm and relaxed. The discussions should start from the conviction that marriage happiness is very important for both partners, and that no one will give it to them, if they both do not work for it. Consequently all sorts of outside interference must be barred from their marriage, because no good can come from it, when it is unwelcome. Marriage happiness must be achieved by the partners themselves, for no one can get it for them.

A friendly discussion is very helpful. Both partners should lovingly and calmly lay their cards on the table not to hurt one another, but to explain the source of trouble and to remove it. Let it be a plain and sincere discussion with no air of incrimination or resentment.

If the partners cannot settle their problems, they should turn to some of their good friends for advice, if they have any. Good friends, however, are rare, or if there are some, they often

are unable to help, because they are not equipped for that.

Under such conditions a parish priest should be consulted. If he is unable to help, then with his advice the couple can turn to some marriage counsellor, because not many priests are properly trained to take care of the serious marriage troubles.

At the same time the partners should pray together, asking God to help them. God is always willing to aid those who humbly implore His help, for He is their Heavenly Father.

There is a solution to every problem, except for a few that do not enter here, if both sides are reasonable and seeking advice for a solution. Marriage happiness should be valued as the greatest blessing and good of the family for which everything else must be sacrificed, even a mother-in-law, for wife or husband takes the first place in marriage. Everything that disturbs a marriage must be removed by the partners, if they wish to be happy. And it is so important to be happy in marriage. Happiness renders the burdens easy, while unhappiness makes life miserable for both partners where there are no serious reasons to feel miserable.

In practice, what should our questioner do, if she does not succeed, because her husband refuses to co-operate? She should pray that he may see the light. If it does not help either, then there is nothing else for her to do, but to follow the advice given by Our Lord: "If anyone wants to be My follower, he must renounce himself and shoulder his cross day by day" (Luke 9, 23). After all the questioner should remember that it is better to have a not so good' husband than none.

Japan – The Church Today

THE history and religion and general culture of a nation help to explain its way of life and habits of mind. Japan is an Asian country and the Japanese are an Asian people. Despite the impact of Western thought and technology they remain so. Their roots lie in different soil from ours. Their civilization is basically pagan and not Christian. Their standards and values are different. This is not to say that they are inferior to us, but merely that we cannot look at them as we would at a Western country. One of the problems of a missionary in Japan is to try and remember this obvious and yet too easily forgotten fact.

One of the interesting and slightly puzzling things about the Japanese is the lack of substantial evidence, especially in their literature, of intellectual curiosity. They never seem to have produced any original thinkers of note. The great civilizations of Greece and Rome produced philosophers who inquired into the meaning of man and the world in which he lived. The Japanese developed an intense aesthetical interest in and love for the world around them. But they seemed to be content to look on man's role in it as that of the gardener of his universe in which occupation, coupled with the pursuit of the arts, he would find his greatest perfection and happiness. It is true, of course, that Japan acquired religions and philosophers from China and the West. But they were not native to the country. Evidence of early religion in Japan shows that it was a worship of nature in which growth and decay were the symbols of good and evil. Even Shintoism which can be considered to be mostly Japanese in origin, has at its core the idea of fertility. Shinto is often described as a form of ances-

tor worship, but this is not the heart of Shinto, even though it grew to be a prominent part of it.

Modern Japan is a highly industrialised country with a relatively high material standard of living. In general the Japanese are not particularly interested in religion. It is interesting to speculate whether this is the product of their culture with its emphasis on the visible world, or whether it is a by-product of an age in which all their energies are being given to rebuilding their country after the destruction of the war and in raising their standard of living. When one remembers the early progress of the Faith in Japan and the fidelity of Christians under persecution it seems possible that the latter is the most decisive factor working against any rapid growth of the Church in Japan.

When missionaries went in numbers to Japan at the end of World War II there were great expectations of a spectacular conversion rate. It was generally accepted that defeat had left disillusionment and that there was a vacuum in the lives of many of the Japanese that would cause them to turn to Christianity. There was disillusionment and a vacuum, because the national edifice which had seemed proof against every storm had collapsed in ruins about them. Unfortunately for the theory, the bewildered Japanese did not look to religion for solace. Not in any numbers at any rate. The instinct was to grope in the wreckage to see what could be salvaged. The need to go on living made the quest for jobs urgent. In Japan, if a man does not work he does not eat. The Allies, fearful of Communism, provided the materials to repair the physical and economic damage. Unremitting work was called for and no nation seems more fitted to such a role. Most Japanese were too busy to bother with the new religion that the foreigners brought. They found a full enough life in unremitting work to build a better Japan for their children.

Now, almost twenty years after the end of the war, it is possible to make an evaluation of the Church in Japan which is based on facts. The sober truth is that there has been solid but not spectacular progress. Some Japanese have turned to the Church in search of an answer to the enigma of man and his destiny. Many more have come in contact with the Church through the schools and instruction classes which so many attend even though they may not become Catholics. The standing of the Church is high in public estimation. The rate of Japanese vocations is extremely high and the quality of the priests and religious is excellent. A few figures may serve to give a picture of the Church against the national background.

The population of Japan is estimated to be about 95,000,000. Latest available figures put the number of Catholics at 308,814, less than 1 per cent of the total population. Cathechumens number 16,180, so we can assume that this figure represents the probable annual increase for the year 1963 to which the figures relate. Japanese priests number 522 and there are 1223 missionary priests in the country. There are 250 Japanese Brothers and 3896 Sisters. Foreign Brothers number 179 and Sisters 1117. The ratio of priest to Catholics overall is one to 1766, although it should be understood that many mission parishes would have less than two hundred Catholics in them. There are eight Catholic universities and 676 Catholic schools in Japan. The Church also maintains 31 hospitals, 24 dispensaries, 19 old peoples homes and 74 orphanages. All this adds up to a well-organized and highly effective Japanese Church.

One of the things that can't be estimated is the influence of the Church that comes through the casual contact of Christians with their neighbours

and through such things as Catholic books and other information media. The Japanese read a lot and the supply of Catholic literature of all sorts is very plentiful. Many other Japanese who have no other contact with the Church do brush against her in this way.

Perhaps many of the puzzles and missionary problems that arise in Japan are related to the fact that no other mission country is like it. Japan is the only highly developed pagan civilization in which missionary work is being done. For the most part missionaries work in countries which are underdeveloped and not highly industrialized, and where the pagan religions of the people are much more vital. It is common mission experience that it is easier to convert a people who have religious beliefs that are a vital part of their lives than those who are indifferent. For instance, in Korea the majority of the people worship spirits and their religion is more than an empty formalism. Their lives are much more simple, as they are mostly engaged in farming. Industry is not yet highly developed, and although they work hard, most of their work is close to nature. They have not the modern conveniences of life nor the accompanying distractions. They struggle to live and therefore their eternal destiny is of importance to them and they are compelled to think about it almost daily.

The same is not true of Japan. There is still some vital paganism in Japan, especially among the farming communities. But, for the most part, religion is nothing more than a few traditional observances that go no deeper than the external ceremonial that the occasion demands. The ancient beliefs have been snowed under by modern material civilization. The pursuit of a higher standard of living and more and more goods and services occupies the mind and energy of the average Japanese. He has television, movies, papers and magazines galore. The possibility of getting more and more of what his country's skill and advanced technology promise in the way of goods and services is what really interests him. He has little time for other pursuits. He does not feel any lack, apparently, that these things cannot supply. He has no religion and he does not feel the need of one. He is indifferent to religion, and of all the attitudes towards it this is the one which is most difficult to overcome. If a man will oppose you it is at least possible to talk religion with him. But if he has no interest you cannot even begin to discuss. This appears to be the basic problem that missionaries face in Japan.

Another one, which has often been mentioned in discussions of missionary problems in Japan, is the long hours that the average person works. Most Japanese work ten hours a day, seven days a week, with two days off each month. This leaves little time in the week for other activities. Most of the instruction of adult converts takes place after nine o'clock at night, which is the earliest that a man can manage after getting home from work and having his tea. As the course of instruction takes the best part of a year it is not surprising that many who begin do not persevere.

The demand that Christian morality makes is another barrier for many Japanese, especially the men. The Sixth and Ninth Commandments have no real parallel in pagan society. Sex morality in Japan is governed largely by convention and circumstances. It is not seen as a moral problem depending on absolute standards of right and wrong. Birth control and abortion are so common that the Government is becoming concerned that, because of the drastic fall in the birth rate in recent years, Japan will not be able to supply her industries with the labour force they

will require over the next twenty or thirty years. Their attitude is based purely on economic considerations. They don't see it as a moral problem at all. It can readily be appreciated how difficult Christian morality must appear to people who live in such an environment.

There is only one view of the Church in Japan that is realistic and that is the long view. One is reminded of St. Paul's remark that it was his task to sow the seed, for Apollo to water it, but it was God who gave the increase. Missionaries in Japan today are sowing the seed. It may lie dormant in the soil for many years before God gives the increase. The time of sowing and waiting is not easy. Missionaries are no less human than other people. They are encouraged by success and they can be discouraged by apparent failure. It requires a robust and optimistic faith to do God's work and to be content to bide God's time.

The missionary Church must, for the most part, grow outwards from the small Catholic nucleus. This does not mean that no efforts are to be made to force the pace. God gives us our intelligence to use and the challenge of the situation must be met with all energy and resolution. One small basis of hope is the fact that once a parish gets to a certain size a flow of converts is constant. Nowhere is the value of the lay apostle more evident than in Japan. Another source of potential converts, and an important one, lies in the Catholic schools and universities. Through them the Church touches the lives of many young men and women. From their ranks will come some of the Catholic leaders of the future.

It is more than four hundred years since St. Francis Xavier brought the Faith to Japan. The persecutions came when it was not yet fifty years old. Centuries of suppression left only a remnant surviving when it was possible again to profess one's faith in public. The post World War II period is only twenty years old, too soon, perhaps, for a new momentum to gather. But the future in a stable Japan seems assured.

— The Far East

CONVERSION OF A HERETIC

St. Josaphat Kuntsevych, OSBM, met an obstinate heretic Soltan, in the village of Zhyrovytsi which is well known throughout Ukraine for its miraculous picture of the Blessed Virgin Mary. The icon of the heavenly Lady was in a church. A fire broke out in the church, but the image of Jesus' Mother remained unharmed.

The nobleman Soltan was fanatically attached to the heresy, although his forefathers had built the church in honor of the Blessed Virgin. Josaphat perceived that the soul of the poor heretic was empty, and he decided to plant the need of faith in it. The poor man began to storm the Catholic faith with horrible blasphemies. Josophat kindly corrected his distorted ideas about the Catholic Church, praying all the time in his heart for Soltan's conversion. Touched by the grace from on high and moved by the gentleness of Josaphat, Soltan fell at Josaphat's feet, renounced his heresy, made a sorrowful confession and went to the church to thank the loving Mother of God for her kindness and mercy.

MOTHER

Mothers need no books on how to rear children. There is inherent in every woman a capacity for motherhood that no book can teach her. Too many books can impair her spontaneity with children.

Have We A Place For The Layman?

by J. G. Kervin

THE Church established on earth by Christ was given the character of a living community within which God would be worshipped and the salvation of men brought about. These objectives of worshipping God and saving men are one with the objectives of the Incarnation itself, so that the life of the Church is a projection in place and time of Christ's own life and activity.

Now, what has to be realized clearly is that these objectives are to be aimed for by the whole of the living community, i.e., by all of those who, through faith and baptism, are consecrated to Christ, since it is the living community as "one, holy people" that is the spatial and temporal extension of Christ. And it is within this theological setting that the position of the layman in the Church must be considered.

In this connection, I do not mean to say that attention to the problem is nil. The work of Father Congar and other scholars and churchmen — mainly European, I emphasise — cannot be brushed aside as of no consequence. But let us frankly admit that, despite all the promising things that we do see, to the average layman either the Church is the clergy, or there are in effect two Churches, one of the clergy and the other of the layman.

DAMPEN SPIRITS

Even some pastoral letters on the place and duties of the layman seem to leave us just where we were. Perhaps this is not the intention, but what the letters give in Part One seems very often to be retracted or severely modified in Part Two. It is understandable that the Bishops, the teachers of the Church, should guard against the excesses of extremists, but is it prudent to dampen the spirits of the responsible? It is well to give us right theory but, as was so wisely emphasised in the encyclical "Mater et Magistra" we must remember that a right theory should be followed by a right practice.

Let us look for a moment at the way the problem of the laity came upon us. It has a very long history, a history that shows the ever diminishing role of the layman.

It should be remembered that Christianity came into a very highly developed civilization. Obviously the Church in those early ages was not the centre of culture. The existing culture was firmly established in the pagan life and among the pagan scholars of the Roman and Greek world. The Church preached its message to the leaders and to the masses of this world. The kind of people to whom it brought its message is pictured for us in the Acts of the Apostles, when the people of Athens turned away from the preaching of the Apostles with the indifferent response, "We will hear you at another time." They were sophisticated.

Whether the Christian leaders were preaching to these sophisticated leaders or to the uneducated masses, they invited them to join the Church as vitally participating members. Both in the West and in the East the language of the people was used in all services. From among the people came the readers, the wardens, the acolytes, the deacons and the other officers of the church. The customs, the dress and popular holidays were adopted for Church purposes. Popular choice of priests and bishops rested with the baptised Christians. Laymen participated in the local and universal Councils. Much of the lively growth of the Church at that time was due to this utilising of the circumstances in which it found itself.

CULTURED SOCIETY

The decline of the Empire in the West and the invasions of the barbarians left the Church the lone symbol of law, order and civilisation. The masses of the new peoples and their leaders no longer represented a cultured society. The Latin Church could no longer make official use of a laity more given to arms than to the pursuit of peace. Our ancestors were a difficult people to civilise. Accordingly, the services of the Church gradually fell exclusively into the hands of the clerical part of the Church.

The lay people developed their own methods of participation in the life of the Church as the years went on, through popular celebrations, carnivals, the drama and other symbolic activities. By the 13th and 14th centuries, the age of the royalist and canon lawyers, the Roman concepts of corporation had transformed secular powers into a matter of king and council, and spiritual power into a matter of pope and clergy. The common man fell outside both spheres.

Then came the Reformation. One of its root causes was the decline of the laity as functioning members of the Church. The alarm bell had been sounded a century before by Marsilius of Padua who declared that no distinction existed in the priesthood between layman and priest. The reformers at one stroke abolished all essential distinctions between priest and people. Latin was replaced in all services by the vernacular. Full participation of the laity in the acts of worship and in Church government came to be a distinguishing mark of the new order.

The extreme interpretation given by the Reformers to the doctrine of the priesthood of the laity made Catholic churchmen of the West for centuries apprehensive of any attempt to reconsider the position of the layman in the life of the Church or to use any other than the Latin languages in the Western Church with its special clerical connotations.

While in the political sphere more emphasis was being placed, as the years went by, on the participation of even greater numbers of people in government, in the spiritual sphere emphasis continued to be placed on the special rule of obedience and passivity towards a divinely ordained priesthood.

The layman became more silent, less active in the West. He no longer thought of himself as a genuine participant in the sacrifice of the Mass, but as a mere onlooker. He came and sat silently attentive, or distracted, as once fulfilling a necessary obligation performed entirely by the priest. If asked to respond or sing, he opened his mouth but feebly in his Father's house. Individual piety came to be the rule, and an awareness of the essentially corporate character, of the fellowship, involved in Holy Communion virtually disappeared from view. And it was as a practical corollary of this whole situation that the entire range of the Church's work came to be considered work for the clergy only.

In many parts of the world today the status of the layman remains in the condition that has been described. But within our time there has been significant evidence of change. Laymen participate more in the liturgical life of the Church; really worthwhile endeavors are being made in this field. They participate more in apostolic work and in general parish affairs. It has come to be recognized that the layman has the right to a responsible report on the use of the funds he has contributed for the maintenance of church activities.

But much remains to be done. For example, some time before the convening of the present Council the Cardinal-Archbishop of Vienna told a group of lay people that they should make their voices heard on certain important

matters that would undoubtedly be considered at the Council.

Today the layman is not the ignorant serf of the 13th century. Even those today who are poorly educated possess a sophistication that the layman of even the 19th century did not know. And the educated person of today has resources in various fields of knowledge — law, medicine, the physical sciences, civil affairs — that did not characterise the man of even a few generations ago. Moreover, there is a steadily growing number of lay people who can move quite freely and intelligently in the field of theology.

These great sources of knowledge should not be neglected. If there are complicated matters, let us say, of a political nature upon which a pronouncement must be made, the layman of wide experience in public affairs should be consulted in order that the pronouncement may have its greatest effect without arousing an ever-present anti-clericalism. For it is not heresy to assert that in matters touching the complicated society in which we live, the layman may possess a greater knowledge and even a greater prudence than the clergy. Even where a moral issue is involved, the informed layman might well be consulted before pronouncements are made or action taken. A public statement delivered ex cathedra, as it were rather than ex rostro in our democratic political forum may often bring greater evils than those we seek to correct.

— Catholic Worker

Growth or Decline of the Church?

M. Schudlo, C.SS.R.

CHRISTIANS, being the earthly children of God, must look upon the world in which they live as the work and possession of their Heavenly Father and feel responsible for its fate. We must not despise the world, because both the spiritual and material world is the possession of God. For this reason we must value it, because everything must contribute to the sanctification of our fellow men in Christ. If a Christian does not make efforts to make it a better place to live, he is betraying the trust of His Heavenly Father as a son would be hurting his own earthly father, if he did not take interest in the affairs of the family of which he is a member.

All Christians must be interested in the fate of the world first because they are its citizens, and then because the Church of Christ must live and work in it, leading its inhabitants to God the Father.

Looking at the present day world we must say that our times are an age of transition. Since the last World War something is dead on the earth which will not rise again. The old world with its limitations is dead. A new world of

unforeseen proportions and dimensions is rising, and we are in the middle of it all. There is much uneasiness in the world. What is it? Is it a sign of sickness or of decadence? No, it is a crisis of growth. It is a crisis of the growth of unity of the modern world. The world is getting smaller all the time. It is due to air service, radio and TV inventions. Now news reaches the continent faster than it used to reach the nearby villages in the past. The waves of radio broadcasts bring news and thoughts of mankind to all of us. Thus a new world humanism and citizenry are formed. The whole world becomes our country.

It is in this world of unity that we Christians live and must build the Church of Christ. The world is in a new kind of revolution that stirs up people and nations. Who will unite mankind into one world wide family? Unbelievers affirm that it will not be the Church of Christ, because it is dying.

Why do they say so? Because they see the signs of agony in her bosom. Her numbers are decreasing while mankind is on the increase. The membership in the Church is getting smaller in many countries of the world which used to be called Christian, such as Italy, France and South America. The apostasy of the masses, they say, proves her failure and announces her near end. Allied with the capitalistic systems which she has so often supported to her own sorrow, the Church is collapsing with them!

On the other hand, they say, progress of science and technology is emancipating the old humanity from servitude, fears and myths. By myths they mean our Christtian beliefs and expectations. It was because of her inefficacy in the affairs of the earth, they go on, that she tried to offer man an escape into the next world. Thus she cannot conquer the world.

What reply should we give to the boasts of the unbelievers and of the enemies of Christ? Should we concede a defeat and resign ourselves to our dismal lot of seeing the new world moulded without Christ's spirit? No, because such behaviour would amount to defeatism, an atttitude unworthy of those who believe in a Master Who said: "Do not be afraid. I have conquered the world" (John 16, 33).

The Church is not dying. The best proof of our statement is the second Vatican Council which clearly refutes the allegations of our adversaries. It has roused so much interest in the world that even the militant atheists have sent their representatives to Rome to witness the greatest event of the 20th century and report to their masters.

The Church is very much alive in our century. The steps she has already taken to adapt herself to the times of the 20th century — the Liturgy in the vernacular, the revision of her Canon Law, the approach to, and friendliness toward our non-Catholic brethren — these are not the signs of a dying Church. She is the Kingdom of God. She cannot die without her Master's will. And His will is: "I shall build the Church and the gates of hell shall not prevail against it" (Matt. 16, 18).

The Church, adapting herself to our times, does not break up with the world, as some ultraconservatives would like her to do. She is entering the world and is trying to help its inhabitants to understand her in order that they may understand Christ and accept His divine teaching.

The Church is renewing herself, because she does not want her adversaries to take the initiative on culture, or action, and then use them against her and Christ. She wants to penetrate the contemporary civilization better than in the past. Countless modifications are necessary to bring the de-Christianized masses back to Christ. She is trying to put the major dogmas of our

faith at the centre, connecting them with our daily life and work. She intends to make worship comprehensible to every man, woman and child that goes to church on Sunday. Yes, she is adapting herself to the world in order to bring it back to Christ. She knows that she must permeate the world, if she wants to reconquer it. Some elements, seeing doom everywhere, would rather prefer stagnation or stagnant satisfaction to this new flow of ideas and undertakings which came to the surface during the conciliar debates. They were not the signs of death, but an evident proof of Church's mysterious life, for a corpse does not move, does not speak, does not try to regain life which has been irrevocably lost.

The Church of Christ is alive and will always be such, because it is God's instrument to communicate His life to men who are His earthly children. The Church is not like other associations. She is the new Eve giving spiritual birth to human souls which become God's living temples, for it is Christ Who animates them by imparting His Holy Spirit to them. Thus the Church is an organic reality, the Mystical Body of Our Lord Who lives in it and through it leads souls to His and Our Heavenly Father. For this reason Jacques B. Bossuet (1627-1704), the famous French pulpit orator and bishop, says: "The Church of Jesus Christ diffused and communicated. She is Jesus Christ whole, she is Jesus Christ perfect man, Jesus Christ in fullness."

The Church of Christ is at once human and divine, for she unites both elements which constitute her: men as her members and God with His saving grace and life. For this reason God does not cease to work in her through Christ, our only Mediator with the Father. By her origin, she is a divine society whose end is supernatural, that is, the salvation of the souls and glorification of God on earth. She is the prolongation of the risen Christ: "I am with you at all times, so long as the world will last" (Matt. 28, 20).

Being composed of men who are her members, the Church is therefore visible to the world. It is not something intangible and purely spiritual. She is a visible hierarchical society where the Popes and Bishops dispense the word of life to the followers of Christ.

As a living Body of Christ the Church cannot remain stationary, because she must develop, change and grow, as any living body does. Christ foretold her growth when He compared it to a mustard seed, "so that the birds of the air come and settle in its branches" (Matt. 13, 32). St. Paul says of Christ's mystical Body which is the Church: "In Him the whole structure is being closely fitted together by the Spirit to become God's Temple consecrated in the Lord. In Him you, too, are being fitted by the Spirit into the edifice to become God's dwelling place" (Eph. 2, 21-22). Consequently the world needs the church to further its moral and spiritual life, and the church needs the world for her growth and work. The Church must penetrate the world of men and impregnate them with the spirit of the Gospel to make God reign on earth: "Thy kingdom come!" It's her main task.

The Church resembles the earthly life of Our Lord. She knows sufferings, persecutions and triumphs. She has her glorifications and humiliations, as Christ had. Blaise Pascal (1623-62), scientist and religious philosopher, said: "The Church will be in agony until the end of time". This is just an echo of what Our Lord Himself said: "No pupil is above his teacher. It is enough for a pupil to be treated like his teacher... If people called the head of the household (that is, Christ) 'Belzubul', how much more the members of his family! Therefore do not be afraid of them" (Matt. 10, 24-26).

There are some who fear for the future of the Church. Some are afraid

that the enemies may overcome and destroy her, while the others are scared of the changes which are taking place within the Church in our times. A staunch defender of the past said: "I hope to die in the true Church." The poor fellow was afraid that the adaptation of the Church to modern times might destroy her. If we believe in Christ, we must realize that the Church is His, not ours. He will take care of her, if we play our part properly.

IMPORTANCE OF EAR AND EYE

Men would live in a murky and ominous world, if they did not have ears and eyes. It is true that touch and taste tell us about things in our immediate surroundings, but they tell us nothing of what lies beyond. It is the eye and the ear that tell us about the world of space and depth, filled with sounds and sights.

And it is surprising that these two organs, being so small, can do such a big job, for each of them is packed into a space of about a cubic inch. Yet within this small space the ear stocks about 30,000 sound receptors, and the eye 5,000 times as many light receptors.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, ч. 11.

Volume XXXVI, No. 11.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Мрія Св. Димитрія 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Чи погани спасаються? ... о. М. Шудло, ЧНІ. 8
Заник шаблоновости 14
Прощайте, квіти ..... о. Ромас Ганас 17
Ласка тайни миропомазання
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 19
Хотів би ти знати? 20
Змисловість 24
Хто такі тиндярищі? ..... о. М. Шудло, ЧНІ. 26
Моряцька пригода ..... О. Флотів 29

Mary, Our Queen ... John Stuchlak, C.SS.R. 33
The Ultimate Fate of Man
M. Schudlo, C.SS.R. 35
Are New Canadians Dangerous?
Daniel E. Woodward 39
This Is A Man! 41
"I Love You — Or Something..." 43
I'd Like To Know 45
Cogitations ..... Father Njck of Montreal 48
When and How Shall We Die? 50
Korean Catholics ..... Father Patrick Burke 51
My Thorny Problem ... M. Schudlo, C.SS.R. 54
Japan—The Church Today 55
Have We A Place For The Layman?
J. G. Kervin 59
Growth or Decline of the Church?
M. Schudlo, C.SS.R. 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1934
DECEMBER

REDEEMERS

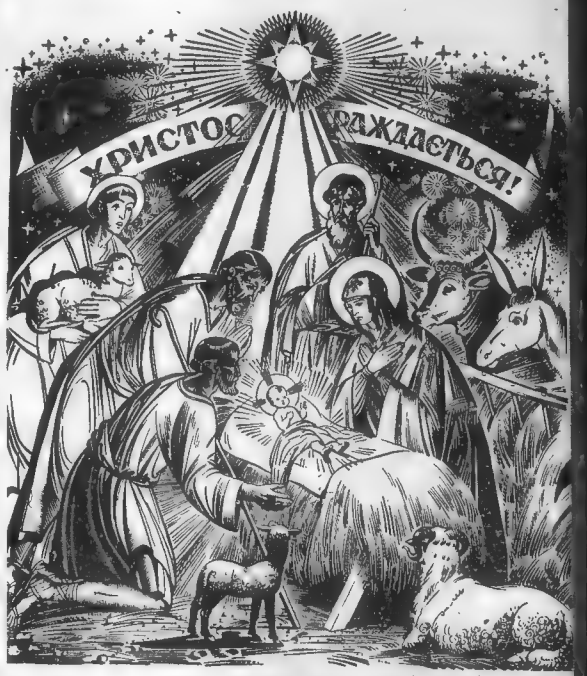

СЛАВІТЕ ЙОГО!

VOICE

Викривлене святкування Різдва

МЕШКАНЦІ Єрусалиму і Вифлеєму нічого не знали або не цікавилися народженням Христа, хоч пастирі "розповідали про Дитину" (Лк. 1, 17). Хоч люди, які чули дивне оповідання про анголів, Божого Сина, "дивувалися тому, що пастухи говорили їм", (Лк. 1, 18), проте Св. Євангелія не зазначує, що вони зрозуміли значення Христового Різдва. Ніхто з них не вважав потрібним удатися до печері та зложити новонародженому Месії поклін і привіт з нагоди Його приходу на землю. Це був тільки безплідний подив, який зовсім не вплинув на спосіб їх думання і покращання життя. Вони дальше займалися посвоєму давніми справами, журилися малими клопотами і відвідували своїх приятелів, але для новонародженого Месії не було в них часу. Мешканці Вифлеєму не скористали нічого з народження Христа. Він народився в їх місті, але вони не дозволили Йому народитися в їхніх серцях.

Між сьогоднішніми християнами є багато, що зовсім подібні до мешканців Вифлеєму з часів народження Спасителя. Різдво Христове не має для них ніякого духовного значення.

Вороги Христа і християнства знають, що добре зрозуміле Різдво Спасителя має надзвичайне значення для людських душ. Воно перероджує тих, що належно зрозуміли його і витягнули з нього висновки для свого особистого та родинного життя. Тому сьогодні бачимо стільки заїлої, хоч скритої пропаганди, щоб викривити в людях дійсне значення Різдва.

ЦЕ НЕ ХРИСТОВЕ РІЗДВО
This is not Christmas

Для багатьох Різдво не є **ім'янинами** Бога, що стався чоловіком, щоб привести світ до Бога Отця. Жиди, хоч не вірять у Христа, якого відкинули їх предки, роблять найбільше пропаганди в часі різдвяного часу. Вистачає поглянути на вулиці та крамниці. Скільки прикрас, електричних лямпок і прерізних видовищ! Чому? Для кого? Для Христа? Ні, зовсім ні! Вони не святкують Різдва Божого Сина, але радуються різдвяним часом, бо це знаменита нагода зробити добрий **інтерес** з нагоди народження Божого Сина.

Продажа одежі, прикрас, забавок... На прикрашених вулицях і крамницях можна зобачити **Сента Клоз,** оленів запряжених до санок, на яких їде легендарний "добродій" тевтонів-нордійців... Але в цих прикрасах ніде нема Того, чие народження пригадує людству Різдво. Нема ІСУСА ХРИСТА! Нема Його преблагословенної Матері Марії! Нема анголів, що вітали Його прихід на світ співом: "Слава Богу на небі, і на землі мир" (Лк. 2, 14). Нема пастушків, що привітали Спаси-

теля в імені жидівського народу, нема східніх мудрців, що в імені поганських народів зложили дарунки Божому Синові, Цареві вселенної. Різдво для неодного стало тільки важним днем у році, бо це день закупів, забав, стрічі з приятелями, доброго обіду й обильної пиятики! Отак вороги Христа обдерли день Його народження з усіх Божих і релігійних прикрас і надали йому значення звичайного світського дня відпочинку та розривок. Це крайня зневага для Спасителя і всіх, що вірять у Нього. Це підступний маневр безбожників, масонів і безвірків, які хитро прогнали Христа з Різдва, заступаючи його фантастичним добродієм, **С. Клозом** або й навіть таким безбожником і ворогом християнства, як жидівський псевдо-аналітик, Жигмонт Фройд (1856-1939). Минулого року в Америці появилися картки з бюстом Фройда, під яким виднілися богохульні слова: "Веселих Різдвяних Свят!"

По другій світовій війні одна багата родина в Лос Анджелос адаптувала маленького українського хлопчика та забрала його до Америки. Надійшло Різдво. Прибрані батьки задумали справити синкові гарне різдво. Забрали його до великої крамниці в місті, щоб він сам вибрав різні дарунки на Різдво.

Хлопчина почав розглядати по багатій крамниці. Зразу був захоплений багатством прерізних речей, які бачив, але згодом став нервовий і неспокійний. Став проходити від стола до стола та шукав за чимось. Батьки завважили його збентеження і невдоволення та спитались: "Михасю, чого так нервово шукаєш?"

Хлопець поглянув на батьків і завідателя крамниці та поважно й сумовито промовив:' 'А де ж Дитятко Ісус? Тут є все, а тільки Христа нема!" Завідатель почервонів і негайно звелів поставити в крамниці на виднім місці маленький вертеп і дитятко Ісуса в яслах.

Хлопчина втішно засміявся. Своїм відважним виступом цей хлопець пригадав своїм прибраним батькам і завідателеві крамниці, що Дитятко Ісус є головною Особою Різдва. Коли Його усунемо, то Різдво тратить своє значення і чар, і повертається в звичайний день відпочинку, забав і пиятики.

Раз Бог з'явився Авраамові, батькові жидівського народу, і промовив до нього: "Я—Бог всемогутній. Ходи зо Мною і будь бездоганний. Я зроблю союз між Мною і тобою!" (Бут. 17, 1-2).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ЛІТУРГІЙНА ОБНОВА, ПОРУЧЕНА ВСЕЛЕНСЬКИМ СОБОРОМ, ДОВЕЛА ДО ОБНОВИ ДУХОВНОГО ЖИТТЯ ВІРНИХ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць грудень благословлене св. Отцем)

НАШІ села в Західній Україні (Галичині) визначалися перед першою світовою війною щирим християнським характером. Тому слушно міг писати один автор, що в небі є повно галицьких селян.

Наша злука з Христом в небі залежить від нашої злуки з Христом на землі. Практичним виявом цеї злуки є жити літургічним життям.

Що це літургічне життя? Що це Літургія?

Літургія обіймає публічні вияви, форми богопочитання, що його віддає містичне Тіло Христа, так самого Голови цього Тіла як і Його членів. В Літургії св. Церква, це таїнственне Тіло Христа, признає найвищу владу Бога та віддає Йому належне почитання, послух, підчинення. Церква, як містичне Тіло Христа, увіковічнює, продовжує Його жертву. Через Церкву та в ній Христос діє. Зовнішні форми цього почитання розвинулися протягом віків. Зокрема св. Отці, що найближче стояли Апостолів і що через ціле життя розважали св. Письмо, передали нам молитви й обряди літургічних богослужень.

Літургічне життя—це жива участь в Літургії. Сама матеріяльна присутність на богослуженні малощо значить: цьому зовнішньому почитанню має товаришити дух правдивої побожности, свідома участь в тім, що дані богослужби означають. Хто живе літургічним життям, є свідомий того, що він бере діяльну участь у Літургії і разом з Христом, найвищим Священиком жертвує Христа та з цею жертвою жертвує себе, своє життя Богові, щоб разом з Христом, Головою містичного Тіла і з усіма членами того Тіла, св. Церквою, Всевишнього почитати, Йому дякувати, Його перепрошувати, Його просити. Хто живе літургічним життям, уладжує ціле своє життя в літургічнім дусі.

Перенесімся духом у наші галицькі села перед першою світовою війною. Церква була осередком села та його життя. Церковні богослуження, церковний рік мали рішальний вплив на життя наших селян. В неділі все, що жило, було в церкві, хіба, що хто не мав у що вбратися. Всі співали самою їлкою традиційні, церковні напіви, що на їх високу музичну вартість, а заразом глибокий релігійний настрій складалися цілі століття народньої творчости. А як співали! Це співала душа народу, прославляючи свого Небесного Отця і Господа, а заразом висказуючи свої потреби, свої болі, шукаючи в тім всенароднім співі, величанні, Божої ласки, потіхи, просячи Божої помочі в життєвій боротьбі. Кожний відчував тоді, що є Божою дитиною, а неділя була його гостиною в Небесно-

го Отця; тому, без огляду на всі його злидні, турботи, кожний виходив з церкви скріплений на дусі на цілий тиждень своєї земської мандрівки.

Вселенський Собор бажає поширити в цілому світі літургічну віднову. Від цього залежить духовне життя Церкви. Бо Церква, що її оснував Христос, головно через Літургію, значить Службу Божу, св. Тайни та церковні богослужби, уділяє людству овочі відкуплення. В Літургії є стале діяння Христа, як Первосвященика, що в Нім і через Нього, при помочі видимої акції, освячується людський рід, а в тому самому часі містичне Тіло Христа, так Голова як і Його члени беруть участь у Божому почитанні. З того можна ясно бачити, як кожна літургічна дія має в собі сакраментальний характер і є в силі віддавати Богові почитання і рівночасно освячувати людей.

В той спосіб Літургія є кульмінаційною точкою, до якої звертається ціла діяльність Церкви і є джерелом, з якого випливає її життєдайна сила. Є вона заразом, під видом священних дійств, здійсненням таїнства Христа, що перебуває і діє в нас. В літургічнім році Церква переходить життя Христа, Спасителя, і цілу економію відкуплення людства.

Вселенський Собор звертає увагу на значення Літургії в душпастирстві. Літургія може спричинити цілковиту, основну віднову християнського життя, вказуючи вірним головні таїнства віри та представляючи їх у конкретний, живий спосіб. Однак, щоб Літургія сповнила цю задачу конечним є, щоб дійства, що їх обіймає Літургія, були відповідним і зрозумілим висловом літургічної акції і її значення, значить, щоб вірні могли легко зрозуміти ті таїнства, що їх дана літургічна дія представляє. Це буде заохочувати вірних до активної участи в літургічних богослуженнях.

Саме поняття Літургії, як всенароднього дійства, вимагає, щоб у богослужбах, Літургії, всі присутні брали чинну часть, а не тільки дяк чи хор. Деколи можна чути нарікання, що наша Служба Божа є задовга, що вірні на богослуженнях нетерпеливляться і т.д. Головна причина лежить у тім, що вірні не беруть у Літургії чинної участи, що в часі Служби Божої всі разом не співають, чи голосно не відповідають священикові. Пів години церковної відправи, в часі якої вірні є тільки матеріяльними слухачами чи видцями видається для них довшою, чим одна година богослуження, коли всі вірні разом співають чи відповідають, рецитуючи частини Літургії призначені для них. Закарпатські наші брати там, де в їх церквах є старинне простопініе (наша самоїлка) і всі в церкві разом співають, йдуть до церкви на співані Служби Божі, так старші, як і молодь, а не бажають бути на читаних Службах Божих, де тільки одна особа (дяк) відповідає. Фігуральний хор ніколи не може заступити всенароднього співу т. зв. самоїлки. Тому так Слуга Божий Митрополит А. Шептицький, як Преосв. Кир Григорій Хомишин і інші наші Владики були за самоїлкою.

Щоб літургічні відправи принесли бажані овочі, дуже важливою річчю є:

1. Щоб особи, що вчать людей Літургії, добре знали її.

2. Щоб вони подавали народові такі основні поучення, щоб вірні могли зрозуміти значення різних богослужень, їх обрядів, свят і всіх пір літургічного року. Це запевнить, що вірні не будуть тільки простими слухачами, але будуть брати діяльну участь у святих дійствах. Це буде неначе примушувати їх, щоб у часі богослужб усі спільно разом лучилися і голосно проказували чи співали відповідні частини, що є призначені для вірних. У Службі Божій вони будуть приносити Богові Божественну Жертву зі священиком, і самі будуть себе жертвувати в злуці з Христом. В той спосіб таїнства, що містяться в Літургії і вічні правди, що їх виражають церковні молитви, легко можуть стати основною частиною життя вірних. Вірні, перейняті в Літургії тими правдами, будуть їх здійснювати в своєму житті. Їх життя буде неначе продовженням Літургії; у злуці з Христом вони будуть служити Богові, жертвуючи свої діла, терпіння, ціле своє життя Небесному Отцеві. Вірні, злучені з Христом через освячаючу ласку, будуть ще тісніше з Ним з'єднані через Літургію.

Просім Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії про віднову літургічного життя в нашому народі.

Місійне намірення: Щоб св. Літургія у формі пристосованій до умовости народу, як це припоручає Вселенський Собор, привела більше число вірних для Церкви.

Січень 1965: Загальне намірення: За перемогу над перешкодами до християнського з'єднання.

Місійне намірення: За християнське з'єднання на місіях.

І. Калиненко

БИТВА ПІД МАРАТОНОМ

Як Олімпійських гриж сміливі змаги
Загартували греків духа і тіла,
Із Азії стерв'ятників ватаги
Нахлинули на маратонські поля.

Як ураган фіялкові на трави,
На геллеиську красу - варварська тьма.
Даремні Лімпія і зрадників орави
На вас пішли Атени і життя.

Свобода двигнулась напротив рабства власті
І ум ясний—на злоби чорний яд,
Геройський Мільтіяд—на Дарія загин!

ВАГА І БРАК ВАГИ

Що більше тіло, то земля сильніше притягає його, тому згадана річ більше важить. Як людина виб'ється поза притягання землі, то зазнає почуття, що вона нічого не важить. Отож у просторах так сателіти, як і люди, що літають у них, нічого не важать, бо вони є поза притяганням землі через те, що літають 18,000 миль на годину. Вони не відчувають, що літають. Їм здається, що стоять на місці, бо вони задалеко від землі, щоб бачити, що летять, бо до цього потрібно другого тіла, щоб міряти віддаль від нього.

Відповідальність за автомобіль

о. М. Щудло, ЧНІ.

АВТОМОБІЛЬ це один із найкращих винаходів техніки і науки. Бог дав людям розум, щоб вони могли влегшувати своє життя на землі й так краще служити своєму ласкавому Творцеві. За всі модерні винаходи слід дякувати Богові, бо Він від віків хотів, щоб люди винайшли їх.

На жаль люди часто надужи-вають модерні винаходи. Один із найбільше надуживаних винаходів це автомобіль. Дивно, що на вид стількох катастроф, каліцтв і смертей на дорогах мало хто поважно призадумується над тим, що 99 відсотків цих смертей це вислід людської недбалости, що її можна і треба усунути.

Між причинами смертей на дорогах слід підкреслити слідуючі: невишколені шофери, що належно не вміють їздити; молоді хлопці, що хочуть писуватися перед іншими, що вони 'герої', які вміють тиснути на бензину і гнати немов шалені; механіки, що належно не направляють автомобілів; поліція, що недбало пильнує доріг і не забороняє недбалим і п'яним шоферам керувати автомобілями; надужиття алкогольних напитків при різних забавах і нагодах; брак поясів в автомобілях, що кожен пасажир мав би накладати на себе під час їзди; брак почуття відповідальности за своє життя в шоферах і людях, що ходять по дорогах, тощо.

Слід пам'ятати, що **тяжко грішить** той, хто через недбалість або пиянство тяжко покалічить або заб'є себе чи інших.

Автомобіль це знаменита річ, але слід належно вживати його. Слід завжди дивитися на автомобіль як на небезпечну зброю, що може легко спричинити смерть і знищити життя, що є одним із найбільших Божих дарів для людей. Божа заповідь "НЕ ВБИВАЙ!" не тільки забороняє стріляти, вішати або ножем убивати ближніх, але й так само автомобілем. Дивно, що багато людей дивиться на катастрофи по дорогах як на звичайну річ, тому сливе нічого не робиться, щоб усунути з доріг морди невинних, що гинуть на них, дуже часто без власної вини!

* * *

Ось правила, що допоможуть людям доброї волі та здорового розуму належно і безпечно керувати автомобілем:

1) **Не пий, якщо їдеш. Не їдь, якщо випив.** Коли ж хтось хоче їхати потім, як **покушав** алкоголю, але зовсім не є п'яний, то бодай нехай їде дуже помалу, принаймні наполовину помаліше ніж їде тоді, як нічого не пив.

2) Слід уникати надмірної скорости. Нема чого спішитися. Не один шофер через надмірний поспіх передчасно зійшов до гробу та ще й других забрав з собою, хоч їм так гарно усміхалося життя! Хто має кудись їхати, нехай виїде на час! Хто **пізно** виїхав, нехай не лякається **пізно** приїхати на призначене місце. Воно куди краще спізнитися на 10 чи 15 мінут до праці або на мітінг аніж лежати декілька місяців у шпиталі з поломаними ребрами і хребтом, або гнити в темнім гробі.

Слід підмітити, що пересадно скора їзда автомобілем це **смертельний** гріх. Закон про скорість їзди зобов'язує в **сумлінні.** Хто переступає це правило в значній мірі, той допускається тяжкого гріха, з якого опісля мусить сповідатися. Що скоріше хтось їде, то менше контролі має над автомобілем. Один скорий шофер сказав мені по страшнім акциденті, з якого ледве вийшов живий: "Відтепер не буду скоріше їхати ніж 30 миль на годину. Дякую Богові, що я ще живий!"

3) Час від часу треба провірити свій автомобіль, щоб був завжди в добрім стані та надавався до їзди. Хто знає, що його автомобіль не надається до їзди і все таки пускається ним у дорогу, той грішить, бо наражає себе і других на каліцтво або й смерть. Це ж заборонене Божим і людським законом.

4) Шофер, що керує автомобілем, має під час їзди вважати так на себе, як і на інших шоферів. Нечемність якогось шофера супроти нього не оправдує його нечемности, бо християнин не сміє відплачуватися злом за зло. Так роблять погани, що не знають Бога, який добром платить за зло. За цю нечемність нераз платить саме той, що відплачується нечемністю. От якийсь розстріпаний шофер не змінить світла в ночі. Другий шофер хоче пімститися за нечемність і засвітить йому в очі. Цей другий шофер стане осліплений і заїде в нього. Хто з цього скористав? Ніхто, бо обидва шофери опинилися в акциденті, а може й шпиталі. Чи не було б краще примкнути очі на нечемність першого розтріпаного шофера, припинити автомобіль, скрутити трохи на бік і обминути нещастя?

5) Слід уважати на пішоходів, особливо вночі. Чорне вбрання пішохода не дозволяє шоферові добре бачити його. Отож вночі слід бути подвійно обережними, особливо в густо заселених осередках. Самі пішоходи так само повинні уважати на шоферів. Колись люди вірили, що життя людини залежить від звізди, під якою вона народилася. Сьогодні дуже часто це життя залежить від світла, під яким люди переходять вулиці і перехрестя.

6) Треба придержуватися приписів руху, бо вони зобов'язують у сумлінні. Це гріх легковажити собі їх, бо від них може залежати життя шофера, його родини або пішоходів. Не слід переганяти інших, щоб випередити червоне світло, бо з цього зроджуються численні акциденти.

Коротко кажучи, шофери повинні пам'ятати, що Бог буде вимагати рахунку, що сталось через автомобіль. Горе тому шоферові, що через недбалість мав би з'явитися на Божий суд з руками закривавленими кров'ю невинно вбитої людини.

7) Перед їздою слід перехреститися та проказати коротку

молитву, от хоча б "Отче наш" і "Богородице Діво", щоб Небесний Отець і Пречиста Діва чували над нами. Проте молитва не поможе нічого, коли шофер п'яний або заскоро чи недбало їде. Бог помагає тільки тим, що сумлінно керують автомобілями, придержуються приписів руху та вживають свого розуму, бо й на те Господь дав його людям.

Дехто ставляє собі ікону чи медалик Св. Христофора до автомобілів і думає, що Святий буде хоронити його від нещастя, хоча б він був п'яний і їхав немов вітер і не числився з приписами їзди. Хто так думає, той страшно обманює себе, бо Святий Христофор виходить із того автомобіля, що заскоро їде, або яким керує п'яний чи безвідповідальний шофер.

8) Слід пам'ятати, що мала нерозважність, один келішок горілки забагато або надмірна скорість можуть загнати до гробу самого шофера, вчинити його жінку заплаканою вдовою і повернути його власні діточки в бідні сироти, що мусітимуть зростати без опіки батька, без якого дітям тяжко нормально розвиватися.

Одна жінка мала чоловіка, що любив страшно скоро їхати автомобілем. Вона взяла фотографію свого синка і приліпила над автомобільним показчиком. Це опам'ятало чоловіка шофера, бо як стрілка наближалася до фотографії, то він спиняв автомобіль і їхав так, як треба.

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

СЛУЗІ БОЖОМУ КИР АНДРЕЄВІ

Божий Слуга Митрополит Андрей Шептицький

Ізбранний із грона великих княжих родів,
Величчям сповнений історії слов'ян,
Із темряви віків Ти виринув як пан
Сердець мільйонів і Мойсей народів.

Ось він гряде: з Синайської гори святим вогнем
Із білим посохом в сніжній долоні,
Він проводить стотисячній колоні
Одушевлених, що йдуть в Обіцяний Едем.

На їх чолах завзяття білі рожі.
На мури ворожі, тьм'яні, ворожі
Гримить сурма з Святця рожевих уст:
"Народе, вір, я правдою клянусь,
Над попелищами руїни
Воскресне Церква й Україна".

Бог дав вибраному народові землю амореїв і звелів винищити їх за їхні гріхи, як ці гріхи перейшли міру Божого прощення: Бог сам заповів, що жиди отримають цю землю, але не зараз, "бо досі ще не сповнилися гріхи амореїв" (Бут. 15, 16).

Чи потрібна нам віра?

ВІРА це початок нашого спасіння. Без віри не можливе ні християнське життя, ні спасення, ні освячення. Хто має дійсно сильну віру, той переможе всі трудності життя, піднесеться з упадків, дійде до святости і вічного щастя в небі.

Християнин мусить завжди руководитися засадами віри, хто б він не був по фаху, і що не робив би. Що жахливіша і страшніша дійсність і грішніші небезпеки або труднощі, то сильніше треба вірити. Св. Павло отак писав до християн:

"Браття, Святі вірою перемагали царства, заводили справедливість, осягали те, що було їм обіцяне, замикали пащі левам, гасили пожежі, тікали від вістря меча, ставали сильні, хоч самі собою були слабі, виявлялися хоробрими в боях і змушували до втечі війська напасників" (Євр. 11, 33-34).

Віра щораз краще буде відкривати Бога нашій душі, бо Бог відразу ніколи нікому не об'являється як повна дійсність, але робить це помаленьку і ступнево, якщо душа вірно служить Йому і пошукує Його. Він веде людей до Себе різними стежками цебто відмінними дорогами життя.

Віра потрібна так само, щоб належно любити ближнього, бо яке це християнство, коли з нього виключена любов до ближнього? Як можна будувати тривалий і справедливий світ, коли в будівничих нема правдивої, християнської любови до ближніх, а пошукування добра партій чи одної соціяльної кляси з послідовним покривдженням і упослідженням

інших?

* * *

Віра просвічує людині шлях до досконалости і святости. Те, що для безвірків являється трагедією, абсурдом і нещастям, для людей глибокої віри є Божим зарядженням, бо Бог вміє писати просто кривими лініями. Ось тому людина Божа бачить Бога всюди цебто пізнає Його діяння в усіх обставинах життя та історії світу і народів.

Віра помагає людині відважно та непохитно трудитися над власним спасінням, бо ніхто в світі не годен ні спасти, ані погубити нас проти нашої власної волі. Наше ж освячення і спасіння краще запевняються, якщо працюємо над цими справами в злуці з іншими, бо почуття приналежности додає відваги та ободрює серед трудностей. Люблячи ж ближнього, з яким разом трудимося над

спільною ціллю, будемо любити Христа, бо обидві любови нерозлучні. Хто дійсно любить Христа, той буде любити і ближнього, і навпаки. Любити ж треба всіх людей, бо Бог заборонив нам вірити з абсолютною певністю, що хтось буде або вже є проклятий, хоч треба прийняти як правду віри існування вічного пекла.

* * *

Віра помагає нам постійно духовно зростати в Божій ласці і так закріпляти в собі надію на вічне спасіння. Наше ж духовне життя це постійний зріст і духовий фермент, бо й наша душа не вповні викінчена, поки живемо на світі. Ось тому її треба невпинно перетворювати на подобу Христа, що є розв'язкою не тільки особистих проблем кожної людини, але й єдиною розв'язкою проблем і несправедливостей, що огірчують людям життя на землі. Такий погляд на Христа може витворити одна тільки віра. Хто не має живої віри, для того Христос нічого не значить.

Сьогоднішнє людство проходить різні стадії росту. Невпинні занепокоєння між народами світу, різні системи і зудари між системами це наявний доказ, що світ опинився в кризі росту, з якої тільки віра в Христа може вивести його, бо Спаситель це Світло для світу. Хто відкидає Його, той автоматично опиняється в темряві сумнівів, непевности і зневіри.

Люди оживлені вірою повинні намагатися, щоб світ через цю кризу росту не тільки не віддалився від Христа, бо поступ людства не повинен іти наперекір засадам Євангелії, але бути оживлений нею, якщо світ не хоче марно витрачувати своїх дорогоцінних енергій. Вказати модерному світові, як можна це осягнути, належить до людей живої віри.

Не слід відкидати й осуджувати різних спроб, що провідники народів роблять, щоб розв'язати національні, економічні чи міжнародні трудності. Ні, християни повинні доложити всіх можливих зусиль, щоб привести заблуканий світ до Христа, сподіючись, що їхні зусилля остаточно покінчаться успіхом, бо не програє той, хто оживлений вірою, бореться за Христа і Його Царство.

СИЛА АТОМНИХ БОМБ

Атомні бомби, що американці скинули на Гірошіму і Нагасакі, виглядають забавками в порівнянні з теперішніми бомбами, які є вже багато сильніші. 10-сять мегатонова бомба, що вибухає 30 миль над землею, годна спричинити вогонь-пожежу на просторі 5,000 квадратових миль, якщо день погідний. Большевики кажуть, що мають 100-мегатонові бомби, які десять разів сильніші ніж 10-мегатонові.

Вибух цієї бомби викидає радіоактивні промені, що годні спричинити смерть на віддаль двох миль. Найбільше ж лихо в тім, що вибух цих бомб спричиняє опади на великі простори, несучи всюди смерть і знищення.

Американка про Америку

о. Роман Ганас

На сторінках американської преси появилася недавно знаменна стаття визначної журналістки Пані Май Крейґ. Авторка заторкує дуже влучно і критично сучасні політичні та суспільні прояви життя американського народу, які не ворожать нічого доброго на будучність. З деякими думками статті П. Крейґ зазаємо познайомити наших читачів.

Пані Крейґ пише так: Якщо не наступлять глибокі засадничі зміни в житті американського народу в щирому поході проти її поблажливости в моральному публічному та приватному житті, тоді будемо свідками занепаду і упадку нашої країни. Численні безвідповідальні щоденні смерті на дорогах, загальне обманювання себе самих, жадоба скорого збогачення, розбиті родини і нерішучість в заграничній політиці це явища, які можуть знищити нас. Всюди в житті бракує нам принципів і стійкости за чесність і справедливість. Ганебне потурання преси, яка поширяє скандали з неморального життя, спричиняє згоду старших на неопанування нашої молоді, вже і так далекої на дорозі злочинів, хитрості, обезцінення невинности в наших дівчат, які завтра мають стати матерями. Бракує грошевої моральности в нашому Уряді, як загально прийнятої практики. Світ переконаний, що одною рукою може брати наші гроші, другою бити нас по лиці. Ми говоримо все про наш провід, а в дійсності ми є неспосібні бути провідниками. Тому що неприємно є говорити про неприємні справи, ми твердимо, що СССР. змінив своє рішення "поховати нас", Червоний Китай є злий, а може не Хрущов. Безсердешно посилаємо наших юнаків гинути в джунглях, де бракує нам сильного рішення виграти війну чи не зачинати її. Продаємо пшеницю комуністам, щоби врятувати їх від правди, що комунізм не є в силі забезпечити поживою своїх громадян. Ми були нерішучі щодо Куби, і тепер вона стала осередком підривної акції проти пол. Америки та Африки.

Де знайти нам сильну людину, яка провадила б нас? Чи знову будемо вибирати такого, який перед виборами буде запевняти нас, що наша доля залежить від нас самих? Ми могли врятувати Кубу для свободи і врятувати себе і полудневу Америку від небезпеки комунізму, але ми цього не зробили. Світ не вірить в те, що ми говоримо, але в те, що робимо.

Об'єднані Нації основані були в нашому краю. Нині вони

стали неохайною мішаниною народів старих і нових, які тільки забирають наші гроші, ігнорують наші домагання і часто переголосовують нас. Ми вкладаємо великі гроші в нашу оборону, ми підписали атомовий договір з нашим ворогом, який ніколи не дотримує слова, що ми не будемо випробовувати атомової зброї так, як нам треба. Чому нашу оборону ми зв'язали таким договором, коли наші генерали, а не бізнесмен МкНамара, твердили, що ми потребуємо випробувань атомової зброї, не питаючись про дозвіл наших приятелів чи ворогів.

Необдумано зачіпилися ми в Полудневім В'єтнамі, і здається, що ганебно нас звідтам викинуть. Можливо, що ми не повинні були там мішатися. Одне є певне для нас, коли де йдемо, то на те, щоб ми побідили.

Ми тратимо для себе в світі пошану, а пошана є більше важна для народу, як прихильні почування. Маємо нині мало прихильности в народів, яким ми багато помогли. Ніхто не шанує м'якої, слабої чи нестійкої людини в політиці чи ділах. Тому і кожний з нас повинен позбутися всякого самолюбства, нестійкости і неморальности. Провідників повинні ми вибирати рішучих, інтелігентних, людей принципових, які поведуть нас і других і привернуть пошану для себе і других.

Та чи та знаменита стаття Пані Крейг не залишиться тільки голосом вопіющим в пустині?

Грекокатолик чи українець католик?

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

"Чому наша Церква в Америці та Канаді викинула таку давню і традицією освячену назву, як грекокатолик, грекокатолицька Церква і грекокатолицький обряд? Таж це наші історичні назви, до яких українці привикли! Якщо ці назви були добрі в Старім Краю, то чому б вони не мали бути добрі в Америці, Канаді чи Австралії або інших краях, де сьогодні проживають українці, які належать до католицької Церкви?

-Я є вповні за тим, щоб затрамати давню назву і не ширити замішання між нашим народом. Отож прошу пояснити мені, чому цю назву тепер змінено на "українці католики" і нашу Церкву зачато звати "українською католицькою?"

* * *

БАГАТО наших людей не розуміє значення слова **Грекокатолик,** що донедавна було гейби офіційною назвою нашої Церкви й обряду. Сьогодні більшість українців католиків залишила це слово й зве свою Церкву українською католицькою, а обряд попросту українським.

Дехто жалує за давньою назвою. Ось тому треба вияснити цю замотану справу, бо одні боронять цю назву, а другі відкидають її як непотрібну, бо ширить замішання між чужинцями.

Звідкіля взялося слово грекокатолик?

По приверненні єдности віри нашої Церкви з Римом в 1595 р. наша офіційна назва була "уніяти". З цього пішла й назва нашої Церкви "уніятська Церква" цебто Церква юридично об'єднана з Римом. Унія зразу поширилася в Східній Україні, потім перейшла до Галичини і згодом на Закарпаття.

Східня і Західня Україна (Галичина) була під владою Польщі, а Закарпаття належало до Мадярщини. Католики латинського обряду так в Польщі, як в Мадярщині часто не вважали українців-уніятів за правдивих католиків, і тому не рідко нехтували ними. Це боліло наших владик і нарід.

В 1773 р. три єпископи східніх єпархій Мадярщини зібралися в Відні, столиці Австрії, на синодчик. Це вчинили на заклик цариці Марії Терези, що звеліла їм переглянути літургійні видання віденської слов'янської друкарні та накреслити плян загальної церковної дисципліни для Східньої Церкви, що пробувала в австроугорській монархії. Запрошення цариці має дату 24 лютня 1773 р.

Рішення синоду

Імена єпископів такі: Андрій Бачинський, єпископ Мукачева, владика русинів-українців; Григорій Майор, єпископ фаґарашський для румунів католиків східнього обряду, і Василь Божичкович, владика хорватів католиків східнього обряду. Крім цього численне духовенство всіх трьох єпархій взяло участь в нарадах. Синодчик тривав два місяці. На ньому проведено літургійну реформу цебто привернено київські та почаївські приписи, викидаючи московські звичаї. Вирішено дисциплінарні питання для всіх трьох єпархій і виготовлено прохання до цариці, щоб в офіційних документах на-майбутнє вживано слова **Грекокатолик** замість "уніят", бо це останнє не має доброї слави між латинниками.

Марія Тереса вислухала прохання і видала декрет, яким звеліла всіх з'єднаних з Римом католиків східнього обряду на території Австро - угорщини звати **грекокатоликами.**

Отож це слово не означає тільки українців з'єднаними з Римом. Воно покривало всіх католиків східніх обрядів, що проживали в колицній австро-угорській імперії.

Українці Галичини радо прийняли цю назву для своєї Церкви, бо вона вказувала, що всі католики є рівні перед австрійською владою.

Ця назва "грекокатолик" була добра для нас в Галичині, бо вона не спричиняла ніякого замішання. Кожен знав, що грекокатолик і українець це та сама особа. Зате на іміграції чи взагалі поза Україною це слово часто спричиняє замішання між чужинцями, бо вони слушно, почувши назву "грекокатолик", думають, що тут іде про греків, які є католиками. Ця назва добра і правдива для греків злучених із Римом, а не для українців, бо ми не греки- а українці. Отож для нас найкраща назва була б "Українці ка-

толики візантійського чи слов'янського обряду". Дехто хоче звати наш обряд українським, бо через численні додатки й достосування візантійського обряду до наших звичаїв він сильно різниться від давнього візантійського, що від нього походить.

Водночас слід зазначити, що ніхто самовільно не зміняв назви "грекокатолик" на "українець католик". Щоправда, деякі письменники вже здавна були завважили і не раз підкреслювали факт, що назва "грекокатолик" не відповідає дійсності тому, що не окреслює ні нашого народу, ні Церкви, ні обряду, бо вона штучна. Ця назва точно окреслює греків католиків, а не українців католиків. Ми ж є католиками, але не греками. Хоч ми це розуміємо, проте цього не розуміють інші, от хоча б американці чи канадійці. Як ми скажемо їм, що ми "грекокатолики", то вони природно беруть нас за греків, які належать до католицької Церкви.

І саме такий комічний припадок трапився авторові цієї статті. Десь у 1956 р. бажав він дістати пів години часу на різдвяну програму на телевізійній станції в Ньюарку. Зателефонував до головного керівника станції, і він радо погодився на нашу різдвяну програму, заявляючи, що греки мають годинну програму, тому тут не буде трудности. Водночас подав мені ім'я і телефонне число керівника грецької програми і заявив: "Скажіть йому від мене, щоб відступив вам пів години!" "А як він не схоче мені відступити, то що буде?" питався його. На це дістав таку відповідь: "Якщо він відкажеться відступити Вам пів години, то викину його з його програмою!"

"Перепрошую, але ми не є греки. Ми українці католики з церкви Св. Івана Хрестителя в Ньюарку", кажу я. "О-о-о, то це зовсім інша справа!" здивовано відказав керівник. "Я думав, що ви греки католики!"

Ось один з прикладів, що назва грекокатолик не надається для нас. Вона добра для католицьких греків, а не для українців. Скільки разів траплялося нашим людям, як вони заявили "Я грекокатолик", то дехто з американців спитався їх: "А коли ви приїхали з Греції до Америки? Греція це гарний край. Я був там. Чому ж ви покинули Грецію?"

Беручи під увагу замішання, що ця назва ширила про нас між іншими народами, які не знали штучности цієї назви в Австрії та Мадярщині, наші американські і канадійські єпископи рішили на з'їзді в Торонті в 1957 р., що наша правдива назва це "українці католики", а наш обряд "український" і Церква "українська католицька". Вони це вчинили, щоб ми могли точно казати іншим, хто ми такі, бо такі назви, як "грекокатолик", "католики східнього, візантійського, слов'янського обряду", зовсім не кажуть, хто ми такі. А вже дуже дивно виглядає, коли дехто зве нас прямо "візантійцями". Які ж ми візантійці? Візантійці це були громадяни візантійської імперії, яку турки закінчили зайняттям Царгороду в 1453 р. Хіба українці були колись або є тепер підвладними цієї держави, яка перестала існувати в 1453 р.?

Як ми годні сподіватися, що

інші будуть знати, хто ми такі, коли дехто з нас самих не знає, як себе звати? Отож час закінчити замішання, і вживати ту назву, що її подали нам наші епископи на з'їзді в Торонті.

Дехто може закинути, що ця назва занадто націоналістична. Воно так не мусить бути. Якщо обряд наш зветься українським, то з цього зовсім не виходить, що тільки українці можуть до нього належати або що кожен, що належить до нього мусить бути українцем. Обряд і національність це не та сама річ. Хтось може бути ірляндцем або американцем, а все таки може належати до нашого обряду та ходити до нашої церкви, не затрачуючи своєї національности. Таке буває з тими латинськими дівчатами, що виходять заміж за наших хлопців. Вони можуть стати членкинями нашого обряду і Церкви, і водночас залишитися членами свого народу, з якого вийшли.

Національність чинить людину членом народу, а обряд це тільки зовнішня форма та вияв богопочитання. Бога ж можна почитати різними обрядами. Хіба в латинській Церкві нема різних народів, хоч вони загально мають тільки один латинський обряд? Приналежність до спільного обряду не чинить французів німцями, ані німців французами. Так само приналежність до українського обряду не чинить з француженок або німок українок, якщо вони в хвилині шлюбу або по шлюбі приймають обряд своїх чоловіків, що мають повне право вчинити, бо Церковне право дозволяє дівчатам міжобрядових подруж переходити на обрдя своїх чоловіків (Кан. 98, 4).

В Австралії нема подібного замішання. Тут наші люди відразу поставили ясно цілу справу і назвали себе українцями католиками. І саме так звуть нас австралійці і новозеляндці. Тут ніхто не мішає нас з греками, хоч і греків тут не бракує.

Приклад австралійських і новозеландських українців це добра научка для українців, що проживають в інших країнах, щоб вони закінчили обрядове замішання і зачали так себе звати, щоб кожний знав, хто вони такі!

ЗАВДАННЯ УЧИТЕЛЯ

Християнський учитель ніколи вповні не виповнить у школі свого завдання супроти учнів, якщо не витворить у них почуття і переконання про обов'язок відповідальности супроти Бога і ближніх. Ніхто не може обманювати себе, що він знає і любить Бога, якщо повторяє Каїнові слова: "Хіба я сторож свого брата?" (Бут. 4, 9).

Отож усі християни повинні дбати, щоб християнські ідеали і вартості просякали так уми їх дітей, як і підручники вживані в школах, не зважаючи на це, чи їхні діти ходять до католицьких або публічних шкіл, бо добре виховання це головне завдання батьків. Добре ж виховання не можливе без належного пізнання Бога, Його Закону та самовідданости Богові, якому кожна людина має служити, бо це головне завдання сотворення.

АВСТРАЛІЯ

ЗАКІНЧЕННЯ МІСІЙ У СИДНІ

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

ВСІ наші Отці, що обслуговують штейт Ню Савт Вейлс, мешкають у Сидні, що має 2,500,000 населення. Наша парафія в Сидні начисляє около 1,000 родин. Шість перших місій були описані в числі "Голосу Спасителя" за вересень ц.р. Тепер кілька слів про всі інші.

Всіх місій тут було 17. Деякі з них дуже гарно вдалися, інші слабше, а деякі дуже слабенько, бо люди не дбали, щоб прийти на місійні науки.

Ось ці дальші місії:

1) Сефтон (26-VII-2-VIII, 1964); 2) Блектавн (2-9-VIII); 3-4) Дві місії в Волонґоні (16-30-VIII); 5) Міллер'с Пойнт (30-VIII-6-IX); 6) Фирфільд (6-13-IX); 7) Ливерпуль (13-16-IX); 8) Тунґабі (17-20-IX); 9) Квінбіен (20-27-IX); 10) Кенбера (27-IX-4-X) і 11) Лидком (4-11-X).

Зо згаданих місій найкраще вдалися місії в Квінбіен, Кенбері, Тунґабі, Ливерпулю і Блектавні. Інші не були такі успішні, бо люди слабо приходили, особливо в Міллер'с Пойнт, що є в середині самого міста Сидні.

Кенбера—це столиця Австралії. Місто це сильно розбудовується. Під час місії у Кенбері та Квінбіені я мешкав в домі архиепископа Обраєна в Кенбері. Мешкав так само в домі єпископа Мек Кебі під час двох місій у Волонґонґу. Кенбера віддалена від Сидні на яких 200 миль. Квінбіен, де наші люди будують власну церкву, віддалена на 8 миль від Кенбери. Волонґонґ віддалений від Сидні на 64 милі.

Столиця Австралії Кенбера має сьогодні 71,798 населення. Між ним є 30,000 католиків, і між цими католиками є 33 українських родин. Українці в Кенбері мають дуже гарне ім'я. Генеральний вікарій латинської дієцезії заявив мені, що вони становлять найкультурнішу національну групу між усіма новоприбулими австралійцями, а їх буде около 2,000,000. На наші артистичні концерти приходять люди інших національностей і державні урядовці.

Латинська архидієцезія має 49 парафій, 163 церкви, 105 світських і 46 чернечих священників, 42 Брати, що вчать у школах, 600 Сестер і 63 школи.

Всі ці місії відбулися в латинських церквах, бо латинські парохи дуже прихильно ставляться до нашого обряду, хоч деякі дивуються, чому тут потрібно ще іншого обряду крім латинського. До приїзду українців до Австралії вони не мали контакту зо східнім обрядом, тому не мали нагоди з ним запізнатися. Тепер уже всі австралійці знають про нас, бо українці здобули собі повне право громадянства в новій країні. Австралійцям не треба пояснятися, хто такі українці, як це бувало в Америці та Канаді в початках нашої іміграції до згаданих країн.

Кожна з цих місій зачиналася вечірньою Службою Божою, до якої всі люди відповідали, хоч спочатку не завжди було воно легко. Згодом привикли і всі брали активну участь у Божественній Літургії. Австралійські українці католики закупили собі багато молитовників "Мій Спаситель", "Май Дівайн Френд" і "Ісусе, Люблю Тебе". Для місії в Лидком, де є наша прегарна церква Св. Петра і Павла, не стало українських молитовників.

Владика Іван Прашко, екзарх українців католиків в Австралії, заохочував їх придбати собі декілька релігійних книжок під час місії. Багато людей пішло за цим покликом, але й не мало не відповіло.

Всі ці місії закінчилися місією в Лидком в Сидні, де є наш прегарний хор під проводом нашого дуже активного парафіянина, п. Микитовича, що є заразом головою нашого Братства в Австралії.

На кожній місії було дві проповіді кожного дня, навчання катехизму для дітей і спеціяльні науки для молоді, що ходить до "гайскулів". Тут наука була про покликання до священичого і монашого стану, бо нам брак священиків і Сестер в Австралії. На жаль не багато нашої молоді відповіло на заклик присвячувати Христові своє життя, як священики, місіонери та Сестри, хоч це—справа життя і смерти для нашої Церкви, бо від того залежить її існування чи загибель. Багато людей зрозуміло цю справу та зачало поважно призадумуватися над її розв'язкою.

Ісус Христос установив тайну Пресвятої Евхаристії

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ІСУС Христос, перед своїми стражданнями, сів за стіл зо своїми апостолами на Тайній Вечері й сказав до них: **"Я сильно бажав спожити цю пасху з вами перш, ніж мені страждати"** (Лука 22, 15). Коли ж апостоли їли, Ісус взяв хліб, поблагословив, переломив і дав учням, кажучи: **"Це—тіло моє, воно за вас дається. Це робіть на мій спомин"** (І Кор. 11, 24). **"Потім узяв чашу, воздав хвалу й подав їм, кажучи: "Пийте з неї всі, бо це—кров моя Нового Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів"** (Матей 26, 27-28).

Ісус Христос установив тайну Пресвятої Евхаристії перед своєю смертю. Він взяв хліб і вино, поблагословив їх, віддав хвалу своєму небесному Отцеві та передав їх своїм апостолам цими словами: **"Це—тіло моє", "Це—кров моя".** Цими словами Ісус Христос перемінив єство хліба в своє тіло та єство вина в свою кров. Через цю перемін з єства хліба й вина залишились тільки види хліба та вина. Під видами хліба й вина Ісус Христос на Тайній Вечері пожертвував себе самого своєму небесному Отцеві та передав себе самого апостолам на корм.

На **Тайній** Вечері Ісус Христос пожертвував себе самого так, як Він це вчинив у Велику П'ятницю на хресті. Під видами хліба й вина Ісус Христос заздалегідь передав себе самого апостолам і всім людям. Тим способом Ісус Христос пожертвував своє тіло і свою кров апостолам як корм на їх вічне життя. Вони були внутрішньо злучені з Ним і переповнені Божою ласкою.

Словами: **"Це робіть на мій спомин"**, Ісус Христос передав своїм апостолам владу й силу переміняти єство хліба й вина в своє пресвяте тіло і в свою пресвяту кров, жертвувати ці Божественні дари небесному Отцю та уділяти їх вірним як корм на життя вічне. Від апостолів ця Божа влада й сила переходить на всіх тих, що вже прийняли чи ще приймуть тайну священства.

Кожна людина, що в святім причастю гідно принимає пресвяте тіло та пресвяту кров Христову, так тісно лучиться з Ісусом Христом, як апостоли були злучені з Ним на Тайній Вечері!

---

1) Чому в ваших молитовниках: "МІЙ СПАСИТЕЛЬ" і "МАЙ ДІВАЙН ФРЕНД", в молитві "Символ Віри", як іде про Святого Духа, слова і "від Сина" подані в клямрах?

Всі християни мають вірити, що Святий Дух походить від Отця і Сина або, як деякі східні Отці кажуть, "від Отця через Сина", проте не мусимо цього зазначувати в "Символі Віри", бо в ньому не є подані всі правди нашої віри. "Символ Віри", що його уложили Отці Нікейського Собору, не мав додатку і "від Сина". Цей додаток з'явився в 6-ім столітті зразу в Еспанії і згодом поширився на цілу латинську Церкву.

Восьмий вселенський Собор, що відбувся в році 869 під проводом папських легатів, ухвалив на шостому засіданні цебто вже при кінці, що не вільно до Нікейського "Символу Віри" нічого додавати, ані віднімати від нього. Це рішення було тільки повторенням рішення виданого на 3-ім вселенськім Соборі.

Ось тому ми подали слова і "від Сина" в клямрах. Ми мусимо вірити, що Святий Дух походить від Отця і Сина, але не мусимо цього зазначувати в "Символі Віри".

2) Св. Письмо каже, що Бог сотворив світ за шість днів, а науковці доказують, що світ існує вже мільйони літ. Як це погодити?

Св. Письмо не є науковим підручником геології, але книгою Божого об'явлення. Автор книги Буття не хотів подавати історичного ходу сотворення світу, якого жиди й так не були б зрозуміли. Він тільки бажав навчити жидів оцих правд: Бог існує. Бог сотворив світ, людей і дбає про них. Перша людська пара згрішила, бо не послухала Бога. За те Бог покарав людство. Первородний гріх переходить на всіх нащадків Адама й Єви, бо кожна людина—це частина людства, а не відорвана якась одиниця, що живе відокремлено від людства.

Все інше, що знаходимо в перших трьох главах першої книги Св. Письма, це тільки людське представлення вище згаданих правд. Автор цієї книги уживав людських порівнянь і описів, щоб його читачі могли зрозуміти ці правди.

Ніхто ще не знає, як довго існує наш світ. Це Божа тайна. Якщо Він у небі обя'вить її нам, то будемо знати, коли Бог сотворив світ, а як не об'явить, то початок світу навіки залишиться тайною.

3) Ходжу з одним хлопцем, з яким унедовзі поберемося. Часом ми буваємо досить інтимні одне з другим. Я сказала це в сповіді, і священик зганив мене за таку поведінку, називаючи її гріхом. Чому це має бути гріх, як ми за пів року поберемося і будемо чоловіком і жінкою?

Подружжя має свої тягарі і привілеї, до яких мають право тільки ті, що вже подружені. Хто не є одружений, той не має права до подружих привілеїв, от хоча б до пристрасних поцілунків, дотиків, поглядів, тощо.

Декому це тяжко зрозуміти. Ось вияснення. Чи семінарист, що внедовзі має стати священиком, має право слухати сповідей, правити Службу Божу, тощо? Ні, не має, бо він не є ще священиком, поки не прийме рукоположення. Якщо б перед рукоположенням виконував ці священичі чинності, то він тяжко грішив би, бо саме бажання або приготування стати священиком не чинить його священиком і тому не дає йому права до виконування священичих чинностей.

Щось подібного треба сказати про тих, що заміряють вступити в подружній стан. Закони Божі забороняють їм користуватися подружніми правами, поки вони дійсно не подружаться цебто не стануть чоловіком і жінкою. Сам замір подружитися не чинить їх такими, тому не дає їм права, що їх мають дійсний чоловік і дійсна жінка.

4) Чи папські енцикліки є непомильним навчанням Церкви?

Папські енцикліки як такі не є непомильними, бо ніякий Папа, ані поважні богослови не приписують непомильности цим офіційним папським документам. Проте в енцикліках можуть бути речі, що є непомильним навчанням Христової Церкви. Які речі в цих енцикліках є непомильні, про це рішає трактована матерія і поважні богослови або сам Папа.

5) Я недавно читав, що католицька наука віри розвивається. Чи це значить, що Папи і богослови додають нові правди до тих, що Бог об'явив у Біблії?

Розвій католицького богослов'я—це не додавання нових правд віри, що їх Христос не об'явив нам. Ні Папи, ні богослови не можуть додати ніякої правди віри до тих, що Бог об'явив. Об'явлення ж скінчилося зо смертю останнього апостола. Проте не всі правди віри ясно і виразно є означені в Біблії. Деякі з них тільки невиразно є окреслені. Проте вони так вміщаються в об'явлених правдах, як дерево в корені. Корінь і дерево не є тою самою річчю, але вони живуть одне другим. При помочі студій Церква доходить до кращого зрозуміння невиразно об'явлених правд віри, і ліпше окреслює їх. І саме тут полягає поступ і розвій християнського богослов'я. Без подібного розвою в католицькій науці запанувала б застояліть, що є ознакою недалекої смерти.

Церква ж краще розуміє і вияснює

Божі правди при помочі Святого Духа, що живе в ній і керує нею, бо Він є душею Христової Церкви. І саме цей Дух помагає Церкві і хоронить її від помилок, коли вона рішає про те, які речі в богослові належать до віри і котрі з них є тільки богословськими висновками, що офіційно звуться 'теологоменами'. Приватні ж і поодинокі богослови не мають цього запевнення, що вони не помиляться, бо тільки учительський уряд у Церкві має подібне запевнення непомильности: "Ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями... І Я буду з вами ввесь час аж до кінця світу" (Мт. 28, 19-20).

Нема сумніву, що кожен християнин мусить під загрозою вічного прокляття приймати всі ті правди, що Бог об'явив. Якщо ж іде про так-звані теологомени цебто стислі і логічні висновки з об'явлених правд, то богословські думки і погляди тут неодноізгідні, бо одні богослови твердять, що ці висновки належать до об'явлення, тому треба приймати їх як правди віри, інші ж заперечують, що вони становлять дійсні правди віри, бо вважають їх тільки богословськими висновками.

6) Деякі наші люди не дбають про те, чи їх сусіди ходять до церкви чи ні, бо це не їх бизнес. Чи така поведінка є християнською?

Ні, така поведінка зовсім не є християнською. Ми всі творимо одне велике Христове Тіло, що зветься Церквою. Як у тілі один член до певної міри відповідає за інші та цікавиться ними, відчуваючи його радості і страждання, так само повинні поступати всі ті, що вірять у Христа і належать до Його Церкви.

Всі ми творимо одну Божу Родину, тому доля і недоля наших братів і сестер у Христі повинна цікавити нас. Всі ми повинні молитися одні за других і помагати собі навзаєм краще пізнати Його, ліпше служити Йому і так разом з іншими змагати до спасіння. Хто інакше поступає, той є самолюбом. Він думає дійти до неба одинцем. Це ж противиться законові братньої любови, яка велить любити ближнього як себе самого. Хто ж любить свого ближнього, той намагається помогти йому пізнати Бога, служити Йому і дійти до неба. Отак ми є посередниками одні для других у ділі спасіння.

7) Мій син хоче йти на священика, а чоловік і я відмовляємо його від цього заміру. Чи ми грішимо?

Ви напевно не робите доброї роботи, що подобається Богові, тому не можете сподіватися Його благословення. Як іде про гріх, то деякі богослови кажуть, що подібні до вас батьки допускаться смертельного гріха, як відраджують або перепиняють священиче чи монаше звання своїм дітям.

Відраджуючи синові священичий стан, ви бодай зраджуєте своє незнання та виявляєте брак зрозуміння цього високого стану. Не знаєте, хто такий священик і яка висока його гідність. Священик—це заступник Христа і Його помічник у ділі спасіння душ. Нема в світі більшої гідности ніж священство. Якщо б батьки розуміли цю гідність, то не тільки не перепиняли б своїх синів від священства, але всім серцем благали б Христа, щоб покликав до цього стану бодай одного з їх синів.

8) Як найлегше знайти Бога?

Звертайтеся до Ісуса Христа, бо він посередник між Богом і світом (І Тим. 2, 5). Бог хоче, щоб люди шукали і знаходили Його в Христі і через Христа. Ісус Христос це не тільки Бог, що в людській формі об'явився людям. Він правдивий Бог і правдивий чоловік, тому годен бути нашим посередником перед Своїм і нашим Отцем. Він має дві повні природи, Божу і людську, злучені в одній Особі Божого Слова. Як правдивий Чоловік Христос стоїть перед Богом як наш посередник не тільки тому, що має дві природи, але й тому, що невпинно заступається за нами. Так воно є, хоч нам тяжко зрозуміти, як ці дві природи, злучені в Христі через те, що в Нім є тільки одна Божа Особа. Св. Письмо виразно потверджує цю правду, тому треба приймати її як догму віри, хоч уповні не розуміємо її. І саме тут лежить заслуга віри, бо приймаємо її, спираючись на Божий авторитет, який не може завести нас у блуд.

9) Чому тепер в деяких місцевостях відпроваджують мерців на цвинтар без хоругов?

Якщо цвинтар є задалеко, то воно невигідно йти на цвинтар з хоругвами. В старім краю по селах було воно інакше, бо там всі були своїми людьми, і ніхто не звертав на це уваги. В Америці чи Канаді, поза фармерськими околицями, де наші люди живуть скупченнями, інші національності дивувалися б і може б сміялися з цього нашого побожного звичаю. Ось тому подекуди цього звичаю більше не практикують.

Зрештою ніяке правило не приписує, що треба з хоругвами відпроваджувати мерців на вічний спочинок.

10) В нашій парафії люди люблять спізнятися на богослуження і тоді машерують цілою церквою до тетраподу, щоб поцілувати хрест. Чи це добре?

Ні, це не добре, бо вони так розсівають людей, що є на богослуженні. Хто спізнився, той повинен по можності залишитися в заді церкви і не розсівати людей, нема бо ніякого припису в нашім обряді, що треба цілувати хрест на тетраподі, як хтось прийде до церкви. Це тільки побожний звичай нашого народу і його треба придержуватися, але через це не вільно розсівати інших під час богослужень.

Портрет

Раїса Маньківська

ПРОКУРОР наказав нікого в кабінет не пускати. він готувався до великого процесу, отож заглибився в читанні документів. Нараз хтось тихенько постукав у двері. Прокурор не звернув на це уваги. Хтось ще раз постукав і потім раз-більш настирливо і чутніше. Обурений прокурор, відложивши з досадою свої папери набік, шпарко повернувся в кріслі. Він хотів щось крикнути, але так і зостався з напів відкритим ротом і виразом здивування на обличчі.

До кімнати увійшов священик. "Вибачте", заговорив він, "чи тут мешкає пан Н.?" Добувши з кишені клаптик паперу, священик став прочитувати адресу. "Ви мабуть помилилися", нетерпеливо перебив прокурор, "що туди трапили". "Ні, дозвольте... Здається тут. Будинок 10, мешкання 4? Прокурор Н." "Це ж в чім справа?" "Мене попросили висповідати вас і запричащати...", нерішуче промовив священик". "Хто, хто посмів?"—прокурор навіть скочив на ноги, не маючи слів, щоб висловити своє обурення. "Що це за кумедія?" Священик змішався. Справді, як це він раніше не роздивився, що там було написане "прокурор". Тепер він став розгублений і не знав, що робити.

"Хто вас прислав до мене?"—суворо запитав прокурор. Священик щиро йому розповів, як невідома молода жінка підбігла до нього на вулиці, коли він сідав на воза і схвильованим голосом попросила негай-

но поїхати до її батька, що вмирає, і висповідати його. Вона ж дала записочку з адресою. Священик по дорозі заїхав до церкви, щоб узяти епітрахиль і Св. Дари, і ось він тут. "Покажіть мені адресу!" Прокурор уважно розглянув записку і його обличчя набрало виразу невимовного здивування. "То ви кажете, що не знаєте цієї особи?"—"Вперше її бачив".—"Чи не пам'ятаєте яка вона була на вигляд?"—"Дуже молоде, приємне обличчя, великі очі... Та ось... це вона!"

Священик, що ненароком поглянув був на стіну, раптом пізнав у великому портреті цю молоду жінку. Збентежений прокурор ще раз прочитав записку і поволі опанував себе. "Ви помилились", промовив він уже спокійним голосом. "Це портрет моєї дочки, що померла тому п'ять років". "Вибачте!"—священик знову промовив. "Так, мабуть помилився... А яка разюча подібність!" "То нічого! Невеличке непорозуміння. Ця записка не до мене. Я ще не збираюся вмирати, а коли вмиратиму, то обійдуся без вашої помочі".

Священик ще раз перепросився і вийшов. На вулиці він вдихнув повними грудьми свіже вечірне повітря. Була сьома година. Священик перехрестився і попрямував до церкви. Другого дня прочитав у газеті, що вчора в восьмій годині ввечорі прокурор нагло помер у своєму кабінеті на удар серця.

Благаймо в Бога великих ласк

Св. Альфонс Ліґорій

Воно краще молитися ніж розважати

* * *

МИ такі бідні, що самі від себе не маємо нічого. Якщо ж молимося, то перестаємо бути бідними. Якщо ми бідні, то Бог багатий. Апостол Павло запевняє нас, що Бог "щедрий для всіх, що кличуть Його". Св. Августин каже, що маємо до діла з безконечно могутнім і багатим Господом. Отож не прохаймо в Нього малих і безвартісних речей. Благаймо великих! "Якщо благаєте Всемогутнього, то прохайте в Нього чогось великого!" Мені здається, що зневажав би царя, хто прохав би в нього безвартісного гроша чи сотика. Навпаки, почитаємо Бога, шануємо Його милосердя і щедрість, якщо, не зважаючи на свою нужду та негідність, благаємо в Нього великих ласк. Слід довіряти Його доброті і вірності, бо Бог обіцяв подати кожну ласку, що хтось попрохає в Нього: "Просіть, чого хочете, і станеться вам!"

Св. Марія Магдалина Паційська казала, що "Бог уважає за комплімент і так сильно тішиться, коли благаємо в Нього ласк, що Він деяк дякує нам за те, що помагаємо Йому роздавати добра, бо це задовольняє

Його Серце, що бажає всім чинити добро". Слід пам'ятати, що Бог завжди дає більше ласк аніж просимо Його. Св. Яків каже: "Якщо комусь з вас бракує мудрости, нехай просить у Бога, що всім дає обильно та без докору!" Отак Св. Яків висловлюється, щоб зазначити, що Бог не є скупий, як це буває між людьми. Навіть багаті, щедрі і побожні люди уважають, як роздають милостині, вділяючи менше ніж просять у них, бо хоча б мали великі багатства, все таки ці добра скінчені. Що більше роздадуть іншим, то менше лишиться їм. Бог же обильно роздає Свої добра, як молимося Йому. Вділяє більше ніж просимо, бо Його багатства безконечні. Що більше дає, то більше може дати. Пророк Давид каже: "Господи, Ти добрий, ласкавий і премилосердний для всіх, що взивають Тебе!" Мій Боже, казав він, Ти надзвичайно щедрий і ласкавий для того, хто кличе до Тебе. Твоє милосердя таке велике, що веревищає його прохання.

Св. Іван Золотоустий каже, що саме на цю справу слід звернути всю свою увагу: "Треба молитися з довір'ям і бути певним, що молитва відчинить нам всі небесні скарби". Молитва це скарб, бо хто більше молиться, той більше отримує. Св. Бонавентура каже, що "чоловік, побожною молитвою здобуває добра, які мають більшу вартість аніж цілий світ". Деякі побожні душі багато читають і розважають, але мало моляться. Нема сумніву, що духовне читання і роздумування про вічні правди це дуже корисні побожні практики, проте на думку Св. Августина "молитва куди більше корисна". Читання і розважання виявляють наші обов'язки, а молитва виєднує нам ласку виповняти їх: "Воно корисніше молитися ніж читати. Читання показує нам, що треба робити, а молитва виєднує те, чого просимо". Яка користь, якщо знаємо, що робити, але не робимо? Це чинить нас іще більше винними в Божих очах! Слід багато читати і роздумувати, але не зможемо ніколи виповнити своїх обов'язків, якщо не просимо в Бога помочі.

Св. Ізидор твердить, що диявол ніколи так сильно не докучає нам гадками про земські речі, як тоді, коли зобачить, що молимося та благаємо ласки в Бога. "Диявол найбільше докучає тоді лихими гадками, як людина молиться". Чому ж він так поступає? Тому, що наш ворог бачить, що в ніякім іншім часі не здобуваємо стільки небесних дібр як під час молитви. Благання в Бога ласк, яких треба нам, щоб витривати і запевнити собі спасіння душі, повинно бути першим плодом розважання. Розважання морально конечне душі, щоб могла проживати в Божій ласці. Якщо хтось забуває під час розважання благати помочі, щоб витривати в освятній ласці, то трудно, щоб він просив її колиінде. Без розважання навіть не подумає, що треба благати помочі. Навпаки, хто кожного дня належно робить розважання, той пізнає потреби своєї душі і небезпеки, в яких пробуває, і так відчує, що треба доконче молитися. Це спонукує його до молитви. Молитва виєднає ласку, що поможе йому витривати в Божій ласці та спастися. Отець Сенері за-

явив, що спочатку розважання він розбуджував у собі побожні почування. Присвячував їм більше часу ніж молитві. Згодом зрозумів величезні користі, що молитва запевняє душі. Відтоді здебільша молився, як робив свої довгі розважання.

Побожний цар Єзекія казав про себе: "Я пищав немов ластовенятко, тужив як голуб, і мої очі сумно дивилися в небо: 'Господи, я пригноблений. Рятуй мене!' " Маленькі писклята ластівок не роблять нічого хіба кличуть до своїх матерей, домагаючись помочі та поживи. Так само й ми повинні поступати з Богом, якщо бажаємо зберегти життя ласки в своїй душі. Слід завжди звертатися до Нього, благаючи помочі, щоб уникнути душевну смерть і водночас зростати в Божій любові. Отець Родріґес оповідає, що старинні Отці, перші вчителі духовного життя, зібрались на нараду. Почалася дискусія про те, яка духовна вправа найкорисніша та найпотрібніша, щоб запевнити людині спасіння душі. Дискусія скінчилася рішенням, що треба часто проказувати оцю коротеньку молитовку Давида: "Боже, поспіши мені на поміч!"

Касіян пише, що "так мусить поступати кожен, хто бажає спастися. Він повинен завжди кликати до Бога: "Мій Боже, поможи мені! Мій Боже, поможи мені!" Це треба чинити, як тільки вранці пробудимося зо сну. Так треба поступати серед всіх щоденних зайнять і духовних чи дочасних потреб. Особливо ж слід так кликати до Бога, як спокуса або пристрасть докучає нам. Св. Бонавентура твердить, що "іноді коротенька молитовка скоріше виєднає Божу поміч аніж численні інші добрі діла". Св. Амвросій додає, що вже під час молитви людина отримує те, "чого прохає, бо в Бога воно однозначне молитися і отримувати". Ось тому, каже Св. Іван Золотоустий, "нема нікого сильнішого ніж розмолена людина", бо хто молиться, той стає учасником Божої могутности. Св. Вернард каже, що потрібно розважання і молитви, щоб змагати до досконалости. Розважання виявляє те, чого нам бракує, а молитва виєднує те, чого нам треба: "Робім розважання і молімся. Перше показує, що бракує нам, а друге виєднує все потрібне, щоб нічого не бракувало".

* * *

Дуже трудно, ба й не можливо спастися без молитви, бо— як ми бачили, так рішило Боже Провидіння. Зате певно і легко можна спастися, якщо будемо молитися. Спасіння душі не вимагає таких великих жертов, от як хоча б іти між невірних і віддати життя за віру, або ставати пустельником і жити в покуті, споживаючи самі зела. Хто ж може твердити, що воно трудно проказати: "Мій Боже, поможи мені! Поспіши мені на поміч! Змилосердися надо мною!" Хіба є щось легше ніж ця коротенька молитовка? Ця ж молитовка поможе нам спасти душу, якщо належно будемо проказувати її. Св. Лаврентій заохочує нас молитися особливо на початку кожного діла: "Треба старатися проказувати молитовку принаймні на початку кожної праці". Касіян свідчить, що старинні Отці заохочували людей звертатися до Бога при помочі коротких, але частих молитовок. Св. Вернард

каже: "Нехай ніхто не занедбує молитви, бо Сам Бог цінить її, подаючи те, чого просимо, або щось інше корисніше для нас". Слід зазначити, що не знайдемо виправдання, якщо не молимося, бо Бог дає кожному ласку молитися. Кожен із нас має спроможність молитися, коли тільки захоче. Пророк Давид сказав про себе: "Я годен молитися до Бога, що є моїм життям. Отож скажу до Бога: 'Ти—моя скеля!' " (Пс. 41, 9-10).

Бог дає всім ласку молитися, щоб при помочі молитви ми могли виєднати собі обильну поміч і так зберігати Божий Закон, і так витривати в освятній ласці до самої смерти. Якщо ж не спасемося, то самі собі будемо винні тому, що не молилися!

Св. Михайло і Теодор Чернигівські

На початку 13 сторіччя народився київському князеві Всеволодові Чорному, одруженому з донькою Казимира Справедливого, син, що при хрищенні одержав ім'я Михайло. Коли молодий князенко виріс на зрілого юнака, то одружився з княжною Оленою Романівною, сестрою Данила й Василька, галицько - володимирських князів.

Після нападу татар на Русь-Україну Михайло брав участь у нещаснім бою над Калкою (1223), і згодом став княжити в Чернигові. В тому часі громадяни Новгороду, що не могли дійти до порозуміння зо своїм князем Ярославом Суздальським, двічі запрошували Михайла на новгородський княжий престол. Михайло не бажав Новгороду для себе, але був радий бачити новгородським князем свого сина Ростислава. З цього вийшла війна з Ярославом, закінчена при посередництві митрополита й київського князя Володимира Рюриковича згодою 1230 року. Михайло, між тим посвоячений через доньку з суздальцями, закинув усі новгородські пляни, тимбільше, що його політичні задуми звернулися тоді в зовсім іншому напрямі.

Михайло походив з амбітного княжого роду, що мав себе за найстарший в Русі-Україні та вважав себе управненим до володіння Києвом, а далі до спадщини по галицьких Ростиславичах. У його очах Данило й Василько були займанцями Галичини, де вони справді мали багато противників. Незабаром розпочав Михайло війну з Ярославом Суздальським, Володимиром київським і Данилом галицьким; у боротьбі з ними виявив надзвичайну енергію та багато політичного й воєнного хисту. Під час цієї війни він переміг Володимира й Данила, зайняв Київ і Галич, увійшов у близькі взаємини з мадярським королем Белею IV, заручивши свого сина з його донькою, наблизився до польських князів і навіть, до німецько-римського цісаря. Михайлів союз творив сильний блок, що міг основно перемінити на сході Европи політичну систему. Влада князя Михайла розтяга-

лася від Чернигова до Перемишля. Поруч суздальських Всеволодовичів і володимирських Романовичів, виросла в Русі-Україні третя політична могутність, що мала основу до великої ролі в історії України.

Але майже одночасно прийшов нещасний удар. З'явився новий політичний чинник могутніший від усієї східньої й середньої Европи вкупі, грізний для всіх її країн і держав, звісні в історії—татари. З-над Волги вони вдарили 1239 року на Задніпров'я, разом з Черниговом, і не оставили там каменя на камені. Одночасно на правім боці Дніпра вдарили на Михайла свої українські противники, Ярослав і Данило. Михайлове політичне будування, поставлене з таким зусиллям, розлетілося відразу. Михайло з сином пішли блукати по Мадярщині й Польщі та стали шукати наближення до переможця Данила. В порозумінні з ним, як тільки татарська хуртовина перекотилася за Карпати, вернувся Михайло на київські й чернигівські руїни (1241).

Є здогад, що в тому часі саме князь Михайло чернигівський, як тодішній володар Києва і одночасно побожний і дбайливий про церковні справи, зайнявся обсадою опорожненої київської митрополії та настановив митрополитом Руси-України архиепископа Петра Акеровича, ігумена манастиря св. Спаса на Берестовій під Киевом. По Іларіоні й Климі Смолятичеві, був це третій рідний голова руско-української Церкви. Правдоподібно поставлення Петра митрополитом відбулося на синоді українських епископів, що й висвятили ігумена Петра на епископа. Рішившись на нову спробу переломити невільницьку залежність митрополита від греків, князь міг мати при цім на увазі й власні політичні пляни та для них шукати помічника в новім митрополиті. Одночасно його родинні й політичні зв'язки з католицькими краями й землями могли розбудити в ньому ще дальші церковно-політичні думки в напрямі об'єднання з католицьким Заходом. Новий митрополит Петро, боярин із походження, дипломат і письменник, відомий зо своєї прихильности до католицтва та близький до нього своїми зв'язками, мав у тих задумах князя Михайла відіграти поважну ролю.

Далекойдучі задуми князя Михайла знівечили татари. Їхній вождь Батий прогнав князя Михайла й митрополита Петра з Киева і віддав ту "матір руських городів" суздальському Ярославові, що перший із усіх князів ударив чолом перед азійським деспотом; згодом і Данило мусів перемогти свою відвагу та піти слідами Ярослава.

Тим часом митрополит Петро, вигнаний татарами з Киева, мусів покинути Русь-Україну і, в порозумінні з князем Михайлом, що не міг оборонити його, поїхав під кінець 1244 року до Італії шукати поради та підмоги в Апостольського Престола й католицьких володарів. Не заставши Папи в Римі, виїхав Петро на початку 1245 року до міста Ліону у Франції, де стрінувся з Папою Іннокентієм IV, подав йому докладні відомості про монголів, приступив до церковної єдности з Римом і взяв участь у Вселенськім Соборі, де викликав загальне зацікавлення своєю особою й своїми відомостями.

Тим часом прогнаний з Киева князь Михайло подався до свого родинного Чернигова. Щоб урятувати Чернигівщину для себе, самохіть чи поневолі, поїхав з поклоном до найсильнішого з своїх ворогів, татарина Батия. Але замість урятуватися, він попав у пащу лева, звідки не було вже для нього вороття. Батий пробував намовити Михайла, щоб він татарським звичаєм поклонився образам ханських предків і очистив себе переходом через вогонь. Князь Михайло не хотів понизити святої християнської віри, тому відкинув татарську намову. Це припечатало його долю. Приятелі князя хотіли помогти йому втекти з табору, але й це шляхетний князь відкинув, щоб цим не наразити своїх приятелів на пімсту Батия. Після цього татари взяли Михайла на муки, а вкінці, 20 вересня 1264 року, відрубали йому голову. Разом з князем Михайлом згинув мученицькою смертю і його вірний боярин Теодор. Цього дня до святих синів різних націй долучилися два сини руско-української землі, св. Михайло й Теодор Чернигівські, що геройською смертю засвідчили свою любов до Христа й католицької віри своїх предків.

(Християнський Голос).

ІСУСОВЕЦЬ КАРЛО РАНЕР

Карло Ранер—це один із модерних богословів католицької Церкви, приятель мінхенського кард. Юрія Депфнера і в'денського кардинала Франциска Кеніґа, професор богослов'я інсбрукського університету і один зо спеціялістів другого ватиканського Собору. Папа Іван XXIII зазначив його до групи спеціялістів.

Професор Ранер, прослідуючи рішення Церкви в справах віри, намагається бачити в них нові правди і гранки, щоб краще зрозуміти їх і ліпше застосувати їх до модерного світу, щоб так модерна людина могла зрозуміти і прийняти Божу правду, окреслену Церквою.

П'д час першої сесії другого ватиканського Собору він уложив нову схему про "об'явлення і церковне передання", як перша схема була відкинена. Для нього ці дві речі не є чимось зовсім відрубним, але двома променями, що походять з того самого св'тильника.

Він теж видвигнув краще окреслення папського примату, яке поділяють численні католицькі богослови. Він твердить, що найвища влада в Христовій Церкві не спочиває в руках самого Папи, але в Папі, злученім з усіма єпископами. Як Папа окреслює якусь нову догму, то в'н не чинить цього сам від себе, але як голова всього єпископату, який є наслідником Апостолів.

Карло Ранер видвигнув навіть трохи відмінну теорію про мораль, яка для старинних богослов'в і аскетичних письменників полягає в вірності правилам-законам виданим Церквою. Ранер каже, що правдиве моральне життя не так полягає в актах, як в самовіданні Богові.

В'н теж має новий підхід, як провадити людей до Бога і релігії. Релігію треба витягати з людських душ, а не помпувати її в них, каже він. Святий Дух проживає в людських серцях. Христос помер за всіх людей. Людство вже відкуплене, отож треба старатися допомагати людям ставати тим, чим люди вже є, цебто Божими дітьми, братами і сестрами Божого Сина, Ісуса Христа, нашого Спасителя.

Христові блаженства

Блаженні тихі

Щасливими є люди лагідні, тихі, бо вони заволодіють землею. Христос називає щасливими лагідних і тихих, але не таких, що є лагідними зо своєї вдачі або з непорадности і біди, а тільки тих, що з любови до Бога вміють заволодіти чуттями гніву, злости і нетерпеливости. Тим більше, вони стримуються від злословних слів, нарікань, проклонів або вчинків пімсти і ненависти.

Є люди покірні і тихі але вони є такими тільки поверховно, тільки тоді, коли всі їм догоджують, коли йдуть їм під лад, тихі з примусу або зо страху та з вирахування, для їх власної користи, а не з любови до Бога та з любови до своїх ближніх. І тому їх чеснота не має ніякої вартости перед Богом. Вони лишаються тихими там і тоді, коли треба конечно рішучо показати свій спротив, коли треба обстояти за славою Божою, стати в обороні ближніх, в обороні чесноти, за святою справою. Така лагідність це погане самолюбство, це німі раби.

* * *

Правдива чеснота лагідности показується у різного роду труднощах і спокусах. Коли обов'язок цього домагається, то й лагідний вміє рішучо спротивитися злу, виступити з гострим заказом, з погрозою, а навіть зо справедливою карою. Правдиво лагідні пам'ятають добре про приказ Христа: "Люби ближнього свого, люби й ворога свого". Вони стараються ці прикази Спасителя сповняти вірно, і це є причина їх лагідности.

Таким то лагідним людям обіцяє Христос володіння над всією землею. Цього не можна брати в буквальному значенні, неначе вони мали б справді прийти до великого майна, стати багачами, князями і царями. Вони володіють землею, бо вони все почуваються вдоволені, в якихнебудь відносинах приходиться їм жити. Вони й в найбільших нещастях, у найбільшій скруті ніколи не тратять духа. Уповаючи на Господа, вони приноровлюються до нових обставин і все дальше сміло йдуть на зустріч своїй долі.

Ці тихі люди вміють все позискати собі серця свого окруження, бо й це їх окруження це діти, молодь і старші, які вкоротці пізнаються на прекрасному характері цих тихих, побачать їх щирість, чесність, почуття свого обов'язку і правдиву любов ближніх, тоді й не диво, що цілим серцем прив'язуються до них. Тим більше, якщо ці тихі це в родині чоловік, батько, сестра, мати, дитина, учитель, учителька або й душпастир, їх парох, їх епископ. Так ці лагідні, тихі і добрі люди своєю тихістю вміють заволодіти всіма. Вони всесильні.

Наш Божественний Спаситель був таким тихим, лагідним, і Він до нас всіх каже: "Учіться від Мене, що Я є тихий і лагідного серця!" (Мат. 12, 29). Бачите, якими Ісус хоче вас мати! Святий Франциск Салезій, епископ Женеви, лагідністю серця свого полоняв всіх, що зближались до нього. Ніхто не міг спротивитись йому, а для тих, від яких Святий зазнав противности, був він ще більше добрий, услужний, учинний і приязний. І ця його ніжність і тихість привела тисячі еретиків католицької Церкви.

* * *

Читаємо в описах життя святих пустиножителів пустині Теба, що жив там в перших часах християнства святий старець, який прийняв до себе дуже побожного молодця на науку духовного життя. Святець цей завів звичай, що кожного вечора говорив своєму учневі духовну науку, відтак вони відправляли вечірні молитви, вкінці монах уділював молодцеві благословення і так розходились на спочинок. Та сталось, що одного вечора старець умучений трудами цілого дня, під час вечірніх молитов заснув, спершись об лавку. Молодий учень ждав терпеливо, коли святець пробудиться, щоб перед спочинком дати йому своє благословення. Та дарма, старець спокійно спав дальше. Коли так час минав, почали на молодого монаха приходити різного роду думки спокуси, щоб покинути сплячого та щоб збудити його, або щоб і собі склонити голову на лаву і проспати троха. Але терпеливий молодець за кожним разом поборов спокусу, відкинув думки нетерпеливости і дальше полишався, клячучи побіч свого сплячого учителя, та молився. Так прийшлось йому поборювати ці покуси сім разів. Аж по півночі пробудився старець, і бачачи побіч себе клячучого учня, догадався всього. Тоді сказав до нього: "Чому ти не збудив мене? Або чому ти не пішов собі на спочинок?" На це відповів молодець: "Я цього не смів зробити, бо я очікував твого благословення, мій отче". Тоді святець поблагословив його і молодий монах вже спокійно пішов на спочинок. Старець однак полишився ще на молитві і в захопленні побачив Ангола, який вказав на прекрасний трон, і над ним було сім чудових, блискучих, світлих вінців. І Ангол сказав: "Цей трон слави і цих сім вінців заслужив собі цієї ж ночі твій учень". Здивувався цим старий монах і сейчас рано прикликав молодця та спитався, що такого він робив минулої ночі. Добрий монах розповів всю правду, і з цього старець довідався, яку велику вартість перед Богом має чеснота терпеливости і тихости.

Будьмо спокійними й тихими, і одержимо вічну славу і щастя в небі, а тут на землі благословення Боже у всіх наших ділах.

(Поступ).

За те, що Авраам покинув батька і матір і пішов до Палестини, куди Бог звелів йому йти, то Бог отак промовив до нього в видінні: "Не бійсь, Аврааме, Я— тобі щит. Твоя нагорода буде вельми велика!" (Бут. 15, 1).

Треба молитися за душі в чистилищі

Св. Альфонс, ЧНІ.

ОСЬ кілька слів про ці святі душі. Треба своїми молитвами і добрими ділами помагати цим душам, якщо бажаємо їх помочі. Це не тільки добре діло, але й водночас християнський обов'язок, бо любов ближнього вимагає, щоб ми помагали йому тоді, як він потребує нашої помочі і ми годні помогти йому без великої трудности. Це ж певне, що до ближніх треба зачислити і душі в чистилищі, бо вони—по словам Св. Августина—залишаються в сполуці Святих, хоч уже відійшли з цього світу.

Св. Тома ще краще висловлюється про цю справу, заявляючи, що любов до душ, які в Божій ласці відійшли з цього світу, це ніщо інше ніж поширена любов, якою любимо тих, що живуть на землі. Отож ми зобов'язані, наскільки можливо, помагати цим святим душам як нашим ближнім. Душі в чистилищі знаходяться в більшій потребі ніж наші ближні на землі, тому й маємо більший обов'язок помагати їм.

В якій потребі знаходяться ці ув'язнені святі душі? Це певне, що їхні муки дуже великі. Св. Августин заявляє: "Вогонь у чистилищі є сильніший ніж яканебудь мука, що людина зазнає в цім житті". Св. Тома думає, що вогонь у чистилищі є такий самий як у пеклі. "Той самий вогонь мучить проклятих і очищує вибранців". Цей вогонь страшно мучить душі в чистилищі, але куди більше вони терплять через те, що безпосередньо не бачать Бога. Не тільки природна, але й надприродна любов тягне ці святі душі до Бога, бо вони палко люблять Його. Ця подвійна любов викликає сильне бажання злучитися з найвищим Добром. Тим часом провини не дозволяють їм злучитися з Богом у небі. Тимчасова неможливість спричиняє їм таку велику муку, що вони відразу померли б, якщо б могли померти. Ось тому Св. Іван Золотоустий твердить, що позбавлення оглядання Бога більше мучить їх аніж всі інші страждання. "Вогонь тисячів пекел не годен спричинити таких мук, що душам у чистилищі спричиняє брак безпосереднього оглядання Бога". Ось тому ці святі душі воліли б переносити всякі інші муки ніж хоча б на хвилинку бути позбавлені злуки з Богом, за якою так сильно зітхають.

Св. Тома твердить, що "страждання чистилища перевищають всякі можливі туземні болі". Св. Діонісій Картузький оповідає про одного мертвеця, що його Св. Єронім воскресив. Цей воскреслий мертвець заявив Св. Кирилові Єрусалимському, що всі земські муки являються радощами і потіхою в порівнянні до найменших страждань у чистилищі: "Легкими видаються всі тортури, що люди колинебудь зазнали на світі, коли порівняємо їх хоча б з найменшою мукою в чистилищі". І додав, що хто зазнав мук у чистилищі, той волів би терпіти аж до кінця світу всі болі, що люди зазнали на землі, ніж зазнавати хоча б найменшої муки в чистилищі. Ось тому згаданий Св. Кирило писав до Св. Августина, що ці муки в чистилищі такі самі сильні як пекельні. Проте різняться від них тим, що вони не вічні".

Отож муки душ у чистилищі дійсно страшні. Ці душі не годні помогти самим собі, бо по словам Св. Йова: "Вони закуті в кайдани та заплутані в сітку вбогости". Щоправда ці душі призначені до неба, проте не годні туди піти, поки не скінчиться їхнє очищення. Хоч деякі Учителі думають, що ці святі душі годні молитвами трохи полегшувати свою долю, проте не можуть звільнитися з цих кайданів, поки вповні не сплатять довгів Божій справедливості. Один цистерський чернець з'явився по смерті паламареві свого монастиря й отак промовив до нього: "Будь ласка, поможи мені своїми молитвами, бо я сам не годен нічого виєднати для себе". Це згоджується з навчанням Св. Бонавентури: "Недостача не дозволяє сплачувати довги". На його думку ці душі такі бідні, що не годні ніяк надолужити за свої провини.

Зате ми напевно можемо — бо ж це догма віри—своїми благаннями, особливо при помочі одобрених Церквою молитов, помагати цим святим душам. Не знаю, як можуть звинятися себе від провини ті, що бодай своїми молитвами відказуються помагати душам у чистилищі. Якщо ж обов'язок помагати їм не спонукує нас молитися за них, то нехай бодай любов до Ісуса Христа вчинить це, бо Спаситель тішиться, як бачить, що намагаємося визволити з чистилища Його улюблені обручниці, щоб могли пробувати з Ним у раю. Нехай зворушить нас згадка про великі заслуги, що можемо здобути собі цим виявом братньої любови супроти цих святих душ. Ці душі дуже вдячні. Вони знають, хто чинить їм добро, як своїми молитвами поменшуємо їхні страждання та приспішуємо вхід до неба. Дістався до небесної слави, ці душі будуть завжди молитися за нас.

Господь обіцяв помилувати тих, що милосердяться над своїм ближнім: "Блаженні милосердні, бо вони будуть помилувані!" Отож слушно може сподіватися спасіння, хто помагає цим святим душам, що такі засмучені та дорогі Богові. Йонатан розгромив ворогів і своєю перемогою врятував жидівський нарід від загибелі. Батько Савло засудив його на смерть, бо покушав меду, переступаючи батьківський приказ. Нарід удався до царя і промовив: "Невже помре Йонатан, що спас Ізраїля?"

Хто своїми молитвами допоміг якійсь душі вийти з чистилища й дістатися до неба, той може сподіватися, що згадана душа отак промовлятиме до Бога: "Господи, не дозволь, щоб загинув той, хто визволив мене від мук!" Якщо ж Савло ради благань народу звільнив Йонатана від смерти, то й Бог не відмовить спасіння, бо душа, що молиться, це Його обручни-

ця. Хто під час свого земського життя помагає цим святим душам, каже Св. Августин, тому інші помагатимуть по смерті, як опиниться в чистилищі, бо Сам Бог подбає про це.

Слід зазначити, що вислухання Божественної Літургії це один із найкращих засобів, щоб помагати душам у чистилищі. Слухаючи її, слід отак молитися за них Богові: "Предвічний Отче, жертвую Тобі за них цю безкровну Жертву Ісуса Христа з усіма болями, що їх зазнав в житті і при смерті. Ради Його заслуг поручаю Тобі душі в чистилищі, особливо . . . ".

Воно добре поручати Богові так само душі тих, що вмирають, бо це знаменитий акт любови ближнього.

ЗАНЕДБАНА СИЛА

Один політик заявив: "Я ніколи не важився б зражувати собі силу християнських Церков". Хоч сам може не був християнином, то все таки відчував, що Церкви мають велику силу навіть у політиці.

Якщо б всі Церкви однозгідно взялися до праці як діти Божі, то напевно легко могло б змусити уряди бодай так званих християнських держав, щоб ці уряди усунули зіпсуття з бизнесу, неморальні кіна, лиху літературу та завели навчання релігії в школах. Лихі люди, безбожники і масони тільки тому потраплять викинути Бога зо школи і ширити в світі неморальність і зіпсуття при помочі кіноте атру, радіостанцій і неморальної літератури, що християнські Церкви через оспалість, охлялість і сварку між собою не годні станути одним рішучим фронтом проти ширителів зіпсуття і безвір'я і прогнати з-поміж себе цих агентів і агенток Сатани.

Божий Сину, нехай небо і земля подивляють Твою бездонну любов до нас, бо ради нас Ти, повиснувши на хресті між розбійниками, зазнав невимовних мук тому, що через тягар Твого Тіла рани завдані цяхами невинно поширялися. В спразі напоїли Тебе жовчею, а страждання Твоєї преблагословенної Матері ще більше ранили Тебе. До того ще й Твій Отець залишив Тебе без потіхи. Хоч погружене в морю болів і горя, все таки Твоє любляче Серце не сердилося на Твоїх ворогів, бо Ти молився за них до Свого Небесного Отця, виправдуючи їх: "Отче, прости їм, бо не знають, що роблять". Ти обіцяв рай розкаяному розбійникові, кажучи: "Сьогодні будеш зо мною в раю". Тому й не розуміючи безмірної любови Твого Серця, кличемо: "Радуйся, Серце Ісуса, добровільна жертво жахливих страждань. Радуйся, Серце Ісуса, вогняний престоле невгасимої любови. Радуйся, Серце Ісуса, що палаєш любов'ю до нас". (Акафист Пресв. Серця, Ікос 8).

ПРИГАДКА

Просимо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

CHRISTMAS – SOURCE OF JOY

M. Schudlo, C.SS.R.

Christ our God, Your Nativity has shed spiritual light throughout the world. Through it the worshippers of stars have learned from a star to worship You, the Sun of justice, and to recognize You as a heavenly Orient. Lord, glory be to You!

(Christmas Tropar, taken from the Missal "My Divine Friend")

GOD is the only Creator and Ruler of the universe. He has revealed Himself to men. We are not left to "blind feeling" after Him. We know Him through the Scriptures, for He has revealed Himself and His purposes in the creation of mankind and His requirements. Our human duty to Him consists in an obedient and loving response to Him and His revelation.

Nothing is left to blind fate, for God is in control of history and He is working His purpose out toward the final goal of His creation. God is a loving Father to the world. He will never abandon it because it is His 'child', child of His infinite wisdom and love. The One Who created the world the way He wanted it, and "saw all things" and pronounced them "very good" (Gen. 1, 31), will not and cannot sit idly by and see how His enemies are destroying His creation, and after the wreckage has been wrought out, admit the failure of His plans and purposes.

God will certainly bring order out of present chaos, victory out of defeat and the final achievement of His purposes out of the temporary frustration. No one but God can do it because He alone is all-powerful. He will do it because He loves men for whom His only begotten Son shed His precious Blood and died upon the cross. St. John says: "So marked, indeed, has been God's love for the world that He gave His only begotten Son. Everyone who believes in Him is not to perish, but to have eternal life. The fact is, God did not send the Son into the world to condemn the world. Not at all; the world is to be saved through Him. He who believes in Him is not liable to condemnation, whereas he who refuses to believe is already condemned, simply because he has refused to believe in the name of the only-begotten Son of God. And this is how the condemnation is passed: the Light has come into the world, but men loved the darkness more than the light, because their lives were bad. Only an evil-doer hates the light and refuses to face the light, for fear his practices may be exposed. But one who lives up to the truth faces the light so that everybody can see that his life is lived in union with God" (John 3, 17-21).

How can some people despair that the end of the world, as a punishment for countless crimes, is just around the corner? To destroy mankind would mean to repent for having created the world and populated with it human beings that God is unable to control, and therefore must destroy them, or that they have become so bad that there is no remedy. To say such a thing is the same as not to know God, His plans and His infinite wisdom.

The holy Faith tells us that God knew everything that was going to

happen in the world long before the world even existed. All our thoughts, words, actions, good or bad, were known to Him in detail. He saw how many people will be good and how many will turn bad. Mark this too: He knew exactly how good the first ones and how bad the latter will be.

He knew that in the centuries to come there will be Neroes, Stalins, Hitlers and a score of other tyrants yet to come. He foresaw the oppression of the poor and the triumph of the impious. He knew how many souls will reach their eternal destination and how many will fail, long before He decided to create them.

And yet God made the world, and to show how much He loved our world, He gave us Jesus, our loving Brother, Teacher and Redeemer. And mark this too: Christ, the second person of the Blessed Trinity, was happy to become Man. Our pious and deeply believing forefathers felt it in their hearts when they composed the wonderful carol "God Eternal is Born", which reads as follows:

God eternal is born tonight
He came down from above (2)
To save us with His love
And He rejoiced

(Ukrainian Christmas Carol, taken from the Missal "My Divine Friend").

It is true that the present situation of the world is not ideal. Perhaps it never was, and yet the world goes on as usual. It always did, and it will do so, as long as its Maker wants it.

The Birth of Christ should stir up new hopes in the hearts of His followers and worshippers, for He is the Lord of the world. If He knew how to create the world He certainly must know how to achieve His ultimate goal which He had in mind when He made it.

God could have created a world in which everyone would be forced to be good and to do the will of His Maker, but He did not want such a world, for it would have been a world of slaves, while God decided to create a world of free beings and to be served by such.

God wants heroes in His eternal Kingdom of heaven. No heroism would be possible if men were not free to choose between good and evil. It is exactly the possibility of this choice that enables men to become heroes or cowards, to serve God or to hate Him, to reach heaven or to become the outcasts of hell.

Our Blessed Lord came into this world to help men to achieve heroism. They who accept His help and follow His gospel become heroes, while those who reject it condemn themselves to everlasting doom ...

See, you can be a hero, if you wish. You can also become a brother of the rebellious Lucifer if you also wish ... Remember, the choice is yours.

On December 4, 1783, 181 years ago, General George Washington said farewell to his officers of the Revolutionary Army and prepared to go into retirement on his Virginia farm. Nine days before, the British had evacuated New York in accordance with a treaty signed in Paris on September 3rd, and Washington invited his officers to meet him at Fraunces Tavern in New York City. Washington toasted his officers as follows: "With a heart full of gratitude, I now take leave of you. I most devoutly wish that your latter days may be as prosperous and happy as your former ones have been glorious and honorable." General Knox, who succeeded him in command of the Army, was the first to take his hand. Washington returned his commission to Congress on December 23rd and went into retirement until he was called to the Presidency. (ACNS).

"Impress Children With Road Dangers", Teachers Urged

Teachers in Catholic schools should impress on their pupils the dangers of the road and their obligations to other road users when they grew up and became car drivers themselves, Archbishop Fox said.

"Everybody is trying to work out ways and means of solving our traffic problems", he said. "We all have a responsibility to try to find some solution that will lessen traffic accidents and reduce the dangers on the road.

"The teacher in a Catholic school is in a privileged place. By example the teacher can inspire good living by the children. It is not easy work. Moreover, your task is sometimes made more difficult by reason of the large classes you have to teach.

"I congratulate you on putting up with the burden and co-operating in this wonderful work of teaching the children in our Catholic schools.

"TEACHERS' BODIES SHOULD COMBINE"

"You are all Catholic teachers, teaching in Catholic schools and teaching in State schools.

"I would like today to refer to an address given by the late Pope John a month before he died. The Holy Father was speaking to delegates to the first congress of the International Medical Association for Persons injured in Traffic Accidents.

"If you lived in Rome or visited that city you would realise the necessity for such an organization.

"To the delegates the late Pope John said, 'Before everything else, let Us profit from your presence around Us to state again with you the sacred character of all human life. The true doctor always makes it his duty and honor to protect it, to preserve it, to develop it at every stage of its existence.'

"The Holy Father referred to lives lost in road accidents. We remind those involved in highway traffic, he said, of the rules of prudence, warning against the disastrous consequences resulting from their transgression.

"Pope John went on to say, 'We encouraged the campaign carried out by competent Italian organisations to improve traffic safety. We pointed out that never as much as in our times had such perfection been reached in efficient and rapid means of travel on land, on sea, and in the air.

"'But We recalled that it was saddening to have to note that travel too often ended in the tragedy of death and tears. We thought it Our duty to remind everyone when the opportunity presents itself of the importance of the highway code and of all the regulations issued by the authorities responsible for travel security'."

Bishop Fox said that people who drove cars should realise the dangers of trying to reach their destinations in the shortest possible time. Everyone should start out in plenty of time instead of rushing off at the last moment"

and then having to hurry to the place they want to reach.

"HURRY A FACTOR IN ROAD CRASHES"

"This hurry is a factor in the record of road crashes," he said. "Only early this morning three people were killed in a road accident. But this is going on every day of our lives.

"It is the responsibility of all of us to try to find a solution that will lessen the dangers of the road. Teachers must impress upon the children they teach the dangers of the road. They must impress upon them also that when they grow up and become drivers themselves they have obligations to others on the road.

Father Christopher Goulding, O.F.M., said:

"A teacher must try to have an unselfish and sympathetic understanding and love for each and every one of his or her pupils. It may spring from humanitarianism — the desire of the teacher to give his pupils the benefit of his knowledge to help them to become first-class citizens, men and women of honor and courage, men and women who would shun anything that is mean or deceitful. You will find that love in dedicated teachers all over the world."

Fr. Goulding said a Catholic teacher should have that love for her pupils. She tried to prepare her pupils to make citizens of whom the country might be proud, but she also tried to prepare them to become citizens of their true country which was Heaven.

"The Church is a living body of which Christ is the head and each one of you are members. This is your dignity, that you are members of Christ and Christ teaches through you.

"It is the aim of every Catholic school not only to enlighten the minds of the children with knowledge, but also to purify and strengthen their hearts with the truths of the Christian faith.

"AIM OF EVERY CATHOLIC SCHOOL"

"The aim of very Catholic school at every level of education is to show the children why they should choose the standards of Christ before any other. This can only be done through Catholic teachers, through you.

"You have chosen to become teachers in Catholic schools and Our Blessed Lord must love you for the work you have done and are doing.

"You wish to be good teachers but you can never be really good teachers unless you have for the children a love like the love of Christ — an unselfish love that seeks to give the best of what you have to the children, knowledge, a sense of dignity, and an appreciation of the truths of the true faith.

"Christ teaches through you. That is your task and your responsibility and Our Lord must love you much for undertaking it."

WHY FAT PEOPLE GET HUNGRY?

When a man feels stomach contractions, it is usually the sign that he is hungry. But this is only true when people are in the normal weight range. People usually get hungry three or four times a day. It is a normal phenomenon. They must take the necessary amount of food to stifle their natural hunger. Most overweight people feel hungry when they should not. Why? Because for some reason their signaling hunger system has somehow broken down. For this reason they eat more than they need, and they eat more often. They cannot trust their senses to stop. Some dietician must investigate this unhealthy feeling of hunger and teach the fat people to eat on signal, and only signal, that is, when they are really hungry and need food.

THE PRIESTHOOD – WHAT IS IT?

WHEN a man is ordained priest, externally and in appearance nothing is changed. But by an invisible force and through grace his soul is transformed into the image of Christ the priest. Far from being a mere honour it is a power bestowed from above.

This power is the power of Christ who is through and through a priest—a mediator, one who bridges the gap between Man and God. Christ is a priest. He wasn't always a priest; as God He was not. But when He became man, when His Divinity filled His sacred humanity in the womb of His Mother Mary, at the Incarnation, at that instant He became a priest forever. God the Father says of that instant — "Thou art my Son this day have I begotten Thee — Thou art a priest forever according to the order of Melchisedech."

Christ was not just priest for the Last Supper or for Calvary. He is a priest by all that He is; for every moment of His life on earth and in eternity.

Christ is the priest—the only priest. He is not just the priest among priests. He is the unique priest. He is all priesthood. The priesthood is not something. It is someone — Christ.

If there is only one priest, how can there be many priests on earth? Christ Our Lord did not stay on the earth, yet He wishes to perpetuate the work of his redemption through time and space. He knows our humanity. He realises that we need tangible signs. And what signs could be more alive than human persons? This is why Christ, whom only the inhabitants of Palestine 2,000 years ago were privileged to see and touch, wanted to continue Himself throughout space and time through priests visible and like ourselves.

Yet there is still only one priestly power: that of Christ. Therefore, whenever priestly power is exercised in this world it is Christ's own. It is his design that individual men are made instruments of his power, to use His power in succeeding generations.

There has been nothing more belittled, nothing more misunderstood, nothing more attacked in all history than the priesthood. Yet it is only before a priest that people kneel. Well do they know it, those who would banish God's Church forever from the world! Until the end of time the priest will be the most beloved and the most hated of men, the most incarnate and the most transcendent; their dearest brother and their archenemy!

Until the end of time his mystery, which remains a holy enigma even to himself, will outlast world events and civilizations and be the great witness of the invisible kingdom. Priests know that when they go up to the altar for the first time. They are not ignorant of the fact that until death they will be the "sign of contradiction," a light for the children of light, darkness for the sons of the night.

The priesthood was invented by Love. It is Love itself, the consummate gift of God.

In the light of Love everything about the priest is clarified. Others in the

"human city" have chosen glory, wealth or pleasure. Still others have elected to devote their lives to knowledge, power or conquest. As for the priest, he has relinquished everything, abandoned all, given all. He waives all possessions, he renounces his own self. But there is one thing which he retains and which nothing can make him relinquish, a good which he tenaciously desires for himself; in the human community he has chosen Love. He has elected it in preference to everything else. He wants it for the sake of his brethren who are his only heirs.

This gift which cannot be taken back, this supreme good which resolves the paradox of the priest's nature, is also the secret of his role here below. In his sacred functions everything rests on and everything merges into Love. It is Love which unifies the priest, which constitutes his strength. With that lever he raises the world.

Let the certainty of this fill the souls of our priests. May it spread from them like a contagion! May it give light and life to the Christians. May it become a torment for our unbelieving brethren who are unconsciously affected with a nostalgia to return to the fold!

And may Christ who alone holds justly the title and the reality of the priesthood being to confer on His priests on earth and to inspire in those who will come after them, honour, grace, and the joy of saving the world by becoming its ministers of Love!

The priest is a study in contraries. At the price of his own life he reconciles fidelity to God and fidelity to man. He seems to be poor and weak. And indeed there is nothing weaker than a priest. He has neither political power nor financial resources nor the strength of arms which others use to conquer the earth.

His strength consists of being unarmed and "able to do all things in Him who strengthens him." It consists in going, with an independence which his detachment makes possible, to those who suffer, those who are ignorant, those who fall.

— Catholic Missions

Education is of exceptional importance in Japan, where schools are very highly esteemed. Student enrolment and the number and quality of educational institutes place Japan among the most advanced nations.

Only two per cent of the people are illiterate — the lowest rate anywhere in the world. There is essentially pragmatic reason for this boom. Education is a "must" for existence in the twentieth-century Japan.

Population density and modern technical and professional progress make a high school (if not university) diploma a pre-requisite for employment. Marriage, social connections and material advancement depend to a great extent on the type of school or university one has attended. Catholic schools play a vital role in the country's educational role in the country's educational system and have shown remarkable development since the last World War: there are now ten times as many universities and junior colleges, all with excellent reputations. A significant reason for their popularity is the growing Japanese concern for the lack of moral and social education in secular schools. Obligatory courses in morals or social ethics have now been introduced into the entire school system, but this has been basic in Catholic schools from the beginning.

Why Our Foreign Missions Are Inefficient?

THE Catholic Church was working for centuries in the Far East, and yet the results are scanty, to say the least. Let's take Thailand, for instance, where the missionaries enjoy full freedom to preach the Gospel of Christ and make converts. The first Christian missionaries arrived in Thailand in 1555. They were two Portugese Dominicans. At present Thailand has 25,000,000 people, and only 163,000 of them are Catholics.

Desmond O'Grady analyses the situation and states that the main reason of the lack of conversions is the fact that the Church did not know how to come to terms with a strange Oriental civilization which was not as primitive as in Africa. It was mature and highly developed.

At first glance, though, the Church in Thailand seems to be doing all right, but it is not so despite the fact that there are some 105 Catholic schools, teaching some 62,000 Thai children. These schools are respected by the Thai people, because they are far superior to any Buddhist pagoda school. The people are hungry for education, and therefore go to the Catholic schools. It is surprising that in this Buddhis country state aid is available to Catholic schools. Most teachers are the Religious of the various Orders or Catholic laymen. There are also some non-Catholic teachers.

Yet there is only a small number of conversions among the students that attend these Catholic schools. Some of the converted students relapse into Buddhism after they finish their Catholic school, because of the lack of Catholic intellectual circles in which they find their friends. They also abandon Catholicism, because it separates them from their Thai Buddhist collegues, customs and civilization.

The Church in Thailand did not preserve the strong social sense of the people whom it tried to bring to the faith in Christ, although among the students Buddhism has little hold. It is a mixture of superstition which may satisfy the simpler people, but not the educated class. These students have nothing to hold to. Just about 2% of them go to the temples. Thai people have stopped to listen to the Buddhist maxim: "Do good and avoid evil!" They are interested in the everyday affairs. Although Buddhism's influence is decreasing in the country, still the Church cannot make many converts. More than half of the Catholics of Thailand are of Chinese or Vietnamese origin.

What is the reason that the Church has made such small progress in a country where it enjoys full freedom to spread the Gospel? There are many of them that explain the sad situation.

The Church of today is mainly serv-

ing Catholic communities instead of trying to spread the Gospel among the pagans.

Furthermore, the Church did not adopt itself to the local and national culture of the people among whom it works. For this reason it still looks too foreign to the Thai people though the clergy is almost 50% native and there are two native bishops among the seven who rule the Catholic Thai Church.

For centuries the Latin was used in the Church, although now Thai is employed in the administration of the Sacraments and the Mass.

There is also a very limited market for Thai Catholic books. It is very good, if 300 copies of such can be sold among 25,000,000 population!

The Latin style churches look dreary in comparison with the splendid national pagodas. They do not appeal to the aesthetic sense of the people. It is true that some ten years ago the American Redemptorists built a church in Bangkos, but it is still considered a foreign church, because it mainly serves the English speaking community of Bangkok, the capitol city of Thailand.

At least some missionaries are wondering why there is such slow progress in converting the Thai good and religious people to Christianity. In analyzing the slow progress of Christianity in the last 400 years, they come up with the following suggestions:

We must understand the Thai civilization and to transform it into a Christian one, as Fr. Ricci had tried long ago, but was forbidden by the Congregation. This will help the missionaries to present Christ in a better light to the Thai people in order to make Him better known and thus to render the Church's message more appealing to these good pagan people. Their ambition is not limited to a few converts a year. They intend to Christianize the whole Thai civilization.

The churches should be built in the Thai style. That will make them look Thai and those who frequent them will not be looked upon by their fellow citizens as going to a foreign church and thus betraying, to some extent, their country.

Besides, the Church must be made as national as possible. It can be done by adopting the national customs into the use of the Church services. Some intend to integrate the Thai and Buddhist sentiments into the Liturgy of the Church, by incorporating their practice of pouring water on the hands of the newly-weds which signifies their intention to lead a pure life after marriage, by removing the genuflection and substituting it by a gracious Thai bow, etc.

If such reforms are made in the spirit of the Thai national culture, Christianity will not look Western to the people of Thailand. It will become not only a religion, but a way of life conformed to their history, civilization and mentality.

After all, this is what Our Lord told His Apostles to do when He was leaving the world: "Go and make all nations into My disciples!" To be a disciple of Christ no one needs the Latin Churches, genuflections, the Latin language, the Western culture and mentality. Christianity will thrive much better, if its missionaries take these national factors into account when they preach Christ to the Thai people who may have nothing against Christianity itself, but may not be willing to accept it in its present Latin and Western form.

Recently "The Far East" Columban magazine gave its views on Thailand in the following words:

"Static" best describes the condition of the Church in Thailand.

Although Catholicism was introduced in the early sixteenth century, only 113,000 Catholics are dispersed among the county's 25 million Buddhists.

Missionaries cite several reasons for this.

The Thai standard of living is at an all time high — life is tranquil and relaxing.

Why should this atmosphere be jeopardized by a religion that makes as many demands as Christianity — only one wife, no meat on Friday?

Moreover, the Catholic Church still seems foreign.

There are Chinese churches, Vietnamese churches (more than half of the Catholics in Thailand are refugees from China and Vietnam), American churches.

Although these are also for the Thai, and sermons are given in their tongue, there are few churches primarily for the Thai (and the red brick edifices seem lost among the magnificent pogodas).

So too, there are few prominent Thai Catholics for the masses to emulate.

Despite this, the time is ripe for conversion. Buddhism is in a state of disarray.

Many students are clinging to the religion only to please their elders... Less than two per cent of the Thais are actually pagoda-going Buddhists.

The feeling is that unless Buddhism gets out into the world and interests itself in everyday affairs, its days are numbered.

What fruits could be reaped by the Church, if only the people were given a sharper picture of Christianity — a religion that not only leads people to God, but practices the spiritual and corporal works of mercy everywhere, to all peoples, at all times!

CHRIST IS OUR LIFE by Bridgett

It was the intention of our Divine Redeemer, in leaving us this sacred feast, to place His children in a kind of holy dilemma. Like St. Peter, at one moment they are tempted to cry out: "Depart from me, O Lord, for I am a sinful man!" and yet, when asked seriously by Our Lord: "Will you also leave Me?" they are obliged to answer, "Lord, to whom shall we go? You have the words of eternal life." Thus a holy self-love struggles with a holy fear of self, and a holy love of God's goodness with a holy fear of His sanctity, until the soul, under the Church's teaching, arrives at this solution. It learns that though we have a High Priest "holy, innocent, undefiled, separated from sinners, and made higher than the heavens," yet He is also "the Lamb of God who takes away the sins of the world"; and being both Priest and Victim, and offering Himself continually to His eternal Father, "He is able also to save forever them that come to God through Him, always living to make intercession for us."

The sinner must then draw near to Him, but does so in order to be cleansed. Being cleansed he must still draw near, and nearer still, for greater purity and in order not to relapse. He draws near to Him as his Redeemer in the sacrament of penance, he draws near again in the sacrament of His Body and Blood. Unless He does this he has no life in Him. If he does unworthily, "he eats and drinks his own judgment, not discerning the Body of the Lord. Let a man then prove himself, and so let him eat of that bread and drink of the chalice."

This is the issue of the dilemma. And when both sides of it are earnestly and prudently pressed upon a Christian population — when the holiness of Christ, which cannot be exaggerated, is so represented as not to deter the timid, and the mercy of God is so stated as not to encourage the presumptuous — then all that there is of faith and hope and love and fear in the hearts of Christians, prompts them to turn from sin, and fly from themselves to Him who is at once their Redeemer and their God, the Way, the Truth and the Life.

MONOPOLY

by Bishop F. Sheen

BOREDOM increases with the loss of a goal in life. If we do not know where we are going, or why, there is not much point even in living.

The Old Testament speaks of Ephram who is called to be a worker, but was content to be a heifer. Instead of being very devoted to a mission or accomplishment, he settled down to the monotony of a heifer pulling a plough over endless furrows.

There are three ways of breaking the monotony of life.

One is the ordinary way which God ordained, namely, one day of worship a week.

Knowing that the mind is in no condition for its best development when under an unbroken influence of any kind, worship of something else besides the week day idols are decreed.

Heaven knew that no man is made exclusively for any one pursuit, or to touch society only at one point.

The effect of unbroken and uninterrupted worldliness destroys the mind.

He who has but one single class of his faculties developed, is not a man but a calculating machine.

Nor is this monotony broken just by one day rest from the routine of treading the corn, like the heifer.

God ordains that a man take his hands out of his pockets and fold them in prayer one day a week.

Six days are assigned to work by the Divine Command, but one day a week is to break with the commercial and the material, by turning from the physical to the spiritual.

Stopping work is not breaking the current with the pursuit of profit or pleasure.

Worship is contact or the unplugging ourselves from the muddled darkness of the plough, in order to allow God to flow into our hearts.

Eternity is thus inserted into time, Divinity into humanity, the Spirit into society, order into chaos.

Peace of soul is found in that calm, when once a week we open windows to heaven.

The second break of monotony comes in the crisis.

A crisis is a violent interruption to a routine forced on us against our will, such as sickness, moral collapse, sorrow and war.

Herod faced a crisis when Salome asked for the head of John, but he failed to meet it for fear of offending his wife.

The rich young man who met Our Lord was confronted with the crisis, but it profited him nothing because he loved his possessions more.

Because a crisis constitutes a break, it does not necessarily imply a betterment.

The thief on the left hand side of Our Blessed Lord was no better because of his pain, but crisis does offer opportunity for new insights, amendments.

As the oak bears within itself every shower that ever fell upon it, and every ray of sunshine, so a man at the end of his life, takes with him all his acts and thoughts, indeed his very character.

Just as there are some metals that will melt only at great temperature, so there are some characters so hard that no possibilities for betterment are opened up to them except in great trial.

The third way of breaking the monotony of life is by self-denial and the crucifixion of the ego.

The law that runs through life is that no one even amounts to a higher

love without a death to a lower one.

Only the boy who dies to the love of play can ever be born of the love of study.

Only he who dies to what is corrupt in nature can ever be born to the life of grace.

One of the reasons marriage so often ends in divorce is because the couple believes that the fire and flame and emotionalism of the honeymoon should continue during life.

Instead of deepening the love, they often resort to substitute by seeking greener pastures.

This is only the multiplication of zeroes, for no character is bettered by keeping love on the same level.

Empty vessels alone can be filled.

Not until egotism and selfishness are emptied out of our hearts, is there room for God.

I'D LIKE TO KNOW...

1) How does the Gospel of St. Luke differ from the other Gospels?

All the evangelists present Jesus and His redemptive work in their accounts, but for St. Luke, Christ is primarily the Saviour of mankind. Luke alone of the Synoptic evangelists gives Jesus the title 'Savior' (Lk. 2, 11; 19, 30). The Gospel of St. Luke is a message of God's mercy and salvation which God extends to the pagan world for which St. Luke wrote. It is in Christ that God personally entered our human history and will remain there as long as men live on earth.

2) What is the Church of Christ?

It is hard to explain properly what is the Church, founded by the Son of God, for it is a living organism of great complexity. She is both visible and invisible. She unites in herself present reality and future hopes. She is both human and divine, active and contemplative, collective and individual, holy in her divine element and often sinful in her human side. She is united with love, and yet ruled by law. She has so many faces and aspects, because she is a living organism.

While our Protestant brothers insist on her spiritual and invisible element, the Catholics — at least till the recent time — have put too heavy emphasis on the exterior aspects of the Church. Fortunately recent Catholic theologians try to restore the proper balance by renewed emphasis on the interior life and structure of Christ's Church.

There are some forty symbols used to designate the Church in the New Testament which give us some insight into her being. But the richest symbol is the one revealed by St. Paul, that is, the Church is the Body of Christ. In Our Lord human nature of Christ is eternally united to the divinity of the Second Person of the Blessed Trinity. Sharing in Christ's humanity, as all men do, we are bound subjectively and objectively with God. If a man shares the human nature of the Son of God, he is living in Christ, and therefore he

is a co-heir of all the promises which God made to His Son Jesus.

The idea of the Mystical Body as the symbol of the Church of Christ reminds us that the Church is an organism an organization. There is one life, and that is the life transfused in all the members of the Church by the Spirit of Christ, that is, by the Holy Spirit Who is also called the Spirit of Christ. And thus in the Church and through the Church Christ leads men to salvation which will be complete in the resurrection on the last day of Judgment.

3) I have a boy friend. May I permit him to kiss me good-bye, when he takes me home from a date?

It all depends who you and your boy friend are. Are you contemplating marriage in the near future, let's say, in a year or so? If the answer is yes, then he can kiss you good-night. But if you are just a teenager who has a boy friend just for the fun of it, then you may not do it. Nay, you are bound to break up this relationship, because it is nothing else but the courting of trouble for which you may be sorry for the rest of your life.

4) Why do some Protestants, for instance, the Calvanists, reject the Crucifix?

Because they say that Christ is so resplendent even during His Passion and on the Cross that it is unbecoming to make any representation of the Son of God, even on the Crucifix.

4) What does Holy Communion do to a soul?

A worthy Holy Communion unites our soul with Jesus Christ and with the whole mystical Body of Christ, that is, all the faithful who participate in the Body and Blood of Our Lord are joined together by communion in the Body of Christ. Thus Holy Eucharist unites and welds together all the members of Christ's Body, that is, all those who believe in Him and love Him.

If all those who receive Holy Communion realized it, there would be no gossip, no hatred and no jealousy among those who go to Holy Communion.

5) Are all the truths which we accept as Christians explicitly contained in the Bible?

In our Christian religion we have some truths which are clearly and explicitly contained in the Bible, for instance, that God made everything, that the first man has committed a sin, that there are three divine Persons in God, that there is heaven and hell, that God wants all men to be saved, that there is but one true Church with one supreme leader, etc.

There are also some truths that are not implicitly revealed, but are contained in some other truth. The teaching authority of the Church guarantees which are such truths in matters of faith. Thus a development and a progressive unfolding bestowed upon the Church is possible. Theologians help the Church to unfold and explain the divine treasure contained in the revelation.

Thus the faith of the Church is continually reflected anew in the new propositions of faith, for she discovers what is implicitly contained in them. They come as logical conclusions from individual propositions or from the combination of several. These consequences can be binding but need not necessarily to be so, because despite the fact that such conclusions may be very logical and proximate, still by themselves they are unable to produce a certainty in faith binding logically. Although they cannot bind us as articles of faith, they still are very valuable as probable arguments from Scriptures. Furthermore, it would be wrong to deny that in such a case any sure knowledge in faith is in principle automatically excluded.

For this reason we may ask whether new knowledge derived in this deductive way as a conclusion from several

propositions can be said to be revealed by God and therefore must be believed as an article of divine faith on the authority of God, or whether it is just a merely human knowledge to be accepted not with divine faith but with ecclesiastical faith on the authority of the Church. Today's theologians are divided on this question. The majority of them hold that these inferred propositions are purely human deductions, whose correctness can of course be guaranteed by the Church. The others affirm that this kind of explication of what is contained merely virtually in the immediate propositions of Revelation can and must be called revelation and as such can be proclaimed by the Church as a dogma of divine faith in the strict sense and accepted by all as such.

6) Do you think that it would be good, if every parish had an early parish synod or convention to examine the life of the parish and its work?

It could be good, if it were well organized and properly conducted. Such a synod must have an approval of the Bishop. At least all the fathers of the families should take part in it. It should deal with such problems as organization of church services in various parts of the parish, education of children, vocation to the priesthood and religious life in the parish, charitable work, etc. It would be a serious and salutary examination of the parish consciousness.

7) Why are candles used at Christmas time?

The custom comes from the early centuries of Christianity. To the early Christians, candles were the symbol of Christ Who called Himself the Light of the world.

8) If an unborn child threatens its mother's life, why cannot it be removed like an infected appendix?

We are sure that our questioner means the killing of an unborn child. If he does, he should be reminded that an unborn baby in its mother's womb is not an appendix, a necessary part of a woman's body, but a living human being existing in its own right, although dependent until it is born upon its mother for oxygen and food supply. A human foetus or unborn child is a human person, though not yet fully developed. To kill such a person is nothing but a premeditated murder which goes against the sixth Commandment: "Thou shalt not kill!"

9) If God is our Father, we must be His children. But can we do it?

Yes, we are the children of God, and this fatherhood has its basis in the free decision of God. Of course, we are not God's children by nature, but we can become such if we dispose ourselves in a definite way prescribed by God. This way is: faith, sanctifying grace and loyalty to God's Commandments.

This is a great dignity, for which we should be grateful to God. Pope St. Gregory wrote his contemporaries: "O Christian, remember your dignity!" Being God's children, we are brothers and sisters of Christ and companions of the angels. The French says: "Noblesse oblige", that is: "A dignity imposes an obligation." Being God's children we are obliged to live and act as such. If Christians did it, there would be no bad Christians in this world who scandalize the pagans with their unworthy life.

When the holy women went to the grave of Our Lord, they said: "Who will roll away for us the stone at the entrance of the tomb?" (Mark 16, 4). They did not know that Christ had already risen from the dead. When they saw the angel at the tomb of Christ who told them of the Resurrection, they "hurriedly left the tomb, for they were panic-stricken. And they did not say a word to anyone, for they were so afraid" (Mark 16, 8).

Shepherds Are Drawn to the Lamb of God

by Frances Wayne

The Lamb of God seems to have a particular fondness for shepherds. Often He has chosen His saints from among those who have had first-hand experience of the sorrows and joys of sheep-tending.

THE life of a shepherd was anything but easy. In Palestine, many people considered it below their dignity to address even one word to a shepherd.

They were very low in the social scale, were poor and had to work very hard. If they were in distress there were few who would offer them charity.

In the days of His public ministry, Our Lord referred to the good shepherd who stays at his post and prevents the wolf from snatching and scattering the sheep. Good shepherds around Bethlehem were doing just that the night He was born.

It was to keep wolves, panthers and leopards away that the flocks were enclosed within a large, flat-roofed building called a "marah" on the sheltered side of the Jordan Valley.

Around the building stood a thick stone wall topped with thorny bushes to keep prowling animals at a safe distance.

However, some occasionally managed to leap over the wall and to spread havoc among the sheep. It was therefore necessary for the men to keep a close watch even at night. These night sentries were usually three.

So it happened that on the first Christmas Eve there were shepherds on duty as usual:

"And behold," St. Luke writes, "an angel of the Lord stood by them and the glory of God shone round about them, and they feared exceedingly. And the angel said to them, 'Do not be afraid, for behold, I bring you good news of great joy which shall be to all the people, for today in the town of David a Saviour has been born to you, who is Christ the Lord'."

Lest they should miss the birthplace, the angel gave them more precise instructions: "And this shall be a sign to you: you shall find an infant wrapped in swaddling clothes and lying in a manger."

In their excitement, the men forgot they had sheep to supervise. The one thought uppermost in their minds was that they must "go over to Bethlehem" to see the wonder the angel had announced. When they had seen and adored, they returned "glorifying and praising God."

"Had there been vacancies in the inn, and had Jesus been born there, it is doubtful that the innkeeper would have welcomed the shepherds inside.

Our Lord canonized poverty by being born in a stable; He exalted the humble by being born in a stable to which the humble could come without encountering any red tape or restrictions.

The Good Shepherd wanted the shepherds to feel at ease. It was a gesture of divine courtesy on His part.

If you ever visit Bethlehem, you will see, about one mile east of the little town, the star-shaped Chapel of the Shepherd's Fields rising on the spot where tradition says the shepherds received the glad tidings.

Centuries ago, the first monastery to be erected in Palestine stood there. Known as The Shepherd, it was reported to contain the remains of three shepherds who adored the Christ Child on His birth night.

There, according to a written commentary dating back to the year 385, one could see "a very well lighted cavern which encloses an altar, at the very place where the angel appeared to the shepherds while they were watching and announced to them the birth of Christ."

St. Jerome, a great Biblical authority, and a long time resident of the Holy Land, mentions in his writings that the Flock Tower where the shepherds kept their vigil was about a thousand paces (one Roman mile) east of Bethlehem.

FRANCE AND UKRAINE by A. Zaharychuk

When the French King Henry first became a widower in 1048, he sent envoys to Kiev, asking King Yaroslaw for the hand of his daughter Anna. The mission was headed by Bishop Cauthier Saveraux and was successful. Anna and Henry were married in the city of Rheims, France, May 14, 1049. The French historian Levesque, in reporting that marriage quotes Bishop Saveraux's description of Ukraine as follows: "That land is more united, happier, stronger and more civilized than France herself!" It is no surprise that Anna cried, because she was going to an unknown and uncivilized country. Commenting further on the royal wedding and the charming young queen, Levesque, again quoting Bishop Saveraux, writes that "no woman in the world can compare with the beauty of our queen". Anna outlived her husband and became the regent for her minor son, who later became King of France as Phillip I. She took active part in political councils and signed her name in Ukrainian characters "Anna Reina". One such official document dated 1063 has been preserved, showing the signature of Queen Anna and beside her signature are series of crosses, inscribed by French statesmen, who were unable to sign their names. As a valuable gift Anna brought the Rheims Gospel written in the old Ukrainian language, which for many years was used during coronation ceremonies.

Confession is the greatest gift that the risen Christ left to the poor sinners for whom He died on Friday, for it was on the day He rose from the dead that He instituted the Sacrament of penance. St. John says: "Late in the evening, that same day, the first of the week..., Jesus came and stood before them and said: "Peace be to you!" Before He left the Apostles, He gave them the power of the Holy Spirit to forgive man's sins, saying: "Receive the Holy Spirit. Whenever you remit anyone's sins, they are remitted. When you retain anyone's sins, they are retained" (John 20, 19-23).

AUSTRALIA

My Last Missions in New South Wales

M. Schudlo, C.SS.R.

THERE were seventeen missions in New South Wales this year. Last year there were seven in the New Castle area which also belongs to New South Wales. The first six of the Sydney district have been mentioned in the September issue of this magazine. Now the rest of them.

Canberra is the capital of Australia. At first Melbourne was the capital, causing much jealousy in the people of Sydney. The rivalry between Sydney and Melbourne is well known in Australia. To remove the main cause of friction between the two biggest cities of the land, it was decided that a new federal capital should be built, and Canberra was chosen as the site. It is situated in the Australian Capital territory. The building of the new capital began in 1911, but the progress was very slow till the end of the Second World War. After the last world war, the growth of the city was rather fast, because the new public and private buildings sprang up everywhere. At the beginning of 1964 the population of Canberra was (71,798). It is hoped that it will reach 250,000 by the end of this century.

In the middle of the city is an artificial lake, known as the Lake of Burley Griffin, dedicated to the American engineer who made the plan for the building of the new capital. The building of the lake was completed in 1963. The new bridges pass over it, uniting the two parts of the city. The streets and the roads of the capital are wide and well planned. The lake was formed to add beauty to the capital. It has an area of 1,740 acres and its depth averages from 15 to 65 feet.

Canberra is the seat of the Government for the Commonwealth of Australia. All the government buildings are there. The parliament House, a rather old building will soon be substituted by a new building on the shores of the lake. The Australian Parliament has 60 senators, 10 from each state and 126 representatives.

While in Canberra I visited the Snowy Mountains, the Australian War Memorial with the paintings of the last wars in which the Australian troops took part, the American War Memorial and the Civic Centre. Near the Archbishop's House where I stayed is a small pavillion of Canberra, with its maps, buildings, etc.

MISSIONS IN 1964

Sefton (July 26 — Aug. 2).

Sefton is one of the numerous towns which form the city of Sydney. Some 70 Ukrainian Catholic families live there and 17 of them were visited by the missionary.

Blacktown (Aug. 2-9).

Some 45 Ukrainian families live there. Those who live in the city itself came to the mission, but those who lived a little further left much to be desired, although they have their own cars, and so transportation was not a problem.

Wollongong (Aug. 16-30)

Wollongong is a city of some 100,000 population, 60 miles from Sydney. There were two missions, because our people, some 94 families, do the shift work. It is an industrial city. I stayed in the Bishop's House during these two missions.

The first mission was very disappointing, for just about 15 families showed up in church. During this disappointing mission, 45 families were visited by the missionary and invited to the mission. Thus the second one was satisfactory. Some 60 families took part in these two missions, because the rest had no time for such things as the mission.

Miller's Point, N.S.W. (Aug. 30-Sept. 6)

The little church at Miller's Point is in the heart of Sydney. It was a very poor mission, although 11 families were visited by the missionary and some 50 invitations had been sent to those who were expected to take part in the mission.

Fairfield (Sept. 6-13).

Fairfield is another town-suburb of Sydney. The mission was conducted in the Latin church. Unfortunately not many people came to the church services, although 15 families had been visited by the missionary.

Liverpool (Sept. 13-16)

Liverpool is another town near Sydney. It was just a four day mission, because the number of the missions had to be reduced. It was too bad, because it was well attended. They deserved a full one week mission, but it was impossible to give it to them.

Toongabbie (Sept. 17-20)

Toongabbie is a little suburb of Sydney, some 25 miles away from the city. Some 33 families were expected to take part in this four-day mission, but four of them did not show up. Despite this, it was a good mission. These people deserved a full one week mission.

Queanbeyan (Sept. 20-27)

Queanbeyan is a small town, 9 miles from Canberra, the new capital of Australia. Fifty Ukrainian Catholic families live there. Most of them work in Canberra. Just three families did not take part in the mission, although they had been invited by the missionary. Our people are building their own church in that place, but it is not yet completed. For this reason the mission was preached in the Latin Church. The Christian Brothers who have their high school near the church came to our Mass and received Holy Communion. Before the Mass an explanation of the Eastern Rite Mass was given to them.

Canberra, A.C.T. (Sept. 27 — Oct. 4)

Canberra is the capital of Australia, with all the official buildings and departments and foreign ambassies. During the mission the English princess Marina came to visit Canberra, but very few people cared to show up on the city streets to greet the visitor.

The mission was preached in a small Latin church of St. Theresa. It was well attended with 29 out of 33 Ukrainian Catholic families taking part. Most of them came every day. Twenty-five families were visited by the missionary before the mission started.

The Ukrainians of Canberra have a very good reputation. The Vicar general of the archdiocese of Canberra told me that they are the most cultured group of all new Australians who live in Canberra. Their national concerts are being attended by members of other nationalities and government officials.

During the last two missions I stayed in the Archbishop's House in Canberra. There are five priests who live in the same house and work for the Archbishop. Most Rev. Archbishop O'Brien was in Rome attending the Ecumenical Council.

Lidcombe (Oct. 4-11)

This was the last mission in the Sydney district. The mission was conducted in our own beautiful church, built by the late Father P. Diachyshyn who two years ago died in a car accident. The attendance at the mission was satisfactory.

During all these missions there were evening Masses, sermons for the people in general and special instructions for youth and children.

Since there is such a shortage of priests in our diocese in Australia, the dignity of priestly vocations was often stressed and young men encouraged to dedicate themselves to Christ as His priests and missionaries. Not many young men have responded to

the call, but some did. The rest must be left to the "Father of the Harvest". But our own families can do much to help by creating a really Christian atmosphere in their homes, by praying for their sons and by leading a good and fervent Christian life as well as encouraging their sons and daughters to give their life to the services of God and our Church, because without a sufficient number of priests the very existence of our people in Australia will be very precarious.

Bishop of Holland Explains Church Attitude Towards Regulating Family Size

THE Church sympathises with married couples who find Catholic teaching on birth control too hard to follow, a Catholic Bishop said.

Bishop Willem M. Bekkers of 's-Hertogenbosch said on a television program that the Church knows that not everyone can reach the ideal in marital virtue.

The Church wants to give room for the same "gradual" growth that there is in "other areas of life — in charity, honesty and piety", he said.

"Those who have entered Christian matrimony," Bishop Bekkers said, "have received from God and under His blessing a mandate of life which is focused first on leading one life together in conjugal love and secondly on founding and building together a good family.

"Much is said and written on birth regulation today," the bishop said.

"Science and its discoveries have enabled man to regulate human production. The birth rate now falls within man's responsibility.

"One can even say that birth regulation — which is quite different from birth control — is a normal part of the total task of a married couple.

"GIFT OF GOD"

"The problem of the number of children must be considered in the light of the Christian view of married life.

"In marriage, human and divine creative love are interwoven. In marriage's realization of the union between man and God, the Church says, children are a blessing and a gift of God.

"But only married people can know what God's calling and mission means for them concretely, and how big their families must be.

"Their human love and responsibility can urge them to create a big or small family. That is a matter of conscience and no one can interfere with this decision. A parish priest, a physician or a spiritual adviser must respect the private conscience.

Not even the rhythm method is without objections. For many people, the rhythm method is a solution, but we also know that it causes insuperable difficulties for many others.

"We understand that there are situations where one cannot consider all Christian and human values at the same time.

HONESTY AND PIETY

"The Church, in that case, does not immediately think of egoism or luxury. She knows that married couples, in well-intentioned love for each other and for their families, sometimes take steps which cannot be considered right steps in the eyes of the Church. But the Church also knows that what one person can reach cannot always be reached by others.

"She wants to give room for a gradual, perhaps slow and imperfect growing, like that which is possible in all other areas of life — in charity, honesty and piety.

"The Church holds that those who keep on trying although they have not yet reached the highest level are on the right path.

"The Church has confidence in the sincere love and responsibility of the married couple who trust in the charity and strength of the Lord."

What Is Alcoholism?

M. Schudlo, C.SS.R.

ALCOHOLISM is a dreadful disease and a bad inveterate habit at the same time. An alcoholic is a sick person, both physically and spiritually. The body of an alcoholic is quite as abnormal as his mind. It is not enough to tell an alcoholic that he cannot control himself and his drinking, because he is maladjusted to life, has difficulties in his work or the family or that he is mentally defective. Such things are true in varying degrees with some alcoholics, but not with all of them. An alcoholic has an intrinsic, maybe an inborn, allergy to alcohol of all kinds. For this reason he often feels a physical craving for liquor which he may not take. Such craving never occurs in the average temperate drinker. He may take liquor because he is able to drink as much as he wants and stop when he wants. Not so with an alcoholic. He can never safely use alcohol in any form at all, because he is unable to stop till alcohol 'stops' him. If he forms a habit and finds out he cannot break it, he will lose self-confidence, and his problems will pile up till he becomes a nervous wreck or goes insane. Neither the sight of the tragedies, nor the despair of a depressed wife and the children can stop an alcoholic from drinking. When he is short of money, he will cheat, steal, lie and do anything to get the money

he needs to buy liquor.

Men and women drink not because they like drinking so much that they must drink, although there is some pleasure in gulping the 'precious liquor'. Men drink, because they like the effect produced by alcohol, some kind of relaxation and mental dizziness which makes them 'feel happy' for a while. Thus to them their alcoholic life seems the only normal one. They become restless and nervous, unless their restlessness is eased by alcohol. When the bad habit is sufficiently developed, they pass through all well-known stages of a spree. They get drunk and remorseful. They make resolutions to drink no more, but unfortunately the resolution does not last long enough to help them to realize that they may not take even one drop of liquor.

Alcoholism is now widely spread

throughout the world. It is fatal, for it kills countless unfortunate men and women annually. It is one of the most devastating bad habits and diseases which can afflict a poor human being. It is unfortunate that an alcoholic seldom excites sympathy in his fellow men. He is often looked upon as an outcast of society, and this makes the situation worse. "How can he be so stupid"? they ask. "Why does he not control himself?" There is no such crude and merciless reaction to any other disease. When a man has cancer, all feel sorry for him. No one is hurt or angry. Not so with an alcoholic. People despise him, the family hates him and friends become disgusted with him.

The alcoholic is usually aware of this criticism and this awareness makes him distrustful and suspicious. He accuses everyone but himself. He may blame his boss, his wife, his family and his friends who do not want to understand him and his problems. At the same time he usually despises himself more than he is despised by others.

When a man becomes a confirmed alcoholic, he does not care about what the others say or do. Nor does he pay attention to the fact that he is often responsible for his wife's nervous-breakdown and despair. How many broken families, crimes and road accidents must be attributed to alcoholism is the fact that God alone knows. The financial burden for buying liquor, the decay of character and loss of faith are some other evils caused by an uncontrolled use of alcohol. It is a chilling picture indeed!

Alcoholism is not a phenomenon confined to a certain class of people, for alcoholics are found in all classes, professions and trades. There are 'problem drinkers' among the poor and the rich, the ignorant and the educated, the old man and the young man and woman alike.

Who is then an alcoholic? What causes it? Strictly speaking, an alcoholic is not necessarily a heavy drinker. He is not even always the fellow that gets drunk frequently. There was a woman that was a real alcoholic. She got drunk on weekends only when she was alone at home. Not even her father knew that she was an alcoholic.

An alcoholic is a person who through an inner disposition and a bad inveterate habit can no longer control his drinking after even a small amount of alcohol, be it whiskey, wine or even light beer.

He cannot stop after he has started. Since he is allergic to alcohol, one drink sets in motion the whole mechanism of compulsion which he is powerless to stop even when he wants. If he takes one single drink, he will not be able to stop from taking more alcohol till he can take no more, that is, till he becomes completely drunk, for the actual or potential alcoholic is absolutely unable to stop drinking if he takes even one single drink.

John was employed by a firm as a successful businessman. His income was above average. He had a nice family, was happily married, etc. His personality helped him to make as many friends as he wanted. Those who did not know him well, thought he was a well balanced and normal individual. And he was, except for the fact that he was an alcoholic. His drinking took him to the hospital where he made up his mind to stop drinking, otherwise he would ruin his business, lose his lucrative job and destroy his family. A few years passed. John kept away from liquor. Once he went to the country to see a friend. But the friend was not home. Upon his return to town, John stopped for a snack. A thought crossed his mind: "I am a cured man now. I can take a cocktail with my dinner. Just one." After the first cocktail came the second, then the third. Then came a highball before going to

bed. He was completely drunk when he went to bed. Next morning he realized that the first drink had started all that mess. He made no fight against that first drink. He had not thought of the consequences at all.

An alcoholic must keep away from drinking, if he wants to stop at all. If he is undecided, then nothing can stop him from getting drunk, although he knows what he is doing. Thus he is responsible for his intoxication. He forsees the humiliation and the pain he will inflict upon himself and his beloved ones but he does not really care. He just cares about alcohol. Alcoholism is something like a temporary madness. An alcoholic is temporarily insane.

Cure of Alcoholism

Alcoholism is one of the hardest diseases to cure. No drug will help an alcoholic unless he wants to help himself. Unfortunately many alcoholics either do not realize that they are alcoholics or do not want to help themselves. A desire for a cure is important in every sickness. People get well quicker, if they wish to get well. It is even more so with the alcoholic. All the more so, because their sickness is at least partly voluntary, since it is also a bad habit.

Can an alcoholic be cured, that is, can he become a normal drinker who takes an occasional drink, as so many social drinkers do? No, he cannot, at least at present. Maybe medicine will perform such a miracle in the future, but not now. This is the reason why they say: "Once an alcoholic, always an alcoholic."

Of course, it is not necessary to get drunk every day or even every week to be an alcoholic. An alcoholic may stay sober for a week, a month, a year or twenty years. The temporary self-control can easily create an illusion that everything is all right and the alcoholic may even congratulate himself on his 'complete' victory over liquor. A bus driver kept away from drinking all year round. But when he started before Christmas, his drinking spree lasted one whole month.

No matter how long an alcoholic stays away from liquor, he must not take any drink at all, under any pretext. If he does, the story will be the same as before, only more so.

A young executive was an alcoholic. He often went on drinking sprees. In the morning after these bouts he was nervous. So he took more liquor to quiet himself. Fortunately he was ambitious enough. He wanted to succeed in business, but saw that he could not do it, unless he stopped drinking. So he did. He made a strong resolution to keep away from liquor till he had been successful in business and had retired. Thus for thirty years he did not have one single drink, for he saw that he would get nowhere if he drank at all. This man retired at the age of sixty after a happy career. Then he began to take a few drinks now and then because he was convinced, as practically every alcoholic is, that he could control his drinking after such a long period of sobriety and self-control. He thought that he was qualified to drink as other men do, because he was not different from the others. This was his fatal mistake that prematurely took him to his grave. In three months he was in a hospital, humiliated, disillusioned and despondent. Every means of solving his problem which money could buy was at his disposal, but every attempt failed, because he was foolish enough to think that he could drink moderately. Strong and healthy at his retirement, he went to pieces very quickly. Within five years he was in his grave, a victim of self-illusion and of drinking sprees.

Alcoholism is a progressive disease. At first it may not be noticeable at all. An alcoholic may look like any other social drinker and drink like a gentleman. His control over drinking

is very shaky and erratic. He will steadily increase the amount and the quality of his liquor. From wine he will pass on to brandy, then will combine liquor and drugs, etc. Thousands of examples taken from the alcoholics prove beyond any reasonable doubt that 'alcoholism' can only be arrested. Thus far it cannot be cured. That means that the only remedy for his kind of disease is a complete and total abstinence from liquor. There is no other way out, except insanity or premature death that will take him to the mental asylum or to the cemetery.

The main trouble with the alcoholics, however, lies in the fact that most of them would not admit that they are real alcoholics or when they admit it, they wish to get rid of their vicious disease on their own without having recourse to the Father of all mercy and goodness. If an alcoholic is faced with evidence to the contrary, he just shrugs his shoulders and says: "There is nothing wrong with me. If I wished, I could stop at once." Oddly enough, he does not wish and therefore does not stop, because he cannot do it on his own. His insistance irritates his family, his friends and his co-workers, but he does not see it. He convinces himself that they are doing it because of jealousy or secret hatred. His pride and self-deception do not permit him to admit that he is wrong while his friends are right about him.

Inwardly an alcoholic is a frightened man, but he will not admit it. He often drinks to still his fears about his future or to forget his personal or family troubles. He sees an empty and cruel world around him, and the only consolation where he can forget all these painful things is alcohol. So he thinks and so he does. He is convinced that if liquor goes, he will go to pieces too.

REMEDIES

How can such a miserable man rehabilitate himself and become a normal human being? The first condition for rehabilitation is to admit his weakness and to make a real decision to stop drinking under any pretext. It is true that alcoholics feel remorse and make many resolutions. Unfortunately not too many of them make a decision which is the only effective means that would save them (and perhaps their family) from utter misery and degradation.

Secondly, they must not associate with those who drink. The temptation and human respect are too strong for most alcoholics to overcome. The best way to overcome them is to stay away from the ocasion which may and will threathen their decision. If they must participate in a party where drinks are served, they must avoid the first drink at all costs, saying to the people who are wondering why they do not follow the crowd: "No, thank you! I do not drink," and stick to their soda or ginger ale.

Thirdly, an alcoholic should eventually join the Alcoholics Anonymous, because he cannot do it alone, if he wants to recover from his sickness and get rid of his bad habit. The only purpose of this wonderful Association is to help people to stop drinking. Its members are former alcoholics, so they know what alcoholism is, and therefore can help the others. There is no fee, no pressure, no brainwashing. Its programme is a new way of life for the alcoholic.

Fourthly, and this is the most important, if a cure is to be really effective, an alcoholic must realize that he cannot stop drinking without God's powerful help. And help is waiting for every alcoholic who is willing to ask for it. What father would refuse to help his poor son that is in trouble out of which he can't get out with his own resources? An alcoholic should realize that God is the best Father, always ready and willing to help his erring earthly children, regardless of their

sins and past foolishness. Has He not commissioned His own Son, Jesus, Our loving Brother, to assure all of us that help is awaiting us whenever we turn to Him and sincerely beg for it? "Ask, and you will receive. Seek, and you will find. Knock, and you will gain admission, for everyone who asks, receives, and he who seeks, finds. Really, will anyone among you give a stone to his son that asks him for bread... Well, then, if you, bad as you are, choose to give useful gifts to your children, how much more will your Heavenly Father give what is good to those that ask Him!" (Matt. 7, 7-10).

A strong belief in God and in His help will revolutionize the alcoholic's attitude toward life, toward his fellow men and toward God's universe. The 're-birth' may take some time, but it will surely come, when an alcoholic turns to God as the prodigal son did. (Luke 15, 11-32).

EPITAPH

(For Father R.)

Why should I mourn?
Except for myself,
I cannot grieve
That you have gone
To rest at last.
Your mansion is above;
Yours is the Light
That through you shone
Once in a bleak night.
You hold the Hand
That from you reached
To lead and heal
With His gentle touch:
Intangible but real,
I feel it still
And He forgives so much.
Fair was that land
Whereon we beached
Our boat to leave
The old days....borne
High by you my soul
Escaped the rutting tide,
And never did I know
The steepness of that shelf!
Your sacrifice was whole,
Entire — but now I see
The shadow that I cast:
You can no longer hide
Sorrow in a smile's glow.
He and you the Passion
Preached — till I found Love
In a strange fashion

— John Dawes

On Christmas Eve a candle light
To shine abroad through Christmas night
That those who pass may see it glow
And walk with Christ a mile or so.

ATTENTION, PLEASE!

We kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations not to the editor, but directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

What Is A Redemptorist Brother?

John Stuchlak, C.SS.R.

"What is it like to be a Brother?"
"What do you do all day besides pray?"
"Is it really worth it?"

QUESTIONS like these are asked everyday by Ukrainian Catholic lay people. Let us try to answer these questions by trying to see just what a Religious Brother is.

A Congregation of Ukrainian Redemptorist Missionary-Priests can be found working among our people in Canada and the United States, doing parish work and giving retreats and missions. At the monasteries where the Fathers stay can be found a group of men who represent probably the least recognized, and most frequently misunderstood members of the Church today.

They are called Lay Brothers or, simply, Brothers — although sometimes they are addressed as "Father" by many people who do not know what a Brother is. Their status, at least to the thinking of most laymen, is, at best, unclear. Relatives and friends sometimes ask them questions that might try the humility of men whose lives are dedicated toward achieving perfect humility: "Why didn't you go all the way and become a priest?" Others think of the brotherhood as made up largely of men who flunked their seminary studies.

For the most part, though, the Lay Brother remains little seen and less thought of. He is the Church's forgotten man.

There are ten Brothers among the Ukrainian Redemptorists in Canada and the United States.

Confusion between the brotherhood and priesthood that exists among many laymen is easily understood to a visitor at any of the monasteries where there are Brothers (four of our monasteries have no Brothers due to lack of vocations to this state).

The Redemptorist Brothers and Fathers wear the same religious habit. They both wear a large rosary hanging from their belt. The only difference is that the priest wears a white collar whereas the Brothers do not. Like the priests, the Brothers follow the constitution and rules for the Congregation.

No less justification than the doubts about who is priest and who is Brother, is a temptation to look upon Brothers as a general "flunky" caste within the monastic community. They are found answering the door and the telephone, cooking, serving the food and washing dishes. Encountered elsewhere, Brothers are usually found carrying out the community's less glamorous chores — gardening, tending the furnace or tailoring.

The brotherhood is a distinct vocation, with its own qualifications and manner of life. Like Sisters, the Brothers are technically lay people, without priestly training but professing vows. A Redemptorist Brother takes the same vows as a Redemptorist priest — Poverty, Chastity, Obedience and Perseverance in the Congregation until death.

A Brother is not a frustrated seminarian — in many cases, he has probably never considered entering the priesthood. The brotherhood is not a lower function, nor something "second best."

The Redemptorist Brother lives a life of dedication in the service of God, which he does by praising Him. Whatever work he does, it is for the salvation of souls.

Besides the pursuit of his own sanctification, the Lay Brother's two-fold function — work and prayer — cannot be fully understood without the sense of the meaning of "community".

The function of a Brother as a worker is governed by the needs of the monastic community. A Brother can be either a plumber, carpenter, cook, tailor, driver, sacristan, etc.

In theory, the work of the lay brotherhood serves the same purpose as the work of other lay people in their parishes — to help free the priest so that he may fill his special ministerial function of teaching and administering the sacraments.

Brothers, as well as laymen and, of course, priests, are specialists in the division of labor among members of the Church. But the Brother's specialty is less apparent and therefore, less appreciated. He does not engage in parish work, as do many religious priests, and the work he does perform seems most often to lie within the scope of any unskilled laborer.

The role of a Brother was best explained by a Brother: "We are all laymen, but Brothers are laymen who have been chosen for a special task. When we pray, when we assist at Mass, we do so in the name of the whole Church. We pray in the name of everyone who can't pray, or who doesn't have time."

The day of a Brother begins at 6 a.m. — morning prayers and meditation at 6;30. The Brothers receive Holy Communion at the 7 a.m. Mass, followed by thanksgiving. Work begins after breakfast and continues except for the noon day meal and recreation period, until 4:30 p.m. At 5:30 p.m., there is meditation followed by the evening meal. After the evening recreation they make spiritual reading and recite the rosary. Night prayers and "lights out" at 10:25 p.m.

One may ask: "What can one in the monastery do for recreation?" During the recreation periods a Brother is free to read periodicals, the daily newspaper, listen to the radio or records, play cards, checkers or chess; walk in the garden or if they wish they can play volley ball, basketball or tennis.

The Brother shares in the lack of regard shown to members of religious Congregations by a utilitarian-minded laity that remains all too often unconvinced of the power of prayer and the reality of their relationship together in the Mystical Body.

The Brother is a vital organ in the body of the Redemptorist Congregation. He prays daily for the success of the retreats and missions given by the Redemptorist Fathers, and for the conversion of sinners.

So we can see that a Religious Brother is not one who has failed in his school or seminary studies. He is not a mis-fit from the world. He is a man with average intellectual abilities who wants to consecrate his life for the greater glory of God. The brotherhood is not for one who doesn't want to study or work, for the life of a Redemptorist Brother is dedicated to prayer and work.

Any boy or man who would like to dedicate his life working for God's glory and the salvation of souls as a Redemptorist Brother, should write to:

Rev. Father Master, C.SS.R.,
Box 340,
Ituna, Sask., Canada

David said to King Saul before his fight with Golias: "The Lord Who delivered me out of the paw of the lion and out of the paw of the bear, He will also deliver me out of the hand of this Philistine (Golias)" (I Kings: 17, 37).

Are You A Responsible Layman?

M. Schudlo, C.SS.R.

MANY people fail to realize that life is a great responsibility with countless problems which often baffle honest explanations and simple solutions. We are so used to all kinds of advertisements that offer us everything 'ready and packed' that some of us expect solutions to the problems which no man upon this earth knows how to answer, for instance, how to eliminate the hunger problem in the world. Through the constant flow of advertising on TV and radio, man is led to think that the whole business world is bent to his service, and consequently all that is asked of him is that he should stretch out his lazy hand and get the product which would relieve him from pains, suffering and all other troubles.

Our times can be best classified as those of transition in which a new world is being born. It was started with the industrial revolution which began some two hundred years ago. It was hailed as the paradise of the workers. Unfortunately in many instances it has produced just a new mass of slaves serving machines, large numbers of wage-earners, a proletariat of depersonalized individuals without any cultural and often without any religious backbone. People can be illiterate even when they know how to read and write. There are illiterate graduates from the universities. Such university illiterate come from the group which expects their education to be manufactured and packaged for instant use. They do not take it seriously, for they want to get it for forty-two minutes in every period. All they really want is not education, but a certificate which would secure them a white collor and security for life.

Such people are shallow in everything, without excluding religion. Most of the theoretical or practical atheists come from this group. They have no education which would give them a personal culture. This culture is a great help in attaining faith more easily, because the individuals who possess it are already acquainted with things of the spirit. They know that "no man shall live by bread only" (Matt. 4, 4), a truth which cannot be understood by those who are interested in their economic conditions only. Such people are tempted to fool themselves that the less they work, the happier they will be. It is well to remind them of the remark made by an Indian. An American boasted of a new machine that would save ten minutes, expecting a sign of surprise on the Indian's face. But there was none. The Indian simply asked him: "And what will you do with the ten minutes?"

Too much prosperity is no good for the spirit, for it often stifles the latter. It is true that technology can do much to civilize and humanize mankind. But it is also true that it cannot make men, although it can do many wonderful things. When men become too deeply involved in material things, the vision of God and of their own dignity takes

the 'back seat'. When a missionary approached a careless businessman, the latter exclaimed in surpise: "What? Do you want me to come to the mission? H-m-m... How do you expect me to listen to your sermons about life of the spirit? We are harassed by the competition and demands of the world in which we live. We have neither the time nor the appetite for such things".

It is exactly here that a responsible Christian layman should step in, for he is living and working in the same world as the said businessman. God has a very urgent need of such responsible men and women to save the world from destruction which it can bring upon itself. Such a man can talk a language which the businessman will understand and may even accept, while he would reject it, if it came from a priest.

But no one can become such a responsible Christian, if he does not know himself, that is, if he is not aware of his sublime dignity as a child of God. "Everyone that believes that Jesus is the Christ, is a child of God", St. John says (1 John: 5, 1).

The privilege of being God's child is a free gift of the Creator. As God's real child a Christian receives His love and all the necessary graces to live as such a child should. How much God cares for His earthly children can be seen from the solicitude with which He has surrounded His chosen people of Israel after their departure from Egypt. During their wandering through the wilderness of the Sinai peninsula God manifested His presence in many wonderful ways — the fire and the cloud to lead them, the manna and the quails to feed them, the water from the rock to stifle their thirst, etc. (Ps. 105, 39-41).

All men can become God's children, and it is our duty to help them to do so. They become such when they receive sanctifying grace which is not just an accident, that is, a created quality, but also something that involves God's love, personal intimacy and self-communication of the Creator Himself. It is something which the very nature of man under the present plan of divine providence requires or at least aspires to as to its ultimate completion. Sanctifying grace is not comparable to the pot and its lid or to an organism and its fixed environment. It is something infinitely greater and more mysterious. When God made man, He freely made him capable of such a grace, because He wanted him to be His child in His Son Jesus. Such a disposition for the grace is not merely extrinsic. It is in man's very nature which aspires to it, because in it alone man finds his ultimate happiness and fulfillment. The relation between grace and God is more than the relationship between a host who has promised a meal to a beggar. The beggar does not have a disposition to be fed by just this particular host, and the host does not have a responsibility for the beggar's hunger.

It is quite different with God. He has created man in such a way that his very nature is disposed to become God's child through grace. Man has a disposition for it, because God, in his generosity, has created such a disposition in his human nature. If it were not so, why would the damned of hell feel such a burning longing for God, the lack of Whom constitutes their greatest pain in the infernal abyss? It cannot be explained otherwise, for the loss of a good which is possible but not required by the nature of man cannot be felt as painful, unless it somehow belongs to his nature, and he freely wants it. The damned have freely rejected this God's wondrous gift and for this reason feel its loss and will feel it forever. Nay, the awareness of this loss will constitute the hell of their hell.

Can a responsible Christian who knows the dignity of every human be-

ing stand by idly when millions of such beings do not know God, have no grace in their immortal souls or have lost it through their sins? No one is allowed to defend his idleness by saying: "What can I do about it? I am just a common laborer . . . , a housewife, a window-cleaner!" A man who has sanctifying grace and prays cannot be nothing. Ernest Hello said: "The man who prays is never nobody." But there are many other things every man can do for his fellow men besides praying.

First of all, every Christian must become aware of his own supernatural dignity. No one can create an appreciation in others for something he does not feel himself. We must become aware that we are citizens of the City of God that we have an immortal soul and that it makes everyone of us more than an earthly king, raising us above all those daily works at which we toil like slaves. We must remember that we are immortal spirits and that we must return to an Eternal Spirit, that is, to God, Who made all of us. Sundays, among other things, are intended to make a breach between man and his daily work in order to prevent the identification of man with his material labors.

When a man enters into his own soul and comes to know himself, he frees himself from a constant barrage of propaganda and advertising and finds within himself a spot of resistence to the attacks of conformity and mob enthusiasm. He becomes himself, that is, a man according to the plan of God. The world of today, and the Church even more so, need such men and women to promote the kingdom of God among the nations and individuals who do not know Christ. The Christian religion is not of this world, but it is a divine power in the world bestowed upon men to help them in becoming God's beloved children and heirs of heaven.

The adversaries of Christ and Christianity often reproach us that we selfishly neglect the world and withdraw into a cosy shelter of our dear little souls, by cutting ourselves off from the world and its complex problems, for instance, from the social organization of life, leaving our poor fellow men to their own doom. If it were true, Christians would show that they are irresponsible children of God. Since we are living in God's world, we must feel responsible for its fate. But we cannot play our part in the world properly, unless we become genuinely spiritual Christian men and women, because no one can effectively lead others to Christ, if he himself is not intimately united with Him through a reasonable and thorough practice of his faith. We must practice our holy faith, if we wish to convince others of its truthfulness which God wants to be known to all inhabitants of the world.

How can a responsible Christian calmly look at his fellow men who do not know God and are therefore in danger of losing Him forever? If you are one of these fence-sitters, you better examine yourself and your attitude to God and your neighbor. "A man cannot trace his origin from God, if he does not live right and does not love his brethren", St. John says (1 John: 3, 10).

"Do you wish the court to understand that you refuse to renew your dog license?" asked the judge.

"Yes, your honor, but..."

"We want no 'buts'. You will be fined. You know the license has expired."

"Yes, but — so has the dog."

- COGITATIONS -

Father Nick of Montreal

*** It seems that true statesmanship is not to lose nobly but to win what can be won, at a given time, by the art of the possible. *** The Warren Report notwithstanding, President Kennedy's assassin did not go to Red Russia for nothing. There's a place whereat the profession of political murderer is taught. To wit — such alumni as the murderers of Simon Petlura, Ewhen Konovalets, Stefan Bandera and many others. As a result, a true Ukrainian will certainly make use of the proverbial 'grain of salt' as regards said Warren Report. *** The smoking of one single cigarette, when inhaled, deprives the human organism of the amount of Vitamin C contained in one orange. *** There are three types of adult nowadays — those who are afraid of youth, those who are courting the younger generation and those who are able to say that they know a thing or two, and who are not afraid to stake their lives on their principles. *** The article which specified that a convert from the Orthodox church must enter the equivalent Eastern Rite if he becomes a Catholic — unless he obtained a special dispensation from Rome — failed to obtain the necessary two-thirds majority at the Ecumenical Council. Why did it fail? Well, your guess is as good as mine. Now try and convince a sincere Orthodox that Rome is not out to "latinize everybody!" *** The demise of Colonel Andrew Melnyk, a great Ukrainian patriot, saddens us all. I would like to remind one and all that he was more religious than most members of the Ukrainian National Federation of Canada, whether seniors or juniors, are willing to admit. His wife was the daughter of that famous lawyer who just loved to serve Mass for any priest in Lwiw. *** Compulsory military service would certainly help in disciplining and steeling the characters of the younger generation. *** It is the usual tactic of the Reds to use Nationalism to advance Communism. Quebec is no exception. *** The young who complain the loudest against the fetters of parental authority are usually from homes where no such thing exists. *** Perhaps the Catholic Index should be abolished, but when one sees what the young are reading today, one wonders if there should not be some kind of check. It is really the era of printed and photographed immorality. *** Not many nowadays read the lives of the Saints. Yet such reading is most refreshing morally. *** Barry Goldwater received over 26,000,000 votes despite the terrific opposition from the media of communication. All of which goes to prove that there are that many and even more Americans who do not approve of the soft policy towards Communism. President Johnson would do well to rid himself of some of his pseudo-intellectual advisers. *** Robert Kennedy went all out to beat the man (i.e. Senator Keating) who was the first to warn J. F. Kennedy of the presence of Russian missles in Cuba. Personal ambition seems to know no gratitude. *** All that indirect praise for Kruschev cannot erase the bloody fact that he was Stalin's executioner in Ukraine. Because of him millions died and suffered. *** Try and guess why Moscow and Havana are so happy over President Johnson's victory. *** Sooner or later justice has to triumph. Remember when about four years back we protested against the CBC's showing of an anti-Ukrainian (i.e. Anti-Petlura) film. Now it's the turn of the Jews to do the same as regards that interview

with the American Fuehrer (i.e. Lincoln Rockwell). *** A few rules of elementary politeness and etiquette should be read at every meeting of every Ukrainian Catholic Youth branch. Shyness, timidity, ignorance and the fear of being mocked by some beatnik type make most young people say and do the silliest and even meanest things. *** We cannot all be leaders, you know. So when one has not the talent of a leader, or having it, is not given the opportunity by life to make full use of it, then he or she should graciously consent to be led. *** After so many betrayals by Russia and Communism, Pres. Johnson and Vice-President Humphrey still dream of "an honorable peace" with the Soviet Union. *** A true story of the Byzantine-Muscovite intrigues since the emergence of Russia would be a best-seller without peer. *** Both Metropolitans Joseph Slipy and Maxim Hermaniuk spoke against latinization at the Ecumenical Council, i.e. against those who, instead of proselytizing amongst other non-Catholics, persuade our faithful to transfer to the Latin Rite. Where then is that equality of Rites, if it is better to have but one Rite? Who cares about the scandal given to Orthodoxy? No wonder the latter has always been so hesitant to trust any manner of dialogue with Rome. *** President Johnson will be remembered in history for many different things, but we Ukrainians will remember him as the man who refused to unveil the monument to Shevchenko in Washington last summer. How can we believe that he is truly a champion of freedom for one and all when he refuses it to a nation of forty million people? ***

CHRIST AND THE RICH MAN by Peter of Blois

In the hour when Christ was born, there was many rich men asleep, and some perhaps were awake and solicitous for the wisdom of this world. But Christ Who has made foolish the wisdom of this world, and decreed to save the faithful by the folly of preaching, granted the vision of His angels and the song of glory and of praise at His birth not to the wise, but to philosophers, but to shepherds, to rustics, to the simple and the humble. "I confess to You, O Father, for You have hidden these things from the wise and prudent, and have revealed them to little ones." And you, brethren, though you are not shepherds, yet you shall see that Little One, whom many kings and prophets desired to see, reposing to-day on the altar, not in His glory, but wrapped in swaddling clothes. For as in the time of His Nativity, His strength was truly present though hidden by these coverings, so is His Majesty now hidden in the Sacrament. But a day will come when He will appear, not clad in swaddling clothes, but clothed with light as with vestment as the only begotten of the Father and as the King in his beauty, having His Tabernacle in the sun, in the splendor of the saints, in the light that wanes not, in the glory that passes not away.

INDIA

India's population will double by 1985. Nearly 800,000,000 people would then live in an area about two-fifths the size of the U.S. Today India's population has 400 million.

The King James Bible was printed in England in 1611, while the first Ukrainian Bible was published in the Academy of Ostroh in 1581.

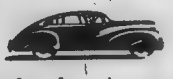

The Automobile In American Society

THE automobile has had a profound effect on American life. More than ten million Americans derive their income from the automobile industry, or from an occupation dependent on it. This includes, of course, not only the workers actually employed in manufacturing passenger cars, trucks and buses, but those engaged in selling and distributing them, those servicing them, truck, taxicab and bus drivers, the workers who produce gasoline to provide the fuel, and others whose job depends on automobile industry.

The growing importance of the role of the automobile is shown by these statistics; in 1900 there were only 8,000 passenger cars registered in the United States; by World War I this number had grown to 1,664,000; by World War II the number had skyrocketed to over 25,000,000. In October, 1962, there were 176,000 cars sold, breaking all records, and bringing the number of passenger cars on American highways, streets and roads to about 65,000,000.

In the 1920's Henry Ford built a cheap, rugged, serviceable small car in Detroit. It sold for about $260.00. This brought the auto within the budget of workers for the first time, and stimulated the market tremendously. The trend in subsequent decades, until 1957, was toward larger, longer, and more powerful cars, excessively decorated with chrome.

From 1957 to 1961, the trend changed again, and the demand for compact economy cars grew. Manufactuers, as usual, responded to the dictates of the consumer. This was in part due to the increasing popularity of the small, low-priced cars imported from Western Europe.

What are the 1965 models like? The auto makers this season offer something for everyone. The spread in size and price as well as style is wider than ever before. The ordinary factory worker who now averages $97 a week can buy economy in transportation. The wealthy can, if they choose, buy luxury and even ostentation.

The number of different models run into the hundreds, but most of them differ only in accessories and decoration. The Ford Motor Company, for example, is manufacturing 44 different models, many of which are more or less alike. But the Falcon priced at $1,812 is quite different from the Lincoln which sells for $6,347. The General Motors Corporation offers cars ranging from a Chevrolet compact priced at $1,827, and a Chevrolet standard size at $2,114, to the luxurious Cadillac at $9,116.

The trend toward economical compacts seems to have run its course, and most of the new cars, even the smaller ones, are dressed up, with sporty lines, automatic transmission, power accessories, radios, and four speeds. However, cheap "workhorse" compacts are still available for those who cannot afford or do not want the fancier automobiles.

Imported cars from Western Europe are still growing in popularity. The import that sold most last year was the Volkswagon. In 1961 this company sold 177,000 cars, and expects to sell 230,000 this year and 255,000 next year.

The authoritative newspaper Journal of Commerce reports that "continued

high production of cars appears to be assured, as a result of the recent record-breaking demand for the 1965-model cars. The auto industry will be making a strong contribution to keeping general business activity at high levels... The auto industry, a heavy consumer of steel, aluminum, textiles, glass, rubber and paint, will be shoring up several important sectors of the economy."

About two-thirds of the buyers of autos get them on credit. The down payment on a new car may be as low as $100, and the balance is divided into an average of 30 monthly payments. A second-hand or used car may be purchased for as little as $100, but a good used car will cost from $500 to $1,500. Sales of used cars have been spurting upward as fast as sales of new cars.

One of the historic social consequences of the automobile has been the decentralization of American life. More and more families have moved from the cities to the suburbs, from ten to fifty or more miles away from their places of work. This has greatly stimulated the growth of communities in the outlying countryside, which means the building of houses, highways, schools, supermarkets, and other construction. This has helped to maintain a high level of prosperity throughout the economy.

— (ACNS)

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
661 High Street,
Newark 2, N.J., USA.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVI, ч. 12.

Volume XXXVI, No. 12.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Викривлене святкування Різдва 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Відповідальність за автомобіль ..... о. М. Шудло, ЧНІ. 6
Чи потрібна нам віра? 9
Американка про Америку .. о. Роман Ганас 11
Грекокатолик чи українець католик? ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 12
Австралія ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 16
Ісус Христос установив тайну Пресвятої Евхаристії ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 17
Хотів би ти знати? 18
Портрет ..... Раїса Маньківська 21
Благаймо в Бога великих ласк ..... Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ. 22
Св. Михайло і Теодор Чернігівські 25
Христові блаженства 28
Треба молитися за душі в чистилищі ..... Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ. 30

Christmas—Source of Joy ..... M. Schudlo, C.SS.R. 33
"Impress Children With Road Dangers", Teachers Urged 35
The Priesthood—What Is It? 37
Why Our Foreign Missions Are Inefficient? .. 39
Monopoly ..... Bishop F. Sheen 42
I'd Like to Know 43
Shepherds Are Drawn to the Lamb of God ..... Frances Wayne 46
Australia ..... M. Schudlo, C.SS.R. 48
Bishop of Holland Explains Church Attitude Towards Regulating Family Size 50
What Is Alcoholism? ... M. Schudlo, C.SS.R. 51
What Is A Redemptorist Brother? ..... John Stuchlak, C.SS.R. 56
Are You A Responsible Layman? ..... M. Schudlo, C.SS.R. 58
Cogitations ..... Father Nick of Montreal 61
The Automobile In American Society 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
1965
JANUARY

REDEEMERS

Вже херувими славу співають

VOICE

БОГОЯВЛЕННЯ

БОГОЯВЛЕННЯ це одно з найбільших свят Христової Церкви. Наступає воно по Різдві Спасителя і сильно лучиться з ним. Можна тому слушно твердити, що Богоявлення це тільки розвій і прославлення Христового Різдва. В дні народження Спаситель прийшов на світ. В дні Богоявлення об'явився світові як Божий Син, друга Особа Пресвятої Тройці, Спаситель і Учитель людства та Цар відкуплених душ.

Церковні богослужби та різні народні обряди Східньої Церкви сильно лучать Різдво з Богоявленням, бо колись Різдво та Богоявлення разом святкувалися, поки в четвертім столітті не розділено їх.

Сталося це під впливом чи натиском єретиків аріян і македоніян. Аріяни заперечували божество Христа, а македоніяни—божество Святого Духа. Тоді Церква розділила ці празники. Різдво Спасителя перенесено на 25 грудня, а Богоявлення залишилося на 6 січня, як було від початку.

Різдво відзначує народження Божого Сина в Вифлеємській печері та прихід на світ обіцяного Месії, який мав відкупити людство від гріха, помирити людей з Богом і привернути затрачені Адамом ласки та привілеї. "Якщо хтось у Христі", каже Св. Павло, "той нове сотворіння. Стародавне проминуло, ото сталося нове. Усе ж від Бога, що через Ісуса Христа примирив нас із Собою..., бо Бог у Христі примирив світ із Собою Самим, не зважаючи на їхні провини" (2 Кор. 5, 17-19).

Хто прийме Христа і застосує

Його навчання до свого щоденного життя, той стає учасником Його відкуплення та відзискує всі права, якими втішалося людство перед упадком наших прародичів в первородний гріх. "Він (Христос) посередник Нового Завіту, щоб через смерть ...покликані прийняли обітницю вічного наслідця" (Євр. 9, 15).

Богоявлення підкреслює **божество** Спасителя і **таїнство** Пресвятої Тройці. Отак ці дві підставові догми християнської віри були краще представлені та наголошені осібним празником Богоявлення, яке значить: "Бог явився людям". А явився Він в особі воплоченого Божого Сина і в таїнстві Пресвятої Тройці.

Цей празник зветься теж "Йорданом", бо Христос прийняв хрещення в річці Йордані і при цій нагоді об'явилася Пресвята Тройця. Тому настрій цього празника наскрізь радісний і величний. Християни радіють, бо співаємо в йорданськім причастені: "Божа ласка з'явилася для спасіння всім людям". Цей празник проходить під кличем радости: "Нехай ці-

ла вселенна (анголи та люди) радіе, бо Христос з'явився над Йорданом!" (Утр. Богоявл.).

На злуку Різдва з Богоявленням вказують сливе такі самі звичаї нашої Церкви. Обидва празники мають такі самі "Свят вечорі" цебто Свят Вечір і Щедрий Вечір, кутю й інші страви подібні до Різдвяних. Різдво має колядки, а Богоявлення "щедрівки". Колядки підкреслюють народження Ісуса з Божої Матері, а щедрівки радше пригадують обильні благословення, духовні та дочасні ласки, що Спаситель приніс світові. Як пригадку ласк і Божих щедрот господар дому кропить хату й обійстя йорданською водою на передодні Богоявлення. Цю воду вранці священик поблагословив і освятив у церкві. Кроплячи хату та подвіря, господар дому взиває Божого благословення для себе, своєї праці, худібки та цілого господарства.

При нагоді Богоявлення діти ходять по хатах і бажають людям щастя та здоров'я, співаючи прегарні щедрівки.

Значення Богоявлення

Церква установила свята, щоб пригадувати вірним якісь важні події з життя Спасителя, Його преблагословенної Матері Марії чи великих Божих угодників, які трудилися для Божої слави і досягнули високий ступінь християнської досконалости, виповняючи Божий приказ даний старозавітньому Авраамові: "Ходи передо Мною і будь досконалий!" (Бут. 17, 1). Вона це робить, щоб заохотити людей наслідувати Христа чи Божу Матір і вправою в чеснотах вподібнятися до них, щоб кожен християнин міг сказати про себе слова Св. Павла: "Я розп'ятий з Христом, і живу вже не я, а Христос проживає в мені... Христос, що полюбив мене і видав за мене Самого Себе!" (Гал. 2, 19-20).

Що ж пригадує нам Богоявлення? Які правди віри відсвіжує в нас? Богоявлення нагадує нам ту врочисту й історичну хвилину, в якій Божий Син вступив до річки Йордану в Палестині та прийняв хрещення з рук Івана Хрестителя. При хрещенні Ісуса сталися деякі важливі події, що їх висвітлює сьогоднішнє свято.

Христос Спаситель був досконалим чоловіком. Народився і зростав, поки не став дорослою людиною, що між жидами бувало около 30 року по народженні. Христос заховувався як звичайний чоловік, не проявляв нічого надзвичайного в своїм житті та поведінці з людьми. Ніхто з мешканців Назарету, в якім проживав Божий Син, навіть не додумувався, що Христос не був звичайною тільки людиною, але заразом Богом. Хіба мешканці містечка Назарету не відмовилися прийняти Христа за Месію тому, що Він поводився як звичайний чоловік? "Звідки в Нього оце (така мудрість)?... Хіба ж Він не тесля, син Марії?" (Мар. 6, 2-3).

Христос був завжди повний Божої мудрости, але не проявляв її відразу, бо зростав як звичайний чоловік. Був "Сином чоловічим", тому поводився як звичайний чоловік, поки не настав час розпочинати месіянську місію відкуплення людського роду.

Іван вже довший час підготовляв жидівський нарід до прийняття Месії. Він голосив

людям покуту над річкою Йорданом. Хто вірив в його слова, той сходив у воду та приймав хрещення як вияв щирої покути і рішення почати нове життя.

Дехто з фарисеїв думав, що Іван Хреститель був обіцяним Месією. Іван збив фальшиве повір'я народу, заявляючи отверто: "Я хрещу вас водою на покаяння, але Той, що йде за мною, є куди сильніший від мене. Я негідний носити Його обуви. Він хреститиме вас Святим Духом і вогнем!" (Мт. 3, 11).

В тридцятому році життя Христос попрощався зо Своєю Матір'ю Марією та вибрався до Івана Хрестителя над річку Йордан. По Божому пляні мав прийняти хрещення, яким треба було започаткувати месіянську діяльність між вибраним народом.

Іван Хреститель, відчуваючи свою негідність покласти руку на Царя вселенної, зразу відказується хрестити Спасителя: "Я повинен хреститися від Тебе, й чи Тобі йти до мене?" (Мт. 3, 14).

Відправи Богоявлення в нашім обряді отак змальовують покору Хрестителя: "Як свічник годен освітити світло? Як слуга покладе руку на Владику?" (І Цар. Час.). І дальше кличе: "Як простягну руку і діткнуся голови Того, хто все держить? Хоч ти є дитиною Марії, все таки я знаю, що Ти вічний. По землі ходиш, але херувими оспівують Тебе!"

На цей покірний спротив Хрестителя Спаситель коротко відповів: "Залиши це, бо треба виповнити всю правду!" (Мт. 3, 15). Іншими словами Спаситель промовив до Івана: "Не бійся! Охрести мене, бо така воля Мого Небесного Отця!"

Тоді Христос вступив до води. Іван Хреститель полляв водою пресвяту Його голову і немов грішника, який кається за свої гріхи, охрестив Його. "І охрестившись, Ісус зараз вийшов з води" (Мт. 3, 17).

Христос прийняв хрещення, бо Він став жертвою за людські гріхи і беззаконня всього людства. "В Ньому маємо відкуплення через кров, прощення гріхів" (Кол. 1, 14). Христос став жертвою за людські гріхи в очах Свого Небесного Отця, тому добровільно знизився до ряду грішників, приймаючи хрещення, хоч "Він є образ невидимого Бога, первороджений усякого сотворіння" (Кол. 1, 15).

Зрівнявшись позірно з грішниками, Христос почав Свою месіянську працю, яка закінчилася розп'яттям на Голгофі. "Він зруйнував серединну перегороду, ворожнечу Своїм Тілом". Смертю на хресті відпокутував за гріхи людей і так помирив Бога зо світлом (Єф. 2, 14). Від Його смерти "маємо приступ... до Отця" (Єф. 2, 18).

Отож Богоявлення це пригадка і спомин Христового хрещення в річці Йордані та започаткування Його апостольської діяльности в світі. До тридцятого року життя Христос проживав як звичайний робітник у біднім назаретськім домі. Від хрещення Він став **офіційно** Спасителем і Месією світу. Хрещення було публичною інтронізацією Божого Сина на Месію людства.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЗА ПЕРЕМОГУ НАД ТРУДНОЩАМИ І УПЕРЕДЖЕННЯМИ ДО ХРИСТИЯНСЬКОГО З'ЄДНАННЯ

(Наміреня Апостольства Молитви на січень, благословлене св. Отцем)

РОЗ'ЄДНАННЯ християн—це дуже болюча спадщина, що її нам передали минулі сторіччя. Це роз'єднання є проти волі Христа, що на Тайній Вечері молився: "Щоб усі були одно."

Щоб довести до злуки всіх християн, треба усунути всі труднощі й упередження, на які складалися цілі віки. Ці перешкоди є по обох сторонах.

1. Труднощі й упередження зо сторони нез'єднаних православних

В 1054 р. настав нещасний розділ між Візантією і Римом, а за греками слідували, значно пізніше, слов'янські народи, між ними українці.

На цей розділ складалися різні причини: Схід не розумів Заходу; східні народи мають свою питому ментальність, спосіб думання, що різниться від західніх народів.

Східні народи розвивали свою власну богословську, духовну й церковну традицію; сам їх погляд на Церкву є дещо відмінний від погляду західніх народів. Зо взаємним незрозумінням лучилися і поширялися підозріння, недовір'я і певного роду відраза до латинян. До чого причинилися історичні переживання, що ще більше віддалювали Схід від Заходу. Гостра полеміка між Сходом і Заходом затемнювала значення примату папства так, що їм трудно прийняти залежність від Апостольської Столиці, на яку часто дивляться як на інституцію, що ніби не має права провадити інших у справах віри та моралі.

Вже перед розділом східні християни жили своїм окремим життям, а з Римом лучили їх слабенькі зв'язки. Рим рідко тільки інтервеніював в справи Східньої Церкви.

Довгі віки розділу витворили всякого роду упередження, а ці упередження зміняли різні круги з чисто політичних чи особистих причин.

2. Перепони зо сторони протестантів

У протестантів є найбільше труднощів у справі науки віри. Вони не мають священства, св. тайн, крім хрещення і подружжя. Крім цього вони самі між собою є дуже поділені. В них є великі упередження до Католицької Церкви. На папство дивляться як на нестерпний тоталітаризм, що його виконує Папа, навчаючи й кермуючи цілою Церквою. Для особи вихованої в протестантизмі дуже трудно зрозуміти й признати конечність непомильного навчання Папи. Крім цього в них є великі підозріння і недовір'я до Католицької Церкви.

3. Треба також усунути труднощі зо сторони католиків

Часто католики є несвідомі своєї відповідальности щодо нез'єднаних братів. Не раз католики є упереджені до східніх християн і не розуміють, як дуже важливою справою є з'єднання усіх християн. Нез'єднані, дивлячися на лихе життя і згіршення, що їм дають деякі католики, кажуть собі: "Вони не є ліпшими від нас, їх Церква не робить їх в жаден спосіб вищими."

У католиків подибується не раз брак думання і говорення по-католицьки. В практиці вони часто вважають, що тільки римського обряду католики є дійсно католиками.

В приставанні з некатоликами не раз поступають так, що себе уважають вищими, а це певно ображає нез'єднаних братів. Католикам не раз тяжко признати це, що ті нез'єднані брати мають дуже цінну спадщину, що є спільним посіданням усіх християн. Вони забувають, що Христова Церква не є ні латинська, ні грецька, але католицька, значить вселенська. Вони мало розуміють положення нез'єднаних християн і не раз не дбають про це, щоб їм помогти пізнати Католицьку Церкву.

Католики мусять за приміром Папів Івана XXIII і Павла VI покірно признати, що й католики не є вільні від вини, та що й вони причинилися до тої страшної трагедії розділу християнства. В послідніх часах зачало зроджуватися більше сердечне відношення поміж нез'єднаними братами. Покірна й повна любови поведінка Папів Івана XXIII і Павла VI багато причинилися до цього.

Не числім забагато на людські засоби, на дискусії з некатоликами. Найголовніший засіб —це молитва. З'єднання неможливе без особливішої Божої ласки, а її дістанемо через витривалу молитву.

Часто пригадуймо собі на слова Папи Івана XXIII, що їх він сказав по тім, як дістав св. напуття: "У моїх молитвах в часі ночі я часто споглядав на Розп'яття, де наш Господь з розпростертими руками сильно старається зібрати до себе всіх людей. Це повинна робити католицька, апостольська, римська Церква: трудитися, щоб здійснилася молитва нашого божественного Учителя: ЩОБ УСІ БУЛИ ОДНО."

Про цього духа благаймо Христа Чоловіколюбця через заступництво Непорочного Серця Марії.

Місійне наміреня: Щоб спільними плянами також старатися про здійснення з'єднання на місіях.

Лютий: Загальне наміреня: Щоб постанови Другого Ватиканського Собору були сумлінно виконувані всіма тими, до кого відносяться так, щоб через те здійснилася цілковита реформа християнського життя.

Місійне наміреня: Щоб християни, що займають відповідальні становища в публічному житті, завжди придержувалися Христової науки.

П'ятка стала таким загальним звичаєм між дипломатами, що один дипломат отак промовив, як хтось пожертвував йому чарку горілки: "Дякую, я сьогодні не п'ю, бо тепер маю вакації".

Думки під Різдво Христове

о. Роман Ганас

Щороку цілий християнський світ радісно приготовляє себе, щоб повітати свято народин Божої Дитини в Вифлеємі. Цілий християнський світ забуває на хвилину про всі щоденні турботи й думками своїми лине до Вифлеємської стаєнки, де сповнилася велика тайна народин Божої Дитини, та молитвами, колядами й гарними звичаями звеличує Дитятко Ісуса, як одиноку надію на всі потреби життя, на усунення небезпеки війни, що зависла над світом та на справедливість і волю для всіх народів світу.

І знову на чужині українська еміґрація, що є розсіяна по цілому світі, в цім році святкуватиме Різдво Христове. Як щороку, так і в цьому році віджи-вуть наші почування, відживе наша уява, відживуть наші думки та мимохіть полетять до рідного краю, де ми ще так недавно святкували радісно Різдво Христове, де залишилося ще багато наших рідних, знайомих чи приятелів, за якими, як ніколи в свято Різдва Христового, збільшиться наша туга, а з тугою скріпляться наші спомини, наші думки та шуміти будуть по діях нашої минулої історії, яка поставила нас в дійсність, в якій сьогодні живемо.

Тайна Різдва Христового та наші народні різдв'яні звичаї є такі сильні, що не втечуть від різдв'яних святкувань ті, які живуть в теплих хатах, не втечуть від споминів про них хворі, прикуті до ліжок болю, не втечуть від різдв'яного духа ті, яким доля судила святкувати в неволі, в тюрмах, чи в далекому Сибірі. Щасливі ті наші родини, які на чужині зможуть свобідно, нерозбиті, ненадщерблені засісти до Святої Вечері. Щасливі ті наші родини, які в днях Різдва Христового не забудуть на старі звичаї рідної землі, не забудуть на просфору, коляди, ялинку, на жертви на добрі цілі та перекажуть дітям наші різдв'яні звичаї, якими колись наш український народ, що живе на волі, радісно вітав свято народин Божої Дитини. Благословенні будуть ті наші родини на чужині, які в часі різдв'яних свят запросять і пригорнуть в своїх хатах тих, яким доля судила жити на чужині самітно, без батька, без матері, без жінки, без мужа, чи без дітей. Одним з найкращих наших народних звичаїв в днях Різдва Христового є складати собі взаємно побажання, прощати собі взаємно чи обдаровувати себе дарунками любови.

Які побажання, які думки просяться, щоб ними обмінялася наша еміґрація, що живе в цілому світі, в свято Різдва Христового в цьому році?

Бог так сказав домові Ізраїля: "Я дам вам нове серце, і новий дух вкладу в ваше нутро. Я вийму кам'яне серце з вашого тіла й дам вам серце тілесне. Я вкладу в ваше нутро дух мій і вчиню так, що ви будете ходити в моїх заповідях та берегти й виконувати мої установи" (Єзек. 36, 26-27). Здається, що для нашої еміґрації під теперішню пору немає важнішої теми для розважань, для думок чи побажань в час Різдва Христового, як Божі думки, сказані пророкові Ісаї. Здається, що нашій еміґрації в свято Різдва Христового не знайти сильнішої спільної молитви, як просити Божу Дитину, щоб забрала в кого треба камінні серця та заступила їх серцями взаємної любови й милосердя та вдихнула в кого треба нового духа, духа покори, згоди та прощення, як виразників правдивої віри, зродженої в Вифлеємі, та цілій нашій еміґрації спільно просити Божу Дитину, щоб наповнила душі наших народних провідників чеснотами саможертви й зрозуміння, а в час великої нашої народної руїни ставити вірність Богові та добро народу понад усе, щоб через такі діяння запевнити Божу опіку над цілою нашою еміґрацією і жити надією на кращу долю нашої рідної України.

Обновлені теплими людськими серцями, переповнені новим духом покори й саможертви, всі ми, українська еміґрація, в свято Різдва Христового не відкидаймо від себе думок, не приглушуймо фактів історії, які б'ють наші сумління і пригадують нам усім, що рани на нашому великому побоєвищі з другої світової війни ще не загоїлися і скоро ще не загоються. Пам'ятаймо всі ми, українські еміґранти, що доля вирвала нас із згарків, зойків і терпінь побоєвища війни, та як щасливих з нашого народу, дала нам волю, достатне життя, але не звільнила нас від виявлення любови й жертви як першого нашого обов'язку на еміґрації для тих наших братів і сестер, які, як згарки, залишилися на побоєвищі війни та тліють, терплять і чекають на нашу моральну й матеріяльну поміч.

А тими нашими терплячими згарками на побоєвищі війни є: наші старці, ветерани, вдови, сироти, бідні діти в таборах в Европі та наші рідні, які на батьківщині з трудом пробиваються крізь життя, чекаючи на нашу поміч. Тими нашими згарками, які залишилися на побоєвищі війни є: знищені ворогом наші церкви, наші культурні чи народні організації, які на еміґрації стараються відродити себе, продовжувати свою місію для будучої нашої історії, яким, щоб жили, ми всі, українські еміґранти, зобов'язані дати поміч, якщо наше ім'я не має бути вичеркнене з історії вільних народів.

Важними й благословенними є добрі діла для потреб людського тіла та ще важніші є добрі діла, сповнені для людської душі. Людські діла, а їх добро залежить від того, чим є наповнені людські душі! Якщо сьогодні ми на еміґрації спостерігаємо браки й недотягнення, якщо бракує нам згоди, покори чи духа прощення, якщо бракує нам провідників, переповнених духом саможертви й патріотизму для служби рідному народові, що нарід єднали б, бо тільки в єдності сила й Боже благословення, то такі явища свідчать, що наші душі хворі й зматеріялізовані, а через те горді, і як такі породжують тільки незгоду та Божий гнів.

Тому, коли в свято Різдва Христового, ми українські еміґранти, будемо розважати й будемо згадувати минулість і теперішність, коли будемо обмінюватися взаємними поба-

жанями, просім усі разом Божу Дитину, щоб Вона наповнила наші серця любов'ю і милосердям для наших потребуючих братів і сестер, а наші душі обновила й наповнила почуваннями єдности й згоди до себе самих, щоб на еміграції ми будували одну сильну українську родину та спільними почуваннями й одними устами ми величали Божу Дитину з Вифлеємської стаєнки колядою: Бог Предвічний, народився...

Преосвященний єпископ-номінат Михайло Руснак, ЧНІ.

ДНЯ 7 жовтня 1964 р. повідомлено з Ватикану, що Папа Павло VI іменував Впр. о. ігумена Михайла Руснака, ЧНІ., в Торонті, титулярним єпископом Зерніцьким і єпископом-помічником Торонтонського епископа Преосв. Кир Ісидора Борецького. Новий владика буде єпископом - помічником для словацьких вірних Торонтонської епархії і виконуватиме обов'язки візитатора для словаків у Канаді. Дотепер о. М. Руснак був ігуменом і парохом словацької церкви Різдва Пресвятої Богородиці в Торонті.

Отець М. Руснак народився 21 серпня 1921 р. в Бівердейлі, Па., ЗДА., у сім'ї Андрія і Марії з дому Сотак, які мали семеро дітей. Родина Руснаків повернулась на Словаччину, коли Михайлові було 10 років. Закінчивши середню школу в Михайлівцях, Михайло Руснак у 1941 році вступив до манастиря Отців Редемптористів у Михайлівцях, де був осідок віцепровінції східньої вітки ЧНІ. Монаші обіти зложив 2 серпня 1942 р. Філософічні студії покінчив у Братиславському університеті, а богословські—в духовній семінарії в Оборісте біля Праги. Преосв. Кир Павло Гойдич, ЧСВВ., єпископ-ісповідник, рукоположив його на священика 3 липня 1949 р.

1950 року о. М. Руснак був арештований комуністичним режимом. Через рік його, як американського громадянина, звільнено з концентраційного табору. У 1951 році він прибув до ЗДА. Його батько помер 1960 року в ЗДА., а мати померла в час другої світової війни в Словаччині.

Від 1952 року о. М. Руснак з ревністю душпастирював у Торонті. Через кілька років був також протопресвітером словацьких парафій Торонтонської епархії. За благословенням Преосв. Кир Ісидора, о. М. Руснак був організатором Кирило-Методіївського ювілею в Торонті в 1963 році.

Преосв. Кир Михаїлові Руснакові бажаємо Божого благословення і найкращих успіхів в архипастирській праці. На многі літа, Владико!

Дивне оголошення: "Прошу передплачувати наш щоденник. Він появляється кожного дня за винятком вівторка, середи, п'ятниці і неділі!"

Кир Мелетій Смотрицький—аскет і містик

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

"Сам вдоволявся витертою рясою. Ніхто зченців не мав підлішої від нього ряси. Вона була звичайно—шерстяна. Оперізувався ремінем. В Мелетієвій ноші не було нічого, що підхлібляло б зорові. Обходився без прислуги, за винятком церковних співаків і власного секретаря. Так заощаджував чимало грошей на розбудову манастиря та на закуп храмових оздоб. До підлеглих ніколи не був суворий, а тільки люб'язний і завжди ласкавий. Навістило кого з них лихо, то сам так дуже переживав, як рідна мати турбується дітьми. Молився вдень і вночі. Заправлявся в медитації та часто екзамінував своє сумління. Ніколи не пропускав прилюдного Правила, співаного усім чернецтвом у храмі. Тоді духом поринав у Бозі та виспівував на славу Господа Бога дзвінко та мельодійно і з духовим полум'ям. Так із великою насолодою ширяв духом у райських просторах і збагачувався внутрішньо. Цією горливістю в богослужбах прагнув уласкавити Божу велич для України, блукаючої по манівцях. Був переконаний, що молитвою швидше умилостивить Господа для Вітчизни, ані ж мозолистими своїми змаганнями.

До найбільш запеклих своїх противників з-поміж з'єднених ставився любовно, як тато до блудних синів.

Кортицький, його кращий друг, сповідник і надмогильний промовець, дуже дотепно порівняв Кир Мелетія до пророка Єремії. "Він братолюбець, любитель Українського Народу. Він сильно молиться за всіх людей". Он чому з першого моменту повороту нашого Савла до Матері-Церкви хотілось йому разом із апостолом стати анатемою за братів (Рим. 9, 3).

Приховуючи деякий час серед православних своє з'єднання, за дозволом Апостольського Престола, прагнув тим прихилити їх до Церкви. О. Кортицький відшукав у писаннях Мелетія його міркування на цю тему. Вияснюючи, чому приховувався від людей, виписав собі Мелетій: Формам ферам пеккаторіс сіне пеккато (носитиму вбрання гріха, але безгрішно!). Від часу постригу вченці навіть ще в розколі Кир Мелетій загнуздував тіло дуже суворими постами. Усе

його життя легко можна назвати одним "великим постом". Його режим харчування годі назвати харчуванням, а радніш сушенням. Ніколи не їв м'яса і всією його поживою усе життя була звичайно городина і час до часу риба. З часу приєднання до св. Церкви—до смерти хіба рідко коли скуштував вина. Отець Кортицький намовив архиепископа, щоб у час останньої його хвороби випивав вдосвіта і ввечорі трошки вина для зміцнення занепалого організму. Архиерей хотів послухати сповідника, а не догоджувати тілу. Кілька разів скоштував вина, але знову зовсім відмовився, бо з цього виникало для нашого покутника багато більше духовних докорів аніж полегші для хворого тіла. За час семирічних покутних подвигів у Дермані тільки дуже рідко кушав вишняку. І то тільки раз у день одну третину чарки. Ця доза видавалася б дрібною навіть для дитини. Від інших українських національних напитків завжди держався здалека.

За звичаєм предків, від сиропусної неділі здержався від набілу. В понеділок, вівторок і середу не їв абсолютно нічого, ані не пив. Зачинав харчуватись в четвер. В понеділок по Вербній неділі знову постив до Живного четверга. Тоді трохи підживлявся і знову повний піст аж до Світлої Пасхи.

Дуже часто нишком бичував своє тіло канчуком і так, за прикладом Св. Павла, прибирав тіло до рук. Сама згадка про цей бич сповняє жахом. В часі похоронного слова були дуже вражені слухачі, побачивши бич у руках отця Кортицького з амвону. На канчук склалось кілька мотузків, а серед них залізні дроти, накручені на два ремені. І вірьовка і дроти закінчувались грубими кульками. Цей бич знайшли по смерті владики під твердим сінником, на якому хворий дошкулював собі. Тому дуже правильно завважив о. Кортицький у похоронному слові: Чи хто з нас бачив коли подібний бич? Хто б із нас потрапив так сильно карати себе? Справді жах охоплює глядіти на таку плетенницю мотузів, на ці жахливі посплутані клубовища (Віта М. См., Суша).

"Митрополит найперше помолився в храмі у присутності мощів архиепископа. Так само вчинили ченці. Василіяни, згадані полковники і вояцтво та приявні маси народу. Митрополит зупинився біля небіжчика та на власні очі переконався про подвійне чудо з руками. Очевидний факт помітно зворушує, прямо приголомшує церковного достойника. Він випитує тих, хто був на самому початку чудних явищ. Єромонах Ісаія Радевич, заступник в обителі, диякон Митрофан, родич в Бозі помершого, та шеф прислуги Негребецький врочисто присягнули в прияві неба, архипастиря і всіх присутніх, що дивні факти сталися точно в такому порядку, як було сказано. З волі Кир Рутського присягнули вони перед іконою розп'ятого Господа, проказуючи слова формули присяги. (Віта М. См., у Я. Суші).

Закінчення

Постать М. Смотрицького ввесь час притягала увагу істориків і полемістів багатогранністю та драматизмом. Дуже плідний письменник (22 твори) останеться в пам'яті грядущих поколінь України, як один із найбільших постатей української історії, геніяльний показчик шляхів будучности і полум'яний любитель Східної Церкви, і патріот. М. Смотрицький відограв велику ролю в історії слов'янського мовознавства. Його технічні терміни, складені за грецькими й латинськими зразками, прийнялися вповні у російській і болгарській граматичній термінології й довгий час (поза 70 рр. XIX ст.) вживались у шкільних підручниках західньоукраїнських. Його перерібки були шкільними підручниками церковно-слов'янської мови в Росії та Сербії. Граматика Смотрицького дала основу до деякої нормалізації слов'яно-руської мови 18-го століття, що стала літературною мовою творів Київської школи.

Та найбільший титул слави М. Смотрицького та право на вдячність будучих поколінь — це мозольна довголітна праця, яку вклав у реалізацію незалежної від Москви української патріярхії. Анархічна, сліпа реакція в Киеві в 1628 знищила великий задум святця. Але тепер, в другій половині 20-го ст. постать М. Смотрицького виринає на горизонті й ідея української патріярхії стає знову актуальна.

КОРИСТЬ З ПРАЦІ

Праця сама собою ще нікого не загнала передчасно до гробу. На жаль нерозумна і невпорядкована праця часто скорочує людям життя. Не праця, але надмірне напруження і перетяження нищать здоров'я, витворюючи хвороби серця, згущення жил, високе тиснення крови, чиряки в шлунку, мігрену, тощо. Все те це наслідок людських почувань. Дехто думає, що мужчини повинні здавлювати свої почування, бо це було б знаком слабости для них виявляти свої почування. Тим часом людська природа надала людям почування і вони мають своє місце в житті кожної людини. Почування мусять мати свій нормальний вихід, бо інакше спричинятимуть напруження. Жінки скоріше і легше виявляють свої почування плачем або наріканням, тому вони годні переносити напруження, не ушкоджуючи свого здоров'я. Це так само одна з причин, чому між жінками менше самогубства аніж між мужчинами. Мужчини здушують в собі свої клопоти, тому часто ці клопоти заломлюють їх. Жінки ж виявляють їх іншим або бодай заплачуть, і через це потраплять перенести лихо, не заломлюючись у житті.

Дівчина, що доглядає вечорами чужі діти, це особа, що поводиться як доросла, коли дорослі батьки дітей поступають немов малі діти.

ПРИГАДКА

Просимо всіх шановних читач'в і добродіїв "Голосу Спасителя", не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунк'в на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на цю адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Що робити з сумнівами?

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ДЕЯКІ люди бажали б мати в усьому абсолютну, стопроцентову певність, і навіть відчувати її. Тим часом Бог не хоче, щоб людство мало таку абсолютну певність, як довго люди подорожують по землі до неба. Бог це робить тому, що хоче, щоб люди покладалися на Нього, молилися до Нього, вірили в Його провидіння і так збирали заслуги для неба. Ось тому, не зважаючи на поступ людства і науки в 20-ім ст., людство проживає в сумнівах і непевності. Раз сумніви більше, а раз менше докучають всім людям.

Ці сумніви розтягаються на різні речі нашого життя, на віру, на минулі сповіді, на надію на вічне спасіння, на прощення гріхів і на стан освятної ласки, в якій мусимо вийти з цього світу, якщо бажаємо вернутися до свого Небесного Отця і отримати Його благословення в годині смерти. Проте сумніви про віру найчастіше докучають тим людям, що вірять у Бога і бодай вистачально практикують свою віру.

Не знаючи, коли сумнів є гріхом і коли він є тільки недобровільною думкою чи спокусою, не одна добра душа тортурує себе: "Хто знає, чи я не згрішив? Чи мав я висповідатися з цих сумнівів? А може моя сповідь не була добра, бо я не сказала цього сумніву священикові?"

Не кожний сумнів є гріхом, що його треба визнавати в тайні покути. Є сумніви про віру, що є гріхами, але й є сумніви,

що є тільки природними чи диявольськими спокусами. За перші треба каятися і визнавати їх у сповіді, а другі треба безскрупулятно відкидати і не журитися ними.

Сумнів про віру або якусь об'явлену правду буде гріхом і зневагою Бога, якщо хтось свідомо і добровільно сумнівається про цю правду, бо вона йому невигідна, от хоча б коли пияк каже: "А хто знає, чи пекло дійсно існує?" Він так говорить, щоб успокоїти своє затурбоване сумління, яке перестерігає його, що він піде до пекла, якщо не поправиться з пияцтва. Подібно поступають всякі розвідники, шахраї, бандити і розпусники, які бояться вічних кар за свої злочини і гріхи, тому обманюють себе, квестіонуючи правдивість віри: "Хто знає чи все те правдиве, що священики навчають?"

* * *

Бувають так само дійсні сумніви про віру, що мучать добрих християн, які намагаються жити так, як віра велить. Ці сумніви походять з різних неясностей, що стрічаємо в своїй вірі, бо наша свята віра не завжди ясна для людського слабенького розуму. Подібні сумніви це властиво трудності віри, а не дійсні сумніви, бо віруюча людина не ставляє в сумнів того, що Христос об'явив і Церква навчає, але тільки стверджує, що вона не розуміє деяких речей, що стрічаються в Біблії. Подірні трудності, хоча б було їх тисячі, не становлять грішного сумніву про віру, з якого треба сповідатися як з гріха, бо думання про ці труднощі віри не є гріхом, але тільки намаганням зрозуміти їх, і в цім намаганні нема Божої образи, коли людина готова підчинитися офіційному рішенню Церкви, якій Христос доручив провадити людей до спасіння.

* * *

Колись людям було легко вірити, бо краї були християнські. Дитина мала християнських батьків, змалку привикла до віри, всі ходили до церкви й однаково вірили, тому не було труднощів у справах віри. Отож бодай назовні виглядало, що кожний вірить, хоч і в тих давніх часах були лінюхи, скептики і безвірки.

Сьогодні ж положення християн і наставлення людей до віри сильно змінилося. Масонерія, безвірство, скептицизм, поділ християнства на різні противорічні секти, заник моралі і забуття про Бога викликали багато сумнівів про віру в модерній людині, яка стрічається з людьми різних вір або й з безвірками, які бодай назовні виглядають на добрих людей.

Хоч людина була охрещена і в тайні хрещення отримала зародок віри, все таки не можна твердити, що людина одідичує віру від своїх батьків так, як одідичує маєток або спадщину. Навіть охрещена людина, дійшовши до уживання розуму, має обов'язок поважно простудіювати свою віру і вчинити особисте рішення вірити в Бога і служити Йому, відновляючи хресний обіт, що хресні батьки при її хрещенні вчинили за неї. Віра це рішення нашої волі, що приймає за правду те, що Бог об'явив і Церква в імені Христа подає до віруання.

Подібне рішення вимагає солідного студіювання віри. Вияснення, що знаходимо в дітоучих катехизмах, занадто обмежені та плитні, щоб дати дорослій людині належне знання віри. Ці катехизми добрі для дітей, бо вони діти, так як діточі черевики добрі для дітей, але замалі для дорослих. Мала дитина не потребує дуже глибокого знання віри, щоб повірити. Вона покладається на запевнення батьків і священика. Модерна ж доросла людина, ганяючись за доказами в інших ділянках знання і науки, хоче так само доказів у справах віри і релігії, бо ця віра має бути вірою дорослої людини. Отак звичайно зростає наше знання про віру, і це зростання часто має закраску сумнівів чи моральної або релігійної кризи.

* * *

Що ж людна має чинити і як повинна поступати, як подібна криза віри докучає їй? Найперше не слід турбуватися, бо це природний зріст віри. Слід пригадувати собі Святих, що так само часто проходили через подібну кризу віри.

Розуміється, в такій кризі треба молитися до Бога, Христа і Божої Матері, благаючи їх помогти нам, щоб ми могли

перейти цю кризу, не затрачуючи віри, але навпаки скріпляючи її. Деякі аскетичні письменники радять негайно відкидати ці сумніви. Нам здається, що було б багато краще посеред сумнівів зразу заявити: "Мій Боже, вірю в цю чи ту правду, але благаю Тебе поможи мені Своєю ласкою зрозуміти краще цю правду!" Простудіювавши цю правду і зобачивши рації, чому воно так, а не інакше, ми не тільки не зменшили б своєї віри, але навпаки скріпили б її, і так наша віра сталася б більше відпорною на майбутні атаки сумнівів і диявольських спокус.

* * *

Дальше слід усвідомити собі, що не все те, що ми бачимо в Церкві, належить до віри. Є багато речей, що заторкують Літургію, законодавство, опінії богословів, твердження аскетичних письменників, тощо. Згадані речі не мусять бути точками віри, і це треба знати. Іншими словами кожний християнин повинен знати, що належить до скарбу віри, а що не належить.

Як Папа Пій XII злагіднив евхаристійний піст у 1950, то одна побожна ірляндська старушка в Америці заявила свому парохові: "Отче, Папа стратив віру. Молімся, щоб він відзискав її, заки помре, бо інакше піде до пекла!"

Багато добрих людей не розуміє Св. Письма, от хоча б трьох перших глав книги Буття. Вони думають, що сотворення світу відбувалося так, як його описано. Тим часом воно не можливо, щоб були перші дні, коли місяць і сонце були сотворені аж на третій день. Ось тому ці люди не рідко гіршаться, як почують, що біблійний опис сотворення світу це тільки людське представлення, що Бог усе сотворив, що сотворив усе, бо любив людей, і тому кожне розумне сотворіння має почитати Його як свого Творця. Отож треба студіювати Св. Письмо, щоб пізнати, де є об'явлена правда, а де тільки людський опис цієї правди. Таке студіювання Біблії скріпить нашу віру та звільнить людей від непотрібних сумнівів. Отак те, що зразу видається трудністю віри, поможе людям скріпити цю віру та поглибити її. Наш погляд на віру може змінитися, але сама віра залишається такою самою і ще сильніше закріплюється в душі.

* * *

Студіюючи свою віру, християни повинні зрозуміти, що в святій вірі не все ясне і зрозуміле, бо інакше віра не була б вірою. Св. Павло каже: "Тепер бачимо гейби в дзеркалі, а потім зобачимо безпосередньо" (I Кор. 13, 12). Віра, це не загадка, яку людина годна вповні розв'язати, усуваючи всі труднощі, роблячи все ясним і зрозумілим для людського розуму. Аж у небі вповні зрозуміємо скарб своєї віри, як безпосередньо зобачимо Бога. Поки не вернемося до свого Творця, поти будемо мати труднощі в вірі, з яких часто будуть походити наші сумніви.

В житті людини чи народів є різні проблеми. Віра помагає людям вірити, що на всяку проблему і трудність є розв'язка, хоч ніхто з християн, навіть сам Папа, не твердить, що він має і знає розв'язку на всі проблеми і труднощі, які огірчують людям життя на землі. Якщо б Папа знав усі ліки на всі людські немочі нашого століття, то Папа Іван XXIII не був би скликував вселенського Собору і його наслідник, Папа Павло VI, не продовжав би його. Добрий християнин намагається згідно з власними силами розв'язати труднощі і з довір'ям покладається на Бога, який не опускає тих, що довіряють Його Провидінню.

Як треба практично поступати серед сумнівів?

Найперше кожен християнин повинен усвідомити собі, що сумніви про віру це частина нашого земського життя, тому не слід занадто ними перейматися та лякатися їх. Навіть найбільші Святі Христової Церкви мали сумніви і мусіли змагатися з ними.

Серед сумнівів треба довіряти Богові, ласкавому Творцеві і Батькові людей і світу, який ніколи не опустив і не опустить тих, що довіряють Йому і покладаються на Його милосердя, хоч інколи не бачать розв'язки на якусь прикру проблему, що огірчує їх життя.

Серед сумнівів і непевностей треба молитися до ласкавого Бога, який завжди вислухує покірну і щиру молитву. "Господи, скріпи мою віру!" повинно бути постійним благанням душі, що опинилася в пітьмі сумнівів і непевностей. Слід знати, що віра це Божий дар, що Бог Отець подав нам через Святого Духа. Це такий дарунок, що за нього треба завжди молитися, щоб Бог збільшав і закріпляв його в нашій душі. Хоч віримо в усе те, що Бог об'явив, все таки наші пристрасті і спокуси диявола і сумніви завжди грозитимуть нашій вірі. Ці сумніви ще більше помножуються, як дивимося на безвірне число людей, з якими мусимо сходитися, працювати і жити.

В сумнівах не слід знеохочуватися, бо християнин не проживає в світі одинцем. Він є членом Христової Церкви, бо хрещення вчинило його її членом. Святий Дух керує і скріпляє всіх тих, що належать до Церкви. Отож ніхто не повинен почуватися самітнім і опущеним під час сумнівів, бо він проживає в громаді вірних, що є його братами і сестрами в Церкві і Христі. Через Церкву ми злучені з мільйонами людей, що належать до неї і можуть знаходитися в подібних труднощах як ми.

Наша свята віра це не наша приватна справа. Це скарб мільйонів людей, які належать до Церкви. Це скарб, за який мільйони християн зложили своє життя під час переслідувань. Це скарб, за який і сьогодні мільйони християн страждають, терплять і вмирають в різних частинах так званого цивілізованого світу, як уряди так званих демократичних держав, інколи навіть їх 'християнські' керманичі мовчать, бо примикають очі на страждання своїх братів, бо лякаються протестувати проти переслідування, щоб не наражатися на гнів тих, що не лякаються стягати на себе гнів всемогутнього Творця. Наша віра сягає до Апостолів, які чули і бачили Христа, що об'явив нам те, що Отець подав Йому. Цю ж віру Сам Бог закріпив і потвердив,

як воскресив з гробу Свого Сина Ісуса, що був його офіційним речником для людства.

Вкінці треба студіювати і розумно студіювати свою віру, щоб найкраще пізнати її. Плитке знання віри, що є характеристикою модерних християн, не захищає нас від сумнівів проти віри. Навпаки, воно постачає дияволові і ворогам християнства нагоду, щоб турбувати нашу віру, бо ми належно не знаємо її. Модерний вік, в якім проживаємо, вимагає, щоб християни не тільки вірили, але й знали, чому вірять, цебто щоб розуміли рації, які спонукують, ба й змушують їх вірити. Що більше? Вони повинні настільки знати свою віру, щоб могли виясннти і доказати її тим, що не знають її. На жаль, між мірськими християнами нема багато таких знавців віри, що вміли б належно виясннти і оборонити її перед ворогами і скептиками.

Проте найкраще забороло проти сумнівів у вірі це добре християнське життя. Хто намагається добре жити, той матиме мало труднощів у вірі. Коли ж вони прийдуть, то він легко переможе їх. Зате лихе життя, незгідне з засадами віри, це найкраще підложжя для сумнівів про віру, бо легко буде сумніватися про віру той, що не хоче жити так, як вона велить.

Добре християнське життя мірян це найкращий аргумент проти безвірства і доказ, що Христова Церква правдива, бо Христова Церква це не Папа чи людська організація. Ні, Христова Церква—це ми всі, бо ми є **Церквою** живого Бога, ми всі що віримо в Христа і проживаємо Його духом. Кожний з нас зобов'язаний ширити світло віри в тім місці, де живе і працює. Він це зробить, як послухає поради Орігена: "Хочу бути християнином у ділах і дусі".

ШТУЧНЕ ПЕРЕПИНЮВАННЯ НАРОДИН

Досіль католицька Церква публічно осуджувала штучне і грішне перепинування народин і католики бодай назовні приймали це навчання. Аж тут тому три роки виступає на сцену 'католицький' лікар з Бостону, Карло Рок, що кожного дня ходить вранці на Службу Божу, і каже публічно, що штучне і грішне перепинювання народин уже не є гріхом. Церковні власті негайно осудили твердження цього лікаря. Це правда, що люди мають розумно користуватися правами свого подружжя, але ніколи не вільно вживати гріха, щоб обмежувати число дітей.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Християнське святкування Різдва

ХРИСТОВА Церква одобрює радість і веселість своїх духовних дітей, які радуються в дні Христового народження, бо сама вона співає в часі різдв'яних відправ: "Сьогодні вся вселенна наповнилася радістю, бо Пречиста Діва породила Христа!"

Добре воно відпочати, відвідати чи прийняти приятелів і побавитися на Різдво, але під умовиною, що Христос буде головним Гостем у родині. Як нема Христа в хаті, то й там не може бути правдивого Божого Різдва, а звичайний день забав і гульні.

Не дивниця, що по світі помітний рух під кличем: **"Привернім Різдву Христа!"** Цей клич щораз більше поширюється по містах. Ширять його ті, що болюють над зневагою Різдва й осуджують дивовижне Різдво без Христа. По містах появляються на мурах плякети: "Святкуйте Різдво з Христом! Нехай у кожнім домі будуть ясла з Дитятком Ісусом під ялинкою!"

Церковні організації поширують брошури, навчаючи людей, як треба по-християнськи святкувати народження Божого Сина, щоб Різдво стало дійсно **християнським святом,** таким, яким колись воно було і завжди повинно бути поміж християнами.

Як же треба святкувати Різдво?

Ось декілька засобів: 1) Прикраси по хатах повинні пригадувати мешканцям і гостям, що Різдво це ім'янини Христа, Спасителя людства, а не звичайний собі день відпочинку і забав.

2) Різдвяні карточки з побажаннями повинні мати на собі Христа і вифлеємську сцену, інакше не пригадують значення Різдва Христового тим, для кого вони призначені. Різдв'яні побажання без Христа це пусті слова без ніякого значення. Карточки з побажаннями мають нагадувати людям те, що вчинили пастушки: "А побачивши, розповідали про те, що їм сказано про цю Дитину" (Лк. 2, 17). Різдв'яна карточка повинна бути тою спасенною пригадкою, яку рідні та приятелі висилають одні другим, щоб заохотити себе належно та побожно відсвяткувати народження Божого Сина.

3) Щиро подякувати Богу за те, що послав нам Спасителя, бо без Нього ми не мали б надії та можливости вернутися до свого Творця. Христос прийшов на світ, щоб відчинити лю-

дям браму до Небесного Царства. Тому серед радощів Різдва треба співати колядки, які пречудно помагають нам виявляти вдячність Богу за те, що дав нам Свого Сина Ісуса.

Водночас треба дякувати Божій Матері, що згодилася на цей уряд, бо ж це через Марію Христос прийшов до нас. Колядка "Бог предвічний" це чудовий вияв вдячности нашого народу за превелике добродійство втілення Божого Слова.

4) Стати апостолами Христового Різдва між своїми ближніми та знайомими. Це ж апостольство можна виконувати добрим прикладом, порадою, побожними вказівками і молитвою. Треба мати добрий намір і не мало відваги й любови до Спасителя. Це легко нам чинити, вітаючи тих, що стрічаємо нашим старим прегарним привітом: **Христос раждається!**

Говорити про Христа і пригадувати людям Його уродини в дні Різдва це наш святий обов'язок, бо ми християни й учні Спасителя. Наслідуймо пастушків, що всім говорили про народження Ісуса, бо ми відповідаємо за поширення чи заник і послаблення Христового Царства в своїм оточенні. Христос учинив нас учасниками у ділі відкуплення та спасіння світу.

Декілька літ тому вулицями міста С. Франциско в Америці ішов шостилітній хлопець і за собою тягнув новенький маленький візочок. В візочку була прегарна статуйка. Це була статуйка Дитятка Ісуса. Подорожні дивувалися, що це мало значити. Спитался хлопчика, чому возив цю статуйку вулицями великого міста на саме Різдво. Хлопець відважно відповів: "Я обіцяв Ісусові, що перевезу Його через місто, якщо на Різдво дасть мені в дарунку візочок. Він прислав мені цей візок і тепер я з вдячности вожу Його по місті!"

Треба наслідувати апостолів, які, не зважаючи на погрози жидівської старшини відважно всюди говорили людям про Христа й так навернули до Нього колишній світ.

5) Пізнати щораз краще Христа і вдумуватися, пощо Він прийшов на світ. Апостольський делегат в Америці, Гамлет Цікоряні, слушно сказав: "Катехизм це дуже гарний дарунок, який було б добре роздавати на Різдво".

Пізнання Христа і поглиблення знання про Різдво поможе нам краще зрозуміти навчання Св. Євангелії та застосувати її засади до щоденного життя. Святкуваня Різдва повинно спонукати нас, щоб переглянути своє життя і зміряти його Христовим духом. Якщо воно не вповні згоджується з навчанням Дитяти Ісуса, то в добрій сповіді треба все спростувати і направити, щоб краще наслідувати Ісуса в своїх думках, словах і поведінці.

6) Прийняти Св. Причастя в дні Різдва, бо це найкращий дарунок для Дитятй Ісуса з нагоди Його ім'янин. В Св. Причасті Христос родиться в душі, як колись народився в вифлеємській стаєнці. Святкування Різдва не було б повне та не принесло б душі багато користей, якщо б вона не прийняла Ісуса до свого серця. Треба знайти місце для Ісуса в своїм серці, бо йнакше ми були б подібні до тих бідних мешканців Вифлеєму, які не прийняли Його до себе, бо не мали для Нього місця!

7) Проживати цілий рік духом Різдва, зберігаючи різдв'яну радість за прикладом Божої Матері: "Марія зберігала всі ці слова, роздумуючи в своїм серці" (Лк. 2, 19). Дух же Різдва це дух любови, покори, терпеливости...

Пресвята Евхаристія—це повторення хресної жертви

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Св. Павло каже так: **"Бо кожного разу, як їсте хліб цей і п'єте цю чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки він не прийде"** (І Кор. 11, 26).

Кожного разу, коли священик відновляє тайну Пресвятої Евхаристії, сам Христос приносить ту саму жертву, яку він був приніс на хресті на Голгофі. Божественна Літургія є тією самою Христовою жертвою, що була на хресті тому, що в обох випадках Ісус Христос є найвищим священиком і самою жертвою. У літургічній жертві є відновлена хресна жертва.

Все таки є деякі різниці між хресною і літургічною жертвою. Христова жертва на хресті була кривавою жертвою, а в часі Божественної Літургії Христос приносить себе руками священика в безкровний спосіб. Христова кривава жертва на хресті тільки раз відбулася, а під час Божественної Літургії священики кожного дня відновляють Христову жертву та відновлятимуть її до кінця світу. Божественна Літургія —це постійна безкровна жертва Нового Завіту!

Христос хоче, щоб ми брали участь у його жертві, яку він приніс на хресті. Він включає нас у своєму пожертвуванні небесному Отцеві та наповняє нас Божими ласками, що їх він вислужив нам на хресті.

Тому, що Божественна Літургія є тією самою жертвою, яку Христос приніс на хресті, вона є найдосконалішою жертвою з усіх жертв. Через Пресвяту Евхаристію віддаємо Богові в найбільш можливий спосіб честь і подяку та через неї подаємо Богові найсильнішу просьбу, щоб він простив наші гріхи й дав нам свою ласку. Через Пресвяту Евхаристію спливають безконечні благословення на ввесь світ, живих і померлих людей. З цієї причини Пресвята Евхаристія є найдосконалішою жертвою слави, подяки, переблагання і просьби!

Кожна людина, що бере участь у Божественній Літургії, повинна пам'ятати про криваву Христову жертву на хресті та разом з Христом повинна вповні пожертвувати себе небесному Отцеві!

Як Авраам хотів дати йому матеріяльні добра за його гостинність, то Мелхіседек, цар Салему, сказав: "Дай мені людей, а майно візьми собі!" (Бут. 14, 21).

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) Кожного місяця ходжу до Св. Причастя, щоб шанувати Пресвяте Серце Спасителя. Роблю це в кожну першу п'ятницю місяця, як це я вичитав у Вашій книжці, що видав "Голос Спасителя": "Велика Обітниця Христового Серця". Ця Ваша книжка дуже заохотила мене що-місяця приступати до Св. Причастя.

Крім цього я хотів би частіше приступати до Св. Причастя, от хоча б кожної неділі, як буваю на Службі Божій. Проте я не маю ніяких поважних гріхів, як іду до сповіді. Як довго можна ходити до Св. Причастя без попередньої сповіді?

Людина так довго може приступати до Св. Причастя, як довго не допустилася смертельного гріха. Тільки смертельний гріх стримує від Св. Причастя. Ось тому мусить піти вперед до сповіді той, що мав нещастя образити Бога якимось смертельним гріхом.

Якщо ж хтось має тільки малі повсденні гріхи, от хоча б роззлостився, чи закляв або сказав брехню, то вистачає зробити акт жалю і любови і без сповіді іти до Св. Причастя, бо згадані акти любови і жалю прощають гріх і без сповіді. Часте Св. Причастя це не тільки тайна, але й водночас духовне лікарство на людські немочі. Хто часто і добре приймає його, той буде щораз менше грішити. Ось тому другий ватиканський Собор заохочує вірних, щоб вони приступали до Св. Причастя кожний раз, що бувають на Службі Божій.

2) Чи всі наші православні браття є однозгідні, як відкидають деякі точки навчання католицької Церкви?

Не всі наші православні браття однаково ставляться до навчання католицької Церкви. Деякі під впливом читання католицьких богословських творів увели до православного богослов'я багато католицьких навчань. Отак митрополит грек, Гаврило Север (1541-1616), хоч був неприхильний латинникам, все таки ввів до грецької богословії багато католицьких засад, от хоча б поняття нестертого знамени, що деякі тайни вибивають у душі того, хто приймає їх, потребу дочасної покути за гріхи, щастя святих і чистилище. Ці правди деякі російські богослови до сьогодні відкидають як видумку католицької Церкви.

3) Що таке загальне публічне розгрішення?

Загальне публічне розгрішення це розгрішення дане якійсь групі людей, що не година через брак часу відбути особистої подрібної сповіді. Часом таке загальне розгрішення військові капеляни дають воякам перед наступом, бо нема часу на поодиноку сповідь. Загальне розгрішення можна теж дати

на кораблі чи літаку всім пасажирам, як зайде небезпека затоплення чи розбиття.

Після такого розгрішення людина має відбути ще звичайну сповідь, якщо промине небезпека і вона має нагоду це вчинити.

4) Що сталося з царгородським патріярхом Кирилом Люкарисом?

Кирило Люкарис (1572-1638), що започаткував протестантський напрямок між грецькими богословами, уложив зовсім протестантське визнання віри, яке згодом викляла грецька й українська Церква. Ставши священиком і ченцем, він був в Україні на противнійнім синоді в Бересті в 1596 р. Якийсь час був він учителем грецької мови в нашій острозькій школі. Його впливові приписують гострий спротив нашого князя Костянтина Острозького поєднанню нашої Церкви з Римом, що наші єпископи проголосили на Синоді в Бересті.

Був час, коли Люкарис вдавав, що схиляється до католицтва, бо отак писав, як був в Україні, бо мабуть боявся арешту: "Ми не вирікаємося престола Св. Петра, але ставляємося до нього з повною пошаною та признаємо Римську Церкву за першопрестольну і матір усіх Церков. Ми маємо те саме хрещення, що й вони (латинники), цебто в ім'я Отця і Сина і Св. Духа. Признаємо ту саму природу в Св. Трійці, ту саму силу і божество, ту саму надію нашого призначення, ту саму любов" (Malvy-Viller, S.J., La Confession Orthodoxe de Pièrre Moghilla, Рим, 1927, 36).

В 1612 р. К. Люкарис став царгородським патріярхом, яким був з перервами аж до смерти. В 1638 р. султан Мурад, вибираючись походом на Багдад, звелів арештувати патр. Кирила Люкариса, бо побоювався, щоб він не підмовив наших козаків напасти на Царгород, як султан буде воювати з багдадським каліфом. Заарештувавши Люкариса, яничари вдусили його на кораблі та викинули в море.

Царгородський синод викляв протестантське віровизнання Люкариса і єрусалимський потвердив це викляття в 1672 р.

5) Що спричинило відчуження Сходу від Заходу?

Тут було багато причин. Мова була одною з них. Колись грецька мова була однаково знана на Сході, як і на Заході, як і латинська мова була так само всюди знана, бо це була офіційна мова цілої римської імперії, що обновила Схід і Захід. Як же римська імперія поділилася на східню і західню, то на сході грецька мова заступила в урядах латинську, і ця остання почала виходити з ужитку. Те саме сталося з грецькою мовою на Заході. Кодекс царя Юстиніяна, виданий 529 р. в латинській мові, вже 80 літ пізніше треба було за цісаря Іраклія перекласти на грецьку мову, бо в Візантії і взагалі на Сході вже ніхто не розумів латини. Щось подібне сталося на Заході з грецькою мовою. При кінці 5-го ст. вже було там трудно знайти когось, щоб потрапив перекласти грецький лист царгородського патріярха на латинську мову. Цьому винен брак шкіл, що навчали б греків латини, а латинників грецької мови.

6) Яка різниця між філософією Платона і Аристотеля?

Платон і Аристотель—це два найбільші грецькі філософи, що жили перед приходом Христа. Платон жив (427-347), а Аристотель, учень Платона (384-322).

Між платонівською і аристотелівською філософією заходить істотна різниця. Завдяки Максимові ісповіднікові платонівські ідеї дістали в Церкві офіційне признання. Для Платона все земське це тільки еманація (виплив) найвищого добра цебто Бога. Божа сила проникає ввесь світ. Божа ласка, що випливає з Божої істоти, опановує всю організацію народів з усіма ступнями, починаючи від церковної і світ-

ської і кінчаючи на небесній єрархії. Все, що є гарне в світі, повинно стати Божим помічником і виявом Божого духа. Це проникання Бога в життя людей і народів проявляється в цілім візантійськім житті та світогляді.

Зате зовсім інакше розвивався в середньовіччі світогляд на Заході. Він виходив з аристотелівської засади, що тільки одиниця є властивою субстанцією. Отож існують тільки одиниці, а загальні поняття, от хоча б такі, як чоловік, дерево, тощо, це тільки ідеї витворені з обсервації поодиноких людей або дерев, а не частина якоїсь цілости.

Ось тому християнам Сходу легко зрозуміти, як первородний гріх переходить від Адама на всіх його нащадків. Вони становлять з Адамом одну цілість цебто щось одне, тому поділяють його долю, і недолю. Зате західній християнин, відчуваючи, що він існує як віддільна від усіх інших одиниця, може мати трудність у розумінні первородного гріха, тому може часом питатися: "Чому маю відповідати за те, що Адам згрішив?"

Подібне діється з відкупленням для східнього християнина. Як в Адамі всі вмираємо, так у Христі оживемо, бо для Сходу людина не стоїть у світі одинцем, але становить частку цілости цебто людства.

Ці відмінні погляди стали основою відмінних культур Сходу і Заходу. Для Сходу перевага духа над матерією, ідея як завершення усього земського це головна риска східньої культури.

Цей духовний світогляд Сходу сильно помітний у церковнім мистецтві з його символізмом. Східня ікона не представляє людини в її дійсності цебто з її дійсними рисами, як це буває на Заході, де ікони Рафаїла взяті з живих осіб, що служили за моделі цьому великому маляреві. Східня ікона представляє ущуховлену особу, що сталася храмом Св. Духа, тому й перетворилася в духовну істоту цебто в таку, якою повинен бути християнський чоловік чи жінка. Ось тому теж різбарство Сходу не любується в увидатненні форм тіла, як це буває на Заході, бо в Східніх Церквах представлена особа зображує духовну, не фізичну красу.

7) Навіть у католицьких деяких часописах появляються статті з дивними поглядами і твердженнями, що подекуди не погоджуються з давнім віруванням. Що треба про них думати?

Тримайтеся офіційного навчання Церкви і не зблудите. Христова Церква непомильна, тому Спаситель звелів усім Своїм послідовникам слухати її в справах віри і моралі. Хто слухає Церкви, той не зійде на манівці. Ніякий приватний письменних чи богослов не має від Бога запевненої непомильности, тому годен помилитися. Тільки одна Церква викладає Христове навчання без страху помилки, бо Святий Дух береже її від помилок.

І саме тому тільки Церква може запевнити нас, чи богословські писання погоджуються з вірою чи противні їй. Християнин тільки тоді певний про свою віру, як бачить її в Церкві та разом з Церквою приймає її як об'явлену Богом правду.

ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ

Кожна душа має свої стосунки з Богом. Ці стосунки можуть бути синівські, ворожі або занедбані чи нехтовані. Ніхто не годен змусити людину служити Богові. Завдання Церкви полягає в тім, що вона виясное людям Боже об'явлення і роздає вислужені Христом ласки. На жаль кожна душа має сумну спромożність прийняти або відкинути цю ласку, бо Бог не силує нікого любити Його. Любов до Бога має бути добровільним актом кожної людини, бо Бог не хоче рабів, але людей, що з власної волі вірять у Нього і прославляють Його велич і доброту.

Місії в Австралії

(АДЕЛЯЙДА)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

АДЕЛЯЙДА це прегарне, надморське місто в Полудневій Австралії. Має воно около 600,-000 населення. Крім старих австралійців в Аделяйді є дуже багато імігрантів, що по другій світовій війні прибули до цієї країни. Є тут англійці, голяндці, німці, греки, дуже багато італійців, литвини, поляки, хорвати і около 600 українських католицьких родин. Є теж і православні українці.

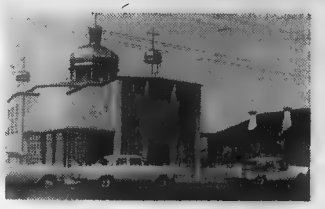

Церква в Аделяйді

Українці католики мають уже одну прегарну церкву в Вудвіл, а другу будуть будувати в Вейвіл. Це передмістя Аделяйди, яка окружена милевими парками. Ці парки відділяють місто від передмість. Загал наших людей мешкає в цих двох згаданих околицях.

Православні українці мають аж три різні церкви, але на жаль вони сильно релігійно поділені між собою, і цей поділ утруднює співпрацю між різними групами.

Крім церков українці Аделяйди мають великий народний дім, де приміщується суботня семиклясова школа. До школи ходить 370 дітей, хоч ще стільки само повинно б учащати до неї, але батьки не посилають їх.

* * *

В Аделяйді Отці Редемптористи не мають монастиря, тому я мешкав 2 тижні в семінарії Отців Пасіоністів на передмісті Глен Осмонд. Це був для мене незабутній час, що назавжди залишиться в моїй пам'яті. Отці Пасіоністи цікавляться нашим обрядом, тому на їх прохання я відправив Службу Божу для професорів, студентів і братів. Студенти і браття прийняли наше Св. Причастя. Кожної п'ятниці, суботи і неділі в згаданім монастирі відбуваються замкнені реколекції для мужчин. Цих мужчин буває около 30. І вони теж були на нашій Службі Божій.

Перед Службою Божою я вияснив наші церемонії і роздав учасникам молитовники "Ісусе, люблю Тебе", з якого вони слідували Службу Божу. Потім дав два доклади про нашу Службу Божу і східній обряд і висвітлив колірові кліші нашої Служби Божої, зразу для професорів і студентів семінарії ОО. Пасіоністів, а потім для мірян, що відбували реколекції. Те саме вчинив для другої групи мірян при кінці другого тижня.

Під час побуту в Аделяйді відвідав редактора дієцезального тижневика, "The Southern Cross", отця Вілкенсона, і мав з ним інтерв'ю про наші місії. Це інтерв'ю було опубліковане в його журналі.

* * *

В Аделяйді мав 2 місії, одну в нашій новозбудованій церкві Св. Володимира й Ольги в Вудвіл, а другу в латинській церкві Св. Патрикія в осередку Аделяйди. Місія в Вудвіл краще вдалася, бо люди краще приходили на місійні науки. Під час місії в церкві Св. Патрикія деяка частина нашої інтелігенції не дописала, бо релігійні справи мало або зовсім не цікавлять її, хоч на політичнім і громадськім полі ці інтеліґенти бувають часто дуже діяльні.

Програма місій була така сама: вечірня Служба Божа, інструкція і проповідь. В понеділок була осібна наука для дівчат гайскулів про черниче покликання, а вівторок для хлопців про священство.

Під час місій відвідав 33 родини, запрошуючи їх узяти участь у місії. Деякі послухали і прийшли, інші знехтували запрошення. Дехто з відвіданих тільки один раз показався в церкві.

Перша місія відбулася в церкві Св. Патрикія, а друга в нашій церкві. Перед закінченням другої місії був обхід з хрестом довкола церкви. Цей місійний хрест закопано на спомин місії перед церквою. Потім була співана Служба Божа, під час якої хор співав дуже гарно. Роздачею образців і папським благословенням закінчилися обидві місії на 1. XI. 1964 р.

По закінченні місії в неділю 1. XI. поїхав до латинської семінарії в Аделяйді, де на запрошення Отця Ректора відправив нашу Службу Божу для 94 семінаристів, між якими є теж один українець з Гобарт, Тас. Перед Службою Божою вияснив семінаристам наші рубрики, роздав їм Св. Причастя і дав доповідь про різниці між східнім і західнім обрядом і їхньою ментальністю. Показав їм теж кольорові світлини Служби Божої. Світлина дієї відправи була поміщена в латинськім дієцезальнім тижневику.

Решту вечора провів з Отцями професорами на цікавій дискусії про Собор, поєднання християн, реформу Церкви, тощо.

* * *

Наші люди в Аделяйді гарно стоять фінансово. Загал їх має навіть кращі доми ніж американські й канадійські українці. Майже всі доми мурувані й огороджені цегляним парканом. Всі вони одноповерхові. Звичайно є теж і городчик за хатою або біля неї. В хатах не бракує ні холодільників, ні телевізорських апаратів, ні радія. Перед хатою звичайно стоїть власний автомобіль.

Загал українців католиків добре тримається Церкви і ходить на богослужби. Не бракує теж і таких, що можна б окреслити "як великодні і різдвяні" католики. Подібних людців не брак і в інших осередках українського поселення в Австралії. Ніхто з них, як самі казали, ні проти Бога, ані проти Церкви нічого не має! Проте воно "затяжко" щонеділі йти до церкви, бо деякі люди бувають перемучені тяжкою працею!

* * *

По цих двох місіях від'їхав я залізницею до Перту на останні дві місії. Попрощався з Впр. отцем Є. Лацком, парохом, і отцем С. Мигалем, його сотрудником. Обидва є ченцями Василіянами з Ґроттаферрата з Італії.

Подорож з Аделяйди до Перту (1,686 миль) тривала два дні і дві ночі. Двічі треба було пересідати. Проте подорож була приємна. Навмисне їхав залізницею, щоб оглянути 600 миль пустарів між Аделяйдою і Пертом. На цих пустарях нема ні сіл, ні міст. Тільки біля залізничної дороги-час від часу видно декілька хатів, в яких мешкають родини залізничників.

Горяч на цих пустарях доходить у літі до 120 ступенів. Ніщо не росте на них, хіба кущі дикої трави або маленькі хащі. Нема тут ні рік, ні озер, тому й ці пустарі не надаються до управи. Тільки заяці бігають по них.

Канцлер Конрад Аденауер

о. Роман Ганас

В місяці жовтні 1963 року перейшов на заслужений відпочинок в віці 88 літ, один з найвизначніших сучасних державних мужів Канцлер Конрад Аденауер. Як Канцлер Західньої Німеччини на протязі останніх 18 літ Конрад Аденауер не лише, що двигнув німецький народ до добробуту по другій світовій війні, але став скелею-твердинею, яка здержала дальший похід Москви на Европу. Воно й не дивно, що він є найбільше зненавиджений серед комуністів. В часі свого уряду вання Канцлер Аденауер все прихильно ставився до нас українців, і тому може бути корисним накреслити коротко шлях його життя для наших читачів.

* * *

Канцлер Конрад Аденауер народився в Кольонії в Західній Німеччині і мешкає нині в своєму домі в Рондорфі коло Кольонії. Канцлер Аденауер і вся його родина це дуже побожні християни католики. Всі вони щоденно вечером спільно проказують молитву, всі вони все в неділю та свято вислухують не лише Літургію, але бувають також в церкві на Вечірні. Всі з родини Канцлера є вихована в великій пошані для родичів, а самий Канцлер все ще нині з нагоди різних зустрічей з гостями згадує з вдячністю свого покійного батька, якому завдячує благословення життя.

Студії правничі закінчив з відзначенням в університеті в Бонн в 1902 р. Два роки потім став іменований заступником посадника міста Кольонії. На цьому становищі, хоча ще молодий, виявив великі адміністраційні здібності для добра мешканців міста. В 1908 одружився з Еммою Маєр. На жаль не довго жив він в подружому житті, бо в 1916 р., по приведенні на світ третьої дитини, йому дружина померла, залишаючи в великому смутку мужа і троє малолітніх дітей.

В 1917 Канцлер Аденауер зіставибраний посадником міста Кольонії. В 1919 він одру-

жився вдруге з Августою Цензер. Друге подружжя поблагословив Бог чотирьома дітьми, з котрих Павло є священиком. Як Аденауер мав 57 літ, до влади прийшов Гітлер, великий його противник. В 1934 Гітлер усунув Канцлера з уряду посадника міста Кольонії, і тим самим його життя зістало виставлене на велику небезпеку. Щоби рятувати себе і родину, дружина Канцлера була змушена замешкати з дітьми на селі коло Кольонії, а він сам укрився в горах в манастирі ОО. Бенедиктинців, де прожив один рік. Перебуваючи в манастирі Канцлер не тратив там часу, але пильно скріплював свою релігійну філософію, студіюючи історію Церкви та визнанні енцикліки Папів. Їх думками він часто згодом користувався в уряді Канцлера, проводячи свій народ по катастрофі другої світової війни до економічного відновлення, добробуту та демократичного життя.

По однорічному укритті в манастирі Канцлер Аденауер поселюється з родиною в Найбабельзберґу коло Берліна. Недовго тривало релятивно спокійне життя Канцлера з родиною. В 1938 був він заарештований, але напричуд скоро звільнений з тюрми. Звільнений з тюрми, за порадою приятелів, поселюється в укритті в одному приюті для немічних священиків, де прожив до закінчення війни. В часі другого укриття Канцлера Аденауера заарештована зістала його дружина Августа. По двотижневому побутті в в'язниці її звільняють вже як людину хвору на заразливу недугу, що стала причиною її смерти в 1949.

Отак залишив великий Канцлер Конрад Аденауер свій уряд. Не лише історія німецького народу, але історія цілого світу золотими буквами на вічність запише такі його діла: 1) Об'єднання, і двигнення з морального та політичного упадку німецький народ по руїні другої світової війни; 2) Об'єднання Західньої Европи до боротьби з комуністами, 3) Заключення угоди з Францією. Зворушаючим і для всіх гідним приміром провідників світу залищиться оцей образ.

В січні 1962 р. по підписанні акту миру та співпраці з Францією два великі сучасні державні мужі, президент Де Голь та Канцлер Аденауер, клячучи побіч себе в Парижі в катедрі прийняли Святе Причастя, дякуючи Богові за довершене велике історичне діло.

ЧИ ВАРТО БУТИ НАДЗВИЧАЙНИМ У ШКОЛІ?

Досліди виказали, що багато американських студентів не використовує своїх здібностей тому, що в школах учителі не оцінюють розумових досягнень. Через те пересічність для багатьох студентів є найкращою життевою політикою. Присутність дівчат у школі так само спиняє здібних студентів від напруженої праці для науки, бо дівчата звичайно менше цікавляться науковими досягами, тому й своїм прикладом відтягають здібних студентів від наукового напруження.

Звичайно в школі домагається від студентів, щоб вони були "добрими спортсменами", "добрими провідниками" і "веселими в розмові". Такі сподівання не дають студентам спонуки займатися студіями і жити для них, використовуючи всі дані їм Богом таланти.

Підчинення Божій волі

Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ.

НЕ було либонь душі, що сильніше бажала б духовних дібр, цебто всім серцем любити Бога і запевнити собі щонайбільше духовних дібр цебто Божих ласк, ніж Св. Альфонс Ліґорій, основник Чину ОО. Редемптористів.

Все ж таки навіть у цім змаганні за духовними добрами треба підчинятися Божій волі, каже цей великий Учитель Христової Церкви.

Треба підчинитися Божій волі, як іде про ступінь ласки і слави. Хоч треба цінити справи, що заторкують Божу славу, все таки слід куди більше дорожити Божою волею. Щоправда, треба бажати любити Бога більше ніж Серафими люблять Його, але водночас не вільно бажати вищого ступня любови ніж Господь рішив подати нам. Отець Авіля каже: "Не думаю, що якийсь Святий не бажав бути ліпшим аніж був. Проте це прагнення не позбавляло Святих спокою, бо не прагнули цього з самолюбства, а з любови до Бога. Ось тому були задоволені з того, що дав їм, хоч менше подав аніж іншим. Люблячи Бога, вони були переконані, що задоволення з того, що Бог дав їм, мало більшу вартість аніж бажання посідати багато". Це значить, поясняє отець Родріґес, що хоч ми повинні намагатися здобути всю можливу нам досконаліть, бо йнакше були б спокушувані виправдувати власну оспалість і лінивість, як це роблять ті, що кажуть "Бог мусить мені дати те, чого потребую! Я не годен більше вчинити!", все таки не слід затрачувати спокою духа або бунтуватися проти Божої волі, як Бог дозволить на якусь похибку. Не вільно так само зневірюватися. Навпаки, ми повинні негайно піднятися з упадку актом покори і жалю. Заразом слід благати Божої помочі, щоб продовжати дорогу.

Так само треба коритися Божій волі та задовольнятися таким ступнем небесної слави, який Бог у Своїм милосерді подасть нам, хоч можна бажати злучитися в небі з хорами Серафимів не тому, щоб запевнити собі більшу славу, а щоб більше прославляти Бога та сильніше любити Його, твердить отець Родріґес.

Було б великою похибкою бажати дару надприродного розважання, цебто захоплень, видінь і об'явлень. Навпаки, кажуть духовні учителі, душі обдарені Богом подібними ласками повинні благати Бога, щоб позбавив їх цих надзвичайних дарів, щоб могли любити Бога звичайним шляхом, цебто в світлі віри, бо такий спосіб

найпевніший.

Багато душ осягнуло досконалість без цих надприродних ласк, бо тільки чесноти, особливо підчинення Божій волі, ведуть душу до досконалости. Підчиняймося завжди Божій волі та благаймо Бога, щоб Своїм милосердям спас нас, якщо не хоче підняти нас до визначного ступеня чеснот. Якщо так будемо поступати, то наша нагорода не буде мала. Добрий Господь у Своїй доброті подасть нам її, бо Він сильно любить душі, що підчиняються Його волі.

Коротко кажучи, нам треба бути переконаними, що походить від Бога все те, що трапляється або могло б трапитися нам. Ось тому треба в усьому підчинятися Божій волі та все чинити тому, що Бог так хоче. Людина потребує певности. Ось тому слід слухати проводу настоятелів, як іде про зовнішні справи, і духовних провідників, як іде про внутрішні, щоб через них ми могли знати, чого Бог домагається від нас, бо треба довіряти словам Спасителя, який отак висловився про наставників: "Хто слухає вас, той слухає Мене-" (Лк. 10, 16).

Передовсім треба так служити Богові, як Він хоче, щоб ми служили Йому. Кажу це, щоб перестерегти вас перед обманом, яким дехто обдурює себе, кажучи: "Я стався б святим, робив би покуту і розважання, якщо б жив у пустині, став ченцем або віддалився з дому від рідні та знайомих". Кажете: "Я зробив би...", а тим часом не тільки не стаєтеся святими, ба й стаєте гіршими, бо шмараєте на хрест, що Бог послав вам. Коротко, не хочете так поступати, як Бог бажає.

Інколи подібні бажання це диявольські спокуси, бо вони не погоджуються з Божою волею. Ось тому слід відкидати їх і рішитися так служити Богові, як Він хоче. Станемо святими в тім стані, в якім Бог поставив нас, якщо будемо виповняти Божу волю. Виповняючи Божу волю, напевно дійдемо до святости в тім стані, в якім Бог хоче. Отож завжди треба бажати тільки того, що Бог хоче, бо Він пригорне нас до Свого Серця, якщо так будемо поступати.

Слід засвоїти собі деякі тексти Святого Письма, що закликають нас завжди лучитися з Божою волею, якщо бажаємо влегшити собі цю працю. Ось вони: "Господи, що бажаєш, щоб я чинив?" (Дії: 9, 6). Мій Боже, чого бажаєш від мене, бо хочу це виконати. "Я—Твій, отож спаси мене!" (Пс. 118, 94). Я вже не належу до себе самого. Мій Боже, належу до Тебе, тому чини зо мною, що бажаєш! Повторяймо слова Спасителя, як трапиться нам якесь нещастя, от хоча б смерть батьків, затрата дібр, тощо: "Так, Отче, бо така Твоя воля!" (Мт. 11, 26). Мій Боже і мій Отче, нехай так буде, бо так подобалося Тобі! Треба особливіше дорожити молитвою, що її Ісус Христос навчив нас: "Нехай діється Твоя воля, як на небі, так і на землі!" (Мт. 6, 10).

Сам Господь сказав Св. Катерині Генуенській, щоб завжди підкреслювала ці слова, як проказувала молитву **Отче наш,** і щоб заразом благала Бога, щоб Його свята воля так досконало виповнялася в ній, як Святі повнять її в небі. Отак поступаймо, й напевно будемо святими.

* * *

Нехай люди завжди люблять і прославляють Божу волю та непорочну Діву Марію!

БОРОТЬБА В СВІТІ

В світі завжди були сліпі традиціоналісти і занадто нервозні новатори. Традиціоналісти намагаються нічого не зміняти, тримаючись гасла: "Не вільно нічого нового вводити, коли цього попередні покоління не передали нам!"

Ревнителі-новатори бажали б відразу перевернути світ, бо для них недобре все те, що досіль було. Ради-майбутніх досягів вони готові вповні зірвати з минулістю.

Одні і другі сильно помиляються. Якщо б застосувати засаду традиціоналістів до щоденного життя, то людство досіль жило б у печерах. Якщо б прийняти засаду новаторів-реформаторів, то треба б іти проти самого життя, бо життя не любить скоків і вибриків. Гармонійний розвій це єдиний засіб, щоб лучити минулість з майбутністю і поступати вперед, бо життя не стоїть на місці.

Ті народи і їхні проводи, що відказалися від реформ, давно загинули. Бур'ю часу пережили тільки ті проводи, що вчасно погодилися на конечні реформи і провели їх. На жаль бувають завжди такі люди, що воліють згинути і життям заплатити за свою впертість, ніж змінитися. Саме життя змітає їх з лиця землі і йде вперед без них.

ХВОРОБИ СЬОГОДНІШНЬОГО СВІТУ

Бувають фізичні хвороби, що мучать тіло і нищать здоров'я, але бувають теж моральні, духовні хвороби, що томлять духа і часом вбивають душу для Бога, вічного щастя і блаженства. Хворий ум не годен належно розуміти Божого голосу та навчання Спасителя. Умові хвороби це нещасний симптом сьогоднішньої доби, коли не мало людей про все сумнівається і хоче все заперечувати. Ці хвороби бувають часто спричинювані фальшивою пропагандою ворогів християнства і частинно негідним життям самих християн.

Слабодушні люди бачать несправедливість у світі й оспалість у тих, що повинні намагатися усунути її. Це викликує в них почуття, що згадані керівники й оборонці правди самі не вірять у неї, бо інакше байдуже не дивилися б на несправедливість і не толерували б її в тих, якими керують.

Люди творять одну велику родину під проводом Небесного Отця. Ось тому кожен деяк зобов'язаний лікувати один одного, бо Бог не сотворив людей, щоб проживали одинцем. Лікування хворого члена це завдання цілого людського організму.

ПЕРЕСТУДА

Лікарі радять людям по 45 році життя кожного року перед зимою брати застрик проти перестуди, бо цей застрик не дозволить бацилям перестуди докучати їх організмові.

ПОРПЛІ

Багато людей має клопіт з порплями. Порплі це кусники шкіри, що відпадають від неї через те, що шкіра суха. Засуха ж вона тому, що клітини в шкірі на голові лихо функціонують. Лікарі мають деякі лікарства, що бодай частинно зараджують лихові і так усувають порплі.

ЗАБОРОНА

Раїса М.

У прохідну будку ввійшов хлопчина років 14, дуже бідно, але чисто одягнений. "Мені треба подати заяву директорові",—звернувся він до вартового. —"Тато захворів і не може прийти до роботи". Вартовий узяв заяву. На той час переходила директорова жінка. Лагідний вираз сумних блакитних очей на блідому і схудлому обличчі хлопчика притяг її увагу. "Дайте, я передам,"— сказала вона вартовому, а хлопчика спитала: "Що з твоїм татом?" "Не знаю, в нього висока температура". "Хіба не викликали лікаря?" "Ні, я прийшов зо школи..." "А мама?" "У мене мами немає", і хлопчина глибоко зідхнув. — "Йди додому, будь коло тата. Ми пришлемо лікаря". "Будь ласка! Дякую! До побачення!" Хлопчик чемно вклонився і вийшов.

Надія Петрівна задумано поглянула йому вслід, і потім покликала телефоном лікаря, спрямувавши його на адресу, вказану в заяві, і пішла в службовий кабінет свого чоловіка. "Хто такий Горенко?" спитала вона, подаючи заяву. "Наш майстер. А хіба що?" "Він захворів. Оце його син приніс". Директор прочитав і на хвилину замислився. "Ким би тепер його заступити? Він добрий робітник." "Ретельний і чесний". "Ти знаєш його родинний стан?" "Живе з сином. Жінка вмерла, здається, минулого року. "А чому тебе зацікавило?" "Я бачила його сина. Він не такий як інші діти. Знаєш, він нагадує нашого Лялика".

Цей спогад стиснув болюче їх серця. Вони ж недавно втратили єдиного синка. Надія Петрівна рішила відвідати хворого. В його мешканні вона вже застала лікаря, який сказав, що в хворого є тиф і його треба забрати до лікарні. Надія Петрівна підійшла до хлопчика. "Нічого не журись, в лікарні твій тато поправиться і знову буде здоровий. А ти на цей час ...Родичі в тебе є?" "Нема нікого", сумно відповів хлопчина. "Так на той час, поки твій тато буде в лікарні, ти житимеш в нас". "А школа ж як?" "Як ходив, так і ходитимеш. Тобі як на ім'я?" "Василько". "Ну, то згода, Василько?" "Не хотів би я завдавати вам стільки клопоту!" "Який там із тобою клопіт! Адже ти вже великий".

Горенка відправили до лікарні, а Василька Надія Петрівна забрала до себе. Через два місяці Горенко в лікарні помер. Василько так подобався директорові і його дружині, що вони взяли його собі за сина. Надія Петрівна ходила з ним на цвинтар, на могилу його рідного батька, і водила його до церкви. Одного разу вона спитала хлопця: "Чому ти Васильку ніколи не хрестишся?" "Я не вмію"... "Хреститися не вмієш? Чи молишся Богові?" "Ні, мене ніхто цього не вчив!" "Я навчу тебе, хочеш?" "Хочу". І Надія Петрівна ретельно взялась навчити сина. Скоро він

знав усі головні молитви і прочитав Євангелію. Виявилося, що він не був хрещений, отож Надія Петрівна вирішила його охрестити. Хоча директор був на відповідальній посаді й ні перед ким не відкривав своїх переконань, у глибині душі він був глибоко віруючою людиною, і релігійність жінки ще більше зміцнювала його віру, але з нею від усіх треба було ховатися. Через те він і до церкви ходити боявся, але церква, храм Божий, все була для нього найкращим спогадом дитинства. Свого сина, що недавно їм помер, вони охристили, але потаємно.

Василька також вирішили охрестити тихенько, щоб ніхто не знав. У церкві Надія Петрівна була зворушена до сліз і відчувала в душі невимовну тиху радість. Коли повернулись додому, директор вже чекав на них. Господиня заходилася коло стола. Все було готове, ждали тільки на священика. "І чого він забарився?" "Я піду по нього і приведу", сказав Василько. "Добре, дитинко, йди. Отець мусить бути ще в церкві". Василько затримався в дверях і спитав: "Того, що мене хрестив?" "Ну, того ж, йди!"

Коли хлопець побіг, Надія Петрівна побачила крізь вікно церковного старосту, що саме проходив попри їхню хату, і спитала його, чи священик ще в церкві. Той потвердив, що там. Одначе Василько повернувся сам і сказав, що священика в церкві немає. "Якто немає?"—здивувалась Надія Петрівна. "Староста ж казав, що він там". "Ні, мамо, там є священик, але інший, а того, що мене хрестив, в церкві вже немає. Я добре його запримітив. Він був такий гарний, у блискучих ризах, в золотих промінях". "Хто?" "Той, що мене хрестив".

Надія Петрівна глянула на свого чоловіка і обидвоє вони здивовано подивились на Василя, не знаючи, що сказати. Аж тут увійшов священик. "Ви забарились, Отче", звернулась до нього господиня. "Ми за вами вже й сина посилали, але він у церкві вас не застав". "Як це може бути? Хіба ж ти не бачив мене? А кого ти при вівтарі заглянув?" "Шукав за тим священиком, що мене хрестив, а вас я бачив". "Та це я ж тебе хрестив!" "Ні, Отче, мене хрестив інший священик у білих блискучих ризах, а ви стояли до мене спиною і руки були вам зв'язані". "Що ти Василько торочеш!" — обурилась Надія Петрівна. "Коли ж це справді так було!" запевняв хлопець. Тоді вже й батько гримнув на нього, але священик сказав: "Він говорить правду. Він мав видіння. Тепер я мушу вам все розповісти, і ви зрозумієте". І священик розповів таке: "За мою провину вищі духовні наклали на мене заборону на деякий час служити в церкві й не виконувати священичі чинності. Не така то вже й велика провина. Я порушив церковне правило і мусів за це покутувати. Мені було важко не служити церкві, тимто допустився я другого злочину. Переїхав до іншого міста і приховав, що я під забороною. Так я призначений на цю парафію. Мушу вам сказати, що совість мене мучила, але я сподівався спокутувати цей гріх службою і добрими вчинками. Та от, ба-

чите, що значить бути під забороною! Я думав, що то я хрестив вашого сина і ви бачили, що я хрестив, але це було зовнішне, видиме для вас, а невидимо хрестив його інший, достойний, праведний... Мені вже показано цим, що я, поки на мені заборона, недостойний і не маю права виконувати священичі чинності. Тепер я мушу признатися у всьому перед своїм духовним начальством і скоритися перед рішенням, яке мені видане. Але подякуйте Богові за ласку для Вашого сина".

Як Бог заявив старенькому Авраамові, що в старості матиме сина, хоч природно це було неправдоподібне, і що з цього сина виросте великий нарід цебто вибраний нарід Ізраїля, то Авраам все таки повірив Богові. За те Бог поблагословив його: "І повірив він Господеві, і Він зарахував йому це за праведність" (Бут. 15, 6).

Є люди подібні до Авраамового сина Ізмаїла, про якого Бог сказав: "Він буде дикий чоловік. Його рука буде проти всіх, і рука всіх проти нього" (Бут. 16, 21).

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

WHY TO THE SHEPHERDS?

THE Messiah had been promised to the Jewish Nation for thousands of years before Christ came on earth. From the Fall of Adam the Messiah had been foretold in prophecy, and the Jewish nation, often oppressed, poor, and despised, lived in the hope of the coming of Christ on earth.

God had kept this people pure in their faith in the one true God, He had sent them prophets and teachers to guide them, to chide them, to whip them and blame them when they wandered from the path of the one true God into the easy ways of idolatry and paganism. The Jewish nation was the only one of antiquity where there was any respect at all for the dignity of womanhood and the sanctity of marriage and sex.

All this was a gift of God to the Jews. The people looked forward, their leaders and teachers inspired them with hope, of the Messiah; the whole nation was agog with desire and expectation.

Puzzle

Why then was it that when Christ did come on earth, there was no announcement made to the Jewish people and to their leaders? One would expect that the angels would have been sent with a message to the chief priests of the Jews — to the Sanhedrin, to the High Priest in Jerusalem, with the message that their King had come at last. After all, their leaders had been praying for this event and had kept their people docile, pure, and fervent with the hope of the coming of Christ. Why then were not the leaders of the Jewish nation told by God of what had happened?

Why to Shepherds?

Instead of to the leaders of the Jewish nation, the angels are sent with their message to some shepherd lads keeping their sheep in the hills. Why to the shepherds and not to the High Priest?

I think the answer is that God can only speak to the simple and humble of heart. The leaders of the Jews had made up their minds what kind of Messiah they wanted — a figure of grandeur — a mighty national leader. The leaders of the Jews were proud and stubborn men. They would have scorned a Babe in a manger. They would not accept such as that for their Messiah.

When, as an adult, He walked amongst them, they were His bitter opponents. They would not even accept His miracles, let alone have anything to do with His teaching.

It would have been useless for the angels to have told the Jewish leaders that their Messiah was wrapped in swaddling clothes. If they would not accept the man who healed the sick and raised the dead and gave sight to the blind, how would they have accepted a helpless Babe born in squalour, as their King?

Lesson for Us

But the shepherds were simple, homely men, clean of heart — not prejudiced by learning or science. They could see God. And it was to them that

the angels brought their simple, astounding message. "You will find the Infant, wrapped in swaddling clothes and laid in a manger."

Christmas Day for the Simple

Christmas Day is children's day, and with the children we must go to the children's King in the manger, where we will have the company of the humble shepherds, the humble Mary and Joseph, and the God who thought nothing too humble for Himself.

Our Approach to God

Surely, one lesson of the crib is that our approach to God, like the shepherds', must be in humility. When we strive to approach God, whether it be in our work, or in our prayer, our approach should be simple. We should not strive after effect, or elaborate methods of prayer that are beyond us, or try to appear any more worthy than we are.

The enduring message of Christmas is, "Peace on earth to men of goodwill". Pride is the parent of jealousy, envy, hardness, and unforgiveness of heart; and is the enemy of love, sympathy, peace and goodwill which are the essence of Christmas.

LOUIS PASTEUR

Who would suppose that sour wine could change man's history? Or curdled milk? They have, through the work of the great Frenchman, Louis Pasteur (1822-1895), perhaps the most successful research scientist of modern times. Pasteur's interest in science came while he was a student at college, and grew all-absorbing when at the University of Paris. At the base of his love of science was always his love of those troubled and beset by illness and misfortune. After professorships at several small French universities, he went to Lille University as dean of sciences. It was there that he became famous and saved the lives of millions still unborn. Vintners in Lille asked him why their wine soured. Others who had investigated this problem said the souring of the wine, and the curdling of milk, too, was caused by tiny organisms that came to life spontaneously in the liquids.

Pasteur proved that these organisms — germs — got into the wine and milk from the air. To prove it, he put equal amounts of wine into an open beaker and into a closed flask. The wine in the beaker soured, that in the flask did not. Pasteur later showed that the organisms could be killed by heating. We call this "Pasteurisation." He then turned to disease, inoculating sheep against anthrax and chickens against cholera, proving his theories with dramatic public experiments. His most dramatic experiment was not planned. He had isolated the organism that causes rabies and first used the method we still call the "Pasteur treatment" on a 9 year old boy who was dying after being bitten and mauled by a rabid dog. Little Joseph Meister, Pasteur's rabies patient, was the first person known to have got well after a severe attack of a rabid animal. In Pasteur's successes it was love, as well as knowledge, that defeated the ignorance of the past.

You can make more friendships in two months by becoming interested in other people than you can in two years by trying to get other people interested in you.

Are You A Responsible Layman?

M. Schudlo, C.SS.R.

IF you are a layman, who are you? What do you think your place in the world and the Church is? What sort of a man are you? Of course, you must be a Christian, if you read this article. As a Christian you are a citizen of the City of God, that is, of heaven for which you have been created and destined by God. Under the present plan of creation which God has freely chosen, you possess sanctifying grace, or at least you can possess it, although this wonderful gift of God in itself remains absolutely beyond your consciousness. We know from the Bible that "We are the sons of God even now. We know that when He comes, we shall be like Him. We shall see Him as He is" (I John 3, 2). Even the fall of Adam and Eve did not make God change His plan about our future, although He foresaw it even before He had made the first human couple.

If God gives man a supernatural end, that is, if God destines him for heaven, then man is by that very fact inwardly other in structure that he would have been, if he had no such end. For this reason his very nature is different from the man created in an order of pure nature. God in His goodness and infinite love has decided to create man to be His child, and therefore destines him for heaven where he will be united to Him forever. As long as man lives upon earth he can be united to His Maker through sanctifying grace which reaches its fulness in the beatific vision where we will see God face to face. This is the reason why man, from the moment of his creation, has an inborn disposition to this noble supernatural end, although this disposition, that is, the capability of seeing God face to face, does not as such belong to his human nature, because it is a gift of the Maker. Being a free gift of God, it is not an essential constituent of man's nature.

What is, then, the relationship between God, man and grace? Here is our view. God in His wondrous love makes a creature which He wants to love as His child. He wishes to communicate Himself to this creature, to pour forth His infinite love which He Himself is. "See how God has shown His love for us, that we should be counted as His sons! If the world does not recognize us, that is because it never recognized Him. Beloved, we are the sons of God even now" (I John 3, 1-2). He did make us His children, because "God is love" (I John 4, 8). Being an infinite Love, He performed an eternal miracle of Love by creating man whom He can love forever. Such was His plan and it came into existence when God created the world, and Man is the pinnacle of creation. God has created man in such a way that he can receive an infinite Love which is God Himself. When man ac-

cepts this love which he does not deserve as sinner, God not only forgives his sins, but at the same time helps him to forget that once He was a sinner in order that he may feel and act as God's beloved child. "Love has no room for fear, and indeed love drives out fear when it is perfect love, since fear only serves for correction" (I John 4, 18).

Yes, we can love God as a child loves his earthly father and someday join Him in heaven. This is an extraordinary privilege and God's greatest gift, for there is no creature which God could make for which this divine communication would be the normal phenomenon. Since it is a gift, grace and eternal glory of heaven are simply speaking supernatural, to which no creature, not even the angels, have the right. Yet man has some kind of right to it, since he has been created for this purpose. Thus his very nature has been moulded by God Himself for grace and beatific vision. If it were not so, why should the loss of God by the damned be their greatest and most excruciating pain, surpassing by far all other miseries of hell? No man suffers because of the loss of what does not touch him intimately. If the damned feel the loss of God so acutely, they must, even in hell, be capable of receiving this Divine Love from which they turned away through their sinful and unrepentant life. The loss of that Divine Love which they spurned in life now burns them like fire, because their whole being was constituted by God for such love. The burning longing for God and His infinite love which the damned experience in hell is the hell of their hell. When compared with this pain, all other miseries to which they may be subjected seem insignificant, no matter how painful they may be.

Besides being a child of God and an heir to eternal happiness in heaven, a Christian is also a member of the world in which he lives and works. Everyone, despite various circumstances, is engaged in the life of this world. Therefore it is not enough to become so much engulfed in the dreams of the future life that one forgets the earth and his fellow citizens. Every Christian, be he a cleric or a layman, must show his fellow men what our supernatural childhood of God means to Christian life here and now, that is, in the world as it actually is, with its lights and shadows.

And there is plenty of light and of darkness in our days. Let's take only the two trends with which every man of today must contend: personal freedom and a constant gradual socialization of life and work. Some attach too much value to individual freedom. They claim that every man must be completely free to govern himself and order his individual life, to do what he likes, while his freedom is limited only by the equal freedom of others with whom he must live or work. This tendency of unlimited freedom gives rise to a cut-throat competition which racks the nerves of the competitors. People are trying to surpass their fellow men in everything: in business, at school, etc. They want to be "better off" which means "ahead of others," regardless of the fact whether they can afford it or not.

Since there is an unlimited competition, there must also be an unlimited propaganda which strives to win over the huge public in favor of some manufactured goods, such as super-suds, or a set of ideas or a political program. As a result of this ceaseless propaganda, many men became unable to think and to decide for themselves. Thus the road has been paved for dictatorship, while the large factories and industrial cities have moulded a mass psychology where no one wants to be different from others.

When people start forgetting or become unwilling to think for themselves or to take care of their own business, the ground is prepared for the state to step in and take over, under the pretext that the government is responsible for the welfare of its people. This intervention usually takes the form of 'planning' from which the will of the citizens is often excluded. Since the state begins to think for its citizens, it naturally starts to plan for them, too, and thus people become a mute faceless mass, a flock of sheep. They become mere mass creatures who find their best expression in collectivization. This collectivization of life and activity takes away from the citizen decisions that he should make for himself. It makes him less of a man. It leaves him a prey to mob characteristics which are formless. Some people are even glad that they 'got rid of themselves' and became the humble tools in the hands of those who think for them and lead them. Well, we can understand their satisfaction! Being a free man and making one's own decisions is a hard job which involves much personal responsibility. Why not, then, let someone smarter take over the burden? Such behavior is nothing but escapism from responsibility with which God has endowed His earthly children.

But can a Christian really escape from himself as he escapes from towns, factories and offices, by getting away to the woods, and beaches? What good is it doing to him as a man? He forgets that there are other needs to be satisfied, the things of the mind, spiritual freedom, cultivation of one's own character. No man can be a real Christian when his attention is given exclusively to his job and to keeping up with the Joneses. When his spirit, if there is anything left, is weary, he tries to get away to the hills. But can the spiritual balance of his spirit be restored by simply getting away from it all?

A Christian must always remember that God wants him to be himself. Despite the danger of statism and planning bureaucracy he must maintain his own personality and help his fellow citizens to do likewise, for the kingdom of Christ cannot be built and strengthened by "soul-less" human beings.

To preserve his own independence, man has his own family, which is a very strong bulwark and sheltering ark of human personality. Every married layman should value his family and spend most of his free time in the domestic hearth where he is free from social and group pressures.

Then there is also the parish, the smallest part of the Church of which he is a member. Every parishioner is responsible for the welfare of his parish. He will not discharge this responsibility merely by saying his daily prayers, keeping away from meat on Friday and going to Mass on Sunday. He must do much more, if he really loves his parish and those who belong to it. He must help them in his limited way to become responsible men, aware of their human dignity and of their future destination. If he does not do it, he will see his fellow citizens dismayed by the world problems about them. Not knowing how to solve these complex problems, he will see them turning in relief to the first demagogue who will offer the security of easy answers to everything.

As a mother feels no disgust in dressing the sores of her child, so Mary, the heavenly infirmarian, never refuses to care for sinners who have recourse to her. — St. Alphonsus.

Reunion With The East

EASTERN Christians have a legend that Christianity was brought to Constantinople (Byzantium as it was then) by Andrew, the brother of Peter. It was one of the understandable but unjustifiable turns of history that Andrew and Peter should not dwell together in unity.

We should express our utmost resolve to bring the schism to an end — we must not accept it. But we must also realise that reconciliation must be real: a premature or partial reunion might lead to a new break-down which would be a greater disaster than delayed reunion.

How can the ordinary Catholic help? He can help in three ways. First and most powerfully by prayer. He must pray without ceasing that all may be one (John 17, 11). He must pray for all, not against the others. Most particularly he can pray with our Eastern Catholics (most city dwellers could occasionally attend the Divine Liturgy or Mass of the Catholic Ukrainians, Russians or Maronites).

Secondly, he can read something of their history and spirituality. Two wonderfully good books are "The Orthodox Church" by Timothy Ware — a new Pelican by an Orthodox, and "After 900 Years" by Fr. Y. Congar, a Catholic. Thirdly, he can act by extending friendship to all Eastern Christians, Catholic or Orthodox, and by refusing to lend an ear to the malicious ignorance of cultural superstition.

Can Eastern Christianity help us? Yes. And not only because brotherly charity and faith can move mountains.

In the Latin West, cultural factors and reaction to errors of the past have produced attitudes of mind and liturgical and theological emphases that, without being heretical or without denying complementary truths, have put other truths in the shade. The East, because it was sheltered from the aristotelianism of the thirteenth century, the pagan madonnas of the Renaissance and the events of the Reformation and Counter-reformation, has preserved some things that our spiritual and liturgical movements are only now re-discovering.

ICON SCREEN

What are some of these things?

A deep intuition of the role of the Holy Spirit and of the Trinity on the life of the Church — how real is this to us? At times we are almost unitarian in devotion. Some French children on being asked "Who is the Holy Trinity?" replied: "Jesus, Mary, Joseph". We could profit from a deeper and less "materialistic" view of grace and the sacraments.

The realization that bishop, priest and people gathered together round the altar have Christ in their midst and that the altar is "heaven on earth" — hence their icon screen with the patriarchs, prophets and saints witnessing to the great events of salvation history and making us realise that we are one with them. Liturgy is active worship of all, not mere spectatorship.

A sense of faithfulness to tradition as a living thing — hence obeying the Pauline advice that if he comes speaking in tongues, how shall he be of benefit to his hearers (1 Cor. 14:6), the Liturgy is traditionally celebrated in the language of or understood by the people. Latin is beautiful — but it is not understood by the people. Under persecution (first Moslem, latterly Communist), the living liturgy taught the people their faith when books (and even sermons) were forbidden. It is interesting that it was precisely the same problems that caused the Iron Curtain bishops to demand this reform.

Obedience to the Last Supper — and communion under both species. The deformation of communion to one species goes back to reaction to a mediaeval heresy, followed by the Reformation. It was done for polemical, not scriptural, reasons. This reached a juridical extreme when Benedict XIV forbade Viaticum in wine to the dying who could not take the holy bread! It is to be hoped that a future Council will make Communion under one species the exception that requires dispensation, not the reverse.

IMMERSION

The centrality of the Trinity and of the Resurrection — this brought out especially in baptism by triple immersion when we are literally "buried with Christ in baptism and raised with him through faith". (Col. 2, 12). Baptism by pouring is but a poor substitution for the realism of immersion. (Incidentally, it is "legitimate" in the Roman Rite — it is contained in the Ritual — and was the usual practice till the thirteenth century).

What could we, or more especially the Bishops in Council, do towards reconciliation. Much! I suggest the following:—

The elimination of everything in canon law or custom which tends to diminish respect for the Eastern traditions or the Eastern Fathers. For example, some aspects of the official recognition of Thomism which seems to imply that great Eastern Fathers such as St. Gregory of Nyssa, who were largely neo-platonic in philosophy, were little better than heretics.

The adoption of Eastern customs (either permanently or on occasions) that are more in line with Scripture and Tradition, such as Communion under both species, the chanted consecration, vernacular Liturgy, the Gospel (little entrance), procession and offertory (great entrance) procession, baptism by immersion.

The translation of official universal papal documents into "patriarchal" languages other than Latin (Greek, Syriac, Coptic, possibly Arabic and Church Slavonic).

A distinction between when the Pope is acting as Patriarch of the West and as universal Pastor. If 'Western' documents were signed "Paul, Patriarch of the West", and universal documents "Paul, Bishop of the Catholic Church" (rather than the imperialistic Pontifex Maximus) this would emphasise that the Pope was not the sole bishop in the Church and the others underlings. It is noteworthy that Pope John used the form "Bishop of the Catholic Church" in signing his profession of faith at the Council: it was noted with special gratitude by the participants of the Eastern Churches. (See Joseph Ratzinger — "The Second Vatican Council." **The Furrow**, May, 1963).

The Code of Canon Law for the Eastern Churches should be scrapped; this has been a Latin-minded disaster. In spite of all promises, Maximos IV Sayegh, the rightful successor of Peter to the See of Antioch, was stripped of almost all his privileges, of his position and of his role in the Church; he was left with little more than his title. The whole Greek Catholic hierarchy of the East protested vigorously, to no avail.

(See Rev. Joseph Raya — "The Scandal of Schism". Jubilee, January, 1963). It is pleasing to note that Patriarch Maximos in his attack on Latinisation made a profound impact on the Council.

Along with this, the Catholic Patriarchs and the leaders of the different rites should be ipso facto Cardinals — because a bishop is higher than a mere adviser, no matter how eminent. At the same time the position of Latin Patriarch of Jerusalem should be abolished.

The Congregation of the Oriental Church in its work should concentrate more on bringing East and West together, and less on "ruling" the East; the ruling should be by their own Patriarchs. A great work could be a neo-Migne translating the Greek, Syriac and Coptic and other Eastern Fathers, theologians, spiritual and liturgical books into Latin and the chief modern languages, and likewise making the Latin Fathers available to the Greek, Ukrainian and other oriental Christians.

Other acts that could help understanding with the Eastern Churches include:—

(a) providing in each cathedral one chapel for use of the Eastern Christians, for example by erecting an icon screen before the Lady Altar and regularly celebrating the liturgy there:

(b) forbidding statements in missals, etc., that tend to imply that the Latin liturgy is the superior liturgy or is a sign of unity in the Church, rather than it being the Eucharist itself and not its particular liturgy that is the sign;

(c) ensuring that Eastern Christians be allowed their own liturgies and canon law; let their reforms be spontaneous and not Rome-inspired. Witness the serious schism in U.S.A. because hostile Latin bishops refused to allow married Eastern rite clergy;

(d) recognition of the spiritual customs of the East — for example, by canonising holy Catholics of the East (provided these were not identified with polemic "Romanisation" by the Orthodox) — such people as Andrij Sheptytsky (Ukrainian Metropolitan, died 1944), Blessed Charbel Makloul (the Maronite hermit who died in 1890 — his shrine is the Lourdes of the Lebanon), Bishop Mar Ivanios of India, the martyrs of Ethiopia and elsewhere. And I might suggest canonization of Pope John by acclamation of the Fathers(the Bishops of Council can do all!);

(e) recognition of the classics of separated Eastern Christians and of other customs. In particular the famous Jesus prayer was unjustifiably greeted with some suspicion in the West. I do not think that Catholicism is prejudiced by recognizing the worth and spirituality of such writers or holy men as Nicholas Cabasilas ("Commentary on the Divine Liturgy"), Gregory Palamas (on the nature of grace, the names of God and the Jesus prayer), Seraphim of Sarov and Fr. John of Kronstadt.

Greater love has no man than this, that a man lay down his life for his friends" (John 15:13).

There can be no doubt that non-Catholic Christians have suffered martyrdom for their Christian faith. They did not do so from heretical or fanatic motives, but from real supernatural motives, from motives emanating out of such truth as they have in common with the Catholic Church.

Some theologians say the Church could canonize such martyrs. One thing is already clear: such a non-Catholic martyr dying in the state of sanctifying grace will immediately belong either to the suffering or the triumphant Church, even when he was not reconciled with the Church on earth. (See Rev. L. Klein — "Who does belong to the Church?" Worship, March, 1963).

MIRACLES OF GRACE

It has been estimated that at least 12,000 Orthodox priests have been executed or have died of ill treatment for Christ in the Soviet Union alone. Reports from the Soviet Union multiply of miracles of grace — icons renewing themselves before the eyes of astonished spectators and the cupolas of churches shining with a light not of this world. The latter-day Zolas ignore it, but can we? Ask and you shall receive (Matt. 7,7). God does not withhold His mercy, and the miracles of grace shall lead to the greater grace of reconciliation. "For he who does the will of God abides forever" (I John 2, 17).

These are some random thoughts on reconciling Andrew with his brother Simon Peter — ideas whereby the image of the Pope as a secular ruler, a ruler of law rather than of love and life, is replaced by that vision that St. Ignatius of Antioch in 110 A.D. saw when on his way to Rome. He wrote to the Church at Rome as to "the Church that has found mercy in the transcendent Majesty of the Most High Father and of Jesus Christ, His only Son, the Church by the will of Him who willed all things that exist, a Church worthy of God... worthy of sanctification, presiding in love, maintaining the law of Christ and bearer of the Father's name" (Ignatius to the Romans, Introduction). In a phrase, a Church in which Peter confirms his brethren, as a true shepherd, and does not lord it over them like the lords of the earth.

— J. M. O'CONNOR
(The Catholic Worker)

KIDNEY

The kidney is the precious filter of our body. Its function is vital to our health. In the U.S.A. alone some 45,000 people die of insufficient kidney function. The kidney is as big as a man's fist. It is a biochemical filter with the incredibly complicated task of discrimination and filtering. All the fluids that are consumed must go into the blood and be extracted by the kidneys before they are eliminated from the body.

Each kidney contains a million filtration units which are called nephrons. Each nephron is made up a microscopic blood vessels. They must let the water and waste chemicals go out and at the same time retain all red cells, white cells and lead them back to the bloodstream.

If blood appears in the urine, it is a sign that the kidneys are not filtering enough waste. Many things can go wrong with the kidneys, but most of them are caused by inflamation. Any form of long kidney disease progressively destroys the nephrons, until there are too few of them to filter the blood properly.

ATTENTION, PLEASE!

We kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations not to the editor, but directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

His Crown Fell Down . . .

J. Meijer, C.SS.R.

IMAGINE the consternation! A beautiful wedding-procession. The bride looks so lovely and dewy-eyed. They proceed to the tetrapod, to the front of the Church. One of the bridesmaids is a little nervous; she steps on the long veil. There it lies, the veil, on the floor. The bride's elegantly arranged hair is totally out of form. What consternation! For weeks afterwards everybody in the village talks about it.

To tell the truth, this is strange, that such situations happen so easily, and are so meaningless. And yet we are inclined to give a meaning to them, even to consider them as a sign, an omen, an indication. We say: "Well begun, all is well." But when the beginning is not so good . . . ?

Something like that happened some three decades ago at a bishop's consecration. With all the pomp and ceremony that we in the Byzantine Ukrainian Church are so proud of, a bishop was consecrated in Rome. He was the Ukrainian Redemptorist, Father Nicholas Charnetsky. It was February 8, 1931. The consecrating bishop had just placed the crown-shaped mitra upon the head of the newly-consecrated bishop Charnetsky. Everyone was a little nervous, a little tense, a little shaky . . . and the crown fell down.

A silly little fact; but it was seen as an omen, an indication: "It will not go well!" And an omen it was. Thirteen years afterwards Bishop Charnetsky's crown was, as it were, beaten from his head: together with the other Ukrainian bishops Kyr Nicholas Charnetsky was arrested by the Russians and sent to a Siberian concentration camp.

But who was he, this bishop?

Perhaps you have never heard of him. Is there something special about

him? Yes! Because like the great martyr of the Ukrainian Church St. Josaphat, this bishop Nicholas also died a saint. Five years ago.

Now in January, when we pray — during the Church Unity Octave — together with all the other christians throughout the world, "that all may be one", so that the world can acknowledge that Jesus is the messenger of the Father, now it is very good to think a moment about this great apostle of Unity.

But let me start at the beginning.

Last year it was exactly fifty years ago, that a few Belgian Redemptorist priests left for the Western Ukraine, in order to commence there among the Ukrainian Catholics the same thing their confreres had been doing for ten years among our immigrants here in Canada. The Fathers, invited and fostered by Metropolitan Andrew Sheptytsky, O.S.B.M., were received with open arms by these Ukrainian people. They travelled from village to village, and everywhere they preached missions to them in their own Ukrainian

language, and celebrated the Divine Liturgy according to their Byzantine-Ukrainian Rite. That was something tremendous for the Ukrainians there; and maybe some of the readers still remember the arrival of these Fathers, when they came into the villages. These Redemptorist priests had changed their own Latin Rite. Evidently the Ukrainian Rite was not less than the Latin, as some people thought and felt!

The same feeling of sympathy for and admiration of the work of these Belgian Fathers was shared by one of the professors of the major seminary of Stanislaviv, Fr. Nicholas Charnetsky. He was professor and also the spiritual director of the seminarians. His influence on them was very great, as a matter of fact, not only on them, but also on the priests of the diocese. All appreciated his sedate and wise judgment. With his whole heart Fr. Charnetsky was a Ukrainian. He was proud of his people and his Rite: for being Catholic it was not necessary to be Latin.

His sympathy and admiration for the apostolate of the Redemptorist Fathers was infectious; four of his seminarians saw in it their ideal and became the first Ukrainian Redemptorists. Slowly, however, there grew in him, also, the desire to join them; and thus, in 1919, he asked admission to the novitiate in Zboiska.

After novitiate, where should he be sent? His first assignment was to be attached to a group of travelling missionaries, who preached missions in the villages and towns. Then, in 1926, he was appointed to the new apostolic field of work in Volhynia. There the Ukrainian population was mostly Orthodox. Until about the middle of the previous century they had been in union with the Apostolic See; but under the pressure of the Russian Tsar Nicholas I very many of them had been coerced into the Orthodox Church.

These good people were not averse to the Catholic Church. They had the same dogmas; they had valid priests, the Divine Liturgy, the other sacraments; but they did not accept the Pope as the visible head of the College of Bishops. In fact, they were scarcely aware of this. One thing they were afraid of — to give up their own customs, their Rite, their Icons and all they loved; to have to become Latin Catholics.

Into this area came Father Charnetsky. He showed himself to be proud of his beloved native Church. He wore a beard and long hair, just like the orthodox priests; he wore over his religious garb a silver cross as still is the custom in the Byzantine Church. And later on as bishop he desired that the fathers take off their high white collars. "Yes", he said one time to Father Wolodymyr Porodko, CSSR., who had done so: "Now you look exactly as if you were a monk of the famous monastery of Pochajiw."

Such an attitude encouraged a feeling of trust and confidence. The people liked this simple and humble man. One of his confreres wrote to Belgium: "We all like this father very much. He is really a man of God. He prays always. His iron energy is hidden by his goodness and cordial simplicity. Because he is so modest and so kindly he has won the sympathy of everyone."

Thus it was not such a great surprise, when the news came in January, 1931: "Father Charnetsky is appointed bishop for the Ukrainian Catholics in the North of Ukraine". Rome knew this man, too!

So came Feb. 8, 1931—the day of the bishop's consecration in Rome, the day his crown fell down. The rest of his life saw only sorrow and opposition. It was begun with the opposition of the Orthodox clergy, who saw in his appointment a threat to the Orthodox Church.

They considered him as a false shepherd who does not enter into the sheepfold by the door, but in some other way, underhandedly, to confuse the Orthodox Ukrainians.

But there wasn't sorrow only! While still in Rome — for his consecration — he received scores of letters from all parts of Volhynia, from whole villages that wanted to be Catholic, asking for priests. What all this might have led to eventually, I do not know, for it was overshadowed by the ominous approach of the war. And what war meant to the Ukraine, no pen is able to describe adequately. But its experiences many will never forget.

In 1939 the Russians occupied Western Ukraine. The communists started systematically rooting out religion. Then the Germans dislodged the Russians, and their occupation was felt superfluous! The German occupation was short; the Russians returned, this time more definitely. The great blow came on April the eleventh, 1945. In the night all the Ukrainian bishops were arrested. Eventually they were sent to Siberia.

Now, 19 years after — only Archbishop Metropolitan Joseph Slipyj and perhaps Bishop Vasil Hopko are alive. The others have died, including Bishop Charnetsky. With Metropolitan Kyr J. Slipyj, he had been sent to the East, where he worked as an assistant in the shop of a blacksmith. In 1958, having become blind, totally broken in health, he was released. He was not "dangerous" anymore. On April 2, 1959, this modern martyr departed from his life.

But forgotten he is not! For only one year after his death our Ukrainian bishops decided to work for his beatification. We hope his process will soon be open officially.

That our Ukrainian Church, which is now a suffering Church — but a living one — that our Church have in him a holy protector, we pray to the Lord!

KEEP YOUR EYES ON THE MODEL

Have you ever observed an artist at work? Notice how he intently studies his model. His eyes travel constantly from model to canvas, then back to model. He does not seem to dare to take his eyes off the model. He stands back to study the features; then tries to capture the details in color. He is never quite satisfied. Another scrutiny, another comparison. This secret of success might be summed up in the words: "Keep your eye on the model!"

The plain fact is: "We are all artists! All of us. Our life is our canvas, and the little incidents and details of life are our colors. The picture we have to reproduce on this canvas is Christ. He is our Model. Anyone who thinks that he can do this job well without keeping his eye on the Model (Christ), is fooling nobody but himself. We simply cannot paint the picture of Christ on our soul, unless we study the Model. We have to study the broad outline, and then the fine points, and bit by bit to try to capture them on the canvas of life. Unless we study Christ, we shall never be able to reproduce Him. We cannot afford to take our eyes off our Model for very long. The secret of success (the secret of the Saints of the present, past and future) lies in the artwork of perfection: "Keep your eye on the model!"

St. John assures us that God always hears a good prayer: "No matter what we ask, provided it is in keeping with His will, He hears us" (1 John 5, 14).

FOR A HAPPIER NEW YEAR

Aurelia Rugina

IF the New Year is a time for making resolutions, it is also a time for reflections, for it is in the period of reflecting that we are inspired to resolve. No doubt there are commissions of which we cannot be justly proud, numerous tasks left dangling because of neglect, or a dozen other faults better left hidden in the secret recesses of our subconscious. The very fact of recognizing that there have been omissions in the past needles us into aspiring for better things in the New Year.

The word "new" in itself animates the sense of expection, of hope. It implies that an unexplored future lies ahead, a freshness which cannot be associated with the "old", and an eagerness to put to better use the "new" in a manner taught to us by the "old", yet with improvements. Whatever is new is intriguing, whether it is a new book, a new job, or a new friend; so much more a New Year which can hold in store the realization of many of our desires and aspirations.

As in any venture, in the New Year there is also a challenge, and the manner in which we meet this challenge will have a direct bearing on the outcome of our venture. The first requirement in facing this challenge is a renascent spirit — one that is stronger, sounder, filled with more light than the one that has trudged along with us in the past. In turn this reborn spirit will give us the strength and wisdom to form decisions in the right direction for ourselves and family, and for society in general. It should be the basis on which we rely when formulating our attitudes and solving our problems in the future that holds out its welcoming hand. The spirit is the pedestal — the foundation, on which the work of art — our life and works, is mounted. There should be no inconsistency between the spiritual attainments of man and his material realizations. If his spirit is pure and imbued with a wholesome desire for good, his worldly acts and material achievements will reflect the spirit in which they were conceived. Our actions have a continuing influence on those about us like the expanding circles around a pebble dropped into quiet waters. These deeds reach out beyond those with whom we have immediate contact, and therefore, when they are performed in the spirit of goodness, the spirit — which is inseparable from the deed — travels with it and its influence, though imperceptible, is as great as the word or deed itself.

The second need in confronting this challenge of a New Year is action. Merely to reflect upon our past shortcomings and resolve to improve could be a futile, fleeting gesture. Therefore, a plan of action more forceful than the resolution must be put into effect if one is to succeed. This rule applies not only to our personal life but also to life in our community. We are all aware that necessary improvements can be accomplished in our society only when decided action is employed. It takes one person to get an idea moving, a few more to push it along, and an additional group to sustain it to completion. Take the example of "Action Committees" (some, on a national level, with pernicious overtones). If we don't like what they do it's perhaps because we have been among those who have said "why bother?" Those who voice this kind of pessimism may not realize it, but they are well on

their way to being marked for old age, at least in spirit. The young in heart, though the years may weight heavily on their shoulders, will say "why not?" and plunge enthusiastically into a project that cries for active participation. Passive acceptance of whatever ideas come our way is the first sign of mental and spiritual stagnation. So let's put into active practice our good resolutions that will tend to make our lives more fruitful this coming year.

As we tender to one another in 1965 good wishes for health, happiness and prosperity, another invaluable wish could be added — that of perpetual enthusiasm. There is no other single factor that can ensure success like enthusiasm. Without it, a task begun in earnest can soon become dull and boring, and upon completion will lack the luster it would have had if it had been started on an enthusiastic note. For a happier New Year, a happier outlook.

(Uniera)

I'D LIKE TO KNOW...

1. I know a person who seems to be unable to live without scapulars, relics and indulgences. At the same time she has no scruple for missing Mass on Sunday. Why?

Do not ask us. Ask the said person. It seems to us, however, that the said person is very much ignorant of her religion, because the heart of our holy faith is not the relics or indulgences, but the faith in God and the love for Him. All other things are not necessary for salvation. It does infrequently happen that such persons, despite their precious relics, are good gossipers, lack in charity toward their neighbor, etc., which proves that their religion is very shallow.

2) How do you explain that some people live in public mortal sin and go to church and pray.

This is an incongruency between their faith and life, for they do not want to bring it into agreement with their behavior. They have some amount of faith, but refuse to follow its principles in practice. Without knowing it they are pagans as much as they are Christians.

3) How can a pagan be saved, if he does not know God and the revelation of Christ, that is, the teaching of the Gospel?

A pagan or an unbeliever is not necessarily a person that does not believe in anything, and therefore is devoid of faith. He can be a person who has not been reached by the ordinary instruments of divine revelation, that is, one who does not expressly know Christ and His Gospel, because no one has ever preached them to him.

No one can be saved without faith, for St. Paul says: "Without faith it is impossible to please God. For whoever would draw near to God must believe

that He exists and that He rewards those who seek Him" (Hebr. 11, 6). Thus it is clear that salvation is impossible, if a man does not believe in the existence of God and in His providence, because these two truths are absolutely necessary for salvation. And these two truths must be accepted not by reason alone, but by supernatural faith.

A pagan can know through his reason that God exists and rules the world. He must not only know these things, but believe in them. How can he do it? Well, God is always stirring in the life of man, whether naturally through man's reason or supernaturally through His grace, even outside the history of revelation, helping men to know Him and to recognize Him as their Maker and Savior. If man accepts this God's guidance with which every human being is provided during his lifetime, and profits by God's grace, he will acquire the gift of faith and through this faith will be justified in the eyes of God, gaining sanctifying grace and thus saving his soul.

4) Why is it a sin to eat meat on Friday?

Because the Church forbids her faithful to do so. Men must do penance for their own sins and for the sins of their fellow men. The Church has chosen Friday as the day of Our Lord's death for the official day of penance for her children. To disobey the Church is to disobey Christ Himself, because the Church is nothing else than Christ: "He who hears (obeys) you, hears Me" (Luke 10, 16).

5) What idea of God did the ancient Greeks have? Did they believe in God or not?

For the Greeks the word 'god' or 'teos' did not mean a Divine Person Who is the Maker and the Ruler of the universe. 'God' to them meant the unity of the religious world, for their conception of God was essentially polytheistic. They had many 'gods' under the supreme leadership of their Zeus, the supreme 'god', the father of all gods. Since they could not understand how one single God could have all the perfections reflected in the world, they had multiplied their gods, ascribing to them various perfections. Thus one god ruled the seas, another took care of wars, etc.

It must be noted, however, that at least some philosophers seem to have come to the idea of one God in the person of Zeus or Jupiter. This Zeus or Jupiter seems to have been a personal God to them, because when pagan Greeks or Romans prayed to Zeus or Jupiter, the formula of an unqualified 'Thou' was used.

If it were so, men could enter into a truly personal relationship with a living God Whose name might have been Zeus or Jupiter to them. The name does not matter after all. It is possible that primitive revelation, given to Abraham or even to Adam, might have contributed something to the forms of Zeus and Jupiter. Thus, something of true monotheism was really alive even in these pagan religions, and this shred of revelation together with the grace of God which no man lacks during his lifetime might have been the key of salvation for those who lived in paganism.

6) The Church is the Kingdom of God on earth. Which of the Evangelists describes it best?

St. Matthew, who wrote the first Gospel, presents Christ and His redemptive work on earth in an intimate connection with the mystery of the Church which He came to found for the salvation of all mankind.

The Church, according to St. Matthew, is the divine-heavenly Kingdom which must extend itself over all mankind. He calls Jesus "Emmanuel" which means "God with us" (Matt. 1, 23). St. Matthew has so constructed

the public life of the Savior to illustrate the truth that Christ has begun to found the Church through which He will remain with men until the end of the world. Matthew has grouped the teaching of Christ into five long instructions.

The Sermon on the Mount (Matt. 5-7) gives us the glimpse of the future Church. It is an expression of the Church's spirit and function. The missionary discourse (Matt. 10) is a prediction of the evangelizing activities of the Church in the apostolic age which will be opposed both in Palestine and in the diaspora (10, 16-18).

The parables disclose the supernatural character of Christ's Church. The parable of the Sower and the Cockle (Mt. 13, 19-23; 13, 36-43) describes the experiences of the apostolic Church. The harvest is the last Judgment when all men will be called to give account of their lives.

The community discourse (Matt. 18) prescribes the mutual relations between the members of the Church. They must be governed by brotherly love. The description of the fall of Jerusalem (Matt. 24-25) indicates the ultimate liberation of the Church from the Judaism in which she was born.

7) If God knows that I will go to heaven or to hell, what is the use in being good? I will go where He knows I will, no matter what I do?

God knows also whether you will be poor or rich. That depends on your eagerness to work, save, etc. You will be poor, if you are lazy and squander what you earn. Does God's knowledge of your financial state, well-being or misery dispense you from work, etc? God's knowledge does not infringe on our freedom. We are free to work or not to work for our salvation. Although God knows beforehand whether we will use our freedom in the right way or abuse it, his knowledge does not take our freedom away from us. For this reason every man is responsible for his own salvation or damnation. If he co-operates with God's grace, he will be saved. If He despises it, he will be damned, and he alone will be responsible for his eternal doom. The Holy Spirit says: "Life and death, blessing and curse man finds set before him, and whatever you choose will be given to you" (Eccl: 15, 17).

8) What is theology?

Theology is a sacred human science which is trying to understand and express God's revealed truth. Since there is progress in the understanding of this Divine truth, there is not only a development of theology, but also a development of dogma. A dogma is a revealed truth defined by the Church. A dogma is always true, although it can always be better and more fully formulated in order to make the Divine truth more understandable to man.

9) Is it a sin for a husband or wife to seek pleasure in their marriage? I have read somewhere that pleasure is not a good thing.

It depends on what kind of pleasure you mean. Marriage pleasures, when reasonably used, are lawful and may be sought. God Himself has annexed these pleasures to marriage, and therefore they can't be wrong when properly used.

Here is a quotation from the Holy Scripture that confirms our view. The Sage warns husbands to avoid association with dissolute women and says: "Drink, and drink deep at your own well, your own cistern. (A wife is called a cistern and a well: Cant. 4, 15). Take your pleasure with the bride your manhood wins for you. Your own bride gentle as a hind, graceful as a doe. Be it her bosom that steals away your senses with delight of a lover that loves still!" (Prov. 5, 15-19).

Lawful and valid marriage is a divinely ordained institution where man

and woman may seek love, affection and pleasure. They who condemn pleasure, any pleasure, as a matter of fact, think God is a misanthropic Master who enjoys the sight of His miserable and unhappy slaves. Fortunately God is a loving Father. He is infinitely happy in Himself and He wants men to be happy too.

My Missions in Australia

(ADELAIDE)

M. Schudlo, C.SS.R.

ADELAIDE is the capital city of the state of South Australia which covers 380,070 square miles. Adelaide itself has 6 square miles. It is built according to a plan. Its streets are wide and symetric. It is the most beautifully built city of Australia. The city is surrounded by parks, one mile wide. Around the city there are picturesque hills covered with trees. The city is built on the flat valley. Tourists admire it especially at night from the nearby hills. Due to the atmosphere the lights of the city flicker at night. The people of Adelaide are proud of it, because it is the only city in the world that presents such a spectacle.

The distance between Adelaide and Melbourne is 515 m. According to the census taken in 1962 the population of the state was 969,340. Now it will be close to one million. The population of Adelaide is some 600,000. The Latin Rite Arch-diocese of Adelaide has 71 parishes, 161 churches, 96 diocesan and 95 religious priests, 61 religious Brothers, 745 Sisters, its own major seminary and other institutions. According to the census taken in 1961 the Catholic population of the Arch-diocese is 158,500.

There are also some 600 Ukrainian Catholic families in Adelaide served by two Basilian priests, Very Rev. Frs. E. Lacyk and S. Myhal. Ukrainian Catholics of Adelaide have completed

Church in Adelaide

one of their churches in Woodville and the building of the second will start soon. The second will be built in Wayville, where the Pastors reside.

The newly built church is dedicated to Sts. Volodymyr and Olga. It will be blessed by His Excellency Bishop J. Prasko.

Since the Redemptorist Fathers have no monastery in Adelaide, I stayed with the Passionate Fathers. It was my first close contact with the Passionists. They have a monastery and seminary in Glen Osmond, one of the numerous suburbs of Adelaide.

I was fortunate to spend two weeks with these Fathers and students. During my stay in their house I gave three lectures on the Eastern Rite and the reunion between the East and West. I also said Mass and gave our Holy Communion to their seminarians.

The Passionist Fathers have a retreat house for laymen. At the sugges-

tion of Fr. Simon, I gave two lectures on the Ukrainian Rite and showed colored slides of our Mass to these laymen. There were some 30 of them at each lecture. After the lectures many questions were asked from the floor and a lively discussion followed.

I had two missions in Adelaide, one in our own church and the other in the Latin Rite Church of St. Patrick, in the centre of the city. Both were well attended, although the mission at Sts. Volodymyr and Olga was more successful, because more people took part in it. At the conclusion of this mission some 530 persons received Holy Communion and offered it for our people and the Church in Ukraine. A mission cross was planted before the church to commemorate the event.

The programmes of both missions were the same: evening Mass, instruction and sermon. There were also two special instructions for the high school boys and girls, besides the catechetical instruction to the children. At the beginning of these missions I visited 35 families, inviting them to the mission.

The two missions lasted from Oct. 18 to Nov. 1st, 1964.

After the last mission I celebrated our Mass, explained its ceremonies and gave Holy Communion to 74 seminarians of the Latin Rite. It was in the seminary of the archdiocese of Adelaide. There is one Ukrainian student from Hobart, Tas., in that seminary.

After supper with the professors of the seminary, I had a lecture on the differences between the Eastern and Western Rite for the seminarians. It lasted one hour, including a lively discussion and questions from the floor. All that was in the evening, for the Mass was celebrated at 4 p.m.

The rest of the evening was spent on interesting discussions about the Council and the prospect of the union between the East and the West. The professors of the Adelaide seminary are very progressive, and so are the professors of the Passionist seminary in Glen Osmund, with whom I stayed.

Our people in Adelaide sponsored many missals and booklets on the Eastern Rite for the seminarians and professors of both seminaries, because they realized that we must make ourselves known to the Latin Rite Catholics ,if we wish them to know and respect our Rite and Ukrianian customs.

On November 4th, I said good-bye to the good Passionist Fathers, took the train and went to Perth for two more missions. Perth is 1,378 m. from Adelaide.

On December 10, 1898, 66 years ago, a treaty of peace, concluded in Paris, formally ended the war between the United States and Spain. It was the shortest full-scale war in American history, for the actual fighting lasted little more than three months. After the end of the war, the United States assumed sovereignty over the Philippines, Puerto Rico and the island of Guam, one of the Mariana group in the South Pacific. The United States paid Spain 20 million dollars for the Philiipines — now an independent republic. By the terms of the treaty the United States also assumed full responsibility for the evacuation of Spanish soldiers from the Philiipines and from Puerto Rico, promising to pay the cost of sending them back to Spain. The United States also temporarily occupied the island of Cuba, whose fight for independence had been the basic cause of the war. Puerto Rico is now a self-governing commonwealth in association with the United States. The Philiippines were granted independence in 1946.

** COGITATIONS **

Fr. Nick of Montreal

*** "President Diem was the most dedicated man I have ever known in my life. He was the strongest pro-Western leader in Asia. There were more false reports put out about him, during the time I was in South Vietnam and after I left, than any person I can possibly imagine... In my opinion, the coup that led to his assassination was not only a mistake, but the most outstanding mistake in the international field since the dabacle at the Bay of Pigs (Cuba)... Vietnam needs him. The U.S. needs him now, more than ever. He was a remarkable man. He was as honest as the day is long. Contrary to reports, he was not a dictator. He did not persecute the Buddhists. His death will set back democracy in Asia for two generations. It will set back freedom and Christianity in Vietnam for 50 years." So spoke retired Lieut. Gen. S. T. Williams, chief military adviser in South Vietnam from 1955 to 1960. *** Amongst the so-called 'Ukrainian group' in the Kremlin there are Leonid Brezhnev, Nicolai Podgorny, Dmitri Polyansky and Andrei Kirilenko. One wonders what kind of Ukrainians they are. *** For all his talk, Khruschev was unable to overcome the inefficiencies inherent in the Soviet system. His successors will not do any better. They should change the system altogether, not the top-man. *** Meat supplies in the USSR are lower than during Tsarist times, yet the people are told that they never had it so good under the Czar. However, being told and believing are two different things. *** A car is beyond the wildest dreams of the average Russian. There are fewer than a million autos in use in a population of over 225 million, whilst in the U.S., there are over seventy million automobiles for a lesser population. Vivat, free enterprise! *** If there is immorality and violence in T.V., both in Canada and the U.S., it is being pushed by somebody for some definite purpose. *** Some rabbis are worried because the many conversions to Judaism might polute the Jewish race. *** Some contend that anti-Semitism in the USSR will certainly abate because Leonid Brezhnev's wife is Jewish. *** During the last all-Canadian census a lot of Ukrainian Catholics were counted with Latin Catholics. It was mostly due to the questionaire and the ignorance or unpreparedness of the census-takers for whom a Catholic is but of one and the same kind. *** What is old is not necessarily bad, nor what is new necessarily good. *** It was Soviet Russia which gave Red China that initial aid so vital in the building of the atomic bomb. The tiara the Pope donated to the poor was worth thousands of dollars. His gesture was in the spirit of poverty. Would to God that others follow his example. *** One of the best deeds a Ukrainian Catholic can do is to donate a generous sum towards that Ukrainian University in Rome, which His Grace Metropolitan Slipy has recently begun. *** If need be the USA is ready to bomb out Red China's atomic nest. *** Smuggling somebody hostile out of a country in a trunk may be a novelty in Cairo, but not in Moscow, which usually used to have its 'visiting' ships pick up the 'fragile' cargo. *** Some priests of our Eastern Eparchy, concerned with the lack of religious vocations, got together not long ago in a prayerful atmosphere to see what can and should be done to remedy the sad situation. *** One cannot but agree most heartfully with that Canadian Conciliar Father who recent-

ly wrote that "this is no time for anyone in the Church, least of all for a bishop, to turn his back on a difficult situation in the hope that it will just go away. Among other things, it will not." *** Said the hero of 'La Belle Provinces's' youth, Rene Levesque: "The young can't always be right just because they are young, as many seem to think." *** Being allowed to fast only one hour before receiving Holy Communion does not mean that a Catholic who is able should not fast longer — even from midnight. *** Erasing the stamp of Christ-killers off the Jews does not mean that they are impeccable or not guilty of other things, just like all the other nations and peoples. *** Are we being followed by the most miserable generation that ever was? *** I know young people who make a point of learning one new word or expression in Ukrainian every single day. *** I like the motto: "When the going gets tough, the tough get going." *** Going to a Catholic University does not necessarily mean that one is a good Catholic. To wit — Montreal and our students. *** To be an effective leader one needs more than wishful thinking. *** No profession offers the challenge presented by the priesthood today. It takes real 'guts' to put it bluntly. 'Guts' that a blase youth knows not the meaning of. *** Hey, wake up, it's already 1965!***

Virgin, Mother of God, you are the wall of protection to the virgins and to all who have recourse to you, for, Pure One, the Creator of heaven and earth has made you such by becoming your Son and teaching all of us to sing to you:

Hail, for you are the Pillar of virginity.
Hail, for you are the Gate which leads to salvation.
Hail, for you are the Co-author of spiritual renewal.
Hail, for you are the Dispenser of divine bounties.
Hail, for you are the Restorer of those born in sin.
Hail, for you are the Teacher of those without wisdom.
Hail, for you have destroyed the killer of souls.
Hail, for you have given birth to the Sower of Purity.
Hail, for you are the Chamber of virginal wedlock.
Hail, for you have reconciled the faithful with the Lord.
Hail, for you are a good Teacher of virgins.
Hail, for you are the virginal Ornament of holy souls.
Hail, Virgin Mother (Akatistos, Ikos 10).

According to historical records the first written document in France appeared in the year 842. It was written in Latin alphabet and language. The first written document in Ukraine is noted in 836. This document, a book containing Liturgy for church services, was written in the Ukrainian language and alphabet.

St. James writes: "Human ingenuity is able to tame and has tamed every kind of wild beast and bird, reptile and sea animal, but no man can tame that restless evil, full of deadly poison, the tongue!" (Jan. 3, 7-8).

On a bus a man gave his seat to a woman. She fainted. On recovering, she thanked him. Then he fainted.

AUSTRALIA

M. Schudlo, C.SS.R.

THE Australian Constitution is superior in authority to Parliament and thus the politicians are forbidden to play with it or to change it or to ignore it for their own advantage or political schemes, as some dictators so often do, causing untold suffering to their own subjects who became slaves and victims of unscrupulous tyranny and oppression.

The Federation of the Australian Commonwealth was enacted by a referendum of the whole population on Jan. 1, 1901 and thus the new country of Australia was born, a country of freedom and abundance. Some 35,000 Ukrainians are enjoying its hospitality at present. They have their own churches, national halls and papers. The young Ukrainian generation feels completely at home in Australia.

In 1900 New Zealand was invited to join the Federation at any time, if she wanted, but she never did. New Zealand is a separate country with its own government and administration. The union of six self-governing colonies into one state was somewhat reluctantly and cautiously accepted by the Australian electors in 1901. The most populated among the six states that constitute Australia, Victoria and New South Wales are the most prosperous and the most industrialized. These two states are the main rivals in Australia and some Australians make a lot of fun about it, especially about Sydney and Melbourne.

Each Australian State has ten senators. Elections for the House of Representatives must take place at intervals not exceeding three years, and there is no provision for suspending this clause in war time.

There are two main parties in Australia, the liberal Party and the Labor Party. There is also the Country Party and the Democratic Labor Party which is a splinter of the Labor Party, opposing its leftist leanings. Although it is small in number (some 500,000 supporters in all), it still does a lot of harm to the Labor Party by subtracting many votes during the elections.

The Australian Labor Party has the credit for introducing "Votes for Women". The South Australian branch of the Labor Party appears to have been first in the world to enact this measure in 1894, giving its Australian women the right to vote. The first Labor government of the world was formed in Queensland in 1894, but it lasted only six days. The first Australian Commonwealth Government was formed again and came into full power. Thus it was really the first real Labor Government in the world.

It instituted a Central Federal Reserve Bank. Even the U.S.A. did not have such a bank till 1913, and New Zealand till 1934.

The Australian elector is a free man. Voting is compulsory in Australia, but the elector is free to vote as he wants. Consequently he does not simply vote for the party ticket. Often he votes Liberal in the Commonwealth elections and Labor in the State elections, preferring the Liberal policy on defence, and Labor on other internal issues of the State, thinking that Labor will better administer affairs nearer home. Since there were too many Australians who did not care about policies of the country, all Parties agreed that it was wrong, and a measure for compulsory voting in Federal elections was enacted in 1923. It was a reasonable measure, cheered at by some, both at home and abroad. If a citizen wants a real democracy, he must be willing to go

to some trouble to ensure that the opinion of the people is known as closely as it can. At the same time it is a patriotic and Christian duty, a consequence of love for one's country. There are too many bad and unscrupulous officials and magistrates in the world just because 'good and nice' people are too lazy to inform themselves of the issues involved and to go to the polls during the elections. A real patriot must serve his country with nothing to hope for and nothing to fear. If he has future political favors in view, he will seldom become a good and honest official of his country, which he is bound to serve once he accepts the office.

Some think that Australia is a very hot country. It is not necessarily so. Victoria is rather a cold spot. It is not cold enough to freeze its people, and yet cold enough to make them feel cold, since central heating is rather a rare phenomenon in Australia, although it is becoming more frequent as the years go by. It is cold in Victoria from the end of March till the end of October. New South Wales is not much different from Victoria, although it is a little warmer, about 10 degrees.

The Australian houses are surrounded by gardens. They are usually single-storeyed houses, although apartments are also built in these days, too. In Queensland and in northern New South Wales a particularly interesting style of domestic architecture has developed. To guard against the termites (white ants) which are found in the soil, and to help to keep the house rather cool in hot weather, because these parts of Australia can be and usually are very hot, the whole house is built upon wooden stumps driven into the ground. In some houses which are usually wooden, the stumps are about ten feet high. It leaves a space under the house to dry the clothes. It also gives children an opportunity to play on wet days.

The Australians are fond of music and sports. Nothing, even the worse weather, keeps them away from the games. And there are plenty of them. Even some sick leave the hospitals to go to the games! They are also fond of music and concerts, although more and more are staying home now because of TV. The TV programmes are mostly American. Thus the children are getting used to the 'Yankee accent'.

Australia does not lack its scandals. But in this respect Australia is following America, not Britain. It does not hush up scandals as the British like to do under the outward facade of extreme Victorian respectibility. Whenever dishonest politicians are discovered, they are dragged fully into the light, regardless of the effect this may have upon Australia's reputation abroad.

There are many 'wowsers' among the Australians. A wowser is one of those individuals who condemn the pleasures of which they themselves are no longer capable. The 'Puritan' is the nearest English equivalent of the wowser. A wowser indiscriminately condemns drinking, dancing, theatres, gambling, racing and all other forms of recreation and amusement. Despite wowserism, the Australians like and enjoy the things which the wowsers condemn. One wowser, when he was reminded that even Jesus Christ did not condemn wine, for He changed water into it, tartly replied; "It was not real wine. It was unfermented grape juice." Despite his remontration, a great amount of beer is daily consumed by the Australians, who may drink beer both in bars or on the sidewalks in front of the hotels.

Due to a rather genial climate and the short working hours which are becoming shorter and shorter, countless

Australians participate in sport. There is hardly another country in the world that likes sports as much as Australia. And there is of course, a great deal of watching of sport, regardless of the weather.

The people of Australia are generally good and kind. They are a mixture of various races, but most of them are of British and Irish descent. Since World War II, the picture is changing a little, because many non-British came to Australia, such as Italians, Greeks, Poles, Ukrainians, etc. Some 2,000,000 came to Australia after 1945.

There is plenty of work in Australia, if one wants to work, because some don't. Many Australian workers are not too fond of work. There is probably no other place in the whole world where the workers are so fond of strikes as in Australia. Many Australian workers would go on strike under any pretext. There were 378 strikes in Australia during the first three months of 1964.

The Australian industry is growing fast. Unfortunately it does not have enough specialized workers. It would grow much faster, if it had them.

Australia is a free country like America. You can travel wherever you like and nobody will ask you: "Who are you? Where are you going? What are you doing here?"

In April 1964, the Australian Ukrainians met many of their countrymen from the ship "Sovietskaya Ukraina". They took them to their homes and had parties for them. Several of them went around Melbourne and saw the Ukrainian churches, halls and schools. Some of them did not believe that such institutions were built by the Ukrainians themselves.

Many of the crew from the "Sovietskaya Ukraina" asked their Australian country-men to take them to their homes ,because they wished to see how they fared in Australia. And they were surprised when they saw the comforts in which our people live in Australia.

Christ mas a doorman when He shut and opened the ark of Noe, and opened the gates of hell. Wherefore now those who are called doormen have charge of the doors of the church and sacristy, and ring the bell to call all men to the church. Christ was a Reader (lector) when He opened the book of Isaias the prophet; He was an Exorcist when He cast the seven devils out of Mary Magdalen; He was Subdeacon when He blessed water at Cana and changed it into wine. The subdeacon must read the epistle, clothe and decorate the altars, and minister to the deacon. Christ was a Deacon when He broke the loaves to feed the multitudes, and washed the feet of His disciples; for the deacon must minister at the altar, read the Gospel in the church, baptize and give communion in the absence of the priest, wash the feet of pilgrims (or strangers), and bury the dead.

Christ was a Priest (presbyter or elder) is thus called not on account of age, but of merit and wisdom. It is the duty of the priest to bless, to offer (sacrifice), to preside well, to reach, to baptize, and to give communion, for he is above the other degrees and holds the place of the bishop in the Church. Christ was a Bishop when, raising His hands, He blessed His Apostles before His ascension. A bishop means overseer, because he ought to see over and set everything in order.

The children of Israel shall bring to the priest their victims which they kill in the fields that they may be offered to the Lord (Lev. 17, 5).

Two Kinds Of Windows

by John Zubaly

AT one time or other, everyone indulges in the adventure of window shopping. The merchandise on display behind the big store windows and the pictures of faraway places often bring a sigh of joy to all who stop to look. The one great advantage of window shopping is the fact that it does not cost the on-looker a single penny.

All too freequently the store window reveals "can't afford it" prices for the on-looker. He or she will not enter the store to make a purchase, much as one would like to do so.

Then — there is another window that also attracks the attention of the passer-by. This is the stained-glass window of a church.

Here too, the passer-by is offered something, but this is something which is good for the soul. There is no price tag to keep the on-looker from entering the church. Inside, one will see people who have come to pray. One will hear words of Faith that no place of business in village, town or city can compete with... The church welcomes all who wish to enter.

The Faith found inside the church with or without a stained-glass window is a priceless treasure. No price tag can be placed on it. Faith is not purchasable with money.

One may contemplate a stained-glass window of a church in passing, and one may also enter the church where there are no price tags to be found, and — ONE WILL TRULY BE WELCOMED!

My Thorny Problem

(ONE ADAM OR MORE?)

M. Schudlo, C.SS.R.

I have always believed that all men came from a common progenitor — Adam. But recently I have read in a book there were more progenitors of mankind who appeared upon earth at more or less the same time. If it was so, how can we be called children of Adam.

This is the question of polygenism which some authors are trying to promote. According to their opinion mankind comes from many or at least several 'original' men who appeared in the world and started the human race. Such a theory must be rejected as contrary to the teaching of the Catholic Church, and this teaching is based upon the infallible testimony of the Bible. "God created man to His own image..., male and female He created them. And He blessed them and said: "Increase and multiply and fill the earth!" (Gen. 1, 27-28). Thus it is clear that mankind had one single progenitor Adam. Pius XII in his encyclical "Humani generis" published in 1950 has exluded polygenism from Catholic

theology, although he did not say that polygenism is in direct contradiction to the teaching of our faith, and therefore heretical. The papal encyclical indirectly states that one Adam was the only progenitor of all men. Therefore it provides clear grounds for monogenism, that is, for the belief that all men came from one and the same Adam, the forefather of all mankind. Monogenism is directly presupposed by the dogma of original sin, and thus gives us an indirect argument for monogenism. The encyclical does not state that polygenism is irreconcilable with the doctrine of original sin, but states that it is obviously hard to reconcile it with it. Yet it does not say that something of the sort is always going to be impossible.

It is true that Pius XII did not define monogenism as a dogma. It is also true that the decree of the Biblical Commission which is not a definition has never imposed anathema on polygenism as such. It is not even possible to speak of monogenism as certainly contained in the Tridentine teaching on original sin. When the Tridentine Fathers made their statement on original sin, they thought along the Augustinian line, that is, that original sin is communicated to us in generation, because conception is connected with sexual desire.

The first Vatican Council had a schema in which monogenism was included as a dogma of faith and polygenism was branded as heretical.

Both statements were based on the dogma of original sin and the redemption of all men by one Christ, but this part never reached the Council and was not voted upon (Rom. 5, 18).

Although monogenism was never defined as a dogma, it still must be qualified as theologically certain, at least for the time being, because no more certainly is possible. Some authors do not even accept the text Gen. 1, 26-28 as a proof that there was just one human couple. According to their view all that is said in the text (Gen. 1, 26-28) is that God created man in two sexes, a man and a woman, and nothing more.

Although no absolute direct proof of monogenism is to be found in the Bible, yet the theory of polygenism cannot be substantiated in any way by it. Nay, polygenism seems to be completely out of harmony with the doctrine of original sin. How can one explain the origin of original sin, if there were more than one human couple at the beginning of mankind? Did they all sin? Or did just one couple sin? How could we imagine that all of them sinned, or that the sin of one couple should be imputed to all of them? If one couple sinned, how were the others created: with or without original justice. Let us suppose that some of these couples had children already when the chosen one, responsible for all of them, had sinned? How could its sin be imputed to the rest of the men who lived at that time? Since polygenism is irreconcilable with the doctrine of original sin, monogenism is the only belief we must accept, although it was never defined by the Church as such.

Some defenders of polygenism say that the first man that appeared in this world was created in the state of original justice. God made him a trustee for all men, whether they descended from him physically or not. As a trustee this man lost original justice for himself and all other men, making them subject to original sin. Had he preserved original justice, all men, even those who would not descend from him, would possess it, because all men were intended to form a human community, known as mankind. Thus the universality of original sin and its unity of origin would be somehow preserved, and the doctrine of original sin explained, but it is a very doubtful explanation.

Our Christian doctrine says that Christ and men are descended from one forefather like children of a common flesh and blood. Christ appears in the Scriptures as our Redeemer not only because He is Man and thus has the same nature as we do, but because He is the first-born among many brethren, and we are His brethren according to the flesh (Rom. 8, 29; Hebr. 2, 11-12). This means that we come from a physical common stock that needed redemption because of its fall into original sin.

Furthermore, no scientist can produce any convincing proof that polygenism, even as a scientific hypothesis, possesses greater probability than monogenism. As we cannot prove monogenism in the strict sense (one unique human couple), so they cannot scientifically prove from the purely empirical standpoint that polygenism was the origin of the human race. For this reason we must keep the doctrine of the Church that all men come from a common forefather, Adam. At the same time our readers should be reminded that the Church is the infallible teacher of what God has revealed to us, because she is the guardian of our faith: "Go and teach all nations!" (Mt. 28, 19). If we follow the teaching and the guidance of the Church, we will never go astray in our belief.

How Was The Papal Infallibility Defined?

ARCHBISHOP Roberts, S.J., writes on the subject: "Catholic convention reserves criticism for prelates (of the first Vatican Council of 1869-70) who have passed into history"... A Catholic may be allowed to reflect that the papal infallibility then defined was not ideally commended to a non-Catholic world.

"Pope Pius IX was an old man who had suffered much by the time that the bishops met for the Vatican Council. The story has been told by Abbot Butler and other Catholic historians, without false shame that in view of his age and sorrows, the Fathers of the Council were reluctant to speak with complete freedom. The Abbot quotes Bishop Dupanloup's private journal for the incident relating to the Pope's interview with Cardinal Guidi, the famous Dominical theologian, Archbishop of Bologna.

"The Cardinal belonged to the 'majority' party in favour of the definition but proposed this canon, embodying the thought of St. Antonius and St. Robert Bellarmine: 'If anyone says that the Roman Pontiff, when he issues dogmatic decress or constitutions, acts by mere will (ex arbitrio) and by himself, independently of the Church, that is, separately and not by the counsel of the bishops manifesting the tradition of the Church, let him be anathema!'

That afternoon Guidi's speech was reported to the Pope and he was sent for. The Pope, it is said, unbraided him, a Bishop of the Pontifical States and a Cardinal, for opposing him. Guidi was surprised and said he had maintained only that bishops are witnesses of tradition.

" 'Witnesses of tradition?' said Pius. There is only one, myself!' "

Such was the attitude of Pius IX, and the dogma seems to be defined in his spirit, for Archbishop Roberts says:

"The Abbot adds that the Pope, if he used those words, was obviously speaking as a private theologian. The fact remains that such distinctions carry less might with the public than with canonists. Anglicans and Orthodox find confirmation of their view that Rome is too prone to hold authority for its own sake, to extend its limits and seek occasion for its exercise."

(**Black Popes**, by Archbishop Roberts, S.J., Longman's, Green and Co., 55 Fifth Ave., New York 3, N.Y., p. 96-97).

Cardinal Billot says: "If you say nothing and do nothing, you will escape criticism".

Archbishop Roberts, S.J., says: "There is a danger for a body highly authoritarian to appoint 'yes-men' to high positions. The process of intelligent obedience requires the subject to co-operate, to represent; the superior, before deciding, has to think and to listen. Thinking is hard work, listening supposes humility."

Women In Church Authority

by David Baxter

AS the ecumenical trend continues, one matter that will arise will be the relationship of women to the Church. As woman suffrage advances in every walk of life it is bound to be felt in religion — and there is an excellent chance of the pendulum swinging from the extreme of feminine near-slavery to the other extreme of female elevation to the clergy.

Such is already the case in various Protestant denominations, and not long ago a Catholic lady remarked, "I know mother superiors who have more theological knowledge than any half dozen priests. What can a man priest do that they can't?" A lady pastor of a California Methodist church sees no reason why, if Christians should amalgamate, she should not be as capable as she is now. And a minister who thinks women should be ordained felt that since many Catholics regard Mary as a co-mediatrix, the Church could as well have priestesses as priests. **Eternity**, a leading Protestant inter-church magazine, has just published a debate between two prominent theologians on the women-in-the-pulpit theme.

My own theological training has been Evangelical and Lutheran. I would have a hard time accepting the validity of ordained women clergymen. Since to Evangelicals the Holy Scriptures are their rule of faith and morals, I base my views on the over-all Bible teachings, without the slightest prejudice against women, but rather the greatest respect, especially for those seeking to pattern their lives after the pure and beautiful way of the blessed Virgin Mary.

OLD TESTAMENT

There were prophetesses in both the Old and New Testaments, to be sure. But never were they given **administrative** authority. In Exodus 15:20, 21, Moses' sister Miriam led the women in dancing and singing God's praises. But Miriam did not in any way have authority over the men, which would have been defiance of God's command — that man was to rule (Genesis 3:16). The priesthood over Israel was expressly given to Aaron and his sons (Ex. 29:9) and there were no priestesses.

Hulduh has an Old Testament prophetess, too. But after the King of Judah had consulted her about God's will, we read that he — not she —

made the decision about what was to be done.

In the New Testament Philip the evangelist had four virgin daughters who prophesied (Acts 21:8,9) but this was just a gift and not a commission to preach or administrate ecclesiastical affairs. The girls could foretell something God wished them to, as is illustrated by the prophet Agabus in the verses following 8 and 9.

Anna, an 84 year old widow, was a prophetess, too. It was revealed to her that the infant Jesus was the promised Messiah, as she joyously proclaimed to His parents and others. But nowhere is it said that Anna was a member of the Jewish clergy. While the word **prophet** did sometimes mean an **inspired preacher** or leader, it is never used in this sense when applied to women, but rather that they were foretellers of events. There is a difference between having a gift and being an administrator.

Deborah was a prophetess and judge of Israel. Yet if we read the Book of Judges carefully we see that it is a history of Israel's errors. In Judges 17:6 and 21:25 we observe that, "In those days there was no king in Israel, but every man did that which was right in his own eyes." Not necessarily God's eyes. That's the trouble with a lot of people today and the reason for much of our chaos. Rejecting any authority except their own they are doing what is right in their opinion, which isn't saying much!

In Judges the people lost their leadership and began doing evil. There seems not to have been a man of real leadership calibre among them and God punished them for their disobedience by letting the king of Canaan enslave them. It was then that Deborah, "a prophetess, the wife of Lapidoth," judged Israel. As a prophetness, she knew God's will. Even so, we note that when she reminded Barak of it she was careful to remind him, not to command, for she had no authority over men. It was all Deborah could do to get the weakspined males to live up to their leadership — and even then they tried to cling to her skirts, having to be babied along. She was ashamed of them, as her own words indicate. Any real woman expects her leaders, rulers or household heads to be real men, not jellyfish.

In the beginning of human existence the standard of earthly male-female relationship was permanently established, although in Christ's spiritual Kingdom a Christian soul is a Christian soul and "there is neither male or female." — Galatians 3:28. Even so, the earthly pattern was established when God created woman as a helpmate for man. She was to help the male.

We all know how Eve was deceived by Satan, yet as St. Paul wrote centuries afterward, "Adam was not deceived by Satan, but Eve was, and sinned as a result." — I Timothy 2:14. The very first time man faced a great temptation and needed help, his helpmate let him down and caused him to disobey God, with dire results for all who inherited their humanity and sin. This was the first — and tragic — case of a woman trying to lead man, which she was not intended or equipped to do.

Eve's attempt to take the initiative and lead Adam was sin. And it still is, especially for a woman of the Church to attempt to usurp the authority intended for males alone. A lady is not to be blamed for being disgusted with the bone-headed decisions males often make or the wars and other messes they get into, yet if she is a true lady of God she will remember her proper sphere and let men take the consequences of their own mistakes. Look at the cults and sects started by willful women: Christian Science by the

oft-married Mary Baker Eddy, Theosophy and all the spiritist and occult movements that sprang from it, by the 300 pound, tobacco-chewing Russian Madame Blavatsky, Seventh-Day Adventism by Ellen G. White, and dozens of others.

In the beginning, because of Eve's sin, God laid down the rule of the sexes, not the battle. "Thy desire shall be to thy husband, and he shall rule over thee" — Genesis 3:16. God made man first and in His own image, for God is always spoken of as a male, never in the female gender. It is "He," or "Him," or "His."

Why was Adam punished. For allowing Eve to lead him and cause him to disobey God thereby. Adam did try to "pass the buck" to his wife, but God said, "Because thou hast hearkened unto the voice of thy wife," and that was that. Whenever the wrong people are in any position of authority in any walk of life, evil and trouble follow.

NEW TESTAMENT

That the New Testament dispensation did not abolish the Divine order of the sexes or quality women for authority in the Church is very clear. The Apostle Paul lays down the law on this in I Corinthians 11:3-16, in the 12th, 13th and 14th chapers of I Corinthians, in the 5th chapter of I Timothy and 3rd chapter of II Timothy. These scriptures should be examined by every Christian, for God's will pertaining to the sexes in the Church is vital to the Church itself.

A church that puts the wrong people in authority is a disobedient church — and God will not tolerate continual disobedience. Just because many lazy, indifferent men are willing to let women usurp their administrative responsibilities and lead them, or because many women are quite willing to take this authority, does not make it right.

St. Paul included in his teachings the following: "The head of every man is Christ; and the head of every woman is the man, and the head of Christ is God." Man "is the image and glory of God; but the woman is the glory of the man." Since man is the direct image and visible agent of God, he should not cover his head in the Church, thus showing his direct submission to the invisible God. But the woman is to subject herself to the man and was made for him, so she is to have a symbol that she is under his authority, consisting of a head covering. If she obeys this custom, acknowledging her submission to the man in the Church, she will enjoy special favors from her guardian angels which those of the weaker sex particularly need.

Some Christians interpret the female head covering as a scarf or cloth while others believe Paul meant her long hair, which he called a glory to her. Just as churchmen were forbidden to wear their hair long, churchwomen were disgraced if they wore theirs short, like a man's. The woman with close-cropped hair was dishonoring and refusing to symbolize the authority of her human head, the man, and rejecting the Divine commandments thereby. Today, any man of God who even ventures to suggest, as the Bible does, modesty in women, is looked upon as an old sour-puss and wet-blanket.

As for teaching, Paul flatly forbade women to do so in the Church. Women were not to **speak**, that is, to preach, or have a voice in Church government. The use of such gifts as prophesying and praying did not give her any **presiding** rights. On the contrary, husbands and males were to study God's will for the Church, and its teachings, and the women in turn was to learn from these males authorities. Paul says it is even a **shame** for women to "speak" in the Church.

Anyone reading all the scriptural references to the Virgin Mary herself

notes the example of the perfect churchwoman. Even at the Cana marriage feast where water was changed into wine, Mary did not tell the servants what to do, but rather "Whatsoever He saith unto you, do it." Jesus honored his foster-father and mother. As a boy He was obeient to them. And when He became a man, His own mother recognized His authority, both as God and Man. Mary is never represented as a Church leader and pastor, yet she brought many souls to her son through the gentle spirit of the true woman of God. She probably had more genuine influence through her obedience to God than a thousand men with visible authority but little influence due to their imperfect obedience. Thus, obedience to God and His order of things is not at all a sign of slavishness, as many ambitious women clergymen and advocates of a female clergy seem to think, but rather carries with it a terrific power and freedom from enslavement to the devil, as both the Lord Jesus and His mother demonstrated.

God has never chosen to use women as His minsters or in the writing of the Bible. There is no indication that He has since changed this rule. Any sect that persists in rejecting or remaining indifferent to His order is in grave danger, for He says in Hosea 4:6 that, "My people are destroyed for lack of knowledge; because thou hast rejected knowledge, I will also reject thee."

That's how important the subject of women's authority in the Church is, for instance.

(Madonna).

The Political Party System

MANY of the ideas and plans of the men who founded the United States gradually changed as the nation grew up in the years that followed the War for Independence from Britain. But one idea had to be abandoned almost immediately. That was the hope of George Washington and his followers that a free government could exist without competing political parties.

Yet these men might have forseen that this was an impossible hope, for from the earliest days there had been Tories and Whigs in the Colonies, just as there were in Britain. Then there were Loyalists who opposed and Patriots who supported the Revolution. Then there were those who favored and those who opposed the adoption of the Constitution.

There were also divisions over purely local issues, resulting in the formation of local political organizations in the different colonies, and later, in the States. Still, Washington hoped that by getting men of all views into his government, he could keep political parties out of the national administration. It proved impossible. For men will always have differences, and if they are free to express these differences, thy will tend to split into opposing camps and organize in order to express themselves more effectively. That, after all, is what political parites are for.

And so, despite Washington's dream, political parties never really ceased to exist in the United States. And in his own administration they came out into the open when Thomas Jefferson resigned from the Cabinet, organized an opposition, and started the two-party system which exists to this day.

But why only two parties? Certainly there are more than two different opinions among men on political matters. Thus, it is true that in maintaining a two-party system in a country as large and complex as the United States, the parties are really more like political coalitions, or alliances, than disciplined groups. Both the Democrats and Republican parties have members and followers of widely differing political views.

Some new parties have changed the policies of the larger parties. A few small ones, like the Socialists, continue to exist. But in the end the people have always swung to support one or the other of the two large parties. So major issues are often settled by contests not only between the parites with within the parties as well — for example, the current dispute within the Republican Party between followers of conservative Senator Goldwater and the more liberal Governor Rockefeller of New York.

And this conflict of social and political philosophies illustrate the prime function of the large political parties. Including, as they do, men and women of many opinions, they can outline policies only in general terms. So their main function is the selection, or nomination, of candidates, and the drive to try to get these nominees elected.

The need for political parties persists. The two party organizations serve a vital function in Congress, in every State Legislature, and in many City Councils. They handle committee assignments, election of parliamentary officers, generally insure orderly legislative procedure, and, most important, provide a continuing opposition — for a free government will not stay long free without an effective opposition.

Outside of the legislatures, each political party has an elaborate organization. At the top is a National Committee, consisting of a man and woman from each state, chosen by the National Conventions each four years. There are similar committees and chairmen in each state, in each county, and just before elections the organizations are extended down to the smallest political unity, the precinct, usually just a few city blocks.

Once the nominees are chosen these organizations go to work. They send out speakers, they raise money, they ring doorbells on behalf of all the party nominees, from President to precinct captain. And, most essential, they stimulate interest and debate among all the people. For the political party is the vehicle by which the ordinary citizen participates in his government. As long as men are free to express differences, they will organize into political parties.

(ACNS)

A woman columnist points out that there are more men than women in the mental hospitals.

Okay, okay; but who puts them there!

"I like our new apartment, but the neighbors can hear everything we say."
"Well, why don't you hang heavy tapestry on the walls?"
"But then we can't hear what the neighbors say."

The Great Mystery Of The Priesthood

ONE can neither buy nor earn God's graces. They are in the nature of a gift: gratuitously offered to man, and meant to be genuinely prized. But they are never man's acquisition; nor can they be won merely through human effort.

It is true that there is a subtle interplay between divine grace and man's co-operation. So subtle indeed as to be indefinable in any satisfactory way. Man does contribute to the workings of grace. He must at least be open to God's action; and the more generously he struggles to correspond with that action, the more effective it becomes. To this extent the gifts of God may be said to depend upon our efforts.

Even so, there is no true proportion between the mite we offer and the boon we receive. Sanctity is more the product of God's love than of human perseverance.

Instructively, the author of the Epistle to the Hebrews applies this line of thinking to the priesthood. "Nobody," he insists, "can take on himself such a privilege as this," for the priest's vocation "comes from God, as Aaron's did." And of course, the death-blow to all human pretensions in this matter was delivered by Christ Himself, with the reminder: "It was not you that chose Me, it was I who chose you."

It is quite impossible to trace the burgeoning of a priestly vocation. There is no explaning it in ordinary terms. Reference to saintly parents and a wholesome family background, to the influence of a dedicated pastor or to the impact of long years in Catholic schools and in the seminary is of course helpful. Yet it can never provide the full explanation. Nor is it even to be found in the young man's own character and virtue.

The priestly calling is a mystery of divine selection, analogous to that process by which members of God's people are singled out and loved and led to a special destiny. All we can see in this process are the effects which, humanly speaking, are so often inexplicable: the attraction to the ministry; the suspicion that God is calling, which slowly turns into a conviction and a resolve; the overcoming of obstacles; and eventually, the opening-up of a clear path, at the end of which is joyful renunciation.

And if God's ways are impossible to plot, God's choice is sometimes surprising. Often enough, as Paul realised, it is the "weak things" that are selected, doubtless to impress on us the fact that in this realm all is gift. Here, even the virtuous and the talented are much less than worthy. A sharing in Christ's priesthood is never deserved or earned.

With ordinations currently taking place in most of the diocese of Australia, it is well to recall the mystery that the priesthood is, and the gratuitousness of it. What we celebrate on such occasions is no human achievement but rather that wondrous love which prompts God to provide unceasingly for His Church, the miracle of Providence which leads young men of such varied backgrounds and talents to dedicate themselves confidently and completely to the service of Christ, and of us.

"The Catholic Weekly"

Ah, truly, O great Lady, does the immensity of thy mercy fill the whole world. — St. Bernard.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
661 High Street,
Newark 2, N.J., USA.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, ч. 1.

Volume XXXVII, No. 1.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Богоявлення ____ 1
Місячне Намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 4
Думки під Різдво Христове ____ о. Р. Ганас 6
Преосв. єпископ-номінат М. Руснак, ЧНІ. ____ 8
Кир Мелетій Смотрицький—аскет і містик
о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 9
Що робити з сумнівами?
о. Мих. Щудло, ЧНІ. 12
Християнське святкування Різдва ____ 17
Пресвята Евхаристія—це повторення
хресної жертви ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 19
Хотів би ти знати? ____ 20
Місії в Австралії ____ о. Мих. Щудло, ЧНІ. 23
Канцлер Конрад Аденауер ____ о. Р. Ганас 25
Підчинення Божій волі
Св. Альфонс Літорій, ЧНІ. 27
Заборона ____ Райса М. 30

Why to the Shepherds? ____ 33
Are you a responsible layman?
M. Schudlo, CSSR. 35
Reunion with the East ____ 38
His crown fell down ____ J. Meijer, CSSR. 42
For a Happier New Year ____ Aurelia Rugina 45
I'd Like to Know ____ 46
My Missions in Australia ____ M. Schudlo, CSSR. 49
Cogitations ____ Fr. Nick of Montreal 51
Australia ____ M. Schudlo, CSSR. 53
Two kinds of windows ____ John Zubaly 56
My Thorny Problem ____ M. Schudlo, C.SS.R. 56
How was the Papal infallibility defined? ____ 58
Women in Church Authority ____ David Baxter 59
The Political Party System ____ 62
The great mystery of the Priesthood ____ 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1965
FEBRUARY

REDEEMERS

"Отче, я прогрішився проти неба й проти тебе!"
(Лука 15, 18).

VOICE

Чи читання Біблії конечне до спасіння?

БІБЛІЯ—це Божа книжка, що розповідає про Бога і Його любов до людей. Хто часто й побожно розчитується в Біблії, той запізняється з Богом, Його законами, вказівками і порадами. Проте слід зазначити, що не одне в Біблії трудно зрозуміти, бо ця книга заторкує історію, географію, філософію, народні звичаї жидів і інших народів. Ось тому кожна католицька Біблія має коротенькі пояснення тексту, які влегшують звичайним мірянам зрозуміння Божого слова й бережуть їх від фальшивого толкування того, що читають у Біблії.

Митрополит А. Шептицький каже про Біблію: "Св. Письмо було, є і завжди залишиться Книгою книг, бо воно передає нам вічні правди. Ніхто не перевищив його шляхетности і краси".

Хто побожно та слухняно читає Біблію і продумує про те, що читає, той запевнює собі дуже багато духовних користей, бо зо сторінок Св. Письма Господь промовляє до людських душ. Це мова проста, тому кожний може зрозуміти її. Все таки навчання Біблії є заразом таке глибоке, що своїм змістом перевищує навчання найбільших філософів людства.

* * *

Бог не був би подавав об'явлення людям і не велів би деяким вибранцям списувати його, якщо б воно не приносило душам багато користей. Чи огородник засаджував би овочеві деревця в городі, якщо б не сподівався смачних овочів? Чи селянин сіяв би зерно на ріллі, якщо б не надіявся плодів? Бог

засіяв у світі Своє слово при помочі натхнених Ним людей, щоб воно приносило обильний плід у людських душах. Св. Іван Золотоустий і Св. Августин звуть книги Святого Письма люблячими листами, що Небесний Отець переслав Своїм подорожуючим на землі дітям, щоб їх потішати на шляху життя. Вони ще звуть Св. Письмо "безмежним скарбом небесного навчання". Св. Атанасій Великий, світоч Сходу й оборонець Христового божества проти Арія і царгородських цісарів, зве Біблію "вічною фонтанною спасіння". Св. Амвросій порівнює книги Св. Письма до розкішних долин або прегарних садів, в яких Христові вівці, цебто душі, можуть знайти пречудну поживу і подивугідну насолоду.

Павло Клодель, славний французький конвертит і письменник, вернувся до католицької Церкви в 1886 р., як мав 18 літ. З того часу був прикладним католиком і ревним оборонцем Христової Євангелії. В 1950 р. заявив одному відвідувачеві: "Проживаю немов пустинник; моя ж пустельня (печера) збудована зо Св. Письма. Що більше старіюся, то краще пізнаю, що Біблія—це джерело

всякої правди і поезії, та що вона є єдиною підвалиною західньої культури-цивілізації й що тільки Біблія може оживляти її. Водночас утверджуюся в певності, що Католицька Церква є абсолютною спадкоємницею цієї поезії.

"Отож Церква та Св. Письмо —це два бігуни для мене, старого письменника. Щоденно винаходжу чудові речі в Св. Письмі. Цього року поїду до Риму, осідку Христової Церкви, щоб зискати ювілейний відпуст... Я старий, змучений, тяжко мені ходити, але всетаки зможу впасти навколішки, і це зроблю в Римі перед Папою, як людина і письменник".

Павло Клодель помер на початку 1955 р., проживши 87 літ, виповняючи їх добрими ділами, відданням своїх сил католицькій науці і поширенню католицької преси.

Отож не дивниця, що як добрі християни, так і безвірки й еретики студіюють Св. Письмо. Католики студіюють Біблію, щоб черпати з неї духовну силу на дорозі життя й боронити навчання католицької Церкви з самої Біблії. Вороги ж Церкви студіюють Біблію, щоб підмінювати основи святої віри та навчання Христової Церкви. Це ясно виходить зі слів Св. Павла до Тимотея: "А люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи та бувши зведені. А ти в добрім пробувай, чого навчено тебе і що тобі повірено, знаючи, від кого навчився ти. І ти від дитинства знаєш Святе Письмо, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Ісуса Христа. Все Писання натхнене Богом і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в справедливості, щоб Божа людина була досконала, готова до всякого доброго діла" (2 Тим. 3, 13-17).

* * *

По цім виясненні заходить питання, чи читання Біблії конечне до спасіння?

Всякі біблійники і протестанти докоряють католикам, що вони не доцінюють вартости Св. Письма, і тому не читають його. Чи кожний християнин мусить читати Біблію, щоб спастися? Нема сумніву, що Бог дав Святе Письмо Своїй Церкві та її дітям, щоб вони вчилися з нього пізнавати Бога і служити Йому. Певне теж, що Біблія є звичайною скарбницею навчання католицької Церкви. Біблія складається з численних книжок, що вияснюють богослов'я, подають правди віри, моральні засади, Боже навчання про людину і Бога, прерізні закони, що мають керувати життям і діяльністю Божих дітей на землі, тощо. З цього ясно, що часте, ба й щоденне читання Св. Письма приносить душам надзвичайні користі. Тому Св. Єронім заохочував свого учня Непотіяна: "Читай часто Святе Письмо, ба й нехай ця свята книга буде завжди в твоїх руках. Студіюй те, що маєш проповідувати другим. Нехай проповідь буде завжди прикрашена Св. Письмом".

Церква завжди заохочувала християн читати Біблію, хоч ніде нема закону, що зобов'язував би всіх людей, кожного мужчину, жінку і дитину, щоденно чи навіть часто читати Св. Письмо, бо небо відчинене для всіх, для тих, що вміють і не вміють читати. Треба знати Св. Письмо, бодай найважніші правди, що там вміщаються, але нема ні Божого, ні апостольського, ні церковного наказу розчитуватися в Біблії. Священики мають обов'язок знати Біблію і вияснювати об'явлені правди народові. Отак нарід може засвоїти собі правди християнської віри без читання Біблії. Навіть у сьогоднішніх часах, коли преса широко поширена і сливе кожний знає читати, є багато католиків, що знають свою віру і прикладно живуть, а все таки не читають Біблії. Вони користають з Біблії через проповіді, що вислухують у церкві, через тайни, над якими продумують, як відмовляють вервицю, чи при помочі молитов, що знають їх напам'ять, завчання катехизму та читання доброї католицької преси і побожних книжок. Ці добрі християни, які люблять Бога і ближнього, дають милостиню бідним, уникають гріха, напевно є милі Божому серцю, хоч не читають Біблії. Св. Августин каже: "Людина, що плекає віру, надію і любов та руководиться ними, не потребує Св. Письма, хіба щоб навчати других".

* * *

Об'явлення було в світі, відколи Бог сотворив людей, себто багато століть, заки Мойсей звелів списати його. Люди вірили, спасалися, хоч не читали Св. Письма. Те саме буває з тими, що не вміють читати. Чи вони грішать, що не читають Біблії? Напевно—ні. Їм вистачає знати головні правди віри і жити так, як віра навчає. Як євангельський юнак спитав Спасителя: "Учителю, що маю робити, щоб осягнути вічне життя?" Христос не відповів: "Читай Біблію!", але сказав: "Зберігай заповіді!"(Мт. 19, 17).

* * *

Хоч нема ніде стислого обов'язку читати Біблію, все таки добрі християни повинні любити Св. Письмо і часто розчитуватися в ньому, бо побожне читання Біблії запевнює душі багато великих користей. Приклад Святих, що так сильно любили читати Св. Письмо, повинен заохотити людей часто читати Біблію. Біблія це Божа книга, це обширний лист, в якому Небесний Отець навчає Свої діти, як слід жити в світі. Ми не зможемо подобатися Богові, якщо марнуємо стільки дорогого часу на пусті, безкорисні книжки, але чомусь не годні знайти декілька мінут на читання тієї преційної книги, що Сам Бог є її автором. Католицька Церква заохочує всіх читати Біблію, — розуміється, Біблія мусить бути одобрена Церквою,— поширює Біблію і бажає, щоб у кожній християнській хаті була ця свята Божа книга. Чому ж вона так чинить? Тому, що знає, що побожне, повільне і покірне читання Св. Письма запевняє душам великі користі і стягає на них обильне Боже благословення, як каже німецька приказка: "Де є Біблія, там є Бог", бо хто побожно і часто розчитується в Св. Письмі, той проживає по-Божому й тому Бог пробуває з ним.

"Мелхіседек, цар Салему, виніс хліб і вино, бо він був священик Бога Всевишнього" (Бут. 14, 17). Він пожертвував Богові хліб і вино, і це було прообразом Божественної Літургії, де Христос жертвується під час Служби Божої за наші гріхи під видом хліба і вина.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ПОСТАНОВИ ДРУГОГО ВАТИКАНСЬКОГО ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ БУЛИ СУМЛІННО ВИКОНУВАНІ ВСІМА ТИМИ, ДО КОГО ВІДНОСЯТЬСЯ ТАК, ЩОБ ЧЕРЕЗ ТЕ ЗДІЙСНЮВАЛАСЯ ЦІЛКОВИТА РЕФОРМА ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ.

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць лютий, благословлене св. Отцем)

ІСУС Христос закінчив свої науки, проголошені на горі, цими словами: "Кожний, хто слухає ці мої слова й виконує їх, подібний до розумного чоловіка, який збудував свій дім на скелі. Полила злива, потоки розлились, подули вітри й натиснули на дім, та він не повалився, бо був збудований на скелі. А кожний, хто слухає ці мої слова й не виконує їх, подібний до необачного чоловіка, який збудував свій дім на піску. Полилася злива, розілляйся ріки, подули вітри й ударили на той дім, і він повалився, і руїна його була велика" (Матей 7, 24-27).

Це можна сказати також про Другий Ватиканський Вселенський Собор: Він в імені Божім проголошує різні дуже важні й хосенні постанови, декрети. Однак, хоч як дуже були б вони добрі, то якщо клир і вірні не будуть їх виконувати, то вони остануться тільки пропам'ятними документами в архівах, і будуть свідчити грядучим поколінням про жалюгідну бездільність і байдужість.

Тридентський Собор, що був тому 300 літ, приніс велику віднову Церкви тому, що його постанови точно виконували. Так треба, щоб було і з цим Ватиканським Собором, щоб його постанови точно виконували всі ті, до кого відносяться, щоб здійснилася цілковита віднова християнського життя.

Така віднова є якраз одною з головних цілей цього Собору. До цеї віднови має причинитися насамперед душпастирство, що має зміряти до того, щоб християнську науку вияснювали народові в формі пристосованій до сучасних потреб, і щоб цю християнську науку здійснювали в щоденному житті. Тому всі зусилля Собору звернені до того, щоб, як це Святіший Отець Павло VI у своїй вступній промові на початку другої сесії зазначив, говорячи про всіх вірних: "Ми мусимо бути свідомі того, що ми є тісніше злучені з Христом в Його Церкві, як члени нашого тіла з головою, і що ми, як члени таїнственного Христового Тіла маємо всіма силами старатися бути подібними до Христа". "Св. Церква, каже дальше Папа Павло VI, Обручниця Христова, споглядає на Христа, щоб пізнати в Ньому свою правдиву подібність і коли запримітить які тіни, які браки, які плями на своїм весільнім одінні, то яка повинна бути її мужня, інстинктова протидія? Нема сумніву, що її першорядний обов'язок повинен бути, щоб реформувати, поправити й уподібнити себе до Божественного взору (Христа). Нам треба розважати, роздумувати над Христовими словами, коли то година Його страстей зближилася: "Я посвячую самого себе, щоб і вони були посвячені в правді" (Іван 15, 19). Це повинно бути й наше основне наставлення в нашому житті, і його сповняти, а саме: себе освячувати.

Багато говориться про реформу в Церкві, однак одиною реформою, яку має на цілі Собор, є: щоб кожний з нас, співдіючи з Собором, завів у своєму власному житті лад, опертий на християнському законі, Христовій науці.

Про іншу реформу в Церкві не може бути мови. Тому що ми є грішні, ми потребуємо реформи, щоб як члени Церкви заховати святість Церкви. В самій Церкві св. Тайни, передання, закони, Божественна Літургія і Боже слово, що є повірені Церкві, те все є святе, і ніщо з тих речей не потребує реформи. Ми повинні з тих усіх установ і Церкви черпати більше віри й любови, щоб живучи по прикладу Христа, ми могли статися світлом для світу, і щойно по тім нашім внутрішнім освяченні, Церква буде могла сказати світові: "Хто мене бачив, той бачив Отця" (Іван 14, 9).

У згаданій промові Святіший Отець Павло VI сказав: "Ми мусимо поглибити не тільки нашу любов і віру, але також усе те, що лучиться з любов'ю, тою королевою чеснот, а саме: покору, убожество, побожність, духа жертви, відвагу правди, справедливість і які тільки сили до діяння існують в новій людині. Без такого розположення всі соборові декрети будуть мати мало наслідків.

Просім Пресвяте Серце Христове та заступництво Пренепорочної Діви Марії, щоб ми відповіли всім завданням, що на нас вкладають постанови Собору.

* * *

Місійне намірення: Щоб християни, що займають відповідальні становища в публічному житті, все придержувалися Христової науки.

Березень. Загальне наміренння: Щоб кожна парафія визначалася своїм апостольсько-місіонерським духом.

Місійне: За переслідування християн у місійних краях.

Не знати чи це правда, але дехто каже, що жінки тільки тоді дивляться до дзеркала, як виїжджають автом з гаражу.

Історія з усіма її помилками і жахіттями тільки тому повторяється, що ніхто не хоче слухати її навчання.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дата на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислє марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Національний вишкіл українців і Преса

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ІСНУВАННЯ поодиноких народів на земській кулі — це Божа воля, бо різнородність відбиває в собі Божу красу і мудрість так, як різноманітні квітки прикрашують нашу землю і збільшають її чар. Бідна була б наша планета, якщо б на ній виднілися тільки одні рожі чи лілеї, хоч це без сумніву прегарні квіти, і кожен любить їх. Бідна була б теж наша земля, якщо б на ній проживав нарід тільки одної раси і культури, хоча б не знати, який здібний і благородний був цей єдиний мешканець землі. Отож большевики ідуть проти природи, як намагаються витворити якогось абстрактного 'совітського' чоловіка з усіх поневолених Москвою народів. Слід зазначити, що це властиво не совітський чоловік, а москаль перемальований на червоно! Спроба Кремля зразу змосковщити поневолені народи Східньої Европи і згодом цілий світ засуджена на повний розвал, бо не може вдатися те, що йде проти людської природи і життя.

Прийнявши засаду, що різні народи існують з Божої волі, треба водночас погодитися з фактом, що кожен нарід має право на своє відрубне існування, культуру, звичаї та форму правління, бо відрубність народів не ницить їх людської одности. Навпаки, вона тільки висвітлює її, бо виявляє, що людство, хоч істотно однакове, все таки може різнитися між собою і витворювати різні національні одиниці.

Існування ж народу вимагає,

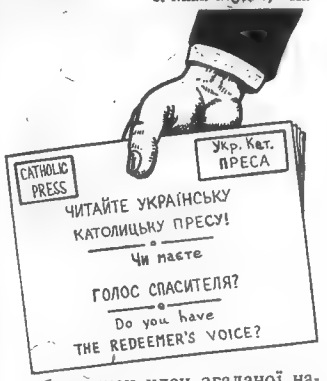

щоб кожен член згаданої національної одиниці — держави — тримався свого кореня. Відректися цього кореня і намагатися 'перещеплювати' себе на інший — це національна зрада. Цуратися того, чим Бог сотворив людину,—це гріх, бо свідомо чи несвідомо кожен перекінчик гейби промовляє до Бога: "Боже, ти помилився, що сотворив мене українцем! Я повинен бути англійцем або французом! Ось тому покидаю свій нарід і переходжу до другого. Так направляю Твою помилку!" Хто ж так поступає, той напевно зневажає свого Творця і за це мусітиме колись здати Йому звіт.

* * *

Яку ж ролю відограє українська католицька преса в витворенні національної свідомости в своїх читачах? Яку ролю вона повинна відогравати?

Якась частина нашої преси не здає собі справи з того, що вона зовсім неукраїнська, бо

на її сторінках подибуємо якийсь новий неіснуючий тип 'візантійця', хоч візантійська імперія давно перейшла в історію й ніколи не вернеться до життя. Деякі українські редактори стидаються сказати своїм читачам, що вони українці, тому вчепилися якогось нового типу візантійця! Науковці знають, що візантійці були громадянами колишньої візантійської імперії, яку остаточно турки розвалили в 1453 р. Звідкіля наші редактори вигребують між українцями якихось візантійців, тяжко сказати!

Кожен нарід, що шанує себе та хоче запевнити собі дальше існування на цій планеті, намагається всіма силами плекати в своїх громадянах почуття національної приналежности до згаданого народу і водночас витворює в них почуття гордости, що вони його члени. Таке було в римській імперії, де бути римським громадянином вважалося великою честю та надзвичайним привілеєм (Дії: 22, 25-29). Те саме було колись з британським, німецьким і тепер американським громадянством.

Бідний той нарід, що затратив почуття національної гордости. Скоріше чи пізніше цей нарід загине з лиця землі та перейде як пережиток до історії.

Не раз чуємо кличі на різних з'їздах: "Українці, будьте горді, що ви українці, сини великого народу! Українські батьки і матері, нехай ваші діти будуть горді, що вони українці!" Це безсумнівно гарні кличі, але як часто вони залишаються без ніякого відгуку зо сторони молоді?! Чому? Тому, що ця молодь не знає, чому властиво вона має гордитися своїм українським походженням і приналежністю до українського народу чи Церкви в Канаді або Америці, де наш нарід становить малу частинку населення.

Ось тут саме повинна ввійти наша українська католицька преса, що обов'язково повинна бути водночас релігійна і національна, бо ж патріотизм це частина Божої любови, цебто любов ближнього розтягнена і поширена на край, в якім ми народилися або проживаємо, чи на нарід, з якого ми вийшли.

* * *

Звичайно наша преса вміє належно підкреслювати наші досяги в Америці й особливо в Канаді, де українці втішаються небувалими успіхами в усіх ділянках соціяльного і політичного життя. Тут ми мали одного міністра в федеральнім уряді, маємо двох сенаторів, маємо послів у провінціональних парляментах. Є в нас свої учителі, бизнесмени, політики, урядовці, тисячі студентів в університетах, тощо. Маємо теж належно зорганізоване церковне і релігійне життя, бо так в Канаді як в Америці маємо власні церковні метрополії, і тому не підлягаємо чужій єрархії, як це діється з католиками інших східніх обрядів. Маємо свої журнали, свої друкарні, свої українські нижчі і вижчі школи. Це дійсні досяги. Є чим справді гордитися, бо це небувалий поступ вперед від 60 років, коли канадійські англійські письменники насмішливо називали нас "кожушниками". Були це сумні часи, коли наші неукраїнські сусіди навіть не знали, що таке "українець" і звали нас австріяками, поляками або росіянами...

* * *

Ці досяги звичайно бувають належно насвітлювані в нашій пресі, але—ніде правди діти!—наша преса назагал тримається політики струся, як іде про наші слабі сторінки, про відчуження від нас частини нашої молоді, про брак зацікавлення українством серед широкого та численного нашого університетського студенства і небувалий заник знання української мови серед доростаючої нашої молоді.

От у Албертійському університеті в Едмонтоні на 400 українських студентів тільки 50 вчащає на курси українознавства. Ще гірше справа мається в манітобському університеті, де на 700 українських студентів в 1961 р. тільки 30 записалося на курси українознавства.

Хіба слід по-струсячому промовчувати ці сумні з'явища і по-дитячому потішати себе словами: "Якось то буде!" Ні, наша преса повинна вдарити на алярм, щоб кожен українець почув і переконався, що нам загрожує національне самогубство! Ствердивши невідрадний стан, треба взятися до праці, щоб викоренити апатію до українства серед нашої дітвори і молоді.

Як же ж молодь буде гордитися українством і національним походженням або культурою, коли вона про ці речі мало що або нічого не знає? Хто ж тому винен? Винні ми всі, зачавши від батьків і матерей, шкіл і редакторів наших журналів.

Реформа мусить зачатися від наших родин. В них мусить запанувати український дух, бо без цього духа сама школа або короткі виклади українознавства не створять українців з наших дітей. Тут наша преса повинна відограватися дуже важну ролю. Як? Вона мусить впоювати в своїх читачів і читачок шляхетну гордість, що вони сини і дочки українського народу. Проте самі заклики тут нічого не вдіють. Треба показати їм, що маємо багато чого в нашій історії й культурі, з чого всі українці можуть слушно бути горді. Іншими словами треба витворювати в нашій молоді **українську свідомість.**

Що таке українська свідомість?

Українська свідомість — це знання нашого національного походження. Кожна українська дитина повинна знати:

1) Хто вона така?; 2) Чому вона українська дитина?; 3) Що таке Україна? Де знаходиться цей край? Яка його історія, культура, головні міста, головніші князі й гетьмани, тощо... Скільки населення має Україна, яка її столиця, яка головна ріка, які в неї поети і артисти?

Знання подібних речей абсолютно конечне, щоб дитина знала, чому вона українська дитина і була з цього горда. І дійсно сьогодні українці можуть бути горді, що вони українці, бо ж це українець науковець Петро Капиця, побудував першого штучного сателіта Спутника і кожна четверта машина в великім совітськім Союзі має на собі українську марку цебто вона вироблена в Україні.

Українська преса повинна вибирати важніші та світліші моменти з нашої історії, культури і штуки та викладати все те своїм читачам, щоб вони могли самі розуміти їх і передавати це знання про Україну й її дося-

ги іншим, особливо батьки своїм дітям. Слід наводити витяги з описів чужинців, які подорожують по Совітськім Союзі. Всі вони назагал одноголосно вихваляють Київ, столицю України, як найкраще і найбільше артистичне місто не тільки в Совітськім Союзі, але й не вагаються порівнювати наш Київ з найкращими містами Европи от хоча б з Парижем.

Подібні інформації витворюють в молодих читачах, що родилися поза Україною, подив для України і шляхетну гордість, що вони сини і дочки українського народу.

* * *

Якщо дехто з нашої молоді не знає достаточно української мови, то треба подавати ці інформації в англійській мові, бо годі сподіватися, щоб гордився українством той, хто про Україну, її минулість, культуру та ролю в обороні християнської культури перед наскоками половців, турків і татарів не має ніякого поняття.

Слід теж підкреслювати, що через Київ християнство поширилося на Сході Европи і що наші славні козаки століттями боронили Европу перед туркаами і що вони помогли перемогти турків під Віднем у 1683 р. і так врятувати цілу Европу від турецької неволі.

Треба так само підкреслювати, що українці найбільше завзяті вороги московського імперіялізму.

Подібні факти викличуть у нашій дітворі та молоді благородну гордість, бо українці вклали багато до загальної культури цивілізованого світу.

Треба так само викладати географію України, подавати знимки краєвидів нашого краю, описувати багатства України, бо все те дає молоді матеріял, з якого вона витворює собі високе поняття про Україну.

Внедовзі прийде час, що з України можна буде бачити телевізорські програми, подивляти чудові вистави з Киева й оглядати на екрані красу України. Хто ж буде розуміти цю красу, якщо ми самі не знатимемо нашої гарної мови, що є ключем до розуміння цих артистичних програм?

Вкінці слід підкреслити, що Канада й Америка — це мозаїкові країни, де держава бажає, щоб поодинокі народи зберігали свої культурні традиції та ними збагачували американську й канадійську культуру. Отож це наш обов'язок патріотизму залишитися українцями, щоб згадані країни могли користати з наших духових і національних цінностів. Якщо ж українці зречуться себе самих, то вони тим самим зубожать культури Канади і Америки.

Америка й Канада—це молоді країни. Вони потребують людей, що добре знають українську мову й культуру, бо тепер слов'янський світ іде вперед страшними кроками в техніці та науці, побиваючи часом англосаксів і німців. Західній світ мусить числитися зо слов'янським. Йому потрібно людей, щоб знали слов'янські мови і культури. Було б жахливе, якщо б англійці мусіли вчитися української мови, щоб порозумітися з українцями, що живуть в Україні, бо американські й канадійські українці відцуралися себе самих, забули своє національне походження й відреклися своєї мови й культури!

Наша преса повинна підкреслювати ці факти і пригадувати

їх нашій молоді, якщо бажаємо, щоб наша молодь залишилася українською та в слушний час помогла нашим поневоленим братам в Україні визволитися з московського ярма.

Якщо ж не потрапимо витворити в українській молоді шляхетного почування гордости з українства, то вона дальше буде покидати наш нарід і нашу Церкву і зникати в чужім морю. Її ж заник приведе наш нарід в Канаді й Америці до повного загину і зникнення з лиця цих країн.

Це було б дійсне національне й обрядове самогубство, що покрило б нас вічною ганьбою, бо ніхто не вбив нас, але ми самі власною кволістю та недбалістю винищили себе і з власної волі спричинили свою загладу в цих блаженних країнах, де мали повну свободу жити і розвиватися, збагачуючи ці країни своєю мовою й культурою.

НЕ ПОЖАДАЙ НІЧОГО ТОГО, ЩО НАЛЕЖИТЬ ДО ТВОГО БЛИЖНЬОГО!

Ця Божа Заповідь дуже важна в житті людей, бо крадежі нищать мир і ширять замішання між людьми. Вона ж дуже важна особливо в наших часах, в яких злодійство страшно поширилося по фабриках, канцеляріях, банках, в крамницях і в приватних домах. Багато людей краде чуже добро, думаючи, що все в порядку, якщо тільки ніхто не зловить їх.

Поширене злодійство в світі це тільки знак і доказ занепалої моралі і страху Божого. Якщо б люди були свідомі і відчували в серці, що Бог бачить їх, то ніхто не важився б красти чужого добра.

Занік почуття Божого страху і відповідальности в годині смерти це головна причина поширеного злодійства і шахрайства так у приватнім житті, як і в урядах держав. Крім цього надмірна лагідність суддів супроти злодіїв не тільки не стримує їх від крадежей, але й до певної міри заохочує їх знову красти.

Не так поступають абіссинці. В них крадіж буває строго карана, тому в Абіссинії є мало злодіїв. Негус Менелик запровадив строгі кари на злодіїв. Якщо вперше зловлять злодія, то ведуть його на публічний суд. Там збирається ціла громада, чоловіки, жінки і діти. Як тільки судді проголосять кару, то кати негайно прив'язують злодія до стовпа і крокодилячими канчуками вимірюють йому кару. Звичайно по виміряній карі злодій цілий спливає кров'ю. Інколи злодій вмирає внедовзі по отриманні кари від болю і упливу крови.

Якщо ж він не помре, то лікар оглядає рани і лікує його. Якщо ж когось вдруге зловлять на крадежі, то відтинають йому одну ногу, щоб більше не годен був красти.

Це дуже радикальний засіб, щоб цілікувати людей від схильности красти чуже, приватне або державне, добро. Ми не бажали б бачити такої кари в цивілізованім світі. Проте треба доложити усіх зусиль, щоб розбудити в людях пошану до чужого майна, пригадуючи їм Божі Заповіді та витворюючи в них почуття відповідальности перед Богом, який буде строго судити і карати злодіїв. Слід пригадувати їм пересторогу Св. Павла, який каже: "Не обманюйте себе.... Злодії Царства Божого не наслідять!" (I Кор. 6, 10).

Крім цього судді повинні бути більше строгі та сильніше карати злодіїв, бо страх перед карою це так само добрий лік на викривлену схильність красти чуже добро.

Як і коли любимо Бога всім серцем?

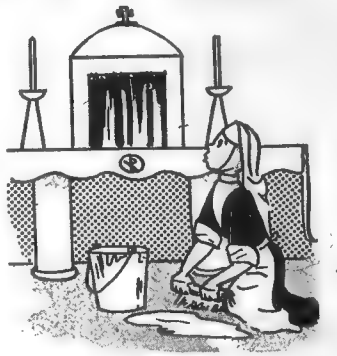

Як можна здобути досконалу любов до Бога? Ось декілька засобів:

1. Треба очистити при помочі самовмертвлення своє серце, щоб любов могла всевладно володіти ним на Божу славу і наше власне добро. Божа любов не годна ввійти до серця, де повно земських прив'язань, честолюбности і непогамованих пристрастей.

2. Часто роздумувати, що Бог безконечний, предобрий, прегарний і предосконалий. Ніщо в світі не годне рівнятися з Ним. Цісар Діоклеціян намагався привести до відступства Св. Климента, єпископа Анкири, показуючи йому купу золота, що мало бути нагородою за зраду віри. Мученик обурено поглянув на тирана і закликав: "Як ти смієш порівнювати Бога з купою болота?"

Люди мало думають про Бога; поняття про Бога в них надто плитке і бездушне, тому так мало люблять Його; зате прив'язуються до земських дібр, хоч вони є тільки відблиском безконечних Божих багатств. Св. Тереса Авільська попала в захоплення. Бог відкрив їй Свої досконалості. По захопленні Свята заявила: "Світ видавався мені нужденним муравлищем в порівнянні до Бога. Все ж, що в світі існує, це чисте ніщо, як прирівнюємо його до безконечного добра, яким є Бог!" З того часу вона не годна була любити нічого крім Бога.

3. Не чинити Богові жадної свідомої та добровільної прикрости. Коли ж через людську уломність образимо Його, то треба негайно перепросити Бога актом щирого жалю та любови. Уникаючи гріха, бо тільки гріх зневажає Бога, треба намагатися подобатися Богові в усьому, що робимо, бо наше життя з усіма гадками, словами і ділами повинно так звертатися невпинно до Бога як магнетна стрілка завжди тяготить до бігуна... Бог має бути осередком нашого життя, праць і трудів. Ми повинні чинити все з любови до Бога. "Тож, каже Св. Павло, чи їсте чи п'єте чи щось інше робите, робіть це на славу Божу!" (I Кор. 10, 31).

Найкращий доказ, що хтось любить Бога, це сумлінне зберігання Божих Заповідей і скрупулятне виповнення своїх станових обов'язків. Фальшива й удавана та любов, що не підтверджена щоденним виповненням Божої волі та своїх обов'язків, бо сльози і зітхання можуть бути обманливою покришкою, щоб закрити перед

людьми брак любови до Бога. "Якщо любите Мене, то зберігайте Мої Заповіді!" (Ів. 14, 15).

* * *

Один чернець благав Господа показати йому, хто найбільший святий на світі і Йому найміліший? Господь послав його до Олександрії, де подибав звичайного шевця. Здивований чернець спитався, чим він займався й як служив Богові. Швець відповів: "Працюю від ранку до вечора в робітні, терплю крики своєї жінки, не скаржуся, як зварить недобру страву, щодня молюся, в суботу роздаю вбогим частину свого тижневого заробітку, в неділю іду до церкви і стараюся все робити на славу Божу". Здивований чернець, зрозумів, що сумлінне виповнення станових і християнських обов'язків це найкращий доказ, що любов заволоділа душею та серцем людини.

4. Любов—це найкращий дар Божий. Треба молитися і благати в Бога любови. Молитва про Божу любов найбільше подобається Господеві, бо любов закріплює в душі Боже царство. Хто полюбить Бога, той буде досконалий в усьому, бо любов стане правилом його думання, говорення, діяння і життя. "Люби Бога, каже Св. Августин, і чини, що хочеш!"

Святий Альфонс Ліґорій, основник ОО. Редемптористів, апостол молитви,— це великий і чудовий взірець для всіх, хто бажає досконало любити Бога. Життя Альфонса було невпинним актом любови.

З любови до Бога Альфонс зрікся світу, подружжя, родини і став убогим ченцем місіонером, щоб душі вести до Бога та розпалювати в них Божу любов. В житті він невпинно повторяв: "Мій Боже, бажаю одного Тебе любити! Мій Боже, хочу завжди навіки любити Тебе!"

В своїх численних книжках невпинно натякає на Божу любов, заохочує всіх любити Бога та просить любови Божої для себе.

Гріхи людей викликали в ньому смуток, бо вони зневажали Бога, якого він любив всім серцем. Він уложив 31 відвідин до Пресвятих Тайн, де має осібний розділ про переблагання Бога за гріхи і невдячність людей. Він бажав обмивати своїми слізьми, ба й навіть кров'ю ті місця, де люди зневажали Бога.

Посеред труднощів і життевих досвідів Альфонс покірно корився Божим зарядженням, повторячи: "Така Божа воля; нехай вона буде завжди благословенна!".

Він намагався всюди і завжди притягнути інших до Божої любови. Молитва, умертвлення, бичування, писане слово і проповіді це його засоби, щоб поширити в світі Божу любов.

Отак він досягнув таку святість, що в хвилині його смерти одне немовля, що дотіль не говорило, закликало: "Альфонс у небі! Альфонс у небі!"

Господи і Боже наш, Тебе били по лиці, опльовували, впокоряли, ранили, страшно бичували і коронували терновим вінцем, щоб Ти міг визволити нас від вічних мук і вчинити гідними небесної почести і вінця. Тому співаємо незглибимій любові Твого Серця: Аллилуя. (Акафист Пресв. Серця, Кондак 8).

Пресвята Евхаристія—це правдива пожива на вічне життя

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ІСУС Христос, по першім чудеснім розмноженні хлібів, сказав евреям: **"Я—хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто споживатиме хліб цей, той повік житиме. А хліб, що я дам, це—тіло моє, що я дам за життя світу. Тоді між собою сперечатись стали юдеї, говорячи: "Як же він може дати нам своє тіло їсти?" Сказав же їм Ісус: "Поправді, поправді кажу вам: Якщо не споживатимете тіла Сина Чоловічого й не питимете його крови, не матимете життя в собі. Хто тіло моє споживає та кров моє п'є, той має вічне життя, і того воскрешу я останнього дня. Бо тіло моє—то правдива пожива, і кров моя—то правдивий напій. Хто споживає тіло моє та кров мою п'є, той у мені перебуває, а я—в ньому"** (Іван 6, 51-56).

У святому причасті ми дістаємо правдиве тіло та правдиву кров нашого Господа Ісуса Христа як поживу на вічне життя. Живий хліб із неба, що його дістаємо на цій землі, є запорукою, що останнього дня знову воскреснемо та будемо брати участь у вічному бенкеті в царстві Отця і Сина і Святого Духа, разом із Пречистою Дівою Марією та всіма святими.

У святому причасті Христос, цар неба і землі, уже тепер лучиться з нами в найбільш приязний спосіб. Через Ісуса Христа ми також інтимно лучимося з нашим небесним Отцем. І тому, що ми всі дістаємо той самий небесний хліб, те саме тіло та ту саму кров Христову, ми також тісно лучимося з кожною іншою людиною, що гідно принимає святе причастя. Пресвята Евхаристія—це родинна пожива Божих дітей.

Через святе причастя Ісус Христос **збільшає** в нас життя, **дає** нам нову силу, щоб **жити** так, як Божі діти повинні жити та й **йти** за ним, нашим Божественним учителем. Він **наповняє** нас своєю власною любов'ю до свого небесного Отця і наших ближніх. Через святе причастя наші лихі схильності **є ослаблені** та ми **є збережені** від численних гріхів.

Через святе причастя наша участь у безкровній жертві Божественної Літургії є повна. З цієї причини свята Церква бажає, щоб вірні, що беруть участь у Божественній Літургії, кожного разу приступали до Господньої трапези. Хто дійсно не може прийняти святого причастя, то він принаймні повинен духово прийняти його, розбуджуючи своє бажання за святим причастям. Це так зване "духове причастя".

Хто є в стані ласки та, з добрим наміром, бажає спожити тіло і кров Ісуса Христа, може щодня принимати святе причастя. Коли б він поповнив легкий гріх, він має жалувати за нього, і потім прийняти святе причастя. Коли б він далі любувався в легких гріхах, його причастя не є "лихим", але він менше дістане ласк.

Хто смертельно згрішив, повинен вперед висповідатись і поєднатися з Богом. Хто свідомо приступає до святого причастя, знаючи, що він знаходиться в стані смертельного гріха, через лихе причастя він поповняє новий смертельний гріх святотатства. Св. Павло каже так: **"Тому то хто їстиме хліб цей чи питиме чашу Господню недостойно,—буде винний за тіло і кров Господню. Нехай, отже, кожний випробовує себе самого і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу. Бо той, хто їсть і п'є недостойно, не розрізняючи Господнього тіла, суд собі їсть і п'є"** (І Кор. 11, 27-29).

В часі врочистого закриття третьої сесії II Ватиканського Вселенського Собору, що відбулося 21 листопада 1964 року, Папа Павло VI оголосив, що відтепер обов'язковий для всіх евхаристійний піст одну годину. Як вірні, що хочуть прийняти святе причастя, так священики, які правлять Божественну Літургію, мають постити одну годину до святого причастя. Вода взагалі не ломить посту.

Людина, що бере участь у Божественній Літургії, повинна спитати себе, чому вона також не принимає святого причастя?

ПРИЧИНА БЕЗВІРСТВА

В світі є багато безвірків, дійсних або практичних. Ніякі богословські аргументи і докази не годні переконати їх про доброту, ласкавість і справедливість Бога чи про потребу практичної щоденної релігії в особистім, родиннім, національнім і міжнароднім житті тому, що їх затурбований дух неспроможний прийняти цих аргументів.

Тільки спокійні духи і задоволені серця є найкращими кандидатами для релігійних аргументів. Отож в розговорах з недовірками і песимістами треба найперше намагатися вспокоїти їх розбурханого духа й усунути все те, що непотрібно дразнить їх, заки зачнемо доказувати їм, що Бог існує і що кожна людина повинна вірити в Христа і зберігати Його заповіді так, як їх пояснює Його Церква, бо Спаситель виразно заявив: "Коли хтось не послухає Церкви, нехай буде як митник і поганин!"

ПЕРЕСТУДА

Багато людей часто перестуджується і має катар. Катар бувае наслідком запалення оболонки в носі. Дуже маленький вірус, що є 300 разів менший аніж звичайні бакцилі, спричиняе це запалення. Лікарі дослідники твердять, що є аж 14 різних вірусів, що спричиняють катар.

Катар може переноситися з одної особи до другої, тому він деяк заразливий. Жінки, як досвід виказує, хворіють більше на катар, аніж мужчини.

Досіль було повір'я, що відпочинок, зимні купелі і пиття плинів захоронюють людей перед катаром, але це неправда, як виказали найновіші досліди. Зате різні лікарства трохи помагають тим, що мають катар, зводячи його на 30 відсотків, а часом на 50.

Як людина затягне катар, то організм сам продукуе протилік, щоб поборювати віруси катару. Якщо він витворить доволі цього протиліку, то людина не дістане катару. Якщо ж цього протиліку замало, то людина стає жертвою докучливого катару.

Я був алькоголиком

М. Щ.

Я вичитав у "Голосі Спасителя" статтю про алькоголізм. Ось тому хочу подати Вашим читачам свою сумну історію для научки тих усіх, що опинилися або мають охоту опинитися в цім страшнім положенні, з якого, по-людськи говорячи, нема виходу.

* * *

НА початку другої світової війни я закінчив військову школу і став молодим старшиною. Як Америка опинилася в війні з гітлерівською Німеччиною та фашистівською Італією, мій батальйон був призначений до Англії, що саме тоді була в дуже скрутнім положенні.

Місцеві громадяни, довідавшись про наш від'їзд на фронт, справили для нас прийняття і забаву. По забаві деякі з них забрали нас до своїх домів і ми були в них гістьми. Це були дні позначені зворушеннями, непевністю, запалом і побоюваннями. В гостинах я 'запізнався' з алькоголем. Забув про пересторогу матері, яка наказувала мені уникати гарячі трунки. Згодом виїхав разом з іншими старшинами і вояками до Англії, де зачав нудитися і почуватися самітнім. Замість шукати розради в корисних зайняттях я звернувся за 'потіхою' до горілки. Вона стала моею товаришкою тоді, як не мав що робити або куди йти, не здаючи собі справи з того, що я котився в безодню, з якої сам ніколи не був би видряпався.

Під час війни був в неодній небезпеці, але ласкавий Господь завжди захистив мене. Скільки моїх товаришів загинуло під час жахливих бомбардувань Лондону, а я по трьох роках цілий і здоровий вернувся додому. Мав я тоді 25 літ. Був я лідером для вояків під час війни, тому сподівався, що в Америці дістану добру працю в якійсь виробничій компанії та легко дам собі раду в житті. Отак я записався на нічні курси торговельства, працюючи вдень в асекураційній компанії. Зразу все йшло добре і чар успіху захопив мене. Удався до Вашинґтону і помалу зацікавився в біржі, в якій чимало людей стратило багато гроша, але дехто доробився. Чому б я не мав заробити трохи гроша в біржі, коли іншим це вдалося? До торговельства додав економію і бизнесменство.

В Вашинґтоні запізнався з молодою українкою, Анною Підвезько. Це була дуже чемна та скромна дівчина, яка працювала в державнім відділі закордонної служби. Вона знала різні европейські мови, тому

легко дістала там працю. Приїхала була до Америки з України по другій світовій війні. Вона допомогла мені пізнати історію України, її славне минуле та тяжке теперішне положення української католицької Церкви. Я сам собі дивувався, як мало знав я про Східню Европу перед зустріччю з Анною.

Анна була побожною католичкою, що брала поважно свою віру та проживала нею. Для неї Бог був усім у житті. Мала до Нього таке сильне довір'я, як дитина до свого люблячого батька. Бог для неї був Небесним Батьком і вона поводилася з Ним як добра дитина зо своїм батьком. Це мене дуже здивувало, бо хоч я ніби був християнином, все таки віра не мала багато впливу на моє життя.

По році знайомства ми побралися і зразу я почувався дуже щасливий і дякував Богові, що послав мені таку добру жінку. Сам не знав, чому Він подав мені такий великий дар. По шлюбі я докінчив торговельний курс і сливе не перепав при іспитах, бо я був алькоголиком, хоч сам цього не знав. При останнім іспиті я був такий п'яний, що не годен був писати його. Хоч моє п'янство не було щоденним з'явищем, все таки воно сильно турбувало Анну, яка не раз благала мене: "Степане, перестань пити, бо буде біда!"Я різно виправдував перед доброю жінкою своє п'янство, заявляючи їй, що великі люди часто при п'янстві дістають нові великі ідеї, що згодом приносять їм успіх у житті. Бідна Анна плакала, але вірила мені. По закінченні бізнесменського курсу відчув, що моє думання було мильне і неправдиве.

Біржа не йшла дуже добре. Ми мали всього $1,000. За ці гроші закупили деякі асекурації, сподіючись, що наш вклад у бізнес принесе нам згодом добру нагороду. Наше положення ставало часом таке скрутне, що ми були змушені працювати на фармі як звичайні робітники, бо не хотіли витрачати решти грошей. Отак ми зачали скитатися по Америці, шукаючи кращої долі. Я студіював приватно бізнесові справи з декількох грубих книжок, висилаючи різні звіти завідателям вашингтонської біржі. Це нам поплатилося, бо наше фінансове положення значно покращало. При кінці року ми мали кілька тисяч долярів.

В міжчасі Бог послав нам прегарного синка і ми охрестили його Гавриїлом, думаючи, що він приніс нам з неба кращу долю. І дійсно доля нам усміхалася. Вашингтонські біржевці щораз більше числилися з моїми сугестіями і порадами. В Америці запанував добробут. Я чувся щасливий і 'горілкою' потверджував своє щастя і успіх у житті. Так здобув при пиятиці багато тимчасових приятелів.

Згодом горілка ставала щораз частішим моїм 'другом', поки не перемінилася в щоденного гостя. Мої приятелі стали ганити мене за це п'янство і не один із них віддалився від мене, бо я не вмів контролювати алькоголю. Алькоголь зачав наявно контролювати мене.

Це п'янство спричинило багато клопотів у нашій родині та витиснуло з Анниних очей немало сліз. Як сильно жінка благала мене перестати пити, але я не послухав її або краще не чувся на силах зректися алькоголю, який щораз сильніше опановував мене. Бажаючи забути про алькоголь, зачав грати голфу, і це врадувало мою Анну. Думав, що ця гра віддалить мене від п'янства, а вона ще більше наблизила до нього, бо по грі втомлені, вдоволені чи розчаровані грачі кінчали в недалекій коршемці денну розривку.

Згодом прийшла депресія. Хоч не була вона довготривала, все таки ми страшно потерпіли на ній. Ця фінансова депресія сильно пригнобила мого духа і я зачав ще більше шукати потіхи в коршмі.

Вкінці ми вже не мали гроша на прожиток, тому вибралися до батьків Анни. Я знайшов собі іншу роботу, але внедовзі стратив її через те, що не з'являвся на час до праці, бо був вранці п'яний. Жінка мусіла йти до праці до споживчої крамниці. Як страшно терпіла, коли ввечорі верталася додому і заставала мене п'яним, це знає тільки один Бог. Сьогодні подивляю її чесноту, бо я не був би ніколи стерпів стільки горя, якщо б був на її місці. Одного разу Анна заявила мені, що була б викинула мене на хідник, якщо б не була присягала досмертньої вірности, як ми брали шлюб.

Тим часом горілка перестала для мене бути забавкою та розривкою. Вона перетворилася в страшного тирана, в дійсну конечність. Час від часу, як я був тверезий, мені щастилося зробити якийсь бизнес, і так заробити декілька соток долярів і цими грішми сплачував довги в коршмах, бо був дійшов до такого стану, що дві літри горілки на день були для мене забавкою. Я прямо не годен був опертися прагненню алькоголю. Не їв і не спав, але все таки не міг стриматися від горілки. Часто будився вранці і трясся. Вперед мусів 'покуштувати' горілки, бо інакше не годен був з'їсти сніданку. Не зважаючи на те, що часто бував п'яний, я інколи потрапив перебороти спрагу 'алькоголю' і цілий тиждень був тверезий. Ця тверезість підносила мою жінку на дусі і вона бідняга дякувала Богові, сподіючись, що це вже кінець мого п'янства і її мученництва.

Так воно зовсім не сталося. Навпаки, моє п'янство ставало хронічним. До цього долучилася ще смерть Анниного батька і хвороба її доброї матері. Навіть сама Анна захворіла з вичерпання та гризоти. Родинна трагедія і хвороба жінки трохи опам'ятали мене, бодай на час. Я зрозумів, що мушу зовсім перестати пити. Не смію брати навіть одного келішка алькоголю! Думав, що тепер уже надобре візьмуся до своїх постанов, бо не одну вчинив у минулому, але не дотримав. Жінка бачила, що я дійсно поважно взявся до діла і боротьби з п'янством і це сильно потішило її духа. Душевна радість помогла їй приходити до здоров'я.

Два тижні по цій останній постанові я знову прийшов додому п'яний. Чому ж я впився? Не мав у праці ніякого клопоту, щоб заливати алькоголем, не сварився ні з ким... Чому ж я знову закуштував горілки? Де ж ділися мої добрі постанови? Де рішучість? Де обітниця вчинена жінці більше ніколи не пити? Думав і думав, але відповіді не знаходив, чому властиво впився. Не знав чому, і кінець! Пригадую, що хтось подав мені келішок і я випив. Це

все.

Згодом знову рішився боротися з алькоголізмом і відновив зламану постанову. На жаль воно легше вчинити постанову ніж виконати її. Одного вечора я зайшов до коршми, щоб зателефонувати до знайомого-бизнесмена. Інші пили і я покушав. Це кушання скінчилося так, що зовсім упився. Вранці опинився в розпуці. Самодовір'я опустило мене. Навіть не мав охоти більше боротися з собою, бо не мав надії, що переможу лиху звичку. Зневіра так опанувала мене, що почав лякатися якогось нещастя. Боявся вийти на вулицю, щоб часом не впав на дорозі і не згинув під якимось автомобілем. Понурі, самогубні гадки зачали страшно докучати мені: "Ти підляк! Повісся! Застріль себе! пощо марно живеш на світі? Ти непотріб. Ти негідний дихати Божим повітр'ям!" Ці гадки часом так сильно опаморочували мене, що я думав, що прямо зійду з розуму, якого й так багато не було в мене. Отак я мучився ще два повні роки. Єдина підпора в цім часі була моя добра жінка, що краще ніж я бачила мою хворобу і ревно молилася за моє фізичне і моральне одужання, благаючи Христа Спасителя змилосердитися над її нещасним чоловіком. Одного ранку навіть украв декілька долярів від жінки, щоб купити горілки. Часом уночі зазнавав дійсних пекельних мук, що їх відчувають прокляті в пеклі. Побоювався, що вискочу з хати крізь вікно й так закінчу своє злиденне життя та горе Анни. Приятелі та знайомі почали побоюватися, що дійсно зійду з розуму і до смерти пробуватиму в божевіллі.

Тут мій брат лікар прийшов мені на поміч. Він послав мене до лікарні умово хворих і нервових. Ця лікарня займалася особливо алькоголіками, що зійшли або сходили з розуму. Нагляд і опіка співчутливих лікарів допомогли мені помаленьку відзискати притомність ума. Я почав ясно думати. Фізичні вправи скріпили моє сильно ослаблене здоров'я. Один лікар потрапив переконати мене, що я був поважно хворий фізично й умово, чого в самолюбстві я досіль не допускав.

Його вияснення допомогли мені зрозуміти, що воля алькоголика стає надзвичайно слаба, як іде про боротьбу з алькоголем, хоч в інших ділянках вона годна бути доволі сильна. Він пояснив мені, як це можливо бажати зірвати з алькоголем і водночас не виконувати свого рішення. Я зрозумів свою внутрішню слабість, для якої тільки один Бог був дійсним Лікарем. Ось тому немов блудний син всім серцем звернувся до Нього, благаючи ласки вилікуватися або померти, щоб закінчити власну нужду та горе своєї доброї, але через мене нещасливої родини. Одного дня священик, що вінчав нас, відвідав шпиталь і довго розмовляв зо мною немов з приятелем, хоч я був лихим християнином. Він пояснив мені, що воно замало молитися за виздоровлення і водночас не трудитися, щоб осягнути його. "Мій друже", казав він, "сама молитва не злічить тебе. Ти мусиш боротися з лихою звичкою, за всяку ціну уникати нагоди, що ведуть тебе до п'янства, приступати часто до Св. Причастя, читати добрі книжки, бути завжди зайнятим і ніколи не довіряти, що сам потрапиш вийти з лиха, яке собі спричинив надужиттям алькогольних трунків, бо Бог тільки тим помагає, що працюють над собою. Бог не має звичаю робити для людей того, що вони самі з Його поміччю годні виконати!"

Коли ж лікар заявив, що моя дружина буде змушена на все життя вислати мене до ментального закладу, бо зовсім зійду з розуму, якщо не перестану пити, або що помру на удар серця, і повідомив про це бідну жінку, то я вперше зрозумів своє безвихідне положення. Було б воно дійсно безвихідне, якщо б не був мав віри в Бога та Його милосердя. Зрозуміння власної немочі було ударом для моєї гордости, бо я думав, що все можу виконати власними силами, як це колись бувало в бизнесових справах.

Я дрижав на вид власної немочі та безпорадности, як виходив зо шпиталю. Мені ввижалася божевільня з упідленими і здеградованими людськими істотами, які щоденно тиняються по коритарях шпиталя, не знаючи, пощо живуть на світі. Прийшовши додому, декілька днів стримувався від алькоголю. Мені здавалося, що переміг схильність до п'янства. І так поволі перестав молитися. Минув один місяць і я знову став пити. Ховав від жінки пляшки горілки, де тільки міг. Не раз уночі пробуджувався і витягав пляшку з-під ліжка, бо не міг витримати алькогольної спраги. Часом як стримувався від алькоголю, то шлункові корчі докучали мені.

Одного вечора сидів в кухні та попивав горілку. Жінки не було вдома, бо працювала вночі. З повної пляшки ще залишилася половина. "Це вистане доранку!" промовив сам до себе, бо знав, що потребуватиму цього лікарства вдосвіта. І саме тоді задзвонив телефонний апарат. Це говорив мій давній приятель, такий самий алькоголік як я. Він був **зовсім тверезий!** Це страшно здивувало мене, бо десять літ не бачив його. Була чутка, що родина вислала його до божевільні, бо не могла з ним дати собі ради через його пиятику. Він спитався, чи міг би відвідати мене. Я дивувався, як він видістався з божевільні. "Прошу приходити", відповів я, тішучись, що обидва поп'ємо собі та з'їмо вечер'ю.

Через чверть години Джек К. станув на нашім порозі. Він був вповні здоровий, бадьорий, веселий і щасливий. Страшно змінився... Шкура на його обличчі блищала. Що сталося? Він зовсім інакший!...

"Прошу, прошу. Заходи до хати! Що сталося?"—проказав я до Джека. Давній алькоголик глянув мені прямо в очі та промовив: "Я знайшов Бога і себе самого!" Блискучі очі потверджували його слова так, що я не мав найменшого сумніву, що Джек говорив правду. "Таж ти був колись таким самим нуждарем як я!" закликав. "Як же ж ти змінився!"

"Бог змінив мене в Своїм безмежнім милосерді!" відповів Джек. "Я теж звертався до Нього, але ніщо з того не вийшло! Я дальше пиячу!"—тягнув я.

"Може ти зле звертався?..." —усміхнувся Джек. "Бога треба брати поважно. Алькоголик мусить признати перед Богом свою повну нездібність видобутися з багна п'янства, але це слід покірно і щиро визнати... Потім всіма силами треба молитися і докладати всіх можливих зусиль, щоб позбутися ли-

хої звички. Ні Сам Бог, ні сам алькоголик тут нічого не вдіє. Обидва мусять співпрацювати в цій справі... Може ти занадто покладався на власні сили, тому це не вдалося тобі..."

* * *

І так цього вечора Джек розповів мені, як він знайшов Бога, як узявся поважно до релігії, як тяжко було йому обминати коршми і приятелів, що люблять алькоголь, тощо. Говорив спокійно, не ганячи мене за пляшку, що стояла передо мною на столі. Знав мою неміч, тому радше співчував мені. В розпуці один приятель завів його до знайомого священика, з яким мав довгу розмову. По розмові взявся поважно практикувати віднайдену релігію, і Бог допоміг йому видобутися з багна п'янства й алькоголізму. Це сталося тому три роки. В цім часі зазнав багато конання через брак алькоголю, поки не переміг лихої звички і його організм не очистився зо спраги за алькоголем.

Джек заявив, що знайомі говорили йому про мене і моє нещастя. Ось тому навідався до мене, щоб поділитися власним досвідом і доказати мені, що людина з Божою поміччю годна перемогти себе і відзискати затрачену гідність. Його історія зацікавила мене, бо я почувався безнадійний. "Якщо Джек міг перемогти себе, то чому б я не потрапив втяти подібної штуки? Таж він був таким самим алькоголиком як я!" промовив до себе в душі.

Джек і я довго розмовляли в кухні. Я взяв пляшку недопитої горілки і на його очах вилляв до умивальниці. Це була перша перемога. В розмові пригадав йому, як мій батько нехтував Церквою та словами священика, заявляючи, що ніхто не мав права навчати його, як слід поступати в житті. Життя переконало мене, що воно зовсім інакше, бо коли б я був послухав навчання священика, то вже давно був би став порядною людиною і не був би стільки затроював життя своїй дорогій Анні.

Хоч я завжди вірив у 'якесь вище Єство', все таки не брав поважно своєї віри, бо захоплювався безбожними астрономами і науковцями, які заявляли, що таємницю світу можна вияснити без Бога. Не годен був зрозуміти, що всемогутній і безмежний Бог хоче займатися такими нужденними сотвореннями як я. Так, я не знав, що ми Його діти, хоча б які були бідні, грішні і немічні.

Перед розмовою з Джеком сумнівався про свої релігійні переконання, питаючись себе, чи побожні і боголюбні люди мають рацію. Тепер бачив, що з Божою поміччю Джек доконав того, що для мене самого було прямо неможливе. І в цій надумі я змінив своє наставлення до чуд. Таємний голос шептав у моїм серці: "Забудь своє минуле. Дивись на Джека. Це живе чудо! Він приносить тобі щасливу новину відкуплення!" Бачив Джека в його слабостях і відродженні. Це ж відродження почалося тоді, як він уповні віддався Богові та покірно признав свою неміч...

По кількох днях я покірно пішов за прикладом Джека і пожертвував себе Богові на ціле життя, заявляючи Йому, що сам собою я чисте ніщо. Без Бога я був би загинув. Признав теж власні гріхи, пішов до священика, почав завчати християнську віру, прийняв тайну покути і Пресв. Евхаристії і зачав

довгу боротьбу з алькогольною схильністю. По трьох роках став зовсім здоровий. Щастя вернулося до нашої родини і бідна Анна віджила по довгих літах нужди і горя.

Щоправда, я не смію зовсім вживати алькоголю, бо інакше опинюся в безодні п'янства. Проте в житті є багато інших приємностей і зайнять ніж пиятика.

Ось моя наука для всіх алькоголіків: "Бог і признання власної безпомічности це єдина дорога до перемоги над тираном алькоголізму".

---

1) Чи можна другий раз приймати миропомазання? Так роблять деякі латинські школи з нашими дітьми. Чи це добре?

Це зовсім недобре. На жаль деякі латинські Сестри, не знаючи нашого обряду, велять нашим дітям, що ходять до латинських шкіл, вдруге приймати миропомазання. Винні тому не так Сестри, як батьки згаданих дітей, що не повідомили Сестер, що їх діти вже охрещені та миропомазані. Священики-парохи так само повинні повідомляти про це латинських Сестер учительок.

Друге миропомазання не має ніякого значення, бо тайни миропомазання важно раз уділеної не вільно повторяти. Якщо б хтось свідомо робив це, то він допускався б смертельного гріха.

Слід так само зазначити, що наші діти, які з конечности ходять до латинських шкіл, мають в неділю та свята вислухувати Службу Божу у власних церквах. Ніхто не має права змушувати їх іти на Службу Божу чи приступати до святих тайн в латинській церкві тому, що вони ходять до латинської школи.

2) Чи можна в наших церквах в неділю та свята під час богослужб грати на органах?

В наших церквах невільно мати ніяких органів. Де це надужиття існує, звідтам треба негайно усунути його. Дух нашого обряду хоче, щоб ввесь нарід, приявний у церкві, брав живу участь у богослуженнях. Заведення органів до деяких наших церков—це латинізація, заборонена Папами і Східнім канонічним правом, отож її треба негайно усувати, щоб тримати наш обряд чисто східнім.

3) Чи можна брати собі додому парафіяльне добро?

Брати незаконно чуже добро—це красти, а крадіж заборонена сьомою Божою заповіддю. Крадіж—це гріх, а крадіж церковного добра—це подвійний гріх: крадіж і святокрадство, цебто крадіж церковних, Богові присвяче-

них речей. Хто вкрав, той мусить звернути вкрадену річ або заплатити за неї, якщо може, бо йнакше Бог не простить гріха, хоча б хтось не знати, як часто сповідався.

4) Чи Христос два рази родився і два рази вмирав і два рази воскрешав?

Ні, Христос тільки один раз уродився в Вифлеємі, раз помер за спасіння людей на Голгофі і раз воскрес. Тепер Він навіки проживає в небі і більше не годен померти.

5) Скільки в Греції є католиків?

В Греції є католики східнього і західнього (латинського) обряду. Католиків східнього обряду є тільки около 2,500 осіб, але вони є дуже активні в громадськім житті і пресі. Покійний їхній єпископ Калявасі не бажав поодиноких поєднань, навіть тоді, як деякі грецькі православні священики зголошувалися до нього і виявляли бажання поєднатися з католицькою Церквою. Покійний єпископ велів їм залишатися на своїх місцях і підготовляти грунт для загального поєднання Греції з папством, до якого вона ще сьогодні має багато жалів.

Католиків латинського обряду є в Греції около 45,000, хоч перед другою світовою війною було їх около 65,000, а тому сто років 200,000.

Грецька православна Церква, що тепер являється найбільшим противником церковного поєднання з Римом, не звертає багато уваги на грецьких латинників, бо вони не мають там великого впливу і при тім чисельно занепадають. Зате грецька православна єрархія не любить католиків східнього обряду між своїм народом, бо вважає їх за працівників загального поєднання Греції з Римом.

Існування католиків східнього обряду в Греції має свій початок від церковної громади, що повстала в Царгороді в 1912 р. По першій світовій війні багато греків мусіло тікати з Туреччини. Між утікачами були й грекокатолики, цебто греки, що були католиками. Вони в 1922 р. перейшли до Греції і тут започаткували католицьку вітку грецької східньої Церкви в своїм краю, в якім від патріярха Мих. Керулярія цебто від 1054 р. не було католицького єпископа східнього обряду.

6) Я мав наречену. Вона захворіла. Як умирала, то я прирік їй, що ніколи не буду женитися. Чи я зобов'язаний цією обітницею, бо тепер трапляється мені нагода оженитися з доброю і побожною дівчиною?

Ви не зобов'язані вчиненою обіцянкою, бо звичайна обітниця не зобов'язує людей під загрозою гріха. Це напевно не був обіт вчинений Богові, бо обіт зобов'язує, а звичайна обіцянка ні. Якщо ваша наречена в небі, то вона напевно не буде гніватися на вас, бо в небі душа вповні щаслива і всім щастя бажає. В небі нема заздрости на щастя інших.

7) Католики вірять, що на слова освячення "Це—Моє Тіло" і "Це—Моя Кров", єство хліба і вина перетворюються в Тіло і Кров Спасителя. Чи наші православні браття вірять у те саме цебто чи приймають переєствлення-транссубстанціяцію?

Між грецькими богословами Мелетій Пігас (1535-1601) перший ужив і прийняв слова "переєствлення", як збивав протестантську науку. Проте він докоряв латинникам за вживання опрісноків, бо вважав їх за юдаїзм. Здається, що латинська Церква зачала вживати опрісноків цебто неквашеного хліба для Пресв. Евхаристії бже в апостольських часах.

8)Я вичитав в одній книжці, що перший ватиканський Собор 1869-1870 р. заявив, що людина годна власним природним розумом пізнати Бога. Якщо воно так, то всі нехристияни є в злій вірі, тому не годні спастися. Чи воно так?

Перший ватиканський Собор заявив, що людина при помочі свого природного розуму годна з певністю пізнати Бога як **причину і кінець світу,** дивлячись на сотворений світ. З окреслення Собору виходить, що подібне знання є

можливе для людини навіть незалежно від об'явлення. Людина має цю можливість навіть тоді, як вона є ще в стані смертельного гріха, і тому не має участи в Божім житті при помочі освятної ласки.

Проте Собор зовсім не сказав нічого про те, який вплив на це пізнання Бога природним розумом має моральний характер людини, передання, виховання і взагалі її життя в поганстві, якщо вона належить до якоїсь поганської релігії. Соборові Отці в своїм рішенні заявили тільки те, що людина годна своїм природним розумом пізнати Бога як причину і кінець світу. В рішенню нічого не згадано, чи людина годна природним розумом пізнати Бога як Творця світу.

Це ж пізнання Бога як причини і кінця світу дуже недосконале. Проте воно може бути початком кращого його пізнання, якщо людина прийме Божу ласку, якої в теперішнім порядку світу нікому не бракує, бо всі люди покликані до надприродної цілі. Якщо людина прийме цю ласку, дану їй у незнаний нам спосіб, то вона наближиться до Бога і згодом отримає від Нього всі ласки потрібні до спасіння.

І саме тому не вільно думати, що всі погани бувають прокляті. Церква ніколи не видала подібного рішення, бо воно не має основи в об'явленні. Бог хоче спасти всіх людей, каже Св. Павло (I Тим. 2, 4), тому напевно подає їм усі потрібні ласки до спасіння, коли вони без власної вини і впертости не знають Христа і Його Церкви, що є звичайним засобом спасіння для християн (Мт. 18, 17).

9) Знаю одного чоловіка, що вічно незадоволений, все критикує і на все нарікає. Чому він так поступає?

Цей чоловік мусить бути одним із тих нещасливців, що все бачать крізь чорні окуляри власного песимізму, бо є люди, що бачать в інших лишень те, що недобре, хоч вони самі не годні в сумлінні назвати себе добрими. Хіба ті, що люблять битися з другими, не кричать найголосніше і не скаржаться, як хтось розіб'є їм носа? Хіба ті, що завжди понурі, нервові, заздрісні, не скаржаться найбільше на тих, що мають подібні 'прикмети'?

Ці вічні критики і нарікайли самі відповідають за те, що вони нещасливі. Вони знають, що зле поступають, але навмисно не хочуть змінити власної поведінки, що затроює їм і іншим життя. Як часто ті, що самі нікого не люблять і для інших нічого не хочуть зробити, скаржаться, що інші не люблять їх і не дбають про них? Зате людина, що є внутрішньо задоволена, рідко критикує інших. Вона чується щаслива, тому бачить світ крізь рожеві окуляри. Якщо ж завважить щось недобре в інших, то легко вибачає їхню людську неміч і виправдує їх.

ГОДИННИК ДЛЯ СЕРЦЯ

Людське серце це дуже скомплікований орган. Якщо серце перестане битися, людина вмирає. Якщо воно заслабо б'ється, то людина почувається затуманена, бо замалий рух серця не годен посилати крови по різних частинах тіла. Як же кров належно не кружляє, то мозок не дістає відповідної кількости кисня, і тому не функціонує так, як треба. Брак кисня часто спричиняє навіть зомління.

Сьогодні лікарі винайшли штучний годинник, що вкладають до організму людини. Це вимагає маленької операції. В годиннику є батерія, що триває три роки. Годинник регулює биття серця, щоб людина могла нормально почуватися. Зразу були різні трудності з цим штучним годинником, але сьогодні багато з них усунено.

Лікарі сподіються, що внедовзі знайдуть такий годинник, що буде функціонувати електрикою самого людського організму, тому не буде потрібно батерії.

Смерть єпископа Теодора Ромжі

Василь Штелень

КОЛИ людина терпить за свої особисті інтереси—це її приватна справа; такому можна іноді співчувати або й не присвячувати йому уваги. Коли ж людина терпить за загальні інтереси, і ще більше, коли хтось являється репрезентантом благородної ідеї більшости народу та коли за цю ідею не тільки терпить, але готов і життя своє пожертвувати, то це спільна справа цілого народу.

Таким був без сумніву наш закарпатський єпископ Мукачівської єпархії Кир Теодор Ромжа. Він став справжнім мучеником за віру і Церкву Христову, переслідуваною комуністичною владою в Україні. Єпископ Теодор Ромжа народився в 1911 в Великому Бичкові на закарпатській Гуцульщині, в сім'ї залізничного урядовця. Теодор був четвертим з п'яти дітей у подружжі Ромжів.

Тому, що синок гарно вчився вже в початковій школі, батьки вирішили дати його до української гімназії в Берегові. Але вже на шкільній лавці Теодор відчув покликання до священичого стану і, закінчивши гімназію, вступив до Ужгородської Духовної Семінарії з наміром стати священиком. Тут, у столиці Карпатської України, також училися в Дівочій учительській семінарії і його три сестри—Марія, Єлисавета й Анна, відомі згодом учительки українських шкіл на Гуцульщині, які в 1939 були звільнені з праці за український патріотизм угорською окупаційною владою; пізніше були перенесені з рідної Гуцульщини під словацько-угорський кордон.

На інтелектуальні здібності молодого богослова в Ужгороді звернули скоро увагу його професори і після наради з єпископом його вислано на університетські студії до Риму. Тут, у центрі католицько-християнської культури, відкрилися молодій ідейній людині з зелених Карпат великі можливості і він з них черпав повними пригорщами. Головне набув широке знання і витончену культуру у відомому єзуїтському університеті "Грегоріянум". Закінчивши теологію і філософію з правом професури, Ромжа став священиком. Та не судилось йому дальше проживати у Вічному Місті, бо на бажання свого єпископа Кир Олександра Стойки треба було обняти катедру богослов'я в Ужгородській Духовній Семінарії.

Головною метою молодого, здібного й високо ідейного професора, о. Теодора Ромжі, було дати своєму народові чесних і високо освічених душпастирів. Тим більше, що він мав стало перед очима розкол і велике число сект різних напрямків. В цьому дусі наполегливо працював аж до приходу большевиків у жовтні 1944 року, ставши безпосередньо перед тим (24 вересня 1944 р.) також і єпископом Мукачівської єпархії.

Саме тепер наближалися переважні часи для Карпатської України і католицької Церкви зокрема. Єпископ знав добре суть комунізму і він, як добрий воїн Христа, постановив твердо видержати на полі бою. За ласкою Божою озброїв себе й озброював свій народ непохитною вірою в Бога і молитвою, як це робили правдиві мученики. І большевики здавали собі справу з того, що в особі єпископа Ромжі мають твердого противника, боротьба з яким не буде легка.

Так сталося, бо демократичних свобід у західньо-европейському розумінні російсько-большевицький окупант ніяк не заповідав. Навпаки, народові прийшлося жити під тиском шаленної большевицької аґітації та пропаганди, яких правдива фізіономія була — обман включно з терором. Українська ж католицька Церква в плянах комуністичної партії й уряду, а також і московського патріярха, була засуджена на повну ліквідацію. Ситуація для католицької Церкви погіршилася ще більше, коли Закарпаття (1945 року) включено до Української ССР, а тим самим автоматично і в орбіту політичного панування над нашою батьківщиною Москви. Тепер офіційний зв'язок з Апостольською Столицею для єпископа був перерваний.

Таким чином, можна думати, що коли в плянах большевиків українська католицька Церква мала бути зліквідована, то в плянах Божих це, мабуть, означало її духове обновлення і скріплення, але не в зовнішніх гарних формах, вироблених на протязі віків, а в змісті саме тоді, коли Церква була формально ніби зліквідована, а фактично лише загнана в катакомби. Бо навіть і насильне запровадження т. зв. російського православ'я—це тільки тимчасова, переходова і проминаюча фаза, а московський патріярхат, як раніше за царату, так і тепер за большевиків—це наявне знаряддя російсько-імперської політики, існування якої на далеку мету неможливе.

До приходу большевиків у Карпатській Україні з 860,000 населення—понад 460,000 становили українські католики (чи по давній термінології—грекокатолики. Православних нараховувалося округло 108,000 душ. Мукачівська єпархія перед приходом большевиків мала 281 парафій, 354 священиків, 85 студентів теології, понад 30 монахів і більше 50-ти монахинь. Крім цього, на Закарпатті діяло понад 30 церковних шкіл, в яких училося понад 2,-500 учнів. А Василіянський манастир (один із сімох) на Чернечій Горі біля Мукачева був від віків релігійною твердинею для цілого Закарпаття.

* * *

Перший, організований конфлікт між окупаційною владою і єпископом Ромжою стався після 6-го листопада 1944. 6

ПРИГАДКА

Просимо всіх шановних читачів і добродіїв "Голосу Спасителя" не висилати до редактора ніяких замовлень на наші книжки, ані передплат чи дарунків на прес-фонд. Всі замовлення, передплати і дарунки на прес-фонд прохаємо висилати до адміністрації "Голосу Спасителя" на що адресу:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

листопада по всьому Закарпатті святковано 27-му річницю Жовтневої революції. В Ужгороді на це святкування запрошено, з певною метою, також і єпископа Ромжу, від чого він, мабуть, з тактичних причин не відмовився. Але стало гірше, коли Владику "попрошено" скласти привітання для Червоної армії. Відмовитись від цього було вже просто небезпечним як для нього особисто, так і для Церкви взагалі. Єпископ обмежився до мінімуму і лише так, як вимагала льояльність у наявній ситуації.

Але конфлікт почався з того, що в пресі опубліковано промову єпископа у зміненому тексті тобто подано не те, що він говорив, а крім цього, на петиції до Сталіна, якої Владика не схвалював, подано його підпис на першому місці. На протест з цього приводу у відповідних чинників відповідь була, що від нього цього вимагалося і так треба було зробити. Большевикам не йшло тільки про льояльність з боку єпископа Ромжі, бо тотальна комуністична система захотіла зробити католицького ерарха безоглядним знаряддям большевицької політики.

Згаданий інцидент можна назвати тільки прелюдією до властивої трагедії. Большевики на самому початку поводились з єпископом, можна сказати, з деякою обережністю. Робили вони це можливо тому, щоб не зразити для себе населення. Але як тільки Карпатську Україну включено офіційно до Української ССР, вони перейшли до брутальних методів включно з убивством.

* * *

Ще навіть перед офіційним включенням Закарпаття до Совєтського Союзу допущено грабіж церковного майна і насильне передання деяких українських храмів православним парафіям. В рядах арештуваних і засуджених на заслання українців під закидом нельояльности до комунізму були також і українські католицькі духовні особи. Після 1945 року це число і збільшилося. Чим дальше, тим більше большевицька революція на новоокупованих землях прибирала всіх форм властивої їй брутальности. З православним духовенством, головно русофільського напрямку, окупант не мав якихбудь труднощів. Тому, що православне духовенство було в великій мірі під впливом російських або проросійських кіл, його без труду вдалося звільнити з-під юрисдикції сербського патріярха і підпорядкувати російському патріярхові. Це зроблено головно шляхом агітації і вислання делеґації до Москви з метою "просити" патріярха, щоб погодився прийняти православних Закарпаття під свою владу... З цією делеґацією, очоленою адміністратором Мукачівсько-Пряшівської епархії, ігуменом Т. Сабовом, поїхав також і представник місцевої комуністичної партії й заступник голови Народної Ради—Петро Лінтур (за деякими відомостями—атеїст), завданням якого напевно було вести справу в дусі партійної лінії.

* * *

Єпископові Ромжі було "запропоновано" також поїхати до Москви з метою обговорити справу церковного об'єднання, від чого він категорично відмовився, взявши на себе свідомо і всі консеквенції. Після цього курс поборювання католицької Церкви, а головно єпископа Ромжі прибирав все гострішої форми. Методи поборювання католицької Церкви випрацьовано частинно в Москві вже під час побуту там православної делеґації; але безпосередньо в ліквідації нашої католицької Церкви на Закарпатті відограли ролю деякі духовні і світські православні кола, партійні функціонери за вказівками таких уповноважених як, наприклад, полковники Червоної армії Мельхіс і Тюлпанов, а також за дорученням Петра Лінтура, як керівника Обласного управління для релігійних культів.

Вже в грудні 1944 р. (декретом Народної Ради) Церкву відділено від держави) що, до речі, стосувалося також і пра-

КАРА ЗА НЕХТУВАННЯ ЦЕРКОВНИМИ ЗАПОВІДЯМИ

Бувають люди, що зберігають Божі Заповіді, але не зважають на те, що Церква велить їм, цебто не дбають про церковні Заповіді, заявляючи: "Е-е-е, це тільки церковна Заповідь! Бог не видав її". Ці люди страшно помиляються, бо не здають собі справи з того, що Христос одобрює і затверджує Своїм божеським авторитетом все те, що Церква в Його імені видає для добра повірених собі душ. "Коли ж він не послухає Церкви, то нехай буде для тебе немов поганин і митник!" (Мт. 18, 17).

Церква це живий Божий голос для всіх християн. Вона їх духовна Мати і ліцерка на шляху до вічного життя. Як добрі діти мають слухати своїх земських батьків, так християни повинні шанувати і слухати церковних законів, бо через церковні Заповіді Церква веде людей до неба. За нехтування церковних законів Бог часом дивно карає тих, що не зберігали їх.

В Америці в однім маленькім містечку проживав один чоловік, що звався Семен К. Він колись ходив до церкви, хоч недуже часто, бо був завжди 'зайнятий'. Як же постар'вся, то вже не був зайнятий, але все одно до церкви не ходив, бо був ніби слабий, хоч ця слабість зовсім не перешкоджала йому ходити по місті. Коли ж священик звернув йому на це увагу, то Семен відказував: "Як піду до церкви, то мені крутиться в голові!"

Отак цей чоловік прожив до старости літ. Перед смертю в останній хвилині якось виспов'дався. Всі думали, що Христос забув про те, що він не хотів ходити до церкви на Службу Божу, але так не сталося.

Семен помер у зимі. В містечку, в якім Семен К. докінчив своє життя, не було сталого священика, тому там не було Служби Божої кожного дня, а тільки в неділю.

Що ж сталося? В дні похорону паламар намагався запалити електричну піч, щоб огріти церкву, бо надворі було страшно зимно. О диво! Нова піч відмовилася палити! Хоч як бідняга паламар намагався розпалити в печі, його зусилля не вдалися.

В наслідок зимна в церкві, погребник не міг взяти тіла покійного Семена до церкви. Його треба було занести до залі і там відправити похоронні богослужби.

Всі ж люди, зобачивши це диво, отак заговорили між собою: "Христос не впустив Семена до церкви, бо не знав його. Семен за життя не хотів ходити до церкви, тому Бог не дозволив, щоб по смерті туди занесли його!"

Нехай приклад нещасного Семена К. буде для всіх пересторогою, що ніхто безкарно не може кепкувати собі з церковних Заповідей і самовільно звільняти себе від них або грішно переступати їх!

вославних). А в квітні 1945 р. заборонено навчання релігії в школі, бо, мовляв, навчання й виховання молоді прислуговує тільки державі... В слід за цим учителям заборонено ходити до церкви—"щоб молоді не давати поганого прикладу"... Це стосувалося не тільки католиків, а й православних. Але одночасно з тим Народна Рада (тимчасове політичне управління Карпатської України) видала два декрети, які мали управильнювати перехід католиків на православ'я: перший декрет (в грудні 1944 року) нормував індивідуальний перехід, а другий (в квітні 1945 року)—колективний, цілих парафій, згідно з яким (якщо на православ'є записалося принаймні дві треті парафіян) православній парафії передавалися храм і ціле церковне майно.

Таким чином бажалося осягнути ліквідацію наявних українських католицьких парафій. Це роблено головно при кінці 1944 року і в першій половині 1945 року, коли т. зв. "земельні комісії" збирали підписи від незаможних громадян, головно селян, обіцюючи їм більші земельні приділи. Але на підписаних формулярах пізніше дописувано текст—"заяву" про перехід до російської православної Церкви. Таким чином большевики самі засвідчили недвозначно про те, що комуністичну дійсність характеризує наявний обман, психічний тиск, а якщо справа вимагає—терор.

* * *

Широкі народні маси скоро спостерегли, в чому справа і про що большевикам ідеться, та не всі захотіли віру міняти за земельні приділи. Забрані 73 храми католикам не повернено, одначе ліквідацію католицьких парафій таким шляхом в цілості не здійснено, а були випадки, що православні переходили знову на католицьку віру. Єпископ Ромжа, в свою чергу, твердо боронив права Церкви: вимагав свободи для католицької релігії, повернення забраних храмів і церковного майна, протестував проти арештування священиків і вимагав їхнього негайного звільнення. Він їздив від парафії до парафії по всьому Закарпатті й неустрашимо утверджував людей у вірі та вірності до Апостольської Столиці.

* * *

В державну політику єпископ Ромжа не вмішувався, одначе через свою релігійну діяльність він большевикам був не тільки невигідний, але, на їхню думку, дуже небезпечний. Тому вирішено прийняти ще більш драстичні засоби: 27 жовтня 1947 року зорганізовано "автомобільовий випадок", в якому єпископа Ромжу важко поранено, а большевицькі "спеціялісти" в мукачівській лічниці подбали про те, щоб чимскоріше епископові вкоротити життя.

Таким чином, 1 листопада 1947 року помер борець за віру і Христову Церкву на Закарпатті єпископ Теодор Ромжа.

ХРИСТИЯНИН І БЕЗБОЖНИК

Безбожник хвалився своїм недовірством і кепкував собі з живої віри свого сусіда католика. Раз отак відозвався до нього: "Бідний Іване, як болюче відчуєш по смерті свій самообман, якщо зобачиш, що небо, якого ти сподівався, є тільки видумкою священиків!"

На це побожний католик відказав: "Бідний Семене, як болюче відчуєш на своїй шкурі, як зобачиш, що пекло, з якого ти насміхаєшся, не є видумкою священиків, але гіркою дійсністю!"

Уважне та часте читання Св. Письма пригадує нам на останню нашу ціль і ободрює посеред знєвіри змагати до неї. В цій святій книзі бачимо любов Бога до безсмертних душ, викриваємо вартість душі, розуміємо нічевість земських багатств і запалюємося ревністю вірно служити предоброму Творцеві. "Не складайте собі скарбів на землі", каже Спаситель, "де міль і ржа нищать їх, й де злодії підкопуються й викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа не нищать їх, і де злодії не підкопуються й не крадуть. Бо де скарб твій, там буде й серце твоє" (Мт. 6, 19-21).

АМЕРИКАНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ПРЕСА

Католицька преса в Америці дійшла до небувалого розвою. Минулого року видано там 1,003 католицьких книжок. 130 журналів досягло числа 5,026,916. 376 місячників досягнуло числа 22,533,860. Католики ніколи досіль так не цікавилися і так сильно не читали католицької преси, як досіль. Що більше? Навіть багато некатоликів цікавиться і читає католицьку пресу, щоб належно орієнтуватися в релігійних і моральних справах християнської релігії.

А як стоїть наша українська католицька преса? Дуже слабо! Час нам пробудитися з погубного сну і взятися до праці, щоб бодай одна українська католицька часопись була в кожнім українськім католицькім домі.

Що Ви вчинили для нашої української католицької преси? Чи приднали бодай одного передплатника для якоїсь української католицької часописі?

НАШ ВСЕСВІТ

Люди завжди цікавилися всесвітом і бажали знати, який він великий і з чого складається. Сьогоднішні вчені годні багато більше знати про всесвіт ніж колись, бо мають кращі інструменти. Радіо-астрономія сильно поступила вперед за останніх 50 літ.

Входячи до літака, одна старша пані промовила до летуна: "Пане, будьте такі добрі і не летіть скоріше ніж звук, бо ми обидві хочемо трохи побалакати собі в літаку" і показала на свою немолоду товаришку.

Людина досягає середнього віку, коли не звертає уваги на телефон, що дзвонить у суботу ввечорі.

Колись старші люди не журилися, що треба було вставати о п'ятій годині рано. Їхні сини і дочки й сьогодні теж не журяться цим.

Ольга до Анни: "Анно, та ж ти насадила шлюбний перстень не на той палець, що треба!"

Анна: "Це нїщо, бо й я не вийшла заміж за того чоловіка, що треба було вийти".

Деякі люди отак дивляться на всякі секрети: ці секрети або задобрі, щоб не ділитися ними, або вони не варті, щоб тримати їх у секреті.

Останні Місії в Австралії

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

(ПЕРТ, ЗАХІДНЯ АВСТРАЛІЯ)

По закінченні двох місій в Аделяйді, я виїхав залізницею до Перту, що віддалений 1,686 миль від Аделяйди. Подорож тривала два дні і дві ночі.

Перт—це столиця Західньої Австралії, що є одним із шістьох штейтів цієї країни, де я пробув майже півтора року цебто від травня 1963 до листопада 1964. За ввесь цей час мав 61 місію. Місії здебільша тривали по одному тижневі. Вони зачалися від нашої громади в Кенс, Квінсленді, якою займається о. Ст. Масло, ЧНІ., що мешкає в манастирі Отців Редемптористів у Бризбейн. В окрузі отця Масла було чотири місії.

Потім переїхав до Нюкесл, Н.С.В., і в тамтешній окрузі мав сім місій. Мешкав у манастирі ОО. Редемптористів. З Нюкесл поїхав до Вікторії, де мав 29 місій, між якими було 2 на острові Тасманія і три в Новій Зеляндії.

Потім вернувся до Сидні, Н. С.В., де так само замешкав в ОО. Редемптористів у Пеннант Гилс. В сиднейській окрузі мав 17 місій. Потім прийшла Аделяйда, де проповідав 2 місії, бо час мого побуту в Австралії був скорочений. Замість 8 мав тільки 2 місії. Вкінці поїхав до Перту, де мав так само 2 місії і мешкав в ОО. Редемптористів. В Аделяйді ОО. Редемптористи не мають манастиря, тому мешкав у семінарії ОО. Пасіоністів.

За цього півтора року відвідав сотки наших українських родин. Вони, загально кажучи, фінансово добре стоять. Загал наших людей гарно тримається власної Церкви й обряду. На жаль не бракує й таких, що в матеріяльнім добробуті і в погоні за грошем забули Бога й душу. Подибуються теж люди, що, не зважаючи на достатки, почуваються огірчені і нещасливі. Ці випадки трапляються звичайно між тими, що забули Бога і не беруть поважно своєї віри.

Преосв. Кир Іван Прашко

Як іде про нашу австралійську інтелігенцію, то її тут дуже мало і частина релігійно не дописує, бо вона байдужа до Церкви і релігії. Не від одного нашого австралійського інтелігента пахне краєвим радикалізмом. Не брак між нею й українських патріотів. Друга ж частина інтелігенції—це дуже гарні люди, що щиро працюють для нашої Церкви і народу.

Брак відповідного числа власних священиків утруднює поступ і розвій нашого церковного життя, хоч Преосвящ. Іван Прашко намагається зарадити лихові. Богу дякувати, тепер у Римі наш Владика І. Прашко вже має 4 семінаристи. І саме на цей брак покликань до священства і монашого життя я сильно натискав на всіх місіях, заявляючи людям: "Життя або смерть нашої Церкви в Австралії в ваших руках. Наша Церква буде розвиватися, як ваші сини і дочки будуть присвячувати себе на службу Богові як священики, місіонери і Сестричерниці. Інакше вона буде корчитися щораз більше замість зростати на силі і розвиватися".

Багато людей поважно взяло цю справу й тому неодна українська мати в Австралії молиться за свого сина, щоб він став священиком або місіонером.

Місії:

1) **Нортем,** З. А. (8-15-XI-1964).

Це містечко віддалене від Перту на 66 миль. Його населення начисляє около 6,500 люда. В місті є 38 українських католицьких родин. Є теж там і православні українці. Всі українці збудували спільний народний дім і саме в цім домі зачалася й закінчилася місія, бо впродовж тижня була вона в місцевій латинській церкві Св. Патрикія.

Під час місії відвідав 13 наших домів. 70% наших католицьких родин ходило на місію. Деякі знехтували запрошення, а деякі не могли прийти, бо працювали далеко поза містом.

Хоч українська католицька громада мала, все таки ці добрі люди рішили будувати власну церковцю. Впр. о. Ів. Шевців обслуговує їх. Він мешкає в Перті і є парохом для наших людей у Західній Австралії. Під час місії мешкав у гайскулі Братів Маристів. До їхнього гайскулу ходить 120 юнаків, між якими є 17 українців.

Українці в Нортем мають дуже гарну репутацію як солідні робітники і добрі християни.

2) **Перт,** З.А. (15-22-XI-1964).

Це була остання місія. Відбулася вона в латинській церкві Св. Патрикія. Люди дуже гарно приходили на місійні науки. Около 200 наших українських католицьких родин живе в різних передмістях Перту. Є теж тут около 200 наших православних родин.

Перед місією і під час місії відвідав 62 родини. Хоч загал наших людей добрий, все таки не бракує й духовних лінюхів. Їх не було на місії.

Під час місії відвідав латинського архиєпископа Прендивила і редактора католицького тижневика, "The Record", отця Дилона.

Українці католики Перту вже зачали будувати власну церкву в околиці Мейлендс і сподіються, що вона буде викінчена на Великдень 1965.

Місія закінчилася в неділю 22. XI. і зараз у понеділок цебто 23-XI я виїхав літаком до Нюделі, Індія, щоб звідтам через Львів побачитися зо старенькими батьками і двома сестрами, з якими попрощався в 1939 р., як виїжджав на закінчення богословських студій в Італії.

* * *

І так попрощався з Австралією, тією прегарною і багатою країною, в якій заможно проживає около 35,000 українців, 20,000 католиків і 14,000 православних. Багато споминів забрав я з Австралії і не мало дечого навчився.

Закінчуючи ці описи австралійських місій, щиро дякую Преосвящ. Ів. Прашкові за те, що дав мені нагоду проповідувати ці місії. Щире спасибі теж усім нашим людям, що під час цих місій вчинили мені якунебудь прислугу.

Нехай Христос і Пречиста Діва, Цариця України, благословляють наш нарід і Церкву на гостинній і багатій австралійській землі!

Скільки християн у дні суду отак промовлятимуть до Христа: "Господи, Господи, хіба ми не пророкували Твоїм ім'ям? Хіба не Твоїм ім'ям ми виганяли демонів? Чи не Твоїм ім'ям ми чинили багато чуд?" (Мт. 7, 22). Господь отак відповість їм: "Я ніколи не мав нічого спільного з вами! Забирайтеся від мене ви, що чините беззаконня! (Мт. 7, 23). Геть від Мене, скаже Христос, бо ви не були Моїми слугами. Ви не трудилися для Моєї слави, а для власної слави чи користі.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священинів-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

The Presentation

Frank Sheed

WHEN the decree of Caesar Augustus sent Joseph to Bethlehem, how could Mary have stayed behind? Augustus was not, as the pagans thought, a god, but Mary and Joseph must have seen the hand of God in the decree which ensured that the Son of David should be born in David's city.

But where in David's city was he to be born? Bethlehem was a village, with perhaps a thousand inhabitants. The census had crammed it with David's descendants, an uncle or two of Joseph's perhaps, countless cousins — first cousin, twentieth cousins, thirtieth cousins; for there were a thousand years and thirty generations between David and Joseph. The birth of a baby calls for privacy. Where was privacy to be had, when every available inch of space was taken?

St. Luke does not tell us exactly where they found it. But when the Child was born He was laid in a manger. And mangers are in stables. It was probably not the kind of place the word suggests to us. St. Justin Martyr says that it was a cave in the hillside: and, although he was writing over a century afterwards, Justin was a Palestinian himself, and in Palestine memories were long and traditions tenacious.

In our Christmas cribs there is always an ox, always an ass. Scripture does not mention them, but they were probably there — the ass, because Mary must have ridden upon an ass: in her condition, she could hardly have walked; the ox, because the manger could not have been there for nothing; the cave must have been meant for some animal, almost certainly an ox. A stable would not be elegant, or even clean, but it could provide the one absolute essential, privacy, which was not at that time to be had in any building in Bethlehem.

There "Mary brought forth her first-born Son and laid Him in swaddling clothes and laid Him in a manger."

The word "first-born" does not mean that there were others sons to follow. When a newly married wife had a son, he was called her first-born, simply because there were none before him; he continues to be so called even if there were none after him, because there were certain rights and duties attaching to the "first-born son," whether he was an only child or not.

So now there were three in the cave, Joseph and Mary and Jesus. Soon there were more, for some shepherds were told of the child's birth by an angel (Gabriel again?). They had been

"keeping the night watches over their flock" (so that we know Jesus was born in the night) when the angel appeared to them. "This day," the angel said, "in the city of David a saviour has been born for you, the Lord Christ Himself. This is the sign by which you are to know him, you will find a child still in swaddling clothes, lying in a manger" (Luke 2, 10-12). A multitude of the heavenly army appeared, and there can hardly be a Christian in the world who does not know what they said — "Glory to God in the highest and on earth peace to men of good will."

Strange that these men should have been chosen for this revelation. To the right-minded in high places mountain shepherds were the very scum of Israel, men of violence, thieves, perjurers, scorners of the Law: men accustomed to fighting off wolves were less likely than men of quieter lives to be in fear of scribes. To welcome Mary's Son, there was one orthodox Jew, Joseph; there were those international figures, the ox and the ass; there were the shepherds, who were just about Jews; some time later there would be Gentiles, learned men from the East. But of official Jewry, not one. And this, not because they had refused to come. They had simply not been invited. They could not know who was to be born that night in Bethlehem, unless God told them. And God did not tell them.

Naturally the shepherds talked of what had happened to them on the hillside. "All wondered," says St. Luke in a masterpiece of understatement. He goes on to tell us that Mary "pondered in her heart". This is the first of four occasions on which he speaks of her pondering. Can we make even a guess at the direction of her thoughts?

Clearly much was still dark to her. At one level, she could hardly have helped asking herself why mountain shepherds — the lowest of the low in general opinion — had been chosen for an honour for which in all the Old Testament there was no precedent: prophet and patriarch had indeed been visited by one angel or two: but "a multitude of the heavenly host," that was new. In the Magnificat Mary says that God "has exalted the lowly" but had she thought of anything quite as lowly as these shepherds?

More profoundly, she must have noted that the angel had described her Son to them as "Christ the Lord." Just how much did the word "Lord" mean in itself? And what difference would it make — and how soon — that this particular baby should be "Christ the Lord," her Lord therefore? She had immensities to ponder about.

On the eighth day the Child was circumcised. By that time, we may hope, they had moved out of the cave into a house, as Bethlehem emptied again after the census. The rite was performed by Joseph. It was a father's privilege.

By the command God gave to Abraham, every man child must undergo circumcision. It is a rite not restricted to the Jews, practised for all sorts of reasons, religious and non-religious, by many peoples. For the Jews its meaning was wholly religious: it was the consecration to God of man's greatest power in the physical order, the power by which he shares with God in the generation of new life.

According to Jewish law, two things still remained — the buying back from God of the Child, and the Purification of the Mother: strange to think of the Redeemer redeemed and the all-pure purified!

Since the day when the first-born of Israel were slain to force upon Pharaoh the liberation of God's people (Exodus 13, 12-16), all the first-born of Israel were made by God his own special property, consecrated to him. Every first-born son must be brought back. We cannot be certain, but it seems that what Joseph had to pay for the ransoming of Jesus would have been roughly the equivalent of two weeks of his earning as a carpenter.

By the law of Moses, every mother of a son must for 40 days remain in her own house, avoid contact with sacred things, and not enter the sanctuary. On the 40th day she must offer for sacrifice a lamb and a young pigeon; but if the family were too poor to pay for a lamb, then they might offer two pigeons.

Neither for the buying back of the son, nor for the offering of the two pigeons (which was what Mary and Joseph, in fact, offered), was it strictly necessary to go to the Temple. But people as close to Jerusalem as these two were would have made a point of going to the Temple, and these two did. Mary would simply have dropped into the appropriate money-box the price of the two pigeons for the sacrifice. What interests us in their visit was the reaction of Anna, who realised that their Child was to be the Redeemer of Israel, and still more of Simeon, who took the Child in his arms and uttered words which set them both "wondering".

He had come to the Temple that day — as Christ Our Lord would one day go to the desert — "led by the Holy Spirit," the same Holy Spirit who had revealed to him that he should not die until he had seen the Christ. Two things strike us especially in what Simeon said as he held the Child Jesus in his arms (Luke 2, 29-35).

His last words were (as translated by Monsignor Knox): "This Child is destined to bring about the fall of many and the rise of many in Israel; to be a sign which men will refuse to acknowledge." And to Mary: "As for thy own soul it shall have a sword to pierce it." They are startling words to be uttered over a newborn baby. Yet we are not told that it was these words which caused Mary and Joseph to wonder. For Mary knew already, and would have discussed with Joseph, the words in the book of Daniel (9, 26) — "Christ — the Anointed One — will be done to death." The Anointed One that Daniel spoke about, who was he? Kings were anointed, so were High Priests. Was Daniel talking of her Child? A mother would surely have thought so. The piercing of her own soul might have begun when, after Gabriel's visit, she read that prophecy.

The words Simeon uttered, immediately before we are told that the Child's parents wondered, were: "This is the light which shall give revelation to the Gentiles, this is the glory of thy people Israel." Such a naming of Gentiles before Jews, in the statement of what the Messias was to be and do, could only be utterly shattering to the Jewish orthodox. Twice the prophet Isaias had declared that the Messias would be "the light of the Gentiles": as far as we can discover the rabbis never referred to these texts of Isaias — it was as though the prophet had committed a **faux pas** which it was politer to ignore. And now Simeon goes farther, naming the Gentiles first. It is almost as if he knew that the next visitors to the Holy Family would be Gentiles (the Magi).

GIVE A BLESSING

Every man who comes near you is going to ask something of you; the poor man, for money; the downcast, for comfort; the fighter, for moral support. Give! Give! You CAN give! In as many hours as the day has, give, although it be only a smile, a hand-shake, or a heartening word. In as many hours as the day has, resemble Him Who is nothing else but perpetual giving, perpetual diffusion, perpetual largesse. —Amado Nervo

The Teacher and the Bible

M. Schudlo, CSSR.

THE Bible is the basis and the source of our Christian teaching, belief, and the guide of our Christian life. But it is not so automatically. The teaching of the Bible must be learned, meditated upon and lived, otherwise it will have no effect in our heart and life. For this reason every Christian should be filled with the knowledge of Holy Scripture, if he wants his heart to be attuned to the teaching of Our Lord. He must come to love the word of God which conveys not human wisdom, but the supernatural truth which can unite our souls to God and lead us to everlasting happiness in heaven.

And who is going to teach our school children to value the treasure of the Bible and to inflame their hearts with love for it, if not the teachers of our own parish schools?

Every teacher and educator must be aware that there is no substitute for personal influence in education of his pupils. A teacher must try to know intimately his pupils and to love them in order to become their friend and confident. To do so he must share in all their youthful interests by keeping in close and affectionate contact with his pupils. Thus he will present in an attractive light, a Christian ideal to those who are entrusted to his care, and make them love it. As a result, he will create in them a Christian attitude to the world and life which is theirs to live and enjoy, for, as St. Paul says, everything was made for us, we were made for Christ and Christ was made for God.

A teacher and educator must develop a consciousness of an inherent nobility in his pupils which should be a constant incentive to perfection in every possible way because as a child of God

man has an exalting dignity which is a little less than that of the angels.

He must also teach them how to be happy, at least to a certain extent, in their earthly life. A man feels happy when he has everything he wants and knows to want no more than is available to him. This is in accordance with the teaching of Our Lord who told His followers to be content with a piece of daily bread.

No man can be really satisfied with life and become a true Christian, if he does not intimately know Christ, the eternal source of man's perfection and happiness. Thus the whole education must be centered around Christ's divine Person, His teaching and His work in our behalf. Thus we will know our faith working through charity which will gradually permeate the thoughts, words and actions of our daily life in imitation of Christ, our divine Model. As a result, our faith will not be opposed to our works. No, it will be translated into life by practical charity, for the spirit with which a man performs his daily tasks is more

important and valuable in the sight of his Maker than the works themselves. Living in such a spirit man will not diminish his piety in favor of pious practices which often become empty routines, with no value for the life hereafter.

Of course, our daily life must be regulated by the dogmas of the Church, because they constitute our spiritual compass which shows us what is true and what is false, what we must believe as God's truth and what must be rejected as human speculation or an outright falsehood. This is not a rationalist spirituality, empty of dogmas, and a laicized morality, illuminated only by a vague mystical fervor. No, it is a true piety, based upon a serious imitation of Christ's virtues and perfections, and a strong faith in His divinity. Such a piety is the result of a deep and sound conviction that Christ is "the Way, the Truth and the Life" for all those who accept Him wholeheartedly and take their Christianity seriously.

Such followers of Our Lord are not like some 'scholars' who are serious enough not to affirm anything, unless it is supported by science, while they do not scruple to make all sorts of vague assertions, without giving any proof, when dealing with the question of religion and dogma. A true Christian knows that his religion is trustworthy, because it was revealed by the Son of God and confirmed by His resurrection. Of course, he also knows which are the solemn definitions of the Church and the ordinary opinions of theological schools, and thus his faith is reasonable and well founded. He accepts the definitions of the Church, while he may freely agree or disagree with the arbitrary pronouncements of certain theologians.

The teacher must show his pupil that Christ is the main object and the centre of all the revelation, both of the New and the Old Testament, while theology is before all else an explanation of the Scripture, and for this reason it is essentially the knowledge of Christ and His marvelous work on behalf of our salvation, for both Testaments have Christ as their central goal and the focus of the whole biblical teaching. In one way or another the Sacred Books of the Bible all speak of Christ, for fundamentally their object is Our Lord, the Messias and the Saviour of mankind. He is also the completion of the revelation made by God to men. We have fulness in Him, because the whole truth has come to us with Him and through Him.

We can find certain truths in the works of Aristotle, Plato and Seneca, but these are partial truths and ideals which are not opposed to the teaching of Christ. In the life of the Greek philosopher Socrates we can find certain things which accord with the life of Christ. But it is only in Christ that we find the full truth and perfect ideal after which every man must strive, for in Him all things are gathered together in divine harmony.

Since Christ is the centre and the end of all the books of the Bible, the teacher must induce his pupils to love the Scripture and to read it devoutly and attentively. The interest in what these books say will be so much more lively, the more clearly we see the magnificent figure of Christ standing out in them. Even if we find some difficulty while reading the Scriptures, we should not take scandal or begin to doubt the truth of the Bible, but rather weigh all the circumstances and seek the means for explaining the difficulty, for a true disciple of Christ must never be ashamed of his Divine Master or distrustful of His teachings.

A calm and devout reading of the Word of God will foster our faith and charity, without which we cannot really and truly know Christ, because with-

out these two virtues our religion will turn into fruitless external ceremony. External pious practices are human institutions. They are good and praiseworthy, if they help us to express and strengthen our faith, hope and charity, thus leading us to a true devotion, because they would overburden the soul and stifle true devotion. Faith alone is not enough to make a true Christian. It must be vivified by charity, otherwise the pupil will leave his religion or at least will grow slack in its practice as soon as he leaves school, and becomes his own master. The external practices, like the parables of the Gospel, must both touch the heart and instruct the mind of the pupil, or they will be useless.

Furthermore, a pupil must not only know his faith, but also know why it is so and not otherwise. It means that he must be shown the reasons for his faith which will enable him to prove his belief to those who challenge what he believes. The first proof must come from the Bible. Scripture must be always quoted at first hand, with attention to its meaning, that is, it must be quoted in the context, for a simple text may be easily misunderstood, if the context is not considered. Such a misunderstanding is the sad lot of those who do not know the whole Scripture. Let's take, for instance, the question of the brothers of Christ, mentioned by St. Mark (6, 3). It is true that the Evangelist mentions some brothers of Christ, but these were not real brothers. They were Christ's cousins, as St. Matthew clearly states by naming their mother who was not the Blessed Virgin Mary. Thus sometimes the various texts must be compared, before the full truth is found.

It must be stressed that the New Testament is more useful to read than the Old, because it relates the story of Christ more clearly than the latter. For this reason the pupil must be encouraged to read the New Testament rather than to wander aimlessly in the Old. Nothing can replace and nothing can equal the reading of the Bible, if we wish to know Christ and imbue ourselves with His divine spirit. But it can only be read with profit, if the pupil is well grounded in his faith, that is, when he knows the doctrine of the Church, the official interpretor of the Bible. If a text is not clear enough, the pupil should consult doctrinal commentaries or ask an expert priest for the explanation. If the text still remains unclear, as so many texts of the Apocalypse are, then instead of trying to understand them it is better to resign oneself to ignorance rather than commit a blunder in its understanding, because such efforts run the risk of weakening the faith. Nay, sometimes they lead to the loss of faith altogether. Nothing is lost by admitting real difficulties.

The teacher must insist that his pupils put into practice what they find in the Scripture, because Christianity is primarily concerned with the interior life, and not with abstractions. Our faith in the great Christian doctrines must be expressed in a personal attachment to Christ, the Master and Source of the interior life.

The teaching of the Lord must be applied to our daily tasks by practising what we have found in the Bible and by keeping the Commandments of God, for a true belief in God and in the Holy Scriptures must lead the soul to do exactly that. We must not be content with merely fearing God as if He were a tyrant or a Gestapo man. We must instead look upon Him as our loving Creator and love Him with our whole heart as the Father of all goodness. If a man excessively fears God and trembles before Him, he will never be able to look upon Him as a loving Father and consequently he will never really

and truly love Him. If he does not love God, he will find it hard to keep His Commandments, to practice his faith at all times, to preserve his inocence and to love his neighbor as himself.

A pupil must be taught to live with God from getting up in the morning till he falls asleep at night. He must make the sign of the cross and dedicate his days to the Lord as soon as he wakes up. During the day he should think of God and make short acts of faith and love. In the evening he should give a look at his past day, thank God for the benfits he has received and ask His forgiveness, should he have offended Him. During the day he should find a few minutes to read the Bible and find in it something worth while to think about.

When it comes to the choosing of one's state of life, be it the priesthood, the religious life or marriage, the young man above all else must avoid haste, so that there will be no cause for repentance once the decision has been made. Prayer, advice from an expert priest, meditation upon eternity of heavenly reward and the vanity of the worldly goods and pleasures will be of great help to a pupil in making the right decision.

The pupil must be taught to live his faith after he has learnt it at school. The teacher must help him to realize that the love of God and of one's neighbor, together with the faithful observance of the Commandments, is the core of the Christian life and the only road that will securely lead him to heaven. Without this all other pious practices are of little or of no value at all in the sight of God. In the Old Testament God was displeased with the Jews, not because they observed the rites of the Law and its prescriptions, such as the keeping Holy the Sabbath, fasting and offering sacrifices, but because, foolishly puffed up on that account, they neglected the essential part of their religion, that is, the love of God, interior purity, justice, love for one's neighbor, the very things that God wanted them to do before all else. Full of envy, pride, concupiscense, hatred, fraud, injustice, not to mention a score of other vices with which Our Lord bitterly reproached them more than once, they thought that God was in debt to them, because they spent the feast days in the temple, abstained from pork meat, sacrificed victims to Him and fasted on certain days of the year. They followed the shadow, but neglected the essence of religion, because these exterior practices had supplanted the interior religion, and thus their religion became a mere facade with no value in the sight of their Maker. A true religion does not rule out external pious practices, such as fasting or giving alms, but uses them only to strengthen attachment to God, without absolute value to the performance of devotional practices, no matter how wonderful they may be. Such a religion does not leave room for a superstitious religiosity which is partly or wholly confined to the external pious practices, with the consequent ignorance of the true interior life without which no one can become a genuine follower of Christ.

A young pupil must be often reminded that we are living for God. We are Christ's soldiers. The world is not a house where man may loiter at will, but rather a garrison of soldiers where every one has some duty assigned to him by the Commander. For this reason the Scripture sometimes calls the life of a man a service and a combat, for everyone must be ready to fight against his own passions and other enemies of God, if he wants to remain faithful to his divine Master in the midst of a corrupted world.

If we wish to be real Christians, we must imbue ourselves with the spirit of Christ, because there are countless

followers of Christ whose life has nothing Christian except a passive reception of the Sacraments and the mechanical performance of some pious practices. As a result, such 'Christians' live and die in their pagan sentiments and superstitions.

Our Christian life is real and true when we practice what Our Lord told us, paying a special attention to the two greatest Commandments, that is, to the love of God and of our neighbor without which there is no real Christianity.

UNITY AND DIVERSITY OF THE CHURCH

The faith must be one and the same among all those who profess Christ to be their Leader and Savior. It cannot be otherwise, for the Son of God, in revealing the Gospel teaching to His earthly brothers and sisters, could not have contradicted Himself by making opposite statements concerning faith and morals which must govern the life and actions of those who would become His followers.

But the Church which was established by Christ for the benefit of all peoples and races, had to be built on the human resources of each country and its people, taking into consideration their history, their national customs, their way of expressing their faith, if she had to withstand the pressures from those who for various reasons would always oppose her. In other words, the Church of Christ must not be made a faceless organization, because it is composed of men and women who have well defined faces, the way of life and their own mentality which are the results of their being different from the people living on some other continent of the globe. If the Church organization were slavishly transplanted from one country to another, it would be looked upon as foreign by the people of the said country. For this reason too much centralization and uniformity will do more harm than good. Of course, we must train all Christians to maintain unity and universality of the Church in a certain autonomy of a national culture of each country where the Gospel is preached, for people will more easily accept the teaching of Our Lord in a form that is nearer to them than in a completely foreign way.

JOSAPHAT'S MERCY

A poor woman came to our Saint begging for help. She was a widow. A debtor vexed her, because she was not able to pay off the money which she had borrowed. Josaphat listened to her plea and told her to come later. The widow left, and Josaphat went to church. After a fervent prayer he was leaving the church. Then a young man approached him and gave him a pocket of money for the poor widow, refusing to disclose his name. When the widow returned, Josaphat gave it all to her without even unwrapping the package. There was more, however, than the woman needed. Josaphat declined to accept the surplus, saying: "God sent it all to you. Therefore, take it and use it for yourself!"

If the compassion of Mary was great towards the miserable when living in this world, it is much greater now that she reigns in heaven. — St. Bonaventure.

Lincoln Spoke for Liberty

HE who speaks for liberty, speaks for all time and all humanity. Such a man was the 16th American President, Abraham Lincoln, whose 155th birthday the Americans celebrate on February 12th.

Born in a rude log cabin in Kentucky, Lincoln began his long journey to greatness as a woodcutter, farm labourer, Mississippi River boatman, clerk in an Illinois country store and village postmaster. Educating himself with borrowed books at night, he was admitted to the bar and thrice elected to the Legislature of the State of Illinois.

Lincoln next served in the House of Representatives in Washington, but first won recognition in 1858 when he ran for the United States Senate on one issue and one issue alone. His theme was slavery and on this theme he said — "As I would not be a slave, so I would not be a master. This expresses my idea of democracy. Whatever differs from this, to the extent of the difference, is not democracy."

When Abraham Lincoln became President, he told a Baltimore, Maryland, audience: "We all declare for liberty. But in using the same word we do not mean the same thing. With some, the word liberty may mean for each man to do as he pleases with himself, and the product of his labor. While with others, the same word may mean for some men to do as they please with other men, and the product of other men's labor."

The American people elected President Lincoln for a second term. Among the letters of congratulations that came to the White House was one from the International Workingmen's Association. It was written by Karl Marx. "From the commencement of the titantic American strife," said Karl Marx, alluding to the Civil War, "the workingmen of Europe felt instinctively that the Star-Spangled Banner carried the destiny of their class. They consider it an earnest of the epoch that it fell to the lot of Abraham Lincoln, the single-minded son of the working class, to lead the country through the matchless struggle for the rescue of an enchained race and the reconstruction of a social world."

When the war between the states was over, so was Abraham Lincoln's life. Yet the bullet of John Wilkes Booth on an April evening of the year 1865 was almost foreseen by Lincoln four years before. On his way to Washington, the President-elect stopped at Philadelphia, at Independance Hall. He came unprepared for a speech, and apologized to the audience. Then he said:

"I have never had a feeling, politically, that did not spring from the sentiments embodied in the Declaration of Independence... which gave liberty not alone to the people of this country, but hope to all the world, for all future time. It was that which gave promise that in due time the weights would be lifted from the shoulders of all men, and all shall have an equal chance.

"Now, my friends, can this country be saved on that basis? If it can, I will consider myself one of the happiest men in the world if I can help save it. If it cannot be saved on that principle, it will be truly awful. But if this country cannot be saved without giving up that principle, I was about to say I would rather be assassinated on this spot than surrender it."

But the principle of the Declaration of Independence was not surrendered. Today, wherever free men and women strive to retain their liberties, or to recover them, the spirit of Abraham Lincoln is abroad. (ACNS)

CARL JUNG

Carl Jung was one of Sigmund Freud's first followers in psychoanalysis, and one of the first of several to break away from Freud's teachings.

Jung was a neurologist and spent much of his long life putting a new emphasis on psychoanalytic method. Freud's ideas, he felt, put far too much emphasis on gender and symbolism.

Jung was born in 1875 at Kesswil on the shores of Lake Constance, the son of a Swiss clergyman. He was what is called a "born" student. By the time he was 10, he could speak, read and write not only the three languages of Switzerland — German, French and Italian — but also was equally proficient in Latin. Jung studied medicine at the Universities of Basel, Zurich and Paris, and, after working with Freud, went to work in Zurich at a clinic owned by Eugene Burghoelzi, one of the first physicians to write a textbook of psychiatry. He succeeded Dr. Burghoelzi as head of the clinic in 1905 and began his long and patient study of schizophrenia, a mental condition known to readers of popular psychology as "split personality." Jung remained a student and practitioner of Freudian psychoanalysis until 1911, when he began practicing his own "analytical psychology." He felt that the unconscious is the part of the mind that is undeveloped rather than repressed, as Freud taught. The main points of analytical psychology included the division of the functions of the mind into categories — thinking, feeling and intuition.

Jung is especially famous for his invention of the terms "introvert" and "extrovert," which had to do with what he considered a more important drive than the sexual — the drive for self-expression. He called it the "creative impulse." This impulse has often been interpreted as the urge for power and success, but it was more than that in Jung's teaching. It is the urge to be completely oneself, to express fully one's personality and to exercise one's abilities to the utmost. The Carl Jung Institute was established in Zurich in 1948 to train psychiatrists in the "Jungian" school of phychoanalysis. Jung died in Zurich in 1961.

ST. LAURENCE by Aubrey de Vere

On his knees meantime the aged priest was creeping slow
From stone to stone, as when on battle-plain,
The battle lost, some warrior wounded sore,
By all forsaken, or some warrior wounded sore,
Drags a blind bulk along the field in search
Of thirst-assuaging spring glittered serene
That light before the Sacrament of Love:
Thither he bent his way, and long time prayed.

BETTER WORLD

WE need a new mentality in the Church — more communitarian, more Christian. Each man's goal is to save his soul, his way is the specific life to which he has been called. But the last goal of God is that society be happy together in Him.

God is a Society of Three Divine Persons living in a Divine and Communitarian Life: the Father, Who is God eternally Loved, the breath of love proceeding eternally from the perfect Knower and the perfectly Known. God's aim is to represent the Divine Society in a human society. We remain persons, but our perfection is through society — with the many. And so it is that unless an individual good in some ways serves the common good, it is selfish and unworthy.

God is God and He creates for Himself. He needs nothing. If He created for any other purpose, He would be serving something less than Himself. God has created in order to manifest Himself to others who themselves will reap the benefit. He could have manifested Himself in the creation of a star, or an animal, of man, of an angel — He chose to manifest Himself in the formation of a society.

The history of civilization is the growth of society. In the mineral kingdom we find a force of attraction, a tendency of "togetherness". In vegetal life there is the phenomenon of a new unity — the plant absorbing water, sunlight. In animals we find a psycho logical unity because of which we can no longer sever a part with impunity. Mankind has all the graduations plus spiritual life. We feel the instincts of the animal, the exigencies of the vegetal, but there is a difference. Because of the spiritual endowments exclusively given to man, he can form a society. In this society human beings can use the helps of all the other kingdoms; in our generation we are even using the stars!

Man elevated to the state of grace is another unity, making the unity of the whole even greater. Man became the son of God with every other man his brother. As time goes on the greater our unity with other beings, the richer our society.

God created us to be ONE; we are sons of the same Father. Jesus not only has the grace of God; He is God, the God-man. In receiving the life of Jesus through grace, we transform ourselves into a "commune" of Jesus. Taken mystically all human nature together — we are little parts of the Church, the Body of Christ on earth. What we do to our neighbor, Christ takes as being done to Him. Because He is incarnated in one human nature, He is mystically incarnated in every human being. Even the angels enter into this communitarian unity — serving men and serving even the God-man while He was on earth. God wills mankind to become God-like. So in order for one man to save his soul, he must save other souls. He must become an apostle — working with his fellowman while striving constantly to have more of the life of God with him.

We live today in a fast-moving world, a world of change. There is a greater sense of collectivity than ever before. The Church is out in all social directions. Her members can do their part for global unity by returning to the communal love of apostolic times — by living to the hilt, Gospel Christianity.

Men who do not reach heaven, go to Hell; there is no alternative. Hell means that man rejects God. And Hell is the risk for all humanity even for those who are to be saved. Those who

will not build the City of God, labor at the construction of a City of Despair.

Sin must be looked at socially to see how it attacks the unitarian sense of history. Sin works havoc in the individual sinner; collectively considered, it damages general harmony and hurts society. In Eternity we will better see God's plan, much more clearly than on earth. The soul of a lost person is not just barred from Heaven; it is imprisoned in Hell. And Hell exists whether we like it or not. Human nature has cosmic proportions — man, highest of earthly creatures is supposed to take the whole universe back to God. When the sinner says: "I will not pay homage to the Creator", he is a traitor. It is God's will that all glorify Him. The creature that revolts, will be overtaken by justice.

The lost soul is deprived of God and love and the happiness of his brethren. He is linked in an association of fury with other lost souls and with demons. They must be together in suffering, humiliation, shame, hate, repugnance. Heaven is impoverished though the happiness in Heaven is not diminished, but the divine circulation — the life of grace — is weakened. However, no one of the saved will suffer because some are condemned. Probably the souls lost will cause the saved to shine even more resplendently, because Divine Justice will have been manifested.

God respects human liberty. When frail man fails, God is always ready to help. The goal is Heaven; the risk is Hell. Humanity is suspended between the City of God and the City of Hatred. If man at the end of this journey has fixed his will against God's, the Judge will be inflexible. Salvation is glorious; damnation is tragic. Truly, if there is a risk in history, it is Hell.

The obligation of the children of God is to build the city of God gradually. The builders must be united in this enterprise with a clear program worked out in ever greater unity. Every human being is destined to be a citizen of Heaven; so to increase and deepen unity is the true sense of history. Each lost soul is for history a greater catastrophe than a war, even with all the havoc that war can bring.

We exist only for the Eternal City; towards that we must direct our efforts. There must be a clear consciousness that we are working toward that City, even while as a united family and a community of brothers, we labor to satisfy temporal needs. Life is a warfare, but the only real disaster is the death of one who may go to hell. Therefore in families, in nations, on continents, over the whole wide world we need: better men, better relations, better laws, a better world for final victory.

Christianity leaves wide scope for natural interests on earth, but all must be looked at with a view of Eternity. It is only Christianity that gives proper meaning to things of earth. All human progress is a glorification of God. Like the sun, the moon, the stars, so modern inventions also glorify God. God has given over the custody of the world to man; He wills that men use well and delight in the work of their hands. He is a good Father Whose crown is the good of His children. We must ever understand what is meant by true progress; each part subordinated to the common good and its eternal character. So human progress can and should be the substratum for the manifestation of Divine Life.

The Universe is an immense temple and within it is the Church. Within souls themselves dwells the Blessed Trinity. Christian society must look toward the divine society, where all hidden treasures of earth are poured into a magnificent whole for the glory of God. Everything and everyone has a place in the Temple. This is a consecrated world. Even suffering — a

stumbling block to men — suffering patiently borne glorifies God. The ideal world is one that tends individually and collectively to the spiritual betterment of souls, directing all towards that end. It is a community of men, sons of God, collaborating with one another in an ever increasing sense of unity to assure for each in the highest degree, the satisfaction of all needs of earth and what is needed for Heaven.

This march of humanity should be a procession of men spurred on by the hope of attaining Love Itself. It should be a triumphal march to Heaven — the column ever wider, longer — men, nations, civilizations acclaiming: "Jesus Christ is the same, yesterday and today, yes, and forever" (Heb. 13, 8).

KONDAK 6

Jesus, fullfiling the prophecies and messages of the inspired preachers, You have appeared on earth, and though indescribable, You lived with men and took our weaknesses upon Yourself. We are cured by Your wounds, wherefore we are accustomed to sing: Alleluia.

IKOS 6

Our Savior, the light of Your truth shone forth throughout the world and destroyed the devil's deceit, for the idols, being no match for Your power, fell down before You. And we, who have been saved by You, sing in Your honor:

Jesus, You are the Truth which uncovers deceits.
Jesus, You are the Light brighter than all others.
Jesus, You are the King, surpassing all in strength.
Jesus God, You are always merciful.
Jesus, You are the Bread which gives life, feed me, because I am hungry.
Jesus, You are the Source of knowledge, quench my thirst for truth.
Jesus, Garment of joy, cover me who am corruptible.
Jesus, joyous Shelter, protect me who am unworthy.
Jesus, You grant every petition, help me to weep over my sins.
Jesus, You are found by whoever seeks You, find my soul.
Jesus, You open the door to those who knock, open my wretched heart.
Jesus, Redeemer of sinners, cleanse me of my sins.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

FEAR OF DEATH

It is a poor thing for anyone to fear that which is inevitable. For it is for him to fear death who is not willing to go to Christ. It is for him to be unwilling to go to Christ who does not believe that he is about to reign with Christ. For man is by nature afraid of death and of the dissolution of the body; but there is this most startling fact, that he who has put on the faith of the Cross despises even what is naturally fearful, and for Christ's sake is not afraid of death. The foolish fear death as the greatest of evils, the wise desire it as rest after labors and the end of ills.

If we fear death before it comes, we shall conquer it when it comes. Sudden death is the only thing to dread, and that is why confessors dwell with the great.

The first Ukrainian grammer was published in 1618.

I'D LIKE TO KNOW...

1. Some pious books say that all the graces which we receive pass through the hands of the Blessed Virgin Mary, because she is our Mediatrix with Our Lord Jesus Christ. That means that God distributes His graces to men through Mary. Is this doctrine a dogma of the Church?

Due to the ecumenical movement which characterizes the present age, many Catholic theologians are trying to clear the air and tell our non-Catholic brothers what they would have to accept and what they may leave out of the Catholic devotional practices and other things which they find in the books of some writers. One of these things is the theory of the general and universal mediation of the Blessed Virgin Mary.

We must keep the doctrine on the Blessed Virgin in its clarity. She is the Mother of Jesus Christ, Our Savior. She is the Mother of God, because Jesus is God and Man at the same time. Her prayers are very powerful before the throne of God. She can help us with her prayers and intercession with her divine Son. Despite all that, devotion to the Blessed Virgin Mary, although very useful and to be commended, is not absolutely necessary for salvation. Our Lord told us what is necessary for our salvation: "That they may know You, the only true God, and Your Ambassador, Jesus Christ" (John 17, 3).

This being so, one may ask: "How the theory of Mary's mediation started, when St. Paul states clearly: "There is but one God and one Mediator between God and men, Christ Jesus" (I Tim. 2, 5).

The theory of Mary's mediation was started from a somewhat distorted view of Our Lord's divinity. Some pious authors were astounded by His divinity and exaltation, leaving His human nature in the background. He seemed remote from human life to them, so a need was created for some sort of human mediatorship between Him and men whose loving Brother He is. Where could some completely kind mediator be found? Our Lady, Jesus's Mother. She knows Him better than anybody else. Being His own Mother, she can placate Him when He gets angry with men.

This theory is commonly attributed or at least traceable to St. Bernard of Clairvaux, abbot and Doctor of the Latin Church (1090-1153). The theory was clearly expounded in his famous "Sermon on the Twelve Stars" in which he writes:

"Undoubtedly Christ alone has power to be our whole sufficiency, for even now that sufficiency is from Him in the things which pertain to our salvation. But it was good that man should not remain alone. There is a profound fittingness in both sexes having a part in our redemption, just as both had a part in our fall. Certainly man, in the person of Christ Jesus, is

the all faithful and powerful Mediator between God and ourselves, but His divine majesty fills men with reverential awe. In Him humanity seems to be absorbed by the divinity, not as if there were a substantial change of one into the other, but because all His affections are divine. We do not sing only of His mercy but also of His judgments, for if He learned by suffering the compassion that makes Him merciful, He is none the less our Judge. For our God is a consuming fire. Well may the sinner fear destruction in approaching God, as wax which melts in the heart of the fire.

"Moreover, we need a mediator in order to reach Christ, our Mediator, and we can find none better than our Lady. Why should we fear to go to her in our human weakness? There is no severity in her, nothing terrible. Search the whole Gospel record attentively and if you find in her any bitterness or harshness, or the slightest sign of impatience, then I agree you may distrust her, you may fear to approach her" (Migne: PL, 183, 429-430, quoted from "Christ, Our Lady and the Church" by Yves M. J. Congar, O.P., translated in English by Henry St. John, O.P., pp. 71-72).

Thus the theory of the mediation of the Blessed Virgin was born in the Latin Church, because Our Lord appeared to some pious writers as too divine, if this expression can be used, and a stern Judge, while our Lady is wholly merciful and compassionate. M. Olivier writes: "Although Our Savior is our Head and though He has entered into glory, that does not mean that we gain the right to enter it with Him, for being God the life of glory is His by right. But our Lady, being a creature like ourselves, allows us to have complete confidence that with her we shall one day enter heaven" (Vie Intérieure de la Sainte Vierge, 1866, II, p. 291).

Such illustration of the difference between Our Lord and the Blessed Virgin does not agree with the statements of the Scripture, in which Christ's divine mercy and goodness, together with compassion for our weakness is clearly stressed (Hebr. 10, 19 & 22; Eph. 2, 6 & 13; John 17, 22). M. Olivier has written his book under the pressure of devotional piety which was stronger than his theology.

Jacques Nouet, S.J., wrote in the same vein: "Our Lord is a Mediator...: between God and ourselves. When He intercedes for us God will not allow Himself to refuse. But we must remember that being God, His tremendous majesty is an object of fear and trembling to men. Though He remains Man, as we are, it would seem nevertheless that His humanity is swallowed up as it were by His divinity. In fact then, in the words of Scripture, Our God is a consuming fire (Deut. 9, 3). How shall the sinner, who is like the straw and dead leaves approach Him without fear? It is surely to be desired that He should be assisted by a Mediatrix who will temper by her intercession the sternness of His judgments. We stand in need of such an intermediary who can cause Him to look upon us with favor, when we come into the presence of our Mediator. And who better than His Mother? Human frailty need be in no fear of her. There is nothing stern or frightening about her, for she is gentleness itself" (L'homme d'oraison, Lyon-Paris, 1845, pp. 101-2). How little this writing accords with what St. Paul says about Christ: "Since we have a High Priest Who has penetrated the heavens, Jesus, the Son of God, let us hold fast to the faith we profess. We do not have a high priest incapable of sympathising with our weaknesses. He has experienced them all, just as we, yet without sinning. Let us, therefore, confidently draw near to God's throne, the source of grace, that we may obtain mercy and

find grace to aid us when we need it" (Hebr. 4, 14-16. See: Hebr. 2, 10-11 & 16-18).

Some pious writers cast a shadow upon Christ and therefore their sayings are not always in accord with the teaching of the New Testament. There are also reports of the apparitions of our Lady or visions (true or purposely invented by some writers) in which the Blessed Virgin appears as restraining the hand of her Son from punishing a sinner. Well, was she not doing for all the men what Abraham was trying to do for his fellow citizens of Sodom? (Gen. 18, 20). Such pious sentimentalities must be watched by the intellect in order to remove the abuses, especially when certain kinds of devotion do not agree with the teachings of the Gospel. Devotion must always be answerable to theology, and theology is under the rule of the Revelation which is proclaimed and interpreted by the apostolic preaching, the ecclesiastical tradition and the teaching of the Church.

In answering this question, we do not intend to belittle the devotion to the Blessed Virgin Mary who is so highly praised and exalted in the Eastern Liturgy, for instance: "It is proper to bless you as the Mother of God ... more honorable than the Cherubim and incomparably more glorious than the Seraphim ..." (Antiphon after the Consecration). As we have already mentioned, it is very useful to honor her whom Angel Gabriel has greeted in the name of God: "Blessed are you beyond all women" (Luke 1, 29). But at the same time we must avoid all exaggerations, because they do not render true honor to the Mother of Our Lord. They create false beliefs about the Catholic Church among our non-Catholic brethren and make the prospect of future reunion harder than it should or could be.

2) Who are the Cherubim?

The Cherubim are these angels who compose the second highest of the nine choirs. Prophet Ezechias describes these mysterious beings (Ez. 10). The Psalmist says that God rides upon them (Ps. 17, 10).

3) What sin do parents commit when they neglect their children's religious education?

If the negligence is grave, the parents commit a mortal sin. It will be grave, if they neglect to teach their children at least the fundamental truths of our holy religion. It is the parent's first duty to teach his child about God and His law. At the moment of death the parents will not be asked by God whether they have sent their children to the university or left them a lot of money, but whether they seriously tried to raise their children as good and practical Christians.

4) I have a boy friend. Now and then he tries to kiss me. What should I do?

It all depends what kind of friendship there is between you and the boy friend. If you are seriously minded about getting married in a reasonable time, then an occasional kiss may be allowed as a sign of affection. No such things are allowed to rouse passions or to cool them off. Consequently, the teens who keep company with the opposite sex have no right to such kisses, because they have no right to keep company. Parents are guilty before God, when they allow their immature children an early dating, because an early company-keeping will lead both partners to serious sin.

Each nation has its special virtues and special sins or weaknesses. It is too bad for its people when the sins are more abundant than the virtues. It is the beginning of the fall of the nation.

MY LAST MISSIONS IN AUSTRALIA

(Perth, W.A.)

M. Schudlo, CSSR.

WESTERN Australia is one of the six States that form the Australian Commonwealth. It has some mountains, but they are not very high. Mt. Bruce (4,024 ft.) is the highest among them.

The South-West is the most developed part of the State. The warm period extends from the middle of December to the middle of March. The rainy period lasts from May to September, but even then there are frequent sunny periods, because the winter rains, although frequent, are seldom persistent.

Perth is the sunniest capital of Australia. The breadth of the State is 1,000 miles. Perth is 1,686 miles from Adelaide.

Perth, the capital of Western Australia, was founded in 1829 on the north bank of the Swan River, just 11 miles from the river's mouth. The population of the city (metropolitan area) is about 400,000, including some 200 Ukrainian Catholic families who live and work in the various suburbs of the city. Perth averages eight hours of sunshine daily.

The city has many public Parks. King's Park with an area of 1,000 acres, is the heart of the city. It is remarkable for its monument and a log of Karry tree, 106 feet long, weight 110 tons, butt girth 24 feet and 6 inches, age 363. The height of the whole tree was 383 feet.

The city's commerical and business centres are keeping with the modern age. It is a city of plenty. Half of the State's population lives in Perth. The State has mining industry and agriculture.

In Perth, there is a Latin Rite archdiocese with the archbishop, Most Rev.

His Excellency Bishop John Prashko

Redmond Prendiville, St. Mary's, Victoria Sq., Perth. The whole Catholic population of the archdiocese is 130,000. The archdiocese has 92 parishes, 128 churches, 55 missions, 118 diocesan priests, 77 Religious priests, 100 Religious Brothers, 1,109 Nuns, 1 seminary and 126 schools with 22,163 children.

There are 220 Ukrainian Catholic families in that archdiocese, some 200 living in Perth and 38 in Northam, 66 miles north-east of Perth. There are also some 200 Ukrainian Orthodox families.

MISSIONS

Northam, W.A. (Nov. 8-15, 1964

The Northam Ukrainian Catholic

community has 38 families. Not exactly families, because some are single. Northam is a small city of some 6,500 people, 66 miles north-east of Perth. It is the centre of the eastern wheatbelt. Many Ukrainians of the city work on the railroad or in the woods, and therefore are often away from their families.

The mission was preached in the local Latin church of St. Patrick, except for two days, the beginning and the end. On those days the mission service was held in the Ukrainian national hall which is the best in the city.

During the mission I visited 13 Ukrainian Catholic families. Seventy per cent of them took part in the mission, while the rest could not attend, or simply ignored it.

The Ukrainian Catholics of Northam understand the value of Catholic education. More than half of the children attend the Catholic school and high school. The Marist Brothers with whom I stayed during the mission have a high school for boys. Seventeen Ukrainian Catholic boys go to their school.

The Ukrainian Catholic population of Northam enjoys great respect for its love for work and exemplary Christian life, as the Latin Monsignor told me. Most of them are financially well off.

Perth, W.A. (Nov. 15-22, 1964)

This was my last mission in Australia. It was preached in the Latin church of St. Patrick. The Ukrainian Catholics of Perth have already started their own church in Maylands which, they hope, will be completed by Easter, 1965.

They have their own Pastor, Very Rev. Father John Shewciw. During this last 61st mission I stayed with the Redemptorist Fathers. They have a big monastery in North Perth. Right now they are conducting a campaign for the new retreat house which will cost £25,000,00.

Before the mission and during the mission I visited 62 Ukrainian Catholic families and invited them to take part in the mission. Some of the visited just ignored the call and did not show up even once.

Generally speaking, the mission was good. It was well attended every evening by the people, both young and old, although there are not many old families among the Ukrainians of Perth. Most families are at their middle age. Their financial situation is very good. They have beautiful brick homes, cars and other things.

During the mission I paid a visit to the Latin Archbishop of Perth and had an interview with Fr. Dillon, the editor of the Catholic diocesan weekly "The Record" and the interview, with extensive information on Ukrainian Catholics, was published in the next issue.

The old Archbishop as well as the rest of the Latin clergy show a very friendly attitude towards the Ukrainians. The Archbishop was very happy when he heard that the new Ukrainian church will be completed by Easter.

The mission closed with the papal blessing and the distribution of mission souvenirs.

Next day, on Nov. 23rd, after having preached 61 missions in Australia from June 1963 to November 1964, I left this sunny country by plane, taking with me countless souvenirs and experiences which I will cherish as long as I live.

While boarding the Quantas Jet, I thanked the good Lord for all the blessing He had bestowed upon the Ukrainian people and upon me during these lengthy missions. I also asked Him to bless me for the long trip, because I was going to see my family in Ukraine, to whom I said goodbye in 1939 when I left Ukraine for Italy, where I had the pleasure of completing my theological studies and spending some four years on missions with the Redemptorist Fathers of the Neapolitan Province.

* * *

In this last article on my Australian missions, I wish to thank publicly His Excellency John Prasko, who is the bishop of the Ukrainian Catholics of Australia. It was he who invited me to preach these missions which left so many wonderful souvenirs in my heart.

I wish also to thank my dear Australian confreres, the Redemptorist Fathers for their kindness and brotherly love as well as hospitality during my long stay in their lovely country.

May God also bless all Australian Bishops and parish priests in whose churches the Ukrainian missions were preached or in whose homes I stayed during some of these missions.

Thanks also to all those Ukrainians who rendered so many services to me. May God bless all Ukrainians and their Church in Australia.

A BROKEN TEACUP — Rev. E. Kutarna

One day while visiting with some good friends, the lady of the house served tea. With a pleasant little pride she brought out her expensive china teacups, so delicate and fine.

When we had our tea, she began to clear the table. Her little girl was eager to help mother, so she began carrying the dishes to the sink... and... you guessed it — one of the cups slipped from the tiny hand of the girl as she reached up to the sink, and the delicate cup tinkled to pieces on the floor.

I suppose just about everyone has some little keepsakes around, may be not very costly, but more of a sentimental or remembrance value. And I suppose just about everyone has had the disappointing experience of seeing one of their keepsakes being swept sadly into the dustpan after some little accident. It may be such a tiny value in actual dollars and cents, but still we feel the loss... don't we? But this column is not just to comfort you on the loss of one teacup. Think a bit further. Compare the little teacup to the virtue of kindness. How easily we break that virtue by a careless word, a harsh look, or an unkind silence. It may seem like a little thing, but it is a wrong, it is an evil, and therefore a thousand times more harm is done than a broken teacup! And yet we feel the loss of the teacup sometimes more than the loss of kindness!

GENTLE HINT

Husband: "There's an old clothes man at the door.

Wife: "Tell him I've got all I need."

ATTENTION, PLEASE!

We kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations not to the editor, but directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Are You Delinquent Parents?

THERE is much talk today about delinquent children. Too little attention is given to the fact that there are also delinquent parents, and that they are often to blame for the delinquent children.

It is not true to say that every teenager who gets into serious trouble is a proof that his (or her) parents were grossly delinquent in their duties. Now and then a child who had excellent training from his parents becomes a problem. But such cases are exceptions. In most cases the delinquency of a child can be traced to some delinquency on the part of parents. This latter can take one of the following forms.

I. Lack of manifest love

It is the plan of God that the authority of parents over children be exercised in an atmosphere of manifest love. This word "manifest" is important. It means a love that, from their earliest years, the children can recognize at all times, even when they are being punished. It is a love that expresses itself in hundreds of little ways, all centering around the deep interest of the parents in the work, the play, the prayers, the happiness, the total welfare of the child.

Parents who constantly let their tempers fly against their children; who let them think they are in the way, or a burden, or a bore; who show little interest in their work, their play, their sorrows, their joys; who spend as little time with them as possible; who rule with the iron hand of tyranny — these are parents who are lacking in manifest love.

Deprived of security only real love can give, children are bound to look for security, or a substitute for it, elsewhere when they grow into their teens. It is not strange that they often find it among bad companions and in evil deeds.

II. Lack of principles

Love is a dangerous thing, if it is not guided by principles. Parents can make so-called love the reason for giving their children everything they want, letting them do everything they wish to do, sparing them from hard work and self-denial, holding them to no principles or rules.

Such conduct is not an expression of true love, nor is it necessary to convince children of their parents' love.

The love of parents must have goals set before their children, and then must be expressed in principles that are the means to the goals. The goals are happiness with God in heaven, and as much happiness as is possible here on earth without endangering the final goal.

The principles according to which children must be trained to seek both these goals are all contained in the Commandments of God and the teachings of the religion of Jesus Christ.

Parents who have no definite convictions about religion or the moral law are lacking in what is absolutely essential to the proper raising of children. The delinquency of many teenagers can be traced to this cause.

III. Lack of good example

The immature minds of children do not quickly grasp the force of many moral principles, even though these are often put into words by their parents. But they are affected by the force of example when it is combined with teaching in words. And they are adversely affected when the example of parents is obviously contrary to what they say is good for their children.

People who cheat others in money matters, who lie frequently, who habitually use profanity, who spread gossip and scandal, who neglect their own religious duties, are setting patterns for their children to follow. It is not surprising that teen-agers whose sense of moral values have been completely upset by the example of their parents often turned out to be devoid of all moral responsibility.

Both father and mother must work harmoniously together to give their children the things they need to grow to maturity. Real love, solid principles, and a good example.

To the living and the dead

Taras Shevchenko

(translated by Vera Rich)

Deaf, they do not hearken,
They are trading with their fetters,
Using truth to bargain,
And they all neglect the Lord,—
In heavy yokes they harness
People. Thus they plough disaster,
And they sow disaster...
  You demented children!
  Look upon your native country,
  On this peaceful Eden.*
  Love with overflowing heart
  This expanse of ruin.
Break your chains, and love as brothers!
Do not try to seek,
Do not ask in foreign lands
For what can never be
Even in heavens, let alone
In a foreign region...
  In one's own house,—one's own truth,
  One's own might and freedom.
  There is no other Ukraina,
  No second Dnipro** in the world.
  Yet you strike out for foreign regions,
  So seek, indeed, the blessed good,
  The holy good, and freedom, freedom,
  Fraternal brotherhood?...
Toadies, slaves, the filth of Moscow,
Warsaw's garbage are your lords...
Ukraina struggled on,
Fighting to the limit;
She is crucified by those
Worse-than-Poles, her chidlren.
  Study, read and learn
  Thoroughly the foreign things—
  But do not forget your own:
  For he who forgets his Mother,***
  He by God is smitten.
  His children shun him,
  Into their homes they not let him.
I weep salt tears when I recall
Those unforgotten actions
Of our forefathers, those grave deeds!
Such indeed, then, is our golry,
Ukraina's glory!...
  Come, my brothers, and embrace
  Each your humblest brother,
  Make your Mother smile again,
  Our poor- tear-stained Mother!
With hands that are firm and strong
She will bless her children,
Embrace her helpless little ones,
And with free lips, she'll kiss them.
  And those bygone times will be
  Forgotten with their shame,
  And that glory will revive,
  The glory of Ukraine.
And a clear light, not a twilight,
Will shine forth anew...
Brothers, then embrace each other
I entreat and pray you.

* Eden—Ukraine.

** Dnipro or Dnieper is the largest river of Ukraine, the third of the longest rivers of Europe.

*** Fatherland.

O Heart of Mary, furnace and instrument of love, inflame me with love of God and my neighbor! — St. Anthony Mary Claret.

Castles in Spain

Bishop Sheen

YOU can imagine a mountain of gold. Do you think that you will ever see one?

You can imagine a castle with a thousand rooms, some you see with walls of diamonds, emeralds, amethysts and star sapphires. But do you think you will ever see such a castle?

The imagination, because it is a power of the soul, can imagine the infinite. But reality is finite, cabined, cribbed, confined and limited. Hence arises the disproportion between what we imagined something to be, and what it turns out to be in the concrete.

Because one imagines oneself perfectly happy in love with another, it does not follow that it will always be so. Every man promises every woman something that only God alone can give — perfect contentment, perfect joy.

Every woman promises every man something that only God can give — perfect love, perfect happiness.

The woman later on discovers that the man will never be able to find anything in a closet or a dresser. He will never say a word of thanks for the best prepared menu. He will throw his clothes in a heap on a chair, and then at night complain that the clothes were not pressed.

He who formerly seemed to be a knight and a "Prince Charming", because your imagination crowned him with an aureole of perfection, now finds that he is just a man.

Every woman marries a man and lives with a husband; every man marries a woman and lives with a wife.

But marriage is not a snare nor an illusion because it does not fulfill all dreams. The reality which very often young people refuse to see, can be just as beautiful as the dream — though it is vastly different than the dream.

Many a husband or wife, years after marriage, says: "When I was married, I thought I loved my wife (or my husband) so much that it would be impossible to love more. Now I know that that sentiment was nothing compared to the love I have today."

Every bride is half woman and half dream; every groom is half man and half dream.

No present love can be insured for the future. Love is something that is tested by time. It grows not because of its intensity at the beginning.

As a matter of fact, the intensity of passion at the beginning could be a sign that it would more quickly burn itself out.

Love is strong not because it is passionate, but because it has the power of self-renewal, that is, it will mount to higher and higher stages by acts of self-denial.

True love is not so much expression in desire to possess another, as it is in consideration for the other person who is loved.

She: "Darling, will you call up the carpenter and ask him to fix the garage door?"
He: "I thought he fixed it yesterday."
She: "Yes, but I had the car out again this morning."

Thou, O Lady, teacheat us to hope for far greater graces than we deserve, since thou never ceased to dispense graces far, far beyond our merits. — St. Hildebert.

RESPONSIBLE JOURNALIST

M. Schudlo, CSSR.

MANY lies, untruths or half-truths with countless distortions are being spread by some newspapers and their contributors amongst their readers, most of whom take for granted that everything which they read in their favored paper must be true just because it is found on its pages. It would be so indeed, if the editors, writers and contributors were all responsible men who knew their profession and felt moral responsibility for what they are writing, publishing or reporting. Unfortunately such is not always the case with many newspapers.

As a result of such a faulty or distorted journalism we may ask the following question: "How must we look upon the news and what is the responsibility of the journalist in regard to the truth?" Should a journalist report only the facts or should he also give a comment on the news and events reported by him?

Here are some principles which are useful to all journalists:

Objectivity and responsibility

Our Blessed Lord said that "every man will have to give an account of every silly word he pronounces". This refers also to every word a journalist publishes in his paper. After having given account to God of all his words a journalist had ever written he will be rewarded or punished by His Maker, according to what he wrote and what he said. Thus the truth must always be his guide in writing and reporting the news and other items, for it is the truth that is the object of journalism, and not the simple reporting or description of events or facts, although, strictly speaking, it is not

the truth of doctrines, but the truth of events and facts.

It is true that a journalist is not a missionary, but a reporter. For this reason his main and principal task does not consist in the propagation of ideas and doctrines, but in the report of the news and events, otherwise he will become a "doctrinaire and a propagandist". It is perfectly all right for the teacher or the preacher to inculcate and teach doctrine to his pupils or listeners. No one will call him a propagandist, because it is his job to teach doctrines to his students. This is why he employs pedagogic methods in explaining the doctrine. But a journalist who tries to teach his readers instead of informing them will end by being neither a teacher nor a journalist, because he does not employ the proper methods of teaching, since he pretends to report the news.

It must be noted, however, that a journalist is not free at all to write as he pleases, because a real and true journalist must assume responsibility for the truth of his report as far as human weakness and imperfection permit.

In recent years we are witnessing two kinds of reporting, objective and interpretive. Both are necessary to a real journalist, if he wants to give a proper perspective of the news to his readers. No journalist may be considered as fulfilling his journalistic duty if, for instance, he limits himself to reporting what someone said or did without any further information which would enable the reader to see into the motives which such a politician had for making such a statement. For instance, when a politician makes a false or distorted statement, a true journalist should make it known to his readers in his report.

An objective reporting is the quality of judgment which is not influenced by subjective, personal, national or religious emotions or prejudices which distort or unduly stretch out the truth. In other words, an objective journalist gives the reader what he saw or heard without any comment of his own. But even here the reporting may be only partial and half-true, if the material description of the event does not give the reader the full picture of what happened or was said. For this reason the principle of objectivity does not forbid the reporter to give his own explanation which enables the reader or hearer to understand the meaning of the event or statement.

If every speaker, man or politician were an honest and competent man on the subject of which he is speaking, it would be enough to report simply what he has said or done. Unfortunately there are men who deliberately give out lies and try to avail themselves of the news services to spread these lies among their fellow men. If the journalist, worthy of his name, is aware of the lies, he cannot simply report them, because he wants to be objective. In such case he would not be an objective reporter or journalist. He would be an accomplice of the liar. Objectivity means truth.

If the truth is distorted or half-reported there can be no objectivity, for no honest man can be indifferent to the fact that truth is stretched and lies are spread. No honest man can, therefore, be neutral when the truth is at stake, for his conscience will not allow him to do so. For this reason a journalist must straighten out the statement made by someone, if he knows that it is inexact or false, otherwise he will be purposely or cowardly concealing the most important element of his report.

Everyone can make an honest mistake, including reporters and journalists, because God alone sees the whole truth in its full perspective. But every journalist must try to see at least that aspect of the truth which he describes or reports. This is the least an honest man can do. He owes it to his own conscience and to his readers.

Doubtless, the truth can have many aspects, but all these aspects do not contradict each other, for they complement each other, because they are true and objective. Thus a competent and honest journalist and reporter must try to see the truth as far as his human limitations allow him. Here below we are not dealing with an absolute truth, but with the segments of the truth, that is, with the events which reflect and represent partial truths. These partial truths are the human acts through which men participate in the Divine Play, because everyone of us is a player in that Divine Play of earthly life.

In consequence, as men of limited horizons we must be content with partial truths and views, being honest with ourselves and our fellow men. This is why men need discussions to see the truth from a different angle, since they look upon it in a different light. Consequently, if the men are honest and sincere, a more complete

truth will emerge as we complete each other's views and enrich ourselves with another fellow's knowledge. Thus the drama of terrestrial life becomes richer and more satisfying for all of us. Pope John XXIII said in his encyclical "Pacem in Terris" that every man has the right to information, a right which is "universal, inviolable and unalterable". Here are his words: "He (the man) has the right to be informed truthfully about public events within the limits laid down by the moral order and the common good."

A journalist must spread the news, not doctrines, but in spreading the news he must take care that no lies are mixed up with the truth, for he must try his best to give not only the mere news, but also the meaning of events, if he knows that the reader or the listener would be misled without it.

Someone may be afraid that such an attitude toward journalism would compromise it and turn it into "propaganda". Lately, the word 'propaganda' has acquired a rather unpleasant meaning, that of spreading all kinds of ideas, regardless of whether they conform to the truth or combat it. Consequently the propagandists relate only those things which fit into their ideology and confirm their dreams and efforts, while suppressing the events and facts which contradict their ideology, because in their view such events or facts have no right to be known by those for whom they write or to whom they report their 'news'. Every dictator and tyrant behaved that way, both ancient and modern.

If a journalist tries to twist the events to fit them into his ideology, he is not a journalist, but a propagandist and doctrinaire, concerned with spreading his ideas rather than news or events.

A Catholic journalist should be a model for all other journalists, since he professes that no lie can be told under any circumstances and no facts can be distorted to justify his position. If he is true to his faith and religious convictions, he will easily and surely acknowledge the primacy of events in regard to doctrines in the field of journalism, because the main purpose of journalism is to inform the public of what is going on in the world in which it lives and help it to understand why. He must therefore endeavor to help his fellow men to form a general and universal vision of the events of the world in which they occur. The modern media of communication, such as radio, TV, etc., are powerful helps which enable a Catholic journalist to have a truly universal view of events of the modern world. And universal means catholic. He should never be afraid that the events may refute his faith, for God is both the Maker of the world and the Author of the faith. God cannot contradict Himself, that is, He cannot do in the material world things which would refute the truths He has revealed to men in the Bible. Having these principles in mind, every Catholic journalist should be a journalist par excellence, since he can be sincere in everything, because the truth of his faith and the Church stand behind him.

It goes without saying that a journalist must be thoroughly trained and well acquainted with the methods and the ways of journalism to become a real journalist.

"I'll bet you think twice before leaving that wife of yours alone in the evenings."

"I'll say! First I have to think up an excuse for going out, and then a reason why she can't come with me."

*** COGITATIONS ***

Father Nick of Montreal

*** The only segment of our civilized society ready for the proposed abolition of capital punishment are the killers themselves. Murderers and criminals laugh at the abolition of the death penalty — the only thing that refrains them from killing, for they love life too much. *** A judge recently asserted that "if ever individual liberties are suffocated by a dictatorship of the left or the right in this country, it will be due in large measure to the abuses committed by a minute but very active minority of journalists." *** Nobody is more comically arrogant than a beardless youth who finds an idea and imagines himself its author. *** To those whom a higher education has led into agnosticism one can reiterate that truth cannot contradict truth. *** The American President recently spoke of expanding trade with the Reds. To bail Communism out of trouble at home? *** Religion is still persecuted behind the Iron Curtain. *** How can we from now on trust those who, though non-Reds, welcomed into their homes "the tourists from Ukraine" in Winnipeg and Montreal, just to name two Canadian cities? ***Black racism is on the rise in Africa, which means more trouble for our Christian efforts. *** When in Canada any and every visiting hockey team should play according to our rules. Why should the Russian team enjoy special treatment? Too, they are all professionals and Canada should never confront them with a team of amateurs, especially players who have never played together before and are uninured to one another. *** Mrs. Slava Stetsko of the 'Anti-Communist Bloc of Nations' has only praises for Japan's awareness of the danger of Communism. *** Enough of those beatniks, beattles, egg-heads and what have you. What our society needs is more 'squares', i.e., persons who are real solid morally. *** Has modern immorality reached its peak?*** Anyone who cannot find pleasure in reading a book wherein there's no mention of sex must be sick, sick, sick. *** Teaching should be considered as a calling and not just another way of making a living. *** Paying one's income tax faithfully is an act of justice and civic virtue. *** Russia will never willingly give Ukraine its freedom. *** Sometimes one can sin by silence. *** Who is pushing on us all that rash of Communist trash on T.V.? *** Fearing that he might attack Israel, the American government continues to help Nasser of Egypt despite his insults. *** Tell me what you dance nowadays and I'll tell you what's in your mind. *** Make a point of knowing etiquette, for only a gentleman and a lady can attain sanctity. *** A lot of young people contemplate suicide only because there's no religion in their miserable lives. They don't even think of turning to God or crying, as it were, on Christ's shoulder. *** Is it really good for us to know everything??? *** The right decisions are not always the most popular. *** When we know the past — we also know the future. *** Great and generous souls are not unlike clouds: they gather, then burst open. *** "When one loves," wrote the Little Flower of Jesus, "one feels the urge to utter so many little things." *** An authority people have the right to discuss, approve or blame soon degenerates into no authority whatsoever. *** Said the Cure of Ars: "It's always springtime in a heart which loves God." *** In the heart of the true Christian love is truly a fire fed by the wood of the Cross. *** There really is no better way of showing one's appreciation of a favor than by using the latter towards the end it was granted for. *** It is just like a grand heart to discover the main need of the times and to dedicate itself to it. *** Creation took place at the very beginning, whereas science considers the world now, i.e. after it was created. *** "The American Constitution," wrote Macauley," is all sails, but it has no anchor." *** Two persons quarrelling over nothing resemble two baldies fighting over a comb. *** Sorrow and pain are also great equalizers. *** At first the Devil ties the soul with a hair, then with a thick cord and finally with a steel cable. *** Does not democracy seen at times but a name given to the people whenever the politicians need them?" *** Cornelius a Lapide described Eternity as "a circle perpetually revolving around itself, the centre of which is always and the circumference never." *** To Father M. Schudlo who returned from Australia via Ukraine we say: "Welcome to the safer shores of North America!" ***

CatholicEtte

The Big Glasses

by John Zubaly

WHEN life becomes somewhat dull, one sometimes chooses to view everything through rose-colored glasses, hoping thereby to obtain a much pleasanter view. Such rose-colored glasses are the big glasses and are not sold in any store. In their own way they can become priceless as are many of the so-called nicer things in life.

And yet — when an individual looks at the world through "rose-colored glasses" he does *not* use glasses at all. For — these are our "imaginary" glasses.

In everyday life, there is sometimes no need for these glasses. The world in its many aspects and its peoples are revealed in complete glorious and breath-taking colors!

There is nothing imaginary about the color of people's skin. The skin is real as are the people. A human being is a human being, regardless of the color of the skin. No one needs glasses to "see" the point that all peoples are created in the image of God!

In the final analysis on the subject of rose-colored glasses there is one big question. How does the person who ridicules others for this or that reason, really appear in the *eyes* of God?

In the eyes of God — mankind is mankind. Man's faults are known as well as his goodness. Now is the time for all human beings to take of the mythical glasses and live a Christian life as God intended us to!

"You sold me a car two weeks ago."
"Yes, sir."
"Tell me again all you said about it then. I'm getting discouraged."

St. Peter said to the Jews on the day of Pentecost: "God has raised up this Jesus, and of that fact we are all witnesses. Therefore, exalted by the power of God, He has poured forth what you see and hear" (Acts 2, 32-33).

Only a Brother?

C. J. McNaspy, S.J.

Not too many people today seem to understand or really appreciate the true meaning of the life of the men called "brothers".

A QUESTION you never hear is: "When did religious orders start taking in priests?" Instead, you do hear: "When did they start taking in brothers?" Or, even more commonly and crudely: "Why did so-and-so become only a brother?"

After some hours of explanation, I have not been able to find an answer to the first question. For one thing, much depends on what you mean by "religious orders." Certainly the earliest group of "religious" were not priests.

This is far from the whole story, of course, but it does point up rather sharply that any notion of priests as somehow first-class religious, with brothers only second-class, is historically groundless. In fact, the exact opposite, though still an oversimplification, would be closer to history.

My own close accociation with brothers goes back more than 40 years, to the very first teachers I knew, the Brothers of the Christian Schools. All through grammar and high school, these devoted members of the largest teaching order of men stood for everything a boy would esteem highest. To the obvious question: "Then why didnt you become a brother?" I can only give the same reply that any brother will give to the question: "Why didn't you become a priest?" In both cases it is quite simple: "Because that isn't what God called me to be."

Implicit in such boorish queries is a misunderstanding of God's ways, which we assume ought to be our ways. Here there lurks a kind of spiritual tribalism, leading us to suppose that only one way (our own, of course) is best, despite what Christ said about "many mansions." The Church, however, unlike many of us, has ever been pluralistic, not monolithic, in the matter of grace. For, more than anything, she is the Mystical Body, with different members performing different functions, and living the life of grace in varying ways.

Thus, within the Church there are many religious families, each with its own charismatic role, guided by her and saved from waywardness and eccentricity by wise rules, yet each keeping a measure of creative individuality. Each follows the life of Christian perfection, each with a personal accent or stress. Just so, the Trappist has a family trait, a tonality, different from the Dominican, the Franciscan from the Redemptorist. Further, this diversity is no weakness, but a source of riches to the Church, which wisely never imposes a homogenized spirituality on those who want to dedicate themselves totally to Christ.

So it happens that we find religious giving themselves to teaching, others to caring for the sick or underprivileged, and yet others to varied charitable or contemplative work. Indeed, it is hard to think of a way of following Christ that is not crystallized in some religious institute.

It is unfortunate that we do have to speak of "problems" at all. Yet, to be frank, we do, for misunderstandings abound, sometimes in our own orders, as to what brothers really are.

Through the years, the very idea of "religious brother' has evolved, since even within the Church we are much conditioned by our times. In fact, the term aggiornamento, so much in the

air today, alerts us to the Church's need to be readjusting her human side to the shifting social and cultural structures of each epoch. So it is that the socialogical pattern of religious life often bear marks of past centuries. While this includes real benefits, it sometimes drags along dead weight in the name of "custom" or "tradition". Regrettably, then, there linger vestiges of feudal or later stratifications — elements that may once have made good sense, but which have nothing to do with religious life as such, and can become sheer encumbrances. Among these is the notion — usually unexpressed — that a brother is one who "does not quite have what it takes" to become a priest: a sort of religious peon.

Whatever may have often been the case in the past, when education was a privilege of the few, today the vocation to the brotherhood is clearly no such negative thing. Nor is it a secondary vocation, as we see from the prefix "co-" in the official term "co-adjutor brother." The brother is a **brother**, not some form of "sub-helper."

A fuller understanding will show us that the brother's vocation is itself apostolic. Not just apostolic in the indirect sense that it frees the priest to do the real apostolic job. The brother himself is an apostle, for his life and work are fully dedicated, by religious vows authorized by the Church, for the building of Christ's Mystical Body. The rules of our Jesuit brothers state explicitly that they "have been set apart for God, to do the work to which the Holy Ghost has called them: to the work of service for the building up of the Body of Christ." In the life of grace the action of Christ is no less present in the dedicated brother than in any other dedicated apostle. This is elementary.

However, to grasp it fully would involve a vast study of theology — that of the Mystical Body, of vocation, consecration of work, our participation in creation and, especially, the whole mystery of the apostolate, by which God uses men to save men. And the further mystery of Nazareth: why the Saviour chose to spend almost all of His life on earth saving souls as a laboring man. Christianity is rich in mystery. We know that, mysteriously, men can share in the Christ-life by being not mere carpenters but dedicated carpenter-apostles, saving souls as Christ did, while performing unglamorous, everyday work. Eileen Duggan put this well when she called brothers "the hands of Christ, His calloused hands, hands for use, His strong and able hands."

Countless gifted men, including all the top-flight cooks, infirmarians, tailors, treasurers, librarians, gardeners, engineers, cattle breeders, secretaries, electricians, bakers and experts in a dozen other skills, among them many college and professional men — all of whom the Church is proud and grateful to call "brother". I do not mean to suggest, of course, that our position is unique. For the list of saints and other heroic men called "brothers" is a long and thrilling one in various religious congregations.

While the brother's day-to-day life is normally as unostentatious as that of the Young Man of Nazareth, it is no more degrading than His, and there is no talent of mind or heart, as well as hand, that God cannot use through him. Moreover, the special novitiate, juniorate, tertianship and technical-training program, that is the brother's regular course today, has done a great deal to shatter forever the stereotype we used to hear — "only a brother."

God alone knows how many young men have, through awareness, never found the world of grace that is the brother's hundredfold. Many splendid brothers I have known found their vo-

cation only gradually, after what seemed a false start. Feeling the call to total service of God, they quite understandably entered the seminary; there they discovered that God seemed to be beckoning them somewhere other than to the priesthood; and a wise spiritual director selflessly guided them to the brotherhood, which was to bring happiness and fulfillment. Yet, one wonders how many others, on finding that the priesthood was not for them, never did discover that this other way may have been God's plan for them — not a "second-best", since what is best, in any concept and meaningful sense, is precisely what God chooses.

(America).

If you wish to become a Redemptorist Brother, write to:

Very Rev. Father Master,
Redemptorist Fathers,
Ituna, Sask., Canada

Taras Shevchenko

O MY THOUGHTS *

(Translated by Vera Rich)

O my thoughts, my heartfelt thoughts,
My children, O my flowers,
I have reared, watched over you,
Where to send you now?

Go then to Ukraine, my children,
To Ukraine, so dear,
Wander on like homeless orphans,
I shall perish here.

There a true heart you will find,
A word of kindness for you,
There sincerity and truth,
And even, may be, glory...

Bid them welcome, then, my mother,
My Ukraine, and smile
On these my children, still unwise,
And on thy own true child.

---

* Taras Shevchenko wrote this poem from the exile. The Russian Tsar Nicholas I exiled him for defending the freedom of Ukraine against the Russian oppression.

Taras Shevchenko *

TESTAMENT

(Translated by Vera Rich)

When I die, then make my grave
High on an ancient mound,
In my own beloved Ukraine,
In steppeland without bound:
When one may see wide-skirted wheatland,
Dnipro's steep-cliffed shore,
There whence one may hear the blustering
River wildly roar.
Till from Ukraine to the blue sea
It bears in fierce endeavour
The blood of foemen—then I'll leave
Wheatland and hills forever:
Leave all behind, soar up until
Before the throne of God
I will make my prayer.
Make my grave there—and arise,
Sundering your chains,
Bless your freedom with the blood
Of foemen's evil veins!
Then in that great family,
A family of new and free,
Do not forget, with good intent
Speak quietly of me.

---

* Taras Shevchenko is the greatest poet of Ukraine, an intrepid fighter for the political freedom of his country.

No system would be ever devised which would introduce a perfect order into the world, because men who will run it will always be imperfect human beings. However, the sonship of God and the brotherhood of all men should help all men to strive after perfection as far as human weakness permits them.

Don't Drop the Devil!

W. H. Stinson, C.SS.R.

How "with it" does one have to be? In spite of the popular rejection of Satan as a myth, the Catholic Church continues to teach that he really exists. For this she has the authority of Our Lord Himself...

WE do not believe, of course, in that comic little chap who so often decorates the bonnets of sports cars with his pointed beard, his two horns, his pitchfork and barbed tail. Nor do we believe in the Hollywood version of Satan who generally appears as a suave, white-tie-and-tails character, swirling an opera cloak and being outwitted in the last reel by the hero. We think he is a joke. And if Satan had his way he would remain a joke, someone you laugh off, together with the fairies, goblins and banshees. From the time he approached Eve in the Garden of Eden, the devil has assiduously avoided the limelight. He prefers to work back-stage as a wire-puller, a prompter. The footlights he leaves for the smart-alecks who are so sure he doesn't exist. "The cleverest wile of Satan," writes Baudelaire, "is to convince us that he does'nt exist."

"I saw Satan..."

If a man believes that Jesus Christ is God, that He can never be wrong and never deceive us, then he has no choice; he must believe in the devil. The works of Our Lord leave no doubt about his existence, He says, "I saw Satan like lightning falling from heaven." He tells Peter, "Behold Satan hath desired to have you, that he may sift you as wheat. But I have prayed for thee that thy faith fail not." To the Pharisees whose pride is blinding them against Him, Our Lord says, "You are of your father, the devil; and the desires of your father you will do. He was a murderer from the beginning..."

The Rebel Angel

The devil is a fallen angel, and as such he is a spiritual being. He has no body, but he has an intelligence and a free will. He has all the powers of an angel. He is called by a variety of names — Lucifer, Beelzebub, Belial and, most commonly, Satan.

From the various passages concerning him in the Bible we learn that when God created the angels He submitted them to some sort of a test of loyalty. Some of the angels led by Lucifer rebelled against God, and were banished from heaven to hell, "which was prepared for the devil and his angels."

From the Bible it is also clear that, by the permission of God, Satan exercises a sort of government in the world over his followers; that God makes use of him to test good men and punish the wicked; that he inspires men to evil and, as the enemy of God and man, constantly works to rob God of glory and men of their soul's salvation.

It was Satan who persuaded Eve to disobey God in the Garden of Eden. It was he who urged David to give way to his pride and number the people of Israel, thus bringing down on them the curse of God. It was Satan who "put it into the heart of Judas to betray" Our Lord.

A Genius for Suggestion

Not every temptation to sin comes from the devil. Many people tempt themselves. They go deliberately into dangerous occasions of sin. A man seeks out a companion with whom he has often sinned in the past, a youth gloats over a torrid novel or a sexy

magazine, a girl goes in for lonely company keeping. These manage to sin without any help from Satan.

When St. John lists the cause of sin, he gives Satan third and last place — "the world, the flesh and the devil". The world means the materialistic world around us, with its Godless ideals and principles, with its deceptions, its evil companions, its bad example and its many occasions of sin. The flesh means the inclinations we all have as a hangover from the fall of our first parents, our inclination to lust, greed, envy, pride. These two provide us with ample temptation to sin, and where they fail there is, the devil to add his evil suggestions.

Fear the Devil?

Some people want to drop the devil from the catechism lest children grow up with a fear of him.

Such a worry about the fear of Satan is odd in a society like today's, which encourages hundreds of other fears — fear of bad breath if you don't use the right paste, fear of people talking about you if you don't use the right soap, fear of being out of fashion, fear of criticism if you don't conform to the current fads. This is the age of a thousand fears. It should not object to one more.

The normal Catholic who believes in Satan is not obsessed with fear of him. He does not toss and turn at night, waiting for Satan to pop out from behind the curtains, puffing sulphur fumes. On the contrary, he knows the devil can never force anyone to sin, can never rob a man of his life nor his God. He can only suggest evil, and his suggestions can be rejected. Every Catholic knows "God will never allow us to be tempted above our strength."

For all his power of intellect and will, Satan is powerless against the smallest child who makes a sign of the cross or says a prayer. The normal Catholic who says his prayers, uses the Sacraments frequently, avoids the dangers of sin, has no more fear of Satan than he has of crossing the road in peak-hour traffic. He is simply aware of the danger, and guards against it.

The man who has most to fear from Satan is the one who refuses to accept his existence, the fellow who buries his head in the sand like an ostrich. Taking up that position, he is really asking for the attention of that mythical pitchfork.

(Novena)

A PLEASANT CUSTOM

Origin of St. Valentine's Day is shrouded partly by the mists of time, but observance is a pleasant custom that has survived hundreds of years and has veered definitely toward the sentimental.

St. Valentine's Day is now a lover's special observance, with missives becoming more ornate, and costly, than before. Heart-shaped boxes of candy, greeting cards of varied design, flowers for the occasion and other symbols of prior to Feb. 14 for swains to relay their expression of sentiment.

There was a time when St. Valentine's Day cards were of two kinds — the amorous and the insulting. The latter was available in suitable form to complement the personality of practically everyone. It now has largely vanished from the scene. Valentines now take some form of denoting affection, and their wide exchange on this day is a pleasant interlude at this time of the year.

A woman's instinct tells her she is right. Whether she is or not.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
661 High Street,
Newark 2, N.J., USA.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, ч. 2.

Volume XXXVII, No. 2.

ЗМІСТ — CONTENTS

Чи читання Біблії конечне до спасіння? ___ 1
Місячне наміреня _____ о. С. Б., ЧНІ. 4
Національний вишкіл українців і Преса
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 6
Як і коли любимо Бога всім серцем? _____ 11
Пресвята Евхаристія—це правдива пожива
на вічне життя ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 13
Я був алькоголіком _____ М. Ш. 15
Хотів би ти знати? _____ 21
Смерть епископа Теодора Ромжі
Василь Штелень 24
Останні Місії в Австралії
о. М. Шудло, ЧНІ. 30

The Presentation ..... Frank Sheed 33
The Teacher and the Bible
M. Schudlo, C.SS.R. 36
Lincoln Spoke for Liberty 41
Better World 43
I'd Like To Know 46
My Last Missions in Australia
M. Schudlo, C.SS.R. 49
Are You Delinquent Parents? 52
To the living and the dead . Taras Shevchenko 53
Castles in Spain ..... Bishop Sheen 54
Responsible Journalist .. M. Schudlo, C.SS.R. 55
Cogitations ..... Father Nick of Montreal 58
The Big Glasses ..... John Zubaly 59
Only a Brother? ..... C. J. McNaspy, S.J. 60
Don't Drop the Devil!
W. H. Stinson, C.SS.R. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ
1965
MARCH

REDEEMERS VOICE

ЙОГО ЕМІНЕНЦІЯ КАРДИНАЛ ЙОСИФ СЛІПИЙ

Як спасаємо свою душу?

СПАСІННЯ душі—це найважніша справа людини на землі. Якщо вона не спасе душі, то її дочасне і вічне життя буде безмежним і вічним фіяском. Христос виразно це заявив словами: "Яка користь людині з того, що здобуде цілий світ, але занапастить свою душу?" (Мар. 8, 37).

Якщо ми служимо Богові та проживаємо в злуці з Ним при помочі освятної ласки, то напевно спасемо власну душу, за яку Божий Син віддав життя на хресті. Проте злука з Богом і проживання в Його ласці та приязні не є запорукою, що наше життя на землі буде вільне від страждань, розчарувань, непевностей і пригноблень або й навіть від упадків, через які дехто може уважати своє життя за банкрутство. Це факт, що ми всі старіємося і всі помремо, бо тільки той не вмирає, хто не народився. Старість і упадки не раз гноблять нашого духа. Проте як могли б ми зазнати остаточної поразки, коли Бог з нами? Хіба Св. Павло не кличе з захопленням: "Якщо Бог з нами, то хто проти нас?" (Рим. 8, 31).

Свідомість, що Бог завжди захищає Своїх слуг, давала пророкові Давидові таке велике довір'я, що йому ніщо лихого не станеться, хоча б опинився навіть у найбільших небезпеках, що він заявив: "Хоча б я ходив у тіні смерти, то не лякатимуся лиха, бо Ти є зо мною!" (Пс. 22, 4). Ті, що мають Бога по своїй стороні, є непереможні в бою за спасіння душі, бо навіть тоді, як вороги

перемогли б їх, то вони з Божою поміччю годні завжди піднятися і зачати новий бій. Хіба приклад Магдалини, що мала в собі сімох дияволів, не є незбитим доказом, що Бог помагає людям направити навіть найбільші життеві помилки і дійти до вічного щастя в небі?

* * *

Це правда, що **проблема зла,** чи буде воно фізичне, от хоча б хвороби або нещасливі припадки, чи моральні, от хоча б душевні слабості й упадки, завжди залишиться одною з найбільших тайн для нашого ума і серця, бо нам трудно погодити ці речі з безконечною добротою і могутністю Небесного Отця, який без трудности міг би усунути ці лиха з-посеред людства, за яке Його Син пролляв кров і помер на хресті. Тільки один Бог годен зрозуміти причини лиха в світі. Людський розум надто обмежений, щоб заглибити цю тайну. Проте знаємо, що упадки, хвороби, невдачі й інші речі, що звемо нещастями, напевно мають відогравати якусь ролю в діях світу і спасіння душ, бо інакше Бог не дозволив би на них.

Хоч ми вповні неспроможні зрозуміти причини і тайни стаждань і лиха, проте можемо бодай частинно бачити рацію

ших речей. Бог не сотворив світу і людей досконалими. Світ і людство були сотворені в недосконалім стані, щоб дати їм нагоду розвиватися і так осягати свою остаточну ціль і досконалість. Цей розвій і зріст припускають всякі ризика цебто можливість лиха, упадків, гріха і страждань, заки добро остаточно переможе лихо в повній і досконалій організації світу, за яку всі люди мають змагатися. Життя на землі можна прирівняти до світового бою. Кожна людина це вояк, що воюється з ворогом на маленькім відтинку фронту. Вояки не бачать під час бою цілого фронту, тому не знають, що діється на ним. Проте їх наступ на ворога і смерть ведуть до миру і закінчення війни. Хоч деякі вояки помруть у цій боротьбі, переможна держава осягне мир.

Щось подібне діється в Божім світі. Не зважаючи на частинні поразки поодиноких людей, Бог веде світ до перемоги добра над злом. І в цім світі будуть колись проживати ті, що змагалися за Бога та спасіння душ.

Наш світ є недосконалий, бо так Бог сотворив його, щоб люди мали нагоду поліпшувати його та помагати Богові організувати недосконалий світ. Людство це робить у матеріяльнім світі, і ніхто цьому не дивується. Бог міг був сотворити країни з готовими гостинцями, повикопуваними криницями, позасаджуваними деревами, побудованими летовищами, тощо. Подібний світ не був би в стадії розвою, але був би досконалим, і тоді люди не мали б нагоди працювати і розвивати своїх Богом даних здібностей. Вони ж годні це робити тільки тому, що наша планета була сотворена так сказати б у зародковім, недосконалім стані, в якім є повно місця на поліпшення, заки світ не досягне досконалости, до якої Бог призначив його.

Щось подібне діється з людством, принаймні по упадку в первородний гріх. Якщо в Божих плянах людство мало бути недосконале, то Бог не може Своїм звичайним Провидінням усувати з нього немочей, можливостей упадків і помилок, бо все те є частиною нашого морального зросту. Як людина росте фізично, бо така Божа воля, так має і духовно зростати. Бог міг би творити людей у дорослім стані, але Він не хотів цього вчинити, щоб люди мали нагоду вчитися ходити, падати і вставати, бо це частина життевого процесу. Хіба це було б нормальним, якщо б новонароджена дитинка відразу була здібна досконало ходити? Вона мусить рости і вчитися ходити, а це потягає за собою непевні кроки, упадки і біль. Подібно наші душі мають змагати до досконалости Божих дітей так через перемоги, як і через упадки, бо нема в світі людини, що була б вільна від усякого гріха.

Бог же годен використати лихо й упадки для добра душ, як артист-різьбар використовує забруднену брилу мармуру, щоб витесати з неї гарну статую. Він дійсно використовує лихо для більшого добра тих, що люблять Його і вірною службою трудяться над спасінням власних душ. Він же не годен усунути цього лиха тому, що недосконалий світ не був би недосконалим, якщо б з нього

була усунена можливість лиха і гріха. Ось тому не слід занадто денервуватися на вид власних немочей, бо й вони в Божім Провидінні відограють ролю, помагаючи людям досягати досконалість. Духовний зріст душі вимагає досвідів, потіх і пригноблень, смутку і радости, бо це нормальне для людини, що проживає в сучаснім Божім пляні на світі, якщо любляче довіряємо своєму Небесному Отцеві, який "так сильно полюбив світ, що дав Свого однородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав вічне життя" (Ів. 3, 16). І Він вчинив це, хоч всі наші моральні немочі й упадки були Йому вповні відомі, заки ми появилися на світі. Отак не тільки наші похибки, але й самі гріхи можуть і повинні причинятися до духовного поступу. Воно так буде, якщо покаємося за них, бо каяття вчинить нас уважнішими в Божій службі і праці над спасінням душі на-майбутнє.

* * *

В Божім Провидінні навіть лихо може повернутися на добро душі й так помагати їй змагати до досконалости і спасіння. Через страждання і упадки Бог часто звертає увагу людей від менших до більших речей, як це сталося з Йовом, що вірно держався Бога під час страшних проб, що спали на нього, от як затрата матеріяльних дібр, дітей і здоров'я. Йов щасливо перейшов усі ці досвіди життя, за що отримав обильну нагороду. Св. Письмо каже: "Бог опісля благословляв Йова більше ніж передніше" (Йов: 42, 12).

Інколи через страждання Бог звертає розчаровану душу до вижчих речей і менше матеріяльних бажань, де нема нервяків, ані ржі, що нищать матеріяльні добра. Життя Святих це наявний доказ, що досвіди, страждання, невдачі і розчарування годні ушляхетнювати і скріпляти душу на Божій дорозі, бо вони для душі є тим, чим ніж садівника для дервини, яку він обчимхує, щоб краще росла і була сильнішою. Належно прийняті страждання очищують духові енергії людини та помагають їй двигатися понад себе саму й так наближатися до Бога. Це саме слід сказати про духовні упадки і нужду, як це бачимо на прикладі Св. Марії Магдалини. Хіба вона не любила Христа за те, що може більше гріхів пробачив їй аніж іншим?

На наведених прикладах ми годні зрозуміти, чому Бог дозволяє на матеріяльну та духовну нужду людей. Проте бувають випадки, де ми прямо сліпі, бо не годні добачити ніякого добра в деяких нещастях, от хоча б у передчасних смертях дорогих нам осіб, безвинних акцидентах, що калічать невинних людей... Тут не бачимо для себе ніякого добра.... Як же тут треба поводитися? На випадках, що їх не годні виясняти, слід так дивитися, як на знаряддя, що тне, ріже, обтесує і очищує мармурову брилу нашої душі, щоб вона могла повернутися в чудову живу статую Божої дитини, яка колись займе почесне місце в царстві Небесного Отця. Отак ці страти стануть зиском для душі, бо сильніше злучать її з Богом на землі і збільшать її спроможність краще пізнати і полюбити Бога по смерті, підносячи душу до вижчого блаженства.

Як у ліярнях розтоплюють золото, щоб його очистити і потім виробити з нього статую, так серед страждань, припадків і розчарувань духово топиться наша душа, очищуючись з бруду, щоб поволі перетворитися в справжню Божу дитину, що в годині смерти не тільки вернеться до Бога, але й отримає почесне місце в Його Царстві. Отак душа спасається серед страждань і запевняє собі вічну славу в небі при помочі страждань на землі.

ХРИСТИЯНСТВО ДОБРЕ ДЛЯ ВСІХ ЧАСІВ

На малі світу останньо з'явилося багато нових держав, особливо в Азії й Африці. Ці народи деколи бояться християнства, бо вважають його знаряддям європейців панувати над іншими.

Ось тому слід голосити чисту Євангелію без домішків європеїзму, бо Бог є один, одна Його Євангелія, що її треба голосити всіма мовами світу, якщо бажаємо, щоб дійшла до ушей і сердець усіх народів.

Саме так поступала первісна Церква, тому вона так скоро ширилася. Коли ж деякі місіонери почали вбирати Христову Євангелію в свою національну і культурну 'рясу', то християнство значно спинилося в своїм поході, бо народи, дивлячись на суто національну форму, в якій голошено його, не добачували Божого чинника в ньому, і тому не прийняли його, бо воно стало чуже для них через брак пристосування до місцевих обставин, звичаїв і ментальности народу, між яким воно мало поширитися.

Не винна тому сама Євангелія, але ті, що мали поширяти її. На жаль деякі ширителі Христової Євангелії воліли, щоб вона зовсім не ширилася між поганськими народами ніж мала б скинути чужу цим народам форму і прийняти нову, національну даного народу.

За те ці невтомінні "ширителі" Євангелії будуть колись відповідати перед Христом за непоширення Його Засад між усіма народами світу, хоч уже минає майже 2,000 років, відколи Христос видав приказ своїм міністрам: "Ідіть по цілім світі і вчиніть всі народи Моїми учнями!"

Християнська віра—це духовний скарб. Вона годна витворити духовну єдність між народами світу, зоставляючи їм свободу практикувати євангельські засади згідно зо своєю природою, вдачею, світоглядом, тощо.

Тільки так представлена і прийнята Євангелія може витворити одність між різними расами землі, залишаючи їм усі природні питоменності.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прийшле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ КОЖНА ПАРАФІЯ ВИЗНАЧАЛАСЯ СВОЇМ АПОСТОЛЬСЬКО-МІСІЙНИМ ДУХОМ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць березень благословлене св. Отцем)

СВЯТА Церква—це живий організм Христового Містичного Тіла. В цім організмі кожна парафія є малою клітиною, де формується не тільки особисте життя кожної людини, але також життя родинне і суспільне. Парафія обіймає певний простір, означений границями; до парафії належить означена група людей; вона має свою церкву і душпастиря, що знає свої вівці, і якого знають парафіяни. В душпастирі зосереджується релігійне життя й апостольська ревність.

Це є обов'язком душпастиря розбуджувати й скріпляти апостольського духа серед вірних. Хвилеві пориви ревности не вистачальні; треба конечно стало оживляти й підтримувати ментальність, духове розположення вірних, а ця ментальність опирається на солідним, основнім переконанні, що кожний член Містичного Тіла Христого є покликаний силою свого Хрещення й Миропомазання будувати, дбати про розвиток Христового Тіла в нутрі своєї парафії, поширяти царство Христа, трудитися для вічного спасіння парафіян і дбати про добро тих, з котрими він є злучений тісно в Христі.

Ціллю кожної парафіяльної активности є старатися, щоб усі, що мешкають в парафії, включаючи в цім і невіруючих, атеїстів і обоятних, Христа пізнавали, Його любили та Йому служили.

Всі інші установи мають настільки вартости й значення, оскільки вони попирають сповнення цієї цілі.

Справжній місійний дух має свою основу в духовному житті. Це духовне життя є наче корінням, що з нього виростає місійний дух; а місійний дух є цвітом і овочем духовного життя та злуки з Богом.

II. Потреба апостольської ревности в парафії

Сьогодні ціле людство є перейняте духом цього світу, духом секуляризації, і ця секуляризація так огорнула всі ділянки людського життя, що для Церкви дуже трудно мати якийнебудь вплив на життя людини. Чи глянути на подружнє життя, чи родинне, чи суспільне, чи публічне, чи приватне, всюди видно цей дух зісвітчення, секуляризації. Багато християн у парафії є далекі від того, щоб думати так, як думає Церква; їх не інтересує наука Церкви, вони не мають довір'я до навчання Церкви; навіть не вірять, щоб Церква могла розв'язувати сучасні модерні питання, тому Церква є змушена ввійти в "діялог", розмову з сучасною генерацією, перейнятою духом секуляризму; значить Церква мусить старатися розмовою, переконливими доказами боронити становища Церкви, духовної Учительки, Провідниці поодиноких людей,

родин, суспільности та народів. Сучасна людскість більше, як коли конечно потребує якраз Христа, і св. Церкви.

Сьогодні на ниві наук природничих, і всього, що відноситься до земського життя і людського добробуту на землі, людскість осягнула великий поступ. На жаль дуже мало можна запримітити поступу, коли ходить про християнський характер. Духовний розвиток зовсім не йде в парі з розвитком техніки, а наслідок того дуже сумний: релігію усунено з життя людини, а Христос, Його навчання, діяльність Його Церкви не мають впливу на людські уми.

Тому Церква має задачу вливати, що так скажу впорскувати життедайну Божу науку евангелії в життї суспільности, парафії і всіх тих, що віддалилися від Бога.

III. Участь мирян у християнізації парафії

В останніх десятиліттях багато говориться і пишеться про апостольство мирян, про католицьку акцію; однак стан є зовсім незадовільний. ВПреосвященний Л. Суенес, примас Бельгії, в своїй книжці: "Церква в стані місії" пише: "Між католиками 72% нічого не робить (для апостольства), 28% пробують щось робити, а з них 17% тільки говорять, що вони переможці" значить беруть участь в католицькій акції. Пишучи це кардинал Суенес напевне має на увазі західню Европу. У нас куди гірше положення. Вправді багато праці вкладають в життя парафії різні наші товариства: ЛУКЖ, БУК, УКЮ, однак багато в їх трудах ходить про матеріяльну поміч для парафії. Наші різні товариства, злучені з парафією мають дуже добру волю, однак вони не є приготовані до дійсно апостольської праці, якої ціллю є ширити Боже царство.

Миряни займають передню лінію в житті Церкви і якраз через з'усилля мирян Церква стає життевим принципом, душею в людському житті. Духовенство, з причини своїх священичих обов'язків, є змушене жити в більшій частині відділене від звичайного світського життя. Тому, щоб Церква могла виконувати свою задачу, навчання й освячування людей, конечна є поміч християнських мирян, перейнятих апостольським духом. Це є Божа воля, щоб християни, хоч не є з цього світу, однак повинні бути в цім світі, його освячувати і приводити всіх, що збдудили до пізнання Христа, одинокого Спасителя світу.

Щоб сповняти апостольське діло в парафії є для християнських мирян потрібні три речі:

1. Щоб були в справах віри добре просвічені: тільки тоді будуть могли й самі в усім поступати після християнського світогляду, і провадити роботу світського апостольства серед других. Тому вони повинні користати з кожної нагоди, щоб ліпше пізнати св. віру і нею перейматися. Такими засобами до поглиблення християнського світогляду є спеціяльні курси католицької акції, наукові кружки й конференції в ділянці християнської науки, а також читання відповідної літератури й преси.

2. Вони повинні бути перейняті світлом віри. Понуками їх діяння повинні бути любов і Божа ласка, бо тільки це запевнює успіх апостольської праці.

3. Особисте життя так приватне як і публічне повинно бути без найменшого закиду так, щоб другі бачили їх добрі діла і прославляли Бога. У всіх обставинах свого життя повинні вони давати свідоцтво Христові, навіть якщо треба було б жертвувати своє життя.

Грецька Церква зве мучеників "мартирес", значить, "свідки", бо вони своїм життям і смертю давали свідоцтво, що Христова наука є правдива. Подібно світські апостоли повинні цілим своїм життям свідчити про правдивість християнства.

Це є обов'язком душпастирів вливати апостольсько-місійного духа членам своєї парафії.

О, як дуже важливою є ця справа світського апостольства! Благаймо Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії, щоб розбудив серед наших мирян цього апостольсько-місійного духа та подав їм потрібне світло й силу це апостольство сповняти.

Місійне намірення: За переслідуваних християн на місіях.

Квітень: Загальне намірення: Щоб вірні добре оцінювали важливі заслуги апостольських робітників і ревних релігійних інституцій для життя Церкви.

Місійне: Щоб місцеве африканське духовенство могло словом і прикладом все ближче притягати свій нарід до Христа.

НА ВИД РОЗПЯТОГО ХРИСТА

Давно вже я сиджу в неволі,
Неначе злодій в заперті,
На шлях дивлюся та на поле,
Та на ворону на хресті
На кладовищі; більш нічого
З тюрми не видно; слава Богу
Й за те, що бачу, що живуть
І Богу моляться і мруть
Хрищені люди.
Хрест високий
На кладовищі трохи з боку,
Златомальований, стоїть.
Не вбогий, мабуть хтось лежить!
І намальовано: розп'ятий
За нас Син Божий на хресті,..
Сиджу собі та все дивлюся
На хрест високий із тюрми...
Дивлюсь-дивлюся, помолюся,—
І горе-горенько моє,
Мов нагодована дитина,
Затихне тюрма... і тюрма
Неначе ширшає, співає
І плаче серце, оживає
І в Тебе, Боже, і в святих
Та праведних Твоїх питає:
Що Він зробив їм—
Той Назорей, той Син єдиний,
Богом ізбраної Марії—
Що Він зробив їм? І за що
Його мордували, во узи кували
І главу Його чесную терном увінчали;
І вивели зо злодіями на Голгофту-гору
І повісили між ними? За що?

Тарас Шевченко.

Один канадійський фармер помістив у часописі таке оголошення: "Іван З., що хоче женитися, пошукує за дівчиною, що мала б трактор. Якщо така дівчина прочитає це оголошення, то нехай вишле мені фотографію цього трактора".

УКРАЇНСЬКИЙ КАРДИНАЛ

ПАПА Павло VI номінував 27 нових кардиналів 25 січня 1965 р. Між цими новими кардиналами є теж український архиепископ-митрополит, ВПреосвящ. Кир Йосип Сліпий, ісповідник святої віри і колишній в'язень.

Кардинал Йосип Сліпий уродився 17 лютня 1892 р. в селі Заздрість в Тернопільщині. Він закінчив богословські студії у Львові та Інсбруці в Австрії, де отримав ступінь доктора богослов'я. Священиче рукоположення прийняв у 1917 р. В 1922 р. його назначено професором догматики в богословськім відділі Духовної Семінарії ві Львові. В 1926 р. став ректором згаданої Семінарії. Він переорганізував її на Богословську Академію. Був він її ректором. В 1939 р. Папа Пій XII назначив отця др. Йосипа Сліпого на єпископа з правом наслідства на галицькім митрополичім престолі.

В 1944 р. помер наш великий митрополит А. Шептицький, ЧСВВ. Тоді наш архиепископ став його наступником. По великім похороні митрополита Шептицького, на який навіть Сталін прислав вінок, нова радянська влада в Україні зачала цькувати проти нашої Церкви, намагаючись представити покійного митр. Андрея і його наслідника як гітлерівських співпрацівників і ворогів нашого народу.

По довгій і безмилосердно фальшивій пропаганді в радіо і пресі прийшов арешт усіх наших єпископів Західньої України, хоч на папері радянська влада не мішається до церковних справ, бо конституційно в Радянськім Союзі Церква відділена від держави, тому Церква не має права мішатися до державних справ, а держава до церковних. Та це тільки так воно в теорії. В практиці інакше сталося.

Між арештованими єпископами був теж і наш новий кардинал. Зразу засуджено його на вісім літ тяжких робіт і потім продовжено цей засуд ще на дальших п'ять літ і в 1959 ще на сім літ. Під час тюремних літ влада не щадила йому зневаг і наруг і фізичних побоїв, щоб змусити його відректися приналежности до Риму і признати над собою і українською Церквою владу московського патріярха Олексія. Як не помагали побої і тюрма, то вжито теж підхлібства й обіцянок, щоб зламати його духа і вірність наслідникам Св. Петра.

Наш кардинал не подався і тому влада знову вислала його до тюрми. Щоправда, ця 'демократична' і свободолюбна влада була готова вкінці звільнити його, але під умовою, що він буде спокійно проживати собі в якімсь відокремленім місці та не матиме контакту з вірними своєї Церкви. Наш кардинал не міг прийняти 'подібної' ласки, бо це було противне його урядові й апостольському духові. Рішучість і невгнутість нашого кардинала заганяла владу Радянського Союзу в сліпий кут, і ця влада була готова якось позбутися його, але хотіла вчинити це так, щоб сама вона не вийшла в лихім світлі.

Ця нагода трапилася в 1963 р. В часі першої сесії ватиканського Собору, де були зібрані сливе всі єпископи католицького світу і представники світової католицької і некатолицької преси, наші ерархи, учасники Собору, підкреслили відсутність нашого ісповідника святої віри і преса рознесла це по всіх країнах вільного світу. Це вже було трохи забагато для Москви, що безпощадно знищила нашу Церкву в Західній Україні. І саме тоді на домагання ватиканських кіл, що його звернено до патріярха Олексія, а патріярх звернувся до тодішнього премієра Никити Хрущова, нашого кардинала звільнено по 17 літах страшних мук і тортур і дозволено виїхати до Риму.

І так наш достойний кардинал опинився в Римі. Папа зо сльозами в очах привітав його та забрав до Ватикану, де він досьогодні мешкає. Як покійний Папа Іван XXIII поважав, так і Папа Павло VI шанує нашого кардинала, перед яким сливе всі українці, не зважаючи на релігійну приналежність хилять голови, бо він своєю появою в Римі під час Собору і поза Собором сильно спопуляризував у світі нашу Церкву і Україну.

Його ж виступ на Соборі зробив на всіх єпископів незатерте враження. Вони дивилися на нього як на мученика 20-го століття, героя нашої Церкви і неустрашимого борця за права нашої Церкви і народу в Україні та поза Україною.

Римська Столиця зразу номінувала його більшим архиєпископом. З різних причин його номінація на кардинала була відложена аж до 25 січня 1965 р. Тепер же він є кардиналом, членом найближчої ради Папи, яка може згодом стати сенатом католицької Церкви згідно з рішенням останньої сесії вселенського Собору, що рішив про колегіяльність управи Церкви. І в цім сенаті вже напевно наша Церква буде мати свого визначного представника.

Наш кардинал—це вже четвертий кардинал нашої Церкви. Перший був грек Ізидор, київський митрополит, а три останні—це українці: кардинал Михайло Левицький, кардинал Сильвестер Сембратович і тепер кардинал Йосиф Сліпий.

Бажаємо найкращих успіхів у праці новому українському кардиналові. На многая Літа!

ЗЕРНО ПРАВДИ

В кожнім блуді є зернятко правди, часто перемішане з пересудами, неправдою і незнанням. Для магометанізму Бог є тільки один, і це вже скок від поганства, що допускало багато різних божків, бо погани не могли зрозуміти, як один Бог м'г би дати собі раду з безмежним світом і його потребами. Ось тому вони призначили різні ролі і завдання різним божкам. Були божки урожаю, божки погоди, божки моря, божки війни, тощо.

Буддизм має в собі багато блудів, але все таки він поширяє толерантність і братерство між народами. Навіть комунізм, що заперечує Бога, намагається твердити, що всі люди—це браття.

Почуття меншевартости було б Божим благословенням, якщо б його мали ті, що повинні мати.

Побажання новому Владиці

ОТЦІ Редемптористи, що від 1899 р. працюють між українським народом, мають сьогодні трьох єпископів: ВПреосвящ. Митрополита Максима Германюка в Вінніпегу, Преосвящ. Володимира Маланчука в Парижі та Преосвящ. Михайла Руснака, що був висвячений на єпископа для словаків східнього обряду в Канаді 2 січня 1965 р., в Торонті. Він є так само помічником Преосвящ. Кир Ісидора Борецького.

Новий владика уродився в Америці. Його батьки прибули до Вайтінг в 1920 р. Батько Андрій Руснак працював аж до часів депресії в рафінерії. Під час сумної депресії родина Руснаків опинилася в фінансових клопотах. Тоді батько вислав жінку до краю цебто до Чехо-Словаччини. З нею повернулися теж і їхні діти. Мати владики померла під час бомбардування в часі другої світової війни.

По її смерті діти вернулися до батька до Америки, за винятком Михайла, що був вступив до Чину Отців Редемптористів і саме тоді кінчав богословські студії. Студент М. Руснак був рукоположений на священика в 1949 р. і належав до віцепровінції східньої вітки ЧНІ., якої матірній дім був у Михайлівцях.

В 1950 р. він мав виїжджати до Америки. Був він тоді між Редемптористами в Празі, приготовляючись до подорожі. На передодні виїзду комуністи захопили владу в Чехословаччині. Почалася нагінка на Церкву і монаші Чини. Виарештувано всіх Редемптористів і між арештованими опинився теж отець Михайло Руснак.

Американський уряд запротестував проти його арештування, але комуністи знехтували протестом. Отак він пробув якийсь час у тюрмі. В 1951 р. йому пощастило втекти з тюрми та податися до Праги, де крився три місяці. Потім йому вдалося втекти з Чехо-Словаччини та приїхати до Америки.

Отець Михайло зразу затримався в Нюарку, де Отці Редемптористи перебувають і працюють від 1946 р., провадячи дві церковні громади-парафії та цілоденну школу.

Згодом настоятелі вислали його до Торонта, де він зачав працювати між словаками східнього обряду. Деякий час відправи для словаків відбувалися в церкві Пресвятої Евхаристії при Кінґ Стріт, а потім словацька громада здобулася на власну церкву. Ця церква сьогодні зветься церквою Різдва Божої Матері, і знаходиться при Шо стріті в Торонті.

Крім цього владика Михаїл, ще як священик, трудився в інших місцевостях між словаками східнього обряду.

Кілька літ був він теж настоятелем дому Отців Редемптористів у Торонті. По висвяченні на єпископа буде він помічником Преосвящ. Кир Ісидора.

Бажаємо всяких успіхів і Божого благословення владиці Михаїлові на могая і благая літа!

Роля мірян у Церкві

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ХРИСТОВА Церква — це Божий нарід, відкуплений Христовою Кров'ю, що під час земського життя подорожує до щасливої вічности під непомильним проводом Церкви: "Щоб ти знав, як поводитися в домі Божім, яким є Божа Церква, стовп і основа правди" (І Тим. 3, 15).

Цей же Божий народ не проживає самотужки. Христос зазначив йому провідників, як настановив Апостолів Пастирями Свого духовного Стада під проводом Св. Петра: "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16). Отак у Христовій Церкві є вірні і провідники цебто клер, що є так само вірними, але з дорученим проводом над іншими.

Яку ж ролю вірні колись відограваля в Христовій Церкві? Яка їхня роля в сьогоднішніх часах, що звуться добою мірян? Міряни наших часів не є мірянами минулого століття. Хоч Церква істотно не змінилася, бо не може змінити ні свого вірування, ні найвищого проводу, проте вона намагається достосуватися до модерних часів, як це наявно виказують діяння другого ватиканського Собору. В чому ж ця різниця?

Богопочитання

Колись Церква наставала, щоб люди бували на богослуженнях. Сьогодні вона хоче, щоб кожен учасник богослуження брав у нім активну і розумну участь. Ось тому появилися літургікони, що вможливлюють розуміння не тільки самих відправ, але значення різних обрядів, чого не було тому п'ятдесять років. Латинську мову в латинському обряді майже зовсім заступлено рідною мовою народів. Те саме і між

українцями, де наша мова помалу входить на місце старої, незрозумілої загалові старослов'янщини. Отак Церква намагається оживити і закріпити в душах літургійне життя, щоб якнайбільше наблизити душі до Бога при помочі спільного богопочитання. (Українські літургікони, в українській і англійській мовах, можна дістати з Голосу Спасителя, Йорктон, Саск., Канада: МІЙ СПАСИТЕЛЬ в українській мові, і MY DIVINE FRIEND в англійській).

Віра

Колись християни сильно цікавилися вірою і її тайнами. Не тільки вірили, але розмовляли і не раз гаряче дискутували про те, в що вірили, навіть такі глибокі правди, як тайна Пресвятої Тройці. І дискутували про це не тільки вчені богослови, але й звичайні робітники по робітничих заводах, як це було за часів єретика Арія, що заперечив божество Спасителя, або під час несторіянської єресі, як Несторій зважився відкинути Боже Материнство Пресв. Богородиці. Міряни відограли велику ролю в збереженні правди про Божество Сина під час аріянського заколоту, коли багато єпископів під напором царів хитались. Міряни відограли так само надзвичайно важну ролю в історії ірляндської Церкви, як Англія, зайнявши цю маленьку країну, зачала насильно і криваво змушувати ірляндців переходити на протестантизм. Кардинал Нюман, хоч сам англієць, отак висловився про це: "В усіх часах вірні міряни були мірилом католицького духа. Це вони спасли ірляндську Церкву, а зрадили Церкву в Англії".

В 1660 рр. страшне переслідування проти Церкви вибухло в Японії. Там зовсім винищено священиків. Здавалося, що Церква перестала існувати на цих азійських островах, на яких місіонери були недавно засадили зерно християнської віри. Аж у 1865 р. перший місіонер вернувся до Японії і збудував першу капличку в Нагасакі. Він дуже здивувався, як зобачив, що японці зачали приходити на богослуження. Вони клякали і молилися перед іконою Божої Матері. Хто ж вони були? Це були нащадки тих давніх японців, яких тому 200 років позбавлено священиків. Як же ж вони затримали віру? Батьки передавали її своїм дітям і потайки зберігали її. Вони самі хрестили власні діти, молилися і проживали похристиянськи без священиків. Ці християни мусіли добре знати свою віру, цікавитися нею і поширяти її між знайомими, коли потрапили так довго передавати її своїм нащадкам.

Зате що сталося в скандинавських країнах, як почалася лютеранська релігійна революція, що відома як протестантська реформа? В цих країнах без трудности і спротиву з боку мірян заведено лютеранську реформу. Ніхто не оперався новій вірі, ніхто не вмирав за стару. Чому? Норвежський католицький священик, Іван Ругій, потайки прибув до Лярвику в Норвегії в 1637 р. Це було сто літ по заведенні лютеранської реформи. Він стрінув багато людей по селах, що навіть не знали, що в їхній вірі та богопочитанні щось змінено. Щоправда, вони завважили деякі

зміни в богопочитанні та богослужбах, але їм сказано, що це Папа зарядив їх, тому всі католики завели подібні зміни.

Як це вияснити? Браком належного знання віри та зацікавленням нею. Як міряни не знають, чому так і не інакше вірять, то їх легко переводити з одної віри на другу, бо для них кожна віра добра, коли вона покривається іменем Христа. Те саме тепер діється в деяких країнах полудневої Америки, де по свідоцтву кард. Кушінґа, бостонського архиепископа, 1,000 вірних щодня відпадають від Церкви і переходять до різних протестантських церков. Подібне явище можна завважити і там, де мірян трактують немов недорослих дітей. Таке поступовання з ними чинить їх байдужними для Церкви, а байдужність—це перший крок до її зради. В деяких країнах досіль християни були зовсім пасивними в житті Церкви. Вони мали тільки вірити в те, що Церква вірить, хоч докладно не розуміли того, в що вірили, і це викликало в них духову анемію, яка вможливила всякі псевдореформи.

З цього видно, що здоров'я Церкви і християнства вимагає, щоб християни не тільки належно знали свою віру, але були активними християнами, цебто цікавилися долею і недолею Церкви. Може часом декого з них тяжко контролювати, але все таки живучість краща ніж бездушність.

Деякі звірята мають черепашку, бо в них нема скелета. Скелет захищає від ворогів і дає силу боронитися тим звіряТам, що мають його. Коли ж воно так, то християни сьогоднішніх безвірних і скептичних часів потребують сильних духовних скелетів, щоб опертися спокусам цього світу та не зрадити Христа і Його Церкви і навіки не занапастити своєї безсмертної душі.

Другий ватиканський Собор започаткував обнову Церкви. Ця обнова мусить початися від сильних переконань поодиноких християн цебто мірян, що з них складається Церква, бо сьогодні Церква в багатьох краях не має ніякої підмоги від мірської державної влади. Коли десь ще ця підмога існує, то вона дуже слабенька й обмежена, тому зовсім не вистачає і не надається, щоб при її помочі Церква могла обновити світ. Тільки християни цебто міряни годні допомогти Церкві виконати це гігантне завдання. Вони ж цього не зможуть учинити, коли їхня віра буде просякнена незнанням і пасивністю.

Що таке Церква?

Коли ж міряни мають допомагати відновляти Церкву та поширяти її в світі, то слід спитатися, що **таке Церква?** Для не одного мірянина Церква це ерархія цебто Папа, єпископи і священики. Це поняття витворюється з частого повторювання в пресі чи проповідях: "Церква каже так. Церква каже, що добре і що лихе. Церква дозволяє. Церква забороняє!" Хто так думає, той уявляє собі, що Церква складається тільки з уряду гейби якийсь нарід складався з президента і членів його кабінету. Ні, так воно не є, бо Церква це збір усіх тих, що охрещені в Христове ім'я і

вірять у Його навчання. Святий Дух оживляє цілу Церкву, надаючи їй життєздатности. Він скріпляє одних членів Церкви, щоб головно трудилися над власною досконалістю і своєю святістю прославляли Творця неба і землі: "Ви—світло світу ... Нехай світить ваше світло перед людьми, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі" (Мт. 5, 14-16). Зате іншим членам Церкви цебто ерархії він дає світло та силу служити Божій громаді, керуючи нею та ведучи її до вічного щастя. Бувши Божою установою для служення, ерархія не тільки керує діями вірних мірян, але й прислухується до їх голосу, бо вона встановлена на те, щоб послуговувати Христовим послідовникам, а не на те, щоб панувати над ними, бо церковна ерархія не є світською, а духовною владою. "Царі народів панують над ними... Не так хай буде з вами. Навпаки. Більший між вами нехай буде як молодший, а наставник як слуга... Я між вами як слуга" (Лк. 22, 25-27).

Життя мірян має руководитися світлом віри, що її Христос повірив церковній ерархії, яку християни мають слухати, бо міряни не годні законно виконувати влади, що повірена ерархії. Вірні мають зберігати навчання Спасителя, переводячи його в щоденну практику з любови до Нього. "Хто берегтиме Моє слово, той повік не зобачить смерти" (Ів. 8, 52).

Своєю вірністю Христовій науці і люблячою слухняністю вказівкам і церковному проводові вірні християни помагають Церкві зустрічати світ, бо це вони своїм життям, прикладом і добрим впливом мають поширяти в світі Христового духа в таких ділянках, як штука, преса, робітництво, політика, тощо. Як добрі батьки вдома виховують для Бога добрих дітей, так добрі міряни в світі з'єднують Христові нових визнавців. Ось і тому головна роля мірян полягає в цім апостоляті і саме тут вони помагають ерархії християнізувати світ.

Крім доброго впливу через бездоганне життя міряни можуть виконувати місіонерське діло серед ближніх, подаючи їм добрі поради й заохоти: "Якщо б я був вами, то я так потупив би". "В подібній ситуації я звернувся б до свого душпастиря". При тім можна послуговуватися доброю пресою, подаючи ближнім книжки, що висвітлюють їхні проблеми. Отак християнство буде проникати своїм духом ціле людське життя, економію, політику, соціяльний устрій, розривки, пресу, тощо, цебто цілу будову людства і світу, в якім люди мають прославляти Бога і, прославляючи Його, трудитися над своїм спасінням. Церква не існує для себе самої чи для клеру. Божий Син оснував її як засіб спасіння для всього світу. Люди ж не годні стати християнами, якщо вперед не стануть дійсними, характерними людьми, свідомими своєї людської гідности, яка безмежно підносить їх понад світ і всі його безрозумні сотворіння. Св. Тома каже: "Голодного треба нагодувати, а не навчати!" Голодна людина, що змагається за шматок хліба для себе і родини, подібна до того, хто під водою. Вона не підготувана до слухання проповідей навіть про вічне щастя, коли голод і брак по-

мешкання докучають їй і огірчують земське життя. Ось саме тому останні Папи так сильно настають на соціяльну справедливість, бо вона конечна, щоб люди чулися людьми, заки стануть прислухуватися до навчання Христа. Треба вперед допомогти людям відзискати людську гідність Божих дітей, бо не мало з них через невідрадні життєві обставини затерло в собі Божий образ. Бог є батьком всіх людей, тому між Його земськими дітьми не сміє бути несправедливости і кривди. Братолюбність має панувати між людьми, заки вони будуть почуватися Божими дітьми. Ця ж братолюбність витворюється братолюбною поведінкою мірян, що вірять у Христа. На жаль не всі так-звані послідовники Христа тут дописують.

Міряни можуть при добрій волі виконати це спасенне завдання, бо вони знаходяться в усіх обставинах, де живуть і трудяться їхні ближні, що не числяться з Ним. Працею і стичністю з ними християнські міряни повинні ширити в своїм оточенні Царство Христа в людських серцях. І саме тому церковний провід не замикається в захристіях, але виходить у світ, щоб помагати мірянам здобувати його для Христа, будуючи сильний фундамент під Боже Царство. І так через добрий вплив ревних мірян, які не тільки почуваються членами Церкви, але є самою Церквою, церковний провід стає життєдайним чинником у житті народів світу. Вірні ж міряни відограють тут дуже важну ролю, бо вони є водночас громадянами Церкви і держави, до якої належать.

Як було колись і як сьогодні?

По відході Спасителя до неба Церква була тяжко і кривавo переслідувана римськими імператорами, бо не могла підчинитися їм у духовних справах. Тоді міряни брали дуже діяльну участь у житті Церкви, поширяючи християнство між своїми ближніми.

По наданні свободи Церкві в 313 р. римська імперія офіційно стала християнською державою. Щось подібне сталося згодом з іншими навернениими на християнство народами. Християнські царі були заразом батьками народу і дбали не тільки про матеріяльне, але й духове добро своїх підвладних. Тоді Церква проникала все, працю і забави, штуку і науку, ведучи християн від колиски до гробу по дорозі Божих Заповідей. В цих часах міряни не відограваали великої ролі в житті Церкви. Св. Велярмин написав книжку в 1580 р. про "Мірян", де тільки згадує царів, князів і губернаторів, бо це на них Церква спиралася, щоб впливати на дочасні справи держави.

Коли ж держава зачала мішатися до церковних і релігійних справ, Папа Григорій VII (1073-85), відомий з боротьби проти всяких надужить у Церкві, видвигнув засаду про Церкву і державу як осібні і віддільні одиниці, бо деякі царі намагалися бути не тільки головами держав, але й керівниками Церкви.

Аж сливе до часів Мартина Лютера міряни майже не брали ніякої діяльної участи в праці Церкви. Коли ж Лютер виповів послух Папі в початках

16-го ст., то його послідовники не тільки викинули багато правд віри, але заперечили існування самого священства, що до того часу керувало християнами, які насліпо мали слухати не завжди гідних душпастирів.

Реагуючи проти Лютерової реформи, Церква зачала ще більше наставати на ерархічний уряд, що був у руках клеру, а збунтовані християни, послідовники різних реформаторів, почали щораз більше секуляризувати свої церкви, заявляючи тим свій спротив 'панування клеру'.

Поділене і розсварене християнство стало добрим підложжям для секуляризації світу, особливо політики. І так кардинал Рішеліє не мав скрупулу з'єднатися з протестантами проти католицьких Габсбургів. Франція ж не вагалася помагати туркам, коли інші християнські потуги Заходу старалися спинити похід музулманства на Европу!

Численні християни зачали поступати наперекір засадам Євангелії, хоч водночас заявляли, що вірять у Христа! Історики загально зазначують, що ця секуляризація світу, який зветься модерним, зачалася при кінці 17-го століття. Вона так далеко пішла, що багато колишніх християн заявилося проти всього того, що надприродне й об'явлене Богом. Отак зачався модерний раціоналістичний і скептичний світ, в якому сьогодні мусимо проживати.

Огірчені сваркою між Церквами деякі філософи зачали шукати нових доріг для спасіння і поєднання людства. І так дехто з них звернувся до науки і поступу як до джерела спасіння, і з цього поступу вони хотіли зовсім виключити Церкви і роз'єднане християнство.

І саме в такім світі проживають християнські міряни, і це вони мають знову привести до Христа заблукані й різними філософами обманені душі. Чому? Тому, що без них церковний провід не виконає цього гігантичного завдання. І саме тому наше століття зветься **століттям мірян.**

Підготовка до виконання завдання

Ніякий мірянин не виконає свого шляхетного завдання в житті Церкви, якщо не проникнеться Христовим духом і належно не обзнайомиться з проблемами світу і його мешканців. І саме тут потрібно завчати свою релігію з Біблії, щоб вона дійсно стала Христовою, бо тільки в Христі спасіння світу: "Нема в нікому іншому спасіння, бо й імени іншого нема під небом, що було дане людям, яким ми маємо спасатися" (Дії: 4, 12). Звідкіля ж пізнаємо Христа, як не з поважного і молитовного читання Св. Євангелії?

Священики ж мають помагати мірянам знаходити відповіді на щоденні питання і проблеми, що томлять людського духа і не дозволяють розчарованим душам наблизитися до Спасителя. Міряни мають відогравати важливу ролю, щоб ширити знання про Христа в світі, що більше не хоче зватися християнським, хоч він захоплюється ідеєю світового братерства, виключаючи Бога як Батька всього людства. Як же ж люди годні почуватися братами, коли в них нема спільного батька? Братерство, що

виключає Бога, є анархічною стихією, що не веде людей до добра, миру і братолюбности. Св. Павло каже: "Бог є Богом не безладдя, а миру" (І Кор. 14, 33).

Проте ніякий мірянин не виконає свого шляхетного завдання для обнови світу в Христі, якщо належно не пізнає Його, не пройметься Його духом і не стане діяльним членом у церковнім житті.

* * *

Витяги зо Св. Письма

Ізраїльський цар Йоахаз "чинив те, що Господеві було не довподоби і ходив у гріхах Єровоама", за що "Божий гнів запалав на Ізраїля і Господь видав його в руки Хазаела, арамійського царя" (Цар. 13, 2-3).

* * *

Нехай моя душа Господом хвалиться (Пс. 34, 3).

* * *

Не кажи: "Сховаюся від Господа, і хто там з висоти буде згадувати мене, бо коли в великій юрбі мене не розпізнають, то що таке моя душа в безмежному творінні (всевіті)? (Сир. 16, 17).

* * *

Не судіть, щоб не судили вас! (Мт. 7, 1).

* * *

Все, що зв'яжете на землі, буде зв'язане в небі. І все, що розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі (Мт. 18, 18).

НЕ ВІЛЬНО ВІДКИДАТИ БОЖОЇ ЛАСКИ

Господь оповів ощо притчу: Один чоловік приготовив вечерю і запросив на неї багато людей. Як надійшов час вечеряти, вислав свого слугу сповістити запрошених: "Ходіть, бо все вже готове!"

А вони всі одноголосно почали відмовлятися. Один сказав йому: "Я купив поле. Мушу піти й оглянути його. Прошу тебе,—вибач мені!" А другий заявив: "Я купив п'ять пар волів, і саме тепер вибираюся, щоб випробувати їх. Прошу тебе,—вибач мені!" А третій промовив отак: "Я щойно оженився, і через те не годен прийти!"

Слуга вернувся і розповів про все своєму панові. Тоді господар розгнівався і сказав своєму слузі: "Іди скоренько на міські перехрестя і вулиці і приведи сюди жебраків, сліпих і кривих!"

І слуга заявив: "Пане, сталося так, як ти звелів, але ще є місце!" І сказав пан слузі: "Піди на дороги і загороди і силуй нарід прийти, щоб наповнився мій дім. Кажу бо вам, що ніхто з тих, що спочатку були запрошені, не покоштує моєї вечері, бо багато є покликаних, а мало вибраних. (Лк. 14, 16-24).

ХІБА ЦЕ ЗНАЄТЕ?

Чи знаєте що комунізм є побудований на творах Карла Маркса, що велику частину свого життя провів у Британській Музею і що навіть його тлінні останки похоронені в Англії?

Поширення комунізму доказує, що кожна життєва ідея це страшна вибухова сила.

Щоправда, Маркс сьогодні інакше писав би про капіталізм, бо сьогоднішній капіталізм багато інший ніж капіталізм з часів Маркса, коли багатирі прямо висисали кров з бідного безборонного робітника.

ПОКАЯННЯ

ПОКАЯННЯ—це Свята Тайна, в якій священик в імені Ісуса Христа прощає всі гріхи, вчинені по хрещенні. Священик дістав від Христа право відпускати гріхи. Христос сказав до апостолів і їх наслідників—священиків: **"Прийміть Духа Святого, кому відпустите гріхи, відпустяться їм, а кому задержите, задержаться"** (Ів. 20, 23). Наслідки гідно прийнятої Тайни Покаяння: (1) освятна ласка, яку Тайна привертає душі, (2) прощення гріхів, (3) відпущення вічної та дочасної кари за гріх, (4) поміч стерегтися гріха набудуче, (5) привернення заслуг добрих діл, якщо ці заслуги були втрачені через смертельний гріх.

Ось що треба чинити, щоб гідно прийняти Тайну Покаяння: (1) зробити іспит сумління, (2) жалувати за гріхи, (3) вчинити постанову більше не грішити, (4) висказати гріхи, (5) виконати наложену покуту.

Що таке Тайна Покаяння?

Покаяння—це тайна, в якій священик в імені Ісуса Христа прощає гріхи поповнені по хрещенні, якщо грішник жалує за них і обіцює поправитися.

Від кого священики дістали право відпускати гріхи?

Священики дістали право відпускати гріхи від Ісуса Христа, що сказав апостолам і їх наслідникам, священикам: "Прийміть Духа Святого, кому відпустите гріхи, відпустяться їм, а кому задержите, задержаться" (Ів. 20, 23).

Якими словами священик відпускає гріхи?

Священик відпускає гріхи словами: "Аз розгрішаю тя от всіх гріхов твоїх в імя Отца і Сина й Святаго Духа. Амінь".

Які користі приносить Тайна Покаяння, як грішник належно прийме її?

Тайна Покаяння гідно прийнята дає:

(1) освятну ласку,
(2) прощення гріхів,
(3) відпущення вічної кари й частинне прощення дочасної кари за гріхи,
(4) поміч стерегтися гріха на будуче,
(5) привертає заслуги добрих діл, що грішник стратив через смертельний гріх.

Що більше дає Тайна Покаяння?

Тайна Покаяння дає нам нагоду прийняти духовну поміч від сповідника.

Що треба робити, щоб гідно прийняти Тайну Покаяння?

Щоб гідно прийняти Тайну Покаяння, треба:

(1) зробити іспит сумління,
(2) жалувати за гріхи,
(3) мати сильну волю більше не грішити,
(4) визнати гріхи перед священиком,
(5) виконати наложену покуту.

Що значить робити іспит сумління?

Робити іспит сумління значить пригадати собі гріхи, яких хтось допустився по послідній добрій сповіді.

Що треба робити перед іспитом сумління?

Перед іспитом сумління треба просити в Бога помочі пізнати свої гріхи й щиро визнати їх та жалувати за них.

Як робимо добрий іспит сумління?

Добрий іспит сумління можна зробити, пригадуючи собі Божі й церковні заповіді, обов'язки свого стану, і розглядаючи, чи ми не грішили проти них.

Намагання лунавого

о. В. Зінько, ЧСВВ.

НАША Церква аж двічі до року каже читати вірним подію про визволення сновиди від злого духа. Раз у Великім Пості в четверту неділю за Марком, глава 9, а другий в 10 неділю зо Зісланні Святого Духа за Матеєм, глава 17-та.

У цій події є для нас велика наука. Щоб викинути злого духа, треба найперше сильної віри, а якщо біс належить до вельми злющих, то треба ще молитви з постом.

Ми ж собі цим разом розважимо не про прогнання злого духа, але про охорону перед його поганими затіями.

Злий дух напастує людину

Він у своїй великій злобі не годен поминути людини, що живе на землі, щоб її не спокушувати, тому не даром каже Св. Петро: "Противник наш, диявол, ходить навколо вас, як лев ревучий, шукаючи, кого б пожерти" (І Петр. 5, 8).

На грішних, яких уже має у своїм пануванні, він уже не так звертає увагу, але підходить праведних, як це Христос сказав: "Симоне, Симоне! Ось Сатана наставав, щоб просіяти вас як пшеницю, але Я молився за тебе, щоб віра твоя не послабла, а ти колись, навернувшись, утверджуй своїх братів" (Лука 22, 31).

Він навіть відважився приступити до Самого найправеднішого Христа Господа, бо наважився спокушувати Ісуса в пустині в часі сорокденного посту (Мат. глава 4).

Ще гірше з тим, що позбувся зо свого серця Сатани. Коли дух нечистий вийде з чоловіка, то блукає по місцях безводних, шукаючи спочинку, але не знайшовши, каже: Повернуся в дім свій, звідкіля я вийшов. І прибувши, знайде його заметеним,

прибраним. І тоді бере з собою інших сім духів, гірших від себе, і вони входять і там оселюються, і останнє того чоловіка буде гірше ніж перше (Лука: 11, 24-26).

Отже, ми люди не можемо собі сказати: "Ось ми висповідалися, покаялися і можемо собі в мирі проживати"... Ні, бо злий дух не спочивае і він то забирае посіяне зерно край дороги, бо так пояснює Сам Христос притчу про сівача у Марка глава 4.

Зрештою це чоловік ворог, що посіяв уночі, коли всі спали, кукілю на ниві, де була засіяна пшениця, як про це розказує Христос у Матея, глава 13.

Отже, чувайте і моліться, щоб не ввійти в спокусу (Марко 14, 38).

Злий дух тепер має дуже міцних помічників

Цими помічниками є найперше сама людина, опанована похотями. Вона не бере собі до серця великої небезпеки з боку диявола. Тим то є необережною.

Першою необережністю це невпорядковане намагання все знати і про те довідатися. Це є і корінь духовної руїни багатьох християн.

Людина переконує себе, що їй конечно всі речі знати, бо, мовляв, тепер уже світ поступив і тим чином вона себе наражає на упадок і напасть злого духа.

Ні, краще сказати, вона сама лізе йому в руки. Яким чином? Таким, що не уникає нагод до гріха.

Нагода до гріха це таке місце чи така особа, або й річ чи й слово, що може викликати в нас недобрі думки, почування, а то й діла злі!

За нагодою наче тінь криється друга небезпека,—це спокуса. Св. Петро перше не уникав нагоди, тобто пішов на двір до судища, до первосвященика. А там на нього чекала вже спокуса у формі служниць і людей, що грілися при вогні.

Не був би пішов між таке товариство, то певне і не був би відрікся аж тричі Христа. Бо коли б цих людей не було, то не було б кому його питати і не мусів би тоді визнавати, що є учень Христа, чи, як на жаль, зробив—заперечувати!

За спокусою, коли на неї погодимося, виповзує гріх. Хто чинить гріх, той є невільником гріха, як про це Сам Христос: "Істинно, істинно кажу вам: Кожен, хто чинить гріх—гріха невільник!" (Іван 8, 34).

Знову ж начальником гріха—це Сатана—злий дух. Він то перший грішив і показав дорогу до зла і сам злетів до пекла та ще інших хоче туди потягти!

Модерні нагоди

Різні бувають у житті нагоди та за тим спокуси до гріха. Ми ж тільки про теперішні скажемо, що розпаношилися поміж людьми і через які Сатана збирає обильне жниво.

а) **Вулиця.** Це не тільки небезпека для наших дітей, де вони нічого доброго не навчаться, але це теж нагода для нашої молоді. Чимало людей замість мати певне стримання та зв'язання на вулиці чи по прилюдних місцях, то вони якраз тоді найбільше стараються використати присутність людей, щоб

їх зневажити і обманути та затягти в сіті диявола. Вони це називають "свободою".

До вулиці можна причислити небезпечні товариства по різних **коршмах,** де збирається вулиця на гульбу та образу Божу. Скільки то людей виходить з дому від жінки чи батьків ангелами, а повертається ніччю додому з поплямленою душею, з дияволами в своїм серці!

б) Другим таким постійним скандалом для людей це **радіо** та **телевізія.** Отже, несовісні люди, що розуміють дуже добре, краще як самі католики вартість та силу впливу цих винаходів, захопили в свої руки більшість радіостанцій та телестанцій. Вони ради гроша затроюють програми нормальною та злодійством і цим годують нерозумних християн.

До цієї постійної нагоди слід причислити б і **кіно - сінема.** Старші, а теж і молодь любуються в програмах кіна. Вони ж, як знаємо, не всі є добрі та чесні. Кіно зайняли в більшості вороги Бога і Церкви і вони дають такі фільми та такі програми, що багатьох приводять до впадку.

Ми ж не сміємо себе самохіть наражувати на небезпеку тяжкого гріха й упадку, бо це вже є гріхом, одначе скільки молоді на це зовсім не зважає! Навіть противно, коли фільм має заборону до вищих років, тоді вони стараються якраз такого фільму не поминути.

в) Третьою нагодою до гріха —це преса та книжка. Гіршителі не перестають уліпшувати та вдосконалювати свої видання, якими затроюють і молодих і старих.

У тім часі, коли католицькі видавництва ледве животіють і мають проти себе цілу лявіну закидів і наклепів, тоді безбожна та аморальна преса має симпатиків та помічників якраз серед католицьких громадян. Вони самі себе затроюють і ще своїми датками приводять до отрути других людей.

Ми не кажемо, щоб не читати, навпаки ми бажали б, щоб католики більше читали, як інші люди, але щоб читали добрі книжки та добрі часописи...

* * *

Отак, то уважаймо та ведімся духом сильної віри, до тої віри ще долучуймо молитви та піст, а то й милостині, щоб злий дух до нас приступу не мав.

Споглядаємо на святу Дівицю немов на ясне світило, що засяло для тих, які проживали в пітьмі. Засвітивши духовне Світло, вона провадить всіх до пізнання Бога, бо своїм блиском просвічує уми, тому слушно люди отак вітають її: Радуйся, променю духовного Сонця (Христа). Радуйся, проблиску Світла, що ніколи не гасне. Радуйся, блискавко, що просвічує душі. Радуйся, бо немов грім поражуеш ворогів. Радуйся, бо всюди розкидаеш багато світла. Радуйся, бо ти немов ріка повна духовних вод. Радуйся, бо представляеш життедайну купіль. Радуйся, бо усуваеш з душ духовну нечисть. Радуйся, бо очищуеш людські сумління. Радуйся, чаше, з якої розходиться радість. Радуйся, бо з тебе пробиваються Христові пахощі. Радуйся, бо ти є джерелом духовного щастя. Радуйся, Діво-мати! (Акафист, Ікос 11).

Прохаємо курців не курити, як підуть до ліжка, бо попіл, що там полинає, може часом бути їх власним попелом.

СПОКУСА

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже так: "Тоді Дух повів Ісуса в пустиню, щоб диявол спокушував його. Він постив сорок день і сорок ночей, а вкінці зголоднів. Тоді приступив до нього спокусник і сказав: "Коли ти Син Божий, звели, щоб це каміння стало хлібом". А той відповів: "Написано: Не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих".

Тоді диявол бере його в святе місто, і ставить його на наріжник храму та й каже: "Коли ти Син Божий, кинься додолу, бож написано: Він ангелам своїм велітиме про тебе, і вони візьмуть тебе на руки, щоб ти своєю ногою часом не спотикнувсь об камінь".

А Ісус сказав до нього: "Написано також: Не будеш спокушувати Господа, Бога твого".

Знову бере його диявол на височенну гору й показує йому всі царства світу та їхню славу, кажучи: "Це все дам тобі, як упадеш ниць і мені поклонишся." Тоді Ісус сказав до нього: "Геть, сатано! Бож написано: Господеві Богові твоєму поклонишся і йому єдиному будеш служити". Лишив тоді його диявол. І ось ангели приступили й служили йому" (Матей 4, 1-11).

Поки живемо на цій землі, доти диявол раз-у-раз спокушуватиме нас. Наші лихі схильності приваблюють нас до гріха; деякі люди збивають нас з дороги; диявол уживає своєї хитрости та злоби, щоб звести нас до гріха, щоб ми раз назавжди могли втратити Бога.

Бог позволяє на спокуси тому, що вони можуть бути добром для нас. Бог хоче, щоб у часі спокуси: 1) ми **панували** над собою, 2) щоб ми **признали** нашу немічь, і 3), щоб ми були **покірними.** Він також хоче, щоб ми духово **скріпились,** поборюючи спокусу та, щоб у цей спосіб ми здобули славнішу нагороду.

В часі спокуси Бог помагає нам. Ми завжди можемо надіятися на його поміч. Коли Бог позволяє, щоб спокуса приваблювала нас, він завсіди дає нам свою вистачальну ласку, щоб перемогти її. Він є близько нас навіть тоді, коли ми думаємо, що всі залишили нас.

Коли спокуса приходить, ми негайно повинні опертися їй, і просити Божої помочі. Дуже часто вистачає, щоб проказати коротеньку молитву, або зробити знак святого хреста, щоб перемогти спокусу. Деколи краще є зовсім не зважати на спокусу, але звернути увагу на щось інше. Ми повинні мужньо відштовхнути та, коли можливо, уникати кожної особи, що є нагодою до гріха або хто намагається збити нас з дороги.

Ми грішимо, коли ми годимося на спокусу. Ми також грішимо й тоді, коли без потреби, ми радо залишаємося в спокусі, або тільки байдуже поборюємо її.

Ми повинні приготовитися, щоб боротися проти зла молитвою і пануванням над собою та завжди пильнувати себе. Ісус

Христос каже: **"Пильнуйте й моліться, щоб не впасти в спокусу, бо дух бадьорий, але тіло немічне"** (Матей 26, 41).

Коли спокуса приваблює людину, вона повинна сказати собі: "Ні! Ніколи!" і повинна молитись: "Боже, поможи мені опертись цій спокусі!"

Святе Письмо вчить так: **"Будьте тверезі, пильнуйте! Противник ваш, диявол, ходить, ривучи, як лев, що шукає пожерти кого. Противтеся йому, сильні в вірі"** (І Петра 5, 8-9). **"Томуто, хто думає, що він стоїть, нехай уважає, щоб не впасти"** (І Кор. 10, 12). **"Хто любить небезпеку, в ній і загине"** (Сир. 3, 26). **"Бог є вірний і він не допустить, щоб вас спокушувано над вашу спроможність, але разом із спокусою дасть вам змогу її перенести"** (І Кор. 10, 13). **"Блаженна людина, що перетривае пробу, бо, бувши випробувана, дістане вінець життя, що Господь обіцяв тим, хто любить його"** (Яків 1, 12).

Св. Августин каже так: "Хто не є спокушуваний, не є випробуваний, хто ж не є випробуваний, не робить поступу". Свята Тереса Авільська звикла говорити: "Чим більше людина бореться, тим сильнішу любов виявляє Богові".

СТРАХ ПЕРЕД ЗМІНОЮ

Деякі люди відчувають панічний страх перед всякою зміною, утотожнюючи давні звичаї з самим життям. Тим часом розумна зміна—це пристосування до нових часів, нових вимог і нових потреб. Якщо людина відкажеться застосуватися до цих обставин, то вона зірве з життям і загине.

Те саме було в звірячім світі. Викопки доказують, що колись жили прерізні звірята. Ті, що пристосувалися до змін клімату і обставин землі, ті пережили і досіль тривають. Інші ж не могли або не хотіли змінитися, бо були привикли до точно означених форм життя. Ось тому й загинули, бо життя саме стерло їх з лиця землі.

Те саме діється з організаціями, товариствами і народами. Якщо вони мають дальше існувати, то мусять змінятися цебто застосовуватися до нових обставин і часів. Коли ж відкажуться це вчинити, то саме життя зотре їх з лиця землі.

ЛІКАРСТВО НА ЗУБИ

Зуби дуже часто нищаться, бо один рід бакцилів, "ляктобакциль" страшно атакує їх. Сьогодні лікарі шукають і сподіються знайти лікарство, що нищило б ці бакцилі і бодай частинно помагало людям зберігати здоровими свої зуби.

НАСЕЛЕННЯ СВІТУ

Населення нашої землі подвоюється кожних сто літ. Деякі люди побоюються, що прийде такий час, що люди не матимуть що їсти, тому заохочують людей до штучного і грішного зменшення народин. Не грішне перепинення народин є розв'язкою на збільшення людства, але технічний поступ, використання земельних багатств, скріплення братньої любови між народами і довір'я до Небесного Отця, який знає, що Його земські діти потребують поживи. Якщо народи будуть Його гідними дітьми, то Він напевно не дозволить їм загинути з голоду.

Люди легко пізнають добре поінформованих людей, бо їхні погляди погоджуються з їхніми.

1) Деякі люди дуже скоро відбувають Хресну Дорогу. Чи Хресна Дорога противиться нашому обрядові? Як довго треба роздумувати про Христові Страсті перед кожною стацією?

Хресна Дорога—це приватна набожність, яка не має нічого спільного з ніяким, нашим чи латинським обрядом. Повстала вона зо звичаю, що колись вірні в Єрусалимі відвідували місця, де страждав Христос. За їх прикладом пішли паломники, що ходили до Єрусалиму. Як араби зайняли Палестину, то з'явилися трудності з цими паломництвами. Ось тому заведено в різних місцях і країнах християнства Хресні Дороги, які Папи наділили відпустами.

Нема ніякого припису, як довго треба роздумувати перед стаціями, щоб зискати відпусти. Це залежить від особистої побожности вірних. Проте людина буде мати тим більшу заслугу, що довше і побожніше роздумує про Христові Страсті. Вистачає для зискання відпусту, коли особа бодай хвилинку затримається перед кожною стацією та побожно продумує про муки і страждання Спасителя.

2) Чому наші православні браття відкинули папський примат цебто заперечили, що наслідники Св. Петра цебто Папи є головою Церкви?

Різні причини склалися на те, що Схід відкинув папський примат. Були там політичні, національні і культурні причини. (Про це можете багато дечого довідатися з книжки ПАПСЬКИЙ ПРИМАТ І СХІДНЯ ЦЕРКВА. Її можна дістати з "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ". Книжка коштує $1.50).

Крім згаданих причин були ще й людські немочі по обидвох сторонах, що довели до розриву Церкви в 1054 р. Мелетій Пігас (1535-1601), грецький богослов, говорячи про першенство Папи, каже, що Христос є Головою Церкви. Ось тому подвійне першенство в Церкві цебто першенство Христа і Папи—це противорічність, бо тоді Церква була б двоголовою інституцією, а це неможливе. Отож Христос, а не Папа є головою Церкви. Христова Церква складається з різних народів, зв'язаних одністю віри, каже він. Правдива Церква не може загинути. Ця Церква є тільки одна. Поза нею нема спасіння. Цю ж Церкву пізнати по ділах любови. Ось так Пігас оправдує відкинення папського примату.

Це ж відкинення частинно походить із браку зрозуміння папського примату. Папа як голова Церкви не заперечує найвищого Христового головства, бо кожний Папа—це тільки заступник і представник Христа. Це заступництво не тільки не виключає Христа від головства в Церкві, але навпаки потверджує його, бо представник нагадує того, кого він представляє.

3) Якщо тільки наша християнська релігія є правдива, то як можна пояснити факт, що деякі поганські релігії мають у собі правди подібні до тих, що Христос нам об'явив?

Подібність у деяких точках християнської релігії до нехристиянських зовсім не повинна дивувати нас. Проживаємо в світі, що від самого свого початку є під Божим Провидінням. Це надприродний світ цебто такий, що звернений до Бога в Трійці единого. Цей світ цебто прабатьки людства, Адам і Єва, були в стані Божої ласки, що згодом затратили через первородний гріх. Хоч вони згрішили, все таки Бог зовсім не відкинув світу і не зірвав стосунків з людством, що походить від Адама й Єви. Він впродовж історії часто з'являвся людям. Отож об'явлення подане Спасителем не було першим в історії людства, яке через гріх частинно забуло про Нього або викривило поняття про Нього.

Отож якщо є якась подібність між деякими правдами нашої віри і віруванням деяких нехристиянських релігій, то це тільки доказ, що Бог, який вповні об'явився світові в Христі, не забував про людство в тих часах, коли Спасителя не було ще на світі. Бог був завжди Творцем і Батьком для людства, тому не вільно пропускати, що Він був забув про людей, які проживали перед воплоченням Божого Сина, та не давав їм усіх потрібних ласк, щоб вони могли дійти до спасіння. Як могли б вони були дійти до спасіння, якщо б Бог не був помагав їм Своєю ласкою ради заслуг майбутнього Спасителя? Ніхто ж не повинен твердити, що всі погани, які жили перед Христом, пішли до пекла, бо подібне твердження противиться Божому милосердю та любові до людей, що є Божими дітьми.

4) Який це гріх занедбати релігійне і моральне виховання дітей?

Якщо це занедбання дуже поважне цебто таке, що діти не знають навіть головних правд віри, то подібне занедбання є смертельним гріхом.

5) Чому католицька Церква є ковчегом спасіння?

Христова Церква є ковчегом спасіння для людства тому, що вона є автентичною, Христом уповажненою роздільницею Божих ласк, що Спаситель вислужив людям Своєю смертю на хресті. В Його імені вона голосить людям вічну Божу правду, що просвічує нам дорогу до щасливої вічности і береже від пекла. Вона є нашою непомильною учителькою на шляху життя, бо Христос обіцяв, що до кінця світу буде з нею і берегтиме її від помилок. Христос же таємничо пробуває в ній, і так надає їй непомильність у справах віри і моралі.

Ось тому Церква завжди проповідує Боже слово, бо йнакше люди не годні пізнати Христа і спастися.

6) Я чув, що є два джерела об'явлення, Св. Письмо і традиція. Як це треба розуміти?

Христос устно проповідав Своїм сучасникам Боже слово. Не знаємо, чи Він щось написав в Своїм житті. Апостоли так само устно отримали від Христа Боже слово і зразу тільки устно проповідували його народові. Згодом євангелисти списали це Боже слово, щоб наука Христа не забулася і щоб люди не перекручували її. Проте навіть по написанні святих книг апостоли і їх наслідники продовжали устно голосити науку Христа.

Деякі автори наставали, що є два джерела нашої віри, цебто Св. Письмо і передання-традиція. На їх думку тільки частина об'явлених правд є в Св. Письмі Нового Завіту, а решта знаходиться в уснім переданні цебто в традиції. Зате модерні біблісти не вагаються твердити, що все Боже об'явлення, що Христос подав нам, є в Св. Письмі, якщо не ясно і виразно, то бодай неясно, цебто **імплічите**, як кажуть вони. **Імплічіте** це латинське слово, що означає "не чітко".

І саме тому, що не всі правди віри є виразно окреслені в Св. Письмі, христи-

яни потребують проводу Церкви, щоб належно розуміти Боже слово, бо це завдання Церкви толкувати і виясняти правди віри: "Ідіть і навчайте всі народи!"

Отож всі правди нашої святої віри є в Св. Письмі цебто їх можна доказати зо Св. Письма, хоч їх не завжди видно на поверхні цебто не завжди вони ясні на перший погляд. І саме тут увіходить церковне передання, яке помагає розуміти Св. Письмо, бо передання скоріше існувало ніж Св. Письмо. Апостоли вперед проповідували Боже слово, яке згодом списали Євангелисти. Списуючи Боже слово, вони напевно вмістили все те, що було істотне в проповідуванні Спасителя і конечне для нашого спасіння, бо годі уявити собі, щоб вони списуючи його, пропустили конечні речі, а зазначили речі, що менше важні для спасіння, а таких речей не мало в Євангеліях. Трудно поняти, щоб Святий Дух, який керував ними, не натхнув їх списати ціле Христове об'явлення, що вони мали передавати людству.

Опінія модерних учених погоджується з поглядами Св. Томи і інших учителів Церкви, для яких Св. Письмо—це остаточний доказ Божої правди. Для них Св. Письмо—це Боже слово, що толкується при помочі живої традиції-передання, тому передання не є чимсь відрубним від Св. Письма. Славний і великий теперішній богослов католицької Церкви, о. К. Рагнер, Т.І., каже, що Св. Письмо вміщає в собі повний і автентичний запис Божого об'явлення цебто всі правди нашої віри є в ньому.

7) Це правда, що не маємо досить священників, але хто тому винен? Що треба робити, щоб мати більше покликань до священства між нашою молоддю?

На брак покликань між нашою молоддю складається багато причин, тому всі українці деяк винні за те, що не маємо доволі священиків, місіонерів і черниць. Винні численні наші родини, бо нема в них глибокого християнського духа, що проявляється щоденною спільною молитвою в родині, читанням добрих і релігійних книжок, частим або й щонедільним приниманням Св. Причастя, пошаною до священства, тощо. Добра і релігійна родина—це той потрібний грунт, де зростає засіяне Христом покликання до священичого чи монашого життя. Коли цього духа бракує в родині, то зерно покликання зів'яне в ній і ніколи не розвинеться.

Винні теж батьки, що не моляться, щоб їх діти віддавалися Богові на службу, і не заохочують їх до цього. Деякі батьки навіть відмовляють синів і дочок від Божої служби. Інша причина—це брак малих і великих семінарій в деяких країнах, де живуть наші люди, або легковаження священиків вірними.

НАПРУЖЕННЯ ШОФЕРІВ

Мільйони людей керують щоденно автомобілями. В Каліфорнії науковці дослідили, що звичайний шофер, їдучи по набитім автомобілями гостинцем, зазнає більше напруження ніж астронавти, які літали попід небесами. Це напруження проявляється в частім битті серця і диханні.

Відкидай назавтра те, чого взагалі не маєш охоти ніколи виконати.

І ЛІКАРІ ХВОРУЮТЬ

Около 2,000 американських лікарів під час конвенції піддалося лікарському оглядові. Що ж цей перегляд виявив? Кожний п'ятий лікар мав якийсь клопіт із серцем. 17 процент згаданих лікарів мали теж сухоти.

Подорожня пригода

Раїса М.

СТАРА мати обняла свого сина і заплакала. "Та що ти, справді неначе на війну його провожаєш!"— сказав батько. "Він спізниться до поїзду". Володимир був щасливий, що їде. Дали йому, зібравши з великими труднощами, тисячу карбованців—йому й не снилося ніколи стільки. "Не загуби гроші! бережи їх!"—в сьомий раз повторяла мати. "Добре, добре, я знаю". "Завжди сину",— ще затримала мати. "На, візьми цей образок!" Тремтячими руками вона благословила сина й почепила на шию образок. "Нехай Вона охороняє тебе від всякого лиха!" Син мовчав. Він не міг не прийняти від матері її благословення. Ще раз попрощався і хутко вийшов.

До великого міста залишилося декілька стацій, коли до купе ввійшла молода і гарна панна. Темно-карі очі сміливо й весело дивились з-під довгих вій. Невеличні уста були дуже нафарбовані і це личило їй. Взагалі вона була добре розмальована. Присіла біля Володимира і він скоро з нею розбалакався. Вона подобалась йому. Тримала себе просто і мала здібність швидко входити в довір'я. Розповіла, що живе з батьками і вчиться в консерваторії. Володимир сказав, що буде вчитися в університеті, а житиме в товариша. "О, то вам пощастило!"—завважила вона. "Так, я почуваюся дуже щасливий".

Юнак, зворушений спомином, розповів, як батьки його, продавши корову і не раз багато дечого відмовивши собі, зібрали для нього стільки грошей —аж 1000 карбованців. "Батьки здібні на великі жертви",— завважила красуня і поглянула на Володимира якось похмуро і суворо, але зараз усміхнулась і знову стала веселою і чарівною.

"В якій частині міста мешкає ваш товариш?"—спитала вона в дальшій розмові. "Вулиця Шевченківська",—відповів хлопець. "О так, це не далеко від нас",—сказала панна. Володимир зрадів: "Будемо сусідами!" "Так. А знаєте що? Відпровадьте мене додому, будете знати, де мешкаю і потім будете заходити до нас. Ось ми і приїхали. До речі, я називаюся Олена".

Володимир із своєю супутницею вийшли наостанку. Юнак ніс в одній руці течку з документами й грішми, в другій— свою і її валізку. Довго їхали трамваєм, автобусом і знову трамваєм, далі йшли пішки. Нарешті Олена звернулася в широкий і темний двір і подзвонила перед якимись дверми. Почувши важкі кроки на сходах і різкий неприємний голос: "Хто там"?—"Це я, тату!" —обізвалась Олена. Двері відчинились і на порозі станув літній мужчина, дужий, кремезний з похмурим обличчям. "З ким це ти?"—невдоволено спитав її. "Це цій супутник, тату. Ми разом їхали. А тепер він приніс мою валізку... Прошу заходити!"

Ввійшли в світлу і теплу кімнату. Олена познайомила Володимира зо своєю матір'ю і висловила здогад, що він мабуть голодний. Вечеряли і пили чай.

Потім Олена під власний акомпаньямент проспівала декілька пісень. Голос у неї був ніжний і приємний. Володимир забув, що йому треба ще розшукати свого товариша, а вже темно і місто зовсім незнайоме. Олена сама йому про це нагадала, однак по короткій нараді вирішила, що Володимир сам дороги не знайде і краще йому ночувати в них. Він погодився. Олена сказала, що в них є одна вільна кімната, але в ній світла нема. Може він боїться спати в темній кімнаті?... Юнак тільки розсміявся.

Ледво він напомацьки дібрався до ліжка, як почув, що двері замкнули на ключ. Це його здивувало, але що був дуже втомлений і хотів спати, то й не надав цьому особливого значення, а став роздягатися. В останній момент перед тим, як мав лягти, Володимир, сам не знаючи, для чого він це робить, добув з течки пачку з грішми і поклав собі за пазуху. Доторкнувшись до образка, Володимир згадав своїх батьків і йому захотілось помолитися. Він став навколішки при ліжку і почав проказувати молитви, тримаючи образок рукою. Раптом шнурок обірвався й образок впав на долівку. Володимир нагнувся напомацьки і знайшов його. Хотів підвестися, але тут помітив під ліжком щось біле. Простягнув руку, доторкнувся і ледве не закричав від жаху. Холодний піт виступив в нього на лиці. Він увесь тремтів і тільки великим зусиллям зміг трохи опанувати себе. Тоді ще раз доторкнувся до того, що лежало під ліжком, бо вже собі не вірив, тому хотів переконатися. Так, сумніву не могло бути—там лежало застигле мертве тіло.

Володимир кинувся до дверей, але згадав, що його замкнули і зрозумів, що рятунку немає. Тоді міцно стиснув образок і знову звернувся до Бога: "Господи, спаси і помилуй"... "Господи помилуй мене..." І враз йому з'явилась думка. Він зняв ковдру, обережно витягнув з-під ліжка мертве тіло, поклав його на ліжко, накрив ковдрою, а сам заліз під ліжко і там приник, безнастанно повторюючи молитву. Час минав. Тиша і темрява була навколо. Аж ось клапнув ключ у дверях і смуга світла лягла на долівку. В кімнату ввійшов хазяїн.

В руці в нього Володимир помітив сокиру. "Ви спите?"—промовив півголосом той чоловік. Володимир спинив віддих. Чоловік підійшов до ліжка, звів сокиру і вдарив нею мертвого по голові. Відкинувши сокиру, метнувся до стільця, вхопив піджак і став шукати по кишенях. Потім узяв течку і вискочив з кімнати.

Володимир вибрався з-під ліжка, перехрестився і нечутно босими ногами підійшов до дверей. Серце сильно билося в грудях. Він ледве дихав. Нерішуче заглянув у двері. В кімнаті ясно, бо освітлена електрикою. Там не було нікого. Відчинив другі двері, тихо зійшов сходами, й опинився у дворі. Щохвилини чекав погоні. Як вийшов на вулицю, впустився бігти, сам не знаючи куди. Так він біг знесилений і майже непритомний, аж поки не затримав його міліціонер.

"Стій! Куди? Чого? Що сталося". Володимир сяк-так розповів. "Де? На якій вулиці?"

Він цього, не знаючи міста, пояснити не міг. В міліції поклали його на лавку і він міцно заснув. Ранком покликали його товариша і цей приніс йому дещо з одежі. Товариш не дуже здивувався, почувши про цю пригоду.

Він тільки завважив, що в великому місті все буває. "Добре", мовляв, "що вийшов живий і гроші цілі. Маєш дружще щастя!" "Ні, ось що мене врятувало!"—і Володимир показав йому образок, з яким потім ніколи не розлучався.

Поворот з Австралії

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

По закінченні останньої місії в Перті в парафії Всеч. отця Івана Шевціва я щиро попрощався з австралійськими Отцями Редемптористами і подякував їм за гостинність, бо сливе ввесь час 61-ої місій пробував в їхніх домах.

На 23 листопада 1964 р. отець Шевців відвіз мене на летовище. Літак Квантас відлетів о год. 3:30 пополудні до Сінґапору. І так я попрощався з Австралією, тим гостинним, багатим і великим краєм, де мав щастя провести півтора року, проповідаючи місії нашим людям, що здебільша мешкають в великих містах Австралії.

Сінґапор

Літак прибув до Сінґапору о год. 8 ввечорі. Таксівкою поїхав до монастиря Отців Редемптористів. Австралійські Редемптористи мають в Сінґапорі прегарну, велику церкву, що знана всюди як "місійна Церква". В цій церкві відбувається невпинна дев'ятниця в честь Божої Матері і вона притягає кожного тижня масу людей. В Сінґапорі є дуже багато китайців і вони масово горнуться до церкви. На жаль число Отців обмежене, тому не годні обслужити всіх тих, що бажали б запізнатися з християнством. Китайці в Китаю сильно тримаються своїх поганських релігій, бо родинні зв'язки гейби змушують їх до цього. Проте вони радо стають християнами, як покинуть родину і живуть самостійно. І саме таких китайців дуже багато в Сінґапорі. Кожного року около 800 осіб приймає хрещення в нашій церкві. Навернень було б більше, якщо б Отці могли дати більше обслуги і мали більше часу, щоб давати інструкції тим, що цікавляться християнством.

Історія модерного Сінґапору зачинається від 1819 р., коли англійці заложили там торговельну станицю. Саме місто багате і гарне. В нім є неодне цікаве для туристів.

Прибувши до Сінґапору, я провів вечір з австралійськими співбратами. Декого з них знав з Австралії. Вранці Впреп. о. Ігумен відвіз мене на летовище і звідтам о дев'ятій годині відлетів до Бенкоку в Тайлянді. В літаку стрінув групу шведських грачів, що теж їхали до Тайлянду. В розмові заявили, що для місіонера не було б праці

в Швеції, бо шведський нарід не цікавиться релігією, тому я не мав би роботи, якщо б хотів давати місії в їхній країні.

В довгій розмові вони признали, що життя в Швеції стає щораз більше розніжнене тому, що соціялістичний уряд занадто дбає про нарід. Люди ж не годні дати собі ради в труднощах, де уряд неспроможний допомогти їм, бо надмірна опіка й всякі допомоги уряду здушують у шведах ініціятиву. Так вияснюється факт, що Швеція має найбільше самогубств, хоч ніяка держава в світі так не опікується своїми громадянами як Швеція. Проте уряд не годен заступити індивідуальної відповідальности і ініціятиви. Людина не рідко опиняється в таких обставинах, де сама мусить собі дати раду. Коли ж вона не привикла до трудностей через надмірну допомогу й опіку держави, то деякі слабші характери заломлюються і це часто веде до самогубства.

Про Швецію йде поговірка: "Швеція дала своїм громадянам те, що Радянський Союз обіцяв дати своїм". Проте широка соціялізація країни не вчинила її комуністичною.

Бенкок

Бенкок—це столиця Тайляндy, що має около 30,000,000 населення. Ця країна є одною з найкращих і найбагатіших в Азії. Я відвідав декілька буддийських святинь. Це прегарні будівлі, прикрашені золотом. В них завжди є статуя Будди, основника буддизму, що є головною релігією цієї країни. Будда мав жити десь у п'ятім або четвертім столітті перед народженням Христа. Був він індійським філософом і вчителем моралі.

В Бенкоку є багато буддийських святинь, і деякі з них дуже гарні. В одній з цих святинь я відфотографувався з буддийськими монахами. Одного вечора був теж на виставці тайляндських національних танків. Виставка була влаштована для туристів і прегарно виконана.

В Бенкок американські Отці Редемптористи побудували католицьку церкву в формі буддийської святині. Зразу деякі европейці, що були привикли до латинських церков, критикували їх почин, але тепер всі люблять цей храм. Він є в провіднику міста як одне з місць, що туристи часто відвідують.

Попрощавшись з Отцями Редемптористами, від'їхав на летовище. Один із молодих тайляндських Отців відвіз мене до автобуса. В дорозі заявив, що загал тайляндського народу зовсім не цікавиться ніякою релігією. Навіть буддизм, традиційна релігія країни, це тільки національне передання, а не дійсна релігія.

"В країні є повна свобода релігії. Можна проповідати християнство, але що ж ми годні зробити, коли ніхто не хоче чути про Христа, бо не цікавиться релігійними справами? Людям фінансово добре, мають всякі вигоди, тому не відчувають потреби Бога!", заявив зо смутком згаданий отець.

Ню Делі

Я не хотів довго затримуватися, бо спішився до Радянського Союзу, щоб прибути в Україну, ще заки зачнеться зима і морози. Ось тому в Ню Делі затримався тільки три дні,

бо мусів ждати на літака. Літак тільки раз на тиждень цебто в п'ятницю відлітає з Індій до Москви.

Літак прилетів до Ню Делі 24 листопада в год. 10 ввечорі. Мій побут в Індіях не тривав три повні дні, тому не потребував індійської візи. Не мавши візи, мусів лишити свій пашпорт на летовищі. Автобус забрав нас туристів до міста. Я замешкав в готелі. Вранці подався до катедри, щоб відправити Службу Божу. Катедра віддалена від готелю 25 мінут ходу.

В катедрі стрінув багатьох американських священиків, що стрималися в Ню Делі під час подорожі до Бомбей на евхаристійний конґрес. Я не мав часу туди їхати з ними, бо спішився в Україну. Якщо б це була літня пора, то теж був би поїхав на цей конґрес. Конґрес зачинався 29 листопада, а я на 27 мав відїхати до Радянського Союзу, бо такий був плян подорожі по цім Союзі. Хто вибирається до Радянського Союзу, той мусить заздалегідь подати точний плян своєї подорожі, місця і час побуту та дату від'їзду.

По Службі Божій взяв я малесеньку таксівочку і поїхав оглядати столицю Індії. Це дивна була таксівочка, бо мала тільки три колеса. Виглядала немов мотоцикль з будкою для пасажира. Шофер гарно розмовляв по-англійськи, тому не було трудностей у розмові. Він возив мене по всіх місцях, що цікаві для туристів.

Ми відвідали музей, в якім є плита з подякою покійного Неру. На цій плиті вириті слова, якими індійський провідник дякує індійцям за любов, що вони завжди виявляли йому.

Відвідав теж старинний замок, що лежить у руїнах, парлямент і дім Неру, що є тепер національним монументом, гріб Ґандого, куди індійці ходять босоніж, складаючи вінки квітів на гробі незабутнього провідника, що виборов незалежність Індії. Відвідав теж гробницю Неру, що тепер викінчують.

Індійський нарід ходить до цих гробниць-монументів, хоч там нема тіла їхніх провідників, бо згідно зо старинним звичаєм вони палять тіла померлих. Гробниці обгороджені залізним плотом і виложені мармуром. Хто входить на площу гробниць, той з пошани до померлих мусить скинути черевики і мовчати. Так і робиться. Нарід підходить до гробниць і похиляє голови в задумі.

Відвідав теж ярмарок, де бачив і навіть відфотографував дві **"святі"** корови, що свобідно ходять по вулицях міста і по ярмарку між будками, де індійці продають всякі товари, та між домами. Вони ненарушні, тому безпечно ходять по місті. Не раз автомобілі мусять затримуватися і ждати, заки "святі" корови не перейдуть крізь вулицю.

Цих "святих" корів в Індіях є около 50,000. Їх не вільно вбивати. Індійці буддисти не їли б коров'ячого м'яса, навіть якщо б прийшлося вмирати з голоду, бо корова—це "святе" сотворіння для індійця. Навіть мій шофер, що був ліберальним індійцем і навіть своєрідним безвірком, заявив, що ніколи не їсть і не їв би коров'ячого м'яса. "Чому?" спитався його. На це дістав оцю відповідь: "Бо корова для нас—це гейби мама!"

Зате індійці магометанського віровизнання не мають скрупулу їсти коров'яче м'ясо.

Після оглядин міста шофер запросив мене до свого дому до старих Делі. Старі Делі—це давня частина міста. Мало туристів заходить до неї, тому мешканці дивувалися, коли я туди зайшов зо своїм шофером. Хати старі і сильно знадвору понищені віком. На вулицях люди варили вечерю в малих казанцях. Ми зайшли до хати шофера. Він покликав жінку. Вона була в хатчині матері, віддаленій декілька хатів від його помешкання. Ціле помешкання мого шофера—це одна кімнатка. В ній був увесь його маєток, ліжко, вбрання, софа, і все інше. Хоч знадвору вона бідненько виглядала, проте в середині все було дуже чисте та впорядковане.

Ми зварили собі трохи кави й випили. Потім я вийшов на дах одного дому, щоб подивитися на місто. Діти зачали збігатися, щоб подивитися на туриста. Я завважив одну кращу хатчину і попрохав шофера, чи не міг би поглянути на неї. Він спитався властительки і вона погодилася. Зійшлося кілька жінок. В новій хатчині попрохали мене на чай.

Це були дуже чемні люди, повні гостинности. Мій шофер був моїм товмачем з індійцями.

В готелі стрінув одного урядовця. Він заявив мені, що Індія—це бідний край, бо нерозвинений. Сімдесять відсотків індійців голодує, бо звичайний робітник заробляє около 40 рупів. За ці гроші він годен купити мішок пшениці. Як же тут жити з родиною? Проте на його гадку положення кращає. Він певний, що за яких 20 років Індія потрапить дати собі раду з поживою, і нарід не буде більше голодувати.

Шофер узяв мене теж на цвинтар, що є крематорією. Там саме були принесли померлу дівчину. Поклали її обгорнене в плахту тіло на вициментовану підставу, обляли якоюсь запальною рідиною, обложили дровами і підпалили. Погребники ждуть, поки тіло не згорить. Це забирає зо три години. Тоді збирають попіл і кидають до так званої "святої" ріки поза крематорією. Перед паленням тіла занурюють його в "святій" ріці.

27 листопада вранці о 9-ій год. я всів до літака і відлетів до Москви.

Св. Лаврентій твердить, що праця Марти без контемплящї Марії не годна бути досконала: Не може бути досконале зусилля Марти без Марієного розважання. Обманює себе, каже цей Святий,—хто без розважання хоче спасти свою душу. Це важне, але й заразом небезпечна справа. Напевно загине по дорозі, хто не робить розважання: Обманює себе самого, хто без помочі розважання хоче доконати це небезпечно діло. Він ослабне в дорозі, бо забракне йому внутрішньої поживи.

Боже світло блистить і просвічує всіх людей, вірних і безвірків: "Був правдивим Світлом Той, що просвічує кожну людину, яка приходить на світ" (Ів, 1, 9). Якщо воно так, то чому так багато людей загибає? Проклятий гріху, ти засліплюєш умн безчисленних душ, які прозріють аж у вічності, але тоді вже не буде можливо зарадити помилці.

Why must you do penance?

OUR present world is, to a great extent, characterized by various manias, such as pleasure-mania, wealth-mania, the easiest way-mania, and even sin-mania which to countless modern men and women is nothing else than self-expression.

When penance is mentioned, they just shrug off their shoulders and ask stupified? "Why should I do penance? I have done nothing to do penance for." If you belong to this group, read this article and you will find out why every one, including yourself, must do penance, and Lent is the best time to do it.

Coming from a mission, I met a gentleman. During our conversation he asked me: "Reverend, what do you preach on your missions?" "Well,' I said, "it depends. I usually start with a sermon on penance."

"On penance?" he exclaimed in astonishment. "Who is going to listen about such old fashioned stuff like penance?"

"Catholics will . . .," I said, "other sinners will. Those who wish to be saved will." After a short explanation about the reasons for doing penance my companion said: "Well, I guess I better do some of it too."

All of us must do some penance, especialy during Lent. Penance is a medicine. Who ever is sick, must take medicine whether he likes it or not. Penance is a spiritual medicine. Everyone of us needs it and therefore should not be afraid to take it, at least at certain times of the year.

Why then, should we do penance? Here are some reasons:

Penance is a satisfaction for our sins

No one would ever have to do penance had Adam and Eve remained faithful to God. Where there is no sin, there is no room for penance. As long as Adam and Eve remained innocent in paradise, they had no need of penance because there was nothing in them for which they would have to do penance. But as soon as they had committed original sin, God imposed penance upon them.

"I will multiply your sorrows," He said to the woman, "in sorrow shalt you bring forth children, and you shall be under your husband's power, and he shall have domination over you" (Gen. 3, 16). Such punishment befell the mother of all men, because she yielded to the instigation of the devil and took the forbidden fruit, ate it and gave it to her husband who also ate it.

Then God turned also to the father of the human race, Adam, who was mainly responsible for original sin and all its dreadful consequences which each of us feels in himself and said: "Because you have hearkened to the voice of your wife, and have eaten of the tree, whereof I commanded you that you should not eat, cursed is the earth in your work; with labor and toil shall

you eat thereof all the days of thy life. Thorns and thistles shall it bring forth to you. In the sweat of thy face shall you eat bread till you return to the earth, out of which you were taken, for dust you are and into dust you shall return" (Gen. 3, 17-19).

Such was the penance that God Himself imposed upon our first parents, Adam and Eve. They were chased out of paradise, stripped of immortality of the body, condemned to sufferings, pains, hard work and finally death itself.

Since they repented for having offended God, He forgave their sin, but did not forgive satisfaction due to sin. The same happens to us. When we confess our sins and obtain God's forgiveness, God in His infinite mercy remits our sins, but does not necessarily cancel the satisfaction due to His Divine Majesty which has been offended by our sins.

Thus the main purpose of penance is to pay the debt of temporal punishment that usually remains after sins are frogiven. This debt of punishment must be undergone either in this life by voluntary penance or in purgatory, if it is on the soul when it leaves this world in the state of sanctifying grace. It goes without saying that it is much better and much easier to atone for our sins while we are still alive than to do it in the flames of purgatory after one passes into eternity.

Every good deed, every prayer and sacrifice a person makes can be offered to God as a work of satisfaction for one's sins. It's so easy to square our accounts with God while we live, but it is so hard to suffer in purgatory which according to St. Augustine has the same fire as hell, with the only exception, that the fire of hell is eternal while that of purgatory is temporary, i.e., it tortures the soul as long as she is doing penance for her forgiven sins for which she refused to do penance while she was united to her body. The Saints tell us that the punishment of purgatory is very real and terrible, second only to the horrible punishment of hell; that the least of purgatory's pains surpass in intensity any torment of earth or even all earthly torments combined. Fortunately through the mercy of God all of us can avoid these awful torments on condition that, while we're alive, we do penance for our sins by voluntarily punishing our own trespasses.

A young man killed a small girl. He was arrested and brought to jail. His relatives hired a lawyer to defend his case, but there was little hope of winning it.

Before leaving his home city to defend the murderer, the lawyer called on his sister who was a nun and told her how slight the chances were of winning the case. The pious Sister smiled and said: "If you can't save his life, maybe you can save his soul. It's more important than his life!"

The attorney laughed: "Save his soul? That sort of Hollywood style 'tough' He has no morals, no faith, no anything."

CHASING MIRAGES

A Christian has many ideals, but he rejects the utopias, because utopias are mirages which always evade approach and attainment. It is a mistake to reject every ideal which is not immediately attainable. It is futile to chase mirages. We must pursue our Christian ideals of love and justice for all with a firm refusal of the beckoning mirage.

At the same time we must resist the parody of the Christian ideals, for man is a creature made for God and in His image. For this reason he must serve his Maker, for man is not an absolute being in his own right. And man serves God by keeping His Commandments.

"Try", said the Nun, "you work on the case, and I'll pray for his poor soul."

The lawyer did his best, but he could do nothing against the evidence presented to the court. He was condemned to death. But even in the face of the approaching gallows, he remained obstinate in his sin. The nun continued to pray for the criminal and finally won. One evening the young 'tough' sent for his lawyer. When the later arrived, the boy said: "I don't want you to push my case. I want to die. I did it, and all I can do now is to give my life to God as a penance for my crime."

A priest came and the young man made his first and last confession and received Holy Communion. He accepted his sentence of death willingly and walked to the gallows with this prayer: "O God, have mercy on me a sinner, and accept my death as a satisfaction for my sins!"

Taras Shevchenko

The Plundered Grave*

(Translated by Vera Rich)

Peaceful land, beloved country,
O my dear Ukraine!
Why, my mother, they have robbed you?
Why do you thus wane?
  Before the sun rose in the morning
  Did you fail to pray?
  Did you to your unsure babies
  Neglect to teach the way?
I prayed, I worried, sleeping not,
Neither night nor day,
I watched over my small children,
Teaching them the way.
And my flowers throve and grew,
My children true and good.
And there was a time, indeed,
When in this world I ruled.
  Yes, indeed, I ruled... O Bodhan,
  O my foolish son!
  Look you well, now, on your mother,
  On Ukraine, your own,
  Who, as she rocked you, sang about
  Her unhappy fortune,
  And singing, wept a mother's tears,
  Looking out for freedom!...
Bohdan, O my little Bohdan!
Had I known, in the cradle
I'd have chocked you, in my sleep
I'd have overlain you.
  Now my steepes have all been sold,
  In the Jews's and German's hands;
  And my sons at foreign toil,
  Far in foreign lands,
  My brother Dnipro now runs dry
  And is deserting me;
  And my dear graves the Muscovite
  Is plundering utterly.
Let him dig and excavate,
He does not seek his own...
And meanwhile, let the renegades
Wax in strength and grow,
Let them help the Muscovite
Be lord and master there,
And from their mother her old smock
Patched and worn to tear.
Help them to torment, you brutes,
Your mother — do not spare!
  Quartered, dug and excavated,
  Gravemound torn and plundered...
  What have they been seeking there,
  What was buried under
It by the old fathers? If...
  If they had but found what lay
  hidden there beneath it,
  Then the children would not weep,
  the mother cease her grieving.

* *In this peom, Taras Shevchenko, the greatest Ukrainian poet, condemns the Russian oppression and russianization of Ukraine and the Ukrainian traitors — quislings who helped the Russians to do it.*

UKRAINIAN CARDINAL

JANUARY 25, 1965 will always be remebered in the history of the Ukrainian Catholic Church and people as a memorable day, because on that day Pope Paul VI has named a Ukrainian Cardinal, Joseph Slipy, a modern confessor for the faith and the allegiance to the Vicar of Christ on earth. The new Cardinal spent most of his postwar years in the Russian prison and concentration camps, because he refused to bow to Moscow's pressure to give up his Catholic faith and to recognize the patriarch of Moscow as his ecclesiastical superior. It is ironic how an atheistic state can try to force a Catholic Archbishop and Metropolitan to recognize the head of the Russian Orthodox Church which is also persecuted by the Communist government.

But such is the life history of the Ukrainian Cardinal, His Eminence Joseph Slipy, who succeeded metorpolitan A. Sheptytsky, O.S.B.M., as the head of our Church in Western Ukraine in 1944. At first everything seemed to work fine. The returning Red armies did not cause a nuisance to the Church and its hierarchy in Ukraine. But the truce did not last long. Right after Metropolitan Sheptytsky's death, propaganda began against the memory of the late Metropolitan and his successor, Joseph Slipy and all other Ukrainian bishops. They were depicted as enemies of the Ukrainian people and collaborators of Hitler during his cruel and ruthless occupation of Ukraine.

As a result of such propaganda, the Soviet police (the State police which claims a full and complete separation of the Church from the State) rounded up all Ukrainian Catholic bishoprics and at the same time arrested all our bishops. God alone knows how they were tried and what methods were used during the trial to force them to make false accusations against themselves and their Church.

Apparently, no torture was effective with them, because no trace of their confessions appeared in the Soviet press. Despite their inocence they were deprived of their bishoprics and condemned to jail while the emissaries of the Muscovite patriarch Alexis, with the help of the state police, occupied their episcopal sees. Our new dignitary, Joseph Cardinal Slipy, was among the victims of the Red regime.

At first he was condemned to eight years of hard labor. As if that were not enough for an innocent man, the sentence was extended to another five years and in 1955 to another seven. Moscow was generous enough with him.

The new Ukrainian Cardinal is the fourth Cardinal of the Ukrainian Catholic Church during its long history since 988 when Christianity became the official religion of the Ukrainian state, then known as 'Rus', which covered many territories of the present day Russia and White Russia. The first Cardinal in Ukraine was a Greek metropolitan of Kiev, Isidore, while the remaining are Ukrainians: Cardinals Michael Lewytsky, Sylvester Sembratovych and Joseph Slipy.

Joseph Cardinal Slipy was born in 1892 in Western Ukraine. He finished his theological studies in Lviv and Insbruck. He was ordained in 1917. In 1922 he became professor of dogmatic theology at the Ukrainian Seminary in Lviv. The seminary was raised to the rank of Academy in 1929 and His Eminence became its first Rector.

In 1939 he was named a bishop with the right of succession to the metropolitan see of Halych in Ukraine. Upon metropolitan Sheptytsky's death in 1944 he became his successor. Arrested by the Russian government, he spent 17 years in prison till his release in 1963. His new dignity is a great distinction conferred upon him for his allegiance to the Holy See. It is also a distinction for the whole Ukrainian Catholic Church and its people.

A Cardinal is a dignitary of the Catholic Church and counsellor of the Pope. Originally the Cardinals were made assistants of the Pope. After the decree of Nicholas II (1059) they became very important in the life and administration of the Catholic Church. Finally they were the only ones authorized to elect a new pope.

It was natural for those early times of difficult transportation and great distances that more Cardinals were Italians. But now with all the facilities the picture has considerably changed. Distance means little in the 20th century. Besides the second Vatican Council has made a decree on the collegiality of the Bishops in the government of the Church under the supreme leadership of the Pope.

The nomination of the 27 new Cardinals (and more are expected to be made) seeems to be a completion of the decree on collegiality. Maybe the Pope intends to form the Church Senate of them. If it is so, the Ukrainian Catholic Church will have its worthy repersentative in that Senate.

Long live our Ukrainian Cardinal, Joseph Slipy.

Lord, when the blind man heard You passing by, on the road, he cried out, "Jesus, Son of David, have mercy on me," and You called him to Yourself and restored his sight. Likewise, in Your mercy, open the eyes of my soul, because I also cry out to You:

Jesus, You are the Creator of the heavenly Spirits.
Jesus, You are the Saviour of men.
Jesus, You are the Conqueror of the evil spirits.
Jesus, You are the Ornament of all creation.
Jesus, You are the Comforter of my soul.
Jesus, You are the Light of my mind.
Jesus, You are the Joy of my heart.
Jesus, You are the Health of my body.
Jesus, my Saviour, save me.
Jesus, my Light, enlighten me.
Jesus, deliver me from all afflictions.
Jesus, save me, unworthy though I be.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

(Akatistos to Jesus Christ, Ikos 4)

Christ said to His Father: "I have glorified You on earth by completing the work You gave Me to do. And now, for Your part, Father, glorify Me in Your bosom with the glory I possessed in Your bosom before the world existed.

"I have made Your name known to the men whom You singled out from the world and entrusted to Me. Yours they were, and to Me You have entrusted them, and they cherish Your message. Now they know that whatever You have given Me really comes from You; for the message You have delivered to Me I have delivered to them, and they have accepted it. They really understand that I come from You, and they believe that I am Your Ambassador" (John 17, 4-8).

Long Live Our New Bishop Michael!

VERY Rev. Father Michael Rusnak, CSSR., became the fourth Redemptorist bishop of the Eastern Rite on January 2, 1965. The consecration was performed by Most Rev. Isidore Boretsky, the Ukrainian bishop of Toronto. He was assisted by Most Rev. N. Elko, Bishop of our Pittsburgh diocese, and Most Rev. J. Segedi, Ukrianian bishop of Yugoslavia. The ceremony took place in the Cathedral of St. Michael in Toronto, Ont. The big cathedral was filled with people. Most Rev. Bishops N. Sawaryn, J. Shmondiuk, S. Kocisko, Jaroslaw Gabro and others attended the consecration of Bishop Michael Rusnak. The Bishop's confreres also came to his consecration, among whom were the following Fathers: Very Rev. Provincial Paul Maluga, and the Superiors S. Bachtalowsky, V. Krayewsky, N. Hodowany and L. Minya.

A banquet held in honor of the new Bishop in the Royal York Hotel was attended by His Eminence James C. Cardinal McGuigan, Bishops and representatives of the Canadian government.

At present, Bishop Michael Rusnak, CSSR., is the third Redemptorist Bishop that comes from our Yorkton Redemptorist province. He was born in the U.S. and finished his theological studies in the Redemptorist seminary of the Prague province. He was ordained in 1949. In 1950 when he was getting ready for his departure for the U.S.A., he was arrested by the Chech Communist police. He remained a prisoner for 15 months despite the protest by the American State Department.

Upon his escape from prison he went to Prague where he got in contact with the American Embassy. His further escape was arranged and he got out of the Communist Czechoslovakia.

Thus he found himself in Newark, N.J., where he stayed a short time before being sent to Toronto, Ont., to work among the Slovaks of the Eastern Rite. While in Toronto he has also been for a few years, the superior of the Redemptorist house.

For some time, the church services for the Slovaks were held in the Holy Eucharist Church till the congregation got its own church on Shaw street.

Bishop Michael Rusnak, CSSR., is now the Apostolic Visitator of the Eastern Rite Slovaks in Canada and auxiliary Bishop of Most Reverend Isidore Boretsky.

May God bless the work of the new Bishop Michael and grant him many successes in his apostolic labors!

WE MUST REPENT BEFORE WE START LOVING GOD

A sinner must repent first, and then love God, for love is bashful, not bold. It would have been an imprudent love, if the prodigal son, unmindful of his ungratitude and sinfulness, simply fell upon his father's neck with the words: "Dear Father, I love you!" instead of casting himself down before him and humbly confessing: "Father, I have sinned. I no longer deserve to be called your son!"

The same must be said of the repentant Magdalen. Her love for Christ would have been impudent, if she, forgetting her sinful past, just lightheartedly presumed to be Jesus' intimate friend, instead of kissing His feet with tears for her sins, begging Our Lord to forgive her past sins.

The Betrayer

Frank Sheed

THE Saviour knew the death that awaited Him on Good Friday. On the night of Thursday — the first Holy Thursday — He celebrated the Passover with the Apostles.

In the evening the thirteen gathered round the table. For Catholics, this meal stands out above all the meals that men have ever eaten together, because of the institution of the Eucharist, and because at it John shows Christ giving His fullest teaching on the Trinity and on the Church as His Mystical Body. But it is memorable also for the cold realism of His vision of the Church as a society of men, with all their failings thick upon them — yet loved by Him.

All four Evangelists give us an account of the Last Supper — Matthew: 26, 20-35; Mark: 14, 17-31; Luke: 22, 14-38; John 13, 13-17).

Not one of them sets out to tell everything that happened. The first three total only fifty-six verses among them. St. John adds thirty-eight verses of description, followed by three chaptres of Christ's discourse. In fact, each is writing his own Gospel; from the great mass of things said and things done, each makes his own selection of the handful that specially concern him as writer of his own particular book.

Nor are they concerned, at this point any more than elsewhere in their story, with the order in which things happened. Sufficient for them — and for us — that Christ did these things and said these things.

St. John and St. Luke introduce the meal most solemnly. St. John says (13, 1): "Jesus, knowing that His hour was come, that He should pass out of this world to the Father, having loved His own who were in the world, loved them to the end" The Greek means not to the end of his life but to the limit of His loving power.

St. Luke quotes Jesus as saying (Luke: 22, 15-16) "With desire, I have desired to eat this Pasch with you. From this time I will not eat it till it be fulfilled in the Kingdom of God." In these words of Our Lord there were depths and heights immeasurable. But for the moment the minds of the Apostles were not upon them. He had used the word "kingdom": and that

word always touched a nerve in them. Their impatient expectation of the Kingdom's establishment had become an obsession.

The hearing of the word was enough to account for the surprising thing Luke tells us — "There was a strife among them which of them was to be accounted the greatest." The strife, indeed, may already have begun over the placing at table: to see John sitting next to Christ might well have reminded them of their fury at the demand for places on His right and on His left that John and his brother James (or their mother for them) had made so recently. There is something pathetic about such an argument among men who a few hours later would be running for their lives. But argue they did, and their Lord's reaction to their rivalry fills a great part of the meal.

The point actually at issue He settled once for all. Greatness would certainly be theirs: in the Kingdom allotted to Him by His Father they should sit on thrones, judging the twelve tribes of Israel — that is the Church, which St. Paul would call the Israel of God (Galatians 4, 16). Through them He would rule His kingdom. But to one was reserved the highest function, by which all should benefit.

"Satan," He told them, "has desired to have you that he may sift you as wheat" — run them through his fingers, leaving the winds of false doctrine to scatter them, the most disruptive of winds. Christ's answer to Satan's design for their scattering was Simon Peter. "Simon, Simon, I have prayed for thee that thy faith fail not: and thou, being once converted, confirm thy brethren" (Luke 22, 32). God would guard Peter's faith ,false doctrine would never come in through him; Peter's faith would support theirs.

The question who among them should be the first really was settled now. It never rose again.

Jesus rose from supper, took off His outer garment, tied a towel about His waist, put water into a basin, washed their feet, and wiped them with the towel. It was the most servile action imaginable. Peter, of course, objected: Thou shalt never wash my feet." The answer is terse, and, because terse, not easy to understand — "If I do not wash you, you shall have no part with Me." The meaning perhaps is that, unless Peter realises that there is no service too menial for the ruler to perform, he is not fit to be ruler himself.

Peter instantly went to the other extreme — "Lord, not only my feet but also my hands and my head." Our Lord was again terse, but this time the meaning was clear. Peter should have washed himself properly before he came; only the sandalled feet could be excused for having picked up dust on the journey. Then, with one of those swift changes from one level of meaning to another level, he goes on: "And you are clean, but not all of you."

He is not thinking of the body now, but of the heart. St. John continues "for he knew who he was that would betray him."

All four Evangelists tell us of Our Lord's saying at the Last Supper that one of the Apostles was about to betray him. He knew which of them it was. Judas knew. The rest did not. Nor did they get any immediate light. They saw that their Master was "troubled in spirit," so that clearly His talk of betrayal was not just a figure of speech which might turn out to mean something quite different.

The spirit of the Lord fills the whole world. Bond that holds all things in being, It takes cognizance of every sound we utter. How should bad speech go unmarked, or the scrutiny of justice pass it by? The hidden counsels of the godless will all come to light (Wis. 1, 7-9).

John N. McCormick, C.SS.R.
John A. Treinen, C.SS.R.

We Cannot Live Without The Mass

Just as there can be no religion without sacrifice, so there can be no Christian life without the Mass.

SINCE the sixteenth century something sad, even disastrous has been happening to the idea of prayer. In our day we see the meaning of prayer gradually falling apart, so that there is hardly one solid piece left of it.

This breakdown in the idea of prayer had its origin in Protestantism with its insistence on individual freedom, private interpretation of Scripture, private determination of the law of God. Such false notions lead naturally to a false idea of prayer.

This decline shows itself in the divorce of prayer from the very elements which make it genuine and effective. Unfortunately this Protestant mentality has also infected the thought of many Catholics. We speak with Protestants on the street, on the train and at home; we find their religious views insinuated in writings not specifically religious. Contact here means contagion. The result is that our own ideas are colored by these indirect influences.

This cutting away of the substantial element of prayer developed in three stages.

Prayer Without Sacrifice

1. Prayer was divorced from the idea of sacrifice. With the outlawing of the Mass, and the smashing of Catholic altars, the so-called Reformation reduced prayer to mere lipservice without act or evidence to back it up.

To those cut off from the body of the true Church by the reformers, a church was an organ and a choir, a pulpit and a book. If there was an altar, it was not for sacrifice but only for holding a book. Songs of love for God died with the silencing of the organ. Protestations of adoration cost nothing but the breath spent in sounding them. Sighs of sorrow for sin demanded no proof of sincerity. Prayer was reduced to hollow words.

Prayer Without Fellowship

2. Then prayer was divorced from our fellowship with other men. It became a solitary, lonely thing. Individual freedom, personal rights, extreme nationalism made men lose sight of their oneness, the unity of the whole human race. So far had men forgotten the divine unity of the human race that a phrase, **One World**, coined by a politician, hit them with the force of an atomic explosion. "A new idea," they cried, as if Christ had never prayed, "That they all may be one!" Far beyond Christ's meaning they interpreted the words, "When you pray, go into your room and close the door and pray in private to your Father," so that prayer was divorced from the prayer of other men and made alone with God.

All else we do in society with others — work, pray, study, argue and debate, but not pray. Men lost the deep sense of the unity of the human race, because they lost the true idea of the Church as the Mystical Body of Christ; they had torn it limb from limb. The social life of all men in Christ was forgotten. So men prayed alone, divorced from their fellowmen.

Prayer Without God

3. And now prayer is divorced even from God. The collapse is complete.

Prayer used to be thought of as a seeking after God. Now in prayer men

word always touched a nerve in them. Their impatient expectation of the Kingdom's establishment had become an obsession.

The hearing of the word was enough to account for the surprising thing Luke tells us — "There was a strife among them which of them was to be accounted the greatest." The strife, indeed, may already have begun over the placing at table: to see John sitting next to Christ might well have reminded them of their fury at the demand for places on His right and on His left that John and his brother James (or their mother for them) had made so recently. There is something pathetic about such an argument among men who a few hours later would be running for their lives. But argue they did, and their Lord's reaction to their rivalry fills a great part of the meal.

The point actually at issue He settled once for all. Greatness would certainly be theirs: in the Kingdom allotted to Him by His Father they should sit on thrones, judging the twelve tribes of Israel — that is the Church, which St. Paul would call the Israel of God (Galatians 4, 16). Through them He would rule His kingdom. But to one was reserved the highest function, by which all should benefit.

"Satan," He told them, "has desired to have you that he may sift you as wheat" — run them through his fingers, leaving the winds of false doctrine to scatter them, the most disruptive of winds. Christ's answer to Satan's design for their scattering was Simon Peter. "Simon, Simon, I have prayed for thee that thy faith fail not: and thou, being once converted, confirm thy brethren" (Luke 22, 32). God would guard Peter's faith ,false doctrine would never come in through him; Peter's faith would support theirs.

The question who among them should be the first really was settled now. It never rose again.

Jesus rose from supper, took off His outer garment, tied a towel about His waist, put water into a basin, washed their feet, and wiped them with the towel. It was the most servile action imaginable. Peter, of course, objected: Thou shalt never wash my feet." The answer is terse, and, because terse, not easy to understand — "If I do not wash you, you shall have no part with Me." The meaning perhaps is that, unless Peter realises that there is no service too menial for the ruler to perform, he is not fit to be ruler himself.

Peter instantly went to the other extreme — "Lord, not only my feet but also my hands and my head." Our Lord was again terse, but this time the meaning was clear. Peter should have washed himself properly before he came; only the sandalled feet could be excused for having picked up dust on the journey. Then, with one of those swift changes from one level of meaning to another level, he goes on: "And you are clean, but not all of you."

He is not thinking of the body now, but of the heart. St. John continues "for he knew who he was that would betray him."

All four Evangelists tell us of Our Lord's saying at the Last Supper that one of the Apostles was about to betray him. He knew which of them it was. Judas knew. The rest did not. Nor did they get any immediate light. They saw that their Master was "troubled in spirit," so that clearly His talk of betrayal was not just a figure of speech which might turn out to mean something quite different.

The spirit of the Lord fills the whole world. Bond that holds all things in being, it takes cognizance of every sound we utter. How should bad speech go unmarked, or the scrutiny of justice pass it by? The hidden counsels of the godless will all come to light (Wis. 1, 7-9).

John N. McCormick, C.SS.R.
John A. Treinen, C.SS.R.

We Cannot Live Without The Mass

Just as there can be no religion without sacrifice, so there can be no Christian life without the Mass.

SINCE the sixteenth century something sad, even disastrous has been happening to the idea of prayer. In our day we see the meaning of prayer gradually falling apart, so that there is hardly one solid piece left of it.

This breakdown in the idea of prayer had its origin in Protestantism with its insistence on individual freedom, private interpretation of Scripture, private determination of the law of God. Such false notions lead naturally to a false idea of prayer.

This decline shows itself in the divorce of prayer from the very elements which make it genuine and effective. Unfortunately this Protestant mentality has also infected the thought of many Catholics. We speak with Protestants on the street, on the train and at home; we find their religious views insinuated in writings not specifically religious. Contact here means contagion. The result is that our own ideas are colored by these indirect influences.

This cutting away of the substantial element of prayer developed in three stages.

Prayer Without Sacrifice

1. Prayer was divorced from the idea of sacrifice. With the outlawing of the Mass, and the smashing of Catholic altars, the so-called Reformation reduced prayer to mere lipservice without act or evidence to back it up.

To those cut off from the body of the true Church by the reformers, a church was an organ and a choir, a pulpit and a book. If there was an altar, it was not for sacrifice but only for holding a book. Songs of love for God died with the silencing of the organ. Protestations of adoration cost nothing but the breath spent in sounding them. Sighs of sorrow for sin demanded no proof of sincerity. Prayer was reduced to hollow words.

Prayer Without Fellowship

2. Then prayer was divorced from our fellowship with other men. It became a solitary, lonely thing. Individual freedom, personal rights, extreme nationalism made men lose sight of their oneness, the unity of the whole human race. So far had men forgotten the divine unity of the human race that a phrase, One World, coined by a politician, hit them with the force of an atomic explosion. "A new idea," they cried, as if Christ had never prayed, "That they all may be one!" Far beyond Christ's meaning they interpreted the words, "When you pray, go into your room and close the door and pray in private to your Father," so that prayer was divorced from the prayer of other men and made alone with God.

All else we do in society with others — work, pray, study, argue and debate, but not pray. Men lost the deep sense of the unity of the human race, because they lost the true idea of the Church as the Mystical Body of Christ; they had torn it limb from limb. The social life of all men in Christ was forgotten. So men prayed alone, divorced from their fellowmen.

Prayer Without God

3. And now prayer is divorced even from God. The collapse is complete.

Prayer used to be thought of as a seeking after God. Now in prayer men

seek to satisfy a vague emotional need, to fill an undefinable sentimental void in their hearts, to find relaxation for their tired and taut nerves, to purchase a sense of power by contact with some unknown superhuman force, no matter if that force is Buddha, or Nirvana, or a cosmic radiation, or the fifth dimension.

This is not a false accusation; evidence for its truth abounds. Recently we heard of a professor in a medical school for whom the church represents one of man's intuitive approaches to truth. For him, to leave prayer uncultivated is to miss one of the greatest sources of knowledge. This is true no matter how ineffective the church may be, how poor the preaching, for there is a beauty in any church service and food for thought in every sermon. The hurry of existence leaves little enough time for that quiet contemplation from which creative ideas arise. Going to church is one of the vital necessities.

But where does this professor's idea of prayer make contact with God?

The Catholic View

In contrast to these motives for going to church, for praying, we have this statement of a Catholic woman: 'To keep house means to exercise day in and day out a woman's peculiar talent for doing the same utterly unimportant things over and over again. I am not content with this. I want to say a word that will pierce the heavens and do a deed that will shake the earth. At church a deed is done and I help do it; there a word is said and I help say it. My word reaches the heart of God and my deed redeems the world. Consequently I go to church not to listen or to get, but to give and to do. Spiritual satisfaction? Say rather spiritual effectiveness. Comfort for the soul? Say rather use of the soul."

This good Catholic lady was thinking of the Mass. She was not infected with any Protestant mentality.

If you should wonder why we are going back to renew our acquaintance with the Mass, the answer is this: because too few Catholics think as this alive and alert Catholic lady whom we quoted. If all Catholics would think as she did, there would be no need of learning again about the Mass.

Sadly, the majority of Catholics must be convinced that there is no prayer without sacrifice; that there is no truly effective prayer separated from the family life of Christ and His members, that every prayer must look up to God first in adoration and thanksgiving and love, as well as look upon ourselves.

Here is the Catholic doctrine about the Mass.

The Mass is prayer with sacrifice.

The Mass is prayer and sacrifice with the Church.

The Mass is the prayer and sacrifice of the Church with Christ to God.

The Mass, in a word, is Catholic life.

This truth, that the Mass is Catholic life, was expressed seventeen centuries ago. A group of Christians was dragged in chains to Carthage because they had dared in secret to celebrate the Mass, despite the prohibition under penalty of death. When the man who had offered his house for this secret divine service was asked by a pagan governor why he had done this, he answered quite simply: "These are my brothers. I could not keep them from it, because without the holy Mass we cannot live."

May God grant that all who read these thoughts on the Mass will be so enlightened and inspired that they too will say, "We cannot live without the Mass."

It is the Mass that matters

How well the enemies of Christ and His Church sense the importance of the Mass to Catholics! It is always the central fortress in the kingdom of God which they labor to batter down. The rulers of Rome drove the early Christians into the catacombs. The Protestant rebels against Christ and His

Church, His Mystical Body, centered their attack upon the Mass. In Mexico, in Russia, in Red Spain of some years ago, the Mass was the first Catholic act to be outlawed. In pagan Nazi Germany seminaries were closed and seminarians driven into civil or military life under penalty of death. Today bishops and priests, for the flimsiest of reasons, are herded into concentration camps or thrown into prison in China and Yugoslavia — to die. And all this to kill the priesthood and so to kill the Mass. Even they know too well that "It is the Mass that matters."

The true lovers and friends of Christ know that the Mass must go on, else the end of all is upon us. And the Mass does go on, in every nation of the globe.

Priests may die as did Father Pro and hundreds of others in Mexico, because they offer Mass in secret mountain hideaways and in broken farm houses; but the Mass is more important than their lives. Priests in disguise find their way into Red Russia with the blessing of the Holy Father upon their martyrdom, while the rest of the world trembles at the ruthlessness of the Red dictators and fears to defy their inhuman tyranny — and Russia still has its Masses. It is almost a monotonous repetition of history; monotonous but heroic.

And why this heroic, this apparently fanatical devotion to the Mass? Why? Because it is a command of the Master; the last order He gave before He went out into the dark night to die for us. Never shall we forget, never shall we neglect that last order from the Master.

Why did Christ lay such stress and emphasis on the continuation of the Mass? Because the Mass is the soul, the centre of the divine religion that He has left us; because without the Mass there can be no Christianity, as without sacrifice there can be no religion.

True Religion Demands a Sacrifice

It is a matter of history that there has never existed a religion which sprang true from the human heart which did not have its sacrifice. And here let us dispose of an objection at once. Someone may say: "Protestantism never had nor has a sacrifice."

With all respect to sincere Protestants we answer: Protestantism as a religion is a negation, as its name implies. It is a protest. Against what? Against the will of Christ; against the Mystical Body of Christ; against the truth and teaching of Christ. It is a fit of anger and resentment and rebellion against the social order of God has set up in the world. But it is by no means a natural expression of man's relation to God. That is why Protestantism is a dying religion. It arose from resentment, quarrel and greed, not from man's natural desire to acknowledge the rights of God and the duties of man.

Every natural religion springing clean from man's human impulses and convictions is built around a sacrifice. Why is this so? When men had gathered their harvest of grain from the fields, when men had watched their cattle grow from weak and tottering calves into fully developed animals ready for slaughter, they instinctively thought of the God Who made all these things possible.

In their desire to express their gratitude, in their sense of dependence upon the Creator, in their conviction of what would become of them if His providence failed them, they took the finest grain from their fields and the choice head from the herds and offered them to Him as a symbol of their belief that all they were and all they had belonged to Him. Their reason went even further.

Thus in their ancient records you can read of the Aztec Indians of Mexi-

co adorning the fairest virgin of their tribe and hurling her into a burning volcano or furnace. You can read of the North American Indians gathered on the banks of the Niagara River, hands and voices raised in prayer, while the most beautiful daughter of the tribe, helpless to disengage herself from her floating prison, drifts over the ridge of the falls in a canoe to sudden death as a sacrifice to the lord of life and death.

We do not endeavor to justify the slaughter of innocents; we are not saying that the fifth commandment of God was abrogated. But this we do say: the principle of these primitives is correct. The basic thought common to the idea of sacrifice is solid and reasonable.

In his effort to acknowledge God as His Creator and himself as a creature, the barbarian offered to Him the very life that God had loaned him, as the most precious thing in his possession. The principle is correct, though the application of the principle is false and erroneous. Nevertheless in the offering of the most precious thing he owned, the barbarian said with a deep sincerity that makes modern religionists seem hypocritical: "Lord, God, we acknowledge Thy sovereignty and adore Thee. We are grateful to Thee and thank Thee. We hope for Thy continued mercy. We repent of our misuse of Thy gifts and implore Thy pardon. See our sincerity in the gift we offer Thee."

As Old as the Human Race

Sacrifice is the highest form of religious worship, the outward public expression of man's entire dependence upon God. And because man's belief in a Supreme Being is natural, because it is natural for man to give outward expression to his inward sentiment and convictions, the offering of sacrifice is as old as the human race.

On the first pages of human history we find Cain and Abel offering sacrifice to God; one offered the fruits of the field, the other sacrificed the firstlings of the flock.

Even among pagans you will find this truth carried out. Plutarch, the Greek historian, writes: "You may find cities without walls, without literature, without a ruler; but you will never find a city without a deity, without a sacrifice and without prayer."

God Commands It

What reason urges, God commanded. When men began to wander hopelessly from religious truths, God Himself intervened. He selected the Chosen People to guard His truth; He codified the law of human nature on Mount Sinai and unmistakably manifested His will.

Among these very first prescriptions of His will was the command to offer sacrifice. By God's order, a family, that of Aaron, was singled out by Moses as the priestly family with one work in life, that of prayer and sacrifice.

Minutely and in most precise detail did God instruct the Jews in this essential act of their religion. Individually, as well as socially, the principal acts of religion were prayer and sacrifice — not preaching. Some sacrifices were destined to the adoration and honor of God; others to thank Him; still others to plead for His graces and blessings; others, finally, were sacrifices for sin.

But though their sacrifices embraced almost all their possessions in one form or another, yet they all clustered around one which was the outstanding sacrifice of the Old Law — that of the Paschal Lamb. It was both a memory and a prophecy; a memory of the deliverance of the Jews from the captivity in Egypt, and a prophecy of the delivery of the whole world from the captivity of sin under the justice of God by the redemptive sacrifice of the True Paschal Lamb, Christ on Calvary.

The Perfect Sacrifice

Yet what adequate honor and glory

can grain and animals render to God? How can they be acceptable, save only in consideration of the spirit of adoration and worship and love that prompts men to offer them? Still, in themselves they are not even perfectly symbolic of adoration and gratitude; they offer no true satisfaction for sin. In the words of St. Paul: "It is impossible that sin should be taken away with the blood of oxen and goats."

There was an imperative need for an offering, a sacrifice that could really and in justice offer to God the adoration, the thanks and above all the reparation for sins that He deserved. That, of course, meant an infinite gift. Even human life was insufficient, because it involved no infinite honor or reparation.

That is why the Word was made flesh, uniting Himself to us in order to offer the only worthy sacrifice to His Father. He did this not merely as our representative, but as a part of us, as our head. He paid the price of our sins, not as a friend will pay the fine imposed upon his friend in court, but as a hand will pay the fine for the whole body. He suffered, not as a friend suffers in sympathy, but as our head suffers the pain of a headache for the overindulgence of the rest of the body.

On Calvary we have the only sacrifice that can fulfill completely the office of sacrifice. The altar of sacrifice is the cross, raised on an elevation, midway between God and us. Voluntarily Christ mounts this altar. He is the Victim which is offered. Forever finished are the incomplete victims — sheep, scapegoats, lambs — and instead, His beautiful, holy, sinless body is broken and presented to His Father in our name. He, too, is the priest who offers. Of His own free will He makes this sacrifice. He does not bend His neck to a sword or hang limp from a rope. He stands erect, with head high against the altar, retaining full use of His powers to the very end, commanding the situation, speaking now to God and now to man. He could have escaped as He did before, by miraculous flight through dense crowds, by the majesty of His divinity in the garden. But no! This is the hour of sacrifice for which He has waited so long. He will not retreat.

On the road down to Jerusalem from Bethany, knowing that they were waiting for Him, He had said: "I have a baptism wherewith I am to be baptised and how am I straitened, torn apart with eagerness, until it be accomplished." Calmly, as a priest at the altar, He now hangs on the cross and offers Himself in throes of love to His Father — —freely, joyously.

Thus, by the sacrifice of the cross, the greatest gift was offered to God: the life and death of Christ, the God-Man. You and I, guilty of sin, die in the person of Christ. But He alone is crucified, the rest of us are free. God's love for us is proved, and the dawn of hope breaks once more upon the race of men. Life is worth living again; God is in our midst again, though dead on the cross.

Men are born into the world to live. With Christ it was just the reverse: He was born into the world to die. Death was not the collapse but the crown of His life and work, for He came to give His life for a redemptive for many. When He had died, He had just begun.

Since His death was the supreme moment for which He had lived, He wanted to have it remembered before all others. He did not ask that men should write down His words in a Scripture. He did not ask that His kindness to the poor, the lame and the blind should be recorded in history. But He did ask that men would remember His death. For God's death for man was something too beautiful, too holy ever to be forgotten. In order that its memory might not be any hap-

hazard narrative on the part of men, Christ Himself instituted the precise way it should be recalled. Man has instituted memorial days to recall the death and sacrifice of soldiers, but Christ instituted His own memorial to recall His death on the cross. This He did at the Last Supper. After He had said, "This is my body which shall be delivered for you. This is my blood of the New Testament which shall be shed for many unto the remission of sins," He added, "Do this for a commemoration of Me."

That commemoration, that remembrance of His death is the Mass.

(Liguorian).

I'D LIKE TO KNOW...

1) I am a Catholic, but I cannot understand how can the Church claim to be holy, if there are so many sinful members in her, even some Popes were bad. How does this agree with the holiness of the Church?

The Church is the living Body of Christ. It is made of sinners, and yet Christ is no sinner, although He is our Brother according to human nature. The Church as a historical reality shows all the weaknesses and limitations of defective and sinful men, but all these shortcomings do not affect the essence of the Church, that is, Christ, the Holy Spirit, Who dwells in it, and the grace merited by Our Lord for the sanctification of mankind. These miseries of the Church — and sometimes there are too many of them because of human malice or pride — are only facets of her physical being. A judge may wear soiled and tattered robes which fit him badly, and yet he is still a judge and his sentences are as much binding as if the robes were beautifully fitted, skillfully made and appropriate.

Despite her many weaknesses and shortcomings, the Church performs all the functions which Our Lord performed while He was preaching the Gospel. Christ was a King, a Teacher, a Priest, a Healer, a Redeemer, a Sanctifier and a Judge. Since the Church carries out the mandate of Our Lord and continues His redemptive work in the world, she has the same attributes. Although sinful in many members, the Church is still holy, because she dispenses graces and leads souls to God and heaven.

2) Why did the ancient Jews reject Christ, their Messias?

The Jews believed, as we do, that God is infinite. Our Lord, although God, appeared to them in the human form. The Jews refused to believe that God could become Man, because it would be a contradiction of the infinity of God. And the modern Jews continue to exist on this refusal.

3) My neighbor says that the end of the world is near. How does she know this?

She does not know it at all, although she may think she does. Our Lord said this very clearly: "Regarding that day and hour (of the end of the world and the last Judgment) no one knows, not even the Angels in heaven, nor yet the Son, but only the Father" (Matt. 24, 36). If the angels do not know when the end of the world will come, how can your neighbor claim to know it?

4) What is meant by 'new theology'? Can the revelation of Christ be changed to make it new?

No, the revelation of Christ cannot be changed, because God's truth does not change. Since no change takes place in the divine reality, no true expressions of this divine reality can become false. But there can be a change in the perspective through which the truth of these propositions can be better seen and understood by men. The divine truth can be expressed differently so that men will be able to see something new about it which he had not seen before. Thus the old and the same truth acquires a new look, appropriate to just such and such an age of the Church. The truth becomes new without losing anything of the old. We must do it, otherwise we will not make any progress. Where there is no progress, there is stagnation. Thus we have modern philosophies, but the Old Plato is not forgotten. In the same way we continue to learn from the Scripture, the Fathers of the Church and the Scholastics. Thus the new theology bears the stamp of our times and the truth becomes our own in a really existential way.

5) I have read somewhere that St. Sebastian drove six thousand, six hundred sixty six devils out of a woman. Is it true?

We do not know whether it is true or not. You should ask the author of the book who makes such a 'revelation'. It is rather curious why all these devils should invade women for the most part. Why should they be always possessed by devils? Maybe because they are weaker or maybe they are paying for the transgression of Eve. But in such a case, Adam was not stronger than his female mate, and besides he was more guilty than she. We do not know why women should be tempting the devils more than men do.

6) I have read somewhere that Pilate, the Roman governor of Judea, tried to save Christ from death, but against his good will did not succeed. Is it true?

A document was found recently which is supposed to be a translation of a letter written by Pilate to the emperor Tiberius which says that Pilate tried to save the life of Christ, and even called for 2,000 reinforcements, but the soldiers came too late.

The letter was examined by the Vatican experts who found out that it was written in the fourth or fifth century. Thus it is an apocryphal letter. It says that Pilate was anxious to save Jesus, but was unable to do so because of the fury of the Jews. His reinforcements arrived the day after the crucifixion. It also says that the governor questioned the officer in charge of Our Lord's grave who told him that it was not true that the guards had fallen asleep and let the body of Christ be stolen by His followers.

7) I am going to college. There is much to study. My family is mad at me that I do not help with the chores. I am sick of everyone nagging me. How much must I do at home with all the work I have to do to get through my examinations?

It all depends how much you were doing till now. Being a college girl does not dispense you from helping your mother in the general running of the house. Every girl should do her share in this burden. You cannot expect your mother to do things which a person of your age should do for herself, for instance, looking after your room and clothes and helping the others as far

as you can.

Quarreling and nagging does not help much, but much can be achieved by a sincere and friendly discussion, because it is the only way to remove the trouble spots from your family life. Do it cheerfully as every member of a good family should do, and they will like you. Once they come to like you, they will be generous with you, when they see that you are really busy with your studies and they will let you alone for the time being.

8) What must I do with the boy whom I like and would like to marry, but he does not care for me?

Find yourself another boy.

THE ROSARY

Pope John XXIII

These meditations on the Mysteries of the Rosary were composed by the late Pope John XXIII and were released in October, 1961, shortly after the Pontiff had urged the Catholics of the world to recite the great prayer.

SORROWFUL MYSTERIES

1. Jesus at Gethsemane

The mind, moved with emotion, turns to the image of the Saviour in the hour of supreme abandonment. "And his sweat became as drops of blood running down upon the ground" (Luke 22:44). This expresses the intimate suffering of the mind, the extreme bitterness of solitude, the failing of the broken body. The agony is caused by the imminence of that which Jesus sees most clearly: the impending Passion.

The scene at Gethsemane encourages the exertion of the will to accept suffering: "Not my will but Thine be done" (Luke 22:42). These are heart-rending words which teach one how to suffer, and they give the last touch to the acquisition of the most distinct merits. But they are also of real and interior comfort for all souls who suffer the most acute and mysterious pains.

In this light, what nuances of confidence and tenderness does the invocation of Mary acquire, who underwent this burning sorrow in union with her Son!

The intention of prayer is raised in devout reference to the Pope, seen in his universal responsibility, the object of pressing concerns which he keeps in his heart, but which he entrusts however to the ceaseless assistance promised by Christ to His Vicar. The intention of this decade invokes furthermore strength and consolation for those who are troubled.

2. The Scourging

This mystery arouses memory of the ruthless torture of the beating of the immaculate and innocent limbs of Jesus.

The human being is composed of body and soul. The body suffers the most humiliating temptations. There is, then, in this mystery a call to that salutary penance which can encompass and protect the true welfare of man in his totality as a corporeal and spiritual being.

A great lesson for everyone is drawn from this. We are not called to a bloody martyrdom, but to the constant and daily discipline of suffering. Along this path one arrives at an ever more perfect likeness to Jesus Christ and to a participation in His merits.

The Sorrowful Mother sees Him thus scourged. How many mothers would like to have the joy of seeing the moral perfection of their children, and to see them pass through the disciplines of education and instruction to a wholesome life. Sometimes, instead, they must weep at seeing the collapse of all their hopes and toil!

The intention here, then, will be to ask the Lord for the gift of purity of habits in the family and in society, but especially in the souls of youth who are the most exposed to the seductions of the senses, and to ask at the same time for strength of character, for fidelity to good resolutions made and to lessons received.

3. The Crowning with Thorns

This is the mystery whose contemplation is better suited to those who carry the burden of grave responsibility in the care of souls and in the direction of society. It is therefore the mystery for the popes, the bishops and pastors, the mystery for governors, legislators and magistrates.

The crown which is placed upon their heads carries a halo of dignity and distinction. It is also a crown that weighs heavily and pierces with thorns and annoyances.

Wherever there is authority, the cross cannot be wanting. Sometimes it comes in the form of misunderstanding, contempt, indifference or loneli-

Another application brings to mind the grave responsibilities of those who have received the most talents and who are bound to make them bear fruit in the constant exercise of their faculties and intelligence. The service of the intellect, of being a light and a guide to others, which is the duty required of those who are more gifted, must be borne with patience, rejecting temptations of pride, of egotism and of that dissension which destroys.

The prayer in this decade, then, is for the leaders of men who belong to the religious and civil orders, and also for those who bear the responsibilities of the pen, of thoughts and of artistic creation.

4. The Way of the Cross

Human life is a long, continuous and burdensome pilgrimage, down the rock-strewn hill on the path indicated for everyone. In this mystery Christ represents the human race. Woe to us, if there were not a cross for each one of us. Without it, man would be tempted by egotism, hedonism, insensibility, and he would succumb.

The fruit which comes from the contemplation of Jesus on Calvary is that of embracing and kissing the cross, carrying it with generosity and joy, according to the words of The Imitation of Christ; "In the cross there is salvation; in the cross there is life; in the cross there is protection from one's enemies and the effusion of a heavenly sweetness" (Book II, ch. XII, 2).

There is likewise in this mystery an extension of the prayer to the Sorrowful Mother who followed Jesus with a spirit of participation in His merits and in His sorrows.

The intention (of the mystery) opens

one's eyes to the immense vision of the afflicted: the orphans, the aged, the sick, the prisoners, the weak, the exiles, asking for all strength and consolation, which hope alone gives: "Hail O Cross, the only hope."

5. The Death of Jesus

Vita et mors, life and death, represent two precious and orienting points of the sacrifice of Christ. From the smile of Bethlehem, which wishes to show itself to all men at their first look upon earth, to the last breath, which contains in itself all the sorrows to sanctify them, all the sins to cancel them. And Mary is near the Cross, as she was near the Babe.

We pray to her, this pious Mother, that she herself may pray for us, "nunc et in hora mortis nostrae" (now and in the hour of our death).

Here is also included the great mystery of obstinate sinners, of the unbelievers, of those who did not receive and will not receive the light of the Gospel, who are unable to take heed of the Blood shed also for them by the Son of God.

And the prayer expands into a sigh of saddened reparation, into a horizon of missionary fullness, because the Most Precious Blood shed for all men, gives to all salvation and conversion: "Blood of Christ, pledge of eternal life."

CHRIST AND THE CRIMINALS (Luke: 23, 32-49)

Besides Him two criminals were led out to be executed. When they reached the place called the Skull, they crucified Him there, as well as the criminals, one at His right, the other at His left. But Jesus said, "Father, forgive them, for they do not know what they are doing!" His clothes they divided among them by drawing lots.

Meanwhile the people stood by, witnessing the scene, and sneering remarks were made even by the magistrates, such as: "He saved others; let him save himself, if he is the Anointed of God, the Chosen One!" The soldiers, too, made sport of Him by coming up and offering Him sour wine with the remark, "If you are the king of the Jews, then save yourself." There was also an inscription over His head in Greek, Latin, and Hebrew characters: "This is the king of the Jews!"

One of the criminals who was to be hanged insulted Him, saying, are you not the Messias? Save yourself and us!" But the other protested and sternly rebuked him, "Do you not even fear God, though you have been condemned to the same punishment? Besides, we suffer justly and are getting what we deserve for our crimes; but this Man has done no wrong." He then went on, "Lord, remember me when You come into Your Kingdom!" "Indeed," He replied, "I assure you, this very day you will be with Me in paradise!"

It was now about noon, and darkness fell upon the whole land. It lasted till about three in the afternoon, the sun having ceased to shine. The veil of the sanctuary was torn right through the middle. At last Jesus gave a loud cry. "Father," He said, "into Your hands I commit My spirit." With that, He expired. When the centurian saw what had happened, he praised God. "Truly," he exclaimed, "this Man was innocent!" Crowds had gathered to witness this spectacle, and returned home. All his acquaintances and especially the women who accompanied Him from Galilee stood by at some distance, watching what was going on.

**** COGITATIONS ****

Fr. Nick of Montreal

**** Quitters never win and winners never quit. **** Deep in their hearts politicians do know what is right or wrong. However, they are usually swayed by what is politically expedient. **** Contemporary ecumenism brings to mind Montesquieu's appropriate quip: "The Protestants will disappear, but by the time they do, Catholicism will have become "Protestant!" **** The price of every separation is the impoverishment of both parties. **** Catholicism cannot die before the extinction of the human race because it teaches that love of God equals love of neighbor. **** The goal of the Eastern Catholic Rites is to insure that Latinism and Catholicism are not synonymous. **** For an undesirable intellectual in Soviet Russia the mental home has replaced Stalin's concentration camps and the Tsar's Siberia. **** It can be proved that there is less freedom of religion in Russia today than at any time in its history. **** A certain B.C. professor holds that there is going to be more separatism everywhere in the world. In the past, nations had to be big because to be big was to be economically and industrially, and therefore militarily, powerful. But now it is impossible to wage war, because a nuclear holocaust would result, and the technological basis for separatism exists. He predicts that within 50 years or so nations like Russia and the U.S.A. might split. So down with internationalism and imperialism, and long live free Ukraine! **** An American scientist has written recently that the U.S.A. should strive as soon as possible to overtake and surpass Soviet Russia in the preparation of chemical-biological warfare, the latter being more humane, even "benign". Methinks striving to make war wholly obsolete would be most benign to all. **** The U.S. should know by now that the one who succeeds in gaining friends is not the one who pays but the one who frightens. **** Nobody but nobody has the moral right to serve any alcoholic beverage to other people's children. **** "Going steady" is not for high-school students. **** The home should not be left out as a possible place for dating. **** "Lights out" has no place whatsoever in a well-ordered party. **** Is Christianity on the way out??? Not at all, only jettisoning some jetsam and flotsam. **** One of the main aims of the liturgical revival now going on in the Roman Rite is to get closer to the Western non-Catholics. In the Ukrainian Rite, however, any changes that are to be made should not imitate Latinity but take into account the ritual position of our Orthodox brethren. After all, the revival's supreme goal is Church Unity amongst Christians. So multiplying differences, be they but ritual, is out of the question! **** The Jews have been blamed for so many things one cannot help wondering what it would be like on earth without them. **** We hail our own Ukrainian Cardinal with a resounding 'Te Deum' and an understandable 'At last!' Rome is usually slow, but in this case it was too slow too long. **** Superiors who are jealous of their subordinates should resign. **** Those who do not proclaim the truth when they see it become accomplices of liars and cheats. **** So many men between God and me!" wrote J. J. Rousseau, denying, not unlike today's Protestant and modernist mentality, the legitimate existence of an intermediary authority (i.e. the Church). **** The goal of education should be to form men who think

clearly and live rightly — young women who will found healthy homes blessed with durable marriages — workers who will punctually perform a first-rate task, because they will have been trained in the schools to follow discipline and labor scrupulously, — employers who will act justly and honestly because they will have been taught the true meaning of responsibility — businessmen who are honest because school will have convinced them that honesty is the normal basis of life. **** What is really behind the Cuban trips of all those French-Canadian students? **** Lenin once said: "In order to put an end to religion, it is much more important to introduce the struggle of the classes within the Church than to attack religion head-on." In other words, to divide the bishops into two groups: the progressives and the integrists. To turn the clergy against the bishops. To turn the faithful against the priests and the latter one against the other. Briefly, to form here, there and everywhere groups of those who, for some reason or other, are never satisfied. **** Said Cardinal Saliege: "The famous expression or alibi 'It's only human seems to legitimate everything. People get divorced: they're human. One drinks: after all, he's human. Young people wallow in vice: well, they're only human, you know. Workers loaf at work: they're human. One is jealous: it's a human fault. A person calumniates another: it's only human. There simply is no vice which the expression does not absolve. So much so that 'human' becomes synonymous with 'animal.' Yet man is what he is only because of that which separates him, distinguishes him from the beast". ****

DEAD LOVE IS NO LONGER LOVE

We humans are a strange lot, especially the younger set. We want a love that's alive, pulsating, vibrant. We too easily forget a love that has been, it impresses less and less as time goes by. Even the memory of a deceased parent has to be consciously recalled. Christ knew us so well.

And He had us in mind twenty centuries ago when He searched His divine mind for a means to overcome this human trait of ours. Dying on the Cross was a means His love chose to redeem us; He had to find a no less radical means (call it divine?) in order to make this love actual to us. Taking all the chances of being treated like a thing, He hit on the plan of making Himself a Piece of Bread. Bread can be found all over the world, bread can be eaten by all. By delegating someone to change bread into His Body, Blood, Soul and Divinity, His life would be extended to the end of time, His love for us would be alive even in this day of ours. Where else than in Christ Eucharistic can we find a love that is more alive, pulsating, vibrant? Where else can we experience its truthfulness than when we have Him in our hearts?

If a man is consistent, he cannot believe one way and act another. Unfortunately many Christians do just that, and thus they become a scandal to the unbelievers who suspect them of hypocracy. These Christians are the worst enemies of Christ and of His Church, because they make them incredible to the world at large.

Henry: You would still love me even if I wasn't very wealthy, wouldn't you, dear?

Jean: Why of course, dear. But you are, aren't you?

No meat for me! – It's Friday

John P. Gillese

THE worst epithet my old Ukrainian mother could utter of anybody was this classic: "I declare to God that man would eat meat on Good Friday."

Had you asked her to explain what was so bad about eating meat on Friday, let alone Good Friday, sheer horror would have engulfed her effort at clear thinking. As a child, I remember her explaining to me that Our Lord died on Friday for us and the least we could do in return was give up meat. Besides, the Church commanded. For her, these two facts were enough.

Long before a Catholic leaves his teens, he should be aware of a very practical reason for this "embarrassing precept" strengthening of the will (mightily weakened, thanks to the original fall in the best of us). Get used to saying "No thanks" to the offer of a meat sandwich on Friday and it's easier to say, "No thanks!" when someone gives you an enticing argument on how you can rob old man Miller's corner grocery and get away with it.

I think it's high tribute to the idealism and devotion of our youth to add that, while they may be bothered mightily by temptations to sins of impurity, certain sins of disobedience, (towards cranky teachers), etc., rarely are they guilty of violating that precept of the Church concerning the eating of meat on Fridays. That, at least, is what I am told.

With adults it's a different story. At La Salette, Our Lady complained that the faithful were running "like dogs" to the meat-markets on Friday. I and no doubt you — have seen Catholic workmen wolfing down meat on Friday with the muttered explanation that they're doing heavy work and have to have meat to labor. I have seen a lady at a mixed party (where the unthinking hostess forgot Catholics would be present) closing her eyes as she nibbled at a sandwich concoction, hoping that if she didn't see the meat she was eating (chicken tongue, I think) it wouldn't be on her conscience. And what man hasn't joined the boys on a Friday night for his favorite pennyante game to find a big tray of food being passed at 11:30. On the tray are cheese crackers, olives — and a great big garlic sausage. No use trying to nibble on cheese and crackers for half-an-hour. The guy who doesn't take a slice of garlic sausage is a Catholic.

The higher up the human ladder you go, the worse it's apt to be. Mind you the well-bred hostess would no more think of serving meat at a Friday reception where she knows Catholics will be present than she would serve pork at a banquet honoring Jews or Moslems. But occasions creep up constantly where the same old precepts is the most formidable of all the Commandments — God-given or Church ordained.

Thus I recall the story of a rising young executive invited to a special dinner in the fanciest restaurant in town. He was welcomed with a handshake and seated not at the far end of the table, but right beside the boss

himself — a good Protestant wearing a Mason's ring. On such occasions, flanked as he was by young lieutenants of business, the young executive was to be decided by that dinner: whether or not he joined that inner coteries. With the job went everything — or just about — that money could buy.

"I've taken the liberty of ordering a special dinner," said the host, with a smile. "Veal tenderloin. Does that suit you?"

"Wonderful, J.P." chorused everybody, except our Cathlic candidate. He just kept the smile on his lips.

The tenderloin came. The waiter set a steaming plate before the Catholic and moved on. The man with the Mason's ring suddenly seemed to recollect himself.

"Just a minute!" he said to the Catholic. "This is very embarrassing! I've forgotten this is Friday and you Catholics don't eat meat..."

"Oh, it's all right," said our hero, his face as red as a traffic light when you're crossing against it, "we're not too strict about it, you know. I mean, if the food is served and all..."

The man never got the job. As the boss explained to his VIP's, a man who won't stick by his religion isn't too likely — in a pinch — to stick by a mere business firm. He, you will realize, hadn't forgotten at all about it being Friday.

The more accomplished Catholic can — in a similar pinch — sit bolt upright on his chair, put his toes on the seat of his chair, cross his arms, exhale and say ponderously: "No meat for me, thank you. I'm practising Yoga." People would think it awful, if you ate meat and were practicing Yoga. De that and chances are two or three others will nod sagely. "Must take it up myself one of these days."

You can go to other lengths to circumvent, as it were, this annoying little precept, too. "Meat?" you can say with disdain. "My wife's been feeding me so many T-bones lately I couldn't look at another piece of meat under any circumstances." Or you can groan piteously and shake your head. "I'm off meat — ulcer." (No one would have the nerve to argue with an ulcer, even an ulcer that can't stand the sight of roast breast of pheasant.) When everything else fails, you can refuse the platter as a concession to family harmony. "My wife," you can say, "is a wonderful woman, but you know how women are? Well, her father's joined the Seven Day Adventists — and you know something? Those guys won't eat meat at any time, not even at Christmas!" (If there are any Seven Day Adventists at the gathering with you, they'll love you for helping them out of an embarrassing spot.)

It's a little difficult to know what the good Lord thinks of Catholics with such excuses. He might, in a manner of speaking, get a laugh out of the excuse — though He will not laugh one little bit over disobedience to the simple discipline which the Church He founded imposes.

That act of discipline is all-important, and it should be better understood by every Catholic. If it makes sense to you, it will, suddenly, make sense to those who know you. Almost certainly in the lifetime of every Catholic, he will be offered meat — not to embarrass him, but to test him. Is he a good Catholic? Does his religion really mean so much — is it wonderful enough for him to pass that test for? There is many a meat sandwich — when that sandwich is offered to a Catholic. And one thing you can be sure of: even the primitive Indians admired and respected courage. No one ever thinks highly of a coward.

And why the discipline? Once at a very mixed gathering of fairly distinguished authors — all of them shall be nameless — two Catholic writers were in attendance. One was doing

very well in the new world of television. He, in fact, was being honored on his visit to the city. The local TV station threw the dinner in the best club in town, on a Friday. Present were university heads, those prominent in allied arts, intellectuals, etc.

Came the waiter to ask that embarrassing question — meat or fish? Came the inevitable answer — for on Fridays no one but a Catholic likes fish. The TV author never hesitated. He took the meat. The other Catholic present — just a human as you — or I — chose the fish. The waiter made a ceremony of bringing it first.

Now authors unlike longshoremen and party guests, are a probing bunch. They also know how far they can have fun with a fellow-author. Finally, thanks to their trade, they know a lot of people. Period.

"Surely," said one of the brightest of them, an agnostic and a brilliant university professor (Romance languages): "You don't have to strengthen your will any more by not eating meat, Jack? All of us here know you're a good Catholic."

"At this stage," said Jack, with equal blandness, "I have to do it to remind me to do good."

The illustrious gathering to a man, stopped carving steak. "You have to what?" said Romance languages blankly.

"The will was given us for a purpose," said the Catholic. "To do good. Your intellect was given you to pursue truth: you fellows at the university recognize the truth of that. Well, your will was given you for one reason only: to do good. We don't bother with training the will any more. Take a look at the world that no longer remembers to do good."

He then held up a piece of fish. "After all," he added, "it only took me about 40 years to really get to enjoy whitefish."

He was, I might add, the centre of conversation at that banquet — as he had been in the past, as he still is today. He is a popular and well-liked man — which means that he's a likeable fellow, anyway. He is a respected man, also — which means a lot more.

The other Catholic — the TV writer might have read an omen in the way his audience forgot him that afternoon. A year later his show losing popularity to six-guns, was "drawing back-in", as they term it, till soon it was appearing only on the station that first originated it. They then dropped it, too. I haven't heard the author's name now for four years.

— (Our Family)

Bureaucracy is the enemy of mankind. Those who work solely by laws, regulations and canons have no sense of the present problems of mankind. When a problem comes before them, they usually temporize, they delay, then centralize. They often treat the affairs of souls as if they were entries in a ledger. They do not care how much pain they cause to those who are waiting for a speedy and reasonable settlement of their problem which so often affects their daily life and makes it miserable with any real necessity. Sometimes even the bureaucrates do not lack good will. They want to build a new world, but the bureaucracy beats them, because they do not put their plans upon a real foundation which will be able to support what they intend to build. What people need is fewer bureaucrats, fewer clerks, and more simple souls who understand the human heart, its pains, failures, aspirations, etc. The world would be a much nicer place to live in and to love God, if we had such men in the ruling classes.

Godlessness of the Modern World

M. Schudlo, CSSR.

THERE were always Godless men in the world, since God made it. But the Godlessness of the past times appears almost pious when compared with the Godlessness of today, for the Godlessness of former ages consists more in forgetting and offending God by violating some of His Commandments, whereas the Godlessness of our times is a real and malicious revolt against God as God. It is an awkward imitation of the rebellion of Satan who said: "I will not serve!" It is also an echo of the insolent Pharaoh who said to Moses when he ordered him in the name of the Lord to set the chosen people free: "Who is the Lord that I should hear His voice and let Israel go? I know not the Lord. Neither will I let Israel go" (Ex. 5, 2). In their satanic zeal the champions of Godlessness heap ridicule upon and cruelly persecute those who love Him and wish to keep His Commandments. While in some countries the fight against God and his religion is public and barbaric in others religion and worship of God are looked upon as mainly a woman's affair. In the past even when some people did not live up to the ideal of their faith, and therefore disobeyed God, they still had at least a conviction that the things of heaven were permanent and that the things of the world and of the earth were transitory. Now it is different. We know some leaders who say to the workers and their people: "Do not believe your priests when they promise you heaven hereafter. If you follow us and reject God we will give you heaven here on earth while you are still alive". And yet in His infinite goodness Our Blessed Lord loves those who reject Him and fight against Him, because He loves all souls with an equal and limitless charity. For this reason the salvation of the poor sinner is as dear to His Sacred Heart as that of His Vicar on earth.

There are also those among the so-called followers of Christ who have no real conviction that the Gospel is a book of divine and infallible truth which must be accepted on the word of the Son of God. To them Christianity is more or less a probable improbability. They think so, because they have intellectual difficulties which they cannot reconcile with the modern way of life. Among such people are those who have never read anything more serious than the report of a boxing match or a society wedding! It's strange that these shallow people should have intellectual difficulties with the faith which was unquestionably accepted by the greatest Saints of the Church and the great scientists of the world, such as Newton or Pasteur.

Fortunately the denial of Christ and of His teaching makes no difference to the fact of His divine and infallible revelation, as He himself had declared to a believer: "Heaven and earth will fail. My words will never fail" (Luke 21, 33). For instance, if all the people of the world became suddenly insane and denied that such cities of Kiev, New York, London or Washington exist, these cities would still remain

where they are. It is the same with some abstract principles. Two and two make four will always make four, even if all the mathematicians of the world suddenly decided that, according to modern development, they should make five. The same must be said of eternal truths which the Son of God brought us from heaven in spite of what "prominent" philosophers and cinema actresses may believe to the contrary. The thinking and the wrongdoing of men cannot change the truth of God. These modern atheists would welcome our religion, if it limited itself to preserving ancient cathedrals and to marrying and burying those who care to be married in or buried by the Church. But when the Church tells such men that abortion is a premeditated killing of innocent victims, or that a remarriage after a valid and broken marriage is just an adultery, these people just do not want to swallow it. And this unwillingness is the main source of modern disbelief and atheism. Modern atheists would like the Church to treat religion as if it were as important as football or cricket. When the Church refuses to dilute her theology, they fight against it as an outdated institution which refuses to be 'up-dated' in order to fit into the mentality of modern (irreligious!) men and women. They would not fight against it, if she approved divorce, artificial and sinful birth-control, free love, premarital relations, etc. But if the Church approved such things, she would stop being the Church of Christ, and her Christianity would have nothing to do with the teaching of Our Lord. She would betray Him as Judas betrayed his divine Master.

Another form of subtle atheism is a general unwillingness to talk about religion, for many people think that the discussion of religion in the company of others is a bad form. Golf, scandals and amusements may be freely discussed in society, but not religion. It is an attitude of those who are ashamed of Christ. They refuse to believe in Christ, because they believe too much in themselves and in those who approve of their un-Christian life and behavior. They forget that each one of them has been placed by God in a particular place for a particular task with a personal and irreplaceable contribution to make to God's plan in restoring the whole world with all its inhabitants in Christ, Our Lord.

Some people do not like Christ, because they think that He concerned Himself too much with the affairs of souls, while neglecting the bodies of the people. Nothing could be further from the truth. It is enough to read the Gospel books in order to see the multiplication of the bread in the desert, the healing of the sick, etc. All such things are a clear proof that Christ, while preaching to the people, did not neglect their material needs. He could not ignore them, because body and soul constitute the person and it is the person that Christ came to save and to redeem. It is the person which is destined to eternal happiness in heaven. Yes, Christ also took care of the body of His apostles. He told them to take rest while He Himself went into the hills to pray during the night, for He knew that the state of a man's body could help or hinder his spiritual progress or retard it. People who condemn Christ and His Church are the ones who do not really know them. Their knowledge of Christ's teaching is very superficial. No one can see the fullness of Christ from the prison-house of his uncontrolled passions and of a partial experience of Christ and His teaching. Such imperfect knowledge of Christ is not strong enough to help people to live an uncompromising Christianity nor excite admiration for Christ in those who do not know Him. How could they become Christians when some followers of

Christ do not take their Christianity seriously and do not set a Christian example? A good and fervent Christian life is the best means to right the wrongs done to the world by those who, while professing to be Christians, have blatantly violated His Commandments in their private and married life, as well as in public. We are witnessing a steady decadence and weakening of Christianity in many countries which were considered Catholic for many centuries. What is causing this fatal decay of faith and morals? Countless people are disappointed with the Church and with many of her faithful who, while professing to be followers of Christ, do not follow His teaching concerning brotherly love, social justice, etc. The followers of Christ have too long tolerated countless social injustices among the working classes, because they were either afraid to rise against the industrial tycoons and oppressors of the poor men or they themselves belonged to the class which maintained injustice. When the Church finally raised her voice in defence of the oppressed working class, the working class of some countries were already lost to Christ.

The best and the only effective way to combat God-lessness is to take our faith seriously and to apply it to our daily thinking, speaking and living. This is the best argument to convince the unbelievers that we have the truth that can save as Our Blessed Lord said to all His followers: "You are the light of the world. It is impossible for a city to escape notice when built on a mountain top. Nor do people light a lamp and then hide it under a bushel-basket. No, it is set on a lampstand that it may give light to all in the house. Just so let your light shine before your fellow men that they may see your good example and praise your Father Who is in heaven" (Matt. 5, 14-16).

Had all the followers of Christ put this instruction of their divine Master into practice in their daily life, work and behaviour, then the whole world would have accepted the Gospel teaching a long time ago. There would be no atheists in this world at all, for the living example of those who follow Christ is the best argument for its divinity and truthfulness. Unfortunately such was not the case with countless Christians throughout the past centuries. They professed one thing, and did another. They declared that the love of God is the most important thing in the world while not too seldom their daily life and business were a blatant denial of it. How can we expect that the world will accept Christ, when He is so distortedly and falsely represented and projected by those who claim to follow in His footsteps?

If we really wish to lead our fellow men back to Christ, we must take Christ and His teaching seriously and apply it to our daily life, both private and public. Then we will become real witnesses to Christ and His Gospel, and the Godless world will be convinced by our example that it is worth to believe in God and to listen to His loving fatherly voice. When this thing happens, there will be little room for God-lessness.

Then and only then Christians will become what their Master wants them to be: "You are the salt of the earth" (Matt. 5, 13). The present day men and women need this spiritual salt of our good example and zeal in order to come back to their Heavenly Father Whom like the Prodigal of the Gospel, they have foolishly forsaken and abandoned for the sake of pleasures and riches.

Temporal prosperity is not always a mark of divine favor. It can be the result of human industriousness, of the good soil and many other factors.

Pressurised Church Giving

Robin Fraser

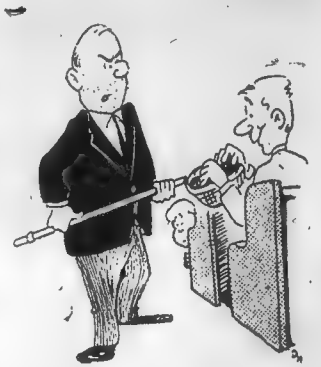

ALTHOUGH there are some encouraging signs from progressive elements in the Church that the laity will eventually fulfill a greater role, up till now the layman's main usefulness appears to have been as a source of funds or as an organizer of money-raising activities.

Perhaps some laymen derive sufficient fulfillment from the part they have taken in modified forms of the Wells system of money-raising which have become common in many parishes in the past few years. Personally, I find some aspects of the Wells system sickening.

I must admit that the scheme does deliver the goods, and that much more money seems to be obtained by this method than by the older forms of appeal. I am aware that churches have to be built, but it does seem a pity that people have to be "worked on" by means of Loyalty Dinners, personal approaches by fellow-parishioners and appeals to prestige and pride in order to make them hand over what their conscience should make them willing to hand over anyway.

I can't help feeling that the American motivation research boys are lurking somewhere in the background, and that the people who worked out the master plan for the general system might have had their offices in Madison Avenue.

THE "FREE" DINNER

Perhaps the people who rise to the occasion and pay for the building of their church, or whatever the appeal is for, do not realise the cost of getting them to the barrier. In big parishes the organisers' fees and the inaugural "free" dinner can cost more than a thousand dollars of parishioners' money.

This manipulation fee, like the hidden cost of advertising to the consumer, is presumably justified by the results; but there must be something basically wrong with us, the faithful, if all this public relations work is necessary to bring us to the point of giving.

There seems to me an element of phoniness in the appeal made by one parish priest to the "selected" men of the parish, presumably using a well-tried formula: "I believe that our meeting would benefit by having the assistance of your experience . . ." and to the women selected to be "hostesses": "She will be able to attend in her favorite role — that of playing the hostess to other families whom she will personally invite to attend and be with her on that night." (i.e. the Dinner). Surely making people feel important is not one of the roles of the Church!

Then when the time comes, after all the drums have been beaten and every-

body has been suitably buttered up, for the individual to decide what his "sacrificial" offering will be, the public relations technique is not far around the corner.

The expensively-produced appeal brochure I saw went out of its way to point out that this was purely a personal matter. "The individual answer is found only by prayer — good solid prayer," it stated. "If the percentage you contemplate giving is too much, God knows it. If it is not enough, He knows that, too. The only answer worth anything to you is the one you work out honestly with God in prayer."

But, just in case prayer does not bring you to the right conclusion, the brochure includes a table of suggested minimum weekly offerings.

A minimum contribution of five per cent of net income is suggested for people of incomes under $50 per week, with a rising percentage for those above that income. There are timely notes pointing out that in the early days of the Church people gave one-tenth of their income to the Church, and that this parish is only suggesting five per cent, etc.

But these days $3.00 per week as a Church contribution for a family man earning $50.00 per week seems rather steep. We must not forget that he has other commitments to the Church, such as first collection, Christmas and Easter dues, his own private contributions to charities and missions, etc.

As the five per cent is suggested as a minimum contribution, it may be assumed that the organisers think that even those people with maximum commitments (say, young families of three or four children, with house to pay off, and heavy education and medical expenses) can afford this amount. It would be more reasonable to suggest such a contribution for single people and those whose families have grown up.

One reason why many parishes want greatly increased contributions is to enable the new building (school or church) to be paid off quickly — in three to five years.

But is it fair to make this demand of people, the vast majority of whom have bought their own homes on terms of 25-30 years' repayment? They know this means more payments in interest, but it is the only way they can get their homes. They are being asked to do for their school or church what they cannot afford to do for their homes.

PUBLIC PLEDGE

There is another piece of unfair pressure in this new fund-raising system which is often an embarrassment to the person of limited means.

When one of his fellow parishioners comes around to help him make his pledge, he is put in the invidious position of more or less making public his contribution, at least to one other person. Although it may not be general, I know of one case where a man of similar income approached a neighbor and announced: "I'm giving...; will you be right for the same?"

Although the system adopted by Catholic parishes is somewhat modified, I understand that the original Wells system gathered the most wealthy and influential members of a parish, put them on the committee, made public their pledges, and then used them as trend-setters for the others.

It would be difficult to reconcile this with admonitions to humility; it rather seems to encourage "keeping up with the Jonses."

I suppose the Wells sytem, apart from raising the necessary money in the minimum time, does at least have the virtue of giving the laity an opportunity to participate in parish affairs, even if it is only in money-raising.

Many lay people would like to have more say in how their money is being spent, and whether all the work undertaken in some of these grand slams is really necessary.

I am sure many Catholics would like to have been consulted before some million dollar monument is laid on their plate as something to be paid for.

Perhaps we can learn a lesson from Anglican and other churches. I have recently been studying the Annual Report and Audited Accounts of St. Andrew's Church, Brighton, Victoria. A complete balance sheet is given of every penny of church funds, including details of contributions to missions, stipends, running costs, special contributions, etc.

A great deal of real responsibility for the running of the parish seems to rest with the church-wardens. This surely must give the parishioners a sense of participation in a real community and must release the clergy from many secular duties, and allow them more time for their pastoral work.

Perhaps if the Catholic laity could make a start in participation in the running of their parishes they might eventually be able to exercise a greater voice, as many so earnestly desire, in the spiritual life of the Church.

— Catholic Worker

My Return From Australia

M. Schudlo, CSSR.

MY last mission was preached in St. Patrick's church in Perth, where I stayed with the Australian Redemptorists. The Ukrainian Catholic community of Perth is building its own church which will be completed by Easter. Very Rev. Father John Shewciw, the Ukrailian Catholic pastor of Perth, asked me to send a pinch of Ukrainian soil when he learned that I was going to Ukraine, to be placed into the foundations of the new church. I did it when I went to Kanew to see the tomb of Taras Shevchenko, the greatest poet of Ukraine.

Some people at the church burst into tears when Father Shewciw told them that I was going to the U.SS.R., to see my family.

On November 23rd, 1964, I boarded the Quantas plane and left Australia where I spent a year and a half. A certain sadness settled in my heart, because during 61 of my missions I came to like the Ukrainian communities, the good Australian Redemptorists and the country which is so hospitable.

SINGAPORE

It took us some 8 hours to get to Singapore in Malaysia. Singapore is a beautiful city and an attraction for the tourists. The Redemptorist Fathers of the Australian province have a house and a church in Singapore. I stayed with them overnight.

With the formation of Malaysia in 1963, Singapore became one of the fourteen states of the new Federation whose capital is Kuala Lumpur. Singapore is one of the five greatest ports of the world. Most of its wealth comes from its trade. Now it is also being developed into an industrial city. Nearly 25% of the government revenue is spent on education for its young population. The city of Singapre is a melting pot of many races, especially Chinese, Malays, Indians, etc. The city has a good climate, good housing and a good department of Social Welfare. It has a library, Museum, Aquarium, Botanic Gardens, etc. But its main attraction for the tourists is Haw Par Villa, built by a rich Chinese. It stands

on a hillside facing the seashore. It is a collection of sculptures, horrible, prosaic, beautiful and fantastic, mostly taken from Chinese mythology and old proverbs. There is even a sculpture of the damned people in hell. It takes at least one hour to see this fantastic and wierd collection.

BANGKOK

Father Rector of the Redemptorist house in Singapore took me to the airport where I boarded the plane for Bangkok, the capital of Thailand. It took the Malaysian Airway some four hours to get us there. I paid a visit to the American Redemptorist Fathers in Bangkok. They have a house and a church, built in the form of a Buddhist temple. Most of their parishioners are the English speaking people of Bangkok.

Bangkok is a wealthy and happy city, adorned by numerous artistic temples. I have seen most of them. In one of them I took a picture of myself with two Buddhist monks, robed in red cloaks.

NEW DELHI

We landed in New Delhi on Nov. 24th at 10 p.m. Americans do not need a visa for India, if they do not stay more than three days. Since there is no Redemptorist house in New Delhi, I stayed in a hotel. The next morning I went to the Cathedral to say Mass. After breakfast I found a scooter who took me around New and Old Delhi. We went to the Safdarjang Tomb, the Mausoleum, built in 1753. It is last of the Moghul dynasty tombs. Among other spots of interest were the Parliament and government houses, an ancient astronomical Observatory, built in 1725. The observatory has six huge masonary instruments for determining and studying the location and the movements of the sun, the moon and other celestial bodies; the national Museum; Raighat — the place where the remains of Mahatma Gandhi, India's greatest leader, were cremated on Jan. 31, 1948; the old Bazar where 'holy' cows are freely walking among the people and shops; the house of Nehru and his tomb which is being completed.

India is a poor country with its 70% population suffering from malnutrition, although much is being done by the government to improve its lot. An official at the hotel told me that it will take some twenty more years to provide enough food for the growing population. The Indians are kind and nice people. They deserve a better lot, and they are patiently waiting for it.

On Nov. 27, 1964, I took the plane, 'Air India' and went to Moscow. There is one flight a week between New Delhi and Moscow. The plane was jammed with people, most of them going to London, without stopping at Moscow.

Doctor: "Mike, I can't see what's wrong with you, but I think it's mainly due to the drink".

Mike: "OK, doctor, I'll come back when you're sober".

ATTENTION, PLEASE!

We kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations not to the editor, but directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

The First Immigrants to America

THE first immigrants — so far as anthropologists can tell — came to America at least 10,000 years ago and probably earlier than that. It is pretty well established, however, that the first immigrants were wandering hunters from Asia, and that they crossed over into America at the Bering Strait in the far North, where the Pacific meets the Arctic Ocean.

Even now at the Bering Strait, Asia and America are separated by only 60 miles of water. During the winter months it is possible to cross the Strait by walking on the ice. When the first crossing was made, perhaps at the end of the fourth or last Ice Age, the continents may have been closer together, and may even have been linked by a sort of land bridge. These first immigrants were the peoples now known as the American Indians and the Eskimos.

The next immigrants we know about did not come until historical times, and they came from Europe. Vikings came from Norway by way of Iceland and Greenland at the end of the 10th century, although there are those who claim that there were even earlier settlers or at least explorers before that. Phoenicians or Carthaginians may have reached the continent about 480 B.C. Romans, allegedly, arrived in America in 64 A.D., during the reign of the Emperor Nero; a Chinese Buddhist missionary monk may have come in 499 A.D., and Irish Catholic monks in the 6th and 10th centuries.

All this makes for fascinating speculation. We know, however, that the first non-Indian immigrants in the sense of colonists intending to settle permanently came to the large island of Greenland off the northeastern coast of what is now Canada with the Viking Eric the Red, who had discovered it in 982 and established a colony there years later.

The discovery of the mainland of North America is ascribed to his son, Leif Ericson, in the year 1000. His colony, which was probably in what we now call New England, later disappeared like that of his father's in Greenland.

The voyage of discovery that really put America on the map was, of course, that of Christopher Columbus who, in 1492, landed on Watlings Island, one of the Bahamas in the Caribbean Sea. Columbus was an explorer, not an immigrant, but since he was acting as agent for Spain it is natural that the first colonizers of the continent in the modern era should be Spaniards.

The foundations of the Spanish Empire in what was to become the United States were laid by conquistadores and adventurers such as Juan Ponce de Leon, who discovered Florida in 1513, Hernando de Soto, who discovered the Mississippi River some 30 years later, and Francisco Coronado who, at about the same time, let an expedition through present-day Arizona and New Mexico as far north as Kansas.

The English, who left the more lasting stamp on the United States, made a claim to the new lands based on the

voyages along the northeast coast in 1497 and 1498 by John Cabot. But the English did not come to stay until 1607 after several earlier, unsuccessful attempts to establish colonies.

The site of the first permanent English colony was called Jamestown, in the present state of Virginia. These English immigrants and those who landed at Plymouth Rock in Massachusetts from the ship 'Mayflower' in 1620 laid the corner stone of what became the thirteen American colonies which after winning independence — joined together to give birth to the United States of America.

— (ACNS)

WHAT IS HOLINESS?

Holiness is a state of belonging to God and being dedicated to His service. There is no limit to perfection, for St. John says: "Let him who is holy, sanctify himself still more!" (Apoc. 22, 11). When a man is baptized, he initially gives himself to God. But this initial dedication must be followed by a loving obedience to God's Commandments, otherwise it will profit us little or nothing.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.
Address:
661 High Street,
Newark 2, N.J., USA.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.
Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, ч. 3.
Volume XXXVII, No. 3.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Як спасаємо свою душу? ____ 1
Місячне Намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 5
Український Кардинал ____ 8
Побажання новому Владиці ____ 10
Роля мірян у Церкві ____ о. М. Шудло, ЧНІ. 11
Покаяння ____ 18
Намагання лукавого ____ о. В. Зінько, ЧСВВ. 19
Спокуса ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 22
Хотів би ти знати? ____ 24
Подорожня пригода ____ Раїса М. 27
Поворот з Австралії ____ о. М. Шудло, ЧНІ. 29

Why must you do penance? 33
Ukrainian Cardinal 36
Long live our new Bishop Michael! 38
The Betrayer ..... Frank Sheed 39
We cannot live without the Mass 41
I'd Like To Know 46
The Rosary ..... Pope John XXIII 48
Cogitations ..... Fr. Nick of Montreal 51
No meat for me! — It's Friday! ..... John P. Gillese 53
Godlessness of the Modern World ..... M. Schudlo, CSSR. 56
Pressurised Church Giving ..... Robin Fraser 59
My Return from Australia ..... M. Schudlo, CSSR. 61
The First Immigrants to America 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

КВІТЕНЬ
1965
APRIL

REDEEMERS

VOICE

Сила Христового Воскресення

ХРИСТОВА Євангелія була б правдивою і її навчання божеським, навіть коли б Спаситель не був воскрес з гробу або взагалі не вмирав. Проте тоді ми не мали б такого сильного доказу на цю правдивість, як маємо тепер, коли Христос дійсно помер і воскрес.

Ось тому Св. Павло покликується на Христове воскресення, щоб заохотити християн у Коринті, в Греції, до витривалости і ревности в Божій службі. "Якщо Христос не воскрес", каже Апостол, "тоді наша віра марна, бо ви ще дальше проживаєте в своїх гріхах. Так само загинули ті, що померли, надіючись на Христа! Якщо б ми надіялися на Христа тільки в цім житті, то ми були б найбільше нещасливими людьми!" (I Кор. 15, 17-19).

Христове воскресення надає божеську повагу всьому тому, що Він навчав, хоч деякі речі в Його Євангелії можуть виглядати дивними для нашого слабенького розуму, от хоча б заохота любити ворогів, чинити добро тим, що лихо нам чинять, любити тих, що ненавидять нас, і чинити покуту в житті. Якщо ж пригадаємо собі, що всі ті речі потверджені Христовим воскресенням, то не будемо мати трудности повірити в них і послідовно намагатися застосовувати їх до щоденного життя.

Безбожний французький революціонер Ревелер задумав проголосити нову релігію, що мала зватися теофілянтропією. Ця релігія була зліпком навчання давніх поганських філософів і Святої Євангелії. Не зважаючи на труди, щоб поширити нову релігію, мало хто цікавився нею. Розгарячений мрійник удався до свого приятеля Бараса на скаргу. "Друже", каже до нього, "чому моєї наукової і мудрої релігії ніхто не хоче приймати, хоч людство так масово прийняло навчання бідного і невченого Теслі з Назарету? Моя ж наука—це архітвір філософії! Моє навчання годне вщасливити цілий

світ! Чому ж французи не хочуть прийняти такого мудрого навчання і вчинити його правилом свого щоденного життя, коли цілий світ колись прийняв невчене навчання Христа?"

Приятель тільки посміхнувся і промовив до мрійника: "Друже, дай такий самий доказ на правдивість свого навчання, як Христос дав. Нехай тебе приб'ють до хреста цебто дай себе розп'ясти! Потім нехай зложать до гробу. По трьох днях вийди живий з гробу і тоді Франція ба й навіть цілий світ прийме твою нову релігію! Так зробив Христос, так і ти мусиш чинити, якщо бажаєш, щоб люди прийняли твою релігію як непомильну Божу правду!"

Застиджений мрійник відійшов від приятеля і залишив поширювати свої мрії, бо не міг доказати їх правдивости власним воскресенням.

* * *

Наші вірні можуть зискати повний відпуст, якщо в дні Христового Воскресення приймуть Святе Причастя, зроблять акт жалю та любови і помоляться в наміренні Святішого Отця. Кожен українець і українка повинен користати з цього привілею і прийняти Св. Причастя на Великдень.

* * *

Часте роздумування про майбутнє воскресення—це велика заохота до доброго і ревного життя й джерело потіхи серед страждань, горя і хвороб. Так потішав себе святий старозавітній многостраждальник Йов, як дивився на своє тіло покрите струпами і ранами: **"Змилосердіться і помилуйте мене хоч ви, мої друзі, бо Божа рука побила мене!... Проте я знаю, що Спаситель мій живе і Він в останній день воскресить з пороху оте моє тіло, що вже розпадається. І я в своїм тілі побачу Бога. я сам побачу Його. Мої очі, не очі когось другого, побачать Його. Аж ниє серце в моїх грудях** (Йов: 19, 21 і 25-27).

* * *

Сотворіння, що не мають душі, живуть якийсь час на землі і потім умирають, щоб уже ніколи не вернутися до життя. Зате воно зовсім інакше з людьми. Бог забажав, щоб люди вічно жили, хоч воно не мусіло так бути, бо людина могла так само в годині смерти повертатися в нічевість. Проте на наше щастя Бог інакше зарядив. Люди навіки будуть жити не тільки в своїх душах, але й у тілах, бо смерть це тільки часове з'явище.

В дні Страшного Суду всі люди воскреснуть цебто їхні душі знову злучаться з тілами, щоб ніколи не вмирати, бо смерти вже більше не буде в світі.

Всі ті, що служили Богові на землі зберіганням Його Заповідей радісно зустрінуть день воскресення, бо їхнє воскресення буде славне. Вони воскреснуть у прославленім тілі. Це тіло не тільки не буде ніколи вмирати, але й не буде нічого більше терпіти, не буде хворувати, старітися і підлягати людським немочам. Прославлена душа навіки прославить своє тіло. Св. Іван отак пише про це воскресення: **"Бог зітре кожну сльозу з їх очей. І не буде вже смерти, ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо все те минулося"** (Апок. 21, 14).

Добрі християни будуть подібні в славі до прославленого Христа так, як на землі були вони своїми стражданнями, працею і горем подібні до страждального Спасителя: Св. Павло каже: **"Як ми носили образ земного, так будемо носити й образ небесного"** (І Кор. 15, 49).

* * *

Хоч усі добрі люди будуть прославлені, проте не всі матимуть однакову славу і щастя, бо Бог справедливий. Хто більше трудився для Його слави, краще жив і вірніше зберігав Його Заповіді, той матиме більше заслуг і більшу славу в небі.

Живемо в таких часах, коли люди хочуть мало працювати, багато заробляти і то скоро заробляти.

СТИХИРИ ПАСХИ

Стих:

Хай воскресне Бог і розпорошаться Його вороги!

Стихира

Сьогодні об'явилася нам освячена Пасха: Це нова і свята Пасха, це Пасха таїнственна, це Пасха велична. Ця ж Пасха—це Христос Спаситель. Це непорочна Пасха, це Пасха велика. Ця Пасха належить до вірних. Ця Пасха відчиняє нам райські брами, бо ця Пасха освячує всіх.

Стих:

Хай так щезнуть, як зникає дим.

Стихира

Жінки благовісниці, прийдіть і скажіть Сіонові: Прийми від нас добру новину про Христове воскресення. Єрусалиме, величайся, торжествуй і радій, бо ти бачив, як Христос Цар немов жених вийшов із гробу.

Стих:

Хай грішники так зникнуть з-перед Божого обличчя, а праведники хай зрадіють

Стихира

Жінки мироносиці, прийшовши вдосвіта до гробу Того, що подає життя, стрінули ангола, що сидів на камені й отак промовив до них: Чому шукаєте Живого поміж померлими? Чого плачете над Безсмертним гейби Він назавжди помер? Отож ідіть і сповістіть Його учнів, що Христос воскрес із мертвих.

Стих:

Це Господь вчинив цей день; радіймо і веселімся ним.

Стихира

Яка гарна Пасха ця Господня Пасха! Пасха! Ця велична Пасха освітила нас, тому радісно обнімім друг друга. О Пасхо, ти визволяєш нас зо скорбот, бо сьогодні повний блиску Христос вийшов з гробу немов із весільної палати і наповнив радістю жінки, промовляючи до них: Сповістіть апостолів про це!

Слава: І нині:

Це день Воскресення! Люди тішмося цим празником і обнімім друг друга. Назвім братами і тих, що ненавидять нас, і ради Воскресення пробачмо їм усе і разом заспіваймо:

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилає марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ВІРНІ ДОБРЕ ОЦІНЮВАЛИ ВАЖЛИВІ ВКЛАДИ ДЛЯ ЖИТТЯ ЦЕРКВИ АПОСТОЛЬСЬКИМИ ТРУДАМИ І РЕВНОЩАМИ МОНАШИХ УСТАНОВ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць квітень благословлене св. Отцем)

У ХРИСТОВІЙ Церкві дуже важливе завдання виконують монаші чини. Однак часом навіть християни католики не доцінюють значення монащих чинів. Що більше, бувало, навіть уважають монаший стан непотрібним для теперішніх часів. Проти цього стану видвигають різні закиди мовляв: монаший стан не відповідає вимогам сучасности, не вміє пристосуватися до потреб теперішнього апостольства: "Монастирі дбають більше про свої інтереси, чим про загальне добро", "монаші особи не стримлять, щоб осягнути такий ступень досконалости, який сподіються бачити в них світський клир і миряни", і т.д. Скільки було б слушности в цих і подібних закидах, а на світі нема такого діла, де трудяться люди, щоб воно було зовсім вільне від недосконалостей і недотягнень, то те все нікого не може усправедливити до того, щоб недоцінювати, або поменшувати значення монаших чинів.

Другий Ватиканський Собор у своїй конституції "Про Церкву" посвячує довгий розділ про монаший стан, високо підносячи дуже важливе його значення для цілої Церкви, і називає його: "Божим даром, що його дістала Церква від свого Господа, і який то дар вона з вдячністю все заховує" (10 грудня 1964).

Те, чого доконали монаші чини в минулому та чого доконують сьогодні, чи то в душпастирстві, на місіях, в апостольстві пера, чи то по школах, шпиталях та других добродійних заведеннях, чи в суспільній акції, а навіть їх заслуги для науки й штуки, все те є вимовним доказом їх великої користи для Церкви та цілого людства. Тому Кодекс Канонічного Права на самім початку "Про монаші особи" каже: "Всі повинні мати монаший стан у пошані" (канон 2).

Всі закиди проти монашества походять з фальшивої ідеї про християнську досконалість, з дуже низької оцінки надприродних цінностей в душпастирстві, з незнання природи монаших чинів і з недоцінювання того добра, що його монаші чини виконують в апостольській праці Церкви, в її місії для всесвітньої культури, і то також в модерних часах.

Певно, що тільки тоді монаші установи сповняють своє завдання і живуть так, як цього треба від них сподіватися, коли члени монаших чинів є повні ревнощів. До монаших осіб, що силою своїх обітів повинні стриміти до досконалости, треба пристосувати слова, що їх Христос сказав до Апостолів: **"Ви сіль землі, коли ж сіль звітріє, то чим її осолять. Вона ні до чого вже придатна, хіба щоб її геть викинути і щоб топтали її люди"** (Мат. 5, 13). Якраз особи монаші мають давати приклад досконалого християнського життя. Ясно, що вони повинні бути свобідні й відірвані від земських пожадань, а всеціло повинні віддатись на службу Богові та своїм ближнім. Своїми молитвами й жертвами вони повинні випрошувати Божих ласк для всіх членів Церкви та для цілого світу. Тому то наше місячне намірення відноситься також і до контемплятивних чинів. Вони сповняють найважливішу задачу в Церкві та можуть і мають обов'язок якнайбільш успішно причинятися до розвитку й поширення Церкви.

Коли є бесіда про це, щоб вірні належно розуміли й оцінювали важливе місце, що його займають монаші чини в житті Церкви, то це зрозуміння не ограничується тільки до самого признання їх заслуг у минулому і високого цінення їх апостольської і суспільної діяльности в сьогоднішніх часах; вірні повинні пізнати правдиве значення монашого життя і не перешкоджувати особливішим методам праці та життя, якими відрізняються поодинокі монаші чини зокрема; а в оцінці добра, що приносять чини, вірні не повинні руководитися самими зовнішніми успіхами, що їх довершують чини в суспільній праці, але повинні дивитися на працю монаших чинів у надприроднім світлі, а саме: який є уділ монашества в збереженні та розвитку правдиво християнського життя.

Щодо самих членів монаших чинів і згромаджень, то їх обов'язком є: оставатись завсіди вірними первісному духові свого основателя і пристосовуватися до потреб і духовної діяльности Церкви та сучасного модерного віку.

Молімся до Пресв. Серця Христового через заступництво Непорочного Серця Марії у цім так важливім наміренні.

Місійне намірення: Щоб місцеве африканське духовенство могло словом і прикладом все ближче притягати свій нарід до Христа.

Травень: Загальне намірення: За більший вплив св. Літургії на життя вірних.

Місійне намірення: За навернення гіндусів до християнства.

Св. Вернард перестерігає Папу Евгена III, щоб через зовнішні зайняття не занехував розважання, бо подібне занедбання спричинило б таку закам'янілість серця, що не відчував би ніяких докорів сумління за свої похибки і не зміг би ненавидіти їх, якщо б допустився провини. "Евгене, писав до Папи, боюся, щоб численні зайняття не завели тебе до закам'янілости серця, якщо занедбаєш розважання. Ти б не міг ненавидіти того, чого не відчував би.

Пресвята Діва пригадала собі обіт чистоти, тому сміливо промовила до ангола Гавриїла: "Дивною видається ця радісна вістка, тому тяжко мені зрозуміти її, бо як з тою, що має залишитися дівою, можеш говорити про народження сина, кличучи: Аллилуя?" (Акафист до Б. М., Кондак 2).

Одна сусідка зателефонувала до другої. Телефоністка заявила, що сусідчин телефон був зайнятий. На це дістала таку відповідь: "Це неможливо. Це мусять бути якась помилка, бо тільки я одна ще говорю до неї".

"Цареві віків нехай буде честь і слава на віки вічні"

Слово подяки кардинала Йосифа Сліпого

ЗГАДАВШИ своїх добродіїв, новопризначений кардинал Йосиф Сліпий сказав, що "за все це через всіх великих добродіїв, нехай буде Цареві віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богові честь і слава на віки вічні".

Слово подяки кард. Йосиф Сліпий виголосив після одержання номінаційної грамоти кардинальської гідности.

Ось текст його промови:

"У житті кожної людини, зокрема священика і єпископа, бувають переломові хвилини, які стяновлять зміну, закінчуючи один період життя і розпочинаючи другий. Без сумніву, до таких належить і кардинальська гідність, якою наділює Святіший Отець своїх духовників і вибирає їх до своєї Ради. Такою хвилиною є і для мене це призначення на кардинала з рук Святішого Отця Папи Павла VI".

Кардинал Йосиф Сліпий

"Ланцюг ласк"

"Ця висока ласка й добродійство не стоїть, одначе, в моєму житті одинцем і відрубно, але тісно зв'язане з довгим ланцюгом великих ласк, зіллятих Триєдиним Богом через заступництво Пречистої Діви Марії і Святих, набожество до яких присвічувало мені увесь мій преважкий шлях. Ця небесна поміч не була дана мені безпосередньо, але через добрих людей на землі. А такими в першу чергу я вважаю даних мені Богом батьків—Івана і Анастасію з Дичковських, які провадили дім і виховували своїх дітей у глибоко християнському-католицькому дусі, зокрема вщеплювали вони почитання Пресвятої Трійці, Матері Божої і св. Миколая. На стінах просторого дому висіли численні ікони святих. Відколи я прийшов до свідомости, відтоді почали вчити мене робити знак св. хреста і повторювати за батьком або матір'ю молитву. Хоч батьки були заможні, але відзначалися великою працьовитістю, жертвенністю для вбогих і великою любов'ю до ближніх, і це вкладали теж у моє молоде серце. Коли я пізніше читав не раз біографії домів в найвищих і високоосвічених сфер, то я бачив ті самі педагогічні засади і ту саму дбайливість про своїх дітей у своєму домі".

"З п'ятого року життя я почав ходити в школу і в ній провів я майже ввесь мій пізніший вік, та завжди відчував опіку моїх батьків, аж до кінця їхнього віку".

"Мушу зазначити, що впродовж мого життя я багато разів стояв в обличчі смерти і завжди знаходив багато прихильних людей, більше—ніж ворожих. З численних моїх вихователів і учителів, передусім з-поміж священиків, я назвав би передусім катехитів о. Левицького і о. д-ра Конрада".

"Вже в гімназії, а опісля в університеті я мріяв стати професором університету і думав, що це може бути перешкодою для мого священичого покликання. Але коли мій попередник, Слуга Божий митр. Андрей Шептицький, якому я виявив свої задушевні пляни, вислав мене на вищі студії до Інсбрука, це рішило долю мого священичого життя, і за це я йому з глибини душі вдячний нарівні з моїми батьками. Відтоді я ввійшов до деякої міри, у далекосяглі пляни і розпочаті велетенські праці митр. Андрея Шептицького на церковному і народному полі".

"Я став священиком, професором, ректором і архиєпископом. За той час у вдячній пам'яті лишилось мені багато професорів і вихователів: єпископ Боцян, о. Гофманн, реґенс "Канісіянум", епископ М. Д'Ербіні та інші, передусім митр. Андрей Шептицький, якого я став ревним і відданим співпрацівником у духовній семінарії, в Богословській Академії, опісля в капітулі і в церковних та народних установах. Зокрема прихильні були для мене і його брат студит, о. Климентій, якого я опісля як митрополит іменував архимандритом студитів, о. проф. Йосиф Осташевський та багато-багато інших".

"З вдячністю з тих часів мушу згадати Папу Венедикта XV за батьківську прихильність у час студій і Папу Пія XII, що призначив мене архиєпископом-помічником і екзархом Східньої України".

"Засвіжий біль"

"Окрему сторінку в історії мого життя починають совєтські часи. Я був арештований у другому році мого митрополитування і мусів перейти через горнило мук і випити повну гірку чашу страждань. Ще засвіжий біль і нашої Церкви, і мій, щоб довше про це говорити, хоч 25 літ у силі віку—це значний шмат життя. І коли здавалося, що вже вибила для мене остання година, тоді прийшла несподівана поміч, або—як каже приказка—де нужда найбільша, там поміч Божа найближча. Розпочаті старання нашим українським епископатом, за молитвами майже усього світу і підтримкою всесвітніх установ Франції, Америки та інших, Святіший Отець Папа Іван XXIII за допомогою своїх помічників архиєп. А. Дель' Аква та американського політика Казенса, виєднав остаточно в предсідника Хрущова і у Верховному Совєті (парляменті)

моє освобо́дження та приїзд до Риму. Нехай Господь відплатить всещедро всім добродіям, бо я не в силі сам це вчинити".

"Вже на свободі, відзисканій завдяки незабутньому Папі Іванові XXIII, великими по-батьківськи добродійствами обсипав мене теперішній Папа Павло VI, який відвідав мене двічі в час важкої недуги, затвердив мене як верховного архиєпископа та іменував мене членом Священної Конгрегації для Східної Церкви. А на завершення тих всіх добродійств і благ найменував мене ще кардиналом Святої Римської Церкви".

"І за все це через всіх моїх великих добродіїв нехай буде Цареві віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богові честь і слава на віки вічні".

"Щоб дати надію українському народові"

Велика авдієнція українських прочан у Папи

ПОНАД 300 українців з кард. Йосифом Сліпим 25 лютого прийшли на авдієнцію до Папи, і півгодинна зустріч з Вселенським Архиєреєм буде незабутня. Папа сказав, що відзначив нашого митрополита-ісповідника кардинальською гідністю за його великі заслуги для Церкви. Це відзначення—сказав Папа—зроблене також на те, "щоб дати надію українському народові".

Кард. Йосиф, який того дня одержав з рук Папи кардинальські відзначення, подякував за високу гідність змістовною промовою, виголошеною українською і почасти італійською мовою.

Слово кардинала Йосифа

Ось текст промови українського кардинала:

"Святіший Отче,

Коли в нашій скромності і покорі дивимось на арену світових дій, ми бачимо, як на перше місце вибиваються велетенські зусилля Вашої Святости, щоб з'єднати і захоронити усе людство від розсварення і війни, а зокрема, щоб привернути єдність Христової Церкви, розбиту людськими слабостями і немочами та привернути на її лоно всі, в першу чергу християнські нез'єднані Церкви і громади, щоб таким способом Христова Церква могла мати благодатний вплив і на земні дії держав та народів і гідно виконати покладений на неї Христом обов'язок.

Ми щасливі і вдячні Вашій Святості, що великі Ваші заходи засягають і прикривають своїм омофором і наші страждальні Церкву й нарід. Політичні умови століть і положення на перехресті Сходу і Заходу з їх не раз протилежними стремліннями важко відбивались на нашій єдності, а навіть розбивали нас під оглядом церковним, державним і національним. І коли ми нині глядимо на це, у великій мірі сумне минуле, ми приносимо радісним серцем подяку Апостольському Престолові, що старався завжди скріпити і поєднати наші церковні і державні сили та вдунути в нашу душу всю могутню силу єдности. Бо стара римська мудрість каже, що "убі ест конкордія, ібі семпер вікторія ест" (де згода, там завжди перемога).

Вже воюючі з собою племена старався скріпити Євангелієм Христової віри св. апостол Андрей Первозваний на наших землях. Мощі св. Папи Климентія, віднайдені слов'янськими апостолами Кирилом і Методієм, що йшли до хозар над Волгу, виконали також спасенну місію і серед нашого народу та розбудили почитання призабутого мандрівкою народів великого Папи Климентія. Занесені ними мощі Святого до Риму, стали новим товчком до об'єднання нас з Апостольським Престолом, до якого перша послала послів княгиня Ольга в 959 р., через імператора Оттона, просячи про католицьких єпископів. В слід за тим прийшли папські посли до її внука великого князя Ярополка, а опісля ще три рази до Володимира в Києві і принесли йому часть мощів св. Климентія, пригадуючи його мученицьку смерть на наших землях. Тому і св. Володимир забрав збереженні в Корсуні мощі і переніс їх до Києва. Постійне посольство великого князя Володимира мало за ціль об'єднати і зміцнити велику Київську державу так, як Христова Церква зміцнила й ублагороднила вже була народи середньої Европи.

Іменування в 1075 р. великого князя Ізяслава і його сина Ярополка великим і святим Папою Григорієм VII—київськими королями, іменування Папою Іннокентієм IV в 1253 році королем великого князя Данила, започатковані кард. Ісидором, Київським митрополитом, труди на Фльорентійськім Соборі за привернення єдности нашої Церкви з Апостольським Престолом, заключена Унія в Бересті 1596 р. і її дальші змагання над відродженням нашої Церкви, держави і народу—все це золота нитка, що тягнеться впродовж століть, яка хоч і переривана людськими незгодами, завжди була продовжувана Апостольським престолом аж до наших часів. Не стало б нам часу на нинішній авдієнції вичисляти і дякувати за всі добродійства. Ми хочемо нині зокрема, пам'ятні на всі давніші благотворні діяння для нас, скласти наш поклін і висловити сердечну синівську вдячність за прийняття нашого Митрополита до Кардинальської колегії і за вивищення наших терпінь через підвищення його скромної особи.

Ваша Святосте! Тисячі-тисячі подяк від тих, що могли, і ще більше бажань від тих, що не могли, летіли і повітрям і етером до Вашої Святости, щоб дати вислів їх задушевних бажань, і їх синівської відданости та любови. Серед нашої важкої дійсности, це іменування з черги вже четвертого нашого кардинала відбилося таким могутнім відгомоном у серцях нашого народу і піднесло так високо прибитих горем і терпінням і також і їх престиж серед усіх народів, як ніколи в останніх століттях. Звольте прийняти, Святіший Отче, за це нашими тремтячими устами

сердечну синівську подяку та уділити нам батьківського Апостольського благословення на дальшу працю і закріплення нашої єдности з Апостольським Престолом".

Заклик Папи до українців

Папа Павло, поки поблагословив українських прочан, просив кард. Йосифа стати поруч нього. Потім сталась ще одна несподіванка. Папа знав, що до Риму приїхали українці з різних країн. Текст папського привітального слова був написаний французькою й англійською мовою, і цими мовами слово було виголошене. Однак спочатку Папа виголосив довгий заклик італійською мовою, який зворушив усіх, навіть і тих, що й не зрозуміли усіх слів.

(Ватиканський щоденник з 27 лютого приніс майже всю "ласкаву розмову" Папа, вносячи стилістичні зміни і роблячи незначні пропуски. "Свобода" з Джерзі Сіті (3 березня) подала промову Папи "в записі і переказі з італійської мови". В тому "переказі" є деякі невірності. "УВісті" одержали з Риму записаний італійський текст промови, і з того тексту зроблений наш переклад).

Папа говорив так:

"Владико Кардинале (Сіньйор Кардінале), Преподобні Брати, Дорогі Діти,

можете самі розуміти, яку велику радість дає нам ця зустріч. Можемо, таким чином, доповнити велику релігійну церемонію, що відбулась сьогодні вранці, а саме висловити з цього приводу деякі думки, що стосуються зокрема одного кардинала, якого ми вчинили членом Священної колегії, а саме вашого великого митрополита Йосифа Сліпого (оплески).

Збираючи разом різні почуття нашого серця, насамперед скажемо, що нам було дуже приємно віддати честь кардиналові Сліпому, а в його особі — всьому українському народові (оплески).

Щоб відкрити вам душу Папи, вистачить пригадати деякі зустрічі, що пов'язують нас з вашим народом. Ми мали нагоду зустрітить і особисто познайомитись з митрополитом Андреєм Шептицьким у важкий період його життя. З волі Божого провидіння ми мали змогу бути декілька місяців у Варшаві саме в той час, коли справа Львова та української землі була предметом міжнародних спорів нової польської держави. Тоді ми мали нагоду хоч трохи пізнати ваше життя, вашу історію, ваші прагнення і вашу недолю. І вистачить сказати, що через це в серці нашому маєте окреме місце й окрему любов. І нашим жестом це ми хотіли засвідчити прилюдно. Хочемо також додати, що це засвідчення стосується вашого кардинала через великі мотиви, що Церква їх уважає наче за свій скарб і який уже записала в свою найкращу історію: терпіння, свідчення, геройство, вірність, яку Владика Сліпий показав для віри Христової (оплески).

Тепер до вас усіх, дорогі сини-українці, що розсіяні по світу. Знаємо, як вірно зберігаєте ваші традиції, ваш обряд, мову, звичаї. Це заслуговує також на признання перед Церквою і перед усім світом. Через це кардинальською пурпурою ми відзначили того, хто може вас репрезентувати, вести далі на вашому шляху, освячувати і благословити. Це, отже, перша думка—віддати честь вашому імені і вашій українській католицькій спільноті.

Є ще одне почуття, також глибоке і дуже живе. Ми перед хвилиною чули, як Владика кардинал пригадав велику правду: "убі ест конкордія, ібі семпер вікторія ест" (де згода, там завжди перемога). От що ми бажаємо дати вам за орієнтувальну точку: родинний зв'язок; хочемо вказати вашій спільноті на виразника єдности, поставивши серед вас центр, до якого всі можуть приходити з синівським довір'ям і братньою любов'ю.

Папа дуже бажає, щоб ви прийняли його намір і здійснювали. Пам'ятайте: коли буде у вас згода—будете жити; коли буде у вас згода—будете добрі; коли буде у вас згода—будете виконувати євангельські чесноти, передусім християнську любов; коли буде у вас згода—знайдете силу здобутись на жертви, що, певно, будуть необхідні, щоб ви могли зберегти ваше ім'я і зберегтися у вашій історії.

Майте згоду між собою! Любіть один одного. Віддавайте вашому кардиналові-митрополитові щиру пошану синівської і дружньої підтримки, а побачите, що багато справ стануть простіші, що багато з цього вийде діл світлих і святих.

Ще один заклик зривається з нашого серця, саме на підтвердження наміру, яким Папа керувався, підвищуючи Владику Йосифа Сліпого до кардинальської гідности: це на те, щоб дати надію українському народові (оплески).

Дорогі діти, "сурсум корда" (горі імієм сердца). Покладайте надію на Бога, майте довір'я до Бога. Дбайте про те, щоб стати гідними Божого благословення для ваших бажань. Нехай із сьогоднішньої зустрічі залишиться тривала пам'ять. Ця хвилина дає вам слово Папи, слово Петра, що зміцнює почуття й рішення: вказує на моменти і з них творить історію.

Будьте вірні, будьте вірні, будьте вірні! Будьте мужні, сміливі і витривалі! Моліться Господеві! Майте між собою любов, як уже ми раніш сказали, і майте довір'я, що український нарід, піддержаний вірою і своїми провідниками, не лише не загине, а затріюмфує".

(Українські Вісті).

Суддя до обвинуваченого, що покинув жінку: "Ви дезертир!" На це застрашений чоловічина відказав: "Ні, я не дезертир, я бідний утікач!"

Як деякі люди вітають священика в своїх домах, можна бачити тоді, коли хтось тяжко захворіє.

Один американець поїхав до Австралії відвідати свого приятеля. Зобачивши кангура, він здивовано закликав: "Ваші коники більші і вище скачуть аніж наші".

Якщо не хочете говорити дурниць, то тримайте зачинені уста.

Причини конфліктів між Церквою і світом

ХРИСТОВА Церква—це новозавітній ковчег, що рятує людство від розпуки, загибелі і зіпсуття, і тому вона є джерелом надії для пригноблених, страждучих і зневірених душ. За те людство повинно бути їй вдячне, і велика його частина напевно вдячна їй. Проте є й деяка частина людства, що ворожа їй, бо вона невпинно пригадує світові Христа, який Своєю появою потряс підвалини нашої планети. І саме через це, каже Св. Августин, вона являється "сильним ферментом незгоди"...

Заки світ не дійде до досконалости, він буде подібний до старозавітнього Ізраїля, що був завжди в конфлікті з Богом, який вивів його з єгипетської неволі та намагався виховати на улюблених дітей. Сини ж Ізраїля сливе невпинно бунтувалися проти Бога своїм ідолопоклонством і іншими гріхами. Около 650 р. до Христа Бог послав їм пророка Єремію і так промовив до нього: "Я поклав свої слова в твої уста. Оце настановляю тебе нині над народами і царствами, щоб ти викорінював і руйнував, вигублював і валив, будував і насаджував" (Єрем. 1, 9-10). За його невпинну і відважну боротьбу проти ідолопоклонства, до якого старинні жиди проявляли своєрідну хворобливість, рідні його земляки сильно ненавиділи і переслідували неустрашимого пророка, бо він невпинно докоряв їм за зневаги Бога і намагався привести їх до розуму.

Подібне завдання Бог повірив Христовій Церкві. Св. Іван Золотоустий заявляє, що Христова Церква — це "Христова армія". В цій духовній армії кожний християнин—це вояк. Св. Амвросій каже "Кожний миропомазаний—це гейби Христовий атлет". Всі християни—це Христові воїни в наслідок тайни хрещення і миропомазання, якими відреклися сатани і врочисто зобов'язалися служити Христові, але й у душах ближніх ширити і закріпляти Боже Царство. Церква ж невпинно нагадує людям цей священний обов'язок: "Яка ж спільність праведности з беззаконням? Що спільного має світло з темрявою? Яка згода може існувати між Христом і Веліялом?... Які взаємини між Божим храмом і ідолами? Таж ми храм Бога живого, як це Сам Бог

сказав: 'Поселюся в них і серед них буду ходити. Буду їхнім Богом, і вони будуть Моїм народом!' " (2 Кор. 14-16). Хто ж признає і почитає тільки правдивого Бога, той воює з усіма божками, який вид вони не прибирали б, чи це буде ідол п'янства, чи погоні за багатствами і непоміркованими розкошами, чи ідол релігійної байдужности, чи щось інше, що невладнано полонило серце і душу людини.

Якщо ж до цього природного противенства змислової людини до Бога долучаться ще деякі більше або менше обосновані рації, то бачимо, чому конфлікт неминучий між Церквою і світом. Розуміється, тут іде про світ цебто про людей, що не хочуть Бога, а не про світ взагалі, який Бог так полюбив, що за його спасіння віддав на смерть власного Сина Ісуса (Ів. 3, 16-17).

Св. Павло виразно заявляє, що Церква мусить змагатися з усім тим, що противиться Христові та Його навчанню: "Ми живемо як люди, але не воюємо з тілесних спонук, бо зброя, що її в боротьбі вживаємо, в Божі сильна на зруйнування твердинь. Ми руйнуємо задуми і всяку гордість, що повстають проти пізнання Бога, і беремо в полон усякий розум на послух Христові" (2 Кор. 10, 3-5). І саме боротьба з тим усім, що противиться поширенню Божого Царства на землі, це головна причина конфлікту між Церквою і світом, бо вона бореться "не проти тіла і крови (цебто проти людей), але проти начал, проти властей, проти правителів цього світу темряви, проти злобних духів, що пробувають у піднебесних просторах" (Єф. 6, 12).

Не йде тут про боротьбу людей проти людей цебто одної політичної чи соціяльної системи проти другої, одної ідеології проти другої гейби тут вівся бій між людьми, як це буває в світі між державами. Св. Павло каже: "Ми живемо як люди, але не воюємо як люди" (2 Кор. 10, 3).

Йде тут про боротьбу добра проти зла, Христа проти Люципера, Христових визнаців проти тих, що борються проти того всього, за що Христос страждав і помер на хресті. Ось тому ця боротьба ведеться під знаменом хреста, і лінія цієї боротьби простягається крізь людські сумління, бо кожна людина мусить заявитися за Христом або проти Нього тому, що ця боротьба покриває всю землю і всіх її мешканців.

Якщо ж члени Церкви, які під її проводом борються за Христа, є людьми цього світу, то конфлікт між Церквою, що її заступають і представляють, і тими, що Христа поборюють, є неуникнимий. "Тайна беззаконня діє вже тепер", каже Св. Павло (2 Сол. 2, 7). Цей конфлікт зачався на небесах, як Люципер збунтувався проти Бога. Він продовжається до сьогодні й триватиме аж до кінця світу. Веде ж його той **беззаконник,** що Св. Павло згадує про нього, і він вестиме його, "поки Христос не умертвить його духом Своїх уст і не знищить сяйвом Свого приходу" (2 Сол. 2, 8).

Свідомо чи несвідомо "люди цього світу" ненавидять високі ідеали Св. Євангелії, бо вони турбують їхнє вигідне життя, бизнес, політику, кар'єру ...

Багато бизнесменів, політиків і дипломатів не любить Церкви і Христа, бо вони докоряють їм за грішні методи, якими часом намагаються осягнути свої цілі та здійснити свої пляни. Ось тому реагують проти Церкви і не рідко ставляться ворожо до неї. Звідсіля зроджуються часті конфлікти між світом і Церквою, що остаточно відбиваються на християнстві, бо Церква це ніщо інше тільки Христос, якого Бог Отець уживає, щоб "через Нього примирити з Собою все чи то земне чи небесне, встановляючи мир кров'ю Його хреста" (Кол. 1, 20).

І тому Церква мусить змагатися з провідниками цього світу, що, хоч часто охрещені, не хочуть бути повними християнами, бо вона не годна без зради Христа іти на негідні компроміси з ними. Саме про таких 'християн' чи нехристиян Спаситель думав, як заявив: "Не прийшов приносити мир, а меч". Цей же меч—це Боже слово, "живе і діяльне, гостріше від усякого двосічного меча..." (Євр. 4, 12). "Не думайте, що Я прийшов принести мир на землю. Не мир прийшов Я принести, а меч" (Мт. 10, 34).

Церква готова поступатися перед домаганнями людства, не зраджуючи свого Божественного Основника. І так Церква завжди намагається жити в згоді і мирі з провідниками народів, велить своїм вірним слухати законної влади, зберігати справедливі закони держави, боронити батьківщину в часах небезпеки і війни, тощо, закликаючи людей "віддавати кесареві, що належиться кесареві". Не зважаючи на дозволені уступки, Церква завжди закликає людей "віддавати Богові те, що належить до Бога". Чинячи це, вона є свідком Божої Правди на землі, бо ця відвічна і непомильна Правда є дорогою до вічного щастя для всіх відкуплених Христом людей.

Хоч дуже багато доброї волі Церква виявляє 'світовикам', все таки багато з них оскаржує її, що вона неслушно і безправно "мішається до політики" і тому надуживає релігії, щоб здійснювати інші пляни, що з Божим Царством на землі не мають нічого спільного. І так Церква за прикладом Божественного свого Основника стала "знаком протиріччя" (Лк. 2, 34), бо й жиди так само оскаржували Христа за 'політику' перед Пилатом, що намагався виправдати Його і звільнити від смерти: "Хто робить з себе царя, той противиться кесареві!" (Ів. 19, 12).

Дійсна ж причина конфліктів здебільша в тім, що навіть християнські провідники і володарі відказуються стати повними християнами цебто стопроцентово застосувати євангельські засади до свого особивого, громадського і державного життя. І саме брак цього застосування є невпинним джерелом конфліктів між Церквою і державою, хоч деколи бодай частинно так само деякі церковні провідники відповідають за ці конфлікти чи за їхнє непотрібне загострення. Христова Євангелія для загалу людства—це той духовний меч, що ділить кожне сумління, громадянство і народи. Цей конфлікт триватиме до кінця світу або принаймні до часів настання Христового месіянського Царства на землі, бо поки людство і

Церква в своїм людському складнику не стануть досконалими, поти причини конфліктів будуть завжди діяти в світі.

Ось тому вже Папа Гелязій (492-496) намагався докладно окреслити границі державної і церковної влади, щоб усунути джерело непорозумінь між Церквою і державою: "Духовні власті повинні держатися здалека від чисто світових справ, борючись за Бога. Світські ж власті повинні займатися світськими справами, і тому не мішатися до Божих. Отак обидві влади, залишаючись на властивім їм місці, будуть займатися тими справами, що належать до них".

На жаль цей ідеал трудно здійснити навіть у християнських державах, як це було в візантській імперії та в західніх державах. Це ж діється тому, що люди є заразом і водночас підвладними Церкви і держави. Борячись за Божу славу і спасіння душ, Церква інколи входить у конфлікт із державою, бо в людині перехрещуються Божі і людські складники, тому годі ясно і точно відділити їх, тим більше, що навіть не мало християнських керманичів держав домагається, щоб їх підвладні 'віддавали все кесареві, а малощо або нічого Богові'.

Св. Іван Золотоустий (†407), змагаючись з цезаропапізмом візантійських імператорів, отак перестерігав своїх вірних: "Як чуєте слова 'Віддавайте кесареві те, що належить до кесаря,' то знайте, що тут іде про речі, які не противляться Божій службі, бо речі, що противляться Богові, не були б речами, які віддаємо кесареві, але радше Сатані" (Грець. Патр. 57-656). І саме тому християнські церковні провідники не лякалися звертати уваги християнським володарям, що вони не є "понад Церквою", як це вчинили Папа Гелязій з царем Анастасієм, Амвросій з Теодосієм, якому наложив публічну покуту за морд греків, і старенький Гозій з Константином.

Папа Лев XIII отак окреслив владу Церкви і держави в енцикліці "Іммортале Деї" з дня 1 листопада 1885 р.: "Бог розділив владу над людством на двоє: цебто повірив її двом властям. Кожна з цих двох властей є повна в своїй ділянці... Кожна з них має власну сферу, де має виконувати свої права і розвивати свою діяльність". Він теж заявив, що Бог хоче, щоб між цими двома властями "панувала згода", яка випливає з взаємних прав і обов'язків". Хоч ніби сфери державної влади і церковної ясно могли б бути окреслені, все таки не всі керівники навіть християнських держав завжди придержуються власних прав. Вони часто мішаються до справ, що заторкують людське сумління і спасіння душ, цебто речі, що належать до юриздикції Церкви. Коли ж вона зверне їм увагу на неслушне вмішування в чужі для них ділянки, то не рідко ці провідники обурюються на церковну владу, хоч вона виповняє тільки те, що Христос наказав їй. Ця невпинна пригадка Церкви, щоб керманичі держав не мішалися до справ, що не належать до них, є причиною численних конфліктів, тому Христова Церква не годна ніколи сподіватися повного спокою в світі.

Переслідування Церкви жидівськими провідниками, нехристиянськими і християнськими царями в минулому і сучасному світі, не виключаючи гонення нашої Церкви червоною Москвою, все те наявний доказ, що Христова Церква не мала і ніколи не матиме повного спокою аж до кінця світу чи до настання месіянського Царства. З цього конфлікту зроджувалися мучеництва.

Страждання і мучеництво численних християн не пішли намарно, бо їхня геройська постава і готовість на смерть за Христа здивували навіть самих диктаторів. Тут саме заслуга Церкви, бо своїм моральним впливом вона здержує або принаймні лагіднить і притуплює гін диктаторів до повної диктатури, що скоро перемінилася б у повний поганський абсолютизм, де цар був одночасно керманичем держави і найвищим 'жерцем' цебто панував над тілами і душами своїх поневолених і гноблених підвладних.

І саме тому конфлікти невпинно зроджуються між Церквою і державами, бо в кожнім народі є провідники, що змагають до повної, абсолютної самовлади, якій бажають усе і всіх підкорити. Ця сліпа сила і бажання панувати не терплять ніяких перепон і часто не спиняються навіть перед насильством. Хоч на деякий час вони годні підписати угоду, все таки багато з цих провідників не хоче зрозуміти слів Св. Амвросія: "Божі справи не підлягають імператорові!" Вони не хочуть зрозуміти, що в душі кожної людини є Боже Царство, яке мають шанувати.

Як члени Церкви і держави християни мусять були льояльні обидвом, і ця подвійна льояльність деяким керівникам держави видається зрадою і бунтом проти їх влади і батьківщини.

Церква свідома свого невідрадного положення в світі, тому зрікається навіть давно набутих прав, потверджених колишніми державними мужами і керманичами, щоб тільки спокій панував у громадянстві. Проте вона не може зректися завдання: "Вчиніть всі народи Моїми учнями!", пригадуючи людям їхні обов'язки супроти Бога і власної душі.

Церква як офіційна Учителька Св. Євангелії не може ніколи занехати свою божеську місію в світі цебто перестати голосити світові Царство Христа, як це заявив Сам Спаситель: "На те Я народився і прийшов у світ, щоб свідчити про правду" (Ів. 18, 37). Христове ж Царство є світовим, цебто воно простягається на всі часи, раси і народи. Поширення ж цього Божого Царства в світі було повірене Церкві, тому вона мусить займатися всім тим, що основує, закріпляє і поширює це Царство в людських душах.

Хоч сьогодні Церква старається не мішатися до державних справ народів і тому нема ніякої рації порівнювати її до світових держав, все таки деякі керівники народів криво дивляться на неї, як колись жидівські провідники скрива дивилися на Христа, побоюючись затратити власний престиж, якщо б нарід був пішов за Спасителем: "Ось ввесь світ пішов за Ним" (Ів. 12, 19). І це побоювання, щоб Церква не мала завеликого впливу на життя людей, вистачає, щоб продовжувати конфлікт навіть у християнських державах.

Якщо ж усвідомимо собі, що не тільки держави, але цілий світ має служити Богові і прийняти Христа, без якого нема спасіння, то воно ясно, чому конфлікти між Церквою і державами є майже неуникнимі. Старинний християнський письменник Оріген (185-253) отак висловився про це: "Все було спокійне, заки зачалося проповідування Божого слова. Не було конфліктів, як довго в світі не лунала труба Божого слова. Відколи ж зачато голосити його, то Боже Царство зазнає насилля".

Папа Св. Лев описав світ, в який увійшли Св. Петро і Павло, як "ліс повний звірів, що ричать" і як "океан повний різних струмів". Подібний світ існує до певної міри в кожній державі і кожнім людським серці. Навіть найкраща держава, побудована на християнських засадах і соціяльнім ладі натхненім засадами Св. Євангелії, не зільнять світу від цих конфліктів, які будуть існувати аж до кінця світу, хоч не проявлятимуться завжди з тою самою нагальністю і в тій самій формі, бо в тім самім домі і в тій самій державі проживають перемішані громадяни Єрусалиму і Вавилону, між якими ніколи не буде повної гармонійности. Цим конфліктам не слід нам дивуватися, ані гіршитися ними, бо Христос перестеріг нас про них, заки відійшов до Свого і нашого Небесного Отця: "Слуга не є більший від свого пана. Як Мене переслідували, так і вас будуть переслідувати. як Моє навчання зберігали, так і ваше будуть зберігати" (Ів. 15, 20).

Поки не настане дійсне Царство Христа, поти світ буде "духовним Содомом і Єгиптом" (Одкров. 11, 8), де Церква і вірні її послідовники будуть зазнавати гонень і шикан від тих, що не хочуть, щоб Христос панував над їх душами. Це духові нащадки тих, що в великодню П'ятницю кричали: "Геть, геть із Ним!... Нема в нас царя тільки кесар" (Ів. 19, 15). Церква свідома своєї страждальної долі в світі, бо вона не є утопійною мрійницею. Знає вона, що Христове Царство ніколи не осягне своєї досконалости на цьогочасній землі, бо блуд, насилля, бунт проти Євангелії і людська злоба не дають йому настати, хоч вона трудиться над цим і молиться за це. Церква бореться з різними видами ідолопоклонства, яке невпинно відроджується в такій чи іншій формі. І саме тому кожен ревний християнин у житті і праці стрічається з такими самими труднощами і переслідуваннями як Церква взагалі. Її боротьба є заразом боротьбою кожного її сина та дочки. Якщо б ми були вірніші своїй вірі, то напевно труднощів було б менше і Церква мала б кращу долю в світі. Ось тому за переслідування Церкви кожний відповідає, бо не всі християни, цебто клер і міряни, є такими, якими повинні бути, щоб світ пізнав Христа в Церкві та полюбив Його. Кожен з нас є "Христовою сілдю" для своїх ближніх, тому в нас інші можуть любити або ненавидіти Христа і Його Церкву. Це залежить від того, що вони бачать у членах Церкви. Якщо кожен христи-

янин буде взірцевим послідовником Христа, то напевно в світі буде менше ненависти до Нього і Його Церкви.

Антиклерикалізм минулого століття, що тепер стратив багато зо своєї їді, був часто протестом проти негідних християн, які не відзеркалювали в собі Христа, а радніше притемнювали Його Божеський образ своїм негідним життям. Сподіємося, що поменшення антиклерикалізму слід приписати не тому, що християни стали ні теплими, ні зимними, тому менше прикрі для нехристиян, але тому, що вони стали кращими і ревнішими послідовниками Спасителя, і тому з'єднали для Нього і Його Церкви більше пошани і менше ненависти.

ПІД ЗНАМЕНЕМ ЙОНИ

В. Буженко

По смерті пророка Єлисея Господь послав до невірних жидів нового пророка, що звався Йона. У тому часі столиця Асирії, Ніневія, жила дуже грішним життям. Господь наказує новому пророкові проповідати покаяння асирійцям.

Йона однак не виконав Божого приказу. Замість їхати на вказане місце, він усів на корабель і подався до Тирзису (до Еспанії). В часі дороги розшаліла страшна хуртовина, а моряки кинули жереб, щоб дізнатися, хто винен за це нещастя. Жереб упав на Йону. Він тоді й признався, що не виконав Божого наказу і втікав від нього. І сказав кинути себе в море. Як тільки скинуто його в воду, зараз море вспокоїлося... Йону поглинув кит. Там у череві кита пробув розкаяний пророк три дні й ночі, молячися до Господа за своє спасіння. Врешті третього дня викинув його цей кит на сушу. Тоді пророк без затримки подався на приказане Богом місце, до столиці асирійців, Ніневії.

* * *

Багато було чудесних випадків у Старому Завіті, але про них уже згадки нема. Про інші згадує Св. Павло чи хтось з Апостолів, але про цей факт згадав Сам Ісус Христос.

Було це тоді, коли Христос гостро виступив проти духовних провідників жидівського народу, фарисеїв і книжників. Їхне вперте невірство назвав гріхом проти Святого Духа, який не відпуститься ні в цім, ні в другім житті... І тоді Христос їх назвав плодом гадючим. І додав, що за кожне пусте слово людина здасть рахунок перед Богом, бо зо слів своїх себе оправдаєте і зо слів своїх себе осудите!

Жиди ж, щоб себе оправдати, попросили Ісуса, щоб Він дав ознаку, що Він є Божим Посланцем, і знам'я, щоб могли повірити в Його небесне посланництво. Вони просили якогось дивного і надзвичайного знаку, як от щоб сонце стало на слово Ісуса, чи земля затряслася або й іншого небувалого дива. Однак Христос не творив чудес для заспокоення

людської цікавости! І тому їм нагадав знак, що вже давно відбувся, називаючи ще раз своїм правдивим іменем тодішніх жидівських інтелігентів-лібералів і безвірків, тобто поколінням лихим і розпусним: "Не дасться вам іншого знаку, крім того йониного, бо так як він був у нутрі риби три добі, так і Син Чоловічий буде у нутрі землі три дні й три ночі".

Жиди добре затямили це Христове слово й його належно зрозуміли, бо як похоронено Ісуса, то сказали Пилатові: "Пане, ми собі пригадали, що Цей, ще бувши живим, сказав, що по трьох днях воскресне"... (Мат. 27, 63).

Отож Христос дав знак. Прохання фарисеїв, хоч воно було злобне і підступне, виповнив, та прикінці Своєї земної мандрівки, властивіш уже по смерті, Христос по трьох днях (неповних), як колись Йона з черева кита, так і Він зараз з нутра землі, з нового гробу, що був припечатаний і завалений важким каменем, устав, щоб більше не вмирати, а жити й другим дати життя!

* * *

Ось сьогодні на Христове воскресення ми вшановуємо сповнення Христової обіцянки. А св. наша Церква співає на великоднім каноні св. Івана Дамаскина, у шостій пісні, таке: Зійшов Ти у нутро землі і сокрушив єси окови вічні, що тримали зв'язаних, Христе, і триденний, як від кита Йона, воскрес єси із гроба!

Так, дорогі, сьогодні, коли ми знову незнать уже котрий раз святкуємо цей празник празників і торжество всіх торжеств, сьогодні пригадаймо собі на знамено Йони. Христос показав знак, щоб ми не були невірні, але вірили. Знак Йони уже показався: він перед нами стоїть наче гарний весняний день, наче сонце на синьому чистому небі погідної днини. Маємо особливий найбільший знак, який тільки міг дати нам Син Божий, бо воскресенням Він показав, що може віддати життя і Сам собі його назад узяти, чи краще дати.

Нехай же не буде вже нині між нами душ, щоб не вірили чи сумнівалися про Боже посланництво Христа. Щоб не було нікого, який би ще міг допустити до себе гадку, що наука Того, що сам собі життя звернув і сам з нутра могили повернув, була вигадкою чи неправдою. Ні, якраз воскресення найкраще і найсильніше доказує, що ні одна йота, ні одна риска з Христового закону на марне не піде й не минеться. Навпаки слово Господне тривatиме вовік, бо воно правда. А правда потверджена тою небувалою і нечуваною подією, що ми її звемо Христове воскресення!

Так, дорогі, Христос воїстину встав з могили. Про це впевнився св. Петро і інші апостоли, про це знали певне св. жінки, про це Сам Він звістив найперше Своїй Матері у тім другім благовіщенні, яке попередив Ангел, про це нам незбито довів і св. невірний Тома. Тому ми сьогодні почуваймося справді блаженними, бо ми не бачили, але віримо. Віримо на слово св. Євангелії, віримо на слово Божої і Христової Установи св. Церкви, віримо, бо намарне Христос на знам'я Йони не покликувався!

Ота ж Христова наука має свою незатерту печать, а віра наша має свою підвалину! Смерть райська поконана, змій-ошуканець стоптаний, Христос випив чашу і сидить по правиці Слави. Він і нам місце приготовив в оселях Отця Свого небесного. Тому нині нехай не сумує вірна християнська громада, але наче ангели на небі ликуймо, тішмося, радіймо, плачмо з радости і щастя, бо Христос воскрес—вже більше не вмирає. Воскрес на те, щоб ми з ним співвоскресли. Пішов там, де ми маємо бути.

Отож узброїмся сьогодні наймодернішою і найсильнішою зброєю, яка палить не тільки землю, але й пекло і смерть, тобто вірою, що Христос воскрес!

Так, Він воскрес, направду смерть Своїм сконом на хресті подолав. І нам померлим в Адамі і в наших беззаконнях життя вічне дарував!

Скористаймо з того дару! Бо Христос воскрес!

Направду, воїстину, воскрес!

Смертельний гріх

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ІСУС Христос так сказав до своїх учнів на Тайній Вечері: **"Істинно кажу вам, що один з вас видасть мене." Засмучені глибоко, почали кожний з них запитувати його: "Чи не я то, Господи?" Він відповів: "Хто руку свою вмочить у миску зо мною, той видасть мене. Син Чоловічий іде, як написано про нього, та горе тому чоловікові, що видасть Сина Чоловічого. Було б краще тому чоловікові, коли б він не родився!"** (Матей 26, 21-24).

Дуже часто ми не слухаємо Божих пересторог, але погоджуємося з деякою спокусою. Ми провиняємося перед Богом, переступаємо його святу волю та порядок, що його він установив. Ми свідомо й добровільно переступаємо Божий закон. Ми грішимо.

Багато людей іде так далеко, що вони навіть готові відвернутися від Бога задля деякого проминаючого земського добра. Від Бога вони вище ставлять змислове задоволення або майно або владу або славу. Такі люди тяжко провиняються перед Богом. Вони смертельно грішать.

Гріх може бути смертельним гріхом тільки тоді, коли він відноситься до дуже важливої справи. Наприклад людина поповнила б смертельний гріх тоді, коли б вона втратила віру, попала в розпуку, ненавиділа Бога або ближнього, або вкрала річ значної вартости.

Гріх може бути смертельним гріхом тільки тоді, коли людина, що його поповнює, дуже добре знає що те, що вона робить є поважною справою, все таки вона вповні погоджується на це. Тільки та людина смертельно грішить, що свідомо й добровільно погоджується на гріх у дуже важливій справі.

Смертельний гріх є **дуже поважним злочином** проти Бога. В смертельному грісі саме створіння, людина, бунтується проти свого творця і Господа. Людина зневажає Бога, який є самою святістю, і за невимовну любов відплачується своєму небесному Отцеві та своєму розп'ятому Спасителеві ганебною невдячністю.

Смертельний гріх є також дуже **страшним злом** для самої людини. Він обкрадає людину з життя ласки, Божої дружби та всіх заслуг на небо. Через смертельний гріх людина заслуговує на дочасні кари та вічне прокляття. Часто своїм грігом людина дуже шкодить іншим людям.

Як довго людина, що поповнила смертельний гріх, **не кається,** вона є мертва щодо того життя, яким могла б радіти в небі, тому всі добрі діла, що їх людина виконує в стані гріха, є безкорисні, щоб осягнути небесну нагороду. Все таки за добрі діла, що їх людина виконує в стані гріха, Бог часом позволяє їй радіти земською нагородою, або дає їй ласку навернення.

Коли людина **багато разів** поповняє той самий смертельний гріх, тоді він наперед стається **привичкою,** а вкінці **пороком.** Хто постійно нехтує Божою ласкою, і раз-по-раз грішить, він постепенно стається **сліпим** на Божу правду та **глухим** на заохоти Божої ласки. Він стається **темним** і не розпізнає свого серйозного стану. Він стається **закаменілим** і сам не дозволить собі спастися. Він завжди є в найбільшій небезпеці, щоб померти без розкаяння та назавжди бути відкиненим від Бога.

Людина, що свідомо й добровільно переступає Божі заповіді, **грішить. Людина смертельно грішить тоді, коли поповнює гріх у важливій справі, з ясним знанням і повною згодою.**

Людина повинна стерегтися кожного смертельного гріха тому, що він є **найбільшою зневагою** супроти Бога та **найстрашнішим злом** для неї самої. Наслідки смертельного гріха є страшні. Він обкрадає людину з життя ласки, Божої дружби та всіх заслуг на небо. Смертельний гріх наражає людину на небезпеку вічного прокляття і на дочасні кари.

Ми повинні радше все втратити ніж через смертельний гріх відвернутися від Бога та занапастити нашу душу.

Святе Письмо так каже: **"Є гріх, що веде на смерть"** (І Іван 5, 16). **"Яка ж користь людині, що здобуде ввесь світ, але душу свою занапастить?"** (Матей 16, 26).

Св. Іван Золотоустий твердить, що людина, яка з довір'ям постійно молиться до Бога, ніколи не поповнює смертельного гріха!

ВІНОК РОКУ

Ти знайшла єдиний клад
цей цінний скарб-самоцвіт;
Ти, дитино, ниць припадь
перед чуд Його престіл.
О, дитя, пробач мені,
що турбую я тебе
Прислухатись в пусті
звуки мого А—Б—Це.
Моє дитя, Бог сам заговорив
до серця в тебе. Він там є;
О, залишись в Цареві див,
я ж відійду у тишині.

Гвідо Гезелле.
Переклав о. Б. Курилас, ЧНІ.

1) Чи це правда, що політика—це брудна річ, від якої добрі люди мають здалека триматися?

Політика—це знання або штука політичної управи цебто уряду держави. Політика буде брудною річчю, якщо люди будуть надуживати свого уряду, щоб ширити замішання, незгоду або використовувати громадян для власних цілей або цілей своєї партії. Сама ж собою політика—це добра і чесна річ. Проте її можна легко надуживати, і тоді вона стається зіпсутою політикою або політиканством.

Християни і правдиві патріоти повинні займатися політикою для добра батьківщини, а не для власних користей, бо йнакше ця штука стане політиканством, яке не має ніякої відповідальности.

Якщо б добрі громадяни щиро любили свою батьківщину, то займалися б її добром, виключаючи політикантів з урядів. Тоді не було б зіпсуття в публічнім житті народу і держави добре стояли б.

2) Чому сьогоднішня молодь любить впиватися?

Не вся молодь любить впиватися, бо є багато добрих хлопців і дівчат, що зовсім не вживають алькоголю. В Америці проведено анкету між учнями одного гайскулу. З цієї анкети виходить, що є два рази стільки хлопців аніж дівчат, які вживають алькогольних трунків. Деякі з них подали такі причини вживання алькоголю: бажання показатися кращими ніж інші, намагання доказати, що належать до групи, і страх, щоб інші з них не сміялися, що вони діти.

Тут батьки годні багато вчинити, щоб діти зовсім не пили або принаймні поміркована вживали алькоголь. Годі сподіватися, що діти будуть вистерігатися алькоголю, якщо бачать, що їхні батьки вживають його при всяких нагодах і то часто непомірковано. Добрий приклад батьків—це найкраща наука для дітей.

3) Як англіканці виясняють приявність Христа в Пресвятій Евхаристії?

Не всі англіканці вірять у дійсну приявність Спасителя в Пресвятій Евхаристії. Можна сказати, що між ними є мало таких, що вірять у неї, бо вважають її винаходом католицької Церкви. Навіть ті, що приймають дійсну приявність Спасителя в Пресвятій Евхаристії, заявляють, що не знають, як її вияснити. Інші ж англіканці заперечують приявність Христа в цій тайні. Вони твердять, що там є тільки хліб і вино, хоч по освяченні вони стаються символами чи знаками Христового Тіла і Крови, і ці символи подають душам ласку, якщо вони з вірою приймуть їх.

Вони заперечують, що освячену частицю можна або треба адорувати, бо там нема дійсного Христа, а тільки хліб і вино.

4) Якщо Бог заборонив убивати людей: "Не убивай!", то як можна оправдувати війну або карання смертю злочинців? Хіба це не противиться Божому законові?

Бог заборонив морд, а не військову службу чи справедливу війну або карання смертю злочинців. В слушній війні вбивання ворога не є ціллю вояків, але оборона власної батьківщини та її громадян. Смерть і поранення ворожих вояків або навіть невинних цивільних людей, жінок і дітей це нещасний наслідок, а не головна ціль війни. Ціль війни—це не смерть ворогів, але внеможливлення їм шкодити батьківщині.

Смерть же злочинців—це ніщо інше тільки самооборона громадянства перед шкідниками. Ніхто не має права відтяти собі руки, але коли рука згангренована, то можна відтяти її. Не тільки можна, але й треба це вчинити, щоб рятувати життя людини. Застарілі і непоправні злочинці—це згангреновані члени громадянства, яких воно позбувається через кару смерти, щоб боронити себе самого.

5) Люди багато говорять про поєднання всіх християн в одній Церкві. Чи це можливе? Чи ви дійсно вірите, що колись усі християни поєднаються?

Так, ми віримо в це, бо Христос виразно заявив: "Буде одна отара і один Пастир". Якщо б це було неможливе, то Спаситель був би не лишав нам подібного запевнення.

Ми не є пересадними оптимістами. Знаємо, що Бог не буде робити чуда, щоб поєднати християн. Це не Бог розбив Церкву і поділив її. Поділ Церкви на різні віровизнання—це діло і робота самих християн, що пошматували Христову Церкву, бо більше любили свої національні інтереси ніж Церкву. До поділу Церкви чимало причинилися теж людські пристрасті, незнання, гордість, бажання панувати над іншими, здавлювання національних почувань різних народів, непотрібне вмішування в їхні справи, бажання панувати, надужиття влади, тощо.

Як колись наші предки причинилися до поділу Церкви, так ми і наші нащадки мусимо все вчинити, щоб цей поділ усунути. Якщо це зробимо, то Бог напевно поможе християнам поєднатися в одній Христовій Церкві. (Про цю справу можете більше довідатися з нової нашої книжки "Одність Християнства", щойно вийшла в Йорктоні. Її можна дістати з друкарні Голосу Спасителя").

6) Моя дочка рідко ходила до нашої церкви на богослужби. Як виходила заміж за одного латинника, то ми намовили її, щоб брали шлюб у нашій церкві. Вона не дуже хотіла цього, але вкінці уступила і разом зо своїм нареченим пішла до нашого отця пароха. Парох заявив, що на подібні шлюби треба дизпензи від апостольського делегата, бо шлюб має відбуватися в обряді і церкві молодого. Дочка попрохала його, щоб дістав що дизпензу. Отець парох відмовився це вчинити, бо не бачив ніякої рації. Це нас страшно образило, бо ми добрі парафіяни. Чому священики так поступають?

З вашого питання ясно, що ваша дочка не дуже дбала про нашу церкву, коли рідко ходила до неї на богослужби. Думаємо, що вона ходила до латинської церкви, а в нашій бувала хіба гостем на Різдво та Великдень. Якщо так було, то їй було байдуже, де візьме шлюб. Якщо вона, проживаючи з вами цебто своїми батьками, не ходила до нашої церкви, то як можна сподіватися, що ходитиме до неї, як вийде заміж за латинника?

В такім випадку отець парох добре поступив, бо не було рації прохати дизпензи для дівчини, яка не дбала про свою церкву і обряд перед шлюбом. Інакше було б, якщо б залежало, де візьме шлюб. Так воно не було, бо ви не потрапили защепити в серці своєї

дочки любови до своєї Церкви, обряду і народу. Ось тому вона вже була страчена для нашого обряду навіть перед тим, заки вийшла заміж за латинника. Батьки ж відповідають за те, що не потрапили належно виховати дочки в любові до своєї рідної Церкви.

7) Латинники вже запровадили в Службі Божій і в уділюванні святих тайн свою рідну мову, тому вони розуміють відправи, їх значення й обряди. Коли вже в нас заведуть рідну мову, щоб наші вірні могли так само розуміти свої відправи?

Наша єрархія вже установила літургійну комісію, зложену зо знавців, що має опрацювати тексти, що їх так священики, як вірні вживатимуть при відправах. Ми не знаємо, коли ця комісія закінчить свою роботу і предложить нашій єрархії виготовлені тексти богослужб українською мовою до затвердження. Як це буде готове, то наша єрархія належно повідомить про це своїх вірних.

8) Якщо католицька Церква є Божою Церквою, то чому в ній є лихі люди, що ненавидять своїх ближніх, обмовляють і завидують їм?

Зіпсуття та брак християнської любови між християнами — це знак, що люди, члени Церкви, є тільки людьми, які мають людські немочі, зазнають спокус або не хочуть застосовувати свого життя і поведінки до засад Св. Євангелії та навчання Церкви. І саме з браку християнського духа в деяких християнах походять зіпсуття, гріхи й надужиття між Христовими визнавцями.

9) Якщо сьогоднішні протестанти не відповідають за те, що їхні батьки зірвали з католицькою Церквою, то чому вони так трудяться, щоб завести одність між різними некатолицькими віровизнаннями?

Це правда, що сьогоднішні наші протестантські браття і сестри не відповідають за те, що їхні предки зірвали одність віри з наслідниками Св. Петра в Римі. За цей поділ винні їхні предки, але й частинно винні теж провідники Церкви тих давніх часів, що не проявили в собі Христового духа або не зарадили надужиттям, що попхнуло протестантів до їхніх реформ.

Проте під впливом Божої ласки наші протестантські браття бачать, що лихо доконане їхніми і нашими предками—це тяжка зневага Христа і жахлива рана завдана Христовій Церкві. Ось тому так католики, як і багато некатоликів трудяться, щоб зарадити лихові і завести одність між тими, що вірять у Христа, щоб Церква могла виконати доручене їй Христом завдання, ведучи людей до спасіння.

БОЖЕ ЯГНЯ

Агнче Божий, це перший раз
у мене свято це знаменне;
Звідкіля честь така взялась,
скажіте, любі татку й мене!

Бо я школярка ще мала,
що ледве зло й добро різню,
Володареві ось життя
у серці терем готовлю?

Воно направду незабутнє
від роду в рід, по всі віки,
які діла Господь могутні
для людства вдіяв, ласки ріки.

Отож прошу, батьку-ненько
й вас, друзів моїх, щиренько,
допоможте молитвами,
щоб віддячився я ділами.

Гвідо Гезелле

Переклав о. Б. Курилас, ЧНІ.

Жінки це дійсно незрозумілі сотворіння, бо ще ніякий мужчина не потрапив зрозуміти, як вони потраплять завжди поставити на своїм.

Мій побут у Москві

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Я ПРИБУВ індійським літаком до Москви 27 листопада 1964 р. Зараз по приїзді до готелю Метрополь урядничка Інтуриста взяла від мене паспорт, і його мені звернули, як від'їзджав з Москви до Києва на 1 грудня.

Розложивши речі в чистенькій і гарно влаштованій кімнаті готелю, зійшов надолину до канцелярії Інтуриста, де спитався урядничок: "Де католицька церква? Хочу завтра правити Службу Божу". На це вони відказали: "Ми не знаємо, де католицька церква. Зателефонуйте до американської амбасади, і вони скажуть вам". При тім подали мені телефон амбасади.

Я знав, що в Москві є католицька церква Св. Людвика, але не знав, де вона. Ця церква була колись французькою. Тепер вона обслуговує католиків, що мешкають у Москві, або недалеко Москви.

Взявши телефон, я задзвонив до американської амбасади: "Прошу ласкаво получити мене з капеляном амбасади!" На це якась секретарка відказала: "З котрим капеляном, католицьким чи протестантським?" "З католицьким!" кажу. "Це отець Ришард", відказала секретарка і подала мені число його телефону.

Було це около четвертої години пополудні. Задзвонив до отця Ришарда, але його не було вдома. Він не мешкає в амбасаді, але в приватній кімнаті, доволі далеко від амбасади. Його капличка віддалена яких три кілометри від готелю, в якім я замешкав.

Не було що робити, отож треба було ждати на його поворот. Стало смеркатися. Надворі падав легкий сніг і дув сильний, зимний вітер. Я пішов до канцелярії "Америкен Експрес". Американський серб є головою цього уряду. В канцелярії стрінув дві уряднички. В розмові старша з них спиталася: "Хто ви такий?" "Українець з Америки!" відповів їй. "То ви українець? Я теж українка. Проживаю в Москві зо своїм чоловіком і тут працюю". І ми негайно перейшли на українську мову.

Дивно почувався в столиці комунізму, і вона завважила це. "Чому ви поденервовані?" На це відказав: "Чуюся дивно в столиці комунізму, бо не мало читав і чув про Радянський Союз, терор, поліцію, тощо". "Забудьте про це, і поводіться як у себе вдома!" заявила вона, що й відтоді чинив.

В Москві має бути около 300,000 українців. Моя співбесідничка перепросила мене за те, що вже забула говорити по-українськи, хоч добре розмовляла нашою мовою. "От довго живемо в Москві, і вже трохи призабула українську мову".

Я згадав, що хотів правити Службу Божу, але не знав, де американська каплиця, бо отця Ришарда не було вдома. Шеф канцелярії зачув це і наблизився до нас. "Пощо вам іти до каплиці? Каплиця далеко звідсіля. Тут недалеко є католицька церква. Можете там правити

Службу Божу!" "А де ж ця церква?" питаюся його. "Не знаю адреси, але знаю, де вона, бо кожної неділі вожу туди свою жінку. Вона католичка, а я православний".

Взяв кусник паперу і намалював дорогу, що вела до церковці Св. Людвика, заявляючи, що її тяжко знайти, бо вона на маленькій відлюдній вулиці. "Навіть не питайте нікого, бо ніхто не знає!" закінчив і передав мені свою 'мапу'. Взяв я цей шматок паперу і вийшов з готелю шукати за церквою. Сильний вітер, сніг і вечір не були добрими помічниками. Ходив з годину, шукаючи за церквою, але не знайшов її, хоч до неї не треба було довше іти ніж 15 мінут.

Вкінці стрінув двох молодих мужчин і спитався їх, де католицька церква. Виявилося, що один з них був українцем з Західньої України, а другий росіянином. Почувши, що я українець, обидва відразу заявили: "Підемо з вами і знайдемо!" Переглянувши 'мапку', пустилися в дорогу. По дорозі говорили і жартували. Але й вони теж не годні були знайти церкви, хоч 'перестудіювали' намальовану сербом 'мапу'. Вкінці спиталися одного, потім другого міліцянта (тут поцілію звуть міліцією), але ніхотрий з них не знав, де католицька церква.

Йдемо дальше, бо хлопці не піддаються зневірі: "Мусимо знайти", кажуть вони, "коли вона десь тут є". Вкінці спиталися третього міліцянта, що стояв біля мотоцикля. Він відказав, що теж не знав, але це ніщо. "Пождіть хвилинку", каже до нас, "і я спитаюся". З цими словами подався до телефонної будки і зачав телефонувати. По яких п'ятьох мінутах виходить з будки і каже: "Шкода, не годен знайти. Тут з одного боку є синагога, а недалеко отам баптистська церква, але ніхто не знає, де католицька!" Ми подякували йому і пішли дальше, аж тут за кілька мінут здоганяє нас той сам міліцянт і радісно каже: "Знайшов. Я ще раз телефонував, і таки знайшов її. Вона на вулиці Малая Любянка." Ми подякували йому і подалися на цю вулицю. Проходячи біля неї, я завважив величезний будинок і спитався: "А це що за будинок?" "Це Любянка", каже один з них. "Ага, це та славна Любянка, що в ній ..." кажу я. "Так, це та Любянка, де Сталін тримав своїх приятелів", заявив один з них і обидва щиро засміялися. "Тепер цей будинок служить за інвестигаційне бюро", сказав мені.

Ми знайшли церковцю. Подякував панкам за поміч і удався до церкви. В церкві отець парох, Михайло Тарвидіс, литовець, правив якусь богослужбу. Це була п'ятниця. В церковці могло бути около 30 стареньких мужчин і жінок. Не пригадую собі, чи був хтось із молоді.

По відправі подався до захристії і представився отцеві парохові, прохаючи його, чи міг би відправити Службу Божу в його церкві. Він радо погодився, і я тричі правив там Службу Божу.

Попрощавшись з отцем Тарвидісом, вернувся до готелю Метрополь. Було около дев'ятої години ввечорі. Відчував зимно, бо мав на собі тільки літній плащ, а вітер був доволі

сильний і зимний.

Пішов на вечеру до реставрації в готелі Метрополь. Купони Інтуриста важні в кожнім більшім готелі, тому туристи довільно можуть іти на обід чи вечеру до котрогонебудь із них. За їжу платиться купонами. Вечера була добра, обслуга чемна. Інколи ця обслуга буває занадто повільна для американців, бо на замовлені потрави треба часом досить довго ждати. Я знав про це, бо один австралійський редактор у Сидні, що був у Радянськім Союзі, говорив мені про це.

Мені тільки раз чи двічі трапилося, що мусів трохи довше ждати. Спитався одного з кельнерів про цю справу, заявляючи йому, що чужинці скаржаться на їх повільність. "Чому ви так робите?" питаюся його. На це отримав таку відповідь, що погоджується з правдою. "Ми вже привикли помалу обслуговувати своїх гостей, бо як заскоро подаємо потрави, то скаржаться на нас. Це тільки ви, американці, нарікаєте на нашу повільність!"

Я не знав, чому воно так, поки шведські грачі, що їх стрінув у готелі, не вияснили мені причини. В Радянськім Союзі нема коршем і забавових публічних заль. Хто хоче побавитися, той іде до готелю, замовляє вечеру, напитки, і так проводить цілий вечір, бо більші готелі мають музику і танці. Люди їдять, п'ють, танцюють і так проводять час. Вони не йдуть до готелю тільки їсти, але й теж побавитися. І я бачив ці забави в Москві, Києві і Львові, як пробував у готелях Інтуриста. В готелю Метрополь була навіть саджавка з водою, що в ній пливали риби. Гості можуть зловити собі рибку і кухарі зготовлять її для нього. Одного дня група молодих хлопців зачала ловити ці риби. Один зловив саком одну, але водночас хотів ще й другу злапати. І саме тоді втекла йому перша. Він закликав розчаровано: "Удрал" (втекла), і всі хлопці щиро зареготалися.

По вечері я пішов до своєї кімнати. Крізь вікно було видно Москву, хоч падав легкий сніг. Я поглянув на вежі Кремля, освічені червоними звіздами, і подумав: "Ось центр комунізму" і пішов спати, бо на другий день у сьомій годині мав іти до церкви правити Службу Божу.

Вранці пішов правити Службу Божу. Було коло сьомої години. Надворі падав сніг. Жінки замітали вулиці, як люди спішилися до праці. Проходячи попри дві замітачки, що були старшими жінками, кажу до них: "Добридень". На це одна з них відказала: "А ви хто такі і куди йдете?" "Я католицький священик і йду до церкви правити Службу Божу!" Вони обидві спинилися в праці і здивовано поглянули на мене. Тоді поставив їй питання: "А ви ходите до церкви?" Одна з них відказала: "Ходжу!" Тоді я додав: "А якщо б вони це знали, то що б зробили?" На це моя співбесідничка відповіла: "Знайшли б собі іншу замітачку!" Як вона це сказала, то друга штовхнула її в бік, щоб мовчала, але вона таки дальше говорила: "А може це неправда?" Тоді її товаришка докинула: "Ми обидві ходимо до церкви, але нікому про це не говоримо!"

В Москві, Києві і Львові, де я пробував, бачив, що там сильно дбають про чистість. Сніг ще падає, а люди вже замітають його з вулиць, щоб людям було легко ходити. Міська управа дбає про це і платить замітачам. У Львові бачив, як військо чистило зо снігу вулиці, вивозячи його поза місто. Мій провідник у Львові сказав, що під час жнив військо іде до колгоспів помагати збирати збіжжя.

Ідучи до церкви, завважив, що біля двох крамниць стояло в ряді багато людей. Питаюся якогось мужчини: "На що ви тут чекаєте?" На це дістав таку відповідь: "Бо так треба!" Мене здивувало, бо це було около сьомої години, а крамницю відчиняли аж у восьмій. До того ж на дворі було зимно, падав сніг і дув сильний вітер. В готелі пояснили мені, що це не мешканці Москви, але ті, що з провінцій приїжджають до столиці, ждуть перед крамницями, щоб на Різдво купити найкращі речі. Хто перший увійде, той забирає з крамниці те, що найбільше йому подобається.

В церкві Св. Людвика було декілька жінок і мужчин. Це були старші люди. Відправив Службу Божу і вернувся на снідання до готелю. Вулицями, що я проходив, люди дальше згортали з них сніг. Це мені подобалося.

На снідання можна собі замовити те, що кожний бажає, кашу, яєшницю, білий або чорний житний хліб, тощо. Я завважив, що жінки, які обслуговували гостей, були собі доволі грубенькі. Під час побуту я навіть раз зажартував собі з них, на що одна відказала: "Ми любимо їсти. Наші чоловіки люблять, як ми грубі. Ми не такі тоненькі як американки, що обмежують своє снідання до сто грамів, бо лякаються бути товстими."

ПСАЛОМ 146

Хвали, душе моя, Господа! Буду хвалити Господа, поки життя мого,
Співатиму псальми Богові моєму, доки буду жити.
Не покладайтеся на вельмож, на сина чоловічого, який спасти не може.
Виходить його дух, і він повертається в землю, і того ж дня гинуть його задуми.
Щасливий той, кому Бог Якова дає допомогу
В кого надія на Господа, Бога свого, що створив небо і землю,
Море, й усе, що в них; що вірність береже повіки,
Що пригнобленому чинить правосудця; що дає хліб голодним.
Господь визволяє в'язнів, Господь відкриває очі сліпим,
Господь випростовує похилих, Господь любить праведників.
Господь захищає захожих, підтримує вдову і сироту,
Дорогу ж нечестивих відвертає.
Сіоне, Господь, твій Бог, буде Царем повіки.

(Цей псалом уживається часом замість другого антифона під час Божественної Літургії).

Біблія помагає людям пізнати Христа і полюбити Його

ХРИСТОС—це осередок Старого й Нового Завіту, тому й усі книги Св. Письма звернені до Нього. Ніхто не може бути байдужним супроти Божого Сина, що стався чоловіком і помер за наше спасіння. Кожен мусить зайняти супроти Нього якесь становище, прихильне чи вороже. Багато людей не дбає про Христа, бо не знає Його. Якщо б вони розчитувалися в Біблії, то пізнали б Його, переконалися б про Його божество, побачили б Його доброту і ласкавість до людей, ну й полюбили б Його, бо Св. Письмо помагає пізнати Спасителя. Він Сам сказав до фарисеїв, Своїх ворогів, що переслідували і ненавиділи Його: "Досліджуйте Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя. Вони ж свідчать про Мене" (Ів. 5, 39).

Без Христа нема надії на вічне життя: "Бо під небом нема іншого ймення, даного людям, яким ми мали б спастися" (Дії: 4, 12). Христос—це дорога до спасіння, бо Він вислужив його всім людям і провадить їх до нього, якщо вони слухають Його голосу і коряться Його законам. "Отче, прийшла година, прослав Свого Сина, щоб і Син Твій прославив Тебе, бо Ти дав Йому владу над усяким сотворінням, щоб Він дав життя вічне всім тим, що Ти Йому дав. Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що Його Ти послав" (Ів. 17, 1-3).

Один військовий капелян, чужинець походженням, подорожував по Україні в уніформі капітана чужої армії. Було це по закінченні другої світової війни в 1945 р. Україна ще кипіла від революційних заворушень і боротьби проти московських комуністів.

Цей капелян, о. Юрій, стрінув одного молодого українця, що, пізнавши в ньому Христового священика, розповів йому історію свого життя.

Був він вихованком комуністичних шкіл, в яких наслухався дуже багато безбожницьких засад і пропаганди. Раз відвідав знайому родину і там попалася йому в руки Євангелія від Св. Луки.

Став розчитуватися в ній і зобачив брехню комуністичної пропаганди.

"Отче", заявив посеред сліз, "нас учили, що Христос був ворогом бідної, робучої кляси, бо Він стояв за багачами і буржуями. Він же помер за нас, бо любив нас... Мене вчили боятися та ненавидіти Його... Ох, яку велику кривду я вчинив Йому!"

Отак читання Св. Євангелія запровадило молодого комсомольця до Христа і розпалило в його серці любов до Спасителя.

Безбожна пропаганда в одній хвилині стратила всю вартість в очах цього юнака. Христос став його провідником посеред червоної темряви на шляху життя, де немало перехресть і небезпек.

Св. Евфросина, українська черниця, дочка полоцького князя Юрія, нащадка Володимира Великого, зреклася світу і присвятила життя службі Христа і ближнього.

Господь особливіше любив цю невинну дівицю від її народження. Як її товаришки захоплювалися чаром юности і мріяли про майбутнє життя посеред теплого родинного вогнища, Евфросина читала Св. Письмо і роздумувала про вічні правди. Перед душею ставав Божественний Спаситель і гейби промовляв до її палкого, юного серця: "Евфросино, любиш Мене?" На одушевлену відповідь: "Так, Господи, Ти знаєш, що люблю Тебе!" Спаситель продовжав: "Чи сильно любиш Мене? Чи любиш Мене більше ніж

АПОСТОЛ

(Євр. 11, 9-10; 17-23; 32-40)

Браття, Авраам вірою прийшов до обіцяної землі як до чужої країни і проживав там під шатром подібно як Ісаак і Яків, що разом з ним були наслідниками тої самої обітниці; бо чекав на місто з підвалинами, яких сам Бог був архітектом і будівничим.

Як Бог випробовував його, то Авраам, скріплений вірою, був готовий принести в жертву Ісаака. Це той, що отримав обітницю, мав принести в жертву свого одинака, про якого було сказано: "Твої потомки будуть покликані (до віри)!" Так він поступив, бо був переконаний, що Бог навіть з мертвих може воскресити людину. Тому отримав назад свого сина, що мав служити за прообраз.

Вірою Ісаак поблагословив Якова та Ісава, навіть як ішло про майбутні (месіянські) добра. Вірою умираючий Яків поблагословив кожного Йосипового сина і поклонився (Богові), спираючись на вершок своєї палиці. Вірою умираючий Йосип згадав про вихід синів Ізраїлевих (з Єгипту) і зарядив, що слід зробити з його тліннимн останками. Вірою батьки три місяці тримали новонародженого Мойсея в укритті, не лякаючись царського розпорядку, бо бачили, що він був гарним хлопцем.

Чи треба ще більше говорити? Мені забракло б часу, якщо б почав оповідати про Гедеона, Вараха, Самсона, Єфтая, Давида, Самуїла і інших пророків, що вірою перемагали царства, заводили справедливість, осягали те, що було їм обіцяне, замикали пащі левам, гасили пожежі, тіскали від вістря меча, ставали сильні, хоч самі собою були слабі, виявлялися хворобрими в боях і змушували до втечі війська нападників.

Між ними були жінки, що бачили, як їх мертві діти воскресли. Інші давали себе закатувати на смерть в надії на краще воскресіння, але не погодилися на звільнення. Ще інші зазнали наруг і бичування, ба й навіть кайданів і тюрми. Їх каменували, живцем розрізували пилою, випробовували і вбивали мечем.

Зодягнені в овечі та козячі шкури, вони тинялися серед недостач, біди і неприємностей. Ті, що світ не був вартий їм, блукалися, шукаючи притулку в пустинях і горах, в печерах і земних яругах.

Хоч всі вони були добре випробувані в вірі, однак не отримали обітниці (Христа), бо Бог, застерігши для нас кращі ласки, не хотів, щоб без нас осягнули досконалість.

увесь світ, своїх батьків, себе саму?"

Отакі роздумування сповняли душу молодої і вродливої дівиці. Не дивниця, що Евфросина відкинула руку численних княжих і боярських синів, які намагалися здобути її серце. Це серце належало до Христа. Евфросина порівнювала земських з Небесним Женихом і Христос виходив Переможцем у її серці. "Хто бо годен рівнятися з всемогучим Божим Сином? Хто Йому рівня між синами людськими?" говорила молода дівиця.

Поведінка дочки, брак зацікавлення світом і відмова вийти заміж не мало дивували навіть її власних батьків. Вони рішили силоміць зламати "химерність" дочки і заручити її з гарним, багатим князенком, який захопився її красою, скромністю і добротою.

Евфросина довідалася про таємне рішення батьків. Не кажучи нічого, покинула батьківський дім і ніччю втекла до дівочого монастиря.

Іван Папіні, італійський письменник конвертит, каже: "Свята Євангелія, апостольське передання і Церква—це місце, де можна знайти Христа. Хто відкидає Євангелію, той мусить усе відкинути і закликати: 'Ми не знаємо нічого!' "

Не лякається ризків той, хто має при собі Господа Ісуса, який просвічує його ум і порушує серце ніжним голосом Божої-ласки: "Ось правдива дорога! Йди сюди чи туди!"

Життеві перехрестя не страшні і риски не бувають небезпечні для тих, що прийняли Христа за свого провідника на шляху життя. "В усьому перемагаємо Тим (Христом), що полюбив нас",—кличе Св. Павло (Рим. 8, 37).

Хто не хоче знати Христа і слухати Його, той зрікається Божого благословення за життя та вічного щастя по смерті. Св. Павло не вагається кидати анатему на тих, що не хочуть любити Спасителя: "Якщо хтось не любить Господа, нехай буде проклятий!" (1 Кор. 16, 22).

В світі є багато книжок, що говорять про Христа, описують Його життя та діяльність. Де ж краща книжка, як Св. Біблія? Папа Лев XIII каже, що на сторінках Св. Письма, особливо в Євангелії, "стоїть перед нами живий образ Христа, що роздає потіху в клопотах, додає відваги вправлятися в чесноті й чинить притягальною любов Бога". Тому слушно Св. Єронім говорив: "Хто не знає Св. Письма, той не знає Христа". Хто ж не знає Христа, той не знає, чому живе на світі й як йому поступати на цій долині сліз. Де ж краще можна пізнати Христа ніж у Біблії, що вся звернена до Христа? Там описане Його народження, Його діла, чуда, наука, страждання, смерть, славне воскресення і вознесення. Як же ж можемо знати Його земське життя, якщо не читаємо Св. Письма?

В часі корейської війни Св. Письмо врятувало життя одному американському воякові, Павлові Монтелонго, з Техсас. Павло був шофером. Раз їхав автом, як нараз комуністи почали обстрілювати фронт. Шрапнеля вибухла 15 стіп від нього. Відламок вдарив вояка, продіравив його військову блюзу і повалив на землю. Лі-

кар кинувся до нього, думаючи, що вояк уже мертвий. На превелике здивування знайшов великий відламок кулі на Св. Письмі, що вояк тримав у кишені. Це була мала кишенковак нижечка, що вміщала навіть не цілу Біблію, а тільки Новий Завіт. Христос показав чудом, як подобаються Йому ті душі, що люблять Святе Письмо, читають його і намагаються жити так, як воно велить.

СВЯТЕ ПИСЬМО

Сатана промовив до Єви: "Чому Бог заборонив вам їсти з усякого дерева, що в саді?" Єва відказала змієві: "Нам дозволено їсти плоди з дерев, що в саді. Тільки плід з дерева, що посеред саду, Бог наказав нам: 'Не їжте того, ані не доторкайтесь, а то помрете!' На це змій відповів жінці: "Ні, напевно не помрете! Бог знає, що коли скуштуєте його, то відкриються в вас очі, і ви будете як Бог, що знає добро і зло"... І так бідна обманена прамати людського роду "взяла з нього плід і скуштувала і дала чоловікові, що був з нею, і він теж скуштував" (Бут. 3, 1-6). Отак Адам і Єва допустилися первородного гріха, що стягнув на них самих і на їхніх потомків безчисленні лиха, страждання і смерть, бо кара завжди йде за гріхом.

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,
YORKTON, SASK., CANADA.

SHE WAS THERE!

by Elio Gasperetti

"STRIKE the shepherd that the sheep may be dispersed" (Zach. 13:7). In anticipation of His coming crucifixion, Our Lord aptly applies these words to Himself and the Apostles.

After Our Lord is apprehended in Gethsemani, the Apostles disappear from the scene. There are only brief glimpses of Peter, John and the traitor Judas.

One of the striking things about the events of the two days following the crucifixion is the passive role played by the menfolk. For the Apostles, for instance, life has stopped. They are disillusioned, frightened, unable to act — truly scattered sheep.

It is the women who take action. Except for John, it is only women who stand by the foot of the cross. As grief stricken as the Apostles, they yet instinctively realise that somehow life goes on and there are practical facts to be faced. True, they have taken second place at the burial, where political pull and physical strength were involved. But we are immediately made acquainted with their intention of returning to the tomb.

Undoubtedly they must have felt there was much work left undone at the burial, which, due to the closeness of the Sabbath, must have been a hurried affair. The women carefully noted the location of the sepulchre and then patiently waited out the Sabbath in compliance with the Torah.

NAMED

Who were these women? Combing the various lists, and keeping in mind that there were probably others, we find five different women mentioned, four of them by name. The one whose name is not given is "the mother of the sons of Zebedee." Then there are Mary, the mother of James and Joseph, Joanna, the wife of Herod's foreman, and Salome. Some identify Salome with the mother of the sons of Zebedee but this theory has not been proven.

But the woman who completes the list is the one woman no Gospel author leaves out. John speaks only of her, while the others all number her first. She had been one of those standing by the cross. After the burial she had lingered by the tomb with the mother of

James and Joseph, after the others had gone. But the time is not far off when Mary Magdalene will have her very own moment of glory.

There is no doubt that Mary Magdalene had enjoyed some sort of notoriety before Our Lord crossed her path. But what kind of notoriety? Mark and Luke tell us that Jesus rid her of seven devils. Is this a metaphorical reference to a conversion from the seven deadly sins? Or is is simply what it says — exorcism from diabolical possession? Whichever it is, this is all we are definitely told about Mary Magdalene's past.

The reader's protests are almost audible. Isn't Mary Magdalene the sinner who wept at the feet of Jesus and was forgiven because she had loved much? Isn't she the sister of Martha and Lazarus of Bethany?

Catholics and non-Catholics of Western Christendom will swear she is. Catholics and non-Catholics of Eastern Christendom are equally sure she is not. The Eastern view seems, at least in part, to be better supported by the evidence.

By what reasoning are Mary of Magdala, Mary of Bethany and an unknown sinner combined into one? The connecting link seems to be the unknown sinner. There is a certain surface similarity between the incident involving her and one of the events in the life of Mary of Bethany. In both cases Our Lord is anointed with perfumed oil, and in both cases the woman uses her hair to wipe off the excess. In both stories the women is reproached and Our Lord defends her. Furthermore, both incidents occur in houses whose owners are named Simon.

But there the similarity ends. The unidentified sinner appears early in Our Lord's public life, at a house in Galilee belonging to a Pharisee named Simon. Mary of Bethany performs her action shortly before Our Lord's death at a dinner given in Bethany, near Jerusalem, by one Simon who is called "the leper." The woman in the earlier case enters the house uninvited, weeps at Our Lord's feet and is taken to task by the man of the house as a woman of loose behavior. But the sister of Lazarus and Martha is obviously an invited guest and gives no indication of having wept. She is reprimanded, not by the host, but by the Apostles, and that, not for scandulous living, but for wasting expensive perfume. Our Lord intervenes both times. But He upholds the former act of perfect contrition, while He defends the latter for her generous and well-intentioned act of worship.

COMPANION

No, there is nothing in the Gospels to suggest that the sister of Martha and Lazarus was not considered a "respectable" woman. She is surely not the unnamed sinner.

Nor is she one with the Magdalene. The Gospels explicitly state that Mary Magdalene was one of the constant companions of Our Lord since the early days of His public ministry. But the other Mary is never seen except during the visits of Our Lord to Bethany.

What of Mary Magdalene and the unknown sinner? Here the indentification can neither be proved nor disproved.

At any rate, it is not because of her past — whatever it was — that Mary Magdalene deserves to be remembered.

Even the non-believer is acquainted with the spectacle that greeted the women on the morning they returned to the tomb. "He is not here," the angel told them; "He is risen." And these quietly heroic women brought the news to the inert Apostles.

Sceptical at first, Peter and John went to see for themselves. But they and their fellow Apostles seemed incapable of overcoming their paralysis, and their only reaction was to return to their quarters. They had obviously not understood.

FINAL BLOW

Mary of Magdala had not understood either. But once more she kept her vigil by the grave as she had done after the burial. The disappearance of Our Lord's body must have been, to her, the final blow. But she had one last tribute — the tribute of tears — and that she now offered.

Suddenly someone addresses her from behind. She turns, but in her distraction, does not recognize who it is. Only when He speaks her name does everything become clear. It is the Master, and she rushes to cling to Him. But He wards off her touch and tells her instead to give the Apostles the news of His impending ascension to the Father.

There is no more weeping now. For the Magdalene, knowledge has supplanted faith, and she bears the tidings joyfully to the Apostles.

To the Church she will always be "the Apostle to the Apostles." She saw the final proof of Our Lord's humanity — His death and burial. And St. Mark tells us she was the first to witness and announce the ultimate proof of His divinity — His risen Self (Mark: 16, 9-10).

PRIVILEGE

This was a singular privilege she received — and she had earned it. It is immaterial whether she mad much or little to be forgiven. What matters is that, more than anyone else, except Our Lady she persevered in her love and devotion to the end. When all others left, she remained.

She seemed to have every reason for leaving. A person to whom she had given three of her best years was gone (or so it seemed). She might, like the Apostles, have given up and done nothing.

She might, like her female companions, have done all that was humanly expected and let it go at that. But though God seemed to have abandoned her, she did not abandon God. Thus did she merit the sight of the God-man in his glory, and the privilege of bringing the news of His Resurrection to the Apostles.

COME, FOLLOW ME..."

One day Our Blessed Lord was out preaching and teaching, and seeing the crowds coming towards Him along roads and byways, He called the attention of His companions to the newcomers, whose souls He likened to a ripe harvest.

Then Jesus told His disciples to ask God to send many labourers that the harvest might be gathered and not left to perish.

Today, priests and religious are needed as never before. So we too are duty-bound to plead with the Father that vocations might flourish. And, boys and girls, if in your hearts you feel that Our Lord is prompting you to give yourselves wholly to His service, don't refuse Him as so many have done and ever shall. Ask Jesus to grant you the grace of generosity and courage. Had the Rich Young Man paused before rejecting an Apostolic vocation, and cried aloud: "Lord, of myself I cannot leave my home and riches; do you please strenghten me," the sad, sad story of his turning away would never have been told. — Sister Margaret Mary

---

Three things daunt me somewhat, a fourth I do not face. Gossip of the streets, the judgment of the rabble, and the false charge preferred... But there is no affliction that wrings the heart like a woman's jealousy. Once a woman grows jealous, her tongue is a scourge to all alike" (Eccli. 26; 5-8).

Cardinal Slipyj's Allocution to Pope Paul VI

DURING the audience of the large Ukrainian group with Pope Paul VI on February 25, 1965, His Eminence Joseph Cardinal Slipyj delivered the following address:

"Holy Father!

"When in our humility and modesty we look upon the arena of world events we see above all the gigantic efforts of Your Holiness to bring about the unity and preserve humanity from conflicts and war, and especially to bring about the unity of Christ's Church, torn by conflicts stemming from human weaknesses and frailties and to restore to Her bosom all and particularly the separated Christian Churches and communities, so that the Church of Christ may have a beneficial influence also upon earthly actions of states and peoples and fulfill in dignity Her tasks imposed by Christ the Lord.

"We are happy and grateful to Your Holiness for Your great endeavors in reaching out to our suffering Church and people and embracing them under Your Holy protection.

"The political conditions of the past and the fact of being situated at the crossroads between the East and the West, with the often contradictory aspirations, weighed heavily upon our unity and contributed in large measures to religious, political and national strife and discord. And when we look today upon the sad past, we cannot but be most joyfully thankful to the Apostolic See for always striving to strengthen and unite our religious and political forces and instill in our souls the great power of unity. For the wisdom of the ancient Roman adage is that: Ubi est concordia, ibi victoria est (Where there is unity, there is victory).

"In the ancient past Apostle Andrew endeavored to unite the warring tribes in our land with the help of the Gospel. This word was also preached by Pope Clement. His remains, found by the Slavic Apostles Cyril and Methodius who went to the Khazars on the Volga, also fulfilled a salutary mission among our people of awakening the veneration of Pope Clement, forgotten in the wake of the great folk migrations. His remains, brought to Rome, became a new stimulus for unity with the Apostolic See. It was Princess Olga who first sent her legates through Emperor Otto in 959, asking that Catholic bishops be sent to her land. Subsequently, Papal emissaries came to her grandson, Great Prince Yaropolk, and afterwards on three occasions the Papal legates came to Grand Prince Volodymyr in Kiev, bringing the remains of Pope Clement and recalling his martyred death in our lands.

"It was for this reason that St. Volodymyr took the relics from Khersones and brought them to Kiev.

"These exchanges of legates by Grand Prince Volodymyr were intended to strengthen the great Kievan State, just as the Church of Christ had already strengthened the peoples of Central Europe.

"Then, other important events followed, such as the nomination of Grand Prince Iziaslav and his son, Yaropolk, as rulers of Kiev by Pope Gregory VII ;the nomination of Prince Danylo as King by Pope Innocent IV in 1253; the elevation of Metropolitan Isidore of Kiev to the dignity of Cardinal; endeavors at the Council of Florence for the restoration of unity of our Church with the Apostolic See; the Union of Brest of 1596, and its (Apostolic See) further efforts for the rebirth of our Church, state and people — relentlessly pursued by the Apostolic See through centuries of history, if occasionally interrupted by man's quarrels and strife.

"We cannot begin to enumerate at this audience all of the graces received nor can we fully express our deep gratitude for them.

"But ever mindful of all previous graces bestowed upon us, we wish to pay our homage and express our heartfelt filial gratitude for accepting this humble servant into the College of Cardinals and, through the elevation of his modest person, recognize the sufferings of our people!

"Your Holiness! Thousands upon thousands of thanks from those who could come, and ever more from those who could not come to Your Holiness and express their deep feelings of love and filial loyalty. In these difficult times the nomination of our cardinal, fourth in history, moved deeply the hearts of our people, grieving and downtrodden, and elevated them in the eyes of other peoples as never before.

"Please accept, our Holy Father, from our trembling lips, this heartfelt filial gratitude and kindly bestow upon us Your paternal Apostolic Blessings that we may continue in our work for the strengthening of our unity with the Apostolic Throne."

— (The Ukrainian Weekly)

MOTIVE FOR GENEROSITY

St. Basil the Great, who died in the year 379, was widely known for his works for the poor. He organized soup lines, a system of relief, and a combination hospice-hospital-school. (In his sermons he could direct and compromising, showing little patience with hypocrisy, which sometimes causes the rich to refuse alms:)

"You refuse to give on the pretext that you haven't enough for your own needs. But while your tongue makes excuses, your hand convicts you — that ring shining on your finger silently declares you to be a liar. How many debtors could be released from prison with one of those rings? How many shivering people could be clothed from only one of your wardrobes? And yet you turn away the poor empty-handed ... You are poor? But there are others poorer than you. You have enough to keep you alive for ten days — but this man has enough for only one ... Don't be afraid to give away the little that you have. Don't put your own interests before the common need. Give your last loaf to the beggar at the door and trust in God's goodness."

Historic Pronouncement of Pope Paul

Encourages Ukrainians to Unite

"Be loyal, brave and steadfast! Pray to God and have faith that the Ukrainian people will not perish, but will triumph in victory."

THE above words were spoken by His Holiness Pope Paul VI during a special audience with the Ukrainian delegation in Rome on February 25, 1965. The text of the Pope's address in Italian reads in translation as follows:

"Monsignori, Cardinal, Brothers and Sons.

"In these brief words We wish to express Our great joy in meeting you on this particular occasion.

"We wish to share with you Our thoughts and feelings born in Our soul at this joyful moment.

"First of all We wish to tell you why We have elevated Joseph Slipyj to the dignity of cardinal.

"In summing up these feelings, We wish to tell you that in doing so We wanted to express Our deep respect for Monsignor Joseph Slipy and for the entire Ukrainian people.

"What is binding Us with the Ukrainian people are the unforgettable events of Our life and Our pleasant memories. We had an opportunity to meet personally with Monsignor Andrew Sheptytsky in one of the most difficult periods of his life.

"This honor for Us occurred at the time when We stayed in Warsaw for a few months, in the period of your history when the problem of Lviv and those parts of Ukrainian territory which were subsequently incorporated into the Polish state had emerged in full force on the international political arena. It was at that time that We had ample opportunity to learn about the Ukrainian national and political problems and the aspirations, and sufferings of the Ukrainian people.

"By elevating to the dignity of cardinal a Ukrainian Metropolitan We wished to attest to the whole Church and the entire world that his suffering, his steadfastness in the confession of Christ's faith, and his heroism are the priceless treasures of the universal Church and belong to the history of all ages.

"To you, my Ukrainian sons — scattered throughout the whole world — and We know well how staunchly you preserve your traditions and the special care with which you endeavor to retain your beautiful rite, your language and your culture — We wished to give you through the elevation of your Metropolitan before the eyes of the Church and the whole world, a high and authoritative leader on whom you could rely and whom you could trust implicitly.

"We also wish to reveal to you Our other intimate thought. When your Cardinal spoke, We could not understand, as We do not know the Ukrainian language. But We did understand one phrase of greatest importance which the Monsignor Cardinal uttered in Latin: Ubi est concordia, ibi victoria est (Where there is unity, there is victory). This is the very living truth! We wish to reveal that by the elevation of your great Metropolitan to the dignity of Cardinal, We wanted to give to you, Ukrainians, a high spokesman for your unity, to establish a strong centre of your religious and national and cultural life.

We announce this important truth in the strongest possible manner, my Ukrainian sons: if you are united among yourselves, you will remain nationally alive, you will develop, you will grow in good and great deeds, you will cultivate the virtues of the Gospel, you will possess great power and resistance, which you shall need in order to sustain all the sacrifices, labors and endeavors that the future will undoubtedly demand of you in the struggle for the preservation of your national name.

"We have other deep feelings that we wish to reveal to you.

"In placing before the eyes of the universal Church and the world the heroic Ukrainian Metropolitan and the entire Ukrainian people, We had and have the intention of reviving in the Ukrainian people new and great hopes. Continue your struggle! Lift up your spirits, my dear Ukrainian sons! Work and pray and rely on God! May the Almighty bless your efforts and fulfill your hopes and desires!

"Let these words of Ours remain in your hearts forever in memory of Our meeting today:

"Be faithful! Be strong, brave and steadfast! Pray to God and have faith that the Ukrainian people will not perish, but with God's help and under prudent guidance of your leaders will triumph in victory!"

— (The Ukrainian Weekly)

Now another portion of that pledge which was left with the Church to comfort her is the Body of Christ and His Blood which are offered on the altar of the Christians.

The Body which was hanged by the disbelieving Jews out of spite and envy; and which after a three days' space arose from death; and which sits on the right hand of God the Father in heaven, in glory and majesty, before the angels of heaven: it is of that Body, as it is in the great glory, that the righteous partake from the Table of God, i.e., the holy altar. For that Body is the believers' rich provision for the way, as they journey on the path of pilgrimage and penitence in the world here below unto the heavenly fatherland. It is the seed of the resurrection unto life everlasting, to the righteous. On the other hand it is the origin and cause of stumbling to the impious, who do not believe it; and to the carnal, who though they believe, do not discern (distinguish) it.

In the Lord I find my stronghold, in my God's help I trust. He will punish the wrong done, destroy them in their wickedness (Ps. 93, 22).

A wife is bound as long as her husband is alive. But if her husband dies, she is free. She may marry the man of her choice, provided he is in the Lord" (I Cor. 7, 39).

Appeal To Conscience

M. Schudlo, C.SS.R.

THERE are many so-called Christians in our days who show a marked tendency towards an extreme situation-ethic. When a problem arises which involves some moral issue, they try to calm themselves, saying: "I must work this out with my own conscience and do what my conscience tells me." They do not make the necessary effort to find out what the Law of God or of the Church says about, because they refuse to confront themselves and their actual behavior with the moral standards of the Church. They are afraid that God or His Church will not approve of their behavior, and thus they reject the teaching of the Law of God, because it condemns their immoral and un-Christian action or behavior. And yet they try to explain and justify their action by saying that the teaching of the Church does not bind them in their special situation. They say that their conscience tells them to do so and so and that they take it on their own conscience. They think that Our Lord spoke only in general terms or too 'theoretically', and that the priests or the Church have no idea of the situation. This is one of the examples of a situation-ethic at work, although many would not perhaps recognize it as such.

Besides the unhealthy situation-ethic there is also a certain kind of mystique of sin. But what does it mean in practice? Well, a man may look around himself and see moral failures and guilt around him, such as broken homes, divorces and remarriages, juvenile delinquency, loose morals .... The sight of these evils which too often man experiences in himself and others lead him to believe that everything is lost. He cannot be good according to the standards of the Gospel teaching. It is a collapse of man's good will to know and to do the right things in life, business, marriage and amusements. Although he is conscious of his guilt because of the violation of God's law, he still succeeds somehow, even in this guilty situation, to feel God's mercy as still being with him. He tries to justify his behaviour by quoting Our Lord as saying that He did not come to call the just ones, but to die for the sinners. And he prays and beats his breast, saying: "Lord, be merciful to me, a sinner!" At the same time he makes no effort whatsoever to avoid sin and to straighten himself up. He just gives God's mercy an opportunity to manifest itself upon him. He does not try to avoid sin. He just trustingly lets himself be taken hold of by God's grace and kindness!

By following such a line they come to believe that it is not necessary to lead a good Christian life according to the maxims of the Gospel and the Commandments. They somehow try to convince themselves that the only real and possible way of being a good Christian is not to observe the Commandments, but to fall down at God's feet in guilt and despair as if the state of complete moral collapse were the only way to lead us to God, because He is infinitely merciful, beyond our sins and desertions. They do not want to change themselves and their life, hoping that despite their moral failures God will save them unchanged, as it were, from the outside.

This is the reason why some invoke a general and universal salvation for all men, regardless of their earthly life. They hold that all men are saved, because the Son of God died for all. And the best kind of 'co-operation' with the salvation of Christ is to share in the world's guilt and excesses by humbly becoming guilty and sinful with it. Thus some men keep sinning, till they become moral wrecks, thinking that faithfulness to the teaching of Christ is of no importance for actual Christian life. This is the morbid mystique of sin that is inondating the modern world, and the danger of this satanic mystique is not too far from everyone of us.

It is true that every man must obey his conscience, for conscience is the most intimate and immediate giver of moral orders which men must follow in their daily life and activities. Men must obey their conscience in the concrete even when their conscience is objectively wrong, if they do not know it. Even in such a case man is obedient to God and is paying homage to His goodness, because his conscience is guiltlessly misinformed. It must be said, however, that no conscience is infallible. It can easily make mistakes, and sometimes it is hard to distinguish the voice of conscience from the voice of passion, convenience and spiritual primitiveness. It is clear that conscience must be rightly formed to be a real and truthful guide on the path of salvation, otherwise men will be responsible for their wrong-doing. For this reason every man is bound to inform himself about his religion and be prepared to accept instruction from the word of God and every lawful authority which teaches in the name of Christ, no matter how difficult it sometimes might be to conform to its instructions, for there is no room for private morality outside the framework of universal Christian morality. No one is ever allowed to go outside it by following his conscience. If his conscience contradicts the law of God, he must reform it by getting better acquainted with the teaching of the Gospel, for God cannot contradict Himself when He speaks through the Gospel or through the conscience of a man.

A true Christian does not become a perfect follower of Christ by casting off the universal laws and norms preached by the Church of Christ and by appealing to his 'unique' situation and one's own conscience, but by applying the universal Christian norms to his own thinking and living, for morality is essential to a Christian life. And the fulfillment of the Commandments is an essential part of Christianity as such, and not just an indifferent matter which can be taken or left out as a man may please. When the whole Church in her everyday teaching tells its members that such and such a thing is a Commandment of God, it is preserved from error by the assistance of the Holy Spirit, and thus it is the will of God that man accept it in conscience as a rule which God wants them to follow, if they wish to secure their eternal salvation.

No one should defend himself by invoking the example of some respectable people who do the same. These respectable people may know the will of God, but refuse to do it. And their blindness may easily be just punishment and the result of their sinfulness, for which they are still responsible. For this reason no one is allowed to say: "Oh well, I will square it out with my conscience. The priests do not know my situation. What they say to us is just red tape. I will make it right with God."

It will not be the voice of conscience, but the voice of their bad inclinations when this voice does not agree with

the authoritative teaching of Christ's Church. The priests are not erecting red tape, but they tell their faithful what the will of God is. They tell men what must be done to please Him. We cannot claim to have the Holy Spirit, if we do not try to fulfill the law of God. Every sinner can find salvation in Christ, if he confesses his sin and promises an amendment, not when he invokes Christ and continues to offend Him by his un-Christian behavior. No one should say that man can do whatever he likes if he loves God, because we cannot love Him if we do evil. Unfortunately there are countless Christians who live in sin, do nothing to get rid of it, and still claim that they love God. They are trying to unite light and darkness, Christ and Satan, in their moral life, but it is not possible. It is not a Christian life, but a caricature of it. Such a life leads no one to God and to heaven. It is true that God can write straight on crooked lines, but no creature has the right to draw crooked lines in his book of life. If he invokes his conscience, he should realize that it is not really the voice of God, but the fatal voice of his self-delusion, for he sets up his own Christianity against the Church's teaching, which is a real and true Christianity. No one may say, therefore, his rules apply especially to him. It is not any more Christianity. It is rather a human system set up against true Christianity.

And don't we see in our days how error proclaims itself loudly from the newspapers, radio and TV? It is often dressed up in the works of poets and of business that forgot God. This is a real heresy of today which not too many Christians recognize as such, for they got used to such maxims that contradict the teaching of Christ, and the repetition of them does not impress them any more. They hear the teaching of the Church, but through inveterate indifference they are unable to grasp its meaning and to make it their own. And thus people become indifferent to the teaching of Christ, and this indifference is the worst form among countless modern heresies: the heresy of indifference to God and His law, because it does not let the teaching of Christ penetrate their hearts and minds. And very little can be done to shake those who become indifferent to everything except themselves. To every encouragement to take God seriously they have a ready reply: "I will not serve!"

O blessed and holy Trinity, who purifiest, cleanest and adornest all things; O blessed Majesty of God, who fillest, governest and disposest all things; O blessed and holy hand of God, who sanctifiest, blessest and enrichest all things; O God, the Holy of Holies, we humbly implore Thy clemency, that by our ministry Thou wouldst purify, bless and consecrate this church to the honour of the holy and victorious Cross and the memory of Thy blessed servant N. Here may Thy priests offer to Thee sacrifices of praise; here may the burden of sins be lightened, and those who have fallen be restored to grace. Grant that all who shall enter this temple to pray may obtain the effect of their petition, and rejoice forever in the bounty of Thy mercy. Amen.

THE UNIVERSE

Our universe is from 7 to 13 billion years old. The scientists drew this conclusion from the observation of the decay of radioactive elements in rocks and meteorites.

FASTING – OLD-FASHIONED?

J. Meijer, C.SS.R.

A few more weeks and Lent will be over. Again we will share the joy of all Christians throughout the world and sing: "Christos voskres — Vo istinu voskres." "Christ is risen — He is truly risen!"? or "It is Easter." Of course in the old days we were glad Lent was over. The old days! Yes, then we really had Lent. Then we fasted seven weeks. No meat, no cheese, long services in the Church. But now... In the old days, we really desired Easter — also naturally — because then we could eat again, then... But now... You cannot see the difference between Lent and Easter.

I imagine that could be the thought of many of our readers. But is Lent only for those good old days? It is true that we do not have a fast anymore? Is fasting really old-fashioned? I don't think it is that bad. Perhaps now our joy can be directed more to the feast of Easter itself: the Resurrection of Jesus from the dead. That is more important than a heavy and glad sigh: "Lent is over!"

You all remember the parable Jesus told to the Jews, the one about the pharisee and the publican. Both were there in the temple, the publican and the pharisee — praying of course. The pharisee was standing in the front near the altar: "Lord, thank you: I fast twice a week, I give so much money to the poor, I do this, I do that, and I am glad that I can do it. I thank you that I am not like other people, murderers, thieves and so on; or as that tax collector there." But the tax collector stood in the back, did not dare to come nearer, did not dare even to lift up his eyes, but with bowed head he prayed: "Lord, be merciful to me, a sinner." And Jesus said: The latter one, he went home justified. But not the pharisee.

Why not? Is fasting no good? Is it not proper to give money to the poor? Of course! But it is not that external deed, that makes a good christian. No, in your heart, in your attitude, in your thoughts — you have to be humble. That is the point of the parable. When we think about the good old days: "Then we used to fast, then it was a rough time..." Is it not possible that sometimes those days smelled a little bit of pride? We could accomplish that, we were good. And then God had to be grateful. He had to reward us. And we were free again until the next Lent. But that is not Lent!

Imagine a young married couple. They love each other, and are really happy. But before their marriage, they made an agreement. He will love her from 6 a.m. until 8 a.m., and from 5:30 p.m. until 12 p.m. The rest of the time he will need for his work, for eating and sleeping, and then he does not want to be disturbed. A part of the day for her, and a part for his work.

This is nonsense; it is plain, he loves his wife always, during his work, both night and day. Even when he does not think about her, when he is busy, when his job asks for all his attention, his love still remains. There is no competition, no rivalry between his wife and his work. But when we speak about God, this "nonsense" is accepted. We divide the world in two parts: the part of our religion and its duties, and the part of our everyday life. Sunday we go to church: that is God's time. But in the afternoon we take a drive, and go to the beach: and here God is not at home. Lent is the time for God, and after Easter we can forget Him again.

When I write about it this thought

seems silly, but in fact this is our attitude. But no, God is not a man. There is no competition, no rivalry between God and the world. We cannot divide our life between God and the world. No, we are always Christians. God is the souvereign Lord of our life. Always. Even when we do not think about it; even when we work. A father who works the whole day, trying to do what he can to improve the methods of the factory is at that moment Christian. And the mother who cleans the house, does the laundry and repairs little John's pants — she is at that moment, in that very work a Christian. There is no half of the world filled with God, and half without God. No, our Christian attitude, that is, the fundamental attitude of our whole life, remains always. God is the souvereign Lord of our life. We can be busy with the things of the world, without thinking about God, but in that business is no less faith, hope and love, no less meeting God, no less christianity, no less growth to our holiness, than for instance in our prayers.

On the other hand it is quite normal, that this basic attitude is expressed and 'celebrated,' as among men. Father comes home, kisses his wife and caresses his children. He expresses his love in a special way. That is normal and necessary. So for us christians in our relation with God.

We pray before meals to express in a special way our thanksgiving and our confidence in Him who will give food in the right time. We go to church on Sunday to express — in accordance with the precept of Jesus Himself — our thanksgiving for our salvation by celebrating the Holy Eucharist, and by eating and drinking, by communicating with Our Savior Jesus Christ for the remission of our sins. We bring our children to church for baptism, to express our faith in the remission of sins and to present our children for acceptance among the people of God of the New Testament. We go to church at our marriage to express our faith that our marriage is under the sign of Jesus Christ, and to ask God's blessing over it.

So Lent has its importance. We prepare for Easter. We mourn with Christ over our sins, which demanded such a price — the passion and death of the Son of God. As the prophet Isaias meditates: "Surely He has bourne our infirmities, and carried our sorrows. He was wounded for our iniquities, He was bruised for our sins. The Lord has laid on Him the iniquity of us all" (53:4-8). We appreciate that, we are thankful for that, and we will give our contribution, we will according to his example show our sorrow. We express that attitude ,that mentality, by not eating meat, by eating less, drinking less. But this can also be done in another manner. For instance you like to go to a movie, but you decide not to go, because it is Lent. The money which you have saved by not going to the movie, you give to the starving people in India or Vietnam. Or you save the money from your smoking, and donate that to a charitable institution. In this way the Catholics of Switzerland collected in one Lenten season more than 5 million dollars. Or during Lent you can visit the hospital. You will always find there people who appreciate your act of charity, because nobody else thinks about them. Help your neighbors without being asked. And so on. We can express our Lenten attitude in many ways, also unknown by others. It is not necessary that others see! Remember the pride of that pharisee! "When you fast do not look gloomy like the hypocrites, who disfigure their faces in order to appear to men as fasting. When you fast, anoint your head and wash your face so that you may not be seen fasting by men, but by your Father who is in secret; and your Father, who sees in secret, will reward you" (Mt. 6: 16-18).

When we fast so, when we live the Lenten season so, then it will be a real preparation for Easter. Then we know that our mourning, will get an answer, the answer of God's love: "Do not be in sorrow. He is risen even as He said" (Mt. 28:5).

After such a Lent, we can say with our whole heart, and with all gladness — not: "Lent is over!" — but "Christ is risen!" And that is never old-fashioned.

Rev. B. Tremba

Sunday Gospels Explained

MYRR-BEARING WOMEN

(3rd Sunday after Easter)

THIS Sunday is dedicated to the holy women known as "Myronosytsi" or myrr-bearing women. On the day of Christ's Resurrection, they took ointments and went to Christ's tomb to anoint His body which was hurriedly buried on Friday. They did not know that Christ had already risen from the dead. Arriving at the tomb, they saw that the stone had been rolled back, and an angel clothed in white was sitting on the grave.

The Gospel enumerates many details. The women knew where He was buried. They knew that there was a great stone at the entrance to the grave. That is why they were worrying who would roll back the big stone for them.

They were amazed when they saw a young man sitting near the grave. The young man dressed in white was an angel. He told them that they were looking for Christ, and that He is not here because He is risen. He even showed them the place where Christ was laid. The angel instructed them to tell this to the disciples. They were to go to Galilee where Christ would meet them as He promised them. All these numerous details are related to show us that Christ is really God.

* * * *

This Sunday we consider the suffering of people. When we suffer, we should ask God to give us a right intention during this suffering. Do you know why people suffer? I believe that God is close to those who suffer for Him: that it is the suffering which unites a soul most closely to Our Lord and renders it similar to Him. We believe that from all eternity God has weighed and counted the number and gravity of the sufferings we were to encounter in our life and that He has prepared His grace to help us and reward us accordingly. We believe that suffering has its secret and its unutterable consolations for the humbly submissive soul and that it inspires the soul with more pure and sincere love of God. We believe that suffering, borne with resignation and love, is of greater merit than any other work whatsoever. Suffering marks out for us the safest and quickest way to God. We believe that suffering will be glorified in eternity, because nobody will be crowned, except he who has fought legitimately.

We should be convinced that suffering is one of the most effective means of expiating sin and one of the most precious gifts the soul can give to God. We believe that the suffering is also one of the greatest favours God can give a soul. Our sufferings detach, disillusion, cleanse, improve our soul, and

lead it to the highest perfection.

At the moment of our suffering, let us ask God to help us. Let us also read the story of Job from the Bible, and we will see a wonderful behaviour of a suffering man.

THE PARALYZED MAN

(4th Sunday after Easter)

"Sin no more, lest something worse befall you" (John 5, 14).

At the northern side of the Temple in Jerusalem there was a Sheepgate, and closeby was a pool, called Bethsaida. It had five porticoes. In these were lying a great number of sick, blind, lame and those with shriveled limbs, waiting the moving of the water.

An angel of the Lord used to come down at certain times of the year into the pool and the water was moved, and the first to go into the pool, after the stirring of the water was cured of whatever infirmity he had.

There was a certain man who for 38 years was under infirmity. When Jesus saw him lying there, and He knew that he was in this state a long time, Christ asked him: "Do you want to get well?" "Sir, I have no one to put me into the pool when the water is stirred; for while I am coming, another steps before me." Jesus said to him: "Rise, take up thy pallet and walk." And at once the man was cured. He took up his pallet and began to walk. But the day was a Sabbath. The Jews said to him. It is a Sabbath. You are not allowed to take up thy pallet. He answered them: "He Who made me well, said to me: 'Take up thy pallet and walk.' They asked him who the man was. But the cured man did not know, for Jesus had slipped away.

When Jesus found him in the Temple, He said: "Behold you are cured. Sin no more, lest something worse befall you." The man went away and told the Jews that it was Jesus Who cured him.

* * * *

Christ purposely performed this miracle on the Sabbath, because on the Sabbath one should perform good works. The Pharisees imposed many unnecessary restrictions on the people and thus religion became burdensome. The leaders of the Jews hated Christ and were making plans to kill Him. From the words of Christ: "Sin no more, lest something worse befall you", we see that God at times punishes people with the loss of health. Our health is a great gift of God. We should thank God for our health every day. Many people harm themselves by smoking too much, by drinking too much and by eating too much. Why should 60,000 a year die of blown up lungs caused by forcing too much smoke into the lungs? God is giving us so much fresh air and two healthy lungs to inhale that fresh air, and yet those 60,000 died for lack of fresh air, because their lungs could not inhale anymore of that fresh air.

* * * *

REASONS FOR FAITH:

Why we believe in God?

1) Because where we see shadows, there must be light.

2) Because where we hear echoes, there must be sound.

3) Because where we see creatures, there must be a Creator.

Without God, it is impossible to explain the existence of this world, and so many things and powers in it.

Notify the Church, but if he pays no attention to the Church, then treat him as a heathen and tax-collector (Mt. 18, 17).

The Morals Of Youth In The Modern World

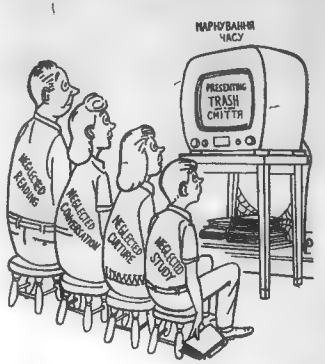

BY far the chief difficulty these days is to get any clear thinking on morals.

What is morally wrong conduct? A Catholic has no difficulty here. There are differences in acting virtuously but not in knowing virtue. The source of the moral law is Christ, speaking through the authority of the Church that He founded.

Our community is heavily supplied with those who disregard Christ altogether as the source of the moral law. Especially among those who have access to publicity channels, or whose views are canvassed by newspapers wanting something provocative or new, the trend is to mould morality to the commonly accepted opinion.

This is probably the core of the discussion. Is morality a set of standards that comes to us from God, or is it an interpretation, a "view" that we choose for ourselves and adjust continually to changes in public behaviour or outlook?

Discussion on youth morals usually takes the line of arguing about proportion. Is conduct now worse than it was a generation ago? Is it only a small percentage that is dissolute now, or is it a majority avalanche? This line of inquiry is important and necessary, but much less so than the first one.

Speaking generally, we live in a community that does not have principles of judgment. Possibly the greatest tragedy of modern times is the effort of so many public bodies, committees, dedicated individuals to do something about the moral collapse of youth without recognizing that the only cure is a return to the teaching and the practice of religion.

Christ is not attacked. He is disregarded. He is irrelevant. When causes are sought for the emptiness, the revolt, the bewilderment, the destructiveness of young people, it is the psychiatrist, the psychologist who is called in. The frequency of the procedure in modern publications would be funny were it not a symbol of more ignorance and confusion in the examiners than in the examined.

No thinking person will be fooled by the glib rejoinder of many modern secularists that delinquency is high also among those who have been taught religion. It is. For one thing, they have learnt religion but they have not grown up in a religious society. Exposed from childhood to the propaganda of modern materialism, sex-licence and pleasure cults, any young person would be lost if formal teaching is not buttressed by outstandingly good parents and homes.

For another thing, there is the fundamental truth of freewill — so much opposed in certain university and academic circles. Since the world began, it remains always possible for a person to have every chance and encouragement (indeed every divine grace) to

choose good, but to choose sin instead. Is it some small pointer to a fundamental error that the word sin is archaic in most present-day publications and literature?

Standards are indeed mixed. When vapid-faced youths steal a motor-car, all cry deliquency. When a man loses his business or his peace of mind, because he is the victim of modern business "tactics," only he and his family cry.

Earnest meetings are horrified by the frequency of sexual relations between mid-teen-agers, but if asked bluntly whether such conduct would be acceptable between engaged couples it is more than common to get an evasive answer or a different one.

There should be no doubt that delinquency — moral delinquency — is at avalanche proportions and is still rising. Were the facts not known from simple observation, it would still be a certain consequence of the decline of religion.

A respected judge in Sydney remarked recently that not more than a twentieth of teenage immorality came into the courts. Most people with direct involvement in youth affairs would regard that as a very conservative figure.

A further truth has to be kept in mind. Most of the wrong conduct that breaks the hearts of parents and ruins the happiness of youth is not the kind that involves court proceedings. It breaks God's law but not the law of the land.

Two facts stand clearly. Parents must have standards. They must work to a policy of bringing up their children and not allow their judgments to be made for them by what others do.

Parents must also bring up their children to maturity, not to the beginning of "teen" years.

At 17 and 18, without doubt, young people need the discipline and judgment of parents more than at any age younger.

In those families that are built around this truth, teen-age delinquency is just something you read about in the paper.

OUR PARISH

"It's something like Kindergarten, Sister . . . sounds coming from all directions."

Man is the most perfect of God's earthly creatures, although he has many defects and weaknesses which debase his perfection. The relationship between God and man was defined first by the natural law inscribed in each man's heart, and then by the teaching of God's Son, Jesus Christ, Who confirmed the truth of His Gospel with His own resurrection.

The old men like to follow the old ways, because they seem safer, and they are unprepared for the new, because the new ways involve a change which sometimes may be painful to some people.

I'D LIKE TO KNOW...

1) When God says that we must love Him with our whole heart, does He thereby forbid us to love creatures and the world?

No, God does not forbid us to love His creatures, their joys and efforts. We must do so to resemble Our Lord Who loved everyone and everything God made. But as Christians we must love the temporal things as something which helps us to approach God. Christianity condemns not the love of material things, but the idolatry of the temporal when some people become so involved and engulfed in the world that they forget God and their own soul.

2) Our Lord said: "Without Me you can do nothing" (John 15, 5). That means that all we do is ultimately God's gift. How can He be pleased with what we do?

Of course, it is true that man can do nothing but what God gives him the power to do, because everything comes from God, including our very life. But it does not mean that He does not like our good works. Look at the children who pick up flowers from their parents' garden and present them with good wishes on their birthday. Aren't the parents pleased with their children's good wishes and flowers? Yes, they are, and accept the flowers as a sign of their children's affection. Every gift comes from God, but He wants us to enjoy it and give it back to Him with a sense of gratitude and love.

The same principle applies to our salvation. It is God that saves us, but He will not do so without our co-operation. St. Augustine said: "God Who has created you without your help, will not save you without it."

3) Do all Protestants reject the devotion to the Blessed Virgin?

No, not all Protestants reject devotion to the Mother of God. Some even say the Rosary in her honor. Ulrich Zwingli (1484-1531), the Swiss Protestant reformer, who broke away from the papacy, recognized that Mary is the Mother of God. He retained her ancient feasts together with the use of the "Hail Mary".

4) How many ecumenical Councils do our Protestant Brothers accept?

The Anglicans stop at the sixth ecumenical Council, but the rest of the Protestants in general stop short at the fourth ecumenical Council which took place at Chalcedon in 451, a city opposite of Constantinople. The Council defined the Catholic doctrine on the two natures of Christ against the Monophysite heresy which defined that Our Lord had two perfect natures, divine and human. Had it been so, then Our Lord would have been a perfect Man and true God.

5) We often read in the Catholic papers that there is an essential difference between venial (small) and mortal sins. Is there any objective distinction between a strongly and slightly good acts, if we may use such expres-

sions?

We know that the distinction between the big and small sins is clearly stressed by the Catholic theologians and ascetical writers. It is always pointed out that a person who commits a mortal sin and dies without repentance goes to hell, while a person soiled with small sins goes to purgatory to do penance for them.

Unfortunately little or nothing is being said about the 'gravity' of good acts, because thus far nobody has ever fully discussed this topic, although it should have been discussed by theologians, for instance, an answering the question: "Does every morally good act increase sanctifying grace or only a 'gravely' good act?" You won't find much in the theological manuals about this distinction between the goodness of the morally good acts. Why? Maybe the experts do not know what should be distinguished. So there is still room for theology to progress and answer this question. A real theologian should be always alert for new questions. If he just repeats what has already been said by some other theologian, he is not a theologian at all. He may be a professor of theology, but not a theologian by any means. This is one of the reasons why our theological textbooks are so little alive and interesting.

If theology does not want to become stagnant and sterile, it must progress by expounding the old dogmas in the new perspectives in order to make them more understandable to the modern man.

6) My daughter is in love with a boy whom we do not like. She says that being in love is a good reason for two people to get married. Is it so?

Some people can't live on love alone, being in love is not a sufficient reason for getting married, unless there are some other reasons such as good character, seriousness about marriage, education, capability of supporting a family, etc. Love will cool off fast, if the other reasons do not support and strengthen it.

7) My neighbor keeps to herself all the time. She seems to be unhappy with several small children. Her husband leaves her alone with them, while he goes to his club. How can I make her a friend of mine, when we do not see each other except when passing in the street. Is there some way in which I can approach her?

There are many people who keep to themselves, thinking that they are unwanted or unwelcome. Your intention is very good, for it is charity in practice. It should be copied by everyone.

You can start by saying 'hello' when you pass her by on the street, or see her in a store. You can look after her children when she goes shopping. When she opens up, you can ask her for a cup of coffee.

The start may be hard, but do not get discouraged. She will eventually accept you if she is convinced that you really mean it. Yes, she will warm up to your friendship. Many unhappy people avoid others. They are afraid of them and of themselves, because their misery may become known.

Her aloofness can come from the disappointment in her marriage or some disillusionment in her girlhood, etc. It takes patience and kindness to break through, but eventually you will succeed to break the ice if you really try and God will bless you for it.

8) Is a Welfare State a good solution for all the evils that plague our society, such as unemployment, lack of housing, medical care for the poor, etc.

A Welfare State can be a good thing, if it does not go to far, for it can create more evils than it tries to eliminate. Since God has made man to His image and has endowed him with the will and the reason, he should be able to take care of himself, at least to a great extent. Unfortunately, countless people do not want to do just that.

They want something for nothing and they hope to get it from the Welfare State. The ideal of the Welfare State is fraught with danger, for it saps the individual's natural and inborn prudence, responsibility and initiative, if it goes too far with paternizing its citizens.

The State must not extend its power further than the good of the nation required, that is, the defence of the nation against its enemies, the respect of the law, order, justice, security, and the prevention of private power to exploit others. The State should help only those who really and truly cannot help themselves, for instance, the invalid or hadicapped of whom no one takes care.

A Welfare State easily creates bureaucracy which is a real social and national disease, for it stifles private initiative, breeds corruption in the officials, and slowly turns its citizens into faceless men and women who forget to think for themselves.

DURING THE COMMUNION

Draw nigh and take the Body of the Lord
And drink the holy Blood for you outpoured.

By that pure Body and that holy Blood
Saved and refreshed we offer thanks to God.

By mystic rite of flesh and blood as well
All have been rescued from the jaws of hell.

Salvation's Giver, Christ, the only Son,
By His dear Cross and Blood the world hath won.

Offered was He, for greatest and for least,
Himself the Victim and Himself the Priest.

Victims were offered by the law of old
Which in a type this heav'nly mystery told.

He, Lord of light and Saviour of our race,
Hath given to His Saints a wondrous grace.

Approach ye then with faithful hearts sincere
And take the safeguard of salvation here.

He, that His saints in this world rules and shields,
To all believers life eternal yields.

He feeds the hungry with the bread of heaven,
And living streams to those who thirst are given.

Alpha and Omega, to whom shall bow
All nations at the Doom, is with us now.

Amen.

DUTIES TOWARD OTHERS

"You are the salt of the earth. But suppose salt should lose its savor, what is there to restore its nature? It is no longer good for anything except to be thrown out of doors and trampled by passers-by!" (Matt. 5, 13).

*** COGITATIONS ***

Fr. Nick of Montreal

*** What is really needed is not so much a Great Society as a Safe one. *** Despite the growth of crime in Canada and the U.S.A., our legislators are still talking about abolishing the death penalty. Don't they know that there are more murders committed nowadays than ever before? What would be their substitute for capital punishment? A luxurious cell with week-ends off? *** Having read and re-read that Churchill was a great man who was made greater by his wife, many a young man will now seek his own darling Clementine. So, on your toes, my lassies! *** The Italian representation in the present College of Cardinals has been reduced by 31%. *** Credit for that so-called "liberation" in the Soviet Empire should not go to the leaders in the Kremlin, but to the man in the street, the people themselves who are fed up with waiting and sacrificing for that utopian Red Paradise promised 48 years ago by a small group of fanatics to their utterly naive and gullible fathers. *** Another proof of Communism's inhumanity: Red China offers to help other nations while her own people need all that the land produces and more. *** Has Communism infiltrated Buddhism in certain parts of the world? *** Said Nixon, referring to the situation in Asia: "Time is not on our side, but on China's side. Every day that passes, China's nuclear capability increases. Five years, ten years — we might not be able to make a stand there, or any place else, without risking a nuclear war. Now, we can. *** If that young doctor from Toronto who visited Soviet Ukraine recently and praised all he saw there is so full of love for the land of his parents, why have his children been given such absolutely non-Ukrainian names? *** Seeing the symbol of St. Valentine's day reminded me of the fact that the human heart beats about 100,000 times a day and pushes four quarts of blood through 70,000 miles of arteries and veins in the human body. *** It is bruited about that President Johnson's younger daughter is much tempted by Catholicism, and not just because her beau is of that Faith. *** One ritual change in our Rite which would please a lot of faithful, i.e., get rid of the golden spoon and adopt the Melkite manner of distributing Holy Communion under both species. The host, which is of leavened bread, is dipped half-way into the chalice and then placed by the priest on the communicant's tongue. No contact whatsoever of the latter's lips with the spoon. *** The predominantly litanic (ektenia) structure of our Divine Liturgy (Mass) is the factor facilitating the participation of the faithful. So eliminating any litany goes against what Saints Basil and John Chrysostom intended in the first place. *** At Mass it's not so much a matter of seeing as of hearing and answering (reciting or singing). The priest facing the people? That's not for our Rite at all. There should be that certain element of mystery required by the sacredness of such a divine service. *** The fault of the usual kind of pedagogue is that he does not doubt himself. *** Habit is more overpowering than principles.*** By birth all pedagogical ideas are aristocratic. *** There is no true education without a personal, free, flexible and creative relationship between the educator and his pupil. *** To choose is to limit oneself, but to act is to choose. *** Reality never is as perfect as abstract ideas.*** To orientate or guide a pupil is to discover together with him what suits him most in life. *** A true Christian labors in the world just as it is and not as it is imagined, denied or quarantined. *** A soft generation is one which thinks that dancing can take place of active sports and other body-building exercises. *** Some American minister contends that the Beattles are one of the Reds' ways of corrupting the will of our young people. *** Democracy should never be allowed to become the rule of a minority over the majority. *** What good is physical fitness and unpolluted air if the minds of our young people are corrupted by the increasing number and circulation of periodicals and books loaded with smut of various kinds? So let's smite smut where it really hurts — in the pocket! *** The harm done by the 'tourists from Ukraine' by far outweights the benefits (???) of such visits. *** It is not so much a modus vivendi that the Vatican seeks with Communist rulers as a modus non moriendi (i.e. its own survival until the time of Communism's eventual dissolution). *** God willing, His Eminence Joseph Cardinal Slipy should become our first Ukrainian Catholic Patriarch, according to the canonical structure of each and every Eastern Rite. *** It is more than time to perform one's Easter duties, i.e. go to Confession and receive Holy Communion. The spiritually therapeutic effort is terrific, too. *** Only an Orthodox can be a true Ukrainian patriot??? Fantastic! To read or utter such drivel nowadays is a sure sign of senility or fanaticism. *** A Ukrainian Rite Mass in English here in Canada? Is the lingual situation that bad? *** Etiquettte is the grace of social life. *** Breaking the barrier of excessive shyness is not an easy task. *** Young Catholics should influence others most of the time and be influenced only some time.

HENRI BECQUEREL

The discovery of X-rays was accidental. A photographic plate was fogged by the "invisible light" emitted by an electrically-charged vacuum tube. Later research into the phenomena that caused this scientifically important accident led to the discovery of another seemingly inexplicable thing, the spontaneous emission of "invisible light" by uranium.

The discoverer of these rays, actually the discoverer of radioactivity, was Henri Becquerel (1852-1908), member of a French family notable for its succeeding generations of scientists of the first rank.Following William Roentgen's example, Becquerel used photographic plates to detect the rays emitted from uranium salts, which were wrapped in paper, placed in a drawer and set down near the plates. This and subsequent experiments showed that uranium emitted rays that were able to make a chemical change on photographic plates as does ordinary light, and that this flourescence was not stimulated by an outside source.

Becquerel did not then understand that certain radioactive chemical elements exist, even though he had discovered the existence of radioactivity itself. It was the Curies who first isolated radioactive elements. In 1903 Becquerel and Pierre and Marie Curie shared the Nobel Prize in physics for their work in radioactivity.

Henri Becquerel's work with radioactivity was the beginning of a vast amount of discovery and experimentation that has continued to this day.

In one sense, Becquerel's discovery that uranium salts give off radiant energy was the true beginning of the "Atomic Age", whose apocalyptic inaugeration has popularly been associated with the explosion of the Hiroshima bomb in August, 1945.

My Stay In Moscow

M. Schudlo, C.SS.R.

I went to Moscow from New Delhi. Flying with the Air India I felt some kind of uneasiness and uncertainty. It was November 27th, 1964, when we arrived in Moscow, the capital of Communism and atheism, although atheism is not the privilege of the Soviet Union alone. We have plenty of it in many other countries.

What I write cannot be an exhaustive knowledge of Communism or of the Soviet system. Here are just a few rather superficial observations of the life in Soviet Union. I will relate just those things which I have seen with my own eyes or heard with my own ears.

It took my driver some 30 minutes to bring me to the hotel "Metropol" which is very close to the Kremlin and the Bolshoy Theatre. I went to the third floor where I had a nice room with all the conveniences. I looked through the window. There were a few passenger cars on the streets. The streets of Moscow can handle many cars, because they are wide and well kept.

In filling my application for the visa I had asked for the hotel "Ucraina" just because it is named after Ukraine, the country in which I was born, but the Intourist gave me a room in the Metropol. I did not know why, and I did not ask for the reason.

Once in the room, I unpacked my suitcases and went downstairs to the Intourist office. A girl took my passport and gave me the coupons for my eleven day stay in the Soviet Union. With these coupons you may go to any hotel for your meals. They allow you seven roubles ($7.70 in American currency) for your daily meals. That is more than enough. If you want liquor, you must eat less or pay extra money.

Taking your passport away is just a routine. You can get it back without any difficulty when you leave one city and go to another, or when you depart from their country.

The girl that took my passport away told me that I may go wherever I please, as long as I do not leave the city limits. Such is their rule for the foreigners. And they told me that Soviet citizens must accept the same limitations when they visit the U.S.A. or Britain.

"Where is the Catholic church?" I asked the girls. "I am a Ukrainian Catholic priest. I want to say Mass tomorrow." My question did not strike them. One of them simply replied: "I do not know where it is. You better call the American Embassy, and they will tell you." At the same time she gave me the number. "You may go and call them from your own room," she said, "if you want."

I took the phone number and went to the "American Express" on the fourth floor. I called the American Embassy and they gave me the name and phone number of the Catholic chaplain. It was Fr. Richard. I called him up, but he was not home. The head of the American Express heard me calling Fr. Richard and said "You do not have to go to the American chapel. It is too far from here. Why don't you go to the church of St. Louis? It is close to the hotel in which you stay."

Unfortunately he did not know its location, and did not know its address. So he drew a little map. I took it and went out, trying to find it. It was snowing and windy outside. I got lost, for no matter how I studied the map, I could not figure out where the little Catholic church could be. Finally I met

two young men and they tried to help me, but with no success. They stopped three militiamen and asked them. None of them knew where it was. One of them was very kind. He went to the telephone booth and made a few calls. It seemed phony to me. A Red militiaman trying to find the Catholic church for a priest. A few minutes later he returned to us. "Sorry" he said, "I cannot find it. There is a synagogue on this corner, and over there is a Baptist church. But they do not know where the Catholic Church is." We thanked him and left. A few minutes later he ran after us on his motorcycle and said: "I found it" and gave us the address. It was on a small street, away from the street itself.

We found it and I went inside it. Fr. Tarvydis had a church service at that time. He had no objection to my saying Mass in his church. He is a Lithuanian priest and acts as a temporary pastor. In that church I said three Masses, as long as I stayed in Moscow. It was not so in Lviv where the Latin Rite pastor is forbidden to allow any priests to say Mass in his church, unless he is authorized by the city officials.

Going to church to say Mass I met two old ladies sweeping the street, because it was snowing. They keep the streets clean in Soviet Union. I told them that I was a priest and was going to say Mass. They told me that they too go to Mass. "What would they do, if they found out?" I asked them. "They would find themselves another street-sweeper" one of them said. And the other added: "We both go to church, but don't tell anyone about it." Their confession gave me a hint of the freedom of religion enjoyed by the Soviet citizens.

After Mass I returned to the hotel for breakfast. You can order anything you want. The service is good, although sometimes quite slow. Most of the waiters in the Metropol Hotel are men. They were kind to their clients.

O holy Lord, O clement Father, in whom neither beginning nor end is found, holy and wonderful God, Whom the universe cannot contain; we bless Thee, and suppliantly implore that this altar may be to Thee like that which Abel, in figure of the mystery of our salvation, being slain by his own brother and so Thy precursor in his passion, sprinkled and consecrated with his own blood. Let this altar be to Thee, O Lord, like that which Abraham our father raised, when it was given him to see Thee in vision, and like that on which Melchisedech expressed in figure the sacrifice of triumph. Let this altar be to Thee, O Lord, like that on which Abraham, the pattern of our faith, laid his son Isaac, believing in Thee with his whole heart, and on which the mystery of salvation in the passion of our Lord was shown forth, when a son was offered and a lamb was slain. Let this altar be to Thee, O Lord, like that which Isaac, having found a well of deep clear water to which he gave the name of Abundance, dedicated to Thy Majesty. Let this altar be to Thee, O Lord, like that stone which Jacob had placed beneath his head, when in his dream he saw angels ascending and descending on the mysterious ladder. Let this altar be to Thee, O Lord, like that which Moses, when he had received Thy law, built up of twelve stones in type of the Apostles. Let this altar be to Thee, O Lord, like that which Moses cleansed with a purification of seven days and dedicated to Thy heavenly invocation, as Thou Thyself didst say to him: "If anyone touch this altar, let him be sanctified."

A Mother's Opposition To Daughter's Marriage

Donald F. Miller, C.SS.R.

I am 25 years old, and I have met a man whom I like very much and who likes me. In fact we hit it off so well together that we have talked about getting married. But we have run into violent opposition from my mother. Despite the fact that my boy friend is a Catholic and seems to me to be of excellent character, my mother has taken such a great dislike for him that she even refuses to meet him. I have brought him home with me several times just so my family could get to know him, but my mother will not even leave her room to say hello to him. Yet without knowing him she tells me she cannot stand him, that he is not the man for me, that I will break her heart if I marry him. She has said that she will not stand in my way if I want to marry anybody else, but that she will never approve of my marrying the man I am in love with. What am I to do? I dont want to break my mother's heart, and at the same time this looks like the best chance I have for a happy marriage. Can you help me decide what to do?

From the facts presented in this letter, it seems that we have one of those cases in which a mother, for selfish reasons, just does not want to give up her daughter to the vocation to which God seems to be calling her. This is the opposite extreme of the attitude that many mothers take. These latter want to see their daughters married as soon as possible, and sometimes urge them into marriage at too early an age or to men of doubtful character.

A word, then, first to mothers who raise violent and unreasonable objections to a daughter's marrying a good man, and secondly, to girls of mature age who are subjected to such harrassment on the part of their mothers.

Mothers who oppose marriage for daughters in their mid-twenties, need someone to help them analyze the hidden motives for their unreasonable conduct. Perhaps they have not been too happy in their own marriages; or have even regretted ever having married; or have given in to the vain thought that they could have got a better husband if they had looked around longer than they did. Half-conscious and never openly admitted thoughts, like these, find expression in opposition to the marriage of their daughters. They foolishly think that this is the way to spare them from uphappiness.

In other cases it is pure selfishness that motivates opposition to a daughter's marriage. Thus many a mother guilty of such conduct simply wants to keep for herself her daughter's affection, companionship, service and possibly even financial help. She is jealous of anyone who wins her daughter's affection. She would never admit this, but it is the obvious truth.

What should a 25-year-old daughter do when she wants to marry a good man and is faced with such opposition from her mother? (We stress the phrase, "a good man," because we are excluding from this discussion cases in which a mother has valid objections to a suitor for her daughter's hand, for example, on the ground that he is an alcoholic, or irreligious, or of bad moral character.) Where the mother's objections are clearly unreasonable, emotional and selfish, the girl should consult her confessor or her pastor or any priest in whom she has confidence. If the priest, after duly weighing all the factors in the case, renders a decision that it is God's will that the girl marry the man with whom she is in love, then she should continue to do everything in her power to appease her mother, but should firmly and steadfastly go ahead with her plans for marriage.

Such are cases in which a mother is using her position and her fancied rights to interfere with the rights of God. God has the preeminent right to call every adult human being to a state in life. The mother and father have the duty of giving wise counsel and guidance in helping their children to find their vocation, but never the right to interfere with what is apparently God's will.

* * * *

Despite the heartaches that must be endured by a mature girl who follows the course pointed out by a spiritual director against the wishes of her mother, she should take comfort in this: often, in due time, the mother comes to her senses and realizes how selfish she has been. In the end the fond and proper relationship between mother and daughter is thus restored.

(The Liguorian)

GREETING OUR CARDINAL

by Yaroslaw Sywanyk, C.SS.R.

DOUBTLESS, the fact that we've never lived under a godless, totalitarian regime; that we've never had to witness the villanous theft and destruction of all our religious institutions; that we've never known the soul-sickening fear of waiting to be arrested, tortured, and sentenced to a concentration camp, if we lived long enough to get there; doubtless, the absence of these refined methods of trampling on the body of Christ in our country have led us to absorb, with little or no action or protest the brutal and fiendish persecution of Catholics in countries of the world far, and safely, removed from the horizon of our daily lives.

Catholics though we are, one in Christ with all the members of the Mystical Body throughout the world, we're still not above judging Catholics of other countries, other cultures, and other complexions than our own as too distant to be concerned about, too unimportant to raise any rumpus over.

For years, since 1945 in fact, Ukrainian Catholics throughout the world have been celebrating the birthday of a member of their nation whose resistance to Moscow equals anything in the pages of persecution from the beginning of Christianity till now. Last year, L'Osservatore Romano, Vatican

City's daily newspaper, headed the list of proclamations in his honor, declaring his suffering, though real and personal, to be the merest index of a classic in communist destruction which has so far taken 10 bishops, 2,950 diocesan priests, 620 religious priests, 1,090 nuns, 3,040 parish churches, 4,440 other churches and chapels, 195 religious houses, 8 theological seminaries and academies, every school in the country, 38 Catholic publications and 35 Catholic printing establishments. All this has happened in one country to some 5,000,000 people, Ukrainian Catholics, in the last 20 years.

It's too much to tell here the story of Archbishop Josyf Slipyi, an intensely cultured and educated man, successor of the famous Metropolitan Archbishop of Galicia, Count Andreas Sheptytsky, who died in 1944. Archbishop Slipyi was chosen by God to be the heroic, determined, and magnificent defender of the faith which 17 years in Siberia have neither broken nor diminished. And he has been subjected to every indignity, known to modern political savagery, short of actual execution.

It created a bombshell of excitement, therefore, when the 71 year old Archbishop arrived in Rome at midnight on Saturday, February 9, 1963. No one seems to know what the political significance of his release means. It followed upon an exchange of messages between Pope John and Nikita Khruschev, beginning with the Pope's birthday last November. However, the Archbishop was not mentioned in any of these communications and his release is certainly not the result of any negotiation between the Vatican and the Kremlin.

That's the brief story of a man whose allegiance to the See of Peter no power on earth has been able to break. It's no more than a headline, just another entry in the chronicle of persecuted priests from Peter and Paul till the end of time. Most Catholics probably missed even the headline. With troubles of our own, who really cares about people with unpronounceable names, men with beards and strange-looking mitres, and a pile of bones and wreckage that was once one of the churches of God like the communities of saints in Corinth, or Ephesus, or Philippi?

Hardly anything shocks us any more. Priests in the Ukraine, presumably our own brothers, have been tortured!

One day when His eyes fell on the crowd, He went up a mountainside, where he sat down, with His disciples close to Him. Opening His lips, He gave to His hearers a length instruction saying:

Blessed are the humble souls, for theirs is the kingdom of heaven.
Blessed are the meek and gentle, for they will inherit the land.
Blessed are the sorrowing, for they will be consoled (Matt. 5, 1-5).

Jesus said: "Blessed are the promotors of peace, for they will rank as children of God. Blessed are the victims of persecution for conscience' sake for theirs is the kingdom of heaven. Blessed are you when you are reviled, or persecuted, or made a target for nothing but malicious lies — for my sake. Be joyful — leap for joy; a rich reward awaits you in heaven. So, too, were persecuted the prophets who preceded you (Matt. 5, 9-12).

Some people are such accomplished liars that it is hard for men to know when they are telling the truth and when they are lying.

HUMILITY

P. B. Kearney, C.SS.R.

There is no sham about it; it makes us face the facts.

"WHO am I" This question does not puzzle a Catholic, although it has puzzled many a deep thinker. Every Catholic knows he is a creature of God, with a body that must die and a soul that can never die. He knows he has a dignity a little less than that of the angels, but relies completely on his Creator. He knows that his continuing existence is due to God, that without God he can achieve or hope for nothing that every detail of his life is something foreseen by God and permitted for his greater good.

The faith which tells him these things has not been given simply to increase his knowledge. We are meant to live by what we believe, and this involves the virtue of humility. Humility is the living out of what we knew to be the facts of our existence. It is the conscious, practical acceptance of two general truths: our personal worth before God and our total dependence on Him. We recognise the facts by faith, we respond to them by humility. In this sense humility is faith in operation. It is the follow-up of faith, so immediate that St. Terese of Avila has said, "Humility is truth", is faith.

This makes humility an indispensable virtue. Even the highest forms of mathematics start from such basic truths as "two and two make four". And even the highest forms of holiness are based on humility. Hence marriage, with its call to a special kind of holiness, offers special opportunities for practising humility: humility, for example, between husband and wife, or between parent and child, or — and it is our concern here — between the partners in marriage and God.

REMEMBER THANKS

Humility is rooted in reverence for God. It makes us really value both God and what God does for us. It is a practical virtue, which demands that we act. Unless it gets things done, unless it produces fruit, it does not really exist. For instance, a man is not humble if he does not thank God for the things he has been given. St. Paul has asked, "What have you that you have not received?" The unchanging answer to this is "Nothing". So faith teaches, and the humble man says "Thank you, God." Humility forbids a silence which takes God's kindness for granted. If a man neglects gratitude, humility is dead in him and his faith is barren.

Looking at marriage, a Catholic knows that the hand of God has been in it. It is God Who gives a man the power to love and the power to be loved. It is God Who arranges the details of romance: the meeting of a man and woman, the unfolding appreciation of each other's qualities, the deepening sense of fulfillment in each other's company. God's also are the processes which mould a new human being. The sex and the health, the weight and the colouring, the temperament of each baby are outside the control of individuals, outside the knowledge of trained geneticists. A humble man treats none of these things as the result of mere chance. He does not receive them without acknowledgment. He reacts to the truth of faith, he remembers God and remembers to thank Him sincerely for what are amongst the most treasured gifts he has been given. He thanks God the Father, Who has given him a share in the work of creation. He thanks God the Son, Who has enlisted him for the continuing of the redemption. He thanks God the Holy Ghost,

Who uses him for bringing grace to others.

Confidence is a second way in which humility expresses itself. Humble souls accept the fact of God's Providence. Knowing that God looks after them and all their interests, conscious of past indications of God's love and wisdom, they fulfill their present obligations and are content to leave to God the working out of the future. Even when their own plans do not mature, they repeat with real trust, "Man proposeth but God disposeth".

At the beginning of their married life, a husband and wife who have this humility rest secure in the knowledge that God is even more concerned than they are about their living happily ever after. They are not unduly anxious about the possibilities inherent in their marriage: for better or for worse, for richer or poorer, in sickness or in health. Whatever happens it will be for God's honour and their own good, if they only co-operate with grace; and the grace will be there. Later, in all the matters connected with a family growing in age and number, humility makes them listen to faith rather than to doubtful human opinions. A handicapped child, a sick child, a difficult child; adolescents thrown off balance by the weight of bad example or the pull of false standards, sin masquerading as a way to happiness; these, and things like them, are actual or possible worries. It is through humility, and humility alone, that husband and wife can work with the grace of God to strengthen their will and draw their emotions into line.

"BY THEIR FRUITS"

There are two simple ways of testing whether we have humility or not. First, do I use my gifts as well as I can? Have you as husband settled down in your position as breadwinner? Are you considerate to the wishes of others? Do you bring all reasonable security and comfort to your home? Do you as wife create an atmosphere of love, make of your home a house which is gladly returned to? Do you as mother or father seriously undertake the training of your children, overcoming if necessary reluctance or ignorance? If we do not use our talents to the full we forget Him Who gave them for His purposes, not ours.

Secondly, do I pray? A humble man is inspired by his reliance on God. According to different occasions he runs the whole gamut of prayer: adoration, thanksgiving, requests for help, sorrow for sin. Prayer could be called the breathing of humility.

Brief as are these thoughts, they indicate that humility is not a cringing "I'm no good for anything" mentality, because this cannot square with out God-given importance. Nor is it a boastful self-satisfaction, because it is convinced of Christ's judgment, "Without Me you can do nothing". It is a virtue of strength. It is the unrelenting champion of truth, refusing to be swayed by any opposition, reconciling all things with the revealed doctrine of God. And it is rewarding: "Learn of Me because I am meek and humble of heart, and you shall find rest for your souls".

(The Majellan)

Old Lady: "Here's a penny for you, my good man. How did you become so destitute?"

Beggar: "I was like you, mum. Always giving away vast sums of money to the poor."

A drunkard said to a gentleman: "May I join you?"
The gentleman replied coolly: "Am I coming apart?"

Why Must You Study Your Religion?

OUR Blessed Lord said the following prayer before He went to die upon Golgotha for the sins of all men: "Father, the hour has come! Glorify your Son, that your Son may glorify you... in order that to all you have given life everlasting."

"Now this is everlasting life, that they may know you, the only time God and Him Whom you have sent, Jesus Christ" (John 17, 1-3).

Men can neither know God nor Jesus Christ without studying religion. A Cathechism is a short compendium of religion in which all truths which Catholics should know are briefly and concisely expounded and explained.

Religion is the most important factor in man's life on earth. No business, no riches, no comforts can compare with it or take its place.

Man was made for heaven, and God. Nothing short of it can make him happy in this life and in the life to come.

No man, however, can return to his Maker, unless he follows the road of the Commandments of God which like sign-posts show us the road to heaven. They tell us what we should do and what we should avoid so that we may love God, please Him, and save our soul.

A man asked our Lord: "Good Master, what must I do to gain eternal life" (Luke: 18, 19). Jesus replied: "If you will enter into life, keep the Commandments!" (Matt. 19, 17).

No man can keep the Commandments, unless he knows them. To know them, he must study them and meditate upon them in order to keep them always present in his mind and to follow them in his daily life.

Our Saviour warned all Christians that no one can save his soul without observing the Commandments of God: "Not every one that says to Me: 'Lord,

Lord', shall enter into the kingdom of Heaven: but he that does the will of my Father Who is in Heaven, he shall enter into the kingdom of Heaven" (Matt. 7, 21).

It is, therefore, man's sacred duty to learn his religion and to practice it faithfully, if he wants to save his soul which is the most important affair of his earthly life. "What does it profit a man, if he gain the whole world, but loses his own soul?" (Matt. 16, 23).

Canon Law expressly states that parents are under a grave obligation to see to the religious and moral education of their children.

The Church encourages the Faithful to study their religion. She grants a **plenary indulgence** to all the Faithful who devote approximately one-half hour or not less than twenty minutes at least twice a month to teaching or

learning Christian doctrine.

The indulgence can be gained twice during this same month on days which they may choose, provided they have gone to confession, received Holy Communion and have visited some church or public oratory and there prayed for the intention of the Pope.

A partial indulgence of three years is granted to those who study or teach religion, as often as they do it, for the above mentioned space of time.

A Catholic becomes guilty of Mortal Sin, if he is seriously ignorant of his religion. The Catholic parents become equally guilty of mortal sin, if they seriously neglect their children's Catholic education.

May All Of Us Live In Peace

I HAVE before me a map of the world. I seem to see it like the angry, bubbling ground of Rotorua. Scattered all over the face of the globe are "hot spots" bubbling up in angry fermentation. Here and there a geyser subsides for a short time, only to shoot forth with greater vehemence. It is all seething. Two Chinas glare angrily at one another. India is in conflict on all its borders with Pakistan or with China. Turkey and Greece meet violently in Cyprus; East Germany opposes West; Indonesia is determined to "crush" Malaysia and to usurp Western New Guinea. The United States is uneasy over the Panama Canal Zone and glowers mistrustfully towards Communist Cuba. Israel's borders with its Arab neighbours, are uneasy. In Vietnam there is war. The angry sulphur smell rises all over Africa: Somaliland, Tanganyika, Kenya, Zanzibar, Ghana, The Congo, Angola, Algeria... We see racial conflict in the United States and Africa; border dissatisfactions in Ireland, Germany, Vietnam, Korea, the Middle East; sectional conflicts in Spain, and then over all the map, the major brooding fear between East and West — Communist and free.

We can scarcely say that any country in the world is completely at peace. Even our own countries almost alone in the world without borders dividing them from others, isolated, free and remote, are living continually in the shadow of the angry volcanic clouds which hang always overhead. There is fear, and there is fear because there is mistrust.

Unless the nations of the world will lay aside their mutual mistrust they cannot live in peace in a spirit of justice and charity. Countless wealth, which is needed to feed, educate and supply the medical needs of the world, is being wasted on armaments of fear. Warships, planes, rockets and other implements of war are made, and becoming rapidly obsolete, are scrapped. But no one dares to be without these horrible weapons of defence.

Civilized men, as they became more experienced, see that honestly established arbitration is better than war or strike or revolution or any of these extravagent violences which man so easily reverts to when he panics in fear or when greed and ambition drive out justice and charity.

A GROWING REASONABLENESS

The sight of the world is depressing, yet if we look at the long history of man's struggles we can see that there is a growing reasonableness in the settlement of man's disputes. We see that man is learning to appreciate more and more that by dogged discussion, international crises can be overcome, passions can be allowed to cool, and the worse outbreaks of total war withheld.

But always it will be the influence of God's grace that will keep man at peace, and this is brought on the world mainly by prayer and, if men as individuals will increase the spirit of justice and charity in their own hearts, then the forces of justice and charity will grow so that they will embrace whole nations and allow all men to live in peace.

— (Messenger)

TEMPTATIONS

Bishop Fulton J. Sheen

TEMPTATIONS may come from three different sources — our flesh, from which come sins of sex, sins of impurity or lust; our mind, from which comes pride, egotism and selfishness, or from the world outside both body and soul; here one finds greed and avarice.

Never believe anyone who says he is not tempted. He has already succumbed to the temptation of pride in telling you that.

No one is tempted because he is evil; he is tempted because he is human, and our weak nature has a tendency in us to disorder, unless it be checked.

You cannot help being tempted any more than you can help the winds from blowing; but you can get out of both the wind and temptation. When we pass someone else's watermelon patch, we may not be able to stop our mouth from watering, but we can run. There is nothing wrong with a temptation; the wrong is only in the consent.

It is not wrong for a person to find it hard to get on with his neighbor, but it is wrong to hate him or do him evil.

The way we live today, to a great extent, will determine our temptation tomorrow. In youth, the temptations revolve mostly around the flesh; in middle age they revolve around the mind or conquest and power; in old age, they are apt to be toward avarice.

Nothing ever happens in the world that does not first happen inside of the mind. The things we desire in mind are apt to be the things we seek for in the world.

All acts begin with desires. To cut down the evil desire, nip the act in the bud. The old-indulged sin sends its roots deep into the soul, and it takes a long time to root them out.

One should never make another's temptations the measure of his own, or another's strength the gauge of his own. Too often we judge our virtues by the vices from which we abstain.

The alcoholic may boast of his purity and the perverts pride themselves for not being alcoholic. It is like the pot calling the kettle black.

We can never understand why other people fall into temptation, but we always have a ready excuse why we fall into ours.

Temptations of others look so ugly; our temptations look so attractive. The temptation of an alcoholic to "return to his vomit," as Scripture puts it, is not the same as temptations to the sin of pride, though they are of course, no less real.

Temptations have a good side too.

They are tests of our loyalty. It is the battlefield which separates the cowards from the heroes.

Every impulse to evil is an opportunity to make an act of love. We then decide whether we love virtue more than vice, God more than our selfish will.

Hence Scripture praises the man who has been tried with temptation: "Blessed is he who endures under trials. When he has proved his worth, he will win that crown of life, which God has promised to those who love Him." (James: 1, 12).

A false theory of psychology which enjoyed vogue a few decades ago was that no animal impulse in us should be resisted, for such self-repression would be harmful to personality. The fallacy was a failure to distinguish between good and bad impulses.

There are tendencies to evil in us, but also tendencies to good. The Spirit of God moves us to practice virtue, as the "god of this world" moves us to practice vice. No one represses rape without expressing purity; no one represses purity without expressing lust.

Because there is evil in us, we can be solicited by evil outside us. Because there is good in us, we can be attracted to good outside us.

The witches who tempted Macbeth to murder struck a responsive chord in his own soul to which he vibrated. The hell without beckons the hell within. The heaven above, attracts the heaven within.

It is this which makes life so interesting, and so dramatic; we stand poised between two infinites. Freedom has awe-inspiring repercussions. Every temptation implies freedom, and freedom is of two kinds: one, a freedom of choice where we decide good and evil; the other a freedom of perfection in which having chosen Ecstatic or Perfect Love, there is nothing left to choose.

A young lady parked the car on a hill and went to mail a parcel. The car took off and damaged another car. When the investigating officer asked the lady why she did not put on the emergency brakes on, the confused lady replied: "I did not think that mailing a parcel was an emergency".

Wife: "Jim, why don't you play golf with John any more?"
Jim: "Nancy, would you play with a man that cheats when you are not watching?"
Nancy: "Of course, not. I would not..."
Jim: "John will neither".

There was an English officer who knew how to catch smugglers. When asked what his secret was, he replied: "I watch the person's upper lip. If there is sweat, I open everything".

Father: "When I was a young man, girls knew how to blush."
Daughter: "What was it you used to say to them?"

Hubby: "If I had to do it all over again, do you know whom I'd marry?"
Wifey: "No, whom?"
Hubby: "You."
Wifey: "That's what you think."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
661 High Street,
Newark 2, N.J., USA.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, ч. 4.

Volume XXXVII, No. 4.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Сила Христового Воскресення 1
Місячне Намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
"Цареві віків нехай буде честь і слава на віки вічні!" 6
"Щоб дати надію українському народові" ... 8
Причини конфліктів між Церквою і світом ... 12
Під Знаменем Йони ..... В. Буженко 18
Смертельний гріх ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 20
Хотів би ти знати? 22
Мій побут у Москві ..... о. М. Шудло, ЧНІ. 25
Біблія помагає людям пізнати Христа і полюбити Його 29

She was there! ..... Elio Gasperetti 33
Cardinal Slipyj's Allocution to Pope Paul VI.. 36
Historic Pronouncement of Pope Paul 38
Appeal to Conscience ... M. Schudlo, C.SS.R. 40
Fasting—Old-Fashioned? .. J. Meijer, C.SS.R. 43
Sunday Gospels Explained ... Rev. B. Tremba 45
The Morals of Youth in the Modern World ... 47
I'd like to know 49
Cogitations ..... Fr. Nick of Montreal 52
My stay in Moscow ..... M. Schudlo, C.SS.R. 54
A Mother's Opposition to Daughter's Marriage 56
Greeting our Cardinal .. Y. Sywanyk, C.SS.R. 57
Humility ..... P. B. Kearney, C.SS.R. 59
Why must you study your religion? 61
May all of us live in peace 62
Temptations ..... Bishop Fulton J. Sheen 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ТРАВЕНЬ
1965
MAY

REDEEMERS

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ В ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 2-го ДО 7-го ЛИПНЯ

Головний день відпусту буде в НЕДІЛЮ 4-го ЛИПНЯ 1965 року. Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях від 2-го до 7-го липня 1965 року, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі та волю нашого многострадного українського народу!

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ СПАСИ НАС!

YORKTON will have its ANNUAL PILGRIMAGE this year from the 2nd to 7th of JULY. The MAIN DAY of the pilgrimage will be SUNDAY, the 4th. Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 2nd to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

Владичиця і Опікунка України

УКРАЇНА належить до тих країн на Сході Европи, де культ Богоматері найшвидше й найсильніше розвинувся. Уже в ранніх часах християнства культ Богоматері мусів бути широко розповсюднений в Україні, коли володар княжої київської держави, найбільшої в XI столітті і найкраще упорядкованої на Сході Европи української держави, Ярослав Мудрий, уже в 1037 р. віддав український нарід під покров Пречистої Богоматері. З цього часу й наші старовинні літописи й київські українські митрополити у своїх проповідях і "словах" звуть Пречисту Діву "Владичицею і Опікункою України", з того часу наш нарід не тільки звичайними виявами побожности, але й всім своїм знанням, умінням і здібностями виявляв і виявляє своїй Владичиці й Опікунці любов, довір'я і надію в літературі, музиці й образотворчому мистецтві.

Ласка Пречистої Богородиці не обмежилась тільки до відданого під її покров українського народу. Богородиця, за помічю чудотворних ікон, що їх появу бачимо на українських землях вже в XI-XII ст., веліла Україні, дивним зарядженням Божого Провидіння, стати джерелом Марійського культу у двох сусідніх державах, Росії й Польщі, які впродовж історії України старалися чи то завоювати її землі чи зденаціоналізувати її населення. Повторяємо — сталось це дивним зарядженням Божого Провидіння: адже ж і суздальський князь Андрій Боголюбський, коли в 1155 р. вивіз із Києва до далекого Суздалю чудотворну ікону Вишгородської Богоматері (тепер у Москві), і польський князь Володислав Опольський, що в 1382 р. забрав із Белза чудотворну ікону Богоматері (Одігітрія, тепер у Ченстохові), не думали навіть про те, щоб при помочі цих ікон ширити Марійський культ у своїх країнах. Навпаки, викрадаючи українські чудотворні Богородичні ікони, ці найбільші святощі України, як Андрій Боголюбський, так і Володислав Опольський думали позбавити український нарід найсильнішої духово-релігійної традиції, якою є культ Богоматері на Україні, а враз із цим, релігійне середовище перенес-

ти на чужу, ворожу землю, до ворожого політичного центру, знаючи, що серце українця буде "тягнути туди, де його чудотворна Богородиця".

Крадежі чудотворних українських ікон з Киева чи з Белза не були поодинокими випадками в історії нашої Церкви. В XIII ст. чудотворну ікону Богородиці з василіянської церкви у Львові поляки "перенесли" до костела Домініканів, чудотворну ікону Богородиці з церкви в Сокалі "переносять" до костела Вернардинів, вишнівчицьку ікону під Зарваницю, Галичина, забирають з хати міщанина Галамая до костела, фразьку ікону коло Підкаменя під Рогатином польські ченці Вернардини взяли до свого костела, а хлопицьку під Ярославом забрали поляки таки разом з церквою. Все те роблено свідомо і з ціллю позбавити Україну та її нарід культу для Богоматері чи радше перенести цей культ з української церкви до польського костела. Позбавлення чудотворних ікон Богородиці України це була одна з форм русифікації і польонізації України.

Проте Боже Провидіння зарядило інакше. Владичиця й Опікунка України не залишила свого народу, і ми є свідками правдивого чуда в нашій історії. На місці викрадених чи "перенесених" ікон по маленьких містечках і селах України появляються нові чудотворні ікони, і всюди діються нові чуда... Дослівно, по всіх розлогих землях України, від Чернигова починаючи і по Марія-Повч кінчаючи, появляються нові чудотворні ікони Богородиці, що скріплюють послаблену крадіжкою ікон Московщиною і Польщею духову силу українського загалу, і рівночасно з цим Україна стає джерелом Богородичного культу для Польщі й Московщини, бо існування загарблених українських чудотворних Богородичних ікон, які знайшли свій осідок на польських чи московських землях, починає поширювати почитання Пречистої Богородиці на тих землях, і воно згодом розростається широко по цілій Польщі й Московщині.

Таким чином ласкою Пречистої Богородиці український нарід, хоч століттями без своєї держави і закріпощений двома сусідніми державними народами, для цих же двох народів, польського й московського, став джерелом почитання Матері Спасителя.

Слід пригадати один наш прекрасний звичай, що існував давно-давно колись в Україні з княжих часів і згодом перейшов до Західньої Едропи і в деяких країнах як "марійський гейнал" залишився досьогодні. Над Золотими Воротами в Киеві була колись церква Благовіщення і голова тодішньої Української Церкви митрополит Киева, Іларіон (1051-1054) у своєму творі "О законі і благодати" згадує, що привіт архангела Гавриїла Пречистій Діві Марії "Радуйся, обрадованная, Господь з Тобою!" став привітом тодішнього Киева. Відповіддю на цей привіт був клич "Радуйся, благовірний граде, Господь з тобою!" Ці два кличі, получені разом, стали цим українським "гейналом", що його співано кожного ранку й кожного вечора з високих веж укріпленого Киева і може й усіх міст України. Цей прекрасний звичай піддання під опіку міста й його мешканців Пречистій Богородиці хоч і зберігся тільки по деяких наших селах (Угнівщина) і то під час деяких Богородичних Свят (Благовіщення), коли його повторювали з веж дзвіниць, був наявним доказом беззастережного віддання себе Пречистій Діві. Під час кривавих переслідувань нашої Церкви цей віковий звичай заник і нагадував його тільки "вечірній дзвін", що ним сумерком дзвонили "на молитви" по галицьких селах аж до московсько-большевицької окупації 1939 р.

Сьогодні з веж Киева не лунає вже оклик нічних сторожів "Радуйся, Обрадованная, Господь з Тобою!—Радуйся, благовірний граде, Господь з тобою!" Замовк "вечірний дзвін" по галицьких церквах, але ласка Пречистої Богоматері, Владичиці й Опікунки України, діє дальше й ніколи не перестане діяти, так як ця ласка не припинила своєї чудодійної сили в Україні впродовж століть. І коли вглибимося в історичне минуле нашої української землі, коли усвідомимо собі, скільки народів впродовж тисячоліть загинуло безповоротно, скільки разів, здавалось, перестане існувати Україна і щезне раз на завжди з лиця світової мапи, проте Україна живе, тоді мусимо признати вічну правду словам нашої церковної пісні: "Не маємо іншої Заступниці, Пречиста, крім Тебе!"

(Наша Мета).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на конверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редакторя не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

МАРІЯ

Максим Рильський

Єсть ім'я жіноче, м'яке і ясне,
В ньому і любов, і журба і надія,
Воно як зітхання бренить весняне:
Марія.

Як запах фіялки в осінній імлі,
Як пісня дівоча в снігах і завії
Зорею сіяє над смутком землі,
Марія.

Нехай я у серці святе погашу,
Нехай упаду в беззмістовній борні я,
Та слово останнє, що я напишу:
Марія.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ЛІТУРГІЯ МАЛА БІЛЬШИЙ ВПЛИВ НА ЖИТТЯ ВІРНИХ
(Наміреня Апостольства Молитви на травень благословлене св. Отцем)

ЛІТУРГІЧНЕ життя є основою правдиво християнського життя. Тому Вселенський Собор так дуже наполегливо займається справою Літургії, а Апостольська Столиця раз-по-раз поручає вірним, як наміреня Апостольства Молитви справи, що відносяться до Літургії. Недавно, бо в грудні попереднього року було подібне наміреня: ми тоді молилися, щоб літургічна обнова, поручена Вселенським Собором, довела до обнови духовного життя вірних.

І. Чому Літургія має таке рішальне значення в житті кожного християнина? а) В Літургії є присутний сам Ісус Христос, Первосвященик і Посередник між Богом і людьми. В літургічних обрядах Він сам ділає й продовжає те, що сповняв у часі свого земського життя.

б) Літургія — це активна участь вірних в Божих таїнствах. Тому всі вірні, будучи через хрещення членами Містичного Тіла Христового, є обов'язані до так повної і свідомої участи в літургічних обрядах, якої вимагає сама природа Літургії. Літургія—це всенародне прославлення Пресвятої Тройці.

в) Літургія—це школа, що вчить вірних молитися в Святому Дусі і визначатися діяльною любов'ю. Літургія підносить їх умн до вищих речей і через участь у пасхальних таїнствах впроваджує їх практично в життя після віри. Пасхальні таїнства продовжуються через життя Христа в Церкві. Св. Іван в Об'явленні (5, 6) представляє Христа в образі Агнця, що стоїть і жертвується. Подібно, як Христос, а радше з Христом Церква є пасхальним Агнцем, що жертвується й живе в Бозі. Цілий світ—це Голгофа, де Церква в Христі вмирає і знова воскресає. В Церкві і в її членах Христос безупинно відходить з цього світу до Отця (Іван 17, 13, 19), себе жертвує, щоб жити тільки для Бога (Ф. Дірвел, Воскресення, 236, ч. 72).

Якраз через Літургію, а зокрема Пресв. Евхаристію, вірні освячують себе в Христі, щоб прославляти Бога. В той спосіб Літургія постепенно перемінює щоденне життя християнина.

г) Літургічний рік пригадує в живих образах головні таїнства Христового життя, а зокрема Його Різдва, Хрещення в Йордані (Богоявлення), Його терпіння, смерти, Воскресення й Вознесення. Кожна неділя присвячена Його Воскресенню, і своєю воскресною службою відновляє світлий празник Великодня. Тим усім літургічним богослужбам товаришать обильні ласки, якими Христос, задля заслуг тих таїнств, наділює всіх, що беруть участь в тих богослужбах літургічного року. Господські свята переплітають празники Богородичні і святих Божих угодників, апостолів, мучеників і всіх святих, щоб за їх заступництвом, наслідуючи їх приклади, удостоїлися бути колись з ними в нашій небесній батьківщині. Як живо виступає тут злука святих! Так отже вірні, що живуть літургічним життя, живуть дійсно цілий рік і кожного дня в тісній злуці з Христом і Його Церквою, а радше Христос живе в них.

ІІ. З цього ясно слідує, як конечним є, щоб вірних заохочувати до активної участи в літургічному житті. Богослуження нашого обряду особливішим способом сприяють і вимагають активної участи вірних в Літургії. Щоб Літургія мала вплив на життя вірних треба:

1) Щоб вірні були добре обучені про значення Літургії і всіх літургічних обрядів, а також про обов'язок **всіх вірних жити літургічним життям,** в злуці з Христом і цілою Церквою.

2) Щоб вірні брали живу участь у відправах, треба, щоб в часі читаних Служб Божих всі голосно відповідали, а в часі співаних Служб Божих усі співали (самоїлкою). В деяких церквах є практичний звичай, що деякі молитви й прошення ціла церква в часі Служби Божої рецитує (співаючи), а інші частини, як Слава: Єдинородний: співає. Взагалі все, що належить до літургічних богослужб, повинно відбуватися, як каже св. Павло: "Пристойно і докладно" (І. Кор. 14, 40). Коли не співає ціла церква самоїлкою, але хор, то загал вірних в церкві майже не бере участи в Службі Божій, і є тільки слухачами концерту.

3) Щоб себе й все своє життя освячували через Службу Божу, св. Тайни й церковні освячення, і всі справи відносили до прославлення Бога. Тоді ціле життя вірних буде в дусі Літургії; вони будуть користати навіть з матеріяльних речей, щоб себе освячувати й прославляти Бога. Все те буде можливе тільки тоді, коли вірні і кожний з них перейметься духом спільноти з Містичним Тілом Христовим, і буде жити з Христом, в Христі і для Христа.

Просім про це Христа Чоловіколюбця через заступництво Пресвятої Богородиці.

Місійне наміреня: За навернення гіндусів до християнства.

Червень: Загальне наміреня: Щоб повнота (суцільність) християнської віри послужила радше до заохоти до з'єднання з Апостольською Столицею, чим до перешкоди до неї.

Місійне наміреня: За добре вишколення католицьких учителів у публичних школах.

Ніяка мати не година спокійно дивитися на страждання власної дитини. Прогнана Агара не мала ні пожиди для свого малого синка, ані води. Тоді вона опинилася була в пустині. Дитина вмирала з голоду і спраги. Бідна мати "полишила хлоп'я під корчем, сама ж пішла та сіла від нього завдалыки на стріл з лука, бо сама до себе мовила: 'Не можу дивитися на смерть дитини'. І сиділа навпроти і плакала. Бог почув крик хлопчика і ангол Божий промовив до Агари з неба і сказав до неї: "Що тобі, Агаре? Не бійся, бо Бог почув крик хлопчини там, де він лежить. Встань, візьми хлоп'я і добре доглядай його, бо Я виведу з нього великий нарід!" Тоді Бог відкрив їй очі, і вона побачила криницю з водою, пішла і набрала повний бурдюк води і дала пити хлопцеві. І Бог був з хлопчиною і виріс він і оселився в пустарях і стався стрільцем" (Бут. 21, 15-20).

ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ІЄРАРХІЇ В КАНАДІ З НАГОДИ СВІТЛОГО ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСЕННЯ

Високопреподобному й Всечесному Духовенству, Преподобному Монашеству й Боголюбивим вірним

Мир у Господі й Архиерейське благословення!

ХРИСТОС ВОСКРЕС,

"Воскрес Ісус із гробу так, як предсказав, дав нам життя вічне і велику милість" (Великодня Утреня, Стих. Гл. 6).

Високопреподобні й Всечесні Отці,
Дорогі в Христі Браття й Сестри!

В цей врочистий час Христового Воскресіння, що сповняє серце кожного вірного християнина надземною радістю світлої перемоги Христа над силами пекла й самої смерти, ми, Ваші Пастирі, ділимося з Вами почуваннями тієї небесної радости й вітаємо кожного з Вас нашим українським, прадідним, великоднім привітом: "Христос Воскрес!"

Правдиве й глибоке значення тієї воскресної радости дуже влучно оспівує наша Великодня Утреня, де Христова Церква, сповнена таїнством прославленого Христа, так кличе до своїх дітей: "Воскресіння день, променіймо радістю, люди: Пасха, Господня Пасха: бо від смерти до життя, і від землі до неба Христос Бог нас привів, що побідну пісню співаємо" (Кан. Гл. І. П. І). Іншими словами, по думці Церкви, ми повинні безмежно радіти воскресною перемогою Христа тому, що через своє воскресіння Христос вивів нас від смерти гріха до життя ласки Божих дітей та дав нам таким чином можність стати, через праведне життя на землі, учасниками вічного життя в небі. В такому значенні, воскресний тріюмф Христа над гріхом і смертю є заразом початком і запорукою також і нашої перемоги над гріхом і його овочем—смертю. І саме тому в світлий день пам'яті тієї найважливішої події в історії людства, ми повинні злучитись духом з прославленим, тріюмфуючим Христом і враз із ним, у повній радості й безмежній надії, голосити світові нову еру історії світу, еру Божого Царства на землі, під проводом світлого переможця гріха й смерти, Христа Бого-чоловіка.

Для закріплення й поширення цього свого Царства на землі, тобто для посіву в людських душах животворного зерна своєї воскресної перемоги, а саме життя Божої ласки згідно з Божими заповідями, Христос встановив свою Церкву й поручив своїм учням та їхнім наслідникам розійтися по цілому світі й голосити всім народам аж до кінця віків цю радісну вістку про існування на землі тієї нової людської спільноти, кермованої законом Божої ласки й любови, та помагати їм включитись в її ряди. Від тієї хвилини аж по сьогоднішній день могутньо лунають в історії людства ці його врочисті, божественні слова: "Як послав мене Отець, так і я посилаю вас... Кому відпустите гріхи, тим відпустяться; а кому задержите, задержаться... Ідіть же, навчайте всі народи... зберігати все, що я заповідав вам. І ось я з вами по всі дні до кінця віку" (Ів., 20, 21, 23; Мат. 18, 19-20).

Зі сказаного бачимо, Дорогі Браття й Сестри, що найважливішим ділом воскресшого Христа було, з одної сторони, встановлення його святої Церкви і, з другої сторони, повірення судьби цього його найважливішого діла на землі своїм апостолам і їхнім наслідникам, себто епископам і їхнім помічникам-священикам.

Тому, в цьому святому часі переживання таїнства Христового Воскресіння, ми спонтанно думаємо про Христову Церкву, а зокрема про найбільшу її сьогоднішню проблему, а саме про брак священиків. І саме ми бажали б, Дорогі Браття й Сестри, дещо ближче приглянутись цій болючій справі в цілій Вселенській Церкві, взагалі, а в нашій Українській Католицькій Церкві зокрема.

І. Судьба Церкви залежить від числа й святости священиків

Священик—це гейби другий Христос, бо ж він представляє Його особу, за тими словами: "Як послав мене Отець, так і я посилаю вас" (Ів., 20, 21). Як слуга Христа й орудар Божих тайн, він має неймовірну власть приносити безкровну жертву Нового Заповіту (Лука, 22, 19), відпускати гріхи бідним грішникам (Ів. 20, 23), навчати всі народи (Мат., 28, 19-20), та бути з уряду прилюдним посередником між Богом і людьми (Папа Пій XII, Про Кат. священство, стор. 13). Значить, там, де є відповідне чйсло Христових священиків, там: люди чують слово Христової Євангелії, вірні приступають до св. Тайн, молодь одержує добре, християнське виховання, одиниці, родини, громади й народи знають правопорядок Божого закону.

Противно, де немає відповідного числа священиків, там не чути голосу Христової істини, християнські святині позамикані, діти й молодь без християнського виховання, преса, радіо й телевізія переповнені блудними кличами, особисте, родинне й громадське життя кермоване каприсами людських пристрастей, зі всіми формами безбожництва, самолюбства, соціяльної несправедливости й тиранського використування ближнього. Повний образ такого пекла на землі бачимо сьогодні в країнах безбожного комунізму, що повбивали, або поставили поза законом, Христових священиків і виповіли війну самому Богові.

ІІ. Сьогоднішній Церкві дуже бракує священиків

Нинішній світ, в повному розгоні наукового й технічного поступу, шарпаний на всі сторони різними, собі противними,—ідеологічними, соціяльними, економічними й політичними системами, губиться у своєму хаотичному крутіжі й свідомо, чи не свідомо, глядить за світлом Христової науки, шукає сили в Його спасительній благодаті. Безмежні лани людсь-

ких душ чекають на Христових робітників, а їх, на жаль, немає, бо що це 428,716 священиків на 584,493,081 католиків, або на 3 мільярди всього людського населення на землі? А тут кожна людина чекає на Христа, бо за кожну людську душу Він пролив свою Пресвяту Кров. Около 2 мільярди людей живуть ще сьогодні в темряві грубого поганства, без знання одного правдивого Бога, далеко від спасительного світла Христової Євангелії, без помочі благодаті Христових св. Тайн. Сьогодні, як колись за свого земського життя, Христос міг би сміло нам сказати: "Жниво велике, та женців мало, тому благайте Господа жнива, щоб вислав женців на своє жниво" (Мат. 9, 38).

III. Найбільша проблема українського народу під цю пору—це брак священиків

Найбільшою небезпекою, перед якою стоїть сьогодні наша Українська Католицька Церква й цілий український нарід, є безперечно брак наших священиків. Це є правдою так для рідних земель, як для нашого українського поселення поза межами України.

Коли йдеться про Україну, положення нашої Церкви й українського народу на рідних землях є прямо трагічне. Щоб про це переконатись, вистачить пригадати собі, що всі зусилля дикого переслідування зі сторони безбожного комунізму проти Христової Церкви й українського народу на землях України були, й є, звернені в першу чергу проти українського католицького й православного духовенства. Вороги Бога й українського народу добре власного духовного проводу не зможуть довго вдержатись при знали, що Церква й нарід без житті. Тому вони зробили все, що тільки могли, щоб морально й фізично знищити цей український духовний провід та відібрати їм можність духової протидії.

У висліді цього плянового й систематичного нищення нашого духовенства на землях України, наша Церква і цілий український нарід опинилися сьогодні там у надзвичайно небезпечному положенні. З одної сторони комуністична, безбожна пропаганда в школі, пресі, по радіо, телевізії, в громадському й політичному житті намагається всіми силами знищити в народі саму ідею Бога, Божества Ісуса Христа, безсмертности людської душі, неба й пекла, а з другої сторони, немає кому успішно відбити ці диявольські напади, вказати народові на світло Божої правди й Боже післанництво Христа Спасителя, піддержати Його святою благодаттю Христових Тайн у цій затяжній, страшній боротьбі. Горстка священиків, що після довгих літ тяжкої тюрми, різного роду тортур та жахіть концентраційних таборів, ще залишились при житті, не може як слід протидіяти цьому брутальному, безбожному наступові. Великих надій на доплив нових священичих сил теж там немає, бо як серед такого розшалілого безбожництва можна мріяти про нові священичі покликання, про їхню духовну формацію?

Тому очі наших братів на рідних землях звернені на нас, на нашу еміграцію в вільному світі. Вони певні, що теперішне

переслідування безбожного комунізму скорше чи пізніше закінчиться, що Божий закон і здоровий людський глузд знову запанують на свобідній, незалежній Україні, і що наша Церква і цілий український нарід зможуть знову свобідними устами прославляти Всевишнього. Але, з початку їм треба буде духовної помочі. Вони свідомі того і вже тепер ставлять питання: Хто прийде тоді до них зі словами Христової Євангелії? Хто увійде до їхніх зневажених храмів і принесе їм святу Безкровну Жертву? Хто піднесе свою руку, щоб простити провини розкаяним грішникам? Хто займеться релігійним вихованням їхніх дітей, заговорить по-божому в їхній пресі, по радіо, телевізії, в їхніх школах, організаціях, інституціях, в громадському, політичному житті?

Очевидно, вони спонтанно звернуть тоді свої очі до нас, до нашої Церкви у вільному світі. Їм буде відомо, що в тому часі, як вони терпіли найлютіше переслідування й переживали найчорніші хвилини в історії України, наша еміграція в вільному світі тішилась повною свободою, часто жила в матеріяльних достатках, організувала своє церковне й громадське життя, будувала свої церкви, організувала свої парафії, епархії, а то й митрополії. Вони будуть переконані, що враз із цими нашими церковними й громадськими досягненнями, наша еміграція зуміла вже видати цілі ряди свідомих, добре вишколених українських католицьких священиків, не тільки готових продовжувати в себе велике церковне й національне діло, розпочате їхніми батьками-емігрантами, але рішених прийти на Україну, землю їхніх батьків, і принести своїм геройським братам і сестрам свою поміч, подати їм свою братню помічну руку й взятися враз із ними до духовної відбудови тої велитенської руїни, що її приніс Україні безбожний, матеріялістичний комунізм.

Дорогі Браття й Сестри, яке страшне було б розчарування цих наших Братів на рідних землях, якби сьогодні розбились мури комуністичної, безбожної неволі, постала свобідна незалежна Україна й ці наші брати з рідних земель звернули до нас свої благальні очі й просили нас післати їм більше українських католицьких священиків, щоб взятися враз із ними до духовної відбудови християнської України, а ми їм сказали, що, на жаль, ми самі не маємо досить священиків та що велика більшість наших священиків, які працюють під цю пору серед нашого народу в вільному світі, це священики з рідних земель, яких викинула з України комуністична хуртовина в часі Другої світової війни? Яке не було б їхнє здивування, якби вони при цьому від нас довідались, що напр. у нас, у Канаді, припадає 1,000 вірних на одного священика, що більшість з-поміж цих священиків вже старші віком люди, а питомців по духовних семінаріях майже немає?

Як тяжко було б їм на серці далі дізнатись, що подібне положення й по інших країнах нашого поселення? Як гірко було б для них побачити, що наша українська еміграція вложила так багато зусилля в роз-

будову свого матеріяльного, культурного й національного життя, а так мало уваги присвятила вихованню нових кадрів молодих, ревних священиків, яких український нарід під цю пору найбільше потребує. Бо після упадку безбожного комунізму Україна буде мати досить своїх власних лікарів, адвокатів, інженерів, професорів університетів і високо-кваліфікованих провідників в усіх інших ділянках національного й господарського життя, але Христових священиків, що працювали б у народі з руками й серцем Христа для повної обнови християнського життя, вона не буде мати. Про це повинна б думати наша еміграція й в цьому напрямі вона повинна б розвинути сильну, програмову акцію.

IV. Плекання священичих покликань для українського народу—це обов'язок не лише Української Католицької Церкви, але цілої української католицької спільноти

Христос, який кермує своєю Церквою й який запевнив своїм апостолам, що залишиться з ними аж до кінця віків, напевно так само любить добрих українських молодців як синів інших народів і напевно багатьох з-поміж них кличе до гідности свого священства. Рівно ж певним є, що серед тих наших молодців, які чують у своєму серці Христовий поклик до священичого стану, багато пішли б за цим Божим покликом, якби їхні родичі вдома, учителі в школі, приятелі й знакомі в товаристві, їм у цьому помогли.

Справді, священиче покликання, це найбільший Божий дар, що його людина може одержати й тому може бути священиком тільки той, кого Бог собі вибрав. "Не ви вибрали мене,—каже Христос до Своїх учнів,—а Я вибрав вас, щоб ви йшли й овоч принесли" (Ів. 15, 16). "Ніхто, отже,—заключає св. апостол Павло,—не може сам собі взяти тієї гідности (священства); до неї треба бути покликаним Богом як Арон. І так навіть сам Христос не взяв сам собі гідности перво-священика, але Він одержав її від Того, що Йому сказав: Ти є мій Син, якого Я сьогодні зродив" (Єв., 15, 4-5).

Отже єдиний Бог вибирає собі кандидатів на Христових священиків. Але ті, що одержують цю надзвичайну ласку, повинні з нею співдіяти, її в собі закріпляти, нею охоплювати й оживляти всі свої творчі, життєві дії. А в цьому повинні їм помагати: родичі, Отці душпастирі, вчителі й виховники, парафії, різні католицькі організації й інституції.

1. Першою школою пізнання й плекання священичих, як і монаших покликань є добра християнська родина. Дуже багато священиків, монахів і монахинь завдячують своє священиче, чи монаше, покликання своїй матері, або своєму батькові, які своєю щирою молитвою в цьому наміренні, виявом любови й пошани до духовних осіб, а особливо своїм примірним християнським життям, дали своїм дітям охоту й відвагу йти за голосом Божого поклику й посвятитись на службу Господу Богу та своєму народові.

На жаль, багато родичів сьогодні не мають належного зрозуміння для великої гідности священичого й монашого життя, вдома критикують, або зневажливо говорять про духовних осіб, ба що більше, часто всіми способами відстрашують своїх дітей від цього ідеалу. Такі родичі роблять страшну кривду своїм дітям, обрабовують Христову Церкву з найбільших її скарбів та стягають Божий гнів на себе...

2. Зараз по родичах найбільше може й має стислий обов'язок вишукувати й плекати священичі й монаші покликання священик душпастир. Латинське канонічне право (кан. 1353) накладає на нього стислий обов'язок під цим оглядом. Бо ж він, як духовний батько й духовний опікун повірених собі душ, є в виїмково доброму положенні, щоб говорити молоді про гідність духовного стану: в церкві на проповіді, в часі св. сповіді, під час навчання релігії, в приватній розмові, а зокрема світлим прикладом свого святого, священичого життя.

Та, на жаль, як зазначує о. Поадж у своїй книжці "Про покликання для Христа" (стор. 5), анкета, переведена на протязі 10 років поміж 5,000 семінаристами й 7,000 новиками монаших Чинів, виказує, що величезна більшість з-поміж них одержали провід і заохоту до священичого, чи монашого, життя не від священиків, але від своїх родичів, місіонерів, приятелів, через читання відповідної літератури. Та сама анкета показує рівно ж, що назагал священики рідко говорять молоді про цей великий ідеал.

3. Працю родичів і священика душпастиря в ділі вишукування й плекання священичих покликань повинні продовжувати вчителі й вчительки по школах. Вони рівно ж є в виїмково доброму положенні для тієї важливої місії. Їхній постійний контакт з молоддю дає їм можливість пізнати їх глибокі душевні прагнення, а їхній життєвий досвід і почування великої відповідальности перед Церквою і народом повинні спонукувати їх щиро й жертвенно дбати про плекання священичих і монаших покликань серед своїх учнів.

4. Вкінці, цей обов'язок спадає на цілу парафію, епархію й на всіх вірних. Всі ми повинні, в рямках наших професійних завдань і в міру наших спроможностей щиро й постійно дбати про це найвище й найбільше добро Христової Церкви та доложити всіх старань, щоб помогти тим, яких Бог кличе на свою службу, піти за голосом їхньої совісти і стати ревними апостолами серед свого українського народу.

Тому, щоб об'єднати всі наші сили для цього великого й святого апостоляту плекання священичих і чернечих покликань для нашої Церкви в Канаді, на рідних землях України і в інших країнах вільного світу,

---

АВТОКРАТІЯ

Якщо якась група захопить владу в свої руки, вона буде легко надуживати її, коли над нею нема контролі цебто коли вона не залежить від волі громадян чи груп, над якими панує, й які годні скинути автократію, як це означене правилами конституції. Демократія—це устрій, де влада керівників спирається на волі та мандаті підвладних. Якщо цих правил нема, то керівники будуть зловживати владою, коли безкарно годні це чинити.

оцим проголошуємо, згідно з бажанням Апостольського Престолу, неділю 2 травня ц.р. "Днем молитви в наміренні священичих і чернечих покликань", а ввесь місяць травень— "Місяцем апостоляту священичих і монаших покликань".

В неділю 2 травня, що, згідно з бажанням Апостольського зарядження, є днем молитви за священичі й чернечі покликання в цілій Вселенській Церкві, всі наші Отці душпастирі повинні:

1. На всіх Службах Божих виголосити окрему проповідь на цю тему й просити вірних молитись, приступити до св. Тайн і жертвувати всі свої добрі діла в цьому святому наміренні. Зокрема, вони повинні поручити родичам ревно молитись в родині враз із своїми дітьми, щоб милосердний Господь вибрав собі якнайбільше ревних священиків, монахів і монахинь серед нашої української молоді.

2. Крім того, вони повинні подбати там, де це можливе, щоб цієї неділі по полудні, або ввечорі, були уряджені по наших церквах молитовні зібрання молоді, в яких наша молодь, під проводом Отців духовних, або Сестер, провела б перед Найсв. Тайнами одногодинне розважання про важливість вибору стану життя, про надзвичайну гідність священичого й чернечого покликаня враз із гарячою молитвою до Всевишнього, щоб Він поміг кожному українському юнакові й юначці ясно пізнати шлях свого життя та в окремий спосіб провадити тих, що їх Він покликав на свою службу.

Коли йдеться про програму апостоляту покликань до духовного стану на ввесь місяць травень, то оцим просимо, щоб крім загальної молитовної акції всіх вірних, різні наші організації, як БУК, ЛУКЖ, УКЮ, Лицарі Колюмба, Вівтарні й Марійські Дружини і т.п. влаштували хоч одну доповідь, враз із дискусією, на тему великої потреби священичих і чернечих покликань у нашому українському народі та намітили якийсь конкретний плян праці для тієї цілі на цілий рік. Крім цього, Отці душпастирі, вчителі й вчительки, провідники різних наших церковно-громадських організацій повинні дуже активно зацікавитись нашими юнаками й юначками, що кінчають школу й думають про вибір стану життя, щоб їм допомогти, на випадок потреби, в їхньому рішенні посвятитись на службу Господу Богу і своєму українському народові.

Ось, Дорогі Браття й Сестри, великі наші побажання й прохання до кожного з Вас з приводу радісного празника Христового Воскресіння. Нехай Христос, що переміг злобу зла й саму смерть, поможе нашій Церкві і нашому українському народові вийти переможно і з того надзвичайно тяжкого положення, в якому ми знайшлися сьогодні.

Дано в Вінніпегу, Едмонтоні, Торонті, Саскатуні, дня 7 квітня 1965.

✠ МАКСИМ — Архиєпископ Митрополит Вінніпеґський
✠ НІЛЬ — Єпископ Едмонтонський,
✠ ІЗИДОР — Єпископ Торонтонський,
✠ АНДРЕЙ — Єпископ Саскатунський.

"Тільки в єдності і злуці можемо сподіватись кращих осягів"

КАРДИНАЛ ЙОСИФ ЗАКЛИКАЄ ДО ЄДНОСТИ

ДЯКУЮЧИ за численні привіти і дарунки, кард. Йосиф Сліпий з окремим притиском наголосив потребу єдности в українському житті. Промова була виголошена на закінчення концерту в Римі на пошану кардинала.

Кардинал Йосиф Сліпий

Слово кардинала

Первоієрарх Йосиф сказав: Преосвященніші Владики, Святочна громадо!

Після вікової, далекосягло програмової і батьківської промови Святішого Отця та світлих, красномовних і милих виявів, пронизаних глибокою духовністю Високопреосвященніших Владик, багатьох представників Церкви і народу, після безчисленних привітів і з глибин серця пливучих побажань без жадного примусу і конвенціональности—не лише з України, але і з усього світу, від чужих і своїх, де б'ється українське серце і несеться безмежними просторами думка українського розуму, не залишається сьогоднішньому солемнізантові нічого суттевого додати, як тільки з усієї душі скласти не менш щиру і сердечну подяку за побажання не від тисячі, а від мільйонів, на яку і найвимовніші уста не найшли б сьогодні належного вислову.

Якщо б ішлося лише про скромну особу кардинала-митрополита-каторжника, то не варто б це ні тих великих трудів, заходів, жертв, прикрас і дарів та виявів любови, прихильности, сердечности і пошани, на які наша Церква і народ, під цю пору, могли здобутися. Але хвилина ця рідка на століття стала вже власністю народу і осягом його столітнього змагання, і то тим більше, що в попередніх десятиліттях було може легше, ніж серед теперішньої недолі, здійснити свої бажання. Тому і заслуговує вона, щоб відзначити її, як етап і радісне здійснення своєї мрії. Заслуговує вона на те і тому, щоб усвідомити собі вагу цього історичного підсумку і вложити його, як грамоту в гранітний

наріжний камінь церковної і народної будови не лише для себе, але і для майбутніх поколінь. І було б злочином цей капітал нівечити, як на жаль, ми знівечили вже не одну нагоду в минулому. Уся вага побажань і вимог від нашого кардинала сповняє його водночас і страхом, що може бути й трагічний, чи зможе він відповісти і належно виправдати дальші надії, покладені на нього. Бо сколихнулося, як загально говорять, плесо українського життя, народ наш пробудився з отупіння і дав вислів приспаним своїм великим задумам та ідеалам. І зовсім слушно, бо не є він на те, щоб благоденствувати і збирати почесті, а на те, щоб помогти усім і рятувати те, що ще залишилось.

Ця хвилина з'єднала нас усіх. Це є і воля Святішого Отця, сказана нам так ясно як не можна краще, що єдність мусить нас одушевити, коли хочемо твердо дивитись у вічі майбутності. Це—могутній заклик великої хвилини, яку переживаємо.

Пригадується одна подія з тюремного життя, коли митрополит (себто Кир Йосиф—"УВ"), пограбований і полишений ледве з життям, думав над тим, що сталося, і мусів прийти до переконання, що все ж таки ці кривдники, свідомі чи несвідомі, є його вірні, а він їх митрополит, і такий він митрополит, які вони вірні. Так само і тепер доводиться дати подібну відповідь, чи відповість він покладеним на нього надіям і завданням. На вашу любов і щирість відповідаю такою ж щирістю. Ваш кардинал буде такий, якими будете ви. Коли будете великі, то й він буде великий. Коли будете малі, то й він буде ще менший за вас. Такий є закон.

Кого він (кардинал) репрезентує і кого він має за собою, таке його лице і чоло перед усім світом не лише сучасним, але і майбутнім—в усій історії. Тому і наш покійний Митрополит Андрей, декілька літ перед смертю, реасумуючи своє життя, сказав перед молодими малими семінаристами: "Я думав, що я, Бог знає, чого довершу, а нині на схилку віку бачу, що я нічого не зробив". Завелика це була покора, але і є в тому щось правдиве. Хтось охарактеризував його (митр. Андрея): мав геніяльну голову і рідкісні Божі дари, але не мав допоміжних крил, себто оточення, щоб належно знестися вгору.

До того, кожний росте з своїми плянами і щораз менше має часу на їх здійснення. Не раз людина має великі пляни і заміри, але не може їх здійснити, бо не має в руках засобів, а деколи зовсім зв'язані руки і ноги. Справді часто "Parturiunt montes, nascitur ridiculus mus" (гора родить мишу), або, як каже українська приказка "несла Меланя молока баню". Великі надії, рожеві пляни, але не до чорної дійсности. Є пляни і навіть дії, та не відповідні до сил і мети. Якщо за кардиналом-митрополитом стоїть розбита, роз'єднана, розсварена, а навіть озброєна маса, що стоять одні проти других, то і він, хоч би мав найліпшу волю і найкраще знання, нічого не вдіє. Вся енергія мусить іти на усунення перепон, а не на позитивну, конструктивну роботу. Тільки народ-моноліт може говорити своє тверде слово: тільки в єдності і злуці можемо надіятись кращих осягів, але не в розбитті і розсварені.

Було б невідповідним рекомендувати себе самого, та, як-не-як, треба мати довір'я, що як не дався той митрополит (Кир Йосиф) заманути гідностями і золотими горами в тюрмі і мільйонами долярів на волі, так і в майбутньому маємо в Бозі надію, буде керуватися своєю совістю і найвищим добром Божим і церковним, що є також і найвищим добром народним, і не буде ними торгувати.

З другого боку, ми мусимо зріло підходити до всіх справ і не думати вже по-молодечому, як каже св. Павло, хоч молодеча уява розмальовує все приманливо. Дійсність тверда, і так треба підходити до неї. Не можна мати жалю за прикрості, однак тон і в церковному і в громадському життю мусять надавати зрілі і відповідальні люди, а не гарячокровні і необраховані "патріоти", бо вони, хоч у добрій волі, можуть стати знаряддям у руках ворожих сил з повними мішками золота.

За відповідальність

Сьогоднішне святкування, така рідкісна і велика хвилина в нашім народнім житті, сповнить своє завдання, коли розбудить у нас свідомість сили і відповідальности за наші вчинки перед Богом і народом тепер і на майбутнє, щоб не змарнувати осягів свого капіталу, запрацьованого кров'ю і стражданням всього народу, і не проміняти їх на дрібну монету особистих амбіцій, щоб не було так, що один будує, а другий руйнує. Бувають втрати, яких більш уже не повернути, і не поможе падькання, нарікання і плач, як не помогло це Адамові після втрати раю, а Ісавові після втраченого первородства.

З одного боку, ця хвилина відкриває нам світлі можливості на майбутнє і додає сили до дальшої праці, однак, з другого боку, тягне за собою і темнаву тінь, що кожна похвала, навіть і заслужена, не лише учневі в школі, але і дозрілому дячеві може завернути голову і звести на манівці, захворіти на мегаломанію, якщо він не спирається на Божій силі і свого народу, що є непоборна.

Але Бог веде до перемоги своїми дорогами. Тому з повною свідомістю кличемо: "Не нам, не нам, але імені Твоєму, дай славу", дай силу і волю Церкві й українському народові. Це вимолимо, будемо "до великого прямувати".

(Українські Вісті).

Нещаслива людина, що мучить саму себе, думає, що вона має право мучити інших і знущатися над ними.

Дехто каже, що жінки природно заздрісні. Хто так думає, той повинен прислухатися до розмов між урядовцями в різних заведеннях. Нехай хтось дістане промоцію, то інші зараз кривляться і заявляють: "Він знав, як підлеститися наставникам! Я був би дістав цю посаду, але не хотів понижати себе і своєї гідности! Наставники колись пізнають свою помилку, але це буде запізно, щоб направити її!" Ось тому заздрість—це одне з найбільших джерел шкідливого думання про ближніх.

Гідність християнської жінки

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ЖІНКА була завжди предметом заінтересування людства впродовж історії світу, але це заінтересування було різне. Перед Христом вона звичайно уважалася за істоту нижчу від чоловіка, призначену для його послуг і задоволення.

Хоч християнство незмірно підняло гідність жінки, все таки й сьогодні є такі, що під впливом деяких матеріялістичних часописів дивляться на жінку як на "приємне, гарне, стидливе, до певної міри потрібне і "дурне сотворіння", що докучає мужчинам, зводить його на манівці й цікавиться тільки поживою, модами, лікарствами і дітьми, бувши завжди готовою продати свій чар тому, хто дає їй найбільше матеріяльних користей, бо вона з природи нудне і докучливе сотворіння. Хто так представляє жінку, той забуває чи не хоче признати, що жінка крім здібностей бути знаменитою господинею має різні духовні потреби, яких не можливо задовольнити поживою чи дорогими одягами. Це ж забуття походить з того, що згадані автори забули про гідність жінки.

Хто ж така жінка?

1) Жінка—це найкраще Боже сотворіння, бо вона людина, і тим самим вповні і без ніяких ограничень поділяє гідність чоловіка. Тут нема ні мужеської, ні жіночої статі, каже Св. Павло (Гал. 3, 28), бо гідність людини однакова в чоловікові та в жінці. Різниця знаходиться в тілі, а не в душі. Хоч мужчина перевищає жінку фізичною силою, то жінка, одиноке в світі сотворіння між звірятами, перевищає чоловіка-мужчину фізичною красою, але ці різниці зовсім не заторкують істотної гідности людини як такої та її гідности.

Гідність людини полягає в тім, що вона є живим образом Бога в Тройці єдиного, бо Пресвята Тройця вживала себе саму за модель, як творила першу людину, і "сотворив Бог чоловіка, мужчиною і жінкою сотворив їх", каже Св. Письмо (Бут. 1, 27).

Отож так чоловік, як жінка—це жива відбитка самого безконечного Бога. З цього гідність людини безмежна, бо ця гідність спирається на гідності самого всемогутнього Бога.

2) Жінка—це мати людського роду. Саме таке значення мало ім'я першої жінки Єви: мати людства. Яка це гідність бути матір'ю безсмертньої людини, що буде існувати навіки! Статуї і славні малюнки геніїв підуть у порох, а людина, що жінка приведе на світ, буде повік існувати на славу свого Творця і власної матері, бо мати куди більше співпрацює з Богом у створенні дитини ніж батько. Її роля тільки зачинається, як батькова закінчилася. Вона ж дев'ять місяців носить дитину в своїм лоні, заки приведе її на світ. Цієї чести не має жаден мужчина.

Не дивниця, що колись матері тужили за гідністю материнства і страшно сумували, як Бог не посилав їм діточок. Анна, мати Самуїла пророка, що була довгі літа неплідною, отак говорила до свого чоловіка Елкана: "Або дай мені дитину або вбий мене!" Неплідні жінки вважали своє неплідство цебто брак спроможности бути матер'ями за Божу кару, якої стидалися, бо інші дивилися на них як на проклятих Богом за їхні гріхи.

3) Жінка—це улюблена сестра Ісуса Христа. Кожна жінка має повне право звертатися до Спасителя і заявляти: "Це—мій Брат!" і "я Його сестра," бо Христос і всі люди—це діти небесного Отця. Хіба б жінки не були горді та не хвалилися б, якщо б їх брат був президентом, великим винахідником, тощо? Ісус—Брат кожної жінки, це всемогутній Цар неба і землі... Отож є чим гордитися...

4) Вкінці жінка—це улюблена дочка Небесного Отця, бо вона носить у своїй душі Божий образ і подобу, печатку вибиту Богом у дні сотворення, щоб усі знали, що вона належить до Нього. Ось тому Бог заявив: "Хто кривдить вас, той доторкається зіниці Мого ока!" (Зах. 2, 8).

Гордяться своїм походженням дочки царів. Це ж земська гідність. Куди більше повинні гордитися своєю духовною гідністю жінки, що вони дочки Царя царів і Творця вселенної! Про це слід пам'ятати, як проказують щоденну молитву "Отче наш..." МІЙ НЕБЕСНИЙ ОТЧЕ... Здається, що саме тому Спаситель бажав, щоб люди зачинали цими словами цю прегарну молитву й так могли пригадувати собі власну гідність, і тому краще і з більшим довір'ям наближатися в своїх потребах до Бога, бо земські злидні, клопоти і журби годні деколи притемнити в людських душах це почуття Божого синівства.

Якщо ж жінка завжди свідома, що вона улюблена Божа дочка, то легко буде їй поступати так, як повинна поступати Божа дочка, що шанує свою гідність. Хіба англійська княжна Маргарета не відкинула негідного подружжя, заявляючи серед сліз і болю серця: "Я дочка короля Англії, тому мушу шанувати себе і, не зважаючи на почуття серця, відкину-

СВ. ПИСЬМО

Йосафат, юдейський цар, був ревним почитателем Бога, бо Св. Письмо каже про нього: "Він ходив у всьому дорогою свого батька Аси, не звертав з неї і чинив те, що було до вподоби Господеві", бо так батько виховав сина (І Ц. 22, 43).

Хто Господа боїться, того лихо не спіткає, бо й від спокуси наново він врятує його (Сир. 33, І).

ти це подружжя з розвідником!"

Тільки забуття про цю гідність є причиною того, що деякі жінки так низько падають, упідлюючи себе й інших. Отож слід часто пригадувати собі цю гідність і повторяти: "Я—дочка Небесного Отця, Царя всесвіту, тому мушу так поступати, щоб мій Небесний Отець був гордий з мене і моєї поведінки!"

Служниця французької княжни, дочки Людвика XVI, чимось вчинила прикрість своїй княжній. На це обурена і розпещена княжна закликала в гніві: "Пам'ятай, що я дочка твого царя!" Бідна служниця поглянула на горду княжну і спокійно відповіла: "А ти пам'ятай, що я дочка твого Бога!"

Треба старатися гідно проживати цебто так, як Бог наказує через Свої Заповіді і Церкву, щоб кожна жінка заслужила собі почути від Небесного Отця слова, що Він висказав про Свого Сина Ісуса: "Це Мій улюблений Син, в якім Я знайшов Своє уподобання!" (Мт. 3, 17). "Це Моя улюблена дочка, в якій знаходжу Своє уподобання, бо вона в усім своїм житті гідно проживає, шануючи Мене і себе!"

Римський цар Октавіян, вернувшись з походу до Риму, вислав від себе власну дочку на вигнання за те, що під час його відсутности вона своєю негідною поведінкою зневажила його і власну царську гідність... Те саме Бог учинить на Страшнім Суді з тими своїми земськими дочками, що гріхами зневажають Небесного Отця й нищать свою духову гідність...

МАЄТЕ ЦУКРОВИЦЮ?

Др. П. Ч.

Цукровиця—це хвороба крови. Надмір цукру спричиняє її. Люди, що терплять на цукровицю, повинні уникати вживання цукру, та користуватися лікарством, що зветься інсудіною.

Інколи люди, що терплять на цукровицю, мають атак цукровиці. Тоді вони подобають на пияків. Часом навіть знавці не годні розрізнити між п'янством і атаком цукровиці.

Якщо лікар не знає, що хтось має цукровицю, то може подати лікарства, які більше пошкодять аніж поможуть пацієнтові, бо деякі пацієнти терплять на алергію на деякі лікарства, от хоча б не пеніцілїну. Ось тому лікарі винайшли маленьку відзнаку, яку повинні носити подібні пацієнти, бо на випадок акциденту лікар буде знати, яких лікарств не вільно давати їм. Цей знак це шестораменний хрест. На нім є вуж, що крутиться довкола маленького палика. Пацієнти носять його з годинником на руці або на шиї.

Під що пору 100,000 американців і 45,000 канадійців носять цю відзнаку. Др. Маріон Коллінс винайшов її в 1953 р. в Каліфорнії. Дочка згаданого лікаря задряпнула собі палець. Лікар дав їй застрик. Вона впала на землю і зачала корчитися. Три дні пробула під пластиковим шатром. Тяжко було їй дихати. Цей застрик спричинив ці корчі, бо вона мала алергію на подібні лікарства. Тоді її батько зачав думати, як можна захистити її перед повторенням подібної катастрофи, що завела б її до гробу. Якщо б вона залишилася при батькові, то не було б великої небезпеки, бо всі лікарі знали про її недугу. Але вона хотіла йти до далекої колегії. Отак батько видумав цю відзнаку, яку його дочка завжди носила при собі. Згодом ця відзнака поширилася по Америці і Канаді. Її носять не тільки ті, що хворують на цукровицю, але й ті, що мають падачку.

Прохід по Москві

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ВРАНЦІ 28 листопада 1964 р. зараз по сніданні пішов я до канцелярії Інтуриста, де працювало около шість урядничок. Одна з них спиталася мене, які були мої пляни на той день. "Я хотів би оглянути Москву!" кажу їй. "То добре. Ваша провідниця буде тут о годині одинадцятій. Якщо бажаєте йти оглядати Кремль, то вам непотрібно автомобіля. Це можна зробити пішки!" додала.

"Заки піду на оглядини Кремля, я хотів би спитатися вас, чи зо Львова зможу поїхати до рідного села?", кажу до неї. "Ні, це неможливе!" "Чому неможливе?" "Бо неможливе! На це треба особливішого позволення!" "До кого ж маю звернутися за цим позволенням?" "До такого і такого міністерства!" "Як довго забере, щоб дістати це позволення?" "Який рік, якщо взагалі дістанете! Я сумніваюся, чи дістанете його!" "То що ж мені робити? Не бачити села? Та ж там старенький батько... Він хворий..."

"Вони привезуть його до Львова і там зобачите його!" відказала махинально. "До Львова?... Тепер у зимі? Та ж до мого села треба їхати хіба саньми... І ви будете його везти до Львова таким зимном?" —сказав їй. "Я нічого не пораджу... Ваша віза не дозволяє вам їхати до Нового Села!"... "Ну, це дуже дивує мене... Ви либонь щось ховаєте від мене ... І така в вас демократія?" натискав я.

Ціла розмова скінчилася сповидною невдачею. Вона не дала мені ніякого запевнення, що зобачу Нове Село. Воно віддалене від Львова тільки 15 км. Проте її відмова не була остаточним рішенням, як потім довідався. Інтурист віддав цю справу Львівським властям і я таки їздив до рідного села, як потім згадаю.

Було ще з пів години часу, заки мала прийти моя провідниця. Я пішов до поштового уряду, що був у готелі Метрополь, де мешкав, і спитався, чи мають картки з важнішими місцями Москви, бо хотів вислати привіт своїм знайомим в Америці і Канаді.

В переділеній кімнаті було около п'ять дівчат. Вони продавали картки, висилали пошту, приймали телеграми, тощо. Були дуже чемні. Я попрохав карток. Одна з них витягнула цілий жмут карток і подала мені. Я зачав переглядати їх і спинився на одній. На картці був змальований дід, що йшов від Кремля з мішком на плечах. "А це хто такий? Товариш Хрущов?" спитався урядничок. "О, ні, це дід Мороз!" відказала одна з них. "А мені зовсім він так виглядає як товариш Хрущов!" Це було тільки місяць після усунення Хрущова.

Переглядав решту карток. Зобачив дві з червоним прапором і написом: **Слава КПСС.** Я вибрав їх і зачав страшно сміятися. Це здивувало дівчат, що були за столиками. Як згодом приніс ці картки, щоб вислати їх, вони спиталися мене: "Чому ви так страшно сміялися, як брали ці картки?" "Тому, що

мої приятелі будуть думати, як дістануть їх, що я став комуністом або що ви покрутили мені щось у голові!" Вони тільки усміхнулися й нічого не сказали.

Прийшла провідниця і ми вдалися до Кремля. Готель Метрополь віддалений від Кремля на 10 хвилин ходи. Він обведений мурами. Довкола нього стоять вежі закінчені червоними звіздами. Провідниця дуже добре володіла англійською мовою. Вона оповіла мені історію Кремля. Ми зайшли на червону площу, де відбуваються всякі паради. Там стоїть мавзолей Леніна. На площі були сотки людей, що йшли відвідувати гріб Леніна. Ми мусіли стати в рядах. Падав легкий сніг, але час від часу показувалося сонце.

"Хочу бачити гріб Сталіна!" кажу до провідниці. "Побачите! Не бійтеся. Покажу вам!" відказала вона. Ми йшли в ряді, ступаючи по цементованім хіднику. Під муром стояли бюсти на гробах героїв комунізму. Вкінці каже до мене моя провідниця: "Ось тут буде гріб Сталіна!" Я поглянув перед себе. Дійсно. Мармурова плита лежить на землі. Якась жінка змітає з неї сніг, але не з цілої плити. Змітає тільки до половини, щоб туристи і відвідувачі могли бачити, хто спочиває в гробі. Над гробом нема навіть бюста Сталіна, хоч бюсти стоять на гробах інших комуністичних діячів. Прийшло мені на гадку: "От тобі, Сталіне, ясне сонечко!" Так минається слава цього світу. Я відступився на бік з хідника і взяв фотографію Сталінової плити.

До Мавзолею ведуть сходи. Перед мавзолеєм стояло двох вояків. В середині мавзолею в шкляній урні лежить забальзамоване тіло Леніна. Воно освічене електричним світлом. Довкола гробниці стояло чотирьох вояків. Відвідувачі входять і мовчки проходять попри урну.

Вийшовши на площу, взяв кілька фотографій прочан і великої гармати і ми пішли до царської церкви і кремлівського музею. В музеї повно церковних речей, прегарних чаш, священичих риз і прегарно вироблених величезних Євангелій. Червоний уряд забрав ці речі з церков і поклав їх у музею.

Пополудні ми пішли оглянути місто. Мене здивувало, що в Москві так багато широких вулиць. Видно тут дуже багато нових будинків, одні вже скінчені, а другі викінчуються. Хотів бачити готель **Україна** і статую Шевченка. Вони стоять на горбку. Статуя велика і гарна. Я взяв фотографію з неї і з готелю.

Готель Україна побудований у сталінськім стилі. Він схожий на високу вежу, що кінчається звіздою. Так Сталін будував. Тепер уже цей стиль вийшов з моди разом зо Сталіном.

Ввечорі пішов до "Большой Театр", що виставляв балет "Бакчесерай". Це мені дуже подобалося, бо артисти дійсно помистецьки виконали його. Величезний театр був виповнений людьми. Під час виставки було дві чи три перерви, коли гості можуть вийти з театру до передтеатрових заль, щоб пройтися чи з'їсти перекуску.

Так у Москві, як у Києві і Львові та Новім Селі я ходив як священик у коліратці. В готелі всі знали, що я український

католицький священик з Америки. На вулиці ніхто не звертав на мене уваги, бо багато не знає, що означає священичий ковнірець. Їдучи до театру, спитався одного міліціянта, де була ця виставка, і він не тільки показав куди треба було йти, але й провів мене.

Вернувшись з виставки, пішов на вечерю до реставрації. В великій залі було багато молодших і старших людей. Вони сиділи при столиках, їли, пили і йшли танцювати, як заграла музика. До мене підійшов один кельнер. "Ось маєте капіталістичні витребеньки в Москві. Дівчата малюються, хлопці накладають собі краватки, всі танцюють", сказав до нього. "Часи зміняються!" відказав він і усміхнувся.

В неділю по Службі Божій поїхав до Єлоговського Собору, щоб зобачити, хто буде на Службі Божій. Велика церква майже ціла була набита народом. Я старався дійти до Царських Дверей, але це було неможливе. Пропихався самою серединою церкви, споглядаючи на обидва боки, щоб бачити, хто є в церкві. Це були самі старі мужчини і жінки. Я завважив тільки одну молодшу жінку між ними. Як вже виходив з церкви, то три молоді хлопці ввійшли до неї. В церкві правилася співана Служба Божа.

Продовжаючи о г л я д и н и, моя провідниця завважила подруже бюро. "Хочете побачити, як відбуваються наші весілля?", спиталася мене. "Напевно!" відказав я, і ми пішли до середини будинку. Саме тоді в Москві була група польських туристів і одна урядничка викладала їм, як ці весілля відбуваються. Вона привітала мене. Після викладу церемоній комуністичного подружжя була дискусія. Вона була згадала про міністерство культу Радянського Союзу і спиталася мене, як поступає американське міністерство культу. Я здивовано відказав: "В нас Церква відділена від держави, тому в Америці нема міністерства культу. Мене дуже дивує, чому в вас воно існує, коли ваша держава відділена від Церкви?" Вона не знала, як це вияснити і тяжко було їй зрозуміти, чому в Америці нема подібного міністерства.

Сам обряд шлюбу короткий. Три урядники стоять за столом. Пара входить до залі. Її вони витають і проголошують їх чоловіком і жінкою, передаючи їм посвідку шлюбу. Ціла церемонія не тривае довше ніж п'ять чи шість мінут. Перед шлюбом урядовець виголошує коротку научку про шлюб і родину. По шлюбі складають побажання молодятам.

Американський капелян о. Ришард прийшов до мене на обід. Він оповів мені багато цікавих речей. День передтим товпа страшно була знищила американську амбасаду, протестуючи проти американського вмішування в справи Конґа. По обіді мій шофер відвіз отця Ришарда до його помешкання, а мене до Сокольників, бо я хотів бачити бідну дільницю Москви. Сокольники є саме тою бідною дільницею, де можна бачити старі, пообдряпувані хати і доми.

Оглянувши цю дільницю, пішов відвідати латинського пароха в його помешканні. Ми

просиділи з годину. Він живе в великій каменици. Це стара будівля. Церковний комітет збирає датки в церкві, оплачує видатки і втримує священика. Податки на церкві дуже великі, але люди покривають їх своїми жертвами. Деякі з його парафіян мешкають 70 км. від Москви. Він має дві Служби Божі кожної неділі. Казав, що на його Служби Божі приходить багато молоді. Я був на його ранішній Службі Божій, але тоді молоді майже не було. Платня, що він отримує від церковного комітету, невелика, але вистачає йому на життя.

Отець парох Михайло Тарвидіс відвів мене до підземельки і я від'їхав до готелю. При вечері стрінув трьох шведських грачів і ми провели якийсь час на цікавій розмові. Згодом пішов до їх кімнати, де говорили до пізньої ночі.

Того самого вечора ще раз стрінув польських туристів, і один з них сказав мені, що й полякам заборонено їздити куди хочуть, як приїзджають до Радянського Союзу. Він мав родину в Західній Україні, але й його не пустили до села, щоб відвідати її.

Решту часу в Москві провів на оглядданні великого міста. Воно гарне і чисте. Бачив теж будівлі аграрної виставки і величезну ракету перед нею. Спутніка ніде не бачив. Московська підземельна залізниця дуже гарно й артистично побудована. Кожна станція збудована в іншім стилі.

Під час свого побуту в Москві намагався розмовляти, з ким попало. Декількох молодих людей спитався, чи вірять у Бога. Деякі заявляли, що не вірять, але й трапився один хлопець, що сказав мені: "Вірю в Бога і часом молюся, але власними словами, бо не вмію жадної молитви!". "А ходиш до церкви?" "Рідко, бо сказали б мені, що я противорічу собі, бо як комуніст годен вірити в Бога? Це ж противорічність! Крім цього я комсомолець!"

"Чи вони вигнали б вас з комсомолу, якщо б ви ходили до церкви?" "Ні, не вигнали б, але занадто докучали б".

Я представився йому як редактор "Голосу Спасителя" і спитався його, чи бажав би, щоб прислав йому одне число: "Ні, дякую, нам відраджують приймати пресу з-за кордону", відказав.

Крім цього стрінув дві молоді особи. Зачалася розмова про атеїзм. "Вже час закінчити б боротьбу проти релігії. Що це за свобода релігії, коли людей переслідують за її практикування в Радянськім Союзі", кажу до них. Вони вповні погодилися, хоч самі не вірили в Бога. "Так, це правда, вже час покінчити з воюючим атеїзмом. Нехай кожний вірить у те, що хоче. Чому докучати людям за їх віру?" сказали вони.

Питаюся одної молодої особи, що належала до комсомолу: "Чи маєте мітінги?" "Маємо!" "Як часто?" "Раз на місяць!" "Чи говорите про релігію під час мітінгів?" "Ніколи!" "Про що ж тоді розмовляєте на мітінгах?" "Про працю, зайняття, тощо, але не про релігію".

Згадані особи це вже люди третього покоління. Вони не знають ні революції, ні царя, ні батюшок, ні православної Церкви, що вислуговувалася царям. Не зважаючи на комуністичну офіційну пропаганду, вони не цікавляться нею. Деякі дивуються, чому уряд воює проти релігії, коли вона не шкодить нікому.

Перше покоління, що зробило революцію в 1918 р., знало царські і церковні надужиття, тому ненавиділо так царат, як російську Церкву. Друге покоління трохи пам'ятало революцію, хоч не брало в ній активної участи, але воно було виховане революціонерами, тому в цім другім поколінні комуністів є ще часто протирелігійний дух. До цього другого покоління належав мій шофер у Москві, Николай. Мав я з ним дружню дискусію і натягав його за те, що він вірив у свободу сумління, але був наставлений проти релігії. Він був заявив, що ані сам не вірив в Бога, ані не дозволить своїх дітей навчати релігії. "Пощо ж мені Бога? Що Бог дав мені? Я мусів на все заробити власними руками!" казав він.

Люди першого покоління, що доконало революції, вже майже всі повмирали. Друге покоління ще живе, і я зачислив би до нього сталіністів. Трете ж покоління—це дорастаюча молодь, яка вже є загально байдужа так до релігії, як і комунізму. Вона бажає свобідного і вигідного життя, такого, яке бачить у нечисленних американських фільмах. Ця дорастаюча молодь хоче гарно вбратися, забавитися, мати гарний дім, родину, платню, поїхати за кордон і подивитися, як живуть люди в інших краях, тощо. Вона не захоплюється ні релігією, ані комунізмом. І саме це третє покоління перебере владу в свої руки, як вимруть сталіністи. Якщо приймемо засаду еволюції, то ця дорастаюча молодь так зреформує комунізм, що Сталін не пізнав би його, якщо б встав із гробу.

На 1 грудня мав від'їжджати до Киева. До Москви прибув літаком, але з Москви до Киева їхав залізницею, щоб бачити радянські залізниці, реставрації, села, міста, людей, тощо. Хотів теж і порозмовляти з пасажирами.

Урядовець Інтуриста відвіз мене на залізничу станцію. По дорозі спитався, яке враження зробив на мене Радянський Союз. Я відказав: "Москва гарно виглядає. Люди добре і тепло повбирані, а Союзу ще не бачив. Проте мені не подобається те, що Інтурист не хоче впустити мене до Нового Села. Ваші обмеження для туристів виробляють для вас погане ім'я за кордоном. Впливайте на свій уряд, щоб ці обмеження зникли. Маєте багато гарних речей, але й негарних не брак. Таке саме можна сказати про Америку. Що ж тоді вам ховати від туристів?" Урядовець слухав, але нічого не казав. Може це він постарався, що я дістав у Львові позволення поїхати та відвідати родинне село й давніх товаришів, яких напевно був би не бачив у Львові.

Св. Павло писав отак до християн у Коринті: "Браття, благаю вас іменем нашого Господа Ісуса Христа, щоб ви всі те саме говорили, щоб не було розколів поміж вами, але щоб були поєднані в однім розумінні й одній думці, бо я довідався про вас, мої брати, від людей Хлоя, що між вами є суперечки" (I Кор. 1, 10-11).

Легкий гріх

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже так: **"До ангела Церкви в Ефезі напиши: Ось що говорить той, хто тримає сім зір у правиці своїй, хто ходить серед семи свічників золотих: Знаю діла твої, і працю твою, і терпеливість твою, і що не можеш терпіти лихих, і випробовував тих, хто себе називає апостолами, але ними не є, і знайшов, що фальшиві вони. І ти маєш терпіння, і працював для імени мого, але не знемігся. Але маю проти тебе, що ти покинув свою першу любов. То згадай, звідки ти впав, і покайся, і перші діла роби. Коли ж ні, то до тебе прийду незабаром, і зрушу твого свічника з його місця, якщо не покаєшся"** (Об'явлення 2, 1-5).

Навіть, коли ми любимо Бога, то досить часто ми допускаємося гріхів. Ми не відвертаємося зовсім від Бога, але позволяємо, що стаємося недбалими в його службі. Цього роду гріхи можуть бути прощені нам без сповіді, і їх називаємо "легкими гріхами". Вони не стягають на нас вічної кари, але вони ранять нашу душу.

Людина поповнює легкий гріх, зневажаючи Бога в деякій справі, що не має поважного значення, напр. коли людина краде чужу річ, що не має великого значення.

Є люди, що поповнюють гріх у справі великого значення, одначе вони ясно не бачать як важливою вона є, або вони вповні не годяться на це. Ь такому випадку вони поповнюють легкий гріх.

Легкі гріхи можуть бути менші або більші, подібно як рани можуть бути більші або менші. Легкий гріх є більший залежно від того чи людина ясніше пізнає його й більше годиться на нього. Коли людина зовсім не знає, що ця річ є гріхом, або коли зовсім не годиться на це, тоді вона зовсім не грішить.

Навіть легкі гріхи зневажають нашого найсвятішого Бога та нашого найлюбішого Спасителя. Вони є недбалістю і невдячністю супроти нашого небесного Отця. Через те ми повинні робити все з нашої сторони, щоб уникати навіть легких гріхів.

Легкі гріхи також шкодять нам, передусім коли добровільно поповнюємо їх. Через легкі гріхи ми тратимо багато Божої ласки. Вони послаблюють у нас любов до Бога та радість у творенню добра; вони також виставляють нас на небезпеку, щоб поповнювати смертельні гріхи.

Легкі гріхи заслуговують на дочасну кару. Бог каратиме нас за них в часі земного життя; коли ж ми не сплатили всієї кари перед нашою смертю, він каратиме нас також у чистилищі.

Ми повинні робити все, щоб уникати легких гріхів тому, що: 1) вони зневажають Бога; 2) через них ми тратимо багато Божих ласк і стягаємо на себе Божі кари; 3) вони постепенно провадять нас до смертельних гріхів.

Коли спокуса докучає нам і приходить гадка, що: "Це є лиш легкий гріх", скажім собі: Ісус Христос терпів на хресті також і за легкі гріхи!

Святе Письмо каже: **"Бо всі ми прогрішуємося чимало"** (Яків 3, 2). **"Коли ж кажемо, що не маємо гріха, то себе обманюємо, і нема в нас правди"** (І Іван 1, 8).

Св. Василій каже: "Людина, що служить Богові як син, а не як невільник, боїться не подобатися Богові навіть у малих речах".

1) Маю приятеля протестанта. Він побожний чоловік і ходить до своєї церкви. Ми часто говоримо про релігію. Його дуже дивує, чому католики так сильно почитають Пречисту Діву Марію. Як я годен вияснити йому нашу побожність до Божої Матері?

Почитання Божої Матері—це наслідок любови до Божого Сина, що є Сином Марії. Хто почитає і любить Сина, той мусить шанувати Його Матір, яку Він Сам любив, слухав і шанував. Почитання Божої Матері таке давнє в Христовій Церкві, як саме християнство. Це видно з церковного переданя, ікон у катакомбах і нашої Літургії, де ектенії кінчаються згадкою про Божу Матір.

Крім цього католики почитають Божу Матір і моляться до неї тому, що її заступництво перед Божим троном могутніше ніж заступництво всіх інших Святих і Анголів. Святі й Анголи—це тільки Божі слуги, а Марія не тільки слуга Господня, але й заразом Мати Божого Сина, одної з Осіб Пресвятої Тройці. Це ставляє її понад усіх Анголів і навіть найбільших Святих.

Не слід мати скрупул у почитанні Пресвятої Богородиці. Сама Пресвята Тройця через Архангола Гавриїла вшанувала її, даючи нам приклад: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою! Благословенна ти між жінками" (Лк. 1, 28).

Христос—це Посередник і джерело всіх ласк для відкуплених людей. Все походить від Отця через Нього. Марія як Мати Христа годна виблагати від свого Божого Сина всякі ласки, що їх прохаємо через неї, як це наявно доказує подія в Кані Галилейській, де на прохання Марії Христос перетворив воду в вино, і це було перше Його відоме нам чудо (Ів. 2, 1-11).

Проте в почитанні Божої Матері не слід забувати, що це почитання має займати третє місце в нашім духовнім житті. Найперше треба почитати Пресвяту Тройцю, потім Христа і вкінці

Його Преблагословенну Матір, Хто перекручує й перевертає цей порядок, той не має правдивої набожности до Божої Матері, бо вона сама бажає, щоб християни найперше звертались до Пресвятої Тройці і її Божого Сина.

2) Від якогось часу так священики в церквах, як католицькі часописи заохочують людей читати Св. Письмо. Чому воно так? Читаю Св. Письмо, але часто не розумію деяких речей у ньому. Що маю робити?

Св. Письмо—це Боже слово, списане святими мужами під впливом і проводом Святого Духа. Деякі святі Отці звуть його листом нашого Небесного Отця до Своїх земських дітей. Не дивниця, що Церква заохочує своїх духовних дітей цебто християн розчитуватися в цих святих книгах.

Св. Письмо було писане в різних часах і різними людьми. Воно нерідко заторкує різні історичні факти і події. Ось тому подекуди може бути незрозумілим. Католицькі і некатолицькі біблісти (науковці) студіюють Св. Письмо в світлі історії народів і філософії тих давніх часів, коли Св. Письмо було списане, щоб Божі правди не забулися в світі.

Крім цього стиль Св. Письма буває різний. Часом його тяжко зрозуміти, бо стиль східніх народів сильно відмінний від нашого. І саме тому треба ввійти в духа тих часів і народів, коли Св. Письмо було писане.

Тут і причина, чому католицькі видання і переклади Св. Письма мають коротенькі пояснення тексту. Це не тому, щоб накидати читачам якісь ідеї, але тому, щоб помогти їм зрозуміти те, що для звичайного читача часом буває незрозуміле.

Хто хоче належно розуміти Св. Письмо, той може купити собі коментар цебто книгу пояснення Св. Письма, де знайде історичні, наукові виклади того, що могло б бути або дійсно є незрозуміле для нас, що живемо в 20-ім ст., бо рівнянь і висловів, що нам тяжко зрозуміти.

Крім цього не слід забувати, що Св. Письмо не є книгою історії чи геології, але збіркою релігійного навчання й об'явлених Божих правд. Бог не замірявучити людей історії геологічного чи наукового сотворення світу, як надхнув Мойсея описати перші дні сотворення, що декому можуть видаватися ненауковим описом.

Якщо ж хтось має трудності в розумінні деяких місць Св. Письма, то нехай звернеться до свого отця Пароха чи якогось знатока за поясненням.

Читачі Св. Письма могли б користати з нашої книжки "Духовні Скарби Св. Письма", що видав "Голос Спасителя". Там є цінні вказівки, як треба читати і розуміти Св. Письмо. Цю книжку можна дістати в нашій адміністрації "Голосу Спасителя".

3) В нашій парафії є власна школа. Доволі велике число дітей кожного року кінчає її. Школа коштує багато гроша. Мені не було б жаль його, якщо наші діти по закінченні цієї школи

ПЕТРО ДЕ ЛЯПЛЯС

Петро де Лапляс вважався в своїм часі (1749-1827) найбільшим математиком і астрономом. Багаті приятелі помогли йому здобути знання, якого був би сам не запевнив собі, бо був бідний. Лапляс став професором математики в Парижі. Він потрапив застосувати закони тяготіння до рухів нашої сонячної системи. Він доказав постійність небесних тіл, і при помочі математики виказав, що рух планет і інших небесних тіл не є хаотичним рухом, але визначеним наперед рухом, бо ним керують природні закони, тому вже наперед можна міряти і предсказувати їх.

При помочі математики він доказав кружляння обвідок Сатурна, скорість звуку і мелокулєрну фізику.

трималися власної Церкви й обряду. На жаль багато з них, закінчивши нашу школу, кінчають з нашою Церквою, бо їх уже не видно на богослужбах. Чому воно так діється?

Не знаємо обставин вашої парафії та вашої школи. Проте головна ціль наших парафіяльних шкіл—це виховання нашої дітвори на добрих християн і членів нашої Церкви і парафії. Коли воно так не діється в вашій парафії, то зо Св. Письмо часто вживає алегорій, пошколою чи самою парафією щось у непорядку.

Отець Парох повинен прослідити навчання в нашій школі, чи учительки належно проводять його, чи виховують діти в дусі нашого обряду, чи навчають їх ходити до рідної церкви на богослужби і триматися східнього обряду. Це дуже важне, бо без подібного виховання на східніх католиків учні вашої школи не будуть шанувати власного обряду і ходити до своєї церкви, як закінчать школу.

Крім цього треба втягати згаданих учнів до церковних, парафіяльних організацій, як вони закінчать школу, щоб пробувзли близько церкви і цікавилися її життям. Цих учнів треба відвідувати і тримати з ними контакт. Якщо їх не видно в церкві, то треба піти до їх родин і розвідатися про причину відсутности. Тут особистий контакт Пароха з молодими парафіянами конечний, тому ніщо не заступить його. Брак цього контакту з учнями, що закінчили парафіяльну школу, часто відповідає за те, що ці учні по закінченні школи кінчають з нашими парафіями, своїм східнім обрядом і Церквою.

4) Знаю одну католицьку дівчину, що ходила до католицької школи, відколи підросла, закінчила гайскул і католицький університет, а потім вийшла заміж поза католицькою Церквою. Як це пояснити?

Ми так само не знаємо, як пояснити цю сумну тайну в житті цієї дівчини, бо часом і таке буває в житті. Католицьке виховання дитини не є абсолютною запорукою, що дитина на все життя залишиться католичкою, хоч назагал можна сміло твердити, що добре виховання чинить людей добрими, як зле виховання чинить їх злими. Проте в обидвох випадках бувають винятки, як це бачимо з досвіду.

На ці винятки складаються різні причини: свобідна воля людини, брак доброго викладу релігії в школі, лихий приклад батьків в домі дитини, розчарування учителями, лихе товариство по закінченні школи, пристрасті, тощо. Людина—це дуже складне сотворіння, тому не легко вияснити її поведінку.

Може згадана дівчина була примушена ходити до католицьких шкіл, тому релігійне навчання 'не чіплялося' її. На добре виховання складається багато чинників: добра воля самої дитини, приклад батьків, вплив учителів і шкільних товаришів і керівництво душпастирів. Якщо брак котрогось із цих чинників, то навіть найкраще зусилля шкільних чинників не загарантує, що виховувана ними дитина буде доброю християнкою.

Проте слід зазначити, що це виховання не піде намарно, хоча б воно було неповне. Бодай якесь добре зерно ввійде в душу навіть легкодушної та лихої дитини, і це зерно під впливом Божої ласки годне колись видати несподіваний добрий плід розкаяння і навернення. Подібного ж плоду не можна сподіватися від тих, що в їхніх душах ніхто не засіяв зерна доброго, християнського виховання.

5) Що ви думаєте про зустрічі американських і канадійських українців з українцями, що приїжджають сюди з України. Чи всі вони шпигуни і вороги українського народу?

Ми особисто не знаємо людей, що з України приїжджають стрічатися і нав'язувати контакти з українцями за кордоном. Проте не думаємо, що всі вони шпигуни і вороги нашого народу. Між ними напевно є люди, що люблять

Україну та бажають їй добра.

Не годні ми теж сказати, чи ці зустрічі слід вітати з радістю чи осуджувати їх, бо це дражлива політична справа, до якої наш місячник не мішається, бо він займається релігійними й обрядовими справами, а не політикою.

6) Чи номінація Їх Ексцеленції Митр. Сліпого кардиналом—це велика ласка для нашої Церкви?

Не знаємо, чи це ласка чи ні, але—це напевно велика честь, вповні заслужена, бо ніхто зо згаданих достойників стільки не настраждався за Христа і Його Церкву як наш верховний архиєпископ, достойний митрополит Йосиф Сліпий.

Гідність кардинальства надана нашому Митрополитові Йосифові Сліпому—це заразом признання для нашої Церкви в Україні та поза Україною, тому українці слушно радіють цим відзначенням. Проте саме кардинальство—це не запорука, що наша Церква буде розвиватися і зростати. До цього потрібно нам багатьох добрих і ревних священиків, Сестер, місіонерів, світських добре вироблених християнських провідників, шкіл, семінарій, преси, що доходила б до кожної української хати, тощо. Тільки тоді всякі гідності матимуть належне місце і лошану в нашій Церкві для добра нашого обряду і народу.

7) Чому деякі люди завжди нарікають на інших?

В світі є багато нарікайлів, тому не слід дивуватися, що деякі нарікайли залізли між наш нарід. Людина, що задоволена з. себе самої, буде задоволена й з інших. Звичайно нарікайли—це люди, що самі нічого або малощо роблять, тому своїм наріканням намагаються здусити в собі докір сумління за духову чи національну лінивість і безділля. Зайняті корисною працею люди не мають ні часу, ні охоти на нарікання.

Християнська ж любов уміє навчити людей не нарікати й не осуджувати інших навіть тоді, як було б на що нарікати. Зрештою нарікання звичайно не вилічує того, на що хтось нарікає. Куди краще б було звернути увагу людям на те, що нам не подобається, замість нарікати на них.

8) Чи це правда, що на Марсі, куди летить американська ракета, є якісь люди, подібні до нас?

Ми не маємо ніякої комунікації з Марсом, тому не годні відповісти на це питання. Гадка ж нашого читача про цю справу така сама добра як і наша.

Злоба деяких людей проявляється в тім, що вони намагаються шкодити іншим, не тому, що самі щось скористають, але тому, що іншим пошкодять. Це прямо сатанічна злоба, бо так поступає Люцифер. Сам він до неба не піде, тому іншим намагається перепинити вступ до нього, хоч сам з цього не скористає нічого. Збільшене число проклятих у пеклі збільшить його муки.

"Моя ревність виснажила мене, бо противники забули Твоє слово!", казав пророк Давид, як дивився на зло, що ним люди ображали Бога (Пс. 119, 139). Чи багато є подібних християн у наших часах, що сумують, як бачать, що їхні ближні, сусіди і знайомі зневажають Бога і ламають Його святий Закон?

Чоловік і жінка часто сварилися за те, хто з них має їздити автомобілем. Врешті погодилися по черзі їздити. Була забава. Чоловік приїхав разом з жінкою. Під час забави зачав забагато пити. Жінка звернула йому на це вагу, на що отримала ощо відповідь: "Це твоя черга керувати автомобілем, як будемо їхати додому".

Моя незабутня мати

М.Щ.

МОЯ мати не була ні вченою, ні багатою, але була добрею і побожною. Ми проживали в невеликім селі-містечку. Батько займався малою крамничкою, а мати дбала про хату і про нас, своїх дітей, про мене і двох сестричок.

Моя дорога мати не мала високих шкіл. Вона вміла заледве читати і писати, але була в неї глибока віра в Боже Провидіння і сильна любов до Бога. Хто годен забути ті вечорі, коли вона збирала нас усіх перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі і разом з нами проказувала вервицю? Не раз ми були змучені, тому нам не хотілося так довго молитися. Тоді мати ласкаво і любляче отак промовляла до нас: "Діточки, пам'ятайте, що Божа Мати є так само вашою Матір'ю. Я не годна завжди бути з вами і дбати про вас, а вона може завжди займатися вами. Прийде час, що я відійду з цього світу, але Марія ніколи не забуде і не покине вас, якщо будете любити і почитати її".

* * *

Батькова крамничка не завжди приносила стільки гроша, щоб мати могла купити нам потрібну одіж і дати забавки, що їх мали інші діти. Як ми скаржилися, то вона успокоювала нас і казала: "Мої кохані діти, Ісус Христос не мав навіть такої хати, як ви маєте, ані не вбирався так, як ви вбираєтеся. Він був іще більше вбогий аніж ви, але ніколи не скаржився".

Ці простенькі слова успокоювали нас, бо хоч були ми малі, все таки відчували, що вони походили з серця оживленого глибокою вірою.

Як часом котресь з нас провинилося або занадто збиткувало, то мати лагідно вповміналa нас, кажучи: "Дитино, ти не тільки робиш мені прикрість, але заразом засмучуєш Бога, свого Небесного Батька. Хіба добра дитина буде робити прикрість своєму батькові, що так сильно любить її?"

* * *

Дивна була ця мати. Як я мав 13 літ, батько нагло помер на удар серця. Смерть батька сильно засмутила матір, бо вони сильно були прив'язані одне до другого. Я ніколи не чув, щоб вони сварилися або сказали прикре слово одне другому.

Біль матері по смерті батька був прямо безмежний. Вона не тільки втратила головну свою підпору на землі, але й заразом мусіла перебрати в свої руки крамницю і виховання дітей.

В дні похорону мати подобала на мармурову статую. Вона мало публічно плакала, бо біль був завеликий, щоб сльози могли добутися з її очей. Проте

на її обличчі був такий смуток, що приявні не могли стриматися від плачу. Я чув, як люди пошепки говорили: "Як сильно вона мусить любити свого чоловіка, коли відчувае такий страшний біль!"

По похороні мати зібрала нас, завела перед ікону Божої Матері та звеліла клякнути і проказати з нею оцю молитовку: "Маріе, ти завжди помагала нам. Тепер мусиш подвійно дбати про нас, бо ми стратили батька. Ми бідні сироти. Будь нам Матір'ю й не опускай нас!"

* * *

Ми були так само сильно засмучені втратою батька. Мати бачила наш смуток і не раз отак потішала нас: "Діточки, батько пішов до неба. Він дальше молиться за нас усіх. Він не забув про нас".

"А де це небо?"—спиталася маленька моя сестричка Орися. "Я хочу написати листа до батька і сказати йому, щоб вернувся до нас, бо ми хочемо мати батька".

"Орисю", мати пригорнула донечку до серця і сказала: "батько в небі. Я сама не знаю, де це небо, але будь певна, що батько цікавиться нами і молиться Богові за нас".

Звернувшись до нас усіх, вона тягнула: "Ви втратили свого земського батька, але в вас є ще Небесний Батько, що сильніше любить вас аніж земський. Він ніколи не опустить вас".

"А хто ж цей Небесний Батько?" питалася Меланя, старша сестричка.

"Цей Небесний Батько—це Бог, що сотворив небо і землю. Він є так само Отцем для Ісуса Христа, тому Ісус є вашим братчиком".

* * *

Хоч були ми малі, проте ці материні слова входили до наших душ і вносили в них розраду і потіху. Дійсно, наша мати мала Бога в серці і передавала його своїм дітям сиротам.

По похороні батька мати мусіла займатися крамничкою і нами. Її праця подвоїлася, але мати ніколи не скаржилася, хоч часто почувалася крайно втомлена щоденним трудом у крамниці та в хаті, бо треба було виконувати те, що досіль сама робила вдома і крім цього заступити батька в крамниці.

* * *

Щонеділі мати брала нас до церкви на Службу Божу. Ми не мали автомобіля, тому треба було їхати автобусом, бо йти пішки три милі було задалеко. Скільки разів у зимі ми добре намерзлися, чекаючи на автобус, але ніколи не пропустили Служби Божої. Кожної неділі мати приступала до Святого Причастя і з цього черпала дивну силу серед нелегкого життя. Як ми підросли, то вона й нас заохочувала часто приймати Спасителя до свого серця, що й ми чинили, бо її приклад потягав нас.

* * *

Як батько помер мати мала всього 38 літ. Була ще молодою жінкою. Її доброта і ласкавість подобалися людям. Не один чоловік хотів оженитися з нею, але мати завжди відмовлялася, бо сильно любила нашого батька. Вона й до смерти залишилася вдовою.

* * *

Бог не опускав нас, але й не щадив моєї матері. Рік по смерті батька трапилося нам страшне нещастя. Орися вибігла з крамнички на дорогу. Над'їхав якийсь п'янюга і на місці забив мою дорогу сестричку. Мати почула крик бідної донечки, вибігла надвір, але вже не застала її при житті. Орися відразу померла, бо автомобілеве колесо зовсім розторощило її.

І знову виявилася геройська віра моєї матері. Замість нарікати і скаржитися на Бога, вона серед сліз промовила: "Бог дав, Бог забрав. Нехай діється Його свята воля!"

Проте підчинення Божій волі це не лік на біль. Воно зменшує, але не усуває його. Це було видно на обличчі матері. Воно стало старшим і не одна зморшка з'явилася на ньому, але водночас було й воно нам дорожче, бо на цім обличчі немов у дзеркалі ми бачили її біль, страждання, журбу і старання за нас.

Аж дивно мені тепер, як згадаю свою любу матір. Це була дійсно сильна жінка, що про неї говорить Святе Письмо. Її ж сила була запорукою для нас, що поки вона житиме, поти не бракне нам шматка хліба і латерньої любови. Так і воно було, поки ми не підросли.

* * *

По скінченні гайскулу, я дістав стипендію та пішов вчитися до університету. Тепер маю гарну посаду і добре мені ведеться.

Моя ж сестричка Меланія вибрала іншу дорогу життя. Вона стала черницею. Хто годен змалювати радість і щастя матері, як Меланія вперше звірилася їй зо своїм пляном. Мати радісно обняла і поцілувала її. "Донечко, моя золотенька доню", закликала мати, "яка я щаслива! Боже, дякую Тобі за те, що береш мою дитину на Свою службу. Який це великий привілей для мене бідної вдови!"

Розлука матері і дочки була доволі болюча, бо мати тепер мусіла сама залишитися вдома. Вона не дбала про себе. "Діти", казала до нас, "не журіться мною. Бог не опустить мене!"

І Бог дійсно не опустив ані нас, ані нашої матері. Меланія зложила обіти і стала черницею. День обітів був не тільки пропам'ятним для моєї дорогої сестри, що віддалася Христові, але й для нашої матері. Вона була свято горда, що її донечка присвятила життя Христові та українському народові. Не тільки була горда, але й ще щиро подякувала Богові, що покликав її дочку на Свою службу.

* * *

По закінченні університету я дістав добру роботу. Два роки пізніше подибав Марусю й

Богородице, бездоганна заступнице християн і незмінна посереднице перед Богом, не погорджуй моліннями грішників, але, бувши доброю, поспіши на поміч тим, що з довір'ям кличуть до тебе: Скоро вислухай молитву та подай те, чого благають, завжди захищаючи тих, що почитають тебе. (Богородичен 6).

Охрестившись, Ісус зараз вийшов з води. І ось Йому відкрилося небо, і зобачив Духа Божого, що немов голуб, спускаючись, зійшов на Нього. І голос з неба пролунав: 'Це Мій улюблений Син, в якім знаходжу Своє уподобання' (Мт. 4, 16-7).

оженився з нею. Мати перейшла настало до нашого дому. Маруся сильно любить свою свекруху та подивляє її. Не раз вона каже до мене: "Миколо, яка пречудна твоя мати. Я хотіла б бути такою, як вона!"

* * *

Наша мати ніколи не мішалася до нашого подружого життя. Вона прикладом показувала нам, як треба проживати і служити Богові.

* * *

Минулого року моя незабутня мати померла і відійшла до свого Творця по вічну нагороду за добре християнське життя. Померла для світу, але не для мене, бо мені здається, що вона дальше проживає в нашім домі і чуває над нами. Спомин про таку матір назавжди залишиться в моїм серці.

ЧИ ЛЯКАЄТЕСЯ САМОТИ?

Багато людей боїться самоти немов вогню. Тим часом пробування час від часу на самоті—це дуже корисна і потрібна людям річ. Ось тому в католицькій Церкві бувають замкнені реколекції, де люди віддаляються від щоденних зайнять, щоб на самоті роздумувати про себе, своє життя, проблеми, тощо.

На самоті людина годна зосередитися над собою, чого не може легко чинити серед модерного гамору щоденного життя і праці. Ось тому кожен член родини повинен щоденно мати бодай пів години самоти, щоб думати про себе, свої справи, проблеми, ціль свого життя, тощо. Це повинні робити особливо чоловік і жінка, продумуючи про подруже життя і питаючи себе, як вони поступають з собою та звідкіля беруться їхні непотрібні клопоти і сварки. На самоті людина відзискує свою ідентичність, що часто затрачується серед сірої маси. Тут вона годна духово і морально зважити себе, оцінити свої лихі і добрі прикмети, щоб одні усунути, а другі скріпити. Часова розлука чоловіка і жінки, от хоча б на тиждень, скріпляє їх подружу любов і пошану.

Книжки слід читати на самоті, бо вони звичайно були написані на самоті. Тільки тоді людина годна належно застановитися і роздумувати про зміст книжки. Гамір не дозволяє на потрібне зосередження над тим, що читаємо.

На жаль багато людей не тільки не любить самоти, але прямо боїться її, бо привикли до гуртового життя, праці і забави. Отак затрачується особистість людини і вона стає незамітним коліщатком у сірій масі, що зветься громадою, державою або людством. В наслідок цього зроджується в людях почуття стада. Люди лякаються виявляти власні думки і погляди, заки не почують, що інші думають про згадану книжку, політичну партію чи подію. І так людина не має власного погляду про справу навіть тоді, як виявляє його, бо це тільки повторення того, що почула в радіо чи вичитала в часописах.

Слід старатися стати самим собою, щоб мати власні погляди і думки. І саме тут конечна самота. На самоті людина змушена самостійно думати і поступати, бо нема кого наслідувати. Отак витворюється і закріпляється індивідуальність людей. Якщо колись було потрібно індивідуальностей, то вони конечні в сьогоднішнім змеханізованім світі, де люди живуть і працюють громадно, затрачуючи власні питоменності духа й ума. Бути самим собою—це привілей людини. Звірина не може нею бути, бо не має розуму і волі. Вона керується інстинктом, що є такий самий у всіх нерозумних сотвореннях. Якщо людина зречеться своєї індивідуальности, то вона стає частинкою сірої маси і губиться в ній.

Our Lady's Place In Our Love

IN the minds of Catholics May is "the month of Mary"; a time when a universally-felt veneration for the Mother of God is given concrete and prolonged expression in the prayers of the faithful.

There has always been a spontaneity in the Church's Marian piety to testify to the genuineness of the Catholic's feeling for Mary. To us it seems but natural that Mary should be honoured; and we scarcely need to be encouraged to intercede with her whom we recognise as our Mother. Few things are more deeply ingrained in Catholic hearts than reverance for the Blessed Virgin, who was so esteemed by God Himself.

It is regrettable that devotion to Mary has come to be regarded as a specifically Catholic practice—some say, a Catholic failing! The Catholic must be saddened at the realization that there are many sincere Christians in whose prayer Mary finds no place; indeed, who sternly repudiate the idea of devotion to her. For us the acceptance of Mary seems but part of our acceptance of Christ; and intercession to her nothing less than a manifestation of the true Christian spirit.

Happily, the number of those who are genuinely outraged by Catholic Marian devotion seems fewer to-day than previously. Closer contact between Catholics and Christians of other denominations has naturally led to a better understanding, on both sides; with the result that the charge of "mariolatry" is scarcely ever seriously advanced to-day.

The fact remains, however, that many are still perplexed by this aspect of Catholic life, and consider it misguided. Their feeling is that in honoring Mary, Catholics are giving undue importance to accidentals, and thus allowing themselves to be distracted from religion's true purpose: the worshipping of God in Christ.

What must be emphasized is that the Catholic does not, and cannot, think of Mary apart from her relationship to God. In every sense, his reverence for her is God-inspired and God-directed.

Our respect for Mary springs from the realization that she, though a creature like ourselves, was chosen by God to play a decisive role in a plan of salvation; to enter into that plan at its most sacred moment. We see that a unique personal bond has been established between Mary and the Divine Word, since she has become the mother of the Word-made-flesh, the God-man.

Stirred by our awareness of Mary's

dignity in the divine scheme of things, we know that in honoring Mary we are honoring the God who made her all that she is.

Understandably, the Catholic finds it difficult to see how reasonable honor paid to the Mother of God, the greatest of God's saints, can be a deviation from the path of true piety.

Far from being a distortion of Christian sentiment, devotion to Mary would appear to be one of its noblest expressions; and something one expects to find in the lives of those who would claim to be Christ's friends.

Do Not Blame The Church!

M. Schudlo, C.SS.R.

MANY people think that the Church is the hierarchy and clergy alone. The faithful are her simple silent and passive members, the mass. All they have to do is: Obey the clergy, go to church on Sunday, keep fasting on Friday, and pay their church dues.

Nothing can be further from the truth of the Gospel. According to the Gospel teaching all those who belong to Christ and follow in His footsteps are the Church of the living God. And this Church is composed both of the hierarchy and the faithful whom the hierarchy must serve in Christ. The 'clerical Church' was a scandal to those who left her. Of course, she would be a scandal to some, even if it were not so. Her divinity is hidden under her human form which is not always the best. Even in Our Lord's days some refused to recognize Christ, because He was the 'carpenter's son'. His own fellow citizens of Nazareth were scandalized when they saw His miracles: "Where did He get this wisdom? And these powers! Is this man not the son of the carpenter?" (Matt. 13, 55).

We need the spirit of faith, the faith of the good thief to see the divinity of the Church in her earthly life, despite the fact that within her bosom there are good, fervent, lukewarm and sinful members. Yes, they see the Church, but people do not

recognize her, as the two disappointed disciples failed to recognize the risen Christ, although they had travelled with Him: "Their eyes were prevented from recognizing Him" because of their earthly prejudices (Luke: 24, 16).

It would be easy for the whole world to recognize the Church as divine, if all the followers of Christ were what the Master expects and wants them to be. If they only were the light of the world! Unfortunately too many of them are the lanterns of darkness instead of the light. This darkness which emanates from countless modern Christians in their personal, civic and family life darkens the face of the Church and does not let some people recognize it for what it is.

Being composed of men the Church can grow old in her human element, and it does grow old. This was the reason for the second Vatican Council — to rejuvenate the Church, to make it saintly, modern and understandable to the modern age which is not satisfied with a blind faith. This rejuvenation is nothing else but a natural process of adaptation to the new times and mentalities, without impairing her divine heritage.

The Church has always done that. After the Ascension of the Lord the early Church rid herself of the Jewish customs and traditions in order to appeal to the Christians converted from paganism. When the barbarians invaded and destroyed the Roman empire, the Church adapted herself to their ways and thus civilized what was good in their culture and customs. When St. Cyril and Methodius brought Christianity to the Slav nations, they made it Slav, for which they had been accused by the German Bishops as heretics before the Pope.

Yes, the Church must adapt herself to the world, because Christianity cannot live and thrive outside of a human culture. Despite this existential adaptation the Church is not intrinsically bound to any culture, time or mentality. She was in many different countries and cultures, and yet lost nothing of her dogmas or unity. Doctrines and philosophies wane and are replaced, political systems go to the grave, but the Church remains and will always remain, because it is not man's work but God's. She has christianized many countries without losing herself in them: "The kingdom of heaven (the Church) reminds me of a handful of leaven which a housewife mixes with three measures of flour to work there till the whole mass has risen", Our Lord said of His Church and her mysterious activity in the world (Mt. 13, 33). She has always survived because she has never bound herself to their destinies. This is the mystery of the Church which her adversaries fail to understand. She is independent of all transitory forms. She can change them whenever there is the need for a change, without ceasing to be the "Bride of Christ" and His herald to the world.

There were times in the past when the progress of the Church was visible to everyone who wished to see. Today we cannot say this. In our times the Catholic Church has lost many members. They fell away from her without bothering to join some other religious denomination. But the phenomenon is not typically Catholic. It is true of all religions throughout the world: Catholic, Orthodox, Protestant, Jewish and pagan. No one apparantly knows the reason for the religious apathy, indifference and unbelief, but there is some relation between the religious crisis and modern civilization. Wherever modern civilization appears, religious sentiment decreases among the masses. Why should material progress estrange men from God instead of bringing them closer to Him, since no progress can be made without God's help? It is not the progress that drives people away from God. It is technological civilization that has some elements which obscure the

Christ performed His first miracle at Cana, because His beloved Mother asked Him to help a newly-wed couple. "They have no wine!" she said to Jesus. And although the time of the miracles had not yet arrived, He complied with her wish, and changed water into wine. This was the first miracle that Jesus performed, and He did it at Cana in Galilee. He revealed His glory and His disciples believed in Him" (John: 2, 4 & 11).

idea of God in some men. If we notice the weakening of faith in all other religious denominations, then it is obviously unjust to put the blame on the Catholic Church alone as if she were responsible for the whole situation.

The Catholic Church certainly did not do all she should have done in the past to forestall the birth of irreligious movements in the world, such as atheism, godless socialism, masonry, etc., but who is going to blame her? The atheists? No, because most of them are her prodigal sons. 'Good' Catholics? No, because, at least to a certain extent, they are also responsible for the new God-less trends in the world. Had there been no crying injustice in the economy, industry and business, there would be no atheistic socialism which was at least partly a reaction against these abuses and humiliations of human dignity. And the Church was blamed for these abuses. Hence the atheistic feature in the socialist movement.

The new ideas which were zealously spread in the 18th and 19th centuries among the European elite have strongly contributed to the weakening of faith among the masses of people. A philosophy was formed in which God had no place. In consequence of this new philosophy of independence from God a naturalistic cult of the individual appeared in the world. These ideas have won the masses during the 19th century.

Fortunately for the world the Church has not forgotten the command of her divine Master: "Go and make all nations your - disciples!" (Mt. 28, 19). In our days her voice is much stronger than in the past, especially from the beginning of the second Vatican Council.

The Church has raised her voice in defense of human dignity, in an attempt to have peace, and when the war broke out, she sought to prevent as much as possible cruelty and oppression, she tried to enlighten the world about the means of building the future society on the moral principles without which no civilized society can live and thrive, etc. Finally she is constantly reminding the inhabitants of this planet that their earthly life is just a preparation for eternity. Even her enemies take her teaching seriously, although not always. When the encyclical on Social justice "Mother and Teacher" was published by the late John XXIII and was read by the Kremlin leaders, Mr. Khruschew was reported to have said: "This is not a document to be laughed at".

It cannot be denied that even dechristianized masses retain in their consciences many Christian principles of justice and fraternal charity, but unfortunately they do not seek in the Church the spiritual food to nourish their hungry souls. They were disillusioned in the last century. The social teaching of the Church came quite late when the working masses were already lost and in the camp of her enemies.

There would not have been any serious global drift from Christ, if all His followers had applied the principles of the Gospel to their daily life, to brotherly charity, to social justice, to missionary activity, etc. Unfortunately countless Christians were contented to go alone in the practice of their Christian faith, limiting its exercise to daily prayers, fasting on Friday, going to Mass on Sunday and receiving the Sacraments of confession and Holy Communion once or a few times a year.

For this reason we must not blame the Church for the falling away of the masses from Christ, because all of us must share the responsibility for its widespread apostasy from the faith and God.

Fortunately the situation, although grave, is not desparate. It can be remedied with the help of God and our generous cooperation. We must show these fallen away masses that the Church can do the same for them what has been promised them by her enemies. No, she can do much more. "No man can live by bread alone". The Church can force her members to apply the principles of the Gospel to their daily life, whether private or public and thus stimulate them not only to be Christians but also to act as Christians, and to do it for the sake of God and their own souls. Thus many injustices will be removed, without having recourse to tyranny and without jeopardizing the salvation of souls, which is each man's most important affair upon earth after honoring God and loving Him.

Taras Shevchenko

IT DOES NOT MATTER...*

(Translated by Vera Rich)

It does not matter, not a whit,
Whether I live in Ukraine or no,
If men recall me, or forget,
Lost as I am, in foreign snow.
It matters not the slightest whit.

Captive, to manhood I have grown
In strangers' homes, and by my own
Unmourned, a weeping captive still,
I'll die. All that is mine, I will
Bear off, let not a trace remain
In our own glorious Ukraine,
Our own land,—yet a stranger's rather.

And speaking with his son, no father
Will recall, nor bid him: Pray,
Pray, son! Of old, for our Ukraine,
They tortured all his life away.
It matters not, not a whit,
Whether that son will pray or no,
But it does matter whether knaves,
Evil rogues lull our Ukraine
Asleep, and only in the flames
Let her, all plundered, wake again,
That touches me with deepest pain. (1847)

* Taras Shevchenko forgets his own suffering in exile and worries only about the fate of his country, oppressed by the Russian conquerors.

Jesus Heals St. Peter's Ailing Mother-in-law

by Frank Sheed

THERE was an excitement in the Capharnaum synagogue when Jesus publicly healed the man possessed by a devil.

From the synagogue Jesus went to the house of Simon, who was to be called Peter. He and Andrew had evidently moved to Capharnaum from their own city, Bethsaida; the journey was not long, they had only to cross the Jordan and travel three more miles. Simon's wife's mother lay ill with a great fever. "Standing over her, he commanded the fever; and it left her. And immediately rising, she ministered to them"—put food on the table, in fact. That is Luke's description (4, 39). Mark, who, as we remember, is giving us Peter's own Gospel, adds a detail: "He lifted her up taking her by the hand; and immediately the fever left her" (1, 31). We notice that there was no question of expelling a demon this time: Jesus simply commanded the fever, as later he would command the storm.

* * *

This small miracle caused a stir among the family and neighbours; but it was as nothing to the excitement that followed upon the healing of the possessed man in all the publicity of the synagogue. Everybody with any kind of disease felt that here was healing: somehow or other they must get to the Healer. It was the Sabbath day, and they could not make the journey until the Sabbath rest ended at sunset. But when that moment came: "they brought to him all that were ill and that were possessed with devils; and all the city was gathered together at the door" (Mark: 1, 32-33).

The sick he healed, every one of them, laying his hands on them. And he cast out many devils. These also he had to order to be silent as he had ordered the one in the synagogue that morning, for they were crying out that he was the Son of God. All hell knew by that he was the Christ.

He continued his miracle-studded way round Galilee, preaching in the synagogues. He was telling of the Kingdom of Heaven, but not yet of himself as King, still less of the essential part the Kingdom would play in his own work or redeeming the world — a part so essential, indeed, that Redemption and entry into the Kingdom would be inseparable. He must still occupy himself with purifying people's expectations, cleaning these of every trace of personal or national egoism, showing them the Kingdom as essentially other-worldly—in this world but not of it, established by repentance, not by the sort of conquest of which they dreamed.

We get the impression that, on this preliminary journey, he travelled alone. Three months or so earlier five disciples had attached themselves to him. But they seem to have gone back to their fishing. Now he would call them definitely, beginning with Andrew and Simon Peter, John and his brother James. It is important that we should study their calling closely. It was the first stage in the actual building of the Kingdom of which he had been preaching, the Kingdom "built on the foundation of the Apostles" (Ephesians: 2, 20), the Kingdom of which there should be no end.

The story is told in the fourth chapter of Matthew, the first of Mark, and the fifth of Luke. Luke tells it in fullest detail. We shall follow his account.

* * *

Jesus was standing by the lake. The crowds were thronging round him and pressing hard upon him. He had to clear a space. He adopted the only method that could possibly have worked. He got into a fishing-boat—it was Simon Peter's—had it rowed out a little from the land, and preached to the crowds as he sat in the boat. To this day Catholics find pleasure in thinking of Christ's voice sounding from Peter's boat.

He told Peter to row out into the deep and lower the nets again. And now for the first time we hear Peter speak; he must have said a good deal before this, for he was almost too ready a talker; but this is the first utterance of his that the Holy Ghost thought worth recording. "Master", he said, "we have laboured all the night, and have taken nothing; but at thy word I will let down the net". All Peter's discipleship was in that answer —"It seems impossible, but if you say so—!"

We know what followed—a haul of fish that burst the net. Peter and Andrew called to James and John, their partners, who were in another boat near by, and both boats were loaded with fish to the gunwales, nearly sinking under the weight. What was the exact nature of the miracle? Either Jesus knew that the fish would be there—if so, it was by no natural knowledge that a carpenter would read signs that the fishermen missed; or he willed them to be there.

* * *

Peter's reaction is fascinating: "Depart from me, for I am a sinful man, O Lord". After all, this was not the first miracle Peter had seen Jesus work. He had been there when his new Master spoke to Nathanael of an incident that his bodily eyes had not seen—Peter may well have thought that he was reading the other's mind. He had been at the wedding feast in Cana when the water was changed into wine, he had been there all through the week of miracles following Passover in Jerusalem. Only recently his mother-in-law had been cured of fever at a touch of Christ's hand and a word from his lips. But reading minds and healing bodies, even marking wine—such things lay outside his experience: even without miracle, these were mysteries to Peter. Fish were different: he knew all about fish. This miracle hit home to him as the others had not. So we understand the special intensity of his astonishment. But why the fear? Why was his first reaction to a vast haul of fish an overpowering sense of his own sinfulness? He had seen the money-changers scourged from the Temple—and was probably delighted to see it, feeling that they were getting what they deserved. Evidently it had not occurred to him that he was a sinner himself. This time, precisely because the miracle hit home to him in all the reality of its miraculousness, he suddenly saw Christ for the first time. Seeing Christ, he at last saw himself.

Not for the last time, Peter said the wrong thing. He was not wrong in calling himself a sinner. It is his solitary glory that he did. Of all the sinners that ever approached Our Lord, Peter is the only one we ever hear confessiong himself one in so many words. Where he was wrong was in seeing his sinfulness as a reason why Our Lord should depart from him. He did not yet know that Christ was the Healer—the worse one's sins the more one needs him.

There is something rather special about the opening words of Our Lord's reply: "Fear not". They are the first actual words of kindness we have heard from his lips. He did countless kind things: but we could almost count on our fingers his kind words. He was simply not given to sentimental utterance. 'Fear not' were the words Gabriel had uttered unnecessarily, as he did not then know, to

Our Lady. This time they were necessary: Peter, aware of the glory confronting him, and his own sinful meagreness, was afraid.

* * *

So far the story has been all Luke's. Now Matthew and Mark join in. Neither of them tells of the miracle that had just happened. Mark, we remind ourselves, was writing the Gospel that he had heard Peter preaching, and Peter was not given to telling of miracles that involved himself. Matthew was probably at that very moment harrying some poor taxpayer to the point of despair, himself sublimely unaware how soon he would hear the "Follow me" from the Carpenter. In any event, a haul of fish would not have impressed Levi, the tax-collector, who became the Apostle Matthew, as it did Peter the fisherman. John, who was there, does not mention any part of the incident: he was writing thirty years after the others, and could assume that what they had written did not need re-telling by him.

Only Luke tells of the miraculous haul of fish and of the brief dialogue that followed. We may be certain that Luke discussed every line of his Gospel with his own master, Paul. It may be purely fanciful, yet it need not be, to think of Paul wanting this acknowledgment of something special about Peter written into the Gospel. For what Matthew and Mark tell us that Jesus says to the others in the plural that he would make them fishers of men, we know from Luke that he said to Peter in the singular—"Henceforth thou shalt catch men".

In thus creating the Apostles fishermen of souls, Jesus answers one question that must have occurred to the reader: What was the point of this particular miracle? Galilee was suffering from no shortage of fish; the sons of Zebedee and their partners were not facing an economic crisis which a large catch of fish might help to avert. It is always nice to catch more fish that you had expected. But it hardly calls for a miracle. The changing of water into wine did at least relieve the social embarrassment of the hosts. But what did this miracle do?

The answer seems to be in Jesus' way of illustrating the more important points of his teaching by some spectacular symbolic action. Later he would prove his power to heal sins by healing a paralysed man's body. Now that he is making men fishers of souls he shows that when they fish at his command they do so with power far beyond their own.

Something else we learn of his teaching method: he would use comparisons of which only the precise point mentioned by him was relevant. We cannot always follow the comparison one step further than he himself took it—as when he compares his own coming to that of a thief in the night, the only point of so odd a comparison being that you don't know when. Later (Matthew 13, 47) he would again compare souls to fish caught in a net. One remembers that it is no advantage to the fish to be caught in a net: there is no future in it for them: they will soon be dead! In the second instance Jesus was concentrating solely on the sorting of good fish from bad, and the rejection of the bad. In this present instance his concern is solely with their catching—which, for souls, means drawing them from chaos into the hands of their Redeemer.

The incident ends with the four men leaving all things to follow Christ. All things. Including the fish.

Jesus now had four disciples definitely chosen and committed. Simon Peter and Andrew, James and John. They had left the marvellous haul of fishes to the delighted Zebedee; they would not fish again until his death, and then only briefly.

Message To Daughters-in-law

by Ruth Miller

TO daughters-in-law: Here is a message to you from a mother-in-law. "Always take into consideration that your husband's mother is your mother-in-law, but not his mother-in-law. She is his mother, and don't ever forget it".

That is a point which is well worth any daughter-in-law's remembering, for it should keep her from making foolish mistakes.

It should keep her from pointing out her mother-in-law's faults to her husband. After all, she can see them clearly, since she is looking at a mother-in-law, not a mother, but he will not appreciate having them pointed out to him.

It should also keep her from expecting her husband to feel exactly as she does about the demands the mother-in-law makes upon her husband. To her way of thinking the demands are being made by an in-law. But to her husband, it is just his mother acting the way she has always acted.

It should keep her from ever being jealous of her husband's devotion to his mother. After all, she is devoted to her own mother. Why should not her husband feel the same way about his?

It should warn her not to take any misunderstanding she has with her mother-in-law to her husband. When she does that she is putting her husband on the spot, by asking him to side against his mother.

It should help her to treat her mother-in-law with as much consideration as she does her own mother. After all she is not just a mother-in-law, she is her husband's mother.

Perhaps the whole mother-in-law situation would be improved, if we always used "my husband's mother" or "my wife's mother" in place of "mother-in-law". ("The Register")

OCCUPATION HOUSEWIFE

When a woman is asked what her occupation is, she may be inclined to assume a sort of apologetic air when she replies: "I'm only a housewife." The fact is that a woman should be proud of it. That's the object of all love stories and romantic films—to turn the single girls into a housewife. Yet after they achieve that goal, they too often resent being relegated to the humdrum category of housewife.

A housewife is one of the most accomplished artisans in our society. If she does her job well, she must be a skilled cook, a nurse, an engineer, an efficiency expert, a party-giver, a psychologist, a community leader, a liaison between family, school and church, a glamour girl to her husband and a mother to her children.

Immaculate Virgin, the chaste Joseph was beset by doubts as he fearfully looked upon you, not knowing what happened. However, when told that your conception was caused by the Holy Spirit, he said: Alleluia.

(Akatistos in honor of Virgin Mary, Kondak 4).

Sunday Gospels Explained

by Rev. B. Tremba

May 16: THE SAMARITAN WOMAN
(5th Sunday after Easter)

"But the hour is coming, and is now here, when the true worshippers will worship the Father in spirit and in truth. For the Father also seeks such to worship him. God is a spirit, and they who worship Him must worship in spirit and in truth" (John 4, 24).

To worship God in spirit and in truth means not merely with external observances of the Jews and Samaritans, but internally and according to God's will. "Such do worship Him" means that God desires His worshippers to have such internal dispositions. We should be doing it according to God's will. We know what God's will is, because we know the Ten Commandments and the Gospels' teaching.

We worship God internally by showing faith, hope and charity in our lives. We worship God by believing all that He has revealed, and all that He has promised. We serve God in spirit and in truth by praying as He has told us to pray; when we pray with our soul and heart, and not only by saying the words of a prayer. We show our faith by receiving the seven Sacraments which Christ instituted. We serve God in spirit by forgiving our enemies, because we want to be forgiven. We serve God in spirit by doing good to those who persecute us, as Christ told us to do. We serve God in spirit by humbling ourselves. We serve God in spirit by doing good deeds secretly, so only God the Father would know it. We serve God in spirit by thanking God for all the good things we received from God. God would like to have all believers practice the teachings of Christ as it is recorded in the four Gospels.

We worship God by acts of faith, hope and charity, and by adoring Him and praying to Him.

a) We worship God by an act of faith when we firmly assent to the truth of God's revelation, on the word of God revealing, Who can neither deceive nor be deceived.

b) We worship God by an act of hope when we firmly trust that God Who is all-powerful and faithful to His promises will, in His mercy, give us eternal happiness and the means to obtain it.

c) We worship God by an act of charity when we love God above all things for His own sake and our neighbor as ourselves for the love of God.

d) We adore God by acknowledging His infinite excellency, our complete dependence upon Him, and our total submission to His holy will.

May 23: THE MAN BORN BLIND
(6th Sunday after Easter)

"If you were blind, you would not have sin. But now that you say: We see, your sin remains" (John 9, 41).

In this gospel lesson we have an example of two sins against the Holy Ghost: 1) Resisting a known truth, and 2) Obstinacy in sin. These two sins (and there are four others) are never forgiven.

This man was born blind: "so that the works of God be made manifest in him". Christ spread the clay over the eyes of the blind man and then told him: "Go, wash in the pool of Siloe". The man washed and returned seeing. The pharisees knew that the man was blind, and now they saw that he could see. The man explained to them how it happened. But they refused to believe that it was Christ Who healed the blind man. They wanted to stop the Jews from believing in Christ, so they tried to intimidate the man and his parents. They wanted the parents to deny that it was Christ Who healed him, or at least explain it away somehow. Christ performed this miracle on a Saturday to teach the Jews that a Holiday is a day on which they should perform good works.

By an actual grace the Holy Ghost enlightens our minds to see what is good and what is bad. He strengthens our will to do what is good and to avoid what is evil. Since most pharisees were always fighting against Christ, thereby they were resisting the promptings of the Holy Ghost. That is why Christ tells them: "Your sin remains". St. Stephen told the same thing to the Sanhedrin, the Jewish Senate of 71 Elders a few years later: "You stiffnecked and uncircumcised in heart and ears; you always resist the Holy Ghost as your fathers did, so do you also" (Acts: 7, 51).

If we go to confession and sincerely confess all our sins, then all our sins are forgiven. But the people who commmit these 6 sins do not go to confession and make on effort to have these sins forgiven. They die in their sins. That is what it means that these sins against the Holy Ghost are never forgiven.

Sins against the Holy Ghost:

1) Presumption of God's mercy.
2) Despair,
3) Resisting some Christian truth, which the person knows.
4) Envy at another's spiritual good,
g) Obstinacy in sin.
6) Final impenitence.

May 27: ASCENSION—VOZNESENIJE
(Lk. 24, 50-51; Acts: 1, 4-14)

This feast is one of great antiquity. St. Augustine (354-430) attests that it is of apostolic origin. An ancient tradition relates that Christ's Ascension took place on Mount Olives. The feast commemmorated the departure of Christ in His glorified body from this world to God the Father in heaven. In the Eastern Church the feast is called "Voznesennia" or "Ascension". It took place 40-days after His glorious resurrection. For this reason the Ascension is celebrated on the 40th day after Easter to commmemorate this event.

Christ took His apostles and many other disciples to Bethany. He lifted his hands and blessed them. As He was blessing them, He parted from them, and was carried up to heaven. As the apostles were still looking up into heaven, an angel appeared and told them that Christ will come again to judge the people.

The important idea is in the promises of Christ that He is preparing a place for His believers in heaven and that He will come some day to take them into heaven as He so solemnly promised.

"Father, I wish that where I am, they also whom You have given me, may be with me; in order that they may behold My glory which You have given me" (St. John 17, 24).

Since, by Baptism, we have become adopted children of God and brothers and sisters of Christ himself, our final destination is heaven, and nothinng else. We are pilgrims here on earth, on the way to heaven. But we meet enemies who are endeavoring to hold us back, and to prevent us from getting there.

Due to the original sin, we are our own enemies. The devil also is trying to get us to his side. Many bad examples of bad people on earth try to deceive us, and get us off our course to heaven. That is why the Church is reminding us of Christ's Ascension, so that we would remind ourselves of His promises about taking us to hea-

ven. Let us bear in mind the many promises of Christ that are recorded in the Bible.

May 30: NICEAN HOLY FATHERS
(7th Sunday after Easter)

For the last three years we read much about the Universal Council in Rome. There were 15 Ukr. Catholic bishops at this Council. There were 2,500 bishops from all corners of the world. The purpose of this meeting was to make improvements in certain practices of the Church.

This Sunday the Church is reminding us of the first such Council, held in 325. During the ten persecutions of the Church by the Roman Empire, such a general Council could not be held. But when Constantine the Great gave freedom to the Church, such a general meeting was held in Nicaea, a city in Asia Minor.

This first Council was convened by the first Christian emperor Constantine the Great, with the sanction of Pope Sylvester the 1st. In this Council 318 Bishops, mostly Eastern, under the presidency of Hosius and two Roman priests, legates of the Holy See, took part.

The most important matter of that Council was how to handle the heresy of Arius, a priest of Alexandria who denied that Christ was really and truly God. The Council condemned the heresy of Arius. It proclaimed that Jesus is true God, consubstantial with the Father. It defined the true Catholic teaching in the formula which later was expanded into the "Nicene Creed".

Also the day on which Easter should be celebrated was fixed. The Latin Church does not have a special feast in honor of the Fathers of the Nicean Council. Many of these 318 bishops were confessors of the true faith; they still bore scars on their bodies. The ten persecutions of the Church lasted till 314 A.D.

The Holy Fathers of the Church are eminent preachers, writers, and defenders of the true faith. They distinguished themselves by personal sanctity and the solidity of their teachings in all their writings, sermons and antiquity.

The most prominent Fathers of the Eastern Church are: St. Irenaeus, St. Athanasius, St. Cyril of Alexandria, St. John Chrysostom, and St. Ephraem.

The Church commemorates the remembrance of these valiant defenders of the faith to remind her faithful of their duty to defend the treasure of their faith against any possible modern attack and to live according to its maxims and principles.

There can be no conflict between true religion and genuine science. God is the Author of both. He cannot contradict Himself.

"More important than science is man who controls its use.

"It is surely interesting in this regard to read the statement of an expert in a branch of science that has, in recent times, claimed much attention.

"Dr. Wernher von Braun, one of the world's greatest experts on missiles and rocketry, finds that his scientific studies have reinforced his religious faith.

"The space age scientist, in a recent article, 'My Faith', appearing in the American Weekly, declared that science and religion are sisters'.

A monthly table calendar has the following maxims before each new month: Time is Treasure, spend it wisely. Time makes all things clear.

I'D LIKE TO KNOW...

1) Almost all Catholic books written on the Blessed Virgin affirm that she is a general mediatrix of all graces. Why doesn't the Church declare it as a dogma of faith for all to be held?

There are beliefs in the Church which may be fairly universal for some time without becoming an integral part of the dogma or dogma itself. Such is the case of the general mediation of the Mother of God. The Church is silent, however, because it lacks the foundation in the Scripture which would enable her to make a decision which would bind all her children forever. Instead, the Church leaves it entirely to theological criticism to judge the truth of this belief.

2) I have the Bible in my home. How should I read it profitably?

In the Bible God speaks to His earthly children and challenges them to make a decision for or against Him, to say "yes" or "no" to what he read in Scripture and to apply it to their daily lives, thinking and working.

Unfortunately some Christians use the Bible as a kind of a textbook, containing truths, much the same as a mathematical textbook contains the theories of Pythagoras.

Some read the Bible to dig out proofs to substantiate their theological assertions. This is not the real reason why the Bible was written. It was written for our learning of how to think and live as God's Children on earth. We must not separate the Bible from our own personal life and from the life of the Church. The Bible must be our guide to God, from Whom we came and to Whom we must return at the moment of our death.

For this reason the Church does neither guard the Bible with an archivist's piety, nor hand it over to her children like the sayings of famous philosophers. No, she wants us to read the Bible with devotion and to put in practice what we read in it. The history of the Bible is not a mere chronicling of events, but an interpretive witness to God's activities in space and time, when God takes a personal interest in the life of man and nations, especially of Israel whom He chose for His people, as He declared to the ancient Jews: "I will be your God and you will be My people" (Lev. 26, 11-12; Jer. 7, 23; Os. I, 9).

3) May a believing Christian judge and condemn the Church of Christ?

No, no believing Christian may condemn the Church as such, but he can condemn the sinful, greedy and uncharitable members of the Church, be they among the laity or hierarchy, if they do not live up to their great ecclesiastical calling and do not practice what they believe or preach. Such protests are not against the Church, but against the sinners in the Church.

But he must be careful in condemning the sinners, because he is also one of them.

The Church is made up of sinners

who must be built up to the stature of full Christ. They will achieve this stature, if they think, act and live in Christ, Who is truly the Son of God and our loving Brother.

We should never condemn the Church of Christ as such, because it is a divine institution, and yet it is very human in its members. These members sometimes do dishonor to the Church which they should glorify. Since the subjects of the Church, including those who rule it, are men, they are subject to all the human frailties. For this reason we must not be surprised to find human weaknesses even in the highest circles of the Church, just as we would find them anywhere else, that is, in every institution which is composed of human beings.

4) Our priest is no good at all. How can I go to confession to him?

You should realize that human weakness and sin in the priest who is the minister of God can't form an obstacle to the operation of God. Even Martin Luther admitted that, saying: "Although a rascal, a godless and unbelieving person takes or gives the Sacrament, he takes and gives the true Sacrament..... just as truly as he administers and receives it most worthily. For the Sacrament is not based on the holiness of man, but on the Word of God".

If a person has the right intention and is sorry for his sins, any priest can absolve him from his sins, whether he be a saint or another Judas. That the priest is not good, is no excuse to stay away from the Sacraments. He will be responsible for himself when he appears before Christ at the hour of his death.

5) I know a man who was a strong anti-Catholic. Today he is a Catholic. How could he embrace Catholicism which he hated for its dogmas, anti-social attitude toward other religions and its inflexibility in teaching and controlling men's thinking? This is a real mystery to me. Can you explain it?

Conversions to Catholicism happen all the time and in many unlikely places, such as prison camps, in Communist cells, and in very aristocratic Protestant families... You never know who may suddenly become a Catholic.

Since we do not know the person in question, we cannot give a specific answer and explanation. Some people, however, become Catholic, even when they do not like it and do not want it. God can use various means to bring people into His Church, such as the occasional reading of a good book, the acquaintance with a priest or a Catholic friend, an attendance at a Catholic service which impresses some person, etc.

Through such ordinary means God can and often rouses a desire to inquire in the hearts of those who are opposed to Catholicism. They may ask themselves, under the influence of this grace, what makes Catholics what they are. Why should they obey the laws of their Church as most of them do? Why are they opposed to divorce, artificial and sinful birth-control and why they insist on Catholic education for their children, although it woud be much more convenient for them to use the public schools?

Such questions induce them to study the teaching of the Catholic Church. At first they may not understand it or even fight against it. Their inquiry may start as an effort to prove that they are right and the Church is wrong.

The truth that Christ founded just one Church will come across their mind when they study the Bible and the history of the Church. If they are honest enough they will get to the very beginnings of Christianity. There will they find which of the Churches was the first one. Despite the abuses and

the dark pages in the history of the Catholic Church they will discover that it is she that goes down to the Apostles.

Since she is the Church of the Apostles, she must also be the Church of Christ. And here comes the truth which forces the inquiring man to make his final decision, to join the true Church or to reject it, taking all the consequences of this rejection which means going against the will of Christ, the only Savior of mankind. They who care about their salvation, despite their aversion to some aspects of the Catholic Church, must, then, either accept the truth of God or reject it. While rejecting what God meant for their salvation, they reject the salvation itself. And thus and only thus we can explain some strange and unexpected conversions to the Catholic Church against the background of social pressure and family ties which would advise a different step.

6) If God knew that Stalin and Hitler would be such monsters, why did He make them?

The knowledge of God is not responsible for such monsters in human form. Man is a free being. He must decide for himself what he wants to do or to be. No one forced Hitler or Stalin to kill millions of innocent people. They had to answer to God for their deeds when they appeared before the tribunal of Christ at the hour of their death.

Since God has decided to endow men with free will, He does not stop them from using it, even when they abuse it against Him or their fellow men. Otherwise He would go against Himself by forcing free men to act as soulless and unfree beings.

7) When Christ took His Mother Mary to heaven, what kind of body did she have?

Upon her Assumption the Blessed Virgin had the same body she had in life, but her body was glorified, that is, made immortal, incapable of suffering and endowed with other gifts which adorn the risen body of the Lord Himself.

8) If a Catholic man married a divorced woman, can he be saved?

If the woman's first marriage was valid and consummated, the man who tries to marry her, cannot be saved, unless he repents and is forgiven before his soul leaves his body at the moment of his death. Such a marriage is a sinful union. They who use such a marriage are living in the state of mortal sin and in adultery. No man can be saved, if he lives and dies in such a state.

9) Should Catholic couples have as many children as they can physically produce?

No, no couple should bring into the world more children than they can reasonably take care of them. It may be one, two, three, five, ten, etc. Many factors must be taken into consideration when a couple decides how many children must they have, such as physical and mental health, financial means, capability of education, of housing, etc. Although we condemn the planed parenthood which is nothing but a sinful and selfish birth-control, we do promote a reasonable and responsible parenthood. A responsible parenthood has nothing to do with birth-control, condemned by the Church.

Catholics are neither told nor can be told how many children they must have. They must decide for themselves. Sinful use of marriage alone is condemned.

Thomas A. Edison was the man who gave the world its first practical electric light.

My Stay In Moscow

M. Schudlo, C.SS.R.

IT was a short stay, for just three days. Really, I wished to see Ukraine, my native land. But to see Moscow was also interesting. It is the capital of Communism which is undergoing a serious evolution, as we all know.

It was November 28, 1964. Right after Mass in St. Louis church, the only Catholic church in Moscow, I had my breakfast and then went to the Intourist. "What's your programme for today?" a clerk asked me. There were some six girls or women in the office. "I would like to see Moscow". "Okay. What time would you like to start your tour and from where?" "Let us start from the Kremlin". "Then you won't need a driver. You can walk with the guide. Will eleven o'clock be fine?" "That's OK with me", I said to her. "The guide will be waiting for you. Please come down when you are ready".

"Before I leave you, may I ask whether I will be able to go to Nove Selo, just 15 km. from Lviv, when I get there? It is the place where I was born," I asked the clerk. "That's impossible", she replied. "Why impossible? I have an old father who is sick. He cannot come to Lviv during the winter. It's too cold", I retorted. "That's impossible", she insisted. "I cannot see what is so impossible? What have you to hide? You must be hiding something, if you won't let me go". "You need special permission to see that place". "Where must I go to get it?" "To the ministry N. But it will take at least one year to get it, if you get it at all," she said. I thanked her and left.

At eleven o'clock we went to the Kremlin. A light snow was falling. Despite the cold and snowy weather

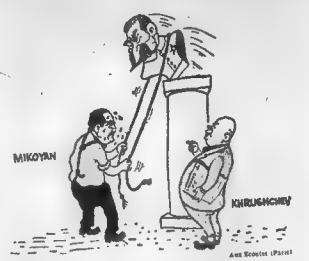

hundreds of people were gathering on the Red Square before the Mausoleum of Lenin. We tok our place in the row. "I wish to see the tomb of Stalin", I said to my guide. "Don't worry. You'll see it", she replied. And I did see it. We had to pass close to the high and long wall before we could enter the Mausoleum. Close to the wall are the tombs of Communist heroes. Their busts are raised over their tombs. When we came to Stalin's tomb, there was just a marble plate with his name, but no bust. I stepped off the sidewalk and took a picture of the modest plate. "This is your glory, Mr. Stalin", I thought while taking the picture.

The tomb of Lenin is in the Mausoleum. Four soldiers keep the guard of honor. The inside of the coffin is lit. The visitors pass by in silence.

From the Mausoleum we went to see the old tzarist church, the museum with its church vestments, beautiful chalices and big Gospel books. They were used for church services, but now they are stored to be shown to the visitors.

In the afternoon we went to see the big statue of Taras Shevchenko, the greatest poet of Ukraine. Its huge

statue stands before the hotel Ukraina. I took a picture. The guide also took a picture of me, standing before the statue. Hotel Ukraina is a huge building. It was built under Stalin. Like other buildings of the Stalin style it looks like a tower. Its steeple ends in a star.

In the evening I went to see a ballet in the famous Bolshoy Theatre. It was an artistic performance of "Bakchesaray". I enjoyed it. I wore my priestly collar in Moscow, Kiev and Lviv, but few people paid attention to it. Most of the Moscovites do not know what it means, anyway. But some do, because they have seen it in the few American movies which now and then are shown in Moscow.

After the ballet I had my supper in the hotel. There were many young and not so young people. They were well dressed. Among them were few tourists. The people ate, drank, went to dance, when the band played, then sat at their tables ,etc. I said to a waiter: "See, you have capitalist vices too". "Well", he replied, "times have changed. They want a good time."

I told him that I did not see any beggars or people badly clothed. Again he replied: "We do not wear rags, but we do not have such a choice of clothes as you do. We all are the same, neat, decent, but our clothes are more or less the same".

Next day was Sunday. I went to see the Orthodox cathedral, the Elogowsky Sobor. The church was jammed with people. Except for four young people, the rest were in their sixties or over.

On our way to the Moscow Subway we stopped at their Marriage Bureau to see the Communist marriage ceremony. It is short, lasting some five minutes. Right after the ceremony the young married couple receives a marriage certificate and is invited to kiss each other. I asked one of the three officials that performed the ceremony how many people go to church for a blessing after their civil marriage. She said: "Last year we had just one couple, and they were Jews".

I went back to the hotel and had dinner with the American chaplain, Fr. Richard. He told me that foreign diplomats are limited to forty miles range around Moscow. They may not leave the city without special permission from the Soviet Government. The same limitations bind the Soviet diplomats in the U.S.A.

After dinner I called my driver Nicholas and he took Fr. Richard to his house, while I went to see the Sokolniki Park and the Sokolniki suburb. It is Moscow's slum section. During our tour Nicholas told me that he was a Communist and an unbeliever. "What did God give me? Nothing. I have this car, but I had to work for it!" he said.

"How about your family, Nick? Are you married?" I asked him. "Of course, I am. And I have children, but I won't let anyone teach religion to them". "Well, Nick, then you do not believe in the freedom of conscience". "I don't care, but I will not let them", Nicholas said. Nicholas could be the type of the second generation which does not know the Revolution of 1917, but was raised by those who made revolution and instilled a hatred for God and Church into it. How about Nick's children? I doubt whether they will be as rabid atheists as their father. Most probably they won't care either about religion or Communism. All they will dream of will be a good and comfortable life. I have met some such people during my stay in the Soviet Union, and Nick's children will be no exception.

A young Komsomol person told me that he believed in God, but did not go to church, because his superiors would say that it is a contradiction. "How can you be a Communist and go

to church?" "Would they chase you out of Komsomol?" "No, they would not, but they would bother me too much!", he said.

I also met two other young persons. They think that antireligious propaganda should be stopped in the Soviet Union. "We both are atheists", they added, "but why bother people because of their religious convictions? It's about time they stop it". And by "they" they meant their own government.

After a ride through the Sokolniki district I asked Nicholas to take me to Fr. Michael Tarvydis, a Lituanian priest, the pastor of St. Louis church. He lives in an apartment. The church committee takes collection in the church, pays all the expenses and his wages. It is enough for him. Fr. Tarvydis is an optimist. We had a nice chat and then he took me to the Moscow Subway. It is a nice subway, called Metro. It is artistically built. Each station has a different style.

I went to the hotel Metropole in which I stayed. There I met three Swedish players. One of them called his wife in Sweden and told us she did not miss him much.

Once I met a young man and had an interesting discussion with him. He was friendly. I told him that I was a priest, a journalist and the editor of a monthly. "May I send you a copy of my magazine?" I asked him. "No, thank you. You can send me a postcard from the U.S.A. We are discouraged from receiving papers from abroad". He did not tell me who discourages them.

During my stay in Moscow I asked a few people what they thought of Mr. Khruschew and the new team. They said that Mr. Khruschew resigned because of his old age, and that he tried to do what he could to improve the living conditions of the Soviet citizens. On behalf of the new Kosygin and Brezhny team they did not say much, because they did not know much about them. "Mr. Kosygin is a very modest man. He does not care about the spotlights, as Mr. Khruschew did. He walks to his office, and he stays in the same small apartment which was his home before he became the head of the government", one of them told me.

On my last tour the guide showed me three or four apartments in a rather secluded area of Moscow. "Mr. Khruschew lives in one of them, but I do not know in which", she said.

During my three day stay in Moscow I had no trouble whatsoever. Even the militiamen were very helpful whenever I asked them for direction while going around Moscow alone. So were the clerks in the hotel and the waiters in the restaurant.

On December 1st I left Moscow. An official from the Intourist took me to the railroad station. On our way he asked me what impressions did Moscow make upon me. I told him that I was disappointed, because the Intourist refused permission to see my old father in my native place. He was sad about it. I told him that the Intourist should influence the Soviet government to abolish the restrictions imposed upon tourists, because they create a bad name for the Soviet Union abroad.

At the station I said good-bye to the man that brought me there and thanked the Intourist people for their kindness. It was not their fault that I could not go to see the place in which I was born. It is their government. But they did what they could to make me see it, as I found out later.

You are probably just careless or distracted when you make a right turn from a left lane, but the fellow who drives behind you does not think so. You should hear what he calls you!

The Priest Who Aroused a Nation

G. McKell, C.SS.R.

The story of Abbe Pierre and the Emmaus Community of Ragpickers

IN the afternoon of February 1st, 1954 the Rue La Boetie in Paris suddenly became a sea of moving humanity. Men, women and children, the very young and the very old, the infirm and the robust made their way towards the Hotel Rochester. Some carried bundles of blankets and clothing, others wheeled overladen prams, while some clasped small packages.

Inside the hotel, the floor began to pile up with clothing and blankets, the tables became laden with money and jewelry. And still the human flood moved down the Rue La Boetie; it became so overcrowded that the police had to divert traffic from it.

What national catastrophe had befallen France that this should be the result? No new horror threatened the country, but the nation had been informed over the wireless by an unknown priest of the old horrors that still brought misery to thousands of people. He simply informed the French nation of the appalling conditions under which so many had to live in the city of Paris — in Europe's greatest show-piece.

FIRST STEPS

The priest was Abbe Pierre, a man of weak health but unlimited determination. In 1949 he was a Deputy in the French parliament and wanting somewhere to live which was near the parliamentary buildings and which would not cost him too much he had rented a large house in a Paris suburb. Abbe Pierre managed to make it habitable, and since it was so large he let it out to youth organizations, calling it the Emmaus Youth Hostel.

One day news was brought to him that a man had tried to take his own life, but was still alive. Abbe Pierre rushed off to see what he could do for the man. He found that he had shortly before been released from prison after having served a sentence of 20 years of hard labor. He had found his family in such a tragic state that after a couple of weeks he had tired of life altogther and so had attempted to bring it to an end. Abbe Pierre simply put his arm around him and said: "You come with me and we shall be able to do some good work together." He had gained the first member for what was to become known as the Emmaus Community of Ragpickers.

SOMETHING HAS TO BE DONE

Then in December 1951, the first family arrived. They stood before him, father, mother, grandfather and three children, all evicted and homeless. But there was no room for them except the place used as an oratory. The altar and the Blessed Sacrament were removed. God gave up His place for a destitute family.

Soon Abbe Pierre decided to buy a piece of land and build a home for them, so he set his volunteers from Emmaus to work. The finished building was over seventy feet long, had fifteen rooms and became inhabited by five evicted families.

This was to prove only the beginning for Abbe Pierre and his community of men, some of whom worked as ragpickers so that they could support the remainder who had been working on the building site. Family after family began to come to Emmaus house each with such a history of disaster and frustration behind them that Abbe

Pierre realised that something had to be done for them, and himself resolved to do it.

There was the case of the young man of twenty five who came to see him and broke down and wept like a child as he unburdened his heavy heart to this kindly priest. He had been married three years and he had lived with his wife in a space of less than eleven feet by ten, and they had shared this area with another two young families. For three years they had never been alone together, for three years he had come home from work to this excuse for a home. This had been his married life — and now his young wife had gone under with the strain, she had become mad.

A PLACE OF THEIR OWN

And so it went on. Behind every family which appealed to the Emmaus community for help was some such story. And these people were not 'no-gooders', they were ordinary, honest-to-goodness working folk, who only asked to be given a place they could call their own, somewhere they could raise their families with the privacy and decency their dignity as human beings deserved, a warm home with a roof over them where their children would not die of cold, and their wives would not be driven to madness. They did not ask for charity; alms-giving was not what their sorry plight called for — they demanded justice. Rather, they hoped for justice, for they could not do any demanding, they were too weak, too ashamed of their miserable lot. Then along came this priest.

THE STREETS OF PARIS

The size of the problem can be gauged from the fact that on the night of January 3rd, 1954 as the thermometer fell well below zero seventeen people died of cold in Paris — one of them a child. The child had died in its mother's arms as the family huddled together in a derelict car next to the house the community of ragpickers was building for them.

And then on 31st January a woman died of cold on the pavement of the Boulevard Sebastopol. She clasped in her frozen hand the paper which had given the order to evict her from her home — she had owed £8 in rent.

The next day Abbe Pierre was awakened by some of his helpers. "Father, we can never manage alone. We must talk to the Radio people. You must tell everyone what you have made us realize." So on that morning of 1st February 1954 they approached the director of the Radio. At first he could not do anything for them; it was impossible to put an unscheduled programme on the air. But eventually he was persuaded and the appeal went out on the French national radio shortly after one o'clock.

So the Rue La Boetie became a sea of humanity. So France was aroused. And on everyone's lips was the name of Abbe Pierre — the priest who aroused a nation.

— Novena

Council Fathers have voted 1,114 to 1,074 to include their declaration on Our Lady in the schema on the nature of the Church rather than in a separate schema. Before the vote was taken on October 29, 1964, the day's moderator, Cardinal Agagianian, stated: "No vote on either side can be construed as constituting any lessening of the dignity of the Blessed Virgin or any diminution of her pre-eminent role in the Church".

God will not cast away the innocent, nor reach out His hand to the evildoer (Job. 8, 29).

*** COGITATIONS ***

Fr. Nick of Montreal

****God speaks in diverse ways to men at different stages in human development.**** Salvation is offered to men not as individuals but as one people. **** The world in which the Christian lives is a supernaturalized world—a world created by God, marred by sin and redeemed by Christ—a world where Good and Evil are persons and where, appearances notwithstanding, a constant duel is being staged between Heaven and Hell.**** A book of etiquette will never take the place of the Sermon on the Mount. ****The moral formation of the Christian, especially if the latter is a child, does not admit any divorce whatsoever between the Faith and habits, between religion and life itself.**** God can guide a man according to His designs by using the painful and paralyzing decisions of one's superiors. **** The U.N. Secretary General can be forgiven for once in awhile betraying his partiality towards the colored races, but not for using the Communist trick of going over a government's head and speaking directly to the people of a country.**** Ingratitude is also a sin of nations. To wit the way certain European countries, once saved and financially aided by the U.S.A., are now causing trouble for the American dollar—the same dollar they once hailed as their saviour.**** Is General De Gaul trying to restore France's past and legendary grandeur on the corpses of his allies? It is easy to seem or feel strong when one has the ability to weaken others.**** American labor blasted LBJ's policy on Red trade with some potent and irrefutable arguments, such as: ridiculing the myth that expansion of such trade will promote liberalization of any Communist government or encourage separation of the satellites from the Kremlin.... Having received about two billion dollars worth of help from Uncle Sam, Poland and Yugoslavia have increased their cooperation with Russia.... The mad scramble for trade with Red countries is due to the greed for profit of American businessmen..... Such trade enables Red governments to provide Castro and Communist China with any material they need for bolstering their faltering economies..... Too, it divides and weakens the democracies of the free world.**** The most unforgivable sin today in cretain parts of Canada is to dare being an anti-Red. One may be an anti-Catholic, anti-capitalist, anti-American, anti-anything but anti-Communist!**** The most urgent need nowadays is not so much to aid the underdeveloped countries as to help the underdeveloped minds in both East and the West.**** A new Communist movement is being formed throughout Canada called 'The Sino-Canadian Friendship Association'. It is definitely pro-Chinese (Red).**** The art of governing consists first of all in re-establishing the truth.**** Wrote the Vatican's 'Osservatore Romano': "The goal the Marxists see in collaborating with Catholics does not become the Church. The latter opens her arms to everyone, but providing that Christ is attained, and not to merely pay lip service to Him in order to end up with Karl Marx". **** Communism offers a brotherhood based on hate.**** Adoring the god of sexuality only leads to pregnancy amongst teen-agers, venereal diseases, illegitimacy, broken homes and suicidal despair.**** Man's superstitious character makes our era a golden one for astrology.**** The propaganda machine of Soviet Russia is a hundred times more

powerful than that of the whole free world. To wit: 150,000 hours per year via radio in all dialects..... 200 full-length films..... 120 million books..... 2 billion booklets..... 20,000 agents who travels to spread Red propaganda all over the world.**** The responsibility of educating a child is not only a right but also a duty conferred on the parents by the Divine Maker, who Himself inscribed it in man's very nature. This sacred right is primordial and no positive or man-made law has the right to deny its existence or militate against it.**** As soon as the law introduced as a scientific and social progress that which is in fact a very serious infraction of the laws of Nature, a complete upheaval in the hierarchy of true values takes place. **** Only decent people acting in concert can put a stop to the reign of pansexualism in today's world.**** For birth-controllers the arrival of a baby is no more a happy event or a heavenly blessing. It becomes more like a sneaky enemy, an intruder.**** Risk is the whip which awakens those who are asleep. **** Only adepts of Malthusianism think that the Good Lord is unable to feed our growing mankind. **** All the poor desire from the rich is not charity but justice. **** In India people refuse to eat chicken because the meat is considered impure and ditto for veal because calves are supposed to be sacred animals. Yet millions starve!**** Serious scientists contend that the world could multiply its alimentary resources twenty-five times if only it would make better use of virgin soils, irrigation, algae, etc.....**** Soviet Russia is looking ahead a score of years when it can see Red China as its greatest enemy.**** A whale cannot swim in small rivers. **** Children desire to be and are indeed in need of being limited in their conduct, and they expect their parents to set those limits.**** This is an age of anti-heroes. **** Having protested every manner of ill possible, some have nothing left to protest. **** It is slanderous to contend that today's priests think all they have to do is put on their Roman collars and they can solve anything.**** Some tortured souls have concocted the theory that premarital sex is not a mortal sin you will go to Hell for.**** I disagree with those who bruit about that today's collegians all think that they can do without their old ideas about God. **** Cheating is today's students' paramount vice.**** The first man to step out of an orbiting vehicle into space is not a Russian but a Ukrainian of the Dunbass region. **** God is so infinitely great and small that one can find Him via a telescope or a microscope.**** The deficiency found IN the Church is not that OF the Church.**** Indifference is the greatest of cruelties. **** For a Commie love of one's country is a denial of true progress (?).**** The true Christian mother works like Martha and prays like her sister Maria. **** God is master of the impossible.**** We must needs respect those who suffer, for, as it was once said in the good old days, "God has touched them".**** A true Christian should always strive to be just that. Nothing more. Nothing less.**** Holiness is exercised like a muscle.**** In order to listen really, one must listen humbly.**** Let us dialogue with all men, by all means, but never with error.***

HUNGER OF HEART

A man, though rich in friendship, rich
In love that makes him greatly blest,
Will often, when amid all this,
Most strangely feel the loneliest.

It is as though by very wealth
Of earthly love he had been given
To know the hunger of the heart
Is still the hunger after heaven.

Adelaide Love

No man is alone before Marx, but everyone stands alone before God.**** Not speaking out too often is a way of renouncing.**** Sure we want contacts with Ukraine, —with the masses, that is.**** The tourists from the Ukraine, if not outright Reds, are to be considered at least as collaborators of Red Muscovy.**** In the opinion of most Catholics and Protestants our Orthodox brethren are not very ecumenically minded. Inferiority complex or plain ignorance???**** Is not pacifism for most people a kind of mark for their own cowardice???**** Catholics who recently welcomed certain writers from the Ukraine should remember that one of the latter dubbed our clergy as 'Vaticano-nationalistic agents'.

Woman's Nature Hasn't Changed

by Catherine Kaye

You know what? I'm a woman! And you know what I'm sick to death of? No, angel, not ending sentences with prepositions; hearing women blamed for all the troubles of the world. Something like 50 per cent of the world's population happens to be male —not quite 50 per cent, probably; the female is more durable than the male, and blow me down if the males doesn't take the credit for that, too. He protects his females and kills himself in the process. Excuse me while I shoot my husband and my son.

* * *

So the less than fifty-per-cent rules the world. And don't quote me as saying that women would do a better job; they'd do a worse one. Men on committees can sometimes agree on some points; I shan't tell you what women's committees I've seen in action, because if I did you might be screaming to have me excommunicated. All I will say is that women on committees don't seem to agree with each other very well.

I am not discussing women as executives or committee members; I am discussing women as women, and what men think of them. A few days ago I was talking to a young man who told me that he would never marry because women these days were too independent. In addition to which I have listened to a radio programme in which young men were discussing today's women, and, naturally, damning them, because they were not sufficiently feminine. Mother, now, she was feminine; but her daughters were not.

I doubt if they knew what they were talking about. I'm of the generation of mothers they classed as feminine; I think what they actually meant to laud was my mother's generation, because the dependent femininity which they all revered was knocked out of my generation. We went out to work. We had professions, careers, trades; some of us were more unfeminine than others, in that, having equipped ourselves for a profession, we hoped that at some time during our marriage we might be able to practise it. I wonder what those disapproving young men would have to say of the women, my contemporaries, who have had to work since marriage to keep, not only children, but invalid husbands. Maybe the Lord disapproves of tertiary education for women; at a dinner I attended, out of seven married university graduates five were the sole supporters of their families; and all had husbands alive, and physically incapable of working. The women hadn't always had to work, but at this stage they had. The sixth had to keep herself because her marriage had broken up; and I was the seventh.

You can't expect women to be as they were two generations ago. Conditions and circumstances have changed too much. I'd love to know how many of the anti-today's-women young men will marry in the confident expectation that their wives will continue working, and die a thousand deaths when those same wives announce that they are about to be very feminine indeed, and that hereafter the burden of maintaining the family will rest on the husband's shoulders.

It is often said, always sorrowfully, that the girl of today is not prepared for marriage; at school she studies the same subjects as boys, and the exclusively feminine occupations are neglected. So all right; don't blame her, blame her father. Is he prepared to keep her from the time she leaves school until the time she marries, if she marries? And if he is prepared to, can he keep her? So all right; don't blame father, blame society; but don't forget that our social and economic conditions are made by men, not by women. It wasn't a woman who drew up the recent budget; and it wasn't a woman who invented the Spining Jenny and sparked off the Industrial Revolution. Women have had very little to do with major social changes; they have had to go along with them, but they have never initiated them. Yes, there was the Suffragette movement; but there could never have been a suffragette movement without the Industrial Revolution. It was a consequence, not a cause.

Of course, girls study the same subjects as boys at school; which leaves precious little time for instruction in mothercraft and house-wifery. They must study the same subjects, because they must be able to compete on even terms with masculine competition. Not, perhaps, in nursing, although there are male nurses; not in secretarial work, but secretarial work demands a knowledge of business methods rather than of household care. Teaching is a profession eminently suitable for girls; but a girl can't get into it unless she possesses the same academic qualifications as her masculine colleagues. And, since she must of necessity earn her own living for some period of her life, it follows that she must equip herself to do so. She may never marry; but she will certainly have to work.

I can see that this is going to be a serial; I'll never say what I want to in one page. People seem to consider the working woman, the working mother, a strictly contemporary phenomenon. Women have always worked; outside their homes, and mothers very often had to work; the difference is that in the past it was only women of the poorest class who worked. Thomas Hood didn't invent the conditions he

described in the "Song of the Shirt"; and everyone knows that there was a time when all but the poorest could afford servants. You had to be pretty far gone not to be able to run at least one servant, or, if you were older and had dependent children, you went out washing—read your Hans Andersen for the saddest tale of the washerwoman. When I was a small child, married women did not work; but our town had its women with dependent children who took in washing or went out cleaning. Life was hard for them; they didn't make much money, but they managed. They couldn't now—not the washerwomen, anyway, the washing machine has done them out of a job.

Perhaps we're not the same as we were. We must fit in to the world we live in. I have no doubt that when the first fish crawled out of the ocean and developed into reptiles little boy fish were looking sadly at feminine specimens of the new breed and deciding that little girl fish weren't what they had been. Neither they were; they weren't necessarily better, they weren't necessarily worse, they were different. They were getting their oxygen directly from the air instead of having to extract it by a complicated process from the ocean.

Biologically women have stopped evolving, at least as far as we can see. Socially they have not, any more than men have; they can't afford to. Do you ever read Jane Austen? I love Jane Austen; I've a few very treasured books that I pick up and re-read regularly, and every one of Jane Austen's comes into this category. Most of Jane Austen's women weren't what

IVAN PAVLOV

A reflex can be described as an involuntary response. A "conditioned reflex" would then be an involuntary response that has been learned.

Fright is a response. There may be some fears that one is born with, and which might thus be called natural reflexes. The fear of falling is said to be one. But most years, such as the fear of fire, are learned. They are "conditioned".

Ivan Pavlov (1849-1936), the great Russian physiologist, came to believe that all habits acquired in life and even the processes of thought result from conditioned reflexes, a term he was the first to us.

To many psychologists Pavlov's ideas, based as they are on the facts of physiology, seem a sounder foundation for an understanding of human behavior than the ideas of Sigmund Freud.

The concept of the conditioned reflex is based on the fact that man or animal responds in certain ways to particular stimuli. Pavlov proved that the same responses can be brought about when other stimuli are substituted.

For example, the snapping of a whip is a substitute for the lash itself; the horse that hears the sound breaks into a canter as if he had actually felt the whip. This is a conditioned reflex—a learned response.

Pavlov discovered that the sight and appetising smell of food made saliva flow in the mouths of laboratory dogs. He then found that a stimulus substituted for the food also made the saliva flow. He rang an electric bell every time food was given the dogs and after this had been done many times, they salivated when the bell rang even though no food was given them.

Among the other research programs for which Pavlov achieved international fame and election to the Royal Society of London were his studies of digestion, of brain activity and of the circulation of the blood.

He won the Nobel Prize for medecine in 1904.

women had been, either; her heroines were never perfect but always endowed with the most charming feminine qualities. But in the background there were always the foolish ones, the silly, empty-headed ones, with no aim in life but to make a good marriage, which meant a rich one. (There were silly men, too.) There's timeless portraiture for you; but the circumstances in which the girls lived, the accomplishments required of them, were entirely different from those demanded today. They must be able to draw and paint, to sing and to play their own accompaniments. If Miss Austen is to be believed, they too had very little instruction in the art of housewifery; they expected to be well supplied with servants. And father had to be prepared to make a settlement on each of them—how men must have blanched as each new daughter arrived!

These were truly and totally dependent women; and if father lost his money, as fathers easily could even then, these poor unprepared girls had to find work of some kind. Servants they could not be, and only partly because of pride; they lacked the training necessary for a servant, who began learning the trade early in life. They could be governesses or companions and as governesses and companions they had little hopes of marriage, certainly almost no hope of marriage within their own social background. They lived in what was certainly a man's world, and they must have hoped for heaven, for there was little for them in this life.

A while ago I made tomato sauce, and everyone looked on it as a piece of whimsy. Was it cheaper than bought sauce? Not much. Was it better? It was, I say defiantly, as good, if not as red, but I can't claim that it was better. I'd be even whimsier if I tried to bake my own bread; and who, unless you know your own fruit, will bother making jam when factories make it in so many varieties, some of them very good? Skills that were once common to most women are not elevated to the realms of the arty crafty, because the factory has moved in, and the difference in cost between the home-made and the bought is too small to justify the work, unless you're a devotee. In addition the schools have taken education out of the mother's hands and put it in the hands of professional teachers.

Women won't become less independent; they can't. But their nature hasn't changed, and won't; they still want nothing more than to marry and have children, more children today than their mothers had. So what's the fuss about?

(The Advocate)

The angel said to the Blessed Virgin Mary when he announced that she would become the blessed Mother of the Son of God, our dear Savior: "Hail, Mary, full of grace, the Lord is with you. You are blessed beyond women" (Luke 1, 28). We wonder why some followers of Christ have a scruple to repeat the same praise which Mary received from the Blessed Tirinty through a special emissary, the archangel Gabriel?

A business man had been trying to reach his home by phone for over an hour, but kept getting the engaged signal. In desparation he rang the exchange and asked them to cut-in on the line. He was told that this could be done only in a matter of life or death. To which the business man replied, "Well, I can tell you this much—if it's my teenage daughter on the phone, there's certainly going to be a murder".

CatholicEtte

INDIAN MOTHER

by John Zubaly

THE Holy One known as Our-Blessed-Mother waits as does the silent wind in the aspen to hear with Heavenly Ears and to greet with Her True-Heart all of Her children on earth. She is the One of The-Happy-Hunting-Ground Who waits for all to come to pray to Her in the church of the paleface. There She welcomes all Her children of the summer and the winter age, the papoose, the warrior, the squaw, the princess and the chief. She bestows Her motherly love to everyone.

As the many blades of grass the paleface has named churches in Her honor. She—Who was not the Mother of a warrior who hated, but the Mother of Holy One Who LOVED Her fellow men!

The wigwam of Her church has the True-Sign of the True-Cross. It is the sign of the True Peace and it is the part of the church to honor Him, the True-Peace-Maker. It is the big sign, and no one needs the keen eyes of the Eagle to see the Sign-of-the-Cross!

As the days turn into oncoming nights, the eyes do see, but the heart does not believe. With the rising sun, the ears do hear of Her, but the ears hear so many tales. She waits patiently as only the Indian can offers Her prayers in Heaven for one and all!

She—Who was chosen by God in Heaven to Mother The Sacred Heart is worth knowing indeed for the salvation of one's Soul!

GOAL OF HUMAN LIFE

IF you do not want to get lost on the road of life or die in the whirlpool of worldly allurements, you must often ask yourself: "Who sent me into the world? Why am I living on this earth?"

In the life of a person these questions are very important. When one is starting on a trip he must know where and for what reason he is going. Otherwise he will aimlessly wander over the earth.

Our Blessed Mother was always aware as to why she was on this earth.

God created you from nothing and put you on this earth, but you will not live here forever. Faith teaches you that the life of a person on earth is but a journey to eternity. You must happily and successfully make this journey, if you wish to attain the goal of your existence.

Remember that God did not create you for the world, even though you live in it. God created you for Himself. If you were created only for this world, you would be similar to the other creatures of the world—birds, fish or animals. The all-benevolent Creator especially loves you, because He gave you an immortal soul, beautified with sanctifying grace, so that it would be similar to Himself. Did He not clearly say when creating man: "Let us make man to our own likeness". God could not find a more beautiful or more perfect model than Himself.

Therefore, your soul is spiritual, immortal, intelligent, embued with a free will and beautified with God's graces which make it a sharer in God's nature. Your soul is a copy of your Creator. People respect the pictures of great people, be they religious or national

heroes. There is so much more reason to respect and value your soul, which is a living and immortal portrait of the Almighty and eternal God. The human soul with its beauty and riches immeasurably surpasses the beauty and riches of all the created universe. When sanctifying grace adorned your soul, it attained the peak of its greatness.

Why did the Creator raise you above all other creatures? Why did He put you on this earth? God does not love inactive servants.

Therefore, remember, that God created you so that:

1) You would recognize Him. Children know their parents. You must know your Creator. He is your Maker that created you from nothing. Created, because He loves you and wanted to share with you His eternal glory and bliss.

You must know that the Lord is a just steward and master of the world. He rewards His servants on earth as well as in heaven after death. You must not forget that He punishes the lazy and ungrateful servants here on earth as well as in hell after death. He knows all your deeds, even your most secret ones, for all is clear before His eyes and you cannot hide from His all-seeing eye.

You must know that in God there are three Persons: Father, Son and Holy Spirit, Who together are called the Holy Trinity. All three Persons of God are equal between themselves and all love you equally.

You must know your Catholic religion so that you may not only know God, but to know all that which your Maker demands and expects from you, His creation. And so you must learn your holy religion, cherish it as a priceless treasure, for if you lose it, you will be lost on the road to a happy eternity. Faith is God's light that leads you on the right road to heaven through the pitfalls of this earth.

At night you need light so that you can see where you are going and also so that you can work. He who walks in the dark can easily stumble, fall and break an arm or fracture his skull. The lights save him from falling and from getting lost.

One feels miserable when he gets lost and doesn't know which way to go. So much more miserable should a soul feel which has wandered off and separated itself from God.

He who is lost needs a compass or sign-post in order to find the direction and get on the right road, otherwise he will senselessly wander over the earth.

Many a man and woman feel lost on the road of life, because they don't know where they are going and what they are to accomplish in order to gain the goal in life.

Who will enlighten them? Who will lead them out of the darkness? The Christian religion is this sign-post and compass that will help them to find themselves and the true road which will lead them to eternal happiness. Our Lord said: "I am the light of the world, he who follows Me will not walk in darkness, but will have the light of life".

It is too bad that so few people go through life and not even feel that they lost the right direction. They do not have contact with God. God is a stranger in their daily life. They cannot read His signs which show the people what is right and what is wrong. Many people satisfy themselves with life from day to day because that is how their neighbors or friends live in today's materialistic world.

Only the light of the true faith can do away with the darkness of practical atheism and materialism, because the Christian religion not only teaches the people how to think well, but how to act correctly, so that their Maker would be pleased with them. "If anyone loves Me, he will treasure My

words, and My Father will love him".

2) God created you so that you would love Him with your whole heart, just as the Blessed Virgin Mary loved Him during her earthly life. This is your obligation, because He created you and raised you above all other creatures on earth, beautified and enlivened you with immortality. The material world also finds a fondness in you: "These luxuries are for Me",—says the Lord, and will be a trial for the sons of man". These luxuries—a sojourn of the Maker among His loved creatures — will reach their height in the eternal glory of heaven.

3) God created you so that you could glorify Him. The material universe with its numberless stars, treasures and fascinations of nature excell with great beauty. Without a sensible, spiritual being the beauty of the universe would not be complete. The human body is beautiful, but its beauty disappears, when it is without a head. And so without man the world would not have that fascination which it received through the appearing of man, a sensible being.

To tell the truth the Psalmist says: "The heavens sing the praises of God", because with its immensity and beauty they reveal the beauty and greatness of God, but this glory would be lifeless without a sensible being. There would not be a living heart, there would not be a mind. The world would glorify its Maker just like a masterpiece sings the praises of the artist. When man appeared on earth, he revived the mute glorification of the creatures with its mind and heart. Man is a sort of priest of the universe that has to revive and with love beautify the praises of the creatures towards their Maker. Man is the mediator between God and the material universe, because the intelligent, in the name of the unintelligent and spiritless creatures, glorifies God.

4) God created you so that you would serve Him on earth and share in His happiness for all eternity in heaven. Don't forget that the earth is a place of your exile which will end with death. Your true homeland is heaven for which God created you.

Look at the Blessed Virgin Mary. She did not gather worldly treasures on earth, she did not care about human glories or praises, she did not look for worldly luxuries during her life. She knew that man was chiefly created for a life beyond the grave. You also must not forget this great Christian truth. If you should forget it, life would then throw you into the whirlpool of earthly lures, where you will be lost forever.

Eternal life or eternal death will be the end of your earthly life. After death starts a boundless eternity. Eternity will be for you happy or unhappy. You, who travel the road of sin, luxuries, forgetful of the goal of your existence, will meet an unhappy eternity. You will enter into it at the hour of death, never to leave it. In this eternity, unconsolable weeping and gnashing of teeth await you, if you lose your God.

If you are going to imitate the Blessed Virgin Mary, your heavenly Mother, who loves you so much and wants to see you in heaven, you will obtain a blissful life among the angels and saints in heaven. There she will be your loving Mother for all eternity, and you her loving child.

A HOUSEWIFE'S OFFERING

The meals I've cooked, the floors I've swept,
The clothes I've washed, the house I've kept,
These are what I have to bring.
Please take your Son my offering,
And tell Him that I have no other—
I've been about your business, Mother.

Patricia Duff McGinley

III. What must you do to obtain eternal life?

What must you do in order to obtain a blissful life in paradise? Imitate the Blessed Virgin Mary, looking at her life. She always looked for God in everything that she did on earth. She always thought of Him. A thought of God was a lift for her and for her acts. She never did anything that would not satisfy Him. On the contrary she strived with all her strength to serve Him at her best, and to do everything that pleased Him. She walked in God's grace, she meditated on God's immensity, on the beauty of heaven and on the eternal glory side by side with her Son, Jesus. This pious meditation on God and the goal of creatures led her to her Maker. Let us follow her!

Salute To Your Three Mothers

SINCE, from time immemorial and throughout the whole Catholic world, May has been dedicated to Mary, the Mother of God, it is natural that all mothers should also be honored with Mary during this month.

Actually, every Catholic has three mothers. Each one deserves some attention during the month of May.

Our natural mothers

Some countries have set aside a special Sunday in May as "Mother's Day". Even though this had had a secular rather than a religious origin, and has become highly commercialized, there is something very fitting in its being celebrated during the month of May. It is also fitting that even in countries that have no special "Mother's Day", for people should be mindful of what they owe to their own natural mothers even as they think of the one perfect Mother who gave birth to the Son of God.

Think of your mother today. Think of what you owe her: gratitude, devotion, love, sacrifice. If she is living, give her some external signs of your enduring love. If God has called her in death, remember her with special gratitude in your Masses, Communions and paryers during May.

Our Spiritual Mother.

May is Mary's and she is not only God's Mother; she is the spiritual Mother of us all. A mother is defined as one who gives life to a child. Mary was chosen by God to give eternal and supernatural life to every human being born into the world by giving him Christ. Christ is our life, as St. Paul said: "For me to live is Christ". (Phil. 1, 21). Through the womb of Mary Christ chose to come to all of us as our everlasting life; therefore God willed that we call Mary our Mother.

During May, show your love for this spiritual Mother, created and endowed with every beauty for you by God. If there are special devotions in honor of Mary in your parish church, try to attend them. Recite the rosary, preferably with your family, every day during May. Set up a small altar or shine in your home, around a statue or picture of Mary. Thank her by receiving her Son from her arms in Holy Communion as often as possible. Place your problems, worries, needs, in her care. She is not only your Mother; she is your Mother of Perpetual Help.

Your mother, the Church

From earliest times, writers, preachers, poets have called the Church founded by Christ the "Mother of all the faithful".

This is because Christ commanded His Church to exercise the love of a Mother for all her children, and promised to abide in her to the end of time.

Just as every natural mother's love is an overflow of the love of God on earth; just as Mary's love for us all is a human manifestation of God's infinite love—so the love of the Church is that of the "bride of Christ", who accepts into her maternal care every human being who seeks to be enfolded in her arms.

There are imperfections in the human beings who make up the Church, indeed in all of us who call ourselves Catholics. But these need never stand in the way of anyone's salvation. Divine love, divine guidance, the solicitude of a mother, are always present in the Church to guide saint and sinner alike to the mansions of heaven.

During the month of your Mother Mary, renew your faith and trust in your Mother the Church, and pledge to her your love and loyalty forever.

Your Place In Life

M. Schudlo, C.SS.R.

Reasons for following vocation

WEHN you want to buy a new gadget, you look it over and over, and ask yourself: "What good will it do to me?"

It doesn't make much difference whether you become a lawyer, or a bricklayers, or a big president, an actress or a housewife. But it matters a lot whether you take up a trade or dedicate your life to Christ as His priest, missionary or Sister.

What would St. Peter be, if he had stuck to fishing instead of following Christ as His beloved Apostle? Where would he be now? Who would know of him anything?

Americans are known throughout the world as lovers of greatness. Everyone wants to be a **big shot**. We want everything big, glamorous, colossal. Everything must be **super**. No store will do except a super-market. No soap will wash so well as the super-suds. No show is more thrilling than the adventures of Superman.

Yes, everything in these days must be super or it's no good!

Very well, young folks, if it is "super" you're demanding, don't overlook the seminary and the convent. There and there only you'll have the best chance in the world to live as a Superman (Superwoman) from morning till night.

Not only "super", you'll lead a supernatural life which is a participation of God's life. St. Peter calls it: **partakers of the divine nature** (2 Pet. 1, 4). You'll become a spiritual, supernatural superman, a giant in the eyes of your Maker and you'll stay such forever. If you become Christ's helper on earth and persevere in this kind of superlife, there will be a super-seat waiting for you in heaven for all eternity.

Did not Our Lord say: "And everyone who has left house, or brothers, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands, for My name's sake, shall receive a hundredfold, and shall possess life everlasting?" (Mt. 19, 29).

Look at the advantages of a priestly or religious vocation, and decide all by yourself whether it's worth following!

By becoming a priest, you'll be Christ's official ambassador that takes care of Christ's best interests on earth, that is, of the souls for which He shed His precious Blood,

says St. Paul (2 Cor. 5, 20). Christ will speak through your voice telling the people what to do and what to avoid, if they want to be saved. Your voice and your words will be endowed with Christ's authority, as the Lord Himself said: "He who hears you, hears Me; and he who rejects you, rejects Me" (Luke 10, 16). You'll be an official teacher of the Gospel in this world.

You'll be also their leader to a happy eternity. You'll pray for the whole world of souls as Christ did. God will hear your prayers more willingly, because you will remind Him that you're Christ's official representative on earth. With every prayer, either during the Mass, or in saying your priestly breviary, you will long-distance heaven. There is no tax or toll. Lines are never busy.

As leader you will lead countless souls out of chaos and confusion in which they spend their miserable lives. Many people got lost in life, for the world and the flesh and the devil have been given the right of way in their souls.

While on his way to America, Christopher Columbus was beset by rebellion and mutiny of his companions. Angered by their behavior he dropped his compass into the sea, a foolish thing to do. But God was merciful to His servant. He led him to the shores of the country in which we are now enjoying such an abundance of everything.

Many souls have lost the compass of their Christian conscience in this materialistic world of ours. They walk in darkness of uncertainty. Who will lead them to the shores of security and faith? It's you, if you become a priest or a missionary!

Americans are also known for their generosity of giving away billions of dollars even to those who dislike and criticize them. You'll do the same in the spiritual world, if you become a priest or a missionary. You will give away not passing material goods which can satiate no one. You will instead dispense spiritual treasures of grace, of forgiveness and heavenly goods which will last forever (2 Cor. 5, 18).

You will lead countless lost souls back to God Whom they have lost through the foolishness of their passions. These modern prodigals will be grateful to you in this life and in eternity.

You will cleanse their immortal souls from the dirt of sin, you will free them from hellish tortures of a guilty conscience, you will feed them with the immaculate Body of Our Lord in Holy Communion, you will cofort them on their death bed when no earthly friend can bring any consolation, you will accompany them to eternity and intercede with God for them before the throne of the Almighty that they may soon reach their ultimate destination, i.e., heaven.

Yes, the priest is the best and the greatest friend of men. President Roosevelt was right when he said to archbishop of New Orleans: "I do not know any man of a more lofty character than a faithful Catholic priest".

Moses and Aaron did what the Lord had commanded. And lifting up the rod, he struck the water of the river (Niles) before Pharaoh and his servants, and it turned into blood. And the fishes that were in the river died (Ex. 7, 20-21).

When Sennacherib, the king of Assyria, attacked Jerusalem, he considered himself God's instrument in punishing the Jews for their sins, especially for idolatry. For this reason he said to the emissaries of the Jewish king Ezechias: "Is it without the will of the Lord that I came to this place (Jerusalem) to destroy it? The Lord said to me: 'Go up to this land and destroy it!'" (4 Kings: 18, 25).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
661 High Street,
Newark 2, N.J., USA.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. M. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, ч. 5.

Volume XXXVII, No. 5.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Владичиця і Опікунка України ____ 1
Місячне Намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 4
Пастирське Послання ____ 6
"Тільки в єдності і злуці можемо сподіватись кращих успіхів" ____ 13
Гідність християнської жінки о. Мих. Шудло, ЧНІ. 16
Прохід по Москві ____ о. Мих. Шудло, ЧНІ. 19
Легкий гріх ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 24
Хотів би ти знати? ____ 25
Моя незабутня мати ____ М. Ш. 29

Our Lady's Place In Our Love ____ 33
Do Not Blame The Church M. Schudlo, C.SS.R. 34
Jesus Heals St. Peter's Ailing Mother-in-law Frank Sheed 38
Message To Daughters-in-law... Ruth Miller 41
Sunday Gospels Explained .. Rev. B. Tremba 42
I'd Like To Know ____ 45
My Stay In Moscow .... M. Schudlo, C.SS.R. 48
The Priest Who Aroused a Nation G. McKell, C.SS.R. 51
Cogitations ____ Fr. Nick of Montreal 53
Woman's Nature Hasn't Changed Catherine Kaye 55
Indian Mother ____ John Zubaly 59
Goal Of Human Life ____ 59
Salute To Your Three Mothers ____ 62
Your Place In Life ____ M. Schudlo, C.SS.R. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
1965
JUNE

REDEEMERS

"Пустіть дітей приходити до мене, і не бороніть їм, бо таких—царство небесне" (Марко 10, 14).

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ В ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 2-го ДО 7-го ЛИПНЯ

Головний день відпусту буде в НЕДІЛЮ 4-го ЛИПНЯ 1965 року. Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях від 2-го до 7-го липня 1965 року, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі та волю нашого многострадного українського народу!

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ СПАСИ НАС!

YORKTON will have its ANNUAL PILGRIMAGE this year from the 2nd to 7th of JULY. The MAIN DAY of the pilgrimage will be SUNDAY, the 4th. Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 2nd to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

НЕБЕСНИЙ МОДЕЛЬ

БОЖИЙ Син стався Чоловіком, щоб подати людям живий образ, як мають виглядати Божі діти. Він наблизився до людей, ставшись одним із ним. До Христа люди боялися Бога. По приході Христа стали любити Його немов найкращого Батька.

* * *

Жив молодий цар, якого царство було дуже бідне. Хоч як намагався помагати своїм підвладним, щоб улегшити їм прикре та невигідне життя, все таки не годен був з'єднати собі їх довір'я. Не раз чув, як між собою говорили: "Наш цар ніколи не зрозуміє нас. Йому добре в палаті! Де він знає, що таке голод і нужда?"

Добрий цар чувся пригнобленим, бо підвладні тікали від нього і не мали довір'я. Пішов до одного старушка порадитися, як з'єднати собі їх любов і довір'я. Старушок поглянув на царя і промовив: "Царю, якщо хочеш з'єднати собі їх довір'я і любов, мусиш іти і жити між ними не як цар, але як один із них!"

Цар послухав мудрої ради. Перебрався і вирушив у далеку сторону свого царства. Там працював як звичайний робітник, приставав із народом, їв із ним, відвідував хворих, потішав пригноблених, тощо. Люди не знали, що це їх цар, бо думали, що він виїхав за границю.

З'єднавши собі довір'я, любов і прив'язання населення, цар від'їхав до столиці. Всі, хто знав його, жалували, що така добра людина покинула їх.

Було велике свято в столиці держави. З'їхалося багато народу з цілого царства. Було там не мало хворих і бідних. Цар вийшов між них і став роздавати милостиню, усміхався до бідних і приставав із ними немов з братами. Зобачили це деякі з людей, між якими він трудився як звичайний робітник: "Таж це був наш цар, а ми цього не знали!"

Звістка про доброту і ласкавість царя блискавично поширилася по всьому царстві. Відтоді всі любили його, бо він стався одним із них і радо поділяв їх труд і нужду.

* * *

Божий Син стався чоловіком, щоб з'єднати собі любов усіх людей. Якщо ж полюблять Його, то радо будуть наслідувати Його життя і діла й так дійдуть до досконалости, до якої Бог Отець кличе всіх Своїх земських дітей. Дивлячись на Божого Сина в людському тілі, кожен знатиме, в чому полягає досконалість і святість людей, бо Христос дав нам приклад, як

Сам заявив: "Я дав вам приклад, щоб ви так поступали, як Я поступав" (Ів. 13, 15). Воно легко наслідувати Ісуса в щоденнім житті, бо Божий Син, ставшись Чоловіком, проживав на землі як звичайний чоловік. Мешканці Назарету, де Христос виріс, навіть не підозрівали, що Христос—Бог, бо бачили в Ньому тільки людину, людські діла і поведінку, подібну до поведінки інших добрих і праведних людей, які сумлінно зберігали Божий Закон. Як Ісус зачав творити чуда, то люди, які знали Його з назаретського життя, здвигали плечима та здивовано кликали: "І що за мудрість дана Йому? І що за чуда творяться Його руками? Хіба Він не теся, син Марії?" (Мат. 6, 2-3).

Хто читає Святу Євангелію, той зобачить у Христі досконалу людину, яку легко наслідувати в різних обставинах земського життя й так відтворювати в душі Його Божеський образ при помочі християнських чеснот.

* * *

Святий Ігнатій Богоносець, (†107), учень Св. Івана Апостола, мав бути тим хлопчиком, що Спаситель узяв на Свої руки і промовив: "Хто не ввійде до Божого Царства як це дитя, той взагалі не ввійде до нього" (Мар. 10, 15). Цей Святий дуже багато натрудився для Христа і Його Церкви. Його листи до різних церковних громад завжди підкреслюють характеристики апостольського християнства, послух вірних єпископам і священикам і обов'язок вірно служити Богові. Коли ж по заарештуванні в часі гонення суддя спитався Ігнатія, як йому на ім'я, то Святий відповів: **"Я—християнин!"** "Що ж воно значить бути християнином?" тягнув суддя. "Бути християнином", відказав Ігнатій,—"це носити Христа в своїм серці!"—цебто при помочі чеснот відтворити Його божеський образ і подобу в своїй душі.

* * *

Людям було б тяжко уявити собі, як вони можуть уподібнитися до Бога, бо Бог—це невидимий Дух. В безмежній любові до людей Бог подав нам Свій власний образ у божественній Особі Свого Втіленого Сина, щоб ми могли постійно вдивлятися в цей небесний Модель і наслідувати Його в своїм думанні, бажаннях і діянні. Кожна людина—це артист своєї душі. Життя—це канва. Все, що ми думаємо, про що мріємо і робимо, заторкує нашу душу. Кожне діло повинно бути звернене до цієї цілі і так виконане, щоб по кожнім ділі, слові та бажанні щораз ясніше і краще блищала в нашій душі божеська подоба Ісуса. Він—наш Модель. Треба невпинно вдивлятися в Нього, студіювати Його Божеські риси в Святій Євангелії та постійно відтворювати їх у різних обставинах земського життя. Святі дають нам таку пораду: "Невпинно споглядай на Божеський Модель!" Небесний Отець велить людям чинити те саме, вказуючи на Христа: "Це Мій Син улюблений, слухайте та наслідуйте Його!" (Лк. 9, 35).

Серце дурного немов те колесо в возі, і його міркування немов вісь, що обертається (Сир. 33, 5).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ПОВНОТА (СУЦІЛЬНІСТЬ) ХРИСТИЯНСЬКОЇ ВІРИ ПОСЛУЖИЛА РАДШЕ ДО ЗАОХОТИ ЧИМ ДО ПЕРЕШКОД ДО З'ЄДНАННЯ З АПОСТОЛЬСЬКОЮ СТОЛИЦЕЮ

(Наміреня Апостольства Молитви на червень благословлене св. Отцем)

ВІД часів папи Івана XXIII бувають щораз частіші зустрічі католицької Церкви з некатолицькими. Ці зустрічі причинилися до того, що католики та некатолики себе взаємно ліпше пізнали, пізнали своє духовне наставлення (ментальність), свою науку, спосіб життя і т.д. Це було дуже корисне, бо чим раз більше усувало так звані "психологічні" перешкоди до з'єднання, себто ті перепони, що не мають своєї причини в відмінним навчанні, але в упередженнях і ворожім наставленні, спричиненім різними історичними подіями, довголітнім розділом, відмінними поглядами на Церкву і т.д.

До з'єднання Церков перешкаджають два роди перепон: Одні,—це розбіжність щодо самої науки, другі—це ті "психологічні" перепони, що не є богословськими трудностями, але є психологічної природи, що мають свою причину в відмінним наставленні та різних зовнішніх обставинах. І якраз ті контакти, зустрічі католицької Церкви з некатолицькими щораз більше усувають ті упередження й ті психологічні перепони.

Однак нам не треба ошукуватися, мовляв, через те наближення вже нема поважних ріжниць між католиками і некатоликами. О, ні! Ще є важливі розбіжності, зокрема щодо науки, що її мають поодинокі Церкви. Ці богословські розбіжності є тим більше загрозливі для з'єднання, що кожне некатолицьке віровизнання має в своїм навчанні свої окремішні правди. Тому, що наші відділені брати не мають і не приймають непомильного навчання Церкви, вони можуть все наново іспитувати, зревідувати свою науку й поправляти або змінити її і то навіть в основних речах.

Дехто з них уважає науку (доктрину) за справу другорядного значення, а властиву, повну вартість релігії покладає на добрім житті, опертім на Христових приказах; а навіть є такі, що боронять різниць, які є в науці поодиноких віровизнань, уважаючи ці розбіжності складовими частинами й різними висказами, (аспектами) повної науки Христа та Його Церкви. (Мильність таких поглядів ясна; правдиво християнське життя і витривалість у такому житті мусять опиратися на певних, сталих правдах; крім цього, як можна вважати Христовою наукою впрост противорічні собі навчання поодиноких віровизнань?).

Зовсім відмінне становище в цих справах має католицька Церква. Вона є сторожем об'явленої Богом правди. Тому вона не може нічого з об'явлених наук зміняти, нічого з них викида-

ти, або додавати. Св. Павло ясно каже: "Коли б ми, або ангел з неба проповідав вам більш того, що ми вам проповідали, нехай буде виклятий. Як ми перше сказали, і тепер знову говорю: Коли б хто вам проповідав більш того, що ви прийняли, нехай буде виклятий" (Галат. 1, 8-9).

Правдива наука не допускає змін. Звідси походить, що дехто вважає становище католицької Церкви в справах навчання нетолерантне. В дійсності те, що є правдою, не може піддаватися змінам. Правда вимагає, щоб її вповні прийняти.

Католицька Церква все вважала, що її становище щодо голошених правд є відмінне від других віровизнань, а це легко спричинює те, що дехто нею дує на католицьку Церкву, і обурюється. Однак це є прикметою кожної певної правди, що вона не допускає чогось відмінного. Правда, що два і два є чотири не може уступити якійсь противній науці, приміром: два і два є п'ять. Подібно мається справа з правдами св. віри.

З цієї причини головною перепоною до з'єднання всіх християн в одній Церкві є справа віри, тому можливість такої злуки треба розглядати в світлі цього питання: згоди всіх щодо правд християнської віри.

І тут можуть бути два наставлення: Одні, бачачи це рішуче становище католицької Церкви в справах науки як непоборимy перешкоду до з'єднання, можуть шукати й дивитись за єдністю поза католицькою Церквою. Друга можливість, одинока доцільна: бачити в тій сильній поставі католицької Церкви щодо науки певну вказівку й доказ, що тільки вона, католицька Церква має повну Христову правду.

Щоб усі, що щиро шукають правдивої Церкви дійшли до того, щоб прийняти ту другу можливість, значить, щоб по тім сталім і непохитнім становищі католицької Церкви в справах правд св. віри, що тільки католицька Церква має повноту Христової правди, а це не залежить тільки від успішно ведених розмов з некатоликами і переконувань їх доказами, але далеко більше від Божої ласки, котра розположила б їх уми до прийняття правди. Цю велику ласку треба випрошувати ревними молитвами й великодушними жертвами. При тім конечно треба, щоб католики в своєму житті все були повні діяльної любови так, щоб члени інших віровизнань розпізнавали в них правдивих учнів Христа та членів Його Церкви: "По цім пізнають всі, що ви мої учні, коли любов матимете між собою" (Іван 13, 35). Тому, чим більше католицька Церква настає на те, що вона є сторожем повної науки Христа, тим більше її члени є обов'язані відзначатися діяльною любов'ю щодо ближнього.

Теперішня інтенція Апостольства Молитви дуже добре відповідає місяцеві червневі, посвяченому Серцю Христовому, а це повинно бути для нас ще сильнішою спонукою, щоб сердечно благати Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії про ці ласки, щоб повнота віри католицької Церкви була заохотою до З'ЄДНАННЯ з Апостольською Столицею всіх християн, а заразом це повинно нас заохочувати, щоб ми зростали в пізнанні й наслідуванні Серця Христового в Його любові ближнього.

* * *

Місійне наміреннія: Щоб добре вишколені католицькі учителі посвятили себе всеціло вихованню молоді в публичних школах.

Місяць липень: Загальне наміреннія: Щоб уживано модерних засобів комунікації для поширення правди, справедливости й любови.

Місійне наміреннія: Щоб знайти відповідні способи й засоби примінення постанов Собору в місійних країнах.

УКРАЇНА

о. Др. Б. Курилас, ЧНІ.

Вечірні хвилі вод хлюпочуть в береги,
Вколихують до сну нагідки й кипариси;
По таїну життя нашіптують іриси,
Про марність людських журб, нестійкість і краси.

Чому тривога ця, чому дошкульність болю,
Чому непевність дня і ночі сліз й зітхань?
Як ядерний розрив твою терзають волю
Химери навісні ворожих чаклувань.

Невже у стравах всіх потрібний посмак тризни,
Щоб чутися завжди осіннім листом клена,
Хоч он кругом весна буйна й зелена?

Невмісне щастя нам так довго у житті,
В народів доки в вольному гурті
Не буде теж вкраїнської вітчизни.

Жінка докучала чоловікові, щоб взяв її до кінотеатру. Чоловік не хотів іти, але жінка напирала. Він взяв слухавку від телефону і задзвонив до 'театру'. Це не був театр, але якась фірма. Чоловік не журився відповіддю, яка звучала: "Ви помилилися. Це не театр." Він тільки сказав: "Ой шкода. Фільм зачався вже тому 20 мінут. Дуже мені прикро, що не годен взяти до театру своєї жінки." Жінка слухала розмови. Чоловік тільки здвигнув плечима, сів на софу і дальше читав часопис, покурюючи файку.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислє марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Ідемо за Христом

Н. Д.

КОЛИ природа будиться зо сну, коли сонечко огрівае весняним промінням землю, коли пташки вертаються до своїх гнізд, тоді кожний християнин приготовляється до свята Воскресення Христового. Ще кілька днів передсвяточних—у кожного почуття чогось незвичайного. Чому? Та ж щороку зустрічаємо і переживаємо це свято. Однак кожний рік приносить у житті різні зміни. Кожний рік людина зустрічае цей день інакше. Стараймося цих кілька днів присвятити увазі до нашої душі, щоб наша родина переживала разом з Христом і Його Матір'ю ці події, які відбулись для добра людства.

Жінка багато може зробити, коли тільки має добру волю, а на це є доказ: Чи був страх у жінок, коли вели Христа на суд? Чи ж злякалася св. Вероніка, коли серед розлюченої товпи пробивалася, щоб обтерти закривавлене лице Христа? Та ж її могли так само бичувати і знущатись над нею, бо ж вона явно виявила любов до терплячого Спасителя.

Чи ж не відважна жінка Пилата, коли просила в свого чоловіка про помилування цього праведника? Яка ж геройська відвага у жінок, що йдуть за Христом, що не відступають ні на крок у часі суду! Коли ж Христос висить на хресті й конає,—вони не сумніваються, що це правдивий Бог, потім помагають здіймити Тіло і обвивають у плащаницю, щоб зложити до гробу. Чи ж не геройська відвага, коли полишені самі, не розбігаються перед ворогами, які могли б і на них помститись, не замикаються, як апостоли, а чекають обіцяного Воскресення? Чи ж не жінки спішать у неділю раненько до гробу, щоб краще його спорядити і намастити Тіло пахощами-олійками, Не страшна їм сторожа-воїни, одинока їх журба, хто відвалить камінь, бо ж це понад їхні сили. Геройство невеличкої горстки жінок, що не стояли у рядах Христових апостолів, є для нас вічним прикладом.

Чи ж ми жінки, що віримо в правдивого Бога, якого теперішній світ старається так безчестити, видерти з душ мільйонів наших братів, сестер, що переносять десятиріччями страшну Голгофту з Христом і яким не вільно признатись явно до правдивої віри, маємо тут, у вільній країні, тільки пасивно заховуватись? Чи тільки нам вдоволятись тим, що ми вільні, що можемо свобідно вірити в те, чого нам забажається? Чи вистарчить бути тільки християнином для себе? Чи ці свята мають бути щасливими тільки для нас особисто? Чи не замало сповнити обов'язок гідно приготовити свою душу? А твоя родина? Твоя доростаюча доня чи син, чи вони такі, як ти? Чи може не маєш сили звернути увагу на їхню байдужність до того, у що ти віруєш? Може вони пішли за підшептами модерного світу, що заперечує існування Бога? А може їм все одно, до якої церкви підуть, може встидаються і цураються своєї віри, може за лініві вивчити свою мову, а з тим любити свій обряд і свій рід?

Чи не маємо ми жінки журитись і в теперішній час, хто поможе, хто відвалить камінь з нашої душі? Камінь, який придавлює нашу батьківщину, камінь, під яким гинули й гинуть наші батьки, рідні, тільки за те, що були вірні Христові.

Коли перед святочно прибраним Божим Гробом будемо бити поклін у Велику П'ятницю, в яку затихне звук дзвона перед маєстатом смерти самого Бога, просім у своїх молитвах за скорий кінець терпінь нашого народу, за тих наших братів, що тут стоять осторонь від нашої Церкви, за своїх дітей, щоб вірні й непохитні були. Віддаймо поклін і нашому великому мученикові Митрополитові Йосифові Сліпому і просім у Бога ласки, щоб кріпив його здоров'ям після такої довгої і тяжкої неволі.

Сльози радости линуть з очей української католицької жінки, що важкий камінь української Голгофти стає лекший, бо є мужні й сильні борці за правдиву віру. Сльози радости линуть, коли бачимо, що наші Достойні Ієрархи тут у вільному світі зі своїми священиками відвалюють камінь, який давить наші душі.

Нехай ця Велика П'ятниця буде останньою для українського Народу. Просім і Матір Христа, щоб облекшила й наші особисті смутки, щоб ми з рядів вірних Католицькій Церкві українські католицькі жінки, могли разом твердо та непохитно йти з першими євангельськими жінками, яким у нагороду першим дав Христос пізнатись, щоб могли ми так, як вони до апостолів, закликати-сповістити наш народ, що Христос Воскрес!

(Поступ)

Відзнака правдивого розуму—це знак питання, на яке розумна людина старається знайти правдиву відповідь. Винахідники—це люди, що шукають відповіді на проблеми і справи, про які пересічна людина навіть не думає. Слід дякувати Богові за те, що дав світові людей, що вміють думати і не бояться трудитися, бо без них не було б поступу на землі.

Один хлопчина не пішов до школи, бо заявив матері: "Я кашляю!" І дійсно з його спальні було чути постійне кашляння. Мати ввійшла до його спальні, щоб подивитися на хворого синка і завважила, що він має слухавки від радія в ушах, а рекордова машина біля ліжка невпинно кашляла, як синок слухав гри на радію.

Один проповідник любив цитувати зо Св. Письма слова: "Минулося." Як хтось спитався його, чому цей текст так сильно подобався йому, то він відказав: "В часі страждань і розчарувань пригадую собі це євангельське слово і потішаю себе, що й моє горе колись минеться."

В світі нема нічого злого, бо світ—це Боже сотворіння. Як Бог сотворив світ, то поглянув на нього: "І побачив Бог, що воно добре" (Бут. 1, 11). Зло є в тім, що деякі люди надуживають сотворених речей, цебто зло полягає в злій волі людей, а не в сотворених Богом речах.

Наш Ювілят

РЕДАКЦІЯ і адміністрація "Голосу Спасителя" та отці Редемптористи складають щиросердечні побажання Впр. о. Леонтієві Міня, ЧНІ., з нагоди 40-ліття його священичого рукоположення.

Отець ювілят народився 24 серпня 1900 року в селі Кругла, в Карпатській Україні, в побожній селянській родині. Його батьки були рільниками, яких Бог обдарив 11-ма дітьми, яким вони дали найкраще релігійне і національне образування. Ось так їхні сини: **Іван** став священником і ісповідником св. віри. Від 1945 - 1955 року він був ув'язнений і засуджений на каторжні праці на Сибірі; **Емліян** став доктором прав і суддею; **Альберт** — інженером; **Василь, Йосиф** і **Михайло**—лісничими; **Евген**—учителем; всі три сестри повиходили заміж. Ювілят покінчив середню школу в гімназії отців Піяристів у 1918 році в Мармарош Сиготі. Свої філософічні та богословські студії започаткував у духовній семінарії в Ужгороді, продовжував у Будапешті та покінчив їх докторатом у Римі в університеті Пропаганди. В Римі перебував у Колегії св. Йосафата.

Преосв. Петро Гебей, владика Мукачівської епархії, рукоположив його на священика в Ужгороді 3 травня 1925 року. Від дня свого рукоположення о. Леонтій посвятив себе для добра святої Церкви та безсмертніх душ. Від 1925 до 1930 року він душпастирював по різних парафіях, де своєю великодушною працею і жертвою, при Божій помочі та співпраці

Впр. о. Л. Міня, ЧНІ.

людей доброї волі, відзискав нашій Мукачівській єпархії 23 парафіяльні церкви, що їх були загарбали наші православні брати в перших роках існування Чехословаччини.

Від 1930 до 1934 року він був епископським секретарем Преосв. владик: Кир Петра Гебея і Кир Олександра Стойки. Від 1934 до 1939 року він був професором і духовником семінаристів у духовній семінарії в Ужгороді. Від 1939 до 1945 року він став ректором і далі був професором в тій же семінарії. В часі існування Карпатської України він став у Хусті канцлером Преосв. Кир Діонисія Няраді, апостольського візитатора. В 1932 р. він став монсеньйором, а в 1939 р.—каноніком. Під політичним оглядом, через увесь час, він тісно співпрацював із о. др. А. Волошином, президентом Карпатської України.

В червні 1945 року він вступив до Чину Пресвятого Ізбавителя, де, по закінченні новіціяту, зложив чернечі обіти 25 липня 1946 р. Як редемпторист, від 1948 до 1950 р., був професором і духовником семінаристів у нашій духовній семінарії в Кулемборзі, в Голяндії.

Дня 28 грудня 1950 р. він приїхав до Торонта, Онт. Від липня до жовтня 1951 року він перебував в Айтуні, Саск., помагаючи обслуговувати наші колонії, де своєю добротою здобув собі любов наших людей.

Від 1951 до 1957 року він був ігуменом у Торонті. На просьбу Преосв. Кир Ісидора Борецького, Торонтонського єпископа, він почав душпастирювати поміж нашими братами і сестрами, що були приїхали до Онтарія із Чехословаччини та Мадярщини, та які в тому часі здебільша ще належали до різних римокатолицьких парафій. Своїм організаційним хистом о. ювілят дуже багато причинився до зорганізування наших: 1) словацьких парафій у: Торонті, Ошаві, Гамільтоні, Веланді, Віндзорі і Содборі, та 2) мадярських парафій у: Веланді, Віндзорі та Делгай. Від того часу вони включились до нашої Торонтської єпархії.

Від 1951 до 1957 р. о. ювілят був також професором морального богословія в духовній семінарії отців Редемптористів у Ватерфорді та Медовейлі, а від 1958-1964 р.—ігуменом і парохом у парафії св. Архистратига Михаїла в Ґері, Індіяна, що належить до нашої пітсбургської єпархії. За його проводом парафія в Ґері, Індіяна, сплатила великий довг і закупила велику площу в новій секції міста на будову нової церкви та школи. В тім часі він займався теж місійною працею між вірними тієї єпархії.

В 1964 р. отці настоятелі назначили його на ігумена манастиря в Йорктоні та префектом студій у нашій духовній семінарії. І саме тут наш ювілят святкував 3 травня ц.р. свій ювілей.

Достойному ювілятові бажаємо Божого благословення в його науковій і душпастирській праці!

На многая і благая літа, отче ювіляте Леонтіє!

Авраам був побожним чоловіком, вірно служив Богові, тому Бог захищав його, і його ближні це знали. Ось тому Авімелех, цар Герару, отак промовив до нього: "Бог з тобою в усьому, що ти робиш!" (Бут. 21, 22).

Скелю, що привела тебе на світ, ти, (Ізраїле), занехав, і забув про Бога, що сотворив тебе! (Втор. 32, 18).

"Уважайте, щоб любити свого Бога!"—Ісус Навин промовив до жидів, привівши їх до обіцяної землі (Іс. Нав. 23, 11).

Не так безбожники, бо вони немов полова, що вітер розвіває (Пс. 1, 4).

Ніхто не може служити двом панам, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або триматиметься одного, а другого знехтує. Так і ви не можете служити Богові і Мамоні! (Мат. 6, 24).

Бог видав мене нечестивцям і в руки безбожників кинув мене (Йов: 16, 11).

Янщо Бога боїмося, то все буде гаразд

о. П. Голинський

СПАСИТЕЛЬ звелів учням сісти в корабель і переплисти на другий бік Генезаретського озера, а Сам пішов на гору помолитися. Пізно вночі, коли учні плили кораблем, зірвалася буря. Здалеку побачили Ісуса, як ішов до них по воді. Думаючи, що це лиховісний привид, настрашилися і з надмірного жаху стали кричати. Ісус озвався до них: "Бодріться! Не бійтеся!" За дозволом Ісуса Петро виходить з човна і йде по воді до Учителя. Коли вже був недалеко Ісуса, обняв його страх із-за сильного вітру, він попав у сумнів і зразу став потопати. На крик розпуки: "Господи, рятуй мене!"—Ісус простягнув руку Петрові, кажучи з докором: "Маловіре, чого ж ти зневірився?"

Подібних випадків, коли апостоли в небезпеці, здані на себе, відчувають несамовитий страх, в Євангелії є більше. Ось, наприклад, учні пливуть човном по морю. Нагло зривається буря. Настрашені будять сну Спасителя і благають: "Господи, рятуй нас, Ми погибаємо!" А Він сказав: "Чого так боїтеся, маловіри?" Тоді погрозив вітрам і морю і настала тиша (Мат. 8, 23-27). Іншого роду страх відчувають апостоли при нагоді чудесної ловлі риб, коли Петро визнав свою негідність бути близько Спасителя через свою слабу віру. За цю щирість почув від Ісуса знаменні слова: "Не бійся, від тепер ловитимеш людей" (Лук. 5, 10). Цей страх випливав з почуття вини за слабу віру, за що Ісус не раз докоряв апостолам. Найтяжчий страх обняв апостолів тоді, коли вони побачили Учителя ув'язненого, збитого і засудженого на хресну смерть. Досі вони почували себе певними і безпечними тільки тоді, як Він був при них. Зараз щезла в них всяка певність, вони порозбігалися зо страху перед юдеями.

Щойно коли побачили між собою воскреслого Спасителя, зокрема після Зіслання Святого Духа, коли їм дано було розуміти тайни Божого Царства і науку Св. Письма, вернулася зо знаменною силою певність себе у виступах, стійкість у вірі і готовість на найбільшу жертву за Христове діло. Хоч їхній Учитель на їхніх очах вознісся до неба, все таки вони знали, що Він далі опікується і керує ними через Святого Духа. Всякий страх і непевність щезли безслідно.

Цікаве, що в майже усіх страхітливих ситуаціях верховний апостол Петро завжди відограє якусь ролю. Раз кидається з човна у воду назустріч Учителеві, опісля попадає в сумнів і просить про рятунок, коли став потопати. Іншим разом клянеться, що хоча б усі покинули Спасителя, то він один залишиться Йому вірним до кінця. Вкінці виявляє багато більшу слабість ніж усі апостоли, бо трикратно відрікається Учителя. І саме цього найбільшого страхопуда серед апостолів ставить Христос їхнім начальником і видимим головою Своєї Церкви. Дивні і непрослідні дороги Божого Провидіння. Те, що в людських очах слабе, немічне і необразоване, вибирає Бог, щоб застидати сильних і премудрих цього світу. Все ж таки Петро мав деякі прикмети духа і серця, що їх Спаситель мусів цінити, коли мимо всіх недостач довірив йому такий відповідальний уряд. Петро був з природи людиною доброю і чесною, далекою від усякого фальшу, людиною безпосередньою, до дитинячости щирою й одвертою, хоч і сильно боязкою. Але цей людський "юдейський" страх не переступав у нього границь. Як тільки хвилевий страх минувся, Петро вмів здобутися на відвагу, визнати свою вину і прилюдно з плачем покаятися. Петро був людиною страху і не тільки страху людського, але й Божого. Цей другий рід страху його врятував і вивищив.

Життя людини на землі ніколи не було, не є і не буде вільне від страху. І ми переживаємо часи непевности. Кожний з нас чогось боїться: один атомової війни, другий недуги і нещастя, один втрати майна, третій втрати здоров'я і життя,—а всі разом боїмося смерти. Цей страх є зовсім оправданий. Та є ще один рід страху, присущий модерній людині, яка втратила віру в Бога й перестала Бога боятися і навіть людей стидатися на подобу неправедного біблійного судді. Страх все ж таки при ній залишився. Вона постійно живе в страху, хоч сама не знає перед чим. Вона, ця бідна людина, боїться і сама не знає чого. Боїться просто себе самої, бо вона втратила останній рятунок—надію на Бога. Тут саме лежить причина незавидної долі модерної людини—в утраті надприродної віри. А це найбільше зло і найбільше нещастя.

Є одначе один рід страху, що його треба назвати благословенним. Це страх Божий. Страх не перед людьми, а перед Богом, що карає за гріх. Блаженний є страх християнина, що боїться гріха.

(Християнський Голос).

Ніхто не любить признаватися до вини. Це видно з поведінки першого чоловіка Адама. Як він згрішив, то замість покаятися і признатися до провини, Адам звалив вину за гріх на Єву: "Жінка, яку Ти дав мені, щоб була зо мною, дала мені з дерева, і я з'їв" (Бут. 3, 12).

Злоба робить людину понурою і нещасливою. Це наявно доказує поведінка злобного Каїна, до якого Бог отак промовив: "Чого ти розсердився? Як чиниш добре, буде погідний, а коли ні, то гріх чигає на тебе на порозі. Він і так заволод'в тобою, але мусиш панувати над ним" (Бут. 4, 6-7).

Як люди стали грішити, то Бог заявив: "Мій дух не пробуватиме у чоловікові назавжди, бо він тіло" (Бут. 6, 3).

Гріх викликує почуття страху в людині. Як Адам згрішив, то сховався від Бога в хащах раю. Коли Бог спитався його, чому ховався від нього, то грішний Адам відказав: "Я чув Твій голос в саді і злякався..., тому сховався" (Бут. 3, 10).

За збереження нашої еміграції

о. Роман Ганас

МИНУВШИНА в житті народів чи одиниць—це велика школа життя. На діях, на зисках чи втратах минувшини люди повинні вчитися, що треба робити і чого уникати, щоб забезпечити собі добру будучність. І тому в ім'я доброї будучности треба конечно пізнавати минувшину, треба збагнути причини, які в минувшині приносили втрати, і середники, що запевняли успіхи. Вступаючи в життя завтрішнього дня, навчені досвідами минувшини, треба приготовляти добру будучність, йдучи послідовно в життя з добре обдуманими планами. Пізнавати минувшину є дуже важне, коли ходить про долю народу, бо на помилках минувшини найліпше можна навчитися, що треба робити і чого уникати, щоб захоронити народ перед непотрібними щкодами і забезпечити йому добру долю. Тільки знання минувшини еміграції на чужині може і надальше вдержати нашу еміграцію релігійно, морально і національно, при всім, що наше рідне.

Практика життя виказує, що народи, які залишили рідну землю, емігруючи на працю і поселення на чужину, з бігом часу затрачують свою окремішність, традицію і звичаї та повільно розтоплюються в чужому морю. Одні народи тратять на чужині свою окремішність скоріше, другі пізніше. Це залежить від того, яка є їх народна свідомість, в яких місцях поселилися, чи мають опіку своїх Церков й організацій, і що найважніше, чи дістануть свій добрий провід.

Наша українська еміграція, так стара як нова стрічається на чужині з тими самими проблемами, що їх мають інші народи. Сила притягання чужої землі є дуже велика, вимоги життя часто міняються, молоді покоління, виростаючи серед чужого окруження, є дуже легко податні піти за чужим, можливості праці часто зміняються і наші люди міняють місця замешкання, йдучи туди, де часто нема наших церков чи організацій. Все те є причинами, що і ми тратимо нашу чисельність, як також щораз тяжче приходиться вдержувати молодих при всьому, що рідне. Без огляду на всі труднощі, без огляду на те, яка буде будуча доля нашого народу на рідній землі, логіка життя каже нам доложити всіх зусиль, щоб якнайдовше продовжити життя нашої еміграції, зберегти її чисельність, віру, мову, обряд і рідні звичаї, беручи до уваги дуже важний факт, що ворог тне в пень живучість нашого народу на рідній землі. Всі українці, які є свідомі трагічного положення України, всі, які є відвічальні за будучу долю нашої еміграції на чужині й об'єднані одною думкою, повинні питати себе: "Що треба робити, щоб продовжити життя нашої еміграції, що треба робити, щоб наші гарні церкви і дальше були повні, щоб наші діти ходили до своїх парафіяльних шкіл, вчилися та говорили рідною мовою, щоб не завмерла наша гарна пісня і наші звичаї".

І тут ніхто інший не поможе нам ліпше, як історія минувшини життя наших перших емігрантів, тих правдиво віруючих наших патріотів, які не політикували, не дробилися на партії, ослаблюючи себе, але тяжким потом і працею своїх рук будували церкви, народні доми, задержували строго рідні звичаї, вчили дітей рідної мови, розвивали по множності сил власне культурне життя, даючи на сценах народних домів чи парафіяльних заль, концерти, вистави, чи любувалися своїми хорами, своєю піснею. Ці наші не раз неписьменні брати чи сестри сильні духом залишили нам тут в Америці чи Канаді незнищимі пам'ятники правди про нас, про нашу культуру, про нашу віру, наш обряд і нашу добру українську душу. Побудовані ними церкви, школи, народні доми—це твердині, яких ні міль не знищить, ні злодій не вкраде, бо вони залишаться назавжди свідками правди, що українці своєю працею та життям багато причинилися до піднесення культури Америки чи Канади, і тим самим набули право добрих громадян користати зо всіх дібр цих країн. Життя, праця, віра, патріотизм і жертвенність наших перших емігрантів — це найцінніший заповіт, переданий ними їхнім дітям, і новій еміграції.

Як все в житті змінюється, так з бігом часу змінювалися та і дальше змінюються обставини прожитку нашої еміграції в країнах нашого поселення на чужині.

Як з одної сторони нові змінені обставини прожитку вплинули корисно на нашу еміграцію, даючи її ліпші можливості праці та заробітку та вищий рівень життя, так з другої сторони ці нові змінені обставини прожитку спричинили, що з різних причин ми тратимо чисельність нашої еміграції. Ця страта являється для нас алярмом, який кличе до застанови і негайного протидіяння.

Чисельність нашої еміграції тратимо в одних місцях не з власної вини; проте є такі місця поселення нашої еміграції, де тратимо багато наших людей з нашої вини. Є багато таких місцевостей, от хоча б колишні околиці копалень вугілля, в яких наші люди добре заробляли. Сьогодні копальні вугілля не працюють. Молоді люди, ни маючи праці, залишають батьківські родинні доми і поселюються не раз в далеких околицях, де можуть знайти працю. Часто в таких далеких околицях нема наших церков, нема наших організацій, і наші люди, живучи там довше, автоматично без своєї вини включаються в чуже церковне чи суспільне життя, забуваючи про своє.

Таких випадків є сьогодні багато, і тому наші втрати з таких причин є великі. Ми не можемо їм багато помогти. З нашої вини однак поносимо великі втрати в чисельности нашої еміграції в менших чи великих містах, цього факту ніхто не

може заперечити, якщо слідить за рухами життя наших людей у містах. Як з одної сторони життя в містах дає більше вигоди до користування з релігійних, культурних практик чи дій, так з другої сторони місто часто стає нагодою до деморалізації для слабше вихованих одиниць чи навіть родин. Від злих впливів міста не є вільні наші люди, що живуть в розсипанні серед чужинців. Праця душпастирська чи праця народних організацій в містах вимагає великої посвяти, ревности і відданости, якщо хочемо вдержати наших людей при своїй вірі, обряді чи народності. Там, де цього бракує, там наші втрати великі. Великі міста були все чинниками, які надавали характер, культуру чи духову вартість даному народові. Якщо чисельність та народна свідомість нашої еміграції по містах будуть зменшуватися, то так само будуть зменшуватися наші репрезентаційні можливості і призначення нашої еміграції як цілости.

Призначення рідної Церкви на чужині далеко перевищає ролю чи працю Церкви на рідній землі. Рідна Церква на чужині не лише джерело заспокоєння релігійних потреб народу. Вона являється провідником, учителькою та сторожем рідного обличчя свого народу, його способу життя в збереженні його народних скарбів, як рідна мова, рідна традиція. Рідна Церква на чужині також являється опікуном, лікарем самарянином в гоїнні всіх ран чи заспокоєнні потреб народу, як доля сиріт, вдів чи немічних старців. Воно і цілком зрозуміле, що народ на чужині отвертими очима та повними любови серцями приймає добру опіку і працю рідної Церкви і є вдячний за це. Він бачить у цій Божій і людській організації всю надію для задовільного емігрантського життя.

Багато є різних способів опіки над нашою еміграцією. Одним із дуже успішних способів опіки над життям нашої еміграції передовсім в містах—це зорганізування відповідних місць доброї розваги при наших церквах і добрих організаціях. Велику частину життя перебуває людина поза домом, чи то в праці чи то на дозвіллі. Дуже часто в наших родинах, коли приходить час вільний від праці, можна почути такі слова: "Нема де вийти!" Це своєрідний жаль кинений на адресу когось, хто повинен про це подумати і подбати, щоб наші люди, головно молодь, у вільнім часі мали місце, де могли б зайти і розважити себе, очевидно в розумний спосіб. І тому обов'язок зорганізування відповідних місць доброї розваги для наших людей головно в містах, особливо для молоді є дуже важний, щоб вдержати наших людей при рідних церквах та всьому, що наше.

Одною з причин, чому по містах тратимо наших людей—це власне брак сталих своїх місць розваги. Наші люди в неділі чи суботи, шукаючи розваги, йдуть до чужих, часто злих, і затрачують там не лише свою мораль, але також і народність.

Спеціально є важними такі наші осередки розваги для самітніх, і таких є досить багато серед нашої еміграції, бо брак родини, відчуженість і самота —це тяжкі духові терпіння, що

можуть слабших духово одиниць через брак опіки над ними поштовхнути на злу дорогу життя. Не вистачить тримати даних людей тільки в реєстрах парафії чи організації. Треба ними стало опікуватися, відвідувати їх, і слідити за тим, чи вони ходять до церкви. Якщо ні, слід шукати і питати і заохочувати їх брати участь в суспільній праці, бо суспільна праця—це найліпший лік на духові терпіння, на пригнобления чи самоту. Щоб наші люди не нарікали, що не мають де вийти, треба в суботи і неділі отворити всі наші церковні та народні залі, треба освітити й огріти їх, треба подбати, щоб у тих залях стало були наші книжки і преса чи добрі гри. Треба подбати, щоб в таких наших залях були гарні рекорди наших пісень, і що найважніше, треба подбати, щоб у таких наших місцях розваги все хтось зо старших чи молоді був присутній, який наводив би порядок і помагав би присутнім розважати себе. На такі наші розривкові місця не треба жалувати гроша, бо вложений у них капітал дуже оплатиться для осягнення намірених цілей.

Щоб такі наші добрі місця розваг могли сповнити своє завдання, то треба, щоб усі, які відповідають за провід народу, стали живчиками, ініціяторами й опікунами таких розривкових місць, і тоді врятуємо багато наших людей для Бога, Церкви і свого народу.

Молимося, але замало!

о. В. Зінько, ЧСВВ.

ВСІМ нам відомий факт, що його записало Писання старого Заповіту. Ось надійшов Амалек і зачав бій з Ізраїлем у Рефідимі. Сказав Мойсей до Ісуса Навина: Вибери собі людей і вийди вранці до бою з Амалеком; я ж стану на вершині з жезлом Божим у руці! Зробив Ісус так, як повелів йому Мойсей, і почав битися з Амалеком. А Мойсей, Арон та Хур вийшли на вершину горба. І сталось, як піднімав руки Мойсей, то брав гору Ізраїль, а як опускав, брав гору Амалек. Коли ж руки обважніли, взяли камінь і підкладали Мойсеєві і він сів на ньому; Арон же і Хур підтримували його руки, один з одного боку, другий з другого. Так руки його витримали тверд до заходу сонця. І розгромив Ісус Амалека і його людей вістрям меча (Вихід: 17 глава). Отож бачимо, що як Мойсей, молячися з терпінням, підносив руки догори, то вибраний народ перемагав, а коли

знемагав Мойсей у молитві перед Господом, то програвав.

Сьогодні християнський світ веде велику боротьбу, не проти Амалека, але проти безбожного молоха, якому до спілки приступили лукавий лібералізм і світовий дух князя тьми. Коли як коли, то сьогодні нам треба багато молитися: від ранку до заходу сонця!

Сумна дійсність

Одначе ми християни сьогодні менше ніж колись молимося.

Культ техніки охоплює і нас. Та й часто між християнами, що їх не можна вважати злими, чуємо захоплення і подив і свого роду культ машини, вигоди і гроша... Вони знаходять час на працю для себе, на лови-розривку, на слухання, як проходить гра м'яча. На все світове час є, але тільки на молитву часу нестає. Молитва буває коротка, проста, і така, аби з рук, аби збутися...

З того то така велика охота до різних реформ: скорочування богослужень, стале говорення, що їх не розуміється, намагання знецінити наші свята, усунути старі молитовні звичаї, кпини з поклонів, тощо. Словом слід провести таку "спасенну" реформу, щоб якнайменше молитися і якнайкоротше бути в церкві...

Та найбільш вимовним доказом, що ми замало молимося, це брак покликань, чи слабкість покликань. Які наче той очерет вітром колишуться і хотять ходити в манастирі в м'яких одежах повбирані... Умовина, щоб були покликання, є положена Самим Христом: Моліться, щоб Господь послав женців! ... Тут не поможуть жадні штучки, ані ніякі шапки-невидимки. Як будемо щиро молитися, то будуть покликання, впрост з каміння поробить Собі Бог дітей Авраама. Знайдуться тоді і численні душі до манастирів, до престолів, до шпиталів. Кожна наша найменша громадка матиме священиків світських і ченців і сестер і шпитальну обслугу і педагогічні сили...

А чому нема? Тому нема їх, бо ми занедбуємо молитися. Ми замало молимося, ми зле молимося, як то колись казав один Святий!

Недаром наші богослуження малолюдні і церкви порожні. Не кажу в будень, але навіть у неділі та свята. Дивно воно: колись люди ходили дуже бідно повбирані, а тепер кожен, Богу дякувати, вбраний, що може і на бенкет іти, але чогось до церкви стежки заростають?! Чому?! Правда, є люди, що ходять до церкви і то в будень. Скільки знаємо молодих хлопів, дівчат, дітей і мамів, що мають громадку дітей, чи й батьки, що мусять журитися про хліб насущний для цілої сім'ї, але вони майже щодня в церкві. Не шкодують ранком встати, йти далеко і часом навіть без сніданку бігти до школи чи до зайняття! Слава їм!

Можемо багато молитися-

У нашій дійсності, праця не є від сонця до сонця, як це було за Св. Ісидора хлібороба, але є визначені години, тому можемо навіть і **годину денно** провести на молитвах, от бути на Службі Божій, проказати вервицю,

прочитати добру побожну книжку. 8 годин для землі і тіла, а тільки годину на день для духа! Це незабагато!

Дотого є тепер стільки вигоди щодо транспорту, що можна бути і в церкві щодня, як не врано, то бодай на хвилинку, йдучи зі школи чи з праці вступити до церкви.

Багато часу маємо теж, як от на колонії, йдучи на поле-роси. Чи ж не можна у тій дорозі проказати самому чи на спілку з тим, що з нами йде працювати, вервицю? Коли віддаль ходу є на 15 мінут чи два кілометри, то можемо легко проказати 50 Богородице Діво, і ще часу лищиться. У Тиролі, в південній Австрії, такий звичай панує між селянами здавна. Люди, йдучи на торг чи до праці, або й на відвідини когось, по дорозі собі перебирають руками чотки-вервичку і устами шепчуть: Богородице Діво, радуйся...

По християнських країнах є придорожні хрести і каплиці. Люди в цих країнах, йдучи попри них, скидають капелюха і хрестяться. Це теж молитва. Деякі навіть клякають і свої справи представляють Ісусові, Пречистій чи Святому перед їх іконою чи фігурою.

У нас же, в початках, теж ставляли хрести і фігури. Вони ще є подекуди, але на жаль часто вони такі опущені, самотні ... Чому їх не поправити, чому не поставити нових хрестів на перехрестях?!

Теж такі гарні молебні чи акафісти! Таж то прекрасна молитва, що її може проказувати кожен християнин. Вже задля них варта навчитися читати. От є хвилинка часу, і тоді можна б взяти і прочитати кілька ірмосів чи кондаків. Ми тоді не тільки набираємо релігійного духа, але й вибиваємо з рук закид всяким наклепникам нашої Церкви, що вона є проти культури.

Ще більше можна сказати про вжиток **молитовника** в церкві на Службі Божій. Собор уже і латинникам приписав, щоб вони брали живу участь на Службі Божій—відповідали, а священики, щоб правили разом Службу Божу, звану концелебровану, співслужену. Це тільки тому, щоб люди мали участь і користь з Літургії. Наша ж Служба Божа така народня, всенародня! Ми не даємо спокою вірним повсякчасними закликами: "Помолімся, Просім, Віки віков. Мир всім"... Отже, ближче до престола, ближче до Ісуса і більше молитви.

Той рід демонів, що сьогодні запанував світом, не проганяється іншим способом, як тільки молитвою і постом!

Деякі люди нарікають на життя, бо забули, що воно є вислідом його власних гадок, мрій, праці і трудів. Ніхто не дістане від життя нічого, якщо вперед не вложить до нього, бо життя людини—це моральний банк. З банку ж дістаємо тільки те, що вложили до нього.

Найбільший учений 20-го століття, Айнстайн, заявив: "Таємничість і цікавість —це джерело знання". Бажання розкрити таємничі речі—це джерело всіх винаходів. Якщо б люди не хотіли знати нових речей, то людство досіль жило б у печерах.

ДОЛЯРИ

Р. Маньківська

ЗАДИВИВШИСЬ на веселку, я мало не вступила в калюжу, що її лишив по собі дощ. Хідник був трохи щербатий. Я необережно перескочила, і мій високий тоненький закаблук з легеньким тріском зломився. Він жалюгідно теліпався на куснику шкіри, а я безпорадно озиралася довкола себе і не знала, що робити. Аж ось через дорогу побачила вивіску: "Направа взуття". Так-сяк швультигаючи, майже на одній нозі добралася я до шевця і ввійшла в його крихітну майстерню. "Виручіть мене!"—кажу до нього. "Погляньте, яке зо мною лихо сталося..."

Швець кинув байдужий погляд на мою пантофлю і той нещасний закаблук і знову заглибився в роботу. "Залишіть. Завтра буде готове." "Завтра? Ні! Як же я лишу? Босоніж ходити не звикла... Дуже прошу—зробіть негайно." "В мене багато роботи." "Дістанете більшу заплату!"

Похмуре обличчя шевця трохи поясніло. Відклавши на бік свою роботу, він простягнув до мене руку: "Дайте, зроблю." Сівши біля майстра, я спостерегла, як він спритно і швидко взявся лагодити понівечений закаблук. "Бачу, що ця направа не забере вам багато часу. В кожному разі матимете від мене на пів літра." "Я горілки не п'ю," сумно промовив швець. "Ну, то щось іншого купите собі. А це добре, що ви горілки не любите!" "Я не сказав, що не люблю." "То вам не можна? Лікар заборонив?" "Ні, не заборонив ніхто, а просто... був зо мною один трафунок недавно ..." І він замовк.

Розпитувати було ніяково, недискретно, але майстрові хотілось розповісти про якусь пригоду і він, по короткій мовчанці, заговорив: "Любив я добре випити! А от тепер не можу після того, що сталося." "А що сталося з вами?"—таки вирвалось у мене питання через мою жіночу цікавість. "Вважаю, що я мав право пити",—оповідав швець, обминаючи моє запитання, "мав право, бо працював багато і добре заробляв. Та жінка моя і теща боронили мені пити, всі гроші відбирали. Мусів таїтися з грішми, і коли вдалося, пив, а вони тоді в крик, бучу здіймають! Скільки цих докорів, скільки гризоти! Нападуть, бувало, мене обидві, як розлютовані квочки. Відгнатись трудно. І от два місяці тому шив я одному замовцеві чоботи. Робота була вигідна і мріяв, що як тільки закінчу і одержу гроші, так вже побенкетую! І що ви думаєте! Ледве замовець покдав гроші на стіл, як жінка мов та шуліка, схопила їх і разом із тещою кудись побігли ховати від мене, щоб я значить не пропив. І така мене взяла досада, і так мені хотілось випити, як ніколи! Став я думати, де б то дістати гроші бодай на чвертку. Продам! Але що? Взуття—чуже? Замкнуть! Чогось треба пошукати. Пішов нишпорити по всіх кутках, і не знайшов нічого! Проте не втрачаю надії. Поліз на горище і там у соломі, поміж мотлохом, угледів старі, подерті черевики. Підошва на них ще була зовсім ціла, тільки верх дуже підгуляв. Ну, думаю, може хто купить. Мерщій подався на базар. Довго не було покупця, ще й сміялися з мене люди, що таке дрантя приніс. Вже хотів з пересердя кинути ними об землю та й вертати додому, коли оце підходить дідок, бідненько одягнений і питає, скільки дати. "Давай," кажу, "на чвертку!" Він їх приклав собі до ноги та й міряти не схотів. Побачив, що якраз на нього. Заплатив він карбованців сім і замішався поміж натовпом, а я бігцем по горілку. Пляшку в кишеню і йду з нею додому. Застав я жінку з тещею. Стара панчохи церуе, жінка біля печі неначе й нічого не було. Кажу до жінки: "Почисть мені оселедця." Почистила, цибульки накришила, вкраяла хліба. Тоді я урочисто добуваю з кишені пляшку і ставлю на стіл. "Давай чарку!" "А то звідки в тебе,"—звернулись обидві. Не хотів їм зразу говорити, а вже як вихилив одну, тоді признався, що продав старі черевики. Теща рвучко підвела голову і випустила роботу з рук. "Які черевики? Де ти їх узяв?..." "Та на горищі," кажу, "в соломі..." Бачу, теща аж поблідла. Думаю, що їй таке? Скочила з місця, кинулась до мене. "Жовті черевики? Подерті?..." "Та подерті ж," кажу, "зовсім негодящі! Ну й чого ви так за ними допоминаетесь?..." І раптом стара так проникливо закричала, що я аж налякався. Жінка до неї: "Мамо, що вам таке?" І вона ледве здобулася на слово і промовила: "Там... були доляри... В тих черевиках... Доляри... Триста доля ..." Тут їй голосу не стало. Руками повітря ловить, захлиснулася і впала нежива".

Чоботар замовк. Спогади хвилювали його. Кілька хвилин працював мовчки, і потім сказав: "От і готове!" Коли я платила за роботу, він вернувся думкою до свого трагічного оповідання й додав: "Ось чому я тепер не можу пити..."!

Великі люди несвідомі, що вони великі. Дійсно великі люди спокійно слухають закиди від своїх учнів так само, як слухають їх від своїх товаришів по фаху.

Не померли надармо ті, що віддали життя за великі ідеї, хоч покищо ці ідеї не прийнялися в світі.

Два школярі бігли до церкви. Один з них соріше добіг до порога, звернувся до свого товариша, що був позаді, і закликав: "Не спішися, бо вже й так запізно. Вони співають 'вічная пам'ять!' "

Учні одної приватної вижчої школи разом мешкали. Хтось спитався одного з них, що він робив, щоб інші не читали його листів. Він на це отак відповів: "Я кладу їх до підручників!"

Настали такі часи, що в родинах усе рішається спільною дискусією, чи треба чи не треба щось зробити. В наслідок цих дискусій жінка має задоволення, що вона провела дискусію, а чоловік задоволений з того, що виконав 'спільно' повзяте рішення.

Чоловік і жінка

о. М. Шудло, ЧНІ.

НА самім початку Святого Письма читаємо такі знаменні слова: "Бог сотворив чоловіка на Свій образ..., як чоловіка і жінку сотворив їх. І Бог поблагословив їх і промовив: 'Ростіть і множіться і наповняйте землю!" (Бут. 1, 27-28).

Бог міг творити людей безпосередньо без людської помочі так, як сотворив Адама і Єву, наших прародичів, але Він рішив інакше поступити, надаючи людям спроможність відтворювати себе в своїх потомках і так до кінця світу продовжати людський рід. Отож відмінна стать чоловіка і жінки—це засіб Божого Провидіння, щоб залюднювати світ розумними людськими істотами, які колись, разом із анголами будуть прославляти Бога навіки в небі і в цьому прославлюванні знайдуть своє вічне щастя.

На жаль Божі вороги намагаються повернути цю людську спроможність відтворювати себе в забавку та іграшку. Зіпсуття страшно поширилося між молоддю, бо вона дивиться на цю спроможність як на засіб, щоб запевнити собі тілесні приємності проти Божої волі.

В сьогоднішнім світі є багато викривлених і фальшивих поглядів на цю справу. Ось деякі видумки і нісенітниці про цю важливу та дражливу справу:

(1) Одні твердять, що статтева спроможність—це щось дуже гарне; їхні ж противники підтримують другу крайність і голосять, що вона є чимсь дуже поганим або попросту диявольським винаходом. Обидві теорії є помилковими, бо ця спроможність—це Божий дар для добра людства. Вона може бути добра або зла, залежно від того, як люди користуються нею. Пожива може бути добра або зла, скріпляти здоров'я або ослаблювати його. Чому і коли? Якщо люди розумно вживають поживу, то вона дасть їм здоров'я і наповнить життєрадісністю. Коли хтось надуживає поживу, то вона спричинить занепад його здоров'я або й заведе до гробу. Те саме правило стосується до статевих спроможностей людини.

(2) "Дехто твердить, що щастя в подружжі залежить тільки від задоволення, що подруги отримують із ужитку подружих прав."

Є багато щасливих подруж, в яких одна або друга сторона зовсім не має подібних приємностей. Щастя і сталість подружжя не залежать від подібних приємностей, але від взаємного порозуміння і спільних інтересів у житті, бо тілесні приємності ніколи не заступлять зрілого віку, характеру та однозгідности між подругами.

(3) "Якщо подруги щиро люблять, то вони не зазнають ніяких спокус, і тому ніколи не зрадять свого партнера чи партнерки!"

Не змислова, а правдива духовна, надприродна любов є запорукою вірности подругів, бо саме подружжя не здавлює пристрастей і цікавости, що звичайно ведуть неопанованих людей до подружої зради. Подруги, що залишаються вірні одне другому, роблять це не тому, що інші особи не подобаються їм, але тому, що так велить християнське сумління, свята віра і присяга зложена перед Богом і Церквою.

(4) "Подружжя всім конечне до здоров'я!"

Так говорили протестантські псевдореформатори, як в 16-ім ст. в розгарі релігійних бунтів касували католицькі монастирі та розганяли монахів і монахинь. Тим часом модерна медицина недвозначно доказує, що людська природа сама дбає про здоров'я безженних людей. Проте слід зазначити, що дівицтво—це саможертва, яка не можлива без глибокого духовного коріння, що дає людині відчути власну гідність Божої дитини та помагає чинити жертви, що їх вимагає дівицтво.

(5) "Хто не жонатий, той страшно мучиться!"

Подібне твердження треба б доказати численними доказами, а за доказами про те, що численні або безчисленні подружені особи чуються нещасливі не треба навіть шукати, бо всюди їх повно. Тисячі розводів, щоденні сварки і бійки, невпинні скарги між подругами—це наявний і незбитий доказ, що подружжя само собою не є запорукою щастя та дорогою до 'земського раю'.

В подружжі жінки звичайно пошукують за любов'ю та забезпеченням в житті, бо без цих двох запорук ніяке подружжя не може бути щасливе. Подружжя не раз розбуджує в людях більше бажань, ніж годне задовольнити. Якщо ж ці бажання незаспокоєні, то подруги чуються нещасливі, бо розчарування викликує нудьгу та каяття.

(6) "Строгі та богобоязні дівчата рідко виходять заміж! Зате 'свобідним дівчатам' легко знайти чоловіка!"

Це велика неправда і самообман. Ніякий порядний хлопець не хоче брати собі за жінку надто свобідну дівчину, бо коли вона не боїться зневажити Бога, то й не лякатиметься зрадити свого чоловіка, як вийде за нього заміж. Свобідне приставання перед шлюбом остуджує та нищить любов і стягає Боже прокляття на грішних подругів. Тут саме джерело стількох нещасливих подруж. Брак їм Божого благословення, бо гріхами перед шлюбом позбавили себе його. Без Божого благословення та

помочі ніякі подруги не годні бути щасливі, бо не зможуть належно виповняти подружих обов'язків, а без сумлінного та постійного виповнення станових обов'язків нема і не може бути щастя в подружжі.

(7) "Моральні засади про подружжя та передшлюбні знайомства між молоддю вже перестарілі, тому треба змінити їх, щоб застосувати їх до модерних вимог!"

Божий Закон, який керує подружжям, незмінний так, як сам Бог не змінюється. Подружжя—це Божа установа, яка має запевнити існування людського роду на землі. Ця ціль ніколи не зміниться, тому й засади і закони, що впорядковують подружжя та взаємини між подругами, ніколи не зміняться! Люди можуть ламати Божий закон, але ніколи не потраплять скасувати його своїми гріхами і вибриками, бо небо і земля минуться, але Христовий Закон ніколи не стратить своєї сили. Хто переступає його, той стягає на себе всякі нещастя в цьому та другому житті.

(8) "Треба навчати молодь про значення статевих спроможностей, бо йнакше вона не буде моральною!"

Сьогоднішня молодь уже й так забагато знає про цю справу, бо часто читає про неї в журналах і бачить ці теми на телевізійних програмах. Знання не чинить нікого добрим. Диявол має надзвичайне знання, а все таки не перестає бути дияволом.

Доброта не так залежить від знання, як радше від доброго та побожного виховання, від виробленого почуття відповідальности за власні вчинки та від Божого страху, який велить людині так поводитися, щоб Господь міг поблагословити її в цім житті та дати їй вічне щастя по смерті. Моральне життя перед шлюбом—це вислід самоконтролі, яка не можлива без релігії, бо релігія—це моральний гамулець на пристрасті та забороло проти нечистих спокус, від яких ніхто не вільний на землі.

Статева спроможність — це тільки частина людини. Її треба злучити з розумом і волею, бо тільки тоді вона ввійде як складова частина в житті людини і допоможе їй виповнити своє завдання на землі, зберігати Божий закон і запевнити собі вічне спасіння по смерті.

Це не правда, що люди бажають танших автомобілів. Вони хочуть автомобілів, що їх таніше можна б удержати.

Людина є молодою тільки раз у житті, але недозрілою може завжди залишитися.

Мужчини потребують жінок, бо не годні всіх своїх помилок скидати на уряд.

Бережіться тих, що падають вам до ніг, бо вони годні вирвати вам з-під ніг диван і так повалити вас на землю.

Багато жінок будуть щонебудь носити, аби тільки воно було нове, а мужчини любуються в негідних речах, хоча б не знати, які старі були вони.

Чеснота покаяння

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже так: **"І Господь обернувся й поглянув на Петра. А Петро згадав слово Господне, як сказав йому: "Перше, ніж заспіває півень, тричі відречешся мене". І, вийшовши звідти, він гірко заплакав"** (Лука 22, 61-62).

В своїй батьківській любові Бог бажає, щоб усі грішники повернулись до нього. Він хоче, щоб ми відвернулись від наших гріхів, і повернулись до нього, нашого Господа та вічної цілі. Ісус Христос сказав: **"Покайтеся, бо наблизилося царство небесне"** (Матей 4:17).

Бог найперше провадить нас, щоб ми пізнали як добрим і святим він є, і як тяжко ми провинилися перед ним через наші гріхи. Тільки той, що пізнає як святим, справедливим і повним любови є Бог, може усвідомити собі як огидною річчю є гріх.

Бог хоче, щоб ми **жалували** за наші гріхи. Ми повинні дійсно сумувати на згадку, що ми згрішили проти Бога. Ми повинні щиро бажати, щоб ми не поповняли гріхів. Без жалю нема прощення гріхів.

Кожний **щирий жаль** містить у собі намір або сильну постанову більше не грішити. Без такої постанови поправитися наш жаль не є правдивий.

Коли ми жалуємо за наші гріхи, ми можемо з довір'ям надіятися, що Бог простить нам гріхи. Бог є безконечно милосердний. Щоб спасти нас від наших гріхів він не пощадив свого власного Сина. Наш жаль має бути **надприродний.** Надприродний жаль є тоді, коли ми жалуємо за поповнений гріх при помочі Божої ласки та з надприродних спонук. Надприродний жаль може бути досконалий або недосконалий. Надприродний **досконалий** жаль є тоді, коли ми жалуємо за поповнений гріх тому, що ми зневажили Бога, наше найдосконаліше добро, гідне найбільшої любови. Надприродний **недосконалий** жаль є тоді, коли ми жалуємо за поповнений гріх тому, що через нього ми втратили небо й заслужили на пекло та інші кари, або тому, що в світлі віри гріх є найбільш мерзенним ділом. В тайні покання вистачає надприродний недосконалий жаль, щоб ми дістали прощення наших гріхів. Коли ми жалуємо тільки задля земних спонук, напр. тому, що наші батьки карають нас, або тому, що ми втратили честь перед людьми, або тому, що ми потерпіли дочасну шкоду на майні, такий **природний** жаль не вистачає, щоб ми могли дістати в тайні покаяння прощення наших гріхів.

Ми повинні старатися жалувати за наші гріхи з любови до Бога тому, що ми зневажали його, який є самою святістю і добротою, і тому, що ми засмутили нашого люблячого Спасителя. Такий жаль є надприродно-досконалий. Коли ми маємо такий жаль, Бог **негайно** прощає наші гріхи, навіть смертельні перед сповіддю. Одначе абсолютно конечною річчю є, щоб усі такі смертельні гріхи, хоча тепер прощені, сказати в

нашій наступній сповіді.

Ми повинні часто збуджувати надприродно - досконалий жаль, напр. коли ввечері робимо іспит сумління, або коли ми є в небезпеці смерти, або передусім коли ми мали нещастя поповнити смертельний гріх.

Наш дух покаяння має виявлятися в покаянних ділах. Такі **покаянні діла** помагають нам сплачувати довг кари. Вони також помагають нам перемогти наші лихі наклони та зміцнити нас в добрих постановах і ділах.

Покаянними ділами є: молитва, піст, милостиня, терпеливе перенесення терпінь або досвідчень і охоче виповнення обов'язків нашого стану, що їх уважаємо тяжкими. Одначе найкращим з усіх покаянних діл—це піти до сповіді. Тридентський Собор каже: **"Ціле християнське життя повинно бути життям покаяння."**

Святе Письмо вчить так: **"Кажу вам, що на небі буде більша радість над одним грішником, що кається, ніж над дев'ятдесят дев'ятьма праведниками, що не потребують покаяння"** (Лука 15, 7). **"Негайся повернутися до Господа, не відкладай з днини на днину, бо зненацька вибухне гнів Господній, то й загинеш у годині пімсти"** (Сир. 5, 7).

1) Моя сусідка любить обмовляти інших, особливо зле говорити про священика-пароха, бо він мусів усунути її з одного церковного товариства. Коли звертаю їй увагу, що це гріх, то вона відповідає: 'Е, це тільки малий гріх!' Чи малі гріхи—це дрібниця?

Кожний гріх—це зневага Бога, що сотворив нас. Ось тому не слід нехтувати ними. Малі гріхи не подобаються Богові; бо доказують, що людина не дбає про Нього. Ті, що дійсно люблять, стараються не чинити собі не тільки великих, але й малих прикростей. Хто не дбає про малі гріхи, той наявно доказує, що в нього слаба любов до Бога, якого кожна людина повинна всім серцем любити.

2) Я читав, що Св. Марко був учнем Св. Петра. Він написав Євангелію з тих речей, що чув від свого духовного учителя. Чому Св. Марко не згадує про слова, якими Христос учинив Петра головою Своєї Церкви: "Ти—Петро, і на цій скелі Я побудую Свою Церкву" (Мат. 16, 18).

Св. Петро, що мав Св. Марка за учня, напевно був скромною людиною, особливо по зісланні Святого Духа, який духовно переродив Христових Апостолів. Оповідаючи про події з життя Христа, Св. Петро не підкреслював і не пригадував Маркові привілеїв, що Спаситель надав йому. Ось тому Марко не згадує про вивищення Петра понад інших Апостолів. Зрештою поданий Матеєм текст про головство Петра в Христовій Церкві напевно вже був знаний першим християнам, тому не було потреби повторяти його.

3) Якщо хтось не вірить у Біблію цебто що Біблія—це натхнене, непомильне Боже слово, то чи можна уживати біблійних доказів у дискусіях з ним?

Зовсім ні, бо ці докази для безвірка не мають жадного значення. Яку вартість мали б для християн докази магометанина взяті з Корану, що його музулмани вважають святою книгою? Ніякої! Ось тому з безвірками треба вживати інших доказів, а не біблійних, якщо хочемо доказати їм якусь правду. Біблійні тексти мають значення і вартість тільки для тих, що приймають її як непомильне Боже слово.

4) Я не годен іти до сповіді до свого пароха, бо його життя не дуже прикладне. Через те бувають роки, що я зовсім не ходжу до сповіді та Св. Причастя. Чи я маю за це гріх?

Напевно, що маєте гріх, коли бодай раз у рік не підете до сповіді та Св. Причастя. Кожен католик зобов'язаний під гріхом бодай раз на рік прийняти ці дві святі тайни. Хто не робить цього з власної вини, той допускається смертельного гріха.

Священик—це слуга Христовий, що має послуговувати людям. Його життя повинно бути прикрашене християнськими чеснотами. На жаль не всі Христові слуги тут дописують. Проте брак особистої святости в них не перешкоджає їм подавати людям дійсні тайни. Коли ж вони негідні Христові слуги, то за це будуть відповідати в годині смерти. Їхня ж негідність не звільняє парафіян від обов'язку піти до сповіді та прийняти Св. Причастя бодай раз у рік цебто в великоднім часі.

Якщо нема іншого священика, то треба прийняти ці тайни з рук такого священика, який є, так сказати б, під рукою, лишаючи Богові його особисті справи.

5) Я читав, що в Індіях лікарі винайшли лікарство, що ним дають застрики жінкам, які не хочуть чи з фінансових причин не можуть мати більше дітей. Ці застрики захищають їх на два або три роки. Потім треба знову повторяти їх, якщо якась жінка дальше не бажає собі дітей. Чи такі застрики є гріхом?

Подібне застрикування нагадує нам практику, що вже давно заведено між звірятами, щоб захищати їх від деяких недуг. Тепер дехто бажав би запровадити подібну практику між людьми. Це вказує, що згадані одиниці дивляться на людей немов на звірят. Людина—це не звіря, що не має душі, розуму і волі. Людина—це улюблена Божа дитина. Рівняти її зо звіриною—це зневага безконечного Бога. Подібні застрики подобають на штучне перепинення народин, яке можна спричинити так само пігулками.

Папа Павло VI виразно заявив, що згаданих пігулок не вільно вживати, поки не вийде рішення від Апостольської Столиці в цій справі. Те саме слід сказати про згадані застрики.

6) Мені тяжко зрозуміти три перші глави книги Буття, де описане сотворення світу та перших людей, Адама й Єви. Як могли бути два перші дні, коли ще не було ні місяця, ні сонця. Думаю, що саме тому безвірки відкидають Біблію немов збірку байок. Що маю відповісти на їхні закиди, бо таких безвірків стрічаю в університеті, де студіюю?

Біблійний опис сотворення світу—це

тільки представлення головних правд віри для євреїв, що в тих часах були дуже примітивні, тому наукового викладу сотворення світу були б зовсім не зрозуміли. Ось тому біблійний автор під натхненням Святого Духа ужив різних описів, щоб ці примітивні люди зрозуміли деякі правди, що бажав передати їм. Ці ж правди—це ствердження, що Бог усе сотворив і всім кермує для нашого добра. Перша людська пара що з'явилася на землі, мала деякі особливіші дари, що їх була б передала всім своїм нащадкам. На жаль ця пара переступила Божий приказ, тяжко прогрішилася проти Бога і так затратила ці дари для себе і своїх нащадків. Бог у Своїм безмежнім милосерді помилував цю першу пару і прирік їй відкуплення, що його мав доконати майбутній Месія, Божий Син.

Ось такі правди знаходяться в трьох перших главах Біблії цебто в книзі Буття. Все інше—це тільки людські описи цих правд. І саме тому не слід буквально толкувати собі всіх подробиць цих трьох глав, бо це було б абсурдом.

Як іде про релігію, то тут наука не має нічого до говорення, бо Біблія не є науковою книжкою цебто підручником географії чи геології, яка науково викладає сотворення світу та його перші початки. Ці початки поза засягом науки. Ось тому не вільно вживати Біблії як свідка про чисто фізичні з'явища, що описані в Біблії, бо вони є тільки людським зображенням повище згаданих правд.

7) Чи воно можливо бути буддистом і християнином?

Ні, правдивий християнин не може бути дійсним буддистом, бо одне виключає друге. Це правда, що буддизм потрапив злятися з конфуціянізмом у Китаю і з шинтоїзмом у Японії. Але й правда те, що він не годен злятися з християнством. Ось хоча б такі слова: "Вірю в одного всемогучого Бога, творця неба і землі, і в Ісуса Христа, Його єдинородного Сина" зовсім чужі буддизмові, хоч вони є підвалинами християнства, бо це головні догми християнської віри. Ось тому перестав би бути християнином той, хто стався б правдивим буддистом. Так само буддист перестав би бути буддистом, якщо б прийняв християнство.

Це так само видно з поведінки деяких урядів, що є буддистськими, от хоча б у Бурмі та Цейлоні. Там намагаються знищити християнство, бо виразно твердять, що воно руйнує буддизм. Цього не було б, якщо б було можливо бути одночасно добрим християнином і добрим буддистом. З цього ясно, що ці дві релігії, буддизм і християнство навзаєм виключають себе.

Проте в буддизмі, що є національною релігією деяких народів Азії, є багато національних звичаїв, бо—це релігійні витвори згаданих країн. Ось тому воно можливо, що в національнім значенні хтось може бути буддистом і християнином. Це може трапитися тоді, як хтось є добрим християнином, але й заразом шанує національні звичаї свого народу, які ввійшли до буддистської релігії. В такім випадку він не є дійсним буддистом, а християнином.

8) Чи Церква могла б уложити нові Літургії для народів Азії й Африки, які краще відповідали б їх духові ніж грецька або латинська Служба Божа?

Напевно, що Церква могла б уложити нові Літургії для азійських і африканських народів, які взяли б під увагу їхні національні звичаї і традиції. Таж це Церква уложила теперішні Літургії! Чому б не могла б вона укладати нові Літургії? Церква не тільки може, але правдоподібно уложить їх для згаданих народів у недалекій майбутності.

Христос не лишив нам визначеної Літургії, тому Церква має повну свободу творити їх згідно з потребами часів і вимогами духовного добра народів.

9) Наша дочка взяла розвід зо своїм чоловіком і тепер хоче виходити заміж за другого, бо каже, що її перше подружжя було неважне тому, що воно було помилкою. Чи вона може вдруге вийти заміж?

Годі відповісти на це питання, бо читач не дав ніяких інформацій про такі речі, як де його дочка вийшла заміж, чи не було ніяких перепон до подружжя, де брала шлюб, чи жила як жінка з першим чоловіком, тощо.

Подружжя є важне для католиків тільки тоді, як вони заключають його перед уповажненим священиком і бодай двома свідками. Після останнього засідання другого ватиканського Собору подружжя між католиками і православними будуть важні навіть тоді, як це подружжя є заключене в православній Церкві. Проте в такім випадку католицька сторона допускається гріха за те, що нехтує законом Церкви, яка наказує католикам брати шлюб у католицькій Церкві.

З рішення згаданого Собору виглядає, що це відноситься тільки до католиків і православних, а не до протестантів. Ось тому шлюб католика з протестантом поза католицькою Церквою буде дальше неважним. Те саме слід сказати про цивільні шлюби католиків. Вони теж неважні.

Всі ті речі треба взяти під увагу, щоб відповісти на питання нашого читача. Якщо його дочка взяла шлюб перед цивільним урядовцем або в протестантській церкві, то цей шлюб був неважний, і тоді вона годна вдруге виходити заміж. Якщо ж вона брала шлюб у католицькій Церкві, то її шлюб є важний і вона не годна вдруге виходити заміж, поки буде жити її чоловік. Від проголошення декрету про шлюби між католиками і православними, шлюби католиків з православними в православній Церкві є важні.

Читач каже, що його дочка вчинила помилку, як вперше виходила заміж. Чому ж вона вчинила цю помилку? Де були батьки цієї дочки? Чому не радили їй? Чи ця дочка радилася свого пароха або сповідника, заки вийшла заміж? Якщо ж вона насліпо вийшла заміж, не слухаючи нічиєї поради, то ця помилка—це її вина, за яку тепер мусить покутувати.

Батьки повинні навчати дітей, що подружжя—це одна з тайн Христової Церкви, тому треба дуже поважно брати її, бо лихе подружжя дуже часто є дійсною катастрофою, що огірчує подругам життя, викликає зневіру, розбуджує неохоту служити Богові та трудитися над спасінням душі. Нещаслива людина не радо служить Богові.

Поїздна в Україну

о. М. Шуддо, ЧНІ.

ВИБИРАЮЧИСЬ на місії до Австралії, я удався туди через Тихий Океан. Преосвященний Іван Прашко, єпископ для українців в Австралії та Новій Зеляндії, так розложив місії, що остання з них припала на Перт.

Нема великої різниці, якою дорогою хтось з Австралії вертається до Америки, через Тихий або Атлянтійський Океан. Я рішив вертатися через Європу, щоб поступити до Італії, де колись пробув сім років, закінчуючи там богословські студії та проповідаючи місії з італійськими Отцями Редемптористами. Крім цього бажав відвідати свого колишнього протоігумена, теперішнього єпископа українців у Франції, Преосвящ. Вол. Маланчука, ЧНІ.

Написав до Риму до Архимандрита Чину ОО. Редемптористів, П. Годро, і він дав мені

позволення поступити до Риму. Водночас прохав у нього позволення їхати до Італії через Радянський Союз, щоб відвідати батьків і родину, яких не бачив від 1939 р., коли виїхав був до Італії кінчати студії. Він теж дав мені це позволення.

Чув я, що треба багато часу, щоб отримати радянську візу, тому зачав завчасу старатися про неї. Проте не знав процедури. Думав, що вистачить піти до консуляту, зробити аплікацію на візу і ждати. В Сидні, де я мав тоді місії, нема радянського консуляту. Є він у Кенбері, столиці Австралії. Я мав незадовго проповідати там місію. Це була добра нагода, щоб полагодити цю справу.

20 вересня 1964 р. поїхав я до Кенбери, де машекав в домі латинського архиепископа. Самого Владики не було, бо був виїхав на Собор до Риму. В його палаті провів два тижні, бо мав першу місію в Квінбіен, 8 миль від Кенбери, а другу в самій столиці. На 21 вересня зателефонував до радянської амбасади, де дістав телефон консулярного відділу, що займався візами. Якийсь молодий мужчина відповів мені, що консулят не може видати візи, поки Інтурист в Москві не погодиться на мій приїзд.

"Що ж маю робити?" питаюся його. "Треба звернутися до австралійської туристичної агенції, щоб зайнялася цією справою." "Де ж ця агенція?" "В Сидні!" відказав він. Ось біда! Я маю від'їжджати з Австралії в листопаді, а тут ще два тижні треба ждати, заки вернуся до Сидні, щоб виповнити цю аплікацію.

Пішов до міста і в одній туристичній агенції дістав аплікацію на радянську візу, виповнив її і з нею разом з отцем Куком подався до амбасади, щоб урядовець переглянув апікацію, чи добре вона виповнена. Там стрінув нас один молодий урядовець, що був три місяці тому приїхав до Австралії. Я спитався його, чи зможу в Москві, Києві і Львові правити Службу Божу. Він відказав, що це справа церковних властей, тому мусітиму полагодити її, як приїду на місце. Отець Кук зачав дискусію про релігію з цим урядовцем, бо згаданий отець так само заміряв їхати до Радянського Союзу. Урядовець боронив, що Конституція Союзу гарантує повну свободу релігії, чому отець Кук не дуже довіряв, тому намагався продовжати розмову. Я перервав її, бо мав їхати до Квінбіен навчати дітей катехизму. При кінці спитався, які фотографії маю висилати з аплікацією на візу. Я священик. Чи маю висилати фотографію в священичім убранні чи світськім. Урядовець відказав, що фотографії з аплікацією мають бути такі самі як на пашпорті, цебто в священичім убранні.

"Я маю від'їжджати за три місяці. Чи за цей час дістану візу?" продовжаю. "Напевно дістанете", відказав урядовець, усміхаючись. "Часу є доволі. Як тільки Інтурист у Москві одобрить вашу поїздку, то ми дамо візу за три чи чотири дні." "Чому ж треба писати аж до Москви? Інші консуляти не пишуть до своїх столиць, як видають візи!" кажу до нього. На це він відповів: "В нас нема ще всюди відповідного числа приміщень, тому Інтурист мусить запевнити вам помешкання й обслугу. Ось тому аплікації вперед ідуть до Інтуриста."

Дискусія і розмова з урядовцем тривала сорок п'ять мінут. Ми попрощалися і вийшли з консуляту. Урядовець так подобався отцеві Кукові, що він заявив мені, як ми були вже надворі: "Це гарний комуніст!"

* * *

По двох місіях в Квінбіені та Кенбері вернувся до Сидні і там зробив аплікацію через туристичне Бюро Кука. Я заміряв відвідати Москву, Київ, Львів і Нове Село, де народився. Воно віддалене 15 км. від Львова. В аплікації було питання, куди заміряю виїжджати з Радянського Союзу. Я мав їхати літаком до Москви, а з Москви до Львова залізницею, бо хотів бачити села і міста, якими будемо проїжджати. Все було б в порядку, але зо Львова нема літака до Риму, куди заміряв удатися по відвіданні родини ві Львові чи рідним селі. Треба було б вертатися знову до Москви і там брати літака до Відня і звідтам до Риму. Прийшла мені гадка поїхати потягом до Варшави і там сідати до літака. Так я рішив учинити. Проте знову трудність.

Польський консулят спитався, скільки грошей видам у Польщі в часі свого переїзду. Я заявив, що небагато, бо буду мешкати в Варшаві в ОО. Редемптористів, а не в готелі. Наслідок цієї заяви був такий, що дістав тільки тридневну переїздову візу через Польщу. Цієї візи не можна продовжити, як я сам довідався в Варшаві. Якщо б мешкав у готелі, міг би був залишитися в Польщі так довго, як довго бажав би.

Виповнивши аплікацію на радянську візу, попрохав пана Кука, щоб негайно вислав її до Москви. Він це вчинив, висилаючи її ще того самого дня цебто 6 жовтня. Водночас він прохав Інтуриста, щоб відповіли телеграмою на цю апдікацію.

Остання місія в Сидні закінчилася 11 жовтня. Два дні пізніше від'їхав автобусом до Мелборну. Звідтам відослав до друкарні "Голосу Спасителя" трохи книжок і молитовників, що залишилися з місій, подякував Преосвящ. Кир Іванові Прашкові за те, що запросив мене на місії до своєї єпархії, попрощався з Отцями Парохами і Отцями Редемптористами і на 16 жовтня автобусом відїхав на місії до Аделяйди, де замешкав в ОО. Пасіоністів, чекаючи на відповідь на висланну до Москви аплікацію.

Відповідь прийшла за яких дві неділі. Інтурист годився на мою поїздку до Радянського Союзу, тому туристичне Бюро Кука зачало виробляти білет на дорогу. В аплікації я був заявив, що бажав відвідати могилу Тараса в Каневі і стареньких батьків у Новім Селі. Відповідь Інтуриста дозволяла тільки на поїздку до Москви, Києва і Львова і на виїзд до Варшави. Про Канів і Нове Село не було згадки.

Моя місійна праця в Австралії та Новій Зеляндії, що тривала майже півтора року, закінбилася двома місіями в парафії Впр. о. Івана Шевціва в Перті на 22 листопада. Яких десять днів перед їх закінченням отримав радянську і польську візу та білет на поворот до Америки. 23 згаданого місяця виїхав до Ню Делі, і звідтам на 27 лис-

топада 1964 р. до Москви.

* * *

Небагато людей знало про мою задуману поїздку до Радянського Союзу, бо я сказав про це тільки декотрим знайомим. Їхня реакція на це була різна. Деякі жартували собі, інші виявляли переполох, заявляючи: "Ого, буде вам кінець. Звідтам не випустять вас. Підете на Сибір. Вони ж знають, що ви редактор і що писали проти комунізму!" Інші жартуючи, казали, що будуть висилати мені сухарі на Сибір, на що я, сміючись, відказав: "Дякую за милостиню. Вже тепер можете зачинати збирати ці сухарі!" Інші страшили мене, що за мною енкавудист буде постійно слідкувати, тому нічого не зобачу та не матиму ніякої свободи рухів.

Сам не знав, що про те все думати. Ось тому таки бажав сам поїхати туди і зобачити на власні очі, як виглядає цей Радянський Союз, хоч дивні почуття нуртували в моїй душі, як сідав до літака в Ню Делі.

В літаку було повно пасажирів. Один мій сусід був індійський бизнесмен, що їхав до Москви в торговельних справах, а другий—російський кіноматовий працівник. Він був в Індіях три роки. Тепер вертався до Росії. Я спитався його, що сталося з тов. Хрущовом. Від відказав, що про цю справу не годен сказати нічого тому, що три роки був поза батьківщиною.

В розмові індійський бизнесмен спитався мене, хто я такий. "Українець", кажу я. "Їду в Україну, щоб відвідати той край, де я родився!" "Ага," каже він, "то ви їдете до Росії!" "Ні,," кажу йому, "я через Росію їду в Україну." "Що ж таке Україна?" тягне він. На це мій сусід росіянин відказує: "Україна—це частина Росії!" "Ви, пане товаришу, сильно помиляєтеся. Україна—це частина Радянського Союзу, а не Росії. Сама ж Росія є частиною Союзу! Та ж вона має своїх представників у Об'єднаних Націях так само як Росія. Як же ви годні тоді твердити, що вона є частиною Росії?" Індієць уважно слухав нашої дискусії, яка на цім закінчилася.

Небо було захмарене, тому пасажири не могли завжди оглядати країв, що понад ними летів наш літак. Проте час від часу було видно землю, гори і сніг, що покривав їх.

Москва

Ми прибули до Москви. Падав легкий сніг і дув сильний зимний вітер. З літака завважив, що околиця біля Москви дуже лісиста. Видно було теж села, хати і обійстя біля хатів. Літак причалив у Москві о першій годині пополудні на 27 листопада. До літака ввійшло двох умундурованих урядовців. Пасажири зачали виходити надвір. Як вони виходили, то обидва урядовці переглядали паспорти і візи. Перший урядовець узяв мій пашпорт. Я був зібраний як мірянин, як приїхав до Москви, щоб не звертати надмірної уваги, що я священик. Він відчинив мій пашпорт і зобачив, що я священик. Нічого не сказав, а тільки поглянув на мене, і цей погляд не був ободрюючий. Він передав пашпорт другому урядовцеві, і цей тільки махинально поглянув на нього, не звертаючи ніякої уваги, що я священик. Чемно відав мені документи і я пішов до летунської почекальні разом з декількома пасажирами, бо майже всі інші їхали просто до Лондону, тому не затримувалися в Москві, хіба на годинку, щоб провірити мотори літака, тощо. Їм дано іншу почекальню на летовищі, де пробули аж до від'їзду літака.

Це летовище було міжнародне, бо недалеко нього є друге для домашнього вжитку. Почекальня гарна, тепла і модерна. Урядовці зачали провірювати документи, найперше пашпорти, потім валізки. На летовищі була теж представниця Інтуриста і шофер з автом, щоб забрати мене до Москви.

Я говорив з урядовцями по-англійськи. Вони думали, що не розумію російської мови. І тут трапився комічний випадок. Як Преосвящ. Кир Іван Прашко запросив мене на місії до Австралії, то я тоді пробував у Йорктоні в Канаді. Перед виїздом треба було мати різні застрики, що їх дала мені пані Др. Стефанія Потоцька. Отож посвідка здоров'я була канадійська, вироблена в 1963 р. перед від'їздом до Австралії. З моїм американським пашпортом і радянською візою не було ніякого клопоту. Клопіт зайшов з посвідкою здоров'я. Одна старша урядничка поглянула на дату і здивовано заявила своєму помічникові: "Холера! Посвідка з 1963 р., і він приїжджає сюди з Індій!" Я зрозумів її російську мову і подумав: "От буде біда!" Помічник цієї уряднички взяв документ і спитався мене: "Звідкіля ви приїжджаєте?" "З Австралії!", відказав йому. "То все в порядку," додав він і передав мені документ. "Слава Богу!" сказав я в душі.

Опісля прийшла ревізія валізок. Молодий урядовець дуже 'сумлінно' перешукував мої валізки, хоч був чемний. Зате його співробітниця, яка переглядала валізки інших пасажирів, робила це дуже скоро і поверховно. Я звернув йому на це увагу, на що він заявив: "Я відповідаю за свою роботу, а не за її!"

Переглядаючи мої валізки, витягнув мою священичу рясу і спитався: "То ви священик?" "Так, я католицький священик!"

Витягнув теж з валізки літургікон у старослов'янській мові і здивовано спитався: "А це що таке?" "Це служебник, щоб правити Службу Божу!" "А що таке Служба Божа-" Його помічниця пояснила йому: "Це богослужба, що колись наші батюшки правили!"

По перегляді валізок представниця Інтуриста завела мене до автомобіля і мій шофер, старший чоловік, повіз мене до готелю Метрополь у Москві, яких 30 км. від летовища. По дорозі показував мені села і навіть указав на місце, до якого були дійшли гітлерівські армії під Москву.

На полях лежав сніг, але гостинець був прочищений. За яких 30 мінут ми були в Москві. Широкі вулиці зробили на мене гарне враження, бо їх там повно. Хоч я прохав у аплікації, щоб мешкати в готелі "Україна," мене примістили в готелі "Метрополь" біля Кремлю та Большого Театру. Це вийшло мені на користь, бо замешкав в центрі міста, тому не потрібно було вживати автомобіля, щоб відвідувати Кремль,

Большой Театр, тощо.

Готель Метрополь—це старий, але гарно вдержуваний готель. Обслуга була гарна і чемна. Мене приміщено на третім поверсі. В кімнаті було тепло і чистенько. З вікна можна було бачити кремлівські вежі, закінчені звіздами, що в ночі світять червоним світлом немов ліхтарні.

Кожен є рішений краще поступати завтра, і він дійсно так поступав би, якщо б зачав сьогодні так поступати.

Мій Боже, благаю Тебе, скріпи мою віру: Збільши нашу віру! (Лк. 17, 5).

Оповідають, що Св. Петро Алькантарський доконував більших навернень побожною відправою Служби Божої ніж усі проповідники своїми проповідями під час місіонерських праць у згаданій окрузі.

Господи, світло Твоєго обличчя засяло над нами.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

The Sacred Heart Of Our Lord

OUR Lord is never discouraged by men's ingratitude and sinfulness. He is always so gentle with repentant sinners. Over and over again He pardoned sinners during His earthly life.

Christ went to the city of Jericho, because there was a man to be redeemed from his sins. It was Zacchaeus, the tax collector, despised by his countrymen for his injustices with the people. Christ forgave his sins, because Zacchaeus repented for them: "If I have wronged anyone in any way, I make restitution of it fourfold," to which Christ replied: "Today, salvation has been brought to this house... That is what the Son of Man has come for, to search out and to save what was lost" (Lk. 19, 9-10).

Once the Scribes and the Pharisees brought to Jesus a woman caught in adultery. "Master," they said, "this woman has been caught in the act of adultery. Moses, in his law, prescribed that such a person should be stoned to death. What of You? What is your sentence?" The merciful Lord saw sorrow in the heart of the sinful woman. He defended her by puting her accusers to shame: "Whichever of you is free from sin, let him cast the first stone at her". Nobody dared to raise his hand. They left her alone. Then Christ turned to her and said: "Has anyone condemned you?" "No, Lord", she said. And Jesus said to her: "I will not condemn you either. Go, and sin no more!" (John: 8, 4-11).

Mary Magdalen was a public sinner, despised by all honest people. She heard Christ speaking, came to Him, knelt at His feet and began to cry without saying a word. Christ knew what she wanted, wherefore He said: "Much has been forgiven her, because she has loved much" (Lk. 7, 47). His forgiving kindness turned a great sinner into one of the greatest Saints of His Kingdom.

'Let us, however, not deceive ourselves. Christ will not do the work all by Himself. He respects our freedom. We must turn to Him for help, and He will surely give it to us. Love is not a one-way street. It's a two-way street. We must love Christ and honor His Sacred Heart, thus opening for ourselves and our neighbors the treasures of His grace, and forgiveness.

We must put our faith in the truth that Christ loves mankind and will always watch over it, if men let Him. "Be converted to Me", he says, "and you shall be saved!..., for I am God, and there is no other!" Men will be saved from their sins, degradation, fear and destruction, if they turn to Christ and to the symbol of His saving love, His Sacred Heart.

St. Frances of Rome, (1384-1440), an Italian mystic, relates that while praying in the chapel she saw a beautiful tabernacle radiating heavenly light. A white

Lamb stood over it. A miraculous source sprang from the wound which was visible upon his breast. Through that wound the Saint saw the Heart of Jesus which was pierced through and through. At the same time she heard a mysterious voice coming out of the Heart: "Let all who are thirsty come and drink"...

If men come with love and confidence to the Sacred Heart of Jesus, they will find in it their peace, rehabilitation, pardon of their sins and a wonderful cure for the countless sicknesses with which the present-day world is afflicted.

Teresa was a poor rich girl. She lived in Lviv, capital of Western Ukraine. Her parents belonged to a higher class of society. They were rich in earthly goods, but extremely poor in spiritual things. Teresa's father was a free-mason, and her mother a practical unbeliever. There was no religion in Teresa's home.

The girl grew up without any knowledge of God and His law. As the years went on she grew more and more reckless. She felt a void in her soul that no material good could ever fill up.

Her father was a great admirer of the pagan German philosopher Frederick Nietzsche (1844-1900), who despised Christianity as religion of the weak, advocating instead a new philosophy of self-education and the training of a race of "supermen".

Ever since Teresa got hold of his books, she did not spare efforts to become a "superwoman" and for awhile she thought she could make it. The more she studied Nietzsche, the more she grew arrogant and despising the authority of her parents who were trying to check her youthful freedom. She even interrupted her regular schooling and her parents could do nothing about it.

On one occasion Teresa's mother mildly, with tears in her eyes, reproached her daughter and showed her the wrongs she was causing herself by arrogance and ambitions. For the first time Teresa saw that her ideal of a "superwoman" had failed her. Instead of being a "superwoman" she found herself on the brink of degradation.

Abased and hurt, Teresa left the house and took a walk. Without knowing how, she entered the church (cathedral) of St. George. It was the first time in her life that she entered a Catholic church. She was alone in the big church.

The picture of Christ struck her. He was looking compassionately at her from a big picture on the wall. He was so kind and understanding, piercing her depressed soul with His divine eyes. It seemed to her that a mysterious voice was heard in her soul: "Poor Teresa, you wish to be great... Why don't you come to Me?"

She recognized the voice of Christ Whom she hardly knew. Her ego was boosted. She drew closer to the altar. "O, Jesus, look down upon my misery. I wished to be great and important, but what did I find in all the riches of my house? Nothing but emptiness and bitterness. O God, help me, because You can do it."

A heavenly peace descended upon her suffering soul. Ever since the poor rich girl was often seen in the cathedral before the picture of the Savior. Pretty soon she decided to become a Catholic, but her parents refused their permission. She took instructions from a priest secretly after which she was baptized. Strengthened by the Sacrament of baptism and Holy Communion, Teresa became a new person. She found peace and happiness. This was the happiest day of her youthful life. The words of the Psalmist: "Much peace have they who love Your law, and to them there is no stumbling block." (Ps. 118, 165), came true once more.

The behavior of the daughter, her new happiness greatly impressed her parents. A few years later they both became Catholics and found peace in the Heart of Jesus.

Jesus is willing to perform the same

miracle of spiritual rebirth for all those who have strayed away from the path of God's law. He is continually calling the wayward sons and daughters: "Come to Me, all you that labor and are burdened, and I will give you rest. Take My yoke and learn from Me, for I am gentle and humble of heart, and you shall find rest for your souls, for My yoke is easy, and My burden is light" (Mt. 11, 28-29). Lucky is the soul that hears this call and follows it wholeheartedly.

Taras Shevchenko

DAYS ARE PASSING...

(Translated by Vera Rich)

Days are passing, nights are passing,
Summer passes, yellowed leaves
Rustle, sight dims, and thought, grown drowsy,
Is slumbering, heart falls asleep.

All is asleep,—I do not know
Whether I live, or fade, or go,
Trampling the world on empty paths,
For now I neither weep nor laugh...
Where are you, my fortune? Where?
There is none, is none!

Lord, if good fate Thou would'st grudge me,
Grant an evil one!
Let me not fall asleep while walking,
In my heart to die,
Do not permit me, like a rotten
Log on this earth to lie,
Let me live, live in my heart,
Love my fellow men,
Or if not,—let me set the world
Alight with curses then.

Terrible to fall into chains,
Die in captivity,
But worse, far worse, to sleep, to sleep,
To sleep in liberty.
Fall asleep for evermore,
So that there remains
Not a trace: He lived, or perished?
It is all the same...

(1845)

Two boys were walking on the street. One of the boys was eating ice cream. The other said: "If I had ice cream and you did not, I would give it to you!"

"No, thank you", replied the other, "I have my own. I do not want yours", and went ahead, enjoying his ice cream.

Why does a donkey eat thistles? Because he is a donkey.

Living by the Holy Spirit

By Kenneth Eberhard

FIVE hundred and eighty years before the coming of Christ a nation was plunged into despair. Their homeland ravaged, their temple destroyed, Jerusalem itself in ruins, the Jewish people had been marched into Babylon by their conquerors. And there they lay: fitted with the iron shackles of slavery. But the all-loving God has mercy on them and He sent them His prophet Ezechiel with a message of hope: "I will put My spirit in the midst of you, and I will cause you to walk in My commandments, and to keep My judgments." (Ezechiel 36:27).

Several centuries later, Christ looked out to His apostles at the last supper and annonnced that He was leaving them for good—that He was going to the Father. Surprise and aching lines of sorrow appeared on the apostles' faces, and to console them Christ gave them the same promise of the prophet Ezechiel, the promise of the Holy Spirit: "I will not leave you orphans. I will ask the Father and He will grant you another Advocate to be with you for all time to come, the Spirit of Truth." (John 14: 16-18).

On the feast of Pentecost, the promise of Ezechiel and of Christ was fulfilled. But it was fulfilled not only for the Jewish nation and for the apostles, but for all the world: for you and for me. We know this because St. Peter was inspired to tell us so. Immediately after being filled with the Holy Spirit that Pentecost morning, he went up to the roof top and preached a bold and dynamic sermon to the crowds assembled below. No sooner had he finished than the masses shouted out: "Brothers, what shall we do?" And Peter's answer: "Have a change of heart and mind. Be baptized everyone of you in the name of Jesus Christ for the remission of your sins. Then you will receive the Holy Spirit" (Acts 2: 38-39).

St. Peter's words are as true today as they were then. If you have converted your heart to Christ and been baptized, than **you** have received the Holy Spirit. Ezechiel's prophecy and Christ's promise have been fulfilled in you. And theologians are insisting today, more strongly than ever, that this gift is something you should pattern your life by. It is even more important for you than God's ten commandments.

St. Paul constantly hammered home the primary importance of living your life according to the Holy Spirit within you. One of his favorite sayings was: "You are no longer under the law, but under grace." (Romans 6:14).

Let me try to give you a rough illustration of what St. Paul meant. When you drive your car, you are bound by the **law**... for instance, the law of obeying the railroad warnings and not crossing in front of a speeding train. But if God could supernaturalize your car and (by some miracle of giving it the Holy Spirit) give it the power to fly, then you would be both figuratively and literally **above the law.** True, you still would be bound not to get in the way of the speeding train, but this law would hardly pertain any longer. You would be more concerned with reaching your destination in the quicker, faster, and better way of flying.

It is the same with us. We are still bound not to commit a mortal sin. But because we have the Holy Spirit we are far above that law. We are more concerned with obeying the impulses of His grace, a faster and better way of fulfilling God's plan.

The Holy Spirit has certainly been given to each one of us. This is the great Christian reality in our lives. Hence, no Christian worthy of the name should ever ask: "How far can I go before I commit a mortal sin? How much alcohol can I drink? How far can I go on a date? How much of the Mass do I have to attend? How much obedience, love, and respect do I have to show my parents?" Such an attitude is actually an insult to the Holy Spirit dwelling within us.

The Holy Spirit has been given to us so that we might be above the law, and not be tangled and twisted into searching out the boundaries between mortal and venial sin. Since He is hurling innumerable graces into our hearts, we cannot be "tightrope walkers"—balancing ourselves over an abyss of mortal sin. We are rather to be Christian men and women constantly growing with the Holy Spirit, in the Holy Spirit, and by the Holy Spirit.

"Watchfulness" is the great Christian attitude of life, and "service" is the great Christian act... whether this service be internal (by faith and prayer) or external (by good works). St. Paul tells us: "Be watchful; be steadfast in your faith; act like men; be strong. Let everything you do be regulated by love." (I Cor. 16:13).

The Holy Spirit, then, has not only been promised to us; He has been bestowed. When we received Him by faith and baptism, He made us into children of God—into the new people of God. He is the source not only of our knowledge of God but also of our love, our sanctification, and our prayer.

Do not measure your life, therefore, by the mortal and venial precepts of the ten commandments. But live above the law, following the inspired words of St. Paul: "We have been set free from the law... so that we may render service which is new and according to the spirit, not old and according to the letter." (Romans: 7:6). "If we live in the Spirit, let us also walk in the Spirit" (Gal. 5:25).

OLDEST CALENDAR

The oldest calculation of time—Calendar—is found among the Ukrainians. The chronicler Nestor, who wrote in Kiev in the 12th century, recorded the historical events of the past, using two calendars, namely the old and the new in brackets. According to that calculation the year 1964 would be 7472. Next in line would be the following calendars: Egyptian 6200, Hebrew 5724, Chinese 4602, Roman 2702 and Islamic 1342. The Ukrainian calendar therefore is the oldest on record.

By A. Zaharychuk

THE GOLDEN GATE

Various peoples have their national marks or monuments, by which they may be identified, as follows: The Chinese have their wall, the Egyptians their pyramids, the French their Eifel tower, the English their London bridge, the Americans their Statue of Liberty, etc., and the Ukrainians have their Golden Gate. This gate was built in Kiev in the 11th century by King Yaroslaw the Wise and was so named because of its gold plated cover over the arch. At that time it was in fashion to cover all important buildings, principally the churches with gold plated material, so that Kiev was known and referred to by foreigners as the golden roofed city.

By A. Zaharychuk

There are two ways to tell when the honeymoon is over: For the bride: When the husband takes her off the pedestal and puts her on the budget: For the husband: When his wife starts complaining from the bed: "O, don't be so nasty! Why don't you make your own breakfast as other good husbands do?"

Feast Of Sts. Peter and Paul

Rev. B. Tremba

1) Saint Peter

SIMON was one of Our Lord's first disciples. He was born in Bethsaida, a little village in Galilee. Later he moved to Capharnaum. With his brother, Andrew, Simon fished in the Lake Genesareth. The brothers were fishermen by trade. They were rich enough to own their own boat. Like most of the Jews, Simon and Andrew were praying for the coming of the Messias. When John the Baptist began to preach in the Jordan Valley, they went to hear him and became his disciples.

The Gospels have much to say about Simon. When he first went to Jesus, he was given a new name by Our Lord. Jesus said that he was to be known as "Cephas". This name in their Aramaic language meant "the rock". "Peter" is the Greek form of Cephas. From then on, he was called Peter, or Simon Peter: "You are Peter" (Mt. 18, 18).

Our Lord's preference for Peter

From the very beginning Jesus showed that He wanted Peter to have an important place in His kingdom. In the early part of Our Lord's missionary work, He asked Peter to leave his fishing and to follow Him. When He chose the Twelve Apostles, Peter was among them. Whenever Jesus wanted to cross the Lake Genesareth, He used Peter's boat. Peter, with James and John, was always close to Jesus. These three Apostles saw the glory of Jesus on Mount Tabor. They were also in the garden of Gethsemani at the time of His agony. They had seen Him bring the daughter of Jairus back to life. Peter was dear to Our Lord, Jesus made him the leader of the Apostles and the head of His Church. At Caesarea Philippi, Our Lord said that He would found His Church on Peter (Mt. 16, 18). At the Last Supper, Jesus told Peter to strengthen the faith of the other Apostles. After the Resurrection, Jesus made him the leader of the Apostles who were to go forth and carry the Gospel to all the world (John: 20, 17).

The character of Peter

Although Peter returned to his fishing after he first met Jesus, he always wanted to be with Him. Once Peter set his mind on a thing, he could not be stopped from getting it. He was always the first of the Apostles to answer a question asked by Our Lord. When Jesus told them that He would die at Jerusalem, Peter wanted to stop Him from going there. When Peter saw the glory of His Master on Mount Tabor, he wanted at once to build a tent there for Him (Mt. 17, 4). It was Peter who told Jesus that he would be shocked at His death. Peter

even drew his sword to defend Jesus. However, that very night, because he was afraid of the servants, he denied that he knew Jesus. He was a true Galilean, always quick to do a thing. This made him a good leader.

Peter's faith and love for Jesus

Peter had deep faith in Jesus. He was really attached to Him. Peter refused to leave Jesus at Capharnaum when Our Lord told the Jews He would give them His flesh to eat and His blood to drink. At that time many of those who followed Our Lord left Him, because they would not believe what He said (John: 6, 61-70). It was Peter who said that Jesus was the Son of God when Our Lord asked what the people were saying of Him. At the Last Supper, when Jesus was washing the feet of the Apostles, Peter did not want the Master to wash His feet. Even when Peter denied that he knew Jesus, he was sorry at once and cried hard over what he had done. When Mary Magdalene came and told the Apostles that the tomb was empty, it was Peter with John who ran to see what had taken place. In his later life Peter showed this same faith and love for Jesus. As the head of His Church, he worked hard and suffered much. He saw that the Gospel was carried to other peoples besides the Jews. After many years of labor he died a martyr in Rome.

It was necessary for someone to take Judas' place among the Twelve Apostles. Peter, therefore, told the disciples to pray and then hold the election. In this way Matthias was chosen (Acts: 1, 26).

After the coming down of the Holy Spirit, the Apostles were speaking in foreign tongues. Some people thought that the disciples had been drinking. When Peter heard them saying this, he at once went up to them and explained what has happened. This was the first sermon preached on the Gospel (Acts: 2, 14-41). Peter was an entirely different man. A few weeks before, Peter had denied Jesus, because he was afraid. On Pentecost Day he stood before this large crowd. Bravely he told them that Jesus was God Who came into the world to save them. Peter told the crowd that Jesus was the Son of God. He died for their sins and has risen again from the dead. Only in Jesus could they hope for salvation. The people asked what they should do. He told them to be sorry for their sins and to be baptized. On that day about three thousand people were baptized.

This shows how wonderfully the Holy Spirit helped Peter and the other Apostles to spread faith in Jesus. This was the beginning of the Church. In the same way it grew quickly in Jerusalem and then spread throughout the world.

Peter's first miracle

One day Peter and John went to the temple to pray. A man who had been lame from birth asked them for alms. Peter said to him: "I have neither silver nor gold, but what I have I will give you." Then he took the man by the hand and said to him: "In the name of Jesus Christ, arise and walk." The man was cured at once. He ran about with great joy. When the people saw this, a great crowd gathered. This took place on a porch of Solomon in the temple (Acts: 3, 1-10). Peter stood and spoke to the people. He told them that this miracle was worked in the name of Jesus whom they had crucified. He told them how Jesus had risen from the dead. Then he urged them to follow Jesus, if they wanted their sins to be forgiven.

The leaders of the Jews who killed Jesus did not like this. They arrested Peter and John. On the next day, they brought them before the Sanhedrin, the Jewish high court. They asked them how they cured the lame man. Bravely Peter told them that it was done in the name of Jesus. He added that although they put Jesus to death, He had risen again, and only through Jesus could they be saved. This made the leaders very angry. They told Peter and John that

they would be severely punished if they again preached the name of Jesus. But with the courage of the Holy Spirit, Peter answered: "We will obey God rather than you" (Acts: 4, 19). In this way Peter and the rest of the Apostles built up the Church in Jerusalem. The faithful lived as one large family, loving one another. Many of them sold what they had and gave the money to the Apostles who in turn distributed it among the poor (Acts: 4, 34-37).

2) Saint Paul

St. Paul worked especially for the conversion of the Gentiles. He was one of the greatest of God's preachers. Paul was known as "Saul" in his own family. He was born in Tarsus, a city in Silicia. His parents were very strict Jews. They sent him to the school at the synagogue in Tarsus. There Paul learned all about religion. He also learned to speak Aramaic well. In Tarsus Greek was spoken. In this way he learned to use both languages. Paul was a bright student. When he had finished the courses at the school in Tarsus, his parents sent him to Jerusalem. In Jerusalem, Paul became a pupil of a learned and a famous Rabbi. He became a devoted Pharisee.

When Paul was about 30 years of age, he returned to Jerusalem to become a rabbi. At that time, the Christian Church was growing very rapidly in Jerusalem. Paul was present in the synagogue, the day Stephen was seized. He accompanied the crowd outside the city. As they were stoning Stephen, Paul stood by holding the garments of the men. He approved with all his heart of the death of St. Stephen (Acts: 7 , 60). Paul was full of zeal for the Jewish religion. He became one of the most active persecutors of the Church. He even searched houses for the Christians and dragged them off to prison. He cried for the blood of all of the followers in Jerusalem. He heard that many of the Christians had fled to Damascus and asked the high priest to give him a letter to the Jews in Damascus. He was eager to arrest the Christians there and take them back to Jerusalem for punishment (Acts: 9, 1-2).

The conversion of Paul

Paul was travelling with a group of Jewish militia towards Damascus. He was filled with hatred for Christians. But all at once, as he was nearing the city, a very bright light shone around him. He fell to the ground. At the same time he heard the voice saying: "Saul, Saul, why do you persecute me?" Paul answered: "Who are you?" And the voice said: "I am Jesus, Whom you persecute." Paul trembled and said: "Lord, what will you have me do?" Jesus answered: "Go to the city, and there it will be told to you what you must do" (Acts: 9, 3-6).

When Paul rose from the ground he could not see. The light had blinded him. Then the men led him into Damascus. In the city Paul got in touch with Ananias, one of the faithful. He restored his sight and baptised him. Paul stayed in that country for three years. When he returned to Jerusalem the Christians were afraid of him. But Barnabas who knew of Paul's conversion, took him to Peter. In Jerusalem Paul went into the synagogue and preached to the Jews. They were angry at him, because he had become a Christian. They were planning to kill him. Our Lord told him to leave Jerusalem and to go and preach to the Gentiles. He returned to his home in Tarsus. Many Gentiles were coming into the Church at Antioch. Barnabas went to Tarsus and took Paul to Antioch. They made Jesus known. There were many converts. One of them was a physician, by the name of Luke. Later he became a companion of Paul on his missionary journeys. He also wrote the third Gospel. The persecution of the Church under King Agrippa drove Christians into other countries. The Holy Spirit moved Paul also to preach to the Gentiles in many lands. He made three

missionary journies. Later he wrote letters to the parishes he started. There are 14 such letters or epistles of St. Paul. All of us should read them and study them.

Above all read 2 Cor. XI, 21 to see how much Paul suffered for Christ: "I have toiled harder, I have been beaten more cruelly, imprisoned more frequently, so often exposed to the danger of death. From Jews five times I received forty lashes, less one. Three times I was beaten with rods; once I was stoned; I have been shipwrecked three times; a night and a day I spent adrift on the sea. How many journeys I have undertaken! In danger from rivers, in danger from robbers, in danger from my own people, in danger from the Gentiles, danger in cities...".

Long Live Fr. Minya!

Very Rev. Father Louis Minya, C.SS.R. Rector of St. Mary's Seminary in Yorkton, Sask., is celebrating the 40th anniversary of his ordination to the holy priesthood. The Jubilarian was ordained on May 3rd, 1925.

Father L. Minya was born in the village Kruhla in the Carpathian Ukraine on Aug. 24, 1900 where he finished his primary school. As a young man he decided to dedicate his life to the Lord as His priest. He was a capable seminarian. Upon completion of his theological studies in Rome, he was ordained a priest by The Most Reverend Bishop Peter Gebey on May 3rd, 1925.

While in the Sub-Carpathia he was parish priest, bishop's secretary and professor in the seminary of Uzhorod, and even its rector since 1939-1945.

As an immigrant Fr. Minya joined the Redemptorist Fathers, making his religious profession on July 25, 1946. When the Ukrainian seminary was opened in Kulemborg, Holland, Father L. Minya became one of its professors.

In 1950 he came to Canada and was in 1951 in Ituna, Sask., for a short while, helping the other Fathers in the Ituna district.

Between 1951-57 he became professor of moral theology in the Redemptorist Seminary in Waterford - Meadowvale, Ont. He was also superior of our house in Toronto, Ont.

In 1958 he went to Gary, Indiana, to serve as the pastor of the parish which belongs to the Pittsburgh Byzantine Catholic diocese, and the Superior of the house. He worked there till he had been named Rector of our house in Yorkton, Sask., and prefect of studies in 1964.

In this house our Very Reverend Jubilarian was celebrating his jubilee on May 3rd.

Long live our dear confrere, Father Minya, C.SS.R.

The meek would like to possess the earth indeed, if someone else gave it to them for nothing.

Are You A Hypocrite?

M. Schudlo, C.SS.R.

THERE is a painting in the churchyard of the Innocents in Paris which represents the DANCE OF DEATH, under which the people of the Middle Ages promenaded for pleasure. In the picture death dances with the living, but nobody pays attention to its crazy dance. Skulls and bones were heaped up in the charnel-houses along the cloisters enclosing the ground on the three sides, and lay there open to the eyes by the thousands, preaching the lesson of vanity and shortness of life. Under the cloisters the death dance exhibited its images and its stanzas, dragging along Pope, emperor, monk and fool. An exhibition of funeral symbols was completed by a large statue of Death, now in the Louvre museum. Such is the place which the Parisians of the 15th century frequented as a sort of relaxation. The horrible scenes delighted them and they enjoyed themselves, often sinfully, despite the figures and verses reminding them of the approaching end and the judgment of God. They sinned, while looking at the Death dragging people to their graves. Why? Because they did not take their life and faith seriously.

Is there much difference in the world of today? How do the 'nice' people behave today? Don't we have girls that say 'yes' to their mothers, while resenting the order which they must follow? Don't we have married women that recognize as their duty to love their husbands, while giving other women to understand that they perform their wifely duties with great difficulty? Don't we have daughters-in-law who are nice to their parents-in-law, but make it clear that any less dutiful woman would not do so? Don't we know people who do not speak spitefully of their neighbors, but purse their lips in such a way as to let be known what they may say, but abstain from so doing because of their angelic charitableness? And they think of themselves that they are nice people! Do they understand what their faith is? Probably not, if they practise it so badly. We must study our faith. It is true that "wisdom increases sorrow", but it can also increase joy, if we know how to use our knowledge of the faith. It is true that the more a person knows his faith, the more bound he feels to practise it in his daily life and conversation with his fellow men. This sometimes imposes severe pains of sacrifice, but at the same time it increases the joy of being really good, as our Heavenly Father expects all His earthly children to be.

They avoid sin and do good, because God wants them to do it. Sin is an offense against God, not what rationalist Bertrand Russell calls it: "Sin is what is disliked by those who control education" (Why I am not a Christian? p. 116). Those who know their faith know

that God may not be offended even under the pain of death. This is the education that Christian children should receive from their parents. A father would fail as a father, if he thought that the father's part in the care of children is financial only, that is, to provide his children with money and bread, while neglecting their moral and spiritual education. A child is like a tender tree. It must live in the garden in which it finds the right soil, the right light and air... Every family is a nursery garden for its children. If the nursery garden is neglected, the children will never grow into normal men and women, worthy of such a name.

Parents must be religious, modest and good. Modesty is almost universal in the human race. It is a bulwark of true virtue, and the children must learn it from their parents besides all other virtues which they need for a moral growth. Decency is also a universal virtue, known to all the races. And it is not conventional only. It is based upon the human nature as made by God. A decent man respects himself, his wife and his children. Times are gone when men had considerable liberty while women suffered in silence, because their unhappiness seemed not important. There can be no healthy atmosphere in a family which does not cultivate respect for all its members.

Truthfulness is also paramount in the family. Parents should never deceive their children. They should not attempt to represent adults as more virtuous than they are. So there is no excuse for deceiving children. When the children of the 'conventional' families find out that their parents have lied to them, they will lose confidence in them and feel justified in lying to them. No real virtue can be based upon a false and untrue view of the facts.

Children should be trained both in their religious and civil duties, because they are citizens of God's kingdom, the Church, and of their country.

It is not easy to be a good citizen in our days. Democracy is the best form of government, thus far invented by mankind, but it entails many difficult obligations. But even democracy can go astray, because it can easily degenerate into tyranny of the mob, guided or rather misguided by its fanatical leaders. In democracy certain matters require a common action and opinion, and this must be decided by the majority. But at the same time there are other matters on which common decision is neither desirable or necessary. The children must be taught to respect the opinions of those with whom they disagree or they will be unfit to live in democracy. Besides, those who exercise power must be on guard against going too far and turning into tyrants, because such is the natural tendency in all those who have power. There are always some politicians who are able to arouse mob hysteria and turn it to evil. Education of the citizens is the chief protection against the tyranny of the leaders in a democratic society, for the citizens are responsible for the kind of leaders they get. Sometimes the courageous citizens incur the wrath of their fellow men, but they should not pay attention to it. Einstein once said: "Great spirits have always found violent opposition from mediocrities. The latter does not understand it when a man does not thoughtlessly submit to hereditary prejudices, but honestly and courageously uses his intelligence".

Thus collective wisdom is no adequate substitute for the intelligence of the individual citizens. Individuals who dared to oppose the opinions and the instincts of the mob have often been the source of progress, both moral and intellectual. It was natural that they were unpopular with the ignorant and brainless co-citizens. Our Lord was also unpopular with most of His Jewish people. Galileo and Socrates have equally incurred the censure and wrath of the 'orthodox'. The thoughtless mob is always prone to sub-

stitute organised tyranny for individual thought, because it is easier to be led, than to walk on one's own feet and make decisions for oneself, for which he is responsible. Tyranny prescribes everything new, and thus ossifies the life of the nation which it tries to rule with an iron hand. Now thoughts, hopes and researches are at all times necessary to mankind, and therefore it is not out of a dead and forced uniformity that men can be expected to arise as heroes.

If there is no God, there cannot be true and lasting democracy, because democracy imposes a duty on everyone to love and respect his neighbors even when this neighbor is less fortunate. Those who deny God, will not long remain real democrats. Unfortunately there are countless men and women in our modern world who are trying to be honest and good without any reference to their Maker. Even the argument that someone had to make the world does not convince them, because they say with Bertrand Russell: "If we proceed to infinity, then there is no explanation of existence at all" (Op. cit., p. 145). The metaphysical argument for the existence of God means nothing to them, although some of the modern atheists claim to be philosophers as well. Despite their 'philosophy', they do not want to understand that we are contingent beings, and as such we have not in ourselves the complete reason for our existence. The existence of a child cannot be explained outside his parents. A child did not produce itself. Everyone understands and accepts the fact that a child cannot be the cause of its existence.

In the same way a man cannot be the cause of his own existence either. If a man did not make himself, then someone else made him, because he exists. Who made him? A NECESSARY BEING, that is, God, made man. A necessary being means a being that cannot not-exist. It must exist. And such Being is God, without Whom our world and mankind would be an inexplicable enigma.

No reasonable person can admit that we can go into infinity, declaring that one thing produced the other, and so on. If we add up apples in an infinite number, we still will have apples, not a pear. In the same way an infinite number of contingent beings cannot turn into a necessary being which would be the cause of their creation. And infinite series of contingent beings is as unable to create itself as one contingent being. Since it cannot create itself, it needs Someone to create it, and this Someone is God, Creator of heaven and earth, to Whom everything owes its existence. To this argument some atheists reply: "We have no explanation for the existence of the universe. It is just there, and that's all". Such an argument is no argument at all. No intelligent person can accept such a reasoning.

God is good and all those who are good receive their goodness from Him, so that in sense the man who loves and respects what is good, loves God, even if he does not know Him or advert to Him. Such a conduct depends on the recognition of God's existence, for otherwise people would have no real and rational reason for being good and avoiding evil.

Every man knows what is good and what is evil, at least in the general outline. It is a clear proof of the existence of moral order which must come from God. Man's conscience is nothing else but the "voice of God within man" or the expression of the natural law which man spontaneously recognizes for a norm of good and evil, as St. Paul declares: "When the gentiles who have no law follow the dictates of reason, and do what the Law prescribes, these, though they have no law, are a law to themselves. They show that the requirements of the Law are written in their hearts" (Rom. 2, 14-15). Of course, the man's idea of the content of the moral law depends to a large extent on education and environment. For this reason every man must

use his reason in assessing the validity of the actual moral ideas. Men do criticize some accepted moral code, and this proves there is an objective standard that serves as criterion, for otherwise how would they know what must be approved and what must be rejected as false and immoral? It proves that an ideal moral order really exists, and this implies the existence of God upon Whom this moral ideal order is based.

Human standards, no matter how perfect, do not suffice to make men good. Religion provides foundation for any moral law. Without religious sanction every thief would dream of a community in which everybody else would be honest and he alone would be a thief. The same thing applies to all other vices, drunkeness, adulteries, frauds, lying, gossiping, jealousy, avarice, etc.

Even the good ones need God to be good for they know that being bad is a bad business after all. Some 'good' people do not hesitate to violate the moral law and hardly expect to go to hell for it. They hope that they can repent in time and thus avoid the consequences of their sins.

No one can be perfectly happy in this passing world, but a good life helps people to feel happy and satisfied with life, at least to a great extent, although some unbelievers affirm that believers are neither happier nor unhappier, on the average, than unbelievers. For this reason B. Russell does not hesitate to state: "I do not believe that a decay of dogmatic belief can do anything but good" (Op. cit., p. 179). This is a contradiction of what the famous phychiatrist of Jewish descent, Dr. Young, said of the importance of religion. In 45 years he saw and treated thousands of mental patients from all parts of the world. There were very few Catholics among them! And he attributes it to the influence of their religion. Furthermore, he added that no patient of his had ever recovered from his mental illness without regaining a religious outlook on life. This proves the immense value of religion and faith in God.

ORIGINAL SIN

The Teacher's Book continues on the results of original sin: "Too many adult Catholics think of the unruliness of impulse only in terms of sex. We can show our pupils how it affects them in other ways without mentioning sex."

Later on, under the Sixth Commandment, the Teacher's Book has further comment on this point:

"When we do give a lesson on purity we will make sure not to put on a special manner of portentous importance, not to use a special voice, not to isolate purity from the rest of the Christian life.

"We will make sure, also, that we know what we are talking about, and be careful not to be stricter than God. Children can get a false conscience, with unfortunate effects when they reach puberty and afterwards even in marriage." It is all too possible to give the impression "that the body and sex are, if not wrong, at least of little worth, and that it is best for us to try to act, as far as possible, as if we were disembodied spirits. Such an attitude is quite contrary to Christian truth. God made us men and women, and whether the vow of chastity, or marriage, or single life in the world, is our vocation, we shall reach heaven as men and women."

I do not complain too much about gamblers, for they too allow a few people, like policemen, to make a dollar.

Do you realize that most ice cream melts on Sunday?

To Know Christ Jesus

ST. Luke begins his Gospel by saying how he wrote it and why:

"Many have taken in hand to set forth in order a narration of the things that have been accomplished among us, according as those have delivered them to us who from the beginning were eyewitnesses and ministers of the Word. So it seemed good to me also, having carefully ("akribos") investigated all things from the beginning, to write to you, in order, most excellent Theophilus, that you may know the truth of those words in which you have been instructed."

"These words in which you have been instructed"—we do not know what instruction in the faith Theophilus or any other convert received. In the Acts we have summaries of six sermon-speeches (ii. 14-36; iii. 12-26; iv. 8-12; v. 29-32; x. 34-43; xiii. 17-41)—very brief, the whole lot could be read aloud in ten minutes. They were all spoken to unbelievers, some fiercely hostile, some baptised afterward. But there is no account of the doctrine preached to instructed Christians inside the Christian assembley—if only we had notes of that long sermon preached by Paul at Troas, during which Eutychus, surely the patron saint of the Sunday laity, fell asleep! From what St. Paul wrote to various churches (beginning as early as 20 years after the Ascension)—on Father, Son and Holy Spirit, on Christ human and divine, on the Mystical Body and the Blessed Eucharist and Marriage, above all on Grace —we get the impression that our first ancestors in the Faith were very fully taught indeed. But what was the teaching a man received on entering the Church, the standard equipment of the new Christian? We have not been told. It would settle a great many problems on which New Testament scholars can but make their best guess, if we had.

Was Theophilus, indeed, yet in the Church? The "bible de Jerusalem" raises the question, but does not answer. If he was not yet received, or only just received, he must occasionally have glanced back at those opening phrases to see if he had read them aright.

The Greek word "akribos"—it means carefully, accurately—could hardly have prepared him for what follows immediately—the angel Gabriel bringing to the priest Zachary the announcement that his elderly wife would bear his elderly self a son; the angel going on to tell a virgin in Nazareth that she would conceive. One imagines Theophilus incredulously muttering "akribos" to himself —all the more if he had known Luke as a pagan in his medical student days at Tarsus.

Gabriel must have bothered him, as he still bothers people. He does not, of course, bother those who do not believe in angels. They simply reject him out of hand. But many, whose religion tells them that angels really exist, are yet uncomfortable with them, wish they would keep their distance, feel that this particular story would be tidier without Gabriel. What need for an angel? God could have given Mary the explanation of her pregnancy without using an angel, they say—just as there are those who say God can give sinners forgiveness without using a priest.

If Theophilus had been long a Christian, if he had read the Epistles of Luke's master, Paul, he would have been prepared for the angel. For the Incarnation did not affect men only. It was of cosmic significance. No element of creation was untouched by it—from the material universe at one end, through demons and Satan himself, up to the unfallen angels who serve before the throne of God.

Zachary had been chosen by lot that day to offer incense in the Temple sacrifice. He had gone alone into the sanctuary. There he saw an angel, "standing on the right side of the altar of incense".

"Fear not" were the angel's opening words. He told Zachary that his wife Elizabeth should bear him a son who was to be called John: "He is to be high in the Lord's favor; he is to drink neither wine nor strong drink; from the time when he is yet a child in his mother's womb, he shall be filled with the Holy Ghost. He shall convert many of the children of Israel to the Lord their God. And he shall go before him in the spirit and power of Elias" (Luke i. 18 ff.).

For an instructed Jew the message could only be quite overwhelming. Samson and Samuel both had been bound to drink no wine or strong drink; Jeremias had been claimed by God for his own before he was fashioned in his mother's womb. Thus the child that Zachary was told he would beget was clearly linked with Samson and Samuel and Jeremias, though they were not named; but the greatest of all the prophets, Elias himself, —"a hairy man with a girdle of leather about his loins" (4 Kings, 1. 8), who had lived in the desert, preached repentence, and rebuked rulers — was named by name! Yet it seemed that all these splendors did not astound Zachary as much as the promise of a son to himself so old, married to a wife past her menopause. He felt that it would be time enough to consider the greatness of the son he was to have when he had settled the question of the possibility of having a son at all.

It was upon that point that he begged for a sign. Gabriel gave him a sign—he struck him dumb, to stay so till the child should be born; but he also gave one piece of information about himself—"I am Gabriel who stand before God."

Message to Mary

Six months after the visit to Zachary in the temple in Jerusalem, Gabriel was sent by God to Mary in her own town of Nazareth. Unless the reader knows St. Luke's account word by word almost, he should read Luke i. 26-38 before going on to what is written here. Few as the verses are, they contain the longest conversation anyone is recorded by Scripture as having with Our Blessed Lady—she actually speaks twice! Luke's statement is so perfect that one's first feeling is that not a word need be added. Yet without commentary we shall miss a great deal of what is there for us.

Did the angel appear, visibly I mean? Luke does not say so this time, though he does say that Zachary saw him. In the book of Daniel we read of his appearing twice in the likeness of a man, and then there is a third appearance, as a man indeed, but with angelic glory showing through: "His body was clear as topaz, his face shone like lightning, his eyes were like burning lamps; his arms and legs had the gleam of bronze; and when he spoke it was like the voice of a multitude" (Daniel x, 5, 6). Mary would not have needed these outward showings of Gabriel's spiritual splendor, for her own was greater.

Evidently the story could have come only from Our Lady herself, the other party to the conversation, Gabriel having returned to heaven to stand before God.

Gabriel's opening words are: "Hail, full of grace, the Lord is with thee; blessed art thou among women." Mary made no reply. Gabriel misunderstood her silence. Perhaps remembering Zachary, he told her not to be afraid. Clearly he did not yet know her very well. Contact with Zachary was no preparation at all for understanding Mary of Nazareth. Her silence was not from terror, but from perplexity—she was "much perplexed at hearing him speak so, and cast about in her mind what she was to make of such a greeting."

Full of grace

Only the opening word "Hail" would have given her no trouble (the Greek word, used by St. Luke, meant Joy, the corresponding salutation in Hebrew was

Pace). The next word which we translate "full of grace", was a different matter. There is no record of its ever having been addressed to anyone else; nor, indeed, can we be sure of its precise meaning. The form of the verb carries the sense of abundance; but abundance of what? Of "charis", the Greek word tells us. That word has, ever since St. Paul, meant sanctifying grace, and so it might have meant on the angel's lips; but it "might" have meant "privilege"—that she had been chosen by God for some great work. Whether it was grace or whether it was privilege, either way Mary had it in abundance. Either way she might well wonder.

The phrase that follows, "the Lord is with thee", was an immeasurable compliment. We ourselves say Good-bye, which means May God be with you. But what Gabriel said was not that. He was not expressing a desire that God might be with her. He was stating as a fact that God "was" with her! To whom had a statement of "that" fact ever been made? Her Son was to promise to be with his whole Church until the end of time. But as we know, and Gabriel knew, it was about to have a meaning for Mary which it never had for a human being before, and never could again.

Later we shall find Elizabeth saying "Blessed art thou among women". Most scholars think it is her phrase, not Gabriel's — a copyist inserted it here in error. Wherever Mary heard it, it would have perplexed her, not as the other two phrases did, because the words were unfamiliar, but because they were not. She had met them before! They are applied in the Old Testament to two women. One of them was Jahel, who had saved God's people by hammering a tent peg into the skull of the enemy leader, Sisara (Judges: IV). The other was Judith, who had saved God's people by cutting the head off the enemy leader Holofernes (Judith: xiii). A young girl might well have ben startled at a compliment, however splendid in itself, which linked her with these particular heroines of her people. She did not know, as we know and Gabriel knew, that she was to bear a Son who would crush a mightier and more malignant head than Sisara had or Holofernes.

None of the puzzling things Gabriel had so far said to Mary of Nazareth was any preparation for what he said next.

"Thou shalt conceive in thy womb, and shalt bear a Son, and shalt call him Jesus. He shall be great, and men will know him for the Son of the Most High. The Lord God will give him the throne of his father David, and he shall reign over the house of Jacob eternally; his kingdom shall never have an end."

Even a very slight knowledge of the Old Testament would have made it clear to her that the Son she was to conceive, the Son to be called Jesus (which means "God saves"), was to be the Messias. She may have recognised the words that the prophet Nathan had said long ago to David—"Thy throne shall remain forever" (2 Kings, vii, 16); and the words of Isaias, "He will sit on David's kingly throne, to give it lasting foundations of justice and right" (Isaias ix. 7); in any event the one thing every Jew knew was that the Messias was to be son of David. But could she yet have known the meaning of the phrase "Son of the Most High?" Only if the doctrine of the Blessed Trinity had been specially revealed to her, as it is not revealed in the Old Testament.

Some people do not believe in the Saints and regard their cult as a noxious superstition, because they find them uncomfortable company, since their heroic virtues are a perpetual reproach to them. There is no one so stubborn as a Catholic at odds with his conscience and God.

Sundays Of The Month

Rev. B. Tremba

PENTECOST SUNDAY
(Zeleni Swiata)

WE celebrate the coming down of the Holy Spirit, as it was promised by Christ. It is the birthday of the Church. Let us review what we know about the Holy Spirit.

The Holy Spirit is God and the third Person of the Blessed Trinity. The Holy Spirit is also called the Paraclete, the Advocate, the Spirit of Truth, the Spirit of God and the Spirit of Love. The Holy Spirit proceeds from the Father and the Son.

The Holy Spirit dwells in the Church as the source of its life and sanctifies the souls through the gifts of grace. The sanctification of mankind is attributed to the Holy Spirit, because He is the love of the Father and the Son and because the sanctification of man by grace shows forth God's boundless love.

The indwelling of the Holy Spirit enables the Church to teach and to sanctify and to rule the faithful in the name of Christ.

The Church must teach, because otherwise men would not know the truths of divine revelation, taught by Christ. The Church must sanctify, that is, bring grace to the world through the Sacraments, because otherwise men could not be saved. The Church must rule, because it was established by Our Saviour as a society which is inconceivable without some authority.

By a special assistance of the Holy Spirit, the Church cannot err when she teaches and believes a doctrine of faith and morals. This is known as the infallibility of the Church.

The seven gifts of the Holy Spirit are: knowledge, understading, wisdom, council, fortitude, piety and fear of the Lord. These gifts make us more alert to discern and more ready to do the will of God. Some of the effects in us of the gifts of the Holy Spirit are the 12 fruits of the Holy Spirit and the 8 beatitudes or dispositions in us.

Grace is something real, just as the soul itself is real. It is not merely the absense of sin, but a spiritual quality, infused by God into the soul. No man has a strict right to it. Grace is a free gift, distributed by God acording to His good pleasure.

a) Man cannot attain eternal life by powers that are merely natural. He must be elevated to a supernatural plane through grace; and he constantly needs the impulse of God's grace to obtain eternal life.

b) Sanctifying grace is that grace which confers a new life on our soul, that is, a sharing in the life of God Himself. This Sanctifying grace is also called habitual grace, because we possess this divine gift as a habit of the soul, that is, something permanent. It can be lost only through a mortal sin.

This sanctifying grace 1) Makes us holy and pleasing to God; 2) It makes us adopted children of God; 3) It makes us temples of the Holy Spirit; 4) It gives us a right to heaven; 5) and it increases our reward daily.

The other grace is called actual grace, It is a supernatural gift of God which enlightens our mind and strengthens our will to do good and avoid evil. It is a divine impulse, moving a person to perform acts above his natural powers.

ALL SAINTS SUNDAY
(First Sunday after Pentecost)

If you look at the calendar on any day, you will see a name of a Saint to be commemorated that day. On some

days there are more names than one. A saint is a great friend of God. But there are millions of saints and only 365 days in a calendar year. For this reason the Church sets a day for the commemoration of all the Saints. In the Latin Church, All Saints' Day comes on the 1st of November. But in our Church, this day falls on the 1st Sunday after Pentecost. It is also on this day that the time for Easter Confession ends. Those who did not deliberately make their Easter Duty, have committed a mortal sin of omission.

Who is a Saint? How to become one? What are we to do to become Saints? A Saint is one whose soul is in heaven with God. By being baptised, we become adopted children of God and heirs to God's kingdom. So it is our business to be friends of God and not His enemies. A Christian who dies in the state of sanctifying grace, goes to heaven. He becomes a Saint. There are also living Saints. They are those living in sanctifying grace from day to day. But the Church does not venerate them as Saints, because such persons may fall into a mortal sin the next day, and they would become thus enemies of God.

We heard that the Holy Father, the Pope, proclaims new Saints. It does not mean that he makes those individuals Saints. To be proclaimed a Saint, one has to live a very virtuous life of heroic kind. After his death, there has to be at least four miracles performed by God through the intercession of that Saint. After much study the Pope proclaims that the soul of that individual is in heaven, because God has performed at least four miracles by his intercession, and that we may pray to that Saint and ask him to help us.

In commemorating the Saints, the Church presents splendid examples of virtues and sanctity, exhorting her children to follow in their footsteps. The greatness and the perfection of Christians is the work of Christ's Spirit dwelling in them and of their cooperation with the grace which God bestows upon them.

Our important business here on earth is to live in the state of sanctifying grace, and to die in it. Then we will be united with God, and will be His friends, or Saints, who finished their period of trials.

* * *

"Whosoever acknowledges Me before men, I too will acknowledge him before My Father Who is in heaven; and whosoever denies Me before men, I too will deny him before My Father Who is in heaven" (Matth. X, 32).

2nd SUNDAY AFTER PENTECOST
(Bozhe Tilo—Corpus Christi)

This feast comes on Thursday after the Sunday of All Saints, but is transferred to the following Sunday. It is also known as the Feast of the Holy Eucharist.

The Church instituted this feast to give thanks to Jesus Christ for the great gift of the Holy Eucharist. The Holy Eucharist is the Body and Blood of Jesus Christ, under the appearances of bread and wine. The bread and wine are changed into the Body and Blood of Christ during the celebration of the Divine Liturgy (Mass).

During His third missionary year Christ promised the Apostles and other followers that He would give them His Body to eat and His Blood to drink. Some of His disciples left Him for that, saying: "This is a hard saying. Who can listen to it?" (John 6, 62).

But Christ insisted on this teaching. Then on "Thursday night when He was about to be betrayed, He took bread and gave thanks and broke it, saying: "Receive this, eat. This is My Body which is broken for you; do this in My commemoration". And so with the cup, when supper was ended saying: "This cup is the New Testament, in My Blood. Do this whenever you drink it, in my

commemoration of Me" (Luke: 22, 18-20; Mat. 26, 26-29).

If we have any serious sins on our conscience, we must go to Confession first, before receiving the Body and Blood of the Lord. "He is eating and drinking damnation to himself, if he eats and drinks unworthily, not recognizing the Lord's Body for what it is" (I Cor. 11, 32).

To those who receive the Holy Eucharist worthily, Christ promises very much.

"I am the Bread of Life... He who eats of it, never dies... If any one eats of this Bread, he shall live forever."

"Unless you eat the flesh of the Son of Man and drink His Blood you can have no life in yourself."

"He who eats My Flesh and drinks My Blood, possesses life everlasting, and I will raise him up on the last day." (John VI, 48-55).

3rd SUNDAY AFTER PENTECOST

"No one can serve two masters; for either he will hate the one and love the other, or he will devote himself to the one and despise the other."

"You can not serve God and mammon" (Mat. 6, 25).

* * *

We have several ideas in to-day's Gospel. If we choose to follow the Ten Commandments and the four Gospels of Christ, we are serving God. But if we choose to follow the world and the pleasures of the world—we are serving Mammon. It is up to us. There is another question about our free choise. There it is.

"Before man is life and death, good and evil; that which he shall choose, shall be given him" (Eccl.: 15, 18). It is up to us to choose life in heaven or death in hell. What we will choose, it will be given us.

* * *

"Look at the birds of the sky, and how they neither sow nor reap nor gather into barns, and your Heavenly Father feeds them. Are you not of much more value than they?"

"And why should you worry about clothing? See how the lilies of the field grow? They neither toil nor spin; yet I tell you that even Solomon in all his glory and magnificence was not arrayed like one of them.

"If God then so clothes the grass of the field, which exists to-day and is thrown into oven to-morrow, will He not be much more ready to clothe you, men of little faith? Do not, therefore, worry, saying: "What shall we eat" or "what shall we drink" or "How shall we find clothing"?

"It is for the heathens to busy themselves over such things. You have a Father in heaven Who knows that you need them all. But seek first the Kingdom of God and His holiness and all these things shall be yours without the asking."

* * *

God's loving care for us is called the Divine Providence. It is God's plan for guiding every creature to its proper end.

Scripture:

"All expect of You that You give them food in season. What You give to them they gather up, when You open Your hand they are filled with good. If You hide Your face, they are troubled; if You take away their breath, they die and return to their dust. If You send forth Your Spirit, they are created, and You renew the fact of the earth"... (Ps. 103, 27-30).

"Cast all your anxiety upon Him, because He cares for you" (I Peter: 5, 7).

No one can bury the truth so deep that it cannot be dug up some day. That is the reason why criminals are always scared, although they may not show it all the time.

I'D LIKE TO KNOW...

1) Why does the Church refuse burial to some Catholics? Even a bad man can repent at the last moment of his earthly life when he leaves this world and passes to another.

It is true that no one knows what a soul does at the last moment of man's life on earth, because these moments are a mystery. It is also true that a sinful soul can repent for its sins before it leaves this world. But we do not know whether it really does so.

Ecclesiastical burial is not a guarantee of salvation of the soul. God alone knows the mystery. It is only a crown of a good Christian life. Such a crown, that is, a Christian burial, does not fit an individual who, despite his baptismal vows, did not live as a Christian.

It must also be added that the refusal of ecclesiastical burial does not mean that the poor soul is lost in hell. The Church does not make any pronouncements on the fate of those who pass away. She leaves the judgment to God, the Maker of souls.

2) There are some people who invoke love for humanity. What does it mean? Where is that humanity which we must love?

Humanity is such an abstract idea which does not exist. Some modern sentimentalists like to use this term, humanity, but it means nothing practically. You cannot touch humanity, you cannot imagine humanity, you cannot photograph humanity. How can you love a thing you cannot imagine?

Humanity is a general concept of all men and women. Such concept exists in our minds only, while the individual men and women exist in reality. We cannot shake hand with humanity, but we can shake it with our neighbor. You cannot send a Christmas card to humanity, but you can send it to a friend. You cannot help hungry humanity, but you can help people in Ukraine or India by sending them a package.

We can love persons only, and we must love all of them, everyone of them that we meet in life, in our work, etc. We must never look at the crowd, but at persons. Crowd is faceless, but the individuals are not. We must love each man and woman as a person and love them with the love of Christ, for they are not nameless mob, but brothers and sisters of Christ, sons and daughters of our Heavenly Father.

Every individual person is the image of God. It does not exist in any impersonal abstract sense. It is a real creature, similar to us. And our Heavenly Father orders us to love every individual man and woman as our brother and sister. If we refuse to do so, we will not be able to love God, for he who does not love is neighbor, cannot love God either.

3) There is so much talk about liturgical movement and the active participation of lay people in the church services. Despite that our pastor continues to celebrate them as he did before, that is, he and the cantor are celebrating while the rest of the congregation remains mute. Why does he do so?

We don't know your Pastor and therefore cannot answer your question. Why don't you ask him? It would be the best way to find out why he does not let the people actively participate in the Divine Liturgy and other church services. You may remind him that the church services are meant for the people, and not for the priest and his cantor alone. The whole congregation should actively glorify God when people get together for a church service.

4) Since the beginning of the Second Vatican Council there is much interest in theology among laymen. Are there any books on the new theology which the laity can read with profit?

Yes, there are such books which laity can read with great spiritual profit, for instance, "Ecumenical Theology", by G. Baum, OSA., Deus Books, Paulist Press, 256 pp., 95c, or "Theologians of our time", by L. Reinish, University of Notre Dame Press, 235 pp., $2.25.

In these two books a layman can find a great deal of material on modern theology which has still much room open for speculation, for the old theology was far from having all the answers.

In the second book you will find the writings of some great modern theologians such as Karl Rahner, Yves Congar, Heinrich Schlier, etc.

The more we know our faith, the more we will love it and practice it.

5) How do you explain these two sayings of Our Lord: "Blessed are the peacemakers, for they shall be called children of God" (Mt. 5, 9) and "I did not bring peace, but the sword". Is it not a paradox?

There are more such expressions in the Gospel books which may seem paradoxical, if one does not properly understand them. The first expression about the peacemakers is referred to those men and women who are trying to live in peace and help their fellow men to settle their differences by peaceful means. Such people are blessed by God Who wants all His earthly children to live in peace, based on brotherly love which is the second greatest Commandment of the New Testament, and comes right after the Commandment which tells us to love God, our Maker and heavenly Father, with our whole heart, that is, to direct to Him all our thoughts, words and deeds which must glorify Him Who made us out of love.

The second expression about the sword means Christ's intransigent attitude toward evil and evil-doers. With such men Our Lord is resolute. He will not tolerate evil even in those who claim to be His followers or even ministers. Although He does not punish evil right away, they who commit it will be called to account for it, no matter who they are.

6) A friend of mine was marrying a divorced woman. Of course, the wedding ceremony did not take place in the Catholic church. Since he was a very close friend, I gave him a wedding present. Later on, someone told me that I had committed a serious sin for so doing. Is it true?

Catholics must know that ordinarily, at least, they must keep away from such invalid marriages. They must also refrain from presenting gifts to such couples who are entering an invalid marriage. A wedding gift is an expression of joy. It is also a congratulation to the marrying couple. How can a Catholic congratulate those who are trampling upon the law of God and entering an invalid union which is not a true marriage, but a legalized concubinage in the sight of God and of His Church.

Such gifts would seem to approve their sinful union, and to approve of a sin is to commit a sin. No one may commit a sin to please his frend, no matter how close and dear.

There are, however, circumstances,

when a Catholic is permited to present a gift to a couple that is entering an invalid marriage, for example a secretary would have a sufficient reason to give such a present to her employer who is contracting an invalid union, if she knows that otherwise she would lose her good job.

In such a case she would present an article of religious nature, for instance, the Bible or a Crucifix, if her employer is a lapsed Catholic. Such a gift may help him to come back to his senses and to repent some day.

7) I have read somewhere that the rational soul is infused only several weeks after conception of the child. If it is so, the destruction of the foetus is not a murder. If it is not a murder, would it still be a mortal sin?

We do not know when the good Lord creates the soul and infuses it into the foetus. The old theological schools maintain that the immortal soul is infused immediately after conception, while a probable opinion asserts that it is done a few weeks later. If we follow the first opinion, the destruction of the foetus is a real and simple murder of an innocent child. If we accept the second, the elimination of the foetus would be also a mortal sin, because it would be nothing else but a sinful frustration of the process of conception, similar to the malice of contraception.

8) When should I make an act of contrition?

We should make an act of contrition, that is, of perfect sorrow, every time we go to confession, because this kind of sorrow is not only the best, but it also forgives sins outside confession. For this reason it is advisable to make such an act of sorrow every night before retiring to bed in order to make sure that we shall not leave this world in the state of mortal sin which we might have committed and forgotten in the hustle and bustle of the day.

It is also good to make such an act of contrition after each sin we have commited in order to repair our offense made to God.

A FATHER'S PRAYER

St. Joseph, look, I'm tired tonight
But somehow I think you care
For being a father and one who works
Are things the two of us share.

I can turn to you with talk of toil
As to one who understands,
Who knows in his life the wearying days
Of a man who works with his hands.

It strengthens me, as days go by
To think on your toil-filled years,
The sweat-lined brow, the earning of bread,
The hopes and the joys and the tears.

It tires a man, yet the heart is high
And somehow it's all worth while,
For its rich reward is the love of a wife
And the light in a little child's smile.

Father and worker, be with me yet—
Help me, Joseph, to do my best
Till the work shall cease and heaven's the end,
And for all there's eternal rest.

Messenger of the Sacred Heart,
March, 1951.

"I have discontinued giving long talks on account of my throat," announced the speaker at a men's luncheon club meeting. "Several members have threatened to cut it."

My Trip To Ukraine

M. Schudlo, C.SS.R.

IT is natural that a man wants to know about the country in which he was born and raised and which he did not see for almost a quarter of a century. Such was my case. Being in Europe in 1954, I was not far from Constantinople, that is, Istambul in Turkey, to go to Odessa, a Ukrainian seaport on the Black Sea, Kiev and Lviv, where my sister lives, and even to Nove Selo, 15 km. from Lviv, to see my old parents. But at that time it was a dream that could not be realized.

It was quite different in 1964. I was in Australia at that time. My missions to the Ukrainians were almost over. I had to go back to the U.S.A. On my return I wished to see Italy where I spent nine wonderful years, 1939-47. I did not forget my Italian confreres with whom I studied or preached missions. If I'll go to Italy, why not stop in Moscow, Kiev, the captal of Ukraine, Lviv and possibly in some other Ukrainian cities?

I mentioned my intention to some people, but they discouraged me from going there. I wrote to my sister and she let me know that it would be wonderful, if I could come and see my old father (77 years) and my mother (66 years).

I have read much about Ukraine and about the Soviet Union, but most of it was not favorable to either. There was religious persecution, lack of fredom, terror, etc. Why not go and see for myself, if I can?

So on Oct. 6, 1964 I went to the Cook Travel Agency in Sydney and made on application for a trip to the Soviet Union. When you wish to go to that country, you must apply to the Intourist, the Soviet Travel Agency, through an agency of the country where you live. This Travel Agency must be authorized by the Intourist to accept your application and to send it to Moscow for approval.

The application is very simple. Here are a few questions: Your name? The date and place o your birth? Have you been in the Soviet Union before? What is your occupation? Have you any relatives in the Soviet Union? What is their address? What is the purpose of your visit?

In filling out the application I declared that I am a "Priest, missionary and journalist".

* * *

The Cook Co. sent my petition to Moscow and in two weeks I received the reply. It was in the affirmative. So I could go. Before you go to the Soviet Union you must pay for your ticket, hotel reservation, guide, etc. It amounts to some $25.00 a day during the winter, and some $35.00 during the summer. Of course, everything will be de luxe for this amount of money. You will have a room in some of the Intourist hotels, four meals a day, a guide and a car with a chauffeur for three hours a day. But you don't have to take the car. Even if you don't, you still will be paying for it. But if you don't have a de luxe reservation, you must pay for the car when you get there.

So I decided to go to Ukraine and see it for myself. Ukraine is one of the republics of the Soviet Uinon. It is the largest after Russian. It is the most industrialized Republic. It is not Russia, as some uninformed American and Canadian journalists and radio commentators call it. It is a country where Christianity was introduced long time before 988. It was from Ukraine and its capital, Kiev, that Christianity spread to White Russia and to Russia. The population of

Ukraine runs into some 45,000,000. It is Ukraine, not Russia.

* * *

On Nov. 27, 1964 I boarded the plane in New Delhi, India, and flew to Moscow on my way to Ukraine. Mixed feelings stirred up within me. What will I see when I get there?

The skies were cloudy that day, so we could not see much of the land from the plane. When we arrived in Moscow, it was snowing and very windy. Some passangers left the plane and went to the reception room. They were tourists that came to see Moscow. I was one of them.

Two officials, with stars on their caps, came to the plane to examine our passports. They were polite in doing their job. Two officials examined our passports again in the reception room. I had some trouble with my health certificate, because it carried the date of March 1963 and I was coming from India. But I was permited to go despite that.

The examination of my suitcase was very thorough. The examining official was surprised when he saw my priestly missal. He did not know what it was. I had to explain. After the examination a girl from the Intourist came up and took me to the car. A driver was waiting before the reception room at the airport. He took me to Moscow. We went through some villages. The airport is some 30 m. from Moscow. It was snowing when we came to Moscow.

The driver stopped before the Metropole Hotel, very close to the Kremlin and the Bolshoy Theatre. I had to stay there for three days. A man took me to my room on the third floor. It was a nice and cosy room.

The lady asked me whether I would like to have my meals in my own room or in the restaurant. I said: "I prefer the restaurant". And so I took my meals in the restaurant where I met a few foreign tourists and businessmen, even one American politician who came to Moscow for a rest after the victorious campaign in November.

The Intourist gave me the meal coupons for my eleven-day stay in the Soviet Union. They allow you seven rubles a day for meals. It is more than enough. And the meals are good. For such things as liquor and caviar you must pay extra. The people in the Intourist Office were very nice and kind, except one who was rather rough. The hotel has its own post office where you can buy stamps, souvenirs and post cards. But the post cards are not as good as ours. The people at the post office asked me many questions and laughed a lot. It was fun to talk to them. They were just normal, curious human beings, like everybody else.

HYPNOTISM

Hypnotism is a mysterious thing no one knows how to explain. A man under hypnosis reproduced a whole novel he wrote in prison. He reproduced it after it had been destroyed.

Some hypnotists suggest that a hypnotized man performs certain 'miraculous' feats with his own strength which lies hidden deep inside him. A hypnotized man can become as stiff as a board between two chairs and the hypnotist can sit on his stomach without the man breaking in two. And this is not magic at all, for the human body is able to carry 300 pounds when the muscles are rigid. It is not the hypnotist that stiffens the patient's muscles. It is the patient himself that does it, because under hypnosis he believes in his own strength.

An unhappy mother took her little son to a psychiarist and said: "I do not know whether my son feels insecure, but everybody else in the neighborhood does".

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

*** Contradictory statements regarding religion cannot both be true.*** The Commies are really getting Red-hot on many North-American Continent campuses.*** It seems that every 'liberal' has his very own solution to world problems. *** It is often—in fact too often—forgotten nowadays that not only the non-believer but the believer too has rights. *** A Christian school will not remain such very long without truly Christian teachers.*** The Russkies did not keep all of their promises to Kennedy in Cuba..*** The Reds are rather cowardly. They remain quiet during the beginning of a revolution, then when they see it succeeding try to take over. Somebody does the hard work and takes most of the risks and they reap. Lenin was their forerunner.*** The Negro movement has been infiltrated by the Reds.*** President Johnson's firmness against Communism is keeping the latter's adherents guessing.*** Orthodoxy has always waged war against the laicization of its sacred art.*** Existentially speaking, man is a person in need.*** Today's man should try to abstract a little more and think more often in terms of ultimate truth.*** Automation will be a boon in the long run, but in the meantime workers must have jobs in order to live and bring up their families.***To a Christian the world is not opaque but transparent to God and shot through with His presence.*** The basic definition of man is that he is a priest.*** A meal should be a sort of a rite. *** "Man is what he eats," said a German philosopher.*** For most Ukrainians in Canada Whitsunday is a day of prayers for the dead.*** Paradoxically, death is an end and a beginning.*** Why are wicked people and writers given so much publicity and their evil works published? Because of human weakness. People are very curious about evil.*** People have forgoten how to be patient with one another.*** Taras Shevchenko was far from being pro-Russian.*** Learning foreign languages is good, but knowing one's own is much better.*** Our Youth Clubs or Associations must not be allowed to degenerate into something exclusively recreational. *** If we are losing our young people, it's because young people have lost their vocations. A young priest or a young nun can do wonders with youth.*** It is bruited about that His Eminence Joseph Cardinal Slipy will visit Canada in 1966. Bon voyage and welcome to our Primate! *** Will the next session of the Vatican Council really be the last one?*** A Western Rite Catholic has a hard time understanding an Eastern Rite Catholic's attachment to the patriarchal structure of the Eastern Church.*** Without the protection of the colonial powers the Church finds it much harder to do her job in the missions.*** Let's study: we are not unlike a field; study is the ploughshare which opens the earth, the seed which fecundates, the rain which developes and the sun which ripens. It strenghthens what is, renews what is consumed and creates what does not exist. *** Either the Holy Eucharist engenders saints and angels or demons.*** The principle of equality is one that must be pushed to its end, otherwise it doesn't mean a thing.*** The Church of Christ is not unlike an anvil which has worn out many a hammer.*** Said the Little Flower of Jesus, St. Thérèse: "Had I not had virtuous parents I might have become very bad and perhaps even lost my soul eternally."*** What does the Church have that the Bible alone does not have? It is a social, living, contemporary, adaptable organism capable of handling new

problems.*** Said Plato: "Love of esteem is the last robe one takes off".*** Not to believe is an accident. Faith alone is the permanent states of humanity.*** Fascism was founded on a sentiment, not on an ideology. Action preceded theory.*** France is not the cradle of liberty, but of liberalism.*** According to St. Thomas Aquinas 'the best form of government would be a hereditary monarchy buttressed by an aristocracy and limited by a democracy'. *** Honor is the poetry of duty.**** Monsignor Knox used to say that 'the Church gets on by hook or crook, i.e. by the hook of the fisherman and the crook of the shepherd'. *** Left to itself and its instincts, humanity would be but a narrow cage for the ferocious beasts that men are.*** Celibacy can be a human way of living when it is a Christian way of loving.*** A vocation is the sum total of interior and exterior facts, allowed by Providence within and around us, which when interpreted in a Christian manner show us the will of God. *** The meaning of every vocation is to express the will of Divine Providence.*** One cannot preoccupy himself with the affairs of God without including one's neighbors.*** Loneliness is the price many a modern woman pays for her independence.*** Contrary to popular belief, what makes a person do something does not belong to the realm of ideas but sentiments or feelings.***

ARCHIMEDES

Cicero, the Roman politician, spent the year 75 B.C. in Sicily. One day, out for a walk and idly flailing at weeds with a stick, he came upon an old tombstone. A cylinder and sphere were chiselled on the stone, but no name.

It was the tomb of Archimedes, the great inventor and mathematician of ancient times, killed in 212 B.C. when the Romans captured Syracuse.

Archimedes was born at Syracuse in 287 B.C. Except for going to school in Egypt, he spent all his life there. Mathematics was his great work, in his own opinion.

He is the man who, legend says, ran naked through the streets of Syracuse shouting, "Eureka! I have found it!"

Cause of the excitement that made him forget his clothes was his realization while bathing that he could measure an object's volume by the amount of water it displaced.

It was Archimedes who is said to have boasted: "Give me a firm place on which to stand and I will move the world!" He meant by use of the lever, of course, and when challenged he lifted a loaded ship with a long lever pressed down by a dozen men.

Archimedes kept the Romans out of Syracuse for three long years, prolonging the siege by inventing a huge burning glass mounted on a tower. Through it he set the Roman ships in the harbor on fire by focussing the rays of the sun on their wooden hulls.

Legend says Archimedes invented the water screw and water wheel, devices for raising water from one level to another. Actually, he improved them. Both were known to prehistoric men.

Archimedes' death came while talking with a group of men on the beach during the sack of Syracuse. He was explaining a mathematical theorem by drawing in the sand with a stick when a drunken Roman legionnaire ran him through with a spear. The soldiers had been ordered to spare his life.

"An enemy of Rome but a friend of man", a Roman orator said of the great Syracusan.

Supreme Court Says Naturalized Citizens May Live Abroad

ON May 18, 1964, the United States Supreme Court, by a vote of five to three, declared unconstitutional a provision of the Immigration and Nationality Act depriving naturalized citizens of their citizenship if they returned to the country of their birth for three years.

Justice William O. Douglas, who wrote the majority decision, said that the provision of the law put naturalized Americans in a position of "second-class citizenship" instead of giving them equal standing with native-born Americans, as the Constitution requires.

The impact of the decision and the number of people affected cannot be clearly determined now. The New York Times, however, reported that as many as 40,000 persons have been deprived of U.S. citizenship because of the three-year rule—in recent years about 1,000 naturalized Americans have lost their citizenship under this provision of the law.

The sole distinction drawn by the Constitution between the native-born and the naturalized, Justice Douglas pointed out, is that only the native-born is eligible to be President.

All naturalized persons, who have lost their citizenship because of the three-year rule, can establish their citizenship by applying at American consulates abroad for passports. Officials have said that most of them are living in Italy and Germany.

A question raised by the decision is whether the ruling of the high court—which specifically covers the three-year residence abroad in the naturalized citizen's country of birth—will have the effect of striking out another expatriation provision of the Immigration and Naturalization Act. This provision revokes citizenship of naturalized citizens who remain outside the United States for five years.

Justice Douglas in his majority ruling said that "living abroad, whether the citizen be naturalized or native-born, is no badge of lack of allegiance and in no way evidenced a voluntary renunciation of nationality and allegiance... It may indeed be compelled by family, business or other legitimate reasons".

Mrs. Angelika L. Schneider was the person who successfully challenged the law calling for automatic expatriation of naturalized citizens who live in their native countries for three years or more.

Mrs. Schneider, who was born in Germany, was brought to the United States before the age of five. She attended New York public schools and took her degree at Smith College in 1954. In 1956 she married a young German lawyer studying here and moved to Germany with him.

Three years later she was informed she had lost her American citizenship. Though she could have become a German citizen, she did not, prefering to fight to be an American again.

(ACNS)

Anyone who loves me will treasure My message, and My Father will love him, and We shall visit him and make Our home with him" (John: 14, 23).

I will be to him a Father, and he shall be to Me a son! (Hebr. 1, 6).

We do not know whether it is true or not, but men say that the only time a woman won't look into a mirror is when she is pulling out of a parking lot.

JOHN THE BAPTIST

"And it came to pass, that on the eighth day they came to circumcise the child; and they called him Zacharias, after the name of his father. And his mother answered and said, No so; but he shall be called John" (Luke: 1, 59, 60).

* * *

FROM the time of John's birth and before, there were "signs and wonders" surrounding him, all pointing to his prophetic destiny and great future.

The son of Zacharias and Elizabeth, John was born about six months before Jesus. His father, who was a priest, was stricken dumb from the time the angel Gabriel announced to him that Elizabeth was to bear a son, until after John was more than a week old.

When John's mother, Elizabeth insisted that the child be called John, rather than Zacharias, relatives appealed to his father. The priest having been told by the angel of God that his son should be named John, called for a writing table, because he could not speak.

On it he wrote, "His name will be John".

At that moment Zacharias regained his speech, "and he spoke and praised God".

The people who were present marvelled at this. Soon the whole hill country of Judaea was rife with talk about the remarkable boy.

"What kind of child shall this be!" they exclaimed at the end of each story.

The Scriptures tell us little about John's boyhood, except that "the child grew strong in body and soul, and was in the deserts until the day of his shewing unto Israel."

Scholars point to the fact that it was only a short distance from this spot that John baptized Jesus, when the Baptist had come out of the wilderness crying: "Prepare the way of the Lord, make straight in the desert a highway for our God".

If John's childhood was spent at the monastery at Qumram, he built into his character the hardy fiber that in later life gave him the courage to defy and denounce the Temple priests and even publicly point an accusing finger at evil King Herod.

John's life was one of hard work, humility, fasting and loneliness. For food, we are told, John ate locusts and wild honey.

So he fulfilled the prophecy of his father, who had said:

"You, child, shall be called the prophet of the Highest, for you shall go before the face of the Lord to prepare His ways".

HOW DID THE NIGHTINGALE GET ITS NAME?

A nightingale is one of the best known and loved birds in Ukraine. Its name often occurs in the Ukrainian folk songs. It is lovingly mentioned by our greatest poet Taras Shevchenko in his poem "A cherry garden by the house".

The name is formed from the word "night" and the old English word 'galum' which means to sing. So a nightingale is a night-singer, because it often sings its sweet melodies late into the night. It also sings during the daytime, but it is more noticeable at night when most other birds go to sleep and keep silent.

The name of the Lord is a strong tower. The just run to it, and shall be exalted. (Prov. 18, 10).

The Lord said: "I will rejoice over them when I will do them good (Jer. 32, 41).

The Mission Of The Laity

By Professor Roegele

The rediscovery of the laity began with the liturgical movement. It was decided that the congregation belong to the altar; the people of God to the priest; the host of thankful faithful to the Eucharist.

* * *

FOR centuries past, theological attention was centred on the institution of the Church as the mediatrix of salvation, because as such she had been attacked and threatened since the Reformation.

The recipients of this message remained on the periphery. The renewal of the liturgical movement has brought them to the centre of things and given them a new conception of their dignity and their duties.

And it is high time, too. Because, with giant strides, the world has reached a state in which the Church can no longer practise her apostolate unless she has a living and independently active laity.

In the society of the West the priest has gained some measure of respect, and so has the Church, whose representative he is. But at the same time he has slipped further away from society, has become a stranger to it, and is regarded more and more as the servant of an archaic mystery which one respects but scarcely knows.

But he still has his uses. He is a specialist among specialists, an expert on the Church, on morals and education, on spiritual welfare in short, the man who knows where to rub the oil into the joints of an overworked social body to make it function properly.

There is a shortage of priests in many churches. One is forced to consider new methods of pastoral care and church services, which might be conducted without the direct co-operation of the priest.

The Vatican Council has already included in the Liturgical Constitution provision for "word of God services" with sacramental action. And the Council discussion on the restoration of a lay diaconate which got very strong support, points in the same direction—relieving the priests of tasks of a social charitable and catechetical nature, which are not necessarily part of his duties even if he does bear the seal of consecrated priest.

The shortage of priests being such a serious problem, it must be realized how much the Church's administration relies on them. There is no reason at all why priests should function as archivists, book keepers, hospital administrators, registrars and cashiers, as long as important pastoral positions are not filled and not enough religious instruction is given in schools, quite apart from the fact that this instruction could quite well be given by laymen who have theological training.

Far too often one hears criticism from State and society in the forms of a reproach: "The Church should do something there."

If one asks the critics what they understand by "the Church", one discovers that they mean the clergy, the Bishops, the Pope—but never themselves, despite the fact that they are just as much a part of the Church. Indeed, as Pope Pius XII said, they are the Church!

The misunderstandings over the nature of the Church are very deep seated. It is regarded solely as a Church of the clergy, and this idea has strengthened with the centuries.

Like a thin red line drawn through the Council one can detect the wish of the Fathers—to awaken the conviction that the laity belong to the Church no less than the priests and Bishops, though the latter have special tasks and special

ranks.

If all baptized people make up the Church, and if the Church is "the principle of life in human society", then nobody who has been called to corresponsibility by virtue of his baptism and confirmation can fail to do his duty to his fellow men. For duty to ones neighbour and works of mercy were always the proof of Christianity.

In politics, which for the Christian is just as much a work for one's neighbour (because it must be a just and sane work), this was never so obvious as it is today. Living in the shadow of the threat that mankind can destroy itself, if it makes wrong use of the powers of nature which have been given it; living in the knowledge that the world is devided into various hostile camps; living in the knowledge of the population explosion and the demands of new and young States, we realize quite clearly that it is not sufficient to use the tools of diplomacy and politics correctly and politely.

We recognise that in dealing with human undertakings, there is the need for personal surrender and highly individual struggles for souls.

This then is the hour of the Christian laity, who are living in a world rapidly becoming more pluralistic and unpredictable, but who carry in their hearts the final certainty which has been revealed to them. Not that they ever hope for an earthly Paradise.

On the contrary, the Holy Gospel speaks of a catastrophic end of our world. But they know that this is not the most important thing. They know the limits to which human efforts can be stretched, and for this very reason they are prepared, within these limits, to do their work without counting on immediate success.

In its third session, the Council will probably discuss a document dealing with "the presence of the Church in the world today". This will deal soley with the action of the laity in State, society, social and cultural life.

It is obvious that in such a Council document it will not be possible to cover every aspect of the way in which Christians must carry out their task. This is because the distances between Christian races and nations have never been so great since Apostolic times.

There are people who feel that they are experiencing the evening of their history; others who are just about to step out along their paths and have simply no conception of how long the path will be or where it will lead them.

Under the circumstances, how can the Council give directives which will suit each and everyone, especially the laity in State and society. It will have to concentrate on the essentials on that which will apply to all zones and areas of development. Above all it must keep in mind the care for the salvation of souls.

Perhaps one could say that in the world of today with its fascinating dreams of cosmic conquests, but at the same time shaken by the thought of its own annihilation, there is nothing so valuable as the passivity of the Christian who does not forget that first and foremost it is the soul that counts.

Even in early Christian times it was the unswerving belief of a small minority that their existence and life of redemption was not of this world, but through this the whole world would be preserved and enlightened. This was also indicated by the Pope's words on the principle of life in society. To make this great truth shine out by formative actions the most important duty of the laity, especially today.

The children of Juda were exceedingly strengthened, because they had trusted in the Lord God of their fathers (2 Par. 13, 18).

Three Attitudes To The World

Bishop F. Sheen

THREE chapters are contained in the life of many, and each represents a different attitude toward the world.

The first is that of youth, in which the world is a beautiful pageant arranged for his amusement; a toy with which he can endlessly play and a servant who will minister to him. The baby soon discovers that he need only cry, in order to have the family run to his throne to administer to him. All things are his.

The same selfishness later on becomes more conscious. Joseph dreamed of bending sheaves and bowing planets orbiting around him; Alexander while only in his twenties, dreamed of conquering the world; Napoleon, as a young man, had a vision of a universal monarchy. A young dramatist came to Paris and stood one morning on the heights of Montmartre overlooking the city and said to a friend: "Look over there, down there in the valley, where the haze is thickest; there lies Paris. Today Paris does not know who I am, but it is going to know within 24 hours. The haze which has kept me obscured will vanish before my breath, and I shall become visible. I shall assume definite shape and begin to be somebody".

Years pass on and life turns pages to the second chapter, which is just the opposite of the first. Instead of the world being for us, it is now seen as against us. Instead of "the world owes me a living", we hear, "the world is against me."

At this stage of life, at first circumstances or "breaks", then, neighbors, friends, associates, fellow employees, and finally, even God, are blamed because dreams have not come true. The vision of the Dead Sea apple, which looked so fresh and lovely, now on contact is seen as full of disillusionment and ashes. As the Professor at the breakfast table put it: "A young soul feels within himself the power of a message: life reveals itself to him as an opportunity of service. In that sense, not in any selfish or ignoble way, he will enter into it and possess it, making his mark upon it for whatever aspect of truth or duty his eyes have seen. But perhaps he has to confront this hard fact—that if he has a mesage, the public are not very eager to hear it; if he has seen an ideal, the immediate effect upon his life is that of isolation: other men have seen things differently and he must walk alone." As Jacob of old said: "All things are against me."

Now there begins to be disappointment, and the shattering of early dreams. When the visions and ideals of youth are put to the touchstone of reality and become commonplace and monotonous, the world is always found to be a harder thing than we had thought. The ministry of active wonder is gone. Then, too, there comes the closed mind. The ready belief and faith of youth disappears, and there is a forgetfulness that God's great world rolls on.

But most important of all is the resentment against the world, the fight from it and its responsibility—sleeping tablets, the explaining away of a sense of guilt, the denial of responsibility, the attribution of failure to external circumstances. The increasing number of those who contemplate suicide is due to the resentment and bitterness against the world, which they thought would give them everything and in the end gave them nothing.

Next comes the third chapter, in which the world is seen in its true light, but only to those who have the gift of faith. Now they see that the world is not an easy path, but a way of the Cross, a school for educating and disciplining and

perfecting the deeper selves: "All things work together for good to those who are called to be saints."

Even the trials and disappointments of life seem like the darkness that was essential for making the diamond of light. The world is not a vale of tears, but a vale of soul-making. Now we begin to see "in this world you shall have tribulation", which means that we have to learn to pay for love. The earth is seen as a scaffolding up through which souls climb to the Kingdom of Heaven. When the last soul shall have climbed up through that scaffolding, then it shall be torn down and burnt with fervent fire, not because it is base, but simply because it has done its work—it has brought us back again to God.

ATTENTION, PLEASE!

We kindly ask our readers and benefactors to send their orders, renewals and press fund donations not to the editor, but directly to the following address:

REDEEMER'S VOICE PRESS, BOX 220, YORKTON, SASK., CANADA.

Used Postage Stamps Are Valuable

WHY?

* **They can help educate Redemptorist missionaries.**
* **You can share in the missionary activities of these priests.**

HOW?

* **Cancelled stamps, collected in large amounts, can be sold to stamp companies.**
* **Proceeds will be used to educate new priests.**

WHAT TO DO?

* **Tear stamp off envelope.**
* **Leave roughly ¼ inch border around stamp. (Too much paper lowers value of stamps, while a damaged stamp is worthless).**
* **Ask others to save stamps for you.**
* **All used postage stamps are valuable—Canadian, American, European, etc....**
* **Donations of albums will be accepted.**
* **When you have saved enough SEND TO:**

"STAMPS"

ST. MARY'S SEMINARY, YORKTON, SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
661 High Street,
Newark 2, N.J., USA.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. M. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, ч. 6.

Volume XXXVII, No. 6.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Небесний модель 1
Місячне Намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 3
Ідемо за Христом ..... Н. Д. 6
Наш Ювілят 8
Якщо Бога боїмося, то все буде гаразд
о. П. Голинський 10
За збереження нашої еміграції
о. Роман Ганас 12
Молимося, але замало! .. о. В. Зінько, ЧСВВ. 15
Долярн ..... Р. Мальківська 18
Чоловік і жінка ..... о. М. Шудло, ЧНІ. 20
Чеснота покаяння .... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 23
Хотів би ти знати? 24
Поїздка в Україну ..... о. М. Шудло, ЧНІ. 27

The Sacred Heart Of Our Lord 33
Living by the Holy Spirit . Kenneth Eberhard 36
Feast Of Sts. Peter and Paul
Rev. B. Tremba 38
Long Live Fr. Minya! 41
Are You A Hypocrite? .. M. Schudlo, C.SS.R. 42
To Know Christ Jesus 46
Sundays Of The Month .... Rev. B. Tremba 49
I'd Like To Know 52
My Trip To Ukraine .... M. Schudlo, C.SS.R. 55
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 57
Supreme Court Says Naturalized Citizens
May Live Abroad 59
John the Baptist 60
The Mission Of The Laity . Professor Roegele 61
Three Attitudes To The World
Bishop F. Sheen 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИПЕНЬ
1965
JULY
СЕРПЕНЬ
1965
AUGUST

REDEEMERS

Доглянь на нашу рідну Україну залляту кровю Братів Мучеників і спаси нас.

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ В ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 2-го ДО 7-го ЛИПНЯ

Головний день відпусту буде в НЕДІЛЮ 4-го ЛИПНЯ 1965 року. Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях від 2-го до 7-го липня 1965 року, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі та волю нашого многостражденного українського народу!

ПРЕСВЯТАЯ БОГОРОДИЦЕ СПАСИ НАС!

YORKTON will have its ANNUAL PILGRIMAGE this year from the 2nd to 7th of JULY. The MAIN DAY of the pilgrimage will be SUNDAY, the 4th. Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 2nd to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world and the freedom of the Ukrainian nation.

MOST HOLY MOTHER OF GOD, SAVE US!

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННІШИМ МИТРОПОЛИТАМ, АРХИЄПИСКОПАМ, ПРЕОСВЯЩЕННІШИМ ЄПИСКОПАМ ВИЗАНТІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО (ГРЕКО-РУСЬКОГО) ОБРЯДУ

Мир у Господі!

НА торжественному закінченні III періоду Вселенського Собору Ватиканського Другого Святіший Отець Папа Павло VI проголосив як обов'язуючі також постанови Собору відносно Східних Католицьких Церков (Decretum de Ecclesiis Orientalibus Catholicis). При цьому з найвищого його доручення Генеральний Секретар Вселенського Собору подав до відома, що Святіший Отець призначив два місяці часу на т.зв. vacatio legis, тобто на промежуток часу від хвилини проголошення до хвилини обов'язуючої сили тих постанов як церковних законів, щоби в тому часі вірні християни мали змогу пізнати зміст і обов'язуючу силу тих церковних законів. Одночасно Святіший Отець зволив уділити Патріярхам власть прискорити або припізнити той речинець, якщо на те є яка слушна причина.

Спираючись на 10-тій постанові Собору про те, що всі канони Собору відносно влади Патріярхів є важні також для Верховних Архиєпископів, що очолюють єрархію якоїсь частини Церкви, зглядно якогось окремого обряду, отже з титулу Верховного Архиєпископа признаного Святішим Отцем Папою Павлом VI для нас, і користаючи з власти даної Патріярхам відносно згаданого речинця, постановляємо й подаємо до відома, що в нашій католицькій Церкві византійсько-українського (греко-руського) обряду постанови Декрету Собору про Східні Католицькі Церкви входять в життя з Празником Благовіщення Пресвятої Богородиці, тобто з днем 25 березня 1965 (за старим стилем), або з днем 7 квітня 1965 р. (за новим стилем).

Ця наша постанова обов'язує всі наші Митрополії, Архиепархії, Єпархії, Апостольські Екзархати, Апостольські Візитатури, як також манастирі всіх наших Чинів і Згромаджень мужеських і жіночих, все духовенство і вірних.

Призиваючи найбагатшого Божого благословення для нашої Церкви, пересилаємо всім найкращі молитовні побажання з Рождеством Христовим і Новим Роком 1965.

Христос народився—Славіте!

Дано в Студитській Обителі в Кастель Ґандольфо біля Риму в день Празника Непорочного Зачаття ПДМ, 22 грудня 1964 (за ст. стилем).

✠ ЙОСИФ
Верховний Архиєпископ
визант. українського (греко-руського) обряду.

(Благовісник).

Бог промовив до жидів, як уводив їх до обіцяної землі, де матимуть всяке добро: "Уважай, щоб не забув ти Господа, свого Бога..., як наїсися доволі, набудуєш гарних домів і розгосподаришся!" (Втор. 8, 11-2).

В Успенні світу не оставила єси, Богородице!

о. В. Зінько, ЧСВВ.

СВЯТІШИЙ Отець Папа Римський, коли має торжественно виступити як голова Церкви та Христовий Намісник і Наслідник Св. Петра, то вбирається в корону, звану тіяру...

Такою духовною тіярою, не з золота чи срібла або дорогих каменів, але з нетлінної небесної слави, укоронував Господь і Церква рівнож Пречисту Діву Марію. Ця корона—це є її привілеї: перший—Непорочне Зачаття,—другий — Боже Материнство, а третій—це: Внебовзяття.

У тім останім привілею та догмі маємо такі складники: а) Марії розстання з цим світом було особливе; б) Вона отримала дар попереджаючого всіх воскресіння тілом; в) отримала врешті одночасно і призначену славу в небі!

1. Пречиста Діва особливим способом опустила цей світ

З охороненням від первородного гріха Мати Божа була і охоронена, цебто вільна від його наслідків, а перший між ними—це смерть.

Передвісником смерти — це **старість.** Фізично вона полягає в тім, як кажуть вчені, що клітини псуються, почавши від народження через отруту, що є в середині їх і поза ними (Мінот). Інші твердять, що людина затроюється від сироватки в власній крові, ще інші уважають, що брак рівноваги вітамінів приводить людину до старіння і врешті до смерти. Богомолець, визначний український біолог, приписує старіння завмиранню тканок, які в'яжуть елементи, призначені кормити клітини.

Яка б там причина фізична старости не була, то нам щоденний досвід вказує, що людина не прямує до колиски, але до могили. Наші прародичі ж мали в раю дерево життя, що його овочами мали себе тримати в вічній молодості, а Мати Божа мала в своїм лоні джерело вічного Життя самого Божого Сина.

Смерть же природно—це розлука душі з тілом. Коли душа перестає оформлювати тіло, тоді наступає розклад, і тіло переходить в порох, що з нього воно взяте.

Східні отці, почавши від перших християн, не називають смерти Марії, що була таки правдивою, властивою смертю, але тільки успенням.

З опущенням душі тіло Преблагословенної Діви далі трималося цілим і непошкодженим без ніякого прояву тління.

Отже Пречиста Діва опустила цей світ душею не зі старости, ні задля смерти, як кари за гріх, але була інша причина, що Мати Божа упокоїлася, уснула, а це, щоб наслідувати свого Сина Христа Ісуса, що направду помер, щоб теж до кінця показати свою покору, якою вона блискотіла все своє життя.

Успіння—це перехід Марії до неба, як був перехід Ісуса до неба в вознесенні.

Цей акт нагадує нам введення в храм і теж натякає на той тріюмфальний вихід Христа напроти Марії з рядами анголів і святих. Сам Син тепер взяв і ввів до небесного храму свою любу Неньку!

2. Отримала дар попереджаючого воскресіння

Тут не треба покликуватися на передання про цей факт, що Св. апостол Тома, спізнившись, просив ще раз побачити пречисте тіло Божої Матері, але нам сама наша літургія, в тропарі не тільки каже, що Мати переставилася з гробу та успення до Життя, але й подає **привілей чому:**

Як при народженні Христа Марія осталася дівою, так і при смерті вона осталася ненарушна тілом, нетлінна й ясна, що переставлена, взята чи впроваджена в славу Свого Сина до неба.

Отримала ж цей привілей ради Христа, бо Він став початком всякого добра для неї, але не без неї.

Найважнішим мотивом і аргументом на попереджаюче воскресення тіла—це Непорочне Зачаття—брак плями первородного гріха. І від нього, як ми співаємо на 9-го грудня "не **очищенна, но предохраненна** єдина от всего рода человіческаго", тим самим і не очікує Марія воскресіння з мертвих, якого всі люди під гріхом очікують, але наперед уже воскресла єдина з усього людського роду!

Марія не могла бути в гробі, бо він її не міг втримати, каже кондак свята, а це тому, що Марія—це **Мати Життя!** Як тоді Саме Життя цебто Христос дало б тривати в гробі і умертвлінні Своїй Матері найлюбішій?

Христос додна випив чашу терпінь, щоб ввійти в славу і Пречиста теж пила її з Христом разом її, тож і належиться їй рівночасно і нагорода і то невідкладна, як і оце нас ця третя догма Марії навчає!

Христос став в усім **до нас подібним, крім гріха.** Марія теж хотіла бути подібна до свого Сина на землі. Він воскрес і Він постарався про це безпроволочне воскресіння Матері Своєї!

Марія **перша дала місце** Ісусові на землі, то й годилося, щоб це місце в небі дав їй Ісус перед усіма людьми! Та ж Він на це пішов до неба, щоб нам місце приготовити! До приготовленого ж місця мусів взяти Пречисту і то вже повну тілом і душею разом! Цілою Особою!

3. Марія отримала повну свою славу в небі

Знаємо, що на землі Господь

уже прославив Пречисту, бо її тут Архангол Гавриїл назвав новною ласки.

Дух Святий на неї зійшов, той Цар небесний, то що допіру по смерті, по внебовведенні, краще кажучи!

Коли на землі люди ублажають Марію, почавши від Св. Єлисавети, то яку славу має в небі Пречиста Діва Марія? Мабудь ніхто з християн не має такого і так часто повторюваного гимну, як ми "Чеснішую Херувім і славнішую без сравнення Серафім..." Отаку то славу має Пречиста в небі!

У небі не тільки одна жінка з народу кличе: "Щасливе лоно, що тебе носило, і груди, що тебе кормили", але там всі хори ангелів і святих не тільки оспівують Агнця, але й Жінку одягнену в Сонце! Це ж Марія Діва!

Чи ж краще вже міг описати Св. Іван її, як: "І знамено велике видно було на небі—жінка одягнена в сонце, і місяць під стопами її, а на голові її вінець із дванадцяти зірок..." (Одкровення 12, 1).

* * *

Наші змінні частини співів на це свято, от як тропар і кондак пригадують нам, що Пречиста в небі про нас не забуває:

В успінні **світу не оставила,** як це ми бачимо і нині. Ті чудотворні місця і ласки, що їх ми стільки дістали, те все є печать цієї молитви, бо Марія не лишає своїх дітей.

Вона за нас **молиться** і то **невсипуще,** бо там, де є Марія, там вже ночі більше нема, ні заходу сонця.

Тими молитвами визволяє нас від **гріховної** смерти, як про це таки сам тропар каже.

Одночасно Марія Діва в посередництві є **незавідним нашим упованням.** І ми нині представляймо наші прохання, то вона нас вислухає.

Смерть мучеників—це різдво для неба, це для них уродини, а великі пани в такі дні великі бенкети справляють.

Марія нині великий бенкет і прийом готує, тому не тратьмо часу, а йдім до неї на послухання. Вона отримає чого тільки попросимо!

ПЕРШЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ В НЮАРКУ, Н. ДЖ.

23 травня 1965 р. в українській католицькій парафії в Нюарку, Н. Дж., Америка, відбулося перше Св. Причастя українських католицьких дітей. Після довгого приготування 62 дітей прийняло Св. Причастя під час Служби Божої.

Діти були приготувані до Св. Причастя Сестрами Василіянками, що навчають у школі Св. Івана Хрестителя. Приготування відбувалося в школі для тих дітей, що ходять до парафіяльної цілоденної школи. Для дітей, що не ходять до неї, приготування було кожної суботи. Преп. о. парох, Д. Лаптута, помагав Сестрам приготувати дітей до цього Причастя.

Це перше Св. Причастя мало відбутися дві неділі скоріше, але його відложено на 23 травня, щоб діти могли прийняти його в новопосвяченій церкві. Це посвячення відбулося в неділю 16 травня при великій участі парафіян і непарафіян.

Дві коротенькі проповіді помогли дітям належно прийняти вперше Христа до своїх сердець. Одна була перед Св. Причастям, а друга по Св. Причасті. По Службі Божій діти станули до спільної фотографії. Потім пані подали дітям снідання в шкільній залі.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ УЖИВАНО МОДЕРНИХ ЗАСОБІВ КОМУНІКАЦІЇ ДЛЯ ПОШИРЕННЯ ПРАВДИ, СПРАВЕДЛИВОСТИ І ЛЮБОВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на липень благословлене Святішим Отцем)

КОМУНІКАЦІЙНІ середники: преса, кінематограф, радіо й телевізія набирають в останніх часах великого значення. Це легко пізнати з численних промов, що їх виголосили папи й єпископи в останіх десятках літ. Новіші Святіші Отці дуже часто приймали на послухання тих, що займаються одним чи другим комунікаційним середником і наполегливо наставали, щоб вони вели своє діло в гідний і відповідальний спосіб.

На II. Ватиканськім Вселенськім Соборі дотепер Отці ухвалили між іншим дві конституції: одна відноситься до Церкви, а другий декрет говорить про комунікаційні засоби для широких верств суспільства. Ті комунікаційні засоби заслуговують на особливішу увагу тому, що вони могутньо впливають на публичне життя і виробляють публичну опінію. Вони є потужним оружжям, що їх можна вживати на добро й на зло. Ми можемо дуже боліти над тим, що їх так часто вживається зі шкодою для людства, хоча з другої сторони є нагоди, що їх можна вживати для добра з прекрасними наслідками, як приміром це було в часі паломництва папи Павла VI до святої землі.

На жаль більшість людей є наражена на погубний вплив тих комунікаційних засобів через їх негативне наставлення до релігійного й морального життя. Ті, що контролюють ці засоби, мають велику владу над людським сумлінням. Однак у чиїх руках є сьогодні та контроля? Чи вони мають у своїх підприняттях на цілі моральне добро й виховання суспільства? Як велике добро могла б осягнути Церква, якщо в поширюванні евангелії по цілому світі розпоряджала б тими всесвітніми середниками комунікації! Однак старання Церкви осягнуло б мало користи, якщо інші люди будуть уживати цих самих засобів у злих цілях і якщо суспільство було б неспосібне боронитися й захоронюватися перед шкідливими наслідками тих засобів, ужитих у злих цілях. Тут є широке поле діяльности, в якій миряни повинні брати живу участь.

Згаданих засобів повинно вживатися в добрий і відповідальний спосіб. Щоб попередити всі шкоди, що могли б бути для любови й справедливости, треба все пам'ятати, що всі люди мають право діставати повні й правдиві інформації, і то подавані так, щоб був збережений моральний рівень. Всі інші справи й приписи, включаючи в тім і штуку, повинні бути підпорядковані моральному законові. А що публична опінія є так могутня і так залежна від тих комунікаційних середників, то кожний повинен уважати це за обов'язок припильнувати, щоб та опінія була формована після правих засад. В уживанні тих середників повинно бути виключене не тільки те, що є зле, але й це, що на-

рушує християнське почування скромности й уміркованости. це є те все, на що повинна вважати кожна одиниця, зокрема батьки. Це є їх обов'язок сумління.

Всі, що послуговуються тими засадами, чи то в політичних, чи економічних, чи артистичних цілях, повинні вважати на загальне добро й публичний авторитет, і не тільки, щоб не допустити до того, щоб загальне добро наражати на яку шкоду, але також, щоб попирати й впрост причинитися до загального добра. Тому так важливим є заохочувати до продукції католицьких фільмів, представлень і публікацій добрих творів.

О! коби можна впливати на добре й здорове виховання і тренування тих, що в майбутності будуть контролювати пресу, радіо, телевізію, кіна, і тих, що будуть у тих установах зайняті!" Ті всі середники самі в собі не є злі й не було б жадного страху їх відповідно вживати. Навпаки є слушні причини сподіватися, що вони були б тоді джерелами великих дібр для людського роду.

Просім про це Пресвяте Серце Христове через заступництво Непорочного Серця Марії.

Місійне намірення: За сповнення постанов Собору в місійних країнах.

* * *

ЩОБ ЗМАГАННЯ УСУНУТИ ГОЛОД У СВІТІ ОПИРАЛИСЯ НА ХРИСТИЯНСЬКИ ЛЮБОВІ І В ТОЙ СПОСІБ БУЛИ БІЛЬШЕ УСПІШНИМИ

(Наміреня Апостольства Молитви на серпень благословлене Святішим Отцем)

Часто чуємо, що в світі є голод, але мало хто знає, що сьогодні в світі є більше як 50% всього населення, що голодує. Щогірше, рівночасно з тим, що так багато людей терпить голод з усіма його жалюгідними наслідками, є в світі велика обильність споживчих середників, що їх в нечесний спосіб могутні цього світу розподілюють.

Голод у світі постійно росте, бо збільшається населення землі. Вправді Бог дає досить споживчих засобів, вистачальних для всіх мешканців землі, та на жаль розподіл тих дібр далекий від справедливости. Держави мають досить багатств і гроша, щоб зарадити голодові; на жаль кілько витрачують в компетиції, перегонах у зброєнні, у дослідах над таємницями надземських простопрів!

Питання голоду в світі не можна розв'язати голословними виразами співчуття, або доривочними грошевими допомогами, а ще менше недозволеними середниками, щоб на світі було менше людей. Далеко ліпше є запевнити, щоб ніхто не голодував, чим давати потребуючим споживчі уділи.

На світі є досить поживи, але її не розділюють справедливо. Крім цього наша земля має величезні засоби, що їх можна використати, вживаючи модерних технічних середників в управі землі. Питання голоду в світі треба розв'язувати, вживаючи наукових методів: потребуючі країни потребують не так грошевих запомог, як техніків, досвідчених робітників, що спішили б їм з поміччю, вживаючи всіх модерних винаходів, застосованих у рільництві, промислі і т.д. Питання голоду в світі треба розв'язувати на міжнародніх основах з виключенням вузького націоналізму, самолюбного бажання використання недорозвинених країн і супремації панування над ними. Певно, треба забезпечити економічну й торговельну свободу поодиноких країн. Однак не можна позволити на те, щоб одна країна організувала свою господарку без відповідної уваги на потреби та права другої країни.

Щоб поборювати голод треба застосувати батьківське наставлення щодо убогих країн, помагати їм торговельними пожичками, давати їм досвідчених техніків і всіма засобами заохочувати їх, щоб самі старалися про піднесення добробуту своєї країни. Треба мати велику вирозумілість і добру волю, коли ходить про уділення помочі, розподіл різних засобів убогим країнам, а також коли розходиться про експлуатацію, використання нових джерел добробуту, природних багатств недорозвинених країн.

Одним словом треба великої християнської любови, що загрівала б серця всіх і спонукувала б їх в надприроднім дусі вжити всіх засобів, що їм Бог повірив, щоб поборювати голод у світі. Це сам Христос терпить голод у поодиноких членах людської спільноти. Страшна мара голоду взиває всіх, щоб показати ділом правдиву християнську любов.

Христос каже: "Я був голодний і ви мене накормили." Просім Христа-Чоловіколюбця через заступництво Непорочного Серця Марії, щоб усі це зрозуміли й помагали нещасним голодуючим ближнім.

Місійне намірення: Щоб семінарії виховували добре освічених і праведних священиків, які могли б послужити потребам свого народу.

Вересень: Загальне наміренння: Щоб християни читали й розважали Святе Письмо за навчанням Святої Церкви.

Місійне намірення: Щоб місцеве духовенство працювало гармонійно з місіонерами, які приходять з інших країн їм помагати.

Господь отак промовив до Мойсея: "Присвяти мені кожного первенця!" (Ісх. 13, 2). Жиди мали присвячувати Богові своїх первенців як вияв вдячности за те, що Він пощадив жидівських первенців тоді, як звелів анголові впродовж одної ночі вибити всіх єгипетських первенців за те, що Фараон, погорджуючи Божим приказом, не хотів випустити з неволі вибраного народу (Ісх. 13, 12-16).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дата на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редакторя не відсилають незамовленних артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ЛІТУРГІЙНІ ЗМІНИ

ЛІТУРГІЙНІ зміни... Багато в нас про це говорять і пишуть, при чому немало є протестів проти самовільних змін, зроблених на власну руку. Сподіваємось, що читачі "Українських Вістей"—духовні і світські—з цікавістю і користю прочитають нижчеподані авторитетні вияснення Преосвященнішого архиепископа Кир Івана (Бучка), голови міжепархіяльної літургічної комісії.

* * *

* На цю пору в нас багато дискусій, часто палких, на тему літургійних змін. На жаль, не обходиться без непорозумінь про суть справи, про засяг компетенції єпископів і т.д. Чи можна б просити Вас, Преосвященніший Владико, подати "Українським Вістям" декілька вияснень?

Відповідь: Справи, про які питаєте, були широко з'ясовані в спільному пастирському посланні українських католицьких Владик з 12 листопада 1964. Головні відповіді вже подані там.

Вселенський Собор зробив великі зміни в латинському обряді, і вони самозрозумілі. Багато народів тепер виходять на шлях самостійного життя, розвиваються. Народи ті нічого спільного не мають з літургійною мовою Заходу. Собор, що його скликав бл. п. Папа Іван XXIII, мав на меті обнову церковного життя. Однак показалось, що обнова церковного життя неможлива без обнови Літургії. Єпископи місійних теренів почали домагатись літургійних змін, живої мови в богослуженнях тощо. Тут треба зразу додати, що в латинській Церкві здавна велась підготова до літургійних змін. У західньоевропейських країнах, передусім завдяки венедиктинським ченцям, від довшого часу був і діяв т. зв. літургійний рух. Тому в латинському обряді легко було вирішити літургійні зміни. Вселенський Собор, як відомо, дав конституцію про Літургію. Тепер показується, що зміни вирішуються легко, але впроваджуються не так легко. У Франції й Німеччині тут і там є рух проти живої мови; є домагання зберегти давню латинську мову. Цього року на сам Великдень у деяких місцевостях Німеччини відправляли по-латинському. Ці приклади повинні бути пересторогою також для нас.

* Це хіба не значить, що принцип живої мови буде заперечений?

Відповідь: Очевидно, що ні. Жива мова—принаймні в деякому обсязі—це рішення Вселенського Собору. Собор говорить про "повну й діяльну участь" ("плена ет актуоса партіціпатіо") у Літургії. Така участь неможлива без живої мови.

* Які на Вашу думку, Владико, виникли в нас непорозуміння на тему літургійних змін?

Відповідь: Вселенський Собор дав загальні напрямні про літургійну обнову і впровадив зміни в латинському обряді. Тому зовсім фальшиво дехто з нас сподівається чи й намагається впровадити ті самі зміни в українському обряді. Це перше непорозуміння. Є ще й

друге. Воно відноситься до нашої міжепархіяльної літургічної комісії. Вона не є наслідуванням подібних комісій, що діють у різних країнах латинського обряду після проголошення документу Собору про Літургію.

* Поки рішення про зміни в українському обряді не будуть остаточно випрацьовані й офіційно проголошені, нікому не вільно робити ніяких змін. Чи так?

Відповідь: Так, нікому—повторюю: нікому—не вільно робити будь-яких змін на власну руку. Це було ясно сказане також у спільному пастирському посланні. Літургія—це душа Церкви, а не якась другорядна річ. Ніхто не має права впроваджувати зміну мови; ніхто не має права впроваджувати будь-які скорочення. Напр., у Канаді Вінніпегський синод свого часу запропонував ряд змін, однак той синод досі не був затверджений Апостольським престолом. Тому всі ті зміни покищо є тільки проектом, а ніяким законом.

* Як працює міжепархіяльна літургічна комісія?

Відповідь: Від 1929 року шість років під моїм проводом працювала міжепархіяльна комісія. В той час були значні розходження між двома течіями: т.зв. східною і т. зв. західною. Після довгих студій, з наказу Апостольського престолу, ми стали на єдино правильний шлях, себто шлях східної традиції в її українській формі, себто Києво-могилянської традиції. На наше прохання Апостольський престіл видав нам літургійні книги та Устав богослуження. Нікому не вільно ні в чому відхилятись від Служебника та Уставу богослуження, виданих верховною владою Церкви.

Теперішня міжепархіяльна комісія, складена з представників усіх наших епархій та екзархій, продовжує працю попередньої комісії відповідно до нових потреб. Головою комісії є я, як колишній львівський єпископ-помічник, а секретарем—о. д-р Мирослав Марусин. Блаженнішому первоієрархові Йосифові, як верховному архиепископові, належить керівництво літургійними справами цілої Церкви українського обряду; все ж на його бажання я далі залишаюся головою комісії. Комісія почала працю в листопаді 1963 року. Ми одержали багато проектів: офіційних—від окремих епархій і приватних—від окремих людей. Також з України деякі священики прислали нам свої уваги.

* Що вирішено дотепер?

Відповідь: Ми передусім за пляновe впровадження живої української мови в церковні богослуження. Покищо українською мовою будуть лише: Апостол і Євангелія в неділі і свята, Вірую, Отче наш і молитва перед св. Причастям. Це, очевидно, аж тоді, коли тексти українських перекладів будуть апробовані Апостольським престолом і проголошені. Маємо також плян впровадити українську мову і в деякі частини Требника і скоротити Чини хрещення і миропомазання, шлюбу і похорону.

* Вибачте, Преосвященніший Владико. Ви кажете: "впровадження живої української мови". Інакшої живої мови комісія не бере до уваги?

Відповідь: Ми беремо до ува-

ги тільки живу українську мову.

* З Едмонтонської єпархії, на скільки нам відомо, був поданий проєкт, щоб священики і черниці молились з українського Часослова. Яка надія для цього проєкту

Відповідь: Знаю про цей проєкт. Він цікавий і корисний, бо всім священикам і черницям дасть, крім молитви, також щоденний зв'язок з українською мовою. Можливо, що вдасться здійснити і це.

* Як практично ведеться праця над перекладами і пляновани скороченнями?

Відповідь: Над цим працює окрема комісія знавців, складена з літургістів і мовознавців. Секцію літургістів очолює о. д-р Мелетій Соловій ЧСВВ, а секцію мовознавців—проф. д-р Василь Лев. Вислід своєї праці комісія знавців подасть на рішення компетентній церковній владі.

* Чи комісія перекладачів літургійних текстів не могла б користуватись готовими українськими перекладами Української Православної Церкви? Чи не можна б шукати взагалі офіційного домовлення в цій справі?

Відповідь: Було б, без сумніву, дуже корисно, щоб, напр., щоденні молитви українською мовою були однакові як у католиків, так у православних. Щодо текстів богослужень, ця справа мусіла б бути ще предметом спільних нарад. Українські католицькі Владики вислали великодній привіт українським православним Владикам. Маймо надію, що спільна любов до Христа і до рідного народу принесе взаємне наближення і співпрацю.

(Українські Вісті).

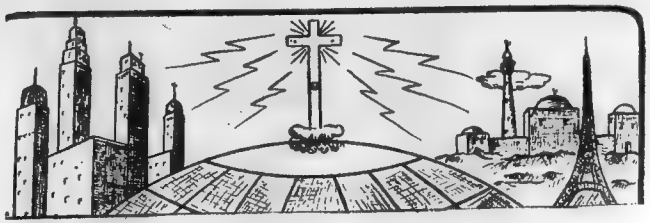

Церква і модерний світ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ДРУГИЙ вселенський ватиканський Собор намагається пристосувати Церкву до модерного світу цебто так представити навчання Христа і Його Церкви, щоб модерна людина 20-го століття могла легко зрозуміти навчання Святої Євангелії та прийняти його без великих і зайвих труднощів. Це ж пристосуваня—це не те саме, що прийняття духа світу. Пристосовувати засади Євангелії до модерних часів, в яких працюємо над спасінням душі, —це не те саме, що приймати засади світу і приноровлюватися до духа світу. Подібне пристосуваня було б зрадою Христа і зневагою Бога, бо Св. Яків каже: "Хіба не знаєте, що дружба світу—це ворожнеча проти Бога. Отож хто хоче бути приятелем світу, той стає Божим ворогом" (Як. 4, 4).

Дух світу це ментальність і світогляд світовиків, які ходять у темряві, тому що не пізнали або відказуються пізнати Христа, бо Він і Його Євангелія невигідні для них. Це світ тих, що не дбають про душу і Бога, це світ людей, які так задивилися в землю та її добро, що не хочуть бачити неба і думати про позагробове життя по смерті. Це люди, що ходять у духовній і моральній пітьмі, проти якої Св. Павло перестерігав християн у Римі:

"Ніч проминула і день наблизився. Відкиньмо отже вчинки темряви і зодягнімось у зброю світла. Як день, то поводімся чесно, не в обжирстві та п'янстві, не в перелюбі та розпусті, не в сварні та заздрощах, але зодягніться в Господа Ісуса Христа і не дбайте про тіло, щоб задовольняти його похоті!" (Рим. 13, 12-14).

Дух часу не мусить бути доконче духом світу. Коли Церква намагається застосувати своє навчання до духа часу, то вона під цим духом розуміє погляди, почування, прагнення і спосіб діяння модерної людини. Отак понятий дух часу не є ні повним світлом, ні повною темрявою. Він має свої небезпеки, але й свої користі і добрі нагоди. Дух часу неодмінно впливає на спосіб людського думання і життя, тому не дивниця, що Церква намагається зрозуміти цього духа і використати його, щоб християни могли краще розуміти Христа і Його навчання в цім дусі і так легше застосовувати Христові засади до щоденного життя і праці, бо люди спасаються в тім часі, в якім проживають, а не минулім чи майбутнім.

Як християни проживають і трудяться в світі, так і Церква живе і працює в світі для спасіння людей. Церква — це Христова Обручниця і Його Містичне Тіло, якого всі охрещені душі є членами, бодай у теорії. Як Божа установа Церква є одночасно видимою і невидимою організацією, що її основав Божий Син для спасіння душ. Складаючись з людей, Церква є видимою в світі організацією. Ця видима сторінка Церкви, цебто її канонічний кодекс, єрархія, парафіяльні доми душпастирів, канцелярії єпископів і Папи можуть бути для декого такі важні, що він не бачить у ній нічого тільки світську, подібно до держав інституцію.

Церква живе і працює в світі, тому вона мусить бути видима, бо інакше люди не знали б, де шукати за нею. Церква проникає світ і громадянство. Вона є повною і досконалою інституцією, тому що має всі потрібні засоби, щоб осягнути свою ціль цебто вести людей до спасіння. І саме тому, що Церква існує в світі поруч земських держав і її члени є заразом громадянами держав, суперництво, конфлікти і часом війна є майже неуникнимі, як це бачимо в її історії, бо либонь нема нічого тяжчого в світі ніж втримувати здорову рівновагу між Церквою і держа-

вами. Навіть тоді, як обидві сторони заключають угоди-конкордати, все таки рідко повна гармонійність дії панує між ними. Хіба не знаємо в історії фактів, коли нові конфлікти з'являлися в житті народів зараз таки, як тільки укладено угоду між Церквою і державою? Інколи ці конфлікти бувають скриті і приховані, часом вони незначні, але інколи ці конфлікти нагальні і трагічні.

Христова Церква вже існує сливе двадцять століть, і цей довголітній досвід наявно виказує, що мирне співжиття і рівновага між Церквою і державою майже неможливі, бо історія свідчить, що рідко коли існував гармонійний мир між ними. З історії Церкви видно, що часом держава накидалася на Церкву в різних країнах світу, з часом церковні чинники намагалися здобути зверхність над державою. Християнство завжди терпіло на тім, не зважаючи, чи Церква і держава були злучені або зовсім віддільні. Гармонійна ж сполука обидвох бувала завжди небезпечна, бо в часах подібної 'гармонійної сполуки' Церкви з державою годі розпізнати, хто чиїм був рабом, Церква держави, чи держава Церкви, чи це Церква панувала над світом або світ панував над Церквою.

Славний французький письменник Павло Клодель отак висловився про взаємини між Церквою і державою: "Взаємини між двома (цебто Церквою і державою) були завжди трудні, часто лихі, інколи можливі, але ніколи досконалі, відколи християнство зробило різницю між духовною і мірською владою. Дві можливості завжди існували: або Церква підчиниться світській владі і стане одним з державних департаментів, або Церква підчинить собі державу, даючи священикам одночасно мірську і духовну владу. З поступом історії до остаточної цілі людство пошукує шляху між цими двома небезпеками, Сціллою і Харибдою політики".

Історія візантійського і російського цезаропапізму, який підчиняв собі Церкву, приніс Христовій Обручниці безчисленні лиха, бо імператори рядили Церквою, зазначували патріярхів і скидали їх, не дивлячись на добро Церкви і душ, але на власні політичні інтереси держави, якою панували. Щось подібне бувало і тоді, коли на Заході Папство дійшло до такого престижу, що панувало над королями, зазначувало і скидало володарів з престолів, як це було за Папи Іннокентія III. Тоді деякі "теоретики' прямо твердили, що Папа мав подвійний меч, духовний і дочасний, небесний і земський, цебто владу над Церквою і державами, бо він—представник Ісуса Христа на землі. Історія виказує, що так одне, як друге наставлення накоїло Церкві дуже багато лиха, викликаючи почуття рабства під цезаропапізмом і антиклерикалізмом під пануванням чи надмірним вмішуванням церковних чинників у мірські справи держав і народів.

Цей конфлікт між Церквою і державою походить з розрізнення між двома владами, церковною і світською, Церквою і державою. Цього ж конфлікту не було в поганських державах і в теократичнім Ізраїлі, коли він був незалежною державою, хоч співжиття теж не завжди було рожеве, бо з Біблії видно, що в Ізраїлі теж були конфлікти між царями і пророками чи священиками жидівського народу, в яких пророк Ісая помер як мученик за спротив безбожному цареві Манассії.

Щоправда в поганських державах, загально кажучи, не було цих конфліктів, бо царі були заразом або найвищими священиками, як це було в Римі, або коли жреці були відмінні від королів, все таки вони були державними урядовцями. Якщо римляни зайняли якусь країну, де були відмінні від римських божки, то вони вводили до свого пантеону цих чужих божків і так лучили новий культ і його божків зо своїми. Як християнство стало сильно зростати, то римський сенат був готовий навіть Христа зачислити між божків і поставити його статую в пантеоні, але справу відкинено, бо Христос був заздрісним 'богом' тому, що не хотів поруч Себе признати інших божків!

Христове навчання виразно зазначує, що в світі є два 'відмінні світи', Божий і людський, Церква, духовна Божа інституція, і держава, людська інституція: "Віддайте кесареві те, що належить до кесаря, а Бобові те, що належить до Бога!" (Мт. 22, 21). Церква на землі займається Божими справами, тому вона представляє Бога. Завдання Церкви і держави не погоджуються та не покриваються, бо Христова Церква займається духовним добром людей і голошенням Божої правди, а держава найперше має дбати про дочасну забезпеку і добробут громадян. Як для Церкви матеріяльні справи є тільки другорядними, так духовні справи є другорядними для держави.

Відділяючи духовну сторінку громади від політичної, Церква деяк поділила громадянство, через що часто повстають поділи і непорозуміння між християнськими народами держав. Існування Церкви і держави в тім самім народі і громадянстві з відрубними юрисдикціями і владами рядити людьми часто витворює конфлікти в людських сумліннях вірних, які інколи не знають, кого мають слухати, державних урядовців чи священиків. І досіль не вдалося полагодити задовільно цього конфлікту. Кожна людина в християнськім громадянстві має дві батьківщині, Церкву і державу, подвійні закони, церковні і державні, і подвійних провідників, державних урядовців і священиків-єпископів. Воно ж не завжди легко бути добрим християнином і добрим громадянином.

І саме через цей сповидний чи дійсний невпинний конфлікт між Церквою і державою деякі нехристиянські або плитко-християнські володарі і політики намагаються підневолити Церкву державі, щоб завести одність діяння і думання між громадянами, покликаючись навіть на слова Спасителя: "Ніхто не може служити двом панам!" (Мт. 6, 24).

Французький політик Прудон (1809-65) признає, що Церква і християнство привернули світові духовний елемент, що був затратився в часах поганства, що вони не потрапили поєднати Церкви і держави. Інші

письменники не вагалися оскаржувати Церкву за те, що вона внесла роздор між християнством і громадянством. Автор Кайля питається, чи не було б краще для світу, якщо б одна з цих установ поглотила другу, Церква державу або держава Церкву, бо тоді зник би конфлікт між цими двома інституціями, і життя людей стало б менше ускладнене!...

Не тільки світовики так думають. В Церкві не бракувало й католицьких богословів і каноністів, що так само думали, заявляючись за злукою двох влад в одній особі, бо існування двох досконалих організацій —Церкви і держави, видавалося їм ненормальним з'явищем. Хто ж мав би мати в собі **два мечі**, світський і духовний? На їх думку ця подвійна влада над Церквою і державою мала б належати до Папи, Христового намісника на землі, бо він є головою і провідником кращої організації, цебто Церкви.

Це правда, що поєднання двох влад в одній особі упростило б справу і може усунуло б деякі конфлікти між світською і духовною владою бодай у теорії. Проте слід спитати себе, чи воно можливе або навіть побажане в практиці? Не всяке упрощення є завжди корисне для людини, світу і людства.

Людина — це сотворіння, що складається з духа і тіла, цебто в цій істоті існує душа і звіря. Як іде про тіло, то людина живе на землі, де має розвиватися. Проте у ній є теж дух, що іде поза землю і видимий світ, і цей факт є джерелом конфлікту, бо людина живе тілесним і духовним життям, проживаючи для вічности на землі.

Божественний Спаситель, хоч міг, все таки не усунув існування держав зо світу. Він тільки створив новий, духовний світ: "Хто пробуває в Христі, той є новим сотворінням. Старе минуло, нове настало" (2 Кор. 5, 17). Цей новий духовний світ не змінив громадської природи людей, ані не усунув умовин, в яких люди проживали перед Його приходом на світі, і на це завжди покликувалися всякі безвірки: "Де той обіцяний Його прихід? Відколи бо батьки поснули (померли), все перебуває так, як було на початку сотворення" (2 Пет. 3, 4).

Назовні воно дійсно так є, бо поки живемо на землі, поти не перестанемо бути людьми, громадянами держави і членами Церкви. Християнин, проживаючи в державі, є заразом громадянином нового світу, Церкви, яка трудиться над тим, щоб завести своїх вірних до вічного щастя в небі.

Закладаючи Церкву, Христос заложив духовне Царство, як Сам заявив Пилатові, коли жиди оскаржили Його, що намагався бунтом проти римського імператора визволити Палестину і стати над нею царем: "Моє Царство не з цього світу" (Ів. 18, 36).

Церква була завжди свідома, що вона незалежна в своїх духовних справах від держави, і тому не рідко обороняла цю свободу мучеництвом своїх дітей, як і сьогодні чинить в Україні. В цій боротьбі дух християнської свободи, що Христос приніс на землю, завжди перемагав зусилля тиранів, які силкувалися вчинити християн своїми рабами, хоч вони самі часом теж звали себе християнами.

Церква змагалася і буде завжди змагатися з тими, що намагаються позбавити її або своїх громадян Божої свободи, і тому вона є найсильнішим заборолом свободи в світі. Другий ватиканський Собор врочисто і перед цілим світом має проголосити свободу людського сумління, що не може бути безкарно ніким насилуване. Церква навчає людей бути вільними і помагає їм стати такими, хоч бували випадки в історії Церкви, що заперечують це, але це радніше винятки, а винятки потверджують правило. Ці винятки хіба підкреслюють те, що люди є завжди людьми, навіть тоді, як виконують духовну владу і мали б захищати свободу інших. Ренан каже: "Нема непорочної історії".

Існування дійсної свободи вимагає існування двох віддільних влад, щоб на випадок насилля державою гноблена людина мала куди звернутися за обороною. Цю ж оборону люди знаходять в Христовій Церкві, що є Божою установою, яка включає в собі всі народи, але водночас перевищає їх усіх. Вона є заборолом проти цезаропапізму, що буде завжди тиранією в політичній ділянці і гнобителем у духовній. Свобода ж голошена Церквою в імені Христа—це заборола проти надужиття держав і їхніх керівників, бо своїм навчанням Церква обмежує владу дочасних володарів. Коли ж якась частина Церкви відлучиться від найвищого церковного проводу цебто Папства, то вона скоро стає підвладною держави, бо нема кому боронити її незалежности навіть у духовних справах.

Церква не тільки навчає людей бути свобідними Божими дітьми, але й заразом є архитектом односте між християнами, бо в ній нема різниці між расами, культурами і вдачами людей і народів. Вона є духовною Матір'ю для цілого відкупленого людства, за яке Божий Син пролляв Свою Кров на хресті: "Це Бог через Христа примирив Собі світ, не враховуючи людям їхніх переступів" (2 Кор. 5, 19). Отак в Христі повстала духовна і надприродна одність всього людства: "Хіба Бог тільки Бог юдеїв, а не поган? Авже ж і поган", каже Св. Павло (Рим. 3, 29). Цю ж духову єдність поодинокі люди і народи знаходять у Церкві, що побудована на скелі Св. Петра і його законних наслідників. В цій Церкві вони стаються братами і сестрами Христа і через Нього повертаються в Божих дітей. Отак витворюється в них почуття односте через Святого Духа, що мешкає і діє в їх душах. Через те індивідуальний чи національний, від нікого незалежний 'християнізм'—це щось непонятне і істотно противне замірам Христа, який так гаряче перед Своєю смертю благав Свого і нашого Небесного Отця, щоб одність панувала між Його земськими послідовниками.

Св. Павло, говорячи про колишню ворожнечу, що панувала між жидами і поганами, каже: "Пам'ятайте, що колись... ви були без Христа..., без надії і без Бога в цім світі. Тепер же в Христі ви... стали близькі Христовою Кров'ю...," бо через Нього маємо доступ до Отця в однім Дусі... На Ньому вся будівля міцно споєна, росте у святий храм у Господі.

На Нім ви теж будуєтеся разом на помешкання Бога в Дусі" (Єф. 2, 11-12). Отак Христос відкупив всіх людей, щоб стали громадянами Його Царства в Церкві.

Христова Церква—це осередок і підвалина одности, що повинна панувати між Божими дітьми. На жаль покищо цієї одности нема, бо народи, ба й навіть християни сильно поділені між собою. І саме тому деякі скептики насміхаються з Церкви, твердячи, що її мрія про одність—це доказ, що її провідники не знають світу, бо подібна мрія—це фантазія. Ми ж не дивимося так на цю справу, бо віримо в засаду: "Те, що неможливе для людей, можливе для Бога". Це правда, що покищо Церква не годна нічого більше чинити для народів, як тільки злагіднювати конфлікти і намагатися мирити тих, що розсварені та воєнно настроєні. Вона не годна усунути зо світу всіх причин тертя і конфліктів, бо ці конфлікти невпинно відновляються. Проживаючи в Христі через Божу ласку, ми бачимо їх, бо живемо теж у світі.

Покищо світ ще не осягнув своєї досконалости, бо ще вповні не розвинувся. Він є в стадії розвою, так духовного, як матеріяльного. Подібний стан включає в собі можливість конфліктів. Проте ці конфлікти не повинні вести людства до самогубної війни і знищення світу, як це признають навіть ті, що не признають Христа. Св. Павло натякає на те, що конфлікти будуть тривати "аж поки ми всі не дійдемо до єдности в вірі й до повного пізнання Божого Сина, до мужеської досконалости, до міри повного зросту повноти Христа" (Єф. 4, 13). Конфлікти аж тоді зникнуть і настане одність між народами, як людство стане зрілим цебто дорослим, а це може забрати ще дуже багато часу. Покищо досконале людство —це тільки мрія, але це здійсним мрія, а не утопія. Отак покищо живемо надією цебто мусимо терпеливо ждати, працювати над собою і молитися Богу, Батькові людства, щоб допоміг Своїм земським дітям осягнути цю одність і злучений з нею мир, бо другий вибір—це божевільний гін до атомного пекла і самознищення. Тут кожен християнин має своє завдання, хоча б яке незначне було воно, бо ми всі зобов'язані помагати світові і людству розвиватися так, щоб вкінці народи стрінули Христа і прийняли Його як свого непомильного Провідника до мира і до спокою на землі та до вічного щастя в небі. Св. Августин осуджує тих, що бажали б 'відректися' світу, лишити його власній долі і не журитися ним, як вони самі будуть віддаватися 'духові' на самоті. "Дехто каже: 'Мені вистачає в сумлінні почитати Бога і поклонятися Йому. Пощо мені ходити до церкви і стрічатися з іншими християнами?' Такі бажають одежі, але не хочуть робити її з матеріялу".

Осуд подібних самолюбів і песимістів вповні оправданий, бо чому б Спаситель велів усім Своїм послідовникам молитися "Нехай прийде Твоє Царство", якщо б настання такого царства було б неможливе чи нездійсниме? Пощо молитися за якусь утопію? Хіба Христос міг би наказувати нам чинити те, що Він як Бог знає, є неможливе? Молимося за з'єднання всіх у Христі, бо людина, яка відділяється від братерства з іншими, згодом непомітно віддаляється від Бога і починає 'почитати' себе саму, свою працю, інтереси, тощо. В Христовій Церкві все пригадує людям, що ніхто не повинен бути самолюбним відлюдком, навіть той, що з покликання до самоти стає єремітом, бо навіть така людина на самоті не сміє забувати своїх братів і сестер, які страждають і трудяться в вирі бурхливого світу. Через це навіть правдивий єреміт не хоче тільки себе спасти. Своїми молитвами, саможертвою і покутою він виблагує Божу ласку для інших, щоб і вони змагали туди, куди він намагається дійти, бо здає собі справу з того, що Христос бажає спасіння всіх.

Я НЕ ВІРЮ В ПАПСТВО, БО СВЯТЕ ПИСЬМО НЕ ЗГАДУЄ ПРО ПАПІВ, І КІНЕЦЬ!

"Я християнин, і думаю, що навіть добрий, але не признаю Папів, бо ніде не стрічав про них згадки в Св. Письмі. Папство—це видумка Римської Церкви. Що ви скажете на це?"

* * *

Нас не дивує ваше твердження, бо ви неодинокі, що так думаєте та говорите. Є багато так-званих християн, що відкидають не одну річ з навчання Спасителя, от хоча б сповідь, Св. Причастя, нерозривність подружжя, священство, і при тім звуть себе "визнавцями" Св. Євангелії. Як же ж іде про Папство, то ми радили б вам прочитати собі обширну книжку о. М. Щудла, ЧНІ. "Папський примат і Східня Церква", що появилася в 1959 р. Там знайдете повно доказів, які при добрій волі легко переконають вас, що Святі Отці Східньої Церкви інакше думали та дивилися на Папство ніж ви і подібні до вас християни.

* * *

Загал некатоликів не любить Папства та твердить, що Папство — це людський винахід, щоб вчинити Христову Церкву диктаторською. Такий погляд не згоджується ані зо Св. Письмом, ані з християнським переданням.

Уряд найвищого Пастиря в Церкві установив Сам Божественний Спаситель, як промовив до Петра: "Ти—скеля, і на цій скелі Я побудую Свою Церкву, і сили пекельні не переможуть її. І дам тобі ключі від Царства Небесного, й що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небі, і що ти розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небі" (Мт. 16, 18-19).

По воскресенні Христос виразно наказав Петрові займатися всім відкупленим людством: "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16).

Цим наказом Спаситель зобов'язав навчати людей Божого Закону, вияснювати трудящі та провадити їх до вічного спасіння. "Ти ж... зміцняй своїх братів!" (Лк. 22, 32).

Кожна організація потребує одного найвищого провідника, бо без одного проводу не було

б у ній порядку. Було б дивно, якщо б Христос, який найкраще знає уломну людську природу, не був дав Своїй Церкві одного проводу, щоб запобігти роздорам і непорозумінням. Спаситель це вчинив, як доказують повищі тексти Св. Письма. Петро є видимим Головою Церкви, бо представляє і заступає невидимого Голову, Христа Спасителя.

По смерті Петра його законні наслідники перебрали його владу найвищого Пастиря. Це —Папи. Основник Церкви виразно заявив, що Св. Дух буде навіки з наслідниками Петра: "І вблагаю Отця, щоб дав вам Утішителя, щоб повік пробував із вами" (Ів. 14, 16). Дальше Христос каже: "Отче, як Ти послав Мене в світ, так і Я послав їх у світ. Я жертвую Себе не тільки за них, але й за тих, що ради їхнього слова увірують у Мене" (Ів. 17, 18, і 20). Отож Папство установлене не тільки для сучасників Апостолів, але для всіх тих, що до кінця світу віритимуть в Св. Євангелію.

Чому Папи є наслідниками Св. Петра? Бо Св. Петро, вийшовши з Палестини, згодом удався до Риму, там жив і помер. Він був єпископом Риму та Головою Христової Церкви. Сам він згадує про своє перебування в Римі, називаючи Рим Вавилоном за його тодішнє поганське зіпсуття: "Вітає вас вибрана Церква, що вона в Вавилоні" (І Пет. 5, 13). По свідоцтву таких старинних церковних письменників, як Св. Климент Олександрійський, Папія і Евсевій, християни звали поганський Рим Вавилоном.

Якщо Петро вислав християнам поздоровлення від римської християнської громади, то він мусів там бути, інакше не міг би був цього вчинити. Зрештою християнський письменник Сходу, Діонисій з Коринту, що помер десь около 170 р., згадує, як відомий всім факт, що Св. Петра замучили в Римі. Св. Єронім теж залишив між своїми писаннями згадку, що Св. Петро проживав у Римі аж 25 літ. Ціла Христова Церква в перших віках християнства признавала, що Папи були наслідниками Св. Петра. Ця віра мусіла спиратися на свідомості, що Петро був єпископом Риму.

З цього ясно, що примат Римських Папів—це не людська установа, але рішення Самого Христа, який поручив Петрові та його законним наслідникам, Папам, рядити в Його імені цілою Церквою.

Християнин—це воїн Христа. Наш Цар—сам Господь, творець неба й землі. Наші вороги—це Сатана, гріх і всі ті, що ширять у світі зло, неморальність, матеріялізм, погорду до духовних речей, бунт проти Христових священників... Мусимо змагатися з ними, щоб захищати в світі Божу славу та інтереси Божого Царства. За прикладом геройського упівця кожен християнин повинен радше скласти життя ніж спроневіритися Богові, треба бо служити Богові вірно аж до смерти, якщо бажаємо осягнути вічну ціль цебто небесні радощі, яким краю ніколи не буде. Тільки вірною службою Богу запевняємо собі вічне спасіння. Лінивість і охлялість не запровадять нас до неба.

Усі ті, що руководяться Божим духом, є Божими синами (Рим. 8, 14).

Було колись...

о. Роман Ганас

СПОМИНИ про давно-минуле —це частина нашого життя на чужині. Від них не втечемо, як не втечемо від самітніх хвиль, які змусять нас дати волю нашій уяві, збудять пам'ять до акції, пошлють наші думки ген-ген далеко до рідного краю, який ми тілом залишили, але нашими думками ми часто є в рідному селі чи місті, де ми родилися, виростали, бавилися, де думали жити і навіки спочити. Спомини про рідну землю —це велике зобов'язання нащого життя на чужині, це ніколи незамкнена книга нашого минулого, це не раз цілющий духовий лік, який дає нам силу боротися з труднощами життя на чужині, який наповняє наші душі благородними почуваннями радости в хвилі туги чи зневіри. Спомини про наше минуле, про рідний край, його звичаї, його культуру та його природу, це знак любови добрих теплих душ, навіть на гостинній чужині, бо не слід забувати про батьківщину, як землю призначену Богом кожному народові для його життя та розвою. Згадувати наше минуле ми повинні поодиноко чи збірно в розмовах з нашими дітьми, які народилися на чужині, згадувати наше минуле, ми повині в наших організаціях, в дискусіях, і передовсім ми повинні згадувати наше минуле активною участю в наших церквах, як кутиках рідної землі на чужині.

Спомини, це праця розуму, це праця серця та душі. Спомини часто зроджують чи збільшають тугу, але і лічать її. З Божої волі і призначення ми належимо до нашої рідної землі України, де б ми не жили. Сполуку крови з рідною землею через наших батьків не затруть ні літа, ні віддаль, ні чужина. Своє українське серце та душу ми можемо присипати тільки самі порохом забуття через власну меншевартність. Спомини про наше минуле та рідну землю поможуть нам на чужині відтворити образ рідної землі, жити та зберігати рідну мову, рідні звичаї в наших родинах, співати рідні пісні, і передовсім любити себе на чужині в добрі та горю. Споминаючи, в уяві будемо бачити лани золотої пшениці наших піль чи плеса срібного снігу, будемо відчувати запах і смак нашого хліба, груш чи яблунь. Нам будуть причуватися шуми наших лісів, шуми чи скавуління вітрів попід вікнами колишніх наших хат у довгі осінні ночі. В часі свят нам причуються гомони дзвонів наших церков в день Великодня, чи хори колядників в свято Різдва попід вікнами наших хатів. В споминах про наше минуле відчуємо гуркіт гармат, які віщували нам волю, відчуємо скрипіт тюремних брам чи зойки сибірських та-

борів, і в них плач наших братів і сестер, мучених ворогами. В споминах про наше минуле ми почуємо докір історії, що тоді, коли кувалася наша доля, ми ділили землю, ми вмирали за партію. З браку згоди, ми різними бічними дорогами намагалися заїхати до Києва, що використав ворог і донині панує над нашою землею.

Правдою є, що стандарт нашого життя на чужині є вищий ніж колись, як ми жили на рідній землі. Правдою є, що багато нашої еміграції підо впливом добробуту серед якого наші люди живуть, численні українці забувають рідну землю, її нинішнє терпіння, та свою духову приналежність до неї, і для таких згадувати про давноминуле, чи жити на чужині, зберігаючи рідну мову чи рідні звичаї, це речі зовсім обоятні. Правдою також є, що серед нашої еміграції є ще багато таких, яким тяжко забути рідні села чи міста, рідні звичаї чи навіть ту рідну солом'яну стріху, під якою не раз тяжко було жити, де бракувало часом хліба, але не бракувало усміху до радісного життя. І власне для таких ідеалістів спомини про наше минуле, рідну землю, її долю чи недолю, нашу буйну молодість на ній пережиту, це хвиля духового відпочинку, це хвиля насолоди в незмінній дійсності нашого життя на чужині.

Господь дарував нам українцям не лише землю медом і молоком текучу, але наділив нас таланами доброго слуху та гарного голосу. Між численними духовими скарбами, з якими ми приїхали на чужину, ми привезли з собою запас рідних пісень, які ми колись так радо співали на рідній землі. Рідна пісня на чужині, це неоцінена духова сила, що повинна нас лучити і вчити не забувати всього, що наше рідне. Наша пісня, це духова сила, яка дуже легко входить в наші душі, і дуже довго в них залишається. Не забуваймо наші гарні пісні на чужині, співаймо їх часто, вчім наших дітей співати їх, і в звуках їх шукаймо підйому в турботах життя, від яких не втекти нам нікому.

Кожний народ має свої властивості в способі життя. На спосіб життя даного народу крім вроджених прикмет впливають клімат, багатство чи вбогість землі і соціяльно суспільні відносини, серед яких даний народ живе. Народи, яким доля судила жити на убогій землі, мають тверде життя, слабо розвинені побутові звичаї, але є загартовані до життєвих трудностей. Вони бувають працьовиті й ощадні, і вміють цінити вагу волі та в разі потреби боронити її. Ми українці дістали від Бога в більшій частині дуже урожайну землю, багату в мінерали та дуже добрий теплий клімат, повний сонця й опадів. Урожайність нашої землі, її добрий клімат і мінеральні багатства впливали на те, що в нашому народі розвинулися і практикувалися такі благородні чесноти як гостинність, милосердя, доброзичливість для всіх, але ті самі явища спричинили, що, коли наша урожайна земля не вимагала багато праці, бо наші сади родили все багато овочів і поля багато збіж, а пасіки були все повні меду, то наш народ ставився досить байдужо до питань життя. Він мав всього подостатком, не виявляв належного зацікавлення нашими народними чи державними питаннями, що в наслідках виявилося некорисним, бо тоді, коли було треба боронити край перед ворогами, не було кому, бо багато воліло пильнувати своїх хуторів чи пасік, як зі зброєю в руках наражувати себе на небезпеки війни.

В споминах про наше минуле не можемо не згадати про нашу українську гостинність, ту гарну чесноту, що наш народ так дуже любив на рідній землі за часів волі. Гостинність—це квітка, що цвіте на одній з галузок доброго людського серця. Гостинність—це знак правдивої віри, це сила, яка лучить людей і вчить їх взяти з короткого життя його найцінніші вартости, от як радість, любов і усміх, як запоруку, щоб спільно в житті радуватися, спільно терпіти і спільно помагати собі. Життя вчить нас, що великі діла, які люди сповнили для добра своїх родин чи народу, були запляновані не на офіційних зібраннях, але в теплих родинних гостинах, при зустрічах не лише приятелів, але також противників. Гостинність нашого народу, виявлювана в різних святочних, родинних чи празничних звичаях і прийняттях, була невідлучною частиною життя нашого народу, на яку наш народ чекав і відповідно до них приготовлявся, щоби в повноті радости, з захованням всіх форм традицій, їх гідно відсвяткувати. Як мило приходиться згадувати тут на чужині їзду в часі свят Різдва Христового до своїх сусідів в гості на друге село. Їзди санками в чарі ясної зимової ночі, в запряжі добрих коней, які везли своїх господарів до сусідів в гості, форкаючи носами і подзвонюючи нашийними дзвінками—це події, які ніколи не вернуться. Хто з нас пригадає собі таку різдвяну зимову подорож, той ніколи не забуде її чару, не відтворить радісних почувань душі на вид красної зимової природи, сяйва ясної ночі, блиску скрипучого снігу, чи втечі пробудженого зі сну і перестрашеного зайчика. Яке життя красне, а таке коротке!

Чи можна забути, чи можна не згадати на чужині про святкування та гостини по наших селах і містах під час свят Великодня? Свячення пасок, наші писанки, гагілки, дзвонення, стріляння, все те було барвистою великодною повістю життя нашого народу, в якій всі брали участь. Чи можна в наших споминах про великодні звичаї забути про таку подію, як показ моди нашого жіноцтва і дівчат? З великою культурою душ, виявленою в доборі красок, в смакові нових фасонів, в мистецьких вишивках, наші дівчата вже довго до Великодня приготовляли нові строї до показу їх в часі свят Великодня, в церкві чи на гагілках, підносячи свою вартість, свою красу, змагаючись за першенство в очах хлопців, які колись мали б стати будучими їх мужами.

Дуже популярними в житті нашого народу на рідній землі були дні празників, дні великих гостин, з нагоди святкування дня покровителя церкви даного села чи містечка. Святкування празників складалося з двох частин: з богослужби в церкві і гостини по домах. "Празник" — це було велике слово, це була велика щорічна подія, яка вже довго напе-

ред настережувала мешканців даної місцевости до відповідної підготовки. На святкування празника з'їжджалися звичайно до даної парафії всі дооколичні священики враз зо своїми родинами. Наш народ любив бачити на празниках своїх священиків сусідів. Парафіяни даної місцевости з напругою чекали і були цікаві, хто зо священиків буде служити Св. Літургію, хто буде проповідати чи благословити воду. Спів, зміст проповіді, зверхний вигляд і навіть добрі брички чи коні священиків були довго по празнику темами дискусій і критики мешканців села чи містечка, і часто такі дискусії кінчилися заключенням, що "наші єгомость" таки найліпше співають, чи проповідають і мають найкращі коні. На празник з'їжджалися також дооколичні дяки, запрощені "паном реєнтем" як господарем. Всі вони в день празника хотіли на хорах попасатися своїми голосами чи відчитати напам'ять Апостола. А щоби голос дописав, то треба було, йдучи на празник, випити вдома кілька жовтків яєць. Такі засоби часто не помагали, бо ліпше та голосніше співали ті, які випили по добрій чарці, але такий був закон і традиція дяківської професії. На празник до села чи містечка, приїздили з околиці кревні чи знайомі так, що церква була все повна вірних, а ґаздівські подвір'я наповнялися возами.

Приходський дім і його життя були все осередком зацікавлення парафіян. Наші приходства і їх життя та життя села чи містечка були символом великої родини, одних радостей і одних смутків. Спеціяльну цікавість викликало життя приходства в день празника. Хто приїде в гості, яку гостину приготовано, це треба знати було всім в селі. Такі празничні гостини були добрими нагодами стрінутися молодим і пізнати себе і зближитися до себе, що часто в практиці кінчилося благословенням вінчання.

Душею таких святочних, празничних чи родинних гостин були наші жінки, матері чи бабуні. Наша добра, великого серця жінка не жаліла ні труду, ні гроша, хоча як часто його бракувало, щоб з нагоди свят, празників чи родинних оказій зготовити родині, знайомим і приятелям теплу гостину як доказ свого призначення, бути всім для всіх, . .

Живемо на добрій чужині. Згадуючи про щиру гостинність нашого народного життя колись на рідній землі, не забуваймо про ту таку гарну квітку доброго українського серця, практикуймо гостинність на чужині. Нехай наші доми готові будуть все отворити свої двері для гостей, для рідних чи знайомих. В теплоті гостинних наших родин шукаймо для себе потіхи і любови й усуваймо при гостинних столах всі наші родинні чи народні непорозуміння. Може саме тому, що в багатьох з нашої еміграції двері є все замкнені для сусідів, знайомих чи рідних, наше еміграційне життя не щадить нам прикростей і віддалює нас одних від других з великою шкодою для нас усіх.

Христос заявив про Себе і Своє навчання: "Я—Дорога, Правда і Життя. Ніхто не приходить до Отця хіба через Мене!" (Ів. 14, 6).

Тайна покаяння

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже так: **"А як звечоріло, того самого дня, першого в тижні, а двері ж були замкнені там, де перебували учні, бо боялись юдеїв, з'явився Ісус, став посередині та й каже їм: "Мир вам!" І, сказавши це, показав їм руки та бік. І врадувались учні, побачивши Господа. Тоді знову каже їм Ісус: "Мир вам!" Як Отець послав мене, так я посилаю вас!" Сказавши це, дихнув на них і каже їм: "Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи, відпустяться їм, а кому затримаєте, то затримаються!"** (Іван 20, 19-23).

У своїй превеликій любові до грішних людей Ісус Христос приходить, щоб помогти їм в окремій тайні. В часі свого земського життя Ісус Христос часто прощав людям гріхи, що жалували за них, і на хресті він задоситтьучинив за гріхи всіх людей. В день свого світлого воскресення Христос дав апостолам і тим усім священикам, що прийшли по них, божу владу прощати гріхи в його імені. В цей спосіб Ісус Христос доручив своїй Церкві тайну покаяння.

Тайна покаяння (часто називають її "оскарженням", чи визнанням гріхів, чи сповіддю) є конечна кожній людині, що смертельно згрішила по прийнятті тайни хрещення. Людина може дістати прощення легких гріхів без сповіді. Проте дуже добре є, коли людина сповідається з них тому, що в цій тайні Христос дає їй щедрі ласки. Дуже корисною практикою є регулярно сповідатись із легких гріхів.

Ісус Христос зарядив так, що в тайні покаяння гріхи мали б бути прощені або задержані. Священик має бути суддею і рішати кому прощати або задержати гріхи. Одначе тому, що ніхто не може судити про якусь справу, коли не знає її, коли ніхто йому не роз'яснив її, тому кожна грішна людина, що хоче одержати прощення своїх гріхів, має обов'язок виявити їх священикові. Вона є обов'язана розказати йому точно про все, себто про кожний свій гріх зокрема, як також число й обставини гріха, бо вони можуть збільшити чи зменшити його злобу.

Коли священик судить, що грішник щиро жалує за свої гріхи, він розгрішає його від них цими словами: Розгрішаю тебе від усіх твоїх гріхів в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, Амінь. Це є розгрішення.

Коли священик розгрішає нас, це—Христос, наш Спаситель, який прощає нам наші гріхи. Коли ми відлучились від Бога через смертельний гріх, Христос примирює нас із своїм Отцем, усуває провину нашого смертельного гріха, прощає вічну його кару, повертає нам життя ласки й заслуги, що їх ми втратили через смертельний гріх та дає нам нову силу, щоб ми могли уникати гріха на майбутнє.

Коли людина згрішила тільки легкими гріхами, Ісус Христос не тільки прощає їх їй, але також прощає їй частину дочасної кари, на яку вона заслужила. Також він збільшає в

ній життя ласки та дає їй нову силу, щоб знову могла не грішити.

В тайні покаяння грішна людина, через добру сповідь, одержує прощення **всієї вічної кари,** на яку заслужила, але не одержує прощення всієї дочасної кари. Через те священик завдає грішній людині деяку покуту. Тим чином, коли грішна людина покутує, вона може лучитись із спасенним терпінням Ісуса Христа та ще більше користати з нього.

Тайна покаяння — це великодній дар нашого воскреслого Спасителя. Кожна людина повинна радо митися і оживляти себе в цім джерелі ласки.

1) Якщо б теперішній вселенський Собор дійсно завів одність між усіма християнськими Церквами, і якщо б представники згаданих некатолицьких Церков домагалися, щоб їхні представники вибирали Папу на певний означений час, то чи католицька Церква цебто Рим міг би погодитися на це? Чи така угода не була б противна вірі Св. Євангелії?

Це трудне питання. Воно вимагає ось яких вияснень. Найперше всі християнські Церкви мусіли б на випадок загального поєднання признати як догму віри, що Христова Церква є і може бути тільки одна, бо Христос заложив тільки одну Церкву: "І на цій скелі побудую **Свою Церкву!"** (Мт. 16, 18).

В цій одній Церкві має і може бути тільки один найвищий голова, наслідник Петра і видимий заступник Христа на землі. Він має пасти всі Христові вівці цебто наглядати над вірою і моралю всіх Христових послідовників цебто християн, тому всі мусіли б слухати його голосу і рішень у справі віри і моралі. "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16).

Як іде про те, чи можна б вибирати цього найвищого керівника Церкви тільки на певний означений час, то нам здається, що подібна практика не противиться вірі, бо вона не виключала б Петрового найвищого уряду в Церкві. Христова Церква і тоді мала б свого найвищого Голову, наслідника Петра.

Якщо б така зміна зайшла в управі Церкви, то це була б дійсно радикальна зміна, хоч вона не заторкувала б ні віри, ні моралі християн, а тільки адміністрацію найвищого уряду в Церкві. Щоб доконати подібну переміну, то треба б звільнити Папство з багатьох додатків, що на нім нагромадилися впродовж численних століть. Хоч це дуже трудна реформа, проте здається, що вона не противилася б засадам Св. Євангелії, яка вимагає, щоб у Христовій Церкві був один найвищий керманич, але не накладає, щоб він був ним аж до смерти, як раз його виберуть.

2) Чуємо часто такий вислів: 'Жереб уже кинений!' Звідкіля взявся цей вислів і що він означає?

Цей вислів взявся з латинського висказу Юлія Цезаря: Alea jacta est. Завоювавши Галію цебто сьогоднішню Францію для римської імперії, римський генерал Юлій Цезар тріюмфально вертався до Риму по заслужений тріюмф, що римляни давали визначним генералам. Римський сенат лякався могутности Цезаря, тому звелів йому розпустити військо. Цезар завагався над річкою Рубіконом, що відділяла старинну Галію від Італії. Тоді він закликав "Жереб уже кинений" і 19 січня 49 р. перед народженням Христа звелів своїм переможним легіонам перейти річку і машерувати на Рим. Це спричинило цивільну війну, з якої Цезар вийшов переможцем і став диктатором римської імперії.

Юлій Цезар зреформував календар, якого досіль подекуди вживають українці в своїм церковнім житті, хоч у приватнім і громадськім придержуються григоріянського.

3) Чи грецькі Отці Церкви навчали, що Святий Дух походить від Отця і Сина?

Наводимо відповідь грецького богослова Івана Векa, який помер у 1296 р. і був патріярхом Царгороду під іменем Івана XI (1275-82). Він написав твір "Про з'єднинення і мир Церков старого і нового Риму", в якім доказує, що такі Отці Церкви як Атанасій Великий, Василій Великий, Григорій Богослов, Іван Золотоустий, Кирило Олександрійський і Максим Ісповідник учили про походження Святого Духа від Отця і Сина (M.,P.G., 141, 717-864). В двох інших творах він зазначує, що обидві формули "Від Отця і Сина" цебто латинська формула і східня "Від Отця через Сина" мають одне і таке саме значення (Там само, 925-46).

Самі ж греки не робили з цієї дискусії надзвичайної справи, бо, як каже російський каноніст Суворов, вони в полеміці з латинянами, яка попередила повний роздор 1054 р., ставили на перше місце спір про опрісноки (квашений і неквашений хліб при вживанні в Божественній Літургії), а про найважнішу з латинських різниць цебто про походження Святого Духа вони не згадували (Курс церковнаго права, Москва 1912, стор. 52-4).

4) Мешкаю далеко від нашої церкви, тому часто ходжу до поблизької латинської. Священик каже, що вірні повинні брати участь у Службі Божій. Я не розумію добре англійської мови, ані їх Служби Божої. Маю ваш молитовник "Мій Спаситель" і з нього читаю собі по-українськи нашу Службу Божу, Апостола й Євангелію. В вашім молитовнику все розумію, але чи це є слухання Служби Божої? Чи я добре роблю?

Якщо ви не годні піти до нашої церкви на Службу Божу, то краще іти до латинської ніж сидіти вдома. Служба Божа є одна і та сама в усіх обрядах. Воно краще читати нашу Службу Божу під час латинської ніж дивитися на священика, що відправляє латинську, і нічого з його Служби Божої не розуміти.

Ви напевно вислухуєте Службу Божу, якщо звернете увагу бодай на освячення і Святе Причастя під час латинської Служби Божої. Решту спокійно можете читати зо свого молитовника. Бог буде задоволений, як зробите те, що годні зробити, бо Він Батько, а не тиран.

5) Де треба відбувати великодню сповідь і приймати Св. Причастя?

Кожен католик є зобов'язаний під гріхом бодай раз на рік прийняти тайну покути і Пресв. Евхаристії. Цей великодній обов'язок треба виповнити в великоднім часі, що звичайно триває від першого тижня великого посту до Неділі всіх Святих.

Крім цього церковне право хоче, якщо можливо, щоб католики виповняли

цей великодній обов'язок у своїм обряді і власній парафіяльній церкві. Проте вони виповнять його, як зроблять це в якійнебудь католицькій церкві, але воно краще зробити це в власнім обряді і парафіяльній церкві, хібащо неможливо або затяжко.

6) що означає слово "Аллилуя", бо я хотів би вияснити його своїм внукам, але сам не знаю. Де можна знайти пояснення цього слова, що так часто співаємо під час богослужб?

Аллилуя—це єврейське слово, що означає: "Прославляймо Господа!" Шкода, що не маєте нашого молитовника "Мій Спаситель", бо в цім молитовнику не тільки ви знайшли б український переклад цілої Служби Божої і інших богослужб, от як вечірні, молебнів, тощо, але й вияснення всіх незрозумілих загалові слів. І так у цім молитовнику на стор. 296 маєте вдолині пояснення слова Аллилуя. Незрозумілі слова є зазначені червоною звіздкою. Ця звіздка означає, що вдолині є вияснення їх значення. (Цей молитовник можна дістати з "Голосу Спасителя", Йорктон, Саск.

7) Чую нарікання, що наші священики і Сестри учителькн англійщать наших дітей у парафіяльних школах, бо говорять до них по-англійськи, навчають катехизму і проводять Хресну Дорогу в англійській мові. Чому воно так?

Не знаємо ситуації, в якій знаходиться наш читач, що поставив це питання. Воно напевно було б зле, якщо б Сестри вчительки англійщили нашу дітвору в парафіяльних школах, бо вони не мають права цього робити.

Бувають випадки, коли Сестри мусять говорити по-англійськи до дітей тільки тому, що ці діти нічого або майже нічого по-українськи не розуміють. Хто ж тому винен, що наші діти не розуміють української мови? Дуже часто самі батьки відповідають за це. І саме ті самі батьки, які не потраплять впливати на власні діти в своїх домах, щоб ці діти розмовляли по-українськи, нерідко нарікають на вчительок, що вони англійщать їхні діти! Треба вдома розмовляти з дітьми по-українськи, якщо хочемо, щоб діти в школі розуміли по-українськи, як вчительки будуть навчати їх катехизму чи проказувати з ними якісь молитви. Школа не завжди година направити занедбання в родинах. Добре виховання і навчання вимагають співпраці між школою і родиною. Якщо ж цієї співпраці нема, то виховання буде значно перепинюване або прямо викривлене.

8) Чому інші народи вже завели до богослужб свої рідні мови, а ми українці дальше правимо по-старослов'янськи? Хіба ми найгірші в світі?

Це правда, що твердить наш читач. Покищо українці католики правлять Службу Божу давньою, назагал простому народові менше зрозумілою мовою, бо нема ще офіційних перекладів на українську мову. Проте наша єрархія вже створила літургійну комісію, що має опрацювати українські тексти богослужб. Нам невідомо, коли ця комісія закінчить повірену їй працю.

Шкода, що українці вже давно не запровадили рідної мови до богослужб. Вживання рідної, народові зрозумілої мови в богослужбах, вповні згідне з духом східньої Церкви.

Як Україна прийняла християнство в 988 р., то нікому не прийшло на гадку заводити грецьку мову в Літургії, хоч перші київські митрополити були греками. Наша літургійна мова була старослов'янська, бо в тих давніх часах люди розуміли її. Від кількох століть ця мова є мертва і загалові вірних мало зрозуміла. Її не усунено з богослужб тому, що ми дивилися на латинську Церкву, яка досіль вживала незрозумілої латинської мови. І це був один із 'найсильніших' аргументів, що їх використовували деякі наші провідники і письменники, щоб захищати людям старослов'янську мову, не зважаючи на те, чи вірні міряни користають з неї чи ні.

Другий ватиканський Собор на домагання самих Єпископів одобрив уживання рідних мов у богослужбах для латинників. Вони це негайно використали, тому вже правлять в рідних мовах.

Подорож до Києва

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

КИЇВ, золоверхий Київ, мрія кожного українця, завжди манив мене й чарував мою уяву. Чи зобачу цей золотоверхий Київ у своїм житті? В 1954 р. їздив я до Святої Землі, був у Царгороді, бачив Чорне Море, українське Море, по якім колись гуляли козацькі швидкі чайки, на яких буйні чубаті козаки потайки вибиралися на Царгород, столицю мусулманської, турецької імперії, щоб визволяти братів невільників, наганяючи страху туркам і їхнім християнським вислужникам. Був у Царгороді і мріяв про Київ, про Одесу, про поїздку в Україну, але в тім році було неможливо здійснити цю мрію.

На щастя вона здійснилася 1 грудня 1964 р. Відвідавши Москву, вибрався до Києва. По дорозі на залізничу станцію бачив різні комуністичні гасла, лозунги, повиписусані по мурах домів. І саме за ці лозунги мій шофер у Москві обурився на мене. Одного дня, оглядаючи Москву, промовив до шофера Николая: "Ці ваші гасла пригадують мені Італію, де кінчав студії від 1939-41 р. Тоді в Італії по домах було так само повно гасел!"

"Хіба ми фашисти?" закликав обурений шофер Николай. "Ні, я не кажу цього. Кажу, що ваші гасла про комунізм тільки нагадують мені гасла про фашизм!" Цих же гасел повно в Радянськім Союзі.

До Москви прибув я літаком з Індії. З Москви до Варшави рішив їхати залізницею, щоб бачити країну, залізниці, реставрації, людей. Хотів подивитися, як виглядають радянські залізниці, що люди їдять в реставраціях на залізницях, як вбираються, хто їздить залізницями, про що розмовляють. Ці речі цікавили мене.

З Москви до Києва є 840 км. Урядовець Інтуриста привіз мене на залізничу станцію в Москві, показав потяг і завів до переділки. В ній не було нікого, тому я мав її цілу для власної розпорядимости. На столику стояло декілька кісток цукру та солодкі тісточка. На вагонах були написи в російській мові: "Киев".

Вагони були поділені на переділки на шість осіб. Поклавши валізки, я вийшов на перон, щоб подивитися на нього. Потяг мав від'їжджати за яких 20 хвилин. На пероні зобачив, як жінка продавала перекуски пасажирам. Недалеко продавця перекусок стояли дві жінки. Були зібрані як селянки. Біля них лежав величезний клунок, напакований різними товарами. Між цими товарами нарахував 10 великих буханців хліба. Це мене дуже здивувало. Приступаю до цих жінок і питаюся по-російськи: "Ви звідкіля?" "З Мінська!" відказують мені. Мінськ—це столиця Білорусії.

"На що ж ви накупили стільки хліба?" питаюся їх. "На до-

рогу!" відказує одна з них. "Хіба ж вам стільки хліба треба на дорогу?" тягнув дальше. "Ну, купили, бо то московський!" відповіла її товаришка.

Незадовго до них приступило двох вояків. Це були правдоподібно їх чоловіки, бо цілий час стояли біля них і розмовляли.

Потяг рушив із Москви о год. 11:10 перед полуднем і прибув до Києва о год. 11:31 пополудні. Надворі падав легкий сніг, як ми лишали Москву. З потяга я дивився на села і сільця. Це звичайні села з хатами покритими стріхами. Проте між хатами було в кожнім селі видно мурованні доми. Згодом зобачив повно мурованих хат всюди, куди переїжджав. Їх повно в кожнім селі. Тепер люди будують доми з цегли, а не з глини. Доми покривають випалюваними дахівками.

Прийшла обідня пора. Я удався до реставрації на обід. Біля мене сиділо двох молодих мужчин. Я нав'язав з ними розмову. "Хто ви такі?" спиталися мене. "Я український католицький священик!" "Звідкіля вертаєтеся і куди їдете?" "Вертаюся з Австралії й їду в Україну!" "А що ви робили в Австралії?" "Я місіонер. Проповідав місії українцям, що живуть в Австралії".

Моя відповідь розбудила в них живе зацікавлення. "Ми так само українці. Вертаємося до Івано-Франківська (колишнього Станиславова). Ми були в Москві на вакаціях.

"Скажіть нам, що пороблюють українці в Австралії, як маються, скільки там їх?" тягнули вони. Ці два молоді мужчини були інженерами, як згодом сказали мені.

Я зачав оповідати, що був в Австралії півтора року. Мав теж місії в Новій Зеляндії. В Австралії є около 35,000 українців. Вони звичайно працюють як робітники, хоч вже й бувають між ними бизнесмени.

"Як же вони маються фінансово?" натискали на мене. Сусіди, що сиділи довкола при столиках, слухали мого оповідання. Все йшло гладко, поки я не заявив: "Наші люди вже гарно доробилися. Мають мурованні доми, холодільники, автомобілі, гроші!" Як тільки я це сказав, то один із приявних пасажирів скикнув: "Не робіть тут пропаганди!" Мої співбесідники зміщалися, почервоніли і зачали оправдуватися: "Це ніяка прогаганда. Ми тільки хотіли знати, як українці проживають в Австралії!"

Нагадалося мені давне гасло: "Поки зле говориш про других, то деякі люди будуть радо слухати. Якщо ж згадаєш про добрі речі, то це їх разить і викликає обурення!"

В дальшій розмові з інженерами довідався, що вони безвірки, до церкви не ходять і не знають, чи хтось з їх товаришів ходить до церкви. Їх дуже дивувало, чому американські й канадійські українці так страшно побиваються за українською мовою. "Для нас", заявив один із них, "це байдуже, якою мовою розмовляєло. Для нас російська чи українська мова—це те саме". І були вони уроженці Західньої України!

Під час цієї подорожі мав дві чи три дискусії з різними пасажирами і одним кондуктором. Почувши, що я українець з Америки, вони ставляли мені дуже багато різних питань.

1) "Хто і за що вбив президента Кенеді? Ми всі мали пошану для нього. Це був добрий чоловік. Він хотів миру. Він був проти війни. В Радянськім Союзі люди дуже жалували за ним і сильно відчули його трагічну смерть", заявляли в розмові.

На мою відповідь, що, взявши під увагу всі познаки і докази, Освальд убив Кенеді на власну руку, вони здвигали плечима і виявляли недовір'я. Їм здавалося, що це якась кліка згладила його, бо він бажав миру.

І тут наведу одну розмову ще з Москви. Коли я спитався когось, чому нагло й без ніяких поважних вияснень скинено Хрущова з уряду, бо подібні зміни неможливі в Америці, то вони відповідали: "Але в Радянськім Союзі не вбивають президентів!"

Коротко кажучи, під час свого побуту так у Росії, як в Україні, я відчував, що покійний президент Кенеді втішався популярністю в Радянськім Союзі як людина, що бажала миру для світу.

2) Друге питання, що чув більше ніж раз, було таке: "Чому ви, американці їхаєтеся до Полудневого Вієтнаму. Хто туди прохав вас? Що робите на Формозі?" На ці питання мав я просту відповідь: "А хто прохав вас до Мадярщини? Що ви робите в Східній Німеччині?" Ці відповіді збивали з пантелику моїх радянських співбесідників, і вони відказували: "Це уряд Мадярщини прохав нас на поміч!" "Ну й нас прохав на поміч уряд Полудневого Вієтнаму!" Як же йшло про Німеччину, то вони не скривали рації: "Німеччина воювала проти нас!"

3) Третє питання: "Чому в Америці є так багато безробіття? Видно, що ваша система не добра. В нас нема безробіття. В нас кожний має працю!"

Я мусів признати, що безробіття—це одна з хронічних недуг Америки й Канади, яка вже літами докучає згаданим країнам. Це така проблема, що й ніхто не вміє розв'язати. Пояснив, що на 5,000,000 безробітних около два мільйони не хоче працювати, тому вони є безробітними. Навіть в часі війни, коли так страшно бракувало робучих сил, все таки в Америці було около 2,000,000 безробітних. Це дуже дивувало їх, як це можна зрозуміти. Я сказав їм, що згадані безробітні—це: волокити, які часто змінюють працю, бо не мають охоти до роботи. Вони живуть на кошт держави чи міста. Таке вияснення було загадкою для моїх слухачів.

Інші безробітні дійсно не годні знайти роботи. Проте їх релятивно мало, бо около 73,000,000 американців працюють, а тільки п'ять чи шість не мають роботи чи не хочуть працювати. Між тими, що не мають праці, є багато людей, що не завдають собі труду, щоб стати здібними до праці в змеханізованім світі.

Мої пояснення не задовольняли слухачів. "Чому ж ви не навчаєте їх?" питалися мене. "Бо вони не хочуть вчитися!" була відповідь. Проте ця відповідь була їм незрозуміла, бо на лінюхів у нас нема примусу. Америка—це край, що людині з голоду не дадуть загинути навіть тоді, як вона відповідає за своє неробство.

"А бачите, наша система краща, бо ми потрапили дати ко-

жному працю!" наставали мої співбесідники. "Це правда, що ви дали кожному працю. Найперше ваша платня дуже мала, а життя та все потрібне до нього доволі дороге", відказував я. "Подруге, в вас около 50 або 60 відсотків населення працює в колгоспах або радгоспах. В нас у Америці тільки 17 відсотків займається хліборобством, і ця маленька частина населення продукує стільки харчів, що ми не знаємо, що робити з надвишкою поживи! Що було б у Радянському Союзі, якщо б замість 50 відсотків тільки 17 відсотків працювало у вас у колгоспах? Ви мали б багато більше безробіття ніж Америка!" тягнув я.

На це один з моїх співбесідників закликав: "О ні, ми тоді скоротили б час праці до трьох днів на тиждень!" "А що ж люди робили б з чотирма днями, що були б вільним часом? Вони подуріли б з нудьги! Ми маємо два дні в тижні вільні від праці для робітників, і багато з них не знає, що робити з цим часом!" відказав я.

"О, ми вчили б людей займатися спортом, цікавитися читанням книжок, тощо" закінчив мій співбесідник.

4) "Чому в вас така страшна дискримінація проти негрів?" було одним із дальших питань. На це була така відповідь: "Наш уряд старається усунути її, але це не легка справа. Багато негрів не має ще відповідного вишколу, щоб дорівнювати білому населенню. Наш уряд робить багато для негрів, але воно йде дуже повільно, бо хоч закон забороняє дискримінацію, все таки уряд не годен завжди накидати всім застосування цього закону, бо в нас нема примусу."

"А хіба ви думаєте, що в нас уживають сили, щоб застосовувати закони?" перебив мені мій співбесідник.

5) "Ви народилися в Україні. Чому не вертаєтеся до своєї батьківщини? Хіба Україна—це не ваша мати? Не тягне вас до неї?" спитався один із них.

"Це правда, що я народився в Україні, але тут нема для мене місця. Я український католицький священик. Сталін знищив українську католицьку Церкву в Західній Україні, і ваш уряд не хоче відбудувати її, направляючи Сталінову помилку. Самі бачите, що тут нема для мене місця, ні праці. Україна, яка не дає релігійної свободи своєму населенню, не є для мене матір'ю, але мачухою!" тягнув я. На цю відповідь мої слухачі мовчали, бо не мали жадної відповіді.

* * *

Зачало смеркатися. Надворі падав легкий дощ. Я спитався кондуктора, коли в'їдемо в Україну. "Конотоп буде першою станцією на українській території!" відказав він. Тут мушу зазначити, що всі кондуктори і кондукторки за винятком одної були чемні так зо мною, як з іншими пасажирами. Деякі з них були навіть дуже чемні.

Потяг станув на станції в Конотопі. Було около 8 години ввечорі. Я хотів вийти на перон, але падав легкий дощ. Дійшов тільки до дверей вагону і там спинився. На станції було около 30 старших жінок і юнаків. Я зачав прислухуватися до їх розмови. Мене здивувало, що всі вони без винятку розмовляли по-російськи. Кельнерка залізничої ресторації винесла болгарські цигаретки "Шипка" і продавала їх людям на станції. Вкінці прийшла якась жінка середнього віку і спиталася по-російськи: "А масла нет? (Нема масла?)", на що дістала таку відповідь: "Нет! Нема!" Мене здивувало, що жінка прийшла на станцію шукати за маслом. Що це може означати? Хіба в великім місті Конотопі нема масла? Пізніше я довідався, чому вона приходила за маслом на станцію.

В Радянськім Союзі такі речі, як м'ясо, масло, молоко не є щоденними речами, що можна дістати в будьякій споживчій крамниці, бо цих речей бракує в відповідній кількості, хоч не можна казати, що їх завжди бракує. Проте по усуненні Хрущова хліба є багато, і він дуже добрий і смачний. Інших речей є відносно мало й не все можна дістати їх. Проте я чув від народу, що новий уряд дійсно старається поліпшити долю і життєвий рівень для всього населення. На жаль продукція харчів—це Ахілева стопа комуністичної системи. Їхні провідники не годні розв'язати цієї проблеми. В розмові звертав на це увагу, але ніхто з моїх співбесідників не дав мені відповіді на питання, чому 50 чи 60 відсотків людей у колгоспах не годні напродукувати потрібної поживи для всього населення, коли в Америці 17 відсотків це годні вчинити. Їх відповідь була така: "Америка не мала знищення під час війни. Наша ситема має тільки около 50 літ, тощо!" Їхня відповідь не задовольняла мене.

Як виїхав з Радянського Союзу, то відвідав одну комуністичну редакцію. Я звернув увагу на цю справу цебто спитався: "Чому 50 чи 60 відсотків радянського населення, що затруднене по колгоспах, не може напродукувати відповідної кількости поживи для себе й інших? Ми в Америці маємо надвишки поживи, з якою не знаємо, що робити. Наш уряд має клопіт із тим, що в Америці фармері продукують забагато всяких речей. І ми не знаємо, як розв'язати надвишку продукції!" На це одна особа згаданої редакції дала мені таку відповідь: "Спровадьте собі трохи радянських фармерів-колгоспників і розв'яжете проблему надвишки харчів!"

* * *

Мушу зазначити, що всі ті розмови велися в товариськім дусі. Мої співбесідники дуже цікавилися життям народів поза Радянським Союзом. Хоч ми дуже часто не погоджувалися в різних справах, проте наші розмови були спокійні й товариські. Це були радніше дискусії ніж розмови. Вважаю, що подібні розмови-дискусії дуже корисні й потрібні. Вимінa гадок—це корисна річ. Особистий контакт між людьми різних поглядів усуває багато пересудів по обидвох сторонах. В розмові пізнаємо, що люди, які різняться чи через свою систему мусять різнитися від нас поглядами, є теж людьми, з якими варто поговорити й подискутувати.

Щоправда, мої співбесідники знали багато речей про закордонні справи, бо слухають авдицій з-за кордону. Один з них навіть звернув мені увагу й прохав, щоб я попрохав керівників закордонних авдицій в українській чи російській мовах, щоб вони надавали конструктивні речі, бо на його думку деякі

радіоавдиції дуже тандитні. Я не міг нічого відповісти на його закид тому, що сам ніколи не слухав цих закордонних авдицій для народів Радянського Союзу.

* * *

Вкінці заблимали світла нашого золотоверхого Києва. Аж серце зраділо, як зобачив їх. Я стояв ввесь час біля вікна вагону, як потяг в'їзджав до золотоверхого Києва, матері всіх руських городів.

МАДОННА

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Коли весна кругом і запашними днями
Впивається життя мов чашею причастя,
Тоді знаходить дух велике ясне щастя
У Пані, що з небес турбується синами.

Он ніжно так ворушила бровою
І янголів чоти барвистою дугою
Виконують приказ. Ісуса охороно,
Захисть покровом нас, о Пані, о Мадонно!

Куди вона пройде в фіялкове цвітіння,
Повітря аж двигтить від запашного співу,
На небо лине чар сердечного пориву

Пливе ладан молінь у голубе склепіння.
Ніде немає ще й не буде мудреця,
Що схопив би в псалом Мадонни чудеса.

Деякі люди живуть гіркими споминами, бо не хочуть забути прикрих випадків свого життя. Ось тому вони мучать себе і завдають часом іншим прикростей. Людина повинна забувати минулі прикрості, використавши досвід, що набула через них. Невпинне продумування про них—це гейби ржа, яка з'їдає життєву радість у людських душах.

Великі винахідники допустилися багато помилок, випробовуючи свої винаходи. Проте через ці помилки дійшли до своєї цілі і залишили нам пречудні висліди своїх трудів і помилок, якими ми сьогодні користуємося. Тільки той не робить помилок, хто нічого не робить, а тільки спокійно жує щоденний хліб. Проте таке безкорисне і паразитне життя—це найбільша помилка в житті людини.

Не вистачає завжди говорити добрі речі. Треба говорити їх в відповіднім часі і місці. Інколи навіть найкраща річ наробить лиха, коли скажемо її в невідповідний спосіб і час або невідповідним людям.

Ніхто не знає коли скінчиться світ, як ніхто не знає, коли він почався. Це Божа таємниця. Тільки Бог, Творець всесвіту, знає її.

Чи знаєте, що в Новій Зеляндії зовсім нема вужів і гадин?

MARY'S ASSUMPTION

By Martin A. Stillmock, C.SS.R.

On August 15, we celebrate the feast of Our Lady's Assumption. Pause for a moment to reflect on what this feast and doctrine means to you and your life.

ST. Bernard seems almost frustrated when he speaks of the Assumption of Mary. As if overpowered by the surpassing loveliness and magnificence of that vision, he can only exclaim: "Of the generation of Christ, and of the Assumption of Mary, who shall speak?"

If St. Bernard found it difficult to speak of this miraculous event, it may seem rash on our part to try to do so. But at least St. Bernard's question shows us the magnitude of this doctrine of our Catholic religion, and because Mary's Assumption was such a great event, (we have a holyday of obligation to commemorate it) perhaps it will be well to consider a few ideas on Mary's Assumption, which may provide us some food for meditation, particularly on the feastday itself, August 15. For this is a day on which the Church invites all her children in the Catholic world to unite their joy and gratitude with those of the angels who praise the Son of God, because on that day His mother, bodily and spiritually, entered heaven.

Who is this woman taken up into heaven body and soul? It is the same woman who had the door slammed in her face on Christmas eve. It is the spouse of the carpenter Joseph, a poor man, who could not provide her with any of the comforts of this life, because he had to slave just to eke out a living. It is the same Mary who stood under the Cross on Calvary, who suffered unimaginable pains at the Crucifixion.

Who is this woman? Pope Pius XII, in his Apostolic Constitution Munificentissimus Deus, declaring Mary's Assumption as an infallible teaching, says that we must consider Mary:

"as the New Eve, who although subject to the New Adam, was most closely associated with Him in that struggle against the infernal enemy which...was to result in that most complete victory over sin and death, which are always correlated in the writings of the Apostle of the Gentiles."

Pope Pius goes on to say that:

"Just as the glorious resurrection of Christ was an essential part and final sign of this victory, so too that struggle which was common to the Blessed Virgin and her Son had to be closed by the glorification of her virginal body; for as the same Apostle (St. Paul) says, "when this mortal body hath put on immortality, then shall come to pass the saying that is written: Death is swallowed up in victory'."

The Pope's thought is crystal clear: Mary is "most closely associated" with Christ in the struggle against the devil,

and that struggle won victory over sin and death. The victory over sin was won by Christ's death on Calvary. And Mary shared in that victory in her role as the Mother of Christ and co-Redemptrix. Christ's victory over death was His glorious Resurrection on that first Easter Sunday; Mary's victory over death was her glorious Assumption into heaven.

In his definition Pope Pius stated that the struggle was common to Mary and Christ. And since the Resurrection was an essential part of this victory, the Pope at least infers that Mary must have shared in the fruit of the victory, which was the conquest of death by the Resurrection of Christ, and she did this by means of the Assumption. We might truly say then that Mary participated in every step of the Redemption of man from the beginning to the end, and her part in this spectacular drama of love culminated in her Assumption.

* * *

Here in brief we have an answer to the question: who is this woman? Because of her close union with Christ and the many privileges and prerogatives Christ afforded her, Mary's resurrection has already taken place. She is now exalted in the heavenly Jerusalem. She has done what we hope to do: to rise gloriously from the dead and to spend an eternity of happiness in heaven. For the Assumption of Our Lady emphasizes the fact that God has destined man for glory of both body and soul.

Perhaps now more than ever before in history, the doctrine of Mary's Assumption has particular application. Today we live in an age given to gross materialism; an age which encourages excessive cult of the body. Just snap on the television set. What do you hear? You are told to be concerned with the redness of your lips; the softness and whiteness of your skin; now you can get rid of ugly wrinkles; this and only this shampoo makes your hair wavy and lustrous; this product keeps your figure slim and trim. Yes, the advertising world tries its hardest to convince us that the body is all important; that it must be pampered and constantly attended to; that it must have every possible benefit and comfort.

Mary's Assumption into heaven shows us the true destiny and worth of the body. Mary, in heaven, shows us the glorification of human nature which God has planned for all men. This doctrine provides us with a most powerful and effective antitode and weapon against all modern diseases. For when the Church shows us Mary in heaven, she is also saying: "If God has done this for one of His creatures, He wills to do it for all."

Pointing triumphantly to Mary, reigning gloriously, body and soul with Christ in heaven, the Church once again says: "This is the destiny, the goal, which God has set for all of you." If you want to join Mary in heaven, you must be like her. You must realize that the body must work only for the good of the soul. You must accept the disappointments and crosses in life as she did. You must accept them, as she did, for the love of God.

* * *

These are some of the thoughts that should enter our mind when we meditate on Mary's glorious Assumption. These are some of the ideas that should strike us when we say our Novena prayers to Our Mother of Perpetual Help, because ultimately we are begging her to obtain for us the graces necessary to love God now and for all eternity in heaven. This idea is also brought out so well when we pray the Hail, Holy Queen Mary, 'turn thine eyes of mercy towards us, and after this our exile here on earth, show unto us the blessed fruit of thy womb, Jesus.' For we must always remember that we go to Jesus through Mary.

(Perpetual Help)

To help others is certainly a wonderful act of charity, and there are some people that will stop at nothing, when it comes to do something for others.

Man Is God's Greatest Creature On Earth

By M. Schudlo, C.SS.R.

MANY people do not understand their own dignity. They seek honors, wealth and glory while forgetting that their greatest privilege is that they are God's choicest creatures on earth and His beloved children, brothers and sisters of Jesus Christ, the King of the universe, which raises them to such dignity that almost reaches the dignity of the angels themselves.

And how do mortal men reach such a dignity? God Himself raised them to it, through His sanctifying grace. Grace is not only the gift which makes our souls resemble God. It is God Himself, and His communication in which He gives Himself to us as the divinizing loving kindness which is Himself, for His grace is not separated from Him. Here is His work, it is Himself as the One Communicated. It is God's personal love which makes us 'divine' to a certain extent so that God can repeat what He said of Christ: "This is My beloved son (daughter) with whom I am well pleased". This grace is always the free act of God's love for us. We must remember that God thereby does not become smaller, but we instead become immensely greater because of this divinizing grace. Since God lives in the souls, men's whole life is permanently penetrated by grace even when man does not know it.

For this reason all men, not only priests, should study theology, for it explains to them the meaning of the grace of God's life in our souls. Not many people think highly of theology. They have the impression that theology is fussing superfluously with questions which were settled long ago. These people do not realize that the theologians of today are working to make tomorrow's preaching and living more perfect and more real to the mind and to the heart, for the better we know our God and the faith, the more we will appreciate and value them.

God did not make men and put them on earth to enjoy themselves. No, they must improve in themselves what God has left imperfect, and there are so many imperfect things in each of us. It is true that the Church is our spiritual Mother and that she takes care of our souls. But it is also true that men must take care of the Church, because they are the Church. Christ has promised that the Church will always exist. That much is true: "The gates of hell (Satan and his earthly agents) will not prevail against it" (Mt. 16, 18). It is true that nothing can happen to the Church, but a lot can happen to men who out of idleness or laziness do nothing to defend and to strengthen it against its enemies who are often unnoticed. The best defence of the Church is a good and fervent Christian life, because it alone manifests and proves to the whole world that Christ and His Holy Spirit live in her and thus they themselves become the living spirit of our unfaithful and existentialist age.

God made man an individual and He wants him to remain such, and as such reach not only his salvation but his perfection: "You must be perfect as your Heavenly Father is perfect" (Mt. 5, 48). Every man must work for his own perfection. Right now we are living in the

midst of a tremendous battle between an individualism and the new collectivism which is advancing, secure that the future is in its hands. And what are most followers of Our Lord doing about it? Most of them just do not want to get mixed up. They do not see where the distinction of the Christian and his rights as opposed to the rights of the Christian community lies. Consequently some insist too much on individualism in the Church asking for an unlimited freedom of thought and action, while others would like to suppress as much freedom as possible, because they think that freedom leads to chaos, anarchy and rebellion against all authority. The first forget that man is subject to the Church which leads us to heaven in God's name, and the latter do not want to recognize that God did well when He endowed men with freedom instead of making them into cogs of a great machine which is mankind, and at present the Church. It is too bad that men do not know how to strike the exact balance between the individual and the community, even when they agree upon the principles that should rule both. There are countless Christians who look to the Church for directives which would enable them to make decisions which should be made by themselves. Since directives are not given, they adopt a passive do-nothing attitude. On the other hand there is sometimes a sheep-like submission and anti-individualistic self-effacement which is unworthy of the child of God and which does so much harm to the Church which they pretend to serve. As a result many people neglect their private devotions and moral self-discipline, even though they take part in the communal life of the Church.

The situation is also as much confused and difficult in the conflict between the individual and society in the secular sphere. Countless evils would have been prevented from befalling our present world, had men known their own God-given rights and duties toward their countries and the Church. No tyrant would be able to rise in any country, if men were responsible citizens and Christians.

The duties of men as Christians and citizens are very light. What are these duties that Christians have as members of the Church? Short daily prayer morning and evening, fasting on Friday, Sunday Mass and Holy Communion at least once a year. Who, in good conscience, can say that these duties are two heavy or burdensome?

As a citizen man has also a few duties —keep the laws of his country, defend it against its enemies, pay taxes, take income taxes, take interest in politics, etc. They are not hard, if the citizen is a responsible man or woman.

The duties towards the Church are few and light, because she does not want to interfere with the private affairs of its members in their relations with God. She does not want to establish or exercise a religious dictatorship or collectivism, and for this reason she does not tell its members what their vocation in life is, how many or what prayers they should say, whom they should marry when they choose a married state, etc. The Church of Christ wants its members to be responsible individuals who know how to take care of themselves and solve their usual problems without turning to the Church for directions in every possible situation. She does not want to relieve its members of the burden of having their own initiative and of making their own decisions in life. She does not like religious collectivists, because she does not want its members to resemble a sheep-like mob. She wants responsible members, because collectivism breeds laziness and produces a lack of vitality. Lazy people do not like to make their own decisions, because they are lazy and afraid of themselves in case their decisions prove to be wrong. A collectivist is ready to follow anyone who is prepared to lead. How many people, after receiving Holy Communion, will remain in church and spend fifteen minutes on private thanksgiving? Most Christians become spiritually breathless when they are left alone to pray. This is nothing else but a proof of a collectivist tendency among the Christians of today.

When a man is baptized he becomes a child of God. But how many Christians prefer to remain 'children' all their life instead of growing into spiritual adulthood? To be an adult in the spiritual sense means to know ourselves and our duties towards God and our neighbor. It does not mean to do as one may please. We must know our faith and follow its maxims in our daily personal, civic and moral life. When universal laws are proclaimed by the Church in the name of Christ Whom she represents on earth, no one should appeal against them in the name of individual conscience. When abortion under any pretext is condemned and contraception declared to be morally wrong by the Church, there must be no appeal against this official declaration in the name of individual conscience: "My conscience does not allow me to accept it". When a universal truth or law is proclaimed by the Church, it must be accepted as an objective norm to be followed by all who believe in Christ. No individual is allowed to go against it in the name of the freedom of conscience. He who acts otherwise proves that he is not an adult Christian. To be such a Christian every man must learn of his faith thoroughly, because God does not usually supply heavenly charismata to make up for our laziness and voluntary ignorance.

Negligence in the matter of faith makes our ignorance sinful, and therefore our moral 'mistakes' will be punished by God as sins.

Of course, sometimes some particular duty can become hard. It is to be expected in an imperfect world in which we live and in which we must save our immortal souls. But then the help from on high is always available. The individual Christian can get this grace not only through the Church, that is, by means of Confession, Communion and official guidance of the Church. The Holy Spirit is still at work in every individual soul, for God does not abdicate in favor of the Church. We can get help from Him whenever help is needed and sought: "Ask and it shall be given to you!" (Mt. 7, 7).

Christ has founded His Church to help men for whom He died on the cross. The Church is for men and not men for the Church, otherwise we would have a bureaucratic mania which could not stand anything that is not officially organized. Christ did not want ecclesiastical totalitarianism, and for this reason the Church plays a subsidiary role in the life of its members. She does not stifle private religious life, but encourages and nourishes it.

ST. JOSAPHAT AND LITTLE CHILDREN

Like our divine Lord, so St. Josaphat Kuntsevych, OSBM., martyr for the Union of Ukrainian Church with the Holy See of Rome, noticed after his arrival to Polotsk that the childen were barred from confession and Holy Communion under the pretext that they were not prepared to receive them. Although a bishop with many other duties, he himself undertook to prepare them for the Sacramnets. He started Catechism classes for the children and the adolescent boys and girls. He did it early in the morning before setting at the administrative work of his diocese.

Those who were regular in being in church for Catechism, received small gifts from the Saint. He liked them and they liked him, because he knew how to speak so that they understood him.

While there is life, there is hope, when a person believes in God Who controls everything in the immense universe.

MORTAL SIN

THE ancient Babylonians worshipped a false god, that is, an idol known as **Bel**, to whom a daily offering of food and drink was made as if the stone idol could eat and drink. The prophet Daniel, who at that time was in Babylon, the capital of the vast Babylonian empire, showed King Darius that the food was consumed not by the idol, but by his priests and their families. As a result the idol was destroyed and the priests exterminated. And so was its temple.

Besides the stone idol Bel the people also worshipped a Dragon, a large serpent: "There was also a great serpent, too, in those parts that was worshipped by the people of Babylon. And of this the king said to Daniel: 'You cannot say now that this is not a living god. Adore him'!" If a metal or stone idol was not a god, a live serpent certainly was, and Daniel was therefore requested by the king to worship it.

"And Daniel said: 'I adore the Lord, my God, for He is the living God. But this (idol) is not a living god. O King, give me permission and I will kill this dragon without sword or club!' And the King replied: 'I give you permission.' And then Daniel took pitch, fat and hair, and boiled them together, and with lumps of this fed the dragon, which thereupon burst all to pieces. Then Daniel said: 'Here is your god whom you have worshipped'!" (Dan. 14, 22-26).

Daniel asked permission to kill the serpent without any arms to show the king and the people of Babylon that their Dragon was no more a god than Bel. The king believing in the immortality of the Dragon-god consented to the request of God's prophet. When the Dragon swallowed the explosive preparation, it burst to pieces and died. Prophet Daniel used this fact to call the ancient Babylonians to their senses, but in vain. They became furious when they saw that their gods were destroyed and demanded that the prophet of God be put to death.

Our modern age of marvelous scientific discoveries, inventions, rockets and satellites does not lack its Dragon (or dragons) who is worshipped not only by those who do not know Christ, but it is also adored by countless men and women of all countries who were baptized and even claim to be the followers of the Gospel. Yes, there is a multitude of modern Christians who worship the dragon which dominates their thoughts, desires, words and conversations, their amusements and pleasures, their work and activities, their personal and family life. And who is this infamous, all-pervading Dragon? It is **mortal SIN**. Yes, this is the dragon which nowadays is worshipped by young and old people, by the ignorant and by the learned, by the rulers and their subjects, by those who crave after amusement and by those who procure it. And when someone makes a protest against the dragon, its worshippers get mad and demand his death, as the ancient Babylonians did with prophet Daniel who tried to show them how foolish and unreasonable they had been in worshipping a Serpent instead of God Who made them and gave them everything they had in life.

As the Babylonians did not wish to understand their foolishness, so the modern worshippers of Sin refuse to believe when their Dragon is challenged by those who have God's interest at their heart and are trying to open their fellow men's eyes to their foolishness.

Why do they behave the way they do? Because they are spiritually blind. Their passions, the bad example of the world, the constant glorification of sin through the media of entertainment, press, Radio and TV have stunted their spiritual senses to such a degree that they do not understand the malice and ugliness of the 'serpent' they worship. Sin is being glorified all the time in the secularist press, in the magazines and in constant sensational reports of the latest scandals which are being depicted in such a way that many 'modern' men and women find it hard to discover anything wrong with them.

A few years before his death Pius XII declared in a world-wide radio broadcast that "the world of today has lost all sense of God and the sense of sin". It is easy to get used to sin and to miss its malice, when you see it all the time on the screen both at home and in the theatres, on the street, in the workshops, and come in contact with the people who live in sin without apparently showing any remorse. Nay, many of them even pretend to look happy, despite their sins. This terrible blindness is the result of the forgetfulness of God and His Law and of moral divorce from the spiritual and supernatural. As a consequence of this spiritual blindness sin means nothing to countless men and women of today. They treat it as a joke, a mere nothing, a harmless act of 'self-expression', just a human weakness, a natural thing to a fallen man.

What is more fatal is the fact that many people are even ashamed to brand sin with its proper name. Thus theft became fraud, consecutive adulteries are called "remarriages", impurity is looked upon as a healthy "self-expression", etc. In such an attitude of mind there is no room for remorse, because it is something morbid and unhealthy. It is true that some people still have some "guilt-feeling", but this feeling has nothing to do with sin, which is looked upon with indulgence, as some people ask themselves: "How can such and such a thing be bad, if it gives me pleasure? After all, it does not hurt anybody! Why should it be wrong, then, to indulge in certain things, if two people love each other, etc.?"

How is it possible that so many people have lost the sense of sin? What is the explanation for this pagan attitude? The explanation is the following: "As the idea of God is dimmed in a man, so the idea of sin gets dimmed too". The less a person knows who God is, the less he will understand the ugliness of sin. The less loyalty to God there is, the less people will care about His law and the less attention will they pay to what He orders and to what He forbids. Once the idea that God is the ultimate source and foundation of natural and moral law is shaken in a soul, anything can be justified and defended, as long as it does not hurt anybody else or disturb public order.

In the past a Christian knew what he was expected to believe that he may be called a Christian. He had to accept a whole collection of truths which were set out with great precision and believed with the whole strength of his convictions. Christian people believed in God and knew why they believed in Him. Today many people do not know Who God is at all. They 'believe' in Him, because they have been taught from early infancy to do so, and that for many of them is the main reason of their belief. The weak faith which is not based upon a thorough knowledge of one's religion is even more weakened and shaken by a steady flow of antireligious propaganda which is mostly hidden among the good things which people learn, see or read

about. Some people have such a weak faith that it is hard to call it so at all. Thus slowly but surely they join the ranks of the practical modern atheists who do not take God into account in their daily life, business and amusements. And if there is no God, there are no absolute values and no absolute law. Hence there is no room for sin either, because in their eyes there is no real distinction between right and wrong, for no moral order is admissible apart from God upon Whom it is based.

How To Make A Good Confession

by Donald F. Miller, C.SS.R.

These are the simple rules to be followed in accepting one of the greatest gifts God ever offered to man—His everlasting forgiveness of sin through the sacrament of penance.

THERE are two things that may be called the greatest folly of which Catholics can be guilty. The one is to neglect confession for a long period of time when in the state of mortal sin. The other is to compound the guilt of one's sins by making a bad confession.

Not a few Catholics fall into either of these dire mistakes simply because they do not reflect, in their sad state of sin, on the goodness of Christ in providing them with a means of forgiveness for their sins, on the ease with which a good confession can be made, and on the glorious feeling of liberation and peace that always follows on a good confession.

The purpose of these lines is to stimulate such reflexion primarily in those who need a good confession for their soul's salvation. At the same time this outline of what is required for a good confession should destroy some of the groundless or scrupulous fears that good people often have about their confessions.

The sacrament of penance was designed by Christ not only for those in mortal sin, who must use it to obtain their forgiveness from God. It was also intended as a source of special grace to overcome sin on the part of those who have not fallen into mortal sin. That is why confession should be used regularly and often even by those striving after perfection, and it should hold no terrors for them. Chiefly, however, this is an outline of how to make a good confession when it is needed because of one or more mortal sins.

All that enters into the making of a good confession may be summed up under five headings or qualities, each of which can be easily explained and easily understood. A good confession is one that is made 1) with faith, 2) with sincerity, 3) with completeness, 4) with sorrow, 5) with penance.

1. With Faith

Anyone who has fallen into serious sin should immediately begin to stir up his faith in two great truths that Christ revealed to all mankind.

The first is the truth that He wants to forgive the sinner, no matter how black or how numerous are his sins. Christ made that clear in a hundred ways. He did so by stating it as the very purpose of His coming into the world: "I am come to save that which was lost." "I will not the death of the sinner but that he be converted and live." He did so by forgiving the palsied man, the Magdalen, the adulterous woman, the thief on the cross. He did so by praying for sinners while He was being nailed to the cross.

The second is the truth that He wants sinners to seek forgiveness in a specific way, through a special sacrament that

He instituted for this purpose. It is strange that anyone can read the clear passage in the Bible in which Christ placed His divine power of forgiveness in the hands of His Apostles, and yet deny that confession is necessary for the forgiveness of his sins. "Receive ye the Holy Ghost," Christ said in John, 20: 22-23, "whose sins you shall forgive they are forgiven; whose sins you shall retain they are retained." The face value of these words contains the mandate to sinners that they bring their sins, that is, confess their sins, to one of the apostles or one of their successors in order to have them forgiven by God.

Faith in this mandate quickly brings to the sinner comforting realizations about the value of confession. A good confession to a priest will bring him **certainty** of his forgiveness, as externalized in the absolution uttered by the priest. He will no longer have to wonder or worry or doubt about his forgiveness, as he surely would if confession were merely an internal affair of the heart. It will bring him a sense of relief and peace, just as modern psychiatry has found that even mental conflicts can be resolved through the medium of self-revelation to another.

And all this is won at so small a price. The sinner enters the darkened confessional. He need not know the priest or the priest need not know him. He need not tell his name. He need only whisper the name of his sins, and immediately the priest is bound by secrecy unto death, and bound also, if the penitent shows sincerity and sorrow, to give the absolution that removes the guilt of the sin forever.

How can any sinner hesitate or delay to enter a confessional, who knows and reflects on these truths concerning this great sacrament?

2. With Sincerity

Sincerity in making a confession is the same as frankness, truthfulness, simplicity. It is the opposite of deliberate deceitfulness, hypocrisy or lying. It means that the sinner tells his sins as he knows that they are known to God. Sincerity flows from humility, without which no good confession can ever be made.

It is not a very difficult thing to deceive a priest while making a confession. One can simply use words that do not convey the nature of the sins that were committed. For example, one can say "I have a few bad thoughts", when actually one was guilty of bad actions either alone or with someone else. It is possible to think up words for any mortal sin that will make the priest think that only a venial sin has been committed.

At the same time sincerity demands that there be no deliberate exaggeration of one's sins. Sometimes, for example, penitents confessed that they missed Mass on Sunday, saying nothing about the fact that they were sick in bed and unable to go to Mass. They are thus guilty of an exaggeration, because they committed no sin by missing Mass on account of illness, or for some other grave reason.

The price of deliberately misrepresenting a mortal sin in confession, so that the confessor will think it venial or no sin at all, is the making of a bad or sacrilegious confession. This adds a new and greater sin to all that were on the conscience before, and makes any reception of Holy Communion a sacrilege as well.

If one is truly humble, he says to himself before confession: "I know what sins I committed. God knows what sins I committed. God commands me to tell what I know and what He knows to the priest. I will do so without fear and without deceit."

3. With Completeness

There are two simple principles that explain the kind of completeness that every good confession must have. They are:

1) One is bound to tell all one's mortal sins, with the number of times they have been committed, with any important circumstances that change or compound the guilt incurred.

2) One is not bound to tell all one's venial sins in confession.

The important point to be remembered is that all known mortal sins must be told under the pain of making a bad confession.

It is because of this requirement that a serious examination of conscience must be made before confession. This means that sufficient time must be given to looking back over the period that has elapsed since one's last confession to bring to mind all the mortal sins committed during that time. This is where the value of frequent confession becomes especially clear. One who goes to confession often will need only a brief examination of conscience before each confession for two reasons: first, because it is easy to recall whether he has seriously offended God in so short a time as one or two weeks; second, because frequent confession is a sign of a strong desire not to offend God, and any offence that has occurred will remain sharply in the memory until it is confessed.

For one who has been away from confession for some months or even years, considerable time should be given to the examination of conscience before confession. In this the sinner will concentrate on two things: How many kinds of mortal sin did I commit? How many times did I commit each one? He does so in preparation for giving the priest as exact a record as possible of his serious sins.

Thus, in regard to the kind of mortal sins, he states the facts simply and clearly. He need not give any graphic description of his sins, nor tell the names of others who were involved. He need only reveal the kind of sin it was. "I missed Mass on Sunday without a good reason." "I stole something worth about twenty dollars." In regard to impurity, he remembers that it is not enough to say, "I was impure," or, "I broke the sixth commandment." He must clarify as to whether this was in thought or desire or word or action. If it was in action, he must state whether it was alone or with others; if it was with others, he must state whether he is a married person or a single person, and whether is was with a married person or a single person, with his own wife, or with a relative, and so on. These are cases in which circumstances are important because they designate the nature of the sin and must be told.

In regard to the number of times each mortal sin was committed, vague or indefinite terms must not be used. He must not say, "I missed Mass without a reason quite often, or several times." He says, "I missed Mass on Sunday, as nearly as I can remember, **five** times." In regard to habitual sins, he may state the **average** number of times they were commited, for example, by saying, "I deliberately gave in to bad thoughts on an average of twice a week in the six months since my last confession."

It will happen to some who are making a confession that has to cover many months or many years, that even after a serious examination of conscience they will become nervous and flustered in the confessional and unable to recall what they thought they were all prepared to tell. In this event, they should not hesitate to say to the priest: "I'm all mixed up. Please help me." Any confessor will then proceed to ask sufficient questions to bring out all the important matters to be confessed, and the penitent will make a good confession.

Here again the point of greatest importance is that deliberately to fail to reveal a known mortal sin, or not to tell the number of times it was committed, would make one's confession bad. For example, it is well known from the conversations of many Catholic married people that they go to confession regularly but do not confess their sins of contraception. These people are making bad confessions, committing sacrileges every time they receive Communion and living in a constant state of mortal sin.

How does a person set about making a good confession who has made a bad one, say ten years ago, and made frequent confessions since that time without disclosing the facts about the bad one? The longer such persons wait, the harder the devil makes their task seem. They should take courage for this explanation of just what they have to do.

Three things they must do: 1) Tell the priest about the bad confession of ten years back. ("I made a bad confession ten years ago because I deliberately concealed a sin of abortion, contraception ...") 2) Tell what sacraments they received during those ten years and how often. ("Since then, I went to confession on an average of once a month, received Communion about the same, and received the sacraments of confirmation and matrimony.") 3) Tell all the mortal sins committed during those ten years, even though many of them had been confessed since the bad confession. Again, if confusion or nervousness sets in, they need only ask the confessor for help, and he will draw out the full story with kindness and completeness.

The second principle concerning the completeness of confession is that one is not bound to tell all one's venial sins. That is because such sins can be forgiven by other means than confession, such as acts of true sorrow, fervent love of God, self-denial, and the like. But confession is the best means of such forgiveness, and at least one's predominant venial sins should be confessed for the help that absolution will give for overcoming them.

Here it should be mentioned that the sacrament of penance cannot be received unless some actual sins are told to the priest. Thus if a person has not been guilty of any mortal sins since his last confession, he must tell the priest some venial sin, or at least some sin of his past life, before the priest is allowed to give the sacramental absolution and before he can receive it validly.

4. With Sorrow

Equally important with the proper confession of one's sins, is the sorrow that must be present in the heart if one is to be forgiven by God. There are three elements that must enter into one's sorrow for sin if it is to be sufficient to win the forgiveness of God through confession.

First, it must obviously be **sincere.** It must be based on the realization that mortal sin is the only real evil in the world, the one thing to be most detested because it offends God, crucified Christ and makes a soul deserving of hell. There can be no question that an act of sorrow for sin rattled off in words but not meant in the heart is valueless. It is not necessary that sorrow for sin evoke tears from the eyes, though one who meditates on the sufferings of Christ caused by his sins may at times weep over them. But the important thing is that the sinner mean it when he says to God, "I'm sorry", and include in his sorrow every last one of his mortal sins.

Second, it must be based on **supernatural motives.** These are motives that reach into the next world. Purely natural, and therefore insufficient sorrow for sin, is that which might be based on the fact that the sinner brought down temporal misfortunes on himself by his sins: for example, he contracted a disease, or he lost his wife and broke up his home, or he lost his good name. The sorrow needed for a good confession must at least be based on the loss of heaven and the pains of hell deserved by reason of mortal sin. This is supernatural and sufficient for a good confession; but a far higher and more meritorious sorrow is that based on the offence one has given by sin to the all-good God.

Third, it must be **practical** in two senses of the word. Practical, in the sense that the sinner is now ready to suffer anything, even loss of life, rather than commit the same sin again. And practical in the second sense, that the sinner looks ahead into the future and decides on certain specific measures that he will take to avoid falling back into sin. Usually this is called having a firm purpose of amendment, and of using the means necessary for amendment.

Thus there can be no true or sufficient sorrow for sin if a person goes to confession with the intention, explicit or implicit, of continuing to commit the very sins he has to confess. Married people, for example, cannot be forgiven when they confess sins of birth-prevention, unless they really intend and plan to give up those sins.

For the same reason, a person who has been falling into sin because he has been frequenting an unnecessary occasion of sin, cannot have true sorrow for his sins, unless he seriously intends to give up the occasion of sin. Thus a married man who has been dating a single girl and falling into sin with her, cannot make a genuine act of sorrow for his sins unless he intends to give up not only the sins but the dates with the girl. The dates themselves are sinful for him, both because he is married, and because they are occasions of further sin.

A part of the practical element of true sorrow for sin is the determination to pray and receive the sacraments more often in the future. Every sin ever committed may be traced back to the sinner's failure to pray enough for the grace of God. When a person goes to confession with a long string of mortal sins to tell, he must recognize this truth, and make it a part of his act of sorrow that he will pray more, and receive the sacraments more often in the future . If he intends to do this, and then later on has the misfortune to fall back into mortal sin, he need not feel that his sorrow was insincere or his past confession bad.

But to confess all one's mortal sins without a sincere, determined, and practical intention to give every one of them up, would make a confession just as bad and just as sacrilegious as if one of the mortal sins were deliberately concealed. God cannot forgive a sinner, even through the powerful sacrament of penance, unless the sinner hates all his mortal sins and is determined to have done with them once and for all.

5. With Penance

It is the task of the priest who hears confessions to help the penitent tell all his sins, and then to ask a few questions to test the sincerity of his sorrow for them. He cannot actually read the heart; only God can do that. But when he has satisfied his mind that the person is sincere, he assigns a penance and imparts the absolution that takes away the sins of one truly repentant.

The penance is usualy easy, and should be performed as soon as possible after the confession. But no sinner who has been forgiven one or many mortal sins should be content with the modest penance he is given by the priest. He may, indeed, ask for a greater penance if he wishes. But, above all, he should be willing to offer up all the little hurts and aches and pains and heartaches of his daily life, in further atonement for the deeds whereby he shared in the responsibility of nailing Christ to His cross.

One final word. Some people worry about confession because they think there are set forms of introduction that they are bound to use. This applies especially to people who learned certain formulas for introducing their confession in a foreign language, and cannot, in later years, switch to a new language or a different form. Too many such are kept away from confession by fear of accidentals.

There is no indispensable form for beginning one's confession. People usually start by asking a blessing: "Bless me, Father, for I have sinned", but even that is not necessary. A confession can start by a person's saying "It's a month, or a year (or whatever) since my last confession." Then: "These are my sins." Some form of the act of contrition should be learned, to be said while the priest is giving absolution, but this can be in any language, and in any of a dozen forms. The two essential things for the penitent are telling his sins properly and being truly sorry.

Sundays Of July

By Rev. Basil Tremba

4th SUNDAY AFTER PENTECOST

"Lord, I am not worthy to receive You under my roof, my servant will be cured if You will only say a word of command" (Mat. 8, 10).

"Go, let it be done to you as you have believed" (Mat. 8, 14).

* * *

In this Gospel story we learn that Christ Himself was amazed seeing such a strong faith in a pagan. "I have not found such a strong faith in Israel. And I tell you that many shall come from the East and the West, and they shall take places in the kingdom of heaven, while the sons of the Kingdom shall be cast into outer darkness, where there shall be weeping and gnashing of teeth" (Mat. 8, 12).

* * *

The Church is using this expression of the pagan officer in a prayer before the Holy Communion. It is such a wonderful expression of faith and humility that pleased Christ so much. We should use this expression often during the day. And especially when we go to confession and Holy Communion.

If we do that, then the second sentence of Christ applies to us? "Go, let it be done to you as you have believed".

Faith is an infused virtue by which we firmly believe all the truths God has revealed, on the word of God revealing them, Who can neither deceive nor be deceived.

To believe is to assent to a truth on the word of another even though it is not understood. A judge or jury believes the testimony of a witness. We believe men in human affairs; we should not find it difficult to believe God, even in matters we can not understand, since God can neither deceive nor be deceived.

To make a supernatural act of faith, one must have the help of grace. Grace enables one to have sufficient enlightment and good will to accept God's word for what He has revealed. Our faith must be FIRM. St. Paul says: "Faith is the substance of things to be hoped for, the evidence of things that are not seen" (Heb. 11, 1).

Also our faith must be COMPLETE. It must include all truths God has revealed. To accept one truth and deny another is equivalent to denying all the truths He has revealed. Without faith it is impossible to be saved. Adults must have the virtue and the act of faith; infants must have the virtue of faith, received in baptism.

* * *

5th SUNDAY AFTER PENTECOST

"The whole city came out to meet Jesus; they entreated Him to leave their country" (Mat. 9, 1).

In different parts of the New Testament we have stories about people who requested of Christ to stay with them for a few days and teach them. And Christ did stay and taught them how to become the sons of God and how to work out their salvation. But here we have a different situation. Here the people lost their swine and for this reason told Christ to go away and to leave their country. They did not want to hear about the heavenly kingdom, and how to become children of God. They were so attached to their pigs that nothing else mattered.

So it is in the present age. Many people are attached to worldly goods and to sins that they do not want to hear about the teachings of Christ, about becoming the children of God, and how to earn a heaven.

What is sin? It is turning away from

God and attaching ourselves to some worldly things or persons. Adam and Eve did not obey the Commandment of God, but ate of the forbidden fruit. In eating the forbidden fruit, Adam and Eve committed sins of pride and disobedience. Our first parents sinned grievously, because they deliberately disobeyed a grave command of God.

On account of their sin Adam and Eve lost sanctifying grace, the right to heaven, and their special gifts; they became subject to death, to suffering, to a strong inclination to evil, and they were driven from the Garden of Paradise. "In the sweat of your face shall you eat bread till you return to the earth, out of which you were taken" (Genesis 3, 19).

People turn away from God and attach themselves to such sins as pride, covetousness, lust, anger, gluttony, envy and sloth. They are known as capital sins, because they are the chief reasons why men commit sins.

a) Pride is the source of presumption, ambition, vainglory and boasting.

b) Covetousness is the source of hardheartedness towards the poor, and of theft, fraud and deceit.

c) Lust is the source of blindness of mind, thoughtlessness, overhastiness, instability, love of oneself, hatred of God, worldliness and despair.

d) Anger is the source of contumely, blasphemy, quarrels and murders.

e) Gluttony is the source of dullness of mind, excessive talkativeness and gross and vulgar speech.

f) Envy is the source of hatred, calumny, detraction, joy in the neighbor's misfortune, and distress at his prosperity.

g) Sloth is the source of the neglecting to perform good works that are of grave obligation.

* * *

6th SUNDAY AFTER PENTECOST

"And now, to convince you that the Son of Man has authority upon earth to forgive sins—here He spoke to the palsied man—"Rise up, take your bed and go home" (Mat. 9, 8).

* * *

Jesus always rewarded those who showed a great faith in Him so in this case the Bible says: "Seeing their great faith, He said to the palsied man: "Son, take courage, your sins are forgiven". It was something new to the Jewish ears to hear that someone can forgive sins. In the Old Testament the Jews believed that only God can forgive sins. And here they hear Jesus saying that He is forgiving the sins of the paralytic. The Jews went so far as to say that He was blaspheming.

Christ was to start a new Church. The forgiving of sins was to be a basic doctrine, so that the people could receive the Blessed Sacrament in the state of sanctifying grace. The person had to confess, if he had any sins in order to receive this sanctifying grace. That is the reason why Christ is coming out with this new doctrine about the forgiveness of sins. Later on Christ told the Apostles: "Receive the Holy Spirit, whose sins you shall forgive, they are forgiven them; and whose sins you shall retain, they are retained" (John 20, 23).

So from this we see that Christ performed this miracle upon the paralytic to prove that He had power to forgive sins, and that He gave this power of forgiving sins to the Apostles and to His Church. And the Church has been forgiving sins in confession ever since.

We should go to Confession frequently, because frequent confession greatly helps us to overcome temptations, to keep in the state of grace, and to grow in virtue.

The chief qualities of a good confession are three: It must be humble, sincere and entire. So to receive the Sacrament of Penance worthily we must do five things:

1) To examine our conscience,
2) Be sorry for our sins,
3) Make up our minds not to sin again,
4) Confess our sins to the priest,

5) And to be willing to do the penance the priest gives you.

Many persons outside the Church think it is a very difficult thing to go to confession. The truth is that confession is one of the most consoling features of the Catholic religion. Catholics go to confession with the conviction that they are really telling their sins to God. The priest is present as God's representative, to give advice and encouragement, to settle doubts of conscience, to help the penitent's future conduct, and above all to forgive sins, in the name of Christ Himself. Never, under any circumstances, even to save his own life, may a priest reveal a single sin of a penitent.

* * *

7th SUNDAY AFTER PENTECOST

"Jesus, Son of David, have pity on us" (Mat. 9, 27).

During the Mass when we sing the ektenias, we repeat so often the words: "Isuse Syne Bozhij, pomyluj nas". From to-day's Gospel we learn who were the people that said these words for the first time. They were two blind men who never met Christ before and had not seen Him, but only heard about Him. But they had a strong faith in Him and showed it in their life by repeating the words: "Have mercy on us". "Hospody, pomyluj nas".

We also heard much about Christ, and have read much about Him in the Bible. But we did not see Him. But do we show as much faith in Christ as these blind men? But we should have a strong faith as these two blind men! We heard more about Christ than they did. We should often say with a strong faith the words: "Hospody, pomyluj nas". It is a prayer, so short and so full of meaning. It asks for something that we need. We need the mercy of God. We need His grace. Every time in temptation we should say: "Hospody, pomyluj nas". Some people have a bad habit of cursing. To get away from that habit we should say a short prayer such as: "Hospody, pomyluj". Every time we are in some trouble, let us say: "Hospody, pomyluj nas." Say it often.

We should also turn our attention to the question that Christ puts to these two blind men. "Do you think that I can do it?" They answered affirmatively and Christ, seeing their faith, performed the miracle for them.

The third point we should consider is the saying of the Pharasees: "It is the prince of the devils that enables Him to cast out devils".

Here we see the hatred and the malice of the Pharasees. They do not want the people to believe in Christ or to follow Him. So they are telling the people that Christ is driving out the devils by the prince Bealzabub. And that is the sin against the Holy Spirit on the part of the Pharasees.

Our Lord said to His followers: "Ask, and it shall be given to you; seek, and you shall find; knock, and it shall be opened to you. For every one who asks, receives; and he who seeks, finds; and to him who knocks, it shall be opened" (Mat. 7, 7-8).

Jesus Christ often encouraged His listeners to pray, and to pray always: "He told them a parable—that they must always pray and not lose heart" (Lk. 18, 1).

No one can be good for a long time without praying. No one can save his soul, if he neglects to pray. Saint Alphonsus de Liguori, founder of the Redemptorist Congregation, and the greatest moralist of the Catholic Church, does not hesitate to state: "He who prays, shall be saved. He who does not pray, shall be damned".

The devil, the passions and temptations are too strong for a man to overcome, if he does not pray, and does not pray frequently.

My Trip To Kiev

By M. Schudlo, C.SS.R.

KIEV is the capital of Ukraine. It is the oldest and the most famous city of Eastern Europe. I did not know Kiev, although I had been there during World War I, but then I was too small to remember it.

Kiev was always my dream. I wished to see it, because it is the capital of Ukraine in which I was born and which I left in 1939. I was not too far from it in 1954 when I went to Palestine and Constantinople. But at that time it was practically impossible to venture into Ukraine, although I was separated from her by the Black Sea only, because at that time tourism to the Soviet Union was very limited and restricted.

My dream of visiting Kiev came true in 1964 when I was returning from the missions in Australia. After spending three days in Moscow, I boarded the train and went to Kiev. An official of the Intourist brought me to the Moscow station and showed me the train that would take me to Kiev. I flew to Moscow via Singapore, Bangkok and New Delhi. From Moscow to Warsaw I went by train, because I wished to see the countryside, villages and the people. I was curious about the Soviet trains, people, restaurants, etc.

Kiev is 840 km. from Moscow. My train had an inscription in Russian: 'Kiev'. The cars had compartments for six people, as most European trains do. In my compartment there was a little table. I put my suitcases and went out to see the station. It is a big station. A woman was selling sweets and sandwiches to the passengers. People were buying them for the road.

We started at 11:10 a.m. and arrived in Kiev at 11:18 p.m. It was a very pleasant journey. A light snow was falling till we came to the border of Ukraine, that is, to the city of Konotop, where our famous hetman Wyhowsky had once defeated the Russian armies and made Moscow tremble. I watched the countryside, the villages and the roads. There were quite a few new brick houses among the thatched-huts in the villages through which our train passed. It is the same everywhere. More and more brick homes are being built by the villagers everywhere in Ukraine and Russia.

About twelve o'clock I went to the restaurant. It was filled with passengers. I sat down with two young men. They asked me who I was and where was I going. "I am a Ukrainian Catholic priest from the U.S. I was in Australia, preaching missions to the Ukrainians. Now I am returning to America through the Soviet Union. I spoke in Ukrainian. The passengers turned their chairs towards me and listened. They were interested in what I had to say. The two young men said: "We are also Ukrainians. We come from Ivano-Frankiwsk (Stanislaviv). We are engineers. We spent a few days in Moscow on vacations".

"Well, I am glad that I met you", I replied. Then one of them said: "Tell us something about the Ukrainians in Australia". And I started my 'report'. I told my listeners about the hardships which the Ukrainians of Australia went through when they came to that far-away country, how some of them lived in tents till they built their own homes, how many of them had to work hundreds of miles away from their families, etc. Everything went smoothly till I mentioned that after all these hardships most Australian Ukrainians are now financially well off. They have nice brick houses, cars and other gadgets in their homes. It was too much for one of my listeners who shouted at me: "Don't make propaganda! We do not need these things!"

The two engineers blushed: "It is not propaganda. We only wished to know how the Ukrainians live in Australia", they retorted.

I stopped my account, thinking that some individuals like to be hoodwinked. They will gladly listen when bad things are said about their adversaries, but they get mad when good things are mentioned.

Changing the subject, I asked my engineers whether they believed in God. They said: "No" and added that, as far as they knew, none of their comrades went to church.

During this long journey I had several discussions with the passengers and train conductors, and the following topics were touched:

1) "Who killed president Kennedy? He was a good man. He wanted peace. We were very sad when we heard of his assassination". They were skeptical when I told them that in probability Oswald alone was involved in the murder.

2) "What are you, Americans, doing in Formosa? Who asked you to South Vietnam?" It was easy for me to reply, and I said: "And what are you, the Soviets, doing in East Germany? And who sent you to Hungary?" They understood what I meant by Hungary, and kept quiet.

3) "Why do you have so much unemployment in America? We don't have any". "Well", I retorted, "it is not so bad, as you may think. It is a problem, it's a true problem no one knows how to solve. It is almost a chronic sickness of American industry. But it is not so bad, if you consider that some 75,000,000 Americans are working while just some, between five and six millions, are unemployed. And even among these unemployed some two million do not want to work". They could not understand that: "How can a person refuse to work and live? Who supports such a man or woman?" "The government or some welfare agency", I explained.

"See", one of them said, "our system is better than yours, for it provides work for everyone". "It's true, that you have plenty of work", I replied to my interrogators, "but first of all your wages are very low in comparison with what an average American worker makes. Secondly, about 60% of your population lives and works on the farms, that is, in the communes, while just 17% of Americans are employed as farmers. And this small fraction of American people produces so much that our government has a real problem with the various surpluses. You would have even more unemployment if only 17% of your population were tilling the land. What would you do with the rest of the people?"

"We would cut the working week to three days only!" came the reply. "And what would your workers do with these four extra days free? They would go crazy; Their wives would not be able to cope with them. We, in the U.S., had the same idea about shortening the working week, but the housewives were against it, because it would be too hard for them to have their husbands around the house for four extra days!"

"We would teach them to get interested in cultural fields, sport, etc.", said one of the men.

After I had left Ukraine, I mentioned this topic to the Communist staff of a paper, stressing our American surpluses in the agricultural production. One of the staff said, laughing: "Get yourself a few Soviet farmers, and you will solve the problem of surpluses".

4) "Why is there so much discrimination against Negroes in the U.S.A.?" they asked me. "Well, the Negro problem is an inherited trouble. Its origin goes back to the Spanish Catholic landlords who brought the African Negroes to the U.S.A. to be employed on the plantations Now we have to pay for their un-Christian behavior. It is a problem that our government is trying to solve. We have the legislation that forbids discrimination, but we cannot employ force to enforce it".

"Do you think that we employ force?" one of my listeners interrupted me. "I

do not say so, but it is not easy in a democratic society to introduce a reform and feel right away its effects. It takes time and good will...".

5) "You were born in Ukraine. Why don't you come back and live here?" was another question. "It is true that I was born in Ukraine, but unfortunately under the present conditions there is no room for me as a Catholic priest. Stalin has liquidated our Ukrainian Catholic Church, and your government refuses to restore it. I would not have any priestly work here, if I came back. Our Ukrainian Catholic priests are forbidden to display any priestly activity in Ukraine. What would I do here?" There was no reply to my question.

* * *

These discussions were friendly and time went fast. I asked the conductor to tell me when we get into the territory of the Ukrainian Republic. He replied that Konotop will be our first stop in Ukraine. It was dark when we arrived in Konotop. Some thirty men, most of them boys, came to the cars asking for beer. "No beer, but Bulgarian cigarettes", one of the two waitresses told them. And they bought cigarettes, because they were foreign. An old woman came to the train and asked for butter. "No butter!" the waitress said. I was surprised. Why did this old woman come to the train to buy butter? Later I found out why. Such items as milk, butter, meat, etc., are scarce in the Soviet Union. Not only scarce, but they are also quite expensive, considering the low wages of the common Soviet worker.

* * *

Thus time was spent as we were approaching the capital of Ukraine, the most industrialized country in Europe, except Germany. I think that such conversations are useful for both sides. They give us a good chance to hear the other side and to make it clear what we have to say about the various problems that beset the present day world.

My Ukrainian and Russian questioners knew much about the Western problems, although so often their views were slanted by their own press and propaganda. But they did politely listen to my presentation of the discussed subject.

I spoke in Ukrainian and they replied in Russian, if they were Russians. We understood each other without too much difficulty, since I know some Russian. With the Ukrainian questioners I spoke in Ukrainian.

At last we saw the lights of Kiev and my heart leaped from joy. It was late in the evening when our train was pulling into the capital of Ukraine which since the end of the World War II has her representatives in the U.N., on equal footing with all other nations, although it is not as free as the Ukrainians living abroad would like her to be.

SHOCK TACTICS

About 100,000 people are killed throughout the world every year in road accidents. Most of them die needlessly, because a little care and courtesy on the roads could prevent their tragic deaths.

A Californian judge had devised a new way to help some drivers to come back to their senses. He sends the drunken drivers to the graveyards to mix up with the relatives of smash-victims, to see casualty wards in the hospitals and the dead bodies in the morgues. The same judge tells the careless and drunken drivers to sit on the coffins as their bench in court.

As a result of these sad experiences traffic violations have dropped by 15 percent. It is a real shock-treatment that makes many drivers more responsible on the highways.

I'D LIKE TO KNOW...

1) Are the Encyclicals of the Pope infallible?

Some people think that the encyclicals of the Pope are infallible in themselves, that is, everything concerning the faith and morals mentioned or treated in them is automatically and infallibly defined by the Pope. It is possible that some particular passages in the Encyclical fulfill the necessary conditions for an infallible definition of faith or morals, but it must be stressed that neither Popes themselves nor sound theologians have ever claimed that the Encyclicals as such are infallible.

In the Encyclicals the Popes, under the grace of their state as Supreme Pastors of Christ's flock, give guidance as to how a problem should be solved. They set the truth of God in true perspective and Catholics must accept their guidance, remembering the words of Our Lord: "He who listens to you, listens to Me" (Lk. 10, 16).

The Pope is the Vicar of Christ. As such he acts with divine authority with which Christ has invested St. Peter's lawful successors. The Pope and the hierarchy in general represent the Lord. Christ's promise to assist His earthly vicars bears directly upon what is essential in certain acts of the Church. Here the infallibility is guaranteed.

Apart from this, even in the acts of apostolic authority and work there is human weakness and limitations. The life of the Church is not wholly divine, for it is composed of human beings. Thus even in the acts of the Church we must recognize two elements, divine and human. As far as the divine element is concerned, the Church is holy and sinless. Weakness and scandals belong to the human element of the Church, that is, to the persons. The principles of the Gospel teaching are divine, but they are carried out in the world by men, subject to failure and weaknesses. Because of her human element the Church has a true human history and development not only in the preaching, but also in her thought. The early understanding of the teaching of the Gospel grew clearer and clearer due to the general councils and the study of theologians. It also became more precise with time. But it is also true that sometimes the teaching authority has been mistaken, because it is subject to the limitations of time, knowledge and sources.

In conclusion the Pope is infallible when he, as the supreme leader of the Church, proclaims officially some doctrine to the whole Church, and not otherwise.

2) If my daughter does not want to obey me, what should I do?

In which matters does your daughter refuse to obey you? A father or a mother are not dictators with their children. If she refuses to obey you in the things you have the right to command, ask yourself whether you have given her a good Christian education so that she may know why she must obey her parents. Maybe with your bad example you are destroying her respect for you? Maybe

you do not obey the laws of God or of His Church and then ask your daughter to obey you! Examine these questions, and you will find the reply to your question.

3) I was told that theology is a science. If it is a science it should progress. But in fact does it progress and in which fields? If not, why?

Of course, theology is a science that explains and substantiates the doctrine of revelation. It has made much progress in the past, but there is still much room for further progress. In our days there are many books on Mariology due to the Marian movement in the Church which must be the gift of her Spirit. But there is no large number of books dealing with more central questions, for instance, where are the theological books on the mysteries of Christ's life in general? What do we find in the theological textbooks is: Incarnation, the foundation of the Church, the teaching of Christ, the Last Supper and the death of Christ together with the Resurrection, the latter being rather apologetically treated. The rest of Our Lord's life must be sought in the pious literature of edification which is not always free from pious imaginations and unsubstantiated revelations or visions. Where is our theology on death? All we find is that death is a punishment for original sin. And that is almost all. What do we have about heaven? All we find is that heaven is a place and that no one knows where it is.

Very simple, is it not?

Why is it so? Maybe our theologians, most of them, at least, are afraid to tackle new questions or think falsely that in certain fields dogmatic theology has reached its zenith. Who knows?

4) Is it a sin for a married couple to discuss their sexual problems in order to improve their relations?

No, it is not a sin for them to do so with the view of improving their relations. The pleasure connected with the use of marriage is God's reward for the sacrifices that both the husband and wife must make in order to bring children into the world and give them a good education. Both marriage partners have, therefore, an equal rite to the pleasures of married life. For this reason they have also the right to discuss their marriage and the way of using it for both partner's satisfaction.

5) When my father died, he probably left some debts unpaid. I wrote to his creditor and asked him how much my deceased father owed him. He replied that my father owed him nothing, because he had no unpaid bills. What should I do? The amount was not bigger than $35.00.

You should forget the whole thing, if you are not absolutely sure that the father's debt was not paid. The debtor should know who owes him and what. If he said that the bill was paid, you should not worry about it.

6) I rave your missal "My Divine Friend" and I like it. But how do you find the tropars and kondaks for each Sunday of the year?

As a rule, our missal "My Divine Friend" gives you the number of the falling tone that is, of the tropar and kondak that fall on that particular Sunday. For instance, open your Missal on p. 406, the third Sunday after Pentecost. Right under the title you find the word **Tropar** in red, and then (See Tone 2, p. 296). Turn your pages to p. 296 and you have the tropar and kondak. This Sunday will fall on July 4.

To find which Sunday comes on a particular Sunday, check your Ukrainian wall calendar. Look at the date of the day and right beside it you will find the number of the desired Sunday, for instance: July 4th: **H. 3 no C.** which means the third Sunday after Pentecost which in Ukrainian is called "Soshestvie Sviatoho Dukha or Zeleni Sviata". Then check the contents of the Missal pp. VII and VIII at the beginning of the book and you will find the page of the missal with the number of the tropar, kondak, prokimen, Epistle and Gospel.

There are, however, a few Sundays which do not carry the number of tropar. This is due to changing date of Easter. In such case you must check the yearly Calendar or ask your Pastor for it.

Korea–The Land And Its People

By Father B. T. O'Brien

KOREA juts out from the Asian mainland like a dagger painted at the heart of Japan, which is only 120 miles away to the south-east. It is a long narrow peninsula, 600 miles in length and from 120 to 200 miles wide. It lies between the latitudes 48 deg. and 34 deg. north, which corresponds to the latitude between Melbourne and Hobart in our hemisphere. The area of Korea is 85,000 square miles divided into Communist North Korea, 48,000 square miles, and the Republic of South Korea, with an area of 37,000 square miles. The total population is 31 millions.

The land surface is very rugged with a backbone of mountains running down almost the entire length. Only one fifth of the land surface can be cultivated. The climate ranges from very cold in the north, where the average mid-winter temperature is three degrees below zero, to bracing in the south. The severity of the winter climate is due to the Arctic winds that sweep down across Russia nad Manchuria. The Sea of Japan makes the east coast much milder than the rest of the country.

The early history of Korea is closely bound up with that of China. Much of its culture and many of its social, political and religious ideas were borrowed from China. For centuries its kings received their investiture from Chinese emperors and its scholars went to China, just as those from the new world today go to the great centres of learning in Europe. Japan, too, figures in Korean history. Four centuries ago, the Japanese Emperor Hideyoshi, bent on the conquest of China, tried to use Korea as a springboard. His scheme failed largely because the Koreans attacked his lines of communication. In more recent times Korea has often been a battleground in other people's wars. At the turn of the century China and Japan fought on the plains of Korea. Ten years later Japan and Russia went to war and Korea was again a battleground. After a short protectorate, Japan annexed Korea and, until the end of World War II, it was a Japanese possession. More recently the Communist North Koreans invaded the south and another destructive war raged over the entire peninsula. Today the young Korean Republic struggles to find its feet as an independent nation. Its northern frontier with the Communists is heavily guarded by its own troops supported by several divisions of the American Army. The western-style Democratic Government is having many teething troubles, as one would expect.

It is difficult to change old habits and for centuries Korea, like its Asian neighbours, has known autocratic rule by a strong man who ruled because he was stronger than those who opposed him. Western Democracy is a plaint foreign to Asian soil and it has yet to be seen whether it can be adapted and made to grow into a strong and effective system of government. Korea is also one of the under-developed countries with a growing population. There is need to develop secondary industries to give a diversity of employment and a national income that will provide funds for further development. Public utilities and services have to be provided. The task of getting the new republic on its feet is a difficult one

and calls for help from the rich nations and hard work by the Koreans themselves.

The modern traveller flying into Korea and looking down on the maze of mountain tops and narrow valleys might well imagine that he was gazing at the handiwork of some giant who had begun to carve aimlessly and laid aside his chisel before the work was well begun. This first impression is reinforced when one is actually in the country. Especially in the autumn and winter the scene is harsh and austere. The great mountin ranges run north and south like waves of a petrified sea. Narrow valleys cling to the banks of river and streams. The country has largely been denuded of forests, leaving the hills nad mountains bare except for a scrubbly undergrowth. In the south the scene is not so harsh. The mountains give way to undulating hills and plains which are a patchwork of rice fields and plots of vegetables and barley. Only in spring does the hidden beauty of Korea suddenly leap on the senses. The great mountains and foothills blaze in a riot of azaleas and other wild-flowers. The vivid green of the rice paddies and the upland barley fields make a pleasing contrast with the tawny hills.

Korea takes it name from the ancient Koryo, which is translated as The Land of High Mountains and Sparkling Streams. Another title, and an apt one, is The Land of the Morning Calm, which it justifies by meeting each new day with that serenity which is the heritage of all agricultural countries. It is not a country that pampers its people or a mistress to be easily won. If the sweat of one's brow were the only requisite for salvation, all Koreans would be predestined for eternal happiness. As with many of the under-developed countries, the Koreans have to work hard to wrest a modest living from the soil. They do not ask much of life; enough to eat for themselves and their children; the strength to work until they are old; sons who will care for them in their declining years. A modest and reasonable expectation, surely, but one too often denied them by war and natural disasters that have plagued their history and tested their hardihood.

The Koreans are a distinctive race, although they share characteristics with their great Chinese and Japanese neighbours. They are not over-tall—the men average 5 ft. 5 in. and the women 5 ft. 1 in. Their skin is a light yellow-brown colour; their eyes are usually brown; their hair is straight or slightly curly and black or brown in colour. Their features are marked by high cheek-bones, the slight Mongoloid eye fold and short noses.

The greatest difference between them and their neighbours is a cultural one. Their language, dress and diet and other things are their own. They have, for instance, developed their own language, despite the fact that the written language was, for centuries, Chinese. Unlike China and Japan, they developed a simple alphabet of 25 letters, which has had the result of making them a comparatively literate people. Their dress, too, is distinctive. The apparel of both men and women is predominantly white, although the women and children do wear pastel colours. The men wear wide trousers bound tightly at the waist and, on formal occasions, at the ankles. A long flowing coat fastened with a single bow at the top is worn over a short, loose jacket. The women dress in long trousers also, though these are not gathered at the ankle. A long pleated skirt and jacket complete their dress.

Their diet, as for most Asians, has rice as its staple—the common Korean word for food is simply "rice". Rice dishes are supplemented with fish and many sorts of vegetables. They eat little meat or bread and are less concerned with the quality or variety of food than with getting enough to eat. Under-nourishment and even starvation are terrible realities in Korea, even though the situation today is much better than it was

immediately following the Korean War. It is impossible for an Australian or a New Zealander to understand and appreciate the poverty of Asia. Our high standard of living and the natural abundance of our countries assures us of plenty to eat even when times are hardest. For the Korean, getting one decent meal a day is a struggle which too often is lost.

The problem of food production can be traced to inefficient farming methods and the lack of education, fertiliser, machinery and plant culture. The Korean farmer works his fields as his ancestors did before him. He uses his own balour with the help of an animal to do the heavy ploughing. His implements are simple and not very efficient. The bulk of what he grows is used to feed his family. He has little to sell and therefore has no money income to speak of. Fertilisers are scarce and beyond his means. His crops suffer from the lack of fertilisers and from disease. He gets no aid from science in the way of more efficient strains of rice and barley. His production year by year does not increase as it does in Western countries. Given modern aids and methods the yield of farms in Korea could be increased by several hundred per cent. The Food and Agriculture Organization of the United Nations is giving valuable help in this regard to Korea and the other Asian countries.

A typical Korean home is a single-storied building of two or three rooms in the shape of an L or U. It is built of materials readily at hand. The foundations are made of stones which are put at the corners and the mid points. Then walls of earth mixed with stones and broken tiles are built up to the height of the foundations. Timber bearings are then placed on these foundations and a wooden framework erected. A lattice-work of straw or reeds is then fastened on to the wall frame and plastered with mud which has been mixed with fine rice straw. The roof is of thatch or, in the towns, of tiles. At one end of the house is the kitchen, which is on a lower level. The kitchen fire is used to heat the floor of the rest of the house by an ingenious and highly effective method. When the floor of the house is being put down flues are laid which radiate from the kitchen under the floor to a chimney at the other end of the house. The floor consists of a layer of stones over which is spread a layer of mud. When this is hard it is covered with layers of oiled paper. There is little furniture, as Koreans sit on cushions on the floor and also sleep on the floor on quilt-like mattresses.

Most Koreans are pagans. Confucianism and Buddhism came to Korea from China, but the religion of the country people who make up the mass of the population is a simple form of spirit worship. The religion of most simple people is asociated with the things that are most important in their lives. For the Korean one might say that these are primarily three—life, death and his daily bread. In the world around him he sees a cycle of growth and decay. The seasons come and go, bringing the sunshine and rain that make his crops grow, only to change to the cold of winter, when growth stops and the earth will not respond to husbandry. He believes that Spirit beings control these cycles and activities. He cannot see them but he knows they are there. His religion is directed at these Spirit beings, to keep them friendly to him so that they will make his crops grow and ward off disaster. He offers sacrifice to them as men have offered sacrifice to their gods since the world began. He is also concerned with the fate of his dead, and especially lest they come back and haunt him should he prove unfilial. Many Koreans are Christians and the Church has a long and stirring history. The Church in Korea will be dealt with in detail in another article.

Such a summary account of the country and people can at best be no more than an outline. Perhaps it does less than justice to this people who have to

be known to be appreciated. For the average man and woman in Korea is a kindly, unpretentious person, endowed with a hardihood and endurance as solid as their country's mountains. The quality of body and mind that have enabled them to preserve their national character through centuries of foreign domination are their best guarantee for the future. They have lived through harsh and difficult times and, given peace and a little help, they will overcome their present difficulties also.

(The Far East)

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

Periods of great changes always engender two kinds of reaction: some clamor for rejection of what used to be; others wish to retain what was and is. The St: Joan's International Alliance, which is a movement championing the equality of women in civil life and in the Church, candidly suggests that women be admitted to the diaconate and in time to the priesthood, etc.... Fine and dandy, but I for one cannot see myself facing a 'pregnant priest'.*** Despite appearances, the Church is not now falling apart. It is merely occupied with an often agonizing endeavour to fathom itself more and jettison what is superfluous, in order that the world may come to know it for what it really is, i.e. the mystery of Divine Providence's dealing with men.*** Said Cardinal Léger at the 11th National Social Life Conference held at Loyola College in Montréal recently: "The Church is the means by which Christ, absent from the universal human community, continues to abide with men."*** The very notion of authority, i.e. the idea that one person has the right to make a decision binding on another, is very remote from contemporary thinking.*** Only a qualified person has the right to voice his opinions in a discussion or a dialogue, especially in matters ecclesiastical and religious.*** Radical pacifists demand a defeatist antimilitarism.*** Isn't it a paradox that the death penalty should be abolished just as grave crimes are on the increase in our contemporary society?*** The aging person has to forego more and more.*** To be a Christian is to be prepared for a supernatural destiny.*** Said Goethe: "Poison is always a matter of measure".*** Abuse does not always do away with right use. *** Nietzsche is the spokesman for all who do not wish to hear anything about Hell.*** The failure to discover a meaning in life is a source of mental and bodily breakdown.*** Every genuine freedom-lover shares Washington's concern as regards the many leftists who are given so many chances to voice their extreme views in the papers and on T.V. *** The Kennedy Bros. are so eager to get into the White House some day that they are now kowtowing to the so-called liberals.*** In order to live in a truly human fashion man must be aware of his existence.*** Said Teilhard de Chardin: "By reading great books I become a thousand men and yet remain my own self." *** Through loving love itself becomes vulnerable.***

*** Even Moscow, to whom De Gaulle caters so much of late, considers France to be a mischief-maker in international politics.*** The French Lay Movement in Québec is an organization of militant unbelievers who are inspired and seconded by France's Free-Masonry and are out to impose their minority views on the majority of the province's population. *** Even the Americans are becoming nationalistic.*** A bus-driver's strike in a big city sometimes has its advantages, i.e. the absence of diesel fuel fumes makes for much cleaner air and thus less pollution.*** The knowledge of one's Rite for a Ukrainian who is worth his salt, is the best spiritual vaccination against the epidemic of Latinization now raging in North America, despite official assurances that all Rites are equal etc., etc.... and these so-called ecumenical times. Our children are still being reconfirmed by Latin Bishops because the principals of Catholic schools still identify Catholicism with Latinity and the Rite of the majority. O tempora! O crassa ignorantia!***

My Thorny Problem

By M. Schudlo, C.SS.R.

With the new exploratory impetus of the space it may be possible for an astronaut to run into some rational creatures who may be living on some other planet. Does the Bible or the Church exclude the possibility of such creatures who may be rational, having a body and at the same time being althogether different from us? Should such creatures exist, in what state would they be: in a state similar to ours, or in a different state?

* * *

We do not know with certainty whether any bodily rational creatures besides men exist in the vast and immense universe, because the Bible is concerned with our earth and its inhabitants only. It neither confirms nor denies the existence of some other creatures, similar to men, on some distant planet. And there must be millions of them in the universe whose boundaries are not known to man.

Personally speaking we are inclined to admit the existence of such creatures on some other planets, because it is hard to accept that the immense universe is empty of rational creatures.

If such creatures do exist, they may exist in various states, one of which is the natural state with which we are dealing in this article.

There are various states in which man could have been created. The same rule applies to outer space rational beings, also should they exist on other planets in God's immense universe, of which He is the all-wise and all-powerful King and Ruler, because the universe belongs to Him as to its Creator.

These outer space creatures, at the moment of their creation, could have been put by their Maker into one of various states concerning their relationship with God. Let's suppose that in the course of the universe's history God has decided to create various rational creatures on countless planets. He could have created them at the same time, if the environments of these planets were able to support human life, or better yet, He could have created them at different times, as these planets became sufficiently developed.

Furthermore, He could have put them in the same or different states in relation to their Creator, because He is free to do as He pleases. It is His world in which He is a supreme Master.

These outer space creatures could have been permanently left in a **purely natural state** without any supernatural or preternatural gifts and endowments. They would have a reasoning power, that is, an intellect, and free will, otherwise they would not be rational creatures. Using their reason and looking at the

created things, they would be capable to know God, the First and Ultimate Cause of the world and of themselves. Their reason would tell them, that if the world exists, Someone had to create it. Thus knowing God, they would also know that they owed Him honor and respect as to their Supreme Master. Absolutely speaking, they would be able to fulfill His will, although temptations and natural lower appetites would strongly influence their will and behavior to the contrary. They would need some sort of natural help from God to curb these unholy appetites in order to fulfill God's holy will in their regard.

It is also possible that such creatures, though living in a purely natural order, could have been endowed with some extraordinary faculties of body and soul which would render the observance of God's law much easier for them.

Since these rational creatures have the same goal as we men have, that is, to know, love and serve God, the achievement of their ultimate goal would depend upon their observance of God's law, imprinted by God into their natures. St. Paul says of the ancient pagans: **When Gentiles who have no (written and God-given) law follow the dictates of reason, and do what the Law prescribes, these, although they have no law, are a law to themselves. They show that the requirements of the law are written in their hearts. Their conscience bears the same testimony, as also their thoughts, which alternately accuse or defend them. This will be evident when God will judge the secrets of men by Jesus Christ** (Rom. 2, 14-16).

If they follow the dictates of their conscience and do what they know God wants them to do, their Maker will reward them with natural happiness. They will be free from sufferings and death and will also enjoy other goods which will make them happy forever, although they will never go to heaven, because they do not possess sanctifying grace without which they cannot see God face to face. They may know that there is heaven for other people who possess sanctifying grace, but they will not suffer because of that, because they know that such heavenly happiness surpasses their state in which they have been created. Since they will love God, they will submit to His will, and thus find happiness in that conformity to the will of their Maker.

But if they are bad, that is, if they reject the natural light which tells them to serve their Maker, God will eternally punish them by sending them to hell, because every creature can go to hell, where God sends all those who knowingly refuse to serve Him, whether they lived in a purely natural or supernatural tate.

The prophet David wrote in his psalms:

"Lord, who will make his home in Your tabernacle (the sacred tent set up by David on the holy hill of Sion)... One that guides his steps without fault, and gives to all their due. One that tells the truth in his own heart, utters no treacherous word, never defrauds a friend, or believes ill of his neighbor. He scorns the evil-doers, reverencing those who fear God, abides by the promise he made to his neighbor, lends without usury, and takes no bribe to condemn the innocent. He who so lives, will stand firm forever" (Ps. 15).

Worthy citizens of Mount Sion must cultivate the following virtues: uprightness, honesty, truthfulness, brotherly love, friendship with good people but not with evil-doers, faithfulness to promises and immunity from usury and bribe.

Is it not a wonderful description of the qualities that all Christians should cultivate in themselves to be worthy followers of Christ, our heavenly Brother, in order to become good members of His Church?

The Birthplace Of The United States

NAMES such as Boston, Bunker Hill, Lexington and Concord generally come to mind in recalling this country's struggle for independence, but actually no other city in the United States contains so many early buildings associated with the men who founded and guided our fledgling nation—as Philadelphia, Pennsylvania.

It was at Independence Hall, then known as the State House, that the Declaration of Independence was signed on July 4, 1776. This was the birthplace of the United States, and the Declaration of Independence was our country's birth certificate.

A bell rang out over the city of Philadelphia 186 years ago proclaiming one of the most significant news event in the crowded history of this country—the signing of the Declaration of Independence. This bell—thereafter known as the Liberty Bell—now stands in Independence Hall, along with many other relics and mementoes of this era. The bell was taken down from the tower of Independence Hall in 1835, when it cracked while tolling for the funeral of John Marshall, the first Chief Justice of the United States Supreme Court.

Philadelphia in 1776 was a city of narrow, cobblestone streets. Though its population was less than 3,000 it was nevertheless the second largest city of the English-speaking world. The first was London. Today, Philadelphia is only the sixth largest, but it has more than two million people.

Independence Hall is the central and main building of Philadelphia. Built of brick and trimmed in white woodwork, it is a magnificent example of the Georgian architecture of the period. A graceful tower and spire crown the structure. The building is connected by arcades with two wings. Beyond them on either side are two separate buildings. One is Congress Hall, where the United States Congress convened before the seat of government was moved to Washington, D.C. The other building is the Old City Hall.

As in any place where history was made, the visitor feels a sense of awe upon entering Independence Hall. The names and faces of Thomas Jefferson, Alexander Hamilton, James Madison, John Hancock and many others flash through the visitor's mind as he enters the Assembly Room. Perhaps at no other time in history has so large a collection of highly dedicated and intelligent people come together in one place to bring about the creation of a vehicle of government such as was brought into being here.

It was a very hot, humid summer that year and to add to the statemen's discomfort there was a livery stable nearby which attracted large numbers of flies, many of which drifted into the Assembly Room. And the debate was often as hot as the weather outside.

History records that there was much disagreement and unanimity was not easy. It took a long time, and even after the Declaration was adopted there were a great many people who had serious doubts as to whether it should have been adopted at all.

Yet, as a symbol, as the birthplace of the United States, Independence Hall has tremendous significance throughout the

world. It stands as a beacon for freedom and liberty not only here at home, but in all the countries that are searching for the thing the American people accomplished in Philadelphia nearly two centuries ago. (ACNS).

catholicEtte

LIPS

By John Zubaly

...Lips!

All human beings, regardless of age, have a grand total of two lips. No more, and no less. This is NOT a startling discovery, nor is it world shaking news. But... at times what issues from the lips can be far from good news for the person listening!

Since time immemorial human beings have been equipped with lips. They were especially created for the mouth. The pattern never changes.

Lips are an essential part of the mouth used for eating of food and for conversation. Many amorous individuals use the lips for kissing. To use the name of God in vain or to degrade another human being—at such times the lips would better remain closed!

Also, the lips are used for smiling and whistling, pouting and so on. In using the lips for talking the words often have a special meaning and effect. Some persons may talk and their conversation will be just that—useless talk, almost meaningless words. The most unpopular service of the lips is, of course, the type known to all as "lip-service".

Giving lip-service—is not using the lips to the greatest advantage. It is often used for uncomplimentary purposes. It can mean talking about being loyal or faithful to someone or some thing while actually not being so. Lip-service can be a form of hypocrisy.

Finally—"praying-lips" backed up by doing deeds for God—is using the lips for a great purpose, INDEED!

HAMALIYA *

Taras Shevchenko

(Translated by Vera Rich)

Ah, there comes nor wind nor a wave
From our Ukraina!
Whether they are in council, how to face the Turk—
We hear not in this far region!
Ah, blow, wind, blow, far over the sea,
From the Great Meadow coming,
Come, dry our tears, drown the clanking of chains,
And scatter our longing.
Ah, dance, then, dance, thou azure-blue sea,
Under the boats where sailing
The Cossacks (only their caps to be seen),
To this shore to save us.
Ah God, our God! Even if not for us,—
From Ukraine do Thou bear them,
We shall hear their glory, the Cossack glory,
Shall bear it and perish. (1842)

* Hamaliya was a Cossack leader who was captured and imprisoned by the Turks during an attack upon Constantinople—Istambul.

Sundays Of The Month Of August

By Rev. Basil Tremba

8th SUNDAY AFTER PENTECOST (Aug. 1)

"The number of those who have eaten was five thousand men, not counting women and children" (Mat. 14, 21).

* * *

Counting the women and children, there were about 20,000 people who were fed by the five small loaves of bread and two fishes. It took place on the N. E. shore of the Sea of Galilee. The time was the Passover. The passing multitude was on the way to Jerusalem. Jesus Himself did not go to Jerusalem this Passover, because on His previous visit the Jews had formed a plot to kill Him. It was probably the first Passover He had missed going to Jerusalem since He was 12. This happened one year before Jesus' death. Jesus loves order. He made the people sit down in companies of 500 or 100, arranged around Him in a circle or semi-circle. He ordered that the leftovers be gathered up. The miracle made a strong impression. The people wanted to enthrone Him as king immediately.

Before this miracle was made, Christ wanted to test the Apostles. That is why He told them: "You yourself give them good." They, however, did not understand Him, but just said: "We have only five loaves of bread and two fishes." Christ just told them to: "Bring them to me."

If we would meditate a little and try to multiply at least one loaf, we would see how weak we are and then come to the conclusion how powerful Christ is, by feeding such a multitude with only five loaves of bread, and then collecting 12 baskets of the crumbs.

When we pray, we should think of the power of Christ to do everything. Our faith will be increased and our confidence will be greater, if we hold this miracle in our memory. We should say to ourselves: "Since Christ performed such a great miracle, He can also help me out in my needs".

9th SUNDAY AFTER PENTECOST (August 8)

"Do you not know that you are a temple of God and that God's Spirit dwells in you? If any one destroys God's temple, God will destroy him" (I Cor. 8, 17).

"He went up by Himself on the mountain to pray" (Mat. 14, 23).

"Man of little faith, why did you doubt?" (Mat. 14, 32).

* * *

In this Gospel lesson we have two ideas to meditate on. The top quotation is from the epistle of St. Paul to the Corintians. St. Paul is very clear to say that we are a temple of God, and that the Holy Spirit comes and lives in us. This happened to us the first time when we were baptised. The second time it happened when we went to our First Confession and Communion. A sin forces God to leave us, but when we make a good confession the Holy Spirit comes back and lives in us and starts changes in us, making us more and more similar to Christ. These changes are known as the 12 fruits of the Holy Spirit.

So now we see a very good reason to go to confession as soon as we have even one mortal sin on our conscience. We should get rid of our sins to regain so many benefits that we lost by committing a mortal sin.

The second idea is that Christ, after teaching the people all day and working for them, went up a mountain to pray. He stayed there from twilight to daybreak. That means all night. There Christ talked to His Heavenly Father all night. God the Father is also our Heavenly Father. We should talk to

Him often, all day. Say little prayers, short ones, but say them often.

St. Peter asked Christ for a power to walk over the water. And Christ granted him that power. But a big wave was rushing unto him, and Peter began to doubt. As a result of that doubt he began to sink. So Christ said to him: "Man of little faith, why did you doubt?"

When someone asked Christ for a favor, He used to reply: "Do you believe that I can do it?" If the person expressed a strong faith, Christ would perform for him a miracle and even pay the man a compliment. In this case Christ is chiding St. Peter for losing faith. Once a man said to Christ: "I do believe, but help my unbelief!" We should often repeat this last request during the day: "Help my unbelief."

"Blessed are they who have not seen and yet have believed" (John: 20, 29).

10th SUNDAY AFTER PENTECOST (Aug. 15)

"Except by prayer and fasting" (Mat. 17, 20).

* * *

By saying these words Christ wants to show us how much prayer and fasting mean in the life of a Christian. The word fasting means to us not to eat meat on a Friday. But there is another meaning, more general. It means to deny ourselves in many things. It is fasting when we help someone else by denying ourselves something, doing something against our will or wishes. We have a free will; we can make a choice. But we also have passions. Eleven of them are moving us to do certain things. Our intellect, our free will have to make a choice. To do what is right we must control ourselves. There is greed in us, there is anger, hatred in us, evil passions; there is a desire for wealth, glory, riches. And we must have a control over all these passions.

There are so many people in jails who did not want to control their anger, and as a result killed someone. There are so many people in jails who did not want to control their desire to have more things. So they stole from others, and now they are wasting their years in prisons. And so on with other passions, in every person. We must learn how to control our passions. If we do, we will become masters of ourselves; if we do not, we will become slaves of our own passions. So if we deny ourselves at least a few times a day for Christ, we will learn to control ourselves and thus acquire the precious trait of self-mastery.

Would we take a chance to ride in an automobile that has no breaks? The breaks make the car stop when we want to stop or when we need to make a stop. But if the brakes are faulty, we would endanger our lives and the lives of other people on the road, if we took a chance to ride in an automobile without good brakes. So it is with people who cannot control their passions, their likes and dislikes.

To do so many things right, we need help from God. And this help comes by asking, by praying. Our will has to be strengthened by the grace of God, our intellect has to be enlightened by the light of God to see what is good and what is evil, in order to choose what is good and avoid what is evil. That is why Christ says that it can de done "By fasting and praying".

11th SUNDAY AFTER PENTECOST (Aug. 22)

"So also my heavenly Father will do to you, if you do not forgive your brothers from your hearts" (Mat. 18, 25).

* * *

The story is about forgiveness. Christ uses a comparison of two coins. A talent was equivalent of 58 lbs. of gold or silver. At the present value of gold, at $35 an ounce, a talent of gold would cost $32,520. The servant owed 10,000 talents. Multiply 10,000 by 32,520, and you will get 325 million dollars.

The other coin is a denarius. It was a silver piece among the Romans and it had the lowest value, like a penny at the present. A golden denarius was worth 25 silver denarii. So a hundred denarii means a hundred pennies of $1.00, or $25.00 if they were gold denarii. So compare $325 millions with $1.00 or $25.00 and you have the relative value.

Christ wanted to show us how much we owe to God. We owe God these $325 millions. If someone owes us a hundred pennies or even $25, should we not forgive him? That is the question of Christ. That is the lesson Christ wants to impress upon us.

Christ concludes His sermon with this sentence: "So my Heavenly Father will do to you, if you do not forgive your brothers from your hearts."

When people say "Otche Nash",—"Our Father"—sometimes they do not think what they are saying. We say: "And forgive us our trespasses as we have forgiven our trespassers". We are reminding God that we already have forgiven our enemies. But if we are planning revenge on our enemies and we do not even think about forgiving them, why do we say: "And forgive us our trespasses as we have forgiven our trespassers?" That would be telling a lie to God. God sees through us. He knows our intentions and our plans. We cannot fool God or deceive Him. So let us think what we are saying to God during our prayers.

12th SUNDAY AFTER PENTECOST (Aug. 29)

"Indeed I tell you: it is easier for a camel to pass through a needle's eye than for a rich man to enter the kingdom of heaven" (Mat. 19, 22).

* * *

In this Gospel lesson Christ is inviting a young man to follow Him and be His Apostle. He told him to sell his property, give it to the poor and to follow Him. But the young man became sad, because he had great possessions and was attached to them, very much. So he went away sad. Christ said that it is easier for a camel to pass through a needle's eye than for a rich man to get to heaven.

Theologians have two view points on this word "needle". They say that there used to be a small gate in the wall of the city of Jerusalem, only for people to pass. But it was too low for a camel. So out of this small gate a saying arose. To express impossibility, the Jewish people said that it is easier for a camel to pass through an eye of a needle. Other theologians, however, adhere to a literal saying, expressing impossibility.

The Apostles were amazed at this statement: "Who, then, can be saved?" Looking upon them Jesus said: "With men it is impossible; but with God all things are possible". Then Peter said to Him: "Behold, we left everything and followed You". Jesus, answering, said: "Amen, I say to you, there is no one who has left house, or brothers, or sisters, or mother, or father, or children, or lands, for My sake and for the Gospel's sake who

FOR MY FRIEND

So now the silence...
After our conversations
Comes the silence, the long silence—
But the Faith remains.
That which we talked on,
It does not die as we do.
For in this silence lives charity;
That we both remember,
You for me and I for you.
Till the company disperses
For me, and the silence falls
To shroud me also, and the voice,
Which like a guest, departs.
Our meetings have not ceased,
Though we have no choice
After all these years
But to accept this end
Which despite everybody's fears
Is common to all men.
We have known, both in our hearts,
That we shall meet again
In Him, Our Friend, my friend.

John Dawes.

shall not receive now in the present time a hundredfold as much, and in the age to come, life everlasting".

Young people, boys and girls, have a standing invitation to become priests and Sisters to work for the Church. And they are promised a hundredfold in this life and also an everlasting life hereafter.

Now why is it so hard for a rich man to enter heaven? It is because people are too much attached to money. To have riches, some people hate others; some other people steal and kill even for a few dollars. People break all the Commandments just to have more and more money. So they are not serving God. But if we use money to do good and to help our brothers, there will be no difficulty for the rich to get to heaven. In the history of the Church for 19 hundreds of years, we had kings and queens who became saints of the Church. Riches are gifts from God. If we use them to do good, we can increase our reward daily. But we must be masters of our riches and not their slaves. So with the help of God, by His actual grace all things are possible to us.

How many Christians repeat the same mistake which the Jews have committed when Pilate gave them a choice between Christ, their Savior, and a gangster, called Barabbas: "Which of the two do you want me to release as your choice?" And they replied: "Barabbas!" (Mt. 27, 21).

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священників-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
661 High Street,
Newark 2, N.J., USA.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. M. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, чч. 7-8

Volume XXXVII, Nos. 7-8

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Високопреосвященнішим Митрополитам, Архиепископам, Преосвященнішим Єпископам византійсько-українського (греко-руського) обряду 1
В Успенні світу не оставила єси, Богородице! о. В. Зінько, ЧСВВ. 2
Місячне наміреннія ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Літургійні зміни 8
Церква і модерний світ ... о. М. Шудло, ЧНІ. 10
Я не вірю в папство, бо Святе Письмо не згадує про папів, і кінець! 17
Було колись... ..... о. Роман Ганас 19
Тайна покаяння ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 23
Хотів би ти знати? 24
Подорож до Києва ..... о. М. Шудло, ЧНІ. 27
Мадонна ..... о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 32
Mary's Assumption Martin A. Stillmock, C.SS.R. 33
Man Is God's Greatest Creature On Earth M. Schudlo, C.SS.R. 35
Mortal Sin 38
How To Make A Good Confession Donald F. Miller, C.SS.R. 40
Sundays of July ..... Rev. Basil Tremba 45
My Trip To Kiev ..... M. Schudlo, C.SS..R. 48
I'd Like To Know 51
Korea—The Land And Its People Father B. T. O'Brien 53
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 56
My Thorny Problem .... M. Schudlo, C.SS.R. 57
The Birthplace Of The United States 59
Lips ..... John Zubaly 60
Hamaliya ..... Taras Shevchenko 60
Sundays Of The Month Of August Rev. Basil Tremba 61
For My Friend ..... John Dawes 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
1965
SEPTEMBER

REDEEMERS

MOTHER OF DIVINE GRACE

VOICE

Народження Божої Матері

"Моя душе, величай діву Марію, що народилася з неплідної матері".
(Наша літургійна пісня).

СОТВОРИВШИ людей на Свій образ і подобу, Бог наділив їх свобідною волею та розумом, бо бажав, щоб вони були свобідними істотами, відповідальними за свої вчинки і дочасну і вічну долю. Люди ж лихо використали свою свободу. Перший надужив її Адам, прабатько людського роду, який за намовою своєї жінки Єви перший переступив Божу заборону їсти заказаний овоч: "жінка, яку Ти дав мені, щоб була зо мною, дала мені з дерева, і я їв" (Бут. 3, 12). Безчисленні нащадки Адама й Єви пішли слідом своїх прабатьків і власними особистими гріхами ще сильніше закріпили панування диявола в світі і в власних душах. Гріх же ще більше замкнув перед ними двері Небесного Царства.

На щастя Бог—це милосердний Творець, що навіть по упадку наших райських прабатьків надалі залишився ласкавим Отцем для людського роду. Вже в раї зараз таки по первороднім гріху Адама й Єви Він прирік відкуплення людського роду, заповідаючи народження Божого Сина від майбутньої Жінки. І цей Божий Син направить лихо спричинене людству Адамом: "Я покладу ворожнечу між тобою (змієм-Сатаною) і між жінкою, між твоїм потомством і її потомством, і Воно (Дитя Марії) розчавить тобі голову, а ти будеш намагатися вп'ястися Йому в п'яту" цебто будеш силкуватися шкодити Христові та всім тим, що приймуть Його за свого Спасителя" (Бут. 3, 15).

Обіцяний Спаситель міг був прийти на світ як дорослий Чоловік без посередництва земської матері, але така поява Божого Сина не була б вчинила Його членом людського роду та Братом людей. Він був би чужий для нас людей, бо не походив би від Адама й Єви, тому ніхто з людей не міг би був звати Його своїм братом. І саме тому Пресвята Тройця рішила, щоб Христос, відвічний Божий Син, мав бодай людську матір, щоб так міг стати членом всесвітної Божої Родини, яку Він повік буде очолювати і представляти перед спільним Небесним Отцем.

* * *

Пречиста Діва Марія походила з роду царя Давида, бо Бог був обіцяв цій родині, що з неї вийде Месія, Спаситель людства. "Коли фарисеї були вкупі, Ісус спитав їх: Що ви думаєте про Христа? Чий він син?' Вони відказали йому: 'Давидів'. Він же промовив до них: 'Як же Давид під натхненням називає його Господом?... Коли ж Давид зве Його Господом, то як же може Він бути

йому сином?" (Мт. 22, 41-5).

Батьки Марії—це Св. Йоаким і Анна. Св. Єронім подає, що він вичитав оці факти про родовід Марії в якійсь старинній книжечці: Йоаким походив з Назарету, а Анна з Вифлеему. Вони обидвоє були праведними в Божих очах тому, що скрупулятно зберігали Божі Заповіді. Свої скромні заробітки Йоаким ділив на три частини. Одну віддавав на вдержання Святині та її священиків, другу між убогих і паломників, а третю вживав для власного вдержання, прожитку.

Побожні подруги прожили двадцять літ, але не мали дітей. Це дуже смутило їх, бо серед жидів цих давніх часів бездітність уважалася за Боже прокляття, яке подруги стягали на себе своїми гріхами. Побожні батьки Марії відчували це впокорення. Одного року вони удалися на прощу до Єрусалиму, де зложили обіт присвятити Богу на службу дитину, якщо Бог у Своїм милосерді пошле їм.

Бог почув молитву побожних подругів, бо ангол Божий з'явився Йоакимові та промовив до нього: "Бог послав мене повідомити тебе, що твої молитви, підтверджені милостинями, дійшли до Нього. Я ангол Господа... Твоя подруга Анна породить дочку і ти назвеш її Марією. Згідно з твоїм обітом вона буде присвячена Господеві від дитинства, і наповниться Святим Духом від лона своєї матері. Як вона сама народиться в неплідної матері, так в таємний спосіб зачне вона Сина Всевищинього, який буде зватися Ісусом. Він доконає спасіння народів." Йоаким мав це видіння в святині в Єрусалимі.

Тим часом Анна так само молилася і плакала. Той сам ангол теж з'явився їй і потішив її, подаючи їй те саме запевнення, що внедовзі стане матір'ю. Як же ж Йоаким вернувся зо святині, вони обидвоє впали навколішки та щиро подякували Богові за запевнення, що стануть батьками пречудної дівиці, яка незабаром народиться їм.

Побожні батьки вернулися додому і незабаром зобачили сповнення Божого запевнення. Бог послав їм донечку, що її назвали Марією. І ця донечка —це найкраща дівчинка, що колинебудь прийшла на світ, бо через неї і від неї зачалося спасіння і відкуплення людського роду, занепащеного гріхом Адама та безчисленними гріхами його нащадків. Не дивниця, що християни вшановують народження тої, від якої зачалося відкуплення їхніх душ і спасіння світу, кличучи: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою!"

Св. Тома своїм безвірством потвердив Христове воскресення: "Якщо не вложу свого пальця в Його рани і руки в Його бік, то не повір'ю!" Христос з'явився і попрохав невірного Тому вложити палець у Його рани. Аж тоді Тома спам'ятався і закликав: "Господь мій і Бог мій!" (Ів. 20, 25-9).

Божа Мати нічого не приписувала собі самій, але все звертала до Бога, бо знала, що це Божий дар: "Моя душа величає Господа, що споглянув на Свою покірну слугу!" (Лк. 1, 47-8).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ХРИСТИЯНИ МАЛИ ЗВИЧАЙ ЧИТАТИ І РОЗВАЖАТИ СВЯТЕ ПИСЬМО ЗА НАВЧАННЯМ СВЯТОЇ ЦЕРКВИ

(Наміреннн Апостольства Молитви на місяць вересень благословлене Святішим Отцем)

В році 1445 Іван Ґутенберґ винайшов друкарську штуку, і першою друкованою книжкою була католицька Біблія в латинській мові в р. 1455. Потім видавано Святе Письмо в живих мовах, і так: 13 видань по-італійськи, 11 видань по-французьки, 14 видань по-німецьки, перед тим, заки Мартин Лютер видав свою Біблію (Новий Завіт) в р. 1534. Перша українська Біблія вийшла в Острозі в р. 1574.

Католицька Церква не тільки позволяє читати Св. Письмо, але й заохочує до читання і надає відпуст тим, що читають Св. Письмо [1]).

Сьогодні є в Святій Церкві велике стремління повернути до первісних джерел, а це значить звернутися до Св. Письма. Св. Письмо є основою проповіді Божого Слова, основою літургії, богослов'я, і так приватного як і суспільного релігійного життя. Св. Письмо займає осередне місце в Христовій Церкві, як св. депозит, котрий треба з найбільшою пошаною заховувати, поширяти, читати й розважати. Тому в наших церквах св. Євангелія лежить на престолі поруч кивота з Найсвятішими Тайнами.

Від науки, що подає Св. Письмо, не можна відступати, бо Св. Письмо просвічує християнське навчання. Св. Письмо є предсідником на другому Ватиканському Соборі й кожне засідання Собору зачинається торжественною інтронізацією книги св. Євангелії. Воно було предсідником і в двадцяти попередніх Вселенських Соборах. У Конституції: "Про Священну Літургію" особливішим способом зазначується, як важливим є старатися, щоб вірні ліпше пізнавали Св. Письмо; воно в майбутньому буде мати більш визначне місце в божественній Літургії і буде пояснюватися в часі Літургії. Це все дуже ясно вказує на бажання святої Церкви, щоб надхнене Боже слово було підставою християнського життя.

Нема кориснішого читання, як читання Св. Письма, тільки щоб це читання було в дусі покори та з захованням відповідних приписів. Ця книжка по-

---

[1]) 300 днів відпусту уділяється вірним, що з належною Божим словам пошаною і як духовну лектуру читають принаймні чверть години тим, що принаймні кілька стихів Євангелії побожно прочитують і також цілуючи книжку Євангелії побожно проказують одну з цих молитов: "Нехай буде для нас евангельське читання спасінням і захороною"; "Нехай евангельські слова знищуть наші провини"; "Нехай Христос, Божий Син, навчить нас слів святої Євангелії" уділяється п'ятьсот днів відпусту; а хто протягом місяця майже щодня це провдовжує, може дістати повний відпуст при звичайних умовинах. (Св. Згром. Відп. 1898, 1932 і 1945).

винна бути завсіди в наших руках, однак читання її повинно бути все в згоді з навчанням Христової Церкви, бо вона була скоріше, чим було написане Св. Письмо, і тільки вона має від Христа владу зберігати й пояснювати Божі слова. Приватне тлумачення Св. Письма є недозволене, бо Св. Письмо має уступи, що є часто трудні до зрозуміння, що вимагають не тільки пояснювання вчених, досвідчених людей, але також потвердження тих пояснень святою Церквою, бо тільки вона дістала від Ісуса Христа учительське післанництво навчати всіх вірних. Христос сказав: "Ідіть і навчайте всі народи..., і я буду з вами до кінця віку" (Матей 28, 19-20).

Що деякі надуживали Св. Письма вже за апостольських часів, свідчить про це св. Петро: "Любий наш брат Павло, за даною йому мудрістю, писав вам, що, зрештою, в усіх листах він робить, коли про це говорить. В них є дещо трудно до зрозуміння, що люди без освіти й не зміцнені у вірі перекручують, як і інші писання, на свою власну погибель" (2 Петра 2, 13-16).

Зі Св. Письмом є подібно як з лікарствами в аптиці: не кожна людина може сама брати собі лікарство, яке її подобається, бо може наразити себе на смерть. До того є осібні люди, аптикарі, що покінчили спеціяльні школи, а крім цього мають уповажнення від уряду. Щось подібне є і зі Св. Письмом: щоб його пояснювати треба і відповідної науки і слухати учительського уряду святої Церкви.

Кожний християнин повинен читати і розважати Св. Письмо, та зробити його основою свого життя. Зі Св. Письма ми можемо довідатися, яка є Божа воля щодо нас у всіх обставинах нашого життя, і як нам поступати в кожному положенні, в якім ми могли б знайтися. Там ми знайдемо світло, що буде просвічувати дорогу нашого життя, і ніде ми не знайдемо кращої і певнішої відповіді на всі життєві питання і безпечнішого проводу в усіх переживаннях, що стрінули б нас. Св. Письмо не є буквою, що вбиває, але духом, що дає життя, тому читанням Св. Письма ми збагачуємося, там все знайдемо нове світло і поміч, бо Св. Письмо є Божим об'явленням, є наукою самого Божого Сина, що є "дорогою, правдою і життям."

Як було сказано вище, вже за часів апостолів були такі, що перекручували й надуживали Святого Письма, тому свята Церква, як добра мати, щоб захоронити нас перед небезпеками й блудами, що їх ширять неточні видання Св. Письма, і ложні тлумачення, дає певні правила щодо читання св. Письма: тільки такі видання Св. Письма можна й треба читати, що мають одобрення святої Церкви, що одинока має від Христа владу вчити всіх вірних і берегти ненарушеним депозит св. віри, що міститься в Св. Письмі. Такі видання мають також пояснення, що їх подає свята Церква.

В українській мові маємо повне видання Св. Письма (Старого і Нового Завіту), видане ОО. Василіянами в Римі 1963. Є ще старше видання о. А. Бачинського. Новий Завіт перекладу о. Я. Левицького (Жовква 1921), і св. Євангелія, перекладу о. Т. Галущинського, ЧСВВ. (Рим 1946).

Просім Христа Чоловіколюбця, через заступництво Непорочної Діви Марії, щоб ми з покорою і побожно читали й розважали Св. Письмо в дусі Христової Церкви, а певно, що тоді наше життя буде більше християнське.

Місійне намірення: За співпрацю місцевого духовенства з місіонарями.

Жовтень: Загальне наміренння: Щоб Католицька Акція могла успішно поширити працю апостольства посеред модерної генерації.

Місійне наміренння: Щоб усякими зусиллями зацікавити дітей працею Папського Товариства Святого Дитинства, щоб вони від ранніх літ полюбили місії.

ФАТАЛЬНА ПОМИЛКА

Один фармар мав дуже гарного коня, якого старанно доглядав. Священик знав, що він мало дбав про свою душу, тому отак промовив до нього:

"Чоловіче, скільки часу щоденно присвячуеш своєму коневі, щоб тримати його чистим і гарним?"

Фармар відказав з гордістю: "Зо дві години. Він мій улюбленець". На це священик: "Скільки часу присвячуеш Богові та душі?"

Фармар замнявся: "Щоправда, небагато. Вранці перехрещуся, відмовлю "Отче наш і Богородице Діво..."

"Якщо б я мав належати до тебе," промовив священик, "то я волів би бути радше твоїм конем аніж твоєю душею".

Нажаль власними силами ніхто не годен довго зберігати Божі заповіді, бо людська неміч велика, спокуси часті, диявол не спить, лихий приклад послаблює наші сили, пристрасті домагаються заказаних роскошів.

Наша приказка каже: "Без Бога ані до порога". Христос виразно зазначив, що без Його помочі людина нездібна зберігати Божі заповіді: "Без Мене ви не можете вчинити нічого" (Ів. 15, 5). А Св. Павло пише до християн у Коринті: "Ми нездібні помислити щось від себе, але наша здібність від Бога" (2 Кор. 3, 5). А деінде: "Ніхто не може сказати: Ісус—це Господь, як тільки Святим Духом" (І Кор. 12, 3).

Бог помагає людям ласкою. Ласка—це надприродна поміч, що скріпляє наші природні сили та помагає виконувати те, чого власними силами негодні доконати. Св. Іван Золотоустий каже: "Як сонце потрібне землі, щоб освічувало й орівало її, так Божа ласка потрібна нашій душі". Як хворий потребує помочі лікаря, а сліпий провідника, так послаблена гріхами людина потребує Божої помочі, щоб ступати дорогою Божих і церковних заповідей.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджуеться тим самим, що далі одержуете місячник зо зміною дата на коверті, яка вказуе коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редакторя не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ДЕКРЕТ
Про Східні Католицькі Церкви

ПАВЛО ЄПИСКОП, СЛУГА СЛУГ БОЖИХ, РАЗОМ ІЗ ОТЦЯМИ СВЯЩЕННОГО СОБОРУ НА ПОВСЯКЧАСНУ ПАМ'ЯТЬ

Вступ

1. Католицька Церква високо цінить установи, літургічні обряди, церковні традиції й правила церковного життя Східних Церков. Бо в тих всіх речах, визначних шановною давниною, сяє те передання, що від Апостолів через Отців дійшло до нас і становить частину Богом об'явленої та неподільної спадщини цілої Церкви. Для того і цей Священний і Вселенський Собор, у своїй дбайливості про Східні Церкви, що є живими свідками цього передання, бажаючи, щоби вони процвітали та й щоб оновленою апостольською снагою доконували довірене їм завдання, вирішив поза тим, що відноситься до цілої Церкви, визначити ще деякі головні засади для тієї цілі, полишаючи решту дбайливості східних Синодів як також Апостольського Престолу.

Про поодинокі Церкви або обряди

2. Свята й Вселенська Церква, що є Таїнственним Тілом Христовим, складається з вірних, органічно об'єднаних у Святім Дусі тою самою вірою, тими самими Тайнами й тим самим управлінням. Ті вірні, тісніше разом пов'язані в різні угрупування, об'єднані ієрархією, становлять поодинокі Церкви або обряди. Між ними (Церквами) існує чудова спільність така, що різноманітність у Церкві не то що не шкодить її єдності, але радше підкреслює її; бо Католицька Церква має таку настанову, щоб остались цілі й ненарушені традиції кожної поодинокої Церкви або обряду; вона теж хоче пристосувати свій спосіб життя різним потребам часів і місць.

3. Хоч ці поодинокі Церкви, так Східні як і Західні, почасти різняться між собою, як то кажуть, обрядами, тобто літургією, правилами церковного життя та духовною спадщиною, все ж таки вони в однаковий спосіб є повірені пастирському керівництву Римського Первоархиерея, що з Божої волі є наслідником святого Петра у верховній владі над цілою Церквою. Тож вони мають однакову гідність, так що ніодна з них не є понад другі з огляду на обряд, а всі вони заживають тих самих прав і всі мають ті самі обов'язки, навіть щодо проповідування Євангелії в цілому світі (пор. Марко, 16, 15), під керівництвом Римського Первоархиерея.

4. Отож у цілому світі нехай буде видна дбайливість про охорону й розвиток всіх поодиноких Церков і для того нехай будуть встановлені парафії й власна ієрархія там, де цього вимагає духовне добро вірних. А ієрархи різних окремих Церков, що дістають судовласть на тій самій території, нехай стараються у спільних нарадах на періодичних сходинах, плекати єдність дії, і об'єднаними силами спомагати спільні почини для справнішої діяльности в ділянці ширення релігійности та для успішнішого збереження карности клиру. Увесь клир і ті, що є на черзі до свячень, нехай будуть добре поучені про обряди, а передусім про практичні засади в міжобрядових справах. Щобільше, навіть і мирян під час науки катехизму треба повчити про обряди та про їхні засади. Вкінці всі без виїмку католики, як теж всі охрещені котроїнебудь некатолицької Церкви чи спільноти, що приступають до повноти католицької єдности, нехай задержать всюди свій власний обряд, денебудь у світі вони жили б, нехай його шанують і по змозі його придержуються; а в особливих випадках право осіб, спільнот чи околиць, вони мають непорушне право віднестися до Апостольського Престолу, що як найвищий арбітр (рішальний чинник) міжцерковних відносин, подбає про потреби в екуменічнім дусі, чи просто чи через другі власті, даючи відповідні зарядження, рішення чи рескрипти.

Про зберігання духовної спадщини Східних Церков

5. Історія, традиції та численні церковні установи преславно свідчать, які великі заслуги мають Східні Церкви перед цілою вселенською Церквою. З тієї причини Священний Собор не тільки віддає належну пошану й слушну хвалу цій церковній і духовній спадщині, але й рішуче вважає її спадщиною цілої Христової Церкви. Для того урочисто заявляє (Священний Собор), що Східні Церкви так, як і Західні, мають право і є зобов'язані рядитися згідно з власними питоменними правилами, бо ці правила мають за собою шановну давнину, краще відповідають звичаям їхніх вірних і являються придатнішими для старання про добро душ.

6. Усі східні християни нехай знають і нехай будуть певні, що вони завжди будуть могти і повинні зберігати свої законні літургічні обряди та свої правила, та що хіба тільки з огляду на їхній власний і органічний поступ можна буде впровадити деякі зміни. Отже самі східні (християни) мають те все зберігати з найбільшою вірністю; саме вони самі повинні з дня на день набиратись щораз то більшого знання цих справ та щораз то досконалішого послугування тим знанням, а якщо вони через обставини часу чи осіб неслушно від них відхилились, нехай намагаються повернутись до прадідних традицій. А ті особи, що з огляду на свій уряд чи з огляду на своє апостольське служіння мають часту стичність зі Східними Церквами або їх вірними, нехай точно, в міру важливости заниманого уряду, будуть обучені в пізнанні і в плеканні обрядів, східного церковного правопорядку, науки, історії й характеристики східних (християн). А монашим Чинам та Згромадженням латинського обряду, що є діяльні у східних країнах або серед східних вірних, наполегливо поручається, щоби для більшої успішности апостольської діяльности, створили, по можності, східні обителі чи навіть провінції.

Про Східних Патріярхів

7. Від найдавніших часів є жива в Церкві патріярхальна установа, признана вже перши-

ми Вселенськими Соборами.

Назву східного Патріярха дається тому єпископові, що має судовласть над усіма єпископами, не виключаючи митрополитів, над клиром і над мирянами своєї території чи свого обряду, згідно з приписами права і без нарушення первоверховної влади Римського Первосвященика.

Денебудь буде поставлений ієрарх якого обряду поза межами патріярхальної території, він по приписам права остається приєднаний до ієрархії патріярхату.

8. Патріярхи Східних Церков, хоч і пізніші одні від одних часом (установлення), однак усі є рівні з огляду на патріярхальну гідність; з тим, що остається ненарушене законно між ними встановлене право почесного першенства.

9. Згідно з найдавнішою традицією Церкви, особлива честь належиться Патріярхам Східних Церков, тому що кожний з них стоїть на чолі свого патріярхату як отець і голова.

Тому Священний Собор постановляє, щоби їхні права й привілеї були привернені по думці старинних традицій кожної Церкви й по думці рішень Вселенських Соборів. А ці права й привілеї є саме ті, що мали силу в час єдности Сходу й Заходу, хоч і треба їх дещо пристосувати до нинішніх обставин.

Патріярхи разом із своїми синодами становлять вищу істанцію для всякого роду справ патріярхату, включно з правом створення нових епархій та іменування єпископів свого обряду в межах патріярхальної території, з застереженням невід'ємного права Римського Первоархиерея встрявати в поодиноких випадках.

10. Те, що є сказано про Патріярхів, є теж важне, по приписам права, і про Верховних Архиєпископів, що очолюють цілу якусь окрему Церкву або обряд.

11. Тому, що патріярхальна установа є в Східніх Церквах традиційним видом управління, цей Священний і Вселенський Собор бажає, щоб там, де потрібно, були встановлені нові патріярхати; а їх встановлення застерігається Вселенському Соборові або Римському Первосвященикові.

Про правила відносно св. Тайн

12. Давні, живі правила відносно св. Тайн у Східних Церквах, як теж і дійства при їхній відправі й уділюванні їх, Священний Вселенський Собор потверджує і похвалює, а якщо треба то й висловлює бажання щоби те все було привернене.

13. Правило про священослужителя св. Миропомазання існуюче в східних (християн) від найдавніших часів, нехай вповні буде привернене. Отже священики мають право цю св. Тайну уділювати, уживаючи св. Мира, що його посвятив патріярх або єпископ.

14. Всі східні священики можуть важно уділяти ту св. Тайну, чи то разом із Хрещенням чи то віддільно, усім вірним якогонебудь обряду, не виключаючи й латинського, заховуючи при цьому для дозволености приписи загального й помісного права. Також і священики латинського обряду, наскільки мають повновласті відносно уділювання цієї св. Тайни, мають право важно уділяти її навіть вірним Східних Церков, без шкоди для даного обряду, заховуючи при цьому для дозволености приписи так загального як і помісного права.

15. Вірні мають обов'язок в неділі й свята брати участь в Божественній Літургії, або, по приписам чи звичаям власного обряду, у відправі (інших) богослужень. А щоби вірні мали змогу сповнити цей обов'язок встановлюється як догідний час для виповнення цієї заповіді, зачинаючи від вечора навечер'я аж до кінця неділі чи свята. Дуже поручається вірним, щоби в цих днях, а то й частіше, ба навіть щоденно приймали Пресвяту Евхаристію.

16. Із-за щоденного перемішання вірних різних поодиноких Церков у тій самій східній країні чи території, повновласть священиків якогонебудь обряду слухати сповідей, дана їм правильно й без ніякого обмеження з боку своїх ієрархів, поширюється до цілої території того ієрарха, що дав повновласть, як теж до місць і до вірних якогонебудь обряду на тій самій території, хіба що місцевий ієрарх виразно відмовив (повновласть) щодо місць свого обряду.

17. Щоби давні правила відносно Тайни Священства в Східних Церквах знову мали силу, цей Священний Собор висловлює бажання, щоби була привернена установа постійного дияконату там, де той звичай затратився. А відносно піддиякона й нижчих чинів, їхніх прав і обов'язків, нехай подбає законодавча власть кожної поодинокої Церкви.

18. Щоби запобігти неважному заключуванню подруж, коли східні католики одружуються з охрещеними східними некатоликами, та й щоб заради тити стійкості й святості подружжя як теж і родинному спокою, Священний Собор постановляє, що канонічна форма вінчання у тих подружжях обов'язує тільки для дозволености, а натомість для важности виставчає приявність священослужителя при заховані всіх інших обов'язуючих правних приписів.

Про Богопочитання

19. Установлювання, переношування або скасування святочних днів спільних для всіх Східних Церков на майбутне належатиме одиноко до Вселенського Собору або до Апостольського Престолу. Натомість установлення, перенесення або знесення святочних днів для поодиноких Церков належить, попри Апостольський Престол, до патріярхальних або архиепископських Синодів, однак із збереженням належних зглядів на цілу країну і на другі поодинокі Церкви.

20. Доки не дійдеться поміж усіма християнами до побажаного узгіднення відносно одинокого дня, в якому всі святкували би Пасху, поручається в межичасі Патріярхам або Найвищим місцевим Властям, щоби для підтримання єдности між християнами, що живуть у тій самій країні чи державі, однодушною згодою та по нараді із тими, що є зацікавлені, дійшли до узгіднення про святкування Пасхи в ту саму неділю.

21. Поодинокі вірні, що перебувають поза країною чи територією власного обряду, відносно заповіді про освячені часи, можуть вповні пристосуватись до приписів обов'язуючих в тому місці, де вони перебувають. В родинах мішаного

обряду вільно заховувати ту заповідь по приписам одного й того самого обряду.

22. Східний клир і монахи нехай відправляють Богослужби (церковне правило) по приписам своїх уставів, згідно з традиціями. Ті Богослужби (церковного правила) від давніших часів були в великій пошані у всіх Східних Церквах. Також і вірні, наслідуючи приклади своїх предків, нехай по змозі беруть побожну участь у цих Богослужбах.

23. До Патріярха разом із Синодом або до Вищої Влади разом з Радою ієрархів кожної Церкви належить право управильняти вживання мов у священних літургічних діях, як також право, за повідомленням Апостольського Престолу, потверджувати переклади текстів на народню мову.

Про відносини до братів відділених Церков

24. До Східних Церков об'єднаних з Римським Апостольським Престолом, належить особливе завдання причинятись до з'єднання всіх християн, особливо східних, на засадах декрету цього Священного Собору "Про екуменізм", перш усього молитвами, зразковим життям, релігійною вірністю для давних східних традицій, взаємним і кращим пізнанням, співпрацею і братнім доцінюванням справ і осіб.

25. Від тих східних відділених християн, що під впливом ласки Святого Духа приходять до католицької єдности, нехай не вимагається більше як його вимагає звичайне визнання католицької віри. А що в них є збережене повноважне Священство, ті східні клирики, що приходять до католицької єдности, мають право виконувати дійства свого чину, по вказівках виданих належною Властю.

26. Божий закон забороняє спільну участь у священних справах таку, що ображала би єдність Церкви або вказувала би на виразне прийняття хибного вчення або була би загрозою поблудження в вірі, причиною згіршення й релігійної байдужости. Однак пастирський досвід доказує, у відношенні до східних братів можна й треба брати під увагу різні обставини поодиноких осіб, де ані не ображується єдности Церкви, ані немає потреби уникати якої небезпеки, а радше є нагла потреба спасіння й духовного добра для душ. Тому Католицька Церква, з уваги на обставини часу, місця й осіб, часто уживала і уживає лагіднішого способу поступування, уділяючи всім засоби спасіння й засвідчення любови поміж християнами через співучасть у св. Тайнах і в других священних діях і справах. Маючи те на увазі, Священний Собор, "щоби ми із-за строгости нашої думки не були перешкодою для тих, що спасаються", та щоби щораз то більше причинитись до єдности із Східними Церквами, від нас відлученими, постановляє слідуючий спосіб діяння:

27. На основі вище згаданих засад, Східним (християнам), що в добрій вірі живуть відлучені від Католицької Церкви, якщо вони добровільно просять і є добре розположені, можна уділяти св. Тайни Сповіді, Евхаристії та Єлеопомазання; щобільше, теж і католикам вільно просити уділення цих Тайн від тих некатолицьких священнослужителів, що в їхній

Церкві є важні ці Тайни, і то за кожним разом, коли цього вимагає потреба або справжня духовна користь, а фізично або морально неможливий є доступ до католицького священика.

28. Також на основі тих самих засад дозволяється, якщо є слушна причина, співучасть у священних відправах, у речах і місцях поміж католиками й відлученими східними братами.

29. Цей лагідніший спосіб співучасти у священних справах разом з братами Східних відлучених Церков поручається наглядові й управильненню місцевих ієрархів, щоби вони по спільній нараді між собою, і, якщо потрібно, по вислуханні думки теж ієрархів відлучених Церков, кермували відносинами християн відповідними й успішними зарядженнями і вказівками.

Заключення

30. Священний Собор дуже радіє плідною й діяльною співпрацею Східних і Західних Католицьких Церков і заразом заявляє: ці всі правні зарядження установляються з уваги на теперішні умовини, доки Католицька Церква та Східні відлучені Церкви не дійдуть до повноти єдности. А тимчасом усильно проситься усіх християн, Східних і Західних, щоби заносили до Бога гарячі й приліжні, а то й щоденні молитви, щоби з допомогою Пресвятої Богородиці, всі сталися одно. Нехай моляться теж і про те, щоби всім тим християнам якоїнебудь Церкви, що за відважне ісповідання Христового Імени терплять і страждають, Святий Дух Потішитель подав силу й розраду.

Всі взаємно любімся братньою любов'ю, випереджуючи один одного у взаємній пошані. (Рим. 12, 19).

Це все разом і поодиноко, що в цьому Декреті висловлено, подобалось Отцям. А Ми, Апостольською властю, даною Нам від Христа, разом з Преподобними Отцями, у Святім Дусі потверджуємо, вирішуємо й постановляємо, і так як соборно воно було постановлене, приказуємо подати до прилюдного відома на Божу славу.

В Римі, у св. Петра, дня 21 листопада 1964 р.

Я Павло, Єпископ Католицької Церкви.

Слідують підписи Отців Собору.

Старинні римляни були страшними імперіялістами. Вони безпощадно нищили незалежність інших народів, підбиваючи їх під своє ярмо. В 167 р. до Христа вони зброєю завоювали Македонію, в 155 Дальматію, в 154 Лігурію, в 154 Еспанію, вбиваючи всіх люзитанців чоловічої статі, хоч претори Гальба і Люкуль загарантували їм життя, якщо піддадуться, і вкінці в 146 знищили безмилосердно Картагіну.

Грек Поліб.й, очевидець знищення Картагіни, отак описує політику старинних римлян: "Якщо якийсь нарід піддався римлянам, то він найперше віддавав їм свої поля і міста, в яких жив. Потім вони самі, чоловіки і жінки віддавалися їм, відступаючи завойовникам свої пристані, святині і гроби. Це завойовування римлянами народів дійшло вкінці до того, що римляни ставали абсолютними панами всього, в наслідок чого підбитий нарід не мав нічого".

Кожна жінка лихо думає про себе, поки хтось не скаже їй цього.

Завдання наших шкіл

о. М. Щудло, ЧНІ.

ЩО повинні чинити наші парафіяльні школи, щоб виповнити своє шляхетне завдання і виправдати надії, що українські батьки і наша церковна ієрархія покладають на них?

Добре вихована діти, як слід обзнайомлені з нашим прегарним обрядом і приписами церковного права, як теж із нашими богослужбами,—це запорука нашого розвою в Америці та Канаді. Наші перші імігранти дали нам чудовий приклад, як треба любити свій обряд, Церкву та національні і культурні скарби. Хоч були бідні, все таки брали живу участь в національнім житті, цікавилися долею нашої Батьківщини України, помагали українській національній справі під час двох світових воєн і намагалися виховати свої діти в українськім дусі. Ми досіль молимося в церквах, що вони побудували.

Зате неформовані діти, які через брак відповідних засобів чи незрозуміння, не отримали належного українського та католицького вишколу, стали національними або обрядовими перекінчиками під фальшивим претекстом: "Латинники — це американці, а наша Церква— це европейська інституція!"

Наші провідники бачили причину цього національного й обрядового відступництва в браку рідних шкіл. Ось тому зачали будувати парафіяльні школи в більших українських осередках. Тисячі дітей почали вчащати до цих шкіл. Власні школи—це напевно був великий досяг нашої Церкви. Більшість вихованків наших шкіл полишилася вірна своїй Церкві та народові. Проте це факт, що не мало з них, покінчивши нашу парафіяльну школу, спокійно та без 'скрупулу' пішло до латинських церков, бо мовляв: "Ми всі належимо однаково до Риму!"

Яка причина цієї частинної невдачі наших шкіл?

Причин є багато. Деякі незалежні від шкіл, інші можна було усунути й так запобігти відступництву від обряду численних вихованків і вихованок.

Спосіб життя, намагання йти за прикладом сусідів і приятелів, віддаль від власних парафіяльних церков, брак перевозових засобів — автомобілів чи автобусів, неприхильна нашому обрядові пропаганда скритих чинників, обрядова нетерпимість деяких провідників латинських організацій, дорога найменшого опору, брак відповідних підручників по наших школах—це незалежні від нас чинники, що вплинули на це відступництво.

Отож не вільно насліпо осуджувати наших шкіл і учителів нібито вони єдині несуть вину за це нещастя. Цілий український загал поділяє цю вину, батьки, школи та провідники. Як часто наші ревні учительки бажали навчати дітей нашої мови, літератури, історії й обряду, а не було відповідних підручників? Де були наші катехизми або бодай додатки до катехизмів, що виясняли б значення нашого обряду й обов'язок служити в ньому Богові? Де була й є наша діточа література? Де були відповідні молитовники для дітвори і молоді, щоб вони могли належно і без трудности слідувати наші богослужби та любити їх красу? Як можна вимагати, щоб хтось любив і шанував те, чого не розуміє?

Саме брак відповідних наших підручників по школах змусив наших учителів і учительок користуватися латинськими виданнями і це мало такий наслідок, що діти почали думати, що ми меншевартісні, бо нічого не маємо або принаймні не дбаємо про них, бо чому б уживати латинські підручники, коли були б у нас свої власні?

Наші ж підручники, якщо такі були, смутно та бідно представлялися з численними й прегарно ілюстрованими латинськими. Чи дивниця, що наші діти, які вчащали до наших парафіяльних шкіл, набралися враження, що латинська Церква ліпша ніж наша, бо вона краще дбає про своїх вихованків аніж наша, Чи можна за це фальшиве переконання ганити наших учителів?

Не хочемо твердити, що ці учителі не могли бути кращі, бо це було б неправда. Проте й наші батьки теж поносять не мало вини. Скільки дітей українських батьків ходять до наших шкіл, але нашої мови зовсім не розуміють і не дбають про неї, бо татко і мамця ніколи вдома не балакають по-українськи. Хіба цей приклад батьків переконає дитину, що їй потрібно української мови? Пощо мучитися, коли батькам добре живеться без української мови, часопису та зацікавлення нашими справами?

Ще більше болючий дивогляд можна подибати в родинах новоприбулих імігрантів, і то здебільша посеред 'сметанки'. Там діти чудово балакають по-англійськи, а страшно калічать по-українськи, хоч їхні батьки це 'політичні' імігранти, мученики за Україну та борці за її волю!

Учителі наших шкіл не є чудотворцями, тому годі сподіватися, щоб вони з 'німаків' робили українців і українок! Школа тільки вдосконалює родинне виховання. Якщо в родині цього виховання нема, то школа буде мало успішна, бо приклад батьків знищить те, чого учителі вчать у школах.

Отож не слід обкидатися оскарженнями, як це деколи буває між нами. Батьки скаржаться на вчителів, вчителі на батьків, а 'патріоти', заклавши руки в кишені, немилосердно 'катують' одних і других, не щадячи навіть душпастирів, бо на їх думку всю вину поносять бідні отці парохи, що їхні діти не вміють говорити по-українськи та не знають рідної істо-

рії. Сильно помиляється, хто так ставляє справу. Це негативний підхід, який не зарадить лихові.

Шкільна і виховна проблема вимагає позитивного підходу до справи, що полягає в спокійнім розгляненні наших досягів і втрат, всіх плюсів і мінусів шкільного виховання, співпраці батьків, учителів і душпастирів, поліпшення учительських сил і уложення відповідних підручників, бо хто хоче самою критикою лиха поправити лихо, той тільки скріпить саме лихо і погіршить шкільну проблему. Слід пам'ятати, що звичайна критика—це загально негативне з'явище, а на негативізмі та крокодилячих сльозах не можна нічого доброго і вартісного збудувати.

Що дає народові Церква?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ЧИТАЄМО в пророка Єзекіїля, як то з-під великої забудови єрусалимського храму витікала вода, що плила пустинею та вливалася до моря. Куди не переплила ця вода, земля ставала врожайна. Там росли гарні дерева, зелень показувалася на кожному кроці. Чому ця вода мала таку величезну силу? Тому, що вона походила з-під храму єрусалимського, з того місця, що було особливіше присвячене Богові. І коли роздумуємо над тим, що знаходимо записане в пророка Єзекіїля, то мусимо сказати, що пророк хотів дійсно представити нам, які то великі ласки та добра походять з церкви, що є особливішим місцем, присвяченим Богові. Церква є тим місцем, що з нього походить ця благословенна вода ласк, що мають діяти на людські душі.

Чим властиво є церква? Церква—це насамперед школа для народу. Коли приглянемося, то побачимо, що той, що навчає в наших церквах, то сам Христос, що має нам дати Божу мудрість, ту мудрість, що походить з самого неба. Всі дивувалися мудрості Христа, коли Він, маючи 12 років, остався у єрусалимському храмі, ставляв питання ученим законовчителям і давав такі гарні відповіді, як ніхто перед тим. Того самого Вчителя маємо кожної неділі в наших церквах. Кожної неділі в церкві читаємо Євангелію,

цебто слова самого Христа. Відомо добре, що колись нарід цілими днями йшов за Христом, щоб почути Його слова, забуваючи взяти собі навіть їжу.

Чому ж ми тепер такі байдужі, щоб іти до церкви та слухати Христа? Тому, що мало в нас віри. Треба нам збільшити свою віру!. Яка це наука? В церкві не дістаємо науки про щось світове, напр. як провадити господарку, але як дістатися до неба, дбати про свою душу, як служити й любити Господа Бога. В небі не будемо нічого іншого робити, лише любити Бога цілу вічність; тут на землі Церква має нас навчити, як любити Бога через заховування Заповідей Божих. Чи це не є найкраща та найбільша наука? Чи можна знайти на світі ще кращу науку і більше знання?

Хто може нас краще навчити, як любити Бога, ніж Христос, що є Божим Сином. Наука, що її подає Церква походить від Божого Сина, вона є взята з самого серця Божого. Це та благодатня вода, що її бачив пророк, що виходила з-під величавої будівлі єрусалимського храму і робила врожайною землю. Тому, щоб у якомусь народі не згинуло те все, що велике, гарне й шляхетне, щоб той нарід міг довго проживати на землі, щоб на ньому спочивало Боже благословенство, треба нам ходити до церкви, та кожної неділі відсвіжувати наші душі правдивими словами Христа. Подорожній на пустині, спаленій сонцем, біжить до оази, де є джерело свіжої води. Нині світ спалений фальшивою наукою, тому треба шукати Церкви, що є прибіжищем для наших душ. В Церкві знаходяться струї живої води, що мають охолоджувати людські душі, спалені гріхом і фальшивими, блудними науками. Відомо, що в часі війни ворог старається понищити знаки, що мають показувати дорогу. Так і в наших часах вороги добра, і людських душ нападають на науку Христа і стараються її знищити, щоб людство блукало по фальшивих дорогах. Знаємо, як на наших землях палять, висаджують динамітом церкви тому, що хотять, щоб нарід не знав правдивого Бога. Одначе будьмо певні, що віра нашого народу захована в серцях переможе все. Як ми пережили навалу татарську і страшні часи різних війн, так потрапимо пережити тих, що сьогодні хотять відобрати віру в одного Бога нашому народові. Всі, що воювали проти Бога, пропали без сліду. Ніхто не знає, де вони поділися, почавши від Нерона, що перший виступав проти Христа. Всі модерні Нерони вже пропали без сліду. Остається лише той, хто має глибоку віру в одного правдивого Бога.

Коли приходимо до церкви, то не лише ми повинні слухати слів Христа, але приступати до Св. Тайн, цебто сповідатися і причащатися. Знаємо, що колись мученики черпали свою силу з того великого джерела, що ним є Пресв. Евхаристія. Стараймося черпати силу до боротьби зо злом з того святого джерела, що має кріпити наші сили. Коли отже роздумуємо над тим, чим є Церква для народу, то бачимо, що вона є не лише великою школою, але джерелом потіхи, сили і розради в терпіннях. Важко направ-

ду нашому народові на рідних землях, що є позбавлений Церкви і Св. Тайн, одначе напевно прийде той світлий день, коли безбожники будуть завстиджені і стратять свою силу. Просім Бога, щоб скріпляв наше релігійне життя в наших парафіях так, щоб віра наша видавала гарні овочі.

"ЗАСТУПНИК"

о. Роман Ганас

На деяких сценах столичних міст Европи була поставлена, а останньо на сцені театру в Нюйорку ставиться п'есу-драму п.з. "Заступник". Автором тої п'еси є німець лютеран Рольф Гохмут. Змістом п'еси є часи другої світової війни, головними особами покійний Папа Пій XII, священик-єзуїт і трагедія масового морду жидів в Европі нацистами. Провідною думкою п'еси "Заступник" є обвинувачення Папи Пія XII, що він не виступив отверто в обороні невинно мордованих жидів, через що стався співвинним смерти шість мільйонів жидів забитих на приказ Гітлера. Хто стоїть за плечима тої провокаційної п'еси й яка її правдива ціль, тяжко збагнути. Зміст п'еси-драми "Заступник" не є згідний з історичними фактами дій Папи Пія XII в часі другої світової війни, і як лож та провокація причиняється хіба до відновлення старих ран і робить велику шкоду доброму співжиттю між народами різних віровизнань, започаткованими об'єднавчими ідеями Другого Ватиканського Вселенського Собору.

Найбільше провокаційним моментом п'еси є сцена, коли священик єзуїт клячить перед Папою і просить його про поміч в рятуванні жидів, а Папа відмовляє, через що стається спів-винним за морд жидів в Европі під час другої війни. Під час ставлення п'еси "Заступник" в Европі, відбулися гострі протести, демонстрації, пікетування, а в Парижі глядачі побили кріслами артистів на сцені. Недавно п'есу "Заступник" почали ставити в Нюйорку. І тут гра її стрінулася з протестами і пікетуваннями, а кардинал Спельман осудив її як велике зло, як провокацію для підбурювання низьких інстинктів людських почувань, необзнайомлених з фактами, проти найвищого авторитету католицької Церкви.

Коли ходить про питання, як ставився Папа Пій XII і як ставилися інші державні мужі того часу до справи рятування жидів в часі другої світової війни, то історичні факти з того часу найправдивіше говорять самі за себе, і вони є такі:

1. Папа Павло VI, як найближчий співробітник Папи Пія XII в часі другої війни, в дуже рішучий спосіб осудив зміст п'еси "Заступник", наводячи заяву Папи Пія XII такого змісту: Ми використали всі заходи, щоб здержати страхіття масових вивозів і депортацій, а коли попимо наших предбачень

це показалося неможливим, ми робили все, що було в нашій силі, щоб принаймні послабити жорстокості примінювані брутальною силою державних органів. Папа Павло VI заявив, що поведінка Папи Пія XII була в тій справі "розумна та відважна." Хто каже інакше, той виступає проти правди і справедливости." При цьому Папа Павло додав, що тодішню працю і поставу Папи Пія XII необхідно розглядати в світлі тодішніх умовин і подій. В часі другої світової війни, коли Рим був зайнятий гітлерівцями, Папа Пій XII не міг рішучіше виступити в обороні жидів, бо він боявся, щоб його слова не викликали ще більшої різні серед них. Гітлер хотів арештувати Папу Пія XII, і тільки рішучі протести Папи Павла в німецького амбасадора здержали арешт. Про правильність поступування Папи Пія XII нехай говорить факт, що коли він в р. 1942 отверто та рішучо запротестував проти переслідування католицької Церкви гітлерівцями, то наслідок такого протесту був, що незадовго гітлерівці вимордували 3,000 католицьких священиків в таборах в Польщі, Німеччині, Австрії і Франції.

2. Знана є в цілому світі заява міністра заграничних справ Ізраїля, пані Голди Маер, такого змісту: В часі шаліючого терору нацистів, коли наш народ був предметом страшного мучеництва, Папа заявив своє співчуття для жертов терору.

3. Дня 27 березня 1943 відбулася в Білому Домі в президента Рузвельта нарада. На цій нараді тодішній державний секретар Корделл Голл підніс справу 70,000 болгарських жидів, яких німці готові були видати, якщо б аліянти згодилися їх забрати. Присутній на нараді анг. міністер заграничних справ Антін Іден сказав: Питання жидів в Европі є дуже тяжке, і ми повинні поступати дуже осторожно в справі болгарських жидів. Коли б ми прийняли їх, тоді жиди з цілого світу будуть натискати на нас, щоб ми прийняли також жидів з Польщі та Німеччини. Гітлер міг би на те згодитися, а ми не маємо досить кораблів, щоб їх перевезти. Коли автор п'еси "Заступник" посуджує Папу Пія XII про брак несення помочі в рятуванні жидів, тоді в ім'я справедливости таке саме оскарження повинен був зробити президентові Рузвельтові чи Іденові.

В актах Державного Департаменту ЗДА находиться акт ясної пропозиції від німців, переданої через швайцарське посольство звільнити 5,000 жидівських дітей з концентраційного табору в заміну за 5,000 інтернованих німців в Англії. Англійці відкинули пропозицію звільнення інтернованих німців, мотивуючи, що ті жидівські діти не були англійськими громадянами.

5. В 1944 мадярський жид Йов Бранд, залишаючи в Будапешті свою жінку як закладничку, з наказу знаного ката Айхмана звернувся до Високого Комісара Англії в Палестині лорда Мойне з пропозицією від німців, що вони є готові видати аліянтам 100,000 мадярських жидів в заміну за 10,000 тягарових авт. Лорд Мойне відкинув пропозицію заміни заявляючи, що зробимо з 100,000 жидів.

6. Міжнародний Червоний

Хрест в часі другої світової війни не зробив нічого, щоб рятувати жидів в Європі від знищення їх гітлерівцями. Про вище наведені факти згадує книжка Роберта Шервуда п.з. "Репорти про Рузвельта та Гопкінса."

Правдою залишиться факт, що багато жидів могло врятуватися в Європі в часі другої світової війни від знищення гітлерівцями через Рузвельта, Черчіля, Ідена чи Мойне, людей при владі, з великими матеріяльними засобами, яким чомусь автор п'єси "Заступник" того не закидає, а оскаржує без причини Папу Пія XII, який не міг нічого більше зробити для рятування жидів, як те, що зробив.

Божий дух на новітнього Сеннахериба

В. Буженко

Свого часу дуже могутнім було асирійське царство. Цар Сеннахериб зібравши велике військо, попідбивав усі довколишні народи та підступив до мурів Єрусалиму. Тоді в юдейськім царстві панував побожний цар Єзекія. До нього прийшли три посли асирійські з великою силою і звеліли закликати царя на розмову. Та цар послав теж трьох своїх прибічників під проводом Еліякима, сина Хелкії. Голова асирійської делеґації так промовив: "Піддавайтесь моєму панові Сеннахерибові, бо вас не оборонить безсильний фараон Єгипту, ані теж ваш Господь. Скільки народів ми підбили й їхні боги їм не помогли!" Як принесли делеґати ці горді слова Рабсака до царя, то він з жалю роздер на собі одежу, загорнувся в волосяне веретище і пішов у храм Господень (2 Ц. 4, 18-9). Серед тої печали посилає цар своїх послів до Ісаї пророка, і цей каже: "Отак говорить Господь: Не бійся тих, що Мене зневажили, бо Я пошлю в нього такого духа, що він почує і повернеться в свій край і там загине! Бо вельми сильна є рука Господня, головно проти тих, які гороїжаться проти Бога!"

І сталося одної ночі зійшов на табір Сеннахериба ангол Господень і положив трупом 185 тисяч люду, а цар налякавшись, повернувся до своєї землі, де його вбито в капищі, як молився, а новим царем Асирії став Асардан.

На тій події ми бачимо, як то стрінулися два світи: земський світ безвірків, які тільки уповають на силу свою, і світ вищий, дітей Божих, які уповають на Господа небесних сил. І котрий світ переміг? Певне, що світ дітей Божих!

Наші часи подібні до старозаповітніх. І нині багато хто собі кпить з тих, які на Господа уповають і до Нього в своїх болях, стражданнях приходять. Мовляв, це нічого не поможе. Яка сила опреться нам, коли ми вже в більшій частині світу запанували і перед нами кориться вся земля. Ми ж маємо атомову бомбу, пускаємо навіть на місяць ракети! Ми винищуємо поголовно ваших передових людей, а навіть із-під землі, як треба буде, то ми вас дістанемо! І вам ніхто тут не поможе!

Що ж нам тут робити? Що починати? Чи нарікати, чи піддаватися ворогам нашим і сказати: "Пропали ми! Для нас рятунку вже немає?!" Ні, ніколи ми того не можемо вчинити, але з царем Єзекією повинні ми упокоритися перед Господом, на себе вложити покаянну одежу і піти в храм Господень, тобто молитися!

Молитва ломить залізо, молитва вбиває тисячі ворогів, молитва небо зрушує! Як переслідували жидів у Єгипті, то Господь виразно сказав, що голос переслідуваних дійшов до Нього і доручив Мойсеєві піти і рятувати-визволяти свій вибраний народ.

Це одиноке, що ми можемо робити і то всі! Ми не маємо держави, ні фабрик смертоносної зброї, нема в нас дипломатії, ні світ з нами не числиться: одне нам остає, а це просити милосердя в Господа. Він скоріше вислухає убогого ніж багатого. Він і на немічного, незначного спогляне. До молитви не треба грошей, ні дипломатії, ні сили, але навпаки, чим хто нужденіший, нещасливіший, того Господь скоріше слухає та до нього прихиляється...

Молитва є найуспішнішим засобом проти наших ворогів, бо на атомову бомбу можна дати другу ще сильнішу бомбу, а на хитру дипломатію ще хитрішу можна поставити, на одну силу земську можна вивести другу ще міцнішу... Але кого поставлять наші вороги проти Бога? Тому каже Св. Писання, як Бог з нами, то хто тоді проти нас?

Але, щоб того Бога мати з собою, то ми мусимо належно молитися, тобто вживати всіх рис доброї молитви, а вони такі:

а) Уважно молитися. Нездала була жидівська молитва тому, що устами цей народ Бога почитав, а серце його було від Господа далеко (Мт. 15, 8). Ми справді самі повинні знати те, чого просимо!

б) Покірно молитись. Це зробимо тоді, коли будемо в покаянній позі молитись, коли будемо перед Богом як негідні слуги стояти, як ті, що не гордо кажуть: "Господи, а защо Ти мене караєш?" Бо є нас за що карати! Але: "Ми провинилися, прости! помилуй! спаси!" Молитва покірного пробиває небеса і не устає, аж доки не дійде до Бога, ні не повертається, аж доки Всевишній не зверне на неї Свого обличчя! (Сирах: 35, 21).

в) З довір'ям. "Майте віру в Бога: направду кажу вам, коли хто скаже цій горі "Рушся і кинься в море" і не захитається в серці своїм, але віритиме, що так станеться, буде по його волі" (Мр. 11, 22-23). Нам треба, як той євангеличний сліпець, казати: "Так, я вірю, що Ти, Господи, це можеш вчинити!"

г) З витривалістю. Треба молитися і не уставати, як та євангелична вдова просила нікчемного суді, що її вислухав, хоч Бога не боявся і людей не соромився (Лк. 18, 1-7). Молитися і не уставати! Це каже на іншому місці Христос, тобто не тільки молитися, коли ми станемо навколішки, але на кожному кроці ми повинні наше серце підносити до Господа і

просити за наші душевні та тілесні потреби, щоб була слава Божа, ми свою ціль осягли і любов до ближніх вміли показати!

Ще кажеться в наведеним прикладі: цар пішов у храм Господень! Ми не раз співаємо відому пісню "Навіть молитись ворог не дасть!" А нажаль, ми в вільнім світі мало молимося, так скупо посвячуємо час на цю преважну справу. Який біль то бачити наші церкви напів порожні, хоч наших людей не бракує. Тому щоденно молімся, постійно молімся, в наших святинях молімся, бо де двох або трьох є зібрані в ім'я Христове, там між ними Христос, а Він як попросить Свого Отця, то неможливо, щоб Його прохання не вислухав Бог-Отець!

Як ми повинні принимати тайну покаяння?

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

КОЛИ блудний син мав пасти свині в далекому краю і почав дуже бідувати, він, опам'ятавшись, сказав до себе: "Скільки то наймитів у мого батька мають подостатком хліба, а я тут з голоду конаю. Встану та й піду до батька мого й скажу йому: Отче, я прогрішився проти неба й проти тебе! Я недостойний зватися твоїм сином" (Лука 15, 17-19).

Перед прийняттям тайни покання, ми повинні зробити **іспит сумління.** Перед сповіддю треба пригадати собі гріхи, які ми поповнили від останньої доброї нашої сповіді та й чи ми не зневажили Бога гадкою, словом, ділом і занедбанням того, що ми мали були виконати. Коли людина допустилася якихсь смертельних гріхів, треба пригадати собі скільки разів вона той самий гріх поповнила та подати важливі обставини гріха, що можуть збільшити чи зменшити його злобу.

Найважливішою річчю в прийнятті тайни покаяння є наш **жаль.** Коли б ми дійсно не жалували, ми не могли б дістати прощення наших гріхів. Коли б людина смертельно згрішила, вона має принайменше жалувати за ці смертельні гріхи. Коли б людина сповідалася тільки з легких гріхів, вона має принаймні жалувати за один із них. В тайні покаяння вистачає надприродний недосконалий жаль, одначе воно краще є, і ми повинні вчинити все, що можемо, щоб жалувати за наші гріхи з любови до Бога.

Коли йдемо до сповіді, маємо **сильно постановити,** щоб на майбутне уникати гріха, направити якунебудь шкоду, що її ми могли зробити та вірно служити Богові. Маємо постановити, щоб принаймні уникати всіх смертельних гріхів і того всього, що дуже правдоподібно провадить до смертельного гріха, це є **небезпечних нагод до гріха.** Також маємо постановити, щоб направити кожну шкоду, що її ми могли спричинити. Людина, що йшла б до сповіді без такої постанови поправи, не могла б дістати прощення своїх гріхів.

Коли визнаємо наші гріхи, маємо принайменше сказати всі смертельні гріхи, разом із їхнім числом і важливими обставинами, коли це тільки можливе. Ми маємо сповідатися щиро та ясно, і не маємо нічого скривати та не виправдуватися. Священик нікому не може сказати нічого про якийнебудь гріх, що його він почув у сповіді. Це є "печать сповіді".

Коли б у сповіді людина забула сказати (без власної вини) якийсь смертельний гріх, вона не повинна тим турбуватись, тільки вона має сказати його в часі наступної сповіді тому, що цей гріх був включений у прощенні, що його вона дістала в останній сповіді. Одначе, коли б людина свідомо й добровільно затаїла якийсь смертельний гріх, вона відбула б злу сповідь, її гріхи не були б прощені та й вона також поповнила б новий смертельний гріх, званий **святотатством.**

Коли людина зле сповідалась, вона має, коли тільки може, якнайскоріше відбути добру сповідь. У ній вона повинна сказати принаймні всі смертельні гріхи, що їх вона поповнила від останньої доброї сповіді. Сповідь, в якій людина повторює свої попередні добрі сповіді, називаємо **загальною сповіддю.** Кожна людина може відбути загальну сповідь, коли добровільно хоче зробити її. Дуже доброю річчю є, щоб відбути її на початку нового шляху свого життя, напр. перед вінчанням, перед вступленням до духовного стану, і т.д. Дуже доброю річчю є відбути загальну сповідь в часі місії або реколекцій, або в часі важкої недуги.

По визнанні наших гріхів, одержуємо **розгрішення.** Через Боже милосердя одержуємо прощення наших гріхів і дістаємо нову силу, щоб розпочати нове й добре життя. Розгрішення—це найсвященніша хвилина сповіді.

По сповіді ми повинні відбути **покуту,** що її священик приказав зробити нам. Дуже доброю річчю є, щоб добровільно завдати собі якусь окрему покуту. Ми повинні пожертвувати нашу покуту як задосить-учинення, в злуці зо спасенним терпінням Ісуса Христа. А потім ще маємо, по змозі наших сил, старатись якнайкраще направити кожну шкоду, вчинену нашими гріхами.

Коли б людина мала нещастя, щоб поповнити смертельний гріх, вона повинна якнайскоріше піти до сповіді, щоб визнати його. Людині краще є, щоб визнати свій гріх перед одним священиком, ніж неспокійно жити, нещасно померти, бути завстидженою перед усім світом на загальному суді та бути проклятою навіки!

Цікаво знати, чому ті наші люди, що не йдуть до церкви на Службу Божу, але воліють стояти під церквою, як правиться Служба Божа, звуться в Австралії запорожцями? Хто дав їм таке ім'я і чому?

Не слід дивуватися, що чимало старих людей поводяться подитячому, бо не мало їх тільки старіється, але не росте, хоч вони може мають важні уряди, славу і старечий вік.

1) Маю дуже погану звичку. Як піду до крамниці і куплю одну річ, то люблю на додаток щось вкрасти. Я з цього сповідаюся. Останній раз священик спитав мене, скільки вартували вкрадені речі. Я налякалася і сказала, що одного доляра, але в дійсності краджені речі доходили до трьох доларів. Тепер побоююся, що моя сповідь була святокрадська. Що маю робити?

Найперше треба позбутися звички красти чуже добро, бо це дуже погана і грішна звичка. Не вистачає висповідатися з крадежей. Треба краджені речі віддати або заплатити за них, бо йнакше Бог не пробачить гріха, хоча б хтось і сто разів сповідався, бо хто може, але не хоче віддати крадженого добра, той продовжає красти.

Якщо йде про останню сповідь, то здається вона була важна, бо страх відобрав вам повну свідомість. Зрештою матерія крадежі не була велика. Вистачає віддати крадені речі і бути спокійною.

Якщо б матерія брехні була велика, от хоча б коли б ви були вкрали $10.00 і сказали, що це було тільки $2.00, то тоді сповідь не була б важна і її треба було б повторити.

2) Хто такий Дмитро Туптало Ростовський?

Дмитро Туптало Ростовський (1651-1709) походив з Макарова в Київщині. Був він вихованком нашої київської могилянської духовної Академії. Пізніше став архиєпископом у Ростові над Доном. Він вірив і боронив догму переєствлення хліба і вина в Пресвятій Евхаристії та в Непорочне Зачаття Божої Матері, ба й навіть написав два трактати про переєствлення.

Його книжка "Четьї Мінея". Над нею працював 20 літ і використав нашу Мінею і життя Святих латинської Церкви, видання Боляндистів. Ця книжка була найбільше читаною книгою в Україні. Він теж уложив збірку проповідей на неділі та свята, і деякі пронагідні. Він був зарахований до лику святих у 1759 р. Це один із найбільше плідних духовних письменників нашої Української Церкви.

3) Чи воно заборонене людям розкошуватися земськими добрами?

Воно зовсім не заборонене розумно розкошуватися земськими добрами, бо вони сотворені для вжитку людей. Ось тому Св. Павло каже: "Усе ваше,- ви ж Христові, а Христос Божий!" (І Кор. 3, 22-23).

Правдивий християнин не є боягузом, що лякається радощів життя. Він не боїться приємностей, як це роблять труси, що всюди бачать гріх і Божу зневагу. Християнин почувається Божою дитиною, тому з вдячністю користується дарами Небесного Отця. Вживаючи земських дібр, він намагається очистити їх, чи це буде праця, чи їжа, чи яканебудь інша приємність. При помочі Христа він це все очищує, тому вживання цих речей не тільки не віддаляє його від Бога, але й наближає до Нього, бо Бог благословляє тих, що з вдячністю та розумно користуються Його дарами. Вони руководяться порадою Св. Павла, як вживають земських дібр і радощів: "Чи їсте, чи п'єте, чи щонебудь робите, все робіть на славу Божу!" (І Кор. 10, 31). На славу ж Божу можна і треба все звертати, за винятком гріха. Гріх не йде на славу Божу, але на славу диявола.

4) Часто в пресі подибуємо скарги, що число християн у світі маліє. Чи це не знак, що Церква може колись зовсім зникнути зо світу?

Христова Церква—це Божа установа. Вона має запевнене існування аж до кінця світу: "Пекельні ворота (дияволи і їх земські агенти) не переможуть Її!" (Мат. 16, 18). Церква б зникла зо світу, якщо б не стало Христа. Христос же вічний, тому вона не годна зникнути, хоч число її вірних може сильно змаліти, як це заповів Сам Спаситель: "Коли Син Чоловічий прийде (при кінці світу), чи знайде віру на землі?" (Лк. 18, 8). Хоча не знати, як число християн змаліло б у світі, все таки частина їх залишиться, тому Церква буде існувати аж до кінця світу.

Деякі безвірки не раз заповідали кінець Церкви, але їхні заповідження не сповнилися і ніколи не сповняться, бо, вона є Божою інституцією, якої не годні знищити ні гонення, ні людська злоба, ні лихе життя самих християн. Ось тому Св. Іван Золотоустий каже: "Не полишай Церкви, бо нема нічого сильнішого ніж Церква. Церква — це твоя надія. Церква—це твоє спасіння. Церква—це твоє прибіжище. Вона вища ніж небо, ширша ніж земля. Вона ніколи не старіється, але завжди залишається повна сили". Якщо ж хтось відпадає від Церкви, то це тому, що не хоче жити так, як вона в імені Христа велить йому жити. Добрий християнин ніколи не зрадить Церкви.

5) Чому наше духовенство так католицьке, як православне впускає до наших церков відвідувачів з Радянського Союзу. Таж це вороги Бога та нашої Церкви. Чи на це ми будували церкви, щоб вороги Божі зневажали їх своєю присутністю? Прошу відповісти на ці питання, бо багато наших часописів боїться образити Юдів Іскаріотських!

Католицькі церкви відчинені для всіх, хто хоче ввійти до них. От хоча б у Римі кожен може свобідно відвідувати, якінебудь церкви сам забажає відвідати. Католицькі церкви звичайно бувають відчинені, тому годі ставляти біля них сторожів, щоб провірювали, хто входить до них.

Як же йде про відвідувачів з Радянського Союзу, то між ними напевно є безвірки, що може писали проти Бога і Церкви. Проте не слід думати, що кожен, хто приїде з України, є доконче безвірком. Багато наших братів і сестер в Україні вірить у Бога і щиро любить Його, хоч через нещасні обставини не завжди годні вони виявляти назовні свою віру. Ось тому може не один із цих відвідувачів молився бодай у душі, як відвідував наші церкви. А навіть може на безбожників спокій і краса наших церков вчинила добре враження. Ось тому не думаємо, що було б добре забороняти їм відвідувати церкви, як знайдуться в наших парафіях. Проте треба скартати їх і випросити з церкви, якщо б котрийсь із них поважився зневажити дім нашого Бога.

Зрештою навіть добре вихований безвірок не буде насміхатися з віри інших людей, бо добре виховання велить йому шанувати релігійні переконання своїх ближніх.

6) Чи добре було б запровадити українську мову в наших богослужбах, особливо в Божественній Літургії?

Ми стоїмо на становищі, що воно не тільки добре, але було б дуже добре

запровадити українську мову в наших богослужбах, щоб наш нарід міг розуміти все, що діється і кажеться під час богослужб, особливо під час Служби Божої.

Від початку другого ватиканського Собору навіть латинська Церква настає, щоб участь у богослужбах була активна і розумна. Вона є активна, як присутні на богослуженнях люди не тільки є пасивними свідками того, що діється при престолі, але активними учасниками відправ. Вони є такими, як співають під час богослужб, відповідаючи на благання священика чи відповідаючи на заклики ектеній.

Участь людей у богослужбах є **розумна** тоді, як вони розуміють те, що діється при престолі, цебто знають значення обрядів і церемоній, і так само розуміють кожне слово, що священики або вони самі кажуть чи співають під час богослужб.

На жаль не можна сказати, що загал наших вірних годен розумно слідувати богослужби. Люди мало розуміють старослов'янську мову. Коли ж навіть знають значення поодиноких слів, то дуже часто не розуміють цілого речення або його змісту, бо в нім подибається одне чи друге слово або складня речень, що не дозволяє їм схопити сенсу того, що кажуть або співають. Розуміти відповідь "Господи, помилуй" або "Подай, Господи", це **вовсім не значить, що вони** розуміють усю богослужбу.

Запровадження ж розговірної мови вчинило б наші богослуження зрозумілими для вірних. Це помогло б їм брати в них кращу участь і більше користати з них. Ось тому треба б щоскоріше завести в наших богослуженнях рідну мову, хоч це вже й так пізня пора.

7) Чи треба стрічатися з тими українцями, що приїжджають до Америки чи Канади з України? Чи це правда, що всі вони енкавудисти?

Напевно не всі наші брати, що приїжджають з України, є енкавудистами, хоч не можна заперечити, що між ними є "ангол хоронитель". Ми не бачимо причини, чому б не вільно було стрічатися з тими, що приїжджають з України. Проте ці стрічі мають бути розумні, а не служити для пропаганди для режиму, що висилає їх.

В цих зустрічах слід підкреслювати, що українці за кордоном не мають охоти своїми зустрічами помагати тамтешньому урядові закріплювати русифікацію в Україні чи дальше здавлювати українську католицьку Церкву, переслідувати її служителів і взагалі робити перешкоди тим, що вірять у Бога і хочуть залишитися християнами. В цих зустрічах треба домагатися, щоб в Україні уряд завів усюди українську мову, от хоча б канцеляріях, публічних інституціях, торгівлі, на залізницях, в кіноматографічній продукції, в війську, тощо. Русифікація не має оправдання в вільній Україні.

Якщо наші відвідувачі з України хотять контактів з українцями в Америці чи Канаді, то нехай змусять свій уряд усунути з України ці аномалії, що їх нема в ніякій державі в світі.

Виправдання ж, що в Україні пробуває багато неукраїнців, не є жадним оправданням русифікації. Як українці поза Україною вчаться тої мови, яка вживається там, де вони живуть чи працюють, то неукраїнці, які проживають в Україні, повинні завдати собі труду, щоб завчити українську мову.

Щораз більше сумлінних лікарів, хоч самі курять, перестерігають людей, що курення спричиняє рака, але люди на це не дивляться, бо курення збільшається. Люди куди більше видають на курення ніж на добрі цілі, от хоча б церкви, школи, добру пресу, книжки, молитовники, тощо.

Приказка не має вартости, поки життя не потвердить її праведности.

Мій приїзд до Києва

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

КИЇВ, золотоверхий Київ, столиця України, мати всіх руських городів, пречудне місто побудоване на горбках, частинно окружене Дніпром Славутою, який можна оглядати з різних частин міста.

Був я в Києві малою дволітною дитиною, але нічого не пам'ятав про нього за винятком Дніпра, яким проходила залізниця на розхитанім мості. Київ завжди манив мене. В 1954 р. був я в Царгороді, і тоді мріяв про Київ, але ця мрія була нездійснима в тих часах. Тінь Сталіна та його терору тоді ще розтягалася над країною Св. Володимира й Ольги.

Моя мрія зобачити Київ здійснилася 1 грудня 1964 р. Я приїхав до нього залізницею з Москви. Ми прибули до Києва о 11:10 вночі. Як потяг в'їжджав до столиці України, я дивився крізь вікно на освічені доми. Нарешті потяг станув на великій станції. Я взяв дві валізки із вагону. Не пероні ждав на мене представник Інтуриста, що чемно привітав мене. Після привітання забрав від мене валізки і запровадив до автомобіля, що ждав перед станцією. В дорозі до готелю спитався мене, якого провідника бажав я собі. "Українського!" відказав я. "Якого ж іншого міг би бажати в столиці України?" "Добре", відповів він. "Будемо мати для вас українського провідника".

Туристи в Радянськім Союзі завжди мають провідника, що обводить їх по місті, показує цікавіші речі та виясняє їх. Він теж купує квитки до музеїв чи інших місць, де входиться за квитками. Проте цей провідник є тільки три години до услуг, бо він плачений тільки на три години. Решту часу турист має до власної розпорядимости. Може ходити куди хоче, аби тільки не виходив чи не виїжджав поза місто, в якім пробуває, бо заграничним туристам не вільно віддалятися з міста так, як радянським туристам в Америці не можна залишати міст, які їм зазначено перед приїздом до Америки.

Заборона виїжджати поза зазначені міста заторкує не тільки американських чи взагалі західніх туристів, але й відвідувачів з країн з-за залізної заслони. В Москві я був стрінув польську групу, і один із них

заявив мені, що й їм не вільно віддалятися з зазначених заздалегідь місцевостей.

Моїм провідником у Києві була якась дівчина. Її імени не пригадую собі. Не була вона така чемна, як провідниця в Москві. Не раз кепкувала собі з релігійних речей, от хоча б, коли показувала гробниці Печерської Лаври чи малюнок при вході до неї.

По 15 хвилинах їзди автомобілем ми опинилися перед гарним, новозбудованим готелем Інтуриста: "Готель Дніпро". Він стоїть на долині під гіркою Володимира цебто під Хрещатиком, кілька сот метрів від Дніпра. Його викінчено в червні 1964 р. Це гарний, вигідний і модерний готель з усіма вигодами для туристів. Мені зазначено кімнату на четвертім поверсі. Сходи нові, кам'яні, поруччя гладенькі. Легко було ходити, бо сходи покриті диваном. Можна й було їхати віндою, але я звичайно волів ходити пішки.

Моя кімната мала передпокій, лазеньку і всякі інші вигоди. З вікна було видно Володимирову Гірку зо статуєю Св. Володимира. На кожнім поверсі сидить доглядачка за бюрком при телефоні. Вона тримає ключі від кімнат. Служба щодня чистить коритарі і кімнати.

В Києві нема католицької церкви, тому від 1-3 грудня я не правив Служби Божої. Проте чув я, що внедовзі мали відчиняти одну латинську церкву для поляків, що мешкають у Києві. Не знати, коли відчинять там бодай одну українську католицьку церкву для українців католиків, що там так само мусять мешкати і працювати. Маю враження, що еволюція доведе до того, що наша Церква ще буде відбудована в Україні.

* * *

Поклавши валізки в кімнаті готелю, подався до реставрації, що була на другім поверсі. Їдальня гарна і чистенька. Майже всі кельнерки були жінками. Я завважив, що вони розмовляють між собою по-російськи. Навіть до мене говорили цією мовою. Я звернув їм увагу, що мене дивує їхня російщина в столиці України: "Говоріть до мене по-українськи. Це ж столиця України. Я досить наслухався російської мови в Москві!"

Деякі з них виправдувалися, що не були українками, тому не вміли української мови, інші заявили, що така в них уже привичка, хоч самі були українками. Те саме було з кельнерками, але їх було значно менше в готелях. Проте мою заувагу про мову вони взяли поважно й відтоді аж до мого від'їзду всі українки розмовляли зо мною тільки по-українськи, ба й навіть одна росіянка, що була між ними, теж старалася говорити по-українськи, як розмовляла зо мною.

Я пробув три дні в столиці України. Погода була погана. Одного дня навіть падав снігжок, але зараз і топився. Здебільша падав дощ і було хмарно надворі. Ось тому мене всюди питалися, чому я не приїхав в літі, бо "в літі в нас так гарно!" Так у Москві, як у Києві і Львові стрічні люди, з якими я зазнайомився, робили цю саму заввагу: "Вам треба було приїхати вліті до нас. Якщо ще раз приїдете, про приїжджайте вліті!"

Слід зазначити, що тисячі американців щороку відвідують і подивляють столицю України. Деякі з них навіть купують собі вишивані українські сорочки і ходять у них.

Я спитався, як кияни ставляться до чужинців, особливо до американців. Мені відповіли: "Зразу нарід ставився до американців з певним застереженням чи підозрінням, але тепер так багато їх щороку приїжджає, що ніхто не звертає уваги!"

Ввійшовши до реставрації, я зачав собі замовляти вечерю, за яку платиться купонами. Між замовленими речами був кав'яр і смачний чорний житний хліб, бо не хотів білого. Проте кав'яр був тільки червоний. В Москві ж був червоний і чорний, а ві Львові жадного не було. Видно, що щодальше від Москви, то тяжче на кав'яр.

По смачній вечері подався до своєї кімнати і добре заснув, бо був змучений довгою подорожжю з Москви. Перед спанням іще трохи стояв у вікні і дивився на Володимирову Гірку та на автобуси, що заїжджали на доволі велику площу перед готелем Дніпро. Особистих автомобілів мало в Києві. Їх теж небагато й в Москві, хоч не один має таку платню, що годен купити собі автомобіль, але не за платню одного чи двох літ.

* * *

1-XII-1964. Переспавшись і проказавши ранішні молитви,

НАЙКРАЩА МАТИ

Пречудна, одинока в своїм роді, Мати—це Пречиста Діва, Мати Божого Сина. Було в світі багато славних матерей, яких імена записала історія на пам'ятку майбутніх поколінь, але не було й бути не може кращої, ліпшої та легшої до наслідування ніж Пречиста Діва Марія, Мати Богочоловіка, Христа Господа, Спасителя людського роду.

Ось як Св. Дух хвалить її в Св. Письмі: "Гарна ти, приятелько моя, о, яка ти гарна!" (Піс. 1, 14). Тут Святий Дух зазначує, що Марія перевищає всіх красою своєї душі, подивугідними чеснотами і надприродними дарами.

Інші жінки, хоча б героїні християнства, були сплямлені брудом первородного гріха, який бодай до часу учинив їх рабинями диявола. Марія ж, одинока між дочками праматері Єви, була вільна від плями первородного гріха через особливий привілей Непорочного Зачаття. "Вся ти гарна, моя приятелько, і скази нема в тобі!" (Піс. 4, 7).

Всі інші матері, хоч і канонізовані Церквою та винесені до лику Святих, були недосконалими людськими істотами, відчували в собі жар пристрастей, нераз улягали людським слабостям і допускалися гріха, бо не потрапили опертися порухам похотей чи мужньо відбити напір диявола. Марія одна-одинока була вільна від усякої недосконалости, уломности та гріха, бо Господь вибрав її на Матір Свого однородного Сина. "Вона єдина голубка мя, чистая моя... Хто ж це та, що мов рання зоря зазорилася, гарна як місяць, ясна як сонце, грізна немов військо під стягами?" (Піс. 6, 9). Це Марія, Божа та наша ласкава Мати.

Не вона боялася пекельних духів, а пекельні духи завжди боялися й боятимуться її, бо не забули Господніх слів висказаних у раю: "Ворожнечу положу між тобою й жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Вона розчавить тобі голову" (Бут. 3, 14). Марія не тільки сама для себе перемогла диявола. Вона помагає своїм слугам викривати диявольські підступи та відганяти від себе спокусника, заки гріхом пошкодить їх душі.

подався до реставрації на сніданок. Реставрація відчинена від 8 години вранці до 11 вночі. Кельнер подав мені меню. З нього можна замовити собі все, чого турист бажає, каву, хліб з маслом, яєшницю, тощо. За півтора карбованця-рубля можна з'їсти обильне снідання. Півтора карбованця рівняється $1.65. Біля мене при сусіднім столику сиділо трьох мужчин. Вони розмовляли по-німецьки. Я наблизився до них і спитався: "Чи можу сісти біля вас?" "О-о-о- просимо, просимо!" відказав один з них. Всі вони розуміли трохи по-англійськи, один навіть розмовляв доволі плинно цією мовою.

"Звідкіля ви?" спитався їх. "Ми з Німеччини!" "Зо Східньої Німеччини?" кажу я. "З демократичної!" додав один з них. Розмова з ними була досить цікава. Я питався їх про обмеження, що туристи стрічають у Східній Німеччині, про терор, тощо. Вони заявили мені: "В цій справі є багато перебільшення. Приїдьте до нас і самі зобачите, що заграничні туристи багато чого перебільшують!"

"Що ж ви думаєте про берлінський мур?" питаюся їх. На це один з них відповів: "Нам трудно, а вам не можливо зрозуміти цього муру!" "Ага", кажу до них, "побудовано цей мур, бо йнакше всі були б повтікали на Захід!" "Не всі, але багато!" докинув один. І потім ми перейшли до інших тем, от хоча б розмовляли про Америку, про українців в Австралії, тощо. Це були вчені люди, з якими можна було майже зовсім свобідно розмовляти про різні справи. Вони заявили мені, що положення в Східній Німеччині куди краще тепер аніж колись було.

Оглядини Києва

По сніданку удався до канцелярії Інтуриста, що була на першім поверсі, в тім самім готелю, де мешкав. Канцелярію відчиняють о 10 год. Там було три уряднички. Вони так само розмовляли між собою по-російськи. "Чому ви розмовляєте по-російськи?" спитався їх. "Таж це столиця України! Чи ви неукраїнки?"

"Ми всі українки і вміємо розмовляти по-українськи, а говоримо по-російськи тільки тому, що так привикли!" відказала одна з них. "Я хочу, щоб ви говорили до мене по-українськи", сказав до них, і вони відтоді завжди говорили до мене гарною українською мовою.

"Коли бажаєте зачати оглядати наш Київ?" спиталася одна з урядничок. "Ми мусимо покликати провідницю!" "О год. 11." "Добре, нехай буде в одинадцятій. Прийдіть сюди. Тут буде ждати на вас провідниця і шофер."

О 11 год. всів до автомобіля і ми поїхали на Хрещатик. Хрещатик — це найкраща частина столиці України. На нім є Володимирова Гірка, де стоїть 20-метровий пам'ятник Св. Володимира з хрестом у руці. Св. Володимир дивиться на річку Дніпро, що пливе попід гіркою. Я взяв фотографію статуї пам'ятника, а моя провідниця сфотографувала мене з місця, звідкіля було видно Дніпро.

Я брав колірові знимки, щоб опісля зробити з них діяпази. Не знав тоді, що моя надія не здійсниться. Проїжджаючи крізь Тайляндію, купив колірový фільм "Arфa". Не знав тоді, що це був фільм вироблюваний в Східній Німеччині, з якого не можна робити діяпазів, бо він не надається до цього. З розвиненням цього фільму мав багато клопотів, як вернувся до Америки. Його треба було відсилати аж до Східньої Німеччини, де виробили знимки, але не діяпази, бо це неможливе. Зрештою і знимки ці куди бідніші від тих, що їх виробляють з американських чи західньонімецьких фільмів 'Arфa'. Отак із поїздки по Україні не буде в мене ніяких діяпазів, хоч ця частина подорожі була для мене найважніша і найдорожча.

Хрещатик був майже цілий зруйнований під час німецької окупації. Провідниця казала мені, що це німці висадили його в повітря. Тим часом згодом довідався, що це відступаючі большевики підмінували найкращі будинки на Хрещатику, як покидали столицю України. Вони сподівалися, що німецькі іберменши займуть для себе

ТРИМАЙ ЯЗИК ЗА ЗУБАМИ!

Умирав один монах, що не був надзвичайно ревний і скрупулятний у зберіганні своїх монаших правил. Це був добрий, але не святий чернець. Проте цей несвятий черниць був дуже спокійний на ложі смерти, хоч звичайно люди бояться вмирати і дрижать, як смерть надійде. Цей же монах не тільки не боявся, але навіть спокійно жартував зо своїми співбратами-ченцями, що приходили відвідувати його.

Його поведінка здивувала ченців. Один з них спитався його: "Брате, як ти можеш бути такий спокійний у годині смерти, хоч кожен знає, що ти не був скрупулятним монахом у зберіганні чернечих правил?" На це вмираючий чернець відказав: "Браття, я знаю, що я не раз провинився і переступив не одне правило. Проте є одна Христова Заповідь, проти якої я ніколи не прогрішився". "Яка ж це заповідь?" спитались цікаві ченці.

"Не судіть і не будете суджені!"—відказав вмираючий. "Я ніколи не судив, ані не критикував нікого. Тепер я певний, що й Христос не буде строго судити мене й не осудить за людські немочі, бо я не осуджував своїх ближніх!" Отак цей чернець помер спокійно, бо знав, що Бог не осудить його.

"Жінки не тільки бувають найкращими знавцями інших жінок, але дуже часто теж і найкращими катами", один психолог заявив зібраним на сходинах жінкам, як одна з них спиталася, чи жінка не є найкращим знавцем жінок.

Учителька спиталася дівчат у школі: "Що б ви зробили, якщо б ваш маленький братчик проковтнув ключ від хати?" Одна з дівчат піднесла руку догори і врочисто заявила: "Я полізла б до хати через вікно!"

Нещастя войовничих народів в тім, що в хвилині кризи вони переконані, що війна прямо неуникнима. Двадцять літ пізніше їхні діти не вагаються публічно твердити, що ця війна була зовсім непотрібна.

Граючи в карти, чоловік виграв гру і заявив своїй жінці: "Бачиш, я таки побив тебе!" На це жінка спокійно відказала: "Ти ніколи не був би виграв, якщо б я була грала так, як треба!"

найкращі будівлі, і не помилилися!

Німецька армія, зайнявши Київ, дійсно влаштувала свій головний штаб на Хрещатику. При вході гітлерівських нацистів до Києва в місті не було електрики. Розташовавшись на Хрещатику, німці направили електрівню і получили дроти. Як тільки прийшов електричний струм, наступив вибух мін. Чув я, що в тім вибуху загинув цілий німецький штаб.

Тепер Хрещатик уповні відбудований і ніде не видно жадних руїн. З Хрещатика видно Дніпро, що свобідно пливе собі попри Київ. По обидвох боках ріки є піскові пляжі, де кияни збираються під час літніх місяців, купаючись у Дніпрі.

Оглянувши Хрещатик і налюбувавшись видом Дніпра, ми поїхали до Софійського Собору. Вже здалека він чарує глядача своїми золотими банями. Церква Св. Софії—це найкраща церква в Україні. Можна сміло сказати, що вона є церквою всіх руських городів. Тепер у ній не чути співу богослужб, бо большевики перетворили цю прегарну церкву на музей.

Ярослав Мудрий , розбивши печенігів, поклав основи під цю церкву як вияв вдячности Божій Матері за поміч у боротьбі та бою з печенігами. В цім славнім бою наш князь зовсім розгромив печеніжську орду, яка відтоді перестала загрожувати і докучати Русі-Україні.

На великій площі перед церквою Св. Софії стоїть імпозантний пам'ятник Богдана Хмельницького. Царська Росія збудувала його Богданові, бо він злучив Україну з Росією, як рівноправну державу. Росія згодом зламала угоду та безмилосердно русифікувала Україну. Дійшло було навіть до того, що слово Україна було анатемою в царській Росії. Аж большевицький уряд бодай у теорії признав Україну за рівнорядну з Росією республіку, хоч русифікація надалі залишилася. Дехто вияснює її тим, що люди вже привикли до російщини за царських часів і досьогодні живуть нею.

Хоч Св. Софія з-зовні виглядає дуже велика, проте, я був трохи розчарований, як зайшов до середини. Властива церква —це маленька церковця в великій назовні церкві. Це була княжа церква, тому вона доволі маленька. Довкола неї є багато каплиць, тому з-зовні виглядає дуже велика і імпозантна.

В княжій церкві є багато фресків. Деякі відновлено, інші дальше старіються, бо неможливо відновити їх. В цім соборі відбувся за Директорії Собор української автокефальної Церкви, що проголосив незалежність української Церкви від московського патріярха в 1917 р.

Вийшовши з собору, оглянув статую Хмельницького і взяв декілька знимок самого собору і пам'ятника гетьмана, якого Шевченко зве "нерозумним сином".

Вернувшись до готелю, пообідав і удався до канцелярії Інтуриста. "Я хотів би бачити акусь виставку в театрі. Що тут тепер виставляють?" спитався уряднички. Вона поглянула до програм і заявила: "В театрі ім. Франка сьогодні ввечорі грають п'єсу "Барабанщиця", а завтра будуть виставляти твір Тобілевича: "У неділю рано зілля копала". "Хочете бачити їх?" "Добре! Прошу замовити білети на ці виставки!" І вона замовила.

Одна з урядничок їздила як туристка до Америки. Вона так само була незадоволена з обмежень в Америці, як я був незадоволений з обмежень у Радянськім Союзі. Була вона в готелю в Нюйорку, але не годна була відвідати знайомих у Джерзі Сити, з якими запізналася, як вони відвідували столицю України. Скаржилася на пікетування: "Деякі українці пікетували нас гейби ми були вороги України! А найгірше виписувала проти нас "Свобода" з Джерзі Сити. Американські газети були чемніші для нас! Навіть у готелі телефоністка була дуже нечемна для нас туристів!"

Я сказав їй, що американці не мають довір'я до радянських туристів тому, що вони завжди приїздять групами і ходять групами. Це викликує своєрід-

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

СІЯЧ І СКЕЛЯСТА РІЛЛЯ

На квіткових лугах гуляє дітвора
І жайворонків спів лунає понад скиби;
Євангельський сіяч з зеленої колиби
В пухкий вкидає грунт надійні сімена.

На жаль, моя зернина впала на кам'яну ділянку
Й на сонечку зійшла зеленою косицею;
Та спека вогнева вогкість п'є з водицею,
Схилилася вона, зів'яла на світанку.

Скільки разів, душе, ти з радістю слухала слово,
Та кореня не запустила у чорнозем Христа,
І грянули вітри і припекла жара,

І зернина пропала, не знати їй обнови.
Спасителю, Христе, для посівів рясних
Звільни душевний грунт від лишків кам'яних.

Під час нудної промови одного політичного діяча якась старушка страшно плескала, хоч інші нудилися. По промові бесідник спитався її, чому так часто плескала, на що отримав ощо відповідь: "Плескання добре для моїх рук, бо я маю в них артритизм".

Деякі люди узагальнюють свої твердження. Це познака лінивого і плиткого й часто нечесного духа, який не хоче завдати собі труду, щоб належно простудіювати справу, про яку говорить.

Деякі громадяни хитро шахрують уряд, як платять податки, бо сьогодні уряди —це правдивий люксус, який забагато коштує людських грошей.

Людина вважається здоровою, якщо вона тільки 16 днів на рік хворує. Звичайно жінки більше хворують ніж мужчини, а люди по 45-ім році життя частіше і довше хворують аніж молоді.

не здивування. Вона відказала, що в Нюйорку вона сама без ніякої товаришки відвідувала знайомих, яких знала з Києва.

Урядничка пояснила мені дорогу до театру ім. Франка і я пішов туди о год. 7. Актори й акторки дуже гарно грали п'есу "Барабанщиця". Ці були дійсні артисти. Сама п'еса мала военний характер з часів німецької окупації і була просякнена прогадандою.

В обширній залі театру було доволі мало людей. Як виходив з нього, то прислухувався до їх розмов. Всі говорили по-російськи, хоча п'еса була виставлена в гарній українській мові. Видно, що всі розуміли українську мову, бо йнакше були б не йшли дивитися на п'есу, що її не розуміли. На жаль між собою ці люди не розмовляли по-українськи, що дуже прикро вразило мене в столиці України.

По п'есі повечеряв і пішов на спочинок. Так провів перший день у столиці України.

Австралійські аборігени, цебто первісні мешканці Австралії, люблять їсти вужів, ящірки, тощо. В Австралії є багато петрійливих вужів, але й вони так само люблять кусати людей і завдавати їм поважні рани.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

Our Lady's Birthday

M. S.

NOT much is known about Our Lady's birthday. The ancient tradition tells us that her parents were Sts. Joachim and Anna. Although they were very zealous in serving God by keeping His Commandments their heavenly Maker did not send them any children, a thing that was frowned upon by the Jews of old, because every Jewish girl was anxious to get married and to bear a child, hoping that she would become the mother of the future Redeemer Who had been promised to the Chosen People.

The legend says that the saintly parents of our Lady went to Jerusalem on a pilgrimage and made a vow to the Lord. If He sends them a child, it will be dedicated to His special service. Their vow was accepted and the Lord sent His angel to St. Joachim: "I am the angel of the Lord, sent to announce to you that your prayers have been granted, and that your wife Anna will give birth to a daughter, and you shall call her Mary... As she will be born of a barren mother, so will she herself, in miraculous way, beget the Son of the Most High, Whose name will be Jesus. It will be through Him that the salvation will come to all nations".

Greatly comforted by the apparition of the angel St. Joachim told the vision to his saddened wife. They both gave thanks to the Lord and returned home. After a while St. Anna found herself with a child. Her joy was immense. It was the child of her old age. Its birth was announced by the angel of the Lord. So it must be a special child with great destiny. The happy mother felt it in her motherly heart, although she did not know what the future held in store for her coming child.

Mary was born the same way as every other child. The only miraculous thing about her birth was the apparition of the angel announcing her future birth. She had a father and a mother. That she was immaculately conceived, that is, conceived without original sin, was a mystery known to God alone.

The happy parents greeted Mary's arrival with the greatest joy and gratitude, for they have seen the promise, made by the angel, being fulfilled. They were the happy parents of a lovely little girl. They called her Mary.

Mary grew as any other good child would grow. She prayed, obeyed her parents, played with other girls, went to the synagogue on Saturdays, took a walk with her parents, etc. What distinguished her from all other girls of her age were her intense love for God and kindness to everyone whom she knew.

* * *

With Mary's birth the redemption of mankind had begun. She was the morning star, announcing the birth of the Sun, that is, of Christ, the Redeemer and Savior of men, although she did not know it herself. But the Creator knew it and prepared her for this honorable task. She was to be the mother of His only begotten Son Who through her would become Man, our loving Brother.

The angels might also have known that Mary, their future Queen, had appeared in the world, if the Lord told them.

But whether they knew or not, Mary started a new period in the history of the world and of mankind. The turning point of history was begun through Mary to be completed by Our Lord, Jesus Christ, Mary's Son. Hence the whole world should rejoice at Mary's wondrous birth, for it is through her that our salvation began.

* * *

For long time the date of Mary's birth was unknown to the faithful. Then it happened, as the story goes, that a certain holy man who was very devout to the Blessed Virgin, heard the voice of the angels and their celebration in heaven. He doubled his prayers, asking God to reveal him the cause of such a great rejoicing. "It is the birthday of Mary... The angels celebrate her coming into the world. Let the people of the earth know about it that they may celebrate it together with the angels!"

This is the origin of the feast. The feast itself is very ancient. St. John Chrysostom (347-407) composed a sermon in honor of the nativity of the Blessed Virgin. Ever since the feast is celebrated both in the Eastern and Western Church. In the Eastern Church it is the first feast of the ecclesiastical year which starts in September. And the reason for this? Mary is the beginning of the Christian era!

Our Church sings to Mary on her birthday:

"Virgin Mother of God, your nativity has announced joy to the whole universe, for from you shone forth the Sun of Justice, Christ, our God. He has abolished the curse and bestowed a blessing upon us, by destroying death and bestowing life everlasting upon us". (Tropar of the feast).

So, happy birthday to You, Mary, our loving Mother of Perpetual Help!

Christian Behavior In Public Life

M. Schudlo, C.SS.R.

There is much confusion among some followers of Christ in connection with the relationship between Catholic doctorine and social and political activity, and between the ecclesiastical hierachy and the laity in the field of civic affairs.

Many Catholics do not know what attitude to take on certain specific issues which make much noise in these days. More and more is being heard that clergy should keep away from all political affairs and stick to the 'sacristy'.

This confusing propaganda against the clergy has, in many minds, beclouded the basic principles of Christain doctrine on the nature of the Church, its mission in the world and its teaching authority. There is a tendency to separate the Catholic laity from the ecclesiastical hierarchy by narrowing the liaison between them to the sacred ministry alone, and by proclaiming the full independence of

Catholics in the civic field.

Hence comes the split of conscience between citizen and Christain, as if the Catholic religion were only a special and occasional phase in the life of man and not the powerful idea that involves and give direction to whole existence, his thoughts, words and actions whether in his family circle or in public life.

To counteract such anomaly in the life of Catholic citizen of every country under the sun, "L'OSSERVATORE ROMANO", an unofficial daily of the Vatican, on May 17, 1960 published an article in which it told its readers when the Church has a role in politics.

It lays down four basic principles for the guidence of all Catholic laity and politicians throughout the world: Here is the text.

1) "The Church, established by Jesus Christ as a perfect society with its hierarchy, possesses full powers of true jurisdiction over all the faithful, and therefore has the duty and the right to guide, direct and correct them on the level of ideas and of action, in conformity with the dictates of the Gospel and insofar as is necessary to achieve the final end of man which is eternal life.

For this purpose, the Church set forth a truth to believe, a law to obey, and offers divine grace for the exercise of all the virtues, individual, domestic and social. A Catholic may never overlook the teaching and the instruction of the Church; in every field of his life he must base his private and public behavior on the guidance and instructions of the hierarchy.

2) The political-social problem cannot be separated from religion, because it is a highly human problem and as such has for its basis an ethical and religious exigency that cannot be suppressed, any more than the conscience and sence of duty that play a broad role in that problem.

As a consequence, the Church cannot be agnostic, particularly when politics reach as far as the altar. It is her duty and her right to interveme, even in this field, to enlighten and aid consciences to make the better choice, according to the principles of Christian morality and social doctrine.

Saving these principles, and saving this binding discipline of the laity toward the hierarchy, anyone can readily see how open and broad, is the field of responsible choice, of daring initiative and fruitful activity that lies before the civic consciousness of Catholic layman that he may make his contribution of opinion and discussion, of experience and achievement, to promoting the progress of his country.

3) On the political ground of collaboration with those who do not admit religious principles may sometime arise. In that case, it is up to the ecclesiastical authority, and not to the choice of the individual Catholic, to decide on the moral lawfulness of such collaboration. Thus a conflict between that decision and the opinion of the faithful is unthinkable in a truly Christian conscience. In any event, such a conflict must be resolved in obedience to the Church as custodian of the truth.

4) The irreducible antithesis between the Marxist system and Catholic doctrine is self-evident, as it is that between materialism and spirituality, between atheism and religious faith. Therefore the Church cannot allow the faithful to join, to encourage or to collaborate with movements that adopt and follow the Marxist ideology and its applications. Such membership of collaboration would inevitably lead to the compromise and sacrifice of the intangible principles of Christian faith and morality."

—o—

These four rules are the spiritual sing-posts and indicators that must guide Catholic laymen in their dealings with social and political problems of the country in which they live and work, especially in those countries which have been infected to a greater or lesser extent with the Marxist philosophy of life and its utopian dreams about a 'paradise' for the workers upon earth.

When Nikita Khrushchew visited Poland in 1959, he jokingly told the sturdy Polish workers in Lodz: "Your priests are promising you a paradise hereafter. We want you to be happy while you live on this planet!"

Unfortunately, both some Catholics,

as well as the enemies of the Catholic doctrine refuse to abide by the decisions of the Church. The Vatican Paper "L'Osservatore Romano" goes on in the same issue and says:

"It is understandible that adversaries should try, with despicable attempts at confusing the issue, to brush aside or to get around the Church's rulings, as has happened in several recent occurrences, even by deceiving the Christian people as to their maneuvers and their true aims. But it is utterly deplorable that some professed Catholics not only dare to behave politically and socially in defiance of the Church, but also take upon themselves the right to subject her rulings and her precepts to their own powers of interpretation and judgment, with obvious superficiality and temerity.

In the grave hour that has struck, it is time for an urgent appeal to the consistency and the sense of duty of all Catholics so that all of them will take their stand, not on the side of the flimsy opinions of makeshift teachers, but on that of the thinking and the guidance of the ecclesiastical hierarchy which alone, as we already said, has the right to decide whether, in a given social and political situation, there is any involvement or compromise of higher religious and moral principles.

It is the duty of every Catholic to bow to those rulings and those opinions, even in the field of politics. Only in this way will he be certain that he is acting in accord with the faith he professes, and will be able to make an effective contribution to the moral and civil well-being of his country."

Pope John XXIII, when he was patriarch of Venice, said in an address to his people: "Certain Catholics are guilty of very grave doctrinal error and of flagrant violation of Catholic discipline. The error is that of sharing in practice and of causing to be shared an ideology, the Marxist ideology, which is the negation of Christianity, and whose application cannot be reconciled with the premises of the Gospel of Christ."

This warning is aimed primarily at the countries occupied by the Red puppet-regimes, as well as at other countries where there are strong Communist and left-wing Socialist parties. The warning does not equally apply to countries like the U.S. or Canada in which religion and Church are not threatened.

Communism is a great enemy of Christianity, always vigilant, always alert and quick to fall upon its prey, that is Christian religion, especially the Catholic, although there are some 'innocent or extremely prudent' people in all the countries, outside the Red Russian empire, who insist in denying it, and even resent the fact that all do not think as they do. Pope Pius XI said: "Communism is intrinsically perverse". This clear and final judgment of Communism is obligatory for all Catholics. They cannot hold a different view of Communism and still remain loyal members of the Church of Christ.

Communism, as well as materialism, is a clear denial of all spiritual values, which in that atheistic system cannot work in order to elevate man. Communism reduces man to a wholly material level. It lacks liberty and a moral check against the attacks of the basest passions which are not allayed by any consideration of the future reward or of punishment. Communism tries to destroy the whole social order from its very foundations with the astute pretence of forming a new mankind without God and His Law.

—o—

What must be the attitude of Catholics toward Communism and its stooges? Faithfulness to Christ and His Gospel, as it is explained by the Catholic Church. Therefore every Catholic must be ever faithful to His teachings and subject to the guidance of him to whom Christ said: **Feed My sheep!** (Jhon: 21, 18).

Catholics must not cooperate in any way with Communists, because they are the bitterest enemies of their country and stooges of the Kremlin bosses bent on the domination of the world. Futhermore, they must draw away from this implacable, deceptive and predominant enemy of Christianity as much as they can, and not let themselves be impressed by slogans or promises that are more or less alluring but always fallacious, nor by the slyness of Communists who extend their hands to the Catholics, for all this is nothing more than a well-studied strategy to catch incautious more easily and to use them for Communist propaganda in those places where mere and known Communist agents would be despised and thus rendered ineffective.

A Christian must love his native country and defend it against the enemies both internal and external, because God wants men to love their countries.

A young Chinese, born and raised in Montreal, Canada, wanted to become a sailor. A few days after his 18-th birthday he went to the recruiting office of the Royal Canadian Navy. He passed his preliminary exams. Finally an officer asked him, because he had serious doubts about this Chinese's loyalty to Canada. "These are troubled times," he said to the young Sam, "and in the event of war you might be called upon to fight against your own people. Are you prepared to do that?"

Sam's slightly slanted eyes were astonished, and then he replied: "You mean, there is maybe going to be a civil war in Canada?"

The next day Sam was on his way to the naval training depot.

INDIRECT TESTIMONY

By Ruth Millett

You are falling down on your job as the parent of a teenager if you accept the following answers to your questions:

"Who is going to chaperone the party?"

"Oh, I don't know, mother, but don't worry about it. Somebody will be chaperoning it."

"What are you going to do that you need the car for tonight?"

"Oh, nothing much, just ride around, I guess. We'll find something to do."

"What time will the party be over?"

"I don't know, so why don't you just go to bed and not worry about me. I'll get home all right."

"Your history teacher called me and said if you didn't get to work you were not going to pass your course. Haven't you been studying?"

"Sure, I have. Don't pay any attention to that old grouch. She just doesn't like me, that's all."

"If Helen wants you to spend the night at her house, then why can't she have her mother call me so that I know it is all right?"

"Oh, Mother, don't be so old-fashioned. How do you expect me to have any friends when you're so strict about everything?"

"What kind of a place is it that you've got to go to to-night?"

"It's okay. All the kids go there."

Those are the kinds of answers that too many parents of teen-agers are willing to accept to the questions they rightfully ask and to which they should demand straight instead of evasive answers.

Catholic Education Reappraisal

by H. Ivens

CATHOLICS have been acutely concerned with the urgency of saving our independent educational systems, built up during the last hundred years by heroic effort. We have deemed it our task to point out the injustice done to parents who are penalised for using their right to choose for their children a system of education which happens to differ from that of the State.

This is laudable, but we suggest that there are more fundamental issues; the following questions should be given priority: What is the purpose of Catholic education? Are we achieving it? If not, then why not? Can we achieve it in the present systems of Catholic schools, If not, where do we go from here?

MEANS TO END

The purpose of Catholic education is surely this: to instil a knowledge and love of God and His teachings, in order that the acquisition of skills and the development of talents may be put to the right and best use of His material gifts, for the purpose of attaining salvation, both for ourselves and our fellow men. We need a sacred orientation for our secular skills. These two facts —— sacred and secular —— must be realised and appreciated. The secular is not something to be shunned, but the means to end.

Hence, if Catholics are to be a light to their fellow men, they must be active in the affairs of this country, and their vision must be world wide. Thus the secular content of education must be imparted in our schools to a degree of skill at least equal to that in State schools, and if we are to give a lead in spiritual values, our own spirituality must be a daily and living reality.

Now, are we in fact achieving this objective? Can any unbiased observer honestly uphold that we have a laity possessed of a living faith, exhibiting profound spritual concerns? Is it merely sufficient to observe the Sabbath, and battle against committing mortal sin? Why are our churches unfilled other than on days of obligation? Are we imbued with an awareness of the charity of Christ? These are pertinent questions, and in so many cases the answers should disturb us; but do they? Is it an overstatement to say that our Catholic society carries three distinct marks—— it is separatist, it is shallow, it is self concious?

It is separatist, not in its civic contribution, but in its inability and unwillingness to defend or propagate what it believes to outsiders. It is shallow in the cosy contentment of its negative approach to good and evil. It is self-conscious in the way that Peter was before the cock crowed its awful indictment.

As to the secular objective, there is need for a close analysis of achievement relative to that of the State schools. There are a number of informed Catholics gravely concerned with the result of such a survey and fearful of the future implications. It has been well stated that a separate Catholic education system is a good thing, provided it is every bit as good as the State provides. But the great danger of a separate system of education which is not as good means that Catholics, instead of ridding themselves of their inadequacies, merely perpetuate them.

If then we accept that we are not achieving our objective in Catholic education, we must seek the cause of such a failure. Why is it after years of heroic labor the vineyard has produced so little fruit, or rather, so much stulted fruit? Some may suspect a certain naivete of approach to reality by certain religious, producing a hot house plant that fails to stand up to the challenge of the world once it is planted outside. Others may cite the lack of religious vocations, and the resultant high pupil-teacher ratio.

Most would seek the cause from with-in the school; it is just here that we may be making the greatest mistake, for surely the basic unit of society is the family, and if we are to search out the root cause of failure in our Catholic society, the Catholic family must come under close scrutiny.

HOME ENVIRONMENT

The essence of Catholic education has been that the child shall develop in a Catholic environment, but we seem to forget that this is not the only environment to which the child is exposed. There is the environment of the neighborhood outside school hours, but of cardinal importance is the home environment; the example and teaching given by parents carry far more weight with the child than any other. And yet this is precisely the environment that is the target of belligerent materialism at the present time.

Here, right in the heart of family life is where the devil is concentrating his attack; the astounding thing is that so little is being done to counteract it. The forces of evil are pouring in through many channels —— television, radio, cinema, press, books, magazines and advertising. The weapons of the attack include the gross encouragement of the cult of comfort, the sickly seeking after status symbols, and the dimming of a social conscience by such means as hire-purchase for luxuries. Not the least cunning piece of evil genius is the fostering of the idea that is old fashioned to believe in the existence and work of the devil. Is it any wonder that the direction and example of teachers falls on such stony ground? What limiatations are placed even on highly efficient system of independent schools, if nothing is done to meet the real challenge in the home?

We must face the question of whether it is possible to instil a vital faith into children living in the middle of the twentieth century, and at the same time teach secular subjects, with proficiency, in our separate schools. Is it in fact necessary or desirable to have a separate system? Raising such a question may be considered tantamount to sedition in certain quarters; but loyalty to a cause can easily become slavery to a theory unrelated to reality.

FAMILY APOSTOLATE

The objection is often raised that without independent schools to counterbalance the State secular system, Communism and atheism would have an open field. Our view is that a strong apostolate concentrated on the home, instead of on a part of the family outside the home, would prove a far greater deterrent to the inroads by atheistic secularism. Let the State take on the responsibility of secular instruction, and let it be confined strictly to secular instruction; for those who seek to exclude moral development through the teaching of religious doctrine in the school, using the Public

Instruction Act as their fiat, have themselves no Mandate to attempt such development by means of a social studies syllabus or by any other means. They are confined by their own avowal.

Then let our religious come into the homes in their numbers, devoting all their energy and skill to fighting the forces of evil at the "real" point of contact. Above all, let it be realized that a vocation to the religious state is not synonymous with the vocation to teach, still less an ability to teach. Thus could the religious extend their apostolate according to their talents. Atheism would never be able to erode a society which was based on strong, informed, living Christian families. This concept poses a fighting challenge to our teaching religious, an entirely new approach to methods of extending their apostolate. It is a challenge that must be faced; if we by-pass it we shall bequeath our grandchildren an atheistic society.

This reason alone would be sufficient to alter our present concept of religious spending the bulk of their time teaching secular subjects. But still let us assume they are to continue in this field. Modern techniques and teaching ideas are going to require a much greater financial outlay. Is there any hope that the independent system will be able to meet increasing costs from government support, with the State system bursting at the seams?

COMMON CAUSE

The arguments from justice ring true, but is it practical economics, now and in the future, to run two systems, one of which has a deplorable wastage of teaching talent? Witness one country centre, where there are two convent secondary schools, a Christian Brothers secondary and technical school, a State high school, and an independent Church school, each carrying its own separate teaching staff, all of which are situated within a three mile radius. Is this putting to the best use the available facilities for secular education?

There is an urgent need for a thorough reappraisal of such problems, and here Catholics could make common cause with their fellow citizens. In such circumstances the following propositions are put forward:—

- It is not possible, at this stage in history, to achieve a strong Catholic society by means of an independent Catholic school system, if at the same time no positive atttempt is made to counter the massive attack being made on the family in that society.
- The energies of our teaching religious are being dispersed over too wide a field; as a result we are in danger of getting the worst of both worlds.
- There is a challenging need for a complete reappraisal of the role of the teaching religious.
- A single State educational system is not a danger provided it is controlled by society built on a strong Christain family basis.

Catholic Worker

The biblical Job was a holy man. "He feared God and kept far from wrongdoing" (Job: 1, 1). He had seven sons and three daughters. After the sheep-shearing they held a round of feasts for seven days, starting with the oldest brother. Job was afraid that they might offend God during these celebrations, and so he offered an expiation for the eventual sins of his children: "It was his first care to offer burnt-sacrifice for each of them. 'Who knows?' he thought, but they may have committed some fault, these children of mine" (Job: 1, 5). What a wonderful example of reverence for God Job shows to all parents! They should also make reparation for the sins which their children commit.

The Unity Of Christians

I included the following statement: "On the last day . . . each will be asked not whether he achieved unity, but whether he prayed and worked and sacrificed for it, whether he followed a wise and prudent discipline, patient and far-seeing, and whether he responded vigorously to impulses of charity".

If Catholics are to be examined on these points at their judgment, there will be some at any rate who will emerge successfully: those who have read and heeded the message of "The Unity of Christians" —— and the man who has given the book to us, Augustin Cardinal Bea, head of the Secretariat for the Promotion of Christian Unity.

This book is unquestionably the finest piece of Catholic ecumenical writing yet available in English and, on the score of principles to be observed in ecumenical activity, quite definitive.

The scope of the book is astonishing. In the course of 230 pages the head of Unity Secretariat deals with every problem, every question, every issue of a basic nature that could conceivably be raised apropos of the Catholic approach to Christian unity. And these problems, questions and issues are treated with such clarity and theological acuity, with such deep and compelling awareness of their urgency, with such pervasive and satisfying sympathy that one becomes quite excited about the effects that such a book could have amongst Catholics, were it to be read, re-read and discussed on all sides. Cardinal Bea has certainly sounded the trumpet. But will the walls of the Jericho of large-scale Catholic indifference and disdain for ecumenical effort begin to fall?

OBSTACLES OF UNITY

The book itself is formed out of articles previously published in various European reviews, lectures and papers delivered in different countries and the transcripts of several radio, television and newspaper interviews given in recent years. These contributions have been arranged into three sections. The first deals with historical and theological aspects of ecumenism: the difficulties and obstacles in the way of unity, the goal of ecumenical activity, the ways and means of reaching this goal, the respective contributions to ecumenical work of priests, of those engaged in University research and teaching, of Vatican II, and non-Roman attitudes and tendencies.

The second section of the book describes the establishing of the Secretariat for the promotion of Christian Unity, its structure and functions, the first two years of its work, and its relation to the Council; against this background, theological points subject to all conditions of created life, the Church, as a living organism, is determined or at least influenced by its historical milieu; (c) the Church, as the mystical Body of Christ, is necessarily associated with the mystery of the Cross.

It needs scarcely to be said that the way in which this book has been produced simply had to entail some repetition of themes and ideas. Yet this repetition never reaches the point of tediousness and, in any case, whatever drawbacks it involves weigh light against the vast number of good things offered to us in this work.

SERIOUS DUTY

With regard to key concepts operative in ecumenical work there is so much that is of value in the Cardinal's book that it is impossible to discuss it at all adequately in the space of a brief review. But there is a recurrent theme that deserves explicit mention, viz., the obligation falling squarely on

each Catholic to contribute positively towards the achieving of essential unity —— unity, that is, in terms of doctrine, worship and government —— amongst Christians.

"I am convinced above all that among large sections of the faithful, there is need to arouse and reinforce an awareness of the serious duty to work for the unity of Christians. The efforts of recent Popes have brought home to the laity the urgent obligation of their co-operation with the apostolate of the hierarchy, and of prayer and sacrifices for the missions. In exactly the same way, and in a certain sense even more urgently, every Catholic should be made aware of the serious duty obligatory on him to work for the unity of Christians." (p. 164) Again: "The same pressing obligation of working for the unity of Christians is laid on all the sons of the Church, whether they are members of the hierarchy or laymen, in accordance with each man's opportunities." (p.35)

This magnificent book prompts a final thought. Ecumenical theology is infancy as an identifiable theological discipline. One can only hope most fervently that this fresh development in theology will never be thrust into the same sort of strait-jacket that has so appallingly restricted theological activity in the post-Tridentine period. From the nature of the case it needs to be a part of theology untrammelled by the exaggerated formalism and the awful juridical character of the traditional text-books. Ecumenical theology demands to be a part of theology notable for its "open texture" and its freedom from extra-theological restraints. The writing of Cardinal Bea can provide us with inspiration for this kind of work.

R.P.T.

POOR SICK BOY

by Rev. J. Sexton, C.SS.R.

He looked a shy but charming lad
As any lad might be;
He did not romp or play like you
Because from infancy,

A dreadful demon, deaf and dumb,
Enslaved him with a chain
And flung him into water, fire,
And made him cry with pain.

The father led him by the hand:
"Behold my only one!
If Thou canst help us, do so, Lord
And cure my sickly son".

"If thou have faith it can be done."
The father in his grief
Cried: "Lord, indeed I do believe;
Help Thou my unbelief."

"Go out and never more return!"
With dreadful, tearing sound
The demon racked* the stricken child
And flung him to the ground.

"He's dead! he's dead!" the people cried.
The Lord raised up the boy.
The father took him in his arms
And wept sweet tears of joy.

* Shook violently.

Jesus always obeyed His Heavenly Father: "The Son can do nothing on His own initiative. He can only do what He sees the Father do" (John: 5, 19).

St. Paul wrote to the Christians of Galatia in Asia: "Be not deceived. God is not mocked. A man reaps just what he sows. Yes, he who sows in his corrupt nature reaps corruption. But he who plants in the field of the spirit will reap life everlasting" (Gal. 6, 7).

Why Don't More Americans Vote?

Voting is the fundamental act of self-goverment. It provides the citizen the right to express a judgement, to make a choice, to participate in the running of his government —— in the community, the State and the Nation. The ballot box is the medium for government of the people, by the people, for the people.

Since our Republic was founded, we have never cancelled or postponed an election scheduled by Federal or State constitutions or by statute. No civil war, world war, epidemic, or depression has halted our electoral machinery.

With this tradition of free elections, and as one of the oldest democracies the United States should have one of the world's best voting records. Unhappily this is not the case.

Only 63.8 percent of all Americans of voting age voted in the last Presidential election, one of the most closely fought in history. And two years ago in Congressional elections, the turnout was even lower. Less than half of the electorate —— 48.9 percent ——voted.

In contrast to this, when national elections were held in Italy and Austria last year, more than 94 percent voted. Canada, West Germany, Sweden and Denmark all exceeded an 80 percent turnout in recent elections, and Britian, France, and Norway topped 70 percent. Even Japan, a relative newcomer as a democracy, had a voter turnout of 73.7 percent in 1960.

What accounts for the failure of so many Americans —— more than 35 million in 1960 —— to vote?

There is no single answer: restrictive legal and administrative procedures for registration and voting, the effects of racial discrimination, especially in the South, ignorance of the legal requirements, apathy and indifference coupled with the notion that one vote does not count. Nothing in this country makes voting mandatory —— unless it is the conscience of the voter himself.

Ignorance of the legal requirements should be relatively simple matter to correct. All States require a voter to be a citzen. 21 is the minimum legal voting age except in Georgia and Kentucky 18, Alaska 19 and Hawaii 20. Most States require residence of one year —— Mississippi, two years —— while 12 States, including Michigan, Minnesota and New Jersey require only six months, with shorter periods in the country or precinct.

To be able to vote, one must first register. Forty-eight States require voter registration. Thirty-three States close registration in October, ten in September, a few earlier. If you are not registered, the first thing to do is

to find out about registration requirements in your State and community. Ask your newspaper, your pubic library, any political or civic organization. More than twenty million Americans of voting age move every year. Almost all of them must re-register to vote. Some States require women who marry to re-register under their married names.

"Voting," President Johnson recently said, "is the first duty of democracy." It is one of the fundamental privileges of American citizenship. For every citizen to exercise this privilege is one of the surest ways to strenghten both our country and the free world.

(A.C.N.S.)

Catholic Free Thought

by Rosemary Haughton

This article, by Rosemary Haughton, is reprinted from Michael de la Bedoyere's Christian Newsletter "Search"; it was there titled "The First Duty of a Human Being".

One of the accusations most often levelled on Catholics is that they are not allowed to think for themselves. We find this accusation very irritating and the fact that we do is a sign that we feel ourselves to be in a vulnerable position. How much truth is there in the accusation?

Can we really reconcile freedom and authority? Do we too easily accept that what we are told? How much of our faith do we really believe, and how much do we simply preserve as a closed formula, without examining it?

To accept the authority of the Church is a free act, and as such it involves no loss of freedom. This acceptance can bring a sense of satisfaction and comfort, akin to the satisfaction anyone feels who has discovered at last a truth for which he has long been searching. This comfort, this sense of security, is not the thing sought, but the proper and natural result of the satisfaction of a fundamental craving for truth. It is natural and right as the sense of well-being that comes from a good meal after a long day's work There is no surrender of freedom here, only the proper exercise of that freedom, leading to a proper satisfaction in the result.

But there is too much truth in the accusation that Christians very often use their certainty of the Church's custody of truth as an excuse for leaving that truth untested. The acceptance of her authority is regarded as the end of the process of truth-seeking. The Church holds God's truth, all we need do is assent. Sometimes this attitude is part of a simple piety that is busy practising Christianity and feels no need to question the content of its faith. Such acceptance is sufficient in a closed society that takes Christian values for granted even if it does not always practise them. Sometimes such uncritical assent is a deliberate choice. The believer honestly thinks that it is wrong for him to examine what God sees fit to reveal to him through his Church. Sometimes it is due to mere laziness cupable or not.

BELIVER AFRAID

And sometimes the content of belief is not examined because the believer is afraid, though he would not admit it, that his beliefs would not stand up to examination. He is afraid that if he turned on his faith too strong a light would discover such flaws and

holes in it that he would no longer feel secure inside it.

This reluctance to examine too closely may even be explicitly justified: human reason is fallible, and we can honestly reach quite erroneous conclusions. It is better not to risk heresy, rather let us play safe and leave the explanation of doctrine to properly qualified persons. Circumstances of history have at times made such an attitude understandable, even necessary. Whether it is ever a good one is more doubtful. That it is not a good one now is clear enough.

FREEDOM OF CONSCIENCE

The first duty of a human being is to be honest with himself. If his honest processes of thought lead him, because of intellectual limitations or unconscious motivations, to objectively erroneous conclusions his duty to abide by these conclusions remains. Those who recognise his error have also the duty of assisting him, if possible, to think his way out of it. But the correction of the error must be his own free and honest act.

This supreme right to freedom of conscience has long seemed obvious to most thoughtful people It is astounding, a matter for serious self-questioning in the Church, that so many Catholics should have required a recent pronouncement on freedom or conscience from high authority in the Church before they felt themselves free to assent to it.

This hesitation in giving assent to such a fundamental condition for human dignity and freedom is itself a glaring example of that failure to examine the implications of the Christian faith which prompted this investigation. There is all the difference in the world between holding an honestly argued conclusion with the sensible reservation that one may for some reason have concluded wrongly, and refusing to conclude anything lest that conclusion turn out to be apparently contrary to the teaching of the Church

This refusal to think for ourselves because of fear of error is just what non-Catholics hold against members of the Church. To the extent to which this accusation is justified we are not only giving scandal to those outside the Church, but betraying our trust as members of Christ.

The General council was called for the purpose of re-presenting the teaching of the Church in a manner which will be acceptable to people of the 20th century. This does not mean watering down ancient doctrines until they are acceptable to weak stomachs. It means making honest effort to find out what these fundamental doctrines really mean.

This may involve to some extent "forgetting" the understanding of them which has been reached in past centuries. Perhaps it was a perfect one, or perhaps it was a true but incomplete one; perhaps it was one expressed in words that now carry a different significance. Whatever the virtues or defects of past definitions, they have to be laid aside in order to try to represent the truth in the best way that can be achieved now.

But any achievement of this kind by the bishops in Council may well be partly nullified, if the faithful simply wait with open mouths to swallow the new presentation of the faith like seals waiting for fish. Devotion to the Holy See and the magisterium of the Church does not mean we have to devour whole all pronouncements of the teaching Church. Real devotion to the Holy See should mean trying to do as individuals and as local groups what the Church as a whole is trying to do: rethink our own faith.

If the moment ever comes when the "faith committed to the Apostles" has been unfolded and understood in every possible way, every implication discovered and lived, that moment will be the last of our world. It is impossible for even the greatest of theologains to understand in its fullness

every aspect of the faith. Still less, therefore, can one expect the ordinary lay person to think out deeply every one of the doctrines to which he gives his assent as a Christian.

To assent to certain things without much examination because reliable authority tells you this is God's revelation, is not the kind of intellectual laziness or cowardice we have to try to avoid. It only becomes sloth and cowardice, if we accept these doctrines with the implicit intention of not examining them. But these unexamined truths remain, for the individual, dormant and not active truths.

It is not necessary or even possible for all the doctrines of the faith to be equally active influences in every life. But it is necessary that some be active, or the Christian life in that individual remains much the same as life in the unborn foetus. All the faculties are present but none are in use. If this state of affairs continues we know that the individual is a hopeless imbecile. Religious imbeciles may be free of all blame, but they are not much use in the Church.

SIMPLE PEASANT

Which aspects of truth engage the interest and rouse the conscience of the individual is a very personal matter. Age, temperament, career, nationality, health, education: all these and many other factors can help decide it. And one discovery leads to another. Changing circumstances raise new problems and offer fresh challenges. The Christian life should show a ceaseless development of understanding.

This is not true for intellectuals only. It used to be a favourite gambit of popular moralists to point out that the simple peasant often has truer insight into the real meaning of religion than the highly educated. Those better acquainted with the simple peasant may be inclined to raise an eyebrow, but it is certainly true that it is not education as such but honesty and integrity of mind and spirit that lead to true understanding.

On the other hand a greater responsibility lies on the educated to make use of their intellectual equipment to understand the faith they profess. It is the articulate minority who help both to express and evolve the general understanding of the faith from one generation to another.

The interesting thing, however, is that, while general and deliberate study of the content of Christian teaching is necessary pre-requisite, the real and personal understanding of any one aspect of truth will almost always be the result of a personal and particular need, problem, desire, ambition.

ATTACK ON DOCTRINE

Among the motives that drive to a new examination of some teaching of the Church it is particularly useful to consider one in particular. This motive for a deeping of understanding is the effect of an attack from outside on some doctrine, hitherto accepted without examination, either in a newspaper or book, or in conversation. Such an attack can have two different effects on the believer.

He can set about refuting it in his own mind with the intention, implicit at least, of convincing the attacker of his error. If such a refutation is to be both effective and honest it must first take account of any element of truth contained in the attack, and this will mean carefully rethinking the accepted doctrine without evasion or reservation. In the process the believer may well discover a much deeper personal significance in the teaching he is forced to examine than he had ever expected to find. From then on this aspect of Christianity becomes active in his life, a living, not a dormant truth.

The other possible effect of an attack on the faith is to raise a doubt in the believer's own mind. Some part of the faith suddenly appears as it does to those outside the Church. The believer is forced to ask himself: "Do I really believe this? Does it make

sense, or am I living in a fool's paradise?" Such a sudden doubt cannot be allayed simply by making an act of faith. Certainly an immediate interior assertion of faith in God's revelation provides the framework within which understanding may be achieved, and incidentally is reasonable and no evasion of responsibility, since we know that the evidence for Christianity is not intellectually co-ercive and that reason alone will not resolve all difficulties.

But if the act of faith is to be a real supernatural act and not simply a frightened refusal to face facts lest they prove destructive of one's spiritual comfort, then it must be accompanied by a willingness to use all one's God-given powers of understanding to clear up the difficulty and obtain a clearer insight into exactly what it is one is required to believe. Such study must be undertaken with humility, that is, with a vivid sense of one's own spritual and intellectual limitations and of enormous areas of ignorance and mystery that necessarily surround even the most powerful intellect.

But equally it cannot be best to adopt the attitude exemplified by people who write to Catholic papers asking: "What must I believe?" about this or that. Perhaps the writers of such questions are only trying, quite sensibly, to get the opinion of competent authorities on what the Church teaches so that they may understand that teaching more thoroughly and give free rational and humble assent to it. But the impression often given is that the questioner is merely waiting to be told what to think, quite literally.

Is there not a kind of dishonesty in proclaiming absolute faith in the Church's teaching and yet shying away from an unprejudiced examination of any one aspect of it! Such a refusal implies that a Christian is not really all that sure of the truth of the faith he professes. Though he will not admit it, he does not look at doubts or difficulties squarely. He is afraid that doubts might prove well founded, and then he would lose the support of the faith on which he has built his life.

PROBE TEACHING

Here there is need to distinguish, to feel that a fear of the fallibility of one's faith is nothing to be ashamed of. It is often the inevitable result of education and of the climate of thought in which we live. It is a temptation like any other. To go ahead in spite of this scarcely admitted fear and force oneself to probe and dissect and find out the inwardness of the Church's teaching requires courage. It is in itself an act of faith in the Church's guardianship of truth. Such honesty is also incidentally most impressive to those outside the Church.

One recent example of this was the surprise and greatly increased respect for the Church felt by those observers and journalists present at the opening sessions of the General Council who realised that the rulers of the Church were prepared to look at difficulties honestly, and, when necessary, to disagree, instead of (as most people expected) taking refuge in vague formulae. But whether or not others are aware of, or helped by, such an example of personal integrity, the individual is likely to emerge from the struggle with a deeper, stronger and more complete faith, and with a stronger impulse in the living of that faith in daily life.

And, since truth is one, though we look at it from different angles, the single aspect of truth thus uncovered helps to show up others more clearly, and to stimulate a desire to extend the discovery.

In case it might seem that the motives and benefits of this search for truth are merely intellactual, it is necessary to remembers that the truths in question are those of the Christian faith. They affect the whole human being and cannot, of their nature, be con-

fined to the intellect, except by doing violence to them, and depriving them of something essential. When Christ said that He was "the way, the truth, and the life," He did not mean that He was offering three separate ways of accepting Him, like those manufacturers who offer several different methods of paying for the goods they offer. To accept the truth of Christ is to accept Himself, to surrender to His transforming grace. To pursue some aspect of Christian truth is to attempt to discover Christ more perfectly.

And if it still seems necessary to demonstrate that such investigations are not just a hobby of avantgrade Catholic intellectuals of doubtful orthodoxy, we need only remember St. Therese of Lisieux, docile product of the narrowest possible tradition of orthodox Catholicism. It was her own personal need that drove her to rethink the fundamental Christian virtue of charity, and in so doing to give it new life and motive power not only in her own life but in those of millions of others.

PURSUIT OF TRUTH

The pursuit of truth requires courage, honesty and diligence. But luckily the process is nothing like so depressing as it sounds. There is no easy way to understand, but the journey is frequently enlivened by congenial companionship. The grim pioneer discovers that others have travelled the same way and are prepared to come back and escort him along at least part of the road, to point out the view and show him ahead the new country to which he is travelling. He has to make the journey himself and himself face its dangers and privations, but he is no longer alone.

And those who are not too earnest to be amused can find the relief of laughter when they discover that some of their difficulties were quite artificial, that they have been struggling over a sort of doctrinal obstacle-race put up by ill-informed religious teachers of the past.

Many unfortunate lay-people labour for years under the impression that their faith includes all sorts of strange and almost incredible doctrines that are in reality merely the speculations of theologians of the past, who themselves argued from data we now perceive to be incomplete or distorted. The clearing away of such misconceptions, the work of disentangling Christian truth from the opinions of theologians about it,is the task of the General Council. It is also the task—— and the comfort —— of the ordinary Christian. It may sometimes be hard work, it may require courage to take the plunge, but even on a purely natural level it can lead to release of unnecessary tensions and to increased confidence and serenity.

This clearance of unnecessary obstacles to understanding is only a part of the whole task of gaining new understanding, but it is a very important, indeed, an indispensible part. At this time above all it is the privilege of the ordinary Christian, and his pleasure, to measure up to the unparalleled opportunities offered him in the Church to reach his full stature as a human being, by exercising his God-given intellect on all manner of subjects that concern himself and his contemporaries.

In another age perhaps other attitudes were understandable and excusable. In our age we could do worse, when confronted with difficulties and challenges in understanding our faith, than to remember the words of Crist to the apostles, terrified by His apearance in unusual and unnerving circumstances, "It is I. Fear not."

May the Lord you in the day of tribulation, and May the name of the God of Jacob protect you! (Ps. 19, 2).

Labor Day's Father Is Often Forgotten

The father of Labor Day is an almost forgotten man.

Most Americans will remember the nation's millions of working men on September 3rd, the 30th anniversary of Labor Day, for the observance has spread all over the United States and even into Canada. But comparatively few people will think of the man who made America remember "those who from rude nature have delved and carved all the grandeur we behold."

Even history books and encyclopedias often forget him. Few people outside of labor organization can recall his name. That man that so few remember was Peter J. McGuire.

McGruire learned the meaning of work as a red-haired boy of eleven. He shined shoes and hawked newspapers on the streets of New York in the wartorn days when Lincoln was President. With his Irish-born father fighting in the Civil War, young McGruire toiled to support the family. He swept the floors of Lord Taylor's department store, and held horses for elegant shoppers.

He became a cabinetmaker, and swiftly rose to leadership in the growing labor movement. His career was helped by his impassioned oratory and perhaps a little by his magnificent handlebar mustache with waxed tips. He pioneered the eight-hour day, and helped to found the American Federation of Labor.

On May 8, 1882, he addressed the Central Labor Union in New York. A black bow tie quivering against his celluloid collar, 29-year-old McGuire cried out for a day "which shall be Labor's —— an occasion devoted to the industrial spirit, the great vital force of every nation."

On September 5th the first Labor Day was celebrated in New York. Few if any workers had the day off. Some employers warned their workers that they would be fired if they paraded.

But 10,000 workers marched bravely up Fifth Avenue, with a band playing the Irish tune "Killarney" and the white aprons of the bricklayers flapping around their legs.A gigantic picnic with dances and speeches marked that historic afternoon. At nightfall, fireworks flashed above buildings where the first electric lights had recently been installed.

"No festival of material glory or warrior's renown is this", proclaimed McGuire triumphantly. "No pageant pomp of warlike conquest, no glory of fratricidal strife attend this day. It is devoted to peace, civilization and the triumph of industry."

The Labor Day idea spread swiftly. Oregon made it a legal holiday in 1887, and by 1923 all the States had recognized it.

Parades are less common today, but organizations everywhere join in saluting the men and women whose brawn and skill built America, people who might not be remembered, if it hadn't been for Peter J. McGuire.

Our letters to friends and relatives overseas, telling them about how we spent the Labor Day holiday, might also explain why Labor Day has come to mean so much to a richer, happier and fairer America than that which Peter J. McGuire and fellows workers knew 80 years ago.

(A.C.P.R.)

If you should ask Me for anything in My name, I will do it that the Father may be glorified in the Son. If you ask Me for anything in My name, I will do it. If you love Me, keep My Commandments!" (John: 14, 13-15).

I'D LIKE TO KNOW...

1) Is it true that the Devil is present in a newly born child, because he is bearing the burden of original sin?

It is not true at all. A newly born child is deprived of sanctifying grace in consequence of original sin comitted by Adam and Eve, but he is not the slave of Satan and the latter does not dwell in his soul. Some more pious than learned writers have used such expression, but they are theologically incorrect and false.

2) Should parents be strict or lenient with their reckless and disobedient children?

Both attitudes are wrong. A parent must be both strict and lenient with his children, strict in those things which require strictness and resoluteness, for instance, in various circumstances where sin is involved, and lenient in all the others, for instance, when the innocuous faults of the children are concerned. Such faults should be rather attributed to the young age than to malice. Children must be taught and explained the law of God and the reasons why must they be good and how to do it.

Unfortunately too many parents are of half measures which displease everyone and edify nobody.

3) Can I be a good Christian, and Catholic, if I do not believe in such things as miraculous medals, miraculous waters, miraculous relics, cords and some disputed miracles or apparitions? I had a long discussion about these things with a priest who told me that in our holy religion nothing must be rejected. It is found upon the defeat of our reason. The moment we begin doubting what is subsidiary, we put in doubt what is principal, that is, the teaching of the Gospel. Is it so?

It is not so at all. No one is bound to accept and to believe in the things you mention in your question. Such things are not subsidiary of our religion at all, because they do not belong to it. Often they are just pious imaginations of those who do not prefer the solid teaching of the Church to the infatuation with novelties and extraordinary phenomena. Had they more true religion, they would not be hunting after such things.

Furthermore, our religion is not a blind religion founded on the defeat of our reason. On the contrary, it is reasonable that everyone who is not imaginations of those who do not personal reason can easily accept it with the help of God.

4) I have read in some book that some parts of our body are decent, some less decent, some indecent and some shameful. Is it true?

It is not, for our body was created by God. It is also the temple of the Holy Spirit: "Do you not know that your body is the temple of the Holy Spirit Who dwells in you?" (I Cor. 6 19). The Holy Spirit dwells in our whole body, not just in some parts of

it. How can, then, some parts of our human body be less decent, indecent or shameful? Would God's holiness, which is the Holy Spirit live in such a shameful body? Certainly not. For this reason you should spurn such authors who call our body indecent or even shameful. Indecency and shame lie in the bad rebellious will of men, not their bodies.

5) Is it true that the soul of the dead man goes to heaven where it is judged by Christ and then sent to purgatory or to hell?

It is not true at all. The soul is judged by Jesus Christ on the spot where it has left the body. It does not go to heaven to be judged and then sent to hell or purgatory at all.

6) What idea of God did the ancient Jews have?

We must look into the Bible to see what portrait of God is offered in the Old Testament.

The religion of the Old Testament was monotheism, that is, the belief in one God, Creator and Ruler of the whole world. It was based on the revelation made to the patriarchs, especially to Moses. It was based not on the necessity of one single Source of all things necessary for the unity of the universe, but rather on the saving deeds of Yahweh which they witnessed, especially during the time of the Egyptian plagues and their journey to the Promised Land of Palestine.

The Jews knew God as a definite Person "I am Who am" (Ex. 3, 14), actually intervening in the history of the Jewish peope and of all men by His own free will. He has chosen their people without regard to their natural qualities which did not amount too much, made them His own people by entering a covenant with them (Ex. 24, 8) and forbidding them to worship the idols. Thus the Jews came to know God as the unique God, the absolute Lord of the world and of Nature, a Supreme Spirit and Person on Whose free creation and providence everything, both men and things, depended.

7) Why must Catholics go to church on Sundays or they will be guilty of mortal sin?

Because such is the law of the Church which binds all Catholics to pay their homage to God on every Sunday by attending Mass whereby the best and the most pleasing worship is rendered to our Heavenly Father. Mass is the renewal of the sacrifice of the Cross, and therefore the most pleasing form of worship.

The Church binds Catholics to attend Mass, because many of them are too careless to do it by themselves, of their own free will. It is a sad phenomenon, because the threat of mortal sin is a kind of moral whip which the Church must use to force some of her careless children to go to Mass at least on Sundays. If they were more fervent in the service of their Lord and had more love for God, they would not have to be forced to do so.

The Church has all the authority to make such a law, binding all Catholics to attend Mass on certain days of the year, for Christ gave her such power: "I will give you the keys to the kingdom of heaven, and whatever you bind on earth shall be bound in heaven" (Mt. 16, 19).

8) How often and for how long may I go to Holy Communion without going to confession?

You may go to Holy Communion as often and as long as you have no mortal sin on your soul. It is enough to go to confession twice a month and in the meantime receive Holy Communion every day, or every other day or every Sunday while attending Mass.

If you have venial sins, it is enough to make an act of contrition and then go to Holy Communion. No one should have any scruple to do so.

9) What is the difference between a mortal and a venial sin?

The Church Fathers have always made distinction between mortal and venial sins. A mortal sin is freely will-

ed and deliberate offence against God, because the sinful action breaks the Commandment of God in some serious matter. For this reason a person guilty of such an offence deserves eternal punishment which is meted out in hell.

A venial sin is a spritual misdemeanor, involving a less serious offence against the law of God or of the Church. It could also be a serious offence, but the sinner does not know it is serious and hence sins only venially.

Some sins are called also deadly, because they cause spiritual death to our soul by depriving it of sanctifying grace which gives supernatural life to us.

10) I am sixteen years old. I have friends who wear lip-stick. I would like to wear it too, but I am sure my mother would not let me. Is it wrong to put it on when I go out with my friends without telling her? I look awful without it, because all my friends wear it.

It is almost a general custom for girls to wear lip-stick, although some don't and still look nice. To wear or not to wear lip-stick is an indifferent matter, if there is no exaggeration. Sometimes parents forbid their young daughters to wear it, because they abuse it by putting so much of it that they look as if they had a black eye.

If you are old enough to wear make-up, you should be old enough to discuss this problem with your mother. This means that you must be honest with your mother and talk it over with her. Being a reasonable person, your mother will not forbid you to use it moderately, because she would not want her daughter to look different from her companions.

11) When does the time to make Easter confession end?

It is the wish of the Church that the faithful make their Easter confession before or after Easter. Some dioceses extend this time to make Easter confession up to the first Sunday after Pentecost (All Saints).

GOOD TEACHER DESERVES PAT ON THE BACK

By Rev. James Keller

The "Great Teacher Award", was recently inaugurated by the alumni of New York University to reward and encourage good teaching.

A $1000 gift and a special plaque will be given annually to three members of the faculty.

Few are in a position to give such rewards to those who work hard to bring out the hidden power of youth.

But there are dozens of personal ways in which one and all can reassure those who devote themselves to the important work of the classroom.

Most teachers do not look for special attention or recognition. But they certainly merit some expression of confidence, especially from those who hold teaching in high esteem but who would not undertake the rigorous life of a teacher themselves.

One fitting tribute you can pay to all teachers is to ask God's blessing on their important work.

Recall Henry Adam's words: "A good teacher affects eternity; he can never tell where his influence stops".

"Good instruction shall give grace". (Proverbs 13:15).

Grant an everlasting reward, O Father, to all who faithfully fulfill the noble role of teacher.

All beautiful sentiments in the world weigh less than a single lovely action," ——Lowell.

Sundays Of September

Rev. Basil Tremba

13th SUNDAY AFTER PENTECOST
Sept 5th

"And if a man loves justice, her labours have great virtues, for she teaches temperence, and prudence and justice and fortitude which are such things as men can have nothing profitable in life (Wisdom: 8, 7).

* * *

A virtue is a good habit or permanent disposition which inclines a person to do good and to avoid evil.

The above four virtues are called cardinal, because they are like hinges on which hang all other moral virtues and our whole moral life. All the other moral virtues depend on them.

Prudence disposes us in all circumstances to form right judgement about what we must do or not do. Prudence distinguishes correctly between that which is useful and harmful and makes the correct choice. By prudence we discern between good and evil. Prudence perfects the intellect which is the power of forming judgements. Knowledge and experience are important for prudence. Justice disposes us to give everyone what belongs to him. By justice we honor the rights of others. It thus balances the will. We love our neighbor, so justice is love which gives itself to the service of our neighbor who is loved. Justice perfects the will and safeguards the chief rights of man; his right to life and freedom, to sanctity of the home; to his good name and honor; and to his external possessions.

FORTITUDE disposes us to do what is good inspite of any difficulty. By fortitude we endure adversity and hardships with equanimity and patience. It thus controls the irascible appetite. We love God, so fortitude is love which willingly suffers all on account of God Whom we love. Fortitude is especially important when one is in danger of death. Martyrs are the best examples of those who possess this virtue. Fortitude urges us forward in the face of trying difficulties.

TEMPERANCE disposes us to control our desires and to use rightly the things which please our senses. Temperance is especially necessary in moderating the use of food and drink and in regulating the enjoyment of sex in the married state. By temperance we restrain evil desires and inclinations; it thus moderates the concupiscible appetite. Due to the original sin, our human nature is more inclined to evil than to good. We need help to overcome it. The virtue of temperance is this help.

* * *

"Get wisdom, because it is better than gold, and purchase prudence, for it is more precious than silver,, (Proverbs: 16, 16).

"He that follows justice and mercy shall find life, justice and glory," (Proverbs: 22, 21).

"Use as frugal man the things that are set before you, lest if you eat much, you will be hated" (Eccl. 31, 19).

"Do you not know that the unjust.. . . .or fornicators . . . will not possess the kingdom of God?" (I Cor. 6, 9).

14th SUNDAY AFTER PENTECOST
Sept. 12th

"For many are called, but few are chosen" (Mat. 22, 14).

"How did you come in here without a wedding garment?" (Mat. 22, 13).

* * *

In this parable Christ is telling us that we all have a standing invitation to heaven, if we want to come in. Christ is comparing this invitation to heaven

to a wedding party. He is teling us that some refused to accept the invitation. They preferred to go somewhere else. Some of the invited were so ungrateful and evil that they beat up and killed the servants who were inviting them and reminding them that it was time to come in. For this they were punished.

When we compare this parable to modern times, we also see that some people refuse to accept the invitation to heaven. Because they refuse to live up to the Ten Commandments and the gospel. They prefer to live according to their own likes and ideas. We have many unbelievers who make fun of God and His religion. Some even deny God. Some will be cheating, robbing, stealing, killing just to gain a few more dollars. They do not observe the Ten Commandments. Some will separate from their husbands or wives and live with others. Doing their own will is more important to them than working out a salvation. That is why Christ concludes His parable with the saying that: "Many are called, but few are chosen." Many just don't want to be saved.

* * *

Now the second part. The above 2nd quotation is informing us that we are to have a special garment to get to heaven. What does that mean? The Church says: To get to heaven we are to have sanctifying grace. We received this grace the first time when we were baptised. We lost it when we committed some mortal sin. We regained it when we made a good confession or made an act of contrition. So that is why so many good people go to confession so often, because they want to live in the state of this sanctifying grace which does so many good things to us when we have it. Without sanctifying grace we cannot get to heaven. It makes us holy and very pleasing to God. With it we become friends of God and His adopted children. The Holy Trinity lives in us. And thus we can get to heaven.

If we only would find five minutes of time on a Saturday or Sunday to go to confession, get rid of our sins and regain this SANCTIFYING GRACE, and all the benefits it gives us would be ours!

15th SUNDAY AFTER PENTECOST
Sept. 19th

"You shalt love the Lord your God with your whole heart and with your whole soul, and with your whole mind".

"You shalt love your neighbor as yourself" (Mat. 22, 38).

Besides believing what God has revealed, we must keep His laws to attain eternal salvation. The revealed doctrines which we must believe, give us the reasons for obeying the law. The law of God is an expression of divine wisdom guiding man to his end and regulating man's relations with his Creator and with his fellow men. Good actions are in conformity with human nature as created by God; evil actions are contrary to it. The law of God is based on the divine will and also on divine wisdom.

Every human creature must obey the law of God, as made known through human reasons and divine revelation.

"If you love Me, keep My Commandments" (John: 14, 15).

"He who has My Commandments and keeps them, he loves Me" (John: 14, 21).

"But if you will enter into life, keep the Commandments" (Mat. 19, 17).

The whole law of God can be reduced to the Commandment of the love of God. The first three Commandments of the Decalogue refer directly to the Commandments of love of God: the last seven refer to the love of neighbor and imply the love of oneself.

To love God and our neigbor as ourselves we must keep the Commandments of God and of the Church, and to perform the spiritual and the corporal works of mercy.

We must love God with our whole heart. If our heart is inordinately attached to any wordly creature, we do not love God with our whole heart. If our mind is taken up with sinful things of the world, we are not loving God with our whole mind. All our powers and all our faculties are gifts from God, so they should be used in the service of God and in the fulfillment of the Ten Commandments, and the directions contained in the Gospel books.

* * *

16th SUNDAY AFTER PENTECOST
Sept 26th

"After a long time the master came to settle accounts with them" (Mat. 25, 20).

It is a teaching of Christ that He will be the Judge of all people. In the story about talents He makes it clear that He will be expecting more from some and less from others. From the servant who received five talents, ten were expected. From the one who received two, four were expected. From the one who received only one talent, two were expected. But the third servant failed. He did not even try. For this were expected. But the third servant failed. He did not even try. For this failure he was "cast into the darkness outside, where there will be weeping and gnashing of teeth" (Mat. 25, 30).

A talent at that time had a great value. A talent had 58 lbs of gold or silver weight. To us a talent means a valuable gift. All of us received many valuable gifts from God.

Our body is an unusual machine. It even rebuilds itself. It can perform many different functions. We have strength and beauty. How many things our memory can store? In various degrees we have wisdom. Some of us inherited a fortune from our family. Many have made a fortune by using their skills, mental faculties, and the strength of the body. We have time and we have health. We have friends to help us. All these means are gifts from God. They are entrusted to us for some time. They are our talents. With these gifts we go into business with other people. We have the Ten Commandments to guide us. We have the Four Gospels to give us a clearer explanation of what is expected of us. And we are warned ahead of time that we will have to give an account for all these gifts.

Now it is up to us. We get only one chance in our lifetime here on earth.

"It is appointed unto men to die. And after this, judgement" (Heb. 9, 27).

"Before man is life and death, good and evil; that which he chooses shall be given him" (Eccl. 15, 18).

THE AMAZON

The Amazon river is the second longest river in the world. Its length is estimated at 3,900 miles. It is surpassed by the river Niles only which is 4,145 miles long.

The titanic Amazon is born some 70 miles from the Pacific Ocean where it is ice-cold and ankle-deep on the frozen roof of South America. Other rivulets join it when it cascades down. It also picks up speed. It has hundreds of other rivers which pour their waters into it. Its power is so great that even when it pours its waters into the Atlantic the Amazon refuses to die. It literally floods the ocean with its fresh or muddy waters up to 100 miles offahore.

Amazon is a colossal river. It flows and roars through six countries of South America, most of Brazil, Bolivia, Pery, Ecuador, Colombia and Venezuela.

RULES FOR PARENTS

Rule number one on how to raise a delinquent: Begin with infancy to give the child everything he wants. In this way he will grow up to believe the world owes him a living.

My Arrival In Kiev

M. Schudlo, C.SS.R.

Kiev, the capital of the Ukrainian Republic, is one of the nicest cities of Europe, equal to Paris, as some visitors did not hesitate to say. It is often called a city of parks, for there are so many of them in Kiev. All of its streets look like green boulevards during the summer months.

The capital of the Ukrainian Republic is situated on the famous river Dnipro, the third largest river in Europe, right after Volga and Danube. The city itself has a glorious history. It is the cradle of civilization and Christianity in Eastern Europe. An ancient legend says that St. Andrew, the brother of St. Peter, who was supposed to peach the Gospel news to the Greeks in Crimea, on one of his apostolic journeys reached the hills upon which Kiev has been built, planted a cross upon one of them and said to his companions: "A glorious city will rise upon these hills".

The earliest tradition relates that the capital of Ukraine was founded by three brothers, Kiy, Schek and Khoriv, and their sister Lebid. They called it Kiev in honor of their oldest brother Kiev.

During the 10-12th centuries Kiev was the capital of the most powerful state of Europe. The ancient Rus-Ukraine and her dynasty were connected with the most known royal courts in Europe. It was also the bulwark of Europe against the Asian hordes who tried to invade Europe, but except for two or three instances were beaten and broken by their forfathers.

In 1037 Kiev found itself in a terrible danger. While her prince Yaroslav the Wise was far away in the northern part of the empire, the Pecheneg horde had laid a siege to the city. The danger was extremely serious and the

View of Dnieper

destruction of the capital imminent. Notified by the besieged inhabitants the prince hurried his army in a forced march and reached the capital before the conquest by the Asians. In the ensuing battle before the walls of the city the defeat of the horde was complete. While our soldiers fought, the people of the city prayed to the Blessed Virgin.

The greatful prince laid the foundation of the Cathedral of St. Sophia and dedicated his capital and the nation to the protection of the Blessed Virgin Mary. Thus Rus-Ukraine became the first Christian nation to be dedicated to the Mother of God.

Kiev was the centre of culture and learning for long time till it was weakened by the inroads of the Asian hordes and the internal dissentions among the Ukrainian princes. During this early history the Muscovite prince, Andrew Boholubsky, destroyed the city, ransacked its churches and spoiled them, taking many of its treasures to Muscovy.

On November 30th, late in the evening, I arrived in Kiev by train. An offical of the Intourist met me at the railroad station and took me to the hotel Dnipro by car. It is a new hotel,

completed in June 1964. It has all the comforts of European hotels. Everything is de-luxe. I was staying on the fourth floor. There is an elevator which I seldom used, preferring the stairs.

After supper I went to my room and looked through the window. A large square, the buses and St. Volodymyr's hill, all were in view. A strange joyful feeling filled my heart. This was the capital of Ukraine, the cradle of Christianity of the Eastern Europe. Thus my dream of seeing Kiev during my lifetime came true. I was in Kiev and enjoyed it.

December I, 1964

I woke in the morning. There was no Mass, because so far there is no Catholic Church in Kiev, although I had heard in Moscow that a Latin Rite church for the Poles would be opened in our capital in the near future. After breakfast, at which you can order anything you want, I went to the Intourst office which opens at 10 AM. A few girls were already there. One of them asked me when I would like to start the sight-seeing of Kiev."At 11 o'clock!" "Fine. The guide and the car will be waiting for you!"

At 11 AM. I left hotel Dnipro and went to the Khreschatyk, the best section of the city. Kiev is situated on several hills and elevations, which make it very picturesque. Unfortunately I was unable to see its natural beauties in full, because it was winter. The weather was cloudy and sometimes rainy. The countless trees on the streets were leafless.

We drove to St. Volodymyr's hill from which you can see the third largest river in Europe, our famous Dnipro. The river flows slowly toward the Black Sea. I went down the steep slope to the towering twenty-meter statue of St. Volodymyr. St. Volodymyr was the first Ukrainian prince to introduce Christianity as the official religion into Ukraine. From Kiev the Christian faith spread to Muscowy and White Russia. For this reason the city is holy to all Eastern Slav nations: Ukrainians, Russians and White Russians.

From the Khreschatyk we went to visit the most famous Ukrainian Cathedral of St. Sophia. Its gilded domes shined in the sun that showed now and then from behind the clouds. Before the magnificent Cathedral stands the statue of Bohdan Khmelnytsky who fought for the independence of Ukraine against the Poles, defeating the Polish armies in several battles.

The Cathedral of St. Sophia is really imposing. Unfortunately the Communists turned it into a museum. The Cathedral is the most interesting architectural monument of Ukraine, nay of the whole U.S.S.R. of which the Ukrainian Republic is a part, second only after the Russian in population (45,000,000) and surpassing it in industry.

Particularly intersting are the beautiful paintings, the old mosaics and frescoes, and the marble sarcophagus of our prince, Yaroslav the Wise who built the famous Cathedral. Some of the paintings are so badly worn out through long neglect that their restoration is impossible, while some others have been restored.

I took a few pictures of the Cathedral and of the monument of Bohdan Khmelnytsky, and went to the hotel for dinner.

After dinner I went to the office of the Intourist. The office girls spoke Russian to each other. "Why do you speak Russian?" I asked them."It is the capital of Ukraine! Don't you know Ukrainian?" "Yes, we know it," one of them replied, "but we are used to the Russian language." Henceforth they spoke to me in Ukrainian only, and they spoke it well.

During my conversations I asked them what did the people think of the American tourists, for every year thousands of them come to visit Kiev." "At first the people were cautious. But now nobody pays attention to them, since there are so many of them every summer" came the reply.

I met a group of East Germans in the restaurant and had an interesting discussion with them. They understood English, and one of them spoke it quite fluently. During the conversation I asked them about the terror about which I read in the newspapers." It is not as bad as they write. Why don't you come to East Germany and see it for yourselves. Since you are here, you can also come to see our country," one of them said.

"What do your people think of the Berlin wall?" I continued. "Well, the existence of that wall for us is hard to understand, and for you it's impossible!" added another.

"Well, they had to build that wall, otherwise all East Germans would have fled to the West", I said. "Not all, but many", he replied laughingly.

While going through the city of Kiev, I noticed that the streets were very clean and in good order. There were no ruins of the war to be seen. The buildings which have been destroyed or damaged were rebuilt or repaired.

"What are your plans for to-night?" an official of the Intourist asked me. "Since I do not know anyone in Kiev, it would be good to see some stage play," I said. They gave me a ticket and I went to the Franko theatre. The play's name was "Barabanschytsia", "The Drummer", recalling the resistance to the German occupation during the World War II when the Nazi armies swept through Ukraine, burning and destroying her cities and villages, while deporting hundreds of thousands of the Ukrainians to slave labor in Germany.

The players played well. After the play I went to the back stage and congratulated them. We had an interesting discussion. They spoke Ukrainian to me, but the audience spoke Russian only, as I stopped at the exit to watch them when they were leaving the theatre.

After the play I returned to the hotel, had my supper and went to bed. This was my frist day in the capital of Ukraine. After my return from the cathedral of St. Sophia I was on my own, for they give you the guide and the car for three hours only. It is so every day as long as you remain in the U.S.S.R.

The Green-Eyed Monster

Harry S. Smith, C.SS.R.

Jealousy is the green-eyed monster which doth mock the meat it feeds on.
—Shakespeare

A few years ago a woman in California hired two thugs to kill her daughter-in-law whom she hated. The woman was sentenced to life imprisonment for the crime. In Indiana a young, attractive woman entered her lover's car, which she found parked outside a rival's house. When her unfaithful lover came out, she calmly shot him through the heart. The atomic-powered submarine Nautilus traveled under the ice cap of the North Pole from the Pacific to the Atlantic. When her captain was called to Washington to be decorated and honored, the admiral who had championed atomic power for vessels and whose theories had been vindicated, was not even invited to the presidential reception.

What causes people to act in this manner — to murder, to seek revenge, to snub others, and to become selfish, small and cruel? The culprit is an insidious vice that tricks all of us many times in some way or other. We call it jealousy, and it finds its place amongst the seven capital sins under the name of envy.

We can define envy as a sadness in the sensitive part of our nature because of the good we see in others. Envy causes a feeling of anguish in us, because we look upon the good fortune of others as an affront to our own superiority. Physically it is associated with a slowing down of the activity of the heart; it can lead to a feeling of depression and a desire to see our neighbor deprived of some particular good which he possesses. Jealousy goes a step further than envy; it not only depreciates the good opinion others enjoy and criticizes adversely persons who are praised and awarded, but it is characterized by an excessive love of our own personal good and brings on a fear that we will be deprived by someone of this good thing which we cherish so much.

Jealousy is found mainly in two classes of people; in lovers and professional people. Fall in love and jealousy will immediately grip the heart — even unconsciously. Lovers are always quarrelling, generally over small things like former friendships, family attachments and familiarity or fellow workers. Normally people rationalize these things, but when jealousy is mixed with love, they become suspicious and small and sometimes unreasonable.

Many professional people spend lives of unhappiness because jealousy has come into their hearts. Actors and artists are insanely jealous of their billing, their applause, the opinions of critics and their place in the spotlight. They live in fear that another might steal the show from them or overshadow their popularity. Medical men can become insanely jealous of their fellow doctors and surgeons and even try to prevent sick people from patronizing a rival, who might be more learned, experienced or clever.

Jealousy is present even amongst the clergy and religious where surely it should never be found; but where there is human nature you will find it, and nothing will put it to work within us like the success or recognition that comes to others. Many a priest and religious has been transferred and given a change of assignment simply because a superior who was misled by jealousy could not brook the success of a subordinate.

Many a life has been wasted, much talent has lain fallow and immeasurable good to the Church and souls has been lost because of jealousy in those in high position and authority. Jealousy prefers to see the good left undone rather than to lose a single degree of praise and recognition.

Jealousy is rooted in pride and therefore can become a hotbed where other vices germinate and grow. From jealousy springs hatred and the fruits of hatred are calumny, detraction and rash judgment; gossip is stimulated by jealousy and becomes the instrument by which characters and reputations can be ruined.

Jealousy respects no one; it is found in the members of a devoted family; it attacks people in high places in government, business, medicine, law, education and industry as well as those in lower walks of life; it can even divide the Catholics of a region, putting one parish against another, one pastor against another, one school against another to the detriment of the faith and with scandal to everybody. Jealousy is a vicious and insidious thing and it is an implement of Satan.

Jealousy can drive men to excess in work, in ambition and in the quest for riches. It will cause men to overtax their powers, abuse their health, and even use questionable means to surpass their rivals. Loyalty and justice suffer when jealousy drives men to an insane desire to eclipse a rival; and when jealousy is unrequited, there is no peace of soul but only anguish

and unhappiness.

Suicide sometimes results from jealousy, particularly when it is linked with frustration; rather than suffer the anguish of jealousy and realize that all efforts to conquer one's rival are futile, some people prefer to die, even by their own hand.

It was jealousy that made Herod slaughter all the little male children in Bethlehem because he had heard of a new king of the Jews born in that city, and he feared to lose his sovereignty. Jealousy prompted the Jewish leaders to plot against our Lord and to scheme His death. They watched thousands follow our Lord, listen to His words, and even try to make Him king while their own power and popularity waned.

Look for the reason for every persecution of the Church and you will find jealousy at the bottom of it. Why did Luther, Calvin, Knox, Henry VIII, all revolt against the Church and bring nations with them? It was because they and their overlords were jealous of the Church, her power, her wisdom and her possessions. Why was the Church persecuted in Mexico thirty years ago; why is she persecuted today in Asia and Soviet Russia? Jealousy is the answer.

Nobody really wants jealousy to find a place in his heart; yet somehow it creeps in. How can we avoid this vicious offshoot of pride which can spoil our happiness and lead us to sin so readily?

First we must build up a resistance against it by scorning it; we must crush every jealous sentiment that shows its head; we must, with the great effort that is needed, distract our minds from thoughts of jealousy. Then we must have (and use!) the common sense to realize that good qualities of others do not lessen our own. If our neighbor excels in one thing he probably is mediocre in another in which we excel. Next, we must train ourselves to be satisfied with what God has given us and not try to become what we are not. We must control our ambitions and not seek for honors that are out of our reach or strive for accomplishments which perhaps God does not want us to attain.

No one has every gift. One woman may have physical beauty but limited brain power; another may be a genius but most unattractive. One priest may be gifted as a marvelous orator but be a poor administrator; another may posses a charming personality and great executive ability but have only mediocre ability to preach or lecture. One doctor may be an excellent diagnostician but clumsy as a sergeon; the clever surgeon may not have the soothing bedside manner of a general practitioner.

As star differeth from star so do men differ from each other, and it is foolish to let jealousy dim whatever brilliance God has given to each of us. We must remember, too, that we are all parts of the Mystical Body of Christ, and as the good qualities of one part of the body redound to the well-being of all other parts, so we should rejoice in Christ when others are blessed with gifts, success, talents and honors and not let the bitterness of jealousy shrink our hearts or turn joy into sadness.

A healthy spirit of emulation can deal a death blow to jealousy. It will inspire us to imitate the good qualities we find in others rather than to bewail them; it will stimulate us to work hard enough to surpass another in virtue, knowledge and even holiness, and it will help us to seek recognition, not for ourselves but for the honor and glory of God and the good of the Church and souls.

Emulation differs from jealousy in this that it is right in its objective, worthy in its motives and fair in all its means. Emulation is part of the Church's system of sanctity; she presents the saints to us as models of virtue to emulate and exemplars to follow. St. Paul counseled the Corinthians thus: "Be ye followers of me, as I'm also of Christ," urging them to emulate him in the consuming love he had for Christ.

The law of our divine Lord is a law of love and the sign of a true Christain is that he loves God and loves his neighbor as himself. Jealousy breeds hate, not love; hence it has no place in the life of the follower of Christ. If it is not in our heart, then let us thank God; but if it is, it must be destroyed.

How Much Jesus Christ Deserves Our Love?

by St. Alphonsus Liguori—translated by C. D. McEnniry, C.SS.R.

IF faith had not taught it, who could have ever believed that a God, omnipotent, supremely happy, and Lord of all things, should have willed to love man so much as apparently to be beside Himself for love of man! We have seen Wisdom itself, that is, the eternal Word, become foolish for the exceedingly great love which He bore to men. So said St. Lawrence Justinian. And St. Mary Magdalen of Pazzi said the same thing the day that, in an ecstasy, she took into her hands a wooden image of the Crucified and exclaimed: "Yes, my Jesus, You are beside Yourself with love! I say it, and I will keep on saying it: beside yourself with love You are, my Jesus!" But, no, says Denis the Aereopagite, it is not madness; on the contrary it is the ordinary effect of divine love. Love makes the lover go out of himself in order to give himself entirely to the beloved.

If men would but stop to think, with their eyes fixed on Jesus crucified, of the love He has borne for each one of them! And should we not be set on fire, says St. Francis de Sales, with that same love on beholding the flames in the heart of the Redeemer? What great good fortune to burn with the same fire that inflames our God! And what joy to be bound to God by the chains of love!

St. Bonaventure says that the wounds of Jesus wound the most insensible hearts and set on fire the coldest souls. How many loving darts shoot from those wounds to wound the hardest hearts! What flames burst forth from the burning heart of Jesus Christ to inflame the coldest hearts! What chains are forged in the burning wound of that side to bind the most unruly hearts!

Venerable John d'Avila was so deeply enamored of Jesus Christ that he never preached a sermon without dwelling upon the love Jesus Christ bears us. In one of his treatises on the love of this most loving Redeemer for men he writes these burning words which are too beautiful not to insert.

"You, O Redeemer, have so loved man that whoever thinks of this love cannot but love You; for Your love does violence to hearts, as the Apostle says: 'The love . . . of Christ forces us.' The source of Jesus Christ's love for men is His love for God. Hence He says at the last supper on Holy Thursday night: 'That the world may know that I love the Father, arise, let us go.' But go, where? To die on the cross for men!

"The intellect cannot succeed in comprehending how this fire burns in the heart of Jesus Christ. If, instead of one death, He had been command-

ed to suffer a thousand deaths, He had indeed sufficient love to accept them all. And if He had been told to suffer for one man alone what He suffered for all, He would have done for each singly what He has done for all together. And, while He hung for three hours on the cross, had it been necessary to hang there till the day of judgment, He had love enough to do it. Thus we see that Jesus Christ loved much more than He suffered. O love divine, how much greater you were than you appeared! You appeared great externally because so many wounds and bruises tell of a great love, but they do not tell all its greatness. There was much more hidden internally than appeared externally, for this was but a spark escaping from the great fire of immense love.

"This is the greatest sign of love, to give one's life for one's friends; but this sign did not suffice for Jesus Christ to express His love.

"This is the love that makes good souls beside themselves, overcome with astonishment when they learn to know of it. It is the sight of this love that makes them feel their hearts on fire, makes them desire martyrdom, rejoice in suffering, delight in red-hot grates, walk through burning coals as though they were roses, long for torments, enjoy what the world fears and embrace what the world abhors. St. Ambrose says that a soul espoused to Jesus Christ upon the cross counts nothing more glorious than to wear the livery of the Crucified.

"But how can I ever repay You, O Lover of my soul, for this Your love? It is fair that blood be repaid by blood. Oh, that You might see me too, tinted with this blood and nailed to this cross! O holy cross, receive also me! Expand, O crown, that I may place within you my head as well! O nails, withdraw from the innocent hands of my Saviour, and pierce my heart with compassion and love! For this, my Jesus, says St. Paul, You have died: to become Lord and Master of the living and the dead, not by chastisements but by love. 'For to this end Christ died and rose again, that He might be Lord both of the dead and the living.' (Romans 14:9) O Thief of hearts, Your love has crushed even our hard hearts! You have set the whole world on fire with Your love! O all-wise Lord, inebriate our hearts with this wine; burn our hearts with this fire; wound them with these arrows of Your love! This cross of Yours is already a cross-bow to shoot them into our hearts. Let the whole world know that my heart has been wounded. O my sweetest Love, what have You done? You came to heal me, and You have hurt me instead. You came to teach me wisdom, and You have made me a fool through love. O Lord, when I look at the cross, everything pleads for my love. The wood, the form, the wounds in Your body, and, above all else, Your love entices me to love You and never to forget You."

But to attain to the perfect love of Jesus Christ it is necessary to use the means. Here are the means indicated by St. Thomas Aquinas:

1) Be constantly mindful of the divine benefits both general and particular.

2) Consider the infinite goodness of God, Who is ever ready to do us good, Who loves us always, and Who continuously seeks our love.

3) Avoid carefully the slightest thing that would cause Him displeasure.

4) Renounce merely earthly things such as riches, honors and the satisfaction of the bodily senses.

Father Tauler adds that another powerful means of attaining to the love of Jesus Christ is to meditate on His holy passion.

Who can deny that the devotion to the passion of Jesus Christ is of all devotions the devotion the most useful, the most tender, the most dear to

God, the most consoling for sinners and the best calculated to inflame loving souls? And whence do we receive so many treasures if not from the passion of Jesus Christ? Whence have we hope of pardon, strength in temptation, assurance of paradise? Whence so much light of truth, so many loving appeals, so many incitements to charge our life, so many desires to give ourselves to God, if not from the passion of Jesus Christ? With too much reason then did the Apostle call down a curse upon whoever does not love Jesus Christ. "If any man love not our Lord Jesus Christ let him be anathema, maranatha." (1 Cor. 16:22)

St. Bonaventure says there is no devotion more adapted to sanctify a soul than meditation on the passion of Jesus Christ; hence he counsels us to meditate daily on the passion if we wish to advance in divine love. "If you wish to make progress meditate daily on the Lord's passion, for nothing produces complete sanctity in the soul as does meditation on the passion of Christ." And before him St. Augustine had said that one tear shed in memory of the passion is more meritorious than a weekly fast on bread and water.

Wherefore the saints are always occupied in reflecting on the sufferings of Jesus Christ. It was by this means that St. Francis became a seraph. One day he was discovered by a gentleman shedding tears and sobbing loudly. When asked the reason he replied: "I am weeping over the sufferings and the ignominies of our Lord. And what pains me most is that men for whom He suffered so much live forgetful of His passion." And saying this he redoubled his tears, so that even the questioner was forced to weep. Whenever the saint heard the bleating of a lamb or saw anything else that recalled the memory of the suffering of Jesus he immediately began to weep. One day when he was ill somebody suggested reading to him from a pious book. "My book," he replied, "is Jesus crucified." And therefore he did nothing but exhort his friars to think always on the passion of Jesus Christ.

Tiepoli has written: "Whoever is not enamoured of God at the sight of Jesus dead on the cross will never be enamoured of anybody."

Affections and Prayers

O Eternal Word, You have spent thirty-three years in sweat and labor, You have given Your blood and Your life to save men. In a word, You have spared nothing to make Yourself loved; and how is it possible that there are men who know all this and still do not love You? O God, I am one of these ungrateful persons. I see the wrong I have done my Jesus, have mercy on me! I offer You my ungrateful heart — ungrateful, but repentant. Yes, I do repent, my dear Redeemer, above every other evil for having despised You. I repent, and I love You with my whole soul.

My soul, love a God bound like a criminal for your sake, a God scourged like a slave for you, a God made a mock king for you, a God dead on a tree of shame for you.

Yes, my Saviour, my God, I love You, I love You! Oh, make me remember always how much You have suffered for me, that I may never again forget to love You.

O ropes that tied Jesus, bind me to Him! Thorns that crowned Jesus, wound me with love for Jesus! Nails that pierced Jesus, nail me to the cross with Jesus, that I may live and die united with Jesus!

O blood of Jesus, inebriate me with holy love! O death of Jesus, make me die to every earthly affection! O pierced feet of Jesus, I embrace you; deliver me from the hell I have deserved!

My Jesus, in hell I should no longer be able to love You, but I wish to love You always. My beloved Saviour, save me; hold me fast, and never permit me to lose You again!

O Mary, refuge of sinners and Mother of my Saviour, help a sinner who wishes to love God and who recommends himself to you; help me for the love you bear to Jesus Christ!

When the Wise Men saw the God-directed star, they followed its glittering beam, using it as a beacon to find the mighty King. And when they found Him, they joyfully cried out to Him: Alleluia! (Akafist of the Bl. Virgin Mary, Kondak 5).

The sons of Chaldea saw in the arms of the Virgin the One Whose hands had created man. Recognizing Him as their Lord even in the form of a servant, they hastened to pay homage to Him with their gifts, as they cried out to His blessed mother:

Hail, for you are the Mother of the unsetting Star.
Hail, for you are the morning Star of the mystical Day.
Hail, for you have quenched the furnace of errors.
Hail, for you are enlightening the scholars of the Blessed Trinity.
Hail, for you have dethroned the old tyrant (Satan).
Hail, for you have shown us Christ, the Lord Who loves men.
Hail, for you have freed us from Pagan idolatry.
Hail, for you have rescued us from moral ugliness.
Hail, for you have stopped fire-worshipping.
Hail, for you have weakened the fire of our passions.
Hail, for you have taught moderation to the faithful.
Hail, for you are the Joy of all generations.
Hail, Virgin-mother. (Akafist of the Bl. Virgin Mary, Ikos 5).

Taras Shevchenko

WHY WEIGHS THE HEART HEAVEY?

(translated by Vera Rich)

Why weighs the heart heavy? Why drags life so dreary?
Why is the heart weeping and sobbing and wailing
As a child cries from hunger? Heart, heavey and weary,
What do you long for? Why are you ailing?
Are you longing for food or for drink or repose?
Slumber, my heart, for eternity sleeping,
Uncovered and shattered... Let hateful people
Rage on... O my heart, let your eyes gently close! ...

(1844)

HOLY SCRIPTURE

Children are usually following the example of their parents. If the parents are good, the children have also a good chance to be good, and viceversa. The example of the Samaritans of the Old Testament confirms our statement:

"Fear the Lord and He will deliver you out of the hand of all your enemies, but they did not listen. They did according to their old custom. Thus they feared the Lord, but nevertheless served also their idols. Their children also and their grandchildren, as their fathers did, so do they till this day" (4 Kings: 17, 39-41).

The Transfiguration of our Lord gives us an idea of the beauty of a soul in the state of sanctifying grace. "This is the will of God, your sanctification." It must be our firm determination to preserve the divine life of our soul, at any price.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
661 High Street,
Newark 2, N.J., USA.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, ч. 9

Volume XXXVII, No. 9

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Народження Божої Матері ____ 1
Місячне наміреня ____ о. С. Б., ЧНІ. 3
Декрет про Східні Католицькі Церкви ____ 6
Завдання наших шкіл ____ о. М. Шудло, ЧНІ. 12
Що дає народові Церква?
о. С. С. Шавель, ЧНІ. 14
"Заступник" ____ о. Роман Ганас 16
Божий дух на новітнього Сеннахериба
В. Буженко 18
Як ми повинні приймати тайну покаяння?
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 20
Хотів би ти знати? ____ 22
Мій приїзд до Києва ___ о. Мих. Шудло, ЧНІ. 25
Сіяч і скеляста рілля
о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 30

Our Lady's Birthday ..... M. S. 33
Christian Behavior In Public Life
M. Schudlo, C.SS.R. 34
Catholic Education Reappraisal .... H. Ivens 38
The Unity Of Christians 41
Poor Sick Boy ..... Rev. J. Sexton, C.SS.R. 42
Why Don't More Americans Vote? 43
Catholic Free Thought .. Rosemary Haughton 44
Labor Day's Father Is Often Forgotten 49
I'd Like To Know 50
Sundays Of September ... Rev. Basil Tremba 53
My Arrival In Kiev ..... M. Schudlo, C.SS.R. 56
The Green-Eyed Monster
Harry S. Smith, C.SS.R. 58
How Much Jesus Christ Deserves Our Love?
St. Alphonsus Liguori—translated by
C. D. McEnniry, C.SS.R. 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ
OCTOBER

REDEEMERS

SORROWFUL

СТРАСНІ
ТАЇНСТВА

VOICE

ХРИСТОС ЦАР

ХРИСТОС мав, має і завжди буде мати приятелів і ворогів. Одні будуть любити, другі ненавидітимуть Його в цім і другім світі. Так воно було за земського життя в Палестині, коли Він проповідав Євангелію Своїм співгромадянинам, жидам, так воно є й сьогодні, як Євангелія Його буває люблена або нехтувана в країнах, де вона поширена. В світі були завжди добрі та лихі люди, Божі приятелі і Божі вороги, і так воно буде, поки триватиме наш світ.

Здається, що воно легше для людей бути добрими ніж злими, любити Бога ніж ненавидіти Його, змагати до неба ніж засуджувати себе на вічну недолю в пеклі. Все таки є злі люди, що не знають і ненавидять Христа.

Представниками цієї злоби між жидівським народом були фарисеї та садукеї, вчені провідники народу. Вони мали запровадити свій нарід до Месії, Христа Царя, але що сталося? Устами вірили в Христа, а в дійсності не бажали Його. Як східні мудреці прийшли до Ірода та спиталися, де народився Цар Юдейський, то його дорадники фарисеї негайно відповіли: "В Вифлеємі Юдейськім!" (Мт. 2, 5). Чи самі вони пішли повітати новонародженого Царя? Ні! Чому? Тому, що боялися, що Він перейме провід над народом, який досіль був в руках фарисеїв.

Не прийняли Христа в дні Його народження, не прийняли й Його, як став голосити Свою науку, бо вона не подобалася

їм. Христос говорив іншою мовою покори, вмертвлення, самозречення, мовою неба, а вони привикли були до мови землі, мови крови, багатств, розкошів, тощо.

Коли ж нарід захоплений добротою Месії, став горнутися до Нього, фарисеї заїло закусували губи та скаржилися: "Ви бачите, що нічого не вдієте. Ось цілий світ пішов за Ним!" (Ів. 12, 19).

Христові вороги не перебирали в засобах, щоб позбутися невигідного Ісуса. Обчернювали Його перед народом, приписували дияволові Його чуда, викривлювали Його науку, фальшиво оскаржували Його, що ламає спочинок у суботу, підмовляли Ірода, щоб арештував Його: "Вийди і піди звідси, бо Ірод хоче убити Тебе" (Лк.

13, 31).

Коли ж Христос дальше чарував нарід і з'єднював щораз більше приклонників у Палестині, злоба фарисеїв і жидівських провідників досягла вершка. Вони в безрадній лютості порішили вбити Його, щоб раз назавжди замкнути Його божеські уста! "Якщо так позоставимо Його, то всі ввірують у Нього!" (Ів. 11, 48).

Їхня злоба не мала ніякого оправдання. Вони знали, що Христос був Месією, Божим висланником, бо тільки Бог може творити чуда або той, кому Бог подасть цю силу: "Що маємо робити, бо Цей Чоловік (Христос) чинить пребагато чуд?" (Ів. 11, 47).

Вбивши Христа, запечатали гріб і спокійно пішли їсти Пасху. Нараз прикра звістка перервала їхні "святкування". Перелякані сторожі Христового гробу повідомили жидівську старшину, яка розп'яла Христа, що Спаситель воскрес із мертвих. Замість признати помилку і вдаритися в груди, ця злобна жидівська "сметанка", провідники та вчителі Ізраїля, зібравшись на нараду, "дали сторожі чимало срібняків і сказали: Розповідайте, що Його учні прийшли вночі, як ми спали, і вкрали Його. Якщо ж намісник (Пилат) почує про це, то ми вговоримо його та вирятуємо вас від клопоту!' І вони, взявши срібняки, зробили так, як навчено їх" (Мт. 28, 12-15).

Чи не бачили вони правди? Бачили, але не любили її, тому намагалися здискредитувати її в очах народу, щоб ніхто не числився з нею. Хрест же закопали в землю, бо хотіли знищити в світі пам'ять про нього та про велике діло спасіння людства, яке Христос доконав на хресті.

Злоба фарисеїв сильно болїла Христа, як бачимо з Його передсмертної скарги: "Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків і каменуеш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати твої діти немов та квочка збирає під крила свої курчата, але ви не хотіли!" (Лк. 13, 34).

Відкинення Христа не пройшло без кари для провідників і зведеного ними народу, бо Спаситель додав: "Ось ваш дім зістається порожній для вас" (Мт. 23, 38).

Як же ж можна виправдати поступок фарисеїв? Це не були ігнаранти! Це була найкраща верства вибраного народу, а не його шумовиння. Це жидівська еліта розп'яла Божого Сина! Чим виправдати боговбивство? Ірод намагався вбити дитятко Ісуса, бо либонь не знав, що Він був Божим Сином. Уважав Його за претендента на царський трон і як суперника хотів завчасу позбутися Його, щоб опісля не мати ще більших клопотів із Ним. Пилат уступив перед напором Христових ворогів і видав Його на розп'ятя, бо побоювався, щоб жиди не оскаржили його перед грізним кесарем Тиберієм, який міг строго покарати або принаймні скинути його з губернаторської посади. Простий нарід міг якось оправдувати свою співучасть в убивстві Божого Сина незнанням і облудою провідників.

Як же ж виправдати поступок фарисеїв? Ніяк! Можна б хіба навести злобу та неохоту прийняти Божого Сина і покоритися Його Законові. Але ця вимівка зовсім не виправдує їх

в Божих очах.

Колишні фарисеї мають своїх нащадків у сьогоднішніх часах. Це всякі безбожники, пересадні націоналісти і комуністи, які поборюють Христа, бо Він невигідний для них. Він занадто "автократичний", бо вимагає від людей, щоб вони стопроцентово вірили в Нього та стопроцентово застосовували Його навчання до щоденного життя.

Оповідають, що римський сенат був готовий допустити Христа до пантеону божків, але цього не вчинено, бо Христос являвся надто "великим автократом". Не хотів признати інших поганських божків за "богів" і зрівнятися з ними. Переслідування Церкви в римській імперії було наслідком безкомпромісовости Христа і Його навчання. Римляни приймали до себе різних чужосторонних божків і засвоювали собі їх під умовиною, що ці божки не турбуватимуть способу римського життя, устрою імперії, поганських звичаїв і вірувань, але спокійно сидітимуть собі в пантеоні, не будуть нікому докучати та не мішатимуться до особистого, родинного, громадянського і державного життя, дозволяючи підбивати чужі народи, знущатися над переможеними ворогами, гнобити мільйони невільників, насичуватися розкошами, тощо.

Коли ж Христос не погодився на таке предложення, тоді вони повели війну проти Нього та Його Церкви. Це теж причина сьогоднішніх переслідувань Церкви і Христа. Церква в імені Христа захищає добрі обичаї, осуджує зіпсуття, боронить прав невинних і слабших, наказує любити ближніх, хоча б ці ближні були особистими ворогами, велить шанувати людську гідність і чужу власність, боронить святість подружжя... Чи дивно, що люди, які не дбають про Бога та власну душу будуть ненавидіти Христа і Його Церкву? "Бо не мало хто, що про них я вам казав, і тепер говорю навіть з плачем, поводяться як вороги Христового хреста. Їх кінець—це загибель, шлунок—їх бог" (Фил. 3, 18-19).

Матеріялісти не бачать і не хочуть бачити, що без Христа світ і людство пробувають і завжди пробуватимуть у темряві сумнівів і непевностей, бо тільки Христос годен дати людям запевнення в житті. "Хто йде вслід за Мною, той не ходитиме в темряві, але матиме світло життя" (Ів. 8, 12).

Як колись, так і тепер люди ненавидять Христа і Його Церкву, яку поборюють із сатанічною заїдістю, хоч Спаситель нікого ніколи не скривдив, ані не вчинив нікому найменшого зла. Ця безпідставна ненависть до Христа—це наявний доказ, що не люди, але Люципер при помочі обманених і обдурених людей змагається зо Спасителем за панування над світом. Не зважаючи на заїлість Христових ворогів, Христос дальше панує в світі і має численних явних і тайних приятелів, бо Він—Бог, про якого каже Св. Павло, змальовуючи кінець цієї безнастанної боротьби між добром і злом, Христом і Люципером: "Він мусить царювати, аж доки не покладе Своїх ворогів під своїми ногами"! (I Кор. 15, 25).

Христос знає, що Люципер і його чемпіони будуть роз-

громлені та застиджені. Він дозволяє на боротьбу, щоб дати людям нагоду здобути собі вічну нагороду або вічну кару, бо відповідно до їх ставлення до Христа вони перемагають Сатану або навіки загибають із ним у царстві пітьми, розпуки та вічних докорів.

Ще й сьогодні за Христа караються і вмирають безчисленні визнавці в різних сторонах світу. Чи це не доказ, що Його щиро люблять, люблять більше ніж себе самих? Хто б сьогодні віддавав життя за таких славних людей, як Юлій Цезар, Наполеон або інших? Ніхто! Якщо ж люди дальше Христа люблять і для Нього живуть у світі чи по монастирях безчисленні душі, то це нехибний знак, що Христос не є звичайною людиною, але Богочоловіком, вічним Царем вселенної! Повік людство кликатиме до Христа: "Цареві віків, нетлінному, невидимому, єдиному Богу честь і слава на вічні віки. Амінь!" (I Тим. 1, 17). Історія століть, мільйони давніх і модерних мучеників проречисто голосять, що Христос—це вічний і безсмертний Цар, інакше вже давно була б про Нього загинула пам'ять між людьми. Його ж ім'я—це не мертвий спомин, записаний у книжках чи енциклопедіях, а невичерпне джерело життедайних енергій, шляхетних поривів і незрівняних ідеалів, які Він розбуджує в людських серцях.

Фридрих Вільгельм Ніцше (1844-1900), який своїми ідеями про "надлюдину" чимало вплинув на виховання німців на "іберменшів" і спричинив у них погорду до інших народів почуттям вищевартости, був ворогом Христа і Його Євангелії. Раз він отак писав: "Ми питаємося, як почуємо гомін дзвонів в неділю: 'Чи це можливе? Все те через одного розп'ятого жида, який помер тому 19 століть? Він твердив, що Він—бог!' " Хто не вірить, що Христос є Богом, тому існування християнства в світі та любов до Христа є нерозгаданою загадкою. Тільки безсмертний Бог може невпинно розбуджувати в людських серцях любов і геройство, з якими люди служать і до кінця світу служитимуть Йому! Тільки Він один годен підтримувати їх посеред безчисленних невигід, страждань і обмежень, що Його Євангелія накладає на тих, що служать Йому.

Св. Єронім пише: "Воно тяжко знайти вірну душу, що не керувалася б бажанням прославити себе".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дата на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ КАТОЛИЦЬКА АКЦІЯ МОГЛА УСПІШНО ПОШИРИТИ ПРАЦЮ АПОСТОЛЬСТВА ПОСЕРЕД МОДЕРНОЇ ГЕНЕРАЦІЇ

(Наміреня Апостольства Молитви на жовтень благословенне св. Отцем)

На світі існує боротьба проти Христа та Його царства на землі. Ця боротьба сильніше розгорілася особливо від першої світової війни, коли вороги Христа запрягли до антихристиянської роботи зорганізовані ряди своїх приклонників і усіма середниками стараються поширити свою безбожницьку діяльність на всіх ділянках політичного, суспільного, культурного та виховного життя. Щоб цьому безбожницькому походові протидіяти й ширити Христове царство на землі, і тим самим запевнити людині її гідність Божої дитини, не вистачає праця самого клиру, але треба співдіяння зорганізованого апостольства світських людей за проводом церковної ієрархії.

Тому Святіший Отець Пій XI звернувся з закликом до вірних, щоб взяли участь у Католицькій Акції. Він заохотив їх, щоб старалися поширити християнську науку в кожній ділянці модерного життя так, щоб християнський дух став підставою публичного та приватного життя. Наступні вселенські архиереї часто пригадували важливість Католицької Акції. І треба признати, що Католицька Акція робить з кожним роком більші поступи так, що стала необхідною ділянкою в модерному апостольстві. Завдяки Католицькій Акції розбудився серед вірних апостольський дух, що причинився до заснування численних важливих організацій. Ці організації постачають поміч різним потребам: релігійним, культурним, суспільним і виховним. Такі організації злучилися разом в одну велику організацію, що називається: Постійна конференція міжнародніх католицьких організацій. Вона старається, щоб кожне товариство поширяло круг свого діяння і розвивало свою акцію успішніше та з більшим розмахом. По цілому світі відбуваються конгреси, щоб посилити більш успішну й гармонійну співпрацю поміж організаціями подібного або відмінного роду. В цей спосіб зростає вплив Церкви на публичне життя. Завдяки розвиткові Католицької Акції Вселенський Собор може почути голос і бажання світських людей.

В міру поширення поля діяльности Католицької Акції, зростає і кількість її праці. Вистачить переглянути список місячних намірень Апостольства Молитви, що були назначені в останніх роках, щоб переконатися, як численні є сьогодні різні потреби людства. Щоб згадати тільки декотрі: віднова релігійного духа в світі, мир поміж народами, усунення в світі голоду і суспільної несправедливости, вживання комунікаційних середників у християнському дусі, пошана гідности людини, повалення безбожництва, віднова подруж-

нього й родинного життя, християнська розв'язка питання перелюднення у світі. Ці й подібні справи вимагають апостольської діяльности Церкви, зокрема співдіяння Католицької Акції.

Щоб Католицька Акція могла успішно задоситьучинити й заспокоїти всі ці й подібні потреби, треба насамперед побороти численні труднощі. І так на приклад: Усі, що є зайняті в Католицькій Акції повинні мати солідне духовне виховання, духовне приготування, щоб їх апостольство не було тільки зовнішньою активністю, але, щоб воно опиралося на правдиво надприродній підставі. Світські апостоли повинні мати також здорове професіональне навчання, виховання, відповідне до своєї апостольської діяльности. Це можуть їм дати спеціяльні курси Католицької Акції, також духовні вправи (замкнені реколекції) та подібні приготування. Крім цього треба й фондів а також ліпшої координації поміж поодинокими організаціями і діяннями, а понад усе треба більше ясного й виразного духа думання зо святою Церквою та скріплення доброго відношення поміж клиром і світськими особами, що трудяться на цім самім полі апостольської діяльности.

Щоб ці й другі перепони усунути, поширити й скріпити діяльність Католицької Акції, треба багато молитися і мати великий засіб доброї волі. Просім за це Христа Чоловіколюбця через заступництво Непорочної Діви Марії.

Місійне наміреннн: За збільшення зацікавлення у дітей до Товариства Св. Дитинства.

Листопад: Загальне наміренн: Щоб усі признали права законної влади та були їй послушні згідно зо своїм сумлінням.

Місійне наміренн: Щоб мохаммедани ліпше пізнали безмежну вартість Євангелії і її суспільного навчання.

"Дитятко народилося нам, і Син даний нам" (Іс. 9, 6). Божий Син прийшов на світ як немовля, щоб від дитинства віддатися нам і так здобути Собі нашу любов. Св. Франциск Салесій питається: "Чому Ісус родиться як маленьке, ласкаве і любе немовля? Щоб спонукати нас любити Його і довіряти Йому!" Вже давніше Св. Петро Хризолог отак висловився про цю справу: "Так народився, бо хотів, щоб ми любили Його!"

Моє дороге Дитятко Спасителю, люблю Тебе і покладаюся на Тебе. Ти є джерелом моєї надії і любови. Що було б сталося зо мною, якщо б Ти не був зійшов із неба, щоб спасти мене? Я був би опинився в пеклі за те, що зневажав Тебе. Нехай Твоє милосердя буде благословенне, бо Ти готовий пробачити гріхи, якщо покаюся. Так, Ісусе, всім серцем каюся за те, що погордив Тобою.

Прийми мене до Себе і вчини, щоб я помер для себе самого і жив тільки для Тебе, бо Ти—єдине моє добро. Пожираючий Вогню, спали в мене все, що не подобається Тобі, і візьми Собі всі мої почування. Боже моєї душі, люблю Тебе. Мій Скарбе, моє Життя і моє Все, люблю Тебе. Люблю Тебе, тому хочу померти зо словами на устах: "Мій Боже, люблю Тебе", щоб почати любити Тебе досконалою любов'ю, що ніколи не скінчиться.

Ной був чоловік праведний і досконалий між сучасниками. Він ходив з Богом (Бут. 6, 9).

Сотворення світу

БОГ від вічности рішив сотворити світ, людей і анголів, хоч зовсім не потребував їх, бо Він Сам у Собі безконечно щасливий. Ніяке сотворіння, хоча б воно було не знати яке досконале, не годне нічого додати Богові до щастя. Бог сотворив анголів і людей, бо бажав поділитися з ним Своїм власним щастям. Отож сотворення —це акт Божої любови до людей і анголів.

* * *

Біблія передає нам історію сотворення світу, людей і анголів. У Біблії Сам Бог промовляє до людей, тому люди повинні уважно і часто читати Біблію. В цій святій книзі є багато історій-фактів, які наявно доказують нам Божу любов і доброту. Бог любить анголів, людей і все, що є в світі, бо кожна річ—це діло Його безконечної любови і доброти. Проте Бог любить більше анголів і людей аніж інші сотворіння, бо вони духово подібні до Нього тому, що Бог сотворив їх "на Свій образ і подобу". Кожна людина—це живий образ-фотографія Бога (Бут. 1, 27).

В безмежній любові до світу і його мешканців Бог завжди опікувався і буде завжди опікуватися людьми, бо вони Його земські діти і Він їх Небесний Батько. Хіба добрий батько годен забути про свої діти? Ніхто ж у всесвіті не є таким люблячим Батьком як Бог.

Біблія наявно доказує, як Бог опікується кожною людиною, що вірить у Нього і служить Йому. Він пречудно врятував пророка Йону з лона кита, захоронив юнаків у вогняній печі, куди цар Навуходоносор звелів кинути їх за те, що відмовилися відректися Бога і поклонитися ідолові, і врятував від левів пророка Даниїла, якого цар звелів кинути до ями левів за те, що молився до правдивого Бога.

* * *

Цей ласкавий Батько прийняв нас за свої діти в хвилині хрещення. Він невпинно чуває над нами, як проживаємо на землі. Він ніколи не перестане пильнувати нас, поки не дійдемо до неба, де вже не буде небезпеки, що зблудимо з дороги правди. Якщо ж прогрішимося проти Бога, то цей ласкавий Небесний Отець готовий негайно пробачити наш гріх, якщо тільки покаємося і перепросимо Його.

Чому ж цей Небесний Отець так сильно любить людей? Тому, що сотворив їх на Свій образ. Ми Його духовні діти. Він бажає нам щастя, а не горя в вічності.

Отож треба часто думати про Бога як про свого ласкавого Небесного Батька, і це по-

може нам бути Його гідними дітьми, поки по смерті не злучимося з Ним у вічнім щасті в небі.

* * *

В Біблії Бог об'являється нам і виявляє наші обов'язки супроти Нього, наших ближніх і себе самих. Ось тому кожен християнин повинен знати Біблію. Треба часто читати її, щоб знати Бога, себе самих і обов'язки, що життя з Богом накладає на нас. Часте і роздумливе читання Біблії натхне нас Божим духом. Хто ж натхнений Божим духом, той буде жити по-Божому і дійде до спасіння.

Сотворення світу

Ніхто не знає, коли Бог сотворив світ, хоч знаємо, що Він сотворив його, бо ніщо не годне існувати само від себе. Колись нічого не було за винятком Бога. Тільки Бог є вічний, і тому не має початку. Все інше має початок.

Світ зачав існувати, як Бог у Своїй безконечній доброті і любові сотворив його. Ніхто не був присутній, як Бог творив світ, і тому ніхто точно не знає, як відбувалося це творення. Проте знаємо, що Бог сотворив усе, і тому Він є Паном і Володарем всесвіту, бо він є Його твором.

При читанні сотворення не слід усе брати дослівно, бо Біблія—це книжка релігії, а не науки. Бог подає тільки, як подивугідно різні сотворіння з'являлися в світі. Ось тому оповідання Біблії не противиться науці.

Як матеріяльний світ був готовий, щоб стати помешканням перших людей, то Бог сотворив першу людську пару, Адама й Єву. Від них походять усі люди. Перед сотворенням людей Бог сотворив анголів. Одна частина анголів збунтувалася проти Бога і повернулася в дияволів. Друга ж виконала Божий приказ і пішла до неба. Анголи в небі—це приятелі людей, бо колись будуть їх товаришами в вічнім щасті. Зате дияволи—це невблаганні вороги людей, бо не хочуть, щоб люди любили Бога і йшли до неба, яке вони навіки затратили через бунт проти свого ласкавого Творця.

Анголи були сотворені скоріше ніж люди. Анголи—це чисті духи. Вони не мають тіла, тому деяк подібні до нашої душі. Ніхто не знає, скільки анголів Бог сотворив, і ніхто не знає, скільки з них збунтувалося проти Бога. Ці бунтівники виповіли Богові послух зараз по сотворенні.

Хоч анголи вищі гідністю, красою і силою ніж люди, але таки вони безконечно нижчі ніж Бог, бо Бог безконечний, а кожне сотворіння є скінчене. Не знаємо, яку пробу анголи мали перейти перед своїм входом до неба. Бог неба задармо не дав навіть анголам. Вони мусіли заслужити собі його, виповняючи якийсь Божий приказ. Ті, що послухали Бога, отримали небо. Ті ж, що під проводом Люципера спротивилися Богові, стягнули на себе вічне прокляття і пішли до пекла, звідкіля ніколи не вийдуть.

* * *

Так анголи, як люди мають одну головну ціль у житті цебто знати Бога, любити Його і служити Йому. Хто цього не хоче робити, той розминається

з ціллю свого сотворення. Добрі анголи в небі не тільки прославляють Бога, але є водночас приятелями людей, яким помагають поконувати диявольські напасті та трудитися над спасінням душі.

Як деякі анголи збунтувалися проти Бога, то Св. Михаїл згуртував добрих анголів і з ними розгромив Люципера та його послідовників, скидаючи їх до пекла, що Бог приготував для тих, що не хотіли слухати Його.

Люципер, провідник збунтованих анголів, зветься так само Сатаною. Він є володарем пекла, що є місцем вічної розпуки, горя і прокляття. Св. Іван описує в Апокаліпсі бій добрих анголів зо злими.

"І був бій на небі. Михаїл і його анголи боролися з Драгоном-Змієм. І змій боровся і його анголи, але вони не перемогли, тому опинилися поза небом. І скинено великого змія до пекла. Цей старинний драгон, що зветься дияволом і Сатаною, зводить цілий світ. І його скинено в безодню землі і разом з ним скинено його анголів" (Апок. 12, 7-9).

Так добрі як лихі анголи цебто дияволи цікавляться долею людей. Сатана і його дияволи намагаються перепиняти людям осягнення вічного щастя в небі, бо вони заздростять їм небесного щастя, від якого вони навіки виключені. Отак аж до кінця світу Сатана і його дияволи будуть змагатися з Божими дітьми на землі, але вкінці Божий нарід при помочі добрих анголів переможе пекельних духів.

Сотворення Адама і Єви

Біблія каже, що "Бог сотворив людину з пороху землі та вдихнув у неї життя, і через те вона стала живою істотою". Це означає, що людина є істотою зложеною з тіла і душі. Душа прикрашена різними дарами, от хоча б свобідною волею і розумом, які вподібняють її до Творця.

Перша людська пара, Адам і Єва, була обдарені різними понадприродними і надприродними дарами. Вони проживали в Божій приязні та ласці і тому Бог поступив з ними так, як батько поступає зо своїми добрими дітьми. Проте Бог узалежнив щастя людей від їх послуху Його наказам. Якщо б люди були послухали Бога, то по якімсь часі Він був би відкликав заборону, і Адам і Єва та всі їх нащадки були б щасливо жили на землі без горя і терпінь, поки не були б перейшли до вічного щастя на небі, де були б навіки щасливі, люблячи Бога і разом з анголами прославляли Його.

Хоч Адам і Єва згрішили і Бог у Своїй справедливості покарав їх, все таки як добрий Батько Він не відкинув їх від Себе. Адам затратив освятну ласку і різні привілеї для себе і для своїх нащадків. Пристрасті стали докучати людям, тягнути їх до гріха. Боротьба між злом і добром відбувається в серці кожної людини. При Божій помочі люди годні побороти Сатану і наблизитися до Бога.

В любові до людей Бог послав свого Сина Ісуса, який відпокутував гріхи Своїх земських братів і сестер. Воплочення Божого Сина—це незбита запорука, що Бог любить людей. Це водночас превелика честь

для людей бути братами Божого Сина, що є Царем неба і землі. Люди повинні гордитися цією гідністю і проживати так, як брати і сестри Божого Сина повинні жити, щоб Небесний Отець міг бути гордий з них.

Дума про святу Почаївську Богоматір

Ой то не пили пиляли, то не велікі тумани уставали,
Як триченці святопечерські,
як три голубоньки молоденькі
із города, із Києва крізь татарські листини
лісами й дніпровськими очеретами
у землю волинську, на тихі води, на ясні зорі
у мир хрещений утікали.

Стали кримці та ногайці та золотоординці, безбожні бісурмани
трьох ченчиків святопечерських
цих трьох голубів молоденьких,
піхотинців-піших кіньми доганяти.

Стали три ченчики святопечерські
на біле каміння
на сире коріння
свої ніжки угодницько-труженицькі побивати,
кров'ю сліди заливати,
чорний пожар під білі стопи підгортати,
чудотворну ікону Вишгородську, москалями ограблену,
слізно благати:

"Той еси Ти, Мати Пречиста та Вишгородська!
Це не для себе, для марного угіддя земського

із каторги татарської, від шабель кривавих ми утікаєм.
На степи високі, на дороги розхідні,
на городи західні, християнські очі звертаєм.
Ми хочем там Тобі здвигнути
небачене ще благоліпіє:
на Святій Горі церкву світом невидану
золотоглавієм Твоїм осяяну.

Ти яви силу свято-покровську,
Ти прожени од нас орду бісовську.
То Пречиста Мати, Небесна Цариця
тее зачула,
через поле широкее та зозулині очка* поспішала,
на терня, комиші й байраки ординців звертала,
про трьох ченців святориців богомільничків велике
старання мала,
словами теплими, як весняний дощик, промовляла:

"Ой ви ченчики, боговгодники,
за Україну щирі печальники,
знаю я, знаю: не для угіддя марного земського
ні з страху перед шаблями кривавими татарськими утікаєте,
на степи високі, на дороги розхідні,
на городи західні, християнські очі звертаєте!
Отож на волинській землі тиховодній
Мені ви здвигнете небачене ще благоліпіє,
на Святій Горі церкву світом невидану,
золотоглавієм моїм осяяну.

Там явлю силу велику свято-покровську
там засвічу зорю Мою Почаївську
на все Понизов'я й Верховину
і на далеку Україну!"
То йшли три ченчики святопечерські
не день, не два, не три, не чотири...
Стали вони з тернів, із байраків виходжати,
стали вони оту Гору Божу свято-почаївську умильно оглядати:
Кругом ліси-дуброви й над кручею нависла скала,
пахнули трави й косяткі, пташки щебетали трудолюбні
гули бджілки, а здалеку долітав солодкий гомін пастушої сопілки.

От і зраділи три ченці святопечерські Богові вгодники,
стали трудитися, день і ніч подвизатися,
стали скелю тверду граніту на тихі келії лупати,
церковцю велику, небачене ще благоліпіє будувати,
до Богородиці Вишгородської, Цариці небесної слізно-радісно промовляти:
"Той еси, Ти Мати Пречистая та Почаївська!
а сама Ти в годину пресвітлу,
а сама Ти у храм наш зійди коли.
Хай просвітиться гора піднебесна
і явиться на ній стопа Твоя дівственна.

Хай ударить джерело цілюще, животворне
на радість усім та оправдання,
всій Україні на освячення
і всьому світу на осяяння".
Тут тее до Пречистої промовляли...
Не буйні вітри війнули, заграли,
а вся Свята Гора, та Почаївська, в яблуневому цвіту стала,
райдужним, веселковим, великим світлом просіяла,
Джерело святе зцілюще та чудотворне проявляла,
дрібною Стопкою тисячі чудес
на волинську землю і галицьку
і на всю Україну витискала.

Цілували стопи, що на високій скелі лишились,
руки тружені та святительські до Її омофору простягали:
"Слава Тобі, Мати Пречистая Почаївська!
Вже Ти стільки наїзників, хижих загарбників із краю вимела,
стільки душ і мирських і духовників

* квітки

освящала,
гарту в подвигах за віру християнську
святим мученикам давала,
що надією всіх покірливих Ти окрилила".

Отож і ми, Браття, до Почаївської до Матері
навколішки припадаймо,
в лютє врем'я, в цю важку годину
за Україну в Неї Господа милосердного благаймо,
щоб нових яниченьків-бісурманів зволила прогнати,
волю і власть українському народові зволила дати.

ВІДПУСТИ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ЩО 25 літ, Папа проголошує "святий рік". З цього приводу він заохочує вірних, щоб прийшли на прощу до міста Риму, каялися гріхів, добре висповідались і прийняли євяте причастя. Прочани мають також обов'язок відвідати головніші церкви в Римі та помолитись в наміренні Христового намісника. Всім прочанам, що доконують цих діл, він уділяє повний відпуст. Наступного року він звичайно поширює відпуст святого року на цілий світ.

Ісус Христос передав Церкві владу прощати людям дочасні кари, що їх вони заслужили своїми гріхами та доконувати того також поза сповіддю. Христос сказав так: **"Що тільки розв'яжете на землі, буде розв'язане на небі"** (Мат. 18, 18). З цієї причини через відпусти Церква може прощати людям дочасні кари, що їх вони заслужили своїми гріхами, яких прощення вони вже дістали в сповіді. Коли б гріхи ще не були прощені, кари, що їх люди заслужили своїми гріхами, через відпуст не можуть бути прощені.

Через свою смерть Ісус Христос вислужив усім людям прощення всіх кар, що їх вони заслужили своїми гріхами. В злуці з Христом, і через своїх святих, Церква постійно доконує діл, що заслуговують прощення кар, належних за гріхи. Коли Церква прощає людям через відпусти дочасні кари за гріхи, то властиво вона нічого не дарує, бо доповняє бракуюче надолуження із самого задоситьучинення, це є скарбу заслуг Ісуса Христа та святих.

Повний відпуст є тим засобом, яким Церква прощає нам усі дочасні кари. Такими відпустами є напр. ювілейний відпуст і відпуст, що його дає Церква вмираючому в годині смерти. Через частинний відпуст Церква прощає людям тільки деяку частину дочасної кари, що належиться за гріх. Відпуст напр. одного року, або 40 днів, значить що Церква прощає нам дочасну кару, що належиться за гріхи, що відповідає одному рокові або 40 дням покути в стислому значенні, що її вона звикла була накладати грішникам в перші віки християнства. Проте, скільки людині через відпуст дійсно прощається дочасної кари, ніхто з людей не знає, хіба один Бог. Майже всі відпусти можна пожертвувати душам у чистилищі.

Щоб людина могла набути відпуст, вона має: 1) бути в стані ласки, 2) виконати добре діло та 3) проказати приписані молитви. Людина, що регулярно сповідається напр. щодва тижні, або приступає щоденно до святого Причастя, може набути всі відпусти, що вимагають сповіді, щоб придбати їх.

Дехто з людей каже так: "Коли гріх є прощений, то разом із ним є і кара". Такій людині треба відповісти так: Бог простив Давидові його гріх, але не простив йому всіх дочасних кар. Пророк Натан сказав Давидові: **"Господь прощає тобі твій гріх... Тільки ж за те, що ти таким учинком тяжко зневажив Господа, дитина, що в тебе народилась, напевно вмре"** (2 Самуїл 12, 13-14). Подібно зле думають і ті, що кажуть, що через відпуст прощаються самі гріхи. І неправду повторяють ті, що говорять, що Церква продає відпусти або за гроші прощає майбутні гріхи.

1) Чому росіяни звуть Москву третім Римом?

Після упадку Царгороду, що його зайняли турки в 1453 р., в Московщині з'явилася і поширилася теорія, що християнська Церква не годна існувати без царя. Цю теорію видумав атонський монах Пахомій, що був сербом. Він предложив титул царя християнства московському цареві Василієві Сліпому (1425-62). Філотей, ігумен елеазаріського монастиря, згодом розвинув цю теорію, називаючи Москву "третім Римом". Перший Рим, на його думку, відступив від правдивої віри, другий зайняли музулманські турки, отож тепер Москва стала третім Римом і осередком всіх християнських народів під проводом російських царів. Четвертого ж Риму вже не буде, тому Москва навіки залишиться головою всього християнства.

Ця теорія сильно подобалася російським царям, бо вона дуже надавалася, щоб ширити російські месіяністичні впливи особливо між слов'янами, що жили під польським і німецьким панованням.

Хоч російська і українська православна Церква мала б мати одне і те саме вірування, бо християнство поширилося на Росію з Києва, все таки між Києвом і Москвою були такі великі різниці в вірі, що московський Синод з

1690 р. між заборонені книги поклав великий требник нашого київського митрополита Петра Могили, як теж і його малий катехизм, бо вони видавалися для росіян занадто католицькими.

2) Папа є непомильний у справах віри і моралі. Ось тому звуть його святим цебто Святіщим Отцем. Чи він дійсно не годен грішити?

Непомильність Папи у справах віри і моралі і його особиста святість—це дві зовсім відмінні речі. Папа є непомильний як найвищий Голова Христової Церкви і видимий намісник Христа, бо йому Спаситель повірив опіку над відкупленими людьми: "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 17) і "Утверджуй своїх братів!" (Лк. 22, 31).

Цей же найвищий уряд учителя в Церкві зовсім не запевняє Папі святости і вічного спасіння, бо не чинить його безгрішним. Папа залишається людиною, що може грішити так само як інша людина. Ось тому, якщо Папа згрішить, то так само як всякий інший християнин мусить іти до сповіді.

3) Яке значення має для людей догма про тілесне внебовзяття Божої Матері по її смерті?

Воскресіння Христа—це воскресіння Божого Сина. Отець воскресив Його як нагороду за те, що Він великодушно виконав Його доручення на землі, цебто Своєю болючою смертю на хресті відкупив нас від вічного прокляття, що ми своїми гріхами були заслужили собі.

Воскресіння ж Марії—це був привілей. Бог надав їй його тому, що вона була матір'ю Його воплоченого Сина Ісуса та помагала Йому в ділі відкуплення своїми молитвами і терпіннями. Її воскресіння і прославлення перед кінцем світу—це запорука, що ми так само колись славно воскреснемо, якщо будемо наслідувати її святе життя, любити Бога і ближнього. Внебовзяття Марії збиває матеріялістичну філософію, яка каже, що зо смертю на землі кінчається для людей їхнє життя навіки. Безвірки так говорять тому, що не вірять у позагробове життя, якого лякаються через своє часто негідне життя.

4) Чи то гріх забагато їсти? Я дуже люблю їсти, тому часто переїдаюся. Який це буде гріх?

Людина повинна стільки їсти, скільки потребує, щоб чутися здоровою та могти працювати. Хто забагато їсть, той грішить гріхом непомірковзности цебто обжирства. Обжирство є звичайно малим гріхом. Якщо б хтось так переїдався, що від цього тяжко хворував би, той тяжко грішив би, але таке рідко буває між людьми. Хто переїдається, той шкодить своєму здоров'ю, а воно гріх це робити. Водночас людина грубіє і так вкорочує собі земське життя та передчасно заганяє себе до гробу. Християнське вмертвлення—це зарада на обжирство.

5) Чому католики моляться до Божої Матері замість молитися до Бога?

Католики не моляться до Божої Матері замість молитися до Бога. Вони моляться до Бога, до Ісуса Христа, свого Спасителя і до Божої Матері, що є заступницею для всіх тих, що за них її Божественний Син помер на хресті. Христові ж, що сильно любить Свою Матір, напевно подобається, як бачить, що Його послідовники шанують її та моляться до неї, бо її молитви мають напевно велику вартість і силу в Божих очах. Вистачає поважно прочитати опис першого чуда, що Христос учинив на весіллі в Кані Галилейській, де на прохання Своєї Матері перетворив воду в вино, і то в дуже добре вино, хоч Сам був подав два аргументи, чому чуда не треба було робити. Ці ж аргументи: Брак вина—це не справа, що заторкувала Христа і Його Матір. Про вино повинні були подбати молодята або їхні батьки. Другий аргумент це те, що час на чуда був іще не настав, бо Христос мав зачати творити чуда тоді, як зачне свою місію проповідування Божого слова. Чуда мали служити для потвердження правдивости Його навчання.

Все таки на прохання Своєї Матері Спаситель не тільки вчинив чудо, але вчинив його по-джентельменськи, перетворюючи воду в таке вино, що аж староста здивувався, що молодий задержав таке добре вино аж на сам кінець весілля! Він бо не знав, що Христос вчинив чудо, перетворюючи воду в вино! (Ів. 2, 1-11).

Тут слід зазначити, що ті, що розумно почитають Божу Матір і моляться до неї, водночас люблять Бога і більше моляться до Нього ніж ті, що не почитають Божої Матері. Воно зовсім природно так діється, бо Пречиста Діва Марія напевно заохочує своїх почитателів любити Бога більше ніж себе саму. Її ж ласка, що вона отримує для них, помагає їм виконувати це шляхетне діло.

6) Читаємо в Біблії, що Адам і Єва згрішили в раю, переступаючи Божу заборону, як з'їли заказаний овоч. Єва перша переступила цю заборону, з'їла овоч і намовила Адама так само вчинити (Бут. 3, 6). За те Бог вигнав їх з раю і разом з ними позбавив їхніх нащадків усіх дібр, що були б мали, якщо б Адам і Єва були залишилися вірними Богові та не доторкалися і не їли заказаного овочу. Що було б сталося, якщо б сама тільки Єва була з'їла цей овоч?

Якщо б тільки сама Єва була з'їла заказаний овоч, то тільки вона сама була б згрішила. Адам був би залишився невинним, бо не брав би участи в її грісі. Тоді сама Єва була б якось покарана та мусіла б покутувати за свій непослух. Своїм непослухом вона була б дала людству дуже лихий приклад нехтування Божими заборонами.

Проте її гріх не був би перейшов на цілий людський рід, бо не Єва, а Адам відповідав за долю своїх нащадків. Гріх, що його звемо первородний,—це діло Адама, бо він був батьком людського роду. І саме тому цей гріх переходить на всіх людей, що родяться з Адама і Єви. Деякі богослови твердять, що цей гріх був би переходив на всіх людей навіть тоді, якщо б сам Адам був згрішив, а Єва залишилася невинною. Ця гадка має своє потвердження в листі Св. Павла до римлян: "Як через одного чоловіка гріх увійшов у світ, і з гріхом смерть, так і смерть перейшла на всіх людей, бо всі згрішили" (Рим. 5, 12).

Дальше Св. Павло протиставить Адама Христові. Адам—це батько фізичного людського роду, а Христос—духовного (Рим. 5, 15). Адам унещасливив людей, а Христос Спаситель направив лихо заподіяне людям, бо привернув їм ті права, що Адам затратив для себе і своїх нащадків. Деякі з цих вислужених Христових ласк люди вже отримують, от хоча б вступ до неба, а інші отримають аж при кінці світу, цебто тілесне воскресіння і вічне життя, де душі та тіла людей знову злучаться і вже більше ніхто не буде вмирати. Отак Христос уповні знищить смерть, що є одним із наслідків Адамового переступу.

7) Чи добре роблять деякі латинники, що відраджують своїм знайомим заходити до наших церков?

Ні, вони не добре поступають. Церковне правило каже, що католики різних обрядів мають служити Богові в власнім обряді, цебто ходити на богослуження до своїх церков, піддержувати їх фінансово, брати в них шлюб, хрестити діти, посилати діти до першого Св. Причастя до власних церков, відбувати в них великодній обов'язок, тощо.

Проте церковне правило ніде не забороняє час від часу піти до церкви іншого обряду на Службу Божу, прийняти в ній Св. Причастя, тощо. Навпаки, слід заохочувати католиків час від часу відвідувати церкви інших обрядів, щоб запізнатися з ними, їхніми відправами і членами, бо інакше екуменічний рух ніколи не дійде до того, до чого зміряє цебто не допоможе католикам пізнати інші обряди й, пізнавши себе,

відновити в собі почуття приналежности до одної Христової Церкви.

Якщо ж католики будуть уникати одні других, то як зможуть вони наблизитися до своїх братів некатоликів і пізнати їх, щоб так усунути бодай пересуди, які є одною з причин тривання поділів між Христовими визнавцями.

Мій побут у Києві

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ПРОБУВАННЯ в Києві, столиці України, було для мене дивно приємне. Я вже був привик до факту, що пробував у Радянськім Союзі, про який був начитався багато страхітливих подій під час жорстокого панування Й. Сталіна. Думаю, що кожен турист має подібні початкові враження, які згодом зникають, як добре розглянеться, з а п і з н а є т ь с я з людьми та ввійде з ними в розмову.

2 грудня 1964 р.

Поснідавши в реставрації, пішов до їхньої крамниці в готелі Дніпро купити трохи карток, щоб вислати знайомим і приятелям в Америці, Канаді й Італії. Шукав за картками Св. Софії, але їх не було. Подібних карток не знайшов також у крамницях Києва. Мабудь не виробляють їх, бо вони мають релігійний характер. Одна з урядничок заявила мені: "В нас нема таких гарних карток, як у Вас!" Нема так само діяпазів (слайдс), як це буває сливе в усіх інших країнах світу.

В готельній крамниці є теж українські та російські часописи. Я завжди купував один з них, щоб знати, що діється в світі, але там не багато було новинок з широкого світу. Радянські часописи інакше виглядають ніж наші. Звичайно в них є багато дечого проти демократичного західнього світу.

Статуя Т. Шевченка

В розмові в готелі хтось спитався мене, як я порівняв би західній капіталістичний світ з комуністичним. Я оповів їм два американські жарти, з яких вони дуже сміялися.

Десь зараз по війні, як в Москві ще жив Сталін, а в Вашингтоні Труман, один американський вояк стрінувся з радянським солдатом. Американець зачав вихвалятися свободою, що її мають американці. "Ось", заявив він, "я можу піти під Білий Дім у Вашингтоні і кричати собі досхочу: 'Труман—це ідіот!' і ніхто мені за це нічого не зробить!"

"О-в-ва!" відповідає совітчик, "і я так само годен піти під Кремль і кричати: 'Труман—це ідіот!' і ніхто нічого за це не зробить мені!"

Слухачі зачали голосно сміятися, бо зрозуміли значення жарту.

"Тепер слухайте інший жарт", кажу я. "Іде тут про життєвий рівень в Радянськім Союзі, Англії та Америці. Раз стрінулися три громадяни: совітчик, англієць і американець. Совітчик звернувся до американця і питається: "Скільки ти заробляєш на місяць?"

Американець відказує: "400 долярів!"

Совітчик: "Скільки гроша треба тобі на прожиток?"

Американець: "Двісті долярів!"

Совітчик: "Що ж ти робиш з 200 долярами, що тобі ще залишаються?"

Американець: "От трохи тут, трохи там, та й пішло!"

Тоді совітчик звертається до англійця: "А ти скільки заробляєш на місяць?"

Англієць: "100 фунтів!"

Совітчик: "Скільки ж тобі потрібно на прожиток?"

Англієць: "50 фунтів!"

Совітчик: "Що ж ти робиш з 50 фунтами, що тобі залишаються?"

Англієць: "От трохи тут, трохи там, та й пішло!"

Тепер американець звертається до совітчика: "А ти скільки заробляєш на місяць?"

Совітчик: "100 карбованців!"

Американець: "Скільки ж тобі треба на прожиток?"

Совітчик: "200 карбованців!"

Американець: "Звідкіля ж ти береш тих 100 карбованців, що тобі бракує?"

Совітчик: "Трохи тут, а трохи там..."

Слухачі дуже сміялися з цих жартів.

* * *

Того дня відвідав прегарну вулицю Бульвар Шевченка. Він поділений на дві половини. В середині є переділка висаджена деревами. Люди питалися, чому не приїхав у літі, бо тоді цей бульвар прегарно виглядає.

Потім ми пішли відвідати статую Шевченка, що побудовано з нагоди святкувань. Це гарна статуя. Взяв фотографію з неї. Надійшла група маленьких шкільних дітей з провідницею і фотографом. Я попрохав, чи міг би взяти з них фотографію. Не тільки згодилися, щоб взяв з них фотографію, але й фотограф відфотографував мене з ними.

Це були діти одної з київських шкіл. Всі вони говорили між собою по-російськи. Коли я заговорив до них по-українськи, то відповідали по-українськи. Дивно, в школі вчаться по-українськи, але як вийдуть зо школи, то розмовляють тільки по-російськи. Чому? Тому, що їх батьки вдома так розмовляють. Можуть розмовляти між собою нашою мовою, бо ніхто їм цього не забороняє; але не говорять, бо не привикли! І це має бути столиця України! Діти в столиці держави не розмовляють рідною мовою! Дивно!

* * *

Опісля ми пішли з провідницею на площу, де стоїть маленька гарматка. "З цієї гарматки", каже вона, "робітники вистрілили перший раз на банди Української Республіки!" Говорила про повстання проти уряду Української Національної Ради, проти якої комуністична організація була підняла повстання. "Чому ж ви звете їх бандитами? Хіба всі ті, що противляться комуністам, це бандити?" відповідаю їй. "А хто ж вони такі?" докидає вона. "Не мусять бути бандитами. Вас так навчили і ви так говорите! Я теж противник комунізму, але Ви не годні назвати мене бандитом!"—відказав я. Вона мовчала і нічого про цю тему не балакала.

* * *

Пробуваючи в Києві, стрічав людей, що питали мене, хто і за що вбив президента Кеннеді? Моє вияснення, що це вчинив Освальд, не дуже переконувало їх, бо й в Америці теж не бракує таких, що не приймають офіційного вияснення про вбивство попереднього президента. Люди заявляли, що смерть президента Кеннеді та покійного Папи Івана XXIII дуже засмутила їх, бо це були добрі люди, які бажали і працювали для світового миру між народами.

* * *

Потім удався до музею Тараса Шевченка, що його відкрито в 1949 р. Мене відразу прикро вразив факт, що обслуга музею розмовляла по-російськи. Зрештою це звичайна річ у Києві. На вулицях ніде не чув я української мови. Люди всюди розмовляють по-російськи, а по-українськи говорять тільки селяни колгоспники, що зайдуть до Києва. Їх можна відразу пізнати по хустках і одінні, бо повбирані так, як селяни.

Як я зачав говорити до обслуги музею по-українськи, то й вона відтоді розмовляла до мене цією мовою.

В музею Тараса Шевченка зібрано колекцію творчої спадщини нашого найбільшого поета, документи про його життя, творчість і діяльність. Ці документи під царською Росією звичайно зберігалися в приватних домах і родинах, бо царі переслідували нашу мову. Музей має 25 заль і в них виставлено понад чотири тисячі експонатів, цебто різні видання творів Шевченка, оригінальних картин, портретів і малюнків Шевченка, особисті речі поета та фотокопії його рукописів.

Є теж документи про заслання нашого поета царським урядом за те, що боровся з русифікацією України та її гнобленням. Є матеріяли про світове значення писань нашого Тараса, і переклади його творів на різні мови світу.

Оглянувши музей Шевченка, удався до Державного історичного Музею України, де зберігаються пам'ятки історії нашого народу. Німці сильно ушкодили і зрабували цей музей під час окупації Києва. Музей має 9 відділів, де змальована історія України від самого початку аж до сьогоднішніх часів. Є там археологічні викопки, колекції зброї, вироби мистецтва, промислу, старинні друки з нашої історії, тощо. В одній з головних заль вдаряє велика артистична картина, де представлені дві молоді жінки, українка і росіянка в національних строях. Під ними видніється напис про вічну дружбу між Україною та Росією.

* * *

Відвідини Української Наукової Академії

"Я бажав би відвідати Українську Наукову Академію", кажу до одної урядничи Інтуриста. "Добре", відповідає вона. "Але котрий відділ бажали б ви відвідати?" "Літературний!" "Добре! Я спитаюся їх, коли б могла відбутися ваша зустріч з цим відділом", закінчила розмову зо мною. На другий день повідомила мене, що зможу відвідати цю Академію о год. десятій.

І так вибрався до Української Академії Наук на відвідини найбільшої наукової інституції України. Літературний відділ приміщується на Ул. Кірова 4. Його назва: "Інститут літератури ім. Шевченка".

Сподівався, що при цих відвідинах зустріну одного чи другого професора, а тим часом до великої залі ввійшло аж дев'ять цебто всі члени заряду згаданого відділу за винятком самого президента. Це мене приємно заскочило, що аж десять науковців зволило з'явитися на цій зустрічі.

Ми засіли за стіл. Мої господарі зайняли три боки, я сидів на четвертім. Всі вони представилися, як я представився їм, заявляючи, що я редактор "Голосу Спасителя", релігійного місячника, письменник і член Асоціяції американської католицької преси.

Між моїми господарями були: Зубко Сергій Дмитрович, Іван Шаблонський, знавець Шевченка, Евген Кирилюк, знавець Шевченка, Олекса Засенко, професор літератури від найдавніших часів; Володимир Евдакименко, професор філософської думки в Україні; Борис Деркач, секретар Інституту Літератури; Дмитро Затонський, професор заграничної літератури; Ігор Дзеревін, професор теорії літератури і редактор журналу "Радянське Літературознавство", що відтепер буде появлятися кожного місяця, і Борис Буряк, критик сучасної літератури. Редактор Дзеревін дав мені на пам'ятку одне число свого журналу з 1964 р., що було присвячене 150-літтю народження Т. Г. Шевченка. Я дав йому свій місячник "Голосу Спасителя", який усі учасники по черзі скоренько оглянули.

Як ми вже запізналися з собою, тоді один з них—не пригадую собі котрий—поставив мені це питання: "Що ви думаєте про Радянський Союз?"

"Деякі речі тут мені подобаються, а деякі ні!" відказав їм. Вони не звертали уваги на те, що мені подобалося, і про це взагалі не було ніякої дискусії, бо він відразу спитав мене: "Що ж не подобається вам?"

"Не подобається мені нерівність платні між міськими робітниками і селянами, колгоспниками. Чому платня всіх робітників, так у колгоспах, як у фабриках, не є в вас однакова?" кажу їм. Зрештою заробітки навіть міських робітників є релятивно низькі.

"Ми змагаємо до того, щоб зрівняти ці платні!" відповіли мені.

"Що більше не подобається вам у Радянськім Союзі?" тягнуть дальше.

"Мене страшно дивує, що в Києві, столиці України, на вулицях не чути української мови! Як ви це поясните?" відказав їм.

І вони зачали різно вияснювати, наводячи факт, що до Києва з'їзджаються люди з усіх республік Радянського Союзу, що не слід боятися за нашу мову, бо її навчають в школах, що наша мова не загине, бо "село здорове", що в інших містах України люди розмовляють нашою мовою, що українською мовою виходить щораз більше друкованого слова, тощо. Всі їхні вияснювання не відповіли на моє питання, чому в Києві на вулицях не чути нашої мови, хібащо від селян, що туди заїдуть із сіл.

Зразу в розмові зо своїми господарями я вживав слова "Совітський Союз". Вони мені звернули увагу, щоб я вживав слова "Радянський". "Але за кордоном українські часописи вживають слова 'Совітський'. Хіба вони не знають, що треба вживати слова 'Радянський'? "Знають", один з них відповів на моє питання, "але вони навмисно вживають слова 'Совітський' ".

Водночас вони спиталися мене, чи буду описувати свої враження з подорожі по Радянському Союзі. На мою заяву, що буду, прохали, щоб вживав слова "Радянський Союз", і щоб писав "тільки те, що бачив на власні очі та чув на власні уха". Я й це роблю, як тепер описую в "Голосі Спасителя" ці враження.

Не знайшовши задовільної відповіді, чому в Києві на вулицях не чути української мови, а тільки російську, я шукав за вияснення, поки вкінці не знайшов його. Знайшов же відповідь на це питання зовсім припадково в двох відмінних місцях і від трьох осіб.

В Києві є прегарна **підземелька** (собвей). Я хотів побачити її і переїхатися нею наступного дня після відвідин Академії Наук. Ця підземелька дуже глибоко під землею може тому, що столиця України побудована на численних горбках. Київська підземелька найглибша, що я досіль бачив денебудь у світі, хоч я бачив їх уже не мало, от хоча б у Парижі, Москві, Римі, Лондоні, Торонті, тощо.

Ця підземельна київська залізниця дійсно гарна й артистично побудована, не так як наші підземельки, от хоча б жахлива і брудна та помотана підземелька в Ню Йорку. Кожна станція артистично улаштована. На стінах є різні малюнки, навіть мозаїки. Станції чистенькі, тому й приємно постояти на них.

Чекаючи на одній зо станцій, бо висідав, щоб оглядати різні станції, я заговорив до одної уряднички, що керувала рухом залізниць, що проходили одна за другою впродовж кожних двох мінут. Почувши, що я українець з Америки, вона зраділа і зачала по-українськи говорити зо мною. "Не спішіться! Поговорім собі трохи. Тут потяги йдуть що дві мінути". Це була жінка середнього віку. Народилася поза Києвом, але тут у Києві працювала. Знаки давала здебільша російською мовою. Я сказав їй, що я український католицький священик. Вона дуже цікавилася Америкою та життям наших людей у цій країні.

Заспокоївши трохи її цікавість, я поставив їй оце питання: "Скажіть мені, чому ви даєте знаки російською мовою? Таж це столиця України!" На це вона відказала: "Часом говорю по-українськи, але тоді бувають випадки, що пасажири в вагонах, почувши, що говорю нашою мовою, кричать в мою сторону: 'Невихована! Не вміє говорити!' " Тут стало мені ясно, що русифікація дуже багато залежить і від самих українців, що цураються розмовляти рідною мовою, вважаючи російську за кращу та культурнішу. Це залишки царських часів, коли сливе ціла наша культурна кляса розмовляла по-російськи.

Росіяни тільки використовують це для власної користи, бо хто б не користав з нагоди! Це дивне, але так воно дійсно є в теперішній Україні. Ось потвердження. Одного дня в Києві стрінув я двох діячів. Біля мене не було провідниці. Я був сам. Представився цим українським діячам, що я редактор і український священик з Америки. Вони зразу дивувалися, але згодом наша розмова стала дійсно сердечна і щира. Один з цих діячів сидів декілька років у криміналі за своє українство. Я забув спитатися його, коли це було. Мабуть за часів Сталіна.

"Скажіть мені, будь ласка", кажу до них, "чому в Києві не чути на вулицях української мови, бо я цього ніяк не розумію. Україна—це держава, а мова тут російська так на вулицях, як у музеях, крамницях, тощо. Як це треба розуміти?"

На це один з моїх знайомих прямо так відказав: "Тут є страшна русифікація!" "Хто ж проводить цю русифікацію?"

"Російські й українські сталіністи!" (Думаю, що під цими українськими сталіністами він розумів наших хахлів, що залишилися хахлами, хоч може в університетах здобули різні дипломи).

"Що ж робиться, щоб спинити цю русифікацію?" питаюся їх.

"Ми боремося, наші письменники борються проти неї, скільки годні, але коли забагато настаємо на цю справу, тоді причеплять нам латку націоналізму, і тоді вже біда!"

"Що ж робить український уряд, щоб спинити цю русифікацію?" кінчаю. На це питання мій співбесідник тільки махнув рукою і промовив: "Який тут уряд! Що за уряд!"

Ведучи цю розмову, ми проходили біля гуртка людей. Хтось зачув її й один з них скрикнув: "Націоналіст!" Бідний мій співбесідник змішався і щоскоріше полишив мене.

Про цю болючу для нас українців справу я говорив іще з одним діячем у Києві і Львові. Вони так змалювали ситуацію, і думаю, що в їх представленні є дуже багато гіркої правди.

Справа з українською мовою в Україні так мається. В Україні є всюди українські школи. Наші люди свобідно годні посилати дітей до цих шкіл, як це чув від своєї сестри Мелані та кузинки Харитини у Львові. Їхні діти ходили і ходять до українських шкіл, і ніхто ніколи за те не докучав їм.

На жаль багато дітей, що в школі вчаться і розмовляє по-українськи, вийшовши зо школи, говорять між собою по-російськи. Чому ? Тому що їх батьки — хахлівські українці вдома розмовляють між собою та з дітьми російською мовою.

У Львові, де стрінув одного діяча, почув такий дивний факт про цю справу: "У Львові", каже він, "є дуже багато україн-

ців за Східньої України, що тут займають різні посади і працюють. Маємо тут українські, російські й інші школи. Уявіть собі: 80 відсотків українців зо Східньої України посилає свої діти до російських шкіл! З деякими я говорив: 'Чому ж не посилаєте дітей до своїх українських шкіл?' На це дістав від них таку відповідь: 'Російська мова буде корисніша для них ніж українська, як поїдуть до інших республік Союзу!' І що зробите з такими 'українцями'?" закінчив сумовито своє пояснення. І дійсно, тяжко щось зробити з цими зхахлизованими українцями. Треба б хіба другого Скрипника і батога, бо тільки такі засоби зневолили б наших хахлів розмовляти рідною мовою та навчати її своїх дітей! Але Микола Скрипник тепер у гробі, а його наслідника покищо нема!

З цього виходить, що найбільшу вину за факт, що української мови не чути в великих містах України поносять таки самі українці, що хоч можуть, все таки з довголітнього почуття меншовартости самі не хочуть розмовляти цією мовою та не вчать її своїх дітей. Іде тут головно про українців Східньої України, хоч уже і в Західній Україні трапляються випадки, що деякі наші західні українці теж намагаються говорити по-російськи, хоч їхня російська мова дуже ламана, бо не знають її. "Що з такими робити?" заявив мені один зо шкільних товаришів, як я відвідував наш Львів.

Інший же діяч отак з'ясував цілу мовну проблему в Україні: "Якщо б тут жив інший нарід, а не українці, от хоча б такий нарід як поляки чи мадяри, то справа з мовою малася б зовсім інакше!" Це значить, що українська мова панувала всюди в Україні, якщо б українці мали в собі стільки свідомости і національної гордости, що мають наші сусіди поляки чи мадяри чи росіяни.

Годі ж сподіватися, щоб росіяни змушували українців розмовляти між собою по-українськи чи навчати дітей рідної мови, коли самі українці не хочуть цього робити!

* * *

При прощанні один із моїх господарів подарував мені медалик Шевченка і навіть причепив до блюзки. Цей спомин ношу досьогодні, як пам'ятку зо столиці України.

Стріча з науковцями - літератами в Києві була дуже гарна і приємна, тому назавжди залишиться в моїй пам'яті. Я часто розповідаю про неї своїм знайомим у Америці та Канаді.

ЗДОРОВ'Я ЗУБІВ

Деякі люди не мають клопотів з зубами, хоч не дуже дбають про них. Лікарі викрили, що ці люди мають у слині спеціяльний складник, що хоронить їх зуби від зіпсуття.

Одна мати мала п'ять крикливих дітей, тому висилала їх бавитися надвір. Її приятелька спиталася: "Що ж робите, як падає дощ?"
Мати відказала: "Даю їм парасолі".

Найкращим гостем є той чоловік, що найскоріше забирається з чужого дому.

Що таке заблистіло перед нею в болоті?

(Переклад з французької мови)

Сестра Тересита, ЧНІ.

БУЛО це в Лондоні, одного зимового вечора в 1833 році. Якась молода жебрачка, на ім'я Джана, покрита лахманами йшла вулицями, шукаючи куска хліба й місця захисту. Нагло заблистіло щось перед нею в болоті. Вона зігнулася і підняла цю річ. Це була вервичка, котрої хрестик і ланцюжок були зо срібла й блистіли в темноті. —Я продам це, подумала Джана, і за гроші куплю собі хліба й піду переночувати до старої знайомої... Вишукала скоро крамницю якогось золотника. Увійшла.—Чого бажаєте собі?—заговорила до неї лагідним голосом присутня жінка в жалобі, з лицем спокійним і ласкавим.—Купіть це,— відповіла Джана нервово, подаючи жінці вервицю.

Жінка взяла її в руки з пошаною і, кидаючи погляд на жебрачку, сказала: — Дитино моя, а чи ти знаєш що це таке? —Добре знаю, це ж срібло!— відповіла Джана.—Не про те я питаю, наставала купчиха, але чи знаєш ти, що значать ці зернятка в рівних відступах по десять і хто цей чоловік розіпнятий на хресті, на кінці ланцюжка?—А як же я можу те все знати?—відповіла Джана.—О, бідна дитино, зітхнула побожно купчиха,—ти не знаєш, що цей Чоловік—це Божий Син, що вмер на хресті, щоб нас спасти! Ти не знаєш, що ті зернятка розложені по десяткам, пригадують на Його народження, Його життя, смерть і Його воскресіння! Ти не знаєш, що на кожному зернятку повторяємо слова, якими привітав небесний Ангол Пречисту Діву Марію, коли звіщав їй воплочення Божого Сина? —Ніхто мені ніколи про це не говорив!—відповіла Джана.—Ти не знаєш отже Ісуса Христа, нашого предоброго Спасителя! Марії, Матір усіх людей і прибіжища грішних, потіху нещасних! Ти не знаєш, що Ісус, благословенний Син Марії Діви, спас нас від пекла й отворив нам небо!—продовжувала допитуватись побожна жінка. — Я нічогісінько не знаю, відповіла Джана,—я є бідна проклята!—Хай Бог має в опіці,—живо відозвалася жінка.

Приглядаючись з більшою увагою бідній жебрачці, серце заболіло у неї від тої нужди. Вона продовжала допити: Дитино, де є твій дім? Чи є в тебе батьки?—Нікого не маю! Мій батько помер під корчем... Мою матір приміщено десь у якімсь домі, де вона так само померла. Як я сюди до Лондону дісталася, я того не знаю. Я рада б бути на дні ріки Тамізи, бо тоді я не терпіла б ні голоду ні холоду.

—Моя дитино, перебила добра жінка, якщо хочеш, я заведу тебе до одного дому, де не будеш терпіти ні холоду, ні голоду, і де навчать тебе служити Богові і Його любити, любити Пречисту Діву Марію!—Не тер-

.піти ні холоду, ні голоду, — повторила Джана,—це ж бо рай-небо! Ні,—відповіла побожна пані, це не небо, але дорога до неба.

У місяці вересні наступного року, одна дівчина, що її пригорнув Дім Доброго Пастиря в Лондоні, прийняла тайну хрещення. Це була Джана. Її радість і побожність зворушили до сліз усіх присутніх. Хресною матір'ю була для неї та побожна жінка, що нею Господь послужився в дні Свого милосердя для бідної Джани.

Бажання матері

В. Буженко

ОДНА мати мала четверо діточок. Для неї діточки—це були ангелики, що їх Всеблагий Господь подарував їй. Вона старалася своїх нащадків виховати якнайкраще. Одної днини, як вечоріло, проказала з ними молитви, і потім говорила з великим намащенням душі про Бога. Вкінці закликала: "Діточки, яка б то я була щаслива, коли котресь із вас стало святим!" На ці слова матері обізвалося найменше її дитя, і промовило: "Мамцю, я ним буду!" І її синок дотримав слова, бо тою дитинкою був Папа, святий Петро Келестин.

На жаль часом батьки не хотять, щоб їх діти були чимось добрими, як це сталося кілька років перед французькою революцією в 1789 р. До одного капуцинського монастиря прийшов був юнак, щоб його прийняли до монастиря. Настоятель, переконавшись, що юнак має всі познаки покликання до законного життя, дав йому поручення, щоб прийняли його в другім монастирі. Одначе його батьки і приятелі робили все, щоб не допустити сина до черпечого стану. Отак юнак перешкоджений у своїм намірі рішив поїхати до Парижа, столиці Франції, щоб учитися права. По скінченні науки став адвокатом, а потім провідником революції. Він був тим сумнославним Робеспером, який пролляв цілі потоки невинної крови.

Отут ми бачимо два приклади бажань. Перший приклад святої і доброї матері, що хотіла для своїх діточок правдивого щастя, а другий сумний, шкідливий і відражаючий приклад батьків і приятелів, які стали прислужниками диявола і своїм спротивом спричинили стільки проливу крови і стільки кривди і сліз.

Хоч правда, коли батьки чи родина не піддасть дитині добрих бажань і високих ідеалів і її не перестереже, то часом добрі люди потраплять це зробити. Оповідають про Св. Михайлу від Пресвятих Тайн, що вона раз одній зо своїх вихованок за горду відповідь дала в лице, а ця тоді впала святій до ніг і серед сліз її подякувала, кажучи: "О, коли б то моя мати у своїм часі була те саме вчинила, то я сьогодні не була така непогамована!"

Бог батькам дає діти наче кусник чистого воску чи паперу. Бо колись не знали паперу, а писали на воскових табличках відповідним рисіком. До батьків належить на душах дітей, на тих чистеньких таблицях воску чи аркушах сніжних паперу написати все добре. Перше треба вплинути на дітей своїми добрими бажаннями і навчаннями, і потім дати дітям змогу виконати побожні бажання та навчання в бігу свого життя.

Дай Боже, щоб наші батьки були розумні по Божому, а не як то є деякі, що нічого дітям не відмовляють, про все для них стараються, щоб вони осягнули дипломи, уряди, почесті, маєтки і приязні, занедбуючи найбільшого Добродія і Приятеля—Бога.

Роля щоденних зайнять...

о. М. Щудло, ЧНІ.

(День Праці)

БОГ усе сотворив для Себе, тому все існує для Бога, щоб Його знати, любити і Йому служити. Розумні сотворіння цебто анголи і люди мають служити Йому, заховуючи Його Заповіді, а нерозумні сотворіння цебто звірята і неживі речі служать Богові, як у житті та діянні придержуються Його законів і так виявляють Його мудрість, велич і красу. Ось тому пророк Давид кличе: "Небеса виявляють велич Бога!"

Люди існують до Бога, а все, що оточує нас, існує для наших душ, як каже Св. Павло: "Все для вас, ви для Христа, а Христос для Бога!" Інакше не могло б бути, бо Бог є останньою ціллю всього того, що Він сотворив. Він сотворив усе для власної слави, бо іншої цілі не міг мати.

На жаль багато людей забуває ціль свого сотворення. Декому здається, що єдина ціль щоденної праці та трудів—це здобуття шматка хліба для себе і родини. Тим часом ціль праці зовсім інша, або принаймні повинна бути інша, хоч вона не виключає наміру запевнити собі гідне людське життя на землі, до якого потрібно хліба, одежі, хати, тощо. Щоденна праця повинна допомагати людям зростати в Христі, з яким ми злучені освятною ласкою, що її отримали в хвилині хрещення або після її затрати відзискали у сповіді. Багато людей не здає собі справи з того, що в щоденній праці, яку виконують християни в різних ремеслах і фахах, вони повинні змагати до того, щоб щораз більше вдосконалювати себе на подобу Ісуса Христа, бо тільки ті, що вподібнилися до Спасителя є дійсними Божими си-

нами і дочками. Божі діти руководяться Божим Духом у своєму житті та праці: "Є Божими дітьми ті, що руководяться Божим Духом", каже Св. Павло (Рим. 8, 14).

В історії бували християни, що так сильно були задивлені в небо, що занедбували працю на землі гейби вона була перешкодою до здобуття Небесного Царства. Вони не цікавилися землею, бо були надто задивлені в блиск Божого Царства. Проте воно не повинно так бути, бо Бог не хоче, щоб люди занедбували земські завдання, які Він Сам наложив на них. Саме через цю щоденну працю і виповнення обов'язків мусимо наближатися до Нього і прославляти Його. Що більше? Що краще виповняємо ці обов'язки в злуці з Христом, то сильніше лучимося з Богом, хоча б ці обов'язки не мали краси в очах засліпленого світу. Бог, що послав Свого Сина в світ, не погорджує світом, бо він діло Його рук. Поставивши нас у світі, Він хоче, щоб ми наближалися до Нього кожним ділом, що виконуємо. Бог є всюди з ними. Є Він у знаряддях праці, якими хоче, щоб люди поліпшували сотворений Ним світ. Як науковці і архітекти намагаються опанувати могутні фізичні сили матеріяльного світу, щоб використати їх для добра людства, от хоча б силу рік, щоб витворювати електрику, так Бог старається використовувати наші гадки, ідеали, бажання, фізичну і розумову працю, щоб наближати наші душі до Себе і ушляхетнювати їх. Отож сильно помиляються ті, що нарікають на знаряддя своєї праці, плуг, трактор, мотику, машину, тощо. Ці знаряддя повинні наближати їх до Бога. І вони дійсно будуть наближати їх до Нього, якщо належно та для Божої слави виконуватимуть свою працю.

* * *

Число тих, що думають, що фізична праця перепиняє духовний поступ людини, дуже велике. Не зважаючи на вчинений вранці добрий намір, який звертає всі діла на Божу славу, скільки то людей свідомо чи несвідомо відчуває, що час проведений у фабриці, в полі чи кухні, це час страчений для молитви? Ці люди заздростять іншим, які мають змогу довго молитися, проводити час на читанні духовних книжок, тощо. Щоправда, вони мають декілька хвилин на дійсну молитву чи духовне читання або відвідини Святих Тайн. Проте в їх очах решта часу зужита для щоденних звичайних зайнять видається їм страченою для Бога і душі. Хто так почувається, той забуває, що Божий Син провів 30 літ у звичайній теслярській робітні в Назареті. Його ж Мати Марія трудилася як звичайна господиня, виконуючи таку працю, що її виконує кожна сумлінна замужня жінка. Хіба Христос і Пречиста Діва тратили час для душі, як займалися матеріяльними ділами щоденного життя? Зовсім ні! І це повинні пам'ятати ті, що з Божого Провидіння виконують матеріяльні праці в своїм щоденнім житті, инакше їхнє духовне життя буде спараліжоване і тому вони будуть слабими, безенергійними християнами.

Хто злучений з Христом, той повинен знати, що Бог хоче, щоб він освячувався через працю, що виконує з Божої волі.

Щоправда, кожен християнин повинен знайти щоденно час на чисто духовні вправи, от як молитву, читання Біблії, тощо, бо подібні духовні вправи скріпляють душу та відсвіжують в ній почуття злуки з Богом, без якого щоденне життя було б порожне і безвартісне для вічности. Виповнивши належно ці духовні вправи, не слід лякатися, що навіть найнижчі зайняття віддалятимуть нас від Бога або послаблюватимуть злуку душі з Ним, бо в сотворенім Богом і відкупленім Христом світі нема нічого лихого та негідного для тих, що знають, як треба дивитися на світ. Навпаки Христос усе освятив і вчинив знаряддям освячення наших душ, навіть такі речі, як подружжя, що видається найбільше земською інституцією світу. Кожна праця—це знаряддя в Божих руках, щоб розбудовувати в собі і світі Боже Царство. Ось тому Бог ласкаво дивиться і благословляє тих, що трудяться в такім дусі, бо Він так само благословляв Свого Сина Ісуса, як Він трудився в теслярській робітні, роблячи столи, крісла чи щось інше.

Якщо людина почувається змучена і огірчена працею, то вона повинна пригадувати собі, що ця праця збільшає в ній Боже життя, і ця пригадка вспокоїть її стурбованого духа. Слова Св. Павла: "Чи їсте чи п'єте чи щось інше робите"— це цілющий бальзам для зневірених щоденною матеріяльною працею християн. Що ж бо таке святість, до якої покликані всі відкуплені люди, як не злука з Богом, яка доконується через працю, що до неї людина має фізичні чи умові здатности?

* * *

В Христовій Церкві є всякі стани, в яких люди намагаються плекати в собі різні чесноти, от хоча б милосердя, відв'язання від земських дібр, ревність за спасіння душ, духа розважання, тощо. Чому ж не повинні б бути в світі люди, що своїм життям і працею вказують іншим шлях до загального освячення при помочі різних фахів і зайнять, от хоча б у індустрії, штуці, кіонотеатрі, літературі, політиці, дипломатії, торгівлі, тощо? Чому звичайно поступ у згаданих ділянках буває залишений 'дітям цього світу' цебто безвіркам, масонам, агностикам і ворогам Божим? Хто тому винен? 'Добрі люди', які не розуміють значення всякої праці для поліпшення людства, чи ця праця буде духовна чи матеріяльна. Через власну вину вони усуваються від згаданих фахів і зайнять, залишаючи за собою пустку, яку виповняють ті, що не числяться з Христом або може явно чи скрито поборюють Його. Воно замало скаржитися на лихий світ, неморальність у кінотеатральній продукції чи пресі та кидати камінням на лихих і безсумлінних політиків. Вони тільки тому зайняли ці важливі становища, що 'добрі люди' сиділи на плоті, чекаючи на те, що "з цього вийде", замість вийти на чисте поле, взятися до праці та провадити політику, дипломатію, пресу і телевізорство згідно з засадами Христа і навчанням Його Євангелії. Тим часом Бог хоче, щоб усе на світі, зачинаючи від жінки, що місить тісто в кухні, і кінчаючи на священикові, що освячує хліб і перетворює його в Тіло Христа, було звернене на Його славу

та помагало людям наближатися до свого Творця.

Якщо б Христові послідовники виконали це, то не було б прірви між життям у монастирях і життям на світі, бо так ті, що проживають у монастирі, як і ті, що трудяться в світі поробітнях і фабриках, однаково були б злучені з Богом і разом трудилися б для поліпшення світу й спасіння людства.

* * *

Кожен, за винятком самовільних сліпців, бачить, що велика частина людства відчужилася від Церкви і християнства або принаймні не бере їх поважно. Це особливо стосується до католицьких країн, які з різних причин мають нижчий позем життя і добробуту ніж деякі некатолицькі країни.

Чому погани недовірливо ставляться до християнства? Відкинувши на бік лихі методи й европейську закраску, якими досіль подекуди ширено християнство, погани не люблять його тому, що деякі християни витворили в них поняття, що християнська релігія занадто звернена до неба і через те християни занедбують земські справи або принаймні пиняво виконують їх. Через це ці християни тратять контакт з масою людства. Так воно не повинно бути, бо християнство не тільки не має спинювати своїх послідовників у праці над поліпшенням світу, але навпаки християни повинні верховодити тими, що працюють для добра людства, бо вони мають Божий приказ любити ближнього як себе самих. Вони відповідають за поширення Божого Царства в світі. Це Царство складається з людей, які живуть у світі. Нехтувати ж цим світом, це нехтувати Богом, що сотворив його.

Насувається питання, чи заступництво Святих доконче потрібне, щоб отримувати ласки від Бога. Нема сумніву, що християни можуть молитися до Святих як заступників перед Ісусом Христом. Своїми заслугами Святі годні виєднати нам те, чого ми не отримали б ради своїх гріхів. Так навчає Свята Церква. Тридентійський Собор затвердив це вчення.

Кальвін неслушно осудив молитву до Святих. Це дозволена річ звертатися до Святих, які ще живуть на землі, та прохати в них помочі. Пророк Варух писав до священників у Єрусалимі: "Моліться за нас до нашого Бога!" Св. Павло написав до християн у Солуні: "Браття, моліться за нас!" Сам Бог бажав, щоб приятелі Йова поручалися його молитвам, бо не хотів поблагословити їх ради його заслуг: "Ідіть до Мого слуги Йова... Нехай мій слуга Йов помолиться за вас і ради нього пробачу ваш нерозум, бо ви не так праведно говорили про Мене як Мій слуга Йов".

Якщо ж вільно поручати себе Святим на землі, то чому б не було дозволено благати Святих у небі, що зблизька насолоджуються оглядинням Бога? Подібне благання не зневажає Бога, бо нема зневаги шанувати царя в його слугах. Св. Тома каже, що воно добре звертатися до Святих, бо "молитви численних Святих часто виєднують те, чого не виєднає благання одного".

Дехто може спитатися: "Пощо звертатися до Святих, щоб молилися за нас, коли вони вже й так моляться за всіх, що гідні цього?" Св. Тома відповідає, що дехто не заслуговує, щоб Святі молилися за нього. "Проте стає гідний, як побожно поручається якомусь Святому".

Не забуваймо минулого

о. Роман Ганас

ЛЮБИТИ згадувати наше минуле, переноситися думками в рідні села чи міста, де ми народилися, де виростали, де працювали і де часто за нашу рідну землю мусіли терпіти, це прикмета шляхетних душ і теплих сердець, які не кам'яніють на чужій, хоч добрій для нас землі.

Правда, стандарт життя наших емігрантів багато вищий і вигідніщий, ніж той, яким ми жили колись в батьківщині. Тому й не диво, що в багатьох з наших емігрантів може зродитися думка: "Пощо згадувати колишнє життя, пощо згадувати ту доріжку на приходство, коноплі чи суботні дзвони, наші солом'яні стріхи, наші народні чи церковні звичаї, наші свята, наші празники, весілля чи вінкоплетини, коли доля наділила нас великими життєвими вигодами і добробутом?"

Роздумуючи над цим питанням, треба признати, що серед нас, головно серед нової еміграції, є вже багато таких, що заскоро втиснулися в добробут, затративши при цьому почуття обов'язку супроти тих, які потребують помочі на рідній землі чи в таборах Західньої Европи, затратили почуття обов'язку супроти нашої культури і науки. Для таких спомини про наше минуле вже не мають ніякої вартости.

Всі ми однак, старі чи нові емігранти, не можемо виключити з нашої пам'яті правду, що з волі Бога привела нас на світ наша мати і поклала в колиску чи то в хаті під солом'яною стріхою на селі чи в мурованій кам'яниці в місті, в нашій Україні, яку Бог від віків призначив нашому народові як його батьківщину. Не лише для тих, що народилися в Україні, але й для їхніх дітей і внуків, Україна завжди залишиться дорогою.

Якби не було другої світової війни, багато з нас було б залишилося на рідній землі. З природи багата наша рідна земля не наділяла вона нас достатками, проте зоспокоювала наші духові потреби з невичерпаних скарбів нашої довголітньої культури, наших звичаїв, пісень, нашого способу почитання Бога в теплоті родини, що виразно відбивалося в усьому нашому житті, в наших організаціях і церквах.

Не забуваймо на чужині наших рідних пісень. Пісня—це сила, що глибоко входить в душу людини і дуже довго в ній залишається. Співаймо часто рідні пісні і вчім їх наших дітей. В змісті наших пісень, в сумних, в чутливих чи в бадьорих їх аріях, в наших уявах з'являться події наших буйних молодих літ, пригадаються спомини весни нашого життя, на тлі теплих місячних літніх ночей, розцвитих бозів, розспіваних соловейків, вичуємо гомін сурм, що колись кликали нас до бою, чи скавуління чайок небог—наших матерів, шукаючих своїх дітей при битих дорогах, які не повернуться з могил, на полях бою. Співаючи на чужині наші пісні, ми не дамо кам'я-

ніти нашим серцям, не дамо яловіти нашим душам, але величаючи ними Бога в наших церквах і співаючи їх при зустрічах і гостинах, залишимося такими, якими залишали рідну землю, цебто людьми теплих сердець, усміхнених очей, такими, якими нас виховала наша рідна мати чи добра наша рідна українська земля.

Ця благословенна духовість нашої землі і краса природи давали нам вдоволення, заохоту до життя, силу поборювати життєві перешкоди.

Не можемо на добрій для нас чужині купити рідного усміху, повністю відчути святочного настрою наших неділь, наших свят, не можемо в теплі червневі ночі почути спів наших хлопців і дівчат, не можемо почути гри на сопілці наших пастушків, не можемо відтворити багатогранних звичаїв, наших свят, весіль чи празників.

Тож не забуваймо минулого, згадуймо в наших розмовах і наших писаннях про наші звичаї, практикуймо їх в наших родинах, бо пам'ять про нашу рідну землю і її звичаї—це єдиний скарб, з яким ми чи наші батьки приїхали на чужину. Воно духово лучить нас з нашою рідною Україною.

ПІДВОДНІ ЛОДКИ-ЧОВНА

Пилип Голянд, що помер у 1914 р., збудував перший підводний човен, що стільки шкоди вчинив під час двох останніх світових воєн, бо вможливив затоплення численних кораблів. Голянд народився в Ірляндії в 1841 р. Будова першого підводного човна зачалася в 1876 р. в Нюйорку. Цей перший човен коштував 6,000 долярів. Він був довгий на 16 стіп, а в промірі мав 2 стопі. Важив 140 фунтів.

Побожний Йов заявив серед страждань: "Моє сумління ні одним моїм днем не докоряє мені!" (Йов: 27, 6). Чи багато християн може повторити про себе те саме?

Деякі громадяни так страшно скаржаться на марнотравність своїх урядів, що постороньому слухачеві могло б здаватися, що уряд розтрачує й їх гроші.

Яка є роля і доля Ісусової Матері в історії відкуплення? Симеон заповів смутну сторінку її ролі: "Меч прошие твою душу!" (Лк. 2, 35). Чому меч? Що представляє цей меч? Цей меч—це смуток і біль, якого Ісусова Мати зазнавати-ме тоді, як зобачить, що Христос став знаком сперечення між жидами (Лк. 2, 35), як одні повірили і прийняли Його як Месію, а другі зненавиділи і відкинули як обманця і ворога жидівського народу.

Ісус Христос заявив: "Якщо твоє око здорове, то ціла твоя особа матиме світло" (Мт. 6, 22). На думку святих Отців око представляє намір. Ось тому Св. Августин твердить: "Намір надає вартости ділам". Господь отак промовив до пророка Самуїла: "Господь дивиться не так як чоловік. Чоловік дивиться на лице, а Господь на серце" (I Цар. 16, 7). Люди задовольняються зовнішніми ділами. Бог же дивиться на серце, тому діло не подобається Йому, якщо не виконуємо його, щоб подобатися Йому. Ось тому пророк Давид кликав: "Пожертвую Тобі цілопалення з сотих ягнят" (Пс. 65, 15). Діла виконані без доброго наміру подібні до несятих жертов, тому Бог відкидає їх, бо Він не дивиться на ціну жертов, а на любов, з якою приносимо їх. Сальвіян отак пише про цю справу: "Любов, а не ціна чинять наші жертви дорогоцінними в Божих очах". Ось тому люди слушно говорили про Спасителя: "Він все добре робить" (Мр. 7, 37), бо в усіх Своїх ділах Христос намагався подобатися Своєму Небесному Отцеві, як Сам заявив: "Я не пошукую власної волі, а волі Отця, що послав Мене!" (Ів. 5, 30).

Пророк Давид каже: "Я не дивився на лихі речі і зненавидів тих, що чинять беззаконня!" (Пс. 100, 3).

НЕКАТОЛИЦЬКІ ОБСЕРВАТОРИ В РИМІ

Хоч деякі песимісти заповідали, що не багато обсерваторів від некатолицьких Церков повернеться на четверту сесію Собору через те, що Папа на власну руку проголосив Божу Матір "Матір'ю Церкви" і пішов за незначною меншістю проти колосальної більшости, яка домагалася голосувати над соборовою схемою про свободу сумління кожної людини так почитати Бога і визнавати таку релігію, як сумління велить.

На щастя заповідження песимістів не справдилися, бо на четверту сесію Собору прибули представники десятьох різних православних Церков, між якими є представники царгородського Патріярха Атанагораса. На жаль між представниками різних православних Церков нема ніяких представників від жадної української православної Церкви в світі.

Є так само представники різних протестантських Церков світу.

Все те виявляє добру волю наших некатолицьких братів до справи поєднання з католицькою Церквою. Треба б тільки використати цю добру волю, щоб дійсна одність, основана на Божій правді та любові до ближнього, настала між тими всіма, що визнають Христову Євангелію.

Східньонімецький преміер був колись мулярем. Східня Німеччина потребує його, щоб доглядати берлінського муру.

"Небо, пошли росу, і ви, хмари, видайте з себе Праведника!" (Іс. 45, 8). Святі старозавітні праведники довго зітхали за приходом Спасителя. Одні говорили: "Небо, пошли росу, і ви, хмари, видайте з себе Праведника!" (Іс. 45, 8). Інші отак молилися: "Пошли Ягнятко, що володітиме землею" (Іс. 16, 1). Ще інші благали: "Дай нам Свого Спасителя!" (Пс. 84, 8). Сам же пророк Ісая отак кликав: "Абя Ти прорвав небеса і зійшов на землю... Від Твого обличчя гори розтаяли б немов від вогню... і води так само закипіли б мов від вогню..." (Іс. 64, 1-2).

"Господи", кликав Ісая, "як люди зобачать, що Ти з любови до них зійшов на землю, то гори вирівняються цебто люди переможуть всі трудності, що давніше видавалися непереможними, щоб служити Тобі. "Води закиплять" цебто навіть найбільше холодні душі, зобачивши, що Ти стався чоловіком, запаляться любов'ю до Тебе. Так дійсно сталося з численними душами, от хоча б зо Св. Терезою, Св. Пилипом Нерійським і Францішком Ксаверієм, що вже на землі палали цим святим вогнем. Але скільки є таких душ? На жаль, їх дуже мало,

ПІРАМІДА ХЕОПСА

Піраміда фараона Хеопса в Єгипті—це найбільша і найславніша піраміда. Виглядає вона немов шпичастий горбок. Височина піраміди—137 м.. Її фундамент квадратовий. Кожен бік квадрату має около 227 м. Піраміда займає 10 моргів поверхні. Стільки каміння зужито на її будову, що з нього можна б вибудувати такий високий мур як висока людина. Цей мур мав би пів метра ширини, і був-би довгий на 2,500 кл.

Ця піраміда—це гріб фараона Хеопса. Він будував його 30 років. Сто тисяч людей працювало щороку три місяці біля її будови. В часі довгої будови пів мільйона людей стратило своє життя, а сліз, болів і крови ніхто не порахував би. Яка ж користь з неї? Кого злічила, вигодувала або зодягнула вона? Нікого!

Один засмучений чоловік подарував своїй парафіяльній церкві голосник на спомин своєї померлої жінки.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

Christ The King

Man's main purpose in life is to praise God, love his neighbors and work on his own salvation. In all these three instances Christ is our charming Model. He shows us how to serve God, how to love our neighbor and how to save our immortal soul, whose King and Savior He is.

The service of God

God made man to know, to love and to serve Him on earth as the angels are serving Him in heaven. If they refuse to do so, they become guilty of rebellion similar to that which was started by Satan among the angels at the beginning of the world.

God made men as free beings, because He wants to be served by free men and women, not by slaves. God does not like slaves. Being free, man can serve his Maker or despise Him saying with Lucifer: I will not serve! In His infinite wisdom God leaves men free to serve or to deny Him, to choose good or evil, and the choice is always ours. He does not force anyone to serve Him or to go to heaven, although He encourages all men to do so: **Serve the Lord in truth and seek things that please Him**(Tobias:14,10).

The whole teaching of Christ aims at convincing mankind that it does not pay to break the law of God. The example of Judas and of the unfaithful Jews confirms this statement. Men can fight against God and His law, but they cannot destroy them. The law of God is firm, because it is based upon an all-powerful Law-maker.

Michael had a grocery store in the capital city of Western Ukraine. One morning he arrived at the store and found the floor littered with broken chisels, bent screw drivers and pinch bars. The evidence of tools left behind by the thief revealed his ignominious defeat, because despite a thourough battering the safe remained unbroken in its usual place in the store.

Countless men and women are like that burglar. They spend a whole lifetime using every available means, trying to shatter the Law of God and deny His truth. But no man has ever succeeded in destroying God's law. In one way or another the law always breaks him, his family, his business and his soul.

Christ the King exhorts all of us to keep His Father's law and to cooperate with divine truth, never to defy it. By so doing, we will not only have tranquillity in our own heart and soul, but at the same time we will radiate it into the lives of countless fellow men with whom we live or work.

No man can be happy in this world if he does not stay on good terms with his Maker. Christ came to show us the way to this peace. When we read the Gospel-book we are startled by the Master's question: **Do you think that I came to give peace on earth?** They who are not acquainted with the kind of peace our Lord had in mind when saying it, would certainly reply: "Of course, Christ is the Prince of Peace." And yet when we examine the teaching of Christ, it becomes clear that Jesus had no desire for peace at any price or on any terms. It is enough to look at the present world and today's mankind to see that Christ the King brought no peace to the world, not even to the world of His days. He Himself was the center of bitter conflict among His Jewish people which, at the end, cost Him His life. He wished peace, but not on evil terms. Christ the King would never remain silent and do nothing when the law of God was trampled upon by His malicious adversaries. He forcefully reacted when He saw the money changers cheating and lying to the simple people while they plied their ugly lucrative trade, wishing to get rich on those who came to the temple to worship His Father.

Christ taught men that the only way for securing a real lasting peace to our souls was an unshakable faithfulness to the Commandments of God. When a young man came and asked Him what he must do to save his soul and secure his eternal happiness, Christ replied: **If you wish enter into life, keep the Commandments!** (Mt. 19, 18).

The peace which Christ has brought us is a real peace, based upon the friendship with God. It's not a certain tranquillity founded on self-illusion that everything will be all right, if we serve God at least somehow and sometimes.

Christ's teaching must be lived and practiced by the individuals, if they wish to enjoy that peace which Christ secures to His real followers. If our faith is deep and sound, it must necessarily drive us into conflict with the wrong, no matter who does it, our fellow men or ourselves. A lady went to church, heard a sermon and afterward made the following comment to her friends: "I like this missionary. I really enjoyed his sermon. He did not say a thing to upset me," although being remarried after an invalid divorce she had more than a good reason to be upset. Her remark betrayed a wish to be undisturbed by a reminder of what was wrong in her life. She wanted to have "peace of mind" in her own way, but the real peace of mind cannot be bought apart from loyalty to Him Who would not seek peace at the price of integrity or truth or reverence for the law of His Father.

Jesus Christ came into this world to fulfill the will of His Father. Didn't He say to His listeners: **I do not seek My own will, but the will of Him Who sent Me.**

It was the will of His Father that He be born in a poor dirty grotto. Jesus appeared in a grotto instead of a royal palace. His birth was obscure. No one knew of His coming, except a few shepherds and the three Wise Men from the East.

We cannot stop wondering why the King of the universe should be born in a poor grotto. The Gospel-book says that it happened because **there was no room for Him in the inn** (Lk. 2,7). The rich people of Bethlehem, owners of the hotels, had no use for Jesus, because His parents, Mary and Joseph, were poor. It seems, however, that there was another reason behind it. Jesus was born poor, because most of His followers will be poor and despised men.

Yes, there was no room for Christ the King in the inns, because there was no room for God in the owners'

hearts. Thus Christ was rejected by the wealthy and rich when He entered this world. The same story is repeated in our days. The rich people spurn Him, because He is poor and wants men to be poor in spirit while the world admires the proud and the wealthy. St. John says: **He came to what was His own** (the world He made) **and His own people He made received Him not** (Jn. I, II).

The same sad reception is granted to Christ the King in every century. Century after century the great majority of people do not care about Christ or have no time for Him and His teaching. They have no room for His Gospel in their hearts and minds. They treat Christ as if He were just another man that can be done without. And so it was at His birth. It's true that at His birth there were a few extraordinary circumstances. The angels came to adore Him. The poor shepherds paid Him a short visit, and the Wise Men brought Him some gifts. But all these miracles passed and Christ started a long laborious life as if He were just another man.

Ordinary people did not care for Jesus, because what good could they expect of a Child born of poor parents in a poor grotto? But there was also a powerful king of Judea, the atrocious Herod, who was afraid of Him, because he thought that this little Child could deprive him of his crown.

A cruel order was, therefore, issued by the king: All children under the age of two were to be killed by the king's henchmen. Herod hoped to destroy the Chid Jesus, but God laughs at men's machinations. The angel appeared to Joseph and told him to take the Child, His Mother and to flee into Egypt. Thus the Child Jesus was forced by the human malice to leave the land of Palestine and spend some time in Egypt, a pagan and idolatrous country of the Pharaos. Christ did it, because He was obedient to His Father's orders, but **as soon as Herod died, an angel of the Lord appeared in a dream-vision to Joseph in Egypt saying: Rise up, take the Child and go into the land of Israel, for those who sought the life of the Child are dead.**

Christ behaves like an ordinary man. He flees from the danger, because such is His Father's will. He returns from the exile when He is told to do so by the Father.

Christ spends His youthful years in an obscure village of Nazareth. He grows like any other child. He goes to school and plays with other children. On Saturdays He goes to worship His Father in the synagogue with all other inhabitants of Nazareth.

As a young boy He helps His foster-father Joseph in his little carpenter-shop. He works and by working earns His daily bread. When St. Joseph died Jesus took over the job. He was a consciencious and industrious worker. People liked Him for His kindness. His behavior and conversation with His fellow-men were so human that no one even suspected that the Son of Mary was something more than an ordinary man, a good worker and an examplary neighbor. His divinity was so marvelously hidden under His humanity that the people of Nazareth were utterly surprised when they heard that Jesus, the Son of the carpenter Joseph, began preaching and working miracles, "**Where did He get it** (such a wisdom and power)**? Is He not the carpenter, the son of Mary?** (Mark: 6, 2-3).

Sometimes we wonder how did Joseph feel when he gave orders to Jesus to do this or that, and Jesus did it without hesitation, because Joseph was His foster-father. Thus God's Son obeyed His own creature. Jesus, the Son of God, learns the art of being a carpenter from His own creature. He Who made the universe learns how to make a chair or a table from Joseph.

Jesus worked for long years, from

morning till night to earn bread for Himself and His Blessed Mother. Sometimes He must have felt tired and exhausted, but He did not complain. He works like any other carpenter as if making chairs or tables were His main task in life. He waits till His time comes. Jesus had always time. He dedicated three years only to His main mission,that is, to the redemption of mankind. What an example for all of us! We don't have time . . . Five minutes of waiting is a terrible waste of time for us. Everything must go fast, whether in church or elsewhere, or we will get impatient.

Why did He do it? Perhaps Christ wanted to teach us that it is not important what we do, but why we do it? If we fulfill the will of our Heavenly Father, we are on the right track. It does not matter, in the sight of God, whether we work in office, in the kitchen or in the factory. The only thing that really matters is the fulfillment of the will of God which we should try to do day after day, month after month, year after year, as our older Brother Jesus did. What is done for God is always worth-while because it deserves His blessing and secures our eternal happiness whether we work in the factory or are business managers of a big company. Christ pleased His Father as much by working in His humble shop as He did when He raised Lazarus from the dead, because no matter what He did, He did it for His Father.

Doing God's holy will is the only way to secure that peace of mind and heart which no earthly good or pleasure can give us. There is no wealth in this world so worth having and enjoying as the peace of the heart. And anyone can have it, if he tries to fulfill God's will in what is he doing. We may have all sorts of occupations, but that which creates the peace of heart is the greatest and the most important. No one should refuse such valuable possession, because it keeps us useful and happy day and night. And this peace of heart cannot be found in riches and pleasures. It must be sought and found in the heart itself.

The peace of conscience does more to contribute to our strength of character and clear viewpoint than anything else in the world. It helps us to be what God made us and to become what we are capable of becoming as God's children. Thus we can ease our troubles and be happy despite them.

Every human being is important, no matter what he does, if he does it the right way. A candidate lost his election by one vote. He said that his case proves that even insignificant person can make a big difference. It's a concrete answer to the common complaint: "What can a little man like me do?"

No man should despise himself, because He is a little fellow or because his job is inconspicuous. He should not forget that as a distinct person he has been created in God's image and likeness. As such every man and woman has a special mission in life to fulfill which has been given to no one else, and he or she should do it under the supreme leadership and guidance of Christ the King.

Remedy to sex curiosity

How can we cure the modern generation of its frantic curiosity about the sex matters?—Religion, fear of God and the prospect of the future life are the only means to regulate the reading of young folks and repress harmful curiosity in sex matters, eliminating a great many books that seem to be written at the present time for no other purpose than to excite sex feeling, make money, corrupt good customs and paganize the world.

You Are The Church!

M. Schudlo, C.SS.R.

When Our Lord came into this world, He proved that God is our Heavenly Father and that He wants to be treated as such by all men of all times, for He desires that men feel at home in His company as the children do with their earthly father. Christ carried out the mission entrusted to Him by the Father when He became Man, suffered and died for our salvation. The redemption of mankind was completed on the Cross on Good Friday, but it is not automatically applied to every man as soon as he is born. Whose task and obligation is it to apply the fruits of Christ's Passion to men after His ascension to heaven? As a rule God does not do it directly for all men. Ordinarily, He uses men to save other men. Who are these men, the instruments of salvation of their fellow men? The CHURCH! It is clear that such was the will of her divine Founder who has instructed His Apostles when He was leaving this world: "Go into the whole world and preach the Gospel to all men. He that believes and is baptized, will be saved. And he that does not believe will be condemned" (Mark: 16,15-16).

Thus the Church is a divine and human instrument of salvation in the hands of God. Since the task is immense, the Church must grow and become strong in every way, because the field of her saving activity is the whole world, regardless of times, races, cultures and history. The growth of the Church, however, depends both upon God and men. It will not grow strong without us. Had its growth depended on God alone, it would have spread throughout the world long ago. If it did not spread out, the fault is ours, not God's .

Being an official guardian and teacher of God's message, the Church must preserve her divine deposit of faith and morals and explain them to the world. She cannot make concessions to man's whims without betraying her divine Master, although she tries to show how her dogmas harmonize with reason and her ethics with science, for there can be no contradiction between science and revelation, for both come from the same God Who is the supreme Author of both the natural and supernatural world, and therefore cannot contradict Himself. Thus the Church cannot change her real dogmas or ethics, although she can and does sometimes, if not all the time, adapt them as well as her discipline and worship to the needs of the age in which she works in order to make them more understandable and more meaningful for the modern man. This is exactly what the Second Vatican

Council is trying to do in our days. Unfortunately those who see her human side only would like her to change her teaching too, a thing that is impossible, because what is true today will also be true at the end of the world, and therefore cannot be denied by the Church.

The Church is not a stationary organization, as her members are not either. In their thinking Catholics must not reject all that is old, just because it is old, nor become crazy about all that is new, because it is new. There are some people who would like her to change many things, hoping that in this way the Church would recover her place in the world of today and win back the lost masses for Christ. This is impossible, for the Church, being the witness of Christ, cannot compromise the teaching of her divine Master in order to please those who would like to dilute it. St. Paul says: "We shall no longer be children tossed to and fro and carried about every wind of doctrine which wicked men devise with the ingenuity and cleverness that error suggests. Rather by professing the truth, let us grow in every respect in love and bring about union with Christ Who is the Head" (Eph. 4, 14-15).

The Church has her divine conscience, and therefore must say to error "No", no matter how powerful the pressure of the world may be to force her to yield. Being divine, the Church is not of the "world". But at the same time she is in the world, because her members are the citizens of the world in which they must work for their daily bread and the salvation of their immortal souls.

What does it, then, mean that the Church is trying to 'modernize herself'? It does not certainly mean that it is endeavoring to change her doctrine which she has received in custody from her divine Founder. But the doctrine is one thing and the passing forms in which it is preserved and expressed at a certain age is another. What has been defined as a dogma cannot be changed. But at the same time the revelation must not be indentified with theological systems and schools.

The schools and systems can change, but the doctrine remains the same. St. Thomas did not change the doctrine of the Gospel when he broke with Platonic Augustinianism and adopted Aristotelianism despite the opposition of some among his contemporary fellow men. The Church, being a living organism, must progress. There must be progress, but not alteration of the faith which cannot be changed without sacrilege and suicide. There is a real difference between progress and change alteration. A progress is a further development of the same thing while alteration is a transformation into something altogether different. The Church must develop her teaching with the ages in which she works, but it must be done in accordance with the revealed truth, that is, within the same doctrinal content.

We must not be afraid of legitimate changes, because such a fear hampers the march of the Church and delays her penetration of the world which is her field of activity. After all, such a fear is not a Christian virtue. The Church is not scared of the new modern trends, for they too may be the work of the Holy Spirit who lives and is active in the individual souls, be they theologians or simple laymen. St. Paul says: "Do not extinguish the Spirit. Do not despise the utterances He inspires. Yet test them all. Hold on to that which is good, and have nothing to do with any kind of evil" (I Thess. 5, 19-22).

Some pessimistic followers of Christ insist that the world is not good, for Our Lord refused to pray for it: "I do not pray for the world" (John:17, 9). To them the world is the domain

of Satan, the kingdom of sin, corruption and of the enmity to God. If the world is really bad, what attitude must the Church take, for she cannot remain neutral. Some want her to flee, while the others would like her to fight the world by starting a crusade against the adversaries of Christ as one political party fights the other during the elections. They forgot that the Church of Christ is not a party and Christians are not partisans. The Church will not win the world by opposing its followers as one party opposes the other. Such ways had been tried in the past, and failed, for instance, the fourth ill-famed crusade against the Greeks... or other religious wars ...of the 16th century ... Of course, the Church must refute errors and calumnies hurled at her, but she may not use violence to enforce her teaching upon those who do not want it.

On the other hand, there are also some pessimistic Christians who say that the Church should not care about this passing world, for it matters little as she regards the eternal life for which men have been created by God. God will see that the Church lasts till the end of the world, so why worry? After all, the world and Christianity are two different systems which cannot be reconciled. They would leave the world alone and permit it to go to its own destruction, while they would concentrate on their 'love to God' and be fully satisfied with their own private piety and sterile tactics for their apostolate, while the world is taking a Godless shape and unites its followers against Him. Every true Christian must condemn such doom prophets, for we are bound to make our present day Church into the spiritual center of the modern world in order to help our Savior to become its King and Master through a Christian transfiguration of life. Thus we must spare no effort to create a Christian society in which the Kingdom of God will be respected and sought above everything else: earthly welfare, politics and progress which have no value when God is left out of them: "Make His Kingdom your concern. Then you will have these other things thrown in for good measure!" Our Lord told his followers (Lk. 12, 31). St. Paul stresses that such a kingdom is our main concern in life: "The Kingdom of God does not consist in food and drink, but in holiness and peace and joy in the Holy Spirit" (Rom. 14, 17).

If we wish to win the world back for Christ and the Church, we must become real, holy and courageous champions of the Lord. The Church is now at its turning point. She can lose everything or win everything back for Christ, according to the spirituality she will offer to the world which at present is greatly estranged from God. But the Church cannot offer the world such a magnetic spirituality, if her members are not spiritual according to the teaching of the Gospel. Hence it is the sacred duty of every Christian to become a worthy child of God: "Be perfect as your Heavenly Father is perfect" (Mt. 5, 48) that the world may see what the Gospel teaching can do for it and its followers, if they accept it wholeheartedly and apply it thoroughly to their personal, family, civic and international life. Yes, you, everyone that claims to profess Christ as his or her Master, are the Church and therefore you are bound to show the world that it is good to belong to it. You can do it when you take the teaching of Christ seriously and apply it thoroughly to your life and work: "You are the light of the world" (Mt. 5, 14).

There are people who like modern "music" and there are also people who hate it. To be fair to the producers of such music we must say that at least no one can tell the difference when the record wears out.

Should Women Be Priests?

by Daniel Lowery

Question: Could you please tell me why girls cannot become priests? Women were deacons in the early Church and today, with the shortage of priests, having women priests would be the answer. The only reasons I have heard against women priests are that Christ was a man and that all the apostles were men. Although Christ was a man, He represented the entire human race, not just men. The apostles were men, true; but at that time women were considered no good and put on a par with slaves.

It seems as if the Church is neglecting souls. In many mission churches there are no full-time priests and three or four nuns run the mission. What if someone were dying and had to make a good confession? What if some one wanted to receive Christ in the Holy Eucharist? No priests. Surely if women could be priests, one of the nuns could help the dying person. How many times does this happen every day, week, year?

Solution: Like most Catholics I have always taken for granted that women could never be ordained. In true masculine fashion, I wasn't even aware that there was a problem. When I studied theology this question was treated very quickly. A few absolute propositions were laid down, and that was that.

Lately, however, I have found myself studying the problem more closely. With their usual resourcefulness, women themselves (like the above correspondent) have been asking serious questions. Just a few months ago, newspapers around the world reported that a group of women (St. Joan's International Alliance) submitted a long petition to the papal commission for revising canon law. These women requested equality before the law; specifically, they asked that women be permitted to serve at the altar, be allowed to preach wherever this privilege is granted to laymen, be admitted to the sacred diaconate and eventually to the priesthood.

Vatican II has touched on the role of women in the modern Church. That women were allowed into the council hall for the third session certainly indicates a new spirit in the Church. Whether or not "the ordination of women" will receive fuller discussion in the final session is not known at this time. In the light of recent papal teaching on the role of women in the modern world, it seems appropriate to suggest another look at the role of women in the modern Church.

The modest purpose of this article is to throw a little light on the "state of the question." I will present, therefore, 1) a brief explanation of the traditional teaching of the Church; 2) some recent objections to this teaching; 3) a few tentive suggestions which may or may not be practical.

I. The Traditional Teaching of the Church

The code of canon law states:

"Only a person of the male sex who has been baptized can validly receive the sacrament of orders." Commentaries usually give a short explanation, such as: "The constant position of the Church from earliest days as well as the unanimous teaching of the fathers and doctors of the Church have excluded women from the reception of orders."

The question that naturally comes to a Catholic's mind is this: "Is this law of the code an ecclesiastical precept, like the law of abstinence on Friday, or is it a statement of divine law, the law of God Himself?" If it is a law of the Church, it could be changed. The law of God, of course, cannot be changed.

Having searched a number of theology books I can safely say that the great majority of theologians, past and present, answer very definitely: this is a matter of divine law. Father Joseph A. Wahl, in his doctoral dissertation, the Exclusion of Women from Holy Orders, writes: "The statement of the code is not merely an ecclesiastical exclusion of women from sacred ordination. The words of the canon, when viewed in the light of the tradition and practice of the Church... shows the exclusion to be of divine law."

On what do theologians base this conclusion? What proofs do they offer? Briefly, there are four steps involved. Theologians examine: 1) The magisterium of the Church; 2) Sacred Scripture; 3) Tradition; 4) Theological reasoning.

A few words about each of these categories.

1) What does the Church teach? There has never been an explicit and direct doctrinal definition by the universal teaching authority of the Church. However, as Father Wahl says: "The mind of the Church has often been indirectly expressed both by its own constant practice of excluding women from holy orders, and by its codemnation of errors and abuses which involved some participation of women in the ministry."

2) What is the Scriptural basis? Theologians usually give a twofold approach here: a) the actions of Christ, and b) the teaching of St. Paul. In regard to the first, Father Wahl says: "Christ gave the power to change bread and wine into His body and blood, the power to forgive sins, and the commission to teach and baptize throughout the world. In none of these bestowals of priestly power were women included. Thus Christ, by His choice of men alone for the high office of the priesthood, has shown that it is by divine law that the priesthood is restricted to men."

Two texts from St. Paul are always featured. The first: "As in all the congregations of the saints, women are to keep silent at the services. They have been given no commission to speak, but they should keep their place, as the law directs. If they wish to inform themselves, they may ask their husbands at home, since it is not proper for a woman to speak at the service" (I Cor. 14:34-35). The second text: "Woman is to be a silent and perfectly submissive pupil. I do not allow a woman to teach or to excercise authority over men; rather she is to keep quiet" (I Tim. 2:11-12).

From earliest times fathers of the Church, doctors of the Church, and Scripture scholars have commented on these texts relating them to other texts of sacred Scripture and interpreting them. There is general agreement that the exclusion of women from the priesthood is not the inspired meaning of these texts. This meaning can only be "deduced" from the texts. In the words of Father Wahl: "It can be said, from the words of St. Paul and his commentators examined in the light of sound

reason and supported by the constant tradition and practice of the Church, that a woman is excluded from the priesthood."

3) What does tradition say? The point here is that many of the teachings of the Catholic Church which are not contained explicitly in sacred Scripture have been handed down by the Church through tradition. After examining many texts from ancient Christian writers, Father Wahl concludes: "Tradition supplies both explicit and implicit arguments for the exclusion of women from the priesthood. . . Thus, it can be safely stated that the sources of revelation (Scripture and tradition) examined in the light of reason and interpreted by the magisterium of the Church show that woman is excluded from orders."

4) What are the "theological reasons?" Through the centuries some of the great lights of theology have commented on the practice of excluding women from orders. Chief among theologians is, of course, St. Thomas. In fact, most theologians seem simply to copy what St. Thomas said on this question. The basic reason why theologians have considered women to be incapable of orders is that she is subordinated to man. St. Thomas says: "Even though a woman were made the object of all that is done in the conferring of orders, she would not receive orders, for since a sacrement is a sign, not only the thing but the signification of the thing required in all sacramental actions. Thus . . . in extreme unction it is necessary to have a sick man, in order to signify the need of healing. Accordingly, since it is not possible in the female sex to signify eminence of degree, for a woman is in the state of subjection, it follows that she cannot receive the sacrement of orders."

The point of this argument, as stated again and again by theologians, is that ordination puts one in a state of preeminence over those not ordained. Since woman is "in the state of subjection," she cannot be placed over man. By God's institution, goes the argument, woman is subject to man; she is his helpmate, not his superior. (Please, girls, don't hit me with violent letters! I am only telling you what the theologians have said!)

In brief, then, this is the usual treatment of the question in theology books. Today, some people are objecting to this treatment. What are they saying?

II. Some Recent Objections

In general, most recent writers are willing to admit that the exclusion of women from the priesthood has, indeed, been the practice of the Church from earliest times. However, they are not convinced that this practice is necessarily connected with divine law.

In the first place, say some modern theologians, it is not true to say that women were always excluded from holy orders. Holy orders is one sacrament which includes three grades ——— diaconate, priesthood, episcopacy. In apostolic times, say these theologians, women were deaconesses in the Church. And this practice continued until the 10th century. They received everything necessary for the sacrament, including the imposition of hands by the bishop and the invocation of the Holy Spirit. There was no essential distinction, they say, between deacons and deaconesses. Women did, in fact, receive the sacrament of holy orders. For the diaconate is part of the sacrament.

To be sure, most theologians deny that the deaconesses were truly ordained. "The deaconess," says Father Wahl, "was not the female counterpart to the deacon." But this is a point of disagreement which demands, at very least, fuller consideration.

Regarding the Scripture texts mentioned above, some recent theologains maintain that they are being used out of context and that they were never intended to state abstract, unchangeable principles. Mary Daly, who holds a doctorate in theology, argues thus:

"When St. Paul told women to be silent in the churches, he was speaking in a normal manner for a Jew of his times. Within the Jewish community women were isolated from public life, and they took a minor part in divine service. It is hardly surprising that St. Paul reflected these cultural patterns. It is not surprising, but normal, that Christ himself, who came in a historical setting, as a Jew, who dressed, spoke and behaved as a Jew of His own time, chose only men as His disciples, while giving as much place to women as social conditions would allow." Other theologians. (including male ones) agree with Dr. Daly. It is useless, they say, to argue that Christ came as a man; therefore, only men should be priests. For Christ came as a Jew, too. Should only Jews be priests?

Nor is it logical to argue that since only twelve apostles were present at the Last Supper, Christ clearly showed that He was excluding women from holy orders. The truth is that women, in those times and in that culture, did not take part in any meal to which guests were invited. This was a Jewish custom, a cultural tradition. It does not prove anything about Christ's intention to exclude women from the priesthood.

As for the "theological reasons" indicated above, these modern writers contend that St. Thomas and other theologians had a false understanding of women because they had a false understanding of the very process of generation. Aristotle decided that the man was the only active principle in generation. Man would "naturally" tend to generate another man. The woman was considered entirely passive in generation. She had only to provide the matter. If a female was born, this resulted from a "mistake" in the process. There was some defect in the male semen or in the matter provided by the woman. Perhaps it was even due "to a damp south wind." Woman was, therefore, a "misbegotten-man." Hence, women were inferior and essentially subordinated to men.

St. Thomas accepted this "scientific" theory. We can't blame him. Full information on the process of generation was lacking to him. But we know better. Therefore, argues Dr. Daly, "it would seem in accord with the true spirit of St. Thomas himself to recognize that his theological and philosophical conclusions concerning women are to a large extent built upon false biological suppositions——for example, the idea that woman is purely passive principle in generation, which helped to justify her exclusion from holy orders."

On balance, the main argument of these modern writers seems to be this: times have changed, customs have changed, knowledge has deepened. The recent popes have spoken of the essential equality of women with men, of the rights of women, and of the obligation of women (when consistent with their obligations as wife and mother) to take places of leadership in public life. Why should women of today, deeply imbued with the love of Christ and possessing all of the necessary capabilities, be barred from the priesthood?

III. Some Tentative Suggestions

I do not know whether the teaching Church will ever give further consideration to the ordination of women. It seems, even now, to be a closed question among most of the Council Fathers. Yet there are other practical

steps that might be taken to give women a fuller participation in the official worship of the Church.

In the first place, why shouldn't girls and women be allowed to serve Mass? When saying Mass in a convent, I have often been struck by this thought:

Here are women consecrated to God; yet they are forbidden to enter the sanctuary. While fumbling for cruets and fiddling with incense, I have secretly hoped the law would someday be changed.

Moreover, it is considered better to say Mass without a server than to allow a good Christian woman to serve. Where is the logic in this thinking?

(Having women servers would, no doubt, cause practical difficulties. For example, what self-respecting sixth grade boy would want to serve with a girl? But there would be far-reaching practical advantages, too. Think of the new life that would be given to the tired old cassock and surplice industry. For what self-respecting young girl will be satisfied with one drab black cassock —— the same every day of the year?)

Secondly, I propose that women be allowed, in certain circumstances, to distribute Holy Communion. I am thinking of the foreign missions. Nuns and lay missionaries have had to go for days without the bread of life simply because there was no priest to distribute Holy Comunion. Does this make sense? Surely, there was a time in the Church when unordained men and women were allowed to touch the Holy Eucharist. It would seem to me perfectly logical in view of our modern teaching on frequent Holy Communion, to restore this custom —— at least in certain places.

In the event that any Council Father is reading this, may I respectfully request a positive plug for these two practical points?

(The Liguorian)

POKROV OF THE BL. V. MARY

This beautiful title of Our Lady, is dear to the hearts of all lovers of the Blessed Virgin Mary. Its presence there shows that for many centuries the faithful have felt confident that Mary had power to help them in their needs

It should be obvious from this that the Church officially sanction the instinct of the faithful to call upon Mary for the favor of good health. She has power to help us in all our wants, the Church feels, and one of the times she can help us is when we suffer the "wretchedness," the "faint-heartedness," "the sadness" that can accompany illness, especially when this is of long duration.

By all means, then, we should call upon Our Mother of Perpetual Help when afflicted in this way. But, as has been frequently pointed out, this must always be done with the understanding that Mary knows what is best for our future welfare, here and in eternity. With her far-seeing material vision, she understands clearly when illness is necessary for a person to merit his eternal salvation. At Fatima she said to the children who asked her to cure their sick friends: "Some I will cure, others not." Can anyone doubt that in either case her maternal love was manifesting itself?

In the spirit those who are ill should pray: 'O Mary, Health of the Sick, restore my health if it be God's will, but in any case give me strength and courage to fulfill God's will in all things.' —Louis G. Miller, C.SS.R.

Some people like square meals, forgetting that the trouble with such meals is that they make them round.

THE ROSARY

by Pope John XXIII

GLORIOUS MYSTERIES

1. The Resurrection of Our Lord

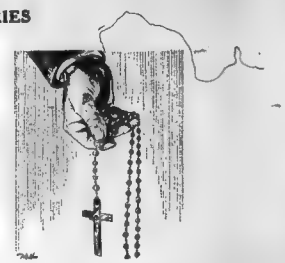

It is the mystery of death dominated and overcome; from death to the splendors of victory and of glory. It marks the greatest triumph of Christ. And at the same time it contains assurance of the triumph of the Holy Catholic Church over the adversities and persecutions of past history and those of the future.

"Christ triumphs, reigns, rules." It is well to remember that the first apparition of the Risen Christ was to the pious women who were close to His life and His sufferings even to Calvary.

In these splendors the gaze of the faith contemplates united to the Risen Jesus, the most dear souls, those with whom we have enjoyed the closeness and with whom we have shared the pains.

It is not for naught that the oriental liturgy concludes the funeral rite with an Alleluia for all the dead. For them we invoke the light of the eternal tabernacle, while the mind thinks also of the resurrection which awaits our mortal remains: "And I expect the resurrection of the dead." Wait and hope in the very sweet promise, the sure pledge of which is given to us by the resurrection of Jesus.

2. The Ascension of Jesus into Heaven.

In this picture we contemplate the consummation of the promises of Jesus. It is His answer to our longing for heaven. The final return to the Father, from whom He came into the world, is a certainty for all of us, to whom He promised a place on high: "I go to prepare a place for you" (John 14, 2).

This mystery is offered to us above all as a light and guide for souls in preparation for the vocation of each person. It contains the spiritual movement which leads to sanctification, the desire for constant ascensions which prepare the soul for the "mature measure of the fullness of Christ" (Eph. 4, 13).

The teaching of this decade is an exhortation not to allow ourselves to be held back by that which weighs us down but to abandon ourselves to the Lord who bears us on high.

3. The Descent of the Holy Ghost

The Apostles gathered together around Mary in the Cenacle to receive the last gift of Christ, His Spirit, the Comforter and Advocate. With the descent and diffusion of the Holy Ghost, the heirs of Christ, still filled with fear and anxiety, receive the seal of catholicity, which spreads beyond all boundaries. The Holy Ghost continues (to pour forth) effusions on His Church every day; the centuries and the nations belong to Him. His triumphs are

not always evident from without, but they are in fact rich in surprise and wonder.

The special intention embraces the beginning and preparation of the Ecumenical Council, which is entrusted to the workings of heavenly grace, and which intends to be in the world "like a new Pentecost" (Prayer for the Ecumenical Council: cf. A.A.S. LI (1959) p. 832). May the Paraclete pour upon it the fullness of His gifts.

4. The Most Blessed Mary Assumed into Heaven

The sweet image of Mary shines and radiates in supreme exaltation. How beautiful is the sleep of Mary, as seen by the Christians of the East: She lies in the peaceful sleep of death with Jesus at her side, and He holds the soul of the Virgin close to His breast like a child, to indicate the miracle of immediate resurrection and glorification.

It is a reason for comfort and confidence in the days of sorrow for those privileged souls——and we can all be privileged souls—— whom God prepares in silence for the highest triumphs.

The mystery of the Assumption keeps us familiar with the thought of our death, in the light of peaceful abandoment in the Lord, Whom we like to hope will be close to us at the time of our agony to gather our immortal soul into His hands.

5. The Coronation of Mary above All the Choirs of Angels and Saints.

Behold the synthesis of the whole Rosary, which closes the great vision, opened by the herald angel. A single flux of life runs through the individual mysteries and reminds us of the eternal plan of God for our salvation: the beginning hidden, the conclusion in the splendor of Heaven.

The meditation applies to ourselves to our vocation to become associated one day with the angels and the saints, the mysterious and comforting reality which sanctifying grace already anticipates in this life .

Oh! What joy! Oh! What glory! We are "citizens with the saints and members of God's household, built upon the foundation of the apostles and prophets, with Christ Jesus Himself as the chief corner stone" (Eph. 2, 19-20).

The intention prays for final perseverance and for peace on earth which opens the gates of blessed eternity.

CHARMING AUTUMN

The season of Autumn is passing by.
O how I shall miss Autumn
When Winter comes to us again
With its wind and with its rain.
Sun-kissed dew on the Autumn grass
Shines like jewels as the hours do pass.
A carpet of leaves on the Valley floor
Made up of browns, reds, yellows and more,
Show us the colors of Autumn.
In school we learn about these things,
And of birds that glide on feathered wings,
Glide and swoop through the fading light
Before they settle down for the night.

Original verse by Maria Gordon, of 8 Pelsart St. Red Hill, A.C.I.

My Stay In Kiev

M. Schudlo, C.SS.R.

Kiev, the beautiful capital of Ukraine, is one of the nicest cities of Europe and of the world. I was told that it looks like a big garden during summer. Unfortunately I was there in December 1964. The skies were mostly cloudy and the weather rainy. People often asked me: "Why did you come at this time? You should have come during the summer months. It is so nice here in summer. If you come again, please come during the summer months!"

Such was the original plan to go to the U.S.S.R. in summer, but because of the missions in Australia which have been shortened, I had no choice but to go at the time I went. Now I realize that it was better. While visiting Lviv I met my father whom I did not see since August 1939. Had I gone to Lviv in May or June of 1965, I would never had seen my father in this life, for he passed away on March, 16th 1965 at the age of 78. So the good Lord arranges everything for our best.

When I arrived in Moscow on Nov. 27, 1964, I felt queer for a few days. I guess every newcomer to that country must feel the same. I have read so many bad things or heard of from the people, that the apprehension was the natural feeling I had at first. But in Kiev I felt different. I was already used to the people and to the country. Things were not as bad as I had imagined.

It was December 2, 1964. After breakfast in the restaurant of Dnipro-hotel I went downstairs to the first floor to buy some postcards. I wished to send greetings to my friends and acquaintances in the U. S. A., Canada, Australia, etc.

Kiev has many artistic churches, because it was the cradle of Christianity for the whole of Eastern Europe. I thought that the postcards with the pictures of these historical churches would be available in the Ukrainian capital, but they were not. Apparently, the Communist regime does not want to make such postcards. I went to other stores in town, but did not find them there either. No such cards are available. You can't buy slides either, because there are none.

I bought a few dozens of Taras Shevchenko's postcards and a newspaper. Taras Shevchenko is the greatest poet of Ukraine. There were plenty of newspapers in the hotel. These newspapers are in Ukrainian and Russian. But they are not like ours. They have four pages, with a few international news, usually fitted into the Communist pattern. Not much to read for an American tourist. But there is a good point in them too. No pornography is published in the U.S.S.R., because such material is strictly forbidden to import or to print. And so is religious material, such as Bibles, prayerbooks, Church newspapers, etc.

Someone asked me how would I compare the standard of living of the Communist East to that of the West. I told them the following joke which I had heard in Australia. Three men, an American, an Englishman and a Soviet met somewhere in the neutral zone. The Soviet asked the American:

How much do you make a month?

The American: $400.00.

The Soviet: How much does it cost you to live in America?

The American: $200.00.

The Soviet: What do you do with the rest of the money?

The American: Well, a little here, a little there, and it goes.

The Soviet turned to the Englishman with the same question: How much do you make?

Englishman: One hundreds pounds.
Soviet: How much does it cost you to live in England?

Englishman: Fifty pounds.

Soviet: What do you do with the rest of the money?

Englishman: A little here, a little there, and it goes.

Now the American turned to the Soviet and said: And how much do you make in the Soviet Union?

The Soviet: 100 rubbles.

American: How much does it cost you to live in the U.S.S.R.?

The Soviet: 200 rubbles.

American: And where do you get the other 100 rubbles?

The Soviet: A little here, a little there, and it comes.

My listeners laughed at the joke, because they understood its meaning.

I went to see the boulevard of Taras Shevchenko. It must be beautiful in the summer if it is so nice in the winter. The street is very wide with trees on both sides of it.

Then we went to the statue of Taras Shevchenko. It is a big statue. There is a flowerbed before it. While admiring the statue, I noticed a group of children. They came from a school to see the statue. I took a picture with them.

Not far from the statue of Shevchenko my guide showed me a small canon and said: "From this canon the first shot was fired by the workers (that is, Communists) the bandits of Petliura!"

"Why do you call them bandits? Are all those who oppose communism bandits? Well, you say so, because you were taught that way!"

Simon Petliura was one of the national Ukrainian leaders that fought for an independent Ukraine after the first World War.

As in Moscow, so in Kiev I was asked who killed President Kennedy? They were sorry for him, because he worked for peace. When I told them that Oswald killed him, they were very skeptical. They had also a good word for the late Pope John XXIII.

The museum of Shevchenko is really impressive. Much of the cultural production of the Ukrainian poet has been collected in it. These documents were preserved in private homes during the tsarist regime when Ukrainian language and culture were persecuted by the Russian tsars.

Impressive is also the historical museum of Ukraine. The museum has nine departments, full of documents, depicting the history of Ukraine since its beginning to this day.

Visit to the Ukrainian Scientific Academy

This Academy is the highest scientific institution in Ukraine, with many departments. It publishes numerous scientific books, vocabularies, etc.

I went to see the literary department of the Academy.

I did not expect the whole presidium to come to meet me, an American priest and journalist. Nine of them came, the whole presidium of the literary department, all except the president himself.

They knew I was a Ukrainian Catholic priest, member of the Church liquidated in Western Ukraine by Stalin in 1946. And they were nice and cordial. The ensuing discussion was frank.

We touched upon such problems as the wages in the U.S.S.R., the atheism, the evolution, the existence of God, the Ukrainian language in the Ukraine and abroad, etc. They were surprised when I told them that I favored the theory of evolution and quoted in support some great Catholic authors, such as Pierre Teilhard de Chardin. They were even more surprised when I told them that I had two articles on evolution in the Redeemer's Voice. They asked me to send them the issues in which these articles were published, which I did when I was in Yorkton in February 1965.

When I was leaving them after a discussion of an hour and a half, one of them gave me the medal of Taras Shevchenko and pinned it on my coat: "This you can wear in the U.S.A." he said. And I do till this very day.

The question of the Ukrainian language

Every Ukrainian visitor from abroad who goes to Ukraine is impressed by the fact that one hardly hears the Ukrainian language on the streets of Kiev, the capital of Ukraine. Everyone, except for the villagers who came to the city, speaks Russian. This is a sheer anomaly. How would a Russian feel, if he came from abroad to Moscow, the capital of the Russian Republic, if every one on the streets of Moscow spoke Ukrainian?

I asked my Academy hosts for the explanation. They tried to explain this strange phenomenon, but I was not convinced. The Russification of Ukraine is a sad reality that the Ukrainian government of Kiev must combat, if it wants to be a real and effective government of Ukraine, and not just a pupet of Moscow, as the Ukrainian nationalists call it.

It is strange that the Ukrainian language is despised by those who live and work in Ukraine. How would an Englishman feel, if the English language were despised in England? We are sure that the English government would not tolerate such anomaly.

Ukraine is one of the Republics that form the USSR, which some Western statesmen and journalists wrongly call Russia, although Russia is just a part of the Union as Ukraine is. There are some fifteen Republics in the USSR.

Constitutionally every Republic of the union is independent. Unfortunately so often it is hard to see where this independence lies, since practically all major decisions concerning Ukraine are made in Moscow. The Ukrainian government would do well, if it showed by its actions that it is really independent, although cooperating with the Russian government in those affairs that concern the welfare of the whole Union.

GOD BLESS YOU

Three words—but oh, how much they hold
Of loving thought, of earnest prayer;
Their value never can be told,
This triduum of words most fair:
God bless you!

GOD! Master of the earth and sky,
Omnipotent and All-wise One,
Who guards us with a Father's Eye,
Who guides the stars and rules the sun:
God bless you!

BLESS! Love, caress, comfort your heart;
Sustain you in life's devious way;
His benedictions sweet impart
Upon your path from day to day:
God bless you!

YOU! Whom I fain would bless, my friend.
But lack the power. 'Tis God alone
Can every gift and blessing send.
I beg before His Great White Throne:
God bless you!

Countless men are glad their wives help them to solve problems, but they forget that quite often such problems would not exist, if they did not have wives.

Sundays Of October

Rev. Basil Tremba

17th SUNDAY AFTER PENTECOST

"Let us cleanse ourselves from every defilement of flesh and spirit, achieving sanctification in the fear of the Lord "(2 Cor. 7, 1).

* * *

So says St. Paul. But why should we do it? To this question St. Paul replies: "You are the temples of the living God, as God says: "I shall live and walk among them, and be their God, and they shall be My people. And I will be your Father and you shall be sons and daughters to Me," says the Lord Almighty.

By baptism we do become adopted children of God. St. Paul says that we also become temples of the Holy Spirit. But when we had committed our first mortal sin, we forced God to leave us. By the above words St. Paul encourages us to cleanse ourselves. How is this done?

For this purpose Christ instituted the Sacrament of Penance or Confession. By making a good confession, we cleanse our soul; sins are forgiven, the Holy Spirit comes back to us, and with Him, comes the Father, and God the Son, the whole Blessed Trinity.

What else do we get from Confession?

1) By frequent confession we get to know ourselves better, to know our weaknesses, and how much help we need from God;

2) Christian humility goes deeper into our soul;

3) It overcomes the spiritual sloth or laziness;

4) It cleanses our conscience;

5) It strengthens our weak will to resist evil and to do more good;

6) We get inner peace and quiet contentment, happiness, joy in our heart.

* * *

18th SUNDAY AFTER PENTECOST

"But at your word I will let down the net" (Luke 5, 9).

* * *

Here is a very good example what faith is. St. Peter was a fisherman. He knew his trade and his work. He knew when it is best to lower his nets to make a better catch, He was working all night but did not catch anything.

Let us suppose he had stubbornly persisted in his experience, saying that he knew better. Suppose he had refused to comply with the request of Christ to lower the nets. What would have happened? Evidently there would be no miraculous catch of fish. These men would not have seen this big miracle. Peter would not have become an Apostle. But look what happens when Peter puts his experience and conviction aside, and does what Christ tells him to do. Oh, what a great catch of fish they made! The two boats were almost sinking from the numerous fishes. Their nets were breaking". Such amazement has overcome both him and his crew at the catch of fish they have made. God works in mysterious ways. We do not know the ways of God.

So it is with us. We have a little experience about a few things. But we should find out what God says about such things. We should listen to what God has revealed to us. We should believe it. That is faith. We believe, because He teaches so, because God said so. That is faith. For such faith God will reward us. God is asking us to work for Him, by faith.

When we work for an employer, we believe that he will pay us, and we do just as he tells us and what he tells us.

To believe is to assent to the truth on the word of another, even though it is not understood. To believe a mystery that cannot be known to us only because God has revealed it is to assent to it on divine faith. We believe men in human affairs; we should not find it difficult to believe God, even in matters we cannot understand, since God can neither deceive nor be deceived.

To make a supernatural act of faith, one must have the help of grace. This grace enables one to have sufficient enlightment and good will to accept God's word for what He has revealed.

Without faith it is impossible to be saved.

"Blessed are they who have not seen, and yet have believed" (John 20 29).

"Faith is the substance of things to be hoped for the evidence of things that are not seen" (Hebrews 11, 1).

Faith must be: 1) FIRM. To be doubtful deliberately about matters of faith is equivalent to denying God's authority; 2) COMPLETE. Our faith must include all the truths God has revealed.

* * *

19th SUNDAY AFTER PENTECOST

"Be merciful as your Father is merciful" (Luke: 6, 36).

* * *

This is the dominant idea of the New Testament. Among the ancient Jews it was "tooth for tooth, and eye for an eye." Christ made the change. He is giving His Father and our Father as an example. Christ is telling us to be merciful as Our Heavenly Father in Heaven is merciful. As our Heavenly Father is doing good to evil people, so we should do likewise. God the Father lets the sun shine on all the people, good and bad. He lets the rain come down on all, so that the ground would produce food to feed all the people. God the Father is patient, giving time to the sinners to change their evil ways and to earn a reward.

"And even as you wish men to do you, so you do to them." Now here is the norm. Since we wish all the people to treat us well, and we expect good from all around us, that is the way we are bound to do to all. Sinners love those who love them, but from the followers of Christ more is expected. We are obliged to love even our enemies, not hoping for a return. For this Christ is promising us a reward. And by loving our enemies we shall be children of the Most High.

Charity is the virtue by which we love God above all things for His own sake, and our neighbor as ourselves for the love of God.

a) Charity is called the queen of the virtues, because it unites man to God perfectly and most permanently in the bonds of love; b) Charity is divine friendship, uniting man to God and man to fellow-man in the hands of mutual affection. As we love those who are trully our friends for their own sake and not because of any advantage to us, so through charity, we love God for His own sake and our neighbor because of God; c) Our neighbor includes all living human beings, even our enemies, the souls in purgatory, the blessed in heaven, and the angels; d) We should frequently make acts of perfect love and open our hearts to God as friend to friend in intimate conversation; e) To love God above all things we must be willing to renounce all created things rather than offend God by a mortal sin. Love is essentially a matter of the will, not of the feelings; f) We return God's friendly love by making acts of perfect love, by promoting in ourselves and in others an appreciation of His infinite goodness, and by striving to

live constantly for Him. Faith and hope will cease, once we have attained heaven; but charity remains even in heaven where we will love God Whom we shall possess. Listen to what St. Paul says:

If I should speak with the tongues of angels, but do not have charity, I have become as sounding brass or a tinckling cymbal. And if I have prophecy and know all the mysteries and all knowledge, and if I have all faith so as to move mountains, yet do not have charity, I am nothing. And if I distribute all my goods to feed the poor, and if I deliver my body to be burned, yet do not have charity, it profits me nothing. Charity is patient, is kind; charity does not envy, is not pretentious, is not puffed up, is not ambitious, is not self-seeking, is not provoked; thinks no evil, does not rejoice over wickedness, but rejoices with the truth; bears with all things, believes all things, hopes all things, endures all things (I Cor 13, 1-7).

20th SUNDAY AFTER PENTECOST

"The Lord, seeing her, had compassion on her" (Luke 7, 13).

* * *

In the Ukrainian Rite we have a special service to Jesus Christ and to the Blessed Virgin Mary. We call this service "Moleben".

In the moleben to Jesus Christ there are two phrases that we will consider to-day. One phrase is: "Luby neizrechenna", meaning that Christ is an ineffable, or inexpressable Love. All words would fail us, if we should start writing or saying how much Christ loves us.

The other phrase is: "Ot Serdtsa vsiu blahodat istochywyi." It means that Christ has poured all His graces and love out of His Heart on us. Also in the daily Liturgy we call Christ: "Chelovikolubets-Lover of Mankind."

This same idea is in today's Gospel and it is expressed by the words: "The Lord, seeing her, had compassion on her." Consider these details. She was a widow. The body of her son was being carried out to the cemetary. Here is a woman whose family circle had twice been broken by death, first her husband, and now her only son, leaving her with a loneliness twice lonely and therefore doubly hard to bear.

No one is asking Christ for a favour. Christ knows that she is a widow and that she needs help. So He performs a miracle. He recalls the soul of her son, and gives this widow a healthy young man. So great is the love of Christ.

Let us now consider what St. John says of love. "Beloved, let us love one another, for love is from God. And everyone who loves is born of God, and knows God. He who does not love, does not know God, for God is love. As God has loved us, so we ought to love one another . . . If we love one another, God abides in us and His love is perfected in us. God is love, and he who abides in love abides in God and God in him . . . There is no fear in love; perfect love casts out fear. . . Let us, therefore, love, because God first loved us. If anyone says: "I love God and hates his brother, he is a liar . . .For this is the love of God that we keep His Commandments. . . . (I John: 5, 1-13).

When we pray, we should meditate on these points. Out of His goodness Christ is helping out even when no one is asking for help. Here and now you are praying and repeatedly calling on Christ for help. To strengthen our faith and confidence, let us also think of this miracle of resurrection.

Oh, what power is necessary to recall the soul from eternity back to this world. Only God can do that. And that is what Christ is, the Second Person of the Blessed Trinity. If we meditate on these two points, on the goodness and love of Christ, and on

His power in this world and in the next, our prayers will be heard soon, because our faith will be stronger.

* * *

21st SUNDAY AFTER PENTECOST

"With the right and good heart, hold the word fast, and bear fruit in patience" (Luke 8, 15).

"He who has ears to hear, let him hear".

In this Gospel lesson Christ speaks about a sower. His seed fell on different kinds of ground. The seed that fell on the wayside, are they who have heard; then the devil comes and takes it away, from their heart: that they may not believe and be saved. Now how can the devil do this? The devil is a fallen angel. He is much smarter and wiser than people are. He can suggest ideas to us; he can influence our thinking. He can suggest that we who worked all week so hard, should rest in bed on Sunday instead of going to Mass. The devil suggests half-truths and falsehoods. I know that in few of our churches as soon as the Gospel lesson is read, 10 to 15 young men run down to the church hall to have a smoke and talk gossip. Didn't they have enough smoke during the week? Can't they sacrifice 7 minutes to hear the word of God? The devil is telling them that it is better to run down the hall and have a smoke. Do you see how foolish the devil makes them? And so on with other ideas that the devil puts into our minds.

The seed that fell among the rocks are they who, when they have heard, receive the word with joy, but believe for a while and in time of temptation fall away.

The seed that fell among the thorns, these are who have heard, and as they go their way, are choked by the cares and riches and pleasures of life, and their fruit does not ripen. These people forget the question of Christ: "What does it profit a man, if he gain the whole world and lose his own soul?"

The seed that fell upon a good ground are they who, with a right heart having the word, hold it fast and bear fruit in patience.

We must have faith to be saved. But faith comes from listening: "Faith depends on hearing, and hearing on the words of Christ" (Romans 10, 17).

Also it is not enough to hear; we must apply what we learn to our daily life." It is not they who hear the Law that are just in the sight of God, but they who follow the Law that will be saved" (Romans: 2, 13).

Christ gave an express order to the Apostles to teach all people: "Go into the whole world and preach the Gospel to every creature. He who believes shall be saved, but he who does not believe shall be codemned (Mark: 16, 16).

The word of God gives life to the soul. Christ says: "Man does not live by bread alone, but also by the word of God." Blessed are they who listen to the word of God and apply it in their life."

All people are obliged to listen to the word of God. That is why Christ says: "He who has ears to hear let him hear" (Luke: 8, 15).

Although life is sweet and time is precious, no one should forget that the salvation of his immortal soul is the most important affair he must take care of while dwelling in this valley of tears. And this salvation must be achieved by a loving keeping of the Commandments of God and of the Church, for Christ gave the following answer to the young man who asked Him what he should do to inherit life everlasting: "Keep the Commandments!"

In Adam's fall we sinned all.
Ukr. proverb: "Adam ate the apple, and our teeth still ache."

*** COGITATIONS ***

Father Nick of Montréal

Michael Starr went to see his parents' villages, but he could never be alone with his relatives, for there were always four or five Russkiés hovering over him. If the Russian regime in the Ukraine is solid, how come this fear of the Ukrainian peasantry and working class? *** Washington will some day discover that a couple of strong independent nations like the Ukraine in Eastern Europe would be more reliable in a war against Red China than a Russia created artificially and by force, and composed of awaiting the next chance to rebel against a nation with a big-brother and messianic complex. *** People of today ask questions in the language of today. *** Prudential judgment is of paramount importance in a true moralist. *** Political idealists must needs remember that all ideals are unconditionally valid in the abstract, but that in the concrete they must be linked to the particular needs of an actual situation. The aim of Penance is not sin but God. *** The Christian ideal is not merely to shun sin but to be like Christ. *** One wonders how to spell it now- Cinema or SINema? *** For the present Ecumenical Council to be fruitful where it really counts Catholics must return consciously and deliberately to an interpretation of the Gospel valid for life as a whole. *** What is naturally proper cannot be invalidated by the law. *** To shed tears and to laugh are two given factors of human existence. *** The nature of a thing, according to Aristotle, first exists when its growth is completed. *** Faith traces in history the rule of providence. *** Wrote St. Thomas Aquinas: "When someone is called from the contemplative to the active life, this does not mean abandoning one for the other but adding both together". *** Sociology is truly a science of reality. Too, it is not meant to be a mirror of the future. *** God remains very close to all times. He gives to each time its calling and seeks to lead it to Himself. *** Divine Providence is most unwilling to compensate by miracles for man's neglect. *** A man who lies his way out of any sort of embarrassment will never be a martyr. *** Abuse does not do away with right use. *** Has our craving for pleasure and entertainment become an abuse of nature?*** Marxism apes Rousseau in contending that man was originally a solitary being. *** Contemporary animal phychology has shown that the claim to possess one's own territory reaches deep down into the animal kingdom.***Virtue consists in the spiritual beauty of the soul. *** Said Saint Ambrose: "The movement of the body is the voice of the soul." *** Rest does not help us to adequately recover from concentrated intellectual activity. Intellectual tension must needs be balanced by some joy and amusements. *** Temptations are far more revealing than sins for the psychotherapist's diagnosis of the soul's illness. *** The fear of Hell is largely dependent on the nature and form of the fear of death. *** Nietzsche is the spokesman and idol of all those who do not wish to hear about Hell. *** It is but to the very superficial view that history seems to repeat itself. *** Peace at home and peace abroad are inseparably linked with each other. *** Wars are purely moral phenomena. *** The Church cannot raise objections in principle against the state's carrying out a task which no other power can undertake.

*** Radical pacifists are demanding a defeatist antimilitarism. *** Those who adopt the ethic of sentiment would throw the seed to the winds, hoping that it would take root somewhere. *** The failure to discover a meaning in life is itself recognized as a source of mental and bodily breakdown. *** The only child is more difficult to bring up than children from large families where there is healthy competition with equals and less association with the grown-ups. *** Nobody is completely free from daydreams. *** With the advance of years, we tend to live more and more in the past, in our memories. *** Anxiety is the main symptom of neurosis. *** Daydreams are parasites which take away from healthy thinking some part of its mental energy. *** Cocteau once observed that the art of the film is an art of the keyhole. ***

Your Place In Life

M. Schudlo, C.SS.R.

If you are a girl that became a Nun or a Sister, you'll be an earthly angel, a privileged soul, because your main occupation in life will be the glory of God in whatever you'll be doing. What the angels are doing in heaven, you'll be doing on earth, that is living for God, praising Him, and through your daily sacrifices furthering the spread of His kingdom among fellow men.

a) You'll be Christ's beloved bride. Don't you know that the Blessed Virgin Mary appeared with her Divine Son to St. Catherine of Siena and put one ring on Jesus' finger and another on Catherine's, signifying thereby that the Saint became Jesus' bride.

St. Agnes of Rome, virgin and martyr for the Christian faith, tortured by fire by the Roman governor who wanted to force her to mary his son Procopius, replied to her torturer: "I have already another Spouse. I am espoused to Him Whom the Angels adore, Whose beauty the sun and the moon admire."

You'll be a protectrix of your brethren, of the whole mankind through your prayers, mortifications and holy life. You'll be their spiritual shield that wards off divine justice from striking sinful mankind and destroying the world.

Don't you know that God was ready to spare the sinful city of Sodom for the sake of ten good people: I will not destroy it for the sake of ten, He declared to Abraham (Gen. 18, 32), but unfortunately Abraham could not find ten good souls among its numerous inhabitants. Sodom was erased from the face of the earth, because there was no one to appease God's anger provoked by its horrible sins of impiety, cruelty, pride, uncharitableness and self-satisfaction.

(b) We like perfection. "It's perfect," we say. But why don't you try to be perfect in soul? No matter how perfect is your house, or your car, it will turn into dust from which it has been taken. Even your beloved body will become dust, maybe sooner than you expect.

Your soul, instead, once it becomes perfect, will stay perfect for eternity. Priestly and religious life are great help in achieving spiritual greatness and perfection. A priest or a religious consecrates his or her life to God. It is the most efficacious way of advancing in the love of God and Christian perfection and of attaining to a high measure of happiness in heaven. Thus

it will prove more easy for you to fulfill Christ's command: You therefore are to be perfect, even as your Heavenly Father is perfect" (Mt. 5, 48).

Some people say: "But I can do it when I remain in the world or when I get married. . ." You can do it. It's all right with me, but the big question is: "Will you do it? Will you have a chance to do it?"

If you get married, you'll have your husband or your wife to take care of, your children, your house, your job. . . How often will you be able to attend Mass during the week? How often will you go to confession? How often will you receive Holy Communion? How much time will be able to give to spiritual reading of good books, and especially of the Bible?

You won't have much time to do it. Or if you have time, you won't have the will . . . You'll be tired to say even your daily rosary.

Perfection is a relatively easy thing for the priests and religious souls, for just about everything in their daily life directs them towards it: daily meditations, daily Mass, daily Communion, daily spiritual reading, the good example of their companions, etc.

St. Gertrude was right when she said: "Blessed be the moment when it pleased God to call me to the religious life!"

Just everything which you may possess on earth will pass away. But perfection will be yours forever. It's something to think about. . . Is it not?

(c) **Gratitude.** God is our greatest Benefactor. To his eternal unselfish love we owe everything, our existence and all other goods which He has bestowed and is still bestowing upon us.

Let's go into eternity when there was God alone, when nothing as yet existed except God. There was no angel and human being. There were no heaven, or earth. There was absolutely nothing. There was just God in the Holy Trnity in a solitude indescribably still. But although alone, He was infinitely happy. He needed no creature, no angels, no men to perfect or increase His eternal happiness.

But God is good. He did not want to enjoy His happiness alone. He decided to create angels and men that would be His beloved children, worthy of Him and with whom He would share His eternal bliss.

Among men He made you. Before He created you no one thought of you, no one cared about you, no one missed you. But from all eternity you were before the eyes of God. He was happy over you and awaited the time when He would give you life and the grace of being His child. God made you, but He left millions of other men and women in nothingness. . . You were born and reborn in the holy waters of baptism, thereby becoming His beloved child and heir of eternal happiness which He is expecting to share with you some day.

Why did He do it to you? Because He loved you more than all these possible human beings which He could have created instead of you.

This love is the first and the greatest gift of God, the source of all the rest and the explanation of everything that God did for you. Do you think that it would be too much, if in childlike gratitude for God's eternal love for you, you returned this life to Him by dedicating it to His exclusive service as a priest, missionary or Nun? In so doing you would at least partly pay Him for His infinite and eternal love for you.

Proverb

From whom can you hope for advice? From your friend. From whom can you expect pity? From good women. From whom can you ask charity? From strangers. What can you expect from your relatives? Nothing. (Ukrainian proverb)

I'D LIKE TO KNOW...

1) What is Revelation? Is it a sum of truths that God has manifested to men?

Revelation is not a communication of a definite number of truths or propositions which are increased at will by new additions. It is rather a historical dialogue between God and mankind, for God was revealing Himself to man since He had created him in paradise. Thus revelation was a saving divine happening which started in paradise with Adam and reached its climax with Christ. It was in Christ that God has definitely given Himself to the world and to mankind. For this reason Christianity is not just an epoch of the history of the world which could be replaced by another, more advanced epoch. It is here to stay as long as men live on this planet, for the Gospel of Christ is the final phase of divine revelation to the world.

There is nothing more to come, no new age, no new plan of salvation. All that is taking place since the birth of Christ is just the unveiling of God's presence, of His love, mercy and compassion. No new revelation will occur because in Christ we have a concealed presence of divine plenitude. God has given Himself to the world in Christ and thus God and the world have become one in Christ, undivided forever.

This revelation was made to the Church, which is the depository of it, because this divine treasure has been entrusted to her. Men must learn of it through the happy tidings and through a living faith which comes from hearing the word of God Who speaks in human propositions and concepts through which men understand its contents of salvation: "Go into the whole world and preach the Gospel to all men. He that believes and is baptized will be saved, and he that does not believe, will be condemned" (Mark 16, 15-16).

2) Once I started to eat meat, forgetting it was Friday. Then my wife reminded me of it, but I said to her since I have already started, I'll better finish it off. Was it all right for me to do so?

It was not all right at all. As long as you did not realize it was Friday, you were not offending God by eating meat. You should have stopped when your wife reminded you it was Friday and you would have not committed a sin. You have started to offend God when you said: 'I better finish it off.'

A person should stop eating meat when he remembers it is Friday. Due to forgetfulness such a person does not commit any sin, and therefore there is no need of mentioning it in confession.

3) I have read in some book that in the past there were such relics as the sneeze of the Holy Spirit, the sigh of St. Joseph uttered by him while he was sawing wood in his carpenter's shop at Nazareth, the bones of the

fish that Christ multiplied, the tail of His ass on which He rode into Jerusalem on Palm Sunday, the ray of the Star that led the three Wise Men to Christ, the feather of St. Michael when he fought against Satan and his devils, the Abraham's ashes, the milk of the Blessed Virgin, the horns of Moses, the column on which crowed Peter's cock, the sixty fingers of St. John the Baptist preserved in various churches, etc. I have also read that there are three head's of St. John preserved in some churches, and the article explained that God can do anything for his Saints, hence He had miraculously multiplied them for our veneration, etc. What should we think of all these relics?

Forget about them, because they are spurious and false. Such things only debase our holy faith and make it a ridicule for her enemies. Christians must not pay any attention to such 'precious' relics. The only thing we need is the teaching of Christ and of His Church. Unfortunately, there are some 'pious' people who are fond of such things instead of reading the Bible and practicing a true and solid devotion to God, Our Lord and the Blessed Virgin, the Mother of Christ.

There were many relic-fakers in the Middle Ages who played profitably on the simplicity and ignorance of some Christians, replenishing some churches with a countless stock of false and conterfeit relics. Thank God, such things do not occur anymore in our days, because the Church is strict with these relic-fakers.

4) Are the Eastern Rite Churches national Churches, such as Ukrainian, Russian, Serbian, etc?

The Rite, generally speaking, has nothing to do with nationality. It is the exterior way of worshipping God. Person of any nationality can belong to any Rite, without giving up his nationality. It is true that most members of the Eastern Rites are members of the same national group, but it does not have to be so, for any person can belong to them.

5) Catholics and Orthodox honor the Blessed Virgin Mary, because they believe that she prays for them and helps them in many ways. How can they believe she does it?

Catholics and Orthodox honor the Blessed Virgin Mary, because she is the Mother of their Savior and their spiritual Mother. She gave them Christ Who is the source and the principle of their spiritual life of grace.

The Blessed Virgin is in heaven. In God she knows who prays to her. Being the spiritual Mother of men, how can she refuse to intercede for them with her loving Son Jesus? Did she not pray for the young couple at the wedding at Cana? She did, and Christ heard her prayer by performing a miracle, that is, changing the water into wine (John: 2, I-II).

If she could ask such favor while Christ was on earth, why can't she ask Him when He and she are in heaven?

6) Do all the Eastern Rites have the same Liturgy (Mass) or are there different Masses in different Eastern Rites?

The various Eastern Rites have different Liturgies. The Eastern Church does not like uniformity in everything. She leaves much freedom to those who accept Christianity. Thus many Eastern Rites have been formed, among which is the Byzantine, Chaldaic, Coptic, etc. Furthermore, there are branches within the same Rite which have so many differences that they constitute another Rite. For this reason the Liturgies differ even within the same Rite, for instance, within the Byzantine Rite which has several branches. The Ukrainian Rite is one of the branches of the Byzantine Rite.

7) Suppose that Adam and Eve did not commit original sin. As a consequence, all their descendants would be living in paradise in the state of innocence. Living in such a state, would anyone be capable of losing his soul through mortal sin?

If Adam and Eve had not sinned, all men would be living in paradise till the end of the world and then, after some transformation, go to heaven without passing through the stage of death. But men would still be free human beings. As free human being, everyone would be able of committing mortal sins, and thus losing his or her soul, if he did not repent and live in such a state of mortal sin till the end of the world.

The happiness and integrity of paradise would not be a guarantee against the possibility of committing mortal sins, as we see from the example of our forefather Adam. The misuse of free will is always possible in men as long as they live in this world, even in paradise. The only assurance against the misuse of free will will be found in the possession of the actual vision of God in paradise.

If an individual man committed a serious sin in paradise, the sin would affect him only, not his posterity, because such a man would not be the head of the human race.

8) Who elected the Popes in the early centuries of the Church?

We do not know who was electing the Popes in the first century. But we do know that from the second century till 768 the Popes were elected by the clergy of Rome. In 768 a Roman Synod restricted the papal elections to the clergy of Rome only, thus forbidding the previous meddling of the secular rulers.

The third Lateran Council in 1179 restricted it to the Cardinals only. Two thirds of the votes were needed for a valid election.

Despite this procedure, it was always held that the papal power was attached to the bishopric of Rome, because St. Peter lived and died in that city. The power of papacy is conferred neither by those who nominate nor elect the new Pope. It is bestowed by Christ Himself as the Head of the Church whose supreme leader is the Pope as the Vicar of Our Lord.

The electors choose the candidate for the highest office of the Church, while Christ Himself bestows all the powers upon Him through His Holy Spirit, Who is the Spirit of Christ.

Drinking

A group of men had a meeting to discuss smoking and drinking, as unbecoming for good Christians.—A rigorist voted against smoking and drinking, although his companions were in favor of moderate use of such things. After the meeting the opponent rebuked one of his friends who voted against him: "How could you drink, smoke and even publicly defend such a dirty habit? A pig would not indulge in it."

"Don't you smoke yourself?" asked the rebuked friend. —"Certainly not"—was the disdainful reply.—

"Then, said the drinker and smoker, who is more like the pig:You or I?"

A lady was having a talk to the listeners of her kind. At the end she asked the chairman how to conclude her speech. "Take your notes and leave the room on tiptoe!" the chairman advised her. "Why on tiptoe?" "If you don't do it that way, you'll wake them up", added the chairman.

All our studies and works must be oriented to Christ and imbued with the spirit of the Gospel or they will be useless for the salvation of our immortal soul.

The First Christian Emperor

Constantine was about thirty one years of age, of handsome form with good abilities, and a wisdom in advance of his time. He was a pagan, for we find him in 308 offering sacrifice in the temple of Apollo, probably at Autun in France. The crisis of his fate, however, was drawing on. Maxentius, the son of Maximian, desiring to subdue the whole West to his obedience, declared war against Constantine, and sought to secure victory to his arms by practising the most cruel and abominable superstitions. Constantine, whose forces were far inferior to those of his adversary, feeling the necessity of aid from on high, bethought him of the Christian's God and prayed that He would reveal Himself to him, and give him victory in the battle.

His prayer was heard. At noonday, while he was marching at the head of his army, a cross of fire was seen in the calm and cloudless sky, and on it these words: In hoc signo vinces—— "Through This Sign Thou Shalt Conquer." It was visible to all the army.

During the ensuing night our Lord appeared in vision to Constantine, and commanded him to make a standard like the cross he had seen, and to bear it at the head of his troops. Accordingly he caused one to be made of costly materials, covered with gold. On its top was a regal crown with jewels, and bearing the first two letters of the word Christ. A veil of cloth-of-gold hung from the transverse arm of the cross. The standard was called the Labarum; and fifty of the bravest soldiers were chosen to guard it and bear it by turns.

Sending also for Christian bishops, he inquired of them the meaning of the vision he had beheld, and received from them an exposition of the doctrines of the faith. Then, confident of the Divine protection, he marched to Rome, where he attacked and utterly defeated the tyrant Maxentius, who was drowned in the Tiber while attempting to escape. Rome opened her gates to the youthful conqueror, and he entered in triumph.

Giving The Land To The People Of Peru

by Vincent Mallon, M.M.

THE issue of Church land reform in Peru is snarled by a lack of accurate records and by the Church's need for a source of income.

But the Church is not backing away from the issue.

Archbishop Carlos Jurgens Byrne, C.SS.R., who on April 19 announced a plan to provide land for 1500 farm families working on Church properties, declared that the land "will belong to the people who work it, as was announced. The Church will not make a profit out of it."

In comparison with other private landowners, the Church in Peru possesses little farm land, but the problem of effectively liquidating the land that she does own poses very complicated difficulties.

First of all, it is oversimplifying the problem to say that the Church owns the land.

In the broad sence, the Church does own the land in question, but only some of it controlled by the diocese, and the rest by religious orders and congregations.

Separate Control

Even land owned by the diocese is controlled by separate entities within the diocese. For example, some land is administered by the seminary trust fund, other by canons of the cathedral, other by parishes, and, of course, others by the bishop himself.

It is not always possible to apply New Zealand norms to the relations between bishops here and their various diocesan authorities. In few cases are Church properties held in the name of the diocese as they are in New Zealand. Poor communications and a completely different tradition have resulted in a looser ecclesiastical organization than is found in some other countries.

Some of the land owned by the different groups within the diocese or the religious community is worked directly by the owner. Using general terminology, it can be said that the Church in some cases hires tenant farmers to tend her lands. She keeps the profits from the produce after paying salaries and costs.

Rented Out

However, a large part of Church land holdings are rented out to commercial farmers for a fixed annual fee. They do all the work of running the farms and keep all the profits after paying salaries, costs and rental fees.

In many cases, the Church has been renting out these lands from time immemcrial and the rent is the same today as it was when the sol, the Peruvian unit of currency, was on a par with the pound sterling. The sol today is worth about threepence.

Besides paying an incredibly low rent (2s. 6d a year per acre), the commercial farmers in too many cases treat the workers very poorly, paying them miserable salaries and providing them with inhuman working conditions.

It is well known that in some dioceses the Church does not really have a record of what lands she owns; or, if there are records, there are no legal documents to prove ownership. Sale is consequently often difficult, if not impossible. In many cases, the Church has been receiving absolutely no income from her lands.

How the Church lands reached the state that they are in today is a long complicated story. The task of correcting the situation is just as complicated.

Some dioceses in Peru have only one active parish priest for every 20,000 Catholics. In the dioceses where the Church owns most of her lands, there are few if any roads, no telephone communications and the people live at altitudes ranging to 14,000 feet above sea level on some of the most inaccessible terrain on the face of God's earth.

It would be a fatal error to judge Peru's land surface by New Zealand experience.

Difficult Land

The long narrow coastal strip is a desert and must be irrigated to be productive. The mountains, which contain two-thirds of the population, defy description in their inhospitable, rugged, towering desolation. The jungle is steaming, trackless Amazon forest.

In rural areas like Cuzco, a Sunday collection from 4000 faithful attending Mass might reach £1. Therefore, the Church has depended on revenue from land for her subsistance.

If the Church merely gives the land away, all source of income will be lost in some of these rural areas. If she sells the land on credit, it will be necessary to set up a long term collection agency.

In addition to the problem of dividing up the land, some institution has to teach the people how to work it productively, if the lot of the peasants is to improve. They must be provided with schools, hospitals, roads, mar-

keting techniques, and a whole gamut of financial, educational, social, and hygienic assistance.

Speculators

Another problem that creeps in is that land speculators try to buy the newly divided lands which are being sold to peasants at greatly reduced prices. The small farmer is immediately tempted to resell it to some speculator who offers him in cash more money then he ever saw in his life, but which represents only a fraction of the land's value.

It is clear that the problem of applying a land reform programme to the Church's moderate holdings in Peru is a many-faceted one. It is obvious to most observers here that it cannot be effected successfully without substantial outside help, either from the Peruvian government or from sources outside the country.

While it is trying to give land to the people who work it, the Church must begin to rethink the whole problem of her financial support. She must educate the faithful to the demands of the times.

Church is Poor

Contrary to what some may believe abroad, the Church in Peru is in bad financial condition and needs a thorough overhaul in this regard.

The Communists' role in the Church's land reform programme here is the same as it is in everything else. They do not seek to solve the problem, but rather to complicate it. The last thing that the Communists want to see is a sucessful land reform programme in action, for that would take from them their rallying cry, "bread and land."

In the Cuzco region at the moment they are organizing the people to "invade" lands, that is to take them over by force. The interesting thing is that after the "invasion" of a piece of property by several hundred peasant families, the new owners, turn out to be middle class land owners, some of whom are Communists themselves, and the invaders find themselves working for the new owners at lower salaries and with worse conditions. It is not too difficult to mislead ignorant people, who have always lived in dire poverty.

ON SEPTEMBER 18, 1793 — 171 years ago—President George Washington laid the cornerstone of the United States Capitol building. As the result of a competition, President Washington had selected William Thornton as architect. His successor, Stephen Hallet, also shares the credit for the basic concept, which was to express the idealism of the new republic. Beginning in 1803, another architect, Benjamin Henry Latrobe, modified the somewhat impractical original plan. Inspired by classic Greek principles of design, Latrobe worked on the Capitol until 1817, rebuilding the first structure after it was burned down by the British in the War of 1812. Charles Bulfinch brought it to completion in 1830. During the Civil War, the Capitol served as a barracks. As it stands at present, the Capitol is 751 feet long and 350 feet wide and has 431 rooms. Its two marble wings contain the Senate and the House of Representatives. The Rotunda, the Statuary Hall and the old Supreme Court chamber are located in the central part of the building. Though not in the exact center of Washington, D.C., the Capitol dominates its skyline and is the key to the city's street address system. (A.C.N.S.)

The wise man said: "My mouth shall meditate truth, and my lips shall hate wickedness" (Prov. 8, 7).

Devil On My Shoulder

"The devill... the prowde spirite... cannot endure to be mocked."
—St. Thomas More.

"NOW, there's a fellow I admire," said the Devil On My Shoulder

"Which one, Doms?"

"That one. Married out of the Church hasn't been near it for years, and has a mighty good time pleasing himself —wine, women, and song, with all the trimmings — only he dosen't sing much But who needs to, with wine and women—and the trimmings."

"Well, I suppose you would admire him . . ."

"Ah, not just for that. But because he's a gambler. I always admire a gambler."

"And what, pray, has that to do with the bank-rate in Patagonia?"

"Just this. You so-called good living lot are a bunch of cringing nohopers, primly and properly toeing the line. You've got the herd instinct, the craving for security, clutching miserably at certainties, afraid to risk your neck. But our friend over there—now, he's a different kettle of fish. He's taking a calculated gamble. He intends to come right one day. But life is long. And when the fires of youth die out as they're fond of saying, then is the time for him to do his about-turn. And that means, you see, that he can get the best of both worlds. The gambler knowing what the stake is—still preparing to risk it. There's a man for you."

"Well, personally, I think he's a bit of an idiot."

"You would. What do you know about living?"

"Well, I could say I know at least as much as he does. I don't know whether he's any happier, for a start.

"Oh crumbs—here come all the mid-Victorain platitudes. 'Virtue is its own reward.' Trot 'em out. I know 'em all . . . "

"Please yourself——let that one go if you like, as I won't be able to convince you. To go back to your argument, I don't think he can take a calculated gamble — because I don't think he realizes quite what the stake is, nor do I think he can calculate the chances. For a start, he's liable . . ."

"Oh, here it comes. The good old missioner's story. 'Brethren, only last week I spoke to a man, who said he would think of repenting. Today, brethren, that man lies beneath the clay, with the worms . . . ' "

"All right——I agree some missioners can live it up a little. But they've got a point to their side, you know. Our Lord made the same point a couple of thousand years ago——about demanding some bloke's soul the same night. A man can't take a calculated risk on that sort of thing: even with mean life expectation. I mean, it's not much consolation, is it, to base your life on the average life span, and then to find out that old Bill Jones over the road lived to a hale and hearty 100, and you kicked the bucket at 45, just to keep the averages even. It's a bit late at that stage . . ."

"He's still a gambler."

"I don't think he is. Because sin, like gambling, gets in the blood. The longer you're at it, the harder it is to throw it away. It's no harder for God to help——but it's harder to respond to help. No, Doms, it's not a gamble, any more than Russian roulette is. If you blow your own head off, you haven't even got the satisfaction of thinking what a brave man you are to play it, because you haven't got anything to think with. Death tends to be a bit final, you know . . ."

"I know."
"And eternity is rather a long time. .
"I also know . . ."
"I think I'll play it safe, Doms. I never was much good at Russian roulette."

Somehow, I think Doms still prefers the gamblers.

IMAGINED DIFFICULTIES

By Monsignor John Leonard

One thing we most certainly can't control is our imagination. As I have often said, till people are sick of hearing me say it—if someone offered any of us a fortune provided in the next two minutes we didn't think of an elephant doing a polka, the fortune would escape us.

The great St. Bernard wrote well and often on distraction in prayer. One of his examples was the monk who made a bet that he could say an "Our Father" without any distraction. If he did, he was to win the beautiful horse his friend was riding. After the second phrase of the prayer, the monk stopped and said, "What about the saddle; does that go with the horse too?"

We should never be the least bit perturbed because when we try to pray, we end with a procession of distractions.

Distraction and disinterest in prayer of course can be great faults if we make no effort to fight them, but we are hardly writing here to help people who only pray in order deliberately to offend God.

All of us envy the friends who seem to be able to kneel for very long periods in the church apparently wrapped in God, long after we are so pitifully reduced to gazing at the clock and counting the boards in the ceiling. Almost always, did we know it, our envied friend is teaching us a lesson in wrestling with distraction.

We never do anything perfectly. Life is a victory of partial successes. The Lord knows that. He created and arranged us as we are. In a football match, if a man strikes opposition, he attacks it. In prayer the tendency is to expect the car to "free wheel", without an "engine" of will power and perseverance to push it.

The Rosary is a good example of a great prayer that is "impossible". No one could say a Rosary without a lot of ebb and flow of attention, unless God in an odd occasion worked a special little minor miracle.

The devil gains a complete victory when people say, "O I can't pray without distraction; what's the use", and then drop prayer almost entirely. That is spiritual suicide.

ON SEPTEMBER 19, 1863 —101 years ago— the Union of Confederate armies clashed on the field of Chickamauga, northeast of Chattanooga, Tennessee, in one of the most important battles of the Civil War. The Union line cracked and broke under the fierce assault, but General George H. Thomas, who earned for himself the sobriquet "Rock of Chickamauga," ordered his men to hurl back the Confederate attack with bayonets until reserve troops saved the day. The Union forces then retired into Chattanooga, having suffered some 16,000 casualties in killed, wounded or missing. Although the Confederate armies had managed to maintain their position at Chickamauga, their number of casualties was even higher. General Thomas later relieved William S. Rosecrans as commander of the Army of the Cumberland and held Chattanooga against the siege. Chattanooga, a communications center, was a major Union Objective. (A. C. N. S.)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, ч. 10

Volume XXXVII, No. 10

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос Цар ____ 1
Місячне намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 5
Сотворення світу ____ 7
Дума про святу Почаївську Богоматір ____ 10
Відпусти ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 12
Хотів би ти знати? ____ 13
Мій побут у Києві ____ о. Мих. Шудло, ЧНІ. 16
Що таке заблистіло перед нею в болоті? ____ Сестра Тереситa, ЧНІ. 23
Бажання матері ____ В. Буженко 24
Роля щоденних зайнять... ____ о. М. Шудло, ЧНІ. 25
Не забуваймо минулого ____ о. Роман Ганас 29

Christ The King ____ 33
You Are The Church ... M. Schudlo, C.SS.R. 37
Should Women Be Priests? .. Daniel Lowery 40
The Rosary ____ Pope John XXIII 45
Charming Autumn ____ Maria Gordon 46
My Stay In Kiev ____ M. Schudlo, C.SS.R. 47
God Bless You ____ 49
Sundays Of October ____ Rev. Basil Tremba 50
Cogitations ... . Father Nick of Montréal 54
Your Place In Life ____ M. Schudlo, C.SS.R. 55
I'd Like To Know ____ 57
The First Christian Emperor ____ 60
Giving The Land To The People Of Peru ____ Vincent Mallon, M.M. 60
Devil On My Shoulder ____ 63
Imagined Difficulties ... Msgr. John Leonard 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
1968
NOVEMBER

REDEEMERS

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР МИХАЇЛ РУСНАК, ЧНІ.

VOICE

Святий Димитрій—любитель своїх братів

СВЯТІ відзеркалюють у собі Христову любов до людей, своїх ближніх. Христос любив усіх, нікого не виключав зо Свого люблячого Серця, говорив до всіх, приставав з усіма, з тими, що вірили Його навчанню, і з тими, що висмівали Його та звали біснуватим: "Він має демона" (Мт. 11, 18). Навіть у найбільш упідлених людях Христос потрапить знайти крихітку добра та на цій крихітці будувати Боже Царство в згаданій душі, от хоча б у добрім розбійнику, якого врятував від прокляття в останній годині його земського життя, чи в публичній грішниці Магдалині, з якої прогнав сімох дияволів і повернув в Свою улюблену ученицю. Навіть зрадника Юди не виключав зо Свого Серця. Це сам Юда своїм невірством і розпукою виключив себе.

Св. Димитрій, вірний учень Христа, який полюбив людей і віддав Себе на смерть за їхнє спасіння, наслідував любов Спасителя до своїх братів і щиро любив їх. Оттому люди досіль люблять його, бо він умів любити їх.

Правдива любов до ближнього проявляється не тільки словами та симпатією, але головно ділами, як каже Св. Іван: "Діточки, любім не словом і язиком, але ділом і правдою"! (І Ів. 3, 18).

Св. Димитрій доказав ділами свою любов до ближнього. Замолоду роздавав убогим щедрі милостині, бо не був прив'язаний до матеріяльних дібр. Перед смертю звелів роздати всі свої добра вбогим, у яких бачив упривілейованих членів Церкви.

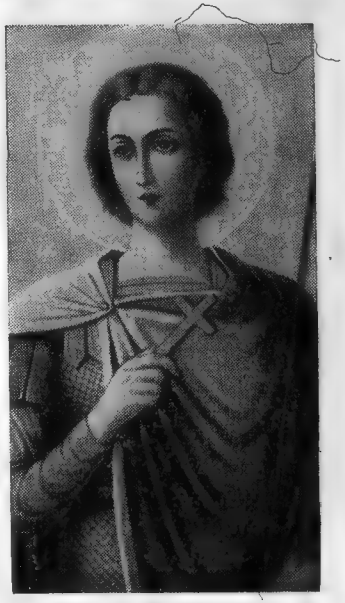

В часі переслідування відвідував по тюрмах ув'язнених християн, підбадьорював їх, приносив поживу, напоминав кріпко держатися віри та сміло віддати життя за Христа, пригадуючи їм Спасителеві слова: "Не лякайтеся тих, що вбивають тіло, а душі не можуть уби-

ти; але бійтеся того, хто може і тіло і душу занапастити в геенні" (Мт. 10, 28). Його переконливі слова бальзамом спливали на пригноблені та засмучені душі ув'язнених, відновляючи в них рішення радше померти ніж зрадити Христа та навіки пропасти в пекельній безодні.

Добрий приклад, який він дав всім християнам Солуня в часі свого власного ув'язнення, оживив в усіх одушевлення для Христа та скріпив у християнах постанову держатися віри, хоча б треба було й померти за неї. Він же був їх начальник, високий царський урядовець, що зрікся всього майна, почестей і розкошів, щоб разом із вбогими поділяти їхні страждання за Христа! Його приклад куди могутніше ніж слова діяв на душі християн, які мусіли кров'ю припечатувати свою вірність Спасителеві!

Навіть по своїй геройській смерті Димитрій не переставав любити своїх ближніх, які удавалися до нього за поміччю та розрадою. Вірний слуга Святого Луп узяв собі на пам'ятку по мученикові його перстень і одіж. Одіж була змочена кров'ю Димитрія. При помочі цієї одежі Луп став чинити великі чуда, оздоровляв хворих, проганяв бісів, очищав прокажених. Численні чуда доказували світові, що великомученик дальше жив і цікавився долею своїх братів на землі. Звістка про ці чуда дійшла до царя, який звелів схопити святого слугу та відрубати йому голову!

Проте Димитрій не переставав творити чуд. Кілька літ по смерті Св. Димитрія Константин Великий став паном розлогої римської імперії. Він був християнином, бо в християнстві виховала його бабка Св. Олена. Константин закінчив переслідування християнства, надаючи йому свободу 311 р.

Християни збудували маленьку церкву на гробі Св. Димитрія. Вірні відвідували тлінні останки мученика, який нагороджував їх численними чудами, що розголосили його славу по всім християнськім світі.

Сто літ пізніше побожний воєвода Ілірії, Леонтій, тяжко захворів. Удався до гробу Святого, ревно помолився та нагло відзискав здоров'я. З вдячности за чудесне оздоровлення збудував гарну церкву на гробі святого мученика. При будові церкви віднайдено мощі Мученика. Вони були зовсім свіжі та незіпсуті. Пахуче миро почало плисти з них. Тіло поставлено в дорогоцінну урну. Численний нарід узяв участь в урочистості. Багато хворих стали чудесно оздоровлені, як їх помазано чудотворним миром. Мощі спочили в новозбудованім храмі Мученика.

З того часу мощі Святого Богоугодника стали місцем прибіжища для хворих і пригноблених. Літописці Святого порівнюють число вчинених ним чуд до зір на небі. Святий Теофан (9 стол.) написав канон пісень на честь Димитрія, називаючи його **прикрасою мучеників.**

Ось декілька чуд: Погани напали на Солунь і облягли місто. Грозила руїна і смерть усім мешканцям. Вони звернулися до свого покровителя Димитрія. Він з'явився над містом і прогнав облягаючих ворогів.

В часі страшного голоду бідне населення звернулося до Св. Димитрія. Він не опустив своїх почитателів. З'явився на морі властителеві корабля зо збіжжям і звелів йому завернути до Солуня. Він це вчинив і так врятував місто від примари голоду.

Хоч Святі походять і є синами даного народу, все таки їхня святість чинить їх заступниками всіх християн. Вони не кажуть за Каїном: "Чи я сторож свого брата"? (Бут. 4, 9). Святі—це скарбники всього християнства, бо роздають Божі ласки всім, хто звернеться до них за поміччю.

Кілька літ тому в Америці серед лютої зими і снігової здержався потяг серед поля в снігу з 150 пасажирами, які цілу ніч мерзли в зимнім потязі, бо через снігову ніхто не важився виходити на двір.

Вранці всі дуже здивувалися, бо в віддалі 300 метрів стояла вартова вежа. Сторож бачив спинений потяг, але нічого не зробив, щоб рятувати змерзлих людей. Коли спиталися, чому не повідомив поліцію про положення пасажирів, він спокійно відповів: "Цей потяг не станув на моїй території!"

З поширенням християнства прийшов до нас на Україну Св. великомученик Димитрій. Грядучі покоління признали його за могутнього опікуна нашого народу, тому в нас побудовано по цілім краю дуже багато церков на його честь, відколи в 1198 р. привезено з Солуня на Україну образ Святого мученика князеві Всеволодові Юрієвичеві Володимирському. Цей образ довгий час переховувався в місті Володимирі, поки москалі не забрали його до Москви. Але набожність до великого Чудотворця по нинішній день процвітає між нашим народом.

Одного бизнесмена вкусив скажений пес. Як він довідався про це, то взяв шматок паперу і зачав виписувати імена людей. Лікар успокоїв його: "Не робіть тестаменту! Нема небезпеки!"

На це бизнесмен відказав: "Я не роблю тестаменту. Я тільки виписую імена своїх довжників, щоб кусати їх".

Американський президент Вудро Вильсон щасливо проживав собі з жінкою майже 30 років, і одного дня сказав це своїй дружині. На це вона відказала: "Проте, ти не переконаний про це".

Тоді Вильсон додав: "Я так завжди думав, поки ти не поправила мого думання".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редакторія не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилює марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ УСІ ПРИЗНАЛИ ПРАВА ЗАКОННОЇ ВЛАДИ І БУЛИ ЇЙ ПОСЛУШНІ ЗГІДНО ЗО СВОЇМ СУМЛІННЯМ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць листопад, благословлене Св. Отцем)

АВТОРИТЕТ, владу називаємо старшинством, що його має хтось над іншими, собі підляглими, що ними рядить. Це старшинство, де воно не було б, чи в родині, чи в державі, чи денебудь інде, воно сьогодні є часто предметом квестіюнування, критики і спорів. Історія доказує і все так було, що скільки разів авторитет присвоював собі забагато влади і вимагав надмірної підлеглости і підчинення, тоді звичайно авторитет стрічався зо спротивом і критикою. Сьогодні загроза для авторитету є більше поважна й більше поширена, як колинебудь дотепер. Є дві причини цього критичного положення:

а) **Відкинення християнських засад** в справі авторитету. Нема релігії, що зв'язувала б авторитет так тісно з Богом, з людською природою і з природою людської суспільности, як християнська релігія. Через занепад християнства серед суспільства повстало багато різних поглядів про природу держави і людських товариств, а наслідок того був такий, що дуже часто людський авторитет тратив всякі познаки солідних підстав і основ, на яких міг би опиратися так, щоб зобов'язувати в совісті, бо навіть дехто з людей заперечує існування Бога, останню основу всякого авторитету.

б) **Надуживання авторитету.** Ніщо так не шкодить авторитетові, як його надуживання, і це відноситься до кожної влади, родинної, чи державної, чи якої іншої. Несправедливість, нечесна дискримінація і кожна форма безправного, злого поступування, що злучене з цим надужиттям, як також злий приклад тих, що мають якийсь уряд у заряді й видаванні приказів, все те перешкаджає й унеможливлює підданим признавати таких людей справуючих якийсь уряд, як особи наділені правним авторитетом. Це все склонює підданих радше до спротиву авторитетові, до ігнорування, до незвертання уваги на такий авторитет ніж до послуху владі. Таке надуживання авторитету часто впрост унеможливлює послух.

Християнське поняття авторитету

Християнську науку про авторитет висказують коротко й ясно слова намірення на цей місяць. Це є правно установлена влада, що її повинні всі в совісті слухати. Коли ходить про модерні часи, то цю науку ясно виложили Вселенські архиереї, почавши від Папи Лева XIII і його наслідники Папи Пій XI, Пій XII, і Іван XXIII. Папа Лев XIII у своїй енцикліці з дня 1. XI. 1885 ("Безсмертне Боже діло") пише: "...Природний інстинкт (нахил) людини спонукує його жити в товаристві інших людей, бо людина не може, якщо мешкає осібно, старатися сама для себе про потрібні речі до життя, ані не може сама набувати засобів, щоб розвивати свої духові і моральні спосібності. Звідси таке є Боже зарядження, щоб людина жила, чи то буде в родині, чи в суспільстві, чи в державі, з іншими своїми товаришами, бо тільки серед них може користати задовільно з речей потрібних для своїх життєвих потреб.

Однак тому, що жадне товариство не може існувати, якщо не буде в нім когось одного, що є над усіма й кермує всім, щоб серіозно стриміти до осягнення спільного добра, тому кожна цивілізована громада мусить мати кермуючу владу. Ця влада-авторитет не менше як і саме товариство має своє джерело в природі і послідовно має Бога, Творця природи за свого автора. З цього слідує, що вся публична влада мусить походити від Бога, бо тільки Бог є найвищим і дійсним Паном світу. "Нема бо влади, що не була б від Бога" (Рим. 13, 1). Ті, що рядять, повинні пам'ятати, що Бог є найвищим правителем світу і тому вони повинні ставити собі Його за приклад і закон в управі держави. Тому ті, що рядять, мусять рядити з безсторонною справедливістю не як пани, але радше як батьки, бо влада Бога над людиною є найсправедливіша й все рівноважена вітцівською ласкавістю. Правління повинно крім цього бути ведене для добра громадян, бо ті, що мають владу, посідають її тільки для добра держави. Однак, якщо ті, що рядять, справують свій уряд несправедливо, коли вони управляють владолюбно (амбітно) або зухвало, якщо їхні зарядження показуються шкідливі для добра народу, нехай вони пам'ятають, що Всемогучий покличе їх одного дня, щоб здали рахунок, і то суворо, відповідно до святости їх уряду та високої взнелости їх гідности. "Та могутніх чекає суворе слідство" (Премуд. 6, 8). Коли маючі владу будуть поступати справедливо й будуть трудитися дійсно для добра своїх громадян, "тоді", продовжує Папа Лев XIII, "справді величність закону стрінеться зо слухняною й охочою пошаною народу, коли той нарід буде переконаний, що правителі мають владу від Бога і буде відчувати, що це є справа справедливости й обов'язку їх слухати. Тоді нарід буде показувати їм пошану і вірність, злучену з любов'ю, подібно до любови дітей супроти родичів. "Кожна людина нехай кориться вищій владі" (Рим. 13, 1).

Християнське навчання в справі авторитету з'ясовує той сам Папа і в своїх інших енцикліках з р. 1881, 1888, 1890, особливо в славній енцикліці про робітників з дня 15 травня 1891 (Рерум Новарум). Є три головні завдання, що їх повинен сповняти правно установлений авторитет: Кожна влада повинна:

1) Точно означити ціль і лад даного товариства, громади. 2) Добре розвивати й розподіловати всякі засоби, що можуть причинитися до добра товариства так взятого в цілості, як і до кожного поодинокого члена зокрема. 3) Ухвалювати закони, конечні до осягнення цеї цілі. 4) Проводити в життя захо-

вування законів. 5) Нагороджувати заховування законів і карати їх переступлення. Це є обов'язком підвладних приймати, признавати такий авторитет, його шанувати та слухати. Однак цей обов'язок підлягає наказам здорового розуму, що за винятком справи й становища Божого авторитету, повинен безсторонно і без упередження досліджувати чи то, що є приказане, є справедливе і чи ми в відношенні до даного закону правильно створили, сформулювали свою совість?

Молім Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії, щоб усі добре сповняли свої обов'язки супроти ЗАКОННОЇ ВЛАДИ.

Місійне наміреннія: "Щоб магометани ліпше пізнавали вартість Євангелії і її суспільного навчання.

Грудень: Загальне наміреннія: Щоб усі признали християнське розуміння гідности праці.

Місійне: Щоб корейці знайшли своє спасіння і щастя у Христовій науці.

Божество Христа

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ВІДОМО, що основна правда християнства—це Божество Христа. Ця глибока правда записана на перших сторінках св. Євангелії. Євангелисти виразно це записали в Євангеліях і в цю правду вірили свято всі християни від самих початків християнства. Одначе в наших часах подибуємо таких, що сміють сумніватися в цю глибоку правду. Щоб доказати цю правду, не треба шукати далеко. Вистачить нам відчинити Євангелію Св. Івана, і прочитати те, що записав він у 5 главі про Христа. Там ми читаємо, як то юдеї нападали на Христа для того, що уздоровив чоловіка в суботу. Тоді Христос виголосив велику промову, в якій висказує ось такі правди: Насамперед, що Він має право робити те саме, що Отець: "Бо що робить Він, цебто Отець, те так само й Син робить!"

Можемо питатися, хто на землі міг приписувати собі подібні слова, хто міг твердити, що він годен робити те саме, що робить Бог. На світі ще не було такої людини крім Христа, щоб приписувала собі, що вона годна робити ті самі діла, що їх робить Бог. Щоб хтось міг щось такого собі приписати, то лише тоді, коли знає, що Він Сам є Богом. Відомо, що Христос багато разів висказував такі слова тому, що дійсно Він був Богом. Коли отже роздумуємо над тими словами, записаними у Св. Івана, то бачимо, що вони ясно доказують Божество Христа.

Крім цього в тій самій промові, Христос каже про Себе: "Бо як Отець воскрешає мертвих й оживляє, так і Син, кого хоче оживляє". Певно, що Бог має силу воскресити вмерлих, одначе з людей ніхто не може щось подібного творити. Одначе Христос каже, що так як Отець воскрешає мертвих, так само Син може це робити. Це показує зовсім ясно, що Христос є Богом, у всьому рівним Єгові, і про це ніхто не може сумніватися. Євангелії нам це показують зовсім ясно. Відомо, що мертвих воскрешає сила Божа і таку то власне Божу силу посідає Христос.

В тій самій промові Христос вимагає для Себе також тої самої пошани, що її посідає Отець. Читаємо, як Він каже: "Щоб усі шанували Сина, як шанують Отця". Отже так, як хтось обов'язаний шанувати Єгову, так само Христос повинен бути шанований тому, що Він рівний у всьому Єгові. Тої правди держалися християни від самого початку, і тому вона ясно, недвозначно записана Св. Іваном. Христові мусимо віддавати ту саму честь і славу, що її віддаємо Отцеві, бо Вони Собі вповні рівні.

Дальше читаємо в Євангелії: "Бо як має Отець життя в Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі". Знаємо, що Бог посідає повноту життя. Все що живе, має це життя від Бога й через Бога. Життя Боже—це святість, любов і досконалість. Отже те саме Боже життя, що його посідає Отець, в такому самому ступні і мірі посідає і Христос. Це бачимо зовсім ясно записане в Євангелії. Як що це неправдиве, тоді можна заперечити цілу Євангелію. Коли хтось хоче вибирати з Євангелії лише те, що йому подобається, то перечить та відкидає цілу Євангелію.

Навпаки, як то гарно бачити повноту Божого життя у Христі. Він посідав цю повноту тому, що Він є Божим Сином, і з Його повноти ми всі зачерпнули. Надприродне життя Христа—це величезне джерело, що з нього зможуть користати всі покоління землі й воно ніколи не вичерпається. Кожний з нас повинен якнайобильніше користати з повноти Христової ласки.

Вкінці читаємо ще й ось такі слова в тій самій промові Христа: "І Він дав Йому силу чинити суд". Як вірили завжди християни, Христос буде судити всіх людей при кінці світу. Це буде Він для того робити, що Він є Богом. Як отже бачимо, Євангелія виразно навчає, що Христос є правдивим Богом, у всьому рівним Єгові. Він—це друга Особа Пресв. Тройці, правдивий Бог від правдивого Бога, роджений від Отця перед віками, не сотворений, що Йому належиться та сама слава, честь і поклін, як Богові Отцеві. Тому нерозумно поступають ті всі, що сміють перечити Божество Христа, що так виразно записане у всіх 4 евангелистів та у св. апостола Павла. Стараймося часто думати про цю важну правду нашої віри. Будьмо вдячні Св. Іванові, що нам записав такі гарні слова Христа про Його Божество.

Одного старика спитался, як потрапив так довго жити на світі. На це він спокійно відказав: "Свій довгий вік завдячую фактові, що я йшов спати тоді, як інші сидять і журяться".

На початку 1965 р. один чоловік страшно журився, бо вдома не було грошей. Жінка успокоїла його, кажучи: "Не журися, бо й за попередніх президентів в нас теж не було грошей".

Дві велині ідеї Слуги Божого Митрополита Андрея

З приводу 100-річчя з дня народження

Василь Лещик

З НАГОДИ століття з дня народження великого митрополита, Слуги Божого Кир Андрея Шептицького, яке припадає 29 липня цього року, хочемо кинути кілька думок, взятих із писань самого Слуги Божого, які найкраще відзеркалюють і велич тієї непересічної постаті нашої Церкви і свідчать, які далі актуальні його ідеї і в наші часи, і то не лише для нас, українців, а і для цілої Вселенської Церкви. Проте особливо в нас, його наука повинна бути дороговказом для українських церковних і народних провідників у це врем'я люте для нашої Церкви і нашого народу. Незрозуміння, чи—не дай, Боже—злегковаження і себелюбне ставлення до великих справ, які були і є єдиними на потребу нашої Церкви і народу, може тяжко пімститись на нашій Церкві і народові за знехтування надхнених вказівок, що їх давав Слуга Божий Митрополит Андрей.

Апостол Єдности

Переживаючи свою Голготу, український нарід в останніх десятиліттях має все ж те щастя, що Бог його благословив великими людьми, між ними в першу чергу таким велетнем духа, яким був Слуга Божий митрополит Андрей Шептицький. Ця світла постать, що провадила наш нарід на західноукраїнських землях продовж майже пів століття, попри свою працю архипастиря, зуміла ще знаходити час на працю загального і вселенського значення.

Посвятивши себе ще молодим юнаком Христові і Його Церкві, він зрозумів досконало, бувши ще василіянським ченцем, а потім станиславівським єпископом та вкінці галицьким митрополитом, що, попри його душпастирську працю, найважніше діло—справа з'єднання. В тому напрямі він працює невтомно все своє трудяще життя. За те він терпів і фізично і, може, ще більше морально від чужих та своїх. Чужі його ув'язнили і заслали в глибину Росії, де він перебув як царський в'язень від 1914 до 1917 року. А свої, не доцінюючи великої і святої справи, яка була така дорога його великому християнському серцю, замість стати співносіями його великих ідей, ставили йому перешкоди і цим відсували себе й цілий нарід від співдіяння у великому ділі святої єдности. Митрополит Шептицький був свідомий усіх труднощів, він цим болів, це була його, можна сказати, найбільша трагедія, що його співбрати не можуть зрозуміти того, що, як християни, повинні знати заповіт Христа і в його дусі діяти.

У своєму посланні до духовенства в 1940 році, відповідаючи чи радше коментуючи напад "Безбожника" на його особу і працю над ділом з'єднання, великий митрополит, повний глибокої віри, що це справа свята і Божа, писав: "Діло з'єднання Церков є Божою справою і відповідає так бажанням самого Спасителя і Бога Ісуса Христа, що по плоті зродився з Діви Марії, як чоловік, і царствує на небесах і на землі, що ніхто з християн не може сумніватися, що мусить скоріше чи пізніше прийти хвиля, в якій буде вислухана молитва Спасителя, висказана перед Його Страстями: "Не про сих тільки молю, але й про тих, що задля їх слова увірять у Мене, щоб усі були одно, як Ти Отче в Мені і Я в Тобі, щоб і вони одно були в Нас; щоб світ вірив, що Ти Мене післав" (Ів. 17, 20).

У глибокій вірі про святість справи, над якою він працював, митрополит Андрей писав у тому ж посланні: "Та не може бути, щоб християнин, читаючи в св. Євангелії ті пресвяті слова Спасителя, не бажав цілим серцем здійснення того ідеалу, над яким працюємо і ми слабими своїми силами. А той ідеал—то з'єднення усіх вірних в єдності у св. Вселенській Церкві. По Христовому бажанні, це з'єднення всіх між собою і в Ньому, мало б до того причинитися, щоб світ вірив, що Бог, Небесний Отець, Його, Христа—Месію, прислав на цей світ. Тому то й ми всі і я разом з вами віримо в будучину того великого і святого діла та надіємося, що прийде хвиля, в якій зможемо обіймити усіх наших нез'єднених братів, привернути їх до єдности зі Вселенською Христовою Церквою і світові, що так від віри відступає, дати той великий і могутній доказ, що Божа Премудрість, Друга Особа Пресвятої Трійці, зійшла з неба на землю, стала чоловіком і умерла на хресті для нашого спасіння".

Надхненими словами митрополит висказав у тому самому посланні глибоку віру не лише в з'єднання, а теж у навернення безбожників: "Ми віримо—писав він—і надіємося, що й тепер Христос Цар так побідить Своїх противників - безбожників, що вони припадуть до Його ніг і, як блудні діти, віддадуть Йому себе і все своє, щоб Він і над ними царствував і провадив їх до вічного спасіння. Ми віримо, що та хвиля тріюмфу Христа-Спасителя і Його святої Церкви прийде, що вона наближається, що вона, може, й недалеко. Може бути, що Бог нам, живучим сьогодні, а уми-

раючим завтра, не дасть діждатися тої великої і святої хвилі, та це не перешкоджає нам для тої хвилі жити і вмирати та очікувати її. Бо наша надія сповнена безсмертям".

Слова митрополита Андрея читаються, як слова Богом надхненних пророків. Вони ставлять перед наші очі щось, що здається нездійсненним, а все таки він глибоко вірить, що так буде, бо він вірою живою і глибокою вірив у правдивість слів Ісуса Христа. Тому під кінець послання, яке тут цитуємо, є такі пророчі слова: "І станеться те, чого ніхто не предвиджує і що уважають за неможливе: усі вірні Христові і віруючі в Нього будуть одним у Його святій Церкві і тою своєю єдністю переконають усіх невіруючих, що Всевишній Бог послав Христа, а Він нас посилає до праці над їх добром і над вічним спасінням нез'єднаних і всіх безбожників".

Боже Провидіння так кермує світом, що до певної міри—можна сказати—ті пророчі слова митрополита вже нині здійснюються. Може, то лише початок, але це все йде до тієї мети, яку провістив митрополит Андрей. На наших очах сповнюються такі дії, які ще за життя митрополита були неймовірні. Екуменічний рух і т. зв. "діялог", який нині став темою дня, чи це не перші кроки на шляху здійснення пророчих слів митрополита Андрея? Відвідини Кентерберійського архиепископа Фішера в Папи Івана XXIII, візита св. Отця Папи Павла VI у св. землі і зустріч із патріярхом Атенагорасом, участь у Вселенському Ватиканському Соборі представників майже всіх Церков і загалом цілий ряд подій, які мають уже тепер місце у християнському світі, можна сміло і без пересади сказати, мають щось в собі із печаті духа нашого апостола єдности.

Відзначаючи соту річницю народження великого митрополита Андрея, з перспективи часу бачимо щораз наглядніше, як його ідеї входять в життя і здійснюються у Вселенській Церкві.

Слідом митрополитів Могили і Рутського

Друга велика ідея митрополита Андрея, яку він попри свою працю для з'єднання Церков мав завжди на увазі, то ієрархічне завершення структури нашої Церкви, себто створення для нашої Церкви патріярхату в злуці з Апостольським престолом.

Ідея ця не була нова для митрополита Андрея. І навіть не він винайшов її. Це була ідея світлих мужів нашого церковного минулого. Відомо бо, що її вже старались здійснювати дві найбільші постаті нашої церковної історії, а саме православний митрополит Петро Могила та католицький митрополит Йосиф Рутський. Студіюючи добу тих двох митрополитів та роздумуючи над привернення єдности в нашому народі і піднесенням його гідности серед народів світу, митрополит Андрей Шептицький уважав, що створення українського патріярхату в злуці з Апостольським престолом є найкращою формою, в якій наша Церква може розвиватись та благородно впливати на ввесь народ.

"При відновленні Київської митрополії та при майбутньому, дасть Бог, піднесенні Київського престолу до достоїнства патріярхату ми ж будемо підпорядковані цьому патріярхові, коли цей патріярхат визнає владу Вселенського Архиєрея, а тим патріярхом буде хтось з їхніх єпископів, а не з наших" —писав митрополит Андрей, виразно вказуючи, що йдеться йому про добро Церкви, а не особисту амбіцію.

Говорячи про православних братів, він вірив, що християнська любов і патріотичне почуття підкажуть їм правильний шлях. "Здобудуть передовсім те, що принесуть українському народові ту єдність, якої йому тепер треба і без якої легко буде його паразитам ще довго над ним панувати... В церковній єдності будемо мати і силу, і приклад, як повинна виглядати національна єдність. З будови одної, святої, вселенської, апостольської Церкви будемо могти вчитися і досвідчати, яка повинна бути суверенна провідна могутня єдність українського народу".

Єдність українського народу в одній Вселенській Церкві і підвищення цієї Церкви до гідности патріярхату—це ці дві головні ідеї великого митрополита Андрея.

У століття його народження молімся і просім Господа, щоб допоміг нам якнайскоріше здійснити ті дві великі і святі ідеї Слуги Божого митрополита Андрея та прославив його самого славою святих.

ЛЮБОВ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Любови ще ніхто не бачив в людській статі,
Не наступив в житті на кість її та кров;
І он чому завжди лепечуть супостати,
Що видумка одна уся любов!

Та ось вона піднялась на прорив,
Загорнена в покров пахучих васильків;
Славетніша стоїть за голубий Парнас,
Небачена любов—а сяє над алмаз.

Хто висловить магніту надмір сил,
Що згортує умить стальних ощурків жил,
Речовину таємної природи?

Тому і вірю я, що ти, Любове, вічна,
Що в Трійці Пресвятій—Любов Гіпостатична
І нею запричастяться народи!

Президент Джансон заявляв під час передвиборчої кампанії, що буде боротися проти нужди в Америці. Одна секретарка, почувши його програму, написала над своїм бюрком: "Дайте мені промоцію, якщо хочете помогти нашому президентові боротися з мізерією".

Хвороба—це не прикмета слабих організмів, бо й здорові люди під час пошестей стають так само хворі, як і ті, що мали слабе здоров'я.

Італійські лікарі викрили, що дим сигарок послаблює слух, бо ушкоджує оболонку внутрішнього уха.

СМЕРТЬ

Св. Альфонс Ліґорій

ТРЕБА підчинятися Божій волі у справі смерти, погоджуючись на те, коли і як Бог пошле нам смерть. Одного разу Св. Гертруда йшла на горбок. Посовгнулася і впала в яму. Товаришки спиталися її, чи не боялася померти без святих тайн. Свята відказала: "Сильно бажаю прийняти святі тайни в годині смерти. Проте більше ціню Божу волю, бо підчинення Божій волі в цій справі—це приготування до смерти. Ось тому погоджуюся на будьяку смерть, що Господь захоче послати мені!"

Св. Григорій оповідає, що вандали засудили на смерть одного священика і дали йому свободу вибрати собі таку смерть, яку хотів. Засуджений відмовився від вибору та заявив: "Пробуваю в Божих руках. Прийму таку смерть, яку за Його позволенням спричинете мені, бо іншої не бажаю". Ця заява сильно подобалася Богові. Він здержав руку ката, що мав відтяти йому голову. Це чудо спонукало вандалів дарувати йому життя. Як іде про смерть, то та смерть найкраща для нас, яку пошле Бог. Отож слід повторяти, як подумаємо про смерть: "Господи, спаси нас, і потім пошли нам таку смерть, яка подобається Тобі!"

Треба також коритися Божій волі, як іде про час нашої смерти. Що ж таке наша земля, як не тюрма, де невпинно страждаємо та знаходимося в небезпеці кожної хвилини стратити Бога? Саме тому пророк Давид

кликав до Бога: "Виведи з в'язниці мою душу, щоб хвалила Твоє ім'я!" (Пс. 141, 8). Цей страх змушував Св. Тересу зітхати за смертю. Вона тішилася, як годинник вибивав годину, бо думала, що проминула ще одна година її життя і так поменшився час затратити Бога. Отець Авіля твердив, що середньо приготувана людина повинна бажати смерти, бо на землі кожен знаходиться в небезпеці стратити Божу ласку.

Хіба є щось дорожче і більше побажане ніж прагнення щасливою смертю запевнити себе, що вже більше ніколи не затратимо Божої ласки? Дехто може відповісти: "Я досіль нічого не зробив, ані нічого не здобув для своєї душі!" Ось моя відповідь: "Що ж ти зискав би, якщо б проживав проти Божої волі, коли Бог хоче, щоб зараз помер? Хто запевнить тебе, що колись матимеш щасливу смерть, про яку зараз маєш моральне запевнення? Зрештою, ти й так не потрапив би жити без гріхів, бодай без легких!" Ось тому Св. Вернард кличе: "Чому ж рвемося за життям? Таж більше грішимо, що довше живемо!" Нема сумніву, що один легкий гріх більше засмучує Бога ніж усі добрі діла могли б потішити Його.

Що більше? Хто слабо тужить за небом, той доказує, що мало любить Бога. Хто любить, той тужить за любленою особою. Ми ж не годні бачити Бога, поки не покинемо цієї землі. Ось тому всі Святі зітхали за смертю, щоб зобачити улюбленого Господа. Св. Августин отак кликав: "Аби я міг померти, щоб зобачити Тебе!" Св. Павло заявив. "Бажаю померти, щоб бути з Христом!" (Фил. 1, 23). Цар Давид так само заявив про себе: "Моя душа спрагнена Бога. Коли піду і з'явлюся перед Божим обличчям?" (Пс. 41, 3). Всі душі, що любили Бога, подібно поступали під час свого земського життя.

Один шляхтич пішов до ліса на лови. Там почув, що хтось дуже весело співав. Підступивши трохи ближче, зобачив прокаженого бідолаху. Його тіло вже було здебільша зогнило. Шляхтич спитався, чи це він співав. "Так, пане", відказав бідолаха, "це я співав". "Як же можеш співати і почуватися щасливим посеред таких страшних болів, що внедовзі позбавлять тебе життя," На це прокажений отак відповів: "Пане, тільки це тіло стоїть між мною і Богом. Як тільки зникне ця перепона, то піду оглядати Бога. Ось тому тішуся і співаю, як дивлюся, що з кожним днем це тіло щораз більше розпадається!"

ЛИСТОПАД

О. Вільшина

Та ніч була така, така відмінна
Від тих ночей, що були перед нею—
Безмісячна, тривожна, безпромінна
У таємниць загорнена кирею—
Коли ж нарешті зник її серпанок,
То й світ був інший, як у кожний ранок.

Це місто в сні, не відало про нїщо,
Як в брук жовнірські вдарили підкови,
Як серце в грудях скорчилося зловіщо,
Як спалахнули перші маки крови,
Як вартових змінили ми на башті
І прапор наш завісили на машті.

В долонях кріс, за поясом гранати
І мов два тигри під шоломом очі—
Отак ішли ми ранок зустрічати,
Що мав прийти по тій безсонній ночі
І здійснити по довгих, довгих літах
Те, що батьки лишили в заповітах.

Мов буревій, мов буря дика, люта
Що рве з корінням дуби і тополі,
Немов стріла до вистрілу напнута,
Так ми тоді зірвалися до волі
І грянули мов хвилі водопаду,
Щоб залишить легенду листопада.

Кари, що Бог посилає на людей,—це наслідок їхніх гріхів: "Побачив Бог, що людська злоба на землі велика та що всі думки і помисли сердець увесь час тільки злі, і жалував, що створив людину на землі, тож на серці Йому стало важко. І сказав: 'Знищу з лиця землі людину, яку Я сотворив... Але Ной знайшов ласку в Божих очах", бо був добрий (Бут. 6, 5-8).

Ради доброти Свого слуги Ноя і його родини, Бог рішив більше не карати людства потопом: "Не проклинатиму вже більше землі через людину, бо помисли людського серця злі вже з молодощів" (Бут. 8, 21).

Молитва вояна за сина

о. Роман Ганас

ПОКІЙНИЙ великий вождь та генерал, Доглес МекАртур, залишив в родинних споминах під час другої світової війни, таку молитву за свого ще тоді десятилітнього сина:

"Боже, вирости мені сина, що знайде досить сили пізнати, в чому він є слабий, що знайде досить відваги, коли на нього наляже страх, що буде гордий і непохитний в чесній невдачі, а покірний і лагідний в побіді.

Боже, вирости мені сина, що не буде признавати собі діл, а у всім буде признавати Тебе, що є угольним каменем знання.

Боже, я молю Тебе, веди мойого сина стежками не легкого та вигідного життя, але під натиском трудностей і визовів. Навчи його витривати в бурі, навчи його співчуття для тих, які програли.

Боже, вирости мені сина чистого серця, великих бажань, сина, який наперед приготовить себе, коли бажати буде вести других, який глядітиме в будучність, не забуваючи минувшини.

Боже, наділи його покорою та лагідністю, як ознаками великости, отвертою думкою правдивого розуму і скромністю, як ознаками правдивої сили. Тоді я, його батько, буду тихенько шептати: Я не жив намарно".

Думки молитви великої людини, якою був покійний генерал Доглес МекАртур, повинні спонукати всіх батьків, синів та провідників народу, над ними поважно застановитися і взяти як примір для свого власного життя та діяння. Щасливий той народ, що має провідників, які є свідомі своєї слабости, не є горді, чистого серця, покірні, здані у всім на Божу волю, люди співчуття, саможертви, задивлені в будучність і пам'ятають минуліть, яка все є найліпшою учителькою життя. Таким власне провідником і вождом американського народу був покійний генерал Доглес МекАртур і таким хотів бачити свойого сина, за якого молився серцем і думками неперестанної молитви.

Св. Іван Дамаскин (676-750)—це великий Учитель Східньої Церкви та найбільший її поет, бо він уложив дуже багато побожних гимнів, що ввійшли в богослужби нашої Церкви.

Христос промовив до впертих жидів: "Якщо б Бог був вашим Отцем, то ви любили б Мене, бо я прийшов від Бога... Ви ж діти диявола, тому виповняєте його бажання!" (Ів. 8, 42-4).

Христос звелів Своїм послідовникам молитися Небесному Отцеві, щоб давав ласку покликання: "Жнива великі, а робітників мало. Просіть Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива!" (Мат. 9, 37).

Тайна Оливопомазання

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

В ЧАСІ поважної недуги та в годині смерти потребуємо скріпити душу й тіло. Ось тому Ісус Христос, приятель хворої людини, приходить, щоб помогти нам у тайні Оливопомазання.

Св. апостол Яків пише так: **"Нездужає хтось між вами? Нехай покличе пресвітерів Церкви, і нехай вони помоляться над ним, помазавши його оливою в ім'я Господнє, і молитва віри спасе недужого, та й Господь підійме його, а коли він гріхи був учинив, то вони йому простяться"** (Яків: 5, 14-15).

Ці слова св. апостола Якова показують нам, що самі апостоли уділяли тайну Оливопомазання хворим людям. Одначе вони не могли б були робити цього, коли б Христос не був установив цієї тайни.

Кожний християнин, що знаходиться в небезпеці смерти через поважну недугу чи нещасний випадок або похилий свій вік, повинен одержати тайну Оливопомазання. Навіть хворі діти можуть одержати тайну Оливопомазання, коли вже прийшли до уживання розуму. Тайну Оливопомазання можна повторити в часі цієї самої недуги, коли небезпека смерти перейшла й потім знову повернулася.

Кожна людина, що дістає тайну Оливопомазання, повинна щиро жалувати за свої гріхи. Коли тільки можливо, вона повинна приготовитись до прийняття цієї тайни доброю сповіддю. Вона повинна мати довір'я до Ісуса Христа, що, перемігши терпіння і смерть, поможе та поверне цю недугу на добро душі недужої людини. Хвора людина або її рідня повинні на час покликати священика, щоб хвора людина могла дістати тайну Оливопомазання в повній свідомості.

Вживаючи спеціяльно поблагословленої оливи для хворих, священик, помазуючи очі, вуха, ніздря, уста, руки, груди та ноги хворої людини, проказує молитву, в якій просить Бога Отця, Небесного Лікаря душ і тіл, що зіслав свого єдинородного Сина, Ісуса Христа, який уздоровляє від всякої недуги та спасає від смерти, щоб цим помазанням уздоровив недужу людину від усякої душевної і тілесної хвороби, в якій знаходиться людина, своєю ласкою, заслуженою Ісусом Христом, за молитвами Пресвятої Богородиці та всіх святих.

Через помазання поблагословленою оливою Ісус Христос уздоровляє душу хворої людини. Він її скріпляє так, щоб вона не тільки не тратила відваги в терпіннях, але щоб могла терпеливо переносити їх та мати довір'я до Бога. Христос прощає хворій людині гріхи та дочасну кару за них. Через прийняття тайни Оливопомазання навіть смертельні гріхи є прощені хворій людині, коли їй неможливо було висповідатись із них, але передше вона щиро була жалувала за них.

Очевидно, що людині невільно промовчувати смертельних гріхів у сповіді в тім переконанні, що тайна Оливопомазання простить їй усі гріхи. В такому випадку тайна Оливопомазання не принесла б їй жадної користи.

Ісус Христос досить часто подає хворій людині деяке полегшення в її недузі, а часом навіть і повне виздоровлення, якщо воно вийшло б для добра її душі. Коли ж Божа воля є, щоб хвору людину покликати до вічности, тоді Ісус Христос скріпляє її на останню годину.

Дехто каже: "Коли хворий дістане тайну Оливопомазання, то він напевно помре негайно". Такому треба відповісти, що його говорення є нерозумне! Навпаки, священик, що уділяє хворому тайну Оливопомазання, молиться, щоб Бог: **"уздоровив недужу людину від усякої душевної і тілесної хвороби, в якій недужа людина знаходиться".** І справді часто трапляється, що по прийнятті тайни Оливопомазання хворому легшає і він поволі стає зовсім здоровий.

Що доброго може недужа людина зробити для Божого царства? Вона може злучити свої терпіння з терпіннями Ісуса Христа і пожертвувати їх за навернення грішників чи за покликання добрих і ревних священиків, чи за мир у світі, чи за розвій заграничних місій або за якесь інше добре наміреннія святої Церкви. Це є **"апостольство хворих".** Воно має дуже велике значення для розширення і скріплення Божого Царства на землі.

1) Чому то наші східні ікони-образи інакше виглядають ніж західні латинські?

Різниця в малярстві між Сходом і Заходом походить з відмінного світогляду. Західні артисти предетавляли Святих як людей, які виглядали тільки так, як виглядає звичайна, неудуховнена особа. Вони брали за моделі звичайних людей, малювали їх портрети і називали їх святими образами. Так поступав італієць Рафаїл зо своїми малюнками Божої Матері. Він брав за модель якусь жінку та малював її. Потім цей малюнок назвав образом Божої Матері.

Східні ж церковні артисти не представляють на іконах людей так, як вони виглядають, але так як повинні виглядати удуховнені люди, що дійшли до найвищої досконалости та злуки з Богом. Ось тому їх вигляд удуховнений.

2) Що це значить, що в Пресвятій Тройці Син походить від Отця, а Святий Дух—від Отця і Сина?

Це трудна відповідь, бо вона заторкує Пресвяту Тройцю, найтруднішу та найлюбішу правду нашої святої віри. Це така трудна правда до зрозуміння, що Бог навіть не відкрив її старозавітнім жидам, бо вони були б витворили собі поняття, що є три боги замість одного неподільного Бога. Аж Христос відкрив нам тайну Пресвятої Тройці.

Пресвята Тройця—це джерело всього, бо від неї все походить. Якщо б не було Пресвятої Тройці, то не було б Спасителя, не було б Божої Матері, не було б Служби Божої, святих тайн, тощо, тому треба найперше і найбільше почитати і любити Пресвяту Тройцю.

Ось вияснення цієї тайни, хоч воно трудне до зрозуміння. Бог є один. Божа природа є так само одна і неподільна. Бог Отець передає цілу Свою природу Синові за винятком свого батьківства. Це значить, що Син походить від Отця, бо все отримує від Нього. Святий Дух отримує Божу природу і все, що вона вміщає в собі, від Отця і Сина, за винятком синівства. Це значить, що Святий Дух походить від Отця і Сина або від **Отця через Сина,** як кажуть деякі східні Отці. Божа природа неподільна, тому є тільки один Бог, хоч є три віддільні Особи, Отець, Син і Святий Дух. Вони ж є одним і тим самим Богом, бо мають ту саму Божу природу.

Святий Дух часом зветься теж Духом Сина. Це тому, каже Св. Іван Дамаскин, що Святий Дух отримує від Отця Божу природу через Сина.

3) Як настав остаточний поділ-розрив між Сходом і Заходом у 1054 р., то чи всі східні патріярхи цебто олександрійський, антіохійський і єрусалимський так само зірвали стосунки з папством? Що ж властиво викликало розрив?

Ні, розрив 1054 р. вчинив тільки прірву між Царгородом і Римом. Інші східні патріярхи дальше вдержували стосунки з Папами аж до злощасного таксованого четвертого хрестоносного походу в 1204, коли так звані хрестоносці замість іти проти музулманів звернулися проти греків, зайняли Царгород, сплюндрували це найкраще місто Сходу, збещестили грецькі святині, тощо, і на закінчення гейби на нещастя християнства встановили на Сході латинську єрархію на місце східніх патріярхів. Отак на довгий час латинські хрестоносці знищили на Сході прихильність до папства, яку тепер навіть такому великому прихильникові і подвижникові церковного поєднання між Сходом і Заходом як патріярхові Атанагорасові І тяжко привернути.

Що ж спричинило розрив між Царгородом і Римом? На це питання католики Заходу дають одну відповідь, а православні Сходу другу. Латинники ганять царгородських патріярхів за розрив і кажуть, що їхня амбіція спричинила його, бо не хотіли підчинитися Папі, а православні скидають вину на Рим, що хотів панувати над Східньою Церквою.

Ось що писав про цю справу грецький історик Папаригопул у 1884 р.: "Східня держава і Церква, хоч усе признавали першенство Римського Престола, ніколи не признавали переміни примату на панування Риму. В цім правдива причина церковного роздору, а не в догматичних і синодальних спорах, які були тільки претекстамй, що на них зужито стільки сил, і розбудженно стільки пристрастей. Настав поділ Церков, бо західня Церква хотіла панувати над Східньою, а ця знову за ціну свого існування не могла піддатися західній" (Історія ту гелленіку ет-

нус, Атени, 1884, IV, 323).

4) Що властиво означає блаженство проголошене Спасителем: "Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне?" (Мат. 5, 3).

Блаженства проголошені Спасителем і записані євангелистами Матвієм (5, 3...) і Лукою (6, 20...)—це засади, що виявляють і становлять дух Нового Завіту та підвалину Божого Царства, що Христос прийшов основувати на землі для підготовки людей до вічного щастя в небі. Блаженність полягає в тім, що людина проживає в належнім стосунку до Бога. Це зроджує почуття щастя, якого ніякі зовнішні обставини не годні поважно ушкодити, як це видно з життя деяких богоугодників, що раділи серед мук і страждань.

Блаженство "убогі духом" може мати подвійне значення: 1) Убогі духом є ті, що відчувають свою духовну вбогість, тому благають Бога, щоб Він змилосердився над ними і подав їм чесноти і ласки, що вчинять їх багатими в Божих очах. Противенство духовної вбогости—це дух гордости, зарозумілости, почуття власної вищости понад інших, непомірковане почуття власної гідности, тощо. Євангельський фарисей є прикладом цього противенства (Лк. 18, 10-14).

2) Духовна вбогість може означати так само відв'язання і помірковану любов до земських дібр, і це значення є більше правдоподібне в вислові "вбогі духом". Християни, послідовники Христа, вбогого і працьовитого Спасителя, повинні вистерігатися надмірної погоні за земськими добрами. Коли ж мають їх, то повинні так поводитися з ними, гейби не мали. Вони повинні бути готові завжди покинути їх, як це робив побожний Йов, що заявив своїй жінці, як вона скаржилася, що Бог забрав їм земські багатства (Йов: 1, 21).

Отак відв'язання від непоміркованих бажань і погоні за земськими багатствами—це перша умовина для блаженного життя. На жаль навіть багато християн не розуміє цього, тому часто грішними засобами і зо зневагою Бога пошукує цих багатств, бо думає, що в них знайде щастя і задоволення.

"Царство Небесне" тут означає життя вічне, яке вбогі духом уже мають у зародку.

5) Чи це гріх критикувати ближнього?

Злобно критикувати свого ближнього цебто немилосердно з бажанням пімсти осуджувати його—це гріх, бо Христос виразно заборонив це чинити: "Не судіть і не будете суджені!" Проте осудити зло, що хтось учинив, це не злобна критика, тому це не гріх. От хоча б не буде грішити той, хто публічно осуджує тих, що ширять зіпсуття або неморальність, або хто критикує несумлінних урядовців, які занедбують свої обов'язки, що прийняли на себе, як люди вибрали їх.

Саме балакання про блуди ближнього буде гріхом, бо це пуста балаканина і пльотки. Осудити зло з наміром, щоб інші поборювали його, не буде гріхом. Це радше публічна відвага, якої часто бракує тим, що твердять, що "моя хата скраю".

6) Якщо хтось не годен заплатити свого довгу, чи він тоді звільнений від плачення?

Як довго хтось дійсно не годен платити довгу, то він звільнений на той час, поки не годен. Як тільки зможе заплатити, то має це вчинити.

7) Чи можна вживати подружих прав для приємности?

Можна, коли при цім нема надужиття тайни подружжя. Приємність у подружжі—це винагорода за труди, що виховання дітей потягає за собою.

8) Я запізналася з одним некатолицьким хлопцем. Ми зачали разом ходити, і тепер хотіли б побратися, хоч ми ще не готові до шлюбу. Проте в нас одна тяжка проблема до розв'язання. Я не годна йти до його церкви, а він з подібних рацій не хоче йти до моєї. Його батьки не люблять католицької Церкви, і це любонь головна причина, чому він не хоче стати католиком. Вони навіть заявили мені, що дівчина повинна йти за хлопцем. Я вже рік молюся за його навернення, але здається, що Бог не вислухує моєї молитви. Що я маю робити?

Церква не радить, ба й забороняє католикам дружитися з некатоликами. Це робить не тому, що не любить некатоликів, але тому, що подібні подружжя звичайно бувають нещасливі. Так само поступають провідники інших Церков. Вони радять своїм членам не женитися з людьми інших Церков.

Після останньої сесії другого ватиканського Собору шлюб між католиками східнього обряду і православними буде важний навіть тоді, як буде заключений перед православним священником. Проте католикам заборонено брати перед ними шлюб. Вони згрішать, як переступлять цю заборону, хоч шлюб буде важний. Як іде про шлюби між католиками і протестантами, то ці шлюби будуть неважні, якщо будуть заключені перед протестантським духовником.

Протестантський партнер чи партнерка зовсім незобов'язані ставати католиками, як женяться з католиками. Якщо хочуть стати католиками, то мають це вчинити добровільно, бо ніхто не має права змушувати їх вступати до католицької Церкви, якщо вони не хочуть цього вчинити. Проте Церква вимагає, щоб діти подібних подруж були хрещені та виховані в католицькій вірі.

Ви добре чините, що молитеся за цього хлопця. Бог не мусить вас зараз вислухати. Він зможе це вчинити пізніше. Зрештою треба заохочувати й його, щоб він молився за цю справу.

Коли ж він абсолютно відмовиться бодай узяти шлюб у католицькій Церкві, то буде найкраще зірвати цю приязнь. Це буде напевно прикро для вас, але спасіння душі та добре виховання дітей—це важніші справи ніж особисті почування. В світі є багато католицьких хлопців, що пошукують добрих католицьких дівчат. Таке саме з протестантськими хлопцями, що бажають знайти собі добру протестантську дівчину, щоб оженитися з нею.

Я пільна квітка, я лілея, що росте на долинах (Пісні: 2, 1).

Люби Господа, Бога свого, всім своїм серцем!" (Чис. 12, 6).

М'й Господи, дякую Тобі за ласкаву обіцянку пробачення, що Ти вчинив грішникам. Ти прирік забути гріхи тих, що каються, що образили Тебе: "Не згадуватиму їх беззаконня" (Езек. 18, 22). Ця обітниця—це вислід Твоїх Страстей. О ласкаві Страсті, о любляче милосердя, о любове Ісуса Христа, ви є моєю надією. М'й Ісусе, який нужденний був би я, якщо б Ти не був помер, щоб відпокутувати мої гріхи!"

Як патр'ярх Як'в ішов з Палестини до Харану, то він ляг відпочивати в пустині. "І сниться йому, що ось драбина спирається об землю, а вершком сягає неба. І ось анголи ступають по ній вгору і сходять вдолину. А над нею стояв Господь і говорив: 'Я Господь, Бог Авраама, твого батька. Земля, що на ній ти лежиш, Я дам тобі і твому потомству' " (Бут. 28, 12-13).

Це видіння запевнило побожного, хоч не святого Якова, що Бог чував над людьми. Анголи заносять молитви і бажання людей перед Божий престол і приносять їм Боже благословення та поміч.

"І не введи нас в спокусу"

В. Буженко

ЩОДЕННО ми проказуємо ощю найкращу молитву, що Сам Господь Ісус нас звелив навчити, цебто "Отче наш". На жаль Божі слова стають для нас надто збуденілими і звичайними. Тому оце зараз розглянемо одне з сімох прохань, цебто шосте: "І не введи нас у спокусу".

У цім проханні благаємо свого любого Небесного Отця, щоб нас не напастували спокуси, і щоб, що важніше, ми мали силу їх перемогти.

Спокуса—це порушення душі до гріха. Різні є джерела спокус. Вони походять: а) від злого духа, як писав поет Тарас Шевченко: "Чорт нарадив. Пішов я в писарі в громаду" (Варнак). б) Від власних похотей приходить спокуса: ..."А старому не до того: Іншого якогось, гріховного пестування старе тіло просить" (Сотник). в) Врешті і від світу лукавого. Добре висловлює це наша народна словесність: "Не так тії воріженьки, як ті добрі люди", які не одну душу на лихе підманили і довели до затрати. Тому Господь грозить таким гіршителям великими карами. Краще було б такому не родитися, чи краще камень жорновий до його шиї прив'язати й втопити, якби він мав псувати малих виїнавців Христових—дітей!

* * *

Бог дозволяє на спокуси. З яких причин? З багатьох, цебто:

1) Щоб нас утримати в покірливості. Коли людині добре поводиться, то людина про Бога забуває. Раз прийшло двоє подорожних до одного заїздного дому. При вечері вони молилися, як належиться християнам. Власник заїзду давай собі не тільки з них кпити, але ще й доказував, що Бога нема й Його не потребує. Боліло це дуже подорожних. Проте мало могли порадити такому тупоумному безвіркові. Аж от уночі вибухає пожар. Загорілася гостинниця. Вискочили подорожні, а їхній вчорашній безвірок бігає і кричить щомога: "Боже, рятуй мене, помагай"... Добре наші люди кажуть: "Як тривога, то до Бога!" Кожна спокуса—це така душевна тривога, коли навіть людина слабшої віри опам'ятується і просить: "Господи, змилосердись, подивись на мою слабість, на моє ніщо".

2) Коли двоє залюблених хочуть себе випробувати, то ставлять собі взаємно до сповнення якісь важкі завдання. Отак вірно закоханий патріярх Яків у Рахилі, коли його обкрадено і він дістав за жінку Лію, старшу Лабанову дочку, по сімох роках служби, то він був готовий на ще других сім років, аби тільки показати, що є вірним улюбленій істоті. Таке діється в спокусах. Як то приємно Богові чути наші душевні акти, коли нас злий дух чи світ намовляє до непослуху Богові, а ми кажемо: "Ніколи, радше смерть як гріх", чи як Св. Марійка Горетті: "Не можу я такого чинити, бо це гріх!"

3) Спокуси вдосконалюють наші чесноти. Чеснота—це добра звичка, і ця звичка стається більш досконалою, що більше хтось у ній вправляється. Краще грає м'яча той грач, який щоденно вправляється і грає проти сильних змагунів, як той, що рідко вправляється і не має добре вправлених противників. У спокусах добрі звички стають повними чеснотами тільки через утвердження. Сильніші корені впускає дуб, що росте самітній високо на скелі, зданий на бурі та негоду, як той, що собі стоїть у густій затишній дуброві.

4) Спокуси мають вкінці тую додатню рису, що прибільшують нам заслуги для неба. Провід держави чи війська не відзначує такого, що нічим не визначився, але такого, що не раз своє життя виставляв на жертву за край і нарід. Коли вчений не намучиться працею цілими роками, то не буде мати успіхів. Тільки витривалий і мудрий може отримати нагороду Нобеля, але не той, що тільки здобув диплому в школі, і поза тим ніколи не займається більше наукою чи дослідами.

* * *

Щоб перемогти спокуси, треба уживати відповідних засобів. Господь не пускає нас з пустими руками проти душевного ворога. Він не робить так, як трапилось українському війську по чортківській офензиві, що, не маючи стрілива, мусіли наші вояки йти на ворога з ціпками і камінням. Ні, Господь всемогутній і добрий, і дотого й премудрий. Він може нам дати поміч у спокусі, хоче її подати і вміє найкраще нас перед спокусами захоронити.

1) Христос нас учить дуже важливого засобу цебто чування і молитви. Хто уважає, переходячи через вузьку кладку, той не впаде в річку, а хто пильно дивиться за муравлями в своїм городі, тому вони не з'їдять ні квіток ні городини. Нам треба уважати на свої змисли: очі, уста, вуха, дотик і нюх, якими входять усякі гріховні муравлі в город нашої душі й нищать у ній Божу ласку. Не раз ми самі собі ради дати не можемо, і тоді благаємо в Бога помочі молитвою. Дивімся на дитину. Вона в своїх немочах кличе маму, бо ця їй найскоріше поможе. Ми ж у своїх потребах і небезпеках теж кличмо: "Господи, не введи нас у спокусу! Рятуй нас, бо гинемо!"

2) Щоб не заразитися тифом, треба, ходячи коло таких хворих, добре наїстись, тримаючи тіло чистим. Сповідь і Св. Причастя держать нашу душу сильною і чистою.

3) Пам'ять про слова родичів охороняють учнів перед лінивством чи злим життям у школі, праці, в місті. Думання про Христову науку і розважання Божих слів охороняють людину перед душевними збоченнями.

4) Врешті не є гріхом відчувати намову до гріха, але гріхом є на цю намову згодитися. Що інше є бачити багно, а що інше в те багно самохіть скочити.

Нехай ці слова нас навчать з повною свідомістю та любов'ю кликати: "Не введи нас у спокусу!"

Мій побут у Києві

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Дискусія в Академії Наук

ПРОДИСКУТУВАВШИ справу української мови з моїми господарями в Інституті Літератури, ми перейшли на інші теми, про які буде мова.

Хочу тут звернути увагу на ще один факт, що заторкує українську мову в Україні. Наші письменники, як сказано в попередній статті про цю тему в "Голосі Спасителя" минулого місяця, сильно борються за права нашої мови проти русифікації. Вони вповні здають собі справу про цей ненормальний стан, в наслідок якого численні українці або заліниві, щоб розмовляти в Україні рідною мовою, або прямо нехтують нею через почуття меншовартости, вважаючи російську мову за більше культурну.

Бульвард Шевченка в Києві

Від 10-15 лютня 1963 р. відбулася в Києві "Республіканська Конференція з питань культури української мови", в якій брали участь численні наші вчені в Україні. Конференція, як звичайно, зачалася російською мовою, бо навіть наші літературознавці теж балакають залюбки на 'русском язике'. Хтось з приявних звернув з'їздові увагу на цю аномалію, бо де ж хто в світі видав таку чудасію, щоб українські літературознавці дискутували про українську літературу та мову на російській мові!

І так зразу один учасник, згодом другий, потім третій, зачав розмовляти по-українськи. Запал поширився на всіх тих, що з'їхалися на цю конференцію. Цей запал мав отакі наслідки. Під кінець конференції учасники вислали до премієра України Щербицького та до першого секретаря української комуністичної партії Підгірного оці резолюції-петиції, що не були опубліковані в жадній газеті в Україні. Беремо їх з газети "Наше Слово", що виходить в Варшаві. На цій конференції був представник цієї газети і, вернувшись до Варшави, помістив їх, не здаючи собі справи з того, що опісля вийшло з цих резолюцій в Україні.

Резолюції, як їх подає "Наша Культура", місячний додаток до "Наше Слово", березень 1963 р.

1) В усіх вищих і середніх школах, ремісничих училищах і курсах вести навчання українською мовою. Підручники для цих навчальних закладів видавати українською мовою.

У всіх дошкільних установах (незалежно на чиїх коштах утримуються), де є діти українського населення, виховання вести українською мовою.

2) В усіх установах і підприємствах, на залізниці та інших видах транспортації, в торгівлі, всі справи вести українською мовою.

3) Академія Наук, інститути, видавництва, щоб писали і видавали наукові твори здебільшого українською мовою.

4) Кіностудії — творити художні і наукові кінофільми українською мовою, а фільми виробництв інших республік перекладати на українську мову.

5) Щоб українські школи були в інших республіках Союзу, як інші національні групи мають свої школи в українській республіці.

Чув я, що ці постанови-резолюції були видруковані тільки в виданні Академії Наук, але не появилися в ніякій українській газеті в краю.

Конференція переслала ці резолюції премієрові і першому секретареві Партії. Обидва радо прийняли їх і навіть похвалили. Що ж вийшло з цих резолюцій і домагань? Ніщо з них не вийшло, бо внедовзі по цім з'їзді премієр України опинився на провінції, цебто був здеґрадований, а перший секретар Партії Підгірний був перенесений до Москви і став членом Центрального Комітету. З'явився в Україні новий премієр, Казанець, і новий перший секретар Шелест.

Про цей з'їзд наших літературознавців і їхні домагання до уряду України мало хто знав, бо навіть одна з "шишок" у Нюйорку клялася, що про цей з'їзд нічого не чула й обіцяла провірити справу, як вернеться до Києва.

Хтож усунув премієра і першого секретаря? Мабуть сталіністи, що поза сценою ще дальше мають свої великі впливи і користуються ними для русифікації України. Проте як був я в Києві, то саме тоді кінотеатри виставляли перший фільм вироблений в Україні цебто "Сон" про життя і діяльність Тараса Шевченка. На жаль не мав нагоди і часу зобачити цей фільм. Проте один зо знайомих казав мені в Києві, що в фільмі нема ніякої комуністичної пропаганди. Він тільки змальовує життя і творчість нашого поета.

Останньо теж накручено новий фільм "Наймичка", тримаючись рукопису Шевченка. І знову одна з "шишок", що час від часу приїжджають відвідувати українців в Америці та Канаді, заявила: "Тому п'ять років подібний фільм був би не можливий в Україні!"

Може це частинні наслідки домагання згаданої конференції наших літературознавців. Хто знає?

Продискутувавши сяк - так питання української мови, один з приявних господарів заявив: "Нас страшно дивує, що ви, людина вчена, письменник і журналіст, ще вірите в Бога!"

"Чому ж це дивує вас?" відказую на їхне питання.

"Як можете прийняти те, що Біблія каже про сотворення світу, цебто про сотворення землі, створення сонця, місяця, тощо?" тягне допитувач.

"Я не вір'ю в це!" кажу їм.

"То, в що вірите ви?" питається мене дальше.

"Я приймаю еволюцію!" до-

даю.

Ця відповідь заскочила моїх господарів. Зачалася довга дискусія про еволюцію. Я заявив їм, що модерні католицькі й некатолицькі вчені, біблісти й екзегети, назагал приймають теорію еволюції, тому не беруть буквально тих описів, що три перші глави подають у Біблії. Вони питалися, які це вчені, і я подав деякі імена, цитуючи книжку французького Ісусовця Петра Тейляра де Шарден "Феноменон людини". "Під цією книжкою навіть ви могли б підписатися", сказав їм.

Опис сотворення світу, поданий Біблією був зладжений для жидів, що в тих часах були дуже примітивним народом, тому наукового опису були б не зрозуміли. Зрештою Біблія— це книга Божого об'явлення, а не науковий виклад про сотворення світу. Автор першої книги хотів тільки навчити людей, що Бог є Творцем світу, що перші люди згрішили, і що людина відповідає за свою вічну долю. Все інше—це тільки описи згаданих речей в такий спосіб, щоб примітивні жиди могли зрозуміти. "Зрештою, як ви викладаєте своїй маленькій дитині якусь трудну правду?" кажу до них, "напевно не науковим способом!"

"Якщо ж Бог існує, то як ви виясните різні катастрофи, вибухи вулканів, появу в світі таких потвор як Гітлер (я забув додати ще "як Сталін")?" питаються мене.

"Я не раз думав про ці справи. Як іде про появу лихих людей, то воно легко зрозуміти. Бог дав людині вільну волю, тому не годен перепинювати уживання цієї волі навіть тоді, як інколи деякі люди надужівають цього дару, бо йнакше Бог противорічив би Собі Самому. Зразу дав вільну волю, а потім не дозволяє вживати її!

"Як іде про природні нещастя, от хоча б катастрофи, виливи рік, вибухи вулканів, то їх можна деяк зрозуміти в світлі еволюції. Якщо приймемо теорію еволюції, то мусимо так само погодитися на факт, що те, що еволює (розвивається), мусить бути недосконале, бо те, що досягло свою досконалість, не годне розвиватися - еволювати. Якщо ж наш світ еволював і дальше еволює, то він недосконалий. Бог таким сотворив його, бо так хотів. Коли ж світ недосконалий, то в ньому мусить бути місце на всякі катастрофи, бо ці речі—це прикмети недосконалого світу", кажу їм.

Вони цікаво слухали мого вияснення. Один з них заявив: "Так, все зачалося від еволюції!"

"Добре", кажу, "бачите, ви і я погоджуємося на теорію еволюції. Йде тільки про те, що властиво еволювало, бо мусіло щось бути в початках, щоб могло еволювати!"

"Це була матерія!" каже один з них.

"А ви звідкіля знаєте, що це була матерія? Хіба ви там були і бачили?" відповідаю йому.

"А що ж це було, як не матерія?" додає він.

"Я не знаю, що воно було цебто що було тим першим первнем, що від нього зачалася еволюція світу. Цим первнем могла бути матерія, могла бути маса електрики, маса світла чи якоїсь іншої енергії, але що

властиво було, то ні ви, ні я не знаємо! Ми віримо тільки в те, що Бог сотворив цей перший первень, який цей первень не був би!" кажу їм.

"А хто сотворив Бога?" каже хтось з моїх співбесідників.

"Це вже інша проблема, над якою нема чого дискутувати, бо вона забрала б нам забагато часу!" відказую йому.

* * *

По цій дискусії зачалася розмова про життя українців в Австралії, Америці і Канаді. Вони дуже цікавилися тим, як наші українці проживають у згаданих країнах, і я радо оповідав їм про це.

Під час розмови спиталися мене, чому організатори святкувань при посвяченні пам'ятника Т. Шевченка в Вашінґтоні не прийняли землі, що один добродій привіз був із Канева. "На це питання я не годен вам відповісти. Бувши півтора року в Австралії, мало читав українську пресу, бо невпинно переїжджав з місця на місце, проповідаючи місії. Проте думаю, що землі не прийнято тому, що той, хто привіз її, мусів бути комуністом!" кажу їм. "Якщо б я привів, то напевно прийняли б ту землю!"

В своїй відповіді я частинно помилився. Перша частина моєї відповіді була правдива, але друга—ні, бо я дійсно привіз трохи землі з самої могили Тараса і був готовий дати її, щоб замурували при нагоді замурування документів, але з цього нічого не вийшло. Дехто з цих діячів святкувань прохав у мене цієї землі для вмурування разом з документами. Коли ж казав листовно виявити це прохання, то в цій справі не отримав жадної відповіді.

* * *

Досіль мої господарі ставляли мені питання, і я відповідав їм. Тепер прийшла моя черга. "Чи ви бачили книжку "Розстріляне Відродження", що вийшла в Парижі?" спитався їх. В цій книжці зібрані твори наших письменників і поетів, що за сталінських часів були розстріляні за український націоналізм і русифікацію України Москвою.

"Ми знаємо про цю книжку", відповів один з них. "Ми так само зачали перевидавати їхні твори".

"Котрих письменників твори ви вже зачали перевидавати?" тягну дальше.

Один з них відказує і вичисляє імена розстріляних наших письменників. Як він спинився, то я додав: "А твори Хвильового будете перевидавати?" На це мій співбесідник відказав: "Покищо ні". Я негайно додав: "Бо еволюція ще не дійшла до цього пункту". Всі засміялися, і так закінчилося моє питання.

Вертаючись до дискусії про невживання української мови на вулицях столиці України, хочу зазначити, що мої співбесідники в Академії Наук прохали мене сказати українцям за кордоном, що українська мова в Україні не загине, бо "село здорове". Тут додам завважу одного актора, з яким я розмовляв в Україні. Цей актор часто виступає на сценах наших театрів. Розмовляючи з ним про те, що в Києві майже не чути української мови, спитався його, що буде дальше з нашою мовою в Україні. Актор відповів мені: "Ми боремося за рідну мо-

ву, тому робимо, що можемо, щоб люди її знали та розмовляли нею. Якщо ж вона колись загине, то буде велика шкода, але що ми годні порадити?"

* * *

Ціла дискусія в Академії Наук була дуже сердечна. Вона тривала півтора години і характеризувалася свободою вислову. При кінці дискусії я щиро попрощався зо своїми господарями і один з них причепив мені до блюзки медалик Тараса Шевченка, заявляючи: "Це можете носити в Америці!" Сказав він це тому, що передніше мої господарі питалися, чи буду описувати свої враження з подорожі по Україні. Я відповів, що буду. "А чи вони дозволять вам писати так, як думаєте?" питалися мене. "Напевно, що позволять, бо хто може мені забороняти. В нас є свобода преси!" Їх це трохи здивувало. Прощаючись, прохали мене присилати їм числа "Голосу Спасителя", де будуть статті про мою подорож в Україні. Я й це роблю, але покищо не отримав від них повідомлення, що вони отримують ці числа.

В Радянському Союзі пограничні сторож все 'скрупулятно' провірює і безмилосердно стримує всяку релігійну літературу, використовуючи міжнародну угоду, що кожна держава має право провірювати всякі публікації, приймати або відкидати їх, якщо вважає, що вони шкідливі для неї. Радянські урядовці вважають шкідливими писання релігійного змісту, тому звичайно не допускають релігійних книжок, молитовників, журналів, тощо.

* * *

Відвідини Печерської Лаври

Печерська (Києво-печерська) Лавра — це найстарший український монастир. Його оснувано в 1051 р. за панування Ярослава Мудрого. Зразу був відомий як Києво-печерський монастир, а в 1598 переіменовано його на Києво-печерську Лавру.

В перших віках свого існування цей монастир грав дуже важну ролю в житті Руси-України та нашої Церкви, бо був осередком нашої культури, літописання і літератури. Його прославили такі два святі як Св. Антоній і Теодосій. В Лаврі було оснувано першу друкарню та заложено школу для поширення освіти між нашим народом. В давнині монастир був сильно укріплений проти нападів азійських кочовиків.

Під час довгого існування цей монастир був кілька разів зруйнований, і так половцями в 1096, монголо-татарами в 1240 і кримсько-татарами в 1482. Сильно знищено його теж під час останньої війни, бо німці сильно пограбували його та понищили багато цінних речей.

Печерська Лавра—це святе місце для всіх слов'ян Східньої Европи, особливо для українців, росіян і білорусів. До комуністичної революції до неї відбувалися численні прощі. За царських часів ця лавра була сильно зрусифікована. Не тільки численні монастирі і церкви, але й саме положення Лаври притягало прочан. Лавра лежить на горбку над Дніпром. Краєвид тут чудовий.

Крім цього є тут своєрідні катакомби, де ховано тіла померлих ченців. Це печери, в яких зразу жили, молилися і покутували численні ченці, що вступали до монастиря.

Я пішов відвідати Лавру, що дуже цікавила мене. Оглянув деякі церкви і деякі будівлі, що тепер служать за канцелярії. До 1963 р. в Лаврі було ще трохи ченців-монахів. Моя провідниця сказала, що їх було вже замало, тому вони перейшли до інших монастирів, а Лавра стала національним музеєм. Тим часом згодом хтось інший сказав мені, що ченців прогнано з Лаври.

Перебравши Лавру в свої руки, уряд завів електричне освітлення в печерах.

Проходячи попри зруйнований Успенський Собор, що є найдавнішою церквою в Лаврі, я спитався, хто зруйнував його: "Німецькі фашисти!' відказала. Згодом хтось інший сказав мені, що це самі большевики знищили його, як відступали перед німецькими нацистами.

Хоч дуже багато церков ще стоїть в колишній обителі Печерської Лаври, то здається в жадній з них нема богослужб. Ціла ця обитель тепер перетворена на музей, що численні туристи з цікавістю відвідують. Замовкли співи ченців у цім найстаршім українськім монастирі, де віками тисячі святих душ прославляли Бога.

Вартість і краса жінок—це їх скромність

о. Роман Ганас

ВАРТІСТЬ людини, особливо вартість чи красу жінки або матері, скріпляє прикмета скромности і покори. В наших гарних церковних піснях співаємо про Матір Божу: "Це покора учинила, що ти Бога породила". Покірне, скромне, вбоге життя Матері Божої та її батьків спричинили, що Господь вибрав її на Матір Ісуса Христа. Як люди люблять красу природи, красу і запах розцвітих квітів, так також люди люблять гарні жінки. Вартість жіночої краси оцінюється не лише в гарних формах тіла, але передусім прикметами жіночої душі, готової все в скромності і покорі приймати Божу волю і служити потребам людського життя.

Прийшло знову літо. Теплі проміння сонця й обильні дощі збудили знову завмерлу зимою природу до нового життя. Розбуджена до життя по зимі природа вкрила своєю зеленню і своїми квітами матір землицю, веселячи людські почування, вливаючи в них радість й охоту до життя. Люди умучені холодом і монотонією зими, довгим перебуванням в замкнених кімнатах своїх домів шукають якнайбільше нагод, щоб перебувати на лоні природи, вдихувати теплий свіжий воздух, радіти, що знову прийшло літо, тепло, краса і радість для людського життя. Вулиці міст чи сіл, левади та поля заповнять веселі розбавлені діти, додаючи своєю появою ще більше радости і задоволення всім.

Наша стара приказка каже:

Часто радість з смутком обнимається. Так воно буває часом з почуваннями людей у часі гарного теплого літа. Тоді, як німа чи жива природа, як акти Божого творення ніколи не ломлять своїх зовнішніх видів, ніколи не плямлять даної їм краси, чи то, як співучі соловейки не обдирають себе з гарного піря, чи пахучі в різних красках квіти не заплямлюють себе болотом, тоді, на жаль, люди, той найкращий Божий твір, часом легкодушно обдирають з себе дану їм Богом красу і перемінюються в безвартісних ідолів манекинів, зневажаючи свого Творця, руйнуючи своє призначення і стають причинами згрішення, вбиваючи авторитет Бога передовсім в невинних душах дітей і молоді.

В часі літа, на вулицях сіл чи міст, йдучи за покликом "моди", появляться знову дівчата, жінки матері, одягнені в обнажені соромицькі строї і бездушно, без протесту загальної опінії, а то й часто без спротиву батьків, як стовбурі обдертої з її гарних листочків, топчуть Божий Закон, ширять публічне згрішення, підсичують низькі інстинкти в мужчинах і плямлять ангельські почування молоді та дітей. В Євангелії Св. Матея (гл. 18, 6-8) читаємо: "Хто б згрішив одне з таких малих, тому лучче було б, щоб йому повішено камінь, і він потонув у морській глибині. Горе світові від згіршень". Мати Божа в Фатимі сказала до дітей: Гнів Божий стягають на себе люди через соромицькі строї жінок. Чи мало є ще на світі горя, чи через соромицькі жіночі строї треба ще більше стягати Божий гнів на людей?

Культ обнаженого жіночого тіла, ношення нескромних строїв,—це культ диявола, що протиставиться культові Пресв. Евхаристії. Обнажена молода дівчина, обнажена молода жінка-матір, одягнена в соромицькі строї,—це сплямлена жіноча краса,—це заперечення жіночої гідности,—це вбита правдива любов,—це розвалювання подружої вірности,—це знак злого виховання,—це ширення царства диявола на землі. Воно виглядає як парадокс, але звичай ношення жінками нескромних строїв прийнявся на заході в християнських народах тоді, коли в народів сходу між поганами жінки є все одягнені в приличні довгі одежі. Також воно тяжко зрозуміти, що в безбожному царстві комуністів не вільно на публічних місцях появлятися жінкам в нескромних одежах.

Прикре явище ношення жінками подібних строїв поглиблюється ще більше, беручи до уваги факт, що це роблять жінки, які називають себе віруючими християнками. Також, на жаль, багато християнських матерів потурає тому, мовляв, що доня скоріше вийде заміж, як красою обнаженого тіла придбає собі мужа. З практики життя знаємо, що коли мужчина бере собі за жінку спокушений красою її обнаженого тіла, то з таких самих причин дуже часто мужі залишають жінок, шукаючи собі других.

В Божих плянах є, щоби жінка, яку Він сотворив як помічницю життя мужеві, щоб краса її тіла була збережена тільки для очей і вдоволення її вірного мужа і не була виставлювана публічно всім як щось, що можна легко купити чи продати. Скромність жіночих строїв, їх акуратність і чистота, прикрита все стидливістю очей, гідна поведінка дівчат і жінок на публічних місцях,—це правдива жіноча краса,—це правдива культура,—це знак доброго виховання,—це щастя подружя і родин,—це тінь Божої Матері на землі.

Розважуючи прикре явище, ношення дівчатами чи молодими жінками в літі соромицьких строїв, обсервуючи практику минулих літ, з прикрістю треба ствердити, що і деякі наші дівчата і жінки не соромляться появлятися в літі на публічних місцях в соромицьких строях. Цей факт—це наш великий біль і сором перед Богом і нашими родинами,—це збещещення нашої традиції, де колись в рідному краю наші дівчата, шануючи Бога і свою гідність, дорожили своєю красою, носячи все приличні, естетичні строї, виявляли повноту душевної і тілесної краси, даної їм Богом. Клич наших молодечих організацій: "В здоровому тілі, здорова душа". Чи можна вдержати здорову душу в здоровому тілі, коли літом в наших таборах в оселях наші дівчата на очах молодих хлопців носять короткі штанці та блюзки без рукавів, і навіть так одягнені появляються на забавах! Воно виявляє, що в деяких наших родинах затрачується правдива віра, затрачується Божий страх, стид, мораль, заникає гідність жіночого стану, гине відповідальність батьків і вихователів за духовість їхніх дітей. Сприймати на чужині зло, яке приготовляє її упадок, забувати на терпіння рідної землі, продовжати гнів Божий над народом через соромицькі строї —це значить нищити в корені найсильнішу силу та надію народу, якою є моральна, скромна, побожна, гарна дівчина чи жінка як матір для кожного народу.

Коли б нині наші померші бабуні чи матері піднеслися з гробу і побачили своїх дочок, внучок і правнучок, одягнених в соромицькі строї, то вони з розпукою до свого потомства хотіли б ще раз умирати, щоб не бачити збещещення їхніми дітьми святого, ними залишеного способу життя цебто берегти мораль, стид, достоїнство і красу української, богобійної жінки.

Всі ми українці на чужині, що віримо в Бога, що віримо в добрі і моральні, гарні душею і тілом, наші дівчата і жінки, бережім їх від злих впливів окруження, не дозволяймо нашому жіноцтву появлятися на публічних міоцях в соромицьких строях, не дозволяймо їм гіршити нашу молодь чи підривати мораль наших родин через соромицькі строї, переконуймо наших дівчат і жінок, що звичай вбиратися в соромицькі строї—це прикмета безвартісних продажних жінок, серед яких нашому жіноцтву не повинно бути місця.

ПІЙ XI

Пій XI був людиною, що не любив двозначностей. Він знав тільки "так" і "ні". Він ніколи не відпирався того, що сказав або обіцяв. Коли хтось покликувався на Папу, то він завжди обставав за ним. В нього все було категоричне.

Значення імміграції

ПОКИ в Україні нема справжньої свободи і дійсної незалежности, поти нам потрібна імміграція по різних країнах світу. Наша політична імміграція не тільки має намагатися повалити червономосковський режим на рідних землях, але в вільному світі продовжати національні традиції, культуру, науку та національне життя, яке москалі намагаються зовсім здавити в Україні.

Між імміграцією потрібно не тільки здібних робітників, але й провідників, поетів, письменників, публіцистів і журналістів, щоб поширяти знання про Україну по широкім світі та збивати наклепи червоних і білих москалів, що однаково ненавидять незалежну Україну.

Філософи та письменники минулих століть не мали атомних бомб, а всетаки потрапили змінити обличчя землі, от хоча б у Франції та інших країнах світу.

Письменник іде зараз по державних мужах. Він має більший вплив на долю своєї країни ніж генерали, професори та бизнесмени, бо перо—це найсильніша зброя світу. Воно може здобути дуже багато для народу, коли письменники вмітимуть належно вживати його та як настануть сприятливі обставини.

Дуже гарну пропаганду проти тиранії Москви зробила наша імміграція в Нюйорку перед будинком Об'єднаних Націй 16 вересня 1959 р., як туди зайшов найбільший тиран теперішнього світу, Н. Хрущов. Американські часописі подали знимки

демонстрантів з англомовними плякетами, на яких виднілися великі написи: "З 4,000 українських католицьких церков ані одна не залишилася під большевиками!" "Злочини червоних москалів в Україні завеликі, щоб описати їх!"

Представники цілого світу дивилися на ці плякати, фотографи фотографували їх і пересилали до своїх журналів... Це був дуже вмілий виступ імміграції...

Нажаль наше американсько-канадійське громадянство, хоч фінансово добре мається, не розуміє вартости писаного слова. Оттому наші люди, які ніколи не були такі заможні як сьогодні, так мало читають свою

пресу і так смішно мало гроша видають на підтримку своїх поетів, журналістів і письменників.

Крім цього нам потрібно дипломатів, щоб зайняли важні становища між народами, де проживають наші люди. Чому нам так тяжко переконати Америку, що Україна має право на самостійне існування? Тому, що по різних департаментах Америки сидять замасковані та широкому загалові невідомі "людці", всякі "специ від Східньої Европи", а в дійсності ряні москалі, білі або червоні—це байдуже, які невпинно шепчуть американським державним мужам: "України не било, нет і бить не може! Є только одна неділімая Россія!" Це вони переконують державних мужів могутніх народів, що Україна—це видумка німців або фантастичний витвір українських шовіністів, які негодні погодитися зо своїм "старшим братом" москалем, який страшно любить малоросів, ну і давай "творити якусь там Україну!"

Український нарід, що живе в Канаді та Америці, повинен шанувати новоприбулу імміграцію, між якою є багато вчителів, знавців мов, письменників і поетів. Між нами не сміє бути тертя. Повинна зникнути різниця: "Це стара, а це нова імміграція!" Україна домагається від нас усіх, щоб ми разом злучилися, бо в усіх нас пливе одна і та сама українська кров.

Поки українці цілого світу не злучаться та не створять одного політичного табору, поти Україна не матиме великої користи з нашої імміграції. Це не значить, що між нами не сміє бути ніяких партій. Політичні партії—це нормальне з'явище в житті народів. Бідний той нарід, в якім є тільки одна партія, бо ця партія заведе до різних надужить, згодом перетвориться в диктатуру, яку осуджуємо в фашизмі та комунізмі.

Проте партійні провідники повинні бути дозрілими людьми. Дозріла людина ставляє національне добро понад партійне чи особисте. Не сміє бути між нами нащадків батька Махна, який заявив: "Коли нема такої України, якої я хочу, то нехай узагалі не буде її!"

Можна дискутувати про засоби, як здобути свободу нашій батьківщині, і тут саме роля політичних партій, але коли йде про саму незалежність, то між нами не сміє бути поділів і роз'єднань, бо всяке роз'єднання між імміграцією ослаблює наші сили та скріпляє ворога-окупанта!

Листопад—це місяць народного зриву в Україні! Нехай цих декілька слів будуть чолобитнею для листопадових Героїв і героїнь, які склали життя за свободу нашої Батьківщини в першій світовій війні.

Нехай їхній приклад навчить нас політичної зрілости та єдности, бо тільки в розумній єдності сила кожного народу. Сварки ж і брак порозуміння між партіями—це вияв і доказ морального і політичного дітвацтва.

Московська іронія

Москаль був і завжди буде ворогом незалежности України, бо чи він чорний, чи білий чи червоний, москаль є завжди імперіялістом і загарбником чужих країв і народів.

З нагоди святкування 40-ліття проголошення української державности (1918-1958) українці в вільному світі врочисто і голосно відсвяткували ці роковини.

Українські святкуваня, й особливо участь у цих таких визначних державних мужів, як премієр Канади, Іван Діфенбейкер, американські та канадійські сенатори сильно обурили московських поневолювачів у Москві та поза Совітським Союзом.

Московська чорносотенна іміграція сильно обрушилася на ці святкування, бо вони згадували, що "матушку Россею" розшматовано на національні держави і що в недалекому майбутньому "едина неделемая" зникне, розпавшись на національні держави поневолених народів.

Московські журнали "Новое Русское Слово" і "Русская Жизнь" сильно запротестували проти цих святкувань і участи в них державних мужів, завзиваючи чужинців не підтримувати державних змагань українського народу, бо не "Росія поневолює Україну, але Україна поневолила Росію!"

На доказ цього поневолення наводять те, що премієр Н. Хрущов, К. Ворошилов, Кабаненко (командант фльоти), Малиновський (міністер оборони), Москаленко (командант оборони Кремля), Громико (міністер закордонних справ СССР)—це всі "ряні українці", поневолювачі бідної матушки Россеї!

От іронія! Злодій краде, а коли поліція намагається зловити його, то ще й кричить до поліціїв: "Ловіть злодія!"

ПАПСЬКИЙ ЗАХРИСТИЯНИН

Папський захристиянин мусить бути єпископом. Це велика фігура в Церкві. Він водночас бере участь в різних конґрегаціях і виповняє багато почесних чинностей.

Багато мужчин так трактують свої жінки, як релігію. Хоч занедбують і недоцінюють їх, все таки вони завжди при них.

Поденервована жінка до чоловіка, що дрімає біля телевізійного апарату: "Де ділися ті гроші, що я повинна ще вчора була взяти з твоєї кишені?"

Деякі люди скаржаться на занепад моральности в публічнім житті, але люблять її в книжках, що читають.

В одній країні була антиамериканська демонстрація. На однім плякеті був такий напис: "Єнкі, забирайтеся з нашої країни до Америки і заберіть нас з собою!"

Один американський мільйонер з Техсас їхав приватним літаком понад Лондоном. Його пільот промовив: "Пане, це Лондон!"

На це мільйонер відказав: "Не бався детайлями! Зазначуй тільки континенти, над якими ми пролітаємо!"

St. Demetrius

(NOV. 8)

by Rev. B. Tremba

The Catholic Church is now stressing the Catholic Action of the lay people. The Catholic Action is the active participation of the laity, in the apostolate of the Church under the guidance of the hierarchy. The laity can actively participate in the apostolate of the Church when they arouse the interest of the non- Catholics in the Catholic faith, when they take part in the Catholic societies and organizations or become lay missionaries in foreign lands.

Though St. Demetrius lived in the fourth century he is a very good example of the Catholic Action. He was not a priest or a bishop or a missionary, but a governor of the province of Salonica in Greece. He was a great favorite of the Roman Emperor Maximian. It was the time of the 10th persecution of the Christians. The Emperor gave orders to persecute Christians. St. Demetrius chose to help out the persecuted Christian brothers, and in every possible way he was helping out.

He was accused by the pagans before the Emperor Maximian. The Emperor made a special trip to Greece to find out for himself. St. Demetrius told him that he was a Christian and belived in Christ. He did not deny anything. For this he was thrown into jail to think it over.

St. Demetrius had a special friend, named Nestor. At that time there was a big soldier, an athlete of great size and power who was challenging all the Christians to come out and fight against him. In the arena this gladiator, named Lias, set up a number of lances into the ground with the sharp points sticking out. This Lias could raise a man into the air and throw him as if he were a football. Such victims were then pierced by the sharp points of the spears and died in the arena to the great satisfaction of the howeling pagans. Emperor Maximian took great pride in this Lias.

When Demetrius was in jail, his friend Nestor came to visit him and ask him, if he should go and fight against Lias. St. Demetrius told him that he would win in the struggle, but that the Emperor would kill him for the victory. And so it happened. With the help of God, Nestor got

hold of Lias, raised him into the air out threw him on the sharp spears. And thus Lias died as he was doing to the Christians before. Emperor Maximian sent soldiers to kill Nestor. Later someone told the Emperor that it was the idea of Demetrius to kill Lias. So the Emperor sent his soldiers to kill Demetrius in his cell. St. Demetrius visited the Christians who were in jail and strengthened their faith. He also was working to spread the Christian faith among the pagans of his country. He was encouraging those in prisons to final perseverence.

* * *

Everyone of us has an obligation to work for the kingdom of Christ and to spread His teachings among all people by word and example.

Death And The Christian

One of the great consolations of our Faith is that we do not suffer from any uncertainty about life after death. Death for the Christian is the door through which he goes home to God his Father. Our natural fear of death has been tempered by the fact that God the Son has shown that God is master even of death. His death and resurrection assure us that, though we must die as he did, we will also rise again as he rose, and live with him for all eternity in the happiness of heaven.

We should take great comfort from Our Lord's mastery over death and from his understanding, too, of our natural fear of death. He himself knew this same fear. His terrible anguish in the garden of Olives is proof enough of that. He knew also the sorrow that comes with the death of one who is loved. We can sometimes forget that our Lord was truly a man with all a man's capacity to love and to know pain and sorrow. It is because he knows how we feel that he can have compassion on us in all our trials. When we sorrow over the death of one dear to us, we remember how he wept when his friend Lazarus died.

St. John relates the incident in his gospel. Our Lord had a deep affection for the family of Lazarus and Martha and Mary. The gospels tell us quite simply that he loved them. He always found a ready welcome in their home. He must often have stayed with them when he was weary and needed a rest. Then one day, when he was in another part of the country, word came that Lazarus had died. Even though he knew that the Jews were hunting for him to kill him he set out to comfort Martha and Mary and to work the great miracle of raising Lazarus to life again.

When he got there Martha met him and her sorrow and distress moved him deeply. There are only two occasions in the gospels when it is recorded that Our Lord wept. One was when he looked down on Jerusalem, the beloved city, and foretold its destruction. The other was on this occasion when he saw the sorrow of Martha and Mary and the friends of Lazarus. We ought to remember and cherish these tears because they are a vivid reminder of God's love for those who love him. Lazarus and Martha and Mary were fore-runners of the multitude of ordinary people who love and serve God as they did. The words of comfort he spoke to Martha were meant for us also. This is how St. John records the scene.

"Martha, when she heard that Jesus had come, went out to meet him... Lord, said Martha, to Jesus, if thou hadst been here my brother would not have died; and I know well that even now God will grant whatever thou wilt ask of him. Thy brother, Jesus said to her, will rise again Martha said to him, I know well enough that he will rise again at the resurrection, when the last day comes. Jesus said to her, I am the resurrection and the life; he who believes in me, though he is dead, will live on, and whoever has life and has faith in me, to all eternity cannot die." To show his power over death he then brought Lazarus back to life.

He gave us another pledge on a different occasion when he foretold that he was going to give us his flesh and blood for our food and drink. Speaking to those around him he said. "Believe me when I tell you this; the man who has faith in me enjoys eternal life. It is I who am the bread of life ... he who eats of it never dies. I myself am the living bread that has come down from heaven. If anyone eats of this bread he shall live forever. And now what is this bread which I am to give? It is my flesh, given for the life of the world."

With this wonderful assurance from God we can face death without fear. But the thought of it reminds us to prepare well, and to remember those who have died and may need our prayers to help them out of purgatory. During November we ought to give special thought to the Holy Souls, who, though assured of heaven, need the help of our prayers to hasten their homecoming.

(The Far East)

DENIAL

How can the eyes refuse to see
What lovely things his hand has made,
From most majestic snow-crowned peak
To smallest moss-embellished glade?

How can a mind reject the proof
Of life's Divine Protagonist?
When Love is calling to his own,
What hardness makes the heart resist?

Gail Brook Burket

CATHOLICS IN JAPAN

The Japanese people are kind, polite, industrious, frugal and hard working. There are over 90,000,000 them living on a few small islands known as Japan. The Catholic population is very small in Japan. There are some 200,000 Catholics and a little more than 200,000 Protestants.

Conversions are not easy among the Japanese, for they are practical people. They are unwilling to accept Christianity which is so divided within itself. Conversions are also made difficult because of national traditions, family and social life, widely spread religious indifferentism or agnosticism, etc. The Japanese make a good convert, however, when he joins the Church.

The harvest in Japan is great indeed, but the laborers are few. But more and more Japanese are joining the laborers in the vinyard of Christ. For instance, the French Redemptorist Fathers from Quebec, have their own vice-province of Tokyo. In that province alone there are already 5 Japanese Fathers, 8 students and 19 pupils in the minor seminary.

Besides these French Canadian Redemptorists there are also American and German Redmptorists with their separate fields of work.

When the devil tempted Our Lord to use His divine power to relieve His hunger, Christ replied to the tempter: "Man does not live by bread alone, but by every word that comes from the lips of God" (Mat. 4, 4).

Do not complain about the summer heat. At least you don't have to shovel it.

Your Responsibility For The World

M. Schudlo, C.SS.R.

It is easy to complain that the world is going from bad to worse. No effort, no sacrifice, no brain is needed to make such a complaint. It is not exactly a Christian charasteristic to complain and do nothing about the things one is complaining. We must remember that the fate of the world in which we live is our responsibility. Pius XII said in his encyclical "Mystici Corporis:" "In every physical living body all the different members are ultimately destined to the good of the whole body". It is the same with the world and the Church. Since we are both Christians and citizens of the world, or at least of a part of it, that is, of the country in which we live, we must feel responsible for both. The world and the Church are ours, for they have been created for our material and spiritual good. St. Paul says: "All things belong to you, and you to Christ, and Christ to God" (I Cor. 3, 23). By all things the Apostle means everything that there is in the world both in the material and spiritual fields. If all these things belong to us, then we are responsible for them. If the children belong to a man, he is naturally responsible for the fate of the Church and of the world in general. Consequently there should be no place for Cains, the spiritual children of the first Cain who replied to God Who had asked him about the fate of his brother Abel:" Am I my brothers' keeper?" (Gen. 4, 9). Since we all are members of the Church, we must be interested in her fate, rejoice when she rejoices and weep when she weeps. Indifference to her fate is equivalent to the betrayal of Christ, her divine

Founder.

A lively interest in the fate of the Church means apostolate, because it brings Christ and His grace to those who do not know Him or do not appreciate the value of His saving grace. The grace of faith is God's gift out of all proportion to our natural forces and capabilities. Christ alone can save a soul, as He said: I am the Way, and the Truth and the Light" (John: 14, 6). He is our unique Mediator officially appointed by Our Heavenly Father to provide everything we need to save our souls. Thus we must always rely on Christ in our efforts to win souls back for Him: "One bears abundant fruit only when he and I are mutually united. Severed from Me, you can do nothing" (John: 15, 5). On the other hand, Our Lord needs our help to carry out His saving plans in the world. We are His hands, His eyes and His mouth to proclaim the happy news of redemption to our fellow men. We must be the heralds of the Gospel, if it is to spread to the four corners of the world. If we leave its spreading to the clergy alone, it will take a long time before it reaches all the nations of the earth. It belongs to God alone to enter the soul. He wants to save, but we can enlighten it to understand God's action through our efforts, prayers, encouragement and good example. By our cooperation with the official

ministers of the Church we can help her to spread the Gospel teaching in the world in which we live and work, for the greatest evil of our times lies in the fact that God is too often forgotten by those for whom His Son Jesus died on the cross.

No one can become a real and effective apostle of the Gospel, unless he cultivates and developes the interior life in his own soul, for such a life is the soul of the apostolate. Modern man thirsts for the undiluted Gospel which is manifest in the life of those who profess it. We cannot, therefore, bring him back to Christ by loosening the yoke of the Master in the practice of religion. For this reason, the apostle of Christ, whether a priest or a layman, must practise prayer, recollection, meditation, study of the Bible, confession and frequent, if not daily Holy Communion. They are, together with the Divine Liturgy, the indispensable source of spiritual vigor, because they constitute the substantial food of a Christian life.

We need hundred of thousands of such apostles who must be found among priests, religious, and laity, both men and women. A few centuries ago the missionaries of the Gospel let Christendom to go and preach to the heathen of Asia or Africa, because paganism was outside the Christian world. Today, on the contrary, it is within it. Paganism penetrates the daily life of countless Christians at their work. It is impossible to cut oneself off from pagan influence of the radio, TV, cinema and the press. It is evident that every believer in Christ must become the leaven of the Church for his paganized fellow men with whom he works and lives. But he cannot do it, unless he is deeply imbued with the spirit of the Gospel, that is, he must live the same life, as Christ lived among us, a life full of zeal and charity of God. We must share the joys and the sorrows of our fellow men, comfort those who need comfort and join them in their lawful aspirations. We must be the witnesses of God's truth to our fellow men, because it cannot be imposed by force from without. Like St. Paul we must adapt ourselves to all men in order to win them for Christ: "I became all things to all men, by all means to win over some of them. Whatever I do, I do for the sake of the Gospel that I may have a share in its blessing" (I Cor. 9, 22).

Many mistakes have been committed in the past by some missionaries who made the impression upon those to whom they were trying to bring Christ that they must give up their national customs, traditions and the lawful way of living. Christianity was presented to them in a foreign dressing. No such mistake should be made nowadays. No person must be forced to give up loyalty to his own country or renounce his national culture in order to become Christian. Nothing should be given up when one becomes a follower of Christ, *except sin.* Had such an attitude been adapted in Asia and Africa, many more of these countries would be Christian than they are today. All real Christians must be world-minded, if they want to help the Church in spreading the Happy News of Redemption. No one is allowed to remain an isolated island in an ocean of indifference, for if he himself remains a faithful follower of Christ, the world will not get the full benefit of his 'holiness' and services.

It goes without saying that this apostolate must be guided by the Church, that is, by the hierarchy, the Pope and the Bishops who are also the successors of the Apostles. St.

Ignatius of Antioch wrote to the Christians of Smyrna: "Where the Bishop is, there is also his people. And where Christ is, there is the Catholic Church." Otherwise the apostolate can easily go astray and do more harm than good.

Although we must not neglect the material needs of our fellow men, we must still remember that the Church is essentially the kingdom of souls. Her end is supernatural. She cannot, however, ignore civilization and happiness below, for man is composed of body and soul. He is mortal and immortal at the same time, mortal in his body and immortal in his soul. A proverb says: "Grace builds upon nature. It perfects it, but it does not destroy it". While preaching to the souls, we must not neglect the temporary needs of those to whom we preach, for an empty stomach is not likely to listen to our preaching. Was not this the reason why Our Lord has placed such emphasis upon the works of charity? Christ did not come to condemn and excommunicate the world, but to baptize it and to win it back for His Father. Every Christian has the duty to help Our Lord to complete His task on earth so that every soul may enjoy the fruits of redemption.

The whole world of today is in the state of crisis. It is a crisis of formation, that is, of birth. A new world is emerging. Mankind is searching for new ways in order to satisfy the lawful aspirations of its inhabitants. What kind of world will it be: Christian or pagan? It depends upon all the followers of Christ, whether it will be Christian or not, for it will belong to those who will conquer it first and make it their own.

Countless Christians are puzzled as what to do about the crisis? Some would retire into themselves in despair. The others are asking with St. Paul on the road to Damascus, what should they do. The Lord told him. "Arise and go into the city!" (Acts: 9, 6).

If we wish to help the world in its crisis, we must enter it, become its active citizens and become involved in its politics, cinema production, radio programs, TV, science, economics, etc, showing the way, for we are the 'children of the light'. We must bring the spirit of Christ to the world and animate it with the teaching of the Gospel. Should we be less active than the sons of darkness?' To be late and passive is not a virtue when the world is in a turmoil of formation. The presence of fervent and well informed Christians must be felt everywhere: in business, labor unions, politics, culture, education, amusements, arts, that is, it must penetrate all the sectors of public, family and personal life. Otherwise un-Christian philosophies will conquer them, and we will be responsible for it because of our laziness and of 'I don't care' attitude.

Our action must be threefold: religious, social and civic. People must be provided with housing, employment, leisure, education and food, without which life is no longer human.

We do not have to be scholars in order to play an active and constructive part in the formation of the new emerging world. Every Christian can and should do his job, each in his own sphere and environment. Pope Pius XII said in his Xmas message of 1942: "The call of the moment is not lamentation but action. Not lamentation over what has been, but reconstruction of what is to arise and must arise for the good of society." All lawful aspirations of the people must be reasonably satisfied before we will be able to preach Christ effectively and successfully to them.

Did not Our Lord heal the sick before preaching to the crowds? Did He forget the hunger of those who followed Him into the desert? Did He not empower His Apostles to perform miracles in order to help the people: "He called to Him His twelve Apostles and gave them power to drive out unclean spirits, as well as power to heal any disease and any infirmity" (Mt. 10, 1).

The spirit of Christ will not penetrate the world, unless His followers are actively and energetically engaged in its activities. Thus for some the field of activity will be mutual help or social work, for others —trade-unionism, or urbanism, or politics, or TV or show businesss, etc. If we do this, the enemies of the Church will not say of us what pagans used to say of the early Christians, as Tertulian relates: "They say that we are useless people in the affairs of life."

If we do this, we will not only save the Church but the world as well. There are many modern 'tempests' that are trying to engulf and submerge the Church of Christ. They will never succeed in their schemes, if we keep it afloat with our good life and generous action. The Church was represented by the Ark in which Noe and the rest of mankind were saved from the flood. The Church can help the world to save its inhabitants, but every single Christian must help her to do so. It is our sacred duty and our debt to Christ Who died for our salvation and for the salvation of every human being. The Church and the world are ours, and therefore we are responsible for their fate. If we do not feel this responsibility, we are of the number of modern Cains, the ill-fated breed of the first man born of a woman: "Am I my brother's keeper?" (Gen. 4, 9). Such an attitude is a practical denial of the love for God and Christ, because indifference to the fate of the world and of the Church is equivalent of indifference to God.

November Sundays

by Rev. B. Tremba

22 *SUNDAY after PENTECOST*

"If they do not listen to Moses and the prophets, they will not believe even if someone rises from the dead (Luke: 16, 31).

* * *

In this Gospel lesson Christ is speaking about life hereafter. He speaks about heaven and about hell. And He gives reasons why some people go to heaven and others to hell. He says that a rich man was: "Buried in hell." He gives a reason why. The rich man cared only for himself, his dressing and his daily parties. He waisted time and the gifts of God.

The poor man Lazarus was taken to heaven, for he suffered patiently. Christ remarked that even the dogs showed more mercy towards the poor man than the rich man. Christ showed that between those in heaven and those in hell: "A great gulf is fixed, so that they who wish to pass over from one side to the other, cannot do it. And they cannot cross from your side to us." Christ mentions that the rich man: "was in torments." "For I am tormented in this flame." Christ is telling that the people had to listen to Moses and the 16 prophets in order to know

how to get to heaven.

Before Christ came, the Jews had the true religion. They knew what to do and what to believe to get to heaven. Moses and the 16 prophets were teaching the Jews. All that is contained in the 46 books of the Old Testament. Now we have the teaching of Christ in the four Gospels and 23 other books of the New Testament. The Old Testament and the New Testament are in the 73 books, called the Bible. Christ also established a Church, the Catholic Church, to teach the people, to explain the Ten Commandments and the four Gospels. So no one can now claim that he does not know what God wants him to do.

We must learn about God; we must have faith. We must know what God wants us to do. Just like an employee is asking his boss what he is to do and what will be his pay. That is why children should learn Catechism. Older people listen to the explanations of the Gospel and the Ten Commandments, so we would know what is expected of us. We also learn of the promisses of Christ. We are to believe all the teachings of Christ and to apply them to our daily life. That is our work. And we know what our pay will be. God is not forcing us to do and to live as He teaches. It is up to us. We have a free will. We can choose what we want.

"Before man is life and death, good and evil; that which he shall choose, shall be given him" (Eccle. 14, 18).

"A little philosophy inclines the man's mind to atheism, but depth in philosophy bringeth man's mind about Religion," Bacon says.

A Christian home does not happen. It is built.

23 *SUNDAY after PENTECOST*

During the three years of missionary work Christ cured countless sick people and performed many miracles for them. Christ wanted to teach the people how to work out their salvation. He asked nothing in return. At one time He complained that foxes have holes and the birds have nests, but the Son of Man has nowhere to rest His head at night. In spite of this the people of Gerasa are told Him to go away from them. Why? Because they have lost some pigs. So they did not care about their salvation.

In this modern life we have almost the same situation. Christ wants to make us children of God. The Holy Spirit wants to make our body His temple, and we often tell them to go away, because we choose some worldly thing. An alcoholic prefers alcohol to Christ. A theif, a robber will prefer a few stolen articles. Those who break the 6th and the 9th Commandments of God, prefer sensual pleasure. And so on, with all other sins. Sin is the greatest evil on earth, because by sin we lose God. When we commit a mortal sin, we force God to leave us; We tell Him to go away! We lose sanctifying grace and everything that it gives us.

24 *SUNDAY after PENTECOST*

"Daughter, your faith has saved you; go in peace!"

* * *

"Do not be afraid; only have faith and she shall be saved" (Luke: 8, 41).

* * *

In this Gospel Christ is giving us two examples of a strong faith. In the first case, Christ is complimenting a Canaanite woman for her strong faith. In the second case, Christ is encouraging a man to show a strong faith. There are very many other examples in different parts of the four Gospels. In a few instances Christ is chiding and rebuking even the apostles for their weak faith.

When St. Peter was walking over the water, a big wave frigtened him; he lost faith and began to sink. Christ scolded him for the loss of faith. At the time Christ fed 20,000 people with five loaves. He tested the apostles, if they would show a strong faith. And so on and on. If we show a strong faith, we will please Christ; if we show our doubts, we greatly displease Christ.

On one occasion a man said: "I do believe, but help my unbelief." We should repeat this statement 10 times a day. Then our faith will grow stronger with every such statement. Every time we do some good deed, let us base it on the teaching of Christ. We should say: "I do it because Christ wants me to do it that way." When we forgive someone, we should base it on our faith. "Christ told me to forgive, so that I could be forgiven." When we pray we should say: "Christ is telling us to ask for everything and it will be given us. Let us do so with every act during the whole day. So with every act, our faith will grow stronger, as the muscles of an athlete grow stronger with every exercise.

25 *SUNDAY after PENTECOST*

"Yoy shall love the Lord, your God with your whole heart, and with your whole soul, and with your whole strenght, and with your whole mind; and your neighbor as yourself." (Luke: 10, 27).

* * *

In this statement is the whole law of God. The first three Commandments of the Decalogue refer directly to the Commandment of the love of God; the last seven regard the love of neighbor and imply love of oneself.

Every person who has received or is capable of receiving sanctifying grace and eternal happiness is our neighbor. Only the devils and the damned are excluded from our love. To love God, our neighbor and ourselves we must *keep* the Commandments of God and of the Church, and perform the spiritual and corporal works of mercy. Just as the Commandments of God determine in detail what we must do in order to love God, our neighbor, and ourselves, so the Commandments of the Church and the spiritual and corporal works of mercy show us how to apply the Commandments of God to our daily life.

Our Lord explicitly said that one can earn the eternal reward of heaven by performing the corporal works of mercy and that those who deliberately refuse to perform such works will be barred from heaven.

SPIRITUAL WORKS:

The spiritual works of mercy by their nature excel the corporal works. They refer directly to the soul of man and to his eternal welfare. They are aids in healing the soul and in preserving it from spiritual disease; they help to foster true happiness of mankind and are the most perfect fulfillment of the command to love our neighbor.

1) We are obliged to admonish the sinner and to try to persuade him to return from evil and to practise virtue whenever prudence dictates. We are not obliged to do so when we judge that our words will not be heeded, or that greater harm will follow.

2) Parents and teachers have a greater obligation than others in this regard. Sinners may be admonished not only by kind words but also by good example. Teachers in Catholic schools, missionaries, catechists, confessors and Catholic writers perform in an excellent manner the spiritual work of instructing the ignorant.

3) Whenever their words are likely to be heeded, Christians must be ready to give advise to those who need it;

4) To console those who are in sorrow because of death or sickness of the loved ones or because of some spiritual or temporal affliction, is an act of Christian charity;

5) The true Christian imitates the example of Christ by bearing wrongs patiently and by forgiving because of love of God;

6) While dying on the cross, Christ prayed to His Heavenly Father to forgive His executioners: "For they do not know what they are doing."

7) The sublime doctrine of the Communion of Saints and of the Mystical Body of Christ should make us pray for all our brothers in Christ.

—o—

"If you love Me, keep My Commandments!" (John: 14, 15).

—o—

"If thou wish to enter into live, keep the Commandments!" (Math. 19, 17).

—o—

"He who has My Commandments and keeps them, he it is who loves Me" (John: 14, 21).

—o—

THE LAY APOSTOLATE

Leonard Ratushniak, C.SS.R.

During this Fourth Session of the Second Vatican Council, the bishops will discuss, and then issue a Constitution on the Lay Apostolate. In doing this they will be considering a very important subject—you, Catholic men and women.

The Council considers the laity which is you as about the very important matter they must consider, if Vatican II is to be successful. You already know that the big aim of the Council is the spiritual renewal of the Church. The Council, stressing the value and necessity of the laity's apostolic activity, is deciding on general norms to guide it, and is seeking ways which will make it more effective.

Now I want to dicuss with you these points that I have just mentioned: the laity, their apostolic activity, and what they must do to be more successful Christians.

What is the laity? The Council has a long explanation of who you are. "The laity are all the faithful. . .who have become members of Christ by Baptism, and so becoming the people of God." This, in a special way, makes them sharers in the priestly, office of Christ, and gives them the responsibility to "carry out, as far as they are able, the mission of the entire Christian people in the Church and in the world."

When you were baptized, you became a member of the Church of Christ. This gives you a share in the priestly office of Christ—which means you have the privilege and obligation to take active part in the public worship of the Church and to share in the Sacraments. The prophetical office is the duty of teaching which you fulfill by exercising your membership in Christ in family life, and in your profession, as doctor, teacher, stenographer, or farmer. The royal office you share is calling to the kingdom of heaven.

Now that you know who you are, we can take a better look at what is expected of you. The Church calls you to lay apostolate. This expression is something like Catholic Action. Everyone talks about it, but to ask what it really means is like trying to change the subject.

By "apostolate of the laity" the Council fathers want to express your sharing in the work of the Church (which is salvation) and this is the work of all who are baptized and confirmed. (By these sacraments Christ calls you to continue His work on earth).

Up until now the idea of a vocation to the apostolate usually meant the priesthood or sisterhood. But actually they are a specialized service. The work of the Church should also be done by all Christians: by you in your studies, in your daily work, in whatever contribution you make to the life of society. In other words, Christians who perform their daily tasks in *family*, government, work or leisure, fufill the ministry, the purpose of the Church.

The success of the Church can therefore be measured by the success of each and every Christian in living his life in the spirit of Christ. It depends on each one of you—on your prayers and on the lives you lead. It is by their lives that Christians are witnesses to the presence of Christ in the world.

Besides the importance of each person there is also the importance of communities. There is the family. Its special apostolate or purpose is to prepare the young for family life in marriage and to accept and to teach others to accept the responsibilities of life as members of the Church of Christ, as good priests, Nuns, fathers, mothers, public officials, etc.

Groups of families make up the parish, and parishes make up a diocese. All dioceses together are the Church, with the Pope as the visible head, the vicar of Christ. Together, under guidance of bishops and priests, all members work for the salvation of each other. This activity should even spread to include those who are outside the community and even outside the Church.

Now let's look at some ways in which all these ideas can be used in real life. Isn't that right, that so many keep saying, "I say, but that is a great idea." And then they never raise a finger to do something about it. Well, this could be the same situation. The Council is bringing your Christian responsibilities to your attention, and is explaining them. But *you* must raise the finger.

The best way that I can explain the *how* of living your Christian lives is by dividing your life into two section, although these sections are very close to each other and must

be one action in real life.

First, there is you yourself. You have the obligation to do your best according to your talents. It is just as Christ said in the parable about the talents. To one the master gave 5, to one 3, to another only one talent. But he expected all of them to use what they had. Christ expects the same of us. We cannot hide; we must develope and share whatever talents, abilities, or qualifications we have been given.

If you have been gifted with the qualities of leadership, then you must lead your group to do good, to the betterment of your parish or your community. If you have been blessed in other ways, you must share your blessings with your neighbor who is less successful.

I also spoke, earlier in this article, of the work you accepted when you were baptized. Your work is to be a witness to Christ. This doesn't necessarily mean a door-to-door campaign, saying, "I'm a witness to Christ. Let me tell you about it." Christ wanted something else and He told how His followers can be recognized: "By this will you know them, if they love one another." He insisted, "Just as I have loved you, so too must you love one another."

Thus, He made charity the distinctive sign of Christians. Charity was their password. It is the most important thing we must do. It is what we must LIVE by. And each time we hate, or refuse to do what is good, the Church is failing because of our action.

You are the Church in action. When you help a neighbor, he will say, "That's a good man. A Catholic." And when you refuse someone who needs help, others will say, "And he calls himself a Catholic." Christ was very clear on this point: "By their deeds will you know them."

To many non-Catholics, you may be their closest experience with the Catholic Church, whether it happens in school, on a job, in a club. These will judge the Church by you. Most conversions take place when the converts are satisfied by the life of someone they meet.

Too often, too many Christians think they are being very good Catholics by going to church on Sunday and putting a dollar on the plate. But being a Christian is a seven-day-a-week duty. Sunday is the heart of that week; Mass is the getting together of a community, so that the members of that community may be united in Christ, and through the Word of Christ (the Gospel) they may prepare themselves for the coming days and weeks.

The other role you play is by your participation in the organized apostolate—the Catholic Youth Club or the Women's League or the Brotherhood, or others. Together you can direct your energy to achievements which you cannot obtain alone. The Council has seen in organized groups the way through which the Church can and must reach the world and make it more Christian. The law of your club is still charity; its aim is the same as that of the Church-sanctification and the spread of the truth of Christ. It is the way in which you the laity, put into action the responsibilities you accepted at Baptism, when you became Christian.

All that I have said was with the purpose of bringing the Council to you, so that you may know better the responsibilities which you carry on your shoulders as followers of Christ. The Council is only repeating and explaining. Your duties were described by Christ Himself.

Please read sometimes the Gospel of St. John, especially the last talk Christ gave His disciples at the Last Supper. He left His final instructions before His death and victory over death, and St. John recorded them for all the members of the Church.

Christ said:

"This is My Commandment that you love one another as I have loved you. Greater love than this no one has, that one lay down his life for his friends. You are My friends, if you do the things I command you. No longer do I call you servants, because the servant does not know what his master does. But I have called you friends, because all things that I have heard from My Father I have made known to you. You have not chosen Me, but I have chosen you, and have appointed you that you should go and bear fruit, and that you should remain; that whatever you ask the Father in My name He may give you. Things I command you, that you may love one another" (John: 15: 12-17).

Christ's Arrest

Jesus then went out with His disciples to a place beyond the stream Cedron, where there was a garden. This He entered, accompanied by His disciples. But Judas, His betrayer was also aquainted with the place —for Jesus had often resorted there with His disciples — and so, accompanied by the band of soldiers and servants sent by the chief priests and the Pharisees, they went there with lanterns, torches, and weapons. Jesus, who knew well what was awaiting Him, came forward and said to them, "Who is it that you are looking for?" "Jesus of Nazareth," was their reply. Jesus said to them, "I am He!" And there was Judas, His betrayer, standing in their company. The moment He said to them, "I am He" they fell back and dropped to the ground.

He then asked them a second time, "Who is it you are looking for?" "Jesus of Nazareth," was their reply. Jesus went on to say, "I told you that I am He (Jesus). Therefore, since you are looking for Me, let these men go unmolested." This incident was to fulfill the statement He had made, namely, "Of those You have entrusted to Me, I have not lost a single one."

Then Simon Peter, who carried a sword, unsheathed it and, striking the chief priest's servant, cut off his right

ear. The name of the servant was Malchus. "Put the sword back into the sheath," Jesus said to Peter; "shall I not drink the cup which the Father has presented to Me?" The company of soldiers, led by the chief officer, and the attendants of the Jews now arrest-

ed Jesus and fettered Him. They led Him first to Annas, for he was the father-in-law of Caiaphas, who was the chief priest of that year. Caiaphas was the man who had counseled the Jews that it was to their advantage that one man shoud die to save the nation.

Simon Peter and another disciple had been following Jesus, but, while the latter disciple, and acquaintance of the high priest, had gone along with Jesus into the palace of the chief priest, Peter remained outside at the door. So the other disciple, the acquaintance of the chief priest, went out and, after speaking to the portress, brought Peter in. Then the girl who was the portress said to Peter, "Are you, perhaps, one of the disciples of that man?" "I am not," he replied. Meanwhile the officers and the guards, who had made a coal fire, because it was cold, were loitering about and warming themselves. Peter also wanted to warm himself, and so he mingled with the group.

The chief priest now questioned Jesus about His disciples and about His teaching. "I have spoken openly," replied Jesus, "where all the world could listen. I have always taught at synagogue meetings and in the temple where all the Jews gather. I have said nothing in secret. Why do you question Me? Question those who heard what I said. You see, they know what I said." No sooner had Jesus said this than one of the guards who stood by, gave Him a blow in the face and said: "Is this the way you answer the chief priest? "Jesus protested, "If I was wrong in speaking this way," He said to him, "then prove Me wrong; but if I was right, then why do you strike Me?" The result was that Annas sent Him fettered to Caiaphas the chief priest.

Simon Peter was still lingering about, warming himself. "Are you, perhaps, one of His disciples?" he was asked. He denied it and said, "I am not." Then one of the servants of the chief priest, a relative of the one whose ear Peter cut off, said, "Did I not see you in the garden with him?" Again Peter denied it, and immediately a cock crowed.

"I am Jesus of Nazareth".

They next led Jesus from Caiaphas to the praetorium. It was early morning. They themselves did not enter the praetorium to avoid being defiled, since they wanted to eat the paschal supper (John: 18, 1-28).

Meditation at Thirteen

I have a Friend more dear to me
Than ever anyone could be.

I cannot see this Friend of mine;
And yet I know He's near—
He has a way of telling me,
Though not a word I hear.

"Give Me your heart, my child," He says
"For I gave mine to you.
Place all your faith and trust in Me;
Our love will then be true."

My heart belongs to Him, indeed;
My love is all his own.
With outstretched arms He beckons me;
One day He'll take me home.

How can I ever lonely be,
When Jesus always walks with me?

Mary Panettiere

St Paul, despite his revelations and ecstasies, had strong and frequent temptations against chastity. He was so deeply annoyed by them that once he exclaimed: "Unhappy man that I am! Who will rescue me from this body doomed to death? . . .So then, I by myself with my mind serve the law of God, but with my lower nature the law which allures me to sin" (Rom. 7, 24-25).

He who is overcautious will accomplish little," — Shiller (Wilhelm Tell).

I'D LIKE TO KNOW...

1 *Should a Church Union be concluded between Rome and other Protestant Churches, do you think that their followers will agree to it and approve it?*

If the Union comes, many will certainly welcome it as the greatest gift of God since the Incarnation of Christ. Undoubtedly, there will be some who will reject it and even fight against it. In modern times the religious conflicts have a different tinge from what they used to have in the past. Today it is not so much the dogma that creates the conflict, but rather the differences about the meanings of the doctrines which are held together by all those who believe in Christ. It seems that the chief modern divergences in the religious belief tend to rest upon a different interpretation of Christianity as such. And these divergent interpretations are often pushed to the point of contradiction. It comes from the spirit of contradiction that looks for difference and opposition in every possible way. Such an attitude turns the every thing that could be shared with others in a spirit of union into a reason of antagonism. This spirit of contradiction must be diabolically inspired in modern man. It was with this spirit that God reproached the ancient Jews, saying: "Here is the very proof of your wickedness, the measure of your unfaithfulness. See how ill it has gone with you. . . ever since you did forsake the Lord, your God, ever since you have banished the fear of Me! It is an old tale now, how you did break in pieces the yoke of My dominion, did sever all the bonds between us, crying out: 'I will not serve!" (Jerem. 2, 19-20).

2) *Why don't some people pray to the Blessed Virgin?*

Because they do not believe that she has anything to do with our salvation after she gave birth to Our Lord and Savior, Jesus Christ. The crux of the argument lies in the part, scope and extent that she or any creature can play in our salvation co-operation with the Creator and the Savior.

They reject our belief that the Blessed Virgin Mary, being the Mother of Christ, can pray for the souls and with her powerful prayers become able to help them in saving their souls, although Christ alone remains our unique Mediator with God the Father.

The sacred humanity of Our Lord united with the Word of God is the instrument of our redemption from sin, and the means by which all graces are communicated to our souls. For this reason, Mary by her intimate association with Christ and the Church, also plays the part in our salvation which the true Catho-

lic teaching assigns to her.

3) *Did the Apostles know that they would have successors in their office of preaching the Word of God and ruling the Church of Christ?*

Of course, they knew it, because they were well aware that they alone could not possibly carry out the message of their Master during their lifetime: "Go and make all nations your disciples!" (Mt. 28, 19). In their apostolic ministry they consecrated other presbyters (priests and bishops to help them and to carry on after they have departed from this world. St. Paul thus addressed the leaders of the Church of Ephesus: "Take heed to yourselves and to the whole flock in which the Holy Spirit has placed you as bishops to rule the Church of God" (Acts, 20, 28).

It is clear from the New Testament writings that the successors of the Apostles had to fill the interval between the death of the Apostles and the second coming of the Lord by the exercise of the apostolic ministry.

Thus the succession was practised by the Apostles themselves, while the theory of it was developed shortly after the middle of the second century by St. Irenaeus in the face of the gnostic heresy. Christ Himself has established the hierarchy in His Church by providing it with everything it needs till the end of the world.

4) *I was told by a friend that the Church could change her dogmas if she really wanted to do so. Is it true?*

No, it is not true. A dogma is a divine truth revealed to man, or rather an ecclesiastical definition of such a truth. The Church cannot change these truths without betraying her divine Master Who has entrusted to her the deposit of our faith.

Although the Church cannot change the truths of God's revelation, she can explain and define them better.

5) *Is it premissible to torture prisoners in order to obtain the information?*

It is wrong and immoral to torture captured prisoners of war to obtain the information about their own country or army. It is also forbidden by the international law, sanctioned by all civilized nations.

In middle Ages when barbarism was still strong even among the so-called Christian nations of Europe, torture of the prisoners was deemed a respectable device.

6) *There are so many translations of the Bible; some are literary, and some, popular. Which are better?*

Both are good. If someone like the literary translations, he will profit more by reading one of them. If he likes the simple popular translation, he should read one of this kind.

Modern translators of the Bible know that the New Testament was written in common Greek, so they try to reflect its informal spirit when they make their own translations. The new American Confraternity edition goes so far in up-dating the translation that it omits "Amen, Amen, I say to you" and uses "I solemnly assure you", which conveys the same meaning, but in a better English.

7) *How many Jesuits are there in the world?*

There are some 36,000 Jesuits in the world. Their Order is the most powerful in the Church. Unfortunately Polish Jesuits have discredited their order in Ukraine by latinizing the Ukrainian nobility and thus polonizing it. It will take a long time before the members of this influential Order will be able to work among the Ukrainians in Ukraine.

8) *I bought a house on the farm. The farmer took everything from it before he moved out. A few years later I found a saw in the ceiling. I kept it for myself. Now, 30 years later, I feel a scrupple that I should have returned it to the owner. But he is dead. What must I do?*

The saw is no good, any more, we guess. If his son or daughter still lives, return the equivalent of it to them. If not, have a Mass said for the soul of the owner.

9) *Christ said 'Foxes have holes, and the birds of the air have nests, but the Son of Man has no place to lay His head'. What does the Word 'Son of Man' mean? Why did Christ call Himself 'The Son of Man?* (Mt. 8, 20).

The title 'The Son of Man' is found only in the mouth of Our Lord Himself. It probably means that Our Lord is the ideal or representative man, the man in whom human nature was fully and deeply realized. The title 'the Son of Man' was not understood by the crowd of His listeners. They did not know that it was identical with the Messiah.

Christ did not reveal His Messiahship even to the Apostles until the confession of Peter (Mat. 16, 13-16). He also concealed it from the people until the close of His public ministry.

10) *St. Matthew relates a man willing to follow Christ as His disciple who wished to go and bury his father :"Master, allow me first to go and bury my father!" But Christ replied: "Stay in My company and leave the dead to bury their own dead" (Mat. 8, 21-22). Was it not a cruel order?*

No, it was not a cruel order. Christ must come before all other claims. It was better that the dead should remain unburied than the man should delay the call of Christ. The Jewish funeral and the subsequent mourning would cause a delay of several weeks. For this reason Our Lord told the man to leave the burial to his relatives and to follow Him. It was no good to postpone obedience to Christ's call.

11) *There is so much outcry against the topless bathing suit. It is condemned as an offence against public decency. Is woman's bosom obscene, lewd or lascivious?*

Nothing in the world that God made is indecent or lewd. But it does not mean that people can flaunt with everything. Certain things when unduly exposed run against comunity's sence of decency, and therefore must be forbidden. Decency is one of the Christian virtues, as is modesty. To those who have lost the sense of Christ, everything is good when it excites prurient interest.

12) *Sometime ago I caught a few muskrats in a lake that belonged to my neighbor. I also trapped two weasels on his farm. Did I commit an injustice against his property?*

If the man was opposed to what you did, you have certainly committed an act of injustice against your neighbor, and therefore must pay for it. If he did not mind it, there was no injustice and consequently no damage must be repaid.

13) *What is the official language of the Eastern Liturgy?*

There are many Liturgies in the Eastern Rites and many languages are used in their celebration.

14) *I have a very good friend who is an Orthodox. I would like her to be the God-mother to my newly-born child. I have heard that the Catholic Church now premits our Orthodox brethern to be God-parents to our Catholic children. Is it so?*

Yes, it is so, because the Second Vatican Council has changed the previous legislation which forbade such things to Catholics as being God-parents (sponsors) to an Orthodox child at baptism.

Here is the new law regarding the extra-sacremental communion between the Eastern Rite Catholics and their Orthodox non-Catholic brethren:

Given the same principles (as mentioned before concerning the reception of the Sacraments), common participation by Catholics with their Oriental separated brethern in sacred functions, things and places, is allowed for a just cause (N. 34: Decree on the Oriental Catholic Churches).

Friendship is one of the blessings of life. A good friend is worth more than wealth. Your friendship with that Orthodox lady is a good reason for asking her to be a God-mother to your newly-born child.

Thus it is according to the new constitution on the Eastern Catholic Churches. But the decree which allows such things must be approved by the local hierarchy before it can be followed in practice. So far the Ukrainian Catholic hierarchy did not make any declaration. For this reason our people must wait with the practical application of these new concessions.

St. Michael

by Rev. B. Tremba

Before God created the human race, He made millions of angels. They are spirits and have no bodies. The angels were put to a test as the people are now under a test. Some of the angels became proud and refused to serve God. A battle was started between the good angels under the leadership of St. Michael and the bad ones under Lucifer. With the help of God the bad angels were defeated and hell was created for the bad angels. The good angels were confirmed in good and can never sin or lose heaven. God has given us angels to guard us daily and help us out. The bad angels whom we call devils are envious of us. They try to prevent us from getting to heaven. So they tempt us to sin. But the good angels are ready to help us, if we only ask for help.

The feast of St. Michael and all other angels was instituted at the time of Emperor Constantine the Great in the 4th century. Different names of angels appear in the Bible. And they all have a meaning:

St. Michael—Who is like God.

Seraphim— flaming—burning with love of God

Cherubim—They see God's mysteries better than other angels.

Thrones—By them God makes His judgements.

Dominations —They rule over other angels.

Virtues—To some saints they give power to make miracles. In suffering they give us strength and bravery to the martyrs.

Powers—They have power over the devils.

Principalities—They have the first rank in the 3rd group of angels. They are governors of kingdoms; they protect nations.

Archangels—Special messengers.

Angels — They are guardians. They encourage us to do good. They admonish us; they cheer us up; they pray for us.

The meaning of the names of some angels:

Gabriel—Strong in God. He foretold the coming of Messiah, and the destruction of the temple of Jerusalem.

Raphael—God's medicine.

Uriel—One who enligthens.

Selatiel—One who moves to prayer.

Eyediel—Helper to hard workers.

Warashiel—Announcer.

"For He has given His angels charge over you to keep you in all your ways" (Ps. 90, 11).

"Take notice of him and hear his voice" (Exodus 23, 21).

"Thousands of thousands ministered to Him and ten thousand times a hundred thousands stood before Him" (Daniel: 7, 10).

"See that you do not despise one of these little ones, for I tell you their angels in heaven behold the face of My Father in heaven" (Math. 18, 10).

Has Success Ruined The Unions?

Has success and unprecedented prosperity ruined the American labor movement?

Walter Reuther, president of the United Auto Workers and of the Industrial Union Department of the AFL-CLO, doesn't think so. However, he reported to a convention of that department recently that the organizing drive launched six months ago has met with very modest results. Only about 42,000 new members have been recruited since last April, and unorganized workers seem indifferent.

The original purpose of the campaign was to reverse the trend of the past several years. During that time the membership of the unions affiliated with the AFL-CIO has declined to less than 13 million. Today about 25 percent of the labor force is organized—less than 18 million in a labor force of 73 million.

Labor unions in other countries of the world are nurtured in poverty and grow strong in the struggle for higher standards of living and for social justice. But today American unions are wrestling with the problems that come from success. American workers have won all the demands set forth a quarter century ago, and more.

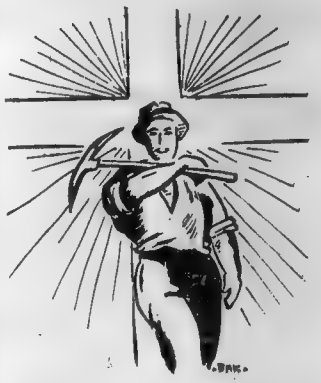

The average wage of a factory worker is a few cents less than $100 weekly. So-called fringe benefits are worth $20 in addition. Social security gives workers cradle-to-grave protection against most of the hazards of life. Strikes are at a post-war low, and cost less in work-time than coffee breaks. When strikes do occur they are peaceful. Most corporations accept unions and encourage labor-management cooperation.

Labor's political activity and in-

fluence have grown. President Kennedy enjoyed the almost unanimous admiration of labor leaders who strongly supported his legislative program. A growing number of members of Congress, Governors, Mayors, and other officials and politicians call themselves friends of labor and eagerly seek union support.

Despite all this evidence of solid achievement, many labor leaders and organizers are frankly worried. They fear that success has caused too many unions to lose much of their former missionary zeal, their crusading spirit, their idealism. They call for more and better workers' education to restore enthusiasm for the basic and unchanging goals of labor—brotherhood, the conquest of poverty and the achievement of real equality and social justice.

Historians of the American labor movement with longer memories belittle this criticism of the unions. Such criticisms have always been made, they say. Prosperity tends to make every individual and institution a bit more conservative.

But most observers see as great a dedication to ideals in the labor movement today as ever. The fact that the membership in unions has been static for a couple of years is a cause for concern but not alarm. The labor movement has had many other periods of temporarily frozen membership. It has always recovered, observers say, and will again.

But the constructive factor that emerges from the current ferment of self-criticism by labor is that labor leaders need to do a lot of rethinking and reformulating of their goals in terms of new problems—such as automation and changes in the structures of the labor force.

(ACNS)

Gregorian Masses

Pope St. Gregory the Great is one of the two men whom history has accorded the triple honor of Pope, Saint, and Great. Pope St. Leo the Great alone shares this tribute with him.

One of the many things associated with the name of St. Gregory today is that of Gregorian Masses. Gregorian Masses are a series of thirty Masses offered up on the thirty consecutive days for the repose of the soul of a particular person in Purgatory.

ST. GREGORY

Gregorian Masses derive their name from St. Gregory the Great. He ruled the Church from the year 590 to 604. St. Gregory was the first

one to have such a series of Masses offered for a departed soul. The event which started this pious practice took place prior to his election to the Papacy, when he was Abbot of St. Andrew's Monastery in Rome.

St. Gregory relates in the Fourth Book of his Dialogues, how one of the monks of his monastery, named Justus, did not keep his Vow of Poverty very well. In the course of time, Justus took sick and died. St. Gregory then began to fear that the dead monk would spend a long time in Purgatory because of his unfaithfulness in regard to the Vow of Poverty, and ordered that the Holy Sacrifice of the Mass should be offered up for Justus for thirty consecutive days without a break. On the thirtieth day, Justus appeared to one of his brother monks and told him he was now freed from his sufferings because of the thirty Holy Masses that St. Gregory had caused to be said for him.

Following the example of St. Gregory, Catholic people throughout the ages have continued the pious custom of having thirty Masses said for their dear departed.

CHURCH LAW

The Sacred Congregation of Indulgences has declared, "That the offering of thirty Gregorian Masses has a special efficacy for obtaining from the Divine Goodness and Mercy the deliverance of a suffering soul is a pious and reasonable belief of the Faithful" (Rescript. 1884). It is evident, therefore, that the Church like a kind mother encourages Gregorian Masses for the souls of her departed children, without, however, giving any infallible guarantee that a soul will be saved or released from Purgatory because of these Masses.

Gregorian Masses must fulfill the following conditions prescribed by the Church:

1.) They may be offered only for the dead.

2.) They can be said for one deceased person only, not for several, nor for all the Poor Souls at the same time.

3.) They must be said one each day for thirty consecutive days. If the series is broken, it must be started all over again. (The last three days of Holy Week are exceptions to this rule).

The thirty consecutive Masses need not be said on the same altar or by the same priest, but they must be said for the same soul each day for thirty days. Many priests, particularly those engaged in parish work, find it almost impossible to obligate themselves to offer up the Holy Sacrifce for a specific intention for thirty days without interruption. For this reason also, one can understand why the stipend for Gregorian Masses should be more than for the same number of Low Masses.

OFFERING

The Redemptorist Fathers of St. Vladimir's College at Roblin, Man., Canada, are prepared to take care of the Gregorian Masses. Instead of a regular stipend for the series of Gregorian Masses, however, we accept the obligation only on a GIFT BASES OF ONE HUNDRED FIFTY DOLLARS (150.00) for the education of our priests and missionaries. In recognition of the gift, we then accept the obligation to say thirty Gregorian Masses as requested by the donor. The gift may be made in installments if one wishes.

GREGORIAN MASSES FOR THE DEAD

We will promptly acknowledge the receipt of your request and inform you of the date when the series will begin. Usually the Gregorian Masses are started for one as soon as possible after death, but there is no reason why they may not be said for a deceased person even many years after death.

CAN ARRANGEMENTS BE MADE TO HAVE GREGORIAN

MASSES SAID FOR ONE'S SELF AFTER DEATH?

Since Gregorian Masses may be offered only for the dead, they cannot be said for one while he is still living. But one can and is well advised to make arrangements to have them said for one's self as soon as possible after death. All one needs to do is simply to send a request for the Gregorian Masses for one's self to the Redemptorist Fathers at Roblin, Man., with the gift mentioned above, and they in turn will send you a certificate to be placed among your papers with instructions that it be forwarded to them immediately after your death. As soon as they receive notice of your death, they will proceed to offer up the thirty Gregorian Masses for you as soon as possible.

It is right and proper for every Christian to make provisions for Masses for his own soul after death. Do not let this important matter depend entirely on the charity and good will of those you leave behind. Any one who desires to arrange for a series of Gregorian Masses for himself after death, or for one who is already in eternity, is kindly invited to write to:

FATHER RECTOR
ST. VLADIMIR'S COLLEGE
Roblin, Manitoba, Canada.

My Stay In Kiev

M. Schudlo, C.SS.R.

Kiev is the capital of Ukraine which is one of the seventeen Republics, composing the Soviet Union. It is therefore wrong to indentify the whole Soviet Union as Russia. Such a confussion is offensive to all other Republics and their citizens, because they are not Russians and do not feel Russians. The Russian Republic is just one of the Republics of the Soviet Union. It is due to the preponderance of the Russian Republic that some unacquainted Western wirters, journalists and politicians are indentifying the Soviet Union with Russia.

Ukraine is the nicest and the most industrialized Republic of the Union. It comes right after the Russian as far as the population is concerned.

While in Kiev, I went to see the Ukrainian Academy of Science. I called upon the Literary Department.

Discussion with the Praesidium

The question of the Ukrainian language which is seldom heard on the streets and in the institutions of the Ukrainian capital has greatly disturbed me, and I told so to my hosts. Our writers are fighting against the Russification and are trying to induce the people to speak Ukrainian at home and in public. Unfortunately, many Ukrainians of the Soviet Ukraine find it easier to speak Russian than Ukrainian. There is also some inferiority complex among some of them. They think that the Russian language is more cultural than Ukrainian.

From February 10-15, 1963 "A republican conference, concerning the Ukrainian language" was held in Kiev, in which numerous Ukrainian scientists took part. As usual, the conference started in Russian. But little by little someone called the attention of the participants that it was an anomaly to discuss the problems of the Ukrainian language in Russian. Slowly the participants began to speak in Ukrainian. As a result, the conference sent a memorial to the Prime Minister of Ukraine, Mr. Scherbytsky, and to the first secretary of the party, Mr. Pidhirny. The memorial with its resolutions was published in the appendix to the "Our Word" "The Culture", which is a Ukrainian newspaper for the Ukrainians living in Poland. Here are these resolutions, as we find them in the "Culture" March 1963.

1) All higher and medium teaching installations, all trade schools and other establishments must use the Ukrainian language. The textbooks for such institutions must be published in the Ukrainian.

All pre-school institutions where Ukrainian children are taught, must use Ukrainian language, no matter who provides funds for their maintenance.

2) Ukrainian language must be used in all kinds of transportation in railroad business and in commerce.

3) The Academy of Science, the Institutes and other publishing houses should publish their works pyblished in Ukrainian.

4) The cinema production must be Ukrainian and the productions of other Republics should be translated into Ukrainian.

5) Ukrainian schools should be organized in other Soviet Republics, as other nationalities have their national schools in the Ukrainian Republic.

These resolutions were not published in the Ukrainian press in Ukraine. Unfortunately nothing came out of them, although they had been sent to the Prime Minister and the Secretary of the Party. A few months later the Prime Minister was degraded and sent to the province, while Mr. Pidhirny somehow ended up in Moscow.

Is There God?

After the question about the Ukrainian language and its sad state in the Ukrainian Republic, one of my hosts said to me:

"I am surprised that you, a learned man, a writer and journalist, still believe in God."

"Why are you surprised?"

"How can you believe in what the Bible says about the creation of the world, the sun, the moon, etc?"

"I do not believe in the description of the world, as it is presented in the first three chapters of Genesis."

"What, then, do you believe?"

"I accept the theory of evolution!"

My reply astounded my hosts. And thus we began a discussion about evolution. It was a hearty discussion. I told my hosts that many Catholic and non-Catholic scientists of today accept the possibility or even probability of evolution, and I quoted a few names.

I told them that the Bible is not a science book which explains geology or history of creation. Such is not its purpose. Its main purpose lies in showing the primitive Jewish people that God is the Creator of the universe, that He rules everything and that men as His creatures owe Him allegiance. The rest of the three mentioned chapters is just a human description of the said truths.

"If God exists and has everything under control, how do you explain such catastrophies as the eruption of the vulcanoes, or the existence of such men as Hitler (they should have included Stalin also)?"

"I have often thought of this too. If you accept the theory of evolu-

tion, it will be possible to explain natural disasters. Since our world evolves, it is imperfect, and God made such a world, because He wanted it that way. If the world is imperfect, you must make allowance for such things as natural disasters, because they constitute a part of the evolution."

"As for the existence of bad men in the world, the answer is relatively easy. God has endowed men with the gift of free will, because He did not want slaves. Since men are free, they can abuse their free will, and many do. God does not intervene, because by so doing He would contradict Himself by depriving men of the gift He has freely bestowed upon them."

My reply was apparently satisfactory to my hosts. One of them continued: "Yes, everything started from evolution."

"See," I remarked, "we agree on evolution. It is just the matter of what was evolving, because something must evolve, if there is evolution."

"It was the matter," one of them replied.

"How do you know it was the matter? Were you there when the world was coming into existence?"

"What else could it have been, if not the matter?" he said.

"Neither you nor I know the nature of the first element from which our world has originated. But it could have been a mass of matter, or of electricity or of some other energy. We do not know. The only thing we do know is the fact that this first element was made by God."

"And who made God?" said one of my hosts.

"That would take too long to discuss," I replied, and we passed to some other topics.

* * *

They asked me about the life of the Ukrainians in Australia, the U.S.A. and Canada. I told them that the Australian Ukrainians did very well, considering their short stay in that far away country.

Till then it was they who asked me questions. Now I put a question to them: "Did you hear that a new book "The liquidated regeneration" was published in Paris?" The book contains poetry written by the Ukrainian authors killed by Stalin and his clique.

"Yes, we heard about it. We are also publishing some of their writings," said one of them.

"Which poet's writings are you publishing?" I replied, and they named a few of them.

"How about the works of Khvylovy?" I added.

"Not yet," they replied.

"Because the evolution did not go so far yet," I added, and they all laughed.

On the same day I met a public figure in Kiev and asked him about the status of the Ukrainian language in Ukraine. He was sad. "We are fighting for our language," he said, "but if it disappears, it will be too bad." What an anomaly! The Ukrainian language disappearing in a "free" Ukrainian Republic!

The whole discussion at the Academy of Science was hearty, friendly and lasted one hour and a half. When I was leaving the room, one of the hosts gave me an issue of his publication about Taras Shevchenko, the greatest poet of Ukraine, and pinned his medal on my lapel.

My hosts asked me whether I would write souvenirs about my trip to the Soviet Union. When I said yes, they asked me to write only those things which I have personally seen or heard. And I have seen and heard quite a bit. They also asked me to send them a copy of the Redeemer's Voice in which my

souvenirs will be published. I have done so with every issue, but so far did not receive any news from them. Thus I do not even know whether they receive this magazine or not.

Visit to the Pecherska Lavra

The Pecherska Larva is the most ancient monastery of Ukraine. It is the holiest place to all the Eastern Slav nations. It was founded in 1051 during the reign of our famous prince, Yaroslav the Wise.

For long centuries the monastery played a very important role in the religious and cultural life of Ukraine. During its existence it was completely destroyed three times, and extensively damaged during the last World War.

Before the Communist revolution the Pecherska Lavra was the place of countless pilgrimages. In the last two centuries the Lavra was strongly russianized.

The famous monastery is built upon the hilly bank of the river Dnipro. Its view is marvelous. Till 1963 some monks lived in the Lavra. That year they were expelled by the Communists. The Lavra became a national monument, a museum.

Within the Lavra's precints there are still many beautiful churches which have been closed down by the government. The whole monastery and its numerous buildings have been occupied by the government. Some serve as offices, while others have become museums.

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

When the Russkies come to Canada we show them practically everything and set no time limit on their visit to a given place. Yet Michael Starr was allowed but an hour and a half in his father's village. Too, he was not permitted to talk privately to any local villager. However, Mr. Starr is nobody's fool. Nor are we.Idealism is the refuge of those who are in a hurry and wish to advance faster than their times. *** An idea or a system is conceived and ordained in the mind of a philosopher. It then is transmitted to disciples who develop, exagerate and propagate it.*** One does not play without impunity with ideas*** "Were I to have no other proof of the immortality of the human soul than the triumph of evil men and the oppresion of the just on earth, I would never doubt its existence. Such an obvious contradiction would make me say: 'all does not end for me with life, but all is righted at death." (J. J. Rousseau) ***Said St. Thomas Aquinas: "He alone cannot sin whose will is one with the moral law, which is God's privilege only." Jesus Christ is the sun of justice rising in the spring of grace to light up our hearts. (Origen). *** We owe Judaism the idea of a personal God, the concept of the human person, the seed of Christianism, the idea of a nation and the feeling of patriotism. *** One must needs hunger and thirst for justice and not merely seek it. *** When men contend for their liberty they seldom get anything for their victory but a change of masters. *** Believing in free speech in our lands we need never forget that free speech, as all other freedoms, is rather relative.

Only amidst jungle beasts can freedom be absolute. A free man is free to do what he pleases, yes, but he must not harm his neighbour. He is free to say what he pleases, but only within the limits of reason and decency. *** Liberalism is much more individualistic than democracy, for it accentuates and stresses liberty. Its whole system consists in defending and promoting individual freedom. *** Masses (i.e. hoi polloi) obey their effective impulses, the first of which is the need to destroy, and the other that of grabbing. *** Venial sins melt during the Mass like wax in the fire.*** Morality is measured by what people should do and not by what they do. *** A nation is ever more populated by the dead than by the living.*** Virtue is easily transmitted from the heart of the mother into that of the child. *** The Marian virtues are: faith, virginity, humility, love of prayer and love of God and neighbor. *** Karl Marx eliminated all ideal. That is his greatest intellectual crime, his treason as regards the working masses.***The dry antiquity had written that to weep does not become a philosopher, but St. John the Evangelist shows that to cry is something worthy of a God.*** The lily of purity does not bloom twice.*** To err is human, but to forgive is divine. *** So far most Catholics have spoken of God as if they were dumb. *** Let pass on what is passing. *** Science should not be made up of maybes.***

Halloween Tradition Christianized By Catholic Church in Year 610

Halloween has ancient origins extending back not only to earliest Christian times, but beyond to earlier pagan rites of a religious nature. Some of these were "baptized" — that is, Christianized or transformed into customs traditionally associated with the Vigil of the Feast.

All Saint's Day, formally called All Hallows' Day, had its Christian beginning as a commemoration of the martyrs in Antioch, Syria, from where by the seventh century it spread throughout the Eastern Church, everywhere to be kept as a public holy day. This Feast of All Holy Martyrs began in 610 to be held yearly in Rome on May 13.

Known and Unknown

There it was a memorial not only to martyrs but to all the other saints as well, known or unknown. It was formally made a holyday of obligation for the entire Latin Church by Pope Sixtus IV, who gave it its Vigil which came to be known as All Hallows' Eve.

The date had already been changed to November 1 by Pope Gregory IV that pilgrims to Rome would come in the Autumn after the harvests so that they could be fed.

In the British Isles the first missionaries encountered Druidism, the aboriginal religion which taught that after death the soul does not die, but, unlike Christianity, the Druids believed that the soul passed from one body into another.

In Ireland and the Isle generally a pagan feast at harvest time honored Samhain, their "lord of death" who gathered the souls of the year's dead which had been consigned to the bodies of animals in punishment for sins.

Thus for centuries the pagans celebrated with bonfires and feasting on nuts, apples and fruits of the harvest. A similar festival in ancient Rome honored their goddess Pomona, patroness of fruits and gardens.

In Brittany, France, on All Saints Eve the Bretons believed that souls were freed from Purgatory, to revisit their old homes, and the people kept a night watch to pray for the dead, as anticipation of All Souls Day, Nov. 2, which does not have a vigil because the preceding day is itself a holyday.

Prayer and Merriment

In Ireland, Scotland and England, after Christianity came, All Hallows Eve became a combination of prayer and merriment. A custom was to knock at doors begging for a "soul cake" (short-bread) which an inventive cook later baked in circular form with a hole in the middle, thus symbolizing everlasting life, the never-ending circle. The result was our familiar doughnut, a reminder of prayer.

Beggars began to dress in costums remindful of dead persons, and also masquerader as goblins, witches (symbols of the devil) angels, ghosts (symbolic of souls) and skeletons.

An old Irish legend about a miser named Jack, "too stingy to go to Heaven and to clever to go to Hell" depicts his soul compelled to spend eternity roaming the earth with a lighted pumpkin for a lantern. The jack-o'-lantern also suggested the skull as a foreboding of death.

Capers for Children

Halloween was also called Hallowmas and Nutcrack Night. It has evolved into a time of capers and fun for children, but nearly every custom of today has some sort of pagan or Christian religious significance.

The "trick or treat" custom of today naturally derives from folklore that the roving souls may work ill mischance upon those who do not set out a table and food for their nourishment on this night.

Essentially, All Saints' Eve is still the Christian vigil of All Saints. It is now often a practice for school children to dress in the customary manner of their favorite saints.

(The Way)

First Devil — "Ha. Ha! Ho, Ho!"
Satan — "Why all the mirth?"
First Devil — "I just put a women into a room with a thousand hats and no mirror."

A bishop was in the car that knocked down a drunken man. The bishop fearing the man was killed alighted in a great state of anxiety. The man, however, was little hurt and when he saw the bishop he let forth a torrent of profanity.
"My friend," said the bishop, "never in my life have I heard such language, but never in my life have I been so pleased to hear any language at all."

Of course Motorists trust in God. You can tell by the way they drive.

George, who lives in London, happened to meet the vicar of his native parish the other day, and eagerly asked after some of his old acquaintances.
"And old Mr. Jones?" he asked. "Have you seen him?"
The vicar shook his head. "I shall never see him again," he answered slowly, "Mr. Jones has gone to heaven.

No one should forget that his death sentence is written on his palm the day he was born.

Thanksgiving Dinner Is Native American Feast

The turkey, the cranberry, and the pumpkin have thoroughly American origins. And Thanksgiving Day is the best time of the year to find Americans feasting on native foods of the New World.

Indians ate wild turkey, cranberries, and pumpkins before the first European colonists arrived. At their first Thanksgiving feast in 1621, the Pilgrims may have nibbled at cranberries gathered in near-by bogs, but they did not have enough sugar to make sauce. They may also have sampled pumpkin, though they probably did not know how to cook the rather formidable-looking vegetable.

Historians doubt that cranberry sauce and pumpkin were on the 1621 menu, but turkey most certainly was. The menu for the three-day feast wild geese and ducks, lobsters, eels, clams, oysters and fish; dried gooseberries, strawberries, plums, and cherries; white and red wine made from wild grapes; biscuits and bread; parched and roasted corn, hoe cakes and ash cakes—Indian meal baked before the fire or in the ashes, originally on a hoe—and Indian pudding made of corn meal and molasses boiled in a bag.

The turkey on present-day Thanksgiving tables is a domesticated variety of the native wild turkey. Though entirely American in breed, the bird acquired a name indicating a foreign origin. This happened because the gobbler was once mistakenly identified with the guinea cock, a bird imported from Africa by way of Turkey.

Growing turkeys today is a big but sometimes exasperating business. Producers report the gobblers are so dull-witted that they will starve with food in front of them, gulp down water until they fall over in a waterlogged fit, or stampede themselves silly at a sneeze.

Cranberry growers, who also have problems, generally flood their bogs during the winter to protect vines from cold and insect pests. Machines grade cranberries by their bounce. Berries with plenty of bounce are firm and good.

Pumpkins, nutritious and mineral-rich, generally end up in pumpkin pies. Since pre-Columbian times, Indians of the Americas have planted pumpkins among the corn and rated them high as a food source.

Among other foods familiar at olives and celery are foreign-born. Celery first appeared on tables in the 17th century France—and then only as flavoring. It took gardeners some time to tame the celery's strong flavor so that stalks were good for salads. Olives probably originated in the region extending from Syria to Greece.

However, if anyone wants to choose his Thanksgiving vegetables and salads by their pure American pedigrees, the choice is fairly wide. Potatoes, corn, lima beans, tomatoes, sweet potatoes, squash, and garden peppers can claim to be American born and bred, though some first grew in South America rather than North America.

(ACNS)

Ukrainian proverb: God helps those who help themselves.

Booker T. Washington once remarked about racial prejudices: "You can't hold a man down without staying with him."

Basic Principles Of Modern Catechetics

(Gerard S. Sloyan, in Worship)

OUR AIM

Catechesis carries out the command of Christ to proclaim God's message of salvation to all men.

Christ carried out the will of His Father by giving His Church the commission to "preach the Gospel to every man," to "make disciples" for Him and to provide Him with "witnesses throughout the world" (Mk 16, 15; Mt. 28, 19; Acts 1,8). The catechist does what Christ did and commissioned the Church to do: He proclaims the Good News of salvation, he helps men to accept it and to become disciples who will give witness to it. Catechesis, then, does more than teach the doctrines of the Church: it wins men (children, adolescents, adults) for Christ and after baptism unites them further to Him.

All principles and methods of catechizing flow from the missionary command of Christ.

OUR MESSAGE

Catechesis proclaims the merciful love of the Father for us, and the Good News of God's Kingdom.

Carrying out the commission of Christ, the Church brings a message from God which surpasses by far what the heart of man can think of, or hope for (I Cor. 2, 10; Eph. 3, 20).

The Church proclaims to all peoples that the eternal and grace-giving kingdom of God is at hand, a Kingdom prefigured in the Old Testament, begun by Christ in the New and growing towards the fulness of glory at the end of time (Mk. 1, 15;

Mt. 24, 14; 25, 34). All men are invited to the wedding feast prepared by the King of kings from all eternity (Mt 22, 2).

This message proclaims that God is not merely an Idea or a remote and silent Being, but a living personal God, the Almighty Creator and the Eternal Father. It tells of a world not drifting into chaos but being transformed into "a new heaven and a new earth" (Apoc 21, 1). It speaks not of the dissolution of all things but of a "new creature" and an eternal and living union with our Father in heaven.

Catechesis is Christ-centered, reflecting the fulfilment in and through Christ of the Father's loving design.

God the Father carried out His plan through Christ, His Son, born of the Virgin Mary, our Savior and Lord. Salvation is found only in Him (Acts 4, 12). Through Christ we know about the Father and receive the Good News about the Father's kingdom. By His death, resurrection and ascension Christ saves us from our sins. He works in us through the Holy Spirit, and leads us towards that day when He will judge all men and bring the world to its perfection.

He is the Word (Jn 1, 1). the Mediator (I Tim 2, 5), the Way and the Life (Jn 14, 16).

Catechesis gives due importance to the historical treatment of God's design: how God prepared man for Christ's coming in the Old Testament, how His coming brought about our salvation, and how Christ continues to communicate Himself through the Holy Spirit till He returns as Lord of glory.

Catechesis proclaims that Christ continues to live and work in His Church through the Holy Spirit and the ministry of His shepherds.

By the action of the Holy Spirit in the Church and particularly in the hierarchy, Christ gathers men together through His word, sanctifies and gives them life through the mystery of His Passion, resurrection and ascension communicated in the Sacraments, and gives them power to be His witnesses before the world.

The Church is truly Christ's Body. He unites the members to Himself, the Head, and to one another, and assigns to each member a specific function. The Church is the chosen race, a people God means to have for Himself, a holy people, called to priestly service in the world (1 Pet 2, 9). The Church is the City built on the mountain top, illumined by Christ's light and shinning brightly for all nations to see (Mt 5, 14; Isaias: 2). It is the family of God on earth, the home which the Father offers to all wanderers, the community of men, advancing to its eternal destiny.

Catechesis emphasizes that worship is the heart of Christian community life

Whenever the Church celebrates Liturgy, she assembles as a holy people. Christ is in her midst and she is vivified by the Holy Spirit. In the service of the word (Mass of the Catechumens) Christ nourishes His Church by the word of life and carries her prayer up to the Father. In the celebration of the Eucharist (Mass of the Faithful) Christ engulfs her in the sacrifice of the redemption and saturates her anew with His life. By the one Eucharistic Bread, the many are made one Body (I Cor 10, 17). By the good tidings, the prayer and sacramental celebration, the peŏple are filled with an inner strength, spiritual knowledge and understanding in order to proclaim the Word of God without fear (Acts 4, 31).

Worship is primarily directed to the praise of God. At the same time, it is the highest expression of catechesis. Catechesis leads to worship and draws its life from worship. Worship is the inexhaustible source of faith, grace and the apostolate.

OUR RESPONSE

Catechesis teaches us to respond to God's call by an inner change of heart manifested in a life of faith and hope and of loving obedience to His commands.

Man's first response to the message of salvation is that inner change of heart is described in the Gospel as absolutely necessary to enter the kingdom. Turning to God, man begins to realise all that God has done, is doing, and will do for him. In this acceptance of Christ, which must be made by catechumen and Christian alike, man recognises the God of love who will save him from his sins. Repenting of his sins and filled with joy at the recognition of his Saviour, he is moved to obey the commandments of love. "The man who loves God is the man who keeps the commandments he has from me" (Jn 14: 21).

Catechesis makes the Christian aware of his responsibility for the world and the betterment of its condition.

The Christian sees the world as the work and possession of the Father in heaven, and feels responsible for it as "son and heir." What is called the 'profane' or 'natural' order is no less from the hand of God. The Christian must value it in itself if he is to contribute to its sanctification in Christ. This is particularly true of the social order. If the Christian does not endeavour to restore it to its proper condition in regard to family, professional, economic civic and cultural life, he is betraying the trust of his heavenly Father.

Catechesis leads the Christian to share the faith with others.

Catechesis makes the Christian keenly aware that the growth and welfare of God's kingdom depend on him. It stimulates missionary spirit so that the followers of Christ strive for sanctity, not only for the sake of their own salvation and greater happiness, but that their fellowmen may see their good example and praise the Father who is in heaven. (Mt. 5, 16).

It is the Holy Spirit who makes them witnesses of his word and life, and enables each one according to the measure of his faith and the gifts he has received from God, to communicate the message of salvation with its spiritual values to all with whom he comes in contact.

Sanctity of life, the praise and joy of Christians, their contentment and assurance, their willingness and ability to share the message, and especially their love which embraces even enemies, are the signs by which others are led to experience the realities and the values of God's kingdom.

OUR METHOD

Catechesis, following God's method, proclaims "the wonderful works of God," which show forth the truth and especially the love contained in them, moving the heart and inspiring the whole life.

Catechesis follows God's method of proclaiming the glad tidings of salvation. The wonderful works of God as narrated in the Old Testament, the miracles, discourses and events in the New Testament, lead us to an understanding of the divine message and of its impact in our lives (cf Heb 1: 1). In these events God has come close to us, he has revealed and united himself to us, and he has shown us the way to live through him and in him. Catechesis is at the service of this divine revelation and adapts itself to God's own way of winning men.

Catechesis embraces a four-fold presentation of the faith through liturgy, Bible, systematic teaching and the testimony of Christian living.

Each of these forms of presentation has its own specific function in the winning of the non-Christian and the development of the Christian. Catechesis strives to combine liturgy, Bible, doctrine and the testimony of Christian living, so that the organic unity of the Christian message is more clearly presented.

LITURGY The liturgy does more than communicate the Christian mystery to the mind of the participant. It uses sound pedagogical principles: the intuitive process, activity, teaching by experience, the imparting of values. It appeals to the entire person, the sensibilities, the intellect and the will. It is the means of impregnating the whole life with the spirit of Christ. For, in the liturgy, the mystery of redemption is not only proclaimed through the words of Holy Scripture, but is expressed in prayers and hyms, presented in sacred signs and rendered sacramentally present and efficacious.

BIBLE Catechesis is as inseparable from the Bible, the inspirer word of God, as a plant from its roots. The Bible is the basis of the Church's proclamation and thus also of her catechesis. We use the Bible to follow the story of salvation in the way God himself made it known. These sacred books take us from the creation of the world to its end and show us how Christ is the fulfilment of all.

SYSTEMATIC TEACHING

The systematic presentation of the faith has its roots in the creeds and preaching of the early Christian proclamation, and has derived its organic development from the authoritative teaching of the Church throughout the ages. The catechism gives the learner spiritual insight into the relationship between the faith and Christian life and enables him to cope with the questions of the day as an articulate Christian, and to express his faith to those who inquire about it.

TESTIMONY OF CHRISTIAN LIVING The Christian message and teaching is borne out through the witness of a Christian life. The life of the Church and her saints show us repeatedly that Christ lives and works in the Church. The witness of a Christian life by individuals and by the community of the faithful, not only nourishes the faith of Catholics, but is the way that ordinarily leads the non-Christian to Christ and to the Church.

Catechesis adapts itself to the life and thought of peoples, shows due appreciation of their laudable views and customs, and integrates them harmoniously into a Christian way of life.

The message of the living God should contact the living man, move his innermost heart, and convert him from within. Before the catechist begins his task God has already worked in the individuals and nations of his creation through his truth and grace, moving them to seek and attain their salvation in Christ (Acts 17: 26-27). In the love of the Good Shepherd, the catechist seeks to recognise the special character, manner of thought, outlook, customs and culture of his catechumens. Beginning at the point where they can follow him, he seeks to instruct them according to the psychology of age-group, sex and special circumstances. Guided by the Holy Spirit he enters into their hidden problems and leads them to adopt Christ's way of thinking as the best solution. He seeks in patience to correct whatever is false and erroneous, but humbly endeavours to mould into the Chritian way of life "whatever things are true, whatever of good repute, if there be any virtue, if anything worthy of praise" (Phil 4: 8).

Catechesis introduces the catechumen into a living community and helps him to strike firm roots in it.

The life of faith is a life in the community of believers. The apostles received their formation in the community which Christ gathered around himself as the family of God (Mt 12: 19). Those who were converted at the sermon of St. Peter were "taken into the community of the faithful which was inspired by the Holy Spirit" (cf. Acts 2: 41ff). They found a home in the communal life of the primitive Church. Likewise, the believers today should welcome and embrace the newly baptized. Special groups may be needed, apart from the family and the parish, to sustain and stimulate the new Catholic in his faith. For only in the community can a Christian recognise the full meaning of the Lord's message and experience the bonds of charity which unite all men in Christ.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Річ XXXVII, ч. 11.

Volume XXXVII, No. 11.

ЗМІСТ — CONTENTS

Святий Димитрій—любитель своїх братів... 1
Місячне намірення ... о. С. Б., ЧНІ. 4
Божество Христа ... о. С. С. Шавель, ЧНІ. 6
Дві великі ідеї Слуги Божого Митрополита Андрея ... Василь Лещик 8
Любов ... о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 11
Смерть ... Св. Альфонс Ліґорій 12
Листопад ... О. Вільшина 13
Молитва воїна за сина ... о. Роман Ганас 14
Тайна Одивопомазання... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 15
Хотів би ти знати? ... 16
"І не введи нас в спокусу" ... В. Буженко 20
Мій побут у Києві ... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 22
Вартість і краса жінок—це їх скромність о. Роман Ганас 27
Значення імміграції ... 30
St. Demetrius ... Rev. B. Tremba 33
Death And The Christian ... 34
Denial ... Gail Brook Burket 35
Your Responsibility For The World. M. Schudlo, C.SS.R. 36
November Sundays ... Rev. B. Tremba 39
The Lay Apostolate Leonard Ratushniák, C.SS.R. 42
Christ's Arrest ... 45
Meditation at Thirteen .. Mary Panettiere 46
I'd Like To Know ... 47
St. Michael ... Rev. B. Tremba 50
Has Success Ruined The Unions? ... 51
Gregorian Masses ... 52
My Stay In Kiev ... M. Schudlo, C.SS.R. 54
Cogitations ... Father Nick of Montréal 57
Halloween Tradition Christianized By Catholic Church in Year 610 ... 58
Thanksgiving Dinner Is Native American Feast 60
Basic Principles Of Modern Catechetics Gerard S. Sloyan 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1955
DECEMBER

REDEEMERS

"БОГ ТАК ПОЛЮБИВ СВІТ, ЩО ДАВ СИНА СВОГО ЄДИНОРОДНОГО..." (Іван 3, 16)

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священників-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.
Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

Вифлеємська Печера

НАРОДЖЕННЯ Христа Спасителя започакувало пречудне і предивне, людському розумові непоняте діло нашого відкуплення. Щорічно святкуємо спомини цього Божого чуда, але як рідко люди намагаються ввійти в тайну цього Божого Народження і зглибити, наскільки можливо, його навчання та водночас витягнути потрібні і корисні для життя висновки!

Народження Христа—це не звичайна поява людини на землі. І саме на цю тайну наша Церква намагається звернути увагу народу оцим ядерним і пророчистим гимном:

"Бачу дивну і славну тайну. Вертеп стався небом, а Діва повернулася в херувимський престол. Ясла ж прийняли непонятного Христа Бога, якого величаємо похвалами" (Ірмос Різдва).

Було б корисно ввійти духом до вифлеємської печери, в якій Божий Син зволив прийти на світ. Ця печера була дорога всім велитням християнства, от хоча б Св. Єронімові і основникові Чину Отців Редемптористів, Св. Альфонсові Ліґорому. Св. Альфонс часто проводив довгі години перед Дитятком Ісусом і духом переносився до Вифлеємської печери, намагаючись відтворити в собі ті почування, що був би мав їх, якщо б був дійсно приявним при народженні Христа Спасителя.

Щоправда, для людини, що має слабу віру або для безвірка, Вифлеємська печера — це тільки брудне, неопалене та неосвічене місце, сховок для овець під час непогоди. Розглядаючись духом по цій печері, людина слабої віри може буде навіть жалувати, що Божий Син не народився в якійсь царській палаті або принаймні в якімсь відповіднім домі. Так думали давні вчені погани, говорячи: "Який із Нього Бог, коли Він народився в стаєнці?"

Єдина відповідь на цей закид—це слова нашого Ірмоса: "Бачу дивну тайну..." Ця ж тайна полягає либонь у тому, що Божий Син хотів усім людям дати зрозуміти, що спокій, самотність і відсутність світо-

вого гамору—це найкраща підготовка до розважання Божих таємниць і до поглиблення їх значення в наших душах. Вертеп стався небом... і ясла прийняли Непонятного Христа... Тут у цій темній і непривітній печері зачалася драма людського відкуплення, що продовжувалася в теслярському верстаті в Назареті, поширилася по всій Палестині, коли Христос став голосити засади святої Євангелії, кривавo завершилася на Голгофі, славно ввінчалася в дні Воскресення та вічною славою сповнилася в дні Христового Вознесення.

Хто поважно і скупчено вдумається в цю драму і серцем відчує її, той напевно почує в своїй душі Христові слова: "Я дав вам приклад..." (Ів. 13, 15). Дійсно, який пречудний це приклад для всіх християн, що мають бути живою відбиткою Христа.

Святий Альфонс Ліґорій щороку проводив чимало часу на розважанні про тайну Воплочення і серцем линув до Вифлеємської печери. Він навіть уложив дев'ятницю в честь народження Божого Дитятка... Вдивляючись у це Боже Дитятко на руках Пресвятої Богородиці, Альфонс відкрив тайну Божої любови під видом малого Дитяти... Бо що ж є більше чарівне як маленька дитинка? Який же чар мусів пробиватися з Вифлеємського Дитятка, коли це Дитятко було Божим Сином і Самим Богом?

Скільки святої і ніжної любови новонароджені діти викликують у своїх батьках! Куди більшу і ніжнішу любов відчують ті, що вірою будуть часто переноситися до вифлеємської печери та любляче вдивлятися в Боже Дитя... Біля Нього нема людських пишностей, нема вигід, нема шуму..., але є Божа ласка, любов і принадність... Це ири яслах Божої Дитинки Св. Альфонс запалав святою любов'ю до Христа і Його Преблагословенної Матері Марії, і ця любов завела його до розважання Христових Страстей, до почитання Пресвятої Евхаристії, до невпинного труду над власним освяченням і над спасінням безсмертних душ, бо Боже Дитятко в вифлеємській печері започатковало їхне відкуплення...

Так, це любов була тою духовною пружиною, що пхала до невпинної праці Святого Альфонса. І цю любов у людському виді він найкраще зрозумів, роздумуючи про значення ясел і печери...

Крім цього Христос дає нам оцю научку зо Своїх ясел: "Християнське життя може часом виглядати або й дійсно бути подібне до понурої печери". Подібне ж до печери може бути воно тому, що в нім нема тих вигід і розривок, за якими ганяються люди цього світу або розтріпані християни.

Деж Дитятко Ісус знайшло Свою потіху, як лежало в яслах? В приявності та любові Своєї ніжної Матері. Вона була для Нього світлом серед нічної темряви в печері, вона була для Нього теплом серед печерного холоду, вона була для Нього розрадою і потіхою після приходу в цей непривітливий світ, що не мав для Свого Спасителя кращого місця ніж печера і кращої колиски ніж ясла.

І нам слід шукати потіхи і розради в Пречистої Діви Марії, як холод християнської карности докучає нам. Марія, покровителька Церкви, своєю материною любов'ю розігріє наші серця і прожене темряву з нашого розуму, щоб ми могли поняти тайну вифлеємської печери та, роздумуючи про неї, черпати з неї силу, щоб змагати до досконалости, до якої кличе нас наш стан, і водночас трудитися, щоб повірені нам душі бодай частинно зрозуміли цю тайну, що сповнить їх серця радістю навіть серед понурого щоденного життя.

ЙОНАТАН

Йонатан, син царя Савла, був щирим другом Давида, зяка цей став царем Ізраїля по смерті Савла в бою з филистимцями. Йонатан був сильним мужчиною. Він змалку навчився орудувати луком, якого ізраїльтяни не вміли вживати. Саме тому Давид змагався з Голіятом катапулькою, а не луком.

Лук у тих давніх часах був зроблений з заліза, тому тяжко було гнути його. Часом треба було класти його на землю, щоб зігнути і випустити стрілу з нього. Аж цар Давид звелів ізраїльтянам вчитися вживати луків, якими добре орудували їхні вороги филистимці.

Давид і Йонатан заключили побратимство, що тривало ціле життя. Як знак побратимства Йонатам дав Давидові свій найбільший скарб цебто власний лук.

Йонатан відважно боровся біля свого батька Савла в бою з филистимцями. Там він і помер як неустрашимий вояк за свою батьківщину. Як Давид довідався про його смерть, то закликав жалко: "Ізраїлю, твоя слава лежить у твоїх горах прошита стрілами. Як же то полягли хоробрі! Не оповідайте про це ..., щоб не раділи дочки филистимців, щоб не веселялися дочки необрізаних!" (2 Сам. 1, 19-20).

Давид довго оплакував страту дорогого друга і побратима: "Мій брате Йонатане, тужу за тобою! Ти був такий мені милий! Твоя любов була мені дорожча ніж любов жіноча!" (2 Сам. 1, 26).

Часи Йонатана—це були початки жидівської монархії, якої жиди домагалися від Бога, прохаючи в Нього зазначити їм царя, як це мали їх поганські народи, що з ними жиди сусідували. Цар Савло був першим жидівським царем. Бог сильно любив його, але він зійшов на манівці, тому Бог відобрав царство від нього і дав його Давидові.

Мовчанка не є завжди тактовністю. Тактовність—це золото, а не сама тільки мовчанка, що часом може бути тільки трусливістю і браком характерности.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ УСІ НАЛЕЖНО ОЦІНЮВАЛИ ХРИСТИЯНСЬКУ ГІДНІСТЬ ПРАЦІ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць грудень, благословлене Святішим Отцем)

КОЖНА людина має обов'язок працювати. В книзі Йова читаємо: "Чоловік родиться для праці, а птах до літання" (Йов: 5, 7). Однак не всі мають правильне поняття про працю.

Хибні погляди про працю

Перед приходом Христа люди загально мали мильні поняття про працю, зокрема про фізичну працю. Навіть славний римський письменник Ціцеро говорив: "Зарібкова праця робітника є нечесна". Погани вважали фізичну працю чимсь нечесним, відповідним для невільників. Щоправда, деякі визначні мужі цінили працю, приміром Олександер Великий мав звичай говорити: "Праця—це річ царів, дармування—невільників". Однак загально поганський світ погорджував фізичною працею.

Навіть між християнами є мильні погляди про працю. Деякі фальшиво думають, що праця є тільки прокляттям і карою за гріх. Вони вважають працю за боротьбу з бездушною матерією, що її людина старається ужити до служби для себе, а тим часом в дійсності людина стає невільником матерії. Що фізична праця в дійсності не понижає людини свідчить те, що Сам Бог — Творець, Сотворитель видимих речей, займається матеріяльними речами. Деякі знову тому, що в державах, де є примусова праця, заперечують існування Бога й безсмертної душі, непокояться фальшивим поглядом, гейби праця вела до безбожности.

Правдиві християни жахаються, і то слушно, надмірного старання, бо деякі люди ради економічного добробуту і безладного бажання набути якнайбільше матеріяльних дібр, пересадно стараються якнайбільше працювати. На жаль сьогодні часто-густо вважають працю найвищим добром і останньою ціллю людини. Такий світогляд відбирає праці її правдиву гідність і робить з неї ідола-божка, якому люди мають служити як невільники.

Є багато людей, що працюють виключно для матеріяльних, безпосередніх, самолюбних цілей, щоб здобути щоденний хліб і уладнати собі вигідне життя; вони не звертають уваги на людську спільноту, ані на своє надприродне призначення. Взагалі вони не думають про якісь вищі завдання і цілі праці.

Божі пляни щодо гідности християнської праці

Просвічені люди дивляться на працю не тільки як на конечний закон і засіб удержання життя, але також як чинник, що має послужити до злуки—з'єднання людського роду, щоб себе посвятити як одне тіло для цього великого підприємства, служіння людству. Тому для

них праця не є тільки фізичним зусиллям, але також приємністю.

Християнське поняття про гідність праці

а) Праця християнина є "конкретизування", здійснювання нового життя. Це—діяльність, перейнята силою Святого Духа, це є відкуплення світу і впроваджування, інтродукція до будучої "нової землі". Праця християнина стримить до здійснювання найвищої цілі: Божої слави й спасіння людського роду. Навіть у своїй праці християнин поводиться як годиться Божій дитині і членові Містичного Тіла Христового. Надприродна гідність християнського робітника переходить на його професійну працю й ушляхетнює, підносить її.

б) Сам Бог-Творець призначив людину до праці, і тому праця є його уділом і обов'язком, що його Бог йому доручив. Працюючи, людина сповняє Божу волю. Звідси праця є засобом, що веде до особистого вишколення і зрілости християнина.

в) Виконуючи свідомо свою обов'язкову працю, християнин почитає Бога актом жертви, полученої з його працею і в той спосіб має участь у загальному священстві. Праця, що її виконує християнин, є подібна до праці Воплоченого Божого Сина і в певній мірі є продовженням Його праці.

г) Праця християнина повинна зміряти, щоб служити людській спільноті і загальному добру, тому християнин повинен показувати в своїй праці добродійну любов.

ґ) Для християнина праця є Божим покликанням, що закликає людей до виконування цього звання не тільки природними дарованнями і наклонами, але також внутрішнім покликом Святого Духа. Певно в праці можна мати добру або злу ціль; однак християнин, маючи в своїй праці всі добрі наміри, радо прагне працювати. Він бажає все тісніше ввійти в світ праці, щоб прогнати зо світу зло і спрямувати світ до Бога. Це відноситься зокрема до так званої модерної наукової праці, що має так великий вплив на людські уми й життя людей, і вимагає, щоб її впровадити в християнське життя. Як мало людей думає про шляхетну гідність християнської праці!

Просім Христа Чоловіколюбця, через заступництво Непорочного Серця Богородиці, щоб люди все більше пізнавали гідність християнської праці і в цім дусі працювали. Тоді їх праця буде для них приємністю й більше успішною і заразом не тільки джерелом внутрішнього вдоволення, але запевнить їм великі заслуги для їх вічного щастя в небі.

Місійне наміреня: Щоб корейці знайшли своє спасіння і щастя в Христовій науці.

Рік 1966. **Загальне наміреня на місяць січень:** Щоб усі християни були більш сприйнятливі для Божої волі та від усього серця працювали для довершення християнської єдности.

Місійне наміреня на січень: Щоб християнські діла любови були свідоцтвом правдивости Євангелії.

Відповідальність за керування автомобілем...

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

ВІД 1951-1962 р. більше ніж 400,000 американців згинуло в автомобілевих припадках. Багато з них заплатило життям за те, що не подбало про те, щоб їх автомобіль був механічно в добрім стані. Люди тоді направляють автомобілі, як уже не хочуть їхати. Це запізно. Автомобіль має бути завжди в добрім стані. Инакше не слід виїздити ним поза гараж, бо автомобіль у лихім стані може спричинити смерть, не тільки самому шоферові, але й невинним людям, що йдуть чи їдуть дорогою.

Друга причина смерти на гайвеях—це надужиття алкоголю. Ось тому повстав клич: **"Не пий, як маєш їхати автомобілем! Якщо ж п'еш, то не їдь!"** —це найкраща порада для тих, що керують автомобілями.

Хто **дуже п'яний** їде автомобілем, той напевно тяжко грішить. Навіть підпитий, хоч не зовсім п'яний шофер може так само **тяжко** прогрішитися не тому, що він п'яний і тому не розуміє, що робить, але тому, що через надмірне спожиття алкоголю вчинив себе нездібним безпечно та належно керувати автомобілем. Якщо б не їхав, то не мав би смертельного гріха. Це був би тільки простительний гріх, бо це тільки легкий гріх випити трохи забагато. Зате це буде тяжкий гріх, як такий підпитий шофер керує автомобілем, бо його здатності сильно послаблені, розум притемнений і воля послаблена. Через те наражає себе і других на небезпеку тяжкого каліцтва або й смерти. Цього ж не вільно робити під загрозою вічного прокляття. Св. Павло кличе: "Не обманюйте себе: Ні розпусники, ні перелюбники, ні злодії, ні грабіжники, ні п'яниці Царства Божого не наслідять!" (I Кор. 6, 9-10).

Хто хоче безпечно їздити автомобілем, той мусить бути дуже обережний із алькоголем. Скільки нещасть спричиняє ця рідина, що зветься горілкою! Святе Письмо не згадує про горілку, бо в тих часах люди не знали цього штудерного "винаходу". Пили тільки вино, але й його Святий Дух осуджує, коли людина надуживає цього напитку.

Алькоголь собою не є злий. Зле тільки його надужиття або вживання тоді, як не треба, от хоча б тоді, як хтось має їхати автомобілем.

Кожен шофер є сторожем свого брата, чи він їде автомобілем або йде пішки. Ось тому

Христос каже: "Як ви бажаєте, щоб люди чинили вам, так ви їм чиніть!" (Лк. 6, 31). А Св. Павло додає: "Любіть один другого братньою любов'ю і випереджуйте пошаною один другого!" (Рим. 12, 10).

До котрої категорії належиш?

Одна старинна легенда оповідає, що старозавітній Ной перший зробив вино із виноградини і нехотячи впився, бо не знав сили вина (Бут. 9, 20-21). Він був задумав підготовити землю для засадження виноградної лози. Як працював над своїм задумом, з'явився йому сам Люципер і промовив: "Ною, що робиш?" Ной, не здаючи собі справи з того, що це був диявол, відказав: "Буду садити виноградну лозу. Вона видає плоди, що веселять серце чоловіка!" І дальше працював.

Тим часом Люципер так само не дармував. І він взявся до роботи. Під час праці вбив ягнятко і полляв землю його кров'ю. Потім убив лева, згодом малпу та вкінці свиню, і їхньою кров'ю полляв землю, що сам обробляв.

Дивлячись на дивачну поведінку незнайомого, Ной вкінці спитав його: "Що це означає? Чому поливаєш землю кров'ю різних звірят?" Люципер же отак відказав: "Чоловік, що питиме вино, яке ти зробиш із виноградної лози, буде подібний до чотирьох повище згаданих звірят. По першій чарці він буде лагідний немов ягнятко; по другій поступатиме немов лев цебто буде відважний і небезпечний; по третій чарці скакатиме й танцюватиме немов малпа, а як уже вип'є цього вина четверту чарку, то поступатиме немов безрога, що залізла в багно".

Хіба ця легенда не підтверджує щоденного досвіду? Вона ділить пиття на чотири чарки цебто ступені. **Помірковане** пиття спричиняє веселість, лагіднить турботи, викликає добрий настрій і успокоює нерви. **Помірковано надмірне** пиття додає людині незвичайної відваги, бо вона почувається сильнішою ніж є дійсно, тому робить її часто войовничою. Ось з цього повстають сварки і бійки при пиятиці, бійки словами чи руками. **Непомірковане** пиття сильно послаблює людські здатності, тому п'яна людина легко заплаче, буде скаржитися, тощо. **П'янство ж** отуманює людину, вона вибалушує очі, тратить пам'ять, повалюється з ніг, тощо.

ДОБРА ПРАКТИКА

Християнство має входити в душі при помочі народних звичаїв і психічного розположення народу, між якими місіонери голосять Христову науку. Ось тому в Індіях уложено 1000-сторінкове життя Христа в формі віршів. Ці вірші будуть співати при звуках бубнів, бо так поступають індійські аскети, як голосять своє навчання. Ця тактика наслідує спосіб індійських монахів, тому індійці люблять слухати Боже слово в формі співу й оповідань.

На жаль латинські місіонери не розуміли цього, тому вживали західніх латинських форм і засобів у ширенні Христової науки в Азійських країнах. Це одна з головних причин, чому християнство так слабо поширилося в Азії.

Прийшла зима...

о. Роман Ганас

ПРИЙШЛА зима, скула морозом землицю, покрила світ скатертю білого снігу. Ще так недавно гріло тепле сонце, ще так недавно зелена природа пишалася красою запашних квітів, ще так недавно зо сходячим сонцем будилися пташки в гніздах, злітаючи в гору, цвірканням, співами молитвою, величали Бога, дякуючи Йому за сяйво сходячого сонця, за щасливо проспану ніч, та своїми радісними співами будили людей вітати ясний день по темній ночі. Такий є Богом встановлений лад, щоб люди вночі спали, а в день працювали, що природі треба з весною цвісти, в літі дозрівати, а по осені на зиму завмирати.

Як діється з життям природи, так є й з життям людей. Одна е тільки основна ріжниця: Завмерла на зиму природа на весні оживає, а людське життя має тільки одну весну, одне літо й одну осінь. Немає в житті людини зими, бо по осені людського життя тіло повертається в землю, з якої було взяте, а безсмертна душа починає щасливе життя або вічне страждання в пеклі.

Осінню людського життя є старість. Приходить вона по весні та літі, приходить обезсилена трудами життя, з поморщеним обличчям і сивим волоссям на голові. Небажана старість приходить помалу, спершу непомітно. Здається, що ще так недавно дитинство і молодість веселили людське життя, здається, що вони ніколи не проминуть, але дійсність життя співає одну пісню для всіх, що "вернеться весна, а молодість не вернеться, не вернеться вона".

Як прикметою природи в зимі є її неміч, скута морозом, з оголеними шпилями дерев, з сніговими бурями-вітрами, з обмеженим життям людей шукаючих тепла в тепло огрітих хатах, так прикметою старости є фізична неміч, хоч розум і думки працюють ще правильно. Прикметою старости є думки і спомини, що спеціяльно оживають в довгі зимові вечорі; прикметою старости є шукання за такими людьми, що теплотою сердець злагіднювали б тілесні терпіння чи сердечністю усміху давали б розраду

духовому пригнобленню старечих, немічних літ.

Хто повинен дати старим людям поміч, хто має дати їм розраду чи виявити теплоту серця, сказати добре слово, відвідати їх, дати добру пораду? Пам'ятаймо, що в кутку хати чи старечому домі може живуть наші старі батьки, знайомі і приятелі, що колись були молодими, здоровими, відданими цілим серцем родині чи праці для народу, наші заслужені патріоти, у старості своїй немічні, і чекають вони помочі доброго слова чи поради. Якщо люди поступати будуть як правдиві християни, якщо будуть любити своїх ближніх, якщо будуть пам'ятати, що по весні життя для всіх призначена осінь старости, то наші родичі, рідні, приятелі чи знайомі не будуть у старості літ терпіти гіркої самоти, й опущення. Тоді біля них будуть добрі діти, приятелі і знайомі, що поможуть, подбають про теплий куток для них і добрим словом чи сердечним усміхом, киненим на поморщені старечі обличчя в ім'я вдячности огріють їх старечі серця, як колись молода мати пестила й охороняла їх від холоду та простуди.

Найліпша чужина—холодна. Як багато на чужині є наших старих немічних людей, без найближчої родини, що так дуже потребують помочі добрих людей, своїх братів, своїх сестер! На жаль не маємо організацій, не маємо людей, що відчули б холод-зиму старечих літ і подбали б про старечі приюти, в яких наші старці доживали б своїх літ. Тисячі долярів видаємо річно на гучні забави, на алькоголь, на життя понад стан! Скільки старечих приютів можна б побудувати й устаткувати, за гроші наших людей, кинуті на люксуси чи на інші непотрібні речі! Скільки енергії зуживаємо на боротьбу за "принципи" серед нас-самих, скільки шкоди не раз така боротьба приносить нам, а нема кому практично відповісти закликам нашого Шевченка: "Обніміте, брати мої, найменшого брата!" Писав ці слова Шевченко закутий в кайдани, серед холоду, самоти, опущення і свисту сибірських вітрів, не чекаючи на поміч від нікого, просив своїх братів в далекій Україні не забути, обняти і помогти найменшим братам в потребі.

Тепер зима майже минається. Не чекаймо просьб. Застукаймо самі до дверей наших самітніх старців і родин, що потребують помочі, запитаймо і поможімо, сповняючи великий обов'язок братньої любови, що такий милий Богові і добрим людям.

Прикметою старости є бажання спокою. Спокій — це сприятливий чинник для людських розважань. У таких розважаннях в довгі спокійні зимові вечорі вони собі мов на екрані пригадують дороги, якими ходили, людей, для яких жили, добрі діла, що творили, чи цінності, які вони залишать своїм рідним, чи своєму народові, коли скінчиться осінь їхнього життя. Якими малими і маловартними видаються речі туземного життя, як добробут, багатство, слава і влада, що їх до гробу з собою не заберемо, і якими великими є добрі діла, що їх кожний має нагоду чинити на дорозі свого життя! Ста-

речі розважання — це цінна школа людського життя, і найважнішим предметом у цій школі є додавання чи віднімання добрих діл, учинених чи занедбаних у житті, та вартість чистого сумління на схилі людського життя. За добрі діла не лише Бог обіцює вічну нагороду. Вартість їх в нашому житті дуже сильно підчеркує в одній своїй поемі наш Шевченко, коли пише: "Добре жить тому, чия душа і дума добро навчилися любить! Не раз такому любо стане, не раз барвінком зацвіте. Отак, буває, в темну яму Святеє сонечко загляне, і в темній ямі, як на те, зелена травка поросте..." (Кос-Арал 1849).

Щаслива така старість, що радіє благословенням спокою незмарнованих літ і чистого сумління. Щасливі ті, що відійдуть із цього світу, залишаючи по собі багато добрих діл і добру пам'ять у всіх...

Як треба розмовляти з Богом?

Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ.

Бог хоче, щоб людина невпинно пам'ятала про Нього та завжди зверталася до Нього в усіх своїх справах, як добра дитина робить з улюбленим батьком. Бог—це батько людства. Він хоче, щоб люди поступали з Ним так, як добрі діти поступають зо своїм батьком.

Св. Альфонс Ліґорій, основник Чину ОО. Редемптористів, подає нам практичні поради, як треба це робити в щоденнім житті, щоб воно було Богові миле і людям корисне, бо земське життя—це приготування до щасливої вічности в Божій присутності. Добрим життям людина вдосконалює себе на землі, підготовляється до неба і запевняє собі Боже благословення в житті та вічне щастя по смерті. (Замітка редакції).

* * *

Сумніви

Якщо якийсь сумнів—чи там іде про вас самих або про других—мучить вас, то наслідуйте добрих приятелів, що в подібних речах шукають поради один в другого. Ідіть до Бога з довір'ям, благайте поради і прохайте, щоб просвітив вас, щоб могли розв'язати сумнів на Його славу. Так поступила старозавітня Юдита, що отак молилася Богу: "Дай вимовність моїм устам і постанову моєму серцю!" (Юд. 9, 18). "Господи, що Ти хочеш, щоб я вчинив або зідповів, і я зроблю це!" Кажім з Самуїлом: "Господи, говори, бо Твій слуга слухає!" (I Цар. 3, 10).

Поведінка з ближніми

З подібним довір'ям викладайте Богові не тільки власні потреби, але й потреби своїх ближніх. Дуже подобається Богові, як часом забудете про власні справи, а будете говорити про Його славу, про нужду інших, особливо про тих, що страждають, про душі в чистилищі, що зітхають за хвилиною, коли зобачать Його обличчя, і про бідних грішників, що проживають без Його ласки. Моліться особливо за останніх і скажіть Богові: "Господи, Ти заслуговуєш на безконечну любов, бо Ти—сама любов. Як же Ти годен дивитися на стільки душ у світі, яким роздав так багато добра, що вони не хочуть знати і любити Тебе? Що більше? Вони навіть зневажають Тебе і нехтують Тобою! Мій прелюбий Боже, вчини, щоб вони пізнали і полюбили Тебе: "Нехай святиться Твоє ім'я! Нехай прийде Твоє Царство! (Мат. 6, 9 і 10). Нехай люди шанують і люблять Твоє ім'я! Нехай Твоя любов панує в усіх серцях! Господи, не хочу відходити від Тебе, поки не даси якоїсь ласки тим нещасним душам, за які молюся.

Бажання неба

Духовні вчителі кажуть, що в чистилищі є особливіша кара, так звана туга, для тих душ, що під час туземного життя слабо бажали неба. Це слушна кара, бо хто слабо прагне неба, той мало цінить вартість небесного царства, яке Спаситель здобув для нас Своєю смертю. Отож, побожні душі, не забувайте часто зітхати за небом, заявляючи Богові, що сильно тужите за хвилиною, коли безпосередньо зобачите Його і будете любити в раю. Бажайте вийти з цього вигнання, де є стільки гріхів і небезпек затратити Божу ласку. Прагніть дістатися до батьківщини любови, де всіма силами будете любити Бога.

"Коли скінчиться моє життя, де так часто зневажаю Тебе, щоб злучитися з Тобою і вже більше не лякатися, що колись страчу Тебе?" Св. Тереса отак завжди зітхала і тішилася, як годинник вибивав години, бо думала про те, що проминула ще одна година життя і небезпеки затратити Бога. Ось тому так сильно бажала померти, щоб бачити Бога, що вмирала з туги за смертю. Це вона уложила пісеньку: "Вмираю, бо не годна померти!"

Бог відповідає душі, що говорить до Нього

Старайтеся щонайчастіше, ба й невпинно з довір'ям розмовляти з Богом, якщо бажаєте подобатися Його люблячому Серцю. Він буде відповідати і розмовляти з вами. Щоправда, Бог не промовлятиме до ваших ушей, а до вашого серця, якщо віддалитеся від розмов з сотвореннями, щоб розмовляти з Богом. Він запевняє нас про це устами пророка Осії, кажучи: "Заведу її на самоту і там промовлятиму до її серця" (Ос. 2, 14). Він промовлятиме натхненнями, внутрішніми просвіченнями, виявами Своєї доброти, зворушеннями серця, виявами пробачення, відчуттям спокою, надією раю і внутрішніми радощами, бо Він любляче і інтимно пригорне цю душу до Свого Серця. Коротко кажучи, Бог промовлятиме до душі мовою любови. Цю мову добре розуміють душі, що Він любить і що люблять Його.

Джерело мудрости—слово Боже, а дороги її—відвічні Заповіді (Сир. 1, 5).

Христовий мир

о. В. Зінько, ЧНІ.

КОЛИ народився Христос, то над вертепом появилися анголи небесні і заспівали нову пісню: "Слава на висоті Богові й на землі мир людям доброї волі..." Пізніше вже як Ісус був дорослий і голосив Свою науку, то не раз пригадував, що Він прийшов дати мир, але такий мир-спокій, що його світ не може дати!

Слова Христові правдиві. Не має ж бо такого миру як у Христа. Вже за Свого життя Христос приносив мир тим, що терпіли на тілі, бо їх уздоровляв і сціляв. Навіть померлим життя повертав, щоб вони мали спокій. Як же зірвалася на озері хуртовина, то Христос одним словом її втихомирив. Бувало, що апостоли не могли ближнім принести того миру-спокою, як от сновиді та його нещасному батькові, то Христос помилував нещасних і прогнав легіон злих духів і подав мир синові та батькові.

Хоч по вознесенні Христос фізично і видимо між нами не перебуває, але миру Свого не перестає подавати. За життя успокоїв розбурхану пристрастями душу Магдалини і пізніше освятив і до берегів спокою сумління привів Марію Єгиптянку та чимало різних каянників і покутників. І чуда творив руками Своїх праведних, щоб подати замирення тим, що страждають і терплять.

Тому правдиві шукачі спокою знаходили його тільки в Христа, у Його Церкві, у стіп кивота, де Він таїнственно присутній між нами. Браття Ратісбонне, Папіні, Поль Бурже, Вайс, наш Охримович і багато інших знайшли пристань спокою для своєї душі в Христі.

Де спільноти-народи й держави знаходять спокій і мир та гідну відбудову по руїні та стратах? У Христі і Його Церкві й науці. Християнська наука рятує повоєнну Німеччину, Італію, Бельгію, Голяндію, дає спроможність боротися нашим браттям у краю серед жахливої дійсности, підносить тих, що впали і знеохотилися. І так вони знову пориваються до нових чинів і перемог!

В Аргентині настав залізничий страйк. Ще від початків листопада темні сили спараліжували рух у цілій майже державі, тому годі було знайти розв'язку, хоч були різні спроби. Ті, що себе уважають найбільшими опікунами робітників і прав працюючих, не тільки не поладнали справи, але її ще в сліпу вуличку загнали. Здавалося, що без насильства і проливу крови не обійдеться. І в тім безвихіднім становищі прийшла на поміч Церква, що має Христовий мир і його може іншим подати. Заходами кардинала Антона нарешті прийшло до порозуміння і налагодження нестерпних відносин... Що це значить? Це є потвердження, що пісня анголів над Вифлеємом ще й сьогодні є найкращою і найпобажанішою для людства!

Тайна Священства

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ПЕРЕД відходом з Ефесу, св. апостол Павло призначив Тимотея, щоб керував місцевою Церквою. Коли вся спільнота зібралась, св. Павло помолився і положив свої руки на нього. Пізніше він написав Тимотеєві так: **"З цієї причини пригадую тобі, щоб ти розбуджував дар Божий, який у тобі через покладання рук моїх"** (2 Тим. 1, 6).

Ісус Христос обдарував Своїх апостолів повнотою священицької влади. Водночас обдарував їх ласкою, щоб по-священицьки жили та виконували священицьке діло.

Апостоли передали своїм наступникам цю владу та ласку, що їх вони дістали від Ісуса Христа. Вони клали на них свої руки та взивали помочі Святого Духа цебто рукополагали їх. Відтоді покладання рук, полученого з молитвою, вживають при рукоположенні єпископів, священиків і дияконів. Єпископ рукополагає інших. Коли ж священик має бути висвячений на єпископа, тоді три єпископи спільно рукополагають його.

Через тайну Священства Сам Христос передає рукоположеному владу священства разом із потрібною ласкою, щоб по-священицьки жити та працювати.

Тайну Священства попереджають чотири нижчі ступені: четця, півця, свіченосця і піддиякона. Вони не є тайною, тільки церковним посвяченням.

Тайна Священства обіймає три вищі ступені: дияконат, священство та єпископство. Всі ці три ступені становлять одну тайну Священства. Дияконат належить до тайни Священства, бо вона надає йому вже частину священицької влади. Св. Павло ставить дияконів побіч єпископів і священиків, а Тридентський Собор зачисляє їх до церковної єрархії. Пресвітерат належить до тайни Священства, бо через нього рукоположений дістає преважну частину священицької влади. Єпископське рукоположення є завершенням тайни Священства, бо через нього єпископ дістає повноту священицької влади.

Рукоположення витискає на душі незатерте знам'я цебто характер тайни Священства. Рукоположений в особливіший спосіб є злучений з Ісусом Христом, найвищим Священиком, і стає подібним до Нього. Раз одержаної священицької влади через ніщо не можна втратити, навіть через найбільший гріх; одначе рукоположений може вживати її тільки тоді, коли до того є назначений церковною владою.

До своєї служби Христос кличе юнаків з кожної нації та стану. Вони мають визначатися

живою вірою і правдивою побожністю, бути готовими до жертв, щоб бути Божими слугами та могти працювати для спасіння ближніх. Ніхто не може бути священиком, хіба Бог покличе його до священицького уряду. Місцевий єпископ рішає про покликання юнака до священицького стану.

Вірні повинні шанувати священиків, з увагою слухати їх науки, молитися за них і своєю жертвою причинятися до їх удержання.

Юнаки, що думають, що Бог кличе їх до священицького стану, повинні серйозно застановитись над цим і молитись, щоб Бог просвітив їх, повинні також обговорити цю справу зо своїми родичами та своїм сповідником.

Всі вірні повинні помагати своїми молитвами та жертвами, щоб забезпечити виховання достаточного числа священиків до праці в винограднику Христовім. Юнак, що хоче стати священиком, не повинен знеохочуватись убогістю своїх батьків. Духовенство та вірні повинні помогти йому стати священиком. Це є дуже велика ласка для парафії і родини, коли Бог кличе одного чи більше з їх синів до священицького стану.

* * *

МОЛИТВА СЛУГИ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА А. ШЕПТИЦЬКОГО, ЧСВВ., ЗА ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯЩЕНИЦЬКОГО СТАНУ:

Господи, Господи! Поглянь з неба, подивись і завітай на виноград, який насадила Твоя десниця. Нехай всемогутня Твоя рука буде завжди над цим народом, що його Ти полюбив. Давай йому, Предвічний Боже, в кожному поколінні, аж по кінець світу, святих єпископів і священиків, повних Твого Духа пастирів і учителів Твого закону, які уміли б незмінно зберігати правду Твого святого об'явлення та любов'ю навчати й судити цей великий нарід. Подай українському духовенству ласку ніколи не лякатися ніякої саможертви, де лише йде про Твою славу й добро цього народу. Розпали в їхніх серцях дух ревности про спасіння душ. Відкрий перед їхніми очима премудрість Твого об'явлення і дай їм високе почуття святости того діла, до якого Ти їх покликав. Благослови їх працю і їх наміри. Охорони їх від усякого лиха й злучи їх Своєю благодаттю, щоб любов'ю були одно так, як Ти, Отче, з Сином Своїм і Син з Тобою. Амінь.

* * *

Маріє, Царице священиків, молися за нас і випроси для нас багато святих священиків.

Господи, подай Своїй Церкві святих священиків і ревних монахів!

Пішли, Господи, робітників на Твої жнива!

Христос промовив до лицемірних фарисеїв, які гіршилися тим, що Христос займався грішниками: "Не здорові потребують лікаря, але хворі... Я бо прийшов кликати не праведних, а грішних!" (Мт. 9, 12-13). Фарисеї вважали себе за праведних, але вони були духово хворі, бо не мали любови до ближнього, особливо до грішників і митників, яких вважали здирщиками і майже виключали їх з синагог.

Безумного вбиває досада, а дурного губить завзяття (Йов: 35, 2).

1) Чи східня православна Церква відкидає Непорочне Зачаття Божої Матері?

Ні, східня Церква не відкидає Непорочного Зачаття Божої Матері, бо зве її в Літургії "пресвятою, пречистою, пренепорочною Дівою". Крім цього східня Церква вже від восьмого століття має свято в честь Непорочного Зачаття під назвою "Зачаття Анни".

Навіть грек Григорій Паляма (†1360), славний в історії візантійської Церкви з диспут про відношення Божої істоти до її діянь, і митрополит Солуня був прихильником папського примату Св. Петра і **речником** Непорочного Зачаття Божої Матері. Грецький синод проголосив його святим у 1368 р. і грецька Церква святкує його пам'ять у другу неділю великого Посту. Наш замойський синод заборонив святкувати це свято у 1720 р.

Коли ж Папа Пій IX проголосив цю правду як догму віри, тоді деякі православні зачали відкидати цю правду, в яку вірили передніше. Роблять це хіба тому, що Папа проголосив її сам замість ждати на вселенський собор, що міг би був це вчинити.

Ці модерні противники мають свого попередника в грецькім історикові Калістові Ксантупулі, який при виясненні "Достойно есть" перший з візантійських богословів виразно, хоч не рішуче заперечив Непорочне Зачаття Божої Матері.

2) В нашій парафії мене вибрали на сестрицю. Але в нас є одна жінка, що не любить нашого Отця Пароха. Вона свариться зо мною за те, що я помагаю Отцеві Парохові в парафіяльній роботі. Вона за те дуже критикує мене. Що я маю робити?

Працюйте дальше для церкви і співпрацюйте зо своїм Отцем Парохом. Не дивіться на тих, що не роблять нічого, а тільки критикують тих, що працюють. Якщо працюєте для Бога та для Церкви, то Бог нагородить вас.

В світі все були і будуть люди, які шукають клопотів, бо здається не годні без них жити. Будьте чемні для тієї жінки, бо Христос наказав нам любити не тільки тих, що люблять нас, але й тих, що нас не люблять і навіть ненавидять нас. "Любіть своїх ворогів і моліться за тих, що переслідують вас. Так станете дітьми вашого Небесного Отця, що велить Своєму сонцю сходити на злих і на добрих, і посилає дощ на праведних і неправедних" (Мат. 5, 44-45).

3) Ми спільно молимося в родині кожного вечора. На жаль мій чоловік зачинає дрімати, як тільки зачнемо проказувати молитви. Це гіршить дітей. Що маю робити?

Попрохайте свого чоловіка, щоб не

дрімав на молитвах, бо молитва—це розмова з Богом, нашим Небесним Отцем. Нехай він старається не дрімати. Якщо це не поможе і чоловік буде дальше дрімати, то поясніть дітям, що їх батько сильно змучений працею. Нехай вони ще краще і ревніше моляться, щоб надолужити за його сплячку.

4) Чому досіль деякі наші священики не згадували "Верховного Архиепископа Кардинала Йосифа Сліпого" під час богослужб, а деякі згадували його?

Брак однообразности в цій справі походив з цього, що юрисдикція нашого Верховного Архиепископа Кардинала Кир Йосифа Сліпого над нашими Церквами в світі не була ясно окреслена. Під час четвертої сесії ватиканського Собору наші Владики в Римі рішили, що всі священики нашого обряду мають згадувати його ім'я зараз по Папі.

5) Чому в деяких наших школах учительки говорять до дітей по-англійськи і по-англійськи навчають катехизму?

Ми могли б спитати так само свого читача, чому багато наших дітей, навіть у новоприбулих родинах, замість по-українськи розмовляють по-англійськи? Учительки так говорять до дітей, як діти розуміють їх. Вони так само й навчають їх катехизму в школі. Якщо б діти добре знали українську мову, то не було б трудности говорити до них по-українськи.

Тим часом тяжко говорити до дітей по-українськи і викладати їм катехизм в українській мові, коли ці діти мало знають нашу мову. Тут треба б спитатися наших батьків, чому вони не подбають, щоб діти вдома розмовляли українською мовою та вчилися її.

6) Чи це гріх їхати заскоро автомобілем? Який це гріх?

Хто заскоро їде автомобілем, той не має контролі над автомобілем, особливо, якщо б автомобіль зопсувався, трісло колесо чи попсувалася колесниця. В такім випадку людина, що заскоро їде, може поранити себе або інших, або попросту вбити себе чи інших невинних людей. Це ж заборонене п'ятою заповіддю: "Не вбивай!"

Коли хтось дуже скоро їде автомобілем, той допускається тяжкого гріха, бо наражається на небезпеку вбити себе чи інших. Нікому ж не вільно наражатися на подібну небезпеку, бо таке наражування заборонене Божою Заповіддю.

7) Звідкіля прийшли Мудреці, що віддали поклін Христові, як Він народився в Вифлеємі?

Ніхто не знає, звідки ці мудреці прийшли, ані скільки було їх. Св. Матей тільки згадує про їх прихід (Матей: 2, 1-12). Ці мудреці могли бути перськими або вавилонськими вченими чи священиками. Вони займалися астрономією. В тих часах жиди жили по цілім світі, тому поганські народи чули від них, що мав народитися Месія. Було загальне повір'я, що якась надзвичайна зоря мала сповістити Його народження.

Бог повідомив при помочі звізди, що Месія народився, бо ці Мудреці мали бути добрими людьми, що ждали на Його прихід. Вони вибралися до Вифлеєму і зложили Месії свої щедрі та щирі дари.

Христос покликав мудреців до Вифлеєму і прийняв їх поклін, щоб дати знати, що Він Спаситель усіх народів, а не тільки жидів, як це колишні жиди думали, сподіючись політичного, жидівського Месії.

Як Спаситель прийшов на світ, то Його повітали жидівські пастухи і поганські мудреці. Це знак, що Христос годен притягнути до Себе кожне шляхетне серце, яке шукає правди і Бога. Хто щиро шукає правди, той знайде її і поклониться Христові, що є Божою Правдою в людськім тілі.

8) В нашій парафії був один розвідник. Жінка покинула його і втекла з другим. Він зразу добре тримався, але потім стрінув якусь дівчину і взяв з нею шлюб поза Церквою. Обидвоє ходили до церкви, але до святих тайн не

приступали. Як він умирав, то покликав священика, і священик висповідав його, ба й навіть дав Святе Причастя. Як він міг це зробити? Таж це згіршення для парафії.

Було б краще для тих, що так страшно згіршилися в вашій парафії поступованням священика, який розгрішив згаданого чоловіка та дав йому Св. Причастя в годині смерти, якщо б вони більше судили себе ніж других. Христос виразно зазначив, щоб не судити інших, бо хто немилосердно судить свого ближнього, того Бог буде судити немилосердно. "Яким судом судите, і таким будуть судити вас. Якою мірою міряєте, такою і вам відміряють" (Матей: 7, 2).

Кожна людина годна зробити помилку, ба й допуститися гріха і то тяжкого. Один Бог знає, як тяжко кожний грішить, як допускається гріха. Ось тому нам не вільно судити своїх ближніх.

Так само людина годна покаятися, поки живе, хоча б не знати, як тяжко грішила в житті. Дати ласку покаяння—це Божа справа. Не нам слабоумим людям судити Божі діла.

Проте воно дуже небезпечно ображати Бога в житті і обіцювати собі покаяння в годині смерти. Бог може тоді відмовити ласки покаяння. Хто ж умирає нерозкаяний, той пропадає навіки.

Якщо згаданий чоловік, що його жінка покинула, щиро покаявся за свої гріхи, то священик мав право й обов'язок дати йому розгрішення і Св. Причастя. Ніхто не має права осуджувати священика за те, що він так поступив.

9) Я вичитав в одній книжці, що людина зо своєї природи є добрі. Я думаю, що воно навпаки. Людина зо своєї природи є зла, хібащо потім переробить себе. Я знаю це з досвіду зо своєю жінкою і її мамою. Я знаю, скільки я через них обидвох натерпівся.

Може й ви багато натерпілися через свою жінку і її матір, але нам було б теж цікаво знати, скільки ваша жінка та її мати натерпілися через вас.

Все те, що Бог творить, є добре, бо нїщо лихе не годне вийти з Божих рук. Бог же творить людей. Отож вони мусять бути добрі, як Бог сотворив їх.

Людина родиться в первороднім гріху, але первородний гріх неозначає, що людина з природи є злою. Первородний гріх означає, що людина не має освятної ласки, як приходить на цей світ, і тому вона не є Божою дитиною цебто не має права іти до неба, поки не охрестять її.

Аж людина прийде до уживання розуму, тоді вона годна дійсно стати доброю або злою. Людина стається злою, як чинить зло, як піддається спокусам; як переступає Божі і церковні заповіді, як ненавидить свого ближнього, краде, впивається, тощо.

Якщо б не було первородного гріха, то людина приходила б лїпшою на світ, але не можна сказати, що через цей гріх людина є з природи злою.

Навіть так-звані злі люди, які нам видаються часом дуже злі, не є часто такими, як виглядають. Багато з них, хоч допускаючись зла, відчувають прикрість, що вони не годні добре жити та контролювати своїх пристрастей. Вони цього не відчували б, якщо б з природи були злі.

Варто б надати якісь почесні титули тим українським промовцям, що виступають на публічних національних академіях, багато і довго промовляють, але нічого не кажуть.

Людина досягнула молодости, як думає, що вічно буде жити. Вона ж увійшла в середній вік, коли зачне дивуватися, що вона потрапила так довго прожити на землі.

Пізні Івани...

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ЛИХА звичка спізнюватися— це прикмета всіх людей і народів, але либонь між європейськими народами українці мають привілей, що ця лиха звичка в них досягає більших розмірів ніж між іншими народами, за винятком народів в Африці, де люди досіль числилися з часом і точністю. В 1954 р., відвідуючи Єгипет, стрінув я одного англійця в летунськім інформаційнім бюрі. Він був страшно лютий на єгиптян. Питаюся: "Що сталося?" На це англієць відказав: "Ось бачите, з Кайра до Полудневої Арабії літак іде раз на тиждень. Приходжу до цих панків, і питаюся коли від'іде літак, бо нема точного дня. Вони кажуть мені: 'Завтра'. Приходжу сьогодні, щоб відлетіти, а вони повідомляють мене: 'Літак відлетів учора'. І так мушу тут іще один тиждень ждати в Кайрі".

* * *

Між українцями е багато, напевно забагато людей, що люблять спізнюватися ба й навіть хваляться, що вони пізно приходять до церкви, на академії, концерти і до праці, бо вважають це за 'чесноту'. І саме тому між українцями витворився вислів про них і зродилася назва: "Пізні Івани", хоч нам невідомо, чи між іншими народами е якась назва для подібних людців. Мабуть нема, бо подібних людців замало між іншими народами, щоб творили осібну категорію, як це буває між українцями.

* * *

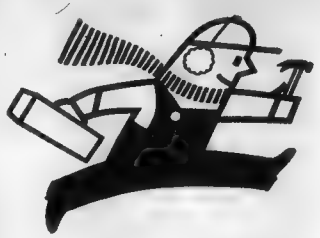

Проте і між іншими народами не бракує пізніх Іванів, хоч вони не мають там ніякої офіційної назви. Ці людці—пізні Івани не здають собі справи з того, що через своє спізнення вони забирають другим час і вносять нелад у життя і працю своїх ближніх через те, що інші мусять тратити на них час, хоч цей час мали використати на щось краще ніж чекання на пізніх Іванів.

* * *

Що воно значить бути на час? Бути на час значить прибути на вказане місце, до церкви чи на концерт у точно зазначену годину, а не 'більше-менше'. Пізні Івани спізнюються з почуття меншевартости, бо вони тільки тоді пізно приходять, як ідуть до менших від себе людей або на підприйняття, де ніхто не має їм до 'розказування', бо йнакше вони візьмуть капелюх на голову і протестаційно вийдуть з залі за те, що їх "образили". Вони думають, що роблять прислугу громаді або церкві, як зайдуть на богослуження або на якусь національну імпрезу. Зате ці

пізні Івани будуть перед зазначеним часом, як іде про вищі від них особи. Вони лякаються їх, тому радніше прийдуть п'ять чи десять мінут скоріше ніж мали б одну хвилину спізнитися! І нехай тепер хтось скаже, що ці пізні Івани не терплять на почуття меншевартости!

Добре виховання і чемність вимагає, щоб люди однаково поступали зо всіма своїми ближніми, чи ці ближні вищі чи нижчі від них. Колишній американський сенатор, Самуїл Рейборн, спікер американського парляменту, хоч був дуже чемним для всіх, бо був дійсним джентелменом, все таки сильно іритувався на всякі спізнення. Одного дня Рейборн припадково з конечности спізнився на промову лікарського товариства. Тоді він заявив: "Мені дуже прикро, що я спізнився, бо ненавиджу спізнювання і тих, що спізняються!"

Колишній індійський провідник Ганді, батько незалежної Індії, був на політичнім мітингу, що його треба було відложити на 45 мінут через те, що не було людей. Тоді він огірчено заявив: "Незалежність Індії так само буде припізнена на 45 хвилин!"

Американський президент Кулидж був дуже точний. Один з його знайомих відвідав його і пробув до неділі. В неділю вранці приятель спитався: "Коли зачинається богослуження в церкві?" На це президент відказав: "О дев'ятій годині!" "Коли ж виходимо з хати?" "Сім мінут перед дев'ятою!", бо стільки було треба, щоб на час прибути до церкви, відказав президент Америки.

* * *

Воно правда, що часом навіть найбільше любителі точности не годні прибути на час, бо зайде якась справа чи трапиться пригода, що не дозволяе їм прибути на означений час. Проте це кожний розуміе, і крім цього ці характерні люди, розуміючи інших, завжди наперед повідомлять про своє недобровільне спізнення і перепросять інших. Сьогодні це легко вчинити, бо майже всюди е телефонні можливості.

Деякі люди не тільки люблять точність, але й потраплять мститися на тих, що забирають їм дорогоцінний час. Один архитект мав зазначену пору, щоб відвідати лікаря. Лікар не прийняв його відразу, але казав заждати дві години, бо мав інших пацієнтів. По відвідинах архитект вернувся до своеї канцелярії та вислав лікареві рахунок за дві страчені години часу, домагаючись за них заплати, бо через лікареву неточність змарнував час.

Якийсь французький дипломат замовив таксівку заскоро, щоб удатися на призначене місце. Американський приятель звернув йому на це увагу, на що отримав таке вияснення: "Краще бути скоріше ніж пізніше!"

В Мексику люди завжди мають час, тому як зайде якась імпреза, то мексиканці питаються: "На який час: американський чи мексиканський?" На Филипінах у Манилі запрошені гості не раз мусять цілу годину ждати на "точно означений" обід чи вечерю. Зате в Швеції всякі імпрези відбуваються в наперед означенім часі і всі запрошені про це знають. Один шведський бизнес-

мен отак вияснив цю шведську точність: "Якщо хтось прийде дві мінути запізно, то мусить перепрошувати інших".

* * *

Опізнювання—це лиха звичка, що її не тяжко набути і скріпляти щоденним опізнюванням. Зате точність—це чеснота, і її треба плекати в собі. Пізні Івани можуть позбутися звички спізнятися, але вперед мусять знайти причину свого спізнювання, бо инакше ніколи не перестануть спізнятися, як не знайдуть і не осунуть причини лихої звички.

* * *

Чому ж люди спізняються? Одні спізняються тому, що набирають на себе забагато праць і зобов'язань, і тому не мають достатнього часу виконати усе на зазначений час. Ці люди повинні 'зважити себе' і не накладати на себе більше тягарів аніж природно годні нести. Що більше? Розумна людина звичайно бере на себе менше зобов'язань аніж дійсно годна виконати, бо хоче мати певну кількість часу на всякі непередбачені справи, що трапляються всім людям. Якщо ж на них нема довільного часу, то на цім потерплять інші справи, і природно людина буде спізнятися.

Інші навмисно спізняються, щоб звернути на себе увагу інших, бо їм здається, що вони являються вижчими від інших тому, що всі дивляться на них, як вони входять до залі або церкви. Це галивудська лиха звичка, де 'фільмові зірки' приходять по черзі, і де найважніша зірка має право являтися на самім останку тоді, як усі вже зібрані в залі. Подібні людці повинні пам'ятати, що вартість людини не залежить від того, як інші ставляться до неї або що про неї думають, але від неї самої, від її характеру, виробленої волі, братолюбности, вирозумілости для інших, тощо. Останні речі становлять внутрішню вартість людини, якої не година позбавити їх ніяка катастрофа, ні нещастя.

Бувають іще людці, що спізняються тому, що вони злосні на світ і його мешканців. Злосні ж тому, що уявляють, що світ несправедливо і жорстоко поводиться з ними, не оцінює їх талантів, яких вони ніколи нічим вартісним не виявили, і не використовує їх здібностей, яких навіть їхні приятелі чомусь не годні добачити в них. Отак вони мстяться на інших, спізняючись при всяких нагодах, щоб показати, що інші мусять на них ждати. Ці пізні Івани подібні до дітей, для яких час інших людей не представляє ніякої вартости.

Бувають вкінці пізні Івани, яких мабуть природа вчинила такими. Якщо вони бажають позбутися цієї вади, то мусять удатися до лікаря-психіятра і датися прослідити. По прослідженні причини спізнювання вони мусять доконче притримуватися вказівок, якщо хочуть дійсно вилікуватися з хвороби спізнювання.

* * *

Кожен годен вилікуватися з хиби пізніх Іванів. Слід прослідити себе і винайти причину лиха, бо так спізнювання як точність—це речі, що кожний може витворити в собі. Знайшовши причину спізнювання, от хоча б почуття меншевартости, лінивість, брак пошани для

інших, що мусять ждати на пізніх Іванів, тощо, треба поважно і рішуче взятися до праці над собою. Це може забрати якийсь час, проте цей час не буде зовсім страчений, бо вправа допоможе позбутися лихої звички спізнятися і робити іншим прикрості. Водночас точність упростить саме життя і працю, бо точна особа має на все час цебто на працю, на відпочинок, на забаву і все інше, що упримнює і полегшує людям життя на землі. Крім цього люди шанують точні одиниці, бо їм можна довіряти і спускатися на них, і це одна з найбільших радостей земського життя.

Непорочно Зачата

БОГ сотворив наших прародичів у прегарнім саді, що звався **рай.** В раю росло багато прерізних дерев і звірят. Найбільше ж щастя Адама й Єви було в тому, що Бог часто з'являвся їм і розмовляв з ними немов Батько з улюбленими дітьми.

"Любі мої діти",—промовив Бог. "Ось цей рай—це ваш дім. Тут будемо мешкати разом зо своїми дітьми цебто з усіма тими, що народяться з вас. Тут пробуватиме цілий людський рід аж до кінця світу, поки не заберу вас усіх до неба, де будете навіки щасливі!"

Наші щасливі прабатьки зраділи таким запевненням. Яка гарна обітниця! Жити в прегарнім раю, не старітися, не страждати, не вмирати! Хто б не радів із такої долі?

"Пождіть", промовив Бог. "Я сотворив вас без вас, але не пущу задармо до неба. Бажаю, щоб ви заслужили собі небо, бо тоді будете почуватися щасливіші. Здобуте щастя принесе вам більше радости ніж подароване!"

"Що ж нам робити?"—спитався Адам, "щоб заслужити собі на вічне щастя в небі?"

Бог був задоволений із вдячности та любови, що Адам і Єва виявляли Йому. Упадок Люципера та зведених ним анголів, які не перейшли проби, був засмутив любляче Боже Серце. Може чоловік щасливо перейде її й так направить прикрість, що невдячні анголи завдали свому Творцеві?

Посеред раю стояло привабливе дерево. Звалося воно **деревом життя** цебто знання добра та зла. І промовив Господь, вказуючи на нього:

"З кожного дерева в раю можете їсти до вподоби. Але з дерева, що дає знання добра та зла, з того дерева не смієш їсти, бо напевно помреш того дня, як скоштуєш із нього!" (Бут. 2, 16-17).

Проба являлася легкою. Дерев було в раю пребагато. Хіба воно трудно стриматися від одного з них? І так щасливо поплило життя для наших прабатьків у раю.

Одного дня Єва сама проходила раєм, подивляючи красу пречудного саду, в якім проживала зо своїм мужем Адамом. Недалеко заказаного дерева

завважила змія, який, лестячись до неї, промовив: "Чи оправді Бог заборонив вам їсти з усякого дерева райського?" (Бут. 3, 1).

Єва була така заскочена тим, що змій говорив, що прямо не завважила диявольського підступу. "Ні", відказала змієві, "Бог позволив нам їсти з кожного дерева, тільки з оцього не вільно нам споживати овочів!"

"А то чому?"—перервав їй змій. "Хіба трійливі його овочі?" "Не знаю", відповіла Єва, "але Бог сказав нам: 'Не їжте з нього, ані не доторкайтеся до нього, а то помрете'!" (Бут. 3, 2).

Змій відразу відповів, намагаючись успокоїти її побоювання: "Це неправда, ні, не помрете! Бог знає, що як з'їсте з нього, відкриються вам очі та станете немов боги, які знають добро і зло!" (Бут. 3, 3-4).

Намова була така переконлива, спокуса така сильна, овочі заказаного дерева видавалися такі смачні, що Єва зачала вагатися, хто говорить правду: Бог чи змій? Стала приглядатися до заказаного дерева, приступила ближче, доторкнулася до нього, зірвала, покушала овоч і понесла його своєму мужеві Адамові і привела його до гріха: "І дала своєму чоловікові і скоштували... І відкрилися їм обидвом очі і схаменулися вони..." (Бут. 3, 5-6).

Опам'яталися і зрозуміли, що переступили Божу заборону, але вже було запізно. Гріх сплямив їх невинні душі. Людство не перейшло проби.

Люципер здобув нову перемогу. Спершу звів частину ангелів, а тепер віддалив від Бога перших людей, прародичів людського роду, бо гріх ставляє моральний вал між Творцем і сотвореннями.

Всякий гріх домагається кари, бо це зневага Творця. Бог покарає людей, але це буде **батьківська** кара. Він дає їм ще одну нагоду відзискати затрачене небо і вічне щастя. Треба буде покутувати за гріх, який тепер перейде на всіх нащадків Адама. Це **первородний гріх.** Адам і Єва—це духове джерело людства. Це джерело затроєне гріхом. Хто народиться з Адама й Єви, той буде мати на душі первородний гріх і мусітиме благати в Бога помилування, кличучи з пророком Давидом: "Це бо в беззаконні я зачатий і в гріху породила мене моя мати" (Пс. 50, 7).

Ласкавий Бог жалував людей, бо вони вповні не розуміли гидоти свого непослуху, як це розуміли збунтовані ангели. Оттому обіцює пробачити гріх по належній покуті, але водночас рішає покарати гордого Люципера та впокорити його буйність. Як і чим? Хто розгромить його гордість і направить помилку Єви?.. **Марія**... Марія стане новозавітньою Євою, матір'ю відродженого людства. Марія направить лихо, що перша прамати Єва вчинила своїм дітям...

Як Марія зможе виконати таке важне завдання для спасіння людей? Марія буде **непорочно зачата,** вільна від первородного гріха. Разом із воплоченим Божим Сином приведе до Бога упавшу жінку та її мужа, бо Марія розчавить голову Люциперові. Отак Бог покарає Сатану та спасе людський рід.

Марія сама потвердила, що вона— **непорочно зачата.** Це сталось в Люрді, 25 березня 1858 р. Пречиста Діва Марія по декількох попередніх з'явах знову прийшла відвідати свою улюбленицю Вернадету. Марія виглядала як шістнадцятиліття дівиця. Її краса вдарила Вернадету. Марія мала на собі сніжнобілу одежу і була підперезана синім поясом. На голові мала білу китайку (вельон), що спадала на плечі. З правого рамени звисала вервиця з білих зерняток нав'язаних на блискучім золотім ланцюжку.

Цього пропам'ятного дня Марія з'явилася в гроті в Люрді, ласкаво усміхнулася та поглянула немов мати на зібраний перед печерою нарід. Вернадета знову спиталася: "Ласкава Пані, як ти називаєшся? Нарід хоче знати твоє ім'я!"

Ласкава Пані щераз добряче усміхнулася та промовила: Я Є НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ.

Звістка, що це Марія з'явилася в Люрді і що вона назвала себе Непорочно Зачатою блискавично оббігла цілу околицю. Це було тільки чотири роки по проголошенні догми Непорочного Зачаття Божої Матері, що Папа Пій IX оголосив 8 грудня 1854 р. Отак Марія потвердила рішення Христового Намісника на землі.

Все людство грішне, бо кожна людина приходить на світ у стані первородного гріха. Одна тільки Марія через особливіший привілей була вільна від зміїного подиху, каже Оріген, і тому не мала ні первородного, ні інших гріхів.

Святий Августин каже про Марію: "Марія єдина в світі становить виняток. Як іде про гріх, то я й не хочу згадувати його, говорячи про Марію, бо шаную Господа Ісуса".

А Святий Кирило Олександрійський отак говорить: "За винятком Христа, що народився з Марії та за самої Марії, яка породила Богочоловіка, ми всі народилися в первороднім гріху".

Все людство грішне, бо всі люди—це нащадки грішного Адама. Хоч Марія є теж дочкою грішного Адама, всетаки Бог зберіг її від бруду гріха так, що тільки Божий Син Христос і Марія, Його Мати, з'явилися в світі без змази первородного гріха. "Вся ти гарна, моя мила, і нема скази в тобі!" (Піс. 4, 7).

ПРЕДКИ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Орлиних дайте крил у той блакитний світ,
Де Предків прапори до перемог вели,
Де свіжі ще гроби, засіяні кістьми
Весною осипав калини білий квіт.

У трудах й боротьбі за цілість володінь,
На захист городів здвигали списів дах.
Спасибі Вам, Діди, що прокладали шлях
До величі грядучих поколінь.

І хоч давно уже над череп'ям Батьків
Курличуть журавлі, гудуть кущі калини
Над насипом п'янким осінньої р'ябини,

То дух незборний Ваш нащадками живе,
До Предків обріїв унуків в бій веде,
За Вашу з терпів путь унуків вдячний спів!

Святий Евсевій Самосатський

В РОЦІ 361 вибрано в Антіохії нового архиепископа-патріярха для антіохійської митрополії.

Став ним побожний і лагідний єпископ Мелетій.

На нього віддали свої голоси навіть тодішні еретики, яких звали аріянами. Звіт про цей вибір, підписаний виборцями, передали на переховування св. Евсевієві, що був єпископом у Самосатах, маленькому містечку над рікою Ефратом, яке належало до антіохійської митрополії.

Аріяни тому голосували на Мелетія, що надіялися, що він у своїй лагідності не буде проти них виступати за їх еретицькі навчання.

Коли ж новий патріярх Мелетій зараз у своїй першій промові по виборі, в присутності самого цісаря еретика Констанція, склав своє найщиріше визнання католицької віри, зокрема в божество Ісуса Христа, чого аріяни не признавали, то заведені у своїх надіях відразу виступили проти Мелетія і стали підмовляти цісаря, щоб прогнав Мелетія з патріяршого престола.

Цісар Констанцій, що й сам був аріянином, негайно послав до епископа Евсевія свого урядовця з домаганням, щоб віддав акти вибору Мелетія на патріярха.

Евсевій відповів, що лишень тоді віддасть акти, якщо йому це накажуть всі ті виборці, що підписували акти.

Цісарський урядовець загрозив Евсевієві, що за опір цісареві він відрубає йому праву руку. Св. Евсевій відразу простягнув до нього обі руки і заявив, що він скоріше втратить обі руки ніж мав би стати невірним своєму зобов'язанню.

Коли про це довідався цісар, то подивляв мужність Евсевія й вже більше тих актів від нього не домагався.

Ще якийсь час св. Евсевій співпрацював з аріянами, бо мав надію, що доведе їх до навернення.

Коли ж побачив, що католики можуть згіршитися тою його поведінкою, зірвав всякі церковні взаємини з еретиками-аріянами.

В 370 р. прибув св. Евсевій до міста Кападокії і тут причинився до того, що митрополитом Кесарії Кападокійської був вибраний св. Василій Великий.

Про св. Евсевія написав тоді св. Григорій Назиянзенський, що він "стовп правди, світло світу, знаряддя, що ним Бог передає людям свої ласки, та що він піддержка і слава всіх правовірних християн-католиків".

Коли новий цісар Валент, аріянин почав криваво переслідувати католиків, Евсевій переодягся за військового старшину й пустився у далеку Фенікію, Сирію й Палестину, щоб закріпити католиків у св. вірі, повисвячувати нових священиків і помогти католицьким епископам пообсаджувати, опорожнені епископські столиці, гідними пастирями.

Ревна праця Евсевія розлютила аріян й вони постаралися, щоб цісар вигнав Евсевія з краю.

Коли 374 р. прибув до Самосат цісарський урядовець, щоб повідомити його про цісарське рішення, святий Владика порадив тому урядникові, щоб в день не виходив з палати, бо як що люди довідалися б чого він приїхав, то могли б його убити.

Урядовець зачекав до вечора, а тоді коли вже всі спочивали, Евсевій вийшов з дому з одним вірним слугою, взявши зі собою що найконечніше, всів до човна й рікою Евфратом пустився на вигнання до Тракії.

Коли вранці люди довідалися від слуг, що сталося, негайно пустилися човнами в погоню за Евсевієм, щоб завернути його до Самосат. Вони справді дігнали його, але Евсевій не вернувся до дому, заявивши своїм вірним, що накази законної власти треба виконувати.

Хотіли його люди обдарувати золотом і іншими дарами, але він нічого не приняв тільки поучив їх як мають поводитися та як держатися віри. Нарід справді був вірний своєму пастиреві, що хотяй аріяни прислали до Самосат двох своїх єпископів-еретиків — люди до церкви не ходили і незаконні єпископи мусіли покинути місто.

По смерті цісаря Валента 378 року св. Евсевій одержав дозвіл від нового, побожного цісаря Граціяна, вернутися на свій єпископський престол.

Нарід з радістю прийняв свого св. пастиря.

Св. Евсевій з великою ревністю почав відновляти у своїй епархії католицького духа, католицьку богослужбу і церковні звичаї, крім того старався пообсаджувати опорожнені єпископські престоли добрими пастирями.

Одного дня прибув він з новим єпископом Марином до сирійського міста Долїхи, щоби посадити йбго на епископський престіл. Коли переходив границю, одна аріянка кинула з даху каменя й так ударила Евсевія в голову, що по кількох днях віддав Богу свою святу душу. Так закінчив св. Евсевій своє праведне і багатотрудне життя.

Останньою просьбою умираючого було, щоб убийницю не віддано судові для покарання.

(Християнський Голос).

В РІЗДВО

Ісусе Христе! Божий Сину!
Від літ щороку ми ідем
В далекий, тихий Вифлеєм,
Стрічати дивную новину.

Несем Тобі не ладан-миро,
Ані не золото й срібло,
А нашеє вбогеє добро:
Любов, прив'язання і віру.

І молимо Тебе, О Христе,
Дай одноду шність усім нам,
Родинам, селам і містам,
І добру волю й серце чисте.

І братолюбіє і згоду
І бистрий зір і ясну ціль,
І лік на наш сердечний біль:
Щасливу долю для народу.

Роман Купчинський

Поїздка до Канева

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Відвідини печер у Печерській Лаврі

ОГЛЯДИНИ нашої столиці Киева були б неповні, якщо б я був не відвідав печер у Печерській Лаврі. Одного дня вибрався оглядати ці печери зо своєю провідницею. До печер ідеться підземельним коритарем, виложеним дошками. Перед входом до печер є кімната, де змальована жінка, що її спокушує диявол. Картина покриває цілу стіну. Є там представлені муки в пеклі.

Моя провідниця казала мені, що вона атеїстка. Я звернув їй увагу на картину пекла і сказав: "Приготовляйтеся! Ось, де будете по смерті за те, що не вірите в Бога!" Вона сміялася з цього і жепкувала собі.

Купивши квитки, ми зійшли до печер вузеньким коритарем. Вчинивши печері музеєм, уряд завів там електричне освітлення, бо передніше паломники і туристи обходили їх зо свічками в руках. В печерах є три маленькі каплички з іконостасами. Є там повно гробів. Є й труна нашого першого літописця Нестора. Є мумії ченців.

Показуючи мені одну з цих мумій, моя провідниця заявила: "Як це може бути правдою? Таж є аж три тіла цього ніби святого ченця!" І ще щось додала, вказуючи, що релігія—це обман.

Подорож до Канева

Виповняючи формуляр для поїздки до Радянського Союзу,

Театр Івана Франка в Києві

я був зазначив, що бажав відвідати Канів. Було це ще в Австралії. На моїй візі не було згадки про Канів, а тільки про Москву, Київ, Львів і Варшаву. Проте не мав клопотів з відвідинами могили нашого найбільшого поета, Тараса Шевченка.

Прибувши до Києва, я відразу заявив урядничкам Інтуриста, що бажав відвідати Канів. "Як ми це зробимо?" відказала одна з них. "Мені здається, що ракета вже більше не ходить по Дніпрі!" Ракета—це пароплав, що іде з Києва до Канева.

На другий день вона, засягнувши інформації, повідомила мене, що ракета перестала ходити до Канева 30 листопада. "Як же ж я дістануся до Канева?" спитався її. "Хіба автомобілем", відказала вона, "але це буде вас коштувати около 25 долярів. Якщо б була ракета, то ви заплатили б тільки три доляри!"

"Нехай буде автомобіль!" кажу, "бо дуже прикро було б

мені бути в Києві, а не відвідати могили Тараса Шевченка!"

І так на 3 грудня ми вибралися до Канева. Був хмарний і дощевий день. Час від часу покрапав дощик. Проте були й погідні перерви.

Канів—це місто, що має около 8,000 населення. Воно віддалене від Києва на 150 км. Ми їхали автом шляхом Київ-Дніпропетровськ. Це був звичайний гостинець. На дорозі було мало автомобілів, але зате було багато тягарових автомашин. Возів з кіньми зовсім там не було.

По дорозі оглядав багато сіл. Часто було видно муровані хати і так само мурованні публічні будинки. Проте загал мешкань—це вбогі хати під соломяною стріхою. Не раз ми приставали в селах, і я виходив з автомобіля, щоб прислухуватися до розмови молоді. Вона розмовляла російською мовою. Була добре вбрана і весело розмовляла між собою. Селяни колгоспники так само були тепло зодягнені.

Бачив так само деякі колгоспи з дороги. Там уже видно було вози і коні, що тягнули їх. Від кількох днів падав дощ, тому не дивно, що поза гостинцем всюди було повно болота.

Шофер їхав помалу, бо було слизько. В дорозі ми цілий час розмовляли про різні справи. Ми виїхали з Києва около 11 години перед полуднем і прибули до Канева около 3 години пополудні. Переїхали через місто і подалися до могили Шевченка, бо вона поза Каневом на Чернечій, а тепер Тарасовій Горі. Тут стоїть гарний пам'ятник нашого поета і літературно-меморіяльний музей.

Прибувши на могилу, я прикляк нув і помолився за душу нашого Тараса. Потім узяв з могили трохи землі на пам'ятку. Цю землю порозсилав своїм знайомим і приятелям, як вернувся до Америки.

Могила стоїть на горбку над Дніпром, що саме там скручує своє русло. Це сам Поет ще за життя, відвідуючи Чернечу Гору, вибрав собі це місце і прохав своїх друзів, щоб там поховали його. Він і написав це в заповіті:

Як умру, то поховайте
Мене на могилі,
Серед степу широкого,
На Вкраїні милій,

Щоб лани широкополі
І Дніпро і кручі,
Було видно, було чути,
Як реве ревучий.

Пам'ятник-монумент Тараса дійсно гарний. Ідеться до нього сходами. Від пам'ятника видно так Дніпро, як кручі Дніпра, як це поет описав в своїм заповіті. Теперішній монумент був побудований у 1939 р. з нагоди 125-ліття народин поета. Зразу Тарас Шевченко (1814-61) був похований на смоленському кладовищі в Петербурзі. По двох місяцях його тлінні останки перенесено на Чернечу Гору.

Кручі Дніпра тут дійсно стрімкі, бо берег нашого Дніпра високий зо сторони могили, але плоский і низький з другої сторони. Але тут Дніпро не реве, лиш спокійно пливе собі. З могили Тараса розтягається вид на далекі поля. Могила висипана на горбі, бо тут цих горбів дуже багато. Вони

покриті лісом.

Я вийшов на могилу і трохи розглядався по околиці. Був хмарний день. Узяв кілька фотознимок могили і пам'ятника. Могила гарно вдержувана. В літку тут мусить бути чудово, коли земля покриється зеленню.

Потім ми пішли до музею, що стоїть біля пам'ятника-могили. На нещастя попереднього дня була буря і в будинку не було електричного світла, бо буря пошкодила електричні дроти.

Дивно, жінка, що проводила мене, зачала розмовляти по-російськи. Аж як я заговорив нашою мовою, то вона перейшла на українську, і відтоді говорила зо мною по-українськи.

В музею є дуже багато пам'яток про Тараса цебто його рукопис, малюнки й інші цінні речі.

Тепер твори Шевченка видано 280 разів у 8,276,000 примірниках, а за царської Росії твори нашого поета були видані тільки в трьох мовах і 847,000 примірниках. В Радянському Союзі ці твори вийшли 42 різними мовами, а за кордоном в 20 мовах.

Оглянувши музей і пам'ятник Шевченка, ми вибралися знову до Києва, де прибули около 6 години пополудні. Перед виїздом до Києва ми затрималися в малій гостинниці на перекуску. Жінки обслуговували гостей. Між гістьми були різні люди. Була там теж група шкільних дітей, що за кілька сотиків брала перекуску. Мене цікавило, як ці люди розмовляють між собою, тому не мало здивувався, що навіть у цій канівській гостинниці так шкільні діти, як обслуга і гості різного віку говорили тільки по-російськи.

* * *

В Києві мав ще розмови про такі теми, як сегрегація в Америці. Моїм співбесідникам було тяжко зрозуміти, як це можливо, що хоч закон касує і забороняє сегрегацію, вона все таки існує, бо деякі громадяни Америки не хочуть зберігати закону. "В нас таке не можливе", казали вони. Я намагався пояснити справу так, що в демократичнім устрою воно трудно відразу змінити ситуацію, що тривала віками, але це не задовольняло їх, як зрештою і мене самого не задовольняло. Я заявив їм, що коли б у людях було більше християнської любови до ближнього, то сегрегація була б не можлива, бо всі люди, бувши Божими дітьми, є рівні між собою.

* * *

"Чому нема в вас туризму поодиноких людей за кордон? Бачите, американці й інші народи годні виїжджати за границю, коли цього забажають. Ось я сам вже півтора року поза Америкою, й 'вуйко Сем' навіть не знає, де я бував увесь цей час і по моїм повороті ніхто не буде питатися мене, де я був!" заявив своїм співбесідникам. Моє твердження сильно здивувало їх, особливо факт, що американський уряд не знає, де американські громадяни пробувають, як виїдуть з Америки.

"В нас подібний туризм покищо не можливий!" відповіли мені. "Ми можемо їхати тільки групами. Зрештою мало хто міг би їхати сам, навіть якщо б поодиноким громадянам Радянського Союзу було дозволено це робити. Тут брак грошей був би головною перепоною, бо нема грошей на поодинокі поїздки". Проте з їх голосу видно було, що вони теж бажали б мати таку саму свободу рухів, як мають громадяни західніх країн.

* * *

Під час свого побуту я завважив так у Києві, як у Москві та згодом у Львові, що на вулицях дуже багато міліції. Проте ця міліція чемна до людей. Вона радо дає всякі інформації. В Москві один чи два міліціянти навіть товаришили мені дві чи три мінути, щоб показати дорогу до Большого Театру. Я звернув увагу урядовцям Інтуриста, що міліція дуже чемна й услужлива. На це дістав таку відповідь: "Вони є на це, щоб послуговувати людям!"

* * *

Відвідуючи Київ, зайшов до крамниці з різними пам'ятковими речами. Там купив 10 медаликів-споминів Тараса Шевченка. І знову в цій крамниці чув тільки російську мову.

Ввечорі пішов до театру ім. Ів. Франка на виставку п'єси: "У неділю рано зілля копала". Актори й акторки пречудно відограли її. Варто було б накрутити цю п'єсу на фільм і поширити в театрах за кордоном. Як люди виходили з театру, я навмисно затримався при дверях, щоб почути, як будуть розмовляти. Всі розмовляли по-російськи, за винятком чотирьох юнаків. Я наблизився до них і спитався: "А ви звідкіля?" "Ми зо Львова. Приїхали на прогульку до Києва!", відказав один з них.

Ці студенти сильно зацікавилися життям українських студентів за кордоном. Один з них хотів піти зо мною на розмову до готелю "Дніпро" і вже був пустився в дорогу, але провідник групи завернув його, і він послухав його.

* * *

Слід згадати ще про спалення частини бібліотеки при київськім університеті. Пожар вибух 27 червня 1964 р. Я не знав про це, як був у Києві, але у Львові спитався про це одного діяча. Він відказав: "Про цей пожар були різні версії". Другий діяч був переконаний, що пожар спричинив один робітник несповна розуму, якого кілька разів наганяли з роботи. Це була його пімста. Здається, що воно так і є, бо згаданий діяч заявив мені: "Якщо б вони були хотіли знищити деякі важніші документи, то мають на це способи, і про це ніхто навіть був би не знав. Вони занадто мудрі, щоб робити собі лиху славу в краю і за кордоном. Скільки то документів пропало, і ніхто не знає, де вони ділися! Зрештою, ніякі важні документи не згоріли. Згоріли тільки числа часописів з 1933 року. Дуплікати цих часописів є в університетах у Москві та Ленінграді. Чого б тоді палити їх у Києві і робити собі лиху пропаганду?"

* * *

Отак скінчився мій побут у столиці України, що на все життя залишиться милим спомином. Мушу сказати, що всі ті, що з ними стрічався, були дуже чемні й услужливі. Я мав всюди повну свободу рухів. За винятком трьох годин кожного дня, коли мав право на вживання автомобіля і послуг провідни-

ка, я розпоряджав своїм часом так, як сам бажав. Ніхто ніколи не питався мене, куди йду або що роблю.

* * *

Так само в готельній реставрації всі були дуже чемні й услужливі. Там бачив, як люди різного віку приходили не тільки їсти, але й забавитися і потанцювати, бо реставрації—це єдині місця, де можна собі потанцювати і випити в товаристві в публічнім місці. Ці забави і танці були ведені коректно. Люди були гарно повбирані, а жіноча молодь навіть часто добре намальована. Забава і танець кінчається о год. 11 пополудні. 11:30 всі мусять виходити з реставрації, щоб услуга могла зробити порядок на наступний день.

Проте бували й випадки, що був клопіт з молодими хуліганами. Вони були п'яні і не хотіли вийти з реставрації чи готелю. Марно служба намагалася випросити їх, але вони не послухали. Раз покликано міліцію. Прийшло чотирьох міліціянтів і випровадило п'яних юнаків. Я дивився на цю сцену. Міліція чемно і спокійно без крику і лайки випросила хуліганів з реставрації. Один з цих хуліганів був такий п'яний, що, як сходив з другого поверха, то малощо не провалився крізь поруччя та не впав на підлогу. Я аж зжахнувся, а один з готельної служби тільки здвигнув плечима і сказав: "Такого як він нема чого жалувати!"

АЛЬФРЕД АДЛЕР

Альфред Адлер (1870-1937), славний віденський психіятр, окреслив теорію почуття меншевартости. Почуття меншевартости на його думку—це природне і нормальне почуття кожної людини. Дитина природно набуває його, бо розуміє, що батьки сильніші і мудріші ніж вона. Те саме з учнями і професорами.

Це природне почуття меншевартости слід використовувати з себе, плекаючи в собі добрі прикмети, які зрівняють нас із тими, кого подивляємо за добрі прикмети. Людина, що знає себе і намагається вповні розвинути свої Богом дані здатності, не буде почуватися меншевартною в житті. Вона так само не буде згори дивитися на своїх менше здібних ближніх, бо в ній нема почуття більшевартости. Почуття ж більшевартости на думку Адлера—це нічо інше тільки несвідоме почуття меншевартости.

Адлер так само навчав, що людина повинна добре себе пізнати і тому не змагати до таких цілей, яких вона неспроможна осягнути, бо неосягнення цілі викличе зневіру й розчарування, і тому знищить у ній самопошану. Людина годна контролювати свої почування, тому не можна стопроцентово звалювати вини на родину, школу чи довкілля, як бачимо, що деякі люди допускаються злочинів.

Якщо б молоді злочинці поставили себе на місце тих, кому роблять прикрості, то вони опам'яталися б і поправилися б, бо ніхто не повинен чинити іншим того, чого не хоче, щоб інші чинили йому.

Один наш патріот робив збірку біля народного дому. Хтось спитався на що ця збірка? Патріот відказав: "Щоб збудувати залізну заслону між українцями закордону і України!"

Гадки жінок є мудріші, бо вони частіше ніж мужчини змінюють їх.

Обережно зо стигмами!

Є БАГАТО людей, що більше звертають уваги на всякі приватні об'явлення та "чудесні" явища ніж на навчання Св. Євангелії. Отому вони захоплюються стигмами і більше 'студіюють' їх ніж навчання Спасителя.

Отець Джемеллі, славний італійський учений і ректор медіолянського католицького університету, є знаний з того, що він дуже скептично дивиться на всякі об'явлення та 'позаприродні з'явища', от хоча б стигми. Крім богослов'я він теж закінчив студії невропсихоятрії. Ось що каже він про всякі стигми:

"Я особисто мав нагоду обсервувати тридцять стигматиків і стигматичок. При цих обсерваціях я не стрінув випадку, де б міг з повною певністю та рішуче виключити можливість штучних засобів".

31 травня 1923 р. "Акта Апостоліце Седіс", офіційний місячник Святішої Столиці, помістили **перестороrу** Св. Офіцію, в якій відмовляється по надприродних познак з'явищам, що проявляються в о. Пія від 20 вересня 1918 р. Ці з'явища його стигматизації зачалися згаданого дня перед полуднем. Кілька мінут перед дванадцятою годиною він упав на камінну підлогу і з його рук, ніг і боку почала плисти кров.

Воно дивно, бо через перших 12 століть історії Церкви ніде не було чути про якісь стигми, ані про стигматиків. Аж у 1224 р., а саме 14 вересня цього року Св. Франциск з Асижу отримав стигми. Він зразу нічого не говорив про це своїм співбратам. Він тільки не міг ногами дотикатися землі. Ось так унедовзі співбраття відкрили правду, бо його білизна була покрита кров'ю. Тоді стало їм ясно, що їхній основник мав на собі рани Спасителя.

Після того наступає вік стигм, бо в 13-ім ст. було 31 випадків стигм, в 14-ім 22, в 15-ім 25, і так аж досьогодні. Це тільки знані випадки, відомі Церкві, яка признала тільки стигми Св. Франциска. Церква прийняла всіх стигматичних випадків около 321. В цім числі 41 стигматиків і 280 стигматичок.

Найбільше стигматиків і стигматичок має Італія, потім Франція, бо там є їх 70, Еспанія має 47, Німеччина 33, Америка не має ні одного стигматичного випадку. Між цими стигматизованими людьми є 61 святих і блажених. Між ними є Св. Франциск Асизький, Св. Катерина Сієнська і Св. Тереса Авільська.

Не можна приймати всіх стигм за правдиві, але й не вільно так само відразу відкидати їх немов обман чи ошуканство, бо невропатія може вияснити не одні стигми. Хоч це можуть бути святі люди, все таки невропатія може спричинити це, що їм будуть кривавитися ноги чи руки, чи кривавий піт спливатиме їм з чола, як попадуть у транс.

Невропатія напевно годна спричинити стигми. Ось випадок, що подає Француз Дженет. Сам він мав дочку Магда-

лину, який раз на тиждень відчинялася рана з лівого боку. Він звернув їй увагу, що Христос мав бути зранений з правого боку, як це завжди представляють Христа різьбарі і малярі. На це Магдалина відказала: "Я це знаю, але в церкві Сальпетріер є великий образ Христа, і там Він має рану на лівім боці.

Воно цікаве, що стигматики мають там рани, де іконографія представляє їх, а не де Христос дійсно мав їх. Христос не міг бути прибитий у долонях, бо вони не були б втримали Його тіла на хресті, бо долоні розлерлися б від тягару і тіло було б впало вдолину. Він був прибитий у руках зараз по долоні, щоб втримати його. Зрештою таке розпинання є описане в актах мучеників. Чому ж тоді стигми появляються не в тих місцях, де пробито Спасителя, а в тих, де фальшиво іконографія представляє їх на малюнках, спираючись на уяві?

Ось тому Церква дуже обережна, як іде про стигми і стигматиків. Так само повинні бути обережні християни, бо ніхто не є зобов'язаний вірити в правдивість стигм.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work lives on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

CHRISTMAS

Rev. Basil Tremba

We observe the coming of Christ, the Promised Redeemer, the Second Person of the Blessed Trinity. God the Father promised His coming to Adam and Eve. God also promised the coming of the Savior to other Patriarchs.

Since we call Him the Messiah, the Redeemer, the Savior, from what did He save us? From what did He redeem us? Christ redeemed the humanity from the slavery of sin. None of us could make up for original sin. None of us could earn a reward to be taken to heaven. When the angels sinned, they were thrown into hell after the first and only sin. But to the human race God gave a second chance.

By His suffering and death Christ paid for the sins of the human race. Christ also merited heaven for us. By regaining the sanctifying grace for us, we again became the adopted children of God. We became brothers and sisters of Christ. Now we can obtain heaven, if we want to work for it. That is why we have a reason to rejoice to-day, because Christ is born, our Saviour, our Redeemer.

What can we learn from His coming, from His Nativity? From the manger we can learn that poverty is a blessing in disguise. Christ could have come into this world as a King. But He chooses to come as a poor child. So poverty is not a disgrace.

Here in the world people consider it happiness, if they are rich, if they are powerful, influential. Christ is teaching us just the opposite. Christ loves POOR people. Look whom He selects. Poor parents in the first place. Poor conditions and surroundings in the second place. His first visitors are poor shepherds. When He started His mission He chose 12 poor men to be His messengers, His Apostles. So poverty is a blessing; it keeps us detached from the world.

What else can we learn from His Nativity? We hear the angels sing: "Glory to God and peace to men of good will." Who are these people of good will? They are those who bend their will to the will of God. If we bend our free will to keep the Ten Commandments and apply the four Gospels to our life, then we are the people of good will. If we do what we please and forsake the Ten Commandments, then we are not the people of good will.

Christ can help us. He calls Himself The Way, the Truth and the Life. We have to work a little to gain heaven. He is showing us the Way, and how to reach Life. Then we can be sure that we have the Truth.

WORLD CRISIS

M. Schudlo, C.SS.R.

Historian Conzague de Reynold says that Greece was the Proto-Europe, because it was in ancient Greece that the spirit of Europe was born. Various forms of government were tried and developed in it. Political thoughts, systems and various governments were tried in different Greek states which often were limited to some big city. The history of Greece has proved that totalitarian government must fail, even under the descendants of the heroes of Thermopylae where 300 valiant and heroic Sparthans held the invading Persian hordes for a long time, defending the continent of Greece till the last Spartan had been killed in battle. It has also proved that even the noblest democratic ideas can be distorted, as it happened in the democratic and free Athens, when democracy was abused and misused for purposes of power and factional politics, as it happened to the disciples of famous Pericles. The rivalry between totalitarian Sparta and democratic Athens caused the downfall of Greece and made it an easy prey for the Macedonian dictators, such as Philip and Alexander the Great.

GREECE played an important role in waging wars for freedom against Asiatic imperialism of the Persians. Various states of Greece tried to form some kind of federalism, but with no lasting success because of rivalry between the two most powerful Greek states, Athens and Spartha. Later, Rome has also contributed to the civilization of Europe after conquering Greece militarily. After the conquest by the Romans the Greeks invaded Rome with their culture and helped her to become

civilized. So the first European civilization, known as *Latin* was in fact Greek. Slowly but surely the Greek and Roman civilizations were blended together and later were crowned by the advent of Christianity so much that Europe and Christianity seemed to become identical. As a result European civilization is often called Christian civilization. This is done with much better reason than when it is called Western or Latin. For this reason Reynold says: "European civilization is identical with Christian civilization" (Conzague de Reynold, "La formation de l'Europe," Fribourg en Suissse,, 1944-5, I,36).

The statement of Reynold must not be overstressed, because Christianity cannot be bound to any particular continent, race, culture or tradition, because Christianity was not limited to Europe alone. It was destined for the whole world: "Go and make all nations My disciples," Our Lord said to His Apostles (Mat. 28, 19). Nowhere did Christianity at its very start penetrate the peoples so deeply as in Europe. So we can be justified in asserting that, together with the Greco-Roman civilization which helped to preserve, it has definitely formed the European

mind. Even now Europe is living by its Christian traditions even in those countries which seem to reject it, for the whole of Europe is deeply imbued with the ideals of brotherhood, etc., preached by the Gospel of Christ. It was from Europe that Christianity, chased out of Palestine at its early stage, set out upon its worldwide mission of preaching the doctrine of Christ to all the nations of our planet, after having developed and transformed the heritage of the Greco-Roman civilization.

Constantinople and Rome were the two most important centers of missionary activity. It was from Constantinople, the capital of the Byzantine empire, that the first known apostles set out for the Slav nations. They were Sts. Cyril and Methodius, the two brothers from Salonica. Unfortunately, the missionary work of Constantinople was soon crippled by the inroads of the Arabic Moslems. The Byzantine empire was engaged in a long struggle with the Arabs for its survival, while Rome was relatively free to develop her missionary activity without major obstacles. God alone knows what would have happened, if the contrary had occurred, that is if instead of Constantinople Rome had been engaged in such a struggle with the Arabs. How much Christianity would have survived under the Moslem rule in the West? No one knows the answer, but all those parts of the Western Christianity which in Africa found themselves under the Arab domination did not succeed in resisting the onslaught and were completely absorbed by the religion of Allah, while in the East, after almost fifteen centuries of the Moslem domination millions have preserved their Christian faith despite all the hardships and persecutions by the Moslems.

Now, due to various philosophies and political and economical systems our European civilization is passing through a crisis which can be compared with the crisis of Greco-Roman civilization towards the end of the fifth century when Western Europe was invaded by the hordes of the Teutons from the North.

No one can exactly point out to the year in which this modern crisis has begun, for it cannot be indentified with any date of any individual year or with any particular nation of Europe. This crisis which is also called a transition period may last for centuries in which two worlds the old and the new coexist, fighting each other.

It is generally accepted that this transition was started with the industrial revolution in the nineteenth century. It was not a violent and sudden revolution, because it was well prepared by a long series of technical improvements and scientific inventions which were skilfully applied to practical needs. And so the previous European age was gradually transformed into a machine age. The progress in technology is a great achievement, but it is not altogether an unqualified blessing, because there is still a tragic discrepancy between the progress of technology and the limitations of human minds and souls. The tremendous material progress has not been matched by any corresponding advance in other fields, such as genuine brotherhood of men, the revival of Christian ideals, the spread of the Gospel throughout the world, the liberation of all enslaved nations, etc. For this reason the European and American generation (Americans are spiritually and culturally Europeans) is called now 'a generation of materialism,' because its achievements in technology do not show the same progress in the religious and moral domains. Divorce of material progress from spiritual

cannot produce anything but a restless people who are dissatisfied with themselves for no particular reason.

The definite signals of the approaching crisis were visible long before Karl Marx's appearance in the world. Till the end of the nineteenth century the Church and culture were inseparable in the minds of the Europeans. In the Middle Ages a harmony was established between faith and reason. Later, the pagan-minded humanists were trying to create a culture which would be European without being Christian. Their triumphs in the secularization of 19th-century culture is the main cause of the present crisis of European civilization, says Christopher Dawson.

The crisis is strongly evident in the rivalry between the West and the East, the Western and the so-called Eastern (Communist) democracies. The Russians, using their old slogan of Panslavism, are trying to achieve absorption of "all Slavic rivers in the Russian ocean." It is a false and unrealistic dream. And so is the feeling of superiority with regard to all the Slavs among the peoples of the West, especially among the Germans and English. Moscow pretends to be the mother of all Eastern Slavs, especially of the Ukrainians, although its name is mentioned for the first time in 1147 when it was still in the shadow of the Ukrainian capital, Kiev, which is truly the mother city of the whole European part of the present Soviet Union.

The rivalry between the West and Moscow seems to be nothing else but a continuation of the struggle between the ancient Rome and Constantinople which contributed so much to the conquest of Asia by a small group of fanatical Arabs. After the fall of Constantinople into the hands of the Turks the struggle did not cease, but was highly intensified. Moscow has gradually elaborated the conception that she was the successor of the fallen Constantinople and therefore the third and final Rome. In this conception the second Rome, that is, Constantinople fell into the hands of the Turks for betraying Orthodoxy through the Union of Florence in 1438-9. The Union was concluded between Rome and Constantinople whereby the Eastern Church recognized the primacy of the Roman Patriarch, and for that it was punished by the Turkish conquest.

Using the slogan of Panslavism the Russian tsars were trying to russianize both the Ukrainians and the White Russians, under the pretext that both Ukraine and White Russia were parts of one indivisible Russian nation, a pretention now abandoned even by the Russian Communists who admit, at least on paper, that Ukraine is not Russia and Russia proper is not Ukraine. Ukraine is just a part of the Soviet Union on the 'same level' as the Russian Soviet Republic. As Eastern Christianity was immensely weakened by its countless quarrels with Rome and the fatal schism of 1054, so was its Western counterpart first by its religious division of schism of 1378 and the Protestant Reformation which became an accomplished fact in the agreements of Augsburg in 1555, of Warsaw in 1573 and of Nantes in 1598.

The division of Western Christianity in religious matters, formerly the main factor of its unity and strength, started a process of secularization which reached its completion in the field of politics, especially when the theory of the Italian politician Machiavelli had completely separated politics from ethics by declaring that the end justifies the means, no matter how bad and dishonest the latter might be.

Despite the loss of a great part of

Catholic population in some countries of Europe the missionary activity of Rome was not stopped altogether. Her missionaries went to Asia and Africa to propagate the teaching of Christ. Unfortunately many of these missionaries did not know how to preach the Gospel to such different cultures as Chinese without destroying them. Furthermore, some of these missionaries were not exclusively the Apostles of Christ, because their missionary activities were often subject to political and economic pressure, known as penetration or colonization, a fact that has considerably hindered the spread of the Gospel teaching among these non-European peoples.

Christianity must be non-political religion, as Our Lord Himself has shown with His example when He refused to get mixed in the Jewish nationalism in His own days. The world cannot get out of its present chaos and crisis as long as all the peoples of the earth are not guaranteed national self-determination with their own democratic governments, organized on truly Christian principles of respect for God and human dignity of all men as children of God. It is useless to start some kind of reform through the United Nations, if these improvements are based upon political or economic expediency, instead of the moral and religious grounds recommended in the encyclicals of the last great Popes, for no real lasting peace of justice for all can be achieved as long as the process of secularization and chauvinism (extreme and morbid nationalism) are continued in the world by dissociation of politics from moral values.

The warning of danger has been often issued from the most qualified authority of the world, that is, the Papacy, which has regained its lost prestige in the eyes of many nations. Several Popes have called upon the leaders of the world to make a peace settlement based upon freedom and justice for all, but thus far only a mere lip service has been paid to their fatherly warnings.

Past history has undoubtedly proved that no real and lasting peace can be achieved through wars and conquests of the totalitarian and imperialistic character which split the nations into the victors and the vanquished. There is no possibility of a real peace when there is no peace in human minds and hearts. And how can a vanquished and oppressed nation have such a peace of mind? Unsatisfied and wronged peoples will sooner or later rise against their oppressors and a new war will be the result of former injustices. In consequence, the only true road to a general, world-wide peace is through the advancement of Christian freedom all over the world and through a peaceful conquest of Christian principles which must rule national anl international life of nations as well as their politics, economy, neighborly relations with other states, etc. Only the teaching of Christ can help mankind to that distant wonderful and inspiring goal of liberty, equality and brotherhood among all the nations of the world, big and small, because all are equally children of God, the Father of the world.

—o—

(This article is based upon the book of Oscar Halecki, 'The limits and divisions of European history', London and New York, Sheed and Ward, 1950).

The lord rained brimstone and fire upon Sodom and Gomorrha. And He destroyed these cities, and all the country around, all the inhabitants of the cities, and all things that spring from the earth (Gen. 19, 24-25).

Religious Freedom: What Is The Problem?

The consequences that flow from respecting the rights of conscience

Daniel Lowery

No topic awakened warmer feeling and more vigorous discussion at the third session of the Ecumenical Council than the problem of religious freedom. As the Council Fathers gathered in September for the final session of Vatican II, the world was waiting for its final statement on religious freedom.

Now I know what that statement is. I do know that the problem is a very complex one and I have the impression that many people do not even realize that there is a problem. "How can any enlightened person be opposed to religious freedom?" people ask. "Everyone should be allowed to worship God according to his own concience."

This may be true, but the problem being debated at the Council is not as simple as that. Nor is it a new problem. In almost every century and in practically every society, this question has led to verbal (and sometimes physical) battles. In our times, religious leaders, legislators, judges and sociologists have been struggling toward an adequate solution to this question, which is steeped in historical confusion and theological complications.

The purpose of this article is not to settle the problem of religious liberty, but to promote an understanding of the question. I would like to touch briefly on the background of the problem and present, in skeleton form, the two major Catholic viewpoints. My hope is that the reader will then know what the argument is all about, will be able to discuss it reasonably, and will be better prepared to accept the Council's final statement.

SOME EXAMPLES

History has shown repeatedly that "religious freedom" does not stir up much dust in a society where everyone believes and acts more or less the same. But in a pluralistic society (that is, one in which there are basic differences of opinion concerning religious belief and practice), the issue of religious freedom becomes a frequent bone of contention.

Take the United States today, and take a few obvious examples. Mr. Abkar thinks that it is idoltary to salute the American flag. He therefore forbids his children to join in the pledge of allegiance to the flag with which each school day begins.

Mr. Zucker, a member of no recognized religious body, feels that all war is morally wrong. Logically, therefore, he refuses to pay taxes, since a part of his money would be used for weapons of war.

Mr. Preeder, an atheist, declares that it is illegally fostering religion to have the words "In God We Trust" upon our coinage.

On the other hand, Mr. Beecher, a devout Protestant, sees no logic in declaring that it is unconstitutional to begin a class day in a public school with prayer, when the sessions of Congress, in which there are Protestants, Catholics, Jews, atheists, etc., are begun with prayer.

Mr. Berry, a Catholic feels bound in conscience to send his children to a Catholic school. He is firmly of the opinion that it is an infringement of his freedom of conscience to exclude his children from transportation to school on a bus for which he pays the same taxes as the parents of other children.

The examples quoted above only begin to scratch the surface of this problem. Countless other examples, even more difficult, could be brought up. Part of the difficulty lies precisely here. Even to define the problem in all its dimensions is a hard task. Essentially, however, the problem of religious freedom centers around two points: 1) The relationship between religion and government (Church and state), 2) individual freedom of conscience and authority.

Since the fourth century, when the Church emerged from the catacombs to take a public place in the Roman Empire, men have been asking: Must the state profess and promote religion? Which religion? What about the civil or constitutional rights of those who do not accept the same religion as the state?

Most modern governments have tried to solve these questions in practical ways. In general, modern constitutions have worked out practical norms for the peace and welfare of all members of the community. Yet even these pragmatic solutions can often run around on the shoals of controversy. And always there are deeper questions and issues.

THE CHURCH

During the nineteen centuries of her existence, the Church has had to struggle with the practical problems presented by the question of religious liberty. Even during the lifetime of the apostles, there arose the problem of the "Judaizers," who wanted to force even the gentile Christians to observe the Mosaic law. There was need, too, to decide the proper relationship of Christians to heretics, who perverted the true doctrine of Christ. It would be fascinating to trace the problems of religious freedom throughout the centuries and to see how they were solved from age to age; unfortunately in this article we have neither time nor space.

In recent times, the popes have addressed themselves to this question of religious freedom. For the most part, however, they were speaking of particular situations and concrete disputes. Pope Leo XIII, for instance, gave a somewhat different answer to French Catholic who proposed problems of conscience in the days of the Third Republic than he gave to Italian Catholics during the same period. For the circumstances were different.

It is true, of course, that the popes at times have dealt with fudamental principles. Yet, as theologians have long admitted, it is frequently difficult to separate these general principles from the concrete historical circumstances in which they were formulated.

At any rate, in our times there are two divergent viewpoints among Catholic theologians. Both sides have recourse to previous statements of the popes in establishing their positions. These opposing viewpoints have shown up on the floor of Vatican Council II. The interest with which the conciliar debate on this question has been followed indicates that people feel strongly about the question of religious liberty. Unfortunately, strong feelings are not always united with clear thinking.

THE TRADITIONAL VIEW

The view which has by far the greater weight of tradition behind it starts with the fundamental conviction that truth is knowable, and that man must pursue the truth. It is absurd to say that truth and error are of equal value.

God is eternal truth. He has endowed the human mind with a natural inclination and ability to attain truth. To seek for truth and to adhere

to it are universal moral duties.

Strictly speaking, error has no right. Only truth has a right to exist. Though man is capable of choosing error, this must not prompt men to think that God has given men a *right* to be wrong. Man's primary right and duty is to seek the truth.

Moreover, religious truth is one, not multiple. God cannot contradict himself. The Catholic Church alone possesses the full deposit of religious truth. She has a divine commission to teach this truth to all men. Therefore, the Church cannot concede that other religions are equally true. They are in fact false and, theoretically speaking, they have no right from God to exist.

Nevertheless, the Catholic Church recognizes that many individual human beings do not accept the claims of the Church. It is her teaching that no force should be exerted on these people. Each individual has a right and indeed an obligation, to follow his own sincerely formed conscience, even though his conscience is inculpably in error.

Toward such men as individuals, Catholics should practice the virtue of charity. Each should be allowed freely to worship God in peace. He should be allowed to raise his children according to his conscience.

The erroneous conscience, however, has no right to external social freedom, that is, no right to propagate or disseminate its beliefs. Nor can it claim a right of immunity from repression by the state if it attempts publicly to proclaim its error.

For the state, just as individuals, is bound by divine law to recognize that the Catholic Church is the one true religion. Hence no other religion has in principle a legal right to exist publicly. It is, then, the duty of the state to surpass religious error, for religious error is truly against the will of God and opposed to the true common good of society.

In practice, the state may at times *tolerate* religious error for the greater good of peace and harmony in society. When religious error should be repressed, or when tolerated, will depend on concrete circumstances.

Though the principle of tolerance may be adopted for the common good, this does not mean that religious error has rights. For all rights come from God and it is abused to say that God gives any man a right to proclaim a false religion, to teach something contrary to what God himself revealed.

A MODERN VIEW

A new approach to the problem of religious freedom has arisen among Catholics during the present century. It is even more difficult to summarize than the first view. The following points, however are important.

The followers of this second view declare that this question of religious liberty has been considered too abstractly and too theoretically in the past. In reality, the problem is concrete and practical. To be sure, it must be treated in the light of principle, but it cannot be isolated from historical facts, Catholic theologians must realize that the medieval "Christian Republics" are dead. The religious prerogatives of emperors, as well as the political prerogatives of churchmen, had no essential connection with the true religion. They resulted from cultural factors and from historical events. The medieval church-state relationships may have been good or bad (scholars argue both ways), but the main point is that they are not of permanent significance. Such a relationship is, for all practical purposes, impossible of realization in modern times.

It must be recognized that the key problem today is not the abstract relationship of Church and state, but rather the right of an individual in the area of religious freedom.

Religious freedom must be considered one of the essential and inalienable rights of men. This is so because religious freedom really amounts to man's right to carry out God's will without hindrance according to the dictates of his sincerely formed conscience.

This religious freedom necessarily includes two elements. First, it demands the exclusion of all restraint on the part of other men or society, so that an individual may be able, freely and consciously, to fulfill the whole of God's law. Secondly, this freedom involves the right not only to take part in religious services, but also to profess one's faith privately and publicly, to proclaim and propagate it, as long as the rights of other men in society are not injured.

Indeed, the right of religious freedom must be safeguarded for the person who believes what is objectively true.

The reason for this is that such a person intends to comply with, and in fact does comply with, the moral law and with God's will, although he does this only imperfectly. The point is that he does it in the only way that is possible for him; he acts according to the judgment of his conscience formed in good faith. Though its judgments are objectively erroneous, his consciense is upright and he must follow it.

Each man's right to religious freedom gives rise to a strict duty in all others, including civil authorities, to respect and safeguard this freedom.

In fact, it may be said that one of the major functions of civil authority (the state) is to safeguard the religious freedom of all. The civil authority is responsible for the temporal welfare and civil peace of all the citizens. It has no proper role in religious matters. Experience shows that the common good is best achieved when each person's religious rights are safeguarded.

It is imperative, therefore, that civil authorities everywhere recognize and protect each man's right to religious liberty. For this is essential for the common good.

Though it is difficult to set precise limits on rights and duties, still men of good will should bend every energy to incorporate into modern constitutions a clear recognition of man's right to religious freedom within the limits demanded by the rights of others in society.

SUMMARY

By way of a brief summary of the two positions, it may be said that the first view rests on two fundamental principles: 1) *Religious error has no right.* Neither the individual nor the state has a moral right to proclaim or propagate anything that is contrary to what God has revealed. 2) *Religious error may at times be tolerated for a greater good.*

The second view also rests on two fundamental principles: 1) The individual human person, even though objectively wrong, has a right to religious freedom. 2) *It is the duty of all not only to tolerate, but positively to respect and defend the right of each person to religious freedom.*

CONCLUSION

Both of the above views have been and still are, defended by Catholics. From all reports, the majority of the Council Fathers lean toward the second view. It is doubtful, however, that they will attempt to give a final theoretical answer to this ancient problem. Rather, it seems that they will encourage all men of good will to arrive at a practical solution of

this question. For, if the Church is to fulfill her mission in the world today, her members must enter into dialogue (that is, peaceful and harmonious relationships) with all men, whatever be their religious convictions. For the world will be converted only by love, not by the sword.

In the modern world, the only possible path to peace is the recognition of each man's right to religious freedom, to give honor to God publicly and privately, free from external coercion, according to the dictates of his upright conscience. From this peace, born of respect for each man's right to serve God in a way that he thinks best, will blossom love, and from love will eventually come that religious unity which is God's will for all.

(The Liguorian)

Blessed Are They Who Mourn

by Bishop F. Sheen

Is there anything more difficult for the worldly mind to grasp than the Beatitude: "Blessed are they who mourn, for they shall be comforted?"

It is very obvious that the mourning here does refer to every kind of sorrow, as poverty in the first Beatitude did not refer merely to economic beggary, and destitution.

A person may mourn for many reasons. There is natural mourning, which befalls every loving heart when the cold hands of death are laid upon a spouse or friend.

Then there is the disconsolate and inordinate mourning which is a kind of foretaste of hell and comes to the surface because one has been found out. Such was the hopeless remorse of Judas.

The psychological despair that fills so many modern souls belongs to this type of ungodly sorrow.

Thirdly, there is a spiritual mourning which has reference to the humble and poor in spirit who know they are little in themselves, and impoverished of good works.

Recognising their spiritual need, such blessed souls mourn because they are ashamed of their shabbiness of character, the meanness of their conduct, and their treachery to the high things of life.

Our Lord here counts it as something to be highly commended that a person should succeed in retaining the grace of weeping for sins in a world that makes light of it.

This type of spiritual mourning one finds in the converted prostitute who washed the Saviour's feet with her tears and, at the same time, washed away her sins.

It was the mourning of the prodigal who, recognising his poverty as he fed on the husks that were given to swine, mourned and returned to his father's house.

It was the mourning of the publican who in the back of the Temple smote his breast and asked God to be merciful to him, a sinner.

It was the mourning of David after Nathan had confronted him with the seriousness of his sins with Bethsabee.

Sin is not the worst thing in the world; the worst thing in the world is the denial of sin, because it makes impossible the comfort of being forgiven.

When God forgives there is no treasuring up of the past, nor is there a grudging concession of restoration.

The Greek word that is used for comforting in this Beatitude is one that means to summon to one's side a friend, or even to invite to a banquet.

Peter, at the fire of the judgement hall in the presence of a maid, renounced his Lord. But he was not branded as lost for "he went out and wept bitterly."

Judas went out too, but not to weep. Mercy lies ambushed in all such mourning for guilt. Without this comfort all other comforts are vain.

The comfort of sin forgiven is beyond expression. Many sing in their bath because of the joy of purification. But the happiness which flashes through a penitential tear has the beauty of a rainbow.

Such comforted souls never write autobiographies of their escapades.

What a difference there is in the "Confessions of St. Augustine" and the "Confessions of Jean Jacques Rousseau."

Augustine makes just one little fault stand symbolically for his multiple failings.

His point is rather to thank God for the consolation of having the wounds of his soul healed.

Rousseau, however, parades his sensualities to arouse similar feelings in others.

The prodigal son, after his repentance, was invited to a banquet with music, both symbolic of his happiness..

Most everyone today has the raw material for sacrifice, but few ever sense the comfort for want of a penitential tear.

The Arabs have a proverb: "All sunshine makes a desert."

As the fire separates the dross from gold, so also does a certain kind of tearful sorrow for our guilt purify the soul.

There is a Gospel of blessedness that comes out of the heart that grieves, particularly for guilt which is acknowledged.

Through lack of priests, due pastoral care, and correct spiritual formation, many Catholics are unaware of the treasures they possess as members of the Mystical Body of Christ. If some appear to defect to the many non-Catholic sects at work in the community, it is because they have never learned the true meaning of their Catholic Faith. In the task of revealing the richness of the Faith to them and bringing the Mass and Sacramental life to more and more souls great emphasis has to be given to the fundamental work of instruction.

JAPAN—AN ETHICAL SURVEY

(Continued from page 64)

overtones, called by another name and illustrated by heroes other than Washington and Nightingale.

The Church cannot but favour such a course of morals in the schools. It could be that she will be consulted by the Education Ministry in the compilation of the textbook, for despite her small numbers in Japan, the Church is recognised as a moral force of world-wide influence. In this regard, the present General Council could not have occurred at a more opportune time, for the eyes of many thinking Japanese are now turned with great interest on Rome. On the parish level, such a text-book should eventually benefit us missioners, that is, provided the course does do something to set a moral standard and provide a certain discipline in the lives of the youngsters. Because of the current low tone and lack of discipline in home and school, we can't get to first base with a large section of the youth.

Actual And Sanctifying Grace In The Life Of A Man

Rev. Basil Tremba

Man must know, love and serve God in a supernatural manner in order to gain the happiness of heaven. Man is raised to the supernatural order only by grace, a free gift of God. Grace is something real, just as the soul itself is real. It is not merely the absence of sin, but rather a spiritual quality, infused by God into the soul. Man cannot attain eternal life by powers that are merely natural. Man must be elevated to a supernatural plane through grace, and he constantly needs the impulse of God to merit eternal life.

Actual grace is a divine impulse, moving a person to perform acts above his natural powers. It is given for the performance of a good, supernatural action. It is a direct force from God Himself. It contains an enlightment of the mind and an inspiration of the will. It is a precious gift of God. Even sinners receive actual graces, impelling them to turn again to God.

Sanctifying grace is a supernatural gift which is a sharing in the nature of God Himself, and which raises men to the supernatural order, conferring on them powers entirely above those proper to human nature. We become spiritual through this sanctifying grace. Holy Spirit sanctifies souls through the gift of grace. Sanctifying grace is infused. It gives us a supernatural likeness to God By this sanctifying grace we are spiritually reborn. We are made members of the family of God, Who becomes our Father in the supernatural order. God intimately shares His life with man through sanctifying grace.

Sanctifying grace increases with every worthy reception of a Sacrament, and with every supernatural meritorious work. Christ says that without His help we cannot do anything good. So if we want to do good deeds, it is necessary for us to ask God to help us out. God did promise to help us out, if we ask Him earnestly.

Since our nature is inclined more to do evil than to do good, we have to overcome this tendency to evil by asking God to help us. We can receive this actual grace many times a day. For every good deed, we need this grace or help of God. So it is all up to us. If we ask God to help us to do good deeds, God will keep His promise, and help us out.

We received the sanctifying grace the first time when we were baptised. We lost this sanctifying grace when we committed our first mortal sin. We regained it when we went to confession. That is why people go often to confession to regain sanctifying grace. It is very important for us to live in this sanctifying grace for the following reasons:

1) It makes us holy and pleasing to God;

2) It makes us adopted children of God;

3) It makes us temples of the Holy Spirit;

4) It gives us the right to heaven;

5) It increases our reward daily.

We should consider, meditate on every one of the five points. We all want to be pleasing to God. And this sanctifying grace makes us so very pleasing. Being children of God, we become heirs of heaven. We have a right to go to heaven. St. Paul says that we are a temple of the Holy Spirit. The Holy Trinity lives in us.

LITURGY AND LIFE

Bohdan Lukie, C.SS.R.

"First things first." These three words summarized Pope John's approach to what has become the greatest Christian revolution of this era—the attempt of the Church to renew itself, to make itself more meaningful in the life of each of us —in yours and in mine. Liturgy, the public and official worship of the Church, therefore, became the first target for reform. It was looked upon and rightly so, as the foundation or focal point of the many other reforms necessary in the Church. Great, therefore, was the optimism and appreciation of many Christians when the Constitution on the Sacred Liturgy was promulgated on December 4th, 1963. Its suggestions, if correctly introduced and properly explained in every Christian community, would do much to revitalize and deepen the faith of each and every Christian.

Nowadays religion has become only a part of some people's life, often a small insignificant part. It no longer is the central driving force permeating their whole day, their whole week, their whole life. Religion has become a subject or a catechism that they learn and study. It is no longer something that they live. Certainly, we all come to believe that Christ died for us, wants us to attain salvation and be happy with Him for eternity. But has this an effect on our lives? Are we different for believing this? Do we ever fully realize that to achieve this goal, we must become close personal friends with God, with His Son, with the Holy Spirit and with everyone around us. We must love with our whole heart, our whole soul and with our whole mind. We, however, have sometimes failed in our love.

Religion has become dull and boring—something for kids and old people. And we ask, why? Two thousand and four hundred Fathers at the Council in Rome have asked the same question—why? And the answer they soon discovered: the Church has lived in the past, it has preserved traditions and customs which are irrelevant to us in this modern age. It no longer influences my life and your life as it should; it has become, at times, meaningless to us.

How, then, do we solve this dilemma? How do we make religion a manifestation of our love for Christ, something that we not only study, but also live.

Like Pope John, we must put "first things first." We must begin with the Liturgy, for the Liturgy is the very source of all graces. When the Mass has become meaningful to us and a true expression of our love for Christ, then rest assured—everything else will closely follow.

But immediately, you may ask: "But, what is the Liturgy?" To answer this question, we must first consider for a minute a few more fundamental questions. What is man and why was he created? Man, we know, is a creature of God. You and I

were created to give honor and glory to God, because He loves us.

'Love begets love.' We must, therefore, love God in return. Everything we possess, we have received from God. What, then, can we give Him in return for His Love?

In the Old Testament, the Jews, hoping to express their love and appreciation to God, offered countless bloody and unbloody sacrifices of animals in the temple at Jerusalem. Yet we know that this was not entirely satisfactory.

We, in the New Testament, have been infinitely more fortunate. God saw it fit to send His only Son, Jesus Christ, to us. He was crucified and sacrificed for us and for our sins. His death, His sacrifice, completely appeased God's justice and satisfied His desire for Man's love.

However, where does the Liturgy fit in? Simply here! Before Christ ascended into heaven, He established His Church on earth and gave us the command to perform the same sacrifice in commemoration of Him. This commemoration takes place every time the Divine Liturgy, the Sacrifice of the Mass is celebrated. The very same sacrifice that took place on Calvary takes place during the Sacrifice of the Mass but in an unbloody manner. Every time that you or I take an active part in the Liturgy, we are loving God and showing our gratitude to Him in a perfect way, in an infinite way. This, then, is the Liturgy.

With very little reflection, we see the importance of the Liturgy in our lives and why we must continually strive to understand it more and more. We can not love something we do not properly know or understand. We, therefore, can not fully love the Liturgy, if we do not know it or understand it. Let us, therefore, make it our own personal concern to understand the Liturgy better. Every effort, every attempt we make, will be rewarded a hundredfold.

We may, for example, come to appreciate, understand and, therefore, love the Mass more deeply, if we look upon it as a meal. Soon, we will see that it truly is a Meal—a meal to which Christ has personally invited every one of us. What, for example, takes place during a family meal? We gather together around a table. Someone, often the father, presides over the meal and offers grace. The participants at the meal converse with one another. Food is brought to the table and then is shared and eaten.

If we actively participate in the Mass, we see that it, too, is a meal. We are gathered together in Church around the altar. The priest leads the prayers and we respond. We are talking to God. We are asking Him for His help, we are thanking Him for His goodness, and we are praising Him for His greatness. God converses and talks to us as we listen intently to the Epistle and Gospel lessons. As at a meal, food. in the form of bread and wine, is brought to the altar. Later on in the Mass when it has been transformed into the Body and Blood of Christ, the priest gives it to us to eat. And so we see that the Mass is a Divine Meal—we are gathered together, we converse together and we eat together. Thus, we see the importance of actively participating at the Mass.

Many of us, however, have been content in the past to passively idle the time away near the door of the Church, paying little attention to what is going on. Some of us would not even be present at the Sacrifice of the Mass were there not a command obliging us to attend. Many of us have not realized that to participate fully in each Mass, we should also receive our living Lord in Holy Communion.

As a result of such assistance many of us leave the Church immediately after Mass absolutely no different from what we were upon arrival. Do we honestly believe that we are worshipping God in such a manner? We must realize that we are not— and— we must also realize that things have to change. We must be transformed from a passive group of individuals to an active community at worship. Since we come together at Mass, let us pray together as a family—for we are the family of God. We must become involved in the Mass; we must actively participate. The Mass is being celebrated not only for the priest, but for you and for me. Let us, therefore, joyfully respond and sing the prayers at Mass. And let us intently listen to the word of God in the Epistle and Gospel reading. In this way, we establish a dialogue with God. And since no meal without eating, so, too, let us receive Christ in Holy Communion. Christ wants us to receive Him, to meet Him in the Eucharist. It is only, thus, that our Mass, our prayer to God, will be complete.

As the Body and Blood of Christ at Mass, so too we must offer ourselves—our life, our recreation, to God. In this way, Christ can transform us into better Christians, better lovers of God. Let us, therefore, give Christ a chance; let us give ourselves a chance too.

When we have come to understand and love the Liturgy, we will see that loving God is not a difficult or an arduous task, but becomes a joyful response to His love. We will have become great lovers—lovers of God and lovers of our fellowmen. That is what it means to become a Saint.

You are the Church and you must make the Church live. Everyone must try to love God to his utmost; everyone must help his fellowmen to love God more. Therefore, it should be the special goal parochial organizations to try and revitalize its parish —to make it and every member a living witness of Christ. You must try to understand the Liturgy and you must try to make others understand it. You should demand it of your pastor that he preach about the Mass, that he explain it, that he also explain the Scriptures, especially the Epistle and Gospel lessons of the Day.

The Mass is your prayer. You, therefore, must understand it. Ask your pastor to celebrate the Mass in the vernacular—a language you use and understand. For what value, for example, are the Epistle and Gospel lessons to you, if you do not understand them?

You should try to introduce more active participation in the Mass. Demand it of your pastor. Visualize for yourself the parish where all the members of the congregation are united together through interior and vocal prayers. That, indeed, would be community prayer.

A parish meeting—be it a youth, women's or men's meeting—must become an opportunity to deepen your faith—a time to discuss why you may have no interest in the Church, in the Mass, why it doesn't influence your life? Never be afraid to question. It is only, thus, that you will arrive at the Truth.

Because God loves us, Christ was crucified and sacrificed for you and me. We must love Him in return. Your priest can encourage and guide you in deepening your love, but He cannot love God for you. You must love Him Yourself. It is Your decision,your main task and duty in life.

Colton: Success shows us but one side of the world; adversity brings out the reverse of the picture.

I'D LIKE TO KNOW...

1) *How did God reveal Himself in the Old Testament*

God can be known in two ways. Man can come to know Him in a natural way by reflecting upon the unity of the world and its order. Thus he comes to the first Cause of all things. If he continues his philosophizing research after this Cause, he will come to understand this Cause as a personal God and ask himself how he could deal with this God.

It was altogether different in the Old Testament. The Jews were not philosophically minded people, as their whole history shows their somewhat sickly inclination to polytheism and idoltary. The Jews came to know God through His free manifestation to them as a free Person active in the world, infinitly superior to the world which He had made. Thus they came to know God not just as a powerful Lord of the history of all peoples and so the Lord of the universe, but as a spiritual being, the Cause and the Source of everything, lifted above all human limitations. And so they came to know that "Yahweh is the unique God" and that there are no other gods besides Him.

2) *Why does the Church celebrate Christmas on the 25th of December? Was Christ really born on that day?*

No one knows on what day Our Lord was born. Catholic and non-Catholic biblical scholars think that He was born in April, because no shepherds would take their sheep to the pasture during the winter months.

The custom of celebrating Christmas on the 25th of December came from the Church. Roman pagans were celebrating the feast of the Sun on that day. To them the Sun was the greatest benefactor of mankind. They called it 'invincible Sun'.

The Church has substituted this pagan feast with Christmas which commemorates the birth of the Lord, the Sun of the world. His birth brought more benefits to our souls than the Sun brings to our bodies which are mortal.

At first Christmas and Epiphany were celebrated on the same day. Eastern Christians celebrated it on Jan. 6, and Western on Dec. 25. Before the fourth century these feasts were divided from each other. The celebration of Christmas was transferred to December 25th, and the Epiphany to January 6.

In the fourth century Christmas became a universal feast for both the Eastern and Latin Church. Due to the fact that these two feasts were celebrated together, our church services are very alike on both days.

3) *What is envy?*

Envy can have several meanings, all bad. Envy is a feeling of discontent and ill will, because someone else surpasses us in science, wealth, beauty, smartness, office, etc. Envy is a resentful regret that someone else has something we would like to have, but don't. Envy is a desire for something that belongs to someone else.

Envy is a very bad inclination. If it is voluntary, it is sinful. The wise man says of envy: "Through envy of the devil death came into the world. They who are on his side (the envious ones) follow him" (Wis. 2, 24).

St. Paul warns us against envy: "Let us not become desirous of vainglory, envying one another!" (Gal. 5, 26).

Envy breeds jealousy, strife, grudges, enmities, misunderstandings, quarrels, insane rivalries, destroys charity, breaks up marriages, etc. For this reason envy is a very bad adviser and a very unhealthy passion which usually destroys the one that indulges in it.

4) *I know that the Eastern Church has many different Rites. Don't these Rites destroy the unity of the Church?*

The unity of Christ's Church consists in the three following things: the same faith, the same seven Sacraments and the same supreme leadership of the Bishop of Rome.

Everything else may be different, and yet the unity of the Church can be preserved. Christianity is good for all peoples and all times, because it is divine. This does not mean, however, that the external expression of this faith must be uniform in everything. Nations should express their faith in the ways that correspond with their human nature, national customs, spirit and tradition. Too much uniformity in the Church kills the spirit and makes Christianity weak.

We are sure that after the Second Vatican Council many Latin Rite nations will introduce so many variations into the Latin Church that the Latin Rite will look quite different from what it used to be in the past.

5) *St. John says: So marked, indeed, has been God's love for the world that He gave His only-begotten Son: everyone who believes in Him is not to perish, but to have eternal life. The fact is, God did not send the Son into the world to condemn the world. Not at all. The world is to be saved through Him* (3, 16-17). *How could Christ redeem the world, when He really died for the salvation of souls. Material things do not share in the redemption!*

Yes, Christ has redeemed the whole world, for His death affects the whole universe. Man is not just a mere earth-being. He is a part of the universe. The relation between man and the universe is similar to the relationship which exists between children and parents. Man works his way towards God through material things. He casts his shadow upon everything he touches. A redeemed man casts a celestial shadow upon the world which needed redemption according to St. Paul: "We know that all creation groans and travails in pain until now" (Rom. 8, 22).

A redeemed world is a place blessed by God Who surrounds it with a special love and care, much more than it was before the death of Our Lord. For this reason to those who have accepted Christ as their Redeemer the world reflects God's infinite goodness, fatherly readiness of forgiveness and patient love, while to those who choose to be God's enemies by rejecting the teaching of His Son the world looks hostile and sometimes seems like hell.

If we accept Christ wholeheartedly, we will help the transfiguration of the world in the radiance of the Resurrection Day, which will be God's triumph in man and man's

triumph in Christ.

6) *Why are our religious songs at Christmas time called 'carols' instead of 'songs or hymns'. What is the difference between a carol and a hymn?*

There is not much difference, except that hymns can refer to anything while carols glorify the newly-born Christ and His Blessed Mother Mary. The 'carol' takes its name from the Italian word 'carola, which means a ring dance.

7) *My Protestant wife left me after four years of marriage, although we had been married in the Catholic Church. She claims that she actually believed that marriage could be dissolved, if it did not work. What must I do? I would also like to get 'out of the mess' and get married again. What's the procedure?*

If you were married in the Catholic Church it is hard to believe that your Protestant wife was so ignorant as to believe that marriage contracted in the Catholic Church could be broken, if it turned into a failure. How can she prove that she did not grasp the idea that marriage is a life-long contract, whether it is a success or a failure?

There is no procedure to declare this marriage invalid, unless your wife had a positive will of excluding indissolubilty, but in such a case there was no valid marriage in the first place. If such a thing could be proved, your marriage could be declared invalid.

8) *There is a couple in our parish who was not married in the Catholic Church, because one of them was divorced after a valid marriage. The husband is a Catholic and the wife is a Protestant. Both attend our church services. When a child was born to them, the Pastor baptized it. He was severely criticized by some parishioners for so doing. Can a child of such a marriage be baptized in the Catholic Church?*

A child is not responsible for being born. It is not his fault that his parents cannot convalidate their marriage. Every child has the right to be baptized and become a member of Christ's Church. Christ died for all men that they may know, love and serve God in this world and to merit everlasting happiness hereafter. Baptism is necessary for entering the Church of Christ and for the privilege of participating in its spiritual treasures which Our Lord has obtained for all men.

The Church says that any child can and should be baptized if there is a reasonable hope that it will be raised in the Catholic faith. Since both of the child's parents go to our church and try to keep the law of God the best they can, although they cannot keep it all, there was no reason whatsoever why their child could not have been baptized. If his parents go to church, it can reasonably be hoped that they will try to raise their child in the Catholic Church.

We are sure that the good Lord our Heavenly Father has accepted the child for His beloved child when it had been baptized. Our Heavenly Father can reply to critics in the same way as the landowner replied to those who criticized him for being generous with the late comers into his vineyard: "Have I not a right to do as I please with what is my own? Or do you take it amiss that I am generous" (Mat. 20, 15).

9) *For a few years my husband has been brewing his own whiskey. He likes powerful stuff. He produces about one gallon a month for himself and his friends. They help him to celebrate all the week ends. He has a good job, so he can afford to buy whiskey in the store. Making one's own whiskey is a risky business in our days. He must hide from his own children, because he does not want them to break the same law when they grow up.*

If he were caught, he would lose his integrity and honesty in the eyes of the people and so jeopardize his livelihood.

Since he makes his own homebrew, sometimes he gets quite intoxicated. What can and should I do to stop him from doing this risky business which can ruin our future?

Discuss this problem with your husband. Tell him that the future of his family is more important than his personal pleasure or the pleasure of some of his friends. Your own happiness should also be considered. If he really loved you, he would not put such a burden on you.

Besides, the law that forbids making homebrew is the law of the country which he is bound to love. A citizen that loves his country keeps its laws. The laws are made to be kept, not broken. St. Paul says: "Let everyone submit himself to the ruling authorities, for there exists no authority not ordained by God. And that which exists has been constituted by God" (Rom. 13, 1).

The law forbidding to make one's own whiskey is a just law. So it must be kept by all those who claim to be good citizens.

It is true that the law is considered to be penal only, which means that whoever is caught breaking it must pay the fine. But it is still a just law, and therefore should be kept by all the citizens of the country.

After all, a man who can afford to buy himself this stuff and refuses to do so and helps himself with the homebrew, cannot be considered a gentleman neither by God nor by honest and good citizens.

Sundays And Holy Days of December

Rev. Basil Tremba

26 SUNDAY after PENTECOST

"You fool, to-night they will demand your soul of you, and the things you have provided, whose will they be?" (Luke 12, -16th).

"So it will be with one who hoards wealth for himself, and does not get rich in the eyes of God." (Luke: 12, 21).

The important idea from this Gospel lesson is in the words "To get rich in the eyes of God."

What does that mean and which way? It simply means to perform good works while we are in the state of sanctifying grace. If we are in that state, everything that we perform becomes meritorious, that is, we get a reward for all those good actions. If we perform good works and we have no sanctifying grace. God will repay us for them here on earth. But to be able to get a heavenly reward, we have to be in the state of this all important sanctifying grace. That is why people go to Confession every month or even weekly. This is what Christ means: "To get rich in the eyes of God."

Everything that we have are the gifts of God; and we are to use them while we still have time for the greater glory of God and for the benefit of our neighbor and ourselves.

At the moment we die, the chance to increase our reward is taken away from us. We can increase our reward only during our life here on earth. If a person lives in a mortal sin for ten, twenty or more years, he has lost so many years from his

lifetime to earn any kind of reward from God. What a loss! If only people could understand what a loss it is to them when they live in the state of mortal sin! If only people would think what they get when they invest 5 minutes to make a good confession and regain the sanctifying grace.

—o—

ST. NICHOLAS

St Nicholas was born in Patara, a seaport in the western coast of Asia Minor, which to-day is a remote corner of the southwestern Turkey. St. Paul stopped there briefly on one of his missionary journeys. St. Nicholas lived two and a half centuries after St. Paul. Like many pious Christians in his day, St. Nicholas went on a pilgrimage to the Holy Land. Returning from it he decided to settle in the city of Myra, about 40 miles eastward on the coast. This he may have done, because Myra was an important center of the Christian faith. The Turkish town that now exists on this area is known as Demre, in the province of Anatolia. It is here that St. Nicholas spent most of his life time. He became a bishop here. It is also here that St. Nicholas died in the year 345 A. D. He was buried in the church bearing his name. The ruins of this church have been recently excavated and can be seen to-day.

St. Nicholas is known particularly for his two spiritual qualities. He was very charitable to all needy people. Whatever he obtained from others, he gave to the poor, to the needy. His fame in this respect spread all over the world. So to-day we have a tradition of Santa Claus, giving things to the children. We know him to give things secretly, because during his life he was doing so. He wished to give things so no one would know. He believed what Christ said, "Let not your right hand know what your left is doing. So that your Father Who sees in secret will repay you openly."

The other quality of St. Nicholas was his strong faith. In his time schisms arose and false teachings were spreading. A certain priest Arius was denying the divinity of Christ. So St. Nicholas was defending the true faith. It was at this time that the name of "Orthodox Faith" was formed and crystalized. It means the "true faith." Opposed to it is "Heresy." The word "Orthodox" to-day has also another meaning, that of opposition to the Catholic Church.

St Nicholas was teaching that we have to believe all the truths and not some of them. We cannot throw away some articles of faith, and believe only some that we like. St. Nicholas insisted that we believe all the revealed truths. This is what he called Orthodox faith. Those who discarded one or more articles of faith were called 'heretics'.

It is in this sense that the priest uses the word "Orthodox" when at Mass, during the Great Entrance, bringing out the chalice he says: "And you all Orthodox Christians, may the Lord remember in His Kingdom."

—o—

IMMACULATE CONCEPTION

On the 8th of December 1854, Pope Pius 9th proclaimed to the world—Ex Cathedra—that the Blessed Virgin Mary was free from original sin, due to the merits of Jesus Christ. It was not a new doctrine, but an explanation of a doctrine that the Church believed for centuries. This Holiday is known before as the Conception by St. Ann Among the Greeks this Holiday was

started in the 9th century and in England on Dec. 8th, 1127.

God has different ways of forgiving sins. A perfect act of contrition obtained forgiveness to many penitents. By circumcision, the Jews had their original sin forgiven. In the Christian Church original sin is forgiven by Baptism. If there is no chance of being baptised by water we can have our original sin forgiven by Baptism of desire or by Baptism of blood, when people shed their blood for the true faith. In Confession all actual sins are forgiven. When a person is unable to confess, the Anointing of the sick is given to forgive sins. So God forgave the Blessed Virgin Mary when He chose her to be the Mother of Jesus, due to the merits of Christ.

When archangel Gabriel spoke to the Blessed Virgin Mary, he said: "Hail Mary full of grace, the Lord is with you." From these words we see that God gave the Blessed Virgin Mary all the graces she needed, and that the Lord was with her all the time. Since she is so influential with God, we should ask her to pray with us and for us. Our prayers, then, will be heard sooner.

Eight centuries before Christ, the Prophet Isaias said: "Behold a virgin shall conceive, and bear a son, and His name shall be called Emmanuel. God with us" (Isaias: 7, 14). Oh, how nice it is to think that God chose Mary to be the Mother of Christ, and that God let us know about that 800 years ahead of time.

The archangel Gabriel said also to the Blessed Virgin Mary: "The Holy One to be born shall be called the Son of God". Let us ask ourselves: "Would Christ, the Son of God, receive His body from a woman who was defiled by original sin of Adam and Eve?" Christ once said: "Blessed are the clean of heart, for they shall see God (Math. 5, 8).

"Henceforth all generations shall call me blessed". (Luke: 1, 48).

Every time we take part in the Mass, let us concentrate on the following words: "Especially for our most holy, most pure, most blessed and most glorious Lady, the Mother of God and ever virgin Mary. *** It is proper to bless you as the true Mother of God, ever-blessed and all immaculate and Mother of our God. More honorable than the Cherubim and incomparably more glorius than the Seraphim, bearing the Word of God without harm to your virginity, and being truly God's Mother, we glorify you ... (Dostojno Yest).

—o—

Sunday of the Holy Forefathers

Before God expelled Adam and Eve from the garden of Eden, in His great goodness, He promised to send a Redeemer to save the mankind from sin. Adam lived 930 years; Set lived 912; Matuzael lived 965 years; Noa lived 950 years. God renewed this same promise to Noa, and it was repeated to Abraham. God made the Israelites His chosen people. They were the nation from which the Redeemer would come to save all mankind.

There were many holy men in the Old Testament. God spoke to them. He revealed to them many details from the life of the promised Redeemer. With Abraham (father of many) God made an agreement. (Law of Circumcision). Before Jacob died, blessed his children and foretold that the scepter will not be taken from Juda, until the promised Messiah would come. Prophet Natan told David that the Messiah will come from his descendants. Prophet Micheas foretold that the Redeemer will be born in Bethlehem. Prophet Isaias foretold that the Redeemer will be born of a Virgin.

So it happened that the Jews lost their independence when 59 years before Christ Herod was imposed on the Jews by the Romans. Prophet Daniel foretold that from the rebuilding of the Temple to the coming of the Messiah, it will take 69 weeks of years; i.e. 69 X 7 or 483 years. The prophet Joel foretold the coming of the Holy Spirit. Other prophets foretold that many children will be killed by Herod, that Christ will be recalled from Egypt; that He will return to Nazareth and that He will have a nickname Nazarene. It was foretold where in Palestine Christ will begin His Mission. It was foretold what works and miracles Christ will perform; His glorious entrance into Jerusalem was also foretold,

All in all, there are 456 prophesies about Christ. And the wonderful thing about them is that Christ fulfilled them all. Before Christ died on the cross He said that everything is consummated; i.e. all the prophesies were fulfilled.

* * *

If money is left to friends, why should God, the greatest Benefactor, be forgotten?

* * *

Write it on your heart that every day is the best day of your life (Emerson).

* * *

This is the will of God: YOUR SANCTIFICATION (Bible).

* * *

Teach us, O Lord, to be patient and help me to use every minute in Your service, that of Your gifts nothing may be lost.

* * *

On earth you can gain only one thing permanently: HEAVEN.

* * *

Life's purpose is to *purify*, not to *gratify* us.

—o—

SUNDAY before CHRISTMAS

In this Gospel lesson we have a genealogy of Christ. We see many names of different persons of the Old Testament. It is an explanation of six prophesies God made, and that these six were fulfilled.

God promised Adam and Eve that He will send a Messiah. God promised Abraham that the Saviour will be born from his lineage. Jacob foretold that the scepter will remain in Juda until the coming of the Messiah, and that was fulfilled. Prophet Natan told David that the Redeemer will come from his family, and that was also fulfilled. Prophet Isaias foretold that the Saviour will be born of a Virgin and that His name shall be Emmanuel, —God with us—, and that was also fulfilled.

It was 14 generations from Abraham to David; another 14 generations from David to the Babylonian captivity; also 14 generations from the Babylonian captivity to the coming of Christ, the promised Messiah. All in all 42 generations. And everything was fulfilled so that we could be sure and positive that Christ is this promised Redeemer, that He is the Son of God, that we could believe with certainty that His teachings, His words come from God the Father, and the promises that He made will be kept, because He is the 2nd Person of the Blessed Trinity. It is so much more of interest to us, because by His baptism we became the adopted children of God the Father, and brothers and sisters of Christ Himself, and that we will be taken to heaven to live with God the Father for ever and ever. Amen.

—o—

SYNAXIS OF THE BLESSED V. MARY

St. Joseph and the Holy Family.

"And He went down with them and came to Nazareth, and was subject to them; and His Mother kept all these things carefully in her heart. And Jesus advanced in wisdom and age and graces before God and men." (Luke: 2, 51).

* * *

A family is a unit that God has established. The best friend of a man is his wife. The best friend of a woman is her husband. The best friends of children are their parents. God has established this order, and those following this order will find happiness in it. The Church has established a Holiday for this purpose and is giving us the Holy Family for an example.

Children consider their parents as heroes; they like to imitate them. If the parents give an example, the children usually follow it. Parents should teach religion to their children. They should take them to church for all the services. The following quotation pertains to the family:

"For where two or three are gathered together for My sake, there am I in the midst of them" (Mat. 18, 20).

Parents should say prayers with their children. What a beautiful, consoling idea to realize that Christ is with them at that moment when they pray together. What a beautiful thought that Christ is beside us when we pray all together.

Parents must always remember that their children do not belong to them alone, but to God even more than to them. What a priviledge to care for children entrusted to them by God. And what a responsibility! All the members of the family must grow in wisdom and grace as they grow in age. Parents, be fair to your children, give them manly and womanly example; give them the religious training; give them the inspiration of disciplined day-to-day living; give them realization of spiritual values. Leave your children a treasury of grace and inspiration, so that they are rich in mind and heart and soul.

* * *

HAPPY HOME

It is, if the man is a hard working, self-sacrificing, temperate, unselfish husband and father.

It is, if the woman is an industrious, devoted, unselfish wife and mother.

It is, if the children honor, love and obey their parents.

It is, if all go to Confession and Communion often.

It is, if all cooperate and help each other to be a success in his chosen vocation.

It is, if those married and those anticipating marriage realize that marriage is a sacrament inaugurating a holy state.

It is, if all continue to remember their dead with Masses, indulgences, and prayers.

It is, if the spirit of Christian charity permeates the actions of all.

It is, if all persevere in prayer to their Heavenly Father and the Blessed Virgin Mary.

—o—

ST. STEPHEN

The First Martyr.

After the first sermon of Peter three thousand people were baptised. When St. Peter cured a lame man, another two thousand were baptised. The Church increased in number from day to day. The numbers became so great that the apostles had difficulty looking after the poor. Certain men were appointed to look after this work, and also to preach. They were called deacons. One of them was Stephen.

After a few years, a persecution broke out in Jerusalem. St. Stephen was preaching in a synagogue. He spoke about the death and resurrection of Jesus. Some of the Jews argued with him, but they could not overcome him. So he was taken to face the Sanhedrin, the highest court or council of the ancient Jewish nation.

False witnesses accused him. "Then all who sat in the Great Sanhedrin, gazing upon him, saw his face as though it were the face of an angel." The high priest told him to answer the accusations. St. Stephen gave a long speech explaining many things. In conclusion he said: "Stiff-necked and uncircumcised in heart and ear, you always oppose the Holy Spirit: as your fathers did, so you do also. Which of the prophets have not your fathers persecute? And they killed those who foretold the coming of the JUST ONE, of whom you have now been the betrayers and murderers; you who received the Law as an ordinance of angels and did not keep it."

When they heard these things, they were cut to the heart and gnashed their teeth at him. Full of the Holy Spirit, Stephen looked up to heaven and saw the glory of God. and Jesus standing at the right hand of God; and he said: "Behold, I see the heavens opened, and the Son of Man standing at the right hand of God."

Then they cried out with a loud voice and stopped their ears and rushed upon him all together. And they cast him out of the city and stoned him. And the witnesses laid down their garments at the feet of a young man, named Saul. And while they were stoning Stephen he prayed and said: "Lord, Jesus, receive my spirit." And falling on his knees, he cried out with a loud voice, saying: "Lord, do not lay this sin against them." And with these words he fell asleep. Some devout men took care of Stephen's burial and made a great lamentation over him (Acts: 7, 60).

—o—

THE SPIRIT OF THE LORD'S PRAYER

The spirit of the Lord's Prayer is beautiful; it breathes:

A filial spirit—"Father";

A Catholic spirit—"Our Father";

A reverential spirit—"Hallowed be Thy name";

A missionary spirit—"Thy Kingdom come";

An obedient spirit—"Thy will be done";

A dependent spirit—"Give us this day our daily bread";

A penitent spirit—"Forgive us our trespasses";

A forgiving spirit—"As we forgive those who trespass against us";

A watchful spirit—"Lead us not into temptation, but deliver us from evil. Amen".

"Statistics prove that marriage is a preventive against suicide," said Mrs. Gabb. "Yes," growled Mr. Gabb, "and statistics also prove that suicide is a preventive against marriage."

Friends often asked Marie Corelli why she never married. "There is no need," she would reply, "for I have three pets at home which answer the same purpose as a husband. I have a dog which growls all morning, a parrot which swears all the afternoon, and a cat which comes home late at night."

Missionary—"And do you know nothing whatever of religion?"
Cannibal—"Well, we got a taste of it when the last missionary was here."

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

Politically speaking, what Quebec really needs, but in a hurry, is a strong Catholic Party. Silence can also be a part of the art of information.***The system of Teilhard de Chardin seems to naturalize, in a way, the supernatural.***There are those who believe that they are aiding the truth by adding to it, here and there, a few changes.***The cross of higher-ups or superiors, who are overburdened with countless responsibilities, consists of having to rely upon the judgements of others more often than they would like to. ***A Christian believer can respect certain atheists, but the same cannot be said for atheism which is monstrous perversion.*** To dialogue means not only to say 'yes', but also to say 'no'. ***The great confusion dominating many nowadays is that they tend to confuse sincerity with truth.*** Teilhard de Chardin's conviction that the letter of dogmas be preserved while giving them a new meaning smells of the modernism condemned by Pius X. ***The Priesthood is closely linked with God incarnate and crucified. ***The loves of God and neighbour are twins.*** Poverty, which is an evangelical virtue, is a condition of social liberty and confidence in God. ***Man is being amused away from God.*** Said Léon Bloy: "There exists but one sadness—that of not being Saints.*** The Holy Eucharist makes the Church.*** Analysis always kills.*** The Church civilizes through evangelization.*** An apostolate without prayer turns into mere activities.*** To be popular with the good and the bad is really nothing to be proud of.*** A Canadian Ukrainian should be, if not multilingual, then at least trilingual. *** It is within the context and framework of forty million Ukrainian souls that we in Canada should work for our Church and its beautiful Rite. ***Concupisence is not so much a tendency towards evil things but rather an inclination to the pursuit of good things in an evil way. ***When theology treats the dogmas of faith as separate units it risks distorting reality. *** According to God's plan the goods of this world should be a springboard, as it were, to God, not an opaque screen shutting out the horizon of Heaven. *** We can develop by our contacts with other people.*** History is a process wherein what follows depends on what precedes.*** Adam's sin in Paradise was merely sin's beginning. One should not look in the Book of Genesis for exact information about geography, biology.*** The bitterness of the precept is sweetened by the promise of consolations. ***The words of the good are a source of life.*** The present should be considered in relation with the past. The former gives us the attainment of the powers whose point of departure is behind us.*** The home becomes an abode of ashes for one who once dreamt of the tabernacle. ***Wine and women oftentimes lead astray men of great intelligence.*** As individuals, and considering only the natural and civil laws, priests and people can express their opinions as regards public affairs.*** Not to get angry quickly is quite heroic.*** In times of plenty one should not forget periods of hunger. ***Said Bossuet:"Hands raised in prayer defeat more batallions than those which strike".*** Who prays

well, lives well.*** Mystically, our neighbour is Christ Himself.*** Private property is not unlike the prolongation of one's personality. *** The true spirit of poverty consists in being deprived not merely of things pleasant but indispensable *** Peace, not unlike happiness, is both a result and a reward: the result and reward of order.*** Poetry is like a bugle,, but prose is like a sword.*** Prosperity is not the goal of life, nor a reason for living. It is but a means to aid one in intellectual and moral progress.*** If God erases it is but to write. *** Those who adopt the principle of racism usually deform history.*** Never consult a woman regarding her rival.*** A doctrine is defined whilst a phenomenon is described. *** Long before Columbus the priests of Egypt knew the world to be roundish.**J. J. Rousseau's book 'The Social Contact' contains democracy with its individualistic point of departure and its statist point of arrival, with its double socialistic and nationalistic potential.*** Said Montesquieu: "The Christian Faith is the most admirable, for it seems to have but one aim: that of eternal bliss. Yet it also makes people happy in this earthly life". *** Religion is the cry of humanity always and everywhere.*** No enemy of Faith has ever made a mistake. Each strikes in vain, for they all wage war against God. However, they all know where to strike.*** However far science advances in its conquests, its realm will always be limited. Along its frontiers mystery ever remains, and the further those frontiers are pushed back the vaster they will become.***

My Trip To Kiev

M. Schudlo, C.SS.R.

A visitor that comes to Kiev, the capital of Ukraine, would miss one of the greatest experiences of his life, if he did not pay a visit to the famous Ukrainian Monastery, the Pecherska Lavra.

One morning during my stay in Kiev I went to see the ancient monastery, accompanied by a guide. A kind of subterrenean tunnel leads to the famous Caves where thousands of Ukrainian monks prayed, did penance and chanted the glories of God for long centuries. Now the famous caves are mute and silent. No more monks, no more chants, no more prayers. The last monks were chased out in 1963.

The Caves are in the underground. Before their entrance there is big room. Some artist painted a figure of a woman tempted by the devil and the view of the tortures in hell. Since my guide was an atheist, (at least she said so), I said jokingly: "Look what awaits you in hell, if you do not return to God." She just laughed.

The girl guide bought two tickets and we went to see the Caves. When the monks stayed in the Caves, the visitors were accompained by one of the monks. The monk guide and the visitors carried a lighted candle. Today all guides are secular. There is no need for the candles, because the government put the electric light in the Caves. Now the Caves are a museum.

The corridors of the Caves are very small and low. Now and then there are larger spots. Among them

there are three little chapels with the iconostases.

On the sides of the corridors there are tombs of the deceased monks, plenty of them. Among the mummies of the monks is the mummy of our famous chronicler Nestor.

GOING TO KANEV

During the summer months the visitors who wish to pay their respect to the greatest poet of Ukraine, Taras Shevchenko, must take a boat and go by the river Dnipro, the biggest river of Ukraine. I heard that some visitors wished to go by car, but their request was turned down. They were told to take the boat or not to go at all.

I was more fortunate. It is the beginning of December. The boat that takes tourists to Kanev ends its service with the last of November. When I asked the Intourist to take me to Kanev, because I wished to see the tomb and the monument of Taras Shevchenko, I was offered a car. I had to pay for the trip. I was glad that it was the car, because I was able to see many towns and villages on our way to Kanev.

It was December 3, 1964. The sky was cloudy and the weather was rainy. Well, I had no choice and no time to wait. We started before noon. Kanev is a town with some 8,000 inhabitants, 80 m. from Kiev. We took the Kiev—Dnipropetrovsk route. On the road we met a few passenger cars, but there were many trucks. I did not see any horse wagon on the road, except in the Kolhosps.

It was an interesting trip. Now and then the road was slippery, so my driver had to be careful. He was not too enthusiastic about getting into the ditch.

We passed through many villages and towns. I tried to see as many things, houses and people as I possibly could. Most houses in the villages were old thatched houses. But there were quite a few new ones, made of brick. There were also big communal brick buildings.

From time to time we stopped and I went out of the car to hear the conversation of the people. Those whom I heard spoke Russian.

It took us about four hours to get to Kanev. Passing through the town we went to the tomb of Shevchenko. It is outside of Kanev, on the Taras Hill. An imposing monument stands upon the grave of our poet. Nearby is the museum of Shevchenko.

I knelt on the tomb of Shevchenko while my guide waited silently. Then I took some soil from the tomb for my friends in the U.S. and Canada.

Standing before the monument one can see a picturesque view of the steep banks of the river Dnipro. The river turns here which makes the view magnificent.

The monument was built in 1939. At first our poet (1814-61) was buried in Petersburg. Two months after his death his body was taken to the present place.

I took a few pictures of the monument and of the country. The other bank of the river Dnipro is flat. The side on which the monument stands is very hilly and covered by trees.

After a short view of the countryside we went to the Shevchenko museum. It is located in a nice building. The day before there was a storm. No light in the building. It was quite hard to see the numerous manuscripts of our poet. And there is plenty of them. There are also several souvenirs of Taras.

Till now the literary works of Shevchenko have been published 280 times. In the Soviet Union alone they have been published in forty two languages, abroad in twenty.

On our way home we stopped in a little cafe for a snack. There were

many school children, taking their lunch. There were also several young and not so young people. They all spoke Russian, a thing that surprised me.

We were back in Kiev at 6 p.m. While in Kiev, I was asked about the American segregation. People could not understand how segregation could be practiced after the law had abolished it. My explanation did not satisfy them.

I told some people that it was more than a year since I had left the U.S.A. and Uncle Sam did not even know where I was. Upon my return no one will ask me where I was and what I did.

My statement surprised them. "Such a tourism" they said, "is not possible to us. After all, we would not have the money to travel abroad, even if the government let us go." I noticed from their voice that they also like to travel as the Americans do.

All the time I spent in the Soviet Union, I was looking for an NKVD, but I did not see any. There is plenty of militiamen on the streets. They are a kind and helpful when you ask them for directions. The ones I asked for directions even in Lviv replied in Russian.

The same evening I paid a visit to the tomb of Taras Shevchenko I went to the Franko theatre in Kiev. It was a stage show, and it was wonderful. I spent a pleasant evening in the theatre.

Next day I had to leave the capital of Ukraine and go to Lviv to see my family.

I still remember the people of the hotel Dnipro. They were kind and sympathetic.

The Priesthood For ME?

by Michael Schudlo, C.SS.R.

St. John says of God's love for mmn:

"So marked, indeed, has been God's love for the world that He gave His only-begotten Son so that everyone who believes in Him may not perish, but have life everlasting" (John: 3, 16).

God is the Source and the Author of all life. When He decided to share this life with man. He did not give it directly Himself, except for Adam and Eve. Rather He chose some instruments to transmit it to men in general. Thus He uses parents to impart the physical life to other men, although He could do it Himself, with no trouble at all.

But men are not mere physical creatures, such as the animals. Men have body and soul. Both of them have life. The body is endowed with

physical life. How about the soul? The soul is created directly by God, because no one but God can make a soul.

The soul is a spiritual being. It has a spiritual life. This spiritual life can be enhanced and ennobled by the gift of sanctifying grace. Sanctifying grace raises us to the dignity of God's beloved children, because it makes us "partakers of the divine nature," St. Peter says (2 Pet. 1, 4). Since through it we become the children of God, we are also companions of the angels. Such is our sublime dignity,and it is imparted to us through sanctifying grace.

Here again God does not usually impart this grace Himself. He uses human instruments, leading men to salvation through other men. And the official workers who have been entrusted with leading other men to God and heaven are the priests!

My reader, whoever you are, if you are a young single man, did you ever think that you may be called by Christ to the priesthood? When such a thought came to you, you might have been wondering and asking yourself: "Priesthood for me? I, a priest?" .. Yes, why not? You can become a priest, if you are a normal young man or boy.

THE CALL TO THE PRIESTHOOD

When our blessed Lord started His mission in the world, He decided to call some men to be His helpers and co-workers in the great work of salvation of man. Thus the first ones to be called were two brothers, Peter and Andrew. "Come, follow Me," He said to them, "and I will make you fishers of men!" At once they abandoned their nets and became His followers (Mat. 4, 19-20). These two were fishermen which shows that a candidate for the priesthood does not have to be "someone special in human way."

Later on Our Lord called other men and made them His Apostles. At the Last Supper He ordained them to the priesthood when He ordered them to renew the Unbloody Sacrifice of His body and Blood: "Do this as My memorial!" (Lk. 19).

On the day of His Resurrection He gave them the power to forgive men's sins, saying: "As the Father has made Me His Ambassador, so I am making you My ambassadors. . .Receive the Holy Spirit. Whenever you remit anyone's sins, they are remitted. When you retain anyone's sins, they are retained" (John: 20, 22-23).

On His Ascension day, just before He went to His and Our Heavenly Father, Christ endowed the Apostles with all necessary powers and told them to carry on His mission throughout the whole world, promising them help till the end of the world:

"Absolute authority in heaven and on earth has been conferred upon Me. Go, therefore, and make all nations your disciples: baptize them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit, and teach them to observe all the Commandments I have given you. And mark: I am with you at all times, as long as the world will last" (Mat. 28, 19-20).

This was how the first priests were made and how they were sent by Him into the world of souls to raise them from sin, to make them holy, to lead them to God and to heaven; and all this will be done under His guidance and supervision: "I am with you at all times" (Mat. 19, 20).

Neither St. Peter, nor St. Andrew, nor all other Apostles thought of becoming priests before they had been approached by Jesus Christ.

Perhaps such is your case, my dear Reader. Maybe through this little article the good Lord is approaching and saying to you: "Come, follow Me, and I will make you fisher of men!" Will you refuse the call, turn Jesus down and make Him sad by showing by your refusal that you do not think much of Christ and His priesthood?

Japan – An Ethical Survey

by Father James D. Norris

In 1862, Japan was still a feudal country. The code of ethics binding the ordinary citizen had been forged within the violent world of the warrior class, with its centuries-old tradition. In practice it hinged on loyalty to one's family and feudal lord. The Emperor, isolated from society in his place in Kyoto, even though vaguely believed to be of divine descent, did not loom very large in the practical ethics of the time.

1868 saw the abolition of the entire military class that had ruled Japan for centuries; with the shogun, daimyo and samurai disappeared a feudal way of life with its hierarchy of values. The newly formed central government, as one means of unifying the people, set up an education system modelled on western lines, but the question that plagued them, causing much friction and heated debate, was the "ethics problem." Upon what should the ethical instruction be based? The time-honored doctrines of Confucianism and Buddhism? Upon Christian doctrine? Or should the teaching be divorced from all religion and confined to pure ethics, simple ideals of correct behaviour?

The question was an important one for the times were dangerous. Under the feudal system the mental horizon of the people was limited by the boundaries of the fief to which they belonged. Law and order and the standards of correct behaviour were maintained by the local lord, whose person consequently played a large role in the moral code of his subjects. The removal of the feudal boundaries saw the collapse of the traditional moral fence that hitherto had indicated the ideal of behaviour, and by its sanctions, helped preserve an orderly society. The central goverment in its herculean task of forming and uniting the nation under its control was concerned with two points. First the need of a rallying focal point, a central figure to be revered in place of the local feudal lord. Second, the need of an ethical code that would set the moral tone for the new nation just emerging from feudalism.

The first of these needs was fulfilled in 1868 when the Emperor was "restored" from his obscurity in Kyoto to the palace in Tokyo vacated by the Shogun. He became the head and the central figure of the new nation. Moreover, in order to revive loyalty to the Emperor as against the local feudal lord, State Shinto was organised under the jurisdiction of the department of education. It was not to be considered as such, but rather a vehicle for building up a national patriotism, and uniting the people under the Emperor. In practice it meant that the people were obliged to perform set ritualistic actions at certain times and places. The divine ancestry of the

Emperor in an unbroken line from the Sun Goddess was emphasised and taught during the history class in the schools. It was instilled into the children that, by virtue of their descent from the "gods" the Japanese were braver, more virtuous and intelligent than other races of mankind.

But the second need, a code that would set the moral tone for the nation, still remained to be satisfied. Upon this question hinged the spiritual unity of the people and their moral standards. The Emperor Meiji himself took the initiative by issuing on October 30, 1890, a rescript on education which was to establish the moral tone and settle the "ethics question" for the next 55 years.

We in the West can scarcely imagine a problem such as the above plaguing any of our governments. They may ignore our Christian heritage, they may attack it in order to supplant it with their own standard of morals, but they won't feel obliged to fill what seems to them to be a vacuum. But this is precisely what the Japanese governments of the 1860's and the 1960's have been obliged to attempt. Japan has no absolute. The nearest it can approach to one is in the person of the Emperor or the country itself.

But let us return for the moment to the Emperor Meiji. His rescript made such an impact upon the nation and its subsequent history that it would be well to quote it here in full.

"Know ye, our subjects:

Our Imperial Ancestors have founded our empire on a basis broad and ever-lasting and have deeply and firmly implanted virtue, our subjects ever united in loyalty and filial piety have from generation to generation illustrated the beauty thereof. This is the glory of the fundamental character of our empire, and herein also lies the source of our education. Ye, our subjects, be filial to your parents, affectionate to your brothers and sisters; as husbands and wives be harmonious, as friends true; bear yourselves in modesty and moderation; extend your benevolence to all; pursue learning and cultivate arts, and thereby develop intellectual faculties and perfect moral powers; furthermore advance public good and promote common interests; always respect the Constitution and observe the laws; should emergency arise, offer yourselves courageously to the State; and thus guard and maintain the prosperity of our imperial throne coeval with heaven and earth. So shall ye not only be our good and faithful subjects, but render illustrious the best traditions of our forefathers."

This rescript became the penny catechism of the people. Each school was issued a copy which was preserved along with the photos of their reigning majesties, in a special building set apart on the school grounds. Each child was expected to memorise its contents.

After checking with three generations of Japanese who were at school 20, 40 and 60 years ago, I find that the contents of the "ethics" class changed but little. Of course, during the war the militarists played up the tenets of State Shinto in order to bolster national pride and confidence, keeping patriotism at boiling point. But with the shock of defeat, the people themselves saw the extent of the propaganda excesses. The resulting disillusionment brought low their spiritual house, leaving only an aching void best symbolised by their devastated cities.

When the occupation forces took

over in 1945, the first thing they did was to suppress State Shinto. This was no loss. But along with State Shinto, MacArthur's H. Q. threw out the ethics course because, it would seem, they considered it also a vehicle used by the Japanese leaders to inculcate a fanatical patriotism and loyalty to the Emperor. Seventeen years after the event, the wisdom of this move could be debated. First of all, was it necessary? Their defeat was sufficient to shatter any faith the people may have had in the divinity of the Emperor and the superiority of the race. Even at that time, despite the propaganda, very few Japanese really believed that the Emperor was more than a mere man. Seventeen years later, the government is still scratching around for a solution to the "ethics problem." Needless to say, the Allies did not deny the need for a moral education, but they wished it to be taught as part of a new course in "social studies." The teacher himself, by his moral influence and sway over the pupils, was to inculcate a code of right conduct. But this was too vague and got nowhere.

Daily events serve to point up the moral vacuum in the nation. The gradual disintegration of the family system, the lessening of respect and concern for parents and old folk, the insistence of youth upon their rights without any appreciation of accompanying responsibilities, violent acts of licence done in the name of freedom, lack of respect for authority and law, all illustrate the absence of discipline and a definite code of morals. When the parents of the present generation of children do wrong, they at least are aware they are acting contrary to a code which they were taught. Some still live according to this code, many others have thrown it off as being out of date, but at least they were taught a code. The present generation aren't taught any code, except the vague smattering they might pick up from parents and teachers. Given the absence of any disciplinary measures to enforce this teaching, the chances are that the children will simply laugh it off as old-fashioned junk out of keeping with the times.

The products of this environment are now the teenagers of today and many of them won't listen to anyone, even the judge when he lectures them in the juvenile court. The Education Department is so concerned with the mounting scale of juvenile crime that it feels obliged for the sake of national unity and social order to do something about it. Most parents are worried about the problem, but don't really know how to tackle it.

Since 1950, various ministers of Education have proposed a definite course in ethics to be taught in the schools. But these moves have always been crushed by the left-wing intellectuals and press, and particularly by the Japan Teachers' Union, which is decidedly pink. Obviously the Communists don't wish the moral vacuum to be filled until such time as they can fill it. The present Minister, Masuo Araki, seems determined to overcome all opposition. His aim is to have text-books prepared and placed in the hands of the teachers this year. The effects of this, among others, would be firstly to standardise the course in ethics for the whole country, and secondly, to establish clearly the moral precepts to be taught in each grade, along with the illustrative material. The result will probably be the old ethics course, freed of its jingoistic

(Concluded on page 48)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVII, ч. 12.

Volume XXXVII, No. 12.

ЗМІСТ — CONTENTS

Вифлеємська Печера 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
Відповідальність за керування автомобілем
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 6
Прийшла зима... ..... о. Роман Ганас 8
Як треба розмовляти з Богом?
Св. Альфонс Літорій, ЧНІ. 10
Христовий мир ..... о. В. Зінько, ЧСВВ. 12
Гайна Священства ... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 13
Хотів би ти знати? 15
Пізні Івани... ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 18
Непорочно Зачата 21
Предки ..... о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 23
Святий Евсевій Самосатський 24
В Різдво ..... Роман Купчинський 25
Поїздка до Канева ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 26
Обережно зо стигмами! 31

Christmas ..... Rev. Basil Tremba 33
World Crisis ..... M. Schudlo, C.SS.R. 34
Religious Freedom: What Is The Problem?
Daniel Lowery 38
Blessed Are They Who Mourn
Bishop F. Sheen 42
Actual And Sanctifying Grace In The Life
Of A Man ..... Rev. Basil Tremba 44
Liturgy And Life .... Bohdan Lukie, C.SS.R. 45
I'd Like To Know 48
Sundays And Holy Days of December
Rev. Basil Tremba 51
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 57
My Trip To Kiev ..... M. Schudlo, C.SS.R. 58
The Priesthood For ME?
Michael Schudlo, C.SS.R. 60
Japan—An Ethical Survey
Father James D. Norris 62

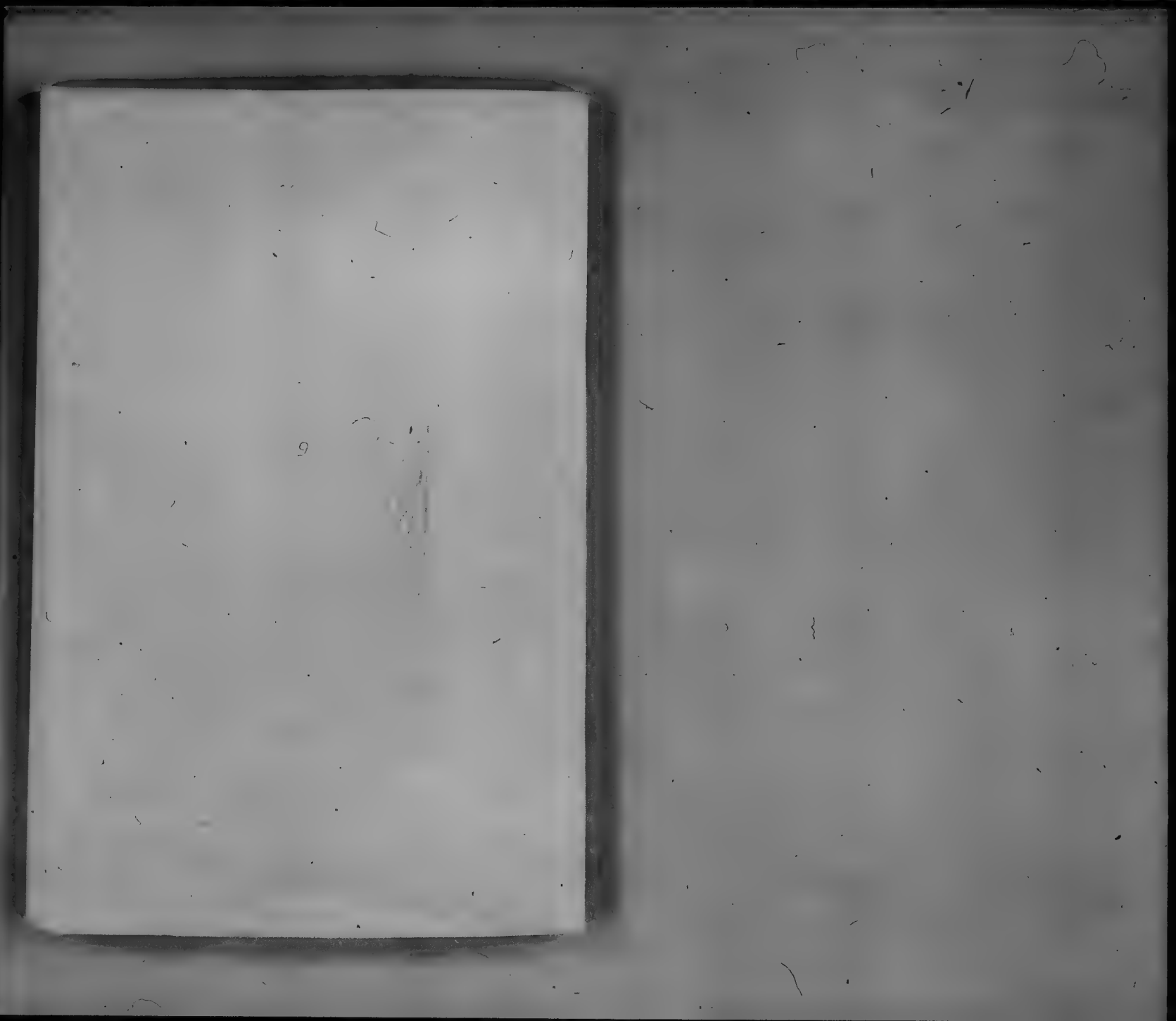

ΔΟΔΑΤΟΚ/ SUPPLEMENT

-- for issues Contained on this reel

Поможім оо. Студитам у Канаді

Українці католики Канади й Америки радо відвідують наші духовні осередки і в них подивляють велику посвяту побожних душ для Бога. Вони приглядаються їх праці, й беруть участь в Богослуженнях і приводять також молодь, щоб Бог зволив зглянутись на свої діти, та покликати їх до монашого стану.

Наші кроки були спрямовані до Вудстоку, Онтеріо, а тепер нехай наші думки будуть зосереджені. Оглянули ми Обитель ОО. Студитів. Положення гарне, місця багато, головне вода до пиття свіжа, джерельна, а монахи приміститись в колишнім фармерським домику, а наступний дімок перемінили для потреб монахів і Каплицю. Побіч старих забудовань, вистають основи нового великого дому, який має відповідати вимогам манастиря і бути виразником нашого духа й бажання в сьогоднішню днину.

Христос зволив бути з нами на все й тому Він перебуває навіть в найбільшій бідноті. Переглядаючи однак величаві Церкви, школи, народні доми в Канаді й Америці, мусимо собі сказати, що ми це приміщення для Спасителя призабули. Другі монаші чини мають братства, треті добродіїв, що помагають богомольцям-монахам, але й від самих монахів пошта приносить заклики до пожертв. Наставлення, дух, а може і вдача ОО. Студитів не позволяють, щоб про себе говорити й тому ми усі мусимо станути третим чином для помочі ОО. Студитам і на славу Божу. Це наш Чин; слава Його, це слава моя; там приносять честь Богу від мене, а також і за мене.

Як Господу Богу вподобається, будуть нові кандидати, але вони будуть чутися опущеними в невідповідних приміщеннях. Поможім чимскорше докінчити нову будівлю й треба нам усім поспішити з жертвами. Зробім так, щоб монахи зібрались в новім манастирі й прославляли Отця Небесного одними устами й одним серцем. Коли вони в поворі не можуть витягати руки за поміччю, станьмо ми виразниками їхніх бажань і поміччю в їхній потребі. Один священик написав:

"Складаю свою жертву, $400.00, на фонд будови манастиря й церкви ОО. Студитів, і клину усіх співбратів-священиків, побожних людей і ширих українців, щоб чим скорше прилучились до посиленої, скорої і щедрої збірки на ту благородну ціль, для прослави Бога."

Прошу слави жертви на адресу Отця Настоятеля:

Rev. Theophan Shewaba,
Superior of Studite Monks,
P.O. Box 101, Woodstock, 560.
Parkinson, Ont., Canada.

СЕСТРИ ЙОСИФІТКИ

(Лист з Франції з приводу їхнього поселення в Канаді)

Жіночий манастир св. Йосифа в Цеблові, біля княжого городу Белза, заснував ще перед першою світовою війною о. каноник Кирило Сілецький. Він тоді був парохом сіл Жужель-Цеблів. Відтак цеблівський манастир став матерним домом, а завдяки енергійним заходам довголітньої настоятельки Сестри Варвари позакладав свої дочерні доми в Яворові, Хлівчанах, Журавицях, Потиличі та інші.

Сестри займались господаркою, церквою, хворими та захоронкою.

В 1925 році Сестра настоятелька Варвара заложила цегольню, розширила первісний дім та здвигнула ще новий, одноповерховий дім. Манастир стояв поблизу дерев'яної церкви на горбку, оточений, як вінком, біленькими хатками. У чудовому городі, де стояла статуя Обручника св. Йосифа з Дитятком-Ісусиком, Сестри вирощували різні лічничі зілля, з яких сестра магістра, як прозивали її в околиці, виробляла різні масті та лічила людей і худобину. Особливо під час останньої світової війни манастирська аптика стала людям у великій пригоді.

Після смерти о. кан. Кирила Сілецького духовну опіку над сестрами, над цеблівським та жужільським манастирями перебрав о. Калинюк. Опісля, продовж 26 літ (1920-1946) невтомно обслуговував їх о. кан. Віктор Жук, довголітній деканальний шкільний інспектор, продекан та з 1943 до 1944 белзький декан. Помер він на вигнанні в Люблині (Польща), де й похований 25 жовтня 1958 року.

До манастиря часто приїзджали й провадили реколекції бельгійські отці Редемптористи, як отці М. Ван де Мале, Ахіль М. Бульс, Ф. Боский, Р. Костенобле, Г. Кінцінгер, Й. Схрейверс та інші.

На горбку поблизу церкви здвигнуто місійний Хрест на пам'ятку першої св. місії.

В травні 1946 року ціле Закерзоння з белзькою землею переживало страхіття і переселення. Пограбованих і збитих людей, як худобину, гнано на вигін перед белзьку станцію. Горіли прадідні села, йшли нерівні бої з регулярними військами Польщі і СССР з одної та відділами УПА з другої сторони. У великодню ніч наші знищили залізничу лінію Белз-Угнів—Рава Руська та обстріляли з "Фав 1" самий город Белз. На Замочку, як говорили перевиселенці, заплакала Божа Мати...

І просто чудо: "Захід",—манастир так звали,—як оаза в пустині, одиноко встояв. На інтервенцію бельгійського консуля з Варшави, за стараннем інж. Івана Вергуна, Сестри були звільнені (бо неначе були під бельгійською опікою через отців Редемптористів) від переселення та з ними о. В. Породко, український редемпторист. Манастир проіснував ще до 1951 року, коли остаточно його зліквідовано. Польський уряд переселив Сестер Йосифіток на так звані "відзискані" (поимецькі) землі до Яшкової коло Вроцлава на німецьку господарку. Цеблівський манастир по прилученню Закерзоння до України в 1952 році перемінено на школу, церков на клюб, а матірну церкву в Жужелі в магазин.

Сестри Йосифітки опинились теж, як медсестри, в Ярославці в Грубешівщині. Знову інші-аж у Кракові. Ці останні, тимчасово замешкали в парафіяльнім домі української церкви св. Норберта. Польські католики, ліквідуючи нашу церкву, до якої колись ходили на Богослуження такі визначні українці як проф. Богдан Лепкий, Василь Стефаник і інші, викинули Сестер на підданшия, де вони без води, світла, прожили ще деякий час, поки їх польські монахи Салезіяни одного дня примусово не викинули на вулицю.

Перші піонерки Сестри Йосифітки: Матея і Симеона, за стараннем Преосв. Кир Андрея Роборецького, приїхали до Саскатуну в Канаді 28 березня 1961. Відтак приїхали Сестри Марія і Йосифа. В серпні 1963 року Владика Андрей, за порадою та матеріяльною допомогою Павла Матвійчини з Вінніпегу, спровадив Сестру Теодору, яка тепер є настоятелькою Згромадження Сестер св. Йосифа в Канаді. Перед нею була Сестра Симеона.

Наші монахині мешкають в Саскатуні, Саскачевен, при вул. Юніверсіті Драйв 854, в домі, в якім тримають малий пенсіонат для десятьох студенток. Крім цього Сестри: Матея та Симеона працюють, як медсестри, у французькому шпиталі. Інші шиють церковні ризи, бо цього всього замало на утримання та виплачення дому.

Працею, молитвою та монашою карністю Сестри серед населення здобувають для себе признання та пошану. І Бог їх не опускає. Останньо вступила до їхнього Згромадження одна зі Сестер Служебниць, роджена вже в Канаді. Отже тепер їх є шість: п'ять зі Старого Краю та одна канадійська неофітка. В майбутньому теж Єпископ задумує віддати в їх заряд Епархіяльний Старечий Дім.

Ще тепер зі старого континенту не можемо забути Сестер Йосифіток в Саскатуні, як рідних. Кілька проведених днів з ними, у зматеріялізованій Канаді, пригадали нам спільний Цеблів, Жужель та правдиво християнський наш край.

Віримо й ми, що милосердний Бог допоможе їм, бо ж вони вже чимало натрудились для Бога та батьківщини.

Іван Горалів,
Курдемаж, Франція.

Дев'ятниця за поклинання нових священиків-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб послав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 7 до 15 травня 1965 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD
(May 7 to May 15)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 7 to May 15 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find my Novena offering $.....

My Name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send all intentions and donations to:

FATHER MICHAEL KUCHMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

НОВА КНИЖКА

о. М. Щудло, ЧНІ., **Одність християнства в Католицькій Церкві (Christian unity within the Catholic Church)**. В-во "Логос". Йорктон 1963. Стор. 207. Ціна $3.50.

Нарис цей, друкований раніш у квартальнику "Логос", вийшов окремим виданням, і читач прочитає з користю студію о. редактора М. Щудла про причини, що спричинили церковний роздор та про засоби, що можуть допровадити до церковного поєднання Сходу і Заходу. Твір дуже цікавий і повчальний. Замовляйте:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,
YORKTON, SASK., CANADA.

АРРАН, САСК.
Михайло Лилик помер

23 січня розійшлася сумна вістка в околиці, що перейшов до вічности Михайло Лилик. Рано встав з ліжка й почав взуватися, і нараз впав на підлогу. Жінка покійного почула, що сталося щось лихого, але спаралїжована 11 років і не могла піднятися. Покликала сина і він відвіз батька до шпиталю, де він помер до трьох годин.

Михайло Лилик приїхав з родиною до Канади в 1907 р. і родина взяла гомстед в Аррані. В 1910 р. Михайло одружився з Анастасією, з роду Прокопчук. Бог поблагословив їх подружжя 8-ма дітьми: 4-ма хлопцями і 4-ма дочками, яких вони виховали добре й дали їм школи. Всі мають добрі посади. Один син є на роботі в Оттаві, Василь одружений, Семко живе в Манітобі, Дмитро в елевейторі і тепер вдома, був у шпиталі, а Володимир служить при летунстві. Дочка Геня є норсою в Каліфорнії, Михаліна з чоловіком живе також у Каліфорнії, третя, замужня Шордій, є вчителькою, а Мілька також замужня. Всі діти й внуки гарно говорять по-українськи й належать до нашої української католицької Церкви. Покійний Михайло був старшим братом у церкві, а жінка старшою сестрицею, поки не захворіла.

Похорон відбувся 25-го січня. Відслужили його Всч. оо. Р. Музичка і М. Шевчук. Присутні на похороні зложили датки на Служби Божі, замість на квіти. На поминальнім обіді Всч. о. Музичка проголосив збірку на добру пресу, з чого $10.00 вислано до "Голосу Спасителя".

ПОДЯКА

Дружина Анастасія, діти, внуки і сестри складають щиру подяку Всч. Отцям за похоронні відправи, п-ні Григоришин, що так старанно займалася похороном і так старанно усе перепровадила. Дякуємо усім, що прибули на похоронні відправи.

Подав старий
передплатник **В. Німиц**

WISHART CASH BINGO JUNE 14

Please be informed that the **Wishart Jubilee Cash Bingo"** is dated for JUNE 14, and the alternate date is June 16, 1965.

Should any other group in this area contemplate a bingo on this date, please inform them of this booked date.

Ukr. G. C. Church.
Pres. A. Federko.

K. of C. BURSARIES FOR CATHOLIC HIGH SCHOOL STUDENTS

Bursaries for Catholic High School students will once again be offered by the Manitoba State Council, Knights of Columbus, under the chairmanship of Hugo Gross, Experimental Farm, Brandon, Manitoba.

The bursaries are open to any Catholic boy who must board away from home in order to obtain a Catholic High School Education. Bursaries are for Grades 9 to 12 inclusive and awards are made on the basis of need and merit.

The bursary programme has been in effect since 1958 and over $18,000 has been provided to assist 60 boys. Last year $4100 was provided for 15 boys who attended five different schools.

Boys in Greater Winnipeg are not eligible, since they have day schools available to them.

Applications by letter are to be made to Hugo Gross, Experimental Farm, Brandon, Manitoba and the completed applications must be mailed before April 30.

ПРОМОЦІЯ Д-РА К. БІДИ

При кінці березня 1965 р., Оттавський Університет уділив промоцію Д-ра К. Константинові Біді до найвищої академічної ранги—титулярного (повного) професора. Професор Біда є головою Департаменту Слов'янознавства в тому університеті від 1961 року. Його невсипуща праця спричинила великий й поважний зріст цього департаменту.

Промоція Проф. Біди припадає на час великої розбудови цього канадського університету в столиці Канади. Цього року, Оттавський Університет переходить з статусу "приватної" інституції до статусу провінційного (державного) університету.

Проф. Біда працює в ділянці слов'янських літератур і мовознавства. В Оттавським Університеті дисципліни з російської, польської, української й інших слов'янських мов і літератур трактовані як рівнорядні. Тут українська література, мова й історія займають поважне місце, маючи зростаюче число студентів, що здобувають степені М.А. і докторат.

Автором наукових розвідок і праць, Проф. Біда бере участь на різних наукових конференціях. Він є бувшим президентом Асоціяції Канадських Славістів. Тепер є президентом Українського Шекспірівського Товариства у західному світі й президентом Товариства Плекання Української Мови. Він є членом кількох північноамериканських і европейських наукових товариств.

П.Ю.

ПРЕСОВИЙ ФОНД "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

1.00: K. Rozad, Preston; Paul Marciniuk, Krydor; Anna Lesko, Sudbury; John Trojan, Chicago; Anastasia Bliscz, Pittsburgh; Mrs. Anna Hrechka, Pine River; M. Stelmach, Toronto; Mrs. A. Korol, Toronto; M. Mykolajewycz, Hyde Park; Sophia Hunka, Rochester; Mrs. N. Wawryshyn, Toronto.

1.40: John Melnyk, Hamtramck.

1.50: Walter Wasylcski, Oshburn.

2.00: Eudokia Diodulka, Toronto; P. Strzalkowska, Oakville; Paranja Zahorodny, Minneapolis; John Kuzeliuk, Oshawa; S. W. Galan, Winnipeg; Wasyl Hofman, New York; Dmytro Markewycz, Trenton; Maxim Dereniuk, Luzerne.

2.50: Anna Hradowy, Inwood; Wasyl Horjatchyj, Elizabeth; Rev. N. Siry, Saulte Ste Marie.

3.00: Sophie Brezicka, New Haven;

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місці. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЯСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померших, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER of PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c.

Enclosed find:
- ☐ **$1.00 for 7-day light**
- ☐ **$4.00 for 30-day light**

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a
- ☐ **Moleben**
- ☐ **Akathistus**
- ☐ **Panachyda**

for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above
- ☐ **Molebens**
- ☐ **Akathistus**
- ☐ **Panachyda**

My name .....

Address .....

City ..... **Province (State)** .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER MICHAEL KUCHMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

Mrs. P. Graba, Port Arthur.

5.00: Mr. S. S., Syracuse.

100.00: Wasyl Ouchar.

15th Wedding Anniversary of Mr. & Mrs. John Witvk, Kingston—$6.00.

Funeral of Anna Burdeyney, Vancouver—$8.00.

Funeral of Michael Lylyk, Arran — $10.00.

Funeral of Stephen Czekurian, Moose Jaw—$15.00.

Щиро дякуємо всім жертводавцям за надіслані ласкаві жертви.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — SEPTEMBER, 1965

БЮКЕНЕН, САСК.
Посмертна згадка

Якщо влучно порівняно людські квіти з Божим квітником, а саму смерть —з зірванням квітки, то таким зірваним була передчасна смерть бл. п. Семена Микитишина, яка наступила 31-го січня в наслідок пістряка легенів.

Покійний народився 1906 р. на північ від Бюкенен, у фармерській околиці, прозваній нашими людьми Оленя, де його батьки, Пилип і Христина Микитишин, вихідці з села Ковалівка, пов. Бучач, придбали собі гомстед і розгосподарились. Походячи з численної родини та будучи одним з перших дітей, покійний набрався духа жертви й любови до ближнього ще в родинному домі, зайдкіля рівнож виніс прив'язання до рідної Церкви і народу. Ці добрі прикмети він розвинув у собі в ході дозрівання і вони стали прикрасою його особистости. Після закінчення школи він попри важку працю на ріллі цікавився теслярством, з заощаджених грошей набував теслярські приладдя й машини, так що по якомусь часі власними силами вибився на самостійного ремісника.

В 1940 р. він одружився з Катериною Трач, а два роки пізніше перенісся настало до Бюкенен, де придбав собі хату та теслярську майстерню. В своїй дружині він знайшов вірну подругу та щиру помічницю й дорадницю. Панбіг поблагословив їх чотирьома діточками, з чого дівчинка померла в ранніх роках, а три хлопці виросли на гарних і добре вихованих юнаків.

Покійний був ок. 10 років членом церковного комітету і то в часах, коли парафія Зіслання Св. Духа в Бюкенен будувала священичу резиденцію, парафіяльний дім та нову церкву. Лише той, хто стояв близько покійного в часі його діяльности, зміг би подрібно вичислити скільки енергії, добрих помислів, пожертвованих годин праці і спаленої газоліни разом із готівкою він подарував, щоб ці три проекти зреалізувати та вилізти з довгів. Рівночасно помагав він багато й священикам. Його авто й час стояли завжди до диспозиції священика, коли тільки зайшла в тому потреба. Вважав собі за велику честь мати священика гостем у своєму домі і погостити чим хата багата.

Силою своєї професії, покійний часто мусів мати стичність з різними людьми, розмовляти з ними, пояснювати та домовлятися щодо роботи й ціни, однак на його обличчі була завжди погідність і лагідність, а в рухах опанованість, без сліду знетерпеливлення. Був при тому справедливий, точний і чесний. В парі з тим виконував совісно свої церковні й релігійні обов'язки. Кожного разу як у парафіяльній церкві правилась Служба Божа, він з цілою своєю родиною брав участь, а якщо його бракувало в церкві, то це був знак, що або кудись виїхав, або дуже почувається. Дух сильної віри виявився в ньому майже намацально зокрема в часі його недуги: ок. 7 місяців перед своєю смертю він знав, що для нього нема ліку, однак видержав у доброму до кінця, а смерть прийняв з християнською резигнацією. Скріплений останніми св. Тайнами пішов перед трон свого Творця на суд і по нагороду. Небесний Огородник рішив пересадити цю вибрану квітку, прикрашену жемчугами добрих діл до небесного городу, де немає ані зимна, ані морозу, ані сліз, ані болю, але вічне щастя.

Тіло покійного положено в Українському Народному домі в Бюкенен, де в навечер'я похорону, 2-го лютого місцевий парох, о. Василь Осадець у сослужінні о. Григорія Миколів відправив при великому здвизі народу Параставс. Самий похорон відбувся 3-го лютого з парафіяльної церкви на парафіяльному кладовищі. Хоч на дворі була сильна студінь, у похороні взяла участь велика маса народу під проводом двох вишезгаданих отців.

Покійний залишив горем прибитих дружину Катерину та синів Івана, Нестора і Мирослава, батька Павла, численних сестер, ближчих і дальших свояків та цілу бюкенську спільноту. Дружина покійного влаштувала при помочі парафіяльного жіноцтва поминальний обід, під час якого переведено збірку на українську католицьку пресу, з чого на "Голос Спасителя" призначено $20.00. Жертводавцям щира подяка, а покійному вічна пам'ять.

НОВА КНИЖКА

Д-р Осип Кравченюк, **Велетень зо святоюрської гори. Причинки до біографії Слуги Божого Андрея Шептицького на підставі чужомовних джерел.** В-во "Логос", Йорктон 1963,, стор. 148. Ціна $2.50.

Нарис цей, друкований раніш у квартальнику "Логос", вийшов окремим виданням, і читач прочитає з користю студію д-ра О. Кравченюка про богоугодне життя і багатогранну діяльність Слуги Божого митрополита А. Шептицького (1865-1944). Твір дуже цікавий і повчальний. Замовляйте:

Redeemer's Voice Press, Box 220, Yorkton, Sask., Canada,
or
Rev. Father Postulator, St. Mary's Seminary,
Yorkton, Sask., Canada.

Сестри Згромадження св. Йосифа
ДОЧКО УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ РОДИНИ!

Коли хочеш посвятити своє життя на службу Богові та виконувати діла християнського милосердя щодо ближніх: помагати хворим і сиротам, працювати в шпиталях, вчити дітей у передшкільному віці та рідної мови, та взагалі працювати для добра Української Католицької Церкви й Українського Народу, просимо вступити до манастиря Сестер Св. Йосифа в Саскатуні.

Про ближчі інформації просимо писати на адресу:

UKRAINIAN SISTERS OF ST. JOSEPH
2 Eby St., Saskatoon, Saskatchewan, Canada.

АЛЬВЕНА, САСК.
Похорон бл. п. Івана Котелка

В суботу, 24 квітня розійшлася по Альвені й околиці сумна вістка, що бл. п. Іван Котелко відійшов у вічність. Покійний походив родом з Городенки, Західня Україна, звідки приїхав у 1897 р. до Канади. В 1898 р. він поселився в окрузі Альвена, а в 1899 р. одружився. Початки на фармі були дуже тяжкі, треба було тяжко працювати на прожиток, не було ні троків, ні тракторів, а й за коні та воли не було легко. Але запопадливість і праця та кріпка віра в Бога допомогли покійному перебороти всі труднощі й діждатися кращих днів. Бог поблагословив подружжя Котелків десятьма дочками: Анна, Софія, Розалія, Марія, Юлія, Ольга, Катерина, Павліна, Франка, Михайлина, та одним сином Олексою. Всі діти подружені, окрім двох дочок. Жінка покійного відійшла у вічність в 1957 р. Тяжка праця на фармі позначилася на здоров'ю покійного. Він заслаб і в 1949 році перебрався жити на постійне до Альвени, щоб бути ближче церкви, яку він так любив через усе своє життя. Покійний був щирий, практикуючим католиком та провадив примірно своє життя. Радо жертвував теж на церковні та національні цілі. Останній рік життя був для покійного зокрема тяжкий, бо рік тому він зламав ногу, чого вповні годі було вилікувати й від того часу він не міг добре ходити. Кілька днів перед смертю йому погіршало, його відвезли до шпиталю в Вакав, де він і віддав Богу духа 24 квітня, проживши 93 роки свого трудолюбивого життя.

Покійний полишив у смутку 10 дочок, одного сина, 22 внуків та 23 правнуків. Похоронні відправи відслужив місцевий парох о. А. Хоронжий. Після похорону відбувся за старанням родини покійного поминальний обід. Під час обіду о. І. Рачинський перевів збірку, з якої призначено $8.00 на "Голос Спасителя". За жертву щиро дякуємо, а покійному Іванові вічна пам'ять.

ПОДЯКА

Родина покійного складає щиру подяку Всч. о. А. Хоронжому за відвідини покійного, відправу похоронних обрядів та слова прощання. Дякує рівнож всім приятелям покійного, що склали жертви на Служби Божі та на квіти. Вкінці дякує всім, що взяли участь у похоронах покійного та віддали йому послідню прислугу. Нехай Всемилостивий Господь нагородить їм сторицею, а покійному дасть царство небесне.

Родина.

ВИШАРТ, САСК.
50-літній ювілей піонерів

В неділю, 8 серпня 1965 р., п-во Іван і Параскевія Бадель відсвяткували золотий ювілей свого подружого життя. В год. 3 пополудні в церкві св. Архистратига Михаїла в Вишарт, Саск., о. Михайло Баранецький, ЧНІ., відправив благодарственну Літургію, під час якої ювіляти, разом із дружбою Михайлом Бадделем і дружкою Катериною Левандовською, приступили до св. причастя. Цим способом вони хотіли якнайщирше подякувати Богові за всі ласки, що їх вони одержали в часі 50-літнього подружого життя.

По відправі в церкві ювіляти, родина та гості прийшли до парафіяльної залі на бенкет. Господарем прийняття був п. Михайло Петришин, місцевий дяк. Поміж численними бесідниками промовляли отці С. Іваночко та М. Баранецький. При кінці ювіляти щиро подякували всім присутнім, передусім своїм дорогим дітям за таку гарну несподіванку. З цієї нагоди ювіляти дістали багато гарних дарунків від дітей, родини та гостей.

Ювіляти є дуже жертвенними членами-основоположниками церкви св. Архистратига Михаїла в Вишарт.

Ювілят народився в селі Гори, повіт Рава Руська. В 1899 р., як 10-літній хлопець приїхав із своїми родичами до Канади та поселився в околиці Гонор, Ман. В 1905 р. поселився з родичами в околиці Вишарт, де й дотепер живе. Ювілятка приїхала до Канади в околицю Вишарт в 1911 р.

Отець Л. Боский, ЧНІ., дня 14 листопада 1915 р. поблагословив вінчання ювілятів. Бог обдарив їх численною родиною: 7-ма доньками та 5-ма синами. Хоч діти живуть, розкинені по всій Канаді, то на цей ювілей своїх дорогих родичів вони приїхали до Вишарт, щоб подякувати їм за ввесь труд і жертву, вчинені для них.

На заклик п. М. Петришина переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", що принесла $18.00. Всім жертводавцям щиро дякуємо за ласкаві жертви, а нашим дорогим ювілятам бажаємо Божого благословення, щастя і здоров'я на многі літа!

Присутній.

НОВА КНИЖКА

о. Михайло Щудло, ЧНІ., **КАТЕХИЗМ ПЕРШОГО СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ (First Holy Communion Catechism).** Прикрашений численними фотографіями. Том І. Друге справлене видання в українській і англійській мовах. Йорктон, 1963. Стор. 92. Ціна $ .60.

Замовляйте:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

МОЛИТВА—Могутній Засіб Спасіння

До цієї книжки долучено переклад іще інших менших творів Св. Альфонса, от як: **"Як можна завжди по-дружньому розмовляти з Богом?", "Підчинення Божій Волі", "Дев'ятниця до Св. Духа", "Божа Любов і засоби, щоб здобути її", "Вогняні Стріли" і "Побожні Зітхання Душі".**

Книжка має 270 сторінок, видрукована великим і виразним друком, на добрім папері, і прикрашена гарними образцями.

1) Книжка в звичайній м'якій паперовій оправі $3.00
2) Книжка в твердій полотняній оправі $4.00

Redeemer's Voice Press, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

ЙОРКТОН, САСК.

Смерть піонерки

Дня 10 квітня 1965 р., упокоїлася в Бозі бл. п. Анастасія Шордій, що прожила понад 89 років. Покійна народилася в селі Бурдаківці, повіт Борщів, Західня Україна, і там вийшла заміж за Николая Шордія, з яким проживала до 1949 р. В 1902 р. вони приїхали до Канади та поселились на фармі коло Ебенезер, Саск. Тут зазнали всіх благ піонерського життя наших добрих поселенців. Бог обдарив їх 5-ма донька-

Бл. п. Анастасія Шордій

ми: Текля, Катерина, Анна, Марія і Михайлина, що вже всі подружились, і 3-ма синами, з яких Михайло і Дмитро вже померли та Стефаном, жонатим з Анастасією Киба. Всіх своїх дітей вони виховали в релігійній і національній свідомості. Бог дозволив покійній прожити довгі літа та бачити власними очима "сини синів своїх", а саме: 19 внуків і 29 правнуків.

Покійна була членкинею-основоположницею парафії Преображення Господнього в Дніпро, Саск. і причинялась до будови церкви Преображення Господнього в цій місцевості. Любила працювати й услуговувати ближнім, брати участь у церковних відправах і приступати до св. Тайн.

В 1943 р. п-во Н. Шордій переселились до міста Йорктону. Одначе вже 1 лютого 1949 р. бл. п. Николай Шордій помер і Анастасія стала вдовою та перебувала при своїй дочці Михайлині. Коли ж захворіла, отці Редемптористи відвідували її та приносили св. Тайни додому.

Дня 12 і 13 квітня ц.р. отці Семен Іваночко та Михайло Кучмяк, ЧНІ., відслужили величаві похоронні відправи: при великому здвизі народу, який знав, любив і шанував покійну. Мелодійно співав хор за проводом п-ні Марії Храпливої. Пригнітне слово сказав о. М. Кучмяк. Покійну похоронено на цвинтарі в Ебенезер, побіч її чоловіка Николая, де вони разом довгі роки проживали й працювали.

По похороні відбувся поминальний обід у парафіяльній залі в Йорктоні. В часі обіду о. М. Кучмяк подякував дітям і родині покійної за величавий похорон, що його справили та заохотив до збірки на українську радіопередачу в Йорктоні та на пресовий фонд "Голосу Спасителя", що принесла $43.00, і з якої $15.00 передано на "Голос Спасителя". За жертви щиро дякуємо, а бл. п. Анастасії—вічна пам'ять.

Присутній.

ПОДЯКА

Бог покликав до вічности нашу найдорожчу матір і бабуню. На цьому місці щиро дякуємо отцям Редемптористам за похоронні відправи та слова прощання, а всім приявним на похороні за участь у похороні, за молитви та жертви на Служби Божі. Вічна пам'ять нашій найдорожчій матері та бабуні.

Діти, внуки та правнуки.

ВИНЯРД, САСК.

Золотий ювілей п-ва В. Боднарчуків

В неділю, 11-го липня 1965 р., у Винярд, Саск., п-во Василь і Анастасія Боднарчуки відсвяткували свій 50-літній ювілей подружого життя. По Службі Божій, яку відправив о. Семен Іваночко, ЧНІ., в церкві Христа Чоловіколюбця, ювіляти в товаристві дружби Олекси Квасний і дружки Марії Патернак, одержали церковне благословення. Потім ювіляти, родина та гості зійшлись до церковної залі на бенкет.

Господарем прийняття був п. Іван Сторожук. Поміж численними бесідниками також промовляли: о. С. Іваночко та самі ювіляти. Вони щиро подякували всім присутнім, передусім своїм дорогим дітям за цю милу несподіванку. З цієї нагоди ювіляти одержали багато дарунків від дітей, родини та парафій: св. Івана Богослова в Красне, Саск., і Христа Чоловіколюбця в Винярд. Ці дарунки були виявом вдячности супроти ювілятів за їх жертву для дітей і щиру співпрацю в згаданих парафіях.

Ювіляти народився в селі Тязів, повіт Станиславів. До Канади приїхав юнаком у 1911 р. і поселився в околиці Красне. Отець Л. Боский, ЧНІ., дня 31 січня 1915 р. поблагословив вінчання ювілятів. Бог поблагословив їх великою родиною: 5-ма дівчатами та 4-ма хлопцями. Всі діти були приявні на цьому ювілею своїх дорогих батьків, не зважаючи на це, що вони живуть по цілій просторій Канади.

Ювіляти завсіди помагали в парафіяльному житті. Своєю працею і жертвою вони причинились до будови церкви св. Івана Богослова в Красне в 1914 р., і другої, вже нової в 1940-41 р. Це була й причина, чому церковна заля була переповнена вірними з парафії св. Івана Богослова в Красне. Ювіляти тепер живуть у місті Винярд, де стали членами парафії Христа Чоловіколюбця.

На заклик п. Д. Марценюка, місцевого дяка, переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $17.00. Всім жертводавцям щиро дякуємо за ласкаві жертви, а дорогим ювілятам бажаємо Божого благословення, щастя і здоров'я на многі літа!

Присутній.

PRESS FUND

Щиро дякуємо за надіслані жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя":

.50: Anna Lipechuk, Toronto.

1.00: Dmytro Kostewich, North Battleford; Maria Arkatyn, Philadelphia; Mrs. Maria Atamanuik, Sault Ste. Marie; Andrew Lapka, Russell; W. J. Yawney, Canora.

1.50: Wasyl Bych, Rome.

2.00: Russel Stelmach, Detroit; Mrs. Ann Kowbel, Forrest Station.

5.00: Wasyl Katynsky, Toronto.

7.00: Steve Kurywchuk, Saskatoon; Johnny Hrechanyk, Walnfleet.

17.00: 50th Anniversary of Wasyl & Anastasia Bodnarchuk, Wynyard.

18.00: 50th Anniversary of John & Paraskevia Bzdel, Wishart.

10.00: Funeral of Olena Panchuk, Sudbury.

15.00: Funeral of Anastasia Shordee, Yorkton.

20.00: Funeral of S. Mykytyshen, Buchanan.

НОВА КНИЖКА

о. М. Щудло, ЧНІ., **Одність християнства в Католицькій Церкві (Christian unity within the Catholic Church).** В-во "Логос". Йорктон 1963. Стор. 207. Ціна $3.50.

Нарис цей, друкований раніш у квартальнику "Логос", вийшов окремим виданням, і читач прочитає з користю студію о. редактора М. Щудла про причини, що спричинили церковний роздор та про засоби, що можуть допровадити до церковного поєднання Сходу і Заходу. Твір дуже цікавий і повчальний. Замовляйте:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

НОВА КНИЖКА

Юрій Герич, **"ЕКЗЕГЕЗИС" СИЛЬВЕСТРА КОССОВА (1635),** Йорктон, в-во "Логос", 1961, стор. 86. Ціна $1.00.

Нарис подає умови, в яких був написаний твір київського православного митрополита Сильвестра Коссова. В цьому творі подано науку, якої навчала Православна Церква в Україні в 17 столітті. "Екзегезис" був обороною могилянських шкіл та їхніх учителів. Твір дуже цікавий і повчальний.

Замовляйте:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.